COLLECTANEA

S. CONGREGATIDNIS DE PRDPAGANDA FIDE

SEU

DECRETA INSTRUCTIONES RESCRIPTA

PRO APOSTOLICIS MISSIONIBUS

VOL. L

Ann. 1622-1866. NN. 1-1299.

ROMAE

EX TYPOGRAPHIA POLYGLOTTA

S. C. DE PROPAGANDA FIDE

MCMVII.

© Sacra Congregatio DE PROPAGANDA FIDE 1907

AH rights reserved. No part of this publication maybe reproduced, stored ina retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying,recording or otherwise, without the prior permission of Gregg International Publishers Limited

Complete set of 10 volumes
Collectanea/DE MARTINIS. Ius pontificium ISBN 0 576 99172 4
Set of 2 volumes Collectanea ISBN 0 576 99756 0
This volume ISBN 0 576 99757 9

Republished in 1971 by Gregg International Publishers Limited
Westmead, Farnborough, Hants., England

Printed in offset by Franz. Wolf, Heppenheim/Bergstrasse
Western Germany

DEIPARAE VIRGINI IMMACULATAE

APOSTOLORUM REGINAE

QUAE SEDEM APOSTOLICAM IN MAGNIS TEMPESTATIBUS

BENIGNA RESPICIT

QUAE SEDENTIBUS IN TENEBRIS ET UMBRA MORTIS

MATUTINA STELLA REFULGET

QUAE CUNCTAS HAERESES IN UNIVERSO MUNDO

SOLA INTEREMIT

ATQUE EVANGELIZANTIBUS PACEM EVANGELIZANTIBUS BONA

BLANDO ARRIDENS VULTU

VIRES ADDIT DONA LARGITUR

OBSEQUII PIETATIS

MONUMENTUM ET PIGNUS

PRAEFATIO

Euntct docete omne» gente». — Matt*. xxvtii. 19.

Enntet in mundam universum praedicite Evaû-gelium omni creaturae — Ma»c. xvi. 15.

« \7uod Apostolis omnibus a Christo Domino mandabatur ut praedicarent « Evangelium omni creaturae, id principaliter Petro incumbebat, qui omnibus « praestabat praerogativa principatus, et cui soli iniunctum fuerat a Domino « ut pasceret oves suas » (1). Idcirco, prout temporum ac locorum adiuncta postulabant et permittebant, idoneos viros ad praedicandum Evangelium mittere Romani Pontifices sategerunt, Apostolicis facultatibus et instructionibus munitos. Etsi autem ab Apostolica Sede pastorali vigilantia, ope, studio, et industria elaboratum semper fuisset « ne tam multae messi deessent operarii, et negotiatio « haec sancta non negligeretur, nihilominus ut maiori cum vigilantia, cura et « fervore opus prosequi posset » (2), tanti momenti negotium peculiari sollicitudini nonnullorum S. R. E. Cardinalium Gregorius XV sa: me: anno 1622 committendum censuit, qui in Congregationem convenirent, cui propagandae in universo mundo catholicae fidei et onus et potestas tributa est. Quae quidem Sacra Congregatio Apostolicarum Constitutionum vestigiis inhaerens, et Regularium praesertim Ordinum, qui opus Apostolicarum Missionum alacriter susceperunt, subsidio usa, evangelicorum operariorum labores iuvare numquam destitit sive facultatum *Formulis,* sive decretis et instructionibus, sive responsis ad quaestiones quae a missionariis sunt propositae. Huiusmodi vero decreta et rescripta, quae semper haud exiguae utilitatis in recta Missionum administratione fuerunt, in unum colligere atque evulgare valde opportunum visum est, uti prudentissimo consilio factum fuit anno 1880 a Presbyteris Parisiensis Societatis Missionum Exterarum quoad ea quae ad ipsos pertinent. Siquidem, ut scite aiebat cl. me. Verricellius, innumerae animi angustiae « apostolicos viros « peracerbe vellicant, torquent, discruciant ; dubia siquidem ac difficillimae supra « gordianos nodos quaestiones passim oboriuntur, quas nullibi apud auctores

(1) Gregorius PP. XV in Constit. *Ineffabilis, 22* Iunii 1622.

(2) Loc, cit.

‹ reperies, sed neque ibi codices, neque, quos consulas, viri docti. Quid hac, « in rebus gravissimis, animi ac mentis haesitatione molestius ac tristius? Pen- « dere animo magnum, maior profecto metus ne quid pecces si uni parti in- « consulto adhaereas › (t).

Hinc clarissimus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide Praefectus loannes Card. Simeoni fel. rec., percupiens ut eiusmodi concinnaretur Collectio, iussit eam in Tabulario eiusdem Sacrae Congregationis ita elaborari, ut non solum ea referrentur quae ab eodem Sacro Consessu in usum et normam Missionum prodierunt, sed etiam quae hanc in rem a Romanis Pontificibus, vel ab aliis Sacris Congregationibus, praesertim S. Romanae et Universalis Inquisitionis, decreta vel declarata fuere.

Opus confectum est, et typis mandatum post obitum laudati eminentissimi viri anno i8g3. Nunc vero eiusdem Operis altera prodit editio pluribus aliis et recentioribus locupletata documentis. Haec versantur quidem, ut in prima editione, circa res morales, canonicas aut liturgicas, sed ita sunt disposita ut chronologicus ordo integre servetur ab anno 1662, quo erecta fuit Sacra Congregatio de Propaganda Fide, usque ad annum 1906 inclusive. Nonnulla autem antiquioris aevi documenta, ad pleniorem rerum intelligentiam, visum est in adnotationibus referre, illa praecipue quae in recentioribus decretis vel instructionibus memorantur, luverit denique animadvertere non omnia quae ad res morales, canonicas, aut liturgicas spectant, in hoc Opere contineri, sed ea quorum notitia potissimum opportuna evangelicis operariis, in sacri ministerii exercitio, futura esse visa sunt.

Quod ad Dei gloriam, et ad Missionum utilitatem peractum est, propitius respiciat omnipotens et misericors Pater caelestis, ac favore et precibus Beatissimae semper Virginis Mariae. Apostolorum Reginae, faxit ut catholicae fidei propagatio nova semper incrementa suscipiat, ita ut omnes qui in Domini vinea cum labore et lacrymis seminant, in gaudio et exultatione metant.

(1) Verricelli, *Tractatus de Apottolicis Missionibus* (in Praefat.).

ABBREVIATIONS

QUAE IN HOC OPERE OCCURRUNT

- ----- O»----------

Ampl.	Amplitudo
Ap.	Apostolicus
Archiep.	Archiepiscopus
Art.	Articulus
A. T.	Amplitudo Tua
Aud.	Audientia
b. m.	bonae memoriae
Card.	Cardinalis
C. G.	Congregatio Generalis
cl. mcm.	clarae memoriae
Cone.	Concilium
Congr.	Congregatio
Const.	Constitutio
C. P. pro Sin.	Congregatio Particularis pro Sinis
D., DD.	Dominus, Domini
Deer.	Decretum
D. N.	Dominus Noster
Dorn,	Dominatio
d. p.	divina providentia
D. T.	Dominatio Tua
Dub.	Dubium
EE. DD.	Emincntissimi Domini
EE. PP.	Eminentissimi Patres
EE. VV.	Eminentiae Vestrae
Erhus	Emincntissimus
Encycl.	Encyclica
Ep.	Episcopus
fcl. rec. *vel* f. r.	felicis recordationis
Fer.	Fcria
Foeder. Stat.	Foederati Status
Form.	Formula
nd.	Indiae, Indiarum
ndulg.	Indulgentia
Instr.	Instructio
Litt.	Litterae
loc. cit. *vel* l. c.	loco citato
Merid.	Meridionalis
Miss.	Missio *vel* Missionarius
N. n.	Numerus
Occid.	Occidentalis
Orient.	Orientalis
Poenitent.	Poenitentiaria
PP.	Papa, Patres
P. V.	Paternitas Vestra
Quaes.	Quaesitum *vel* quaestio
R.	Responsio, Responsum
R. D.	Reverendus Dominus
rec. mcm., r. c.	recolendae memoriae
R. P.	Reverendus Pater
R. P. D.	Reverendus Pater Dominus
sa. me.	sanctae memoriae
S. C.	Sacra Congregatio
S. C. C. *vel* Cone.	Sacra Congregatio Concilii
S. C. Ep. et Reg. *vel* EE. et RR.	Sacra Congregatio Episcoporun et Regularium
S. C. SS. Rit.	S. C. Sacrorum Rituum
Secret Stat.	Secretaria Status
Scm.	Seminarium
Sept.	Septentrionalis
Sess.	Sessio
Sin.	Sinae *vel* Sinarum
S. R. E.	Sanctae Romanae Ecclesiae
s. m.	sanctae memoriae
S. Off.	Sanctum Officinm
S. R. C.	Sacra Rituum Congregatio
SS.	Sanctissimus *vel* Sancti
S. S.	Sanctitas Sua
* ss.	sacri, sancti
Stat. Foeder.	Status Foederati
S. V.	Sanctitas Vestra
Syn.	Synodus
Tit.	Titulus
U. Univ.	Universalis
V.	Vid£
Ven. Fr.	Venerabilis Frater
Vic. Ap.	Vicarius Apostolicus
V. S.	Vostra Santità *vel* Signoria
VV. AA.	Vicarii Apostolici
W. FF. NN.	Venerabiles Fratres Nostri

ERRATA

	CORRIGE
Pag. 54> 169 *"* nc cogantur mulcta	ne cogantur mulctam
> 64, 189 — Pro Missa Sinis	pro Missa in Missionibus Sinensibus
» 69. 201 — /9 *Sept. 1871*	rp *Sept. 1671*
» 9Î, 286 — *ṙ̀ funii*	*27 Iunii*
» 96, 296 — 4 -Sept	*3 Sept.*
» 212, 369 — contractis	De contractibus
> 215, 37θ — Ex Const, Anno *vertente*	Ex Const. Benedicti XIV *Anno vertente*
» 266, 42X — 5 Aug.	*i Aug.*
> 294, ·|56, — in quibus Missae prohibentur	in quibus Missae defunctorum prohibentur
» 320, *2* linea 8 — esse	sese
» 321 · lin. 26 — *13 Martii*	*I5 Martii*
» 359, 568 — *6 Martii*	*18 Martii*
> 369, 593 — 27 *Ianuarii*	*21 Ianuarii*
> 39α. 643 — quos,., comitantur	quae ... comitantur
» 407, 683 — martulam	chartulam
> 465· lin. 19 — dum illis	dum illi
» Joi* *in nota (3)* — (5 Febr. 1*522)*	(5 Febr. 1622)
» 520, 922 — *23 Maii*	29 *Maii*
> 554, 1022 — pro laponis conversione	pro laponiae conversione
» 568, io5| — Candwic	Sandwic
» 6o5, 1132 — 19 Martii	18 Martii
» 635· lin. to — redimendi	rcemendi
> 635· lin. 21 — repartitiones	reparationes
> 635· *prope finem* — censurai	censorat
> 636 lin. 39 — His supponitur	Hic supponitur
> 636* lin. 5 — senetur aequitas	senetur aequalitas
> 636* lin. 8 — S. Sedem olim	S. Sedem alias
> 636· lin. 11 — 177Q	1778
» 655, 1198 — *3 Aug.*	i *Aug.*

COLLECTANEA

SACRAE CONGR. DE PROPAGANDA FIDE

I

SQtiiitur ere-
dto Sicr.Congr.
j. Prop. Fide.

Ex Actis S. C. de Prop. F. *an. 1622.* — Sanctissimus in Christo Pater et I). Dominus Gregorius Div. Providentia PP. XV. animadvertens praecipuum Pastoralis officii caput esse propagationem fidei Christianae, per quam homines ad agnitionem et cultum veri Dei perducuntur, et sobrie ac pie et iuste vivunt in hoc sacculo; erexit Congregationem 13 Cardinalium et duorum Praelatorum cum suo Secretario, quibus negotium propagationis fidei commisit et commendavit.

In dic S. Ililarii 14 Ianuarii 1622 fuit prima Congregatio de Propaganda Fide in qua Cardinales et Praelati commendarunt SSrhi zelum et pietatem in huiusmodi magnifica et digna Pontifice actione; deinde habito diligenti tractatu super modo tenendo, decreverunt ut infra sequitur:

i. Quod scribatur Nunciis Apostolicae Sedis ut referant statum religionis in provinciis et regnis eis demandatis; et captis informationibus ab huius rei peritis, S. Congregationi significarent media quibus posset in illis provinciis et regnis fides propagari. — 2. Quod componatur Bulla erectionis huius Congregationis cum suis facultatibus et privilegiis, prout per alios Pontifices in aliarum Congregationum erectione factum fuit.

2

■hTs.nÎ'urdc
ırop. I de?

Litterae Encyclicae S. C. de Prop, Fide /5 *Ianuarii 1622* (ad omnrs Nus nos Apostolicos). — Abbraccia il sommo officio del Papa tutto qucllo che alla salute délie anime puô appartcncre, ma niuna cosa maggiormente che la cura della fede cattolica, essendo intorno ad essa due opere necessarie, Tuna di conscrvarla ne' fedeli constringcndoli ctiandio con pêne a ritcncrla fermamcnlc, Γ altra di spargcrla c propagarla negl' infedeli ; pcrciô due manière di procedere sono ancora state tcnuic nclla Chiesa Santa, Punit giudiciale, onde Γ officio della Santa Inquisizionc si trova istituito, Γ altra morale o piuttosto aposlolicd, onde le Missioni degli operaii fra i popoli, che più n'hanno bisogno, s'indirizzano dei continuo; e quindi si son fatti vari seminari, c collegi, per ammaestrare coloro , che si hanno da mandare, e per andar sostenendo li nuovi convertit!. E comechê li Pontefici abbiano sempre alla sovrana cura di ambeduc quest'operc atteso, corne conveniva: non si e perô giammai potuto stabilire in Roma un perpetuo governo per la seconda di esse al qualc tutto ciô che si opera nclla Christianity, si habbia da riferire, corne si fc fatto per la prima: perche da Clemente Octavo, c forsc anche da Pio Quarto, e Pio Quinto, di felice memoria, ben si ordino alcuna congregatione per taie effetto, ma non hebbono, che che se nc fosse la cagionc, troppo felici avvenimenti. Hora che per divina misericordia pare, che si aprano per tutta la Christianity di ampie porte alla conversione degli heretici, et infedeli, N. S. che senza quiete veglia alla conservatione e propagamento della S. Fede, ha deliberate non solo di rinnovarc, corne à fatto, una congregatione di Cardinali con alcuni Prclati sopra di ciô: ma di allocarla sopra un sicuro fondamento, col quale sia per mantenersi perpetuamente, assignandolc alcuna ferma entrata , oltr'a qucllo che da persone pie giA le si otferiscc di présente, c se le promette di lasciarc ncll* avvenirc ; acciocchè un'opera di tanta importanza alla gloria di Dio, et alla salute dell' anime, si avanzi ad un sublime c sicurissimo stato, perche senza possedere renditc certc, onde si possano far le Missioni, e mantenere li poveri convertit! c gli allievi per l'istcsse missioni, c sovvenire egualmente ai vicfni, e lontani, non ê da sperarne ne durevolezza, nc troppo frutto. Hieri dunque a laude di Dio, c della Beata Verginc, e de'Santi Apostoli Pietro c Paolo si die felice principio alla Congregatione, c si ordinô, conforme anche a qucllo. che S. S. ha comandato, che se nc desse conto a tutti i Nuntii c ministri principali della Sedia Ap., et ctiandio a quelli dei paesi, ne'quali, la Dio mcrcê, non è mestieri di opera talc, perche potranno ben venir loro dclle opportunity da giovarlc molto. E si vuolc che eglino per destro modo ne facciano parte

ai Principi, o aile Republichc, o ai Superiori de'popoli, appresso a'quali st truovano, acciocchè conoscendo Γ utiJilà, anri la nccessità di s) grande officio, 1' habbiano sempre a favorirc, poichc egli non c altro, chc il vero officio dell· Apostolato. Et avvcgnache dei favor de' cattolici non si habbia da dubitare, tuttavia per toglierc anche i lcggieri sospetti, sarà convencvolc di dichiarare acconciamcnte questa santa intentione, la quale non e di rizzar tribunali, 0 di cscrcitare giurisdizione temporale in luogo niuno, ne di tenere manière violenti, o insolite; ma c di attendere per le vie soavi, e piene di carità, chc son proprie dello Spirito Santo, alla conversione dcgl'infcdeli, hora predicando, insegnando, e disputando, et hora am·monendo, esortando c pregando, et anche di lirarli dolcenientc con l'orationc, co'digiuni, c colle limosinc, e fin con le discipline, e le lagrime sparse per lorb, alia luce della verita, alla via della salute, ct amministrar loro i Santissimi Sagramcnti, senza fare niun romore c per dir cos) con un soavc silentio, poiche più la delicatissima unlione della misericordia divina, che l'opcra humana e quella, chc fa i'cffctto. E ciô si dice particolarmcntc per levar Γ ombre a gli stessi Principi hcretici, a'quali alcuna volta c stato dato a credere, che in talc Congregatione, 0 nell' altrc adunanze chc da cssa dipendono, si tratti di congiurare contro le persone, c li stati loro, o di sollcvar li popoli, 0 di altrc materie politichc, onde par necessario di lasciarsi a pieno intendere perché non habbiano a sospcttarnc. Vuole oltrc a ciô N. S. chc riguardando diligentemente 1c province, c popoli, alia sua Nuntiatura sottoposti, s'informi ciascuno, sc vi si facciano missioni c quali, c cc ne dia conto minuto; o sc vi si sicno fatte altre volte, e poi tralasciatc; c perche; c sc vi sarebbe bisogno di destinarnc Belle nuovc, c dove, c in quai maniera; c similmentc d'instituircongregationi, compagnie, collegi, c seminari; ct chc in generale consider! attentamente tutto qucllo, chc potesse utilmcntc farsi, cos) per la conversione degli hcretici, o scismatici, o di altri infedeli, come per ritcnere i popoli, chc maggiormente non s'infet-Ussero, ct insicmc per impedire i progressi ai ministri c predicatori hcrctici; cercando più tosto con ogni studio di guadagnarc loro stessi; poichê Γ acquisto di pochi tracrcbbc con scco la salvezza d'innumerabili. E oltr' a questo dovrà ciischeduno invesligar diligentemente, quali altri rimedii potrebbono porsi per la conversione sopradetta, c mcttcrccli in consideratione. E perché i Vcscovi c i Prclati devono avere grandissina parte in opéra cos) apostolica, cssenlo eglino propiamente soccduti in luogo degli Apostoli, estima N. S. convenirsi, che ogni Nuntio debba dar conto distintamente di tutto cio a qucUi della tua Nuntiatura; perché I habbiano ad esser cooperatori con S. S., c con la Congregatione a porgcrci non solamcntc l'occasione, e consiglio, ma l'aiuto c l'opcra, proponendo all'istcsso Nuntio, ovvero a not qucllo che al mcdcsimo fine parerà lor meglio, chc si faccia. E né più ne meno si dovr.l farne parte a i superiori dcgli Ordini religiosi di ciascuna provincia, c massimamente a quelli, chc per proprio instituto attendono ad una tanta impresa; non pretermettendo in somma niuna via, ne diligenza, ne ufficio, per corrispondere al santo zelo di S. S., c della Congregatione, c rimettere la nostra santa fede 1Λ dove c perduta, poichê altrimenti pare, che per li peccati nostri da i regni, e dalle provincic, gil tanto cattolichc, con gran pericolo degli altri, sia per andarsi sempre più allontanando. Tutto ciô io (Secretario) scrivo a V. S., perch' cll' adempia qucUa parte dei presenti ordini, che alia conditione de' popoli al suo carico sottoposti, o in qualunque modo al suo officio puô appartenez; anzi si allarghi anche oltr* aile nostre commissioni, perche la carità non aspetta di csscrc pregata, ne il zelo richiede commandamenti in cose tali: ma, mentre habbia l'autoriu, trapassa sempre 1 confini di quel che altri possa persuaderai. Et anche ncllc provincic cattolichc trovansi dcgli hebrei, c vi capitano nc'porti, e nellc piazze, o sono ne'confini dcgli hcretici, c scismatici, e dcgl'infedeli, co* quali non è chiuso il camino di fare guadagno. E di più si scuoprono di quegli, che vogliono dedicare le persone e le facoltà loro a questa gloria di Dio, li quali si potranno confortare e accendere maggiormente, ct indirizzarli a questa volta, sc farà di mesticri. E bcnchê io habbia per hora preso a scriverc a V. S. nondimeno ncU'avvenire la Congregatione istessa con leitcre sottoscrittc dal Capo di Essa Sig. Card. Sauli, usera di seriverne a V. S., ct agli altri, c S. S. vuole, che si ubbidisca agli ordini della medesima, come a i suoi propri. Ma sc V. S. nondimeno darà conto anche a me (Secretario della S. C.) in sostanza di quanto le accadera, bench' io intervenga nclla Congregatione, potrô con tutto ciô piu speditamente rifcrirlo a N. S. per consolatione di S. S., e per testimonio del merito di V. S. la qualc perô crcdiamo, chc si proporrà in ciô per oggetto la gloria di Dio sopra ogni cosa, c la salute cterna. Et S. 1). M. ne le accresca perô lo spirito, c la sua santa gratia.

3

Constitutio Gregorii PP. XV. (Dk b-RBcnosR S. C. dk Propaganda Fidr), 22 *hinii 1622.* — Inscrutabili divinae providentiae arcano, ad Christi Ecclesiae regenda gubernacula, nullis nostris meritis a Spiritu Sancto vocati, praecipuas nostri pastoralis muneris par- Exordium·

tes esse intclligimus, sedulo invigilandi, ct quantum nobis cx alto conceditur, intentis studiis adnitendi, ut oves miserabiliter errantes, ad Christi ovile adducantur, ac Dominum gregis agnoscant, ct pastorem. Quo scilicet, divina adspirante gratia, desinant per infclicia pascua infidelitatis, ct hacrcsum vagari, ct aqua mortifera pestilentiae potari, sed in loco pascuae verae Fidei, ac salutaris doctrinae collocentur, ct adducantur ad vitae fontes aquarum. Et vero quis non intclligit, omnem nostram sollicitudinem desiderare, omnemque conatum a nobis exigere, opus adductionis animarum ad Ecclesiam Christi? quippe quod tanti fecerit Deus mundi'salutem,ut ipsum Unigenitum suum daret, Unigenitum illum, qui cum esset splendor gloriae et figura substantiae eius, portans omnia verbo virtutis suae, exinanivit semetipsum, formam servi accipiens, factus obediens usque ad mortem, mortem autem Crucis, ut sua nimia charitate servos, ct malos servos, Dominus redimeret pretio Sanguinis sui. Inaestimabilis huius charitatis imitatores esse profecto omnes debent, qui Christiano nomine fideliter gloriantur, ct membra Christi effecti sunt, ut eius verbis factores sint non auditores tantum: nam ct per sanctum Apostolum suum monet: *Estote imitatores .$icut filii charissimi, ct ambulate in dilectione sicut Christus dilexit nos, et tradidit semetipsum pro nobis.* Quod si haec ad unumquemque Christianorum scripta sunt, quanto magis ad eos, qui in sortem, ct militiam Christi vocati, positi sunt Episcopi regere Ecclesiam suam? quibus saepe per Prophetas suos gravibus verbis comminatur, si pascentes semetipsos, gregem non pascunt, ct quod crassum est occidentes, infirmum non consolidant, aegrotum non sanant, confractum non alligant, abiectum non reducunt, perditum non quaerunt. Quae profecto voces ut omnes Ecclesiarum Rectores valde sollicitos habere debent, licet in partem sollicitudinis sint vocati, ita multo vehementius nos urgent, qui in plenitudinem electi, non solum universo gregi, sed etiam Pastoribus praepositi sumus. Quocirca quod Apostolis omnibus a Domino mandabatur, ut praedicarent Evangelium omni creaturae, principaliter Petro incumbebat, qui omnibus praestabat praerogativa Principatus, ct cui soli iniunctum fuerat a Domino, ut pasceret oves suas. Quapropter et uni Petro vas illud quasi linteum ostenditur quatuor initiis de caelo submitti in terram, in quo erant omnia quadrupedia, et serpentia terrae, ct volatilia caeli, quodque illa vox sequuta est: *Surge, Petre, occide, et manduca,* ut praefiguraretur Petri, et Successorum cius munus ex quatuor mundi partibus horninum varia impietate insipientes congregandi, quo cos quasi occidendo, hoc est, veteri vita exuendo, ct exutos manducando, idest in sua membra qui visibile erat caput Ecclesiae convertendo, etiam membra Christi redderet, invisibilis Ecclesiae capitis, atque ita adipiscerentur participationem generationis Christi, eamque adepti, quae Christi sunt sapèrent, quae Christi sunt operarentur, ac demum per gratiam Spiritus Sancti eius in aeterna pascua transferrentur, potandi torrente inexhausto voluptatis Dei. Quantum vero his calamitosis temporibus excreverit errantium, ct dispersarum ovium numerus, qui Ecclesiam Sanctam eius Catholicam, Christi ovile, vel nunquam cognoverunt, vel cognitam satanae dolis deseruerunt, sine lacrymis commemorari non potest. Si enim mentis nostrae aciem convertimus ad innumerabilem populorum multitudinem, iam tot saeculis Agarenorum impurissima dementia captam, insanique erroris, ac mendacii tenebris obcaccatam, miseratione commoventur viscera nostra, cernentes tam multis, ac variis caelestibus donis olim celebres nationes, per ignorantiae, et pestilentis persuasionis stuporem, humanitatem in bestiarum naturam fere mutasse, atque ad aeterna incendia diabolo ct angelis eius parata, ali ac propagari. Et licet inter eas aliquae sint gentes in iustitia detentae, quae Christi nomen invocant; tamen ita antiquarum hacrcsum veneno sunt infectae, ut sinceram veritatem paucissimae agnoscant, ac fere omnes, in multis nedum in uno peccantes, factae sint omnium reae. Ubi vero peccatis nostris facientibus, inimicus homo super bonum semen in Septentrionalibus partibus seminavit haeresum zizania ita dira contagia grassata sunt, ut animas innumerabiles iamdiu perdiderit, ac Provincias, ct Regna Christo per summam iniuriam erepta, suae tyrannidi mancipaverit. Quamobrem, etsi a fek rcc. Romanis Pontif. praedecessoribus nostris, pastorali vigilantia, ope, studio, et industria elaboratum fuerit, ne tam multae messi deessent operarii, et negotiatio haec sancta non ncgligcrctur, nihilominus Nos, ut maiori cum vigilantia, cura, ct fervore, opus prosequi possimus, ct in posterum successores nostri possint, nonnullorum Vcn. fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium peculiari sollicitudini negotium committendum duximus, prout tenore praesentium committimus ct demandamus. Volentes, ut in unum congregati, adhibitis etiam aliquot Rom. Curiae Praelatis, ct religiosis viris, ac Secretario prout Nos hac prima vice cos adhiberi voluimus, et nominavimus, in commune consulant, tantaeque rei nobiscum invigilent, ac tam sancto, ct divinae Maiestati maxime grato operi, quanto melius fieri poterit, incumbant; quod, ut commodius praestari possit, semel coram Nobis, ac bis saltem in domo antiquioris eorum, quolibet mense congregentur, omniaque ct singula negotia ad Fidem in universo mundo propagandam pertinentia cognoscant, ct tractent, ct graviora quae in praedicta domo congregati tractaverint, ad

Pontifex crinit *Con^r.* nonnullorum CirdJ.

Quolibet mente tcinel coram Pontilicc, bia autem inter ipsos praecipit congregtri.

Not referant: alia veto per sc ipsos decidant, et expediant pro eorum prudentia. Missionibus omnibus ad praedicandum et docendum Evangclium, et Catholicam doctrinam superintendant, ministros necessarios constituant, et mutent. Nos enim eis, tam praemissa, quam omnia et singula alia desuper necessaria et opportuna etiam si talia fuerint, quae specialem, specificam, et expressam requirant mentionem, faciendi, gerendi, tractandi, agendi et excqucndi plenam, liberam, et amplam facultatem, auctoritatem, et potestatem, Apostolica auctoritate, eaaindcm tenore praesentium concedimus et impanimur. Ut vero res tanti momenti, in quam magnos sumptus fieri neccsse est, per temporalium cum spiritualibus felicem commutationem, nullo retardato impedimento, facilius et clarius procedat, ultra ea, quae ex arca nostra privata suppeditari iam mandavimus et piorum fidelium libcralitate collata sunt, et in posterum non defutura subsidia in Domino confidimus, cum nostrum, et huius Sanctae Sedis proprium sit negotium, certos huic operi reditus ex Camera nostra Apostolica in perpetuum attribuemus, corumquc administrationem iisdem Cardinalibus committemus, prout in aliis nostris expedientes literis plenius continebitur. Cardinales autem, quos sancto huic negotio praefecimus, sunt qui sequuntur: Antonius Ostiensis Saulius, Odoardus Sabinensis Famesius, Octavius Praenestinus, Episcopi; Ihndinus Franciscus S. Praxedis de Surdis, Maphacus S. Honuphrii Barberinus, loannes Garzias SS. Quatuor Coronatorum Millinus, Gaspar Sanctae Crucis in Hierusalem Borgia, Robertus S. Alexii Ubaldimis, Scipio S. Susannae, Petrus S. Salvatoris in Lauro Valerius, Relitis Fridericus S. Laurentii in Pane et Perna de Zollercn, Ludovicus S. Mariae Transpontinac Ludovisius, et Franciscus S. Matthaei, Titulorum Presbyteri Cardinales, Sacratus, nuncupati. Praelati vero, dilecti filii Io. Baptista Vives in utraque Signatura nostra Referendarius, et Io. Baptista Angucchius Secrctarius noster, ac Sedis Apostolicac Notarius, et Dominicus a Iesu Maria Ordinis Carmclitarum Discalceatorum Professor, et Vicarius Generalis. Sccretarius vero a Nobis pariter deputatus dilectus filius Franciscus Ingolus Presbyter Ravennas U. I. I). Decernentes praesentes litteras, ac omnia et singula in cis contenta, semper et perpetuo valida, firma et efficacia esse, ac ab omnibus et singulis, ad quos spectat, et in futurum quomodolibet spectabit, firmiter et inviolabiliter perpetuo observari debere. Sicquc et non aliter per quoscunque Judices, ordinario* et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, ubique iudicari et diffiniri debere, ac irritum et inane quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus quibusvis Constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, privilegiis quoque, induitis, et literis Apostolicis, quibusvis Ordinibus, Congregationibus, Societatibus et Institutis, sub quibuscunque tenoribus et formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis ac irritantibus, et aliis decretis, in genere vel in specie, ac alias in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, eorum omnium tenores praesentibus pro plene et sullicienter expressis, et ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus caetcrisque contrariis quibuscunque. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostrorum commissionis, demandationis voluntatum, decretorum, concessionis, impartionis, et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum cius, se noverit incursurum. Dat. Romae apud S. Mariam Maiorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo sexcentesimo vigesimo secundo, decimo Kαi. Iulii, Pontificatus Nostri Anno secundo.

Clautulac derogatoriac.

CIdIlkUUc poc. nalca.

4

Ex Const. *Romanum* Greg. PP. XV. 22 *Iunii 1622.* — Emolumenta annutorum cardinalitiorum... cum omnibus et singulis iuribus et actionibus exinde dependentibus, praedictae Congregationi de Prop. Fide (ita quod liceat S. R. E. Cardinalibus nunc et pro tempore existentibus Congregationis huiusmodi, seu ab illis deputatis, vel eorum ministris emolumenta ab haeredibus Cardinalium, quos de cetero perpetui* futuris temporibus ab hac vita migrare contigerit, cuiusvis licentia desuper minime requisita, sed propria auctoritate, etiam per mandatorum ab antiquiore Congregationis huiusmodi Cardinali simpliciter et de plano ac sine ullo strepitu et figura iudicii ac manu regia decernendorum et relaxandorum vim, recipere, exigere, levare, ac illa penes Montem pietatis deponere, seu in tot locis Montium non vacabilium, aut alias quovis modo, arbitrio dictae Congregationis, ad effectum illa in pios usus et necessitates ipsius Congregationis, similiter cius arbitrio et prout ipsis melius videbitur, exponenda et eroganda investire) etiam perpetuo donamus, concedimus et assignamus.

Annutorum cardina! emola* menu S C. de Prop. I'idc iddicuntur.

5

Ex Const. *Cum inter* Gregorii XV. *r4 Dee. 1622.* — ... Perpetuis futuris temporibus quaecumque patentes, seu alio quovis nomine nuncupentur litterae, chirographa, instrumenta, testamenta, et aliae quaecumque scripturae, quocumque nomine censeantur, nec non quaecumque Litterae Apostolicac tam sub plumbo, quam in simili forma Brevis, carumdemque Litterarum Apostolicarum supplicationes super quibuscumque negotiis, rebusque et bonis tam mobilibus quam immobilibus ad ipsam Congregationem quomodolibet spectantibus et pertinentibus, ac demum quodeumque intéresse camdcm Congregationem quovis modo et ex quavis causa concernentes, pro tempore conficiendae et registrandae; nec non similiter quaecumque litterae, quas ex omnibus mundi partibus eidem Congregationi scribuntur, ac illae quae eiusdem Congregationis nomine extra almam Urbem nostram mittentur, gratis omnino et absque ulla mcrcedc, aut alicuius rei, etiam quantumvis minimae, solutione expediri, confici, registrar!, relaxari, tradi et mitti debeant tenore praesentium concedimus et indulgemus.

Document· de rebut ad S. C de PropJg. fide apcctantibuagTW tia tradendi.

6

s c· de Prop Fide C G *24 /unii 162 3.* Occasione petitionis per Generalem Minorum de Observantia factae, S. C. decrevit ut in omnibus Missionibus infrascriptus ordo perpetuo observetur:

(1) In Concilio Oecumenico Viennensi, nuod anno xjII, Clemente V. Pontifice Maximo, celebratum fuit, statutum est ut in scholis et Universitatibus Romae, Parisiis, Oxonii, Salmanticac et Bononiae constituerentur catholici magistri, qui publice docerent linguam hebraicam, Chaldaicam et arabicam.

(2) En Const. Pauli PP. V. p *Iulii 1610:* « Apostolicac servitutis onere infirmitati nostrae a Domino, inscrutabili consilio eius, imposito assidue admonemur, sapientibus et insipientibus constitutos nos esse debitores, ut scilicet per ministerium nostri apostolatus, qui sapiunt, quod sanctus docet Bernardus, non desipiant, qui non sapiunt, sapiant; et qui desipuerunt, resipiscant: quibus verbis instrui nos satis perspicimus, ut fideles in fide et charitatc conservare, infideles ab infidelitatis tenebris educere; et haereticos ac peccatores a perversitate erroris, ac servitute peccati liberare, adspirante gratia Dei, a quo omnis sapientia, pastorali sollicitudine procuremus.

1. Cum vero praeceptum Domini lucidum illuminet oculos, ac testimonium cius fidele sapientiam praestet narvulis, omni vigilantia procurare debemus, ut praedicatores et doctorcs verbi Dei ad opus Dei operandum instructi reddantur in dies magis, et partes suas, quantum cum Domino fieri potest, ad gloriam eius et utilitatem animarum quotidie melius et felicius adimpleant. Cui rei plurimum conducere satis constat linguarum cognitionem, hcbraicac praesertim, graccac, latmae et arabicac: haec enim conversioni infidelium opportunissima esse dignoscitur, quando magna eorum pars aut arabicc loquitur, aut intelligit: ac si unquam reliquarum trium linguarum notitia in Ecclesia Dei utilis fuit, diebus nostris profecto utilissima est: hostis enim humani generis linguarum scientia, singulari dono Dei hominibus tradita, ad ipsius largitoris contumeliam et fidei suae catholicae detrimentum nunc maxime abutitur.

2. Quamobrem felicis recordationis Clementis Papae V. praedecessoris nostri, quintum conditio temporis patitur, vestigiis insistentes, motu proprio, et ex certa scientia, maturaque deliberatione nostris, deque apostolicac nobis attributae potestatis plenitudine, hac nostra perpetuo valitura constitutione sancimus, statuimus et ordinamus, ut in cuiuscumque Ordinis et Instituti Regularium, tam mendicantium quam non mendicantium, etiam quomodolibet exemptorum et Apostolicac Sedi immediate subiectorum, studiis omnibus trium linguarum huiusmodi, hebraicae videlicet, graccac et latinae, in maioribus vero ac celebrioribus etiam arabicae, doctorcs, Regulares quidem et eiusdem Ordinis, si in illo harum linguarum sufficientem notitiam habentes sint, sin minus, saeculares, aut alterius Ordinis Regulares, qui illas actu et diligenter doceant, habeantur, si studia in urbibus et locis existunt, ubi linguarum praedicatu peritos conducendi facultas est: studiis vero locorum, ubi huiusmodi doctores desunt, cum primum in aliis studiis, ubi linçuac huiusmodi docebuntur, scholares tantum profecerint, ut docendis aliis idonei sint, de iisdem scholanbus provideatur.

3. Quod ut citius et facilius fieri possit, et sperati fructus ex linguarum huiusmodi studio appareant, omnibus et singulis regularium superioribus, sub indignationis nostrae poena, eadem auctoritate, tenore praesentium, praecipimus et mandamus, et, si ipsi negligentes fuerint, eorumdem Ordinum regularium apud nos et Sedem Apostolicam protectoribus iniungimus, eorum conscientias desuper onerantes, ut omni cura et sollicitudine quanto citius provideant, ut scholae linguarum huiusmodi quamprimum instituantur, ac doctorcs praedicti deputentur, earumdemuuc linguarum lectionibus scholares assignentur, qui illis sedulam et assiduam operam navent.

4. Hi vero scholares, ut alacrius huic studio incumbant, volumus et decernimus ut in promotione ad doctoratus gradus et ad alios sui Ordinis *h*onores, illi caeleris paribus praeferantur, qui in cognitione trium saltem linguarum praedictarum profecerint, ita ut ad illas docendas apti sint.

Non obstantibus etc.

1. Quod Generales et alii Superiores Regularium religiosos sibi subditos quos ad propagandam fidem in quascumque mundi partes mittere continget, Sacrae Congni prius nominent, ad hoc ut priusquam mittantur ab eadem examinentur et approbentur.

2. Quod pro approbatis Patentes iuxta formulam alias a Conghc approbatam cum subscriptione Cardinalis Praefecti et Secretarii ac sigillo Congregationis expediantur.

7

Decr. S. C. de Prop. Fide. /4 *Octobria 162^.* Quoniam a Concilii Viennensis celebratione (i) usque ad praesens experientia comprobavit, Regulares, etiam si multoties fuerint commoniti, linguarum studia aut non instituisse, sicut illis praeceptum fuerat, aut instituta deseruisse, et novissime hoc idem compertum est ex iis quae contigerunt post Constitutionem f. r. Pauli Papae V (2) et decreta S. Congnis de Propaganda Fide promulgata et Gftalibus Ordinum intimata, eadem S. C. dolens opus ad animarum salutem simpliciter necessarium tam facile negligi ab iis qui ad illam procurandam praecipue a sanctis Regularium Ordinum fundatoribus a primaeva eorum institutione man-

cipati sunt, cupicnsquc Concilium, Constitutionem ac decreta praefata omnino execution! demandari, ut cvangelicos operarios linguis instructos habeat, quos cum nccesse fuerit ad messem Domini amplissimam, Dei verbum sitientem mittere possit, praesenti decreto, Smo D. N. Urbano VII! annuente, iterum Regularium, et cuiusvis Instituti, Societatum et Congregationum GAalibus, aliisque eorum superioribus praecipit ut linguarum studia, iuxta Concilii, Constitutionis et decretorum praefatorum praescriptum omnino instituant, institutaque conservent, et ubi fieri possit, ampliora efficiant.... Ceterum quii non satis est Superiores Rcgulanum suum in nae re praestare officium, si qui linguis studere debent, opus hoc vere pium detrectent et negligant, eadem S. Congregatio eodem Sanctissimo similiter annuente praecipit, ne deinceps Regulares ad magisteria vel alios gradus suarum Religionum, seu, ubi non sunt magisteria et gradus, ad dignitates a Superioribus eorum admittantur, nisi cum Theologia per biennium etiam uni saltem ex linguis, quae in dictis Concilio, Constitutione et decretis praescribuntur, operam dederint camque |>erfccte calluerint; super quo a locorum Ordinariis praesentibus, quorum conscientiam Sacra Congregatio onerat, examinari debeant priusquam ad ea, cos, cusvc assumantur; quod si contra praesentis decreti dispositionem, ad magisteria, seu gradus, vel dignitates praedictas admissi fuerint, magisteriorum, seu graduum vel dignitatum praedictarum collatio nulla sit, et Superiores, qui transgressi fuerint, passiva voce perpetua privati existant. Quoniam autem multi praemio magis ad virtutes incitantur, quam poenis, eadem Sacra Congregatio mandavit cos quos praeter theologiam uni etiam ex dictis linguis per biennium operam dedisse, camque perfecte callere, experimento ut supra facto, constiterit, ad magisteria suarum Religionum, seu alios gradus, ad quamlibet ipsorum petitionem statim promoveri, et in electionibus ad officia et dignitates regulares, coctcris paribus, iuxta dictam Pauli V Constitutionem, aliis omnino praeferri, alioquin electio aliter facta nulla sit et invalida. Non obstantibus etc.

ce t.oKtrn »ru. , ‹ «r .run. hcwisirv.» M ,f PnifioM rro

8

S. C de Prop F. - C. G. (coram SSrho) *Ftbr. 16j /* - Petente Archicpiscopo Chioviemi, an praxis, qua Episcopi rutheni cum suis subditis latinis dominis inservit dispensant ut, dum in eo servitio permanent, possint festa celebrare iuxta calendarium gregorianum, et, si propriam culinam non habeant, iciunia latinorum servare, esset legitima: SSmus de consilio, et assensu S. Congregationis de Prop. Fide respondit praxim praefatam, quoad causam dispensationis esss legitimam, et ideo Archiepiscopis et Episcopis ruthenis unitis hanc dispensandi cum suis subditis facultatem praedicta ex causa concessit.

•»4 C* · · / . *

9

S. C. S. Officii <? *Februarii 1624.* - Filii infantes mulieris quae fuit apostata a fide et illos genuit cum patre turea , post absolutionem matris, si ipsa instat, baptizentur (t). ««rea.

IO

s. C. de Prop. Fide C. G. 50 *Aprilis 1624* - Ad petitionem Archiepiscopi Chioviensis S. Congregatio declaravit sacerdotes et clericos ruthenos unitos eisdem privilegiis, canonis videlicet, fori, immunitatis, et libertatis gaudere, quibus sacerdotes et clerici latini gaudent et potiuntur, iussitque scribi Poloniae Nuntio ut eos in praedictorum privilegiorum usum restitui, vel in eo manuteneri, nisi aliquid quod obstet rescribere ad Congregationem habeat. orientale»,

II

S. C. de Prop. Fide <? *Martii 1625* — S. Congregatio iussit publicas disputationes non fieri cum haereticis, quia plerumque vel ob loquacitatem vel audaciam aut circumstantis populi acclamationes veritas falsitate praevalente opprimitur; et si aliquando huiusmodi disputationes excusari non possent, primum de illis certior fiat S. Congregatio, quae iuxta temporis et personarum qualitatem quid agendum sit peculiariter praescribet. dljl$XuX' cum haeretici»,

12

S. C. S. Officit 20 *Aprilis 162$*— Facultatcs a S. Officio missionarus concessae, per Bullam lubilaci anni sancti non suspenduntur. Eaeultatc» mh iionar.. tempore tubiUci.

13

S. C de Prop. Fide 2 A/oii rise — S. Congregatio... de speculi SSmi D. N. man- Qualia in mi* ' Wqul'

(t) S. *C S. O/fcii !3 Octob. x6oo:* « An filii iuuerum chrirhmrum et patris tureae.... sint baptirxndi, nrtinte patre vel matre, cum pater progressu aetati» illot instruat in lects mahumelana , et filii timent profiteri te esse Christianos ·.

R Bapdaentur. - Moneatur Episcopus ut diligenter curam educationis habeat, et exprimat si certum sit quod omnes efficiantur tureae, apostatent a fide et labantur in nuhumeunismum : si non adsit certitudo apostasiae, baptizentur; si adest certitudo, iterum proponatur.

data omnibus Generalibus et aliis Religionum Superioribus qui missiones ad Indias facere consueverunt, aut etiam in futurum facturi sunt districte praecipit ne deinceps Religiosos suos ad Indias Orientales vel Occidentales mittant nisi illis sufficienter constiterit quod viri sint fide, morum probitate, doctrina, regulari observantia et zelo propagandae Fidei catholicae praediti, alioquin sciant non solum sibi divini iudicii imminere vindiciam, sed etiam Sanctitatis suae et Romanorum Pontificum successorum suorum subeundam esse censuram, si praeceptum hoc, quod animarum respicit salutem, contempserint vel neglexerint.

14

Ejcahti abtol. itodi ib lucres! non competii Rc-guUfibus.

S. C. de Prop. Fide - C. G. /5 *Iunii 162$* — An Regulare* vigore suorum privilegiorum etiam per viam communicationis cis competentium possint absolvere ab haeresi, prout quidam religiosi de facto in vim dictorum privilegiorum absolvunt.

R. Regulares nullo modo posse in vim suorum privilegiorum etiam per viam communicationis cis competentium ab haeresi absolvere, et proinde qui huiusmodi facultatem sibi usurpant, eaque utuntur de facto, male facere.

IS

Matrimonia lap»nuc coram danbm ICAtiblil Untum.

S. C. de P. F. - C. G. *13 Iunii 1623* — Quoad matrimonia laponiac in futurum contrahenda, S. Congregatio de speciali mandato SSmi D. N. ccnsuit ut, non obstante decreto Concilii Trid. de Matrimonio iam pridem in ea insula publicato, matrimonia in praesentia duorum testium tantum valide contrahi possint, si tamen in loco ubi matrimonium contrahetur, vel in vicino ad quem sine periculo accedi possit, parochus vel alius sacerdos saecularis sive regularis non existât ab Episcopo deputatus; cui Episcopo S. Congregatio districte praecipiendo mandavit, ut, ad maiorem contrahentium commoditatem, in diversis laponiae locis sacerdotes saeculares vel regulares constituat cum facultate speciali assistendi matrimoniis.

16

Ik Miturnm •cnbus adnnptndift

S. C. Concilii *21 Iunii 1625* — Cum saepe contingat in quibusdam ecclesiis tam magnum Missarum celebrandarum numerum cx variis defunctorum relictis, aut piorum eleemosynis impositum esse, ut illis pro singulis diebus praescriptis nequeat satisfieri, et tamen nova onera Missarum in dies suscipiantur, indeque fiat ut depereant piae testandum voluntates, obstricta benefactoribus fides violetur, defunctorum animae suffragiis priventur, ecclesiis debitus subtrahatur cultus, ac christifidelcs, gravi scandalo affecti, plerumque a similibus charitatis operibus retrahantur; cumque his malis maximum inter caetera fomentum praebeat, aut quod ii qui Missas supra vires celebrandas suscipiunt, sperent illas brevi ad pauciorem numerum a Superioribus reductum iri, aut quod ecclesiis, sorte pecuniarum absumpta, plerumque nuda remaneant onera Missarum absque ullo emolumento, aut quod eleemosyna pro illis celebrandis sit adeo tenuis, ut non facile inveniantur, qui velint huic se muneri subiicere, et reditus ecclesiae aut monasterii adeo exigui, ut sacerdos, pro necessaria sua sustentatione, novis se oneribus obstringere compellatur; S. C. Cardinalium Concilii Tridentini interpretum, animadvertens facturam se rem Deo gratissimam, charitatique ac iustitiae maxime consentaneam, si pro viribus satagat hunc deterrimum abusum e Christiana republica convellere atque eradicare, SS. D. N. Urbani divina providentia Papae VIII auctoritate sibi specialiter attributa, infrascripta decreta edidit.

Miuir. onera nonmri Ap. bedes reducit.

I. Ac primo districte prohibet atque interdicit ne Episcopi in dioecesana Synodo, aut Generales in Capitulis generalibus, vel alias, quoquo modo reducant onera ulla Missarum celebrandarum, aut post idem Concilium imposita aut in limine fundationis, sed pro his omnibus reducendis aut moderandis vel commutandis ad Apostolicam Sedem recurratur, quae, re diligenter perspecta, id statuet quod magis in Domino expedire arbitrabitur; alioquin, reductiones, moderationes et commutationes huiusmodi, si quas contra huius prohibitionis formam fieri contigerit, omnino nullas atque inanes decernit.

Tot Missae celebrentur quot elecmosytuc.

II. Deinde ubi, pro pluribus Missis eiusdem qualitatis celebrandis, stipendia quantumcumque incongrua et exigua, sive ab una, sive a pluribus personis, collata fuerunt aut conferentur in futurum Sacerdotibus, Ecclesiis, Capitulis, Hospitalibus, Societatibus, Monasteriis, Conventibus, Congregationibus, Domibus, ac Locis piis quibuscumque, tam saecularibus quam Regularibus, S. C., sub obtestatione divini iudicii mandat ac praecipit, ut absolute tot Missae celebrentur quot ad rationem attributae eleemosynae praescriptae fuerint, ita ut alioquin ii, ad quos pertinet, suae obligationi non satisfaciant, quinimo graviter peccent et ad restitutionem teneantur.

Contraria privilegia revocantur.

III. Id vero ut deinceps observetur exactius, S. C. eadem auctoritate, revocat privilegia et Indulta omnia quibusvis personis, Ecclesiis ac Locis piis, tam saecularibus quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, Congregationis et Instituti, quamcumque ob causam concessa, quibus indulgetur ut certarum Missarum vel Anniversariorum celebratione, aut aliquibus Collectis seu Orationibus, plurium Missarum oneribus in futurum suscipiendis satisfiat.

So ic ^mi <U«- •eijnMNi MCt^* oa· > "<n rcMinirtx 4trt

IV. Ac similiter, omne damnabile lucrum ab Ecclesia removere volens, prohibet sacerdoti qui Missam suscepit celebrandam cum certa eleemosyna, ne eamdem Missam alteri, parte eiusdem eleemosynae sibi retenta, celebrandam committat.

n«Mt «nfetha cwMiuf «·'■ *1 H invctiioda.

V. Praeterea, ne in ecclesiis in quibus onera Missarum in perpetuum imposita sunt, sacerdotes in eis, ut par est, adimplendis eo tepidiores ac segniores reddantur, quod onera huiusmodi cum nulla aut parva sint utilitate coniuncta, statuit atque decernit, ut pecunia ac bona mobilia Ecclesiis, Capitulis, Collegiis, Hospitalibus, Societatibus, Congregationibus, Monasteriis, Conventibus ac Locis omnibus, tam sacculariibus quam Regularibus, atque illorum personis in futurum simpliciter acquirenda cum onere perpetuo Missarum celebrandarum, ab iis, ad quos pertinet, sub poena interdicti ab ingressu ecclesiae ipso facto incurrenda, a dic realis acquisitionis statim deponi debeant penes aedem sacram vel personam fide ct facultatibus idoneam ad ciïcctum illa seu illorum pretium quam primum investiendi in bonis immobilibus fructiferis, cum expressa et individua mentione oneris quod iliis annexum repetitur. Ac si eadem bona immobilia auctoritate Apo>tolica deinceps alienari contigerit, eorumdem pretium, sub eadem poena ut supra, deponi, atque in aliis bonis stabilius itidem fructiferis, cum eiusdem oneris repetitione atque annexione, concasibus diligenter inquirant de singulis Missarum celebrandarum obligationibus cuique Ecclesiae aut Loco pio incumbentibus; nec antea assensum huiusmodi aut licentiam praebeant, quam cis legitime constiterit, illius sacerdotes, tam novo oneri suscipiendo quam antiquis iam susceptis, satisfacere posse, praecipuamquc rationem habeant, ut reditus, qui Ecclesiis ct Locis piis relinquuntur, omnino respondeant oneribus adiunctis, secundum morem cuiusque civitatis vel provinciae, intelligantquc, si in re tanti momenti desides aut négligentes fuerint, in novissimo die huius praetermissi muneris rationem esse reddituros.

17

Dc validitate matrimoniorum sine parocho in laponia contrieus.

S. C. de P. F. - C. G. 27 *Iunii 1625* — In laponia, in qua supponitur publicatum decretum Concilii Trid. de Matrimonio, fuerunt plura matrimonia contracta sine parochi praesentia ob penuriam sacerdotum, maxime post persecutionem inchoatam anno Dili 1614. Quaeritur an Papa possit in praedictis matrimoniis dispensare supplendo defectum substantialis illius solemnitatis, ita ut contrahentes non teneantur iterum contrahere, saltem secreto, praesertim cum difficillimum sit illa matrimonia fere innumerabilia eo modo revalidarc, durante praesertim persecutione.

R. S. Congregatio consuit per SS. D. N. in casibus praedictis esse declarandum, Concilium, etiam publicatum, non obligasse in laponia, et propterea matrimonia ibi contracta sine parocho fuisse et esse valida, dummodo tamen saltem coram duobus testibus celebrata fuerint. - Die 2 Iulii i6i5. SS. D. N. Urbanus VIII approbans sententiam S. Congr. declaravit praedicta matrimonia in laponia sine parocho, ut praefertur, contracta, fuisse et esse valida, iuxta declarationem Cardd. Concilii Trid. Interpretum pro Hollandis, Zelandis et Frisiis editam.

18

Collegiorum re nkexhlbcndU

S. C. de Prop. Fide, tq *Sept. 1G25* — Cum ex visitationibus Collegiorum pontificiorum per Nuntios Apostolicos dc mandato SSmi D. N. Urbani VIII factis, Sacrae dc Prop. Fide Congregationi innotuerit rectores praedictorum Collegiorum reprehensibilem commisisse negligentiam tum in reddendis, temporibus debilis, dati ct accepti rationibus, tum in significandis Romano Pontifici alumnorum nominibus, corumquc post completa studia occupationibus; eadem S. C. dc speciali eiusdem SS. D. N. mandato districte praecepit et praecipit singulis Collegiorum praedictorum rectoribus praesentibus ct in posterum futuris, ut de cetero, singulis ad minus annis, rationes dati et accepti reddant Apostolicis Nuntiis in quorum Nuntiaturis praefata cxistunl Collegia, Clique nomina alumnorum qui in dicta (x>llcgia recepti ct admissi fuerint, ac illorum, postquam ab eisdem Collegiis exierint, occupationes ct praecipuas actiones significent; alioquin si per negligentiam aut alia causa praesenti decreto non obtemperaverint, provisiones quas Sedes Apostolica eorum Collegiis solvere consuevit, suspendentur, ipsique rectores arbitrio Suae Sanctitatis, ct Romani pro tempore Pontificis punientur.

19

S* C· de Prop. Fide - Cong. Gen. *2/ Nov. 1625* — S. Congregatio dc mandato speciali SS.' D. N. Urbani VIII Rectoribus Collegiorum Pontificiorum nunc ct pro tempore existentibus districte praecipit, ut ab alumnis, qui maiores quatuordccim annis in praefatis Collegiis in posterum recipientur, tempore admissionis eorum, vel, si minores fuerint, post quartum decimum annum complçtum, iuramentum iuxta subicctam formulam (i) omnino exigant; illudque, ut praefertur, exactum ac manu eorum subscriptum in Archivais Collegiorum praedictorum diligenter asservent. Insuper eadem S. Congregatio declarat, quod per huiusmodi iuramentum praefatos alumnos ab aliis obligationibus, ct iuramentis, quae forsitan ex Collegiorum praedictorum constitutionibus praestare consueverunt, eximere non intendit, nisi quatenus infrapositac formulae contraria extiterint, sed ea omnia firma ct illaesa manere vult, ac in eodem robore persistere, ac si praesens decretum non cmanassct. Praeterea dc mandato similiter speciali eiusdem S. D. N. statuit, et decernit neminem deinceps praedictorum alumnorum contra infrascriptam iuramenti formulam in aliqua Religione, Societate ct Congregatione Regulari a superioribus recipi, nec ad professionem admitti posse vel debere; alioquin receptio, ct professio nullae sint, ac nullius roboris, ct firmitatis, ct qui ex antedictis superioribus alumnos huiusmodi contra subicctam iuramenti formulam receperit, vel ad professionem admiserit, activa ct passiva voce praesentis decreti auctoritate carcat. Non obstantibus Collegiorum fundationibus, ac decreto, dic 9 Augusti 1624, dc hac materia edito, et Rectoribus praedictis intimato (2), nec non Constitutionibus Apostolicis, consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis, ct aliis quibuscumque in contrarium quomodolibct facientibus.

(1) V. Const. Alex. PP. VII *20 Iulii 1660,* ubi Juramenti formula cum additamentis praescribitur.

20

S. C. de Prop. Fide - Cong. Gen. 6 *Fcbr.* /626. — Quoniam frequenter in Ecclesia Dei, ct potissimum hac nostra aetate propter diversas haereses pessimorum hominum malitia exortas, catholici diris infidelium, vel haereticorum persecutionibus, exilia, carceres, aliasquc poenas, ct denique mortem ipsam fortiter sustinent pro Catholica Fide, ct multoties contingit, ut in Sacra Congregatione dc illorum confessionibus, gestis, ac martyrio fiat relatio, Patres, veterum Pontificum permoti exemplo, unanimi consensu ccnsuerunt unum ex Protonotariis Apostolicis in ipsa Congregatione adscribcndum esse, qui Confessorum et Martyrum gesta, quae in ca referentur, scribat, ut ct tantorum virorum prac^tantissima virtus ad Dei gloriam, ipsorumque laudem, immortalitati consecretur, et posteris exempla verae fortitudinis ad imitandum relinquantur.

21

ai habitum se-

S. C. de Prop. Fide - Cong. Gen. *1 Martii 1626.* — Licentia induendi saecularem habitum intelligitur concessa eo ipso quod Missionarii destinantur ad loca in quibus, sine evidenti periculo, religiosi in habitu religioso incedere non possunt.

22

relatio tnineada.

S. C. de Prop. Fide - Cong. Gen. „ *4 Man 102b.* — S. Congregatio mandavit per Procuratorem Generalem Capuccinorum Praefectis Missionum suorum religiosorum praecipi ut, singulis annis ad minus, dc eorum gestis, ct in conversione haereticorum vel infidelium progressibus relationem ad Urbem mittant.

23

none haud im-

Decr. S. C. de Prop. Fide *24 Iulii 1626.* — Quoniam Sacra Congregatio non sine animi molcstia certissime cognovit Superiores Regularium, partes orientales incolentium, diversis praetextibus, ct praesertim ordinariae iurisdictionis sed Apostolico privilegio illis concessae, plurima impedimenta Missionariis, a se vel ab aliis auctoritate sua ad praedictas partes destinatis, procurare, quibus perterriti, non solum a munere suo cessare, sed etiam loca cis assignata deserere coguntur; simulquc considerans quod frustra missiones ad orientis regiones tot expensis laboribus, ac periculis fic-

(2) In decreto cit. iuramenti ab alumnis praestandi formula aliquantum diversa praescripta fuerat.

rent, si Missionarii in corum officii cxccutionc tmj-cdircntur, aut c locis, ad quae destinati sunt, deturbarentur; ad relationem Illrîii D. Card. Marcomontii, censuit Missionariis quibuscumque tam saecularibus quam regularibus cuiuscumque Ordinis et Instituti, seu Congregationis et Societatis a se, vel ab aliis auctoritate sua ad praefatas regiones destinatis seu destinandis sufficere quod Literas Patentes suae missionis praedictis Superioribus, vel eorum Vicariis, aut Ministris, etiam ordinariam potestatem ex privilegio Sedis Apostolicac habentibus, ostendant, ut illis ostensis, sive obtenta sive non obtenta ab cis vel eorum quolibet licentia, possint libere ac licite suum officium et munus cxcqui. Denique praecipiendum esse censuit, prout praesenti decreto districte praecipit superioribus praefatis corumquc vicariis ac ministris, ne post illis ostensas Patentes praedictas, ullo modo impedire praedictos missionarios audeant quominus officium suum exercere possint ac valeant, alioquin pro modo culpae severe a SSmo D. N. punientur.

24

I»inl!an pro y». ·4«*îioη· Si. £> miRkm ptr pro* cvi!en·».

S. C. de Prop. Fide - C. G. *28 Iulii 1626.* —SSrîius D. N, in Congregatione de Propag. Fide iustis de causis animum suum moventibus, et de consilio Ven. Fratrum suorum eiusdem S. Congreg. Cardinalium, Episcopis in partibus infidelium constitutis qui ab eadem Congregatione stipendia habent, vel ab ipsa in negotiis occurrentibus diriguntur, induisit. ut non obstante Constitutione fcl. ree. Sini V praedecessoris sui de Liminibus Apostolorum visitandis, Limina praedicta, temporibus in ea constitutis, per procuratorem etiam in Curia Romana existentem, specialiter singulis vicibus visitationis faciendae constituendum visitare possint ac valeant, mnndavitquc Congregationis Concilii Tridentini Secretariis pro tempore ut visitationes Liminum a praedictis Episcopis, ut praefertur, faciendas admittant, non obstante dicta Constitutione, et aliis quibuscumque in contrarium quomodolibct facientibus.

25

S. C. de Prop. Fide - C. G. *28 Iulii 1626.* — Relata fuit declaratio S. Congnis Concilii Tridentini ad dubia proposita ab Episcopo Zacynthi, quae ad calcem praecedentis Conghis fuit registrata (1). Patres tamen SSmo I). N. approbante dixerunt declarationem praedictam intelligendam esse quoad Regulares peregrinos, qui in ea insula ecclesias suorum Ordinum habent. Ceterum quoad Regulares non habentes ecclesias suarum Religionum concedendam esse (prout concessa fuit) Episcopo praedicto facultatem cos prohibendi ne sine sua licentia Sacrum ibi celebrent.

£nindMn cecfc-ainum.0™"1 °r'

26

S. C. de Prop. Fide - C. G. 6 *Nov. 1626.* — Quoad munus Inquisitionis exercendum per Praelatos Ecclesiarum laponiae, Synarum et Malacae, ubi non sunt Inquisitores, et praesertim in provinciis Regi Catholico non subiectis Sacra Congregatio dixit frustra id peti, cum de iure communi Praelati praedicti facultatem exercendi officium S. Inquisitionis habeant; ad maiorem autem cautelam illam eis posse concedi.

De Inquisitionis munere i Prae* lati» Missionem exercendo.

27

S. C. de Prop. Fide - C. G. 9 *Nov. 1626.* — Relatis iis, quae Ulmis Cardinalibus Bandino et Marcomontio inserenda visa sunt in peculiari Brevi expediendo pro R. P. D. Antonio Sanctacrucio Sacrae Congregationis Protonotario, SSmus mandavit, ut narrata breviter antiqua septem Notariorum Clementis Primi ad conscribenda Martyrum gesta, institutione, eidem R. P. D. Sanctacrucio, et in eius locum successoribus Protonotariis eiusdem Congregationis in perpetuum facultates infrascriptae concedantur :

,0Hn0'«'i? concerne,

i. Ut facilius et certius relationem in eadem Sacra Congregatione facere valeat de gestis .Martyrum, qui quocumque in loco Orbis terrarum a dic institutae Congregationis de Propaganda Fide, passi sunt, aut in futurum pa-

ti) In Actis Coogregationis Generalis (de Propag. Fide) diei 14 Iolii 1626 haec habentur: « S. C. cen- • iu<t mstantiam Episcopi Zacynthi remittendam esse « IIHis Patribus Sae. Concit Trid. Interpretibus ut ab • eu infrticriptum dubium discutiatur et diffiniatur, ▮ videlicet iw *Ordinarii locorum vigori Concilii Trid. • de trr. indis tl evitandis in celebratione Missae, • parmi, tamquam Sedis Aposlolicac delegati, sub poe- , nis* d *censuris probitere ne regulares peregrini in « cc.l'fit* jMOnm *Ordinum in ipsorum Ordinariorum t» di* icnrh'lutu *Missas celebrent sine eorum li* • icnt'4,* et si fortasse Ipiusmodi dubium negative . diffin 4tur, S. C censebat ob rationes ab Episcopo • prae·'too allegatas posse eosdem Illffios Patres cum « respondit ut infra: *Die 27 Iulti 1626. S. Congre-» gatio Ulmorum Cardinalium Concilii Trid. Interpretum resbondit : Ad I. Ordinarios locorum ex dispositione Sae. Concil. Trid. prohibere non posse ne » Regularer peregrini in ecclesiis suorum Ordinum Mis· » sas celebrent absque eorum licentia. — Ad 2. \ron • esse concedendam Episcopo Zacynthi facultatem fa- • ciendi huiusmodi prohibitionem, nisi concurrat frequentia casuum cum negligentia non corrigibili Su- » periorum Regularium ».

» SSini beneplacito eidem Episcopo facultatem faciendi ▮ praedictam facultatem concedere ». Responsum autem S. C. Concilii ita refertur in iisdem Actis: « Ad » dubia proposita ab Episcopo Zacynthi S. C. Concilii

ticntur, testes in Romana Curia repertos, aut reperiendos, de praefatis gestis informatos, recipere, et examinare possit, eorumque examina, seu processus in publicam, et authenticam formam redigere, et examinibus, ac processibus praefatis ab eo subscriptis, et subsignatis, plena fides, sicut praefatorum septem Notariorum a Clemente Primo praefato institutorum attestationibus et scripturis, habeatur.

2. Quod de praefatis gestis Martyrum scripturas quascumque undequaque Romam allatas examinare, et illas cum opus fuerit, in Curia recognosci facere per habentes notas manus et sigilla in eadem Curia repertos.

3. Quod quarumcumque scripturarum ad Martyrum gesta pertinentium, quae ad cius manus pervenient, transumpta conficere, illasque authenticare possit et valeat, transumptisque praefatis ab eo subscriptis et subsignatis plena fides, sicut originalibus penes ipsum existentibus, adhibeatur.

28

Medicinae exercitium Missionarin illicitum.

S. C. de Prop. Fide *20 Novembris 1G26.* — 5. C. mandavit per Episcopum Sophienscm praecipi Religiosis in capellis Bulgarorum constitutis ne de caelcro medicamenta seu medicinas praesertim purgativas exhibeant infirmis sive fidelibus sive infidelibus, cum, iuxta Sae. Canonum dispositionem, sacerdotibus et in sacris constitutis huiusmodi professio sil omnino prohibita.

29

•me mura conterendo.

S. C. de Prop. Fide – Cong. Gen. 7 *Dee. 1020.* — Petente Ep. Sardoncnsi et Ecclesiae Bosncnsis Administratore facultatem conferendi Sacram. Confirmationis sine mitra in oratoriis privatis, S. C. respondit eumdem posse privatim conferre Sacram. Confirmationis sine mitra, sola tantum adhibita stola.

30

Cooperatio m K?hi'c iiiÎcTtJ.1 '

S. C. de Prop. Fide. 7 *Dec. 1G26.* — Non posse laponios fideles, ut periculum mortis vel exilii evitent, altaria vel templa idolis fabricare aut eorum fabricae cooperari.

31

De absolutione H'udmm ¡ '

S. C. S. Officii *21 fan. 1627.* — Omnes Quibus absolvendi ab hacresi facultas concessa est, posse absolvere relapsos qui non fuerint iudicialiter de haeresi vel relapsu accusati.

32

De conventuum rr«nonc m

S. C. de PfOp. Fide – C. G. *yo lanuar 1G27.* — S. C. ad instantiam Carmelitarum discalceatorum m hibernis Missionibus degentium declaravit Constitutiones Clementis VIII et SSrhi D. N. Urbani VIII de novis conventibus sine certo numero Fratrum non erigendis non comprehendere missionaries, neque eorum mansiunculas seu hospitia.

33

Rdidtur pe-. μηιμ ^πιΓγο· ,ingul ar'

S. C. de Prop. Fide – C. G. 50 *Ianuar. 1627.* — Petentibus Carmelitanis discalceatis facultatem celebrandi Missam ritu romano lingua armena, S. C. censuit eorum petitionem esse reficiendam, quia per huiusmodi facultates summopere Ecclesiarum communicatio cum Ecclesia Romana impeditur.

34

divinorum ecclesiis htatticonim'

S. C. de Prop. Fide *21 Maïi 1627.* — Non debere Missionaries divina celebrare in ecclesiis in quibus simul haeretici sua profana et sacrilega exercitia habent. Ut tamen catholicis fiat satis, super altaribus portatilibus, in privatis domibus positis, Sacrum peragendum· esse.

35

De licentia libro· imprimendi in typogr. S. C.

S. C. de Prop. Fide – C. G. *21 Maii 1627.* — Petente S. Congregationis agente, cui typographiac cura demandata fuit, an pro licentia imprimendi libros, qui etiam de mandato eiusdem S. Congregationis fuerint recogniti, adeundi sint Vicesgerens et Magister Sacri Palatii, SSiTius, annuentibus Patribus, dixit ministros praedictos pro dicta licentia adeundos esse, quia quanto a pluribus libri imprimendi recognoscuntur, tanto emendatiores in lucem prodibunt.

36

Nequeant catholici in eadem ecclesia cum schismatici» divina celebrare.

S. C. de Prop. Fide – C. G. *13 Augusti 1627.* — S. Congregatio mandavit scribi Archicpiscopo ladrensi ut provideat ne in ecclesia S. loannis de Cartolla dioecesis Catharensis catholici cum graecis schismaticis divina celebrent; nam quamvis altaribus diversis utantur, tamen propter ecclesiae identitatem est comunicarc cum schismaticis in divinis.

37

Dcdara!io ‹tu°· Somnorum”*0™

S. C. de Prop. F. – C. G. *24 Sept. 1G27.* — S. C. declaravit illa verba iuramenti alumnis pontificiis praescripti *sine mora in provinciam meam revertar* intelligenda esse de regione in qua natus fuerit alumnus, vel in qua eius parentes, domicilio postea constituto, se transtulerint, et demum omnes illas provincias pro quibus erectum fuerit Collegium cuius fuit alumnus.

38

.J? wMar « mu < J

s. wt. c. Æ APril. 1628. — I. Non potuissc nec posse locorum Ordinarios tam sacculares quam Regulares, addere calendariis etiam propriis Sanctorum officia, nisi ea dumtaxat quae Breviarii Romani Rubricis, vel S. Rit. Congr. vel Sedis Apostolicae licentia conceduntur.

hot \< "«e wti

2e IniUP€r vetuit et prohibuit celebrari per totam civitatem vel dioecesim, etiam de cuiuscumque Ordinarii auctoritate, Missam vel festum cum Officio de Sancto, eo quod in loco adsit ecclesia parochialis vel Regularis, aut aliqua Reliquia : sed tantum in ipsius Sancti ecclesia titulari, seu ubi asservatur insignis Reliquia, et non alibi.

lâMCWct Rdl· v i

j. Insignes autem Reliquias declaravit esse corpus, caput, brachium, crus, aut illam partem corporis in qua passus est martyr, modo sit integra et non parva, et legitime ab Ordinariis approbata.

39

rStovoUit c

S. C. de Prop. Fide - C. G. ‹9ΛΛώ' *1628.* — S. C. stetit in decretis ut Religiosi non fiant Missionarii sine eorum Superiorum approbatione, illiquc, postquam fuerint approbati et missi ab eisdem Superioribus, sine consensu Congftis a Missionibus nullo modo removeantur.

40

m.« ‹ K Re ·ı erum ζξζζ'ΓΓ ' J

s. C. de Prop. Fide - C. G. 20 *Iunii* /6w — S. C. mandavit significari P. Silvano I^'wdictino Praefecto Missionis Scotiae, missiones eiusdem S. C. non eximere Regulares a subicctionc neque ab obedientia suorum Superiorum, sed tamen hoc efficere ut a Superioribus praedictis Missionarii non possint a missione revocari inconsulta eadem Sacra Congne.

41

M' 01·'·nc . —ı . . . ''.

S. C. de Prop. Fide 7 *Iulii 1628.* — S. C. declaravit Missionarios nullo modo debere a Missione discedere sine expressa licentia Praefecti Missionis, cum ille sit verus superior ipsorum missionariorum dum in locis, ad quae missiones destinatae fuerunt, degunt.

42

• ••f··» . Aq w

S C. de Prop. Fide / *Aug. 1628.* — Petente sacerdote Carolo Clcmer, Collegii Anglicani Ducaci alumno, propediem in Missionem Anglican un profecturo , dispensationem ut possit medicinae artem, cui operam ante sacerdotium dederat, exercere, quod huiusmodi praetextu facilior ei futurus sit aditus ad administranda Sacramenta catholicis anglis, et ad convertendos haereticos, praesertim in periculo mortis constitutos ; S. C. de Prop. Fide censuit, si SSAo placuerit, petitioni oratoris annuendum esse, ita tamen ut medicinae artis exercitium medium esse deberet, et non principalis scopus, quem convenit esse missionaries ministerium.— Die 9 Augusti SSmus D. N. Congregationis decretum approbavit, additis duabus aliis conditionibus in dispensatione apponendis : 1. Ut orator gratis operam suam in medicinae arte praestet. — 2. Ut a sponte dantibus nihil recipiat ultra suam necessariam sustentationem.

43

S. C. de Prop. Fide - C. G. /7 *Oct. 1628.* — Instante Commissario Curiae Ordinis Minorum de Observantia S. C. declaravit lectores et studentes linguarum, a iurisdictione, potestate ac correctione Guardianorum et Provincialium, ac Generalis, seu Commissarii generalis non esse exemptos quoad disciplinam regularem ; quo vero ad remotionem eorum a lectura et a studiis, lectores quidem inconsulta S. C. ab officio legendi amoveri non posse, quia illi sunt quodammodo ministri S. Congregationis, et ideo eorum nomina et officia in cius libris describi consueverunt , studentes vero a solo Generali vel Commissario generali mutari posse, et a studiis removeri (i).

studiis addi· c °rum'

44

S. C. de Prop. Fide - Cong. Gen. £1"ᵐᵉ 2/ *Nov. [628.* — Quoad dubium de occultis catholicis inter haereticos degentibus, iussit (S. C.) eidem Provincialis (Capueeinorum Burgundiac) significari sententiam Congregationis esse, eis non licere ob periculum vitae vel amissionis bonorum occultare catholicam fidem, contra Apostolum *ad Rom. 10.*

45

S. Rit. C. 9 Dee. *1628.* — Indecens ommno esse ante SS. Eucharistiae Sacramentum publice expositum concionem vel sermonem habere capite cooperto: et consuetudinem contrariam, iuxta alias resoluta, respondit (S. C.): Non esse consuetudinem sed abusum tollendum et prohibendum, prout omnino tolli et prohiberi mandavit.

,n S«er«m tecto cupite eon !•• nJ "n·

46

S. C. de Prop. Fide - C. G. jo *fanuar. 162Ç).* — Regulares in Missionibus esse

subiectos Jurisdictioni, visitationi et correctioni Provincialium, et aliorum suorum Superiorum quoad disciplinam regularem; quo vero ad eorum remotionem a Missione eosdem Regulares, inconsulta S. Congùe, a locis Missionum per eorum Superiores revocari non posse.

47

Ne celebretur .Mnu in eadem ecclesia cum haereticis.

S. C. de Prop. Fide - C. G. ry *Februarii i62(j* . — Quoad celebrationem Missae in eadem ecclesia cum haereticis, etiam mediante pariete divisa, S. Congregatio censuit praecipiendum esse Patri (Ignatio missionario in Rhetia) ciusque sociis ne id omnino faciant, sed altari portatili , quoties celebrari opus fuerit, iuxta privilegia Missionibus concessa utantur.

48

Quid attendendum In praecedentia Episcoporum diversi ritus.

S. C. de Prop. Fide jo *Maii 162g.* — Scribendum esse Nuntio Poloniac S. Congregationis Rituum sententiam, quam Ulmus D. Card. Capponius retulit, videlicet quod in praecedentia Episcoporum non attenditur diversitas rituum graeci et latini, sed tempus promotionis eorum, et ideo Episcopos ruthenos praecedere debere suffraganeos latinorum, si ante illos ad dignitatem fuerint promoti episcopalem.

49

De Annivena·rm quotannis celebrando pro defunctis Missionarils.

S. C. de Prop. Fide *22 Iunii 162^.* — S. C. decrevit ut pro Missionaries qui in munere Missionis aut in itinere ad eam interficientur, aut alias morientur, singulis annis in perpetuum, Anniversarium u S. C. de Prop. Fide celebretur.

50

Prohibenda commercia catholicorum cum schismaticis

S. C. de Prop. Fide - C. G. 70 *Iunii 162Ç).* — Quaerente Episcopo Alessii in Albania an liceret catholicis suae dioecesis tempore nundinarum et festi Patroni cathedralis ecclesiae, schismaticos consanguineos affines et amicos suscipere in domibus suis, et cum cis convivia facere, S. C. respondit Oratorem omnibus modis huiusmodi commercia debere prohibere catholicis; quod si id fieri non posset ob scandala et tumultus, qui verisimiliter ex huiusmodi prohibitione sequerentur, cumdem pOsje connivcrc, attento quod in dicta dioecesi schisma impune grassatur, et agitur de actibus civilibus et politicis, non autem de ecclesiasticis aut spiritualibus.

SI

De prohibitione translationum S. Concilii Tridentini de latina in alias linguas.

S. C. Concilii *2 Iulii 1620.* — Proposito articulo de ordine SSihi D. N. a Congregatione de Prop. Fide remisso: ‹ An translationes » S. Cone. Tridentini in alias linguas sint permissae, an potius comprehendantur in Constitutione fcl. ree. Pii IV prohibente illius interpretationes et glossas S. C. Cardinalium Cone. Tridentini interpretum censuit translationes eiusdem S. C. Concilii Trid. de lingua latina in gallicam, vel alias linguas esse prohibitas, ideoque significandum S. Congregationi Indicis, ut omnino prohibeat translationes huiusmodi factas, quae absque speciali auctoritate huius S. Sedis Apostolicae impressae sint.

52

De celebratione ft 11! ConMentions Eeckxtc·ruoL

S. Rit. C. *t8 Aug. 162Ç).* — i. Non poase celebrari festum Consecrationis illius ecclesiae quam certum est non fuisse consecratam, imo neque si est dubium.

2. Posse Episcopum constituere diem celebrationis festi Consecrationis ecclesiarum, quando certa dies ignoratur, dummodo constet fuisse consecratas; sed festum Consecrationis ecclesiarum, praeterquam cathedralis, celebrari debere in ea tantum ecclesia cuius dies festus consecrationis peragitur.

53

Sepulturae sub altaribus haud penuittend u.

S. C. Epp. et Reg. 50 *Novembr. 162g.*— Circa sepulturas in Macariensi dioecesi sub altaribus existantes, S. Congregatio censuit nullatenus esse permittendum ut defunctorum corpora deinceps sub altari sepeliantur, et siqua hactenus ibidem reperiantur sepulta, alio transferri oportere, saltem extra aram; alioquin non esse interea super huiusmodi altari celebrandum , et Episcopum pro pastorali eius sollicitudine ac prudentia invigilare debere ne quid hac in re fiat aut permittatur contra sacros canones et Conciliorum decreta, et universalis Ecclesiae usum.

54

Quid requiratur pro electione Patronorum.

Decr. S. Rit. C. 2? *Martii 1630.* — Sacra Rituum Congregatio, annuente SSffio (Urbano VIII) quoad Patronos locorum in posterum eligendos, hunc ordinem servari mandavit: 1. Quod eligi possint in Patronos ii solum qui ab Ecclesia universali titulo *Sanctorum* coluntur, non autem beatificari dumtaxat. 2. Quod de Patrono civitatis electio fieri debeat a populo, mediante consilio generali illius civitatis vel loci, non autem ab officialibus solum ; et quod accedere debeat consensus expressus Episcopi et cleri illius civitatis. Idemque servari debeat in Patrono Regni qui pariter eligi debeat a populo singularum civitatum provinciae, non autem a repraesentantibus Regnum nisi ad hoc habeant speciale mandatum, et pariter cum consensu Episcopi et cleri dictarum civitatum. 3. Quod causae electionis novorum

Patronorum debeant in S. R. C. deduci ac examinari ; ac demum, causa cognita, ab eadem Congregatione approbari cl confirmari.

55

S. C. de Prop. Fide rj *Aprilis 1630.* — S. C. mandavit scribi... Praefecto Missionum Orientalium saepius a Sede Apostolica fuisse declaratum sacerdotes Missionarios, quibus ab eadem Sede concessa est facultas consecrandi calices et patenas, illa uti non posse ubi sunt Episcopi, et proinde illum praecipere debere suis Missionariis Capuccinis insularum Maris Aegaei, et aliorum locorum Orientis ubi Episcopi existunt, ut ab usu praedictae facultatis abstineant.

56

S C S. Officii /<y *Iulii 1630.* — Miss. Tcxrrt - An apostatae a ndc chnstiana ad poenitentiam redeuntes cogendi sint ad retractandum explicite et publice coram infidelibus cum periculo vitae, sicut negarunt fidem; an vero sufficiat coram fidelibus publice et explicite abiurare apostasiam in propriis balneis (quae sunt captivorum carceres) et implicite apud infideles abstinendo ab actibus infidelitatis et deponendo habitum.

R. SSfhus censuit apostatas a fide redeuntes ad poenitentiam non teneri ad abiurandum apostasiam publice coram infidelibus, sed sufficere ut eam abiurent in balneo coram fidelibus, abstinendo ab actibus infidelitatis, et deponendo habitum infidelium, quatenus sit protestativus falsae religionis; si vero sit acquivocus, posse illum deferre. Quod si ex illa delatione, ratione personae, aliqua oriretur suspicio, teneri aufugere cum primum poterunt.

57

S. C S. Officii 25 *fulti 1630.* — Mus. Tüxtn — Quomodo se gerere debeat confessanus erga apostatas pocnitcntcs in articulo mortis constitutos, cum ab illis secreto arcessitur ut secretu absolvat. Ratio difficultatis est quia in dio articulo solent ab infideli familia vel sacerdotibus falsis induci ad actus falsae religionis, nec possunt abnuere sine periculo mortis.

R. SSrfius censuit confessarium debere absolvere apostatam poenitentem in articulo mortis constitutum, abiurata prius apostasia in furo conscientiae; et si per aliquod temporis spatium supervixerit, et si poterit, abiurct in balneo coram fidelibus ; quod si non poterit, relinquat chirographum suae abiurationis, saltem signo crucis subscriptum ; quod si neque hoc possit, committat confessario ut suam abnan nv i fidelibus manifestet. Non tamen teneri apostatam poenitentem tunc in periculo vitae constitutum, etiam suadentibus tureis, cum periculo vitae, fidem catholicam, quam tunc abiurata infidelitate amplexus est, confiteri, sed eorum suasiones eludere vel non respondendo, vel aequivocis verbis utendo.

58

S. C. de Prop. Fide - C. G. 5 *Augusti 1630* — Missionariis in itinere per aquam vel per terram occurrit saepius ut ob defectum aliorum sacerdotum cogantur audire confessiones vel comitum itineris, vel etiam habitatorum illarum regionum per quas transire necesse est, ut ad loca suarum missionum se transferant, propterea cupiunt declarari per S. C. an facultatibus illis concessis pro missionis locis possint uti in praedictis casibus in itinere occurrentibus.

S. C. declaravit non licere missionariis uti facultatibus illis concessis extra regna vel provincias aut loca ad quae destinati fuerint. *(V. S. C. de Prop. Fide 22 Martii 1669).*

59

S. C. de Prop. Fide - Cong. Gen. 5 *Au%. 1620.* — S. C. declaravit, stante formula luramenti aiumnis pontificiis praescripta, adolescentes qui voto Religionis adstricti sunt, non posse nec debere in Collegia Pontificia recipi vel admitti sine expressa licentia et speciali dispensatione SS. D. N., exceptis alumnis Collegii Graeci, si votum emiserint Religionis S. Basilii, quia illi iuxta formulam pro Collegio praefato editam iurant statum ecclesiasticum amplecti, et praesertim monachale S. Basilii.

60

S. Rit. C. *24 Aug. et 6 Sept. 1630.* — Scardonbs. - Episcopus Scardoncn. narrans sibi ex Urbe transmissas nonnullas Reliquias Sanctorum sine nominibus, supplicavit pro licentia imponendi illi nomina bene visa.

R. Si Reliquiae sunt authenticae, posse concedi, facto verbo cum SSfiio. — SSihus dixit: Episcopus illis posse uti, si sint authenticae in consecratione altarium sine alia denominatione.

61

S. C. de Prop. Fide - C. G. *6 Sept. 1630 (coram SSmo).*— S. C. approbavit et confirmavit decretum theologorum ab ipsa deputatorum ad examinandum dubium a Vic. Patriarchal! Constantinopolitano propositum *de Confessione per interpretem,* nempe : * Quamvis

» docente Sac. Trid. Synodo nullo sit divino » praecepto mandatum, nec satis consulto lege » aliqua humana praecipi possit ut delicta, > praesertim secreta, publica confessione ape· » riantur, tamen visum est Patribus deputatis, > eidem SS. Synodo inhaerentibus, eos qui vo- » lent sponte per interpretem confiteri, nec aliter » possunt, non debere per Vicarium Patriar- » chalem prohiberi ; cui sufficiet praecavere » abusus et scandala , et curare ut interpretes » admoneantur de obligatione ad observantiam » secreti ».

62

1 » indu habi· Ordines promo-

s. C. de Prop. F. *28 NOV. I6'JO.* --- Omnino providendum esse ut qui ex Indis fucrint magis habiles, post diligentem et exactam eorum instructionem, morumque eorumdem per aliquot annos probationem, et in pietate christianaeque Religionis functionibus exercitationem, ad sacros Ordines usque ad Sacerdotium inclusive promoveantur. Huius rationes sententiae sunt: — i. quia id factum fuisse ubique per Apostolos et in primitiva Ecclesia per Episcopos, salis ex Scriptura Sacra et historiis ecclesiasticis constat; — 2. quia indigenae maiorem habent apud suos fidem ; — 3. linguas civium suorum, corumque mores et inclinationes magis norunt.

63

De addendis aut mutandis in calcndani».

S. Rit. C. rj */an. 1631.* — Urbis ηγ Orbis. — Decreta S. R. C. ad tollendos abusus qui variis in locis irrepserunt : « Non potuisse nec posse locorum Ordinarios tam saeculares quam regulares addere calendariis, etiam propriis, Sanctorum Officia, nisi ea dumtaxat quae Breviarii Romani rubricis, vel S. R. C. seu Sedis Apostolicac licentia conceduntur: neque propria auctoritate quovis praetextu mulare ritum, qui habetur in calendario romano seu rubricis Breviarii, in altiorem ritum : neque extendere concessa Officia de loco ad locum ».

De celebratione festi alicuius Sancti cuius adest ecclesia vel rdiquia.

« Insuper vetuit et prohibuit celebrari per totam civitatem vel dioecesim, etiam de cuiuscumque Ordinarii auctoritate, Missam vel festum cum Officio de Sancto, eo quod in loco adsit ecclesia parochialis, vel regularis, vel abbatialis, aut aliqua Reliquia ; sed tantum in ipsa Sancti ecclesia titulari, seu ubi asservatur corpus aut insignis Reliquia ».

Quaenam sint reliquiae insign.

< Insignes autem Reliquias declaravit esse caput, brachium, crus, aut illam partem corporis in qua passus est martyr, modo sil integra et non parva, et legitime ab Ordinariis approbata ».

Quid de festis Sanctorum quae non sunt in Bre* viario.

« De sanctis Episcopis locorum , martyribus, civibus, et aliis de quibus in calendario romano seu rubricis Breviarii nihil habetur: uti etiam de Beatis nondum canonizatis, nihil propria auctoritate constituatur, sed consulatur omnino, ut par est S. R. C. ».

< Missas etiam quae circumferuntur a S. R. C. non approbatas S. Gregom pro vivis et pro defunctis, quindecim Auxiliatorum, et de Patre Aeterno, et quascumque alias: exceptis iis quae sunt permissae quibusdam regularibus tantum , vcluti Rosarii, Sanctae Mariae de Carmelo et alias ; sicut etiam Officia ab eadem non approbata, prohibuit, reiccit omnino, et damnavit respective, et pro prohibitis, reiectis et damnatis haberi voluit ».

ÿ1'™ «tornua haud approbata damnantur,

< Decretum nuper editum super electione Ir<^,Sancti*P1' Sanctorum in Patronos, (V. n. 5q) omnino servetur ».

« Quae omnia decrevit, statuit et mandavit sub poenis contentis in Indice librorum prohibitorum ex decreto S. Concilii Tridentini edito ».

< Et ne praemissorum ignorantia possit ab aliquo allegari, neque oblivio ullo unquam tempore possit irrepere, eadem S. R. C. voluit et ordinavit decretum huiusmodi affigi in sacristiis omnium ecclesiarum tam saccularium quam regularium, etiam patriarchalium , metropolitanarum, cathedralium, collegiatarum, et aliarum quarumcumque, in cisquc perpetuo asservari ».

Facta demum relatione horum decretorum SS. D. N. Urbano Papae VIII, ea laudavit, approbavit, atque ab omnibus ubique sub praedictis poenis servari praecepit, nec non in novis Breviariis, de ordine Sanctitatis Suae imprimendis, apponi mandavit.

64

Ne celebretur .Missa sine cruce seu Crucifixi inuginc.

S. C. de Prop. F. – C. G. ? *Febr. /*6jr. — S. C. iussit admoneri P. Generalem Societatis Icsu ut Patribus suis in conversione gentilium laborantibus praecipiat ne in ecclesiis aut oratoriis quovis praetextu sine Cruce aut Crucifixi imagine sacrosanctum Missae sacrificium celebrent.

65

Quid icnran* dum m typographie S. C aret fibro· exteris linguis conscripto».

Decr. S. C. de Prop. F. *3 Febr. 1631.*— Ad obviandum erroribus, et praecipue circa fidem vel dogmata catholicae religionis qui in translationibus librorum latinae aut italicae linguae in exteras, et praesertim orientalium linguas, ob incuriam aut inscitiam vel etiam malitiam interpretum occurrere solent, Erhi Patres praecipiendum esse ccnsucrunt, prout praesenti decreto districte praecipiunt, modernis et pro tempore S. Congregationis thypographis eorumque ministris, et denique ipsius typographiae superintendenti, ne de celero libros ex italico vel latino sermone in exteras linguas

trimhcos in dicta typographia imprimant, aut imprimi faciant, nisi cum latino aut italico textu ex quo facta fuerit translatio. Idcmque observetur si cxrcrarum linguarum libri imprimendi erunt, ut videlicet non aliter typis dentur, nisi cum sua interpretatione latina vel iulica, ct praedicta sub poenis eiusdem S. C. arbitrio huiuscc decreti transgressoribus pro modo culpae indigendis.

66

(· -r S. Rit. C. <V *Martii th31.*— In Litaniis non posse apponi alios Sanctos praeter descriptos in ipsis Litaniis.

67

Dc reciriK»-I . *a"* 'I®· ". Mn c/rca co« qvu cuw ianu «n c. ur>«

Litt. encycl. S. R. C. (An omvrs Patrîarcitas, Akckiep. kt Epp.) *tz Martii tG^t.* – Cum quotidie magis notum fiat quanta sinceritate mentis, et maturitate cognitionis incipere, et prosequi deceat eorum causas, qui diem ultimum obiere, non sine aliqua populis relicta opinione sanctitatis, et quam accurate, fidelitcrquc in re tanti momenti adhiberi testes ct in examen vocari conveniat, Sacra Rituum Congregatio (ficto prius verbo cum Sanctissimo) nc aliquis subrepat abusus, iussit Amplitudinem Tuam hac peculiari epistola fieri certiorem de iis, quae adiuncto decreto continentur, nempe ut curet, nc imposterum ulla ex parte adversus illud a quopiam in tua dioecesi nliquid committatur, sed ab omnibus omnino inviolabiliter observetur, ct quando apud Amplitudinem Tuam ab aliquo petitum fuerit, ut velit inquirere in sanctitatem vitae, ct miracula alicuius, qui cum praedicta fama obiisse dicatur, quoniam nimia plerumque proclivitas, atque celeritas occasionem errori praebet, non prius generaliter super vitae sanctitate in juiri permittat, quam particulariter dc alicuius virtutis eminenti gradu, aut peculiari aliquo miraculo, praecedat famae comprobatio, prout prudentiae tuae magis expedire videbitur. Quod per te ipsum excqui Sacra Congregatio summopere exoptat; sed si ob invaletudinem, sive ob legitimum aliud ct grave impedimentum id conticere non valebis, super quo conscientiam tuam onerat eadem Congregatio, poterit Amplitudo fua delegare Vicarium tuum generalem, vel altum in dignitate ecclesiastica constitutum, qui delegatus, sive ille »it Vicarius, sive cuiuscumque dignitatis cum aliis ad minus duobus doctis viris, altero scilicet magistro in theologia, altero vero graduate vel licentiate in iure canonico, rem totarn ita i*.ragere debeant, ut omnes sua nomina subnotent post subscriptionem cuiuscumquc test ♦, ante juam discedant a loco ipsius examinis. C'irabit insuper Amplitudo hia, ut testes omnes h utcumque habent, explanate, ct per extensum deponant, nec se referant ad attestationes redditas neque ab cis recitentur quae alias ipsi deposuerunt. Postquam vero fuerint per Amplitudinem Tuam, vel per alios a Te e.x causis supra narratis subrogatos, acta completa, secreto retineantur, praestito etiam iuramento a notariis ct tentibus se nemini promulgaturos quicquid ipsi scripserint, et respective deposuerint, vel dc quibus interrogati fuerint. De his autem actis per tc, aut iussu tuo confectis, certiorem statim reddere debebit Amplitudo Tua Summum Pontificem, caque quanto citius poterit authentice transcripta ac sigillo obsignata ad S. Rituum Congregationem transmittere. Originalia vero eodem modo consignata, ct in capsa clausa pluribus clavibus, quae diversis ad arbitrium tuum custodiendae tradantur, in Archivio episcopali conserventur. Notum tamen sit /\mplitudini Tuae, neque per hanc epistolam, neque per aliquid in eo propositum voluisse Summum Pontificem, neque Sacram Rituum Congregationem tribuere, aut augere iurisdictionem seu facultatem, quae alias Episcopis competere posset. Atque ut hac litterae nulla in posterum oblivione deleantur, sed semper in recordatione vigeant et tua et tuorum deinceps successorum, dabit operam Amplitudo Tua, ut illae quanto citius tam in Curia tua episcopali, quam in Xrchivio Capitulari ad perpetuam rei memoriam asserventur.

Deurbtun – Cum in tota Ecclesiae gubernatione nihil maius, nihil sit augustius Bcatificationc ct Canonuatione Sanctorum, utpotc homines iam demortuos, etiam cum fama sanctitatis ac miraculorum, declarare pro Sanctis, eosque uti tales colendos ct venerandos decernere.

Sacra Rituum Congregatio, ut res haec plane amplissima atque gravissima rite sanctequc conficiatur, prohibet omnibus ct singulis personis ecclesiasticis, tam saccularibus, quam regularibus, etiam Sancti loannis Hierosolymitani, Societatis Icsu, vel aliorum quantumvis speciali nota dignorum, nc audeant ipsi per se aut per alios capere informationes super sanctitate, aut miraculis alicuius defuncti, neque ullo modo exquirere, aut obtinere ad hunc effectum cxtraiudicialcs testificationes, aut subscriptiones sub poenis arbitrio S. Congregationis infligendis. Quod si superiori, sacristae, seu alteri officiali illius ecclesiae, in qua requiescit corpus ipsiusmet defuncti, vel alterius etiam ecclesiae, fuerint revelata aliqua miracula, seu prophetiae dona, possint ea recipere sub sigillo secreti ab ipsis tantum relatoribus, in quorum gratiam contigisse narrabitur; teneantur tamen quam primum commode poterunt, eadem deferre, vel obsignata transmittere Episcopo loci cum expressa declaratione, quod revelationes sic, ut supra, receptae, non faciant aliquem probationis gradum, etiam cuiusvis longissimi temporis cursu.

Quod Decretum cum fuerit ad notitiam Sanctissimi D. N. URBANI Papac VIII deductum, Sanctitas Sua illud approbavit, ac imprimi, ct ubique publicari mandavit.

68

XX™ bum praetenti p r'

S. C. de Prop. F.- C. P. 27 *Martii tbV.* — An Baptismus qui a chaldaeis sacerdotibus administratur maribus cum verbo *eemdat* in eorum Rituali posito, quod significationem habet praesentis imperativi, vidcl. *baptizare talis,* et significationem praeteriti vidcl. *bapti^atus est talis,* sustineri possit, piacsupposita in baptizante intclligenlia dicti verbi in praeterito.

R. i. Baptismus collatus per verbum praeteriti temporis ad significandam actionem praeteritam, et non etiam quae per ministrum exercetur tunc quando baptizat cum invocatione SSmae Trinitatis ct aquae naturalis ablutione immersione vel aspersione, non est verus Baptismus.

2. Esset tamen verus Baptismus collatus per verbum indifferens ad praeteritum indicativi et praesens imperativi, si baptizans uteretur illo pro praesenti imperativi, si cetera adsint recta, nempe intentio, in aquam naturalem immersio, ablutio, vel aspersio cum Sanctissimae Trinitatis expressa invocatione.

3. Idem dicendum quando minister utens verbo indifferenti, ut supra, nihil cogitans de praeterito vel de praesenti, virtualem autem intentionem haberet utendi illo verbo eo meliori modo quo potest, etiam si crederet vocem significantem vel exprimentem actum qui per ministrum exercetur, esse praeteriti temporis, retenta tamen incentione faciendi quod Christus instituit vel observat Ecclesia christianusque populus, ct non alligandi formae significationem suae privatae credulitati.

4. Si baptizans uteretur verbo praeteriti temporis ad significandum actum qui per ipsum ministrum exercetur quando baptizat, cctcraquc requisita adessent, esset Baptismus, si apud nationem illam vel clerum esset usus accipiendi vocem illam praeteriti ad significandam actionem praesentem.

5. Esc etiam Baptismus si quis ex ignorantia linguae infringendo verba absque animo introducendi errorem aut haeresim, proferat vocem praeteriti pro praesenti, si tanta sil inter vocem praeteriti ct praesentis similitudo ut facilis sit lapsus ex una voce in aliam, prudentesque viri iudicent communiter baptizantem vocem praeteriti pro praesenti corrupte prolatam supposuisse, ct prolata voce concipiant actionem praesentem sufficienter significari.

6. Ad tollendam tamen in huius tam necessarii Sacramenti administratione omnem ambiguitatem vel erroris occasionem admoneantur in posterum chaldaci dum baptizant uti verbo praesentis indicativi aut saltem imperativi ; vel si velint uti verbo indifferenti ad praeteritum ct praesens, accipiant illud in significatione praesentis.

69

S. C. de Prop. Fide - C. P. 7 *Maii , *- & r6?t* — 1. An a missionariis (in oriente) pro usu suarum facultatum petenda sit licentia ab Episcopis quos missionarii arbitrantur esse catholicos. utu» LP'; ideuadi.

2. An missionarii celebrare possint in ecclesiis schismaticorum, corumvc sacerdotalibus vestibus Ct calicibus Uti. 'pud Adcbnn; nararnenu adbl-

R. Ad i. Affirmative, si tanta sit certitudo eorum rectae fidei, ut omnem schismatis ac erroris in illis partibus vigentis suspicionem excludat.

Ad 2. Negative, quia datur missionaries usus altaris portatilis ct facultas benedicendi paramenta, et propterea non est ncccsse ut ipsi in praefatis ecclesiis celebrent vel praedictis vestibus utantur.

De fotorum celebratione « lalinu in oriente.

S. C. de Prop. F. - C. P. 7 *Maii 163t.* Ad quintum (dubium) dc diebus testis, ut scilicet in oriente a latinis uniformiter celebrentur Congregatio respondit: Festa ex generali praecepto Sanctae Rom. Ecclesiae indicta observari debere a latinis in oriente uniformiter. In festis vero ex devotione, consuetudinibus regionum ex quibus latini sunt oriundi deferendum esse, dummodo sancti quorum festa huiusmodi celebrantur, sint canonizati, vel a Sancta Romana Ecclesia recepti.

71

s. C. de Prop. Fide - C. G. (coram SSmo) s *Dec. i6?I* — Reterente Eminentissimo D. Cardinali Pamphylio, quae circa matrimonia gentilium polygamorum fuerunt considerata et resoluta in Congregatione particulari habita dic 8 Octobris i63i, S. Congregatio : uimoom poiy-

1. Dixit missiunariis ludiarum illa communicanda esse non ut Decretum huius S. C., sed ut sententiam theologorum et canonistarum.

2. Dixit corrigendum esse modum loquendi per negationem potestatis dispensandi in Summo Pontifice in conclusione ct responsione adhibitum; ct simpliciter, loco verborum *non posse concedi,* dicendo < non esse concedendam facultatem petitam » ; ct ita fuit correcta infradictu praefatorum theologorum sententia quae sic habet : — Λ *Octobris 1631* — Fuit Congregatio particularis super facultate dispensandi cum

Indis gentilibus polygamis cui interfuerunt *etc.* In ca relita missionariorum ad Indos gentiles petitione facultatis dispensandi cum gentilibus polygamis conversis et convertendis ad fidem chhstianam, ut ex pluribus uxoribus in gentilitate assumptis illam post suam conversionem eligere possit quam, caeteris reicctis, maluissent, Congregatio dixit ut sequitur :

Sententia theologorum circa facultatem dispensandi cum Indis polygamis pro missionariis Indiarum.

Indi polygami qui cum omnibus uxoribus suis convertuntur ad fidem et baptizantur, tenentur dimittere omnes uxores praeter primam, quae sola est vera uxor, si illius in matrimonio nullum intervenit impedimentum iuris naturalis vel positivi conditi «b eorum Principe.

Verum si matrimonium cum prima uxore non fuerit unquam consummatum, poterit Pontifex in eo dispensare, secundum probabilem opinionem quae in praxi servatur, et docet Pontificem posse dispensare in matrimonio rato fidelium, ergo multo magis in non consummato infidelium.

Si vero idem matrimonium fuerit consummatum post Baptismum, sive illud sit Sacramentum, sive non; in quo diversi diversa sentiunt (apud Petrum de Ledesma in *Summa,* cap. 24. *De Sacramento Matrimonii),* omnino non poterit Pontifex dispensare. Communis est doctrina omnium theologorum et canonistarum, et ratio est quia iam illud est matrimonium fidelium consummatum, in quo non potest Pontifex dispensare.

Denique idem matrimonium si fuerit consummatum ante Baptismum, et nullo modo post, an possit Pontifex dispensare, dissident doctores. Affirmavit primus omnium Navarrus (I. 3 Consil. *De conversion. Infidel,* consil. 3 a num. i3), quem secuti sunt Thomas Sanchez (lib. 2 *De matrimon.* disp. 17) Valerius Reginaldus (in *Praxi fori poenitent.* lib. 31, cap. 4, n. 34) Paulus Layman *(De matrimon.* part. 2, c. 2 n. 6) Filiuccius *(De matrimon.* cap. *2* n. 38) qui testatur Pontifices aliquando dispensasse. Contra, in eo matrimonio non secus ac in consummato post Baptismum non posse Pontificem dispensare sentiunt Aegiudius Conench (disp. 26 *De matrimonio,* dub. 5, n. 66), Basilius Ponce (lib. 9 *De matrimon.* cap. 2), post Gabrielem Vasquez (disp. 2 *De matrimonio* cap. 6, n. 58) qui etiam testatur anno 1588 quosdam magnis studiis laborasse ut a Sixto V huiusmodi dispensationem obtinerent et repulsam passos esse, et dicit se pro ca dispensatione nunquam subscribere voluisse; sed quidquid sit de doctorum opinionibus, nemo, sive theologus, sive canonists, docuit Pontificem posse sine causa dispensare, aut legem universalem condere, qua omnia ea matrimonia irritet, aut in iis omnibus dispenset, sed ad summum dicunt tantum in hisce posse, Quantum in ratis fidelium, in quibus sicut oportet subesse causam gravem ut rite Pontifex dispenset, ita et in istis.

An vero sufficiens causa dispensationis in matrimonio sit conversio polygami, qui alias aegre, aut nullo modo sit convertendus, Basilius Ponce ubi supra dicit, quod etiam si sequamur opinionem illorum qui dicunt Pontificem posse dispensare, non est tamen dicendum quod haec causa praecise sit sufficiens ad id faciendum, quia quantum facilitatis additur conversioni viri per hanc dispensationem, tantum difficultatis ct odii adversus fidem augetur uxori; ct quia religio Christiana, quae est sancta et immaculata, fieret praetextus libidini; ct quia qui non vult converti sine hac dispensatione, aut qui in conversione eam petit, non eo quo Christianum decet animo convertitur.

Denique sicut Pontifex non dispensat cum clericis haereticis Germaniae ut ducant uxores licet ex ea dispensatione sperari possit eorum conversio, ita neque ob solam polygami conversionem est cum eo dispensandum, ut dimissa prima atque adeo vera uxore aliam ducat.

Ex quibus concludo non esse concedendam missionariis hanc facultatem ut dispenset cum quolibet polygamo converso ad fidem ut, relicta prima uxore pariter conversa, ducat aliam. Placeret insuper ut in extendendo Decreto praescinderetur a quaestione an Papa in casibus particularibus ex iusta causa possit dispensare necne, sed scriberetur missionariis, ut in quibuscumque casibus matrimonialibus dubiis consulant S. Congregationem. Itaque sic conciperem Decretum: — « In Cong. habita ut supra, responsum fuit petitam facultatem non esse missionariis concedendam; scribendum etiam esse iis ut, in singulis dubiis matrimoniorum particularium, in quibus nihil est hactenus a iure provisum, nihil proprio iudicio definiant, sed consulant Sedem Apostolicam ».

72

Ex Const. *Ex debito* Urbani PP. VIII. 22 *Febr. 1633* — Religiosos... mittendos, ac etiam missos, ct in praedictis locis (Indiarum Orient.) degentes, plurimum in Domino hortamur, ut in docendo populos, et praesertim de recenti ad fidem Christianam conversos, uniformes sint, ne ob doctrinae diversitatem, praesertim in materiis moralibus, neophyti illi aliquod scandalum patiantur. Et, quia in hac re Generalium praefatorum curam et vigilantiam plurimum profuturam arbitramur, eisdem injungimus, ut praedictos suos religiosos ad servandam praedictam conformitatem saepius adhortentur. Ut autem id facilius succedat, praefati religiosi in instruendis populis praedictorum locorum Indiae Orientalis catechismum Romanum ct doctrinam Christianam parvam ct magnam bonae memoriae Robert! Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Bellarmini nuncupati, in linguas praedictorum populorum translata ct impressa, si fieri poterit, omnino adhibeant.

Religioi! mi»· iionani utantur catcchismo romance! doctrinâ cbritianâ Cardinalia Bcllarminii in inttruendis populis.

Chnuimi* in ^crimen·

Quoniam autem, sicut non sine animi nostri dolore intelleximus, in lapone a pluribus annis contra Christianos, et praesertim religiosos acerrima persecutio fuit commota, caquc usque ad praesens perdurat et viget, omnibus ct singulis Christianis nunc in lapone existentibus, ct pro tempore futuris, ut a quibusvis sacerdotibus, ut supra a generalibus eorum illuc missis ac mittendis, quorum copiam habere poterunt, sacramenta (ordinem tamen episcopalem non requirentia) etiam parochialia, durante praesenti rerum statu, suscipere libere ct licite valeant, concedimus pariter et indulgemus.

cumquc aacerdote, in penecunone, concedi- ,uf'

tio²naru°înсn:î- ,Ll rnTrccrc n cnur

Coeterum quia a sacris canonibus, Conciliorum decretis, ac Apostolicis Constitutionibus, omnibus Religiosis, ac etiam aliis ecclesiasticis, praesertim in Sacris Ordinibus constitutis, mercatura, et negotiationes saeculares districte prohibentur, ac valde damnosum, indecorum, et indecens existit, huiusmodi personas divino cultui mancipatas, ac praecipue illas, quae ad praedicandum sacrosanctum Christi Domini Evangelium destinatae sunt, praefatis mercaturis, ct negotiationibus se immiscere, aut operam dare; praedictorum Sacrorum Canonum, ac Decretorum, Constitutionumque Apostolicarum dispositioni inhaerentes, auctoritate Apostolicu, earumdem tenore praesentium, Religiosis omnibus cuiuscumquc Ordinis, ct Instituti tam non Mendicantium, quam Mendicantium, etiam Societatis lesu, corumque singulis tam in praedictis locis nuneexistentibus, quam in futurum ad illa mittendis, omnem et quamcumquc mercaturam, seu negotiationem quocumque modo ab cis fieri contingat, sive per se, sive per alios, sive proprio, sive Communitatis nomine, directe sive indirecte, aut quovis alio praetextu, causa, aut colore, interdicimus et prohibemus sub excommunicationis latae sententiae poena ipso facto incurrenda, ac privatione vocis activae, ct passivae, officiorum, ac graduum, et dignatum quorumcumque, etiam inhabilitatis ad ca, et insuper amissionis mercium, ct lucrorum ex cis factorum, quae omnia a Superioribus Religionum, ex quibus delinquentes existent, reservanda erunt ad usum Missionum, quae eaedem Religiones habent, et habiturae sunt in futurum in praedictis Indiis, et non in alios usus; eisdem Superioribus districte praecipientes sub eisdem poenis, ut in hoc invigilent, et contra delinquentes ad praedictas poenas procedant, sublata eisdem facultate huiusmodi delinquentibus aliquid ex dictis mercibus ct lucris, quantumvis minimum, remittendi aut condonandi.

73

S. C. de Prop. Fide - *C. G r? /unii 1633* — Referente Effio D. Cardin. S. Honufrii de impedimentis quae missionariis capuccinis Huilandiac fiunt a parochis circa administrationem Sacramentorum parochialium, S. C. dixit iusta esse impedimenta, nam huiusmodi Sacramenta a missionariis non sunt administranda nisi de consensu parochorum.

Sacrameni» piruchuha.

74

S. C. S. Officii *Sept. t6jj*— Relata forma Baptismi armenorum schismaticorum, quae in eorum Ritualibus habetur ut infra, videlicet: *Baptizat nunc minus mea in nomine Patris et filii et Spiritus Sancti;* vel: *Baptizet nunc manus mea in nomine Patris, baptizet nunc manus mea in nomine Filii, baptizet nunc manus mea in nomine Spiritus Sancti;* S. C. declaravit dictam formam Baptismi esse veram ac legitimam.

ûe formi Bapîlitni irnunor. «chitmaticorum.

75

S. C. S. Officii *13 /unii 1634* — In ecclesiis catholicorum Rhetiae ab haereticis occupacis missionarii possunt sua exercitia continuare.

Ucil occupoi·.

76

S. C. Concilii *3 /ulii 1634.* Kπ-morbv. — i. Utrum Metropolitanus, Episcopo suffraganeo ct parocho renitentibus, possit alteri sacerdoti nullum ius verum aut coloratum in parochia habenti, et ab Episcopo prohibito ne ullos e parochianis ad suas Missas admitteret, concedere licentiam celebrandi Missam in dicta parochia, – 2. Utrum, Sede Metropolitana v®cante, aliquod ius vel auctoritas in suffraganeas sedes repletas vel vacantes seniori suffraganeo competat praeter en quae in Sacro Tridentino Concilio sunt expressa; aut quis tunc, nullo in Sedibus illis existente canonicorum capitulo, Vicarium Generalem constituere debet.

cettni »cdes. ”clntZ°hf>ni

R. Ad 1. Metropolitanum non posse. — Ad 2. Suffraganeum seniorem posse supplere, sed esse casum extra dispositionem expressam S. Concilii.

77

Const. Urbani PP. VIII. 5 *Iulii 16^4.* Caelestis Hierusalem cives, quorum gloriosis natalitiis sancta laetatur mater Ecclesia, sicut huius sanctae Sedis Apostolicae ministerio a

Prooemium

piis utriusque sexus christifidclibus venerantur in terris, ita Romanum decet Pontificem, mi-Jiunt» Ecclesiae regimini divina providentia praepositum, pro suo praecipuo honoris domus Dei zelo, invigilare ne quid in personarum cum unctitatis aut martyrii fama vel opinione defunctarum memoriam sive cultum, inconsulta Sancta Sede praedicta, innovetur.

£ I. Alias siquidem nos, sollicite animadvertentes abusus, qui irrepserant et irrepere non cessabant in colendis quibusdam cum sanctitatis aut martyrii fama vel opinione defunctis, qui, etsi neque canonisation!* neque beatificationis honore insigniti essent ab eadem Sede, eorum tamen imagines in oratoriis atque in ecclesiis, aliisque locis publicis, atque etiam privatis, cum laureolis aut radiis seu splendoribus proponebantur, miracula et revelationes aliaque beneficia n Deo per eorum intercessiones*accepta in libris rerum ab ipsis gestarum enarrabantur, et ad illorum sepulchra tabellae, imagines et res aliae ad beneficia accepta testificanda, et lampades et alia lumina apponebantur; volcntesquc proinde huiusmodi abusibus pro debito officii pastoralia occurrere, re etiam cum venerabilibus fratribus nostris sanctae Ecclesiae Romanae Cardinalibus contra haereticam pravitatem in universa rcpublica Christiana generalibus inquisitoribus ab eadem Sede specialiter deputatis communicata et mature considerata ac discussa, de corumdcm Cardinalium consilio sub die XIII Martii MDCXXV declaravimus, statuimus et decrevimus, ne quorumvis hominum cum sanctitatis seu martyrii fama, (quantacumquc illa esset) defunctorum imagines aliaque praefata, ct quodeumque aliud venerationem et cultum pracscfcrcns et indicans, in oratoriis aut locis publici* seu privatis, vel ecclesiis, tam saecularibus quam regularibus, cuiuscumque Religionis, Ordinis, instituti, congregationis aut societatis, apponerentur, antequam ab Apostolica Sede canonizarentur, aut Beati declararentur, ct (si quae appositae essent) amoverentur, prout eas statim amoveri mandavimus; ac pariter imprimi de cetero inhibuimus libros corumdem hominum, qui sanctitati·» sive martyrii fama vel opinione, ut praefertur, celebres c vita migravissent, gesta miracula vel revelationes, seu quaecumque beneficia, tamquam eorum intercessionibus a Deo accepta, continentes, sine recognitione aut approbatione Ordinarii, qui in iis recognoscendis theologos, aliosque pios ac doctos viros in consilium adhiberet, et, ne deinde fraus aut error aut aliquid novum et inordinatum in re tam gravi committeretur, negotium instructum ad Sedem Apottolicam transmitteret eiusque responsum cipccurct ; revelationes vero ct miracula aliaque beneficia supradicta, quae in libris horum hominum vitam gestaque continentibus eattniB sine recognitione atque approbatione buiusmudi impressa erant, nullo modo appru-bala censeri voluimus, mandavimusque. Ad horum hominum sepulchra vetuimus etiam ac inhibuimus tabellas atque imagines cx cera aut argento, seu cx alia quacumque materia, tam pictas quam fictas atque exculptas, appendi seu adigi, et lampades, sive alia quaccumque lumina accendi, sine recognitione ab Ordinario omnino, prout, supra, facienda, Sedique Apostolicae referenda ac probanda ; declarantes, quod per supradicta praeiudicare in aliquo noluimus neque intendimus iis, qui, aut per communem Ecclesiae consensum, vel immemorabilem temporis cuisum, aut per patrum virorumque sanctorum scripta, vel longissimi temporis scientia ac tolerantia praefatae Sedis Apostolicae vel Ordinarii, celebrantur. Cumque postea die secunda Octobris eiusdem anni MDCXXV α quibusdam revocari in dubium accepimus, an tabellas et imagines, quas impostorum offerri contingeret, recipere, ct antea oblatas conservate liceret: nos (qui tantummodo voluimus, occurrendo abusibus qui irrepere videbantur, certiorem parare viam ad eorum in terris gloriam, quorum sanctimoniam divinae clementiae placuerit admirandis operibus illustrare), re prius cum eisdem Cardinalibus communicata, de simili eorum consilio, declaravimus, quod, sicut numquam prohibuimus, nec intentionis nostrae fuit prohibere oblationem, receptionemque tabellarum et imaginum huiusinodi, ita, ut deinceps nulli dubitationi locus relinqueretur, statuimus ct decrevimus, ut quoties ad aliquam ecclesiam, aut oratorium, locumvc alium publicum, sacculare seu regularem, tabellas et imagines, aliudvc simile quispiam deferret, ac intercessione hominum inter Sanctos vel Beatos non adseriptorum, quamvis cum martyrii aut sanctitatis fama demortuorum, optata se impetravisse diceret, liceret ecclesiasticis personis, ecclesiarum locorumve praedictorum curae praepositis, tabellas ct imagines, sive pictas sive cx quavis materia fictas, atque alia quaecumque collatae gratiae fidem facientia, simul cum deferentis, aliorumque, qui conscii fuissent, attestationibus recipere, atque, approbantibus Ordinariis, ad quos referre statim omnia tenerentur, in secreto aliquo seorsim ab ecclesia luco custodire, ibidemque iam amota collocare ct asservare, ut, si quando Dominus talium virorum merita beatificationis seu canonizationis honore in terris decorare voluisset, extarent huiusmodi sanctitatis qualescumque probationes Apostolicae Sedis iudicio tunc examinandae. Demum vero, ut ciusmodi decreta observarentur indubie, ac omnimodam sortirentur excquutionem, cum eisdem Cardinalibus re pariter communicata. deque eorumdem consilio, praemissis addidimus, statuimus, decrevimus, atque declaravimus,ne ex tunc deinceps quispiam Ordinariorum aut ab Apostolica Sede ad huc specialiter delegatorum super alicuius utriusque sexus cum

I>c InMitucnJo proceftiu »nr*' alicuius defundi lanciinte.

sanctitatis aut martyrii fama vel opinione defuncti miraculis, revelationibus, aliisve eiusmodi sanctitatem redolentibus, cx integro informationes quoquo modo reciperet, aut processum instrueret, vel hucusque receptas informationes, instructumve processum ulterius prosequeretur, nisi postulator prius per legitimas iuridice susceptas probationes circa personam cius, dc cuius miraculis, revelationibus, aliisve rebus gestis sanctitatem praesefercnlibus ageretur, praescriptam praefato in nostro decreto formam omnino servatam extitisse docuerit; et nisi postea successive idem Ordinarius, aut ab Apostolica Sede ad hoc specialiter delegatus, diligenti prachabita disquisitione circa eamdem personam, supracitato decreto nullatenus contraventum esse rite pronunciaverit ; utique id inviolabiliter observetur, statuimus insuper ac decrevimus, ne transmissi ad Urbem undecumque huiusmodi processus a Congregationis sacrorum rituum secretario, minusvc sanctae fidei promotore quomodolibet aperiantur, nisi prius in ipsa sacrorum rituum Congregatione, alio seiunctim oblato authentico processu, ex eo Ordinarium, aut ab Apostolica Sede specialiter delegatum, rite ac recte, ut praemittitur, cognovisse ac pronuntiasse praelibato decreto nequaquam contraitum esse, plene constiterit, ac deinde a nobis iudicialiter aperiendi eos processus facultas indulta fuisset; insuper longissimum tempus, illiusve immemorabilem cursum, de quo in praedicto decreto, intclligi declaravimus esse tempus centum annorum metam excedens : deque his atque infrascriptis omnibus, quae in his decretis disposita et ordinata sunt, aliqua suboriente difficultate, Ordinariis locorum ct delegatis Apostolicis quibuslibet omnem omnino interpretandi facultatem ademimus, utque Sedem Apostolicam desuper consulerent, ab eaque responsum expcctarcnt, mandavimus eisdem ; et alias, prout in decretis desuper editis plenius continetur etc.

78

De ecclesiarum consecratione probanda et reconciliatione peragenda.

S. R. C. *i() Aug. 1634.* — Oppidrn·. –

1. (Quomodo probatur ecclesiam esse consecratam).

2. An per celebrationem Missae in ecclesia polluta, (haec) dicatur reconciliata.

3. An ecclesia reconciliata ab Episcopo non habente jurisdictionem in loco, dicatur bene reconciliata vel non.

R. Ad i. Consecrationem probari concludenter cx signis deductis, et signa probari per testes deponentes dc visu.

Ad 2. Negative ; ct ideo debere reconciliari iuxta formam praescriptam in Pontificali.

Ad 3. Affirmative.

De die consecrationi· annIyniru Matucnrctur (|ics ccrtus ipsius consecrationis, S. C. R. censuit: Episcopum constituere debere ex nunc certum diem qui deserviat quotannis pro anniversario consecrationis ecclesiae.

79

S. C. de Prop. F. – C. G. ro *Sept. 1634.*

An missionarii possint dispensare in voto simplici castitatis, ex co quia in eorum facultatibus excipiantur tantum vota ultramarina et Compostcllac ac Liminum Apostolorum?

R. Cum in facultatibus concedendis regularitcr excipiantur vota simplicia castitatis et religionis, non posse missionarios, cum facultatibus eis concessis, in simplici voto castitatis dispensare, nisi expresse hoc fuerit in eisdem concessum.

hcuh^diipen!

undt m votoca 'I u i«

80

Const. Urbani PP. VIII. /2 *Dec. 1G34.* (Super KRsiDEsriA Episcoporum). – Sancta Synodus Tridentina sub recolendae memoriae Paulo Papa III. praedecessore nostro, ad disciplinam ecclesiasticam restaurandam, provide statuit, ut omnes, quacumque dignitate, gradu et praeeminentia fulgentes, patriarchalibus, primatialibus, mctropolitanis et cathedralibus ecclesiis quibuscumque, quovis nomine, titulo, praefecti, apud eas personaliter residere deberent ; alias, si per sex menses continuos abessent, amissionis quartae partis fructuum unius anni poenam ipso iurc incurrerent; quod si per alios sex menses in absentia perseverarent , tunc aliam quartam partem fructuum huiusmodi co ipso amitterent ; crcsccntc vero contumacia, Romanus Pontifex suprema cius auctoritate in ipso absentes animadvertere, ct ecclesiis ipsis dc pastoribus utilioribus providere posset.

Concilium Tndenhnum circa rctidcnnam cpitcopal keu.vi , cip. 1 Dc *kcf.* mulu uatut&ie numeratur

Deinde sub felicis recordationis Pio IV. praedecessore nostro eadem synodus declaravit, omnes eisdem patriachalibus, primatialibus, mctropolitanis ct cathedralibus ecclesiis praefectos, etiam si S. R. E. Cardinales forent, obligari ad personalem residentium in suu ecclesia vel dioecesi faciendam; nec abesse posse, nisi ob legitimas causas, in scriptis approbandas. Et in corumdcm concilii decretorum cxcquutionem idem Pius IV. praedecessor per suas sub plumbo sub datum vu. kalendas decembris MDLXtv. expeditas litteras monuit eosdem praefatis ecclesiis praefectos, in virtute sanctae obedientiae, ac, ultra poenas in eodem concilio contentas, sub privationis eorum a regimine et administrationc ipsarum ecclesiarum ac amissionis facultatum testandi ct disponendi aliisque poenis suo et Romani Pontificis arbitrio imponendis, mandavit eisdem , ut in ecclesiis praefatis omnino personaliter residere deberent. Denique, certior factus quod multi

Et *xni., cap. 1 , ct xc»t. xxiv., cap xii., *Dc Rcf.* »ub Pio IV . qui etiam addidit Contlitutioncin hic indicatam.

eorumdem praefectorum crant inobedientes, motu suo proprio commisit camerae apostolicic auditori generali, ut contra illos usque ad sententiam procederet, et sibi deinde referret, ad eiectum in cos privationis et depositionis sententiam in suo consistorio secreto pronuntiandi.

ai XIII 4ecMn*u «r*m S» F. !-. Câf4-M>e*

Successive alii etiam Romani Pontifices contra non residentes diversa edicta publicari fecerunt; ac piae memoriae Gregorius Kill, etiam praedecessor noster per suum decretum consistoriale declaravit, decreta eiusdem Concilii de personali residentia in ecclesiis praedictis facienda etiam in S. R. E. Cardinalibus locum habere, quocumque titulo illis praeessent, ita ut a reatu et poenis in dicto concilio statutis non excusarentur, nisi absentiae causa in scriptis approbata fuerit; scientiaque vel tolerantia non excusaret eosdem Cardinales nec alios Episcopos.

O<mcB« VH! pocn»· raMbiHtan» >d mafere· d<allait» ad* d>/i<

Similis quoque memoriae Clemens Papa VIII. etiam praedecessor noster per simile consistoriale decretum pro observantiâ residendae personalis ab eodem concilio ordinatae addidit poenam inhabilitatis ad maiores dignitates et ecclesias obtinendas, prout in praefatis conciliis ac litteris apostolicis, consistorialibusque decretis latius continetur.

Γcal·ki cJkcti pubHtari uni A® poc-».» *cf»!coetra non m dcnlci.d tobonocrai ml ad rM^asPim per. Icrtci.

Cumque etiam nos edicta contra non iesidentes saepius publicari fecerimus, et tamen praeteritis mensibus aliqui, etiam S. R. E. Cardinales, metropolitanis seu cathedralibus ecclesiis ex concessione apostolica praefecti, suae obligationis ad personalem residentiam in eis faciendam immemores, in grave animarum suarum detrimentum ac ovium sibi creditarum praeiudicium, ab eisdem ecclesiis abesse continuarent (etiam sub praetextu suorum titulorum cardinalatus, praesertim episcopalium prope Urbem seu in Urbis districtu respective consistentium, et quod in eidem Urbe in conspectu et praesentia nostri moram traherent), nos, pro nostro pastorali debito, nedum animarum praefaturum, sed etiam ecclesiarum indemnitati providere volentes, in consistorio nostro secreto dccloravimus, eosdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, qui illis ecclesiis, metropolitanis et cathcdralibus praeerant, et apud eas non resederant nec residebant, non fecisse nec facere illarum fructus suos, etiam sub praetextu, quod alicui ex dictis ecclesiis episcopalibus, quibus Cardinales in ordine priores esse solent, praesideant, et ibi vel in Urbe commorentur, aut cuiusvis tolerantiae vel facultatis, praeterquam per Breve speciale nostrum, vel Romani Pontificis pro tempore existentis, sibi concessae: ideoque eosdem Cardinales monuimus pro primâ vice, ut ud residentiam huiusmodi itatim se conferrent, sub amissionis fructuum eo ipso incurrenda et aliis canonicis poenis, animo etiam procedendi ad ulteriora, si non paruissent, et prout in decreto nostro consistoriali plenius habetur.

Tamen quia ornnei non obedicrunt Concilio TriJ. ei conati» tutionlbu» apoutolicts contra tpioa editi», ea approbat et confirmat. ac advtr* *u» prictcnmm non usum inno vul ct rcitituit.

Quia vero ab inde citra non omnes, prout tenebantur, paruerunt, sed aliqui adhuc contumaces existunt; nos, ut omnino debitum suum agnoscant, et animabus subiectis, quantum nobis ex alto conceditur, magis consultum sit, ulterius providere volentes, Concilii Tridcntini decretis et litteris apostolicis, motuique proprio ac consistorialibus decretis praefatis inhaerentes, iliorumque tenores, ac si de verbo ad verbum insererentur, pro plene insertis et expressis habentes, motu simili et ex ccrtâ scientia ac maturâ deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, praefata concilii decreta, literasque apostolicas, ac primodictum motumproprium, decretaque consistorialia praefata, et in eis contenta quaccumque, hac nostrâ constitutione perpetuô confirmamus et approbamus, et, quatenus foret opus, adversus quemcumque praetensum non usum vel contrarium usum innovamus et plenissime restituimus.

Ac praecipit singuli» Episcopi*, etiam S.KE. Cardinahbiiiiiub gravissimi» pocm% ut «c conferant intra tempus hic aaslfoitum ad renidentiam.

Insupcrque omnes ct singulos ecclesiis patriarchalibus, primatialibus, metropolitanis, archiepiscopalibus et episcopalibus quocumque nomine seu titulo praefectos, etiam S. R. E. Cardinales, a praefatis suis ecclesiis absentes, in virtute sanctae obedientiac, ac sub interdicti ingressus ecclesiae, amissionisque tam fructuum carumdem ecclesiarum pro tempore, quo absentia duraverit, quam facultatum testandi et disponendi de bonis suis a Sede Apostolicô sibi alias concessurum, eo ipso absque alia declaratione incurrendis, necnon privationis a regimine et administrationc suarum ecclesiarum huiusmodi, aliisque poenis, nostro ct Romani Pontificis pro tempore existentis arbitrio infligendis, districte praecipiendo monemus, ut omnibus postpositis, quantocitius, in Romana curiâ videlicet moram trahentes, intra unum, extra eum vero in Italiô intra duos, extra vero Italiam existentes, intra quatuor menses, a dic publicationis praesentium in locis infrascriptis faciendae computandos, quos pro tribus canonicis monitionibus peremptoriisque dilationibus ct terminis respective cis assignamus ct assignatos esse volumus, sc itineri committere, et legitimis itineribus ad ecclesias seu dioeceses suas proficisci, ct sc personaliter conferre, ac ibidem, ut tenentur, residere debeant.

A qua non discedant. niti de licenti! Sedi» A pottolicae

Eisdcmque praefectis, postquam personaliter ad residendum se contulerint, nccnon quibuscumque aliis, apud suas ecclesias quandocumque personaliter residentibus, sub eisdem poenis etiam eo ipso respective incurrendis, iniungimus, nc ab coram ecclesiis discedant, nisi prius obtentâ nostra ct Romani Pontificis pro tempore existentis per Breve seu litteras missives liccntiâ.

Idem servandum a promovendi» e1' nunc dedarat.

Illos etiam, qui impostcrum per nos seu Romanos Pontifices successores nostros alicui praelatarum ecclesiarum patriarchalium, primatialium, inctropolitanarum, archicpiscopalium ct episcopalium quovis nomine vel titulo praefecti fuerint etiam si S. R. E. Cardinales quandocumquc fuerint vel sint, sub eisdem poenis, etiam co ipso respective incurrendis, debeant, ct quilibet ipsorum debeat, infra praefatum tempus, a die eorum promotionis a l aliquam ecclesiarum praefatarum inchoandum, quod eis pro tribus monitionibus ct dilationibus ut praefertur ex nunc assignamus, pariter sc itineri committere, et ad ecclesias sive dioeceses sibi commissas ad personaliter in cis residendum conferre; ct respective, postquam residere inceperint, ab illis non discedere, nisi obtentâ prius a nobis ct Romano Pontifice pro tempore existence liccntiâ praefata.

Quodque non po»Mnt ic c<cuMfc cx quavurn3ue caus! Inc escripU, excipiendo nonnul'u» vasus.

A quarum poenarum incursu nolumus posse aliquem se excusare praetextu ct ratione cuiuscumquc servitii quomodolibet praestiti et praestandi pro gerendis ct tractandis negotiis quorumcumque principum, etiam imperatoris, ct regum aut rcrumpublicarum, regnorum ac provinciarum; nec ratione cuiuslibet iussionis vel mandati eorum vel carum quandocumque facti vel faciendi; nec etiam ratione prosequutionis seu defensionis quarumcumque litium seu controversiarum, etiam ecclesiasticarum; vel ineundi foederis, aut cuiuscumque alterius negotii, etiam gravissimi ct speciali mentione digni, tractandi, vel distantiae locorum, aut brevitatis temporis (ob quam non videatur cxpcctanda Sedis Apostolicae licentia praefata, antequam a suis ecclesiis et dioecesibus discedant), aut ratione cuiuscumque alterius causae vel occasionis, etiam publicae, vel alias favorabilis ct aeque piae, etiam cuiuslibet utilitatis sive necessitatis ecclesiarum et personarum (praeterquam personalis interessentiae in synodis provincialibus vel congregationibus seu assemblers generalibus, in quibus ecclesiastici intervenire solent, vel ratione muneris aut reipublicae ollicii episcopatibus vel ecclesiis maioribus praefatis adiuncti, cuius ratione ad certum tempus occupari solent, et tunc pro tempore quo illa synodus, congregationes et asscmbleae, exercitiumque muneris seu oflicii publici ipsis ecclesiis adiuncti, actu duraverint; quibus finitis, recto tramite ad ecclesias praefatas sibi commissas sc conferre debeant). Nec etiam a praedictft residentia et poenarum praefatarum incursu volumus excusari S. R. E. Cardinales nunc ct pro tempore existentes alicui praefatarum ecclesiarum praefectos seu praeficiendos, etiamsi tamquam in ordine priores aliquem ex dictis titulis episcopalibus prope Urbem vel in cius districtu consistentibus obtineant et imposterum obtinuerint, et in praedictis episcopatibus titularibus Urbi proximis resederint, vel in Romana curiâ in suis titulis respective, etiam nobis ac Romanis Pontificibus successoribus nostris scientibus, videntibus et quomodolibet tolerantibus moram traxerint, ita ut nulla nostra ac Romanorum Pontificum successorum nostrum conniventiâ, taciturnitate, ec ad quarumcumque functionum ct actuum pontificalium etiam publicorum et solemnium celebrationem receptione ct admissione unquam tueri sc possint.

Lxccuiure» deputat contra ctnTiVcûïuîe proc<dAdi »- ooc ad »cnkn- < cxeiwhe.

Et pro praemissorum et intrascriptorum inviolabili observatione committimus et mandamus dilecto filio camerae apostolicae generau auditori nunc et pro tempore existenti, quatenus contra omnes et singulos praedictos, tam in Urbe quam alibi commorantes, ct in suis ecclesiis seu dioecesibus non residentes, per affixionem ad valvas basilicae S. Petri, et in acie Campi Florae, ct, quoad praesentes in Romana Curiâ, ad abundantiorem cautelam, etiam domi dimissû copia, procedat; ct, constito sibi, quantum sufficere videbitur, summarie, simpliciter ct de plano, solâ veritate inspecta, et manu regiâ, de contravcntionc cc inobedientiu praefatis, usque ad sententiam exclusive procedat; et deinde nobis et Romano Pontifici pro tempore existent! referat, ut nos ac Romanus Pontifex pro tempore existens in consistorio ad sententiam declarationis incursus poenarum, ac respective privationis seu depositionis aliarumque punitionum praefatorum inobedientium valeamus, ct ipse Pontifex Romanus pro tempore existens valeat procedere.

Volumus tamen Episcopos, Archiepiscopos, tuii Epf»c unAMctropolitanos, Primates et Patriarchas, etiam iYn/L' S. R. E. Cardinales, citra montes vel marc num Apouolcr. existentes, per quatuor, alios vero ultra montes vel mare degentes, per septem menses continuos a residentiâ in praefatis ecclesiis faciendа ad effectum visitandi limina Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli iuxta sacros canones ac apostolicas constitutiones pro qualibet visitatione excusari; ita tamen, ut tunc, illis durantibus, visitationis huiusmodi munus explere teneantur, nec ad alios actus se divertant.

Cardinalibus vero nunc ct pro tempore e- OrditMiib.invi» xistentibus, qui in casu vacationis Sedis Apo- '"o·^? 'A' stolicae ad electionem Romani Pontificis faciendam accedere solent ad locum conclavis ad hoc designati, concedimus licentiam discedendi ab ecclesiis praefatis sibi commissis, habita tamen prius certô notitiâ vacationis ipsius Sedis Apostolicae, et extra residentiam, in loco in quo electionem huiusmodi celebrari continget, commorandi ct permanendi usque ad peractam electionem, ac etiam postea per duos menses, postquam Romanus Pontifex coronationis suae insignia susceperit: quo tempore elapso, praefati Cardinales, nisi illico, ut praefertur, ad ecclesias praefatas, quibus praesi-

derc eos contigerit, sc contulerint, subiaceant poenis supradictis.

‹ «... i, ' gul* *n c's ♦·* Praesentes quoque litteras, omniaque etsingul* *n c's contenta, de subreptionis obreptionis aC cuiuscumque nullitatis aut invaliditatis vitio, intentionisque nostrae ac quocumque alio defectu, quantumlibct substantiali (etiam ex eo quod in praemissis quomodolibet intéresse habentes vel praetendentes, et praesertim iidem ecclesiis praedictis nunc et pro tempore praefecti, etiam eiusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, praemissis non consenserint, nec ad ca vocati ct auditi, solemnitatesque, et quaevis alia servanda ct adimplenda nullatenus servata ct adimpleta , ct causae, propter quas praesentes emanaverint, adductae, verificatae, seu alus sufficienter aut etiam in aliquo iustiheatae non fuerint), ac quocumque alio colore, praetextu, occasione, ct causa, etiam in corpore iuris clausis, ct alia quacumque quantumvis rationabili, iustâ et privilcgiatâ, etiam tali quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda foret, a quoquam notari, impugnari, retractari, in ius, vel controversiam revocari, aut ad terminos iuris reduci non posse, nec sub quibuslibet similium vel dissimilium constitutionum sive dispositionum, etiam motu, scicntiû, ct potestatis plenitudine paribus, etiam consistorialiter, aut alias quomodolibet per quotcumque Romanos Pontifices praedecessores et successores nostros, ac etiam per nos, factarum ct faciendarum, revocationibus, suspensionibus, limitationibus, aut aliis contrariis dispositionibus, pro tempore quomodolibet factis, comprehendi, sed semper ab illis excepta , perpetuoque valida, tirmaquc ct efficacia c.xistcrc ct fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et oblinere, ac per omnes ct singulos, ad quos spectat ct quomodolibet spectabit in futurum, inviolabiliter observari;

Sicque, ct non aliter, in praemissis omnibus ct singulis per quoscumque iudiccs ordinarios ct delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, Nuntios ct praedictae S. R. E. Cardinales, etiam de latere legatos, ac quoscumque alios quavis auctoritate et potestate fungentes, sublalâ eis ct eorum cuilibet quavis aliter ludicandi, declarandi, interpretandi ct definiendi facultate, ubique indicari, interpretari, declarari ct definiri debere (ita ut, si umquam aliquod dubium seu haesitatio super praemissis, seu eorum aliquo, oriri vel suscitari cunlingat, nullus, praeter nos ac Romanos Pontifices successores nostros, possit praesentes litteras quovis modo interpretari ct declarare), av irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel tgnoranter, contigerit attentari decernimus.

Non obstantibus etc.

81

S. C. de Prop. Fide – C. G. /a- sacri cdcbmio
nuar. 1035. — Non esse permittendum ad u- baud tolerandi,
nionem cum S. R. E. venientibus ut cum solo vino sacrificium Missae peragant ob plurcs rationes: 1. quia licet huiusmodi mixtio aquae cum vino non sil de necessitate Sacramenti, sed tantum ex praecepto Ecclesiae, super quo dispensare potest Papa, nihilominus quia aqua in vino consecrando miscetur ex traditione apostolica, idque Christum fecisse ex testimoniis sanctorum Patrum creditur, nullo modo debet huiusmodi ritus sacrificandi tolerari, aut armenis permitti ; 2. quia rilus huiusmodi armenorum aut involvit haeresim monophysitarum, aut saltem de illa est suspectissimus, nam Nicephorus lib. 18 suae historiae cap. 53 clare dixit armenos solum vinum consecrare ut per hoc ostendant unam esse tantum in Christo Dfio naturam; 3. quia S. Concilium Florentinum in instructione ad armenos per verbum *decernimus* armenis unitis iubel ut parum aquae in vinum misceant in Sacrificio; 4. quia semper armeni petierunt a Sede Apostolica ut ritus huiusmodi cis permitteretur, et nihilominus id semper cis fuit negatum; nam Gregorius VII, ut in eius epistola prima lib. 8, Alexander 111, Calistus III, Eugcnius HI, EugeniusIV in dicto Cone. Florentino, loanncs XXII, Benedictus XI, et demum Paulus V in suis Apostolicis Litteris ad Melchisedech Patriarcham nuncupatum catholicum, qui hunc Archiepiscopum Leopolienscm consecravit, huiusmodi ritum permittere expresse renuerunt; 5. quia demum Lutherus huiusmodi ritum probavit, ct calvinistac cumdem observant in sua Coena; et si armenis permitteretur praedictus ritus in Regno Poloniae, calvinistae, qui in eo non pauci rcperiuntur, Romanam Ecclesiam calumniarentur, quod scilicet mutaverit sententiam, ct cum eis sentiat. Et cum hac resolutione concordat Can. 24, Cone. Carthagin. III sub Siricio Papa; ct cap. 1, 2 ct 3 *de Consecrat,* distinet. 2.

82

S. C. Concilii *r-j Maii ni π.* — In Hi- De parochorum
bcmia ob prohibitionem exercitu catholicae reli- praccc dcnlM
gionis accidit multoties ut otlicium defunctorum seu exequiae in domibus ipsorum defunctorum qui habent vel eligunt sepulturam apud Regulares peragantur; quaeritur utrum in hoc casu praecedentia in officio seu cxcquiis celebrandis debeatur parochis, an vero Regularibus. 1

R. S. Congregatio, secundum ea quae proponuntur, ccnsuit in funeribus quae extra Ecclesias Regularium intra tines parochiarum fiunt praecedentiam deberi parochis.

83

biereiico con- 'cf'° S. C. S. Officii *t·, Aprilis 1633.* — Nuncii Ap. apud Helvetios lectis litteris datis Lucernae 3o Ianuarii, quibus instat dispensari cum Ginacio rheto duce militum haeretico converso ad fidem catholicum, ut cibis a Romana Ecclesia vetitis quotidie indifferenter vesci possit, ne propaletur talis rhetis haereticis, SSrtnis noluit concedere, cum sit actus protestativus religionis, sed mandavit ei rescribi ut curet eumdern Ginacium bene instrui in rebus tidci catholicae ab aliqua persona pia, quae illi suadeat ut sc quamprimum liberet ab occasione perversionis.

84

dim ^ccuihrc.! ®· θ· de Prop. F. 2<V *λfait 1635* (C. G.), — An possit admitti ad Baptismum mahumctanus qui cupit baptizari, sed vult propter vitae periculum Christianus occultus esse et manere.

R. Non posse infidelem cum huiusmodi conditione admitti ad Baptismum, sed illum debere sc transferre ad loca ubi possit publice Christianam religionem profiteri.

85

,uDÆ "nÎu MiMioiurioruin. S. C. de Prop. F. *30 Iulii 1633*(C. G.). — Religiosos Perae qui non sunt Missionarii teneri sc subiicerc examini Vicariorum Patriarchalium, cum (hi) sint in ca urbe ct in tota dioecesi Constantinopolitana Ordinarii, ct approbationem ad audiendas confessiones saecularium ab illis obtinere debere iuxta sacros canones, decreta Concilii Trid. et Summorum Pontificum Constitutiones; missionarios vero observare debere quae illis in eorum facultatibus praescribuntur, quae regulariter habent clausulam prohibitivam administration!* Sacramentorum parochialium sine licentia Ordinariorum vel parochorum, si ibi extiterint.

86

Illicitum mercatorib. clirittlanh fraudarc taraі. S. C. de P. F. /6' *Junii 1636* (C. G.). — An liceat mercatoribus Christianis in pondere ct numero mercium decipere tureas, collusione facta cum publico moderatore turea.

R. Non licere.

87

Verbum Crocis hand in praedi·atinne occultandum. S. C. de Prop. Fide *21 Octobris 1636* (C. P.). — Nell' India vi sono religiosi chc predicano (prima) Cristo glorioso, c poi crocihsso, c chc invecc di cominciarc da questa predicazione di Cristo crocitisso, cominciano dalle scicnzc profane, cioe astronomia cd altrc.

R. Verbum crucis neque ad tempus occultandum esse, ct ad evitandum scandalum infidelium, ct cuiuscumque prudentiae praetextu: sed oportere sine erubescentia doceri et praedicari non solum Christi posteriores glorias sed ct passiones, ut Princeps Apostolorum dicit, concinente Doctore Gentium, cum ait : « Prac- » dicamus Christum crucifixum, iudacis quidem » scandalum, gentibus autem stultitiam »: Et iterum : « Placuit Deo per stultitiam praedica- > tionis salvos facere credentes ».

88

ScJi· ΛροΟοl. pruJcntM »n tacultatum concoMOQC. S. C. de Prop. F. /657 – (Ρκαβτλπο Emi 1). Carihwjs dr Ckhmoxa is Fokmulas Fauijlγλτομ). — Operosum semper, atque arduum fuit inter severitatem reservandi casus, et benignitatem concedendi facultates, eum tenere cursum, qui neque conscientiis hominum laqueos iniicerct, nec disciplinae ecclesiasticae rigorem imminueret. Nam intempestiva casuum rescrvatio ipsum salutis iter magis in angustum cogit, ct concessio facultatum prodiga viam sternit ad peccandum latiorem. Sedes ergo Apostolica Spiritus Sancti instinctu ducta illud perpetuo ob oculos habuit, ut haec extrema, et quasi praecipitia declinaret. Et quidem ubi religionis cultus, ac canonum observantia viget, severitas nonnuuquam exercenda est, ut hoc quasi fracno a gravioribus homines sceleribus deterreantur. At ubi mores collapsi iacent, ubi vitia libere vagantur, ubi pietas ac religio exulat, et lumen omne Fidei fere extinctum est, aperiendi sunt benignitatis fontes ne desperatione, aut difficultate veniae peccatores a poenitentia revocentur, et in cocno turpissimorum facinorum insordescant. Quare Sanctae Inquisitionis Congregatio in formulis facultatum concedendis, quae ex communi consilio profectae sunt, nihil antiquius habuit, quam ut has vel temporum, vel locorum, vel populorum diversitates, et varios quasi religionis status accurate cognosceret, ct morbis remedia opportuna accommodaret.

Dc facultatum Formulis. At quoniam hominum mores non minus quam anni in orbem eunt, daturque sicut noctis, ac dici, ita plurimis in provinciis Fidei ac perfidiae quaedam vicissitudo, ideo humana mens non potest ita in futurum prospicere aut formulas facultatum ita numeris omnibus absolutas tradere, ut lapsu annorum nihil prorsus contineant quod pro loco aliquo particulari aut redundet, aut exile atque angustum sit. Nec propterea statim putandum est, aut ab initio fuisse minus appositas, aut confestim immutandas cssc. ne crebrae vel additiones vel limitationes confusionem atque perturbatione n pariant. Enimvcro superioribus hisce annis usu venit, ut cum ob Episcoporum ac mission.!· riorum querelas plurimae clausulae vel adiunctac, vel ademptae fuerint antiquis formulis, in

eam sensim multitudinem ac numerum excreverim, ut pro iisdem saepe locis variae ac plurimae existèrent, nec tamen necessitatibus apte responderent.

Quae perturbatio cum ubique in dies incrementum caperet, SSrhus D. N. Urbanus PP. VIII non sine divino instinctu Cardinales quosdam partira ex S C. de Prop. Fide, Antonium scilicet Barberinum, Pamphilum, et Spadam , partial ex Sae. Congregatione Inquisitionis, S. Sixti nimirum bo : mem: et de Cremona selegit, ut communicatis inter sc consiliis de rebus omnibus, quae vel ad gentilium superstitiones vel a l haereticorum errores pertinent, ac perpensis antiquis formulis, ac ratione, quam in his praescribendis Sae. Inquisitionis Congregatio prudentissime adhibuit, illud demum statuerent quod maxime opportunum ad incommoda praecavenda videretur.

Ifacc vero deliberatio non longitudine dumtaxat temporis, sed difficultate etiam rei propositae molesta fuit; Deo tamen duce, atque sub felici auspicio SSrhi D. N. finem aliquando habuit, totumque negotium post graves et diuturnos labores conclusum, ac bis in Congregatione generali coram Cardinalibus de Propaganda Fide ct iterum coram Sanctissimo dic X. Februarii 1637 cum totius operis initio, progressu, exitu, difficultatibus, diligentiis, rationibus, ac fund imentis a Cardinali de Cremona enarratum, >ummo omnium applausu exceptum, atque ipsius Christi Vicarii sententia approbatum fuit. Quae Cardinalis Cremonensis narratio cum exactissimam totius rei comprehensionem, sive illa ad doctrinam, sive ad prudentiam in facultatibus concedendis spectat, sensumque Cardinalium, qui tot annis Congregationi particulari interfuerunt, contineat, illud solum reliquum videtur, ut quae universim ab iisdem Cardinalibus constituta, atque a SSrho D. N. comprobata fuerunt, ad particulares Provinciarum necessitates diligenti consideratione accommodentur. Sic enim liet, ut singulares Formulae ex regulis ac normis stabilitis deductae, maiorem ct auctoritatis vim, ct diuturnitatis firmitatem acquirant.

89

<*«*41 dl S. C de Prop Fide rtf 77 · (Pηλεελπο IL D. Fkaxusu Inqoli S. C. db Pkupauanda Ftun Shk-keî um in Formulas Facultatum). — Cum ex multiplicatis opera ct diligentia Sae. Congregationis de Prop. Fide in diversas orbis terrarum provincias Episcoporum ct Religiosorum Musionibus innotuisset, formulas facultatum, quae a Sede Apostolica concedebantur, nua sufficere, ac inspectis pio populorum diversitate necessitatibus, mancas et diminutas exiatere. Sanctissimus D. N. Urbanus Papa VIII pro tuo pastorali munere, ct catholicae religionis propagationis zelo providere volens, peculiarem ex Cardinalibus S. Officii ct eiusdem S. C. de Prop. Fide, additis illius Assessore, ct huius Secretario, Congregationem instituit, in qua cum per tres fere annos Formulae Facultatum veteres, quae a Romanis Pontificibus per litteras Apostolicas olim concessae fuerunt, ct a S. Officio tam ante praefatae S. C. de Prop, institutionem, quam post expediebantur, accuratissime, ut gravissimum communicandae inferioribus supremae potestatis Pontificiae negotium postulabat, examinatae fuissent, tandem reicctis veteribus Formulis, quae, si pro diversitate regionum fuissent accommodandae, in infinitum propemodum multiplicari, et saepius pro mutatione religionum in populis immutari debuissent, Patribus praedictis visum fuit alia via in praefatarum Formularum compositione esse incedendum. In primis itaque illis placuit, ut regulae quaedam generales constituerentur, quibus, inspecta regionum diversitate ac qualitate, illarum a Sede Apostolica distantia , ct prohibito vel permisso in cis catholicae religionis exercitio, ac ipsarum facultatum specie, et denique personarum dignitate ac ollicio, illarumque scientia ac morum praestantia, esset in concessione facultatum utendum. Dcin eisdem Patribus visum fuit Formulas quasdam generales componere, quae cum regulis praefatis ad singulas orbis terrarum provincias modico labore accommodari possent.

90

An baptizandi infantes alii : hiimctanorutn et jpobUtaruni.

S. C. S. Officii 2<S' *ianuarii 1637* - Circa dubia :

1. De liliis maliumetanorum qui baptizantur ab eorum ancillis Christianis dum infirmi sunt.

2. De filiis apostatarum a fide qui petunt eorum filios baptizari.

R. Ad 1. Baptismum posse conferri infantibus in articulo mortis moralitcr certo constitutis, si tamen id fiat sine scandalo.

Ad 2. Baptismum posse conferri dummodo adsit spes iusta et rationabilis separationis dictorum infantium a parentibus, ac transmissionis ad catholicos, ct Christianae educationis, de qua baptizaturus diligenter inquirat.

91

ερ»»€ορ» »* desii» Recula he pecuniae usu Mimonanis Ordmit S ! rancici concetto uJmtan\mOnir>

S. C de Prop. F. 22 /iniit rtf?; (C. G.). — 1. Utrum teneatur Regulans concionaturus in Ecclesia sui Ordinis ct Confratemitatis sacularium communi, petere benedictionem ab Episcopo dioecesano, qui in vestibus sacris assistit in Missa solemni ibidem per canonicum saccularem celebranda.

2. Utrum Ordinarius publicaturus sua edicta ct decreta in Ecclesia Regularium ct Confratrum saccularium communi teneatur petere licentiam publicandi et affigendi ea in eadem Ecclesia a Superiore Regularium.

3. Utrum tempore lubilaci possint confessarii absolvere interdictum solemniter ab Ordinario, cique sac. Communionem praebere antequam iurcl de non contrafaciendo in posterum et solvat poenam incursam.

R. S. Congregatio examinatis diligenter praedictis casibus, ct praesupposito quod ecclesia, in qua habent Regulares exercitia catholica, fuerit cuiusdam Confratemitatis, a qua illi eiusdem ecclesiae usum obtinuerint, Ad 1. respondet *affirmative;* Ad 2. *negative;* Ad 3. similiter *negative.*

92

Quomodo Mi»nonam uti possint sais (acuiia* ubui m umere.

s. C. de Prop. Fide *it Dee. iQt i.* — -ce- i -u- 5. C. ccnsuit, st SSmo placuerit, omnibus in;ssionurjjs concedendam esse auctoritatem exercendi in itinere facultates cis commissas in locis per quae transibunt, si ibi non fuerint sacerdotes catholici neque missionarii, per octo tantum dies: quia in partibus infidelium rarissimi sunt sacerdotes catholici, ct missionarii, ct in multis locis reperiuntur Christiani, qui per annum, biennium, triennium ct ultra non audierunt Missam, neque Sacramenta susceperunt, nec eorum infantes baptizarunt.

In Congregatione autem Generali de Propaganda Fide habita in Vaticano coram SStho die 3o Ianuarii 1638, referente Ento Dito Cardinali Pamphilio supradictum Decretum, generaliter editum pro missionariis, ut facultatibus cis concessis certo modo uti possint in itinere, SStTius illud probavit.

93

Delatio SS.Sacnmenli extra ccclcUam quando permisM

S. R. C. *t2 [unii rtift* - Sulmon. — An licitum fuerit Vicario Capitulari facere processionem per vias cum SS. Sacramento extra dies praescriptos a sacris canonibus.

R. Delationem SS. Sacramenti extra ecclesiam non esse permissam nisi occasione solcmnis processionis in festo et per octavam Corporis Christi, nec non occasione infirmorum, ct orationis quadraginta horarum, iuxta sacrorum canonum decreta; et in praedictis casibus semper intervenire debere clerum cum cruce.

94

Decr. S. C. de Prop. F. 20 *Sept. t6ft* (C. G.). — Referente Erîio D. Card. Spada instantiam missionariorum ex Religionibus Sancti Francisci et Capueeinorum. ut declararetur quod eo ipso quod sunt facti missionarii, intclligatur cis concessus pecuniae usus tam in itinere quam in locis missionum quando non possunt habere copiam fidelis syndici ; ct simul rescriptum f. r. Honorii III ad Franciscanos in regno Marochii missionaries; S. C. ccnsuit, si SSrho placuerit, dispensandum esse in casu defectus fidelis syndici cum Praefectis Missionum circa pecuniae usum iuxta petita, additis memorati rescripti conditionibus, videlicet quando urget necessitas ac invitat utilitas, doloquc ac fraude cessante, eorum sinceritatem cupiditas non seducit ; cisdcmquc Praefectis concedendam esse facultatem eodem modo et cum iisdem conditionibus dispensandi cum sociis Missionum cis bene visis. Non obstantibus etc. — Eodem dic SSrîius D. N. decretum S. Congnis probavit.

95

Jnnmentnm ib alumnit colkgior. qua tat· praemodum.

S. C. de Prop. Fide *2t Martii* (C. G.). — S. C. declaravit: 1. luramentum alumnis collegiorum pontificiorum praescriptum ab eisdem alumnis non esse praestandum ante completum decimumquartum aetatis annum. 2. Si ab aliquibus ex praedictis alumnis ante annum decimum quartum completum praestitum fuerit, iterum esse ab cis praestandum anno dcciinoquarto completo.

96

Quid agendum cum ns qui a latino id graecum ritum illicite tranMerunt.

S. C. S. Officii 7 *Aug.* — Se possono (i missionari deli' Arcipelago grcco) assolvcrc quelli di rito latino chc sono passati al rito grcco, c vivono in qucllo mangiando carne il sabato, c faccndo tutti gli altri cscrcizî come gli altri grcci. E *quid dicendum* di quelli di loro che, per essere accasati con ^ltri di rito grcco, o per altra cagionc, hanno difficoltï di ritornarc al rito latino ?

R. Quoad primum, posse absolvi si non intendant perseverare sine dispensatione. Quoad secundum, petendam dispensationem; interim abstinendum nisi iusta causa excuset.

97

De clericorum privikpK qtioid grarco*.

S. C. S. Officii ? *Augusti* (Mission'. ARCiPKLAor). — u Sc i sacerdoti greet, massime cattolici, godano i privilegi che si godono dai liuini e particolarmente dei canone Si *quis suadente* etc.

2. Sc i latini che li pcrcuotono, o li tirano al foro laicale turchcse si abbiano a schivarc come scomunicati.

Q'ₐ'd wndum tbyte7n hregubnbu'·

3. Come si abbiano (i missionari) a governare con ! preli grcci chc sono incorsi m irregolarita *ex delicto, et maxime ex homicidio voluntario,* c con qucIli che hanno procurato Γ aborto *ad evitandam infamiam.*

R. Ad 1. Quoad privilegium Canonis, affirmative. hiem de similibus, sed posse excusari ex aliquo capite v. g. ignorantiae.

ΛJ 2. Quoad primum: affirmative, loquendo de iis qui sunt notorii percussores vel Jcnunciati. idem de aliis, si citra rationabilem causam id factant et sint denunciati.

Ad 3. Cum iis qui irregulares sunt agendum ut cum latinis irregularibus, vi felicet dispensando, si adsit facultas ct causa, vel remittendo ad habentem facultatem.

98

valeat
'1 ··u. n-r f*- t
4‘ ' ' ' ' ‘

s. C. S. Officii ? *fan. 1640.* — Litteris Inquisitoris Meliten, rescribatur. — Missionarios deputatos a S. C. de Prop. Fide non habere facultatem absolvendi apostatas a fide Christiana nisi in foro conscientiae, et absolutos a missionariis debere comparere sponte in Tribunali S. Off. vel Ordinarii, et denuo abiurarc apostasiam et recipere fideni absolutionis, si velint esse tuti in foro exteriori ; alias si denunciabuntur in S. Officio, Inquisitores vel Ordinarii locorum possunt in cos animadvertere.

99

Prnbbchrf erectio
rtin «ab til *(H Itif ItJf.*

S. C. de Prop. Fide *3 Feb. 1640* (C. G.). — S. Congregatio de Propaganda Fide iustis de causis permota, S. D. N. Urbano Vili annuente et probante, censuit praecipiendum esse, prout praesenti decreto praecipit Superioribus cuiuscumquc ordinis. Religionis, Congregationis, Societatis, aut Instituti sub poenis privationis officiorum, et vocis activae ct passivae, ct inhabilitatis ad ea, ne Monasteria, Conventus, Domos, Seminaria, Collegia, Hospitia, seu Oratoria sub titulo *de Propaganda Fide* construant, aut erigant, vel a suis subditis construi ac erigi permittant sine sua speciali licentia: Non obstantibus etc.

TOO

Stolt,iam
trtnpM* a a%a die

S. C. de Prop. F. 2 *April. 164η* (C. G. coram SStho). Ad quaesitum P. I. niissionarii, SS. Dnus dixit tempus facultatum ad eum transmissarum computandum esse a die receptionis earum et non a dic datae.

101

w\; L ? x r
* h r.
’

S. C. de Prop. Fide 5 *Dec. 1640* (C. P.). — Licet Generales omnes (Regularium Ordinum) habeant, vel peculiariter vel per commutationem , potestatem faciendi missiones ct concedendi facultates diversas suis Religiosis , nihilominus Ertli PP. ccnsucrunt missiones iam facta*, et in futurum ab eisdem Generalibus faciendas, esse S. Congregationi de Prop. Fide subiectas. vigore Constitution^ fcl. ree. Gregorii XV de erectione S. Congregationis praedictae, quia per cam negotium propagationis fidei in universo mundo Cardinalibus illius spiritualiter committitur, et ut superintendant omnibus missionibus ordinatur, non obstantibus privilegiis (concessis) quibuscumquc Ordinibus, Religionibus, Societatibus ct institutis quocumque nomine nuncupatis.

102

Vicarii in dio*· cc«ibu» vjcioiibiti nequeunt in· Iγλ annum dimittunt» conce Jcrc.

S. C. Concilii *16 Martii 1641.* — An Vicarii a Sede Apostolica deputati cum iurisdictione ordinaria in episcopatibus vacantibus qui non habmt Capitula quae se ic vacante succedant in iurisdictione, possint infra annum dimissorias concedere. Et quid in Vicariis ab Episcopis in partibus orientalibus tempore obitus nominatis vigore particularis privilegii a Sede Apostolica eisdem concessi.

R. Vicarios supradictos non posse infra annum concedere dimissorias si eisdem non fuerit specialis facultas per Sedem Apostolicam tributa.

IO3

De illicita habitatione tuper cc* clctii*.

S. R. C. *11 Mail 164t.* — Deputati Seminarii Caiacen. supplicarunt declarari : an liceat clericis Seminarii habitare diu noctuquc, et etiam dormire in domibus aedificatis super capellis dexterae navis ecclesiae cathcdralis. in quibus quotidie celebratur.

R. Non licere, sed omnino prohibendum.

IO4

i>c illicita dm· nitatom eiusdem ,unl’crccl,onc·

S. R. C. 7 *Dec. 1641.* — Religio S. Domimci supplicavit declarari, non licere contra dispositionem Bullae Clementis VIII erigere duas confraternitates in eodem loco sub eadem invocatione; et S. C. respondit : Duas confraternitates in eodem loco sub eadem invocatione erigi non posse, et ideo tam in civitate M... quam ubique locorum id esse prohibendum.

IOS

De vetita trium braUoncin iocu ^ol‘vil· nomini

S. R. C. 7 *Dec. 164^·* — Cum superioribus diebus consulta hac Sacra Rituum Congregatione : .b: *esset permittendum celebrari in media nocte Natalis Domini, post Missam decantatam, successive duas alias Missas, et in eis Sacram Communionem exhibere fidelibus illam deposcentibus,* respondisset non esse permittendum, sed omnino utrumque prohibendum ; nihilominus nonnulli Regulares asserentes hoc licere, supplicarunt audiri; et S. C. ipsis auditis cum procuratoribus ct advocatis, ad relationem Emi Paleotti, stetit in decretis et respondit iterum prohibendum tam sacerdotibus celebrare volentibus, quam confluentibus media nocte ad ecclesiam ct Communionem deposcentibus.

106

Quid Condi. TriJcni Maluerit circi tacraa lioigwe·,

Constit. Urbani PP. VIII. *Martii 1642.* (Dk sacris Ima'HvibUs). — Sacrosancta Tridentina Synodus optime agnoscens non leve scandalum afferre posse, si quid inordinatum aut praepostere accommodatum, vel profanum in ecclesiis appareat; statuit, nemini licere ullo in loco, vel ecclesia etiam quomodolibet exempta, ullam insolitam Imaginem ponere, vel ponendam curare, nisi ab Episcopo adprobata fuerit.

Cum autem, sicut accepimus, ex praedicti Decreti inobservantia varii abusus irrepserint; idcirco Nos abusus huiusmodi tollere, pro debito pastoralis Officii Nostri, volentes; re etiam cum Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus Sacris Ritibus praepositis communicata, ct mature considerata ct discussa; inhaerendo dictae dispositioni Sacrosanctae Tridentinae Synodi, motu proprio, et ex certa scientia nostra, deque Apostolicae potestatis plenitudine, ne quis cuiuscumquc gradus, qualitatis, ordinis, status vel conditionis, ac dignitatis et praeeminendae etiam ecclesiasticae, c-

Quld stricte Mcrai°b nugmc5.

tiam individua ct speciali expressione dignae existât, Imagines D. N. I.C., et Deiparae Virginis Mariae, ac Angelorum, Apostolorum, Evangelistarum, aliorumque Sanctorum ct Sanctarum quorumcumque sculpere, aut pingere, vel sculpi, aut pingi facere, aut antehac sculptas, pictas ct alias quomodolibet effictas tenere, seu publico aspectui exponere, aut vestire cum alio habitu ct forma, quam in Catholica et Apostolica Ecclesia ab antiquo tempore consuevit, nec etiam cum habitu peculiari alicuius Ordinis Regularis, tenore praesentium prohibemus; ac ut Imagines aliter pictae vel sculptae ab Ecclesiis et aliis locis quibuslibet amoveantur et deleantur, vel reducantur et reformentur ad habitum et formam in Ecclesia Catholica ct Apostolica ab antiquo tempore consuetam: ut veneratio ct cultus sic dictis Imaginibus augeatur, ct quae oculis Fidelium subiiciuntur, non inordinata nec insolita appareant, sed devotionem pariant et pietatem; ct ne exponantur in Ecclesiis, quibuslibet ac quomodolibet qualiticatis, ac eurum frontispiciis ct atriis, imagines profanae, vel alias indecentiam et inhonestatem piacscfcrcntcs, cum Domum Dei deceat sanctitudo, praecipimus. Quocirca quibuscumquc Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, Episcopis, ct aliis locorum Ordinariis, ac Nostris ct Apostolicae Sedis Nunciis, Legatis, etiam de Latere, sub obtestatione divini indicii mandamus, ut praedicta inviolabiliter ct exacte observent. Mandantes insuper omnibus Capitulis Ecclesiarum etiam Cathedralium ct maiorum, Universitatibus etiam studiorum, Monasteriis, ac Collegiis, ct personis quibuscumquc etiam Ecclesiasticis, Saecularibus et Regularibus cuiuscumque Ordinis etiam Cisterciensis Instituti, Congregationis ct Societatis etiam Icsu, etiam Militaribus, etiam Hospitalis S. Ioannis Hierosolymitani, aliorumque Militarium, et ceteris quibuscumquc, quomodolibet qualiticatis, ac eadem individua expressione ct speciali nota dignis, ac Monialibus, etiam Regularium gubernio subiectis, ac etiam Sedi Apostolicae immediate suppositis, ut in eorum Ecclesiis et locis omnia ct singula praemissa observent, ct observari faciant.

Pnenic in (rantgrowrc*

Quatenus vero ipsi, praesertim Regulares ac Moniales, praesentibus Literis ac omnibus in cis contentis parere neglexerint, possint ct debeant Episcopi ct locorum Ordinarii ct Metropolitani, Primates ct Patriarchae, Nuncii et Legati Apostolici dc Latere missi, tamquam in hoc a Sede Apostolica specialiter delegati, contra omnes et singulos praedictos, et quoscumque alios quomodolibet inobedientes ct transgressores procedere, ct quacumque appellatione, recursu, reclamatione, aliisque iuris et facti remediis ordinariis ct extraordinariis penitus et omnino remotis, ad omnimodam observantiam illos, praevia unica monitione, censuris ecclesiasticis et aliis eorum arbitrio, ct praesertim quoad loci Superiores, etiam privationis Officii et vocis activae et passivae poenis compellere.

107

Abu*unnmumandi.

S. R. C. *2î Feb. 1642.* — Iuxta antiquum morem huius b. C. relati luerunt per me Secretarium duo abusus qui reformatione indigere videbantur:

1. Quod in multis ecclesiis, ad inserviendum lepori musices, alteratur notabiliter textus Sacrarum Scripturarum mutilando, anteponendo, postponendo et alterando verba et sensum illarum, ct adoptando eas modulationi, ita ut non musica Sacrae Scripturae, sed haec illi inservire videatur.

2. Quod in Missis solemnibus concentus musicales, qui ad rem non pertinent, misceantur, et in tantum spatium protrahantur, ut sacerdotes otiosi diutius ad altare distracti haereant, ct caeremoniarum ordo inflectatur, ita ut non musica Missae, sed Missa musicae famuletur.

Et S. R. C. censuit: Indigere reformatione, ct quousque ratio congrua ineatur, injungendum Emo Card. Vicario ut praedicta prohibeat, prout magis expedire cognoverit.

108

Quando Regu«ibu» recedere.

S. C. de Prop. F. jo *funii 1643* (C. G.). — De praescribendo tempore quo possint Missionarii (Regulares) obtinere a suis superioribus

localibus obedientiam recedendi a Missionibus et ad suos conventus recta via se transferendi, S. Congregatio censuit missionariis in Europa post quinquennale servitium, et extra Europam post decennale, licentiam recedendi a suis Missionibus, et ad suos conventus recta via revertendi, si eam petierint n Superioribus Missionum, concedi posse,

109

S. C. de Prop. F. *19 Ian. 1644* (C. G.). Praefectos teneri ad residentium in locis Missionum, ut missionarii in occurrentibus dubiis, difficultatibus, controversiis ac aliis eorum necessitatibus facilem ad cos habeant recursum.

IIO

S* θ* S· Officii *Ianuar. 1644.* — (Ad Archiduciss. Claudiam de fnspruch).- Dominia suprema non posse vendi haereticis ob evidens periculum subversionis animarum.

III

S. C. Concilii *14 /644.* — Cui debeatur praecedentia in funeralibus : an proprio parocho defuncti, an vero Capitulo Collcgiatac.

R. In associatione funerum, salva legitima loci consuetudine, deberi Capitulo Collcgiatac supra parochum etiam proprium defuncti, sine praeiudicio tamen in reliquis iurium et praemincnliarum eidem parocho de iurc vel de consuetudine competentium.

113

S. C. de Prop. F. 7 *Febr. 1645* (C. P.). — i. Colloquia et disputationes publicas catholicorum cum haereticis aliquando esse licitas, cum scilicet spes habetur maioris boni, ct concurrunt aliae conditiones, quae a theologis recensentur, ut patet ex iis disputationibus quas habuit S. Augustinus contra Donatistas ac alios haereticos.

2. Sanctam Sedem Apostolicam et Romanos Pontifices, quod huiusmodi colloquia, disputationes et collationes plerumque sine bono, aut etiam cum malo exitu peracta fuerint, illa frequenter prohibuisse, ac suis ministris scripsisse ut illa impedirent; si vero non possent impediri, curarent ne fierent sine auctoritate Apostolica, insisterentque ut per viros doctos, qui possent et valerent defendere veritates catholicas id perageretur; et saepissime id ipsum S. C. de Prop. Fide rescripsit ad suos missionarios, cosquc monuit ut a publicis disputationibus cum haereticis abstinerent.

113

S. C. de Prop. F. 7 *Aug. 1645* (C. G.). — An iuramentum quod praestant alumni Collegii de Propaganda Fide et aliorum Collegiorum Pontificiorum ad titulum Missionis promoti eos ad Missionem in perpetuum obliget.

R. Praedictum iuramentum ex vi huius formulae alumnos ad titulum Missionis promotos in perpetuum obligare.

Iuramentum alumnorum Collegior in perpetuum obligat

114

S. C. de Prop. Fide. *12 Sept. 1645.* — Sisaiulm — Infrascriptac propositiones a Sacra Congregatione de Propaganda Fide ad Sanctum Officium transmissae, fuerunt a Patribus Qualificatoribus eiusdem Sancti Officii qualificatac ut infra :

Primo. Utrum Christiani chinenscs sint obligati ad observantiam iuris positivi, quantum ad iciunia, confiteri semel in anno, et Communicare, Festa servare, eo modo quo obligantur Indi in nova Hispania, ct Insulis Philippines, iuxta dispositionem Papae Pauli III pro Indiis Occidentalibus ct Meridionalibus (i).

An Ius positivum obliget sinenses quoad feiunU. confessionem *etc.*

(1) En Const- Pauli PP. III, anno ijjj. -- * Altiludo divini COfltStlB, quod humani nequit ratio comprehendar, ex suae immutat bonitati! CSScnth, iliqo d semper ad salutem humani generis pullulans, tempore congruo et solo suo secreto ministerio, quod pie Deu* novit, opportune producit et manifestat : ut cognoscant morules, ex suis meritis , tamquam ab ipsis, nihil proficere posse ; sed eorum salutem et omne donum gratiae ab ipso Summo DeO, et Patre lomfautn provenire

» Sane cum sicut, non sine grandi ct spirituali mentus nottrac laetitia, accepimus. quamplures incolae occidentalis et meridionalis Indiae, licet divinae sint krs» expertes, S Spiritu tamen coopérante, illustrati, cfrores, quot hactenus observarunt, penitus ab corjm mentibus, et cordibus abieccrint, ac fidei caiho car venutern et S. Ecclesiae unitatem amplecti, ct secundum ritum eiusdem Romanic Ecclesiae vlvrft desiderent ct proponant ; Nos, quibus omnes o»n d nortus sunt commissae, cupiente*, eas, quae extra verum ovile, quod est Christus, sunt, ad ipsum ovile, ut fut ex illis unus Pastor ct unum ovile, perducere, ac sanctissimorum Apostolorum , qui nobis verbo ct exemplo pastoralis officii formam tradentes, nascentis Ecclesiae infantiam lacte, provectam vero eius aetatem solido cibo nutrierunt, vestigiis inlinerendo, novellas plantationes ipsius Ecclesiae, quas in dicta occidentali ct meridionali India Altissimus plantare dignatus est, sic donec coalescant, ut non omnia, quae per orbem Ecclesia iam firmata cusiodit, illis custodienda mandemus, sed tamquam partivulis in Christo, aliqua paterno affectu indulgcamus confovere. Ac circa eorum regenerationes, nonnulla, ut etiam accepimus, suborta dubia primitus submovere volentes, matura sub hoc deliberatione nraehabita, auctoritate Apostolica nobis ab ipso Domino Nostro lesu Christo, per Beatum Petrum cui, et Successoribus sui apostolatus ministerii dispensationem commisit, tradita, tenore praesentium decernimus et declaramus : illos, qui Indos ad fidem Christi venien-

Ccnsuerunt, lus positivum ecclesiasticum de iciuniis absolute obligare chinenscs Christianos, et a Missionariis hoc esse illis cnunciandum. Attenta vero Regionum ct Personarum qualitate, locum esse, si Sanctissimo placuerit, dispensationi, quae fuit alias a fcl. rcc. Paulo III. Indis concessa, qua obtenta satagant Missionarii Sanctae Matris Ecclesiae pietatem illis patefacere, quibus ca, quae in universum indixit, magna cx parte benigne remittit ct indulget.

1. Quoad telonis.

Ccnsuerunt etiam praefatos chinenscs obligari ad Sacramcntalein Confessionem scrncl in anno, ct Missionarios huiusmodi obligationem debere cis notificare.

Quoad Confessionem.

Idem prorsus ccnsuerunt quoad Sacram Communionem semel in anno sumendam. Quo vero ad execucioncm tempore statuto, hoc est, in Paschatc, id esse intelligcndum, nisi legitimum adsit impedimentum, aut grave periculum immineat. Curandum tamen ut infra duos, vel tres menses, ante, vel post, Paschali proximos , quatenus sine discrimine fieri possit, sin minus alio quovis tempore infra decursum unius anni a Paschatc inchoandi omnino communicent.

3. Quoad Communionem.

Demum ccnsuerunt chinenscs ad fidem conversos teneri omnino Festa servare, Missionarios etiam teneri hoc eis notificare: locum tamen esse, si Sanctissimus annuat, limitandi cis numerum dierum festorum iuxta formam privilegii a Paulo III Indis concessi.

4 Quoad

Secundo, Utrum in praedicto Regno ministri evangelici, pro nunc saltem, in Sacramento Baptismi possint abstinere ab imponendo mulieribus Oleum Sanctum catcchumcnorum, sputum in auribus, cl sal in ore. Insuper, et non administrare eisdem mulieribus Sacramentum Extrcmae Unctionis. Et ratio dubitandi est, quia chinenscs, magno zelo ducuntur erga uxores, filias, ct alias mulieres, ct scandalum sument cx huiusmodi actionibus.

Ibc ccfcmoniK IUpiK ct Extr. Unctione quoad mulieres unem.

Ccnsuerunt, ct Sacramcntalia in Baptismo mulierum esse adhibenda, et Extremam Uq-

tes, non adhibitis ceremoniis, ct solcmnhatibus ab Ecclesia observatis, in nomine tantum SS. Trinitatis baptisaverunt, non peccasse, cum consideratis tunc causis occurrentibus, sic illis bona cx causa putantus visum fuisse expedire. Et ut huiusmodi novellae plantationes, quantae dignitatis sit lavacrum regenerationis, quantumque ab illis lavacris, quibus antea in sua infidelitate utebantur, differat, non ignorent ; statuimus, ut qu; in posterum extra urgentem necessitatem Sacrum Baptisma ministrabunt, ca observent, uuac a dicta Ecclesia observantur, oneratis super tali necessitate conscientiis eorum , extra quam quidem necessitatem, saltem haec quatuor observentur. Primum, aqua sacris actionibus sanctificetur. Secundum, Catechismus ct Exorcismus fiat singulis. Tertium, sal, saliva, capella , ct candela postunc baptizandis. Quartum, Chrisma ponatur singulis in vertice capitis, ct oleum Cathecumcnorum ponatur super cor viri adulti, puerorum ct puellarum; adultis vero mulieribus ponatur in illa parte, quam ratio pudicitiae demonstrabit. Super eorum vero matrimoniis hoc observandum decernimus, ut qui ante conversionem plurcs iuxta eorum mores habebant uxores, ct non recordantur, quam primo acceperint, conversi ad Eidem, unam cx illis accipiant, quam voluerint, ut cum ea Matrimonium contrahant per verba de praesenti, ut moris est; qui vero rccordantur, quam primo acceperint, aliis dimissis, eam retineant. Ac cis concedimus, ut coniuncti etiam in tertio gradu tam consanguinitatis, quam affinitatis , non excludantur a Matrimoniis contrahendis donec huic S. Sedi super hoc aliud visum fuerit statuendum. Et circa abstinentiam ab illis suscipiendam etiam statuimus, quod in Vigilia Nativitatis, ct Resurrectionis Domini Nostri lesu Christi, ct omnibus sextis Ecriis Quadragesimae ieiunarc teneantur, ce teros vero ieiuniorum dies eorum beneplacito propter novam ad Fidem eorum conversionem, ct ipsius gentis infirmitatem permittimus. Ita quod ieiuniutn repugnans sanitati, vel non bene quadrans officio vel exercitio alicuius non censeatur illi ab Ecclesia praeceptum. Eisuue etiam concedimus, quod quadragesimalibus ct aliis prohibitis anni temporibus lacticiniis, ovis, et carnibus tunc temporis dumtaxat vesci possint, cum ceteris Christianis ob aliquod sanctum opus obeundum similibus cibis vesci posse a Sede Apostolica pro tempore fuerit concessum. Dies autem in quibus cos volumus a servilibus operibus cessare. declaramus esse omnes dies Dominicos, ac Nativitatis, Circumcisionis ct Epiphaniae, Resurrectionis ct Ascensionis, ac Corporis eiusdem Domini Nostri lesu Christi ct Pentecostes; nec non Nativitatis, Annundationis, Purificationis, Assumptionis gloriosae Dei Genitricis Virginis Mariae, ac Beatorum Petri, ct Pauli eius Coapostoli. Ceteros vero dies festos cx causis supradictis illis indulgcmus. E: insuper consideratis super hoc obtentis a Sede Apostolica distantiam, um vobis, qui in partem Apostolicac sollicitudinis assumpti estis, quam iis, quibus super hoc vices vestras, auctoritate per nos super hoc concessa, specialiter duxeritis committendas, omnes noviter conversos pracdxtos in quibuscumque Sedi Apostolicac reservatis casibus etiam in Litteris in die Cocnae Domini legi consuetis, nihil nobis de illorum absolutionibus reservantes , auctoritatc Apostolica iniuncta cis poenitentia salutari in forma Ecclesiae consueta, prout prudentiae Vestrae videbitur expedire, absolvendi plenam ct liberam ad dictae Sedis beneplacitum facultatem concedimus. Et postremo ne isti in Christo Parvuli malis exemplis corrumpantur, quod aliquis Apostata in illas panes sc conferre non praesumat, sub Excommunicationis latae sententiae poena, .1 qua nisi post suum istinc recessum absolvi nequeat, decernimus; vobis nihilominus iniungentes, ut ipsos apostatas, cx vestris diccsibus, omnino expellatis, ct expellere satagatis, ne teneras in fide animas corrumpere ct seducere possint. Et quia difficile foret, praesentes litteras Nostras» ad singula loca ubi opus fuerit, deferre, volumus, ct eadem auctoritate Apostolica decernimus, quod ipsarum litterarum transumptis, manu alicuius notarii publici subscriptis, ct sigillo alicuius Episcopi munitis eadem fides prorsus in iudicio, ct extra iudicium adhibeatur, sicut? adhiberetur originalibus litteris, si forent adhibitae, vel ostensae. Non obstantibus constitutionibus ei ordinationibus Apostolicis, caetcrisquc contrariis quibuscumque.

» dorantes maximam ipsius Indiae occidentalis et meridionalis a Sede Apostolica distantiam, um vobis, qui in partem Apostolicac sollicitudinis assumpti estis, quam iis, quibus super hoc vices vestras, auctoritate per nos super hoc concessa, specialiter duxeritis committendas, omnes noviter conversos pracdxtos in quibuscumque Sedi Apostolicac reservatis casibus etiam in Litteris in die Cocnae Domini legi consuetis, nihil nobis de illorum absolutionibus reservantes , auctoritatc Apostolica iniuncta cis poenitentia salutari in forma Ecclesiae consueta, prout prudentiae Vestrae videbitur expedire, absolvendi plenam ct liberam ad dictae Sedis beneplacitum facultatem concedimus. Et postremo ne isti in Christo Parvuli malis exemplis corrumpantur, quod aliquis Apostata in illas panes sc conferre non praesumat, sub Excommunicationis latae sententiae poena, .1 qua nisi post suum istinc recessum absolvi nequeat, decernimus; vobis nihilominus iniungentes, ut ipsos apostatas, cx vestris diccsibus, omnino expellatis, ct expellere satagatis, ne teneras in fide animas corrumpere ct seducere possint. Et quia difficile foret, praesentes litteras Nostras» ad singula loca ubi opus fuerit, deferre, volumus, ct eadem auctoritate Apostolica decernimus, quod ipsarum litterarum transumptis, manu alicuius notarii publici subscriptis, ct sigillo alicuius Episcopi munitis eadem fides prorsus in iudicio, ct extra iudicium adhibeatur, sicut? adhiberetur originalibus litteris, si forent adhibitae, vel ostensae. Non obstantibus constitutionibus ei ordinationibus Apostolicis, caetcrisquc contrariis quibuscumque.

> Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae 1537. Kalcndis Iunii Pontificatus Nostri anno tertio ».

ctioncm esse mulieribus conferendam; ncc sufficere motivum in dubitatione expressum, ut Missionarii (quantum in se c*t) ab his abstineant. Curandum ergo ut tam salubres ritus, ct coeremoniae introducantur, ct observentur; ac Missionarii tali circumspectione illa administrent, hominesque talibus instruant documentis, ut ab omni suspicione inhonestatis liberentur.

cmt *· ··· *Tertio.* In praefato Regno lege stabilitum est, ut in mutuo triginta pro centum accipiatur absque respectu lucri cessantis, aut damni emergentis. Quaeritur utrum chinensibus sit licitum pro pecuniarum suarum mutuo, licet non interveniat lucrum cessans, aut damnum emergens, praedictam triginta pro centum quantitatem, Regni lege taxatam, accipere; Et causa dubitationis est, quia in recuperanda pecunia est aliquod periculum, scilicet, quod qui accipit mutuatum fugiat, vel quod tardet in solvendo, vel quod necessarium sit coram iudicc repetere, vel propter alia huiusmodi.

Censuerunt ratione mutui immediate, et praecise nihil esse accipiendum ultra sortem principalem: si vero aliquid accipiant ratione periculi probabiliter imminentis, prout in casu, non esse inquietandos, dummodo habeatur ratio qualitatis periculi, ct probabilitatis eiusdem, ac servata proportione inter periculum, ct id quod accipitur.

r»r n- *Quarto.* In universo Chinarum Regno domus publicas usuris deputatas reperiri res est usitata, in quibus usurarii publici, facta sub pignorum cautione, pecuniam suam, sumpto lucro, ad usuram dare solent; ea tamen conditione, ut pro uno ducatu singulis mensibus tantum quid accipiant; et si tantis elapsis annis pignorum dominus pro iisdem recuperandis pignoribus, soluta principali pecunia cum lucro non redierit, actionem et dominium, quod habebat in suis pignoribus illico amittat. Istae autem domus, reipublicac necessariae sunt, ct quamvis usurarii vitam usurariam dimittere velint, a non desistendo a praedictis usuris, indicis auctoritate compelluntur. Quaeritur utrum, si huiusmodi usurarii converti velint ad lidem, possint baptizari manendo in suo statu usurario propter causam supradictam; vel quidnam in tali casu agendum sit.

Censuerunt, chincnses, in statu usurario permanentes, baptizari non posse: si vero indicis auctoritate compellantur ad proprias pecunias mutuan lis, posse aliquid accipere, etiam recepto pignore ultra sortem principalem, tum ratione uneris, quod subire coguntur, tum ratione curae in custodia pignorum, lucri quoque cessantis, et damni emergentis: tempore autem praestituto, si ex venditione pignorum aliquid supersit sorti principali, ct lucro ex causis praedictis iuste acquisito, domino pignoris esse restituendum.

Quinto. Utrum praedictorum usurariorum lilii, si quando in hacreditatibus eorum succedunt, iam christiani existant, teneantur ad restitutionem eorum, quae pater ex usuris accepit, in toto vel in parce, iuxta male acceptorum excessum; et si huiusmodi usurariorum filii haeredes, iam christiani, a republics, vel a iudicc compellimur ad publicas usurarum domus patrum aperiendas, et substentandas, quid in hoc casu ministri Evangelii pro sanandis istorum conscientiis facere debent? ŧDc «Miiutioec

Censuerunt, filios haeredes usurariorum teneri, a patribus ex usuris illicite acquisita restituere, certis quidem dominis, si certi sunt; sin minus, iuxta regulas a doctoribus traditus: actualem vero restitutionem a doctis, piis, ct prudentibus viris esse dirigendam. Quoad secandam partem huius dubitationis, iam responsum est in proxime superiori resolutione.

Sexto. In populis, ct civitatibus illius Regni mos est imponendi quasdam distributiones, quae a populis vicinis exiguntur, ut in Pascha .«ovi anni, in sacrificiis, ct daemoniorum suorum idolatriis, ct invitationibus, ac conviviis in corumdem templis praeparatis, simulque in festivitatibus, aliisque indifferentibus pro populi laetitia demonstrationibus expendantur. Quaeritur utrum Christianis, ac ministris eorum (a quibus etiam tamquam a populis vicinis postulant) licitum sit, pro nunc saltem, pro huiusmodi rebus contribuere; nam si christiani ad hoc non contribuerint, tumultus aliquis contra Christianos inter gentiles fiet. Dc coointaiorum ÇSiïvh!· l,bus

Censuerunt posse Christianos chinenscs pecunias contribuere dummodo per huiusmodi contributiones non intendant ad actus idololatricos, ct superstitiosos concurrere, supposita causa quae narratur in dubio; praesertim praemissa, si commode fieri potest, protestatione, quod imposita tributa praestant in ordine tantum ad populi laetitiam, ct ad actus indifferentes, vel saltem cultui religionis Christianae non repugnantes.

Septimo. In omnibus illius Regni civitatibus ct villis, templa cuidam idolo *Chim-hoàni* dicto erecta, ac dicata reperiuntur, quod fingunt chinenscs esse protectorem, regentem, et custodem civitatis, stabilitaque Regni lege ordinatur, ut omnes gubernatores civitatum, ct. villarum, (quos mandarinos vocant) quando regiminis possessionem assumunt, ct anni decursu bis in mense, sub poena privationis ab officio, templa adeant praefata, ibique ante dicti i loli altare prostrati, genibus flexis, capiteque ad terram usque inclinato idolum illud adorent ac venerentur, eidem candelas, odoramenta, dores, cames, vinumque in sacrificium offerant; et cum sui regiminis possessionem accipiunt, ante praedictum idolum iurent dc recte administrando, et si contra fecerint, se submittant supplicio ab idolo infligendo, simulque ni?u»dami· do,h

ab illo petant modum ct normam bene gubernandi ct alia huiusmodi. Quaeritur, utrum attenta istius gentis fragilitate, tolerari possit pro nunc, quod tales gubernatores christiani deferant quamdam crucem, quam occulte inter altaris idoli flores, vel in manibus propriis reponant, ct facere (intentione, non ad idolum, sed ad crucem directa) omnes illas gcnutlcxiones, reverentias ct adorationes ante altare illud, exterius tantum ct ficte; omnem cultum interius ct in corde, ad crucem dirigendo. Quia si huiusmodi gubernatores cogantur ad hoc non faciendum, prius apostatabunt a fide, quam relinquant officium regiminis.

Censuerunt, nullatenus licere Christianis, huiusmodi actus publicos cultus, aut reverentiae tribuere idolo, praetextu vel intentione crucis, quam vel manu gestant vel in altari inter flores abscondunt.

De iiiidio Con- Bdi cultu. *Octavo.* In praedicto Regno habent chinenses quemdam magistrum in philosophia morali litteratum, qui olim discessit a vita, vocatum *Kùm-fû-ciù,* qui ob doctrinam, regulas ct documenta, adeo in toto Regno acceptus est, ut tam reges, quam omnes alii cuiuscumque conditionis ct gradus sint, sibi proponant imitandum ct sequendum, saltem quoad speculativum; tamquam sanctum venerantur et laudant, in omnique civitate et villa, praefato magistro templa sunt erecta: gubernatores vero bis in anno tenentur in cius templo solemne sacrificium offerre, sacerdotis ipsimet gerentes officium; et sine solemnitate, in anni decursu, bis in mense, concurruntquc cum illo aliqui ex litteratis pro administrationc eorum, quae in tali sacrificio orferunt, quae quidem sunt: sus unus integer mortuus, capra una integra, candelae, vinum, flores, odores, etc. Item omnes litterati quando accipiunt gradum, debent ingredi templum istius magistri, et facere genuflexiones, et offerre ante cius altare ex candelis, ct odoribus. Totus iste cultus, sacrificium et reverentia secundum omnium illarum gentium formalem intentionem, dirigitur in gratiarum actionem pro bonae ipsius relictis doctrinae documentis, atque ut ab eo impetrent ex ipsius meritis, optimi ingenii felicitatem sapientiae et intellectus. Quaeritur, utrum gubernatores, qui christiani sunt vel fuerint ct litterati, vocati ct coacti possint ingredi praefatum templum, facere tale sacrificium, vel assistere huiusmodi sacrificio, vel facere gcnuflcxiones ante altare illud, vel accipere aliqui ı dc idolothytis ct oblationibus illis, maxime, quia putant illi infideles, quod quicumque manducaverit ex talibus idolothytis, habebit progressum magnum in suis litteris ct gradibus; et si, portantes crucem in manibus, possint licite hoc facere eo modo, quo dubitatione superiori dictum est, quia si hoc illis prohibetur, erit tumultus in populo, ministri Evangelii in exilium mittentur, ct conversio animarum impedietur ct cxtinguetur.

Censuerunt, non licere, ncc posse aliquo praetextu contento in dubio Christianis permitti.

Nono. Inviolabilis observantiae mos est apud chincnses tamquam doctrina a supradicto magistro *Kiun-fû-ciü* tradita, quod in omnibus Chinac populis, templa constructa babeant, avis ct progenitoribus suis defunctis dicata; ct in unoquoque eorum, omnes qui ciusmodi familiae sunt, bis in anno congregantur, ut praefatis suis progenitoribus solemnia sacrificia faciant magno coeremoniarum apparatu, ct in altari multis candelis, floribus ct odoribus adornato, imaginem, sive effigiem parentis, vel avi defuncti collocant, in quo sacrificio invenitur et qui facit sacerdotis officium ct ministri illius, offeruntque carnes, vinum, candelas, odoramenta, capita caprarum etc. Hoc autem sacrificium ex communi illarum gentium intentione, dirigitur, ut praefatis eorum progenitoribus gratias reddant, honorem ct reverentiam exhibeant ob beneficia ab cis accepta ct ob illa, quae ab cis accipere sperant: unde ante altare prostrati deprecationes multas faciunt, postulantes sanitatem, longam vitam, abundantiam fructuum, filiorum multiplicationem, prosperitatem magnam, ct ut ab omnibus adversitatibus liberentur: quod quidem sacrificium in domibus suis ct in sepulchris mortuorum etiam fit, minore tamen solemnitate. Quaeritur, utrum christiani ficte et exterius tantum, ut supra dictum est, possint assistere huiusmodi sacrificio, vel exercere aliquod ministerium in illo cum infidelibus commixti, sive in templo, sive in domo, vel scpulchro, publice, vel privatim, vel quonam modo hoc poterit permitti Christianis illis; ne si omnino prohibeantur hoc facere, fidem perdant, vel ut melius dicam, avertant se ab actionibus exterioribus Christianorum. 11 "p«o»iun.n progenitorum calm.

Censuerunt, Christianis chinensibus nullatenus licere, ficte, vel exterius assistere sacrificiis, in honorem progenitorum, neque eorum deprecationibus, aut quibuscumque ritibus superstitiosis gentilium erga ipsos; multo minus licere circa praefata ministerium aliquod exercere.

Decimo. Chincnses christiani asseverant, quod in oblationibus supradictis solummodo intendunt, progenitoribus suis defunctis illam exhibere reverentiam et ilia offerre ac si iisdem viventibus exhiberentur, ct in memoriam tantum ac reverentiam progeniturae ct generationis; et si illi vivi extitissent, eadem illis praesentarent, ut illis oblatis vescerentur, vel sustentarentur, ct ea offerunt absque alia intentione, vel rogativarum spe, cum sciant illos mortuos esse, eorumque animas in inferno sepultas. Quaeritur, utrum, si haec inter Christianos tantummodo fierent absque alio gentilium con-

sortio, in templis, domibus, vel scpulchns, ponendo et collocando aliquam crucem in akari praefatorum defunctorum, dirigendo ad illam suam intentionem, ita tamen, quod progenitorum imagini nihil tribuant, nisi honorem et reverentiam filialem, quam (si vivi extitissent) illis comestibilibus et odoriferis rebus exhiberent, ut sic populo satisfaciant. Unde quaeritur, utrum hoc pro nunc, ut inconvenientia evitentur, tolerari possit.

Censuerunt, consequenter nd ea quae superius dicta fuerunt, praemissa non posse salvari sive per appositionem crucis, sive propter absentiam gentilium , sive per intentionem, actus de se illicitos et superstitiosos ad cultum veri Dei, dirigentem.

De îeNclii» »u* perMuioii*

Undecimo. Ad memoriam progenitorum suorum conservandam utuntur chineuses quibusdam tabellis, in quibus nomina suorum defunctorum scripta sunt, quas vocant esse animarum sedes, existimantes animas defunctorum venisse et assistere in illis tabellis ad recipiendum sacrificia et oblatione*, et praefatae tabellae sunt collocatae in propriis altaribus cum rosis, candelis, lampadibus et odoramentis, et coram ipsis tabellis, gcnutlcxiones, orationes et deprecationes faciunt, expectancque auxilium ab illis defunctis concedendum in suis necessitatibus et laboribus. Quaeritur, an Christianis licitum sit, omnibus gentilitiis superstitionibus et erroribus postpositis, uti pro nunc praefatis tabellis, illasquc inter Domini, Sanctorumque imagines, et in eodem altari collocatas habere, vel in alio separato cum ornatu supradicto ad hoc, ut gentilibus satisfaciant ; vel possint facere supradictas deprecationes et sacrificia cum intentione supradicta.

Censuerunt, omnino non licere habere illas tabellas in vero et proprio akari maioribus dicato, multo minus deprecationes et sacrificia eis offerre, licet occulta et ficta intentione.

Ik q«ibutd4tn rocreftiwc g|. <«j· erjfa ddoa- Γ'λ

Duodecimo. Quando in illo Regno aliquis mori contingat, sive Christianus sit, sive gentilis, pro inviolabili more habetur, in domo defuncti quoddam altare praeparare, in eodemque imaginem defuncti, seu tabellam supradictam collocare cum ornatu odorum, florum et candelarum, retroque cadaver feretro inclusum ponere: omnes autem, qui ad condolendum domus illas ingrediuntur, coram praeparato akari et defuncti imagine, ter, vel quater genufleaont, humi sese prostrantes, capitibus usque ad terram demissis, aliquas sccum candelas asportantes et odoramenta, ut in praeparato illo alturi, coram defuncti imagine consummentur et comburantur. Quaeritur, utrum licitum ait Christianis et praecipue ministris sancti Evangelii, attento mutuo benevolentiae signo et amoris, supradicta facere, maxime quando defuncti sunt ex nobilioribus populi.

Censuerunt, posito quod mensa parata sit quaedam tabula, non autem verum et proprium akare, si coctcra continentur intra limites obsequii civilis et politici, esse toleranda.

De illlccitilc cultu» »uperiti* tio»i cjtccniime* nt» deelire¤da.

Terliodccimo. Quaeritur, utrum catechumenis paratis iam ad baptismum suscipiendum, debeamus ministri declarare, et aperte, et in singulari docere, esse illicita sacrificia et omnia supradicta, quamvis ex hoc sequantur inconvenientia, scilicet, desistere a susceptione baptismatis, persequutiones, mors, vel exilium ministrorum evangelicorum.

Censuerunt, ministros cvangclicos teneri docere, sacrificia omnia, praeterquam soli Deo, esse illicita, cultum daemonum et idolorum esse relinquendum, et quaecumque huiusmodi cultum concernunt esse falsa et Christianae lidci repugnantia. Ad singularia vero descendendum prout in catechumenis ingenii promptitudo aut ruditas exiget, aliisque circumstantiis, consuetudinibus, ac periculis perspectis.

De usu voci» *KiHc* ad nominandos Confuciuni et reges.

Quartodecimo. Chinarum sermone haec vox *(King)* idem est quod Sanctus, Sancta, Sanctum; et in libris doctrinae Christianae a quibusdam sancti Evangelii ministris praelo mandatis reperitur ista vox *(King)* ad nominandam Sanctissimam Trinitatem , Christum Dominum, Beatam Mariam et coetcros Sanctos. Quaeritur, utrum quando in praefatis libris sesc offert occasio, ut nominetur magister Chinarum *Kiun-fiï-çu* vocatus, vel mandatum Regis Chinarum, vel coetcri Reges, qui communiter in illo Regno ut sancti reputantur, cum sint infideles et idololatrae, possimus ne, et sit licitum nobis Christi ministris nominare suprudictos hoc nomine *(King).*

Censuerunt, non posse aliquid firmari circa vocem hanc, eiusvc usum, nisi praehabita cognitione idiomatis, ciusque verae et propriae significationis: coeterum si eadem vox in Regno Chinarum habet latitudinem, posse ministros ea uti ; si vero restringatur ad significandam veram et perfectam sanctitatem, nullatenus posse.

Quali» cultui erga Regem permutatur.

Quintodecimo. In multis templis idolorum illius Regni invenitur una tabula deaurata et collocata super unam mensam , vel altare, Ct omnibus ornamentis candelarum, rosarum, odoramentorum inunita et ornata, qua in td- bula scriptae sunt litterae, vel characteres scquentes : *Hoàm ly vdn sii y van van sû* hoc est: vivat Rex Chinarum ad multa annorum millia ; et ante praefatam tabulam mos est inter illos idololatras sacrificare bis, vel ter in anno et facere gcnutlcxiones in honorem et reverentiam illius. Quaeritur si ministri Christi Domini possimus in nostris ecclesiis collocare huiusmodi altare cum tabula et circumstantiis praedictis, et hoc ante altare, ubi sacerdotes Dei sacrificant oblationem immaculatam.

Censuerunt, exclusis sacrificiis et altari vere

et proprie dicto, codera, quae redolent tantummodo cultum civilem, aut possunt ad illum reduci, permitti posse.

De prccibui pro defuncti» Infidelibui

Sextodecimo quaeritur, si in illo Regno licebit Christianis orare ct sacrificium facere Domino Deo nostro pro suis defunctis, qui in sua infidelitate ab hac vita discedunt.

Censuerunt, si vere in sua infidelitate decedunt, omnino non licere.

De Chri»ll Cmciti*» praedicalione ct cultu.

Decimoseptimo. Si tenemur praedicatores Evangelii praedicare in illo Regno Christum Crucifixum et ostendere cius sanctissimam imaginem, maxime in ecclesiis nostris. Causa huius dubitationis est, quod gentiles scandalizantur ex tali praedicatione ct ostensione, ei indicant maximam esse stultitiam,

Censuerunt, nulla prudentia, aut praetextu differendam esse doctrinam Passionis Christi post Baptismum, sed omnino praemittendam: ad actualem vero praedicationem Christi Crucifixi licet non teneantur ministri evangelici in singulis concionibus, sed ad proponendum Verbum Dei, ac divina mysteria prudenter ct opportune, et ad illa pro catechumenorum captu explicanda, non tamen a sermonibus Passionis Domini nostri abstinere tenentur ea ratione, quod gentiles inde scandalum sumant, aut stultitiam putent.

Censuerunt etiam conveniens esse ut in ecclesiis imagines habeantur Christi Crucifixi ct ideo curandum, ut quoad opportune fieri potest exponantur.

DKCRBTÜM

Sacrae Congregationis de Propaganda Fide habitae die XII Septemb. MDCXLV.

Supra relata re* »pon»a ct rc»olutionct appro* bintur.

Referente Eminentissimo D. Cardinali Ginetto, suprascripta quaesita una cum responsis et resolutionibus congregationis theologorum ad eorumdem quaesitorum examen specialiter institutae, Sacra Congregatio Eminentissimorum DD. Cardinalium de Propaganda Fide, praefata responsa et resolutiones approbavit: et eadem Congregatione supplicante, Sanctissimus Dominus Noster ad conservandam uniformitatem in praedicatione, ciusque praxi, omnibus et singulis missionariis cuiuscumque Ordinis, Religionis et Instituti, etiam Societatis Icsu, in Regnis Sinarum, aut Chinac pro tempore existentibus , vel extituris, sub poena excommunicationis latae sententiae, Sanctitati Suae ct Sanctae Sedi Apostolicae specialiter reservatae, districte praecipiendo mandavit, quatenus praefata responsa et resolutiones diligenter observent, iliisque in praxi utantur, ac ab aliis, ad quos pertinebit, observari ct practicari faciant, donec Sanctitas Sua, vel Sancta Sedes Apostolica aliud ordinaverit (Ir. *n. 126).*

Π5

S. C. de Prop. F. /2 *April, tbab.* — An cum periculo vituc, persequentibus haercticis, missionarii in Missionibus suis permanere debeant. 'n Pcf'ecur °' r»» diuUant.

R. Tempore persecutionis esse magis necessariam pastorum praesentia nc fideles pervertantur.

116

Ad Sacrimenr. non pjrocfujkj adminitirind* non egent mheloturn paro·chorum heentis

S. C. de Prop. Fide *26 Aprilis 1647* (C. G.). — Missionaries in eorum facultatibus habere clausulam quod sine licentia Episcoporum vel parochorum, in quorum districtibus habent Missiones, parochialia Sacramenta administrare non possunt, cetera vero, post ostensas praedictis Praelans vel parochis suas facultates, quod facere debent quamprimum ad loca Missionum pervenerint, administrare possunt, nec a dictis Praelatis vel parochis irfipediri debent.

II?

Dc misMonini» regularibus po»c tncoo.um revocaodl»

S. C. de Prop. F. 22 *Iunii 164S* (C. P.). — S. Congregatio probavit sententiam Procuratoris generalis Capuccinorum ut Provinciales qui habent Praefecturas Missionum sub nomine proprio, post triennium, missionaries ad suos conventus pro eis in spiritu Religionis et disciplina regulari facilius conservandis revocare possint, substitutis tamen eorum loco aliis religiosis idoneis, S. Congregationi prius proponendis, ab eaque *Missionariis* declarandis.

118

De admit'cnd»* ad celebrandum in Regularium cedes»»».

S. C. S. Officii *ii Aug. iG/g.* — Enii PP. mandarunt intimari Superioribus Religionum quod mandent suis subditis monasteriorum et conventuum Superioribus nc admittant ad celebrandum in eorum ecclesiis, eorum vel alterius Religionis ceteros, vagos, seu peregrinos, nisi examinatis diligenter litteris obedientiae seu assignationis eorum Superiorum, et testimonialibus promotionis ad sacerdotium ; quo vero ad sacerdotes saeculares, nisi visis litteris testimonialibus subscriptis a Vicario generali, seu foraneo Episcopi loci.

119

dc Prop. 1 Uc

S. C. de Propag·. Fide ,-o *Iulii 1652* (Congr. Gcn. coram SSmo). — Referente Enio D. Card. Cesio litteras Fr. Antonii a S» Maria Ord. strictioris observ. S. Francisci, et Praefecti Missionis Sinarum Ordinis eiusdem scribentis ab insulis Philippines esse ibi aliquos religiosos qui parvipendentes decreta S. Con-

gregationis de Prop. Fide cum maximo animarum praeiudicio, spargunt per illas partes resolutiones et d<xreta praefatae S. Congregationis facere tantum opinionem probabilem, uti puram et simplicem Cardinalium declarationem unde posse etiam contrarium, defendi, SSmus D. X. (Innocentius X) confirmavit decretum S. M. Urbani VIII videlicet quod decreta S. Congregationis Generalis de Prop. Fide quotiescumque sint a Praefecto eiusdem firmata, a Secretario subscripta, et sigillo munita, vim et valorem habeant Constitutionis Apostolicae, ac ab omnibus ct singulis inviolabiliter serventur.

120

sr · I < ' η «· ψ·-« '

S. C. de Prop. F. 5 *Maii 1654* (C. G.). — Referente ErTio Praefecto libellum supplicem porrectum pro parte missionariorum Ordinis Praedicatorum Galliae ad Indos petentium: — An in exercendo munia parochialia possint etiam censuras fulminare pro correctione et poena delinquentium ; placuit Eiïiis PP. respondere: Negative.

121

Av »U»dl pefecK «scfcerx qwrtat.

S. C de Prop. Fide 5 *Maii 1654* (C. G.). — Singulos religiosos, etiam non missionaries, in locis ubi sunt catholici posse munia parochialia exercere, si tamen sint ab Ordinariis locorum ad id approbati.

122

tW r.aliCo i- Uoiaor. Co-qpi VrhatL

S. C. de Propag. Fide 7 *Aupusti 1654* (C. G.). — Erni PP. statuerunt in posterum nulli ex alumnis (Collegii Urbani) concedendum esse viaticum nec vestitum nisi completis studiis. Immo decreverunt nullo modo in futurum fore licitum memorialia proponere alumnorum, qui imperfectis studiis viaticum seu vestitum petere audebunt.

123

J n u un. ..

S. C. de Prop. Fide - C. G. 27 *gmti* 1655. — S. Congregatio iustis de causis mota decrevit in posterum non licere quovis praetextu capellauis seu sacerdotibus Oratorum quorumvis Principum Sacramenta administrare, seu confessiones audire, praeterquam dictorum Oratorum, ac eorum consanguineorum et familiarium domi degentium (i) cum obligatione sois loco c: tempore tradendi notulam praedictarum administrationum parocho loci sub poena suspensionis ab officio ct beneficio.

(1) · An dicantur domi degentes familiares Oratorjn qui tnultercx extra palatium habent, cctcroquin • abquot e t-ı pαUtso dormiunt ct saepe cibum su- • R. Negative *(S. C. Ji Propaganda HJt* 2 AÜU <707^.

124

S. C. de Prop. F. *6 Dec. 16$;* (C. G.). — S. Long, iūstis de causis mota deliberate decrevit nulli missionario apostolico cuiusvis gradus, conditionis, praeeminendae, religionis statusque, imposterum licere aliquod opus proprium, seu alterius, sub quovis praetextu, per se vel per alium seu alios, typis mandare absque ipsius S. Congregationis expressa licentia in scriptis in forma solita etc. sub poena privationis officii, vocis activae ct passivae, suppressionis eiusdem operis, et excommunicationis latae sententiae ipso facto incurrendae, ac soli SSmo II N. reservatae (2). Praecipiendo supradictis et cuilibet ipsorum ut, casu quo dictam licentiam obtineant, eamdem in ipsius operis initio imprimere teneantur sub iisdem poenis, non obstantibus quibuscumque privilegiis, facultatibus, licentiis etc. etiam oretenus alias datis seu concessis, quae omnia et singula per praesens decretum revocata omnimode censeantur et pro revocatis habeantur.

Nullam opul lypl· tnindsn. Jum sb*qiit S. C licen,ii·

125

S. C. de Prop. Fide *tt fanuarii i6-tf* (Congr. Gen.). — Nullo modo imposterum licere, pro bono religionis catholicae et ad tollendas inter missionaries dissensiones et litigia, in locis, in quibus existunt missionarii apostolici unius Ordinis, novam Missionem aliorum religiosorum, etiam Societatis Iesu, fundare, vel illam sub quovis praetextu aut auctoritate exercere absque expressa licentia eiusdem S. Congregationis, sub poena privationis officii, privilegii ct facultatis ipso facto incurrenda, non obstantibus quibuscumque in contrarium facientibus.

dJMdn Regularium mu- ı rn

126

S. C. S. Officii 27 *Martii 1656.* — Ab aliquibus in regno Sinarum missionariis proposita fuerunt, anno 1645, Sacrae Congregationi de Propaganda Fide infrascripta et alia quamplurima quaesita (Γ. *n. 114),* quae Sacrae Congregationi Supremae et Universalis Inquisitionis de mandato Sanctissimi transmissa, singula fuerunt a theologis qualiticatoribus qualificata ct unicuique suum responsum adaptatum in hunc qui sequitur modum:

I)e nonnulli» cx dubii· cum responsis dati» dic 13 SCpt.

Et *primo.* Utrum christiani chinenses sint obligati ad observantiam luris positivi, quantum ad ieiunia, confiteri semel in anno, ct communicare, festa servare eo modo, quo obli-

(2) Notum est in Constitutione *Apostolicae Sedit moderationi* Pii PP. IX (12 Oct. 1869) statutum esse, ex censuris latae sententiae ipso facto incurrendis, nonnisi illas quae in eadem Constit. insertae sunt robur exinde habituras.

gantur Indi in nova Hispania ct in Insulis Philippinarum, iuxta dispositionem Papac Pauli III pro Indis occidentalibus et meridionalibus.

Censuerunt, ius positivum ecclesiasticum de ieiuniis absolute obligare chinenses Christianos et a missionariis hoc esse illis cnunciandurn. Attenta vero regionum et personarum qualitate, locum esse (si Sanctissimo placuerit) dispensationi, quae fuit alias a fcl. ree. Paulo III Indis concessa; qua obtenta satagant missionarii Sanctae Matris Ecclesiae pietatem illis patefacere quibus ea, quae in universum mdixit, magna ex parte benigne remittit et indulge!·

Censuerunt etiam praefatos chinenses obligarr ad sacramcntalcm confessionem semel in anno ct missionarios huiusmodi obligationem debere eis notificare.

Idem prorsus censuerunt quoad sacram communionem semel in anno sumendam. Quo vero ad exeeutionem tempore statuto, hoc est, in Paschale, id esse intelligendum, nisi legitimum adsit impedimentum , aut grave periculum immineat. Curandum tamen ut infra duos, vel 1res menses, ante vel post Paschali proximos, quatenus sine discrimine fieri possit, sin minus alio quovis tempore infra decursum unius anni a Paschale inchoandi omnino communicent.

Demum censuerunt chinenses ad fidem conversos teneri omnino festa servare, missionarios etiam teneri hoc cis notificare: locum tamen esse (si Sanctissimus annuat) limitandi eis numerum dierum festorum iuxta formam privilegii a Paulo III indis concessi.

Secundo. Utrum in praedicto Regno ministri evangelici pro nunc saltem in Sacramento Baptismi possint abstinere ab imponendo mulieribus Oleum Sanctum catechumenorum, sputum in auribus ct sal in ore. Insuper et non administrare eisdem mulieribus Sacramentum Extremae Unctionis. Et ratio dubitandi est, quia chinenses magno zelo ducuntur erga uxores, filias et alias mulieres, ct scandalum sument cx huiusmodi actionibus.

Censuerunt ct sacramcntalia in Baptismo mulierum esse adhibenda, ct Extremam Unctionem esse mulieribus conferendam ; nec sufficere motivum in dubitatione expressum, ut missionarii (quantum in se est) ab his abstineant. Curandum ergo ut tam salubres ritus ct caeremoniae introducantur et observentur, ac missionarii tali circumspectione illa administrent, hominesque talibus instruant documentis, ut ab omni suspicione inhonestatis liberentur.

Octavo. In praedicto Regno habent chinenses quemdam magistrum in philosophia morali litterarum, qui olim discessit a vita, vocatum *Kiirnfù ciu,* qui ob doctrinam, regulas ct documenta, adeo in toto regno acceptus est, ut tam reges, quam omnes alii cuiuscumque conditionis et gradus sint, sibi proponunt imitandum et sequendum, saltem quoad speculativum et tamquam sanctum venerantur et laudant, in omnique civitate ct villa, praefato magistro templa sunt erecta: Gubernatores vero bis in anno tenentur in eius templo solemne sacrificium olferrc, sacerdotis ipsimet gerentes officiam ; ct sine solcmnitate, in anni decursu, bis in mense, concurruntque cum illo aliqui ex litteratis pro administratione eorum, quae in tali sacrificio offerunt, quae quidem sunt, sus unus integer mortuus, capra una integra, candelae, vinum, flores, odores etc. Item omnes litterati, quando accipiunt gradum, debent ingredi templum istius magistri et facere genuflexiones et offerre ance cius akare ex candelis ct odoribus. Totus iste cultus, sacrificium et reverentia secundum omnium illarum gentium formalem intentionem, dirigitur in gratiarum actionem pro bonae ipsius relictis doctrinae documentis, atque ut ab eo impetrent ex ipsius meritis, optimi ingenii, felicitatem sapientiae ct intellectus.

Quaeritur, utrum gubernatores, qui Christiani sunt, vel fuerint ct litterati, vocati ct coacti possint ingredi praefatum templum, tacere tale sacrificium, vel assistere huiusmodi sacrificio, vel facere gcnuflexioncs ante akare illud, vel accipere aliquid de idolothytis et oblationibus illis, maxime, quia putant illi infideles, quod quicumque manducaverit ex talibus idolothytis, habebit progressum magnum in suis litteris et gradibus et si portantes crucem in manibus, possint licite hoc tacere, eo modo, quo dubitationi superiori dictum est, quia si hoc illis prohibetur, erit tumultus in populo, ministri Evangelii in exilium mittentur et conversio animarum impedietur ct cxtinguetur.

Censuerunt, non licere, nec posse aliquo praetextu contento in dubio christiani permitti.

Nono. Inviolabilis observantiae mos est apud chinenses tamquam doctrina a supradicto magistro *Kiimfu ciu* tradita, quod in omnibus Chinac populis, templa constructa habeant, avis, ct progenitoribus suis defunctis dicata et in unoquoque eorum, omnes qui cinsmodi familiae sunt, bis in anno congregantur ut praefatis suis progenitoribus solemnia sacrificia faciant magno caeremoniarum apparatu ct in altari mullis candelis, floribus ct odoribus adornato, imaginem, sive effigiem parentis, vel avi defuncti collocant, in quo sacrificio invenitur ct qui facit sacerdotis officium et ministri illius, offeruntque carnes, vinum, candelas, odoramenta, capita caprarum, etc. Hoc autem sacrificium ex communi illarum gentium intentione, dirigitur, ut praefatis eorum progenitoribus gratias reddant, honorem ct reverentiam exhibeant ob beneficia ab cis accepta et ob illa,

quae ab eis accipere sperant : unde ante altarc prostrati deprecationes multas faciunt, postulantes sanitatem, longam vitam, abundantiam fructuum, filiorum multiplicationem, prosperitatem magnam ct ut ab omnibus adversitatibus liberentur: quod quidem sacrificium in domibus suis et in scpulchns mortuorum etiam fit, minore tamen solemnitate. Quaeritur, utrum Christiani ficte ct exterius tantum, ut supra dictum est, possint assistere huiusmodi sacrificio, vel exercere aliquod ministerium in illo cum infidelibus commixti, sive in templo, sive in domo, vel sepulchro, publice, vel privarim, vel quonam modo hoc poterit permitti Christianis illis, ne si omnino prohibeantur hoc facere, fidem perdant, vel ut melius dicam, avertant se ab actionibus exterioribus Christianorum.

Ccnsucrunt, Christianis chincnsibus nullatenus licere, ficte vel exterius assistere sacrificiis, in honorem progenitorum, neque eorum deprecationibus, aut quibuscumque ritibus superstitiosis gentilium erga ipsos; multo minus licere circa praefata ministerium aliquod exercere.

lui dub.. prae. poedenn. re-- Coeterum cum missionarii Societatis Iesu in praedicto regno tunc temporis auditi non fuerint, anno elapso 1655 eidem Sacrae Congregationi de Propaganda Fide praedicta quatuor quaesita proposuere, cum facti diversitate, quae unicuique quaesito est apposita etc. Re ad eandem Sacram Congregationem Supremae et Universalis Inquisitionis, iubente Sanctissimo Domino nostro, remissa, eadem Sacra Congregatio, auditis Qualificatorum votis , in sequentem sententiam respondit.

QoMdic µ. *Primo* quaeritur. Utrum missionarii novis christiania, quamprimum baptizantur, debeant intimare ius positivum tamquam obligatorium sub peccato mortali, quantum ad iciunia, festa servare, ct confiteri semel in anno, ac communicare.

(G» . . dr. « Dubitandi ratio circa ieiunium est, quia sinenses inde ab infantia ter comedere consueverunt, ad quod levitas cibi cogit. Praefecti vero ieiuni tribunalia adire deberent, quae frequentant ab octava hora matutina ad secundam post meridianam, quod illis esset omnino impossibile.

Circa festa, Confessionem ct Communionem dubitandi ratio est, quia maxima Christianorum pars laborare debet, ut victum lucretur ct saepe coguntur christiani ab infidelibus praefectis, festis diebus subire varios labores. Ipsi praelecti christiani tribunalia frequentare debent etiam diebus, qui apud nos festi sunt, sub poena privationis officii.

Missionarii sunt pauci numero, Regnum est vastissimum; ideo quamplures christiani Missam audire diebus festis, confiteri semel in annu et communicare non possunt.

Sacra Congregatio luxta ea, quae superius proposita sunt, censuit: lus positivum ecclesiasticum quoad iciunia, observationem festorum, sacramcntalem confessionem et Communionem semel in anno esse a missionariis sinensibus Christianis nolificandum, ut obligatorium sub peccato mortali ; posse tamen simul explicare causas, propter quas excusantur fideles ab observatione praeceptorum. Si Sanctissimo placuerit, posse concedi missionariis facultatem dispensandi in casibus particularibus tantum, eorum arbitrio.

Quoad bapti mura lemlnir.r Eur. Unctienem. *Secundo* quaeritur: Utrum omnia sacramentalia in Baptismate foeminarum adultarum adhibenda sint. Quaeritur iterum : utrum sufficiat foeminis, petentibus tantum, Extremae Unctionis Sacramentum conferre.

Quaeritur iterum: Num etiam petentibus negandum cum incommoda ct pericula christianitatis totius prudenter futura praevidentur.

Ratio dubitandi est, incredibilis apud Sinas foeminarum modestia, zelus et laudabilis carum ab omni virorum, non solum congressu, sed ct aspectu fuga ; qua in re, nisi magna adhibeatur a missionariis cautela, scandalum ingens Sinis datur, totaque christianitas cvidenlissimo periculo posset exponi.

Sacra Congregatio, iuxta ca quae superius proposita sunt, censuit: Ex gravi necessitate proportionata posse omitti quaedam sacramentalia in Baptismate foeminarum, ac etiam posse omitti ipsum Sacramentum Extremae Unctionis.

Quoad caerem©ma· in honorer. Confucii. *Tertio* quaeritur: Num accipiendorum graduum caeremoniam, quae fit in aula Confucii, christiani litterati licite agere valeant. Nam nullus intervenit sacrificulus, vel ex idololatrica secta minislellus, nihil omnino sit ab idololatris institutum, sed soli studiosi et philosophi conveniunt. Confucium tamquam magistrum suum agnoscentes, civilibus, ac politicis ritibus ex sua prima institutione ad merum cultum civilem institutis.

Omnes enim graduandi simul aulam Confucii ingrediuntur, in qua cos expectant cancellarii, doctores et examinatores, ibi simul omnes ante nomen philosophi, nihil omnino offerendo, illas faciunt caeremonias ct inclinationes more sinico, quas omnes discipuli faciunt suis magistris vivis, atque ita cognito philosopho Confucio pro magistro, gradus accipiunt a cancellariis, ac discedunt. Praeterea aula illa Confucii gymnasium est et non templum proprie dictum, nam clausa omnibus est praeterquam studiosis.

Sacra Congregatio iuxta ca, quae superius proposita sunt, censuit permittendas sinensibus Christianis praenomatas caeremonias, quia videtur cultus esse mere civilis ct politicus.

Quoad ali» ic remontai cihnicorum linentium. *Quarto* quaeritur: Num caeremoniae, quae sunt ex philosophorum placitis circa defunctos, Christianis permitti possint prohibendo quidquid superstitiosum accessit.

Quaeritur iterum, num christiani simul cum infidelibus consanguineis easdem licitas caeremonias facere possint·

Quaeritur iterum, num adesse possint Christiani, praecipue facta fidei protestatione, quando infideles etiam superstitiosa peragunt, non cooperando, aut auctorizando, sed quia valde notaretur si consanguinei tunc abessent, ct essent inimicitiae causa ac odii. Sinenses nullam divinitatem animabus defunctorum concedunt, nihil ab illis sperant, aut petunt.

Triplex est modus, quibus defunctos suos honorant : Primus est, cum aliquis moritur, sive Christianus sit, sive gentilis, pro inviolabili more habetur in domo defuncti quoddam altare praeparare, in codemquc imaginem defuncti, seu tabellam collocare, in qua cius nomen scriptum est, cum ornatu odorum, llorum ct candelarum, rctroque cadaver pherctro inclusum ponere. Omnes autem qui ad condolendum domos illas ingrediuntur coram praeparata tabula et defuncti imagine ter vel quater gcnuilcctunt, humi sese prosternentes capitibus usque ad terram demissis, aliquas sccum candelas asportantes ct odoramenta, ut in praeparato illo altari, seu potius tabula coram defuncti imagine consumentur ct comburantur.

Secundus modus est, qui fit bis in anno, in avorum ct primogenitorum suorum aulis, ita sinenses vocant, et non templa, hoc enim */'sutang* sonat, quae vere familiarum memoriae, vel monumenta sunt, has soli habent magnates, aut ditiores consanguinitates, in eis nullus sepelitur mortuus, sed in montibus. Sola ergo intus nobilioris proavi imago, deinde supra gradus alios aliis altiores dispositae sunt tabellae ad palmi altitudinem, in quibus omnium in illa familia defunctorum nomina, qualitas, dignitas, sexus, ac aetas inscripta sunt, diesque mortis etiam infantium et puellarum. In hac ergo aula bis in anno consanguinei omnes conveniunt, ex quibus ditiores otferunt carnes, vinum, candelas, odoramenta. Pauperiores autem, qui has aulas habere non possunt, defunctorum suorum tabellas domi servant, vel in loco particulari, vel etiam supra altarc, ubi sanctorum imagines, qui ob loci, ac domus parvitatem alium locum non habent, quas tamen nec venerantur, nec illis oderunt quidquam, sed ex defectu alterius loci ibi sunt : caeremoniae enim illae supradictae a sinensibus non fiunt, nisi in aula defunctorum, quam si non habent, etiam caeremonias omittunt.

Tertius modus est, qui fit ad mortuorum sepulchra, quae omnia in montibus sunt extra moenia iuxta Regni leges. Ad haec filii, aut affines accedunt semel saltem in anno circa initium Maii, herbas ac gramina circa sepulturas nata eradicant, purgant; plorant, deinde ciulantur, gcnuilcxiones, ut in primo modo dictum est, faciunt, cibos coctos, vinumque disponunt. Mox finitis lacrymis edunt, ac bibunt.

Sacra Congregatio iuxta ca, quae superius proposita sunt, censuit, posse tolerari sinenses conversos adhibere dictas caeremonias erga suos defunctos etiam cum gentilibus, sublatis tamen superstitiosis. Posse etiam assistere tantum cum gentilibus, quando agunt superstitiosa, praesertim facta fidei protestatione et cessante periculo subversionis, ct quando aliter odia ct inimicitia vitari non possint.

Facta relatione suprascriptorum quaesitorum, una cum responsis ct resolutionibus Sacrae Congregationis , Sanctiss. D. N. Alexander Papa VII praefata responsa, ct resolutiones approbavit fF. *S. C. S. Off. ff Nov. i6bg).*

127

S. C. de Prop. Fide 5 *Octobris th^7* (C. P.). — Omnes (alumni Collegii Urb.) quoad fieri potest in scientiis egregie excolantur, ne si qui fuerint sublimioris ingenii, ab eminenti doctrina assequenda ob institutionis defectum impediantur, cum praecipue inter haereticos atque etiam graccos, quorum plures in ea regione reperiuntur, qui in Acadcmiis Venetorum in Italia, ct in Anglia sua studia expleverant, imo ct inter sinas sit summa doctrina apprime necessaria ; hebetiores autem ct rudiores postquam scientiis minus apti comperti fuerint, ad studia faciliora iuxta uniuscuiusque captum applicentur. Urbtni.

128

Dimidio alumnor. non eoe absolvit 1 juramento. S. C. de Prop. Fide *12 Ianuar. tbffS.* — SSmus declaravit alumnos qui quacumque de causa, etiam cx propria culpa, fuerint quomodolibct dimissi, sive completis sive non completis studiis, nullatenus censeri absolutos a iuramento praestito.

129

Constit. Alexandri PP. VII. *rS Ianuarii* /650*. — De SPIRITUALI REGIMINE CHRISTIFIDKLIUM GoaE HГ IXSULARUM ADtACRNTIUM.----- Sacrosancti upostolatus officii, quo divina disponente clcmentifi, catholicae Ecclesiae regimini, meritis licet imparibus, praesidemus, sollicitudo nos monet, ut noxia quaccumque a dominico grege quantum nobis cx alto concedi tur removere studeamus.

Abusu· ccclc·iailfcorum tollendi. Cum itaque ad aures nostras devenerint querimoniae christifidelium Goae atque in adjacentibus insulis degentium de nonnullis abusibus ecclesiasticorum, eorum praecipue penes quos ipsorum christifidelium spirituale regimen ac cura residet, nos, praedictis abusibus, quatenus irrepserint, quantocitius occurri,

aut saltem praecaveri ne illi in posterum contingant, volentes, dc nonnullorum venerabilium fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium ex Congregatione negotio Propagandae Fidei praeposita, quibus querimonias hiusmodi discutiendas remisimus, consilio, apostolicA auctoritate, tenore praesentium, statuimus praecipimus et mandamus sedulo, inviolabiliter et exacte servari ab omnibus et singulis, ad quos spectat et in posterum spectabit, decreta infrascripta, videlicet:

I. Caveant parochi, aut ecclesiastici quicumque, sive sacculares, sive regulares, nc in posterum ullo pacto cogant pauperes ad operas seu laborem impendendum pro suis ecclesiis, non persoluta iustâ mcrccdc, nisi id sponte et ex pietate praestare voluerint, multoque minus audeant eos mulctare qui renuerint.

Qs n J •ea <comm qui carrcHoi noa interas

II. Cum iis qui Sacro aut catechesi doctrinae Christianae non interfuerint (si mos sit cos, ut supponitur, aliquâ poena mulctare), eâ moderatione se gerant, ut nonnisi vere contumacibus ct contemnentibus, caque modica nec crebro irrogetur.

knuatem

III. Instruant populum omni qua decet lenitate, abstinentes omnino a ferulâ et a verbis indecentibus, maxime si cum mulieribus, viris nobilibus, seu aetate provectis agatur.

Ia ScmiwAF.em

IV. Ad Seminarium (nisi cius institutio, seu fundatio obstet) locus etiam iis, qui ex nobili sunt genere et congrua (ni pauperes sint) persolverint alimenta, concedatur, nc a rectae educationis beneficio prorsus excludantur, habiti tamen prudenti distinctione a reliquis, ut quieti consulatur.

»»bct admJUlur.

V. Ad scientias addiscendas ct scholas quilibet admittatur nullo habito nobilitatis seu generis discrimine, nisi ex aliquâ propriâ culpâ quis indignus censeatur.

t»u>uStn4i

VI. Neophytos Deo sub religionis iugo servire volentes sine rationabili causa Regulares non respuant, sed pari charitate omnes, qui spiritu Dei aguntur ct ad perfectionem anhelant, amplectantur.

VII. Presbyteri saeculares doctrina ct moribus idonei 1 beneficiis curatis, ct a quolibet alio ecclesiastico munere, sive praedicationis, sive administrandi Sacramentum Poenitentiae minime arceantur, attenta praesertim indigentia tot animarum millium, quibus longe impares sunt pauci Regulares illuc ex Europa adventantes.

i · Mi

VIII. Caveant itidem parochi sacculares ct regulares ullo modo sese ingerere in rebus spectantibus ad politiam saecularem, nec ullum ad officia publica proponant, quamvis aptior ceteris videatur, nec unquam intersint comitiis aut conventibus, ubi dc rebus publicis agitur.

IX. Ut maiori cum gaudio verbum Dei suscipiatur, altiusque radices agat et fructum afferat, condonentur omnino regulares pluries in anno idiomate vernaculo ct patrio populorum; utque id ipsum facilius ct frequentius praestetur, curet omnino Vicarius capitularis aut superior qui fuerit, ut etiam clerus saccularis cius regionis in verbi Dei praedicatione *exerceatur.*

Oc confessariia indigenis.

X. Deputet Vicarius plures ex sacerdotibus saccularibus indigenis, quos idoneos repererit, ad confessiones excipiendas, quo facilius ct libentius fideles Sacramentum Poenitentiae valeant frequentare, nec cogantur solis regularibus aut exteris sese subiiccre.

Abusu» evellendi in etcipicn* Ji» Confessionibus.

XI. Ut autem radicitus evellatur abusus, qui in praefatis regionibus, ut praefertur, irrepsit, excipiendi confessiones per interpretem, aut lecto pocnitcnti catalogo peccatorum, ut nutibus innuat, si quae fuerint ab eo commissa, districte praecipitur Vicariis capitularibus (graviter etiam onerando conscientiam ipsorum regularium, ct quorumcumque ad quos pertinet), ut in posterum id nullo modo permittant, sed ab iis tantum audiantur confessiones, qui illius idiomatis sensum sufficienter percipiunt, et ad ipsorum numerum pro rei exigentia augendum promoveantur omnino sacerdotes sacculares cius regionis ad confessiones fidelium patrio idiomate excipiendas.

A *acra Synaii rude» ct ignobiles fund relidendi.

XII. Cumque audiatur maximum catholicorum numerum, contra praeceptum Domini qui voluit debiles ct claudos admitti, sub praetextu ignobilitatis ct rudioris ingenii reiici a sacra Synaxi, id eadem Sacra Congregatio omnino vetat ac prohibet, nisi prorsus eius mysterii sint incapaces.

Moribundis cu* niscumquc conditionis Viaticum deferendum.

XIII. Aegrotis morti proximis, cuiuscumque sint conditionis, quamvis in sordido ac vili degant loco aut tugurio, sacrum Eucharistiae Viaticum deferatur, cum apud Deum nulla sit exceptio personarum, ac pro nostra salute nec stabulum nec crucis ignominiam exhorruerit.

Λ baptizandi» gentilitii moret omnino absint.

XIV. Nc ob instructionis defectum, qui sacro Baptismate initiantur, immaculatam Christi legem profanis ac gentilitiis institutis ex ignorantiâ foedent, ac idololatriam cum orthodoxa fide confundant, ut saepe inibi evenire enunciatum est, caveant ii, qui iisdem instruendis incumbunt, nc in posterum ullus ad Baptisma admittatur, qui, veterem hominem ac gentilitios mores prorsus exutus, Christum plene non induerit, ct in fide sit sufficienter instructus.

Ethnici ad Baptismum anavitcr inducendi.

XV. Quoniam vero (ut veritas ipsa docet) nemo potest venire ad Christum, nisi Pater caelestis eum traxerit, monentur ecclesiastici, tum sacculares, tum regulares, ccterique qui ethnicorum conversionibus dant operam, ut illos non vexationibus, pollicitationibus, aut vi, sed verbi Dei praedicatione ct bonorum operum exemplo ad Baptismum inducant, perscrutantes praecipue diligenter quo fine ct spiritu ducantur qui baptizari postulant.

Ab ecclesiasticis aviditatis suirkîô abiit'o'ninmo.

XVI. Nihil prorsus, nc quidem sub praetextu pietatis, parochi tam saeculares quam regulares a suis parochianis quaestuent, et, si quid pro festorum celebratione sponte ab iis tribuatur, integre in eam causam insumant, ct quidquid superest, pauperibus eiusdem parochiae dispensetur; ita ut quantumvis minima aviditatis suspicio a viris ecclesiasticis absit.

In re temporali confraternitétum ne sc ingerant Regulares.

XVII. Pro temporali regimine confraternitatum existentium in ecclesiis regularium deputentur in posterum officiales saeculares, qui redituum administration! incumbant, nullatenus regularibus eâ in re sese ingerentibus.

Ecclesiastici cadaverum combùsuoni obsi»tanl.

XVIII. Cum Goae ct in adiaccntibus insulis vetitum sit ethnicis ritus gentilitios publice exercere, districte prohibetur ecclesiasticis ne eisdem permittant, ct maxime (quod nefas est) turpis lucri gratiû, cadavera ethnicorum inde asportari, ut iuxta profanum corumdem ritum comburantur.

Pauperum cadasera grati» sepelienda.

XIX. Cadavera pauperum fidelium gratis omnino posthac a parochis sepulturae tradantur, nec ad extorquendam aut emendicandam a vicinis vel affinibus eleemosynam publice exponantur.

Ethnicos in ecclesiis sacrificare nullatenus permittendum.

XX. Districte prohibetur, nc ethnicis ullo pacto permittatur in ecclesiis sacrificare, serio vicariis capitularibus iniungendo ut in contravenientes, ct maxime ob lucrum, graviter animadvertant, curcntquc in posterum ne ecclesiis praeficiantur neophyti parum instructi.

Recolaret pa* rochi reputari observantiae itu··

XXI. Similiter regularium superiores sedulo curent, ut parochi extra conventus in praedeant.

ctis regionibus commorantes regularis observantiae specimen cunctis ubique praebeant, cosque idcirco ad claustra ct regularem disciplinam revocent, nc, regulari instituto paulatim exsolescente, dum aliis incumbunt, se ipsos amittant ac demum in destructionem potius quam in aedificationem populorum missi videantur.

Decernentes ita in praemissis per quoscumque indices ordinarios ct delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus etc.

I3O

De Mmm Ordinationi» Quatuor Temp.

S. R. C. *26 Ianuarii t(iyÿ.* — In Ordinationibus quae fiunt Sabbato quatuor Temporum, tametsi occurrat aliquod festum duplex, .Missam celebrari debere dc feria cum oratione pro Ordinandis, ct reliquis suffragiis, sine commemoratione Sancti currentis. — In Missa Ordinationum praedicta, etiamsi occurrat festum duplex, facienda consueta suffragia, ac Missam prout iacct, ac si non esset festum duplex, celebrandam.

»3i

De bapthmo In·(antium liliorum mhdclium.

S. C. de Prop. F. / ? *Febr. 16^8* (C. G.). *Relatio Secretarii:* — Ncllc relationi portate da un fraie laico carmclit 1110 scalzo dcllc missioni di qucIla Religione in Persia cd in Soria si dice che usano quei popoli, quando sono infermi, chiamare i Pa iri perche li benedicano c gli leggano 1'cvangelo dei quale sono molto divoti; c perche di questi buona parte sono fanciulli c fuor di speranza di vita, hanno intro lotto di battczzarli segretamente senza che i Padri se ne accorgano, c mandarli in paradiso; c Γ istesso fanno anche quando vanno in giro per i villaggi, asserendo essersenc in questa maniera battezzati parccchie migliaia. Ilo avuto qualchc dubbio se convenga di farsi, c particolarmeute per quelli che talora guariscono c si fanno poi adulti,

R. Responderunt aliqui cx Erilis cx S. C. S. Officii hoc dubium fuisse alias examinatum, ct pro pute affirmativa resolutum, quod posset permitti.

IS»

MiMionaru nte eligendi.

S. C. de Prop. F. nV *l'ebr. t6ÿS* (C. G.). — Non eligantur deinceps missionarii, nisi praevia informatione dc eorum vita ct moribus non modo a suis superioribus aliisque eiusdem Ordinis, verum etiam ab Ordinariis locorum, in quibus per aliquod temporis spatium moram traxerint.

133

Mi»>ac celebrandae pro dciunctiaMi»»ionarii>.

S. C. de Prop. Fide *Iy Augusti ifiÿ* \ (C. G.). — S. Congregatio iussic celebrari in posterum per alumnos sacerdotes Collegii dc Prop. Fide duas Missas qualibet hebdomada pro suffragio defunctorum missionariorum Sacrae Congregationis, et, nc huius decreti observantia negligatur, mandavit affigi in Sacristia Collegii.

134

hc matrimonii celebrat, coram ministro ct populo acatholici».

s. C. S. Officii 27 *Augusti* rOyV. – Cum in praedictarum (Belgii) Provinciarum aliquibus politica iubeant statuta, ut catholici omnes qui matrimonia inire volent, in templis haereticis coram praedicante ct populo calvinistis contrahant sub hac formula sponsorum reciproca; *accipio* .V. ;V. *iu coniugcm uieam coram hac sancta communitate* quaeritur: 1. An id possit permitti. – 2. An possint a parocho catholico coniungi in matrimonium immediate postquam contraxerint coram praedicante et populo calvinistis cum illa verborum formula *coram hac sancta communitate* antequam de tali synagoga haeretica pro sancta agnita poeniteant.

R. Ad i. Negative. – Ad a. Qui contraxerunt coram tali communitate pro sancta cognita, ac denuo petunt coniungi coram parocho catholico, posse ct debere coniungi antequam poeniteant. Ex charitate tamen esse monendos ut interius poeniteant, ct, si fieri potest, prius confiteantur, ct imponatur illis aliqua suavis poenitentia salutaris. Qui vero prius contraxerunt coram parocho catholico, monendos esse ne comparcant ad contrahendum coram praedicante ct populo haeretico cum illa formula *coram hac sancta communitate.*

135

|»« Million*- r r ↑ **Instr. S. C. de Propag. Fide /£59 –** (au Vicahios App. Souktahs Mission. ad kxmos). — Hoc in primis curandum vobis est ut inter pluiimos, magno studio perquiratis ac secernatis viros aetate ac corporis valetudine sustinendis laboribus idoneos; tum vero, quod pluris est, non mediocri charitate ac prudentia insignitos; quas virtutes, non aliorum indicium ct conicctura, sed diuturnus rerum usus et experientia aliis in muneribus cum laude peractis probaverit; qui secretorum sint capaces tenacesque custodes, qui gravitate morum, comitate, mansuetudine, humilitate, patientia ct omni virtutum exemplo, christianae fidei, quam ore profitentur, opere adstipulcntur; qui denique ad Evangelicae duritatis normam cfformati, aliorum sesc ingenio ac moribus accommodantes, nec sociis qnibuscum vixerint graves, nec exteris invisi ingratique reddantur, sed cum Apostolo fiant omnia omnibus.

rvcla »c r pfrfwtot «vto — Nolite ullo pacto molesti esse populo ob temporalia, numoresque estote paupertatis Apostolorum, quorum manus subministraverunt necessaria sibi et iis qui secum erant. Ut multo magis vos illorum aemuli et imitatores, victu ct vestito contenti, abstineatis ab omni turpi quaestu, exigendis eleemosynis, corradendis pecuniis, donis atque muneribus; et si quid etiam renuentibus obtrudant, ipsis qui dedere inspectantibus, dispergite pauperibus, scientes nihil magis populis admirandum videri, eorumque oculos convertere, quam rerum temporalium despicientiam ct Evangclicam paupertatem quae supra humana ct terrena omnia sese extollens, thesauriut in cado..... Nullum studium ponite, nullaque ratione suadete illis pupulis ut ritu» suus, consuetudines ct mares mutent, modo non sint apertissime Religioni et bonis moribus contraria. Quid enim absurdius quam Gelliam, Hispaniam, aut Italiam, aut aliam Europae partem in Sinas invehere ? Non haec, *cd lidcm importate, quae nullius gentis ritus ct consuetudines, modo prava non sint, aut respuit aut laedit, irno vero sarta tecta esse vult.

Et quoniam ea pene est hominum natura, ut tua, ct maxime ipsas suas nationes, caetcris ct existimatione ct amore praeferant, nulla odii ct alienationis causa potentior existit, quam patriarum consuetudinum immutatio, carum maxime quibus homines ab omni patrum memoria assuevere, praesertim si, abrogatarum loco, inores tuae nationis substituas et inferas. Itaque nunquam usus illarum gentium cum usibus curopaeorum conferte, quinimo vos illis magna diligentia assuescite.

Admiramini et laudate ca quae laudem merentur; quae vero laudis expertia sunt, ut non sunt praeconiis, assentatorum more, extollenda ita prudentiae vestrae erit de his aut indicium non ferre, aut certe non temere ct ultro damnarc; quae vero prava extiterint, nutibus magis et silentio quam verbis proscindenda, opportunitute nimirum captata qua, dispositis animis ad veritatem capessendam, sensim sine sensu evellantur.... Si quis regum, principum magistratuum, potentiumque, inspirante Deo, benevolam in vos mentem ostendat aut bénignam erga Christianam Religionem propensionem exhibeat, grati estote; sed ad cavendam invidiam, nolite poscere privilegia, exemptiones, insueta tribunalia ; eorum vero iurisdictionem nullo modo imminuite. Si quod obtinueritis quod nec odiosum sit, ct in augmentum Religionis cedat, id non iure suo impetratum esse iactitate, sed cx mera Principum benignitate profectum; et hoc omnino fugite ut sibi, rcbusque suis, vel minimum a vobis timeant; quare suspicionum omnium vel ipsas umbras evitandas esse arbitrandum est.

Tam longe semper abeste a rebus politicis negotiisque Status, ut civilium rerum administrutionem, nequidem rogati et enixis precibus fatigati, suscipiatis: quam semper rem Sacra haec Congregatio, ct serio, ut districte prohibuit ct porro prohibebit. Quare vobis et vestris idipsum est diligentissime cavendum ; et hoc vobis certissime persuasum sit rem S. C. molestissimam facturum eum quicumque se rebus huiusmodi ingesserit, aut etiam immiscri se siverit ; neque id modo, cum res cedit in detrimentum Religionis ct in distractionem Missionariorum, verum etiam tum quoque cum certissima spes atfulgct inde Religionem augendi, ct fidem longe latcque propagandi.

Neque vobis, hac in parte, quidquam suffragabitur aliorum licet religiosorum hominum exemplar, quod fortasse in excusationem vestram adduxeritis: vos e contra illis exemplo praeite, ut ex vobis ct illi ct populi S. Sedis mentem ediscant. Verbum enim Dei non his artibus, sed caritate, rerum humanarum contcrnptu, modestia, frugalitate victus, patientia ct oratione, aliisque virorum apostolicorum virturibus disseminandum est. Imo vero data opera curate ut intelligant omnes, quam longe absint a S. Congregationis mente similia, ct quam districte ct serio suis Missionariis prohibeat,

quove stomacho excipiantur, si quae huiusmodi ex missionariorum relationibus advenerint.

Itaque noverint atque depraediccnt vos ac vestros a similibus plurimum abhorrere nihilque praeter spiritualia animarumque sdutem intendere; vestrosque labores, desideria ct mentem, ad cclcstia dumtaxat , omnibus aliis exclusis, directam esse.

Quod si quem cx vestris in absurditatem ciusmodi prolabi senseritis, nulla interposita mora, cx missionibus dimittite atque expellite; nihil enim in vestram perniciem aptius, ct ad Dei causam, quam prae manibus habetis, doctrina excogitari potest.

Si tamen Principes consilia quandoque vestra exquisierint, nonnisi multoties rogali, et prohibitionem hanc nostram causati, dabitis ca quae fidelia sunt ct iusta, aeternitatemque sapientia ; mox vero curiam aulamque relinquite ct in dioeceses vestras discedite, functionibus sacris vacaturi; ct potius quam illic remaneatis fingite omnimodam rerum politicarum insipientiam ct civilis administrationis ineptitudinem, ut, bona ipsorum venia, quam ocissime egrediamini cx loco periculis pleno.

Populis vero praedicate obedientiam erga Principes, etiam discolos, pro quorum prosperitate ct salute, tam privatim quam palam, Deum ex animo orate, iliorumque actiones, etiam persequentium, nolite carpere, nec severitatem arguite, nec quidquam in eis reprehendite; sed in patientia et in silentio tempus consolationis a Domino praestolamini.

Factiones ullas in eorum regionibus, sive Hispanorum, sive Gallorum, sive 'Furcarum, sive Persarum similiumvc, nolite ullo pacto seminare; imo vero omnes huiusmodi contentiones, quantum in vobis est, radicitus tollite.

Quod si quis vestrorum missionariorum haec monitus, non tamen a similibus abstinuerit, nullu interposita mora, in Europam dimittite, ne sua imprudentia negotia Religionis tanti momenti in periculum adducat..... In praedicatione verbi Dei et in administrationc Sacramentorum, nolite ullam tumultus et rebellionis suspicionem crcarc cx concionis et coetuum frequentia; sed hoc curate diligenter ut Christiani, ad sacra vobiscum facienda, conveniant magna cum modestia, nec in eorum conventibus quidquam nisi sacrum pertractari sinitote ct omnino prohibete ne dc rebus ad publicam rem spectanctibus illa occasione agatur.... Nec vos, nec vestri, ullius lateri continenter adhaereatis, aut ira obnoxii sitis cuiquam, maxime ex potentioribus, ut illi uni, non toti provinciae, subservire videamini; quare, nolite vos sinere nimiis, sed insidiosis beneficiis devinciri quae non modo communi bono officiant, sed etiam libertatem loquendi ct vitia ipsius benefactoris reprehendi impediant.

Scholas ubique summa cura ct diligentia crigite, ct iuventutem illarum regionum gratis docete linguam latinam ct doctrinam Christianam vernaculo idiomate, ct concmini quoque ut nullus catholicus tradat filios infidelibus erudiendos, sed vobis vestrisque.

Clerum missionariosqoc optimos ct semper habetote, ct tales conservate omni cura et sollicitudinc; eorum vero cuique suum munus in provincia adsignate, ct vineam suis limitibus distinctam in qua laborandum est. Extra hanc nequaquam licitum sit cuiquam egredi absque vestra in scriptis obtenta facultate quae quidem haud facile concedenda est, nisi legitima et urgentissima causa impellat ; tunc vero praescripto brevissimo tempore, alteroque subrogato qui absentis defectum suppleat. Iam vero si missionarius quispiam in alienam provinciam ingressus nolit legitimum ordinem servare, primo quidem corripite hominem, ut, si resipuerit, fratrem lucremini; si vero in sua stultitia perseveraverit, tunc fugiant ii quorum ius laeditur cum huiusmodi contendere, sed cedentes iure suo, certiores vos reddant eorum quae acciderint omnium. In Europam nolite quemquam amandare nisi pura puta necessitas et urgentissimae causae non modo id suaserint sed pene invitos coegerint. Causae porro esse possunt ; mala hominis vita, scandalosi mores, perversa doctrina, ingenium turbidum, rixosum et aliorum impatiens, ct maxime negotiis sacregimine,
cularibus politicis ct temporalibus sese immiscens, aut demum, si necessitas poscat, S. Cong. fieri certiorem de summa rerum, ct totius Missionis omniumque provinciarum statu.

136

S. C. de Prop. Fide 5 *Aprilis 1659.* ~ S. Congregatio declaravit subsidia quae Missionariis largiuntur non esse stipendia sed cleemosynas, subsidia vero pro subventione necessitatum Missionariorum, ac proinde pro praeteritis nullum remanere debitum in Sacra Congregatione. tur ‹oq sunt nu pcnJ,>·

137

Decr. S. Rit. C. 27 *Septembr. ib$g.* — Ad aures EE. PP. S. R. C. plurcs devenerunt qui patrantur indultorum excessus in materia praestationis cultus Beatis adhuc non canonisatis. Quamobrcm eos eliminare, ac ne in futurum inducantur providere studentes, ad infrascripta devenerunt decreta: De cullu Beatorum uon C3DO* rnxatorum

i. Quod Beatorum imagines, etiam non principaliter, et uti supplices appositae, simulacra, picturae, tabellae, aut scripturae eorum praeclara gesta repraesentantes aut referentes, in ecclesiis, sacrariis et oratoriis quibuscumque, et praesertim in quibus Missae Sacrificium vel alia divina officia peraguntur, inconsulta Sede Ap. nullo pacto exponantur.

2. LJbî indultum fuerit per Sedem Ap. imagines, simulacra, pictasque tabellas, in ecclesiis poni et coli posse, in pariete tantum, non autem super .litari collocandi facultas censeatur.

3. Si concessa fuerit per eamdem Sedem Ap. altarium erectio, non tamen ob id Missam et Officium de praedictis Beatis celebrandi, vel recitandi facultas tradita praesumatur; etenim specifica et expressa concessio super his praecedere debet.

4. Ubi in uno loco cultus fuerit concessus, non extendatur, inconsulto Pontifice, ad alium locum, quavis alia occurrente auctoritate.

5. In locis ubi Beatos praedictos ab omnibus coli permissum fuit, non inde publica Officii recitatio permissa censeatur, sed tantummodo privata, nec satisfactoria praecepto recitationis, nisi quoad illos, quibus Sedes Ap. de hoc induisent.

6. Missae pariter quae fuerunt indultae certis personis, nempe presbyteris regularibus, vel saccularibus alicuius loci vel monasterii, seu presbyteris alicuius ecclesiae servitio praecipue addictis, a confluentibus sacerdotibus, quavis dignitate, etiam Cardinalatus, insignitis minime celebrentur.

7. Dies festi in Beatorum eorumdern memoriam non celebrentur, nisi speciali induito Ap. pfovisum fuerit.

8. Eorumdern nomina in calendariis non apponantur, nisi illius tantum loci, eorumque personarum, in quo, et a quibus cultus cum Officio ct Missa celebretur.

9. In quibusvis ecclesiasticis precibus etiam in oratoriis privatis, recitandis, particularia eorumdern suffragia non apponantur, vel recitentur.

to. Publicis in precibus, praeter induiras et a Sede Ap. approbatas, iidem Beati non invocentur.

tt. Eorumdern Reliquiae in processionibus minime circumferantur.

Sacra Rituum Congr. praesentibus declaratione et iussione removere non intendit cultum Beatis per communem Ecclesiae consensum vel per immemorabilem temporis cursum, aut per Patrum virorumque sanctorum scripta, vel temporis centum annorum metam excedentis scientiam, ac tolerantiam Sedis Ap. aut Ordinariorum hactenus praestitum, ac certis modo et forma ab eu tempore cis exhibitum. Verum si a centum annis citra cultus huiusmodi aliqua ex parte constiterit auctus et extensus, co casu Sacra eadem Cong. cumdcm in pristinum reduci iubet; prout quemvis cultum extra casus praedictos ad expressa tantum vcrbalitcr in Apoatolkis Induitis omnino revocari mandat sub poenis etc. Firmis quoque remanentibus decretis, nempe ne Beati in Patronos eligantur; nc eorum natalia cum Octavis celebrentur, et aliis quibuscumque a S. C. hactenus emanatis, quae praesenti decreto renovantur. — SSifius (Alexander VII.) approbavit.

138

S. C. de Prop. Fide *22 Februar. 1660* (C. G.). — Iniungatur Archicpiscopo (Sophiae) ali·, ut in ecclesiis amplioribus omnino faciat construere confessionalia stabilia et non amovibilia pro confessionibus excipiendis: ubi vero ecclesiae sunt angustiores, sive in ipsis, sive extra, cum frequentior est populus, excipiantur, prohibeat omnino sub gravioribus poenis ne fiat absque aliqua tabula amovibili, saltem intermedia, cum parva crate inter confessariuin ct poenitentem, praesertim pro mulieribus.

139

S. C. de Prop. Fide 25 *Februar. 1660* (C. G.). — In Sofia (Bulgaria) non si ticnc ptiamai^s ubi fonte battcsimale, ma battezzano coli' acqua mittitur.0" pcr benedetta comune: c perche non puô praticarsi di tenervi il Fonte per non esservi chicsa, ma celcbrarsi in una casa privata, donde bisogna lalora pcr cagione dei turchi levar via in fretta i quadri c Γ altare, perche non sia riconosciuta per chicsa, si potria ordinare che conservasscro almeno in un vaso amovibile Γ acqua del Battesimo benedetta nel Sabato Santo.

R. Ubi Fons non permittitur, asservetur in aliquo vase detention et amovibili aqua Baptismatis rite benedicta.

S. Rit. C. *17 April. iGtio.* — 1. An ubi "WJ; indultum fuerit ut Missa de aliquo Beato ccle- honorem tkibretur, liceat eiūs īmāginem et simulacrum, torum, nec non votivas tabellas super altari exponere.

2. An §. *Dies festi in Beatorum honorem non celebrentur (V. n. 137. § 7)* extendatur festa devotionis.

3. An indulta recitandi Officium cum octava vel sine octava, et celebrandi Missam de Beads fuerint revocata pcr dictum decretum S. C. *(27 Sept, tiisg).*

4. An in ecclesiis in quibus Officium et Missa de Beatis recitari ac respective celebrari possunt, liceat eorum Reliquias exponere.

5. An Episcopi Regulares, qui ex induito Sedis Ap. gaudent privilegiis suae Religionis, de quibus sunt capaces pro eorum conditione, possint de Beatis suae Religionis recitare Officium, ct in propriis cathedralibus Missam celebrare et altare Beatis praedictis erigere.

R. Ad i. Affirmative.
Ad 2 et 3. Negative.
Ad 4. Affirmative.
Ad 5. Negative.

141

Cur Beatis non idem cultu» praeMinJu» ac Sancti».

S. Rit. C. /2 *[unit 1660.* — S. Congregatio..·· cultum publicum ubique Sanctis canonizatis praestandum, Beatis fieri communem vetat ; alias nulla daretur distinctio inter sanctos et beatos, et frustra (quod absit opinari) Ecclesia ad solemnia canoni/.ationis procedere quodammodo videretur, si causa huiusmodi elfectus novos minime produceret.

142

Declarationes circa iuramcnturn ab alumni* Collcgior 1'ontificior. praestandum.

Constitutio Alexandri PP. VII. 20 *Iulii 1660.* — Cum circa iuramenti vinculum, quo Pontificiorum Collegiorum alumni Sedis .Apostolicae (a qua maximis sumptibus educantur) servitio reperiuntur adstricti, variae fuerint hucusque a nonnullis excogitatae interpretationes, quibus eiusdem Sedis in hoc eludatur intentio, et Dei gloriae, ac servitio, cui huiusmodi institutum dirigitur, non niminum detrahatur: Nos opportune hac in re providere cupientes, de nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum super hoc a nobis specialiter deputatorum, qui rem diligenter ac mature discusserunt, consiuo, ac inhaerendo decretis alias circa praedicti iuramenti formulam emanatis, caque, quatenus opus sit, innovando, auctoritate Apostolica, tenore praesentium declaramus praedictos alumnos non ad triennium tantum, ut gratis aliqui interpretantur, sed perpetuo quoad vixerint, in quocumque statu permanserint, Sedis praedictae servitio fuisse hactenus et futuros in posterum adstrictos, ut alias, et signanter die VII /Augusti MDCXLV. a fcl. ree. Innoccntio PP. X. Praedecessore nostro fuit declaratum; huiusmodi autem servitio minime satisfacturos, etiamsi in salutem animarum operam suam quoquo modo impendant, nisi illud ad praescriptum Sedis Apostolicae expleverint. Praeterea si contingat aliquem ipsorum incorrigibilitatis, vel nfalae valetudinis, aut alia qualibet ex causa Collegiis eiici, aut sponte sua quandocumquc discedere, etiamsi nondum completis studiis: aut sacris Ordinibus fuerit initiatus, non idcirco censendum a iuramento ulla ex parte solutum tam circa servitium praestandum in Missionibus, quam circa prohibitionem ingrediendi Religionem; imo nc hoc, vel alio quovis praetextu dictae Sedis mens forsan eludatur, prohibemus, nc etiam elapso triennio quovis tempore possit quilibet alumnus ad Religionem admitti, nisi de expressa nostra, seu Romani Pontificis pro tempore existentis, vel Congregationis Venerabilium Fratrum nostrorum eiusdem S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandae Fidei Praepositorum in scriptis habenda licentia, sub poena nui litatis professionis ipso iure, si aliter fuerint ingressi ; ct quod ab eadem Cardinalium Congregatione, non obstante professione, ad primaevum statum revocari possint. Insuper declaramus, quod concessa alumnis, ut supra, licentia ingrediendi Religionem, non idcirco censendi sunt a iuramento absolvi ex praesumpto tacito consensu, eo quod praedicta Congregatio illorum opera forsan non uteretur. Ad haec nullo pacto licere alumnis contra formam iuramenti vel Religionem ingredi, vel alteri statui perpetuo sc addicere eo sub praetextu, quod quilibet teneatur sibi ipsi ratione aliqua stabili consulere, eo quod haec Sancta Sedes alumnis, postquam fuerint dimissi, non provideat ; cum memorata Congregatio neminem ex iis, qui ad Missionis titulum ordinati sunt, quique suo instituto pro viribus incumbunt, consueverit unquam destituere. Quod si secus aliquando forsan contingat, hoc eorum culpae adseribendum est, qui postquam fuerunt dimissi, eiusdem Sanctae Sedis, a qua enutriti fuerunt, ac eius, quod professi sunt, instituti prorsus obliti, de se suoque statu camdcm monere negligunt omnino. Quia vero, ut praefertur, non desunt aliqui, qui non intelligentes gravitatem muneris sacerdotum saccularium ad Missiones Apostolicas admissorum, quidve sanctae fidei propagationi, ct universalis Ecclesiae bono, attenta praesertim temporum ac rerum circumstantia magis conducat, audeant adhuc asserere huiusmodi iuramentum in ea parte, qua cuiuslibet Religionis ingressum prohibet, invalidum omnino esse, tamquam impeditivum maioris boni, coque praetextu excusationem suae contumaciae obtendentes, iuramentum quoad hanc partem negligerc praesumant : Nos volentes deinceps huiusmodi ausui opportune occurrere , cosque qui contraire praesumpserint, ad statum, cui ex praedicto iuramento reperiuntur obstricti, revocare; praecipimus omnibus alumnis, ut postquam c suis Collegiis vel sponte egressi, vel dimissi fuerint, sive in statu et habitu sacculari permanserint, etiamsi in sacris non fuerint, sive etiam postquam alicui Religioni fuerint adscript!, donec vixerint, quolibet anno, si intra fines Europae fuerint, vel si extra, quolibet biennio, de se, suoque statu, ct loco ubi maneant, et quibus studiis, ct exercitiis operam navent per litteras praedictam Congregationem certiorent; litteras autem huiusmodi viciniori Sedis Apostolicae Nuncio transmittere, atque etiam eo usque iterate teneantur, donec pet eiusdem epistolam certi fiant» quod ad ipsum pervenerint. Utque id omnino observetur, praecipimus, ut iuramento ab eisdem alumnis praestando addatur infrascripta clausula: *item voveo et iuro, quod sive Religionem ingressus fuero sive in statu sacculari permansero, si intra fines Europae fuero, quolibet anno; si vero extra, quolibet biennio, mei ipsius meique status et*

Aliae clausulae iuramento ad-

exercitii et loci ubi moram traxero, Sacram Congregationem de Propaganda Fide certiorabo. Praecipimus itidem, quod id ipsum praestent eorum Superiores Regulares quoad cos, qui Religionem fuerint ingressi. Praefectis vero Missionum sacerdotum saecularium iniungimus sub poena suspensionis a divinis ipso facto incurrendae, ut quolibet anno diligenter perquirant de statu singulorum, qui fuerunt alumni, et ad eam Missionem vel ratione originis. vel nationis, aut alio quovis modo pertinent, sive Religionem fuerint ingressi, sive non: deque ipsis, eorumque statu, exercitiis, ac locis camdem Congregationem omnino moneant. Praeterea praecipimus praesentes literas ad singula Collegia transmitti, eorum Superioribus iniungentes, ut adamussim illas observari curent, c^positasque habeant in loco patenti singulisque obvio, ne ullo tempore illarum ignorantia a quopiam praetendi possit: ct ut quovis anno in publico refectorio bis legantur, nimirum prima Dominica Ianuarii, et prima Iunii, nec non etiam immediate ance praestationem iuramenti clara voce alumnis mox iuraturis legantur. Ac nc quis ab earum cxequutionc excusari valeat, ipsius iuramenti formulae eam, quae sequitur, clausulam superaddi mandamus: *Denique voveo, et iuro, me praedictum iuramentum, ciusque obligationem intelligere, ct observaturum iuxta declarationes factas a Sacra Congregatione de Propaganda Fide et Brevi Apostolico roboratas sub die* AiV. *Iulii MDCLX.* Quia vero in tanto alumnorum numero, quos haec Sancta Sedes ad fidei ministerium maximis sumptibus enutrit, ac instruit, quotidiana experientia comperitur cx defectu huiusmodi ministrorum opus Dei multoties praetermitti, ct quod maxime dolendum est, plurimas regiones, quae albae sunt ad messem, ca dc cau^a misere deperire, districte praecipimus Superioribus Collegiorum sub poena suspensionis ipso facto incurrendae, ut qualibet vice nomina singulorum, qui ad Collegium admittuntur, necnon eorum qui dimittuntur, vel sua sponte recedunt, statim ipsimet Congregationi praedictae, vel ipsius Secretario transmittant, expressis singulorum aetate, patria, studiis, ordinibus, habilitate, ac locis ad quae diriguntur, quove dic iuramentum praestiterint, ut in actis eiusdem Congregationis redigi possit. Iniungentes alumnis sub poena cicctionis a Collegio, ne iuramenti praestationem ultra aetatem in decreto rcc. me. Urbani PP. VIII praedecessoris Nostri dic xxiv Novembris MDCXXV. *(V. n. 19)* praescriptam differant, Superioribus vero sub eadem poena suspensionis, nc ullam hac in re dilationem permittant, nisi cx gravi causa pci ipsarnmet Congregationem supradictum Romae, extra vero per Nuncios Apostolicos in scriptis approbanda. Demum districte prohibemus, ut nullus omnino cuiusvis dignitatis, ct conditionis extiterir, audeat praedictum iuramentum, ac praesentes literas, seu declarationes tam in totum, quam secundum singulas sui panes declarare, aut interpretari; sed si quid forsan dubitari contigerit, tenentur camdem S. Sedem consulere, ab eaque responsum in scriptis expectare, sub poena violationis iuramenti, si secus facere praesumpserit. Decernentes easdem praesentes litteras etc.

he rthfîooc Ç|rct ahiœoo* · ^Mpenonb. Col •eC»or. ŒitTcfldA.

M3

Formula HJRAMRNTr AD PRARSCRtPrtJM SUPRRtORfS DRRVIS PRAESTANDI AB ALUMNIS.

Formula ittfimetui pro i'ummm* Collate·rum Pontificiorum'

r i. Ego iV. filius Λ', dioecesis N. plenam habens Instituti huius Collegii notitiam, legibus » et constitutionibus ipsius, quas iuxta Supc- > riorum explicationem amplector, me sponte > subiicio, easque pro posse observari pro- » mitto.

> 2. Insuper spondeo, et iuro, quod dum > in hoc Collegio permanebo, ct postquam ab > eo quocumque modo, sive completis, sive » non completis studiis exiero, nullam Reli- » gionem, Societatem, aut Congregationem Re- » gularem sine speciali Sedis Apostolicac licen- > tia, vel Sacrae Congregationis Je Propaganda » Fide, ingrediar, neque in earum aliqua pro- » fessionem emittam (1).

» 3. Spondeo pariter et iuro, quod, volente > Sacra Congregatione de Propaganda Fide, » statum ecclesiasticum amplectar, et ad omnes > sacros, etiam Presbyteratus, Ordines, cum > Superioribus visum fuerit, promovebor.

♦ 4. Item voveo et iuro, quod sive Religio- > nem ingressus fuero, sive in statu saeculari » permansero, si intra fines Europae fuero, > quolibet anno; si vero extra, quolibet bien- » nio, mei ipsius, meique status, exercitii, et » loci, ubi moram traxero, Sacram Congrega- > tionem dc Propaganda Fide certiorabo (2).

» 5. Voveo praeterea, ct iuro, quod iussu » praedictae Congregationis dc Propaganda Fide > sine mora in Provinciam meam revertar, ut > ibi perpetuo, in divinis administrandis, labo- » rem meum ac operam pro salute animarum > impendam: quod etiam praestabo, si cum > praedictae Sedis licentia Religionem, Societa- » tem, aut Congregationem Regularem ingres- > sus fuero, ct in carum aliqua professionem > emisero.

> 6. Denique voveo, et iuro, me praedi- » ctum iuramentum, ciusque obligationem in- » telligere ct observaturum iuxta declarationes > factas a Sacra Congregatione de Propaganda » Fide, ct Brevi /Vpostolico roboratas sub dic

(t) V. infra n, 144.

(2) V. n. Î44.

> 20 Iulii 1660. Sic me Deus adiuvet, et haec » Sancta Dei Evangelia ».

144

S. C. de Prop. Fide <? *Aprilis r66r.* — Declarationes, au Responsa nonnullorum Eminentiss. Caromalium S. Congregationis de Propaganda Fidk a Sanctissimo D. N. ALEXANDRO VII. SPECIALITER DEPUTATORUM DURIIS PROPOSITIS SUPER INTELLIGENTIA AU OBSERVANTIA Brevis ab eadem Sanctitate Sua sub die 20 Iutu 1660 emanati circa Iuramentum praestitum hactenus, ag praestandum in posterum ab Alumnis Collegiorum Pontificiorum.

Declaratio cire* J i. iuramenti.

I. An declaratio de non satisfaciendo muneri per iuramentum iniuncto, nisi illud expleatur ad praescriptum Sedis Apostolicae, censeatur derogare Bullis fundationum Collegiorum, in quibus plerisqud innuitur modus, quo alumnis servire licet.

R. Sanctissimo D. N. mens nullatenus est Collegiorum alumnos a propriis uniuscuiusque Collegii institutis retrahere, quinimo ad corumdem observantiam ipsos adigere, praefixis terminis, ne ab instituto, mediisque praescriptis ad linem fundationis assequendum quovis colore divertant; quoties igitur alumni ad praescriptum Bullarum pro suis Collegiis editarum inservient, ad praescriptum Sedis Apostolicae inservire censebuntur.

Circa 5 3.

II. An prohibitio dc non assumendo habitum Regularem deroget iis Bullis fundationum in quibus id expresse permittitur.

R. Quidquid de scipsis statuant Collegiorum Pontificiorum alumni, subordinatum semper esse debet eorum Iini principali, spiritualis scilicet earum Provinciarum salutis, quibus, cx vi instituti, sunt simpliciter et omnino obstricti, nec alio sensu Pontifices Religionem ingredi permiserunt, alias enim suummet evertissent principium; quoniam vero idipsum, prout experimento compertum est, in universali Nationum bono aliquando quidem expedit aliquando vero non, iuxta temporum, locorum ct personarum circumstantias, non vetat Breve quominus Regulares Iiant, sed Sedis Apostolicae iudicio reservat, quando id congruat, nec nc. Excipiuntur tamen ab hac regula Ordo S. Basilii pro Collegio Graecorum, et S. Antonii pro Collegio Maronitarum, iuxta peculiare iuramentum ab Urbano VIII alumnis eorumdem praescriptum, cuin unusquisque ex iis Collegiis possit absque licentia in cos Ordines adseribi intra terminos earum Provinciarum ac locorum, ad quae redire tenentur.

Circa cumdcm § 3.

III. Utrum Sanctitatis Suae mentis sit, alumnis ingressum in Religionem prohibere, etiamsi dc patrum spiritualium consilio eorum saluti maxime conducere censeatur.

R. Dictum est Breve non vetare Alumnis quominus Regulares fiant, sed Sedis Apostolicae iudicio reservare rationes ac momenta expendere, quando congruere censendum sit, nec nc, inter quas ea profecto potissima est, an scilicet publicum bonum peculiari bono alumni, iis in circumstantiis praeferri debeat; ea nimirum ratione, qua aliquibus Ordinibus concessum est, ne eorum religiosis etiam ad arctiorem transire liceat sine propriorum Superiorum licentia.

IV. Supplicatur pro aliqua declaratione circa perpetuam subiectionem alumnorum S. Sedi, etiam postquam, obtenta licentia, fuerint aliquam Religionem ingressi, quia alioquin aegre a superioribus excipientur.

CircA J 5.

R. Vinculi continuatio applicandi scipsos in auxilium animarum, etiamsi cum Apostolicae Sedis licentia, aut post triennium sine dicta licentia, Religionem fuerint ingressi, reperitur expressa in Formula Iuramenti edita iussu sa. me. Urbani VIII quod ab eo tempore semper ab alumnis praestitum est, neque idcirco Religionum superiores abstinuerunt ab iisdem admittendis, vel ex eo praecipue, quod uno aut duobus exceptis, nullus fere sit hodie Regularium Ordo, in quo munus huiusmodi iuvandi animas, cui sese addixerunt, explere non possint; quod si alumni Religionem aliquam ingredi voluerint, quae huic muneri minime vacet, vel, quantumvis vacaverit, aut munia in fundatione Collegii praescripta in ea exercere, aut Nationibus, quibus se devoverunt prodesse non concedatur, aequum prorsus erit ut ab ea excludantur.

Grci eumdein Î S

V. An alumni, qui, licentia obtenta, Religionem ingressi fuerint, et de eorum superiorum mandato vigore privilegiorum Ordinis in Missionibus laboraverint, censendi sint ad praescriptum Sedis /Xpostolicae inservire.

R. Affirmative, si ad praescriptum fundationis Collegii, in quo fuerunt educati, id praestiterint.

Qrca cumdcm I 5-

VI. Cum omnium, aut saltem aliquorum Collegiorum instituto minime repugnet, quod eorum alumni ad Episcopatus, aliasque dignitates, quae statum perpetuum habent annexum, assumantur; supplicatur pro aliqua declaratione super prohibitione eisdem facta, ne statum perpetuum sibi eligant.

R. Status quicumquc licet perpetui, qui instituto, ct fundationi proprii Collegii non adversentur, vel saltem illud non impediant, minime prohibentur; ubi autem experientia docuit, modum aliquem, aut limitationem esse apponendam, expressa sunt tam in iuramento san. mem. Urbani VIII quam in Brevi Sanctissimi, iisque omnino parere debent.

Circi 5 4.

VII. Utrum alumni teneantur ex vi iuramenti singulis annis S. Sedi scribere, ac dc ipsis, suoque statu rationem reddere, etiam

postquam ad aliquam dignitatem ecclesiasticam, seu Episcopatum fuerint assumpti.

R. Cum obligatio impendendi operam, quoad vixerint, saluti animarum, ac fidei catholicae propagandae alumnis semper inhaereat cx vi Instituti, cui se iuramento devoverunt, in quocumque statu reperiantur, consequens est, ut in quolibet statu Sedem Apostolicam de laboribus in huiusmodi munia impensis, ct qualiter instituto, quod professi sunt, satisfecerint, edocere teneantur. Quia vero Episcopi idipsum praestant, dum relationem suarum dioccesum statuto tempore ad S. Sedem transmittunt, indulget S. Congregatio, ut, cum id praestiterint, praefato iuramento, quoad hanc partem, satisfacere censeantur, etiamsi quotannis scribere praetermittant.

Orca cumdun 1 <·

VIII. An iis, qui dc S. Sedis licentia ad statum Regularem transierunt, teneantur quotannis per epistolas eamdem dc se, suoque statu «c laboribus quibus incumbunt, per scipsos monere, an vero sufficiat, ut id a superioribus Ordinum praestetur.

R. Tenentur per scipsos.

Grc* e .tndta l 4-

IX. An teneantur alumni quotannis ad Sedem Apostolicam scribere, ubi ob graves persecutiones hostium fidei, interdictamque quamlibet cum hac S. Sede communicationem, idipsum praestare nequeunt, nisi cum magno vitae, fortunarumque non modo sui. verum etiam hospitum, penes quos degunt, aliorumque catholicorum discrimine.

R. Consulant conscientiae suae, an, ct quando metus, ct periculum tale sit, ut ab iuramenti observantia sufficienter excuset; admonentur tamen, ne tam facile cuivis difficultati acquiescant, cum saepius id tuto praestari possit, si prudens cautio adhibeatur.

X. An alumni, qui ter, vel quater literas Sedis Apostolicae Nunciis transmiserunt, nullo ab eis reportato responso, suae obligationi iuxta mentem Brevis censeantur satisfecisse.

R. Ipsorum conscientia hac in rc oneratur, cum scilicet teneantur eam moralem diligentiam adhibere, quam adhiberet qui vere vellet literas a se conscriptas ad Sedem Apostolicam pervenire.

, iJcr·

XI, An /Xlumni qui in .Missione reperiuntur, satisfaciant obligationi scribendi ad Sedem Apostolicam, si id praestent per literas Praefectorum.

R. Negative; quod si, ut supra dictum est idipsum sine magno discrimine per scipsos explere nequeunt, tunc saltem per Praefectos proprium defectum supplere curent.

, mu.

XIL Quoniam in iuramento. quod hactenus praestiterunt alumni, nulla adest prohibitio ingrediendi Religionem post elapsum triennium, aut obligatio scribendi quotannis ad Sedem Apostolicam, quae modo de novo iniunguntur, nec eas alumni ullo pacto praeviderunt, quaeritur, an ii qui semel iuramentum iuxta formam hactenus observatam emiserunt, aut qui licet, non emiserint, nihil tale suspicantes, ad Collegia se contulerunt, cogendi sint ad novum iuramentum praestandum, vel ad eorum observantiam: Idemque quaeritur circa perpetuitatem servitii, quae licet ex formula prioris iuramenti possit colligi, nihilominus bona fide secuti sunt opinionem, quae in contrarium invaluerat, nulla habita notitia Decreti Innocent» idipsum expresse declarantis.

R. Alumnos qui, antequam Breve Sanctissimi prodierit, iuramentum hactenus servatum emiserunt, Sanctitas Sua nec ad novum iuramentum praestandum, ncc ad cius in praemissis observantiam compellit; quod etiam cx benignitate extendit ad perpetuitatem iuramenti, si bona fide ita existimaverint, sed hortatur in Domino, ut nihilominus singula contenta in hoc ultimo Brevi Suae Sanctitatis adamussim observent; ii vero, qui ante promulgationem Brevis non iurarunt, licet bona fide, ct cum ignorantia eiusdem ad Collegia se transtulerint, iuxta novam formam in praefato Brevi contentam omnino iurare tenentur.

XIII. An alumni ad perpetuum S. Sedis servitium adstricti censeantur, licet ipsis ab eadem certum, ct stabile non decernatur stipendium ad suimet substentationem.

c,ru) $

R. S. Sedis servitium quantum ad alumnos pertinet, non ad ipsius Sedis commodum, sed ad Nationum, quibus sponte suam operam devoverunt, salutem dirigitur, ciquc ex vi instituti, quod professi sunt, educationis, atque instructionis, ac demum iuramenti, non iurc stipendii, tenentur quoad vixerint; nec cis ullo pacto licet alteri statui ab huiusmodi Instituto alieno sesc addicere, quotiescumque intra proprii Instituti latitudinem, sive cx proprio, sive cx alieno congrue vivere poterunt; si vero status licet perpetuus ab Instituto alienus non sit, cum amplecti minime prohibentur, salva tamen quoad statum Regularem modificatione superius expressa. Quod si necessitate vivendi ad statum aliquem, S. Sede inconsulta, capessendum adigantur, in quo vel ratione Nationis, cui sesc addixerunt, vel ratione ipsius muneris, propriae obligationi satisfacere non valuerint; vel, etiamsi id concedatur, illi tamen absque S. Sedis licentia sese addicere nequibant, declarat S. Congregatio illi statui nequaquam addici potuisse, nisi rcvocabilitcr: sibique facultatem reservat eosdem (si status id patiatur) ab eo quandocumque revocandi, necessario tamen illis assignato stipendio pro eorum congrua substentatione, si alia ratione eorum necessitati consultum non esset, iniungens idcirco iisdem sub poena periurii, ut illico S. Congregationem de statu suscepto edocere non praetermittant.

XIV. An censeantur a iuramento absoluti Q"?ad *lura' nos aimusoi,

alumni, qui c Collegio dimissi fuerint tamquam discoli, vel inhabiles, vel ex mala valetudine, cum ex iisdem rationibus illud explere non valeant.

R. Consulant singuli S. Congregationem, quae perpensis causis inhabilitatis uniuscuiusque, ac mardis, quibus aliquo modo vacare possunt, vel cos diriget, vel dispensabit. Nullus autem in posterum c Collegiis, quae in Italia sunt, quovis titulo aut colore ciiciatur absque licentia in scriptis Emincntissimi Protectoris, extra Italiam vero Sedis Apostolicae Nuncii.

Ú)tc?.n,c d uCw

XV. An § *Praeterea si contingat* ubi declaratur, dimissos, vel sua sponte discedentes ante completa studia, aut Ordines susceptos, a iuramento absolutos non censeri, ct *§ insuper declaramus,* in quo excluditur tacitus consensus circa eos qui ad Religionem legitime admittuntur, respiciant tantummodo alumnos futuros, an vero extendantur etiam ad praeteritos.

R. Respiciunt utrosque, perpetuitas tamen intelligitur iuxta dicti in praecedentibus.

f>c alumni- qui guoscunt.

XVI. Cum plurcs cx alumnis non tam ex proprio defectu, quam ex carentia institutionis sese inhabiles ad salutem animarum promovendam agnoscant, eo quod in Collegiis7, in quibus enutriti fuerunt, vel linguarum peritiam vel controversias, aut concionandi artem minime fuerint edocti, nec demum in iis, quae ad praxim spectant curae animarum exerciti fuerint, supplicatur pro aliqua declaratione.

R. Cum in salute animaram procuranda plura sint munia, ac officia pro diversis operariorum talentis, ac habilitate, ad Sacram Congregationem pertinet singulorum expmderc capacitatem, et de eorum obligatione indicium ferre.

Circa relationem de alumnis *d S. C.

XVII. An Praefecti Missionum teneantur monere S. Congregationem, nedum de alumnis praesentibus, verum etiam dc praeteritis, et de ;is qui erunt deinceps.

R. Tenentur dc omnibus.

Aη ad eamd. rctalionem tcncanhir Mi-sionum Procuratore·

XVIII. An obligatio imposita Praefectis diligenter perquirendi nomina, ac status eorum, qui ad cam Missionem pertinent, eorumque notulam S. Congregationi transmittendi, extendatur ad Procuratores Missionum.

R. Sanctitas Sua Procuratoribus id non praecipit, sed ad ipsum praestandum hortatur.

Dc notula alumnorum 3 rectoribus exhibenda.

XIX. Cum in Brevi iniungatur Rectoribus ut exhibeant nomina eorum, qui c Collegiis discedunt, quaeritur quando eam exhibere teneantur.

R. Eam omnino exhibeant antequam alumni discedant, ct, si Collegia fuerint in Urbe, ultra notulam, eosdem alumnos ad Secretarium dc Propaganda Fide transmittant, vel ad Sedis Apostolicae Nuncios, si ibi Collegia fuerint ubi Nuncii degunt; eorum vero qui ad Collegia admittuntur, transmittant notulam statim ac pervenerint.

XX. Cum in De:rcto iussu Urbani Vili. , omrc. 2« edito praescribatur actas 14 annorum ad iu- pr>c»undum ramentum praestandum, quaeritur, an si quis earn aetatem expleverit antequam effluxerint sex menses a dic ingressus in pluribus fundationibus concessi ante iuramentum, sit expectandum donec sex menses expleantur.

R. Servetur Decretum Urbani.

XXL Utrum prohibitio interpretandi Breve et iuramentum, extendatur etiam ad interpre- «««««««. tationes privatas, ct ut dici solet, inter domesticos parietes.

R. Interdicitur quaelibet interpretatio, quae tradatur aut usurpetur tamquam sufficiens ad securitatem conscientiae, cum ad hanc consequendam, debeat unusquisque in dubiis emergentibus S. Sedem consulere, ab eaque, ut in Brevi cautum est, responsum in scriptis cxpectarc, adeo ut quantumvis circumferantur responsa S. Sedis nomine, aut per quemlibet, cuiusvis dignitatis extiterit, asseratur interpretationem aliquam a S. Sede promanasse, eidem acquiescere non liceat, nisi de eadem legitimis documentis constiterit. Quamobrem ubi in ipsamet iuramenti formula, aut alibi dicitur illud ab alumnis iuxta superiorum explicationem recipi, ac observatum iri, non aliter quam in praesenti decreto, ac declaratione disponitur, est intclligendum; quod si casus necessitatis urgeat, ita ut S. Sedis responsio expectari nullatenus possit, caveant ab aliquo actu irretractabili, eamdemque S. Sedis mentem quamprimum exquirere teneantur.

Quae praedictorum Eminentissimorum responsa ad se relata Sanctissimus D. N. in omnibus approbavit, ac sua auctoritate firmata esse voluit, ct in eodem loco ubi Breve expositum habetur, affigi mandavit.

145

S. C. de Prop. F. 22 *Aug. 1661* (C. G.). — Rigorose prohibeatur missionaries ne puellab ac pueros in domibus particularibus doceant.

146

Decr. Alexandri PP. VII. *26 Julii 1662* Dc residentia Episcoporum. (Süprr RgsiDexriA Episcoporum Rkoularium) — Quia Ecclesia N. N. inter schismaticos constituta non sine magna rei catholicae iactura a pluribus annis Pastoris solatio destituta reperitur, co quod illius Episcopi, licet saepissime, ac serio monili, canonicisque remediis pluries ac diversimode excitati in ea minime resederint adeoque illius status deplorabitis evaserit, ut nisi extremis et ctficacioribus remediis huiusmodi malo succurratur, quod reliquum est ibi

catholici nominis vestigium prorsus abolitum iri pertimesci posset, Sanctissimus Dominus Noster volens cx debito Pastoralis officii, ac sibi impositae universalis omnium Ecclesiarum sollicitudinis, sui muneris in tanta necessitate partes omnes explere, matura desuper habita deliberatione censuit, ubi ordinaria remedia nequaquam profecisse compertum est, etiam extraordinaria adhibere, malumque magis praecavere, quam expcctare curandum; quamobrem praesenti decreto ultra poenas a sacris canonibus contra non residentes constitutas, pocmm quoque suspensionis ab ecccutionc Ordinis Episcopalis, etiam in propria dioecesi ipso facto, ct absque alia declaratione incurrendae vigore praesentium futuris pro tempore eiusdem Ecclesiae Episcopis imposuit, atque imponit, a qua nullius etiam rationabilis atque legitimae causae, vel impedimenti allegatio eosdem praeservare, ac excusare valeat, nisi a Sede Apostolica, vel eiusdem in regno Nuncio residente rrioctr» fuerit in scriptis approbata. Decernit insuper, ac declarat, Sanctitatis Suae mentem nequaquam esse, eosdem Episcopos, si Regulares fuerint, ab obligationibus professioni regulari quam emiserunt annexis, per adeptionem dignitatis, ac muneris episcopalis nullatenus absolvere, ac eximere, nisi quatenus eiusdem muneris, ac curae pastoralis exercitio impedimenti sint, ideoque quotiescumque ex ipsorum culpa (quoi absit), sive cx alia qualibet causa, aut impedimento, quantumvis iusto ac legitimo in praedicta Ecclesia, aut saltem dioecesi residere, excepto tempore a Sac. Concilio Tridentino praefinito, aut noluerint, aut nequiverint, minime absolutos esse ac censeri ab Obligatione, quam per professionem regularem contraxerunt de vivendo intra claustra, et sub obedientia superiorum eiusdem Religionis, observandoque omnia, ct singula, quae a Regularibus intra claustra degentibus sive cx voto sive cx praescripto Regulae, ct Constitutionum suae Religionis quomodolibet, ct qualitercumque observari debent ac solent, adeo ut quandocumque hac in pane defecerint, nec a Sancta Sede licentiam, seu dispensationem in scriptis obtinuerint, nec statim ad claustra suae Religionis sese contulerint, ad omnes illas poenas, quae contra Regulares extra claustra degentes a sacris canonibus, atque Apostolicis Constitutionibus prolatae sunt, adstricti censeantur; superioribus Ordinis, ad quos spectat iniungeodo, ut ad claustra cos revocent ad praescriptum Apostolicarum Constitutionum contra Regulares extra Claustra degentes emanatarum..... Pro eo vero tempore, quo, ut praefatum est, ultra tempus Concilii non resederint, nullatenus eisdem liceat proventus ullos, aut fructui Ecclesiae, tametsi alioquin beneficia legit» ne ipsis fuerint collata, percipere, aut illis uti, et rrui, etiam sub spe dispensationis obtinendae, ad quos fructus et proventus Sanctitas Sua ex nunc eosdem pro eo tempore incapaces declarat, atque inhabilitat, nec non ad poenam restitutionis, aliasquc contra usurpatores ct iniustos detentores bonorum ecclesiasticorum latas teneri declarat. Quod si demum ex aliquo ingruente bellorum, aut alterius cuiuslibet gravis causae impedimento, et per Sedem Apostoiicam, ut praefatum est, in scriptis approbando, alicui ipsorum minime residere permissum fuerit, saltem in loco aliquo proximiori, et per earndern Sanctam Sedem in scriptis designando residere omnino teneantur sub eisdem prorsus poenis, quae superius de residentia in dioecesi dictae sunt. Piaescns autem decretum idem Sanctissimus cuilibet ex praefatis Episcopis pro tempore, ante propositionem in Consistorio ad Ecclesiam notificari mandavit, ut ad omnium in eo contentorum observationem per iuramentum in manibus Reverendissimi Cardinalis praefatam Ecclesiam in Consistorio proposituri, et sub rogitu Notarii Sac. Congregationis de Propaganda Fide praestandum sese adstringant, eiusdemque decreti, ac iuramenti tenorem in decreto Consistoriali, ct in Bullis inseri mandavit.

M?

S. Rit. C. 5 *Aug. 1662.* — S. Congregatio, ut Missalis Rubricae inviolatae serventur, districte praecipit omnibus ct singulis sacerdotibus, tam saecularibus quam regularibus, cuiusvis Ordinis, Congregationis, Societatis et Instituti etiam necessario exprimendi, ut in posterum omnino dictam Rubricam servent, ita ut Missas privatas pro defunctis seu de *Requiem* in duplicibus nullatenus celebrare audeant vel praesumant. Quod si, ex benefactorum praescripto, Missae huiusmodi celebrandae incidant in festum duplex, tunc minime transferantur in aliam diem non impeditam, ne dilatio animabus suffragia cxpectantibus detrimento sit, sed dicantur de festo currenti cum applicatione Sacrificii iuxta mentem eorum benefactorum, curcntque ecclesiarum rectores, sacristac, aliique ad quos pertinet, ut huiusmodi decretum inviolate servetur, ct in sacristia affixum retineatur, ubi commode ab omnibus celebrare volentibus conspici ac legi possit. In cos autem qui contra facere ausi fuerint, vel praemissa adimplere neglexerint, locorum Ordinarii, tum saeculares, tum regulares, pro modo culpae animadvertant. — Et facta de praedictis SSmo relatione, Sanctitas Sua annuit, ct cum applicatione sacrificii satisfieri, ac benefactorum mentem impleri voluit.

De Missis defunct. non edebrandi in dopecibus.

148

S. C. de Prop. F. *k? Dec. 1662.* — De conferendis ct publicis congressibus seu disputationibus missionariorum cum haereticis monetur Generalis (CapUccin.) ut omnino prohibeat, cum S. Sedes plurimis experimentis edocta semper eas prohibuerit; quo vero ad interventum concionibus haereticorum, hoc etiam prohibeatur, sicut u S. C. S. Officii semper fuit prohibitum, nec omnibus indifferenter absolute expediat; quod si aliquis adsit insignioris doctrinae ct prudentiae, supplicet in particulari pro licentia.

Dc dfoput. cam haeretici· ct de interventu eorum concionibus.

149

ik ptibheetiofA/Coic. r*r?j'

S. C. Concilii *18 Ianuarii 1663* (ad Ep. Tricaribn.) 1. Ubi decretum Concilii Trid. Cap. 1. sess. 24 de Reformat. Matrim. non est publicatum in parochia, valere matrimonia contracta absque observatione formae in Concilio praescriptae.

Quando praepubheauo., u

2. Publicationem praesumi ubi id decretum fuerit aliquo tempore in parochia tamquam decretum Concilii observatum.

Dccrciumetiam prehenda! c '

3. Haereticos quoque, ubi decretum dicti Capitis primi est publicatum, teneri talem formam observare, ct propterea ipsorum etiam matrimonia absque forma Concilii, quamvis coram ministro haeretico vel magistratu loci contracta, nulla atque irrita esse.

Quiddcobsertrocho .ibicnu vd latente.

4. Ubi etiam constet decretum Concilii esse publicatum, vel aliquo tempore in parochia tanquam decretum Concilii observatum, sed parochinlis ecclesia, utpote vacans, proprio parocho careat, et cathedralis itidem Episcopo atque capitulo habentibus a Concilio facultatem alium sacerdotem ad id delegandi, nullusque alius sit ibi qui vices parochi vel Episcopi suppleat, matrimonium valere absque praesentia parochi, servata tamen in eo in quo potest forma Concilii, nempe adhibitis saltem duobus testibus.

5. Si extent quidem parochus et Episcopus, sed, nullo constituto vicario, uterque metu haereticorum lateat, ita ut vere ignoretur ubinam sit, vel eodem metu absit, nec ad alterutrum sit tutus accessus, validum esse matrimonium contractum absque forma, adhibitis tamen, ut dictum est, duobus testibus.

ISO

l)c inttiliitionc dcri indigenae.

S. C. de Prop. F. 22 *Febr. 1662.* — Pro Ordinatione Indorum, curandum ut sacerdotum nationulium numerus inibi ct in omnibus regionibus instituatur ct promoveatur, ut per totam regionem ct per domesticas domos diffusi, fides firmius agat radices, nec facile sit persecutoribus cos ct cum ipsis fidem pro libito ablegare. Atque idcirco modis omnibus procuretur ut, statim ac res politicae id permiserint, Collegium alumnorum indigenarum ibi instituatur, qui ad sacros Ordines suscipiendos instruantur.

ISI

S. C. S. Officii *28 Febr. 1663.* — An in locis ubi non adest ecclesia parochialis neque fons baptismalis conferri possit Baptisma cum omnibus solemnitatibus ct caeremoniis Ecclesiae consuetis.

, D^>dmini>ui- ubi Fon» non

R. Posse, imo teneri uti illis caeremoniis quibus possint uti.

153

qiuiitibu· Epicopitum.

S. C. de Prop. F. — Notiones ac quaSTIONBS CIRCA QUALITATIS OÜAR NECBSSARIAI SUNT IN PROMOVENDIS AD EPISCOPALE MUNUS AC DIGNITATEM. — promovendorum

i. Nomen, cognomen, aetas, patria candidati.

2. Cuius Dioecesis sit ac Provinciae ecclesiasticae.

3. Ubinam studiis theologicis vacaverit, et quo profectu.

4. An gradus assecutus fuerit et quos.

5. An professor cxticerit, et cuius facultatis.

6. An ct ubi missiones sacras obiverit, ct quam in cis experientiam obtinuerit.

7. Quot linguas celleat, ct quas.

8. Quibus officiis sit perfunctus et quo successu.

9. Quam prudentiam exhibuerit in deliberationibus et agendi ratione.

10. An sit corpore sanus, frugi, patiens, atque in administrationc rerum temporalium versatus.

11. Utrum sit propositi tenax, an ingenio mutabilis.

12. Num gaudeat fama honestatis, et an fuerit unquam in co quid contra mores.

13. An in exercendis sacerdotalibus muniis sit attentus, compositus cum aedificatione, rubricarum studiosus observator.

14. An habitu, gestu, incessu, sermone aliisque omnibus gravitatem ac religionem praescierat.

153

De Cruce in bratur mim«.

S. Rit. C. *17 Iunii 1663.* – Ro SSANBN. – I. An parva crux cum imagine Crucifixi posita super tabernaculum ligneum in quo inclusum servatur SS. Sacramentum in altari, sit sufficiens in adimplementum rubricae volentis quod in altari dum celebratur Missa, debeat apponi crux in medio candelabrorum.

2. Similiter si in altari in quo adest magna statua SS. Crucifixi sit ponenda alia crux in medio candelabrorum.

R. Ad i. Non est sufficiens, sed poni debet alia crux in medio candelabrorum.

Ad 2. Est sufficiens, et non indiget alia cruce.

154

D. laMtnibu- te*pce< hu*' •K »tçced-i.

S. Rit C, *4 Aug. r66j.* – Dalmatiarum – An in primis Vesperis Dominicae Passionis non solum cruces ct imagines Salvatoris, sed etiam omnes imagines Sanctorum, quae super altari reperiuntur, tegi debeant.

R. Debent tegi omnes imagines in primis Vesperis.

ISS

I>< («ctiliba crtorinoac Mini wvt tuoL

S. C. de Prop. Fide *4 Sept. r66j* (C. G.). — Costumandosi (nel Tonkino e nclla Cocincina) di solcnnizzare i primi tre giorni dell'anno nuovo lunare, si domanda che si possa mangier carne quando cadranno in Venerdl o Sabato, o nclla Quaresima; e che in tali giorni si possa concedere indulgenza a chi visilcrà la chiesa, farà limosina o altra opera pia.

R. Cum asserta solemnitas nihil habeat Ecclesiae, nec aliquod Christianae fidei mysterium repraesentet, nullatenus expedire aut concedendum esse.

156

IW Ucoltanb. «tMiMarior.ar·.« c*»w rc»cn*-la*.

S. C. de Prop. Fide *4 Febr. 1664* (C. G.). – Costantinop. – 1. I missionari pretendono di non soggiaccre ali' Ordinario circa i casi riservati sotto pretesto di avere la facoltà da Roma.

Qq U cxi<cndxm 1 Mreqvjffl <or»m C/> f€5»«OC· ct· aptamur.

2. Vencndo talora (in Costantinopoli) i greci per schivar Γ avarizia dei loro ministri, per altro fine, a confcssarsi dai missionari latini, stimano alcuni di questi che basti 1' indurli a dire che crcdono quello che crcdevano i loro SS. Padri, senza specificate la fede della Chiesa Romana o il primato del Pontefice, il che par che meriti riflessione rispetto alia ignoranza crassa dei penitenti.

!h .ttio-

3. Le donne latine santificano non solo le nostre feste, c nel proprio giorno, ma anche le feste dei rito greto, e le communi ne' giorni dei greci. Per contrario i grcci non osscrv<no mai le feste secundo il nostro rito, c coil si subiliscono nclla loro falsa credcnza di primato.

0« eveuenuu wWrbk-1« ripnMo.

4. Nel celebrare i matiimoni, dopo la triplicata interrogatione sopra il consenso, lu sposa non rispondc, ma standolc una donna dietru, le mette la manu in capo e gliclo fa chinare quasi che consenta violentementc.

R. Ad 1. Quoad casus reservatos moneantur missionarii ut omnino abstineant, cum per concessionem casuum reservatorum, quae habentur in facultatibus, concedantur quidem casus Pontificii, non autem episcopales.

Ad a. Moneantur missionarii, ad cxcipicndas confessiones gniecoruin minus sufficere si profiteantur sc credere quod eorum Sancti Patres crediderunt, nisi exprimatur fides rotnana; et ne fiat error in nomine *Romae,* quo nomine etiam Constantinopolim appellant, explicandum est de Roma antiqua ct de Summo Pontifice.

Ad 3. De observatione festorum iuxta ritum graccum videtur tolerandum, dummodo non celebrent festa virorum damnatorum.

Ad 4. Quoad abusum de consensu in matrimoniis (de quo agitur), videtur tolerandum cum non valeat inde inferri defectus consensus.

157

S. C. Concilii. 5 *Iulii 1664. – Ad sequentia decreta Episcopi Syrensis:* Oe RcgoUrioa cxcmpi.onc.

1. Che non vadano i Cappuccini a predicate Γ Avvento prima di chiedcre ul Vescovo la bencdizionc.

3. Che non tengano nella loro chiesa, sotto pena d' interdetto personale, il catalctto, convenendo solamento ai parrochi.

3. Che non debbano celebrare Messa in sagrestia o in altre stanze.

R. Ad i. S. C. censuit non esse probandum.

Ad 2. Hoc decretum esse reprobandum, salvis iuribus parochialibus.

Ad 3. Capuccinos posse in sacrario vel in alio loco decenti intra monasterium ad id destinato celebrare.

158

S. C. de Prop. F. *18 Dec. 1664* (C. G.). — Hollandiae catholicos saeculares non posse conferre beneficia; si autem sint de iurc patronatus praesentent coram Vicario Ap. qui instituat. Bénéficie cede· non conferendi

ISO

S. C. de Prop. F. r? *Ian. 1665* (C. P. pro Sin.). — Exponente D. Missionahio ad Rbonum Cocinginak, Christianos plurimos Episcopatuum ab haereticis, mahumetanis et gentilibus occupatorum, in alias provincias, bella et persecutiones fugiendo, profectos esse ct proficisci, et praesertim cx Episcopatibus S. Thomae, Malacae ct laponiae; ct petente ut, attenta difficultate recurrendi ad Vicarios generales seu gubernatores dictarum dioecesium pro dimissoriis, liceat Vicariis Apostolicis Chinae, Cocincinac et Tunkini cos, si ecclesiasticam vitam amplecti velint, sine dimissoriis clericali charactere insignire, et ad omnes etiam sacros, presbyteratus quoque, Ordines promovere; S. C. petitam facultatem concedendam censuit et benigne concessit. ,;«ulim confe. nc dimmonii.

160

Permuuno ail-mUtiontriii.

s. C. de Prop. Fide *12 [anuartt 166*5 (C. P. pro StN.)— i. Se i missionarii possano portare una parte dei viatici in coralio, che c piu cotnodo dei denaro, senza che ciô sia contro le proibizioni di far mercanzic. Portandoli tutti in oro ci perderebbero, per esserc stimato poco, e Γ argento riesce d' incomodo, non cosl il coralio che possono poi vcnderlo con guadagno.

a umYr»1Mhu* ?n"purificat?1c! ablutione.

2· Se * sacerdoti (nellc Missioni della Cina) possono servirsi nclla Messa di aequa so·lamente, per la purificazione ed abluzionc, attesa la scarsczza dei vino nclla China, per la quale si csporrebbero spesso a non poter celebrare, se adoperassero il vino tanto nell'una come ncir altra.

R. Ad i. Posse per modum permutationis, et in hac specie tantum.

Ad 2. Affirmative.

161

De licentia dis. sionibus * '

s. C. de Propag. Fide 2 *Martii 1665* (C. G.). — Non licere Praefecto licentiam missionariis concedere redeundi, etiam completo tempore suarum facultatem, nisi prius Sacra Congregatione praemonita, ac expectato adventu in Missionem aliorum missionariorum per eamdem S. Congregationem deputandorum.

163

De nonnullis «''.ΐΥι,nconic-erat.peragendi»,

S. Rit. C. *jr Iulii 1665. — 1.* Anconsccrar' possit ecclesia quae non potest circumdari tota ab extra per Episcopum.

2. An consecrari possit quamvis non consecretur altare maius, ct an loco illius possit consecrari aliud.

Dc translatio-coniecrat. ccck-liarum.

3. An transferri possit dies consecrationis propter anniversarium in aliam diem diversam ab jjja jn qUa facta fuir consecratio.

R. Ad i. Potest consecrari, et circumdari per illas partes in quibus est aditus.

Ad 2. Debet cum ipsa omnino consecrari altare maius, nam istud est principale, et si hoc tantum sit in ecclesia, sufficit: alia vero sunt accessoria, pro quibus datur consecratio distincta, sine ecclesiae consecratione.

Ad 3. Potest transferri dummodo sit deputatus dies anniversarii ab Episcopo in actu consecrationis ecclesiae.

163

Quacnam aliquando lidta clericis mercatura.

S. C. de Prop. Fide *23 Novemb. 1665.* — 1. Cum SSihus D. N., cx voto S. C., Vicariis Ap. in regnis Sinarum facultatem largitus fuerit clericos promovendi ad sacros, etiam presbyteratus, Ordines, quamvis necessarium patrimonium non habeant; quaeritur, an huiusmodi promoti possint ad sui sustentationem mercaturam exercere, pecunias suas mercatoribus dare, et cum ipsis societatem in*re, maxime cum non habeant illis in partibus aliam rationem se sustentandi.

Indultum dr« honm cckbnn-di Mivim.

2. Quoniam (in Sinis) magistratus gentiles prohíbent Christianis religionem catholicam exercere, ipsi coguntur Missas audire, Confessiones facere, et SS. Eucharistiae Communione se reficere, noctu, ut priusquam dies illucescat ad suas domos possint tuto redire: ideo supplicatur pro facultate sacrosanctum Missae Sacrificium celebrandi tribus horis ante auroram.

R. Ad 1. Toleratur ad sustentationem propriam dumtaxat, modo tamen contractus sit ex sua natura licitus, ct tantum solummodo impendant quantum honestum patrimonium constituat.

Ad 2. S. Congregatio annuit.

164

De Mime ce-Afn

S. C. S. Officit *26 Novembr. r66$.* — Chios. — Se sia lecito ai latini di celebrare in presenza dei grcci scismatici, e quando sopravvengono, di continuare a dire la Messa.

R. Posse.

165

Usque quo maneat in ofHao.

S. C. de Prop. F. 2 *Martii 1666* (C. G.). — Se il Prefetto possa continuare nel governo della Missione sino all' arrivo dei successore, benchè sia spirato il tempo delle sue facoltl.

R. Praefectus permaneat in gubernio .Missionis usque ad adventum successoris qui a S. C. destinatus ct approbatus fuerit.

166

Tempore m»·-Jlud v25t» ede-Mimnim ,n CCCICSUI·

S. C. de Prop. F. *26 [an. 1668* (C. P.). — Relata instantia Patris Guardian! Jerosolymitani ut missionarii S. C. in locis suae iurisdietioni sublectis prohibeantur Missas in eorum capellis diebus festis cclcbraic, nisi prius celebrata Missa in ecclesia parochiali, S. C. mandavit servandas esse infrascriptas declarationes S. Congregationis Concilii Tridentini videlicet:

a) < Baren, [unii tyj7 — Congregatio ccn« suit presbyterum in sua ecclesia Missam cele< brantem non teneri differre celebrationem do< nec in ecclesia parochiali Missam parochus « celebraverit.

b) < Die 6 Octobris 1625. — An Ordi« narius ad instantiam rectoris ecclesiae paro< chialis possit praecipere rectoribus aliarum « ecclesiarum non parochialium ne Missas ce< lebrent antequam absoluta fuerit Missa con« ventualis, quae in ipsa parochiali quotidie < celebratur. — Congregatio censuit Ordinarium « non posse id proljiberc >.

167

S. C. de Prop. Fide *16 Mart. r668* (C.G.)

I If · S. Congregatio providere cupiens damnis spiritualibus quae ex missionariorum remotione a locis Missionum catholicae fidei graviter inferuntur, cum, eadem S. Congregatione inconsulta, ab eisdem Missionibus per Praefectos ct Superiores removeantur, vel ipsimet missionarii ad proprias provincias vel conventus redeant cum maximo catholicorum praeiudicio qui operariorum auxilio hac dc causa saepius privati remanent ; districte praecepit Praefectis .Missionum qui a S. Congregatione expediuntur, ut a Missionibus ipsis assignatis, absque licentia S. Congregationis missionaries eorum Praefecturis subiectos nulla causa removeant vel dimittant; ipsis vero iniunxit ne a Missione discedant nisi prius a S. C. obtenta licentia redeundi, quamvis tempus residendi in Missione iuxta eorum decreta integre compleverint, quod etiam per lapsum facultatum expirare non censeatur, ct in hoc tempus itineris non comprehendatur. Si vero Praefectis aliquis remotione dignus visus fuerit, teneantur prius consulere S. C. dc caus.i ob quam removendus erit, responsumque cxpcctarc antequam missionarium removeant, aut a Missione suspendant vel dimittant, excepta causa publici scandali , quo casu liceat eisdem, adhibito consilio duorum missionariorum seniorum , removere ; debeant tamen S. Congregationem statim certiorare ut alios operarios quampiimum subdclcgare possit, sub poena inhabilitatis ct incapacitates ad munia et gradus per S. C. vel eiusdem intuitu, missionariis dari solitos, aliaque arbitraria; et ita servari mandavit.

168

i S. Θ' Prop· F· <o /«/η *1668 (C,* G.).

mm rs.Uc — Inhibeatur Episcopis S. Congregationi subieuis ne Romam sub quovis praetextu veniant absque licentia S. Congregationis.

169

pki»»· caffco- S. C. S. Officii *26 Sept. i668.* — An

Z catholicis (in Hollandia) liceat proles suas hac·

·<«« rctico baptixandas orferre, ne cogantur mulcta *25* florcnorum solvere.

R. Non licere.

170

c ·· «l» S. C. S. Officii *28 Nov. 1668.* — An

.TX.e alumni collegiorum pontificiorum qui vel ab

›l haeresi sunt conversi, vel sunt haereticorum filii, et ideo irregulares, qua irregularitate (quod apparet) non sublata, ad Ordines etiam sacros promoti fuerunt ct promoventur, num rite ct canonice promoti fuerint ct promoveantur; an vero indiguerint et indigeant dispensatione ab irregularitate iam dicta.

R. Alumnos praedictos indiguisse ct in posterum indigere dispensatione quoad praedictam irregularitatem. Petentibus vero relaxandam dispensationem.

171

S. C. S. Officii 5 *Dec. ,668.* Episcopus Tribuniensis mandet catholicis sibi sub- malleorum m·

iectis ne accedant ad Missas ct alia officia di- Cl u>

vina in ecclesiis schismaticorum cosdemque moneat, in casu carcntiae Missae catholicorum non teneri praeceptum Missam audiendi.

172

S. C. de Prop. F. *r/ Dec. r668.* —Cum £

sacrosanctum Eucharistiae Sacramentum a enn- mibui infirmo-

stianis infirmis expetitur, quaeritur: i. An mis- π,,η·

sionariis, in praedictorum infirmorum domibus, sacrificium Missae celebrare liceat.

2. An hoc procedat etiam cum mortis periculum urget, sed Viaticum, saltem occulte, deferri potest.

3. An licitum saltem sit, quando neque publice neque occulte deferri potest.

R. Ad t. Non licere.

Ad 2. Non licere.

Ad 3. Tali casu licere, vel in domo infirmi, vel saltem in viciniori domo, si locus decens sit, ne infirmus Viatico privetur.

173

Litt. S. C. de Prop. F. 29 *Decem. 1668* (ad RkCTORBS CoLLRQ. GhRNAN. Anol. GrAKC. mnonim Colley

Μαηονιγ. Illyrîc.)— Fu risoluto nella Congre- 1on„e orum·

gazione (20 Decembre 1668) tenutasi sopra i Collegi Pontifici chc si libcrasscro gli alunni dall'obbligo di scrivere ciaschedun anno a questa S. C. c che si desse facoltà ai Sigg. Cardinali Protcttori di ciaschedun Collegio di concedere la facoltà agli alunni di quei Collegi che sono sotto la loro protezione (dopo però chc saranno da quelii usciti, e avranno dimorato fuori di essi per lo spazio intiero di tre anni) di entrarc c far professione nclla Compagnie di Gesù, od in altra Religione. Questa determinazione riferita da Mons. Segretario alla Santità di N. S., si è Sua Bcutitudinc degnata di approvaria.

174

S. C. de Prop. Fide *28 Ian. r66g* (C. P. . De YOlO obe:

pro Sin.). — S. C. concedit facultatem Vi- «l2iK»ı··?u0>

cariis Ap. (Tunkini) publica significatione manifestandi Regularibus eiusdem S. Conghis mentem, iisdemque Regularibus intimandi ut abstineant ab usu, seu verius abusu catcchistas voto obedientiae erga se ipsos privative quoad Vicarios Ap. a S. Congregatione deputatos obstringendi.

175

S. C. Concilii 9 *1'ebr. t669.* — Tunkis·. modo Hchum

u Utrum missionarius ad conservandam vitam BisiioniriK.

alicuius patientis posset aliquam corporis partem incidere.

2. Cum ad praeservandum brachium teneretur digitum amputare, an incurrerit irregularitatem.

R. Ad i. Posse devenire ad incisionem in casu necessitatis.

Ad 2. Non incurrisse.

176

S. C. S. Officii r7 *1'ebr. 1660.* — An Sa- moHerum ad n-

cramcnta ministrari debeant mulieribus, quae mm gradum,

occasione matrimonii, ad ritum graccum transierunt, et in eo persistere volunt aut ob gravem metum sibi a maritis incussum , aut ob alias causas quae facile superari possunt. Et quid si sint constitutae in articulo mortis?

R. Satagendum esse ut servetur Constitutio 3q Clem. VIII (1) qua sancitur ut maritus latinus uxoris graecac ritum non sequatur, et latina uxor non sequatur ritum mariti graeci ;

(1) Constit. Clementis VIII Ji Aug. 1595 ita se habet ; « Presbyteri graeci baptizatos Chrismate in fronte
» non consignent; et ideo ab ipsis in ordine Baptismi
» apud eorum Euchologium, praetermittantur quae se-
» quuntur post illa verba xit αχτὰ την <ὐχην etc. usque
» ioi ιιτα ποκῖ ὁ Ιιριυ /ξρχ χύχλοο, hoc est: ct por/
» *orationem* etc. (ubi habetur forma huius consigna-
» tionis) usuue ad verba, *Postea facit Sacerdos*
» *ram circuli* etc.
» Episcopi latini infantes, seu alios baptizatos a pre-
* sbyteris graceis de facto chrismate in fronte consi-
» gnatos confirment: ct tutius videtur, ut cum cautela
» ct sub conditione id faciant (videlicet N. *si non es*
» *confirmatus, ego conafno te signo Crucis et con-*
n *firmo te Chrismate salutis* m *nomine Patris et Fi-*
» *Hi et Spiritus Sancti)* praesertim vero cum verisimi-
» liter dubitari potest, quod ab Episcopis graccis fuc-
n rint baptizati.
n Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, quod
» pro infirmis asservatur, singulis octo diebus, aut sal-
» tem quindecim renovetur.
» Non asservetur idem Sacramentum toto anno ; si
» tamen asservatum fuerit, saltem in fine anni 3U-
» matur.
n Tollatur abusus tundendi, vel miscendi sacro oleo,
» ac iterum coquendi, vel alias exsiccandi species Sa-
» cramenti S.Eucharistiae feria quinta Coenae Domini,
» ut deinde illud asservent.
» Si Graeci velint accipere altaria portatilia ab Epi-
M scopis latinis consecrata, bene erit; sin minus, tolc-
» rentur eorum thioni, sive throni, super altaria lapi-
» dea ponendi, cum celebrant.
» Corporalia, uti latini, habeant, nisi thionis etiam
» pro corporalibus utantur.
» In casu necessitatis presbyteri graeci catholici pos-
» sint latinos absolvere.
» Utantur forma absolutionis in generali Concilio
* Florentino praescripta cl postea, si voluerint dicant
* orationem illam dcprccativam, quam pro forma hu-
» iusmodi absolutionis dicere tantum consueverunt.
» Tollendus abusus, ubi est, ut vir atque uxor si-
n mul ct eodem tempore eidem presbytero confiteantur.
» Aqua ex ritu graeco in dic Epiphaniae, vel pri-
» mo dic mensis benedicta, conservetur in ecclesia, ut
» illa fideles aspergantur.
» Non sunt cogendi presbyteri graeci Olea sancta,
» praeter Chrisma, ab Episcopis latinis diocccsanis ac-
» cipcrc, cum huiusmodi Olea ab cis in ipsa Oleorum
n et Sacramentorum exhibitione cx veteri rilu confi-
» ciantur seu benedicantur. Chrisma autem, quod non-
» nisi ab Episcopo, etiam iuxta eorum ritum, benedici
» potest, cogantur accipere. Prohibeamur vero ab Epi-
» scopis graccis externis schismaticis, scu Sanctae Ro-
» manae Ecclesiae communionem non habentibus illud
» accipere, vel eo uti.
» Ordinali ab Episcopis schismaticis, alias rite or-
» dinati servata debita forma, recipiunt quidem Ordi-
• nem, sed non exeeutionem.
» Proinde ipsi ordinati ab Episcopis schismaticis,
» correcti, vel emendati, reconciliandi sunt ct absol-
» vendi cum poenitentiis salutaribus, dummodo erro-
» res, vel saltem schisma ordinatoris abiurent in iudi*
• cio, vel publice, vel secreto pro qualitate facti. In
» Ordinibus autem per cos, alias rite susceptis, mini-
• strare non permittantur, nisi cum ipsis, super irre-
» gularitatc huiusmodi occasione contracta, aucto-
• ritate Sanctae Sedis Apostolicae fuerit dispensatum.
» Non sunt admittendi Episcopi schismatici, sive
» pro Ordinibus, sive pro aliis Sacramentis conferen-
» dis, sed detinendi quoad Sancta Sedes Apostolica
» desuper consulatur, ct responsum habeatur.
» Graeci sine literis dimissoriis Episcopi latini dioe-
» ccsani, ad sacros Ordines promoti, suspensi sunt ct
y si suspensi in suis Ordinibus ministraverint, cfli-
v ciuntur irregulares, sicut et latini.
» Super huiusmodi autem et simdibus irrcgularitati-
O bus dispensandi facultatem a Sancta Sede Apostolica
ß oblincri oportet.
n Si Episcopus latinus graecum aliquem ordinare
» voluerit, qui a presbytero graeco in baptismo Chri-
» smate in fronte dc facto fuerit consignatus, debet illum
• antea confirmare, saltem sub conditione, videlicet N.
» Si *es ordinatus etc.* ut supra.
» Presbyteri vidui, seu uxoribus orbati, habitum dc-
d ferant diversum ab aliis.
a Curent Ordinarii locorum, ut decretum sacri gc-
» ncralis Concilii Tridentini dc reformatione matnmo-
B nil vertaiur in linguam graccam vulgarem ct in lo-
» cis ct parochiis graccorum ct albanensium cvulgc-
» tur ct publicetur.
» Matrimonia imer coniugcs graccos dirimi, scu di-
» vortia, quoad vinculum, fieri nullo modo permittant,
» aut patiantur : ct si qua dc facto processerunt, nulla
b ct irrita declarent.
e Maritus latinus uxoris graecac ritum non sequatur.
b Latina uxor non sequatur ritum mariti graeci.
b Graeca vero uxor sequatur ritum mariti latini.
b Quod si id fieri non possit, quisque coniugum in
b suo ritu, catholico tamen, manere permittatur.
b Proles sequatur patris ritum, nisi praevaluerit ma-
» ter latina.
b Presbyter graecus coniugatus ante sacrum sacrifi-
b cium , scu sanctam Missam celebrandam, vel per
» hebdomadam, vel per triduum abstineat ab uxore.
b Graeci credere tenentur etiam a Filio Spiritum
b Sanctum procedere, sed non tenentur pronunciarc ;

gracc.i vero uxor sequatur ritum mariti latini: quod si fieri non possit, quisque coniugum in suo ritu catholico tantum permaneat.

177

rw 1^1 »
<·«·<< r>i‘» 0

g q g. Officii r? ΛΛκ/ιϊ *r66o.* — 1. An Episcopus ritus grace1 consecratus ab Episcopo sc^ srnat'co et haeretico simul, sit valide consecratus.

2. An ab uno tantum Episcopo consecratus sit valide consecratus.

3. An in utroque casu denuo consecrari debeat sine conditione, vel debeat sub conditione consecrari.

R. Ad i. Esse valide sed illicite consecratum, ct ideo indigere relaxatione quoad suspensionem, et dispensatione quoad irregularitatem.

Ad 2. ct 3. Non esse iterum sub conditione consecrandum, sed sequendum praescriptum Brevis sa: me: Pii IV dat. 1 i Augusti 1262 (1).

ut...

178

£(' , V/otioc App

S· C· de Pr0.P· Fide -2 *Sfart‘ t6ti9* (C. P.). — Quesiti chc si propongono da Mons. Vcscovo d' Eliopoli Vic. Ap. del Tonchino tanto a nome suo quanto di Mons. Vcscovo di Berito Vie. Apost. di Cocincina:

1. Sc alit Vicari Apostolici sia permesso di celebrare senza rocchetto, anello, e senza la croce episcopale.

2. Se possano amministrarc il Sagramento della Cresima senza mitra c pivialc.

3. Se i detti Vcscovi *simpliciter* come Vicari Apostolici cd Amministratori nelle Province alla loro cura commcssc, abbiano la medesima autorité e giurisdizionc che hanno, in conformité dei sacri Canoni, i Vcscovi nelle proprie dioccsi, c se in esse possono farvi tutto quello che ponno fare i Vcscovi nelle proprie dioccsi.

4. Se abbiano non solo la facolcé ordinaria, ma quella anche dei decreti de' Concilii conccduca ai Vescovi come delegati della Sede Apostolica.

5. Se i Vicari Apostolici possano, anzi sian tenuti di richiederc i Regolari che dimoreranno nci loro Vicariati ad esibire le proprie patenti con privar dell' uso dellc facolté quelli chc ricuseranno di mostrarlc.

6. Se i Regolari e particolarmentc quelli chc senza partecipazionc della S. C. sono coli dai

■ nisi subesset scandalum, praesertim si degant inter
■ Utmos, aut necessitas postularet confitendi fidem
■ catholicam: quia tunc oporteret etiam pronunciare.
■ Nunquam monach-s graecis, seu calogeris ani·
• marum cura committatur, nisi cx necessitate, vel alia
• iusta causa.
> Presbyteri saeculares graeci, abiuratis schismate
b ct erroribus, atque in fide catholica bene instructi,
• m parochialibus seu curans ecclesiis graccorum in·
• stitui possunt.
• Tolerandus est apud graccos usus carnium dic
b Sabbati, ubi sine scandalo ficti potest: in locis ta-
b men ipsorum ct inter cos tantum.
» Item tolerandum est, ut ad iciunium eodem dic
b Sabbati in quadragesima, excepto uno Sabbato San·
b cto, ex antiqua traditione non teneantur, sed dum·
b taxat ad abstinentiam.
» In iciuniis biduanis, vel triduanis, vel alus a diocce·
» sanis, vel in lubilaeis α Summo Romano Pontifice in·
» dictis, dies Sabbati In cis comprehensus, vel pracscri-
b pius, in alium diem, pro plebibus graecis, ab ipsis dioc-
• ccsams, Apostolica auctoritate SS. D.N.D. Clementis
» divitu providentia Papac VIII permittitur commutari.
• Si ips« graeci ad observationem ieiuniorum ct vi-
» gdurum latinae Ecclesiae induci possent, optimum
b esset, sed non cogantur, cum ipsi qualibet hebdomada
• cx fena quarta et feria sexta ieiunent.
b Graeci existences inter latinos, dies festos de prac-
b cepto eiusdem latinae Ecclesiae servare teneantur.
• Insuper idem Sanctissimus Dominus Koster con-
» nituit Romae habendum esse Episcopum graecum
• catholicum, qui graccos Episcopis latinis Italiae ct
» Imularum adiacentium sublectos, ab Episcopo graeco
• ordinari volentes, cum illorum dimissoriis, ad id
• tantum concedendis ritu graeco ordinet ».

(1) In aileg. Ikcvt ita legitur: « Hispaniarum rex ca·
b üm4Icus nob * nuper c«pom fecit quod in Oricntali-
• bat Indus novoqae Hispaniae Reg· o, propter rcccn·
• urn Mus popu orum ad fidem orthodoxam couver-
» s'.onem, rarae Sedes episcopales in tanta terrarum
» amplitudine adhuc institutae reperiuntur: unde fit ut
» post electionem Praelatorum ad illas vacantes fa-
» ctam, sufficiens Episcoporum numerus ad munus con-
» secrationis illis exhibendum infra tempus de conse-
» sccrandis Episcopis a iurc statutum coadunari nc-
» queant. Quare praefatus Philippps rex nobis humili-
» ter supplicari fecit quatenus in praemissis opportune
» providere de benignitat·: Apostolica dignaremur. Nos
■ igitur sacrorum canonum aequitatem a nemine ultra
» quam praestari possit exigere perpendentes, ac omnes
» et singulos Venerabiles Fratres Archicpiscopos et
» Episcopos in Indiis praefatis constitutos, qui hacte-
B nus munus praedictum, numero Praelatorum compc-
» tenti ad id non adhibito, alias tamen rite susccpc-
» runt, ab huiusmodi excessu, ct suspensionis aliisque
a ecclesiasticis poenis, auctoritate Apostolica, tenore
» praesentium absolventes, secumque super irrcgulari-
B tate, si quam inde contraxerint, ct quod munere prae-
B fato sic per cos suscepto, suisque etiam presbytera-
■ tus Ordinibus ac officio pontificali uti, et in illis
» etiam in altaris ministerio ministrare, ac suis etiam
• Metropolitanis ct Cathcdralibus ecclesiis praeesse li·
b berc ct licite valeant, de specialis dono gratiae dis-
» pensantes, huiusmodi supplicationibus inclinati, uni-
b versis et singulis quos ad Cathédrales et Metropoli-
» tanas Ecclesias in Indiis praefatis nunc ct pro tem-
B porc institutos, illarum vacatione occurrente, cano·
» nice eligi ct assumi contigerit, ut deinceps perpetuis
» futuris temporibus post eorum electionem ct assum-
n ptionem huiusmodi, nullo alio sibi obstante canonico
» impedimento, a quocumque maluerint catholico An-
» tistite gratiam ct communionem Apostolicac Sedis
» habente: accitis, ct in hoc sibi assistentibus duobus
µ vel tribus in dignitate ecclesiastica constitutis seu
» Cathcdralis, aut Cathedrahum aut Metropolitanarum
b ecclesiarum canonicis, praefatum consecrationis mu·
» nus recipere valeant; ac eidem Antistiti ut idem
a munus, illius auctoritate praefata, impendere libere
b possit plenam ct liberam auctoritatem ct facultatem
> concedimus et indulgemus. Non obstantibus *etc.* ».

loro Generali mandati a predicate o ad amministrare i Sacramenti, ovvcro che nci luoghi dclle missioni riccvono dai Prcfctti la comunicazionc dei privilegi c facoltl respettivamente debbono csserc per tal officio approvati dai Vicarî o loro Provicarî.

Occorrcndo aile volte chc i Vicarî Apostolici non hanno sacerdoti sccolari ai quali possano commettere la cura délie anime, cd al- Γ incontro i Regolari per mantenersi csenti dalla giurisdizionc dei Vicarî ricusano di accctttarc Γ officio di parrochi, si domanda:

7. Sc i suddetti Regolari siano in tal caso obbligati ad esercitarc la cura delle anime non solo a titolo di carità ma di giustizia, mentre sono mandati in quci luoghi per questo fine.

8. Se questi Regolari li quali csercitano la cura dell' anime con solo titolo di missionarî siano sotloposti quanto aile funzioni parrocchiali alla visita e corrczione dei Vicarî o dei loro Provicarî.

9. Se i Vicarî possono richiedcre i Regolari c dar conto della eseeuzione delle pic volontâ, delle quali sono aile volte deputati esecutori.

to. Se sia permesso ai Regolari senza licenza de' Vicarî, anzi contro la loro volontà, fabbricarc ed aprirc chiese ed oratorî:

a) In quei luoghi dove già Γ hanno.

ά) Dove si trovano missionarî d'altr* Ordine o preti secolari parimenti missionarî.

c) In tutti gli altri luoghi nei quali niun missionario risiede.

R. Ad i. Posse cum gravi ct urgenti causa.

Ad 2. Posse gravi ct urgente causa.

Ad 3. ct 4. Negative.

Ad 5. Affirmative, sed intra limites facultatum Vicariis Ap. concedendarum in Regulares.

Ad 6. Non posse Regulares uti suis facultatibus nisi prius obtinuerint licentiam a Vicariis Apostolicis.

Ad 7. In defectu sacerdotum saecularium conceditur Vicariis facultas deputandi Regulares ad exercendam curam animarum, ipsosque cogendi ad hoc munus explendum.

Ad 8. Affirmative.

Ad 9. Concedatur facultas.

Ad io. Non posse nisi de licentia Vicarii Apostolici.

179

S. C. de Propag. Fide 22 *Martii 1669* (Congr. Part.). — Ritrovandosi i missionarî in viaggio verso le loro Missioni, c ritornando in Europa per servizio dclle medesime, essendo alie volte necessitati a fermarsi in alcuni luoghi ne' quali sono i parrochi. vien loro fatta istanza d' amministrarc i Sagramenti a quei cristiani che vi dimorano ; pcrciô domandano:

ü« Sacramen- •oruni admini- •tritione extra propria» Miuione».

i. Sc nel caso suddetto c nci luoghi domi- nati da infcdeli possano farlo ad istanza o con licenza dc' parrochi, senz' aver ottenuta Γ approvazione c la giurisdizionc dai Vcscovi per esser troppo distanti.

2. Sc nel caso c luoghi comc sopra, possano farlo senza la licenza de* medesimi parrochi, concorrendovi grave cd urgente necessity.

3. Sc nell* uno e Γ altro caso possano servirsi delle facoltà concedutc loro dalla S. C. chc conccrnono il foro interno.

R. Ad i. Posse ca tantum administrare quae parochus potest.

Ad 2. Non posse, sed concedendam esse facultatem in casu gravis et urgentis necessitatis, ct in partibus infidelium.

Ad 3. Ut ad proximum (praecedens).

180

S. C. de Prop. Fide 7 *Maii 1669* (C. P.). — Quoniam in litteris patentibus pro missionariis qui Vicarios Apostolicos comitati sunt expeditis, unicuique eorum missionariorum specialiter iniuctum est cui ex Vicariis pareant, ct quoniam in Vicariatu inservire debeant ; ct quoniam Episcopus Heliopolitanus asserit huius mandati praxim difficillimam esse, attento quod ct acris temperies aliacque rationes efficere possunt ut missionarius in provincia sibi destinata commode residere nequeat; et demum quoniam prudentia ct Dei obsequium nonnunquam postulare possunt ut Vicarii quempiam ex missionariis dimittant qui in alio Vicariatu cum fructu operam collocet, idcirco Episcopus Heliopolitanus (Vic. Ap. Tunkini) supplicat pro facultate eisdem Vicariis concedenda opera missionariorum indifferenter in suis Vicariatibus utendi.

Ficuiu» Vici, rii» App utendi open alienorum miuionanoruxD.

R. Sacra Congregatio, attenta locorum distantia, et ne missionarii aut otiose, aut sine fructu in Vicariatibus bibi assignatis degant, ut iidem Vicarii dictos missionarios in Europam remittere cogantur, aliosquc exinde evocare magnis cum expensis, facultatem petitam concedendam censuit, hac tamen adiuncta conditione ut similes mutationes non fiant absque causa et ut, quotiescumque accidunt, certioretur dc eisdem S. Congregatio.

t8I

Const. Clementis PP. IX *17 Iunii 1669.*

Exordium.

Sollicitudo pastoralis officii, quo Ecclesiae catholicae per universum Orbem diffusae regimini per ineffabilem divinae sapientiae atque clementiae abundantiam praesidemus, Nos stimulat, ut ca, quae Christianae religionis, catholicacque fidei propagationi remoram vel impedimentum iniicere, ac in virorum in sortem Domini vocatorum, et praesertim Religiosorum, qui semetipsos abnegarunt, et mundana omnia contem-

pserunt, ut Christum lucrifacerent, eiusque obsequiis mundo cordc ct mente tranquilla unice intenderent, honestatis gloria maculam ponere possent, salubri sanctione c medio tollere, atque radicitus evellere studeamus. Dudum siquidem feL record. Urbanus Papa VIII praedeccisor noster, considerans per sacros canones, Conciliorum decreta, et Constitutiones Apostolicas omnibus Religiosis, ac etiam aliis ecclesiasticis, praesertim in sacris Ordinibus constitutis, mercaturam, et negotiationes sacculares districte prohiberi, ac valde damnosum, indecorum, ac indecens existere huiusmodi personas divino cultui mancipatas, ac praecipue illas, quae ad praedicandum sacrosanctum Christi Domini Evangelium destinatae sunt, mercaturae, ct negotiationibus huiusmodi sc immiscere, aut operam dare, per quandam suam in simili forma Brevis dic 22 Februarii i633 emanatam Constitutionem, inter alia, Religiosis omnibus cuiuscumquc Ordinis ct Instituti tam non Mendicantium, quam Mendicantium, etiam Societatis Icsu, corumque singulis tam tunc in insulis, provinciis, regionibus, ct Regnis Indiae orientalis, ac Chinae, ct laponum existentibus, quam in futurum ad illa mittendis, omnem ct quamcumquc mercaturam, seu negotiationem quocumque modo ab cis fieri contingeret, sive per se, sive per alios, sive proprio, sive communitatis nomine directe, sive indirecte, aut quovis alio praetextu, causa, vel colore, interdixit, ct prohibuit sub excommunicationis latae sententiae poena ipso facto incurrenda, ac privationis vocis activae ct passivae, officiorum, ac graduum, ct dignitatum quarumcumque, ct inhabilitatis ad ea, ac insuper amissionis mercium, ct lucrorum cx cis factorum, quae omnia a Superioribus Religionum, cx quibus delinquentes existèrent, reservanda essent ad usum Missionum, quas eaedem Religiones habebant, ct in futurum habiturae erant in Indiis praedictis, ct non in alios usus; ac eisdem Superioribus districte praecepit sub eisdem poenis, ut in hoc invigilarent, et contra delinquentes ad praedictas poenas procederent, sublata eisdem facultate huiusmodi delinquentibus aliquid cx dictis mercibus, ct lucris quamtumvis minimum, remittendi, aut condonandi, ct alias prout in dicta Urbani praedecessoris Constitutione, cuius tenorem praesentibus pro plene ct sufficienter expresso ac dc verbo ad verbum inserto haberi volumus, uberius continetur. Cum autem (sicut non B*uc gnvissimo animi nostri dolore acccpitnus) multi cx iisdem Religiosis, ct personis ecclesiasticis, propriae professionis, iniunctiquc sibi gravissimi ministerii immemores, ab eiusmodi mercatura, et negotiationibus saccularibus non abstineant, sed sese a debita praedictae Constitutionis Urbani praedecessoris observatione sub variis praetextibus, coloribus, ct subterfugiis eximere conati fuerint, ct satagant dc praesenti, in deplorandam animarum suarum perditionem, perniciosum quoque exemplum, ct scandalum plurimorum: Nos salutaribus Doctoris Gentium praeceptis edocti, quod nemo militans Deo implicat sc negotiis saecularibus, ut ci placeat cui se probavit, tam grande, tamque exitiosum ab Ecclesia Dei malum Apostolici zeli vigore propellere, scandalorumquc inde nascentium occasiones recidere, ac saluti animarum, et christianac religionis, catholicaeque fidei propagationi quantum Nobis cx alto conceditur, salubriter consulere, omnemque lucrorum mundanorum spem personis coelesti militiae adscriptis, praesertim a l infidelium conversionem, ct Evangclii praedicationem destinatis, ct in futurum destinandis, quas sicut bonos Christi milites laborare, ct ministerium suum honorificare oportet, ut eo studiosius, ac impensius adspirante superni favoris auxilio horrea Domini novis semper frugibus locupletare satagant, omnino adimere decrevimus. Itaque sacris canonibus, ac decretis, et Constitutionibus praedictis inhaerentes, iliaque, ct praesertim memoratam Urbani praedecessoris Constitutionem in iis, quae praesentibus literis non adversantur, approbantes, ct innovantes, et circa praemissa de novo disponentes, ct statuentes; Motu proprio, ac cx certa scientia, ct matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, omnibus ct singulis personis ecclesiasticis tam saecularibus, quam Regularibus cuiuscumquc status, gradus, conditionis, et qualitatis, ac cuiusvis Ordinis, Congregationis, ct Instituti tam Mendicantium, quam non Mendicantium, etiam Societatis Icsu, ct carum cuilibet, quae ad Insulas, Provincias, ct Regna Indiarum Orientalium, et praesertim in Provinciam Societatis Icsu dc laponc nuncupatam, ac in partes Amcricac tam Australes, quam Septentrionales a Sede Apostolica, vel Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis propagandae fidei praepositorum, aut ab carum Superioribus sub nomine missionariorum, aut quovis alio titulo pro tempore missae fuerint, aut in illis partibus quomodolibet morabuntur, sub excommunicationis latae sententiae, ac privationis vocis activae, et passivac, ct officiorum, dignitatum, ct graduum quorumcumque per eas obtentorum; ct inhabilitatis ad illa, et alia quaccumquc in posterum obtinenda, nec non amissionis mercium et lucrorum omnium ipso facto incurrendis, ac aliis Nostro, ct Romani Pontificis pro tempore existentis vel praedictae Cardinalium Congregationis arbitrio imponendis poenis, tenore praesentium districte prohibemus pariter et interdicimus, ne mercaturis, ct negotiationibus saecularibus huiusmodi quovis praetextu, titulo, colore, ingenio, causa, occasione, ct forma, etiam semel, per se, aut mediantibus ministris, seu aliis personis subsidiariis, directe, vel in-

i rtir ·vîΠ Γ'.

vni

» r····

. Pooiita Urbim vmr·, h'b,nonc®·

directe, tarn nomine proprio, quam suarum respective Religionum, scu Congregationum, aut Societatum, etiam Icsu, vel aliorum quorumlibet, et alias quovis modo, ct qualitcrcumque se ingerant, vel immisceant. Ac ex nunc prout cx tunc, ct c contra postquam casus evenerit, merces, ct lucra quaccumquc, quae ex huiusmodi mercaturis, ct negotiationibus provenerint, ct provenient, in usus ct commodum pauperum, Hospitalium, Seminariorum ecclesiasticorum, ac Operariorum, (non tamen Religionum, Congregationum, ct Societatum, etiam Icsu, scu Instituti eorum, qui in praemissis, vel circa ca deliquerint) sed aliorum non delinquentium harum serie applicamus, qui teneantur consignare merces, et lucra huiusmodi locorum Ordinariis, scu eorum Vicariis, in spiritualibus, generalibus, aut Officialibus, vel Apostolicis Vicariis, scu Provicariis. Hi vero tamquam dictae Sedis Delegati illa ut praefertur, ct non in alios usus distribuere, ct erogare debeant; super quibus eorum conscientiam districte oneramus. Et quia in praemissis, ct circa ca delinquentes, ut plurimum, praetextu necessitatis pro eorum Missionibus se excusare praesumunt; excusatione huiusmodi cis, corumve cuilibet nullo modo suffragari posse, vel debere decernimus ct declaramus. Insuper eisdemmet censuris et poenis innodamus, et innodatos fore declaramus Superiores immediatos, ac Provinciales, ct Generales praedictorum Ordinum, Congregationum, et Societatum, etiam Iesu, qui corum respective subditos in praemissis, vel circa ca, etiam pro unica vice quomodolibet delinquentes, saltem per amotionem illorum a locis commissi per cos delicti non puniverint; a sententia vero excommunicationis huiusmodi per Superiores, vel alium, scu alios quoscumque, etiam quavis facultate suffultos, nemo cx praedictis delinquentibus absolvi possit, praeterquam in mortis articulo constitutus, nisi lucris huiusmodi prius restitutis. Decernentes *etc.*

l ucri cx hulutinodi merex· lurh provcnkiv pi.-xnjl plilipe

Poenae in Superiorca inobicruulum non pu• nicntci.

182

vκïηoΓηηθΛ. potlolkorum.

S. θ· de Prop. Fide *r7 August. i66q* (C. P. PRO StS.)« ----- PkTITIOVKS VtCARII Ap. Tuxkini: i. Che tanto esso chc gli altri Vicari Apostolici nellc provincic alia loro cura commesse siano dichiarati primi direttori c superiori dclle cose spirituali sotto la Santità di N. S. e di questa S. C. senza però minimo pregiudizio o Icsionc dei privilegi c dellc grazie conccdutc dalla Sede Apostolica ai Rcgojari.

2. Chc a loro appartenga di vcrificarc c pubblicare tutte le Bollc, Costituzioni ed altri mandati Apostolici, c tutti gli ordini di questa S. C.

3. Chc giudizialmentc possano visitarc tutti gli oratori, cappellc, chicsc, cd altri luoghi pii, c provvedcrc a quelle chc giudichcranno necessario per servizio di Dio, con darne poi parte a questa S. C.

4. Che a loro appartenga il determinare cib chc giudichcranno a gloria di Dio circa Tosservanza dellc feste, digiuni, c riti ecclesiastici, sccondo perb i decreti de'Sommi Pontcttici, la qualita dc' luoghi *c* la circostanza dei tempi.

5. Supplica délia facoltà di creare notari apostolici per autenticare le scritturc chc fosse loro necessario di fare stendere.

6. Chc abbiano tutte quelle facoltà chc si conccdono dal Concilio di Trento agli Ordinari sopra i Regolari circa Tascoltarc lc confessioni, prcdicarc la parola di Dio cd esercitare Γ officio di parroco.

7. Che si attribuisca loro quella facolQ conceduta agli Ordinari dalla s. m. di Papa Urbano nella sua Costituzionc sopra le Missioni dei Religiosi al Giapponc e ad altre parti dclle Indie Orientali (Const. *debito 22* Febbruarii i633) cioè: Chc nascendo controversée tra Religiosi, gli Ordinari comc Delegati dclla Sede Apostolica le dccidano c determinino, ma quando fossero di materie gravi, nc debbano dar parte a questa S. Sede, cd attendere da quella i necessarî provvedimenti.

R. Ad 1. Non licere Vicariis Apostolicis sub quovis praetextu intra suorum Vicariatuum fines uti aliis facultatibus quam quae ipsis specialiter a Summo Pontifice et a S. C. concessae fuerunt.

Ad 2. Annuerunt (Erili PP.).

Ad 3. Posse, sed respectu missionsriorum Regularium tantum in iis quae concernunt curam animarum ct Sacramentorum administrationem.

Ad 4. Concesserunt.

Ad 5. Possint creare sex notarios.

Ad 6. Negative.

Ad 7. Concesserunt.

183

S. C. de Prop. Fide *tj August. i66(j* (Congr. P. pro Sts.). — *Relatio:* Fu rimesso dall'EE. VV. al P. Maestro del S. Palazzo ct al P. Lcuria Γ appresso dubbio:

1. Sc li Vescovi siano obligati di rinnovarc ogni anno gli Oli Sacri, c ad abbrugiare quclli chc sono consecrati, quando Γ olio che hanno per nuovamente consecrare è ugualmente vccchio chc quello chc si ha da abbrugiare. — Et in caso chc si risponda per Γ affirmativa:

2. Sc siano tenuti d'abbrugiarli anche in quel caso che la penuria dell' olio e la difficoltà d'avcrlo fa moralmcntc dubitare, che, sc abbrugiuno il consecrato, resteranno privi dcl-l'olio sulficente per il tempo avvenire.

Olei* «acri» consecrandi*.

Quanto al 1. hanno li detti Padri risposto

affermativamcnte, fondati nel Can. *Litteris de Consecrat, dist. 4* dove per ragione si assegna che siccome annualmente devc cclebrarsi la solennité del Giovcdi Santo, cosï deve ogni anno, c ncl medesimo giorno consecrarsi folio et abbrugiarsi il vecchio; ne ciô farsi perche questo sia nuovo o vecchio, ma per la rinnovazione del Sacramento, o del mistcrio ; il quai precctto vien confermato nclla Costitut. i3 § 5 d* Innoc. IV.

Quanto al 2. hanno risposto chc, sc in caso di nécessita o di pericolo non puô consecrarsi il nuovo Crisma, non devc abbrugiarsi il vecchio, perche la rinnovazionc del Crisma per la validité del Sacramento della Confermazione *non est de necessitate Sacramenti sed ministri;* che pcrciô tanto è valida la Confermazionc col Crisma vecchio chc coi nuovo, bcnchc illecita, se ve ne potesse havere dei nuovo. 11 chc cavano dal suddetto Can. *Litteris.*

Sono pero di patere chc per uso del Crisma e dcgli altri olii e espediente di concedere ai missionarii il privilegio altrc volte conceduto dai seguenti Sommi Pontcfici, riferito dal Verricelli quest. 98, § 3q, cioe: - *Leone X.* Che si possano usure gli olii vecchi, il Crisma c lOlio Santo insino al tcrzo anno, quando con grave didicolta puO aversi folio, o il balsamo. — *Gregorio XIII.* — Che si possano adoprare gli olii antichi sino a quattr'anni; e Clemente VIII concede il medesimo privilegio in caso chc il Crisma c gli altri olii non si possino havere dell* istesso anno.

Anzi il Verricelli riene che senza il privilegio, in caso di nécessita, se fatta ia diligenza non si trova folio novo consacrato, puù adoprarsi il vecchio, essendo più decente di conferirc il Sacramento coll' olio antico, che lasciarc morire i fcdcli senza Sacramento.

R. Concedatur Vicariis Apostolicis, ad formam privilegiorum alias a Summis Pontificibus concessorum, facultas utendi oleis veteribus; ct pro ca iusscrunt adiri S. Officium.

184

5'·;^ A ' S C. de Prop. Fide rj *Augusti 1669* (C. P. PKO Sin.). — Relata instantia R. I). Episcopi Heliopolitani, ut missionariis qui tam ipsum quam alios Vicarios Apostolicos, ad Regna Sinarum ab hac S. Sede missos, secuti sunt, ct in futurum sequentur, concedatur facultas celebrandi sacrosanctum Missae sacrificium super altari portati!i in itinere tarn eundo ad suas Missiones quam ab eis redeundo, et in locis infidelium, ac ubi ecclesiae apertae non inveniuntur, ne diutius beneficio et solano spirituali huius sacrificii destituti remaneant, et ad hoc ut, tali medio, christifidclibus qui in praedictis locis infidelium reperiuntur, adjutorio esse possint t

R. Censuerunt (Emi PP.) supplicandum SSrîio ut gratiam petitam concedere sua benignitate dignetur. — Quo decreto relato per Secretarium SS1Î10 D. N., Sanctitas Sua (Clemens IX), precibus supradictis annuendo, facultatem petitam concessit.

185

S. C. S. Officii *28 Aug. t66n.* — Mk- <. p<,' sopotamiak. — i. Se possa permettersi o tollerarsi ai sacerdoti nestoriani che si fanno cattolici di confessare colf autorité del loro Ordinario i loro nazionali ed in specie quelli che sono erctici o scismatici, ponendo in considerazione chc, quando facesscro il contrario, oltre chc verrebbero a manifestarii per cattolici, sarebbero sottoposti ad avanie, e perdercbbcro tutte le contribuzioni che sono il loro soscentamento. ouhoiia·

2. Se possa permettersi ai diaconi di proferire ad alta voce nelf Officio divino in chiesa i nomi di Dioscoro, Nestorio, Barsuma ed altri cresiarchi con intenzione d'invocare i santi dei medesimo nome, o pronunciandoli come nomi indifferenti, detestandoli perà nelf interno assicurando non esser possibile che fucciano di vantaggio. In caso che si rispondesse per la negativa, assolutamente ne seguirebbero degi' inconvenienti. ErcihrchiM 2!η"π7·«

R. Negative, facto verbo cum SSitio. Et Sanctitas Sua approbavit.

Const. Clement. PP. IX. *f3 Sept. 1663.* Exordium.
(De dkpesdrnha missionariohum regularium a Vicariis App.). — Speculatores domus Israel, quae est sancta Dei Ecclesia, in terris a Domino constituti, ad illa praecipue caritatis atque vigilantiae Nostrae pastoralis studia convenimus, quae christianac religionis, catholicaequc fidei propagationem concernunt; ut illis certam atque prudentem, cx solita huius S. Sedis prudentia et rectitudine, normam tradamus, ct sublatis dubiis atque controversiis, quae inter opérai ios in vincam Domini missos, in eaque sedulo laborantes, enasci, illorumque labores et laborum fructus turbare vel impedire possent, omnia pie sanctequc (quantum Dominus donare dignatur) disponere satagamus, quo optati surgant, benedicente Domino, fructus, ac ad maturitatem perducantur, sanctaque mater Ecclesia uberioribus atque laetioribus in dies gaudeat incrementis.

Cum itaque, sicut Venerabilis Frater Franciscus Episcopus Hcliopolitanus, Vicarius Ap. in regno Tunchini cum administrationc provinciarum Sinae huic regno adiacentium, videlicet Januam, Qucicken, Hauquang, Succncn, Qucngsii ct Laos, a tel. rcc. Alexandro Papa Expoiltio.

VII., praedecessore nostro constitutus ac deputatus, tam suo quam Venerabilis pariter Fratris Petri Episcopi Berytensis, Vicarii Apostolici Cochinchinae cum administrationc infrascriptarum provinciarum Sinae, videlicet Cechiang, Forchicn, Quantimg, Chicmsii, insulae Haynaum, ct aliarum insularum, atque etiam Episcopi Mctellopolitani consecrati aut mox consecrandi, Vicarii Apostolici Nanchini in Sina cum administrationc provinciarum Pechuin, Kiansii, Kantingz, Honan, Kensii, Coreac ct Tartariae ab eodem Alexandro praedecessore pariter constitutorum, cum extensione administrationis dicti Episcopi Mctellopolitani ad civitatem Juthiac totumque Siaini regnum a Nobis nuper factii, nominibus, Nobis exponi fecit, in dictis regnis et provinciis reperiuntur diversorum Ordinum Religiosi, tam a suis respective Superioribus generalibus, quam a Congregatione Vencrab. Fratr. Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Prop. Fidei praepositorum, destinati, qui missionibus ibidem sub directione suorum respective Praepositorum aut Praefectorum operam navant; eorumque nonnulli, ut necessarios operarios multiplicarent, aliquos cx fervenlioribus neophytis cutechistas cifecerint, illosquc sibi suaeque directioni quibusdam volis adstrinxerint ; praedicti vero Episcopi, Vicarii Apostolici, humiliter a Nobis postulaverint ut auctoritate Nobis a Domino tradita decernere atque declarare dignaremur: - 1. An alistinationis, constitutionis ct deputation!* litteras, exhibeant ; iisque qui illas exhibere recusaverint, tanquam Sedis /Xpostolicac delegati, prohibere ne facultates sibi per litteras huiusmodi concessas exerceant; ipsique Regulares licentiam exercendi suas facultates petere teneantur ab iisdem Episcopis Vicariis Apostolicis, quam ipsi denegare non debeant, nisi in casu gravis causae dictae Congregationi communicandae.

Porro dicti Regulares, in defectu sacerdotum saecularium , non solum titulo caritatis, sed etiam iustitiae, curam animarum teneantur exercere, ct quatenus id facere recusent, a Vicariis Apostolicis ad la.e munus obeundum cogi possint. Quotiescumque vero Regulares sub titulo missionariorum, curam animarum exercebunt, subditi sint quoad functiones parochialcs visitationi et correctioni Vicariorum Apostolicorum, autProvicariorum eorumdem iuxta Constitutionem recolendae mem. Gregorii Papac XV, praedecessoris pariter nostri, quae incipit : *Inscrutabili Dei Providentia,* etc., anno Incarnationis Dominicae 1622 nonis Februarii editam nec sine licentia corumdem Vicariorum Apostolicorum, ct multo minus contra eorum voluntatem, liceat Regularibus aedificare et aperire ecclesias, in locis ubi ipsi, vel alii missionarii alterius Ordinis, scu presbyteri saeculares similiter missionarii, ecclesias habent; ubi vero apertae non sint, possint ad formam privilegiorum et facultatum ipsis concessarum.

Cum autem prae multitudine neophytorum in una provincia aut civitate, vel prae nimia earum amplitudine, unus aut alter qui eis praesunt missionarii non sufficiunt, aliique suppetunt sacerdotes saeculares aut Religiosi, licet alterius Ordinis, quorum tamen subsidium nec illi quaerunt, nec oblatum recipiunt; tunc habito dumtaxat respectu ad Christianorum necessitatem, possint et debeant Vicarii Apostolici praedicti operarios multiplicare, parochias dividere, aliique eiusmodi facere iuxta praescripta a sacris canonibus et Concilii Tridcntini decretis; possint quoque iidem Vicarii Apostolici exigere a Regularibus rationem exeeutionis piarum voluntatum, quatenus ad illas exequendas illis deputentur. De alifo iuriiu dictionem Vicariorum Ap. apectantibue.

Praeterea, iuxta Constitutionem rec. mem. Urbani PP. VIII, praedecessoris pariter Nostri quae incipit: *Ex debito pastoralis officii,* etc., si forte aliquae controversiae inter Religiosos dictarum partium (quod Deus avertat) oriantur, memorati Vicarii Apostolici, tanquam Sedis Apostolicae delegati, illas decidere et terminare possint ct debeant. Si vero graviora quaedam negotia occurrerint, ca ad Nos ct Romanos Pontifices successores Nostros quanto citius ab iisdem Vicariis Apostolicis referantur, ut quod in illis statuendum fuerit, matura consultatione adhibita, decernatur.

ore· W<»«» aud ·I>· n··.

AJ hacc, quoad vota catcchistarum, statuimus pariter ct ordinamus votum obedientiae, quo nonnulli Regulares cos obstringunt, eisdem non impedire sui officii exercitium, sub directione dictorum Vicariorum Apostolicorum corumque Provicariorum, nec istud impediri posse a Regularibus, Unquam cis vigore dicti voti catechistae omnimode subditi sint; quinimo votum huiusmodi in hac circumstantia nullum esse declaramus. Volentes ab iisdem Vicariis Apostolicis posse dictos catechistas compelli ut sub eorum directione ct dependentia sua munia exerceant ; ct quatenus Regulares de facto adstringerent catechistas ad similia vota ct alias obligationes, quibus a Vicariis Apostolicis indépendantes remanerent, posse eosdem Vicarios Apostolicos, publica significatione, manifestare Regularibus atque iis intimare ut abstineant ab usu, seu verius abusu, catechistas voto obedientiae erga seipsos, privative quoad Vicarios 4 Sede Apostolica deputatos, obstringendi.

λ ac v.cjr o- ζΛ vpp tKM'

Insuper volumus ut ad Vicarios Apostolicos 'ntra ^ncs suorum Vicarintuum, praecipue spectet, maxime in cursu visitationis, ca inspicere quae spectant ad fidem, bonos mores et administrationem Sacramentorum Biptismi, Matrimonii, ct aliorum ad cultum divinum, ad preces publicas, ad imaginum, reliquiarumque cultum competat quoque dictis Vicariis Apostolicis facultas super novis miraculis et Martyribus processum instituendi, ct ad memoratam Cardinalium Congregationem transmittendi ; necnun circa observationem festorum, rituumque ecclesiasticorum, statuendi quaecumque opportuniora videbuntur secundum decreta Romanorum Pontificum, locorumque circumstantias. Ac ad eosdem Vicarios Apostolicos etiam spectet verificare et publicare quascumque Litteras Apostolicas, Constitutiones et Rescripta Romanorum Pontificum quae locorum Ordinariis dirigi solent, iubilaca quoque, indulgentias, Sacrarumquc Congregationum ordinationes. Porro unicuique memoratorum Vicariorum Apostolicorum sex Notarios Apostolicos creandi ct instituendi facultatem, dicta auctoritate, harum serie tribuimus ct impertimur.

Caetcrum has omnes facultates dictis Vicariis Apostolicis ita elargimur ct concedimus, ut extra eorum limites excurrere ipsis nullo modo liceat, quod quidem omnino vetamus et prohibemus: salva semper in praemissis auctoritate praefatae Congregationis Cardinalium negotiis Propagandae Eidei praepositorum.

ſ xroetr»

Mandantes propterea in virtute sanctae obedientiuc, ac sub indignationis Nostrae, aliisque Nostro seu dictae Cardinalium Congregationis arbitrio, imponendis poenis, omnibus ct singulis Regularibus praedictis, aliisve quibuslibet ad quos spectat ct pro tempore quovis modo spectabit, ut omnia ct singula praemissa exacte, inviolabiliter et inconcusse observent ct adimpleant. Ac decernentes easdem praesentes Litteras firmas, validas et efficaces etc.

187

Const Clementis PP. IX. *13 Sept. t66g* prooemium

(Contra nonnullos abusus kcclksîasticorum in Inuus Ok(kntalibus)·— In excelsa Sedis Apostolicae specula, meritis licet imparibus, per ineffabilem divinae sapientiae atque bonitatis abundantiam constituti, vigilantiae nostrae oculos per universas Christiani orbis partes iugiter circumferimus, et sollicitis studiis providere satagimus ut divinus cultus ubique floreat, populorum devotio excitetur ct foveatur, ac omnium christilidelium, praesertim in remotissimis partibus degentium , quieti ct animarum saluti opportune consulatur. Hoc consilio ea, quae pro salubri illorum directione a Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris, eorumque iussu, pie prudenterque decreta atque constituta fuisse compcrimus, ut firmius subsistant ct serventur exactius, Apostolici muniminis nostri patrocinio corroboramus, ac opportune extendimus, sicut ad omnipotentis Dei gloriam, Ecclesiae honorem, spiritualemque eorumdem christilidelium aedificationem et consolationem salubriter expedire in Domino arbitramur.

LiHerae Apo- Molicae Akian· Jn VII

Dudum siquidem emanarunt a felicis recordationis Alexandro Papa VII praedecessore nostro litterae in simili forma Brevis tenoris qui sequitur, videlicet: < *Alexander Papa VII, ad futuram rei memoriam.* — Sacrosancti apostulatus officii, quo divina disponente clementia *etc. (V. n. 129).*

Et subinde Congregatio tunc existentium S. R. E. Cardinalium, negotiis Propagandae Eidei praeposita, alia nonnulla decreta die 22 iulii i658 edidit tenoris sequentis, videlicet:

« Ad melius ct facilius occurrendum necessitatibus spiritualibus christilidelium in Indiis Orientalibus degentium Sacra Congregatio dc Propaganda Fide decrevit:

Decr. S. C de Prop. Fide.

Ut parochi non naturales illarum partium, sive regulares sive saeculares sint, teneantur omnino habere apud se capcllanum natalibus ct origine indum pro confessionibus audiendis ct diebus festis hortationibus ad populum lingua vernacula habendis, ne, tali auxilio destituti, in ea qua initiati sunt orlhodoxâ fide langueant ac paulatim deficiant, iisque pro sustentatione ct labore, ubi populus ipse id sponte non praestiterit, congruum suppeditent stipendium.

Praecepit iisdem parochis, cetcrisquc quarumcumque ecclesiarum superioribus, ut nedum sacerdotes indigenas in eorum ecclesiis celebrare volentes non arceant, verum etiam perurbaniter excipiant, quo frequentius illuc redeant ad omnipotenti Deo immolandum, sen-

tiantquc christianam charitatcm omnes aequis officiis amplexari.

Ut vero tides adhuc in iis regionibus pubescens litterarum alimento coalescat, ct pueri reddantur idonei ad res ecclesiasticas percipiendas, iisdem parochis ct maxime pagorum ct villarum iniungit, ut cos vel per se vel per capellanos naturales, si tales ipsi non sunt, ultra fidei Christianae rudimenta, grammatices etiam institutionem, cetcrasque artes liberales, quoad fieri poterii, edoceant.

Decrevit, quoniam, ut auditum est, in processionibus solemnibus, etiam SS. Corporis Christi, ex gentilium moribus ritus aliqui sive actus irrepserunt, qui, licet honoris et maioris cultus gratia exhibeantur, maiestatem nihilominus christianac religionis non minimum dedecent, Sacra Congregatio vetuit ne in posterum permittantur, ct arceatur omnino quidquid ludicri aut minus gravis speciem aliquam habuerit: nullo modo autem liceat ecclesiasticis ct praecipue regularibus, praetextu dignitatis, gradus aut officii, umbellam in iis gestare: sed, quo maiori praefulgent dignitate, eo demissius divinae maiestatis obsequium praestare, aliosquc Christianos humilitatis exemplo praeire nitantur.

Datum Romae die *22* Iulii 1658 >.

Nunc autem nos, spiritualibus christifidelium non solum Goac ct in insulis adiacentibus sed etiam in universis Indiarum Orientalium regnis, provinciis et regionibus degentium necessitatibus prosperisque in via Domini progressibus pastorali sollicitudine atque charitate salubriter consulere cupientes, de Venerabilium Fratrum Nostrorum eiusdem S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum consilio, litteras Alexandri praedecessoris, ct subinde emanata decreta pracinserta, omniaque ct singula in cis respective contenta ct expressa, auctoritate Apostolica, tenore praesentium, perpetuo approbamus, confirmamus et innovamus, illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adiicimus, ac illa omnia ct singula ad omnia Indiarum Orientalium regna, provincias ct regiones extendimus ct ampliamus, ibique locum habere decernimus, ac per quascumquc personas etiam regulares, cuiusvis Ordinis, Congregationis ct Instituti, tam Mendicantium quam non Mendicantium, etiam Societatis Iesu, Gone ct in insulis adiacentibus ac in universis Indiarum Orientalium regnis, provinciis ct regionibus huiusmodi nunc ct pro tempore degentes, cuiuscumque status, gradus, conditionis, qualitatis ct praeeminendae existant, ad unguem inviolabiliter ct exacte observari, eadem auctoritate, harum serie, itidem perpetuo praecipimus, volumus ct mandamus.

188

Decreta S.R.C. dc celebratione Mutarum defunctorum.

Const. Clementis PP. IX *23 Sept. 166g.* (De Ar. t a r d i u s PKiviLKOiATis). — Cum fel. rcc. Alexander PP. VII praedecessor noster dubia in diversis mundi partibus occasione decreti Congregationis nunc existentium S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus praepositorum dic 5 Augusti 1662 emanati, ct ab ipso Alexandro praedecessore approbati, dc non celebrandis .Missis defunctorum in festis ritus duplicis, exorta dirimere cupiens, aliud eiusdem Congregationis decretum in una Novaricn. dic *22* Novembris 1664 editum approbaverit, quo declaratum fuerat Anniversaria ct Missas defunctorum cantu , cx dispositione testatorum , quotannis recurrente ipsorum obitus die, celebrandis, tametsi dies obitus huiusmodi in festum ritus duplicis maioris incideret, non comprehendi in primo dccrcto ; ac ulterius quod altaria privilegio Apostolico pro animabus fidelium defunctorum in perpetuum decorata, et in quibus proinde quotidie etiam in festis ritus duplicis celebrandae essent Missae defunctorum ex obligatione, declaraverit per celebrationem Missarum dc festo currenti satisfieri iniunctis obligationibus, et indulgentias per ciusmodi privilegia Apostolica concessas, animabus fidelium defunctorum in Purgatorio existentibus suffragari proinde ac si celebratae fuissent Missae defunctorum ad formam dictorum privilegiorum, et alias, prout in eiusdem Alexandri praedecessoris Literis desuper in simili forma Brevis dic 21 Ianuarii 1667 expeditis, quarum tenorem praesentibus pro plene et sufficienter expresso et inserto haberi volumus, uberius continetur; cumque, sicut ad aures nostras pervenit, etiam dubitetur utrum dictarum Literarum dispositio quoad altaria pariter quidem privilegiata, sed non in perpetuum, nec pro omnibus hebdomadae diebus, et ad quae Missae non cx obligatione, sed ex sola fidelium devotione celebrantur, locum habeat; hinc est quod Nos dubitationes huiusmodi ex iniunctac Nobis caelitus pastoralis sollicitudinis munere dirimere pariter atque decidere cupientes, de Venerabilium Fratrum Nostrorum eiusdem S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus praepositorum, qui rem mature perpenderunt, consilio, declarationem a memorato Alexandro praedecessore, sicut praemittitur editam, ad altaria, ut praefertur, non in perpetuum, sed ad septennium, seu aliud brevius vel longius tempus, ac non omnibus, sed aliquo vel aliquibus tantum hebdomadae diebus, nunc ct in futurum quandocumque privilegiata, auctoritate Apostolica tenore praesentium extendimus. Et proinde ut Missae quae ibidem dc festo currenti, in quo Missae defunctorum celebrari non possunt, sive ex obligatione, sive ex sola fidelium devotione celebrabuntur, suffragentur, ita ut animae christifidelium pro

Declaratio circa allana pri vilcgUta.

Extentio praefatae declarationis.

quibus celebratae fuerint, indulgentias et privilegia huiusmodi concessas consequantur in omnibus ct per omnia perinde ac si Missae defunctorum ad formam corumdcm privilegiorum celebratae fuissent, auctoritate ct tenore praedictis concedimus ct indulgemus. Decernentes pariter easdem praesentes literas etc.

189

KJe S· C· ®· O®cii *13 Nov.* — An in itMSproMKM suo robore permaneat praeceptum et mandaturn... de observantia responsorum ct rcsulutionum fac*arum » die 12 Septembris 1645, in S. C. de Prop. F. ct a s. m. Innoccntio X ’approbatarum, ct an iuxta exposita in iisdem dubiis, ab omnibus et singulis missionaries cuiuscumquc Ordinis, Religionis ct Instituti, etiam Soc. Icsu, in Regnis Sinarum aut Chinac pro tempore existentibus, seu extituris, in praxi diligenter observandae sint donec Sanctitas Sua, vel S. Sedes Apostolica aliud ordinaverit ; non obstante alio decreto a S. C. emanato sub die a3 Martii i656, super aliquibus quaesitis propositis a PP. Societatis Icsu apud Sinas missionaries diversimode ct cum aliis circumstantiis conceptis.

^r'ûeSiffum S O<‘

R. Decretum S. C. de Prop. F. datum sub dic 12 Septembris 164$ (F'. *n. rij)* secundum tunc exposita in dubiis, esse in suo robure, neque per decretum S. C. S. Off. latum sub die 23 Martii 1656 *(V.* n. *126)* fuisse circumscriptum, sed omnino, secundum quaesita circumstantias ct omnia in dictis dubiis expressa, esse servandum ut iacet; quemadmodum servandum declaravit decretum S. C. S. Officii latum, ut supra, dic 13 Martii i656 iuxta quaesita, circumstantias et omnia in cis expressa.

190

S. C. de Prop. Fide 7 *Iulii 1670* (C. G.).

/«•n i tona. — Puskis. – i. An publicatio Tridentini circa » rntatiai matrimonium dittern debeat in locis ubi dc novo conversio est facta , donec magis sint in tide firmati, et in locis ad quos Patres (missionarios) pervenire difficile est, aut ob loci distantiam , aut quia ab illius loci domino gentili Patres sunt in exilium missi.

2. In locis in quibus Decretum Tridentinum circa matrimonium publicatum esc, an]X)ssint fideles vicissim matrimonium contrahere sine parochi praesentia, cum aut ob maximam distantiam aut ob exilium, illis locis adesse nequeat, ce an coniugia illa vera sint, et sine peccato fiant.

3. An qui in propria parochia Concilii Deexetum circa matrimonium audivit, possit m aliis locis , in quibus non est publicatum Decretum, sine parocho matrimonium contrahere.

4. An, ut vere Concilii Decretum dicatur publicatum, necesse sit ut in omnibus ecclesiis vicorum quae inter se valde proximae sint publicetur, cum et aliqui vici ob incolarum commoditatem duas ecclesias habeant.

5. Cum in aliquo dominio perpaucae ecclesiae sint, cum tamen in posterum multae sint erigendae, an, publicato Decreto Concilii in illis paucis ecclesiis, in toto dominio censeatur publicatum, vel potius in quolibet vico in quo deinceps ecclesia erigenda est, congregatis Christianis in aliqua domo decenti, ut solet fieri in Missae celebrationibus, ibi fieri debeat publicatio, ita quod interim, cum in singulis vicis non fit publicatio, possint sine parocho et testibus matrimonium contrahere.

R. Ad 1. Posse concedi dilationem publicationis Decreti Concilii Tridentini.

Ad 2. Missionarii excquantur Decretum S. C. Concilii ad Episcopum Tricaricnsem circa matrimonia Batavorum, ut infra *(V. n. 148).*

Ad 3. Licere iuxta Decretum eiusdem S. C. Concilii, modo non fiat in fraudem.

/Xd 4. Esse necessariam publicationem in singulis ct solis parochiis iuxta Decretum S. Concilii Tridentini, sess. 24, c. 1, *De reform, matrimonii.*

Ad 5. Sufficere publicationem iam factam, nisi novi accedant populi ct incolae, ct pro eis novae erigantur paroeciae.

191

S. C. de Prop. Fide *r7 Aug. 1670.* — Facultates missionariorum currere a dic quo perveniunt ad locum Missionis.

quo dic incipiant currere miuuonariorura facultates.

192

Instr. S. C. S. Officii *21 Augusti 1670.* (Db statu LtBBRO comprobando). — Cum alias per S. C. S. Otf. iteraris Instructionibus ab eadem emanatis de anno 1658 ct i665 locorumque Ordinariis transmissis, provisum fuerit ut praescriptis interrogatoriis faciendis testibus, qui ad probandum statum liberum contrahentium matrimonium inducuntur, omnis prorsus secludatur aditus iis qui, adhuc vivente altero coniuge, aut alias impediti, ad secunda illicita vota transire satagebant ; videns nihilominus SSrtlus D. N. quamplures locorum Ordinarios, vel eorum vicarios ct deputatos ad excipiendas testium depositiones, nccnon parochos ct notarios in casibus expressis, aut omittere, aut non observare earumdem Instructionum tenorem, ct, licet aliquando plene observent, non tamen interrogare testes super aliis impedimentis dirimentibus: ideo volens Sanctitas Sua praedictis malis occurrere, re mature considerata cum Emis et RnMs DD. Cardinalibus Generalibus Inquisitoribus, praesenti dc-

Dc testium élimine ad statum liberum probandum in ordine ad matrimonium.

creto perpetuis futuris temporibus duraturo iterum iniungit omnibus vicariis seu deputatis pro examinandis testibus ad probandum statum liberum contrahentium matrimonium, menon parochis, notariis ct quibuscumque aliis respective, sub poenis etiam gravibus corporalibus arbitrio S. C., ut Instructionem infrascriptam ad unguem observent....

Instkuctio. i. Imprimis testis moneatur de gravitate iuramcnli, in hoc praesertim negotio pertimescendi, in quo divina simul et humana maiestas laeditur ob rei de qua tractatur importandam ct gravitatem, ct quod imminet poena triremium ct fustigationis deponenti falsum.

2. Interrogetur dc nomine, cognomine, patria, aetate, exercitio ct habitatione.

3. An sit civis vel exterus, ct, quatenus sit exterus, a quanto tempore est in loco in quo testis ipse deponit.

4. An ad examen accesserit sponte, vel requisitus: si dixerit accessisse sponte, a nemine requisitum, dimittatur, quia praesumitur mendax: si vero dixerit accessisse requisitum, interrogetur a quo vel a quibus, ubi, quando, quomodo, coram quibus ct quoties fuerit requisitus, et an sciat adesse aliquod impedimentum inter contrahere volentes.

5. Interrogetur, an sibi pro hoc testimonio ferendo fuerit aliquid datum, promissum, remissum vel ablatum a contrahere volentibus, vel ab alio ipsorum nomine.

6. Interrogetur, an cognoscat ipsos contrahere volentes, et a quanto tempore, in quo loco, qua occasione, et cuius qualitatis vel conditionis existant. Si responderit negative, testis dimittatur; si vero affirmative :

7. Interrogetur, an contrahere volentes sint cives vel exteri. Si responderit esse exteros, supersedeatur in licentia contrahendi , donec per litteras Ordinarii ipsorum contrahere volentium doceatur dc eorum libero statu, de eo tempore quo permanserunt in sua civitate vel dioecesi. Ad probandum vero corumdem contrahere volentium statum liberum pro reliquo temporis spatio, scilicet usque ad tempus quo volunt contrahere, admittantur testes idonei qui legitime ct concludenter deponant statum liberum contrahere volentium, ct reddant sufficientem rationem causae eorum scientiae, absque eo quod teneantur deferre attestationes Ordinariorum locorum in quibus contrahere volentes moram traxerunt. Si vero responderit contrahere volentes esse cives :

8. Interrogetur sub qua parochia hactenus contrahere volentes habitarunt, vel habitent de praesenti. Item an ipse testis sciat aliquem cx praedictis contrahere volentibus quandoque habuisse uxorem vel maritum, aut professum fuisse in aliqua Religione approbata, vel suscepisse aliquem cx Ordinibus sacris, Subdiaconalum scilicet, Diaconatum vel Presbyteratum vel habere aliud impedimentum, cx quo non possit contrahi matrimonium. Si vero testis responderit non habuisse uxorem vel maritum, neque aliud impedimentum ut supra:

9. Interrogetur dc causa scientiae, et an sit possibile quod aliquis cx illis habuerit uxorem vel maritum vel aliud impedimentum etc., et quod ipse testis nesciat. Si responderit affirmative, supersedeatur, nisi ex aliis testibus probetur concludenter non habuisse uxorem vel maritum, neque ullum aliud impedimentum etc. Si vero responderit negative :

10. Interrogetur de causa scientiae, cx qua deinde iudex colligere poterit an testi sit danda fides. Si responderit contrahere volentes habuisse uxorem vel maritum, sed esse mortuos:

11. Interrogetur de loco ct tempore quo sunt mortui, et quomodo ipse testis sciat fuisse coniugcs, ct nunc esse mortuos. Et si respondeat mortuos fuisse in aliquo hospitali, vel vidisse sepeliri in certa ecclesia, vel occasione militiae sepultos fuisse a militibus, non detur licentia contrahendi nisi prius recepto testimonio authentico a rectore hospitalis in quo praedicti decesserunt, vel a rectore ecclesiae in qua humata fuerunt eorum cadavera , vel, si fieri potest, a duce illius cohortis in qua descriptus erat miles. Si tamen huiusmodi testimonia haberi non possunt, Sacra Congregatio non intendit excludere alias probationes, quae dc iure communi possunt admitti, dummodo sint legitimae ct sufficientes.

12. Interrogetur, an, post mortem dicti conjugis defuncti, aliquis ex praedictis contrahere volentibus transierit ad secunda vota. Si responderit negative:

13. Interrogetur, an esse possit quod aliquis cx illis transierit ad secunda vota absque eo quod ipse testis sciat. Si responderit affirmative, supersedeatur in licentia donec producantur testes, per quos negativa coarctctur concludenter. Si vero negative :

14. Interrogetur dc causa scientiae, qua perpensa, iudex poterit indicare, an sit concedenda licentia vel non. Si contrahentes sunt vagi non procedatur ad licentiam contrahendi, nisi doceant per fides Ordinariorum suorum se esse liberos; ct in aliis servata forma Concilii Tridentini in cap. *Multi* Sess. 24.

Fides, aliaque documenta quae producuntur de partibus, non admittantur nisi sint munita sigillo et legalitate Episcopi Ordinarii, ct recognita saltem per testes qui habeant notam manum et sigillum, ct attente consideretur quod fides seu testimonia bene ct concludenter identificcnt personas de quibus agitur.

Pro testibus in hac materia recipiantur magis consanguinei quam extranei, quia praesumuntur melius informati, et cives magis quam exteri; nec admittantur vagi et milites, nisi data causa et maturo consilio: et notarius exacte

describat personam testis, quem si cognoscit, utatur clausula *mihi bene cognitus ;* sin minus examen non recipiat, nisi, una cum persona testis, aliqua alia comparcat cognita notario, et qui attestetur de nomine ct cognomine ipsius testis, neenon de idoneitate eiusdem ad testimonium ferendum. Ex huiusmodi examinibus debet intéressé in Urbe, ultra notarium, officialis specialiter deputandus ab ErTio Vicario; si extra Urbem, vel Vicarius Episcopi vel aliqua alia persona insignis ct idonea ab Episcopo specialiter deputanda : alias puniatur notarius arbitrio Sacrae Congregationis, ct Ordinarius non permittat fieri publicationes.

Ordinarii praecipiant omnibus ct singulis parochis in eorum dioecesibus existentibus ut pro matrimoniis cum exteris contrahendis non faciant publicationes in eorum ecclesiis nisi certiorato Ordinario, a quo, vel cius Generali Vicario prius teneantur authenticam reportare, quod pro tali matrimonio fuerunt examinati testes in eorum tribunali, qui probant statum liberum contrahere volentium etc. Contravenientes autem severe punientur.

193

Serplicet lib·!· h rrtccti baud fr pfofoecndu

S. C. de Prop. Fide *to Nov, tôjo.* — S. C. mandavit ut in posterum non proponantur supplicationes alias a S. C. rcicctac nisi contineant nova motiva vel novas causas validas pro obtinenda gratia.

194

A* ffbtptitândi toptuati ab ba»·rctxru.

S. C. S. Officii 27 *Maii t6jr.* — Ministri haeretici, prolem fasciis suis involutam baptizaturi, aquam a suggestu ita communiter effundunt, ut fascias, raro autem ullum infantis membrum contingat: quo casu Baptismus est nullus. Quaeritur proinde, an non monendi sint catholici ministri ut sub conditione semper rebaptizent ab haereticis baptizntos.

R. Si sit certum quod quis sic fuerit baptizatus ut aqua nullo modo partem corporis principalem, sed vestes tantum tetigerit, is est absolute baptizandus; si vero sit dubium probabile quod tetigerit, est sub conditione iterum baptizandus.

195

A· 'amah b»<-tentons·» pot-«Ht aéwt «alito» π tra. Λ·«η</< K»<fr-LU»

S. C. S. Officii 27 *M.lii 1671.* — In dioecesi Sylvaeducensi plcriquc rustici ct mecanici tenuioris fortunae (sunt), et tamen ad gravium onerum solutionem compelluntur. Hinc ut media acquirant oneribus istis ct victui opportuna, multa millia utriusque sexus quotannis in Hollandiam, Angliam aliaque loca proficiscuntur, ct operam suam locant ttlibus etiam dominis ct heris qui diebus teiunii Veneris et Sabbati solummodo vetitos cibos apponi sinunt, iisque * operarii catholici in defectu aliorum vescuntur. Quaeritur an licite.

2. Qui officio aliquo funguntur saepe nequeunt sua stipendia obtinere nisi probent a sc subinde frequentatas conciones haereticas; ct ideo iis aliquando intersunt sine scandalo, ut aiunt, cum satis superque constet tam orthodoxis quam heterodoxis sc esse catholicos, et solummodo pro forma sese in concionibus ostendant ; ac insuper sine erroris aut haercsis periculo, cum non attendant ad verba condonantis, vel aures gossypio obturent. Quaeritur an tales dum ad Sacram. Poenitentiae accedunt, ct conciones evitare non proponunt, sacramentaliter valeant absolvi.

R. Ad 1. Si domini seu heri cibos illos parant servis catholicis cosque adigunt ad illos comedendos in contemptum Catholicism!, neque cum protestatione est licitum de illis comedere. Si vero non in contemptum Catholicism!, sed ratione oeconomiae domini id faciant, ct alii cibi non suppetant, in ea necessitate possunt servi de vetitis cum protestatione comedere; ct hoc dummodo non inveniant alios dominos qui sinant illos servare Ecclesiae praecepta.

Ad 2. Non licere, neque testimonium frequentationis concionum haereticalium exhibere, neque ritus illos observare: et nisi ab iis abstineant, non sunt dispositi ad Sacram. Poenitentiae.

196

De coniugati» qui, coniugibai in captivitatem abductu, aut a· His de cauti», ad aha» nupti·» transierunt.

S. C. S. Officii 27 *Ianii 1671.* — Vicarius Apostolicus Transylvaniae scribit quod cum mulli coniugati fuerint in captivitatem ab hostibus abducti, coniugcs qui remanserunt, non habentes a captivis responsum, transierunt ad secundas nuptias, qua de causa haec contigerunt :

1. Quod fuit indicatum a clero permitti debere, ut tales, si nullum responsum habuerunt de vita aut morte coniugum captivorum, transeant ad secundas nuptias, potius quam per ministros haereticos copulentur, ac pervertantur, quod plcriquc facere lentarunt. At cum hac conditione clerus id permisit, ut si isti secundo copulati aliquid resciant de priorum coniugum vita, recedant a secundis coniugibus sub poena ducentorum tlorcnorum.

2. Significat (Vie. Ap.) quod ex his nullis matrimoniis multa separavit, ct refert numerum eorum ct loca in quibus acciderunt separationes, et quod aliquos ex his coniugibus ad virgas damnavit, et quod 389 sunt sic invalide coniugati ; separati ; qui ad priscos coniuges redierunt, novem ; ad virgas et catastas damnati quatuordecim.

3. Dicit quod uno redeunto a captivitate, ct

repetente uxorem, secundus vir noluit restituere, paratus potius calvinista effici quam mulierem illam dimittere, in quo casu ipse Vicarius cum clero videntes quod praefatus delinquens cum adhaerentibus, si cogantur uxores illas dimittere, introducent hacrcsim, quae numquam in eam regionem penetravit, iudicarunt potius patiendum illum dominum cum muliere illa perire, quam tot millia animarum naufragari, et idem pariter faciendum cum aliis sic male copulatis, qui separati, postea ad praefatum coniugium redierunt ; ipse tamen apud clerum protestatus est se nolle aliter sentire, nisi ut Ecclesia Romana, et Pontifices decreverunt.

4. Quod circa matrimonia isti alii casus occurrunt : Quidam qui per annos plures cum suis coniugibus habitarunt, postea separati, ad secundas nuptias transierunt eo praetextu quod numquam ex amore cohabitassent cum primis; quidam habitaverant pcr annos 27 alii per 20 alii per 16 cum magno Regni scandalo.

5. Consilium petit dc hoc casu. In praedictis casibus, ct difficultatibus eorum, qui nec de morte, nec de vita possunt quidquam certi de suis coniugibus audire, nec est modus quaerendi inter barbaros, nec volunt vidui vivere, et est periculum nc transeant ad haereticos, quid facto opus sit, consilium Sacrae Congregationis expetit Vicarius Apostolicus.

R. Ad 1. Non potuit clerus decretum illud positivae permissionis talium coniugiorum efficere, cum et ipse ct clerus hoc facto ad polygamiae ct adulterii peccatum concurrant, ct quoniam iniquum est, S. Cong. illud abolevit ct pro abolito habere decrevit, et hoc populis omnibus significari mandat, ct monendos esse sic invalide copulatos esse, in statu peccati, cisque cohabitationem omnimode prohibendam.

Ad 2. Laudandus est Vicarius /kpostolicus dc zelo, diligentia, pietate ac iustitia.

Ad 3. Licet clerus ad evitandum maius malum indicaverit connivendum, non puniendo transgressores, debuit tamen omnino abstinere ab iniquo illo decreto quod S. Cong. abolevit; ideo Vicarius Ap. curet, ut supra, pcr parochos moneri populum quod ciusmo.li copulati sunt in statu peccati mortalis, ct copulatis prohibeat cohabitationem, ct nisi timeat probabiliter malum perversionis populi, deveniat etiam ad punitionem.

Ad 4. Siculi in 3.; si timetur probabiliter perversio populi, et hacrcsis introductio, abstinere possunt u punitione, non vero a prohibitione cohabitationis.

Ad 5. Non potest dari aliud responsum, nisi ut servetur id quod praescribitur in Cap. *hi presentia, De sponsalibus, et matriin.* atque in Capite 2. *De secundis nuptiis* cum non sit in mundo potestas dispensandi super polygamia et adulterio.

197

S. C. Concilii *8 Augusti t6yt.* — Dubid ex S. C. de Prop. Fide transmissa fuere intrascriptis verbis concepta: paupertwh quocapacdno*

< Li Missionary Cappuccini di Piemonte pcr poter con maggior quiete delle proprie cosicnze csercitarc il ministcro impostogli, umilmente supplicano l'Eminenze Vostre del loro oracolo circa i dubbî seguenti :

» i. Sc, supposto chc le Missioni de* Cappuccini ritrovandosi in Valli infette di cresia, o in luoghi molio poveri e miserabili, sia necessario ai missionary mantenersi per mezzo di pccunie, quali spendonsi per mano di persone rustiche, incapaci, e per Tcstrema povcrtl poco fidate, sia lccito al missionario intervenire talora con lo spenditore alia compra delle cosc necessarie all* economia della casa, dire il suo parere, cd ordinare ciô chc deve spondere, cd cscguirc.

» 2. Se, mancando 1'elemosine necessarie al missionario, sia lecito al medesimo inditfcrcntcmcntc ricorrcrc fuori del distretto della sua Missione procacciandosi altri aiuti tanto di grano, che di vino, ed altre robe necessarie per mantenimento c sostegno tanto di esso missionario, o compagno, chc di poveri cattolici c cattolicizzati, per mezzo di Messe, o altra via di mcndiciU.

> 3. Se delle suddette elemosine indifferenti procurate *ex industria* sia lecito al missionario, senz*altra dichiarazione del dante, servirsenc in far pagare medicine, chirurgi, operai, pedoni, vestir poveri, massime cattolicizzati, e soccorrerli nc' loro cstremi bisogni, impiegandolc anche in simili opere pic, essendo questa una predica etficacissima in faccia degli eretici restandone sommamente cdificati.

» 4. Occorrendo che i benefattori rimettano crediti sopra la Comunitl,o persone particolari, esistenti in grano, per li bisogni della Missione in genere, sia lccito al missionario riccvere tui grano nella propria specie, o in altra, eziandio di pecunia, o di altre robbe, che ricscono di minor scommodo ai debitori e viccndcvolmcntc esistendo tali crediti rimessi in pecunia, se sia lecito al missionario riscuoterli in qucIla specie oppure in robbe, conforme riuscirà pin commodo alla Missione, ed alii debitori.

» 5. Sc delle medesime elemosine, stante la penuria dc* luoghi, sia lccito al missionario far comprare talora robbe commestibili per far la caritA a foresticri tanto Rcgolari, che secolari, c mandar anco di quando in quando a monasteri, a conventi circonvicini, da' quali ricevono non ordinarii aiuti, c benefici, qualchc cosarella conforme alia condizionc dei paesc, come anco ad altre persone eziandio secolari,

che s'impiegano caritativamcntc nei vantaggi cd intenetsi della .Missione, c poveri cattolici.

» 6. Se sia lecito al missionario far comprar libri, imagini, coronc, e simili cosc di dcvozione a nome della Sacra Congrcgazione per distribuite a quelli che frequentano la doctrina cristiana delle scuole.

> 7. Occorrendo, chc quegli chc a nome della S. Congregazionc spende il danaro, non possa per qualchc causa legittima cener tal danaro sicuro in casa propria, sc *ad tempus* possa tenerlo, cd assicurarlo in qualchc Cassa, o Banchino della Missione, purchc il medesimo ricenga appresso di sc la chiavc; e sc sia lecico al missionario di rivedere i conci delle spese faccc dall' iscesso, c, quando non si trovasse cal persona fidata, si per tenere chc per spenderc le limosine, sia lecilo al missionario tenerli socco chiavc comc sopra; c, dovendosi pagare qualchc crcdicore, se sia lecico di assistere a Cal pagamenco per sc scesso, senza perô concreture il danaro, ma involto in carta, o in straccio, o qualunqnc altra cosa, possa prescntarlo al medesimo, acciô si pigli da sc la dovuta soddisfazione ».

Ex eadem S. C. una cum his dubiis transmissa fuit doctrina, et responsiones Procuratoris Generalis Capuccinorum tenoris sequentis:

« Uc morem geram Erhis Dftis meis, votumque meum circa dubia exposita sincere exponam, suppono Religiosos, qui c Regularium claustris ad diversas Orbis partes propagandae fidei ac religionis causa mittuntur, non esse omnino a propriae Regulae observantia exemptos, quin potius ciusmodi observantiae semper obstrictos manere, haud secus ac ii, qui cx iisdem Regularibus ad munus parochiale, aut etiam episcopale assumuntur, ut est dc mente omnium. Suppono nihilominus ciusmodi missionarios quantum ad paupertatis votum spectat, eo ipso censeri dispensatores bonorum, quorum dispensatio ad munus missionariorum exequendum necessaria, aut simpliciter, aut secundum quid existit, prout etiam assumpti ad munus parochialc, sive episcopale dispensatores bonorum ecclesiasticorum sive ad Episcopatum attinentium secundum omnium intclligentiam existunt: quibus suppositis, possem utique uno verbo omnibus dubiis satisfacere dicendo, missionarios qui dc novo ad ca loca, in quibus Missiones iamdtu viguerunt, divertunt, optime facturos si sc conforment modo vivendi antiquorum missionariorum, a quibus facile omnem vivendi rationem intelligerc possunt; sic enim ct ipsi tuti in conscientia erunt quoad se, et quoad alios, omnis amputabitur perturbationis occasio quae non raro inter missionarios inde oriri solet, quia accedentes dc novo reformationem introducere praetendunt. Quod si missionarii ipsi in Missione ab antiquo tempore iam commorati sunt, optimum pariter erit si a priori, ct antiqua vivendi ratione minime recedant; hoc, inquam, unico responso posset, ac fortasse expediens foret huic missionario satisfacere, ut nimirum tam ipse, quam alii eam in omnibus vivendi rationem teneant, quam alii ante ipsos, aut ipsimet a principio Missionis per aliquot annos sequentes tenuerunt. Veniendo tamen etiam ad dubia particularia:

» Ad i. respondeo licere missionario in casu, de quo in dubio proposito, intervenire cum ipsa persona, quae debet necessaria ad victum, ct gubernationem domesticam expendere, suumque simpliciter proponere, sive exponere indicium, quia ii non sunt actus dominii proprii, sed simplicis dispensationis quam non esse prohibitam missionaries ex praesuppositis liquet.

» Ad 2. respondeo pariter licitum esse missionario sibi aliunde providere necessaria non solum pro se, ct socio, sed etiam pro catholicis, quorum saluti etiam corporali, in quantum conferre potest saluti spirituali, sive fidei, ac religionis propagationi consulere optimum est, ita tamen ut, ad cavendam omnem perturbationem, non sc extendant extra districtum suae Missionis absque licentia alterius missionarii, aut etiam Superiorum Religionis eius districtus, in quo talia procurare intendit.

» Ad 3. similiter respondeo licitum esse, talibus uti eleemosynis absque dantis alia declaratione, quia dantes, co ipso, quo non determinant, in quibus eleemosynae ab ipsis datae impendi debeant, dare censentur cum plena libertate, ut scilicet impendantur in iis, in quibus Missionarii expendi debere iudicaverint.

» Ad 4. similiter respondeo licitum esse dummodo missionarii nullum dominii actum circa praecedentia exerceant.

» Ad 5. item affirmative respondeo, quia haec omnia censentur facere tanquam dispensatores eleemosynarum, ct in commodum sive utilitatem Missionis.

> Ad 6. eodem modo, nam eo ipso quod talia emuntur nomine Congregationis, nullum exercetur dominium, sed simplex actus dispensationis, ct iuxta intentionem Sacrae Congregationis.

» Ad 7. respondeo missionarios, quantum fieri potest, omnino abstinere debere a recipiendis pecuniis per sc ipsos, aut etiam ab iisdem intra proprias domos sive hospitia retinendis, vel conservandis, sive etiam ab excipiendis pecuniis, sive quomodolibct contrectandis per sc ipsos; si tamen vere casus venerit, prout supponitur in dubio, existimo non esse illicitum missionario facere, ut pecunia intus propriam domum reservetur; ita tamen ut interventu alicuius personae reponatur, ac inde quoties opus fuerit ad necessaria procuranda

extrahatur in casu in quo nullo modo invenire posset personam, cui talia committantur, quod vix unquam accidere posse existimo; quia tamen res est facti potius, quam iuris, ideo prudenti missionarii arbitrio sive iudicio totum quod in hoc ultimo dubio proponitur relinquendum censeo, quem socii saltem super his consilium, aut etiam consensum requirere optimum erit; ac ulterius suo tempore Praefectum Missionum consulere posset, cuius consilium, si possit haberi, longe tutius, et consultius foret ».

Ut possit igitur Sacrae Congregationi de Propaganda Fide huius Sacrae Congregationis sententia referri, dignabuntur Effli PP. ad dubia superius proposita respondere.

Die 8 Augusti 1671. Sacra Congregatio Eminentissimorum S. R. E. Cardinalium Concilii Trident. Interpretum in omnibus iuxta responsiones praedictas respondendum censuit, prout respondit.

198

An catholicorum filii, aLeente parocho.a ichiiquant*.b,pnitn

S. C. S. Officii *20 Aug. 167t.* — Se, assente un parroco, possano i monaci scismatici battezzare i figli de' cattolici.

R. Non permittat (Episcopus) schismaticis administrare Sacram. Baptismatis nisi in casu necessitatis, et deficiente quacumque alia persona catholica.

199

,nn'X!,!0 K: culare».

S. C. S. Officii *3 Sept. 1671.* — Juste per Episcopum Beryti (Vicarium Ap. Concincinae) damnatam fuisse propositionem: « Omnes religiosos et sanctimoniales posse sine causa, sine » Superiorum suorum aut Ordinariorum licentia » esse in Confirmatione patrinos ».

200

natorum ex paire turea et ma·,rc . r ! u.i.

S. C. S. Officii *17 Sept. 1671.*— 1. Si può dare il Battesimo ai figliuoli dei turchi allorchè il padre rinnegato e la madre cristiana domandano il Battesimo per il loro figliuolo, ma si dubita che il padre non voglia educarlo nella religione turca?

2. Si pub dare il Battesimo ai figliuoli di padre tureo e di madre cristiana, qualora questa voglia che il suo figlio sia battezzato, benchè non vi consenta il genitore?

R. Ad 1. In casu proposito debere baptizari.

Ad 2. Posse.

201

De biptiimo parvuli· idmir.iitnto, id pjrentibu» infidelifine petentibus,

S. C. S. Officii *19 Sept. 1671.* — Quando i turchi fanno battezzare i loro figliuoli con uno scopo diverso da quello di farli cristiani, si domanda se, nel caso che questi figliuoli cresciuti in età chiedessero il Battesimo, debbasi loro novellamente conferire, ovvero basti il primo battesimo ricevuto.

2. Il Battesimo ricevuto con fine superstizioso è vero Battesimo? Fa d'uopo conferirlo di nuovo *sub conditione?* Ecco il caso: Una donna trovandosi di avere più figliuole, per non averne altre ebbe ricorso ad una persona dedita alle superstizioni la quale dissele di far battezzare l'ultima figlia; il che venne eseguito dalla donna non *intuitu Baptismi* ma per superstizione.

R. Ad 1. Non esse iterum baptizandos.

Ad 2. Iuxta primum.

202

christiani» coniuncti

S. C. S. Officii *19 Sept. 167t.* — Albaxiab – 1. Comugcs christiani cum infidelibus coniuncti, et cum iisdem permaneie volentes, non sunt admittendi ad Sacramenta si matrimonium contractum sit in statu impedimenti disparitatis cultus, et lex huiusmodi impedimentum inducens non fuit invincibiliter ignorata. Si vero agatur de matrimonio contracto ante conversionem alterius coniugis, possunt absolvi, nec cogendus est Christianus deserere infidelem, nisi adsit periculum perversionis.

2. Coniuges catholici possunt permanere cum infideli apostata, vel se ab ipso separare, prout periculum perversionis et contumelia Creatoris, iudicio prudentis confessarii, exegerint; et his possunt Sacramenta administrari.

203

An unum Capituli membrum ponit. »ede vacante, Vicarium eligere.

S. C. Concilii *12 Martii 1672.* — Nella provincia Armacana *(in Hibernia)* in diverse diocesi nelle quali vi è un solo membro di Capitolo v. g. il decano o arcidiacono, questo solo membro dei Capitolo pretende *sede vacante* d'aver l'autorità o potestà di eleggere il Vic. Generale (Capitolare); *hinc dubium:* An redacto Capitulo ad unum tantum membrum possit, sede vacante, per se solum eligere Vicarium, de quo in Cap. 16. sess. 24. Conc. Trid.

R. Affirmative dummodo non eligat seipsum.

204

De facultate haeretico· abiovcnJi'

S. C. S. Officii 2<y *Sept. 1672.* — Missionani in foro conscientiae tantum possunt iuxta suas facultates, et in locis suarum Missionum absolvere haereticos. In foro vero exteriori post instructionem debent conversos pro absolutione remittere ad Episcopos locorum, vel ad Inquisitores et corumdem vicarios.

205

Afl bipUMQ. Jet Mt·· ex rn»-rnm. m.xro, perdre tcaftoheo oxn'era as th Utrcdc.· baptii<rv.

S. C. S. Officii 29 *Nov. 1672.* — Hibbr-χγαβ. – I. An liceat parocho in istis haereticorum partibus infantem coniugum, quorum alter fidem catholicam profitetur, baptizare de consensa alterutrius, etiamsi sciat alterum coniugem, videlicet haereticum, postea curaturum ut infans baptizetur a ministro haeretico.

£k pirentiba· eaeaeatiraîiba* ut bapttnri io·<··!α *b baereneU rebiptirenter.

2. Uxor catholica privatim curat baptizari infantem per parochum suum, qui infans postea in templo baptizatur per ministrum haereticum, parentibus in id consentientibus ad evitandam gravem mulctam pecuniariam ; forsan enim unica vice auferetur tota parva substantia quam habent. Pcccantnc et quo peccato parentes sic assentientes ?

De cemugibai catholic!· qün-f«,a cor*m miniaro haeretico conianguorof.

3. Catholici qui matrimonio iuncti sunt coram parocho ac testibus catholicis, in pluribus locis (ita invaluit consuetudo) solent coram ministro haeretico seu protestante rursus coniungi ad evitanda gravia damna, neque potest consuetudo haec a clero corrigi. Peccantne, ct quo peccato catholici sic denuo coniuncti coram ministro haeretico, ct quomodo sc gerere debeat erga illos Ordinarius loci ?

R. Ad i. Licere, sed coniux catholicus tenetur coniugem haereticum monere, filium iam esse legitime baptizatum.

Ad 2. Non licere, et peccare mortaliter parentes consentientes, ideoque monendos.

Ad 3. Quatenus minister assistat matrimoniis catholicorum uti minister politicus, non peccare contrahentes ; si vero assistat uti minister addictus sacris, non licere, ct tunc contrahentes peccare mortaliter et esse monendos.

206

S. C. de Prop. Fide *Iulii 167.3* (C. P. pro Srx.). — Si domanda chc si dia licenza ai Vicari Ap. (della Cina) di poterc, come fanno i gesuiti per decreto di Paolo V emanato Γ anno 1615. celebrare a capo coperto, c di tradurre ia Strictura Sacra, il Messale cd il Breviario in idioma cinese alfinchc i sacerdoti del paese possano fare le loro funzioni ccclesiastiche nella lingua naturale. capite.

R. Quoad caput coopertum in celebratione Missarum, annuerunt (Eiftî PP.) ad formam Brevis Pauli V (t) et supplicetur SSmo. — In reliquis nihil. — SSrnus (Clemens X) approbavit (2).

207

S. C. de Prop. Fide 5 *April. 1674* (C. P. pho Sin.).— 1. Utrum possint Vicarii Apostolici (Sinarum ct Regnorum adiacentium) eorumque missionarii uti privilegiis suis erga subditos alterius dioecesis, qui ad dictos Vicarios Apostolicos ab Ordinariis mittuntur ordinandi. 'a|\u cire· Ordinat^ nem alienor.»abjitorum.

2. Utrum possint Vicarii Apostolici corum-

(1) Breve Pauli PP. V. {27 *Junii 161j)* ha se habet: « Romanae Sedis Antistes, in qua dispositione incommutabili divina ait todo universalis ecclesiae constituit principatum, auctoritatem a Christo per Beatum Petrum Apostolorum culmen ad aedificii onem sibi traditam intelligent, sacrorum canonum custodiae ita providentiae moderamine invigilat ut quoties eorum rigorem ecclesiae Dei publicae utilitati non conducere, si tunc observetur, cernit, illum indulgendo temperet ct relaxet, prout in Domino conspicit salubriter expediri. Cum itaque dilecti filii clerici regulares Societatis Icsu In florentissimo et amplissimo regno Sinarum commorantes ac inibi conversioni illarum gentium operam dantes Nobis nuper exponi fecerint, quod cum in illis legionibus divino auxilio non parvum ostium evan·gtlicae praedicationi apertum sit, conversioni autem animarum non modicum praebeat impedimentum quod sacrosanctum Missae sacrificium tecto capite, ac tam sacrificium Missae huiusmodi quam divina officia Sinarum lingua celebrari, sacraque Biblia in eandem Sinarum linguam transferri non possint; quae si Apostolicac Sedis Indulgentia permitterentur, impedimentum huiusmodi amoveretur, et innumerabilis populi qui Deum nondum noverunt ct nomen cius non invocateruot conversioni magnopere consuleretur. Quare Nos, qui licet immeriti eius vices uerimus in terris, qui propter nimiam duritatem qua dilexit mundum, de summo coelo descendere, et in forma servi mortem ct mortim crucis subire dignatus est, pro Nostro officii debito animarum salutem quantum cx alto conceditur, operan cupientes, matura deliberatione praehabiu cum Venerabilibus Fratribus Nostris S.R.E C-ardinalibus haereticae pravitatis generalibus inquisitoribus, gravissimis de caus a, ac de eorumdem Cardinalium consilio, nunc et pro tempore existentibus dictae Societatis Icsu regularibus in dicto rc^no Sinarum conversioni illarum gentium operam dantibus, ct aliis catholicis sacerdotibus ibi existentibus, ut quotiescumque a Sede Apostolica aliter declaratum non fuerit, in sacrosancti missae sacrificii celebratione caput cpntectum habere pileo non communi tamen ct vulgari quo utuntur passim scu ordinarie, sed alio huius sacri mysterii proprio ciusquc coloris cuius sunt paramenti caetera, ct si id commode fieri non poterit, saltem illo quo uti solent in praedicatione verbi Dei ct aliis sacris functionibus. Praeterea regularibus praefatis ut sacra Biblia in linguam Siturum, non tamen vulgarem, sed eruditam ct litteratorum propriam transferre illisoue sic translatis uti, ita tamen ut in huiysmodi translatione summam ct exquisitam adhibeant diligentiam ut translatio fidelissima sit. Insuper personis nationis Sinarum quae ad fidem catholicam venerint ut postquam canonice fuerint ad sacros ordines promotae, sacrosanctum missae sacrificium praefatum, ac divina officia horarum canonicarum, nec non postquam ab habente auctoritatem idoneae repertae et admissae fuerint, sacramenta ecclesiastica ministrare, ct alias quascumque ecclesiasticas functiones lingua similiter Sinarum erudita et litteratorum propria iuxta ritum tamen Ecclesiae Romanae celebrare, recitare ac ministrare ct peragere respective possint ct valeant, Apostolica auctoritate tenore praesentium concedimus ct indulgcmus. Volumus autem ct decernimus quod si unquam contigerit in illis partibus constitui Episcopos scu Episcopum, cx hac permissione non censeatur praciudicari muneri ct iurisdictionl episcopali. Non oDstantibus etc. ·.

(2) Litteris Ap. *Rontanui Pontifex* Clementis PP. X 23 Dec. 1673.

que missionarii Uti privilegiis suis ergd subditos qui sunt multum ab Ordinariis suis distantes, ct quos habent Vicarii Apostolici potestatem ordinandi absque litteris dimissoriis Ordinariorum sicuti sunt subditi Episcopatuum Malacae, Meliapor, ut aliorum qui sunt sub potestate haereticorum et infidelium.

R. Ad i. EE. PP. annuerunt dumtaxat respectu ordinandorum qui suorum Ordinariorum dimissorias exhibent.

Ad 2. Gaudeant impetratis.

208

An admittendae ad Sacramenta uxore» apoitata-

S. C. S. Officii *20 Martii 1675.* — Π Prefetto delle Missioni de' Cappueeini in Mesopotamia cspone : 1. Che uno dei coniugati, v. g. il marito, apostatando dalla nostra s. fede, cd abbiacciando la scita di Maometto, la moglic continua ad abitare con esso, e ne nascono dei figli i quali per forza dicono csscrc maomettani ; ciô dice (il d. Prefctlo) parcrgli ingiuria al Creatore e disonore della fc le, mentre la moglic aneor cristiana non dubita di accostarsi al Sagramento dcll' Eucaristia ; tanto più chc non vienc ciô proibito dai sacerdoti orientali, e trovandosi poi in punio di morte , domandano tali donne cristiane Γ assoluzione ai missionary

2. Che una moglic non consentendo di abitarc coi marito apostata, si marita con un altro cristiano.

R. Ad 1. Non esse admittendas ad absolutionem nisi in articulo mortis cum vera poenitentia.

Ad 2. Non esse licita nec valida huiusmodi matrimonia, et sic contrahentes non esse capaces Sacramentorum nisi Pocnitcntcs dimittant, etiamsi convaluerint, secundam practensam uxorem, ct nisi in articulo mortis cum vera poenitentia.

209

IknfGcoloK IpiSopo «xiuie, piVSKthîèpï- Lopo absente. j

θ* Concilii *20 [unii 1676.* — Tuamkv. Dum Archiepiscopus Tuamensis in Hibernia ob u'r*,nam persecutionem protestandum contra catholicos exsulat a dioecesi, Episcopus Elphinensis antiquior illius sutfraganeus praetendit deputationem Vicarii non ad Archicpiscopum ita absentem, sed ad Capitulum pertinuisse, argumento Cap. 111. *de supplend, negl. Praelat. in 6,;* ideo per viam S. Congregationis de Proganda Fide supplicat declarari:

1. An valeat institutio scu depuiatio Vicarii Generalis facta ab Episcopo quando a Regno exsulat.

2. An appellationes quae fieri solent coram tribunali Archiepiscopi a subditis sutfraganeorum, in cius absentia sint faciendae coram eius Vicario Generali, aut coram Episcopo seniore provinciae, cum ipse in aliis suppleat vices Metropolitani.

R. S. C. ad i. respondit affirmative.

Ad 2. censuit dictas appellationes faciendas esse coram Vicario Generali.

210

De Reguhribu» parochi» Indui* Sentias aui Orιηι« annuntiantibus.

S. C. de Prop. Fide 5 *Oct. 1676.* (C. G.). — Se i religiosi parrochi nclla provincia di Bosnia possano annunziara ai popoli le indulgence plenarie per le feste dei loro Ordine ncllc parrocchic dei Vcscovi.

R. Posse cum licentia Episcopi.

211

Haud licet acatholtcii patnaot fien euhoiicia, ct hoicc vicnaim Illis.

S. C. S. Officii r/ *Octobris 1676.* – Bosniak. — 1. An debeant schismatici haeretici qui catholicorum sunt hostes infensissimi ratione alicuius particularis amicitiae et familiaritatis permitti ut patrini fiant catholicis, in Sacramento Baptismi ct Confirmationis, ct catholici vicissim illis.

An bapUrandae prole· cx matre occulte catholica et patre Infideli.

2. Quaedam feminae (fidem catholicam interne ac secreto prolitentcs) proles quas ex marito turea generant, praecipue eas quas singulari amore prosequuntur, clam ad baptismum deferunt, quod nedum contra intentionem mariti faciunt, sed si is hoc resciret, ecclesiam ob id everteret, ct Christianos ac Religiosos in innumera suorum bonorum discrimina et in eiusdem suae vitae periculum impelleret. Praeterquam quod ipsacmet proles, postquam creverint, turcice vivent, et vix christianae, etiam secreto, uti mater, quamvis illis ab ea revelaretur quod fuerint baptizatac. An igitur ad matris intentionem et preces, quae reprobari non possunt sine eius, et adstantium gravi scandalo, sint hac suae proles baptizandae, committendo carum vitae ct mortis eventum divinae providentiae.

R. Ad i. Non poase.

Ad 2. Remittendum conscientiae Episcopi.

212

De facultate Epltcopi quoad tranilalioQcm SS.Rcliquiarum.

S. C. Indulg. *17 Nov. 1676.* — An Episcopus clero et populo cupienti sanctorum Martyrum corpora, quae in altari satis honorifice reposita sunt, pretiosiorem in loculum, seu capsam condere, ac super eodem altari collocare, vel extra dioecesin) transferre, possit cius rei tribuere facultatem.

R. Posse quidem licentiam concedere Sanctorum corpora perpetuae data sepulturae transferendi ad locum decentiorem in eadem ecclesia: sed alienandi, aut extra dioccesim transferendi, sine Romani Pontificis auctoritate non posse.

213

η*μ · üiÏ·*^* S· ſ· C· 16 îΛη· t(>77- —, HiSPALKM. – Quac ratio vc' forma servanda sic in funera· libas nILuius defuncti, tam adulti quam parvuli in feriis V. VI. et Sabbato Maioris Hebdomadae; hoc enim in Rituali Rom. nullatenus expressum invenitur.

R. Non debet alterari usus communis; alias enim omissa non fuisset regula. In psalmis tamen qui dicuntur pro parvulis posset omitti v. g. *Gloria Patri* etc., pro conformitatc temporis.

214

taSiiuuaihl! •odaiitii cr.· ** ' §· C. de Prop. Fide 2/ *Martii 167#* (C. P. pro Sis.). — Non libere religiosis cuiusque Ordinis ct Instituti, etiam Societatis Icsu, sodalitia seu confraternitates sub quovis praetextu erigere absque permissione Vicariorum Apostolicorum.

215

.;id iat ·. S. C. de Prop. Fide *i9 iulii 1678.* — S. C. iustis dc causis decrevit quod in posterum nullus missionarius possit apud magnates seu alios moram facere absque expressa licentia in scriptis eiusdem S. Congregationis ; sed cum debita diligentia ad missionis officium continuo ct assidue semper incumbere, oncravitque non solum Superiores Religionum respective, sed etiam Episcopos Ordinarios, aliosque ministros S. Sedis ut praesens decretum ab omnibus ad unguem observari faciant.

216

S. C. de Prop. Fide 7 *Aug. 1678* (C. P. fro Sis.). PrriTiosKs Via. Ap. Tunkk. — i. Ut Episcopis naturalibus (i. c. indigenis) eligendis concedatur usus Pontificalium pro celebratione divinorum officiorum pro administrationc Sacramentorum, pro consecratione Olei Sancti, altarium, ct sacrorum Vasorum, ordinationes vero exercere non possint nisi de consilio Vicarii Apostulici europaei illius Regni ita ut non possint quemquam ad sacros Ordines promovere nisi approbationem habeat in scriptis eiusdem Vicarii. Concedatur etiam eiusdem Episcopis naturalibus iurisdictio episcopalis in utroque foro, ct in constitutione eorum deputation*!* declaretur omnes missionarius tam saeculares quam regulares cathechistas, ct alios operarios ipsis *ubesse non secus ac disponit pro Vicariis Apostolicis curopaeis Bulla *Speculatores* etc. cum hac tamen restrictiva ut litcrac Patentales dictorum omnium operariorum etiam Regularium recognoscendae sint u Vicario Apostolico curopaco ita ut ante recognitionem praedictam non possint Episcopi naturales audiendi confessiones nec verbum Dei praedicandi cis licentiam impertiri etc.

2. Ut dictis Episcopis naturalibus non communicentur quatuor facultates concessae Vicariis Apostolicis in Bulla *Speculatores* etc. praedicta, sed eisdem Vicariis Apostolicis reserventur, quae sunt:

Processus fabricandi pro miraculis ct Martyribus.

Disponendi circa observantiam festivitatum ct Sacrorum Rituum.

Publicandi Literas Apostolicas, Jubilaeum, Indulgentias, ct Decreta Sacrarum Congregationum etc.

Creandi Notarios Apostolicos.

3. Ut Vicariorum Apostolicorum arbitrio relinquatur potestas communicandi Episcopis naturalibus omnes facultates a S. Congregatione Sanctae Inquisitionis ipsis impartiras, ut lacilius eorum amorem, ct aestimationem sibi captare possint reservando tamen illas solum Vicariis Apostolicis Synarum elargitas, nempe deputandi duodecim sacerdotes cum facultate consecrandi altaria, calices ct patenas cum oleo ab Episcopo benedicto; dispensandi in secundo gradu etiam quoad matrimonia futura, ct in impedimento disparitatis cultus.

4. Ut dicti Episcopi naturales nominentur administratores, et non Vicarii Apostolici, corumque deputatio fiat a Vicario Apostolico curopaeo illius regni cum multis clausulis expri-

5. Ut dicti Episcopi naturales teneantur in dubiis tam circa interpretationem literarum quam in aliis casibus recurrere ad Vicarios Apostolicos, corumque decisiones observare, omnibusque aliis praeferre.

6. Utrum dicti Episcopi naturales possint in privatis congressibus concedere decreta et leges pro suis Provinciis, casque publicare sine approbatione Vicarii Apostolici.

Facultitc» V cani· Appiae Episcopo· iil gena»,

7. Utrum Vicarii Apostolici cogere possint eos Episcopos naturales ad personaliter interessendum eorum Synodis, vel saltem per procuratorem.

8. Utrum in certis ct gravibus casibus iidem Vicarii Apostolici possint mutare de una in aliam Provinciam dictos naturales Episcopos.

Facultate· V cani» App.cir» ordimlionen.

9. Ut permittatur Vicariis Apostolicis quod promovere possint ad omnes Ordines sacros ad titulum Missionis ct absque dimissoriis Ordinariorum omnes instructos ab iisdem Vicariis vel eorum ministris in eorum seminariis ct qui solitum iuramentum emiserunt.

Aha circa * ntdictionem ' cariorum Af?

10. Ut declaretur ad Vicarios Apostolicos dumtaxat spectare eligere administratores etiam laicos pro ecclesiis etiam privatis, ludimagtstros constituere atque approbare, aliaque facere gubernium tam ecclesiarum quam christifidclium concernentia, ct hoc ad tollendas dubitationes, cum in Bulla *Speculatores* nulla de iis fiat mentio.

fcnim *Crum,*

R. Ad i. Affirmative iuxta petita, cum clausula *donec a S, Sede aliter fuerit determinatum,* quam quidem clausulam Ethi Patre» intelligendam esse voluerunt semper, et in omnibus facultatibus concessis etiam in praecedent libus Congregationibus, et in futuris concedendis tam duobus delegatis quam aliis Episcopis ct Vicariis Apostolicis.

Ad 2. Affirmative.

Ad 3. Facultates concedantur solis Vicariis Apostolicis europaeis cum solita facultate illas vel in totum vel in parte Episcopis naturalibus communicandi in locis tantum eorum Missionis seu Vicariatus.

Ad 4. Episcopus Hcliopolitanus extendat formulam per extensum, ct mittatur per manus Emorum.

Ad 5. Episcopi naturales in difficultatibus, quae occurrant circa interpretationem Literarum Apostolicarum seu Constitutionum consulant Vicarios Apostolicos europaeos, quorum opinionem sequi teneantur donec a S. Sede Apostolica de eisdem certiorata responsum acceperint.

Ad 6. Non posse nisi praevia approbatione Vicariorum europaeorum.

Ad 7. Posse concedi.

Ad 8. Posse concedi tantum, duobus delegatis Apostolicis Heliopolitano scilicet ct Beritensi.

Ad 9. Affirmative.

Ad 10. Affirmative.

217

Ora potesta· Aetolicorum. S. C. de Prop. Fide 2<V /h/g. *i6;8.* (C. P. PRO.Siv.). — i. Declaretur ad Vicanos Apost. pertinere in locis eorum Missionum decidere dubia, ct formam modumque praescribere qualiter concionatores et confcssarii se gerere debeant cum populo ct poenitentibus in materiis moralibus.

2. Utrum Vicarii qui ex Bulla *Speculatores* facultatem habent creandi sex notarios apostolicos, possint in locum demortuorum alios subrogare.

R. Ad i. Annuerunt (Eïili PP.) donec a Sancta Sede aliter decernatur.

Ad 2. Annuerunt , dummodo simul non sint amplius quam sex.

218

S· θ· de Prop. Fide 2^ *Augusti r6jS.* (C. P. pro Sis.). — *Petitio:* Ut Confratcmitatibus a Vicariis Ap. erectis in Tunkino ct Cocincina sub nomine *Amatorum Crucis* concedantur solitae Indulgentiae, et signanter Plenaria pro dic ingressus, pro dic festivo a Vicario Ap. declarando, ct in articulo mortis, aiiaeque Indulgentiae particulares pro festivitatibus Epiphaniae, Annunciation*!*, SS. Petri et Pauli, Angeli Custodis, ac etiam pro cunctis officiis et operibus pietatis, quae a confratribus dictarum Confraternitatum exerceri solent.

R. Dentur Indulgentiae petitae, et ad Secretariam cum Secretario S. C. Indulgentiarum.

219

ïti* ciari*n>m perci, Pu'nj4m-

Decr. S. C. Concilii /2 *Febr. r6jg.* — Cum ad aures SSriii D. N. fide dignorum testimonio pervenerit, in quibusdam dioecesibus vigere usum quotidianae Communionis etiam in feria sexta Parascevc, ct simul affirmari eandem quotidianam Communionem praeceptam Cise a iurc divino, quin etiam in illius administratione aliquos abusus inolevisse; videlicet, quod aliqui non in ecclesia , sed in privatis oratoriis, domi, imo cubantes in lecto, et non laborantes ulla gravis infirmitatis nota, sumant sacrosanctam Eucharistiam, quam argentea theca inclusam in crumena, aut secreto illis deferunt sacerdotes saeculares aut regulares, aliique in Communione accipiant plures formas ac particulas grandiores solito, ac tandem quis confiteatur peccata venialia simplici sacerdoti non approbato ab Episcopo, aut Ordinario. Dum autem haec Sanctissimus consideranda commiserit sacrae Congregationi Cardinalium Cone. Trid. interpretum, eadem sacra Congregatio praevia matura discussione super praedictis, unanimi sententia ita ccnsuit: Etsi frequens quotidianusve SS. Eucharistiae usus a SS. PP. fuerit semper in Ecclesia probatus, nunquam tamen, aut saepius illam percipiendi, aut ab ea abstinendi certos singulis mensibus aut hebdomadibus dies statuerunt, quos nec Concilium Tridentinum praescripsit, sed quasi humanam infirmitatem secum reputaret, nihil praecipiens, qui cuperet tantum indicavit, cum inquit: *Optaret quidem sacrosancta Synodus ut singulis Missis fideles adstantes sacramentali Eucharistiae perceptione communicarent:* idque non immerito; multiplices enim sunt cor xientiarum recessus, variae ob negotia spiritus alienationes, multae contra gratiae ct Dei dona parvulis concessa ; quae cum humanis oculis scrutari non possimus, nihil certe de cuiusque dignitate atque integritate, ct consequenter de frequentiori aut quotidiano vitalis panis esu, potest constitui.

Et propterca, quod *Negotiatores* ipsos attinet, frequens ad sacram alimoniam percipiendam accessus, confessariorum secreta cordis explorantium iudicio est relinquendus, qui cx conscientiarum puritate, ct frequentiae fructu, ct ad pietatem processu, luicis negotiatoribus et coniugatis, quod prospicient eorum saluti profuturum, id illis praescribere debebunt.

In *Coniugatis* autem hoc amplius animadvertent, cum B. Apostolus *nolit cos invicem fraudan, nisi forte ex consensu ad tempus, ut vacent orationi,* cos serio admoneant, tanto magis ob SS. Eucharistiae reverentiam continentiae vacandum, puriorique mente ad coelestium epularum communionem esse conveniendum.

In hoc igitur Pastorum diligentia potissimum invigilabit, non ut a frequenti aut quotidiana S. Communionis sumptione, unica praecepti formula, aliqui deterreantur, aut sumendi dies generaliter constituantur, sed magis quid singulis permittendum, per sc, aut parochos, scu confcssarios, sibi decernendum putet; illudque omnino prohibeat, ut nemo a S. Convivio, seu frequenter seu quotidie accesserit, repellatur, ct nihilominus det operam, ut unusquisque digne, pro devotionis ct praeparationis modo, rarius aut crebrius, Dominici Corporis suavitatem degustet.

Itidem *Moniales* quotidie S. Communionem petentes admonendae erunt, ut in diebus ex carum Ordinis instituto praestitutis communicent; si quae vero puritate mentis eniteant, et fervore spintus ita incaluerint, ut dignae frequentiori aut quotidiana SS. Sacramenti perceptione videri possint, id illis a Superioribus permittatur.

Proderit etiam, praeter parochorum ct confessoriorum diligentiam, opera quoque condonatorum uti, et cum cis constitutum habere, ut cum fideles, ad SS. Sacramenti frequentiam (quod facere debent) accesserint, staitm de magna ad illud sumendum praeparatione oratibnem habeant, gencratimque ostendant cos, qui ad frequentiorem aut quotidianam salutiferi cibi sumptionem devoto studio excitantur, debere, sive laici negotiatores sint, sive coniugati, sive quicumque alii, suam agnoscere infirmitatem, ut dignitate Sacramenti ac divini iudicii formidine discant coelestem mensam, in qua Christus est, revereri et, si quando sc minus paratos senserint, ab ea abstinere, seque ad maiorem praeparationem accingere.

Episcopi autem, in quorum dioecesibus viget huiusmodi devotio erga SS. Sacramentum, pro illa gratias Deo agant, camquc ipsi, adhibito prudentiae et iudicii temperamento, alere debebunt; ct ab eorum officio postulari sibi maxime persuadebunt, nulli labori aut diligentiae parcendum, ut omnis irreverentiae et scandali suspicio in veri ct immaculati Agni perceptione tollatur, virtutesque et dona in sumentibus augeantur. Quod abunde continget, si ii, qui devoto huiusmodi studio, divina praestante gratia, tenentur, seque SSino Pane frequentius refici cupiunt, suas vires expendere, seque probare cum timore et charitute assueverint; quibus Christum Dominum, qui se fidelibus manducandum et sc pretium in morte tradidit, atque in coelesti regno se praemium est daturus, precatur S. C., ut suam opem ad dignam praeparationem et sumptionem largiatur.

Porro Episcopi et parochi scu confessarii redarguant asserentes, Communionem quotidianam esse de iurc divino; doceant, in ecclesiis, *seu* oratoriis privatis cx dispensatione scu privilegio Pontificis, de manu sacerdotis sumendam sanctissimam Eucharistiam, nec eam deferendam ullo modo in crumena, aut secreto ad existentes domi, vel cubantes in lecto, praeterquam ad infirmos, qui ad illam suscipiendam ad loca praedicta accedere non valeant, ct ad eos, si ab ecclesia deferatur, publice et cum pompa iuxta formam Ritualis Romani; si vero ab oratorio privilegiato, cum forma decenti. Curent etiam, ut circa communionem in feria sexta Parascevc Missalis Rubricae ct Ecclcsiac Romanae usus serventur. Insuper admoneant, nulli tradendas plurcs Eucharistiae formas seu particulas, neque grandiores, sed consuetas (1). Non permittant ut venialium confessio fiat simplici sacerdoti non approbato ab Episcopo, aut Ordinario. Si parochi, ct confessarii, etiam regulares, aut quicumque alii sacerdotes secus egerint, sciant Deo Opt. Max. rationem reddituros esse, neque defuturam Episcoporum et Ordinariorum iustam, ac rigorosam animadversionem in contrnfacientcs, etiam regulares, facultate ipsis Episcopis, ct Ordinariis per hoc decretum per Sedem Apostolicam specialiter attributa.

Et facta dc praemissis omnibus, ac de verbo ad verbum, relatione, Sanctitas Sua approbavit, ac praesens decretum typis dari, ac publicari voluit.

ratqrii· prim·· rhibm. µ/{'yj" v"n Pr rasccvc, ft"™ M »» r3r,K· #ıθ *P',JvX'· dotem non »; probatum.

220

S, C. S. Officii 5 *Iulii 1610.* — Dalmatiae. An sacerdotibus qm latinam et illyricam linguas callent permittendum sit ut Missas 3. p. q. 79. a. 7. ad

febntionc linrui Illyrica,

(1) In rem Benedictus XIV. *Dc Sacrot, SacriJ. Mitia/* 14. *III. c-* XX.: « Ad hinc reni mirifice fidunt verbi Canonis UH *pari* dist 2 dc Consecrat. *Ubi pari ttl (orporit, til tt totum, Eadem ratio fit in Corpori Domini,* in muniui fvod in riuj *figura praecinit, di dicitur;* Qui plus collegerit non ïubuit amplius, neque qui minus paraverat mvenic minus, λ'oη *ejt omnino ^nantîtes vliibilii in hoc aiîlimanda mpteno, ird tirtuj Sacramenti ipiri/ualif.* Consentit S. 'Dio- Legendus est etiam Thiers tom. 2. tract, de superstit. edit. 3. lib. 3. c. 2. n. 14. qui multis rationibus ct auctoritatibus morem illum improbat qui in illustrioribus Galliarum monasteriis quarumdam sanctimonialium invaluerat, ut maioris devotionis gratia plurcs acciperent particulas; quam consuetudinem testatur sibi licuisse omnino abolere ·.

sam utraquc lingua, prout ipsi placuerit, celebrare possint.

2. An iis sacerdotibus qui ad presbyteratum promoti fuerunt, tamquam periti in lingua latina, quique eadem lingua Missam per non modicum tempus celebraverunt, permittendum sit ut lingua etiam illyrica Missam celebrare possint.

3. An iis sacerdotibus qui ad presbyteratum promoti Jucrunt tamquam periti in lingua illyrica, quique eadem lingua Missam per non modicum tempus celebraverunt, permittendum sit ut lingua etiam latina, nempe nobiliori, Missam celebrari possint, si ceteroquin in ea periti reperiantur.

R. Episcopus relinquat arbitrio sacerdotum illyricorum celebrare Missam illyrico vel latino idiomate ad normam Constitutionis sa: me: Urbani VIII. Commendet tamen idioma latinum cum iis qui linguam rallcnt, nihil innovando in hac materia.

221

Pc mainmomo pravj intentione contracto.

S. C. S. Officii 2 *Dcc. r68o.* — Bosnîab – An sit validum matrimonium contractum inter catholicum ct schismaticum haereticum cum intentione foedandi vel solvendi matrimonium.

R. Si ista sint deducta in pactum, seu cum ista conditione sint contracta, matrimonia sunt nulla; sin aliter, sunt valida.

222

lamenta pircntibu»quili, 10

Officii *I68I.* — A1.BΛN1ΛK. – An tuto possint Sacramenta administrari parentibus filiam tureis vel schismaticis ob aliquem finem in sponsam promittentibus, absque eo quod amplius valeant retractare promissionem nisi cum vitae bonorumque periculo.

R. Non licere missionaries ministrare Sacramenta istis personis quia sunt in statu peccati mortalis. Si vero eos pocniteat de facto, ct nolint, quantum in sc est, attendere promissum, sunt capaces.

223

De comecran- “cYs'/idiqiiih’

S. C. S. Officii *14 Maii i68r.* — Tonkin. - An possint consecrari altaria portiittlia sine Reliquiis Sanctorum, co quia : 1. In Tunkino fervet persecutio ; multa iam altaria ab infidelibus capta exeerata sunt, sacrae Reliquiae conculcatae etc.

2. Quia si ideo crassa fiant ct spissant in cis Reliquiarum sepulchrum possit incidi, maior creabitur molestia iis qui sacram supellectilem ab uno in alium locum transferunt. Nam in Tunkino tum missionarii apostolici, tum indigenae parochi, raro in uno pago tres quatuorque dies subsistunt, sed quotidie ferme post celebrationem Missae ab uno plerumque ante lucem in alium pagum demigrant.

3. Quia data est facultas celebrandi in altari sine Reliquiis, ergo ct illud sino Reliquiis consecrandi ; quod si nondum concessum sit, petitur ut concedatur.

R. Attentis motivis deductis, supplicetur SSrho pro dispensatione. – SSrîius annuit.

224

De atunb. ex ardesia scu /4V4·

S. C. S. Officii *14 Mail i6Sr,* — An cx ardesia scu *lavagna,* ut dicitur, fieri possint altaria porcatilia ut in iis celebretur.

R. Posse fieri.

225

De exorcismis ct suppletione cjcrcmrn. Baptismi in haereticos obsessos ad fidem redeuntes.

S. C, S. Officii */7 Sept 16S1.* — Saepe accidit in Regno Scotiae ut daemon aut obsideat aut possideat nonnullos haereticos cosquc vexet molestiisque variis aflligat. Hi plerumque ad sacerdotes catholicos aut amandantur ab haereticis ipsis, aut sponte accedunt. Sacerdotes porro antequam super cos exorcismos solitos Ecclesiae recitent, cos in fide instruunt, ct in gremium Ecclesiae rite admittunt; tum exorcismos ad cos liberandum adhibent; ct dignatur saepe divina bonitas cos d daemonibus liberare, ita ut non sentiant posthac praefatas molestias. Nonnunquam tamen non liberantur, etiam adhibitis ct recitatis exorcismis post instructionem in fide ct receptionem in numerum fidelium ritissime factam. Quod cum evenit, solent sacerdotes missionarii supplere caeremonias solitas fieri in Ecclesia tum cum confertur Sacramentum Baptismi, sed non baptizare, nam haereticorum baptisma validum agnoscunt, nec aliud supplent quam solitos tali occasione Ecclesiae catholicae ritus ct caeremonias. Quibus suppletis, saepe dicti obsessi ct possessi a molestiis et vexationibus dictis liberantur ct remanent immunes, et magna quiete reliquum vitae degere solent, magno cum haereticorum stupore, ct plurium etiam conversione ad fidem, ct catholicorum solatio ct gloria. — Quando vero neque exorcismis, neque suppletione caeremoniarum Baptismatis liberantur a dictis daemonis molestiis, dubitare incipiunt sacerdotes an taliter molcstati fuerint valide baptizati, ct pro quantulocumquc indicio quod habeant sacerdotes dictae invaliditatis praefatae collationis Baptismi, sub conditione conferunt dictum Sacramentum vexatis ut supra a daemone, adhibentque eodem tempore omnes caeremonias solitas Ecclesiae tali occasione consuetas usurpari. Neque hucusque est ullum exemplum taliter baptizatos amplius vexari ullo pacto a daemone. Quaeritur:

1. An dicti sacerdotes et missionarii possint ct debeant continuare praedictas praxes in talibus saltem occasionibus.

2. Generaliter an dicti sacerdotes possint supplere defectum caeremoniarum Baptismi toties quoties haeretici ad fidem convertuntur; quas caeremonias haeretici nunquam adhibent inter baptizandum.

3. An saltem dicti sacerdotes supplere possint dictas baptismi caeremonias quoties dicti haeretici post suam ad fidem conversionem illas suppleri postulant, etiamsi ceteroqui non vexentur aut molestentur ullo pacto a daemone.

R. Ad r. Missionarios ct sacerdotes posse adhibere praefatas praxes circa obsessos, excepta illa praxi iterandi Baptismum sub conditione quantulocumquc indicio quod possessi non fuerint valide baptizati.

Ad 2 ct 3. Posse supplere defectum caeremoniarum Baptismi in utroque casu.

226

hÆ˙_ n˙®· θ· de Prop. Fide r 7 *Iantiar. 1682.* (C. G.). — Se il Prefetto possa comunicare i suoi privilegi ad un missionario chc abbia terminato il tempo prcscritto nclla sua patente, senza domandarc proroga c confcrma.

R. Affirmative, dummodo missionarius maneat in Missione.

227

» kmhuÎ .«* cnoibH frticn S· C. Concilii 7 .tug. r6"«Vy. — Hibbr viae – Quaeritur an casu quo Episcopus ab haereIici» captus detineatur, non ita tamen arcte custoditus ut ipsi eiusque diocccsanis facile non sit saltem per litteras inter se agere, eiusdem Episcopi iurisdictio intclligatur suspensa ct ad Capitulum ecclesiae cathcdralis devoluta.

R. Jurisdictionem non esse suspendam.

228

. Am umJI. h- n'ac» S. C. Concilii r«V *Sept. 1(183.* — r. An sacerdotes obligati ratione Beneficii, Capellaaut stipendii celebrare quotidie Missam per se ipsos, possint aliquando a celebratione vacare; ct quatenus affirmative,

2. Quando ct quoties a dicta celebratione vacare possint,

3. An diebus licitae vacationis possint Missam pro sc ipsis vel aliis praeterquam pro fundatoribus celebrare; ct quatenus affirmative,

4. /\n pro aliis celebrando possint stipendium pro huiusmodi celebratione percipere.

5. An sacerdotes, ut supra, obligati celebrare Missam quotidie, absque tamen onere celebrandi per sc ipsos, possint aliquando a celebratione vacare.

R. Ad r ct 3· Affirmative, concurrente aliqua rationabili causa.

Ad 3. 4. ct 5. Negative.

229

S. C. de Prop. Fide *20 Martii 1683.* (C. P. pro Sis.) i. Quaenam exercitia requiruntur, et quantum temporis in Apostolicorum Vicariorum seminariis transegisse debent missionarii, maxime curopaci, ad hoc ut possint dici instructi ct alumni dictorum seminariorum, ct ordinari absque litteris dimissoriis? I)c iluotzj miMiotunotim in Seminani» canor Apo»u.. connu.

2. Utrum tempus quod Parisiis in Apostolicorum Vicariorum seminario a S. Sede approbato agunt missionarii, ut ibi de sua vocatione fiant certiores, et ad obeunda mission*· riorum munia se disponant, ipsis possit inservire ad hoc ut in Indiis sub nomine instructorum ct alumnorum comprehendantur, postquam saltem aliquamdiu ibi in seminario Vicariorum Ap. pietati et studio litterarum operam dederint.

3. Petitur ut in locis dictis Vicariis App. commissis eadem indulgentia cum recens ad fidem conversis utatur circa ieiuniorum ac festorum dierum observantiam , qua olim cum neophytis in Indiis occidentalibus s. m. Paulus PP. Iii usus est per Constitutionem quae incipit *Altitudo divini consilii* datam apud S. Petrum anno r 53y *(V. n. 114).*

R. Ad i. Donec idonei redditi fuerint ad munia Missionum obeunda.

Ad 2. Negative.

Ad 3. Annuerunt (Eini PP.) addita circa observantiam fcstoium die Nativitatis S. Ioannis Baptistae.

230

S. C. S. Officii *20 Martii 1686.* — Prn-*positionest* I)c caplhiutt nigrorum ahortimqtie »yhtwirnifii

1. Licitum est nigros aliosque sylvestres nemini infensos vi aut dolo captivare.

2. Licet nigros aliosque sylvestres, nemini infensos, vi aut dolo captivatos emere, vendere, et de illis alios contractus facere.

3. Cum nigri aliique sylvestres, iniustc captivati, sunt permixti aliis iustc vendibilibus, licet omnes emere, sive, ut dicunt, bonos et malos.

4. Emptores nigrorum aliorum ve sylvcstrium non tenentur inquirere de titulo eorum servitutis, sintne iuste vel iniustc mancipia, licet sciant plurimos eorum esse iniustc captivatos.

5. Possessores nigrorum aliorum ve sylvcstriuin nemini infensorum, vi aut dolo captorum, ad eos manumittendos non tenentur.

6. Captores nigrorum ct aliorum sylvcstrium, nemini infensorum, vi aut dolo captorum , emptores, possessores, non tenentur ad eorum damna compensanda.

7. Licet possessoribus nigrorum aliorumque

mancipiorum cx privata auctoritate manifesto mortis periculo exponere, vulnerare, cremare, occidere.

8. Licet nigros aliosque infideles, doctrinae fidei capaces, absque instructione mysteriorum fidei ad salutem necessaria baptizare, item eosdem baptizatos absque ca relinquere.

9. Domini nigrorum ct aliorum mancipiorum non tenentur impedire ne vivant in concubinatu.

10. Licitum est captivos post Baptismum in servitute retinere, sint vel non sint iuste mancipia.

11. Licitum est ab haereticis emere nigros mediate vel immediate, et post emptionem seu donationem , aut quemlibet alium contractum ipsorum, mancipia remanere, ct similiter vendere illis.

R. Ad 1, 2, ct 3. Non licere.

Ad 4, 5 ct 6. Tenentur.

Ad 7. Non licere.

Ad 8. Non licere, praeterquam in articulo mortis.

Ad q. reneri.

Ad 10. Negative, si iniustc.

Ad 11. Negative, existence mala fide.

231

Circi parochonun cumcn.

g. C. ConCIIÜ 2^ *AllgUSti ĩ686* MIDKX. *(Meath* m Hibernia). — I. Decretum synodi dioccesanac quoad examen parochorum reformandum iuxta dispositionem S. Concilii cap. 16, sess. 2i *de Reformat,* et decreta desuper edita tenoris sequentis : Pampkloxessis examines. Dubitationes, ut infra, ad verbum descriptas supplex proponit huic S. C. Rmus Episcopus Pampilonen.

r. Quaeritur utrum Episcopus possit examinare parochos et rectores semel approbatos ad curam animarum exercendam , quando ex rationabili ct legitima causa habetur vehemens suspicio de illorum imperitia ad Sacramenta ministranda ct munus suum adimplendum, ut clarius cognita illorum illittcratura, detur illis coadiutor benemeritus cum assignatione alicuius portionis fructuum pro cius congrua sustentatione.

2. An possit hoc examen facere non solum in actu visitationis, sed etiam extra illam respectu alicuius parochi, de cuius imperitia habetur certa notitia.

3. Utrum ad huiusmodi examen faciendum requiratur quod imperitia talis parochi examinandi probetur iuridice per testes deponentes, an vero sufficiat talem imperitiam constare Episcopo cxtraiudicialitcr vel quia expositum fuit illi per personas fide dignas quae nolunt iuridice deponere propter metum, respectum, vel aliam rationem, vel puta ipsemet Episcopus cx rumore vel cx aliquibus actionibus, quas videt ct notat in ipso parocho, ct cx verbis quae ab illo audit, ct cx aliis accidentibus quae occurrant facit coniecturam fere evidentem de imperitia illius. His igitur scrupulis anxiatus supplicat pro declaratione.

Die rg fanuarii r66j S. Congregatio:

Ad i. Censuit posse.

Ad 2. Itidem posse.

Ad 3. Censuit ad eiusmodi examen faciendum haud neccsse esse ut iudiciales probationes praecedant.

Pampklosevsis kjru delimandi: Cum sub dic i5 Ianuarii 1667 ad instantiam Episcopi Pampilonen. ab hac S. C. resolutum fuerit:

t. Posse Episcopum examinare parochos ct rectores semel approbatos ad curam animarum quando adest vehemens suspicio de illorum imperitia. — 2. Posse ad huiusmodi examen procedere etiam extra visitationem. — 3. Ad dictum examen faciendum haud nccessc est ut iudiciales probationes imperitiae praecedant ; nunc supplicat Episcopus ipse per eamdem S. C. ulterius declarari: An in actu visitationis dioecesis possit Episcopus examinare parochos quotquot visitat, etiamsi contra illos vel aliquem ipsorum non vigeat suspicio imperitiae.

Dic 22 Sept. 1668. S. C. respondit: Negative.

II. Decretum (eiusdem synodi Midensis) quo edicitur *neminem in posterum sive saecularem sire regularem im hac dioecesi, non servatis interstitiis, nec sine diligenti Ordinarii examine, ad sacros Ordines promovendum nisi utilitas aut necessitas Ecclesite aliud Episcopo suadeat ; et hoc indicium etiam quoad Regulares non spectare ad Superiores Regulares sed ad Ordinarium,* reformandum esse quoad illos qui contrarium habent privilegium concessum post Concilium ; et in reliquis danda ct servanda esse decreta tenoris sequentis: — I. Nullius *die 30 /unii 1597.* S. Congregatio (declaravit) remissionem interstitiorum, etiam quoad Regulares, cx causis tantum a Concilio (Trid.) expressis faciendam, pertinere ad Episcopum ordinantem; cum tamen hac in re debere, quoad causas, deferre iudicio ct attestationi Superioris Regularis ordinandi. — II. *Die30 Sept. 1603.* S. Cong.etc. saepius declaravit remissionem interstitiorum cx causis a Concilio expressis pertinere ad Episcopum ordinantem, etiam quoad Regulares ab eo Ordines suscipientes , non autem ad Superiores Regulares; ipsum tamen Episcopum de causis remissionis teneri fidem adhibere ac deferre testimonio Superioris Regularis.

ames non κη». intcrithiia.

232

An teneantur ob* Metrice» denuntiare baptismata collita mils haereticonim in periculo morti·.

S. C. S. Officii *28 Augusti 16S7.* — An obstetrices catholicae (in Helvetia) baptizando infantes natos ex mulieribus haereticis quando sunt in periculo mortis, tenentur referre

ministro haeretico iam illos baptizatos esse, cum secundum ritum sectae zuinglianac solum minister haereticus baptizare possit. Additur quod pro tali notitia dictis obstetricibus partui mulierum haereticarum assistendi omnino prohiberetur, et ob hanc causam dicti infantes baptismo carerent, si octo ante dies obirent, cum nisi post octo dies dicti haeretici illos non baptizent.

R. Obstetrices de quibus fit quaesitus non renentur dcnunciarc baptismata per ipsas collata infantibus haereticorum in periculo mortis.

233

fk c<' -r>r»'iO"c bs» rnni<M»i»s

S. Rit. *C, 2 Aprilis 1688.* — Cum alias s· m· Alexander VII dc consilio S. Rit. C. sub Brevi dato dic 5 Augusti 1667 declaraverit ut in diebus impeditis α festo duplici, quibus Missae de Requiem celebrari non possunt, celebrando Missas de festo currenti in altaribus privilegialis quotidianis perpetuis, eadem Indulgentia lucretur ac si Missa dc Requiem secundum privilegiorum formam celebraretur: ct deinde cum eadem declaratio, praecedente etiam voto eiusdem S. C., a s. m. Clemente IX. alio Brevi sub dic *23* Septembris 1669 extensa fuerit omnibus akaribus privilcgiatis non perpetuis nec quotidianis, ita ut, favendo privilegio, suffragetur celebratio Missae in illis dc festo currenti ; nunc ortum est dubium : A/ι *supradictae declarationes Alexandri VII et Clementis IX intclligantur etiam in diebus Dominicis et infra octavas Paschalis, Pentecostes, et Corporis Christi.*

R. Supradicta* declarationes intclligcndas css: pro omnibus diebus quibus iuxta Rubricas non potest dici Missa dc Requiem.

234

tko> .....e Λi7o·Γ ΐπT· m pa*cniu

s. C. de Prop. Fide .·/ *Nov. rbS8.* — Mîssionarios teneri exhibere Litteras Patentes Vicarii* App. ct, ipsis absentibus, eorum Provkariis, et ab cis licentiam pro suis facultatibus exercendis postulare, quae negari non debet nisi in casu gravis causae S. Sedi communicandae.

235

IXη/Λ wonantt

C. de Prop. F. 4 *Sept, tfitjo* (C. G·). — Munus missionarii non esse concedendum iis (Regularibus) qui in Secretaria S. Congregationis non producant authenticum documentum, praevio rigoroso examine more Religionis fsdendo, fuisse idoneos declaratos pio ingrediendo aliquo ex collegiis Religionis, in quibus |x>st moram aliquot annorum adsit privilegium ubtincnli lauream doctoratus; ct quatenus talia documenta non producant, sciant privilegium laurcandi post sexennium non esse consecuturos.

236

S> Rit. C. *tQ Oct. i6q i.* — Cum in dies nonnulla Sanctorum offici i sub praetextu quod a S. Rit. C. concessa fuerint cum lectionibus ct orationibus propriis, ct aliquando etiam cum hymnis, responsoriis et anriphonis, ct passim sub maiori forsan ritu per universalem Ecclesiam aut loca particularia recitanda, impressa conspiciantur, quamvis S. C. antea non concesserit, aut in aliquibus tantum peculiaribus locis, non autem in universa Ecclesia ea recitari posse induisent: eadem S. Rît. C. huiusmodi attentatis provida sollicitudine consulere volens, mandavit: Ut dictae Officiorum concessiones, lectiones, orationes, antiphonae ct responsoria respective aliaquc huiusmodi imposterum a typographo camerati dumtaxat imprimantur; inhibendo omnibus impressoribus scu typographic tam in Urbe quam extra, ubique locorum, dicta Officia imprimi sub quovis praetextu , causa ct quaesito colore, nisi facultate in scriptis accepta ab Inquisitoribus haereticae pravitatis, si inibi fuerint, sin minus a locorum Ordinariis, qui quidem facultatem huiusmodi non prius concedant quam Originale Sacrae eiusdem Congregationis, vel exemplar typography cameratis authenticum manu Secretarii ipsius Sacrae Congregationis firmatum ct sigillo obsignatum ipsis exhibeatur ; quod exemplar in nihilo prorsus immutatum, nihilque ci additum sive detractum in eo imprimi debeat. Et si quae ausu temerario contra praesentis decreti tenorem extra Urbem impressa fuerint, ultra poenas ab eadem S. C. infligendas, omni prorsus fide carere voluit ct declaravit, mandans proptcrca omnibus et singulis praedictis haereticae pravitatis Inquisitoribus, Patriarchis, Episcopis aliisque locorum Ordinariis, ut in sua quisque dioecesi vel provincia sedulo pervigilent ne quidquam contra superius disposita fiat vel attentetur. — SSinus approbavit.

237

S. Rit. C. /9 *Octobris i6gt.* — Cum S. Rit. C. innotuerit quamplures abusus irrepsisse circa recitationem Oilicii sub praetextu decreti ab eadem Congregatione evulgati anno i63o ct in Breviario Romano impressi, in quo pcimittitur posse in Ecclesia recitari Officia ct Missas celebrari dc illis Sanctis, quorum Corpora aut Reliquiae insignes in ca asservantur; Eihi PP. S. Rit. C. praepositi, eisdem abusibus evellendis praecipue intenti, inhaerendo decretis alias in similibus editis, declararunt: Praedicta Officia Sanctorum, ratione

cirr» induiua sinuorumrSï πβ *<·

Corporis seu insignis Reliquiae recitanda, intclligi debere de Sanctis dumtaxat in Martyrologio Romano descriptis, ct dummodo constet dc identitate Corporis scu Reliquiae insignis illius Sancti qui repentur in Manyrologio Romano descriptus ; dc ceteris autem Sanctis in praedicto Martyrologio non descriptis, aut pro quibus a S. Sede non fuerit specialiter concessum, Officia recitari ct Missas celebrari vetuerunt, non obstante quod ipsorum Corpora vel insignes Reliquiae in ecclesiis asserventur: quibus tamen ab Ordinariis locorum approbatis, debitam fidelium venerationem (prout hactenus servatum est) exhibendam esse censuerunt, sed absque Officio et Missa, sub poenis de non satisfaciendo praecepto recitandi Officium, aliisque in Constitutione B. Pii V contentis, – SSmus approbavit.

238

De litteris ieorKidh cMhlbend»·.

Ex Const. *Speculatores* Innoc. PP. XII *4- Nov. 1694.* — Decernimus ct declaramus nulli Episcopo seu cuiusvis loci Ordinario, tametsi Cardinalatus honore fulgeat, licere exterum quemdam , ac si ratione originis , seu domicilii, iuxta modum inferius declarandum, legitime contracti, non subditum, ad clericalem tonsuram promovere, cuiusvis beneficii ecclesiastici ei statim ac tonsura huiusmodi insignitus fuerit conferendi, seu ad quod is a patronis iam praesentatur seu nominatus fuerit, praetextu, etiamsi beneficium praedictum dc novo ea expresse adiecta lege fundatum fuisse constiterit ut quis immediate post clericalem characterem susceptum ad illud instituatur; praeterea clericum qui iam legitime a proprio Episcopo ad camdem clericalem tonsuram, seu etiam ad minores Ordines promotus fuerit, non posse ab alio Episcopo, ratione ac titulo cuiuscumque beneficii in illius dioecesi obtenti, ad ulteriores Ordines promoveri, nisi ante eorum susceptionem testimoniales litteras proprii Episcopi tam originis quam domicilii super suis natalibus, aetate, moribus ct vita sibi concedi obtinuerit, cosque Episcopo ordinanti in actis illius curiae conservandis exhibuerit. Licet vero clericus ratione cuiusvis beneficii in aliena dioecesi obtenti subiici dicatur jurisdictioni illius Episcopi in cuius dioecesi beneficium huiusmodi situm est, eam tamen de cetero hac in re inconcusse servari volumus regulam, ut nemo eiusdem subiectioncm ad clfcctum suscipiendi Ordines acquirere censeatur, nisi beneficium praedictum cius sit reditus ut ad congruam vitae sustentationem , sive iuxta taxam synodalcm , sive, ea deficiente, iuxta morem regionis pro promovendis ad sacros Ordines, detractis oneribus, per se sufficiat, illudquc ab ordinando pacifice possideatur, sublata quacumque facultate supplendi quod deficeret fructibus eiusdem beneficii cum adicctionc patrimonii etiam pinguis quod ipse ordinandus in eadem seu alia quavis dioecesi obtineret: ac Episcopus sic ordinans tam de praelictis testimonialibus litteris.quam de reditu beneficii huiusmodi in consueta collatorum Ordinum attestatione mentionem facere debebit.

Quii iiibdilut ratione onginli·

Ceterum subditus ratione originis is tantum sit ac esse intelligatur, qui naturaliter ortus est in ea dioecesi, in qua ad Ordines promoveri desiderat, dummodo tamen ibi natus non fuerit ex accidenti, occasione nimirum itineris, officii, legationis, mercaturae, vel cuiusvis alterius temporalis morae seu permanendae eius patris in illo loco; quo casu nullatenus eiusmodi fortuita nativitas, sed vera tantum ct naturalis patris origo erit attendenda. Quod si quis tanto temporis spatio in eo loco, in quo ex accidenti, sicut praemittitur, natus est, moram traxerit, ut potuerit ibidem canonico aliquo impedimento irretiri, tunc etiam ab Ordinario eius loci litteras testimoniales, ut supra, obtinere, illasque Episcopo ordinanti, per eum in collatorum Ordinum testimonio similiter recensendas, praesentari teneatur. At si pater in alieno loco, ubi eius filius natus est, tamdiu ac eo animo permanserit, ut inibi vere domicilium de iurc contraxerit, tunc non origo patris, sed domicilium per patrem legitime ut praefertur contractum pro ordinatione eiusdem filii attendi debet.

Quit subditus ratione domiciliii.

Subditus autem ratione domicilii ad effectum suscipiendi Ordines is dumtaxat censeatur, qui, licet alibi natus fuerit, illud tamen adeo stabiliter constituerit in aliquo loco, ut vel per decennium saltem in eo habitando, vel maiorem rerum ac bonorum suorum partem cum instructis aedibus in locum huiusmodi transferendo, ibique insuper per aliquod considerabile tempus commorando, satis superque suum perpetuo ibidem permanendi animum demonstraverit; ct nihilominus ulterius utroque casu se vere et realiter animum huiusmodi habere iurciurando affirmet. Si quis autem a propriae originis loco in ea aetate discesserit, qua potuerit alicui canonico impedimento obnoxius effici, etiam Ordinarii suae originis testimoniales litteras, ut supra, afferre debebit, ac de illis expressa similiter mentio in susceptorum Ordinum litteris facienda erit.

Dc subditis ratione iimtliiriuIH.

Ad haec nullus Episcopus alienae dioecesis subditum familiarem suum ad aliquos sacros scu minores Ordines vel etiam primam tonsuram promovere seu ordinare praesumat absque cius proprii, originis scilicet scu domicilii, Praelati testimonialibus litteris, ut supra, ct nisi, ad praescriptum Concilii Tridentini praefati, sess. xxiii, cap. ix *de Reform.,* familiarem praedictum per integrum ct completum triennium in suo actuali servitio secum retinuerit, ac suis sumptibus aluerit; beneficium insuper,

quod ci ad vîtam sustentandam, iuxta modum superius praefinitum, sufficiat, quacumque fraude cessante, statim, hoc est saltem intra terminum unius mensis a dic factae ordinationis, re ipsa illi conferat, ac in Ordinationis-huiusmodi testimonio expressam itidem familiaritatis ac litterarum praedictarum mentionem facere teneatur,

corttili mi not ••ban · λ « ·

Porro, ut quicumquc fraudibus aditus omnino praecludatur, volumus et Apostolica auctoritate statuimus atque decernimus, ut Episcopus quilibet suos ratione originis sive domicilii subditos clericos quoscumquc ab alienis Episcopis quavis auctoritate, etiam cum suis commendaticiis litteris, promotos, nedum ad formam Cone. Trid. supradicti, sess. xiv, cap. nr *De Reform.,* quoad scientiam examinare valeat, verum etiam Ordinum cis collatorum testimoniales litteras, gratis tamen recognoscere, ac diligenter perquirere an quoad illos praesentis Constitutionis forma ct dispositio adimpleta fuerit, assignato sic promotis termino competenti ei magis beneviso ad docendum de ciusmodi adimplemento, ita ut, quos eo termino elapso id minime praestitisse competent, a susceptorum Ordinum exercitio, si ita ct quamdiu ei expedire videbitur, suspendere, iliisque, ne in altari aut in aliquo Ordine ministrent, interdicere possit.

vcro PrdCmissa omnia ct singula perpetuo ct inviolabiliter observari atque adimpleri volumus, ut, s' quid in iisdem praemissis seu eorum aliquo secus fiat, ordinans quidem a collatione Ordinum per annum, ordinatus vero a susceptorum Ordinum cxccutionc, quamdiu proprio Ordinario videbitur expedire, eo ipso suspensus sit, aliisque insuper gravioribus poenis, pro modo culpae, nostro et pro tempore existentis Romani Pontificis arbitrio infligendis, uterque subinccat.

239

ÏΓ» ", S· θ· c'e Pr°P- p· θ·)·
» – Illicitam sed non invalidam efficere Ordinationem (Episcopi) deficientiam duorum Episcoporum cum consecratore (t).
Γ·T""'

240

J (. .. s c de prop F 9 AprK (C.G.).
(«hna — Referente Erfio Card, be Abdua instantiam... Plebani ecclesiae catlicdralis Sylvaeducensis, petentis confirmationem decreti provisionalis R. P. D. Basseri, olim Vicarii Ap. Sylvaeducensis, emanati sub dic 28 Febr. 1686, quo reservatur parochis cleri saecularis, privative quoad omnes missionaries regulares, Communio paschalis, ac benedictio puerperarum; S. Congregatio, re mature discussa ct auditis partibus, censuit Communionem paschalem spectare privative ad parochos sive saeculares sive regulares.

24I

Const. Innoc. PP. XII. 27 *Dec. 1G97.* — hccrcta S. C Concilii auctonlate Urbani VIII. dic si lumi ıα 1625 edita *upcr Mistarum edebratione.

Nuper a Cpngr. Vener. Fratrum nostrorum S. R. E. Cardd. Concilii Trid. interpretum prodierunt decreta tenoris infrascripti, videlicet :

< Alias super celebratione Missarum ac prohibitione illas moderandi seu reducendi absque Sedis Ap. licentia, nec non super earumdem oneribus perpetuis suscipiendis, ct religiosorum numero ulna redditus et consuetas eleemosynas locorum regularium non habendo, emanarunt ab hac S. C. S. R. E. Cardd. Concilii Trid. interpretum, auctoritate per felicis recordationis Urbanum PP. VIII. illis specialiter attributa, quamplura decreta tenoris sequentis : —

< Cum saepe contingat *etc. (V. n. 16).*

< Excitatis autem super praemissorum dccretorum intelligentia seu interpretatione infrascriptis dubiis, prodierunt a memorata Congregationc, simili auctoritate illi a praefato Urbano PP. VIII specialiter attributa, responsiones seu declarationes inferius apponendae : ciin proposui cfC|3.

< 1. Super *primo* S. C. decreto dc celebranone Missarum , quo prohibetur ne Episcopi in diocccsana Synodo aut Generales in Capitulis generalibus, vel alias quoquomodo, reducant onera ulla Missarum celebrandarum, aut post idem Concilium imposita aut in limine fundationis, quaeritur : quid, si legatum sit ita tenue, ut non sit qui velit onus illi iniunctum subire, et, si recurrendum sit ad Sedem Apostolicam pro moderatione oneris, totum aut fere totum insumendum sit pro expensis ad id necessariis? Et quid, si permittatur Episcopo in fundatione ut possit huiusmodi onera moderari? «,'7

2. Sup:r *secundo* eiusdem Cong. decreto, quo cavetur ut celebrentur tot Missae quot ad rationem tribut ae eleemosynae praescriptae fue- mm pro diu «· ICvm,nMU·

(1) Bcncd. XIV. De Svn. dioec. Lib. XIII, cap. 13. n. 7 lucc habet: « .... Animadvertimus sicuti valida est sed illicita Episcopi consecratio, quam unus peregerit Episcopus duobus assistentibus sacerdotibus, dum AnostOHcmn non praecessit indultum, quo ita fieri pertnhsiim fuerit, non absimili ratione validam haberi debere, et tantummodo illicitam episcopalem consecrationem, quam peregerit unus Antistes, uno assistente presbytero, quamvis in obtenta dispensatione seu induito ca lex adscripts fuisset ut duo adstarent presbyteri; utroque enim casu omnia concurrunt ad actus validitatem necessaria , ct utroque casu aliquid desideratur quod ad eiusdem actus solemnititem ct praescriptorum rituum observantiam pertinet : quandoquidem in prima facti specie deest Antistitum praesentia a sacris canonibus statuta, in altera vero desideratur praesentia duorum sacerdotum quos Pontifex adhibendos voluit ».

rint, quaeritur: an verba illa: *praescriptae fuerint,* intclligcnda sint dc praescriptione facta ab offerente vel ab Ordinario?

3. An, cum Ordinarius praescripserit eleemosynam congruam, iuxta qualitatem loci, personarum ac temporum, sacerdotes accipientes stipendium minus congruo, teneantur Missas illis ab offerente praescriptas celebrare?

4. An sacerdotes, qui tenentur Missas celebrare ratione beneficii seu cappellac, legati aut salarii, possint etiam manualem eleemosynam pro Missis votivis aut defunctorum recipere, et unico Missae Sacrificio utrique oneri satisfacere?

5. Posito quod testator relinquat ut celebrentur pro eius anima centum Missae, absque ulla praescriptione eleemosynae, quaeritur: an liberum sit haeredibus eleemosynam sibi benevisam praescribere, an vero eadem eleemosyna praescribenda sit ab Ordinario?

Ifc privUcgHs tctocaiit.

6. Super *tertio* Congregationis decreto, in quo eadem Congregatio revocat privilegia, quibus indulgetur ut certarum Missarum vel Anniversariorum celebratione, aut aliquibus collectis seu orationibus, plurium Missarum oneribus in futurum suscipiendis satisfiat, quaeritur: an verba *in futurum suscipiendis*, intelligenda sint de oneribus suscipiendis post privilegium?

Pc ditnInutionc dtcnosynac.

7. Super *quarto* eiusdem Congregationis decreto, quo prohibetur sacerdoti qui suscepit Missam celebrandam cum certa eleemosyna ne camdcm Missam alteri, parte eiusdem eleemosynae sibi retenta, celebrandam committat, quaeritur: an permittendum sit administratoribus ecclesiarum, ut retineant aliquam eleemosynarum portionem, pro expensis manutentionis ecclesiae, altarium, inservientium, paramentorum, luminum, vini, hostiae et similium?

8. An hoc decretum habeat locum in beneficiis quae conferuntur in titulum, id est, an rector beneficii, qui potest per alium celebrare, teneatur sacerdoti celebranti dare stipendium ad rationem reddituum beneficii?

9. An sacerdotes, quibus aliquando offertur eleemosyna maior solita pro celebratione Missae, debeant dare camdcm integram eleemosynam iis quibus Missas celebrandas committunt: an vero satis sit ut dent celebrantibus eleemosynam consuetam?

Ik M t»i» nuniWibui ct quo l/iiais.

10. Super *quinto* eiusdem Congregationis decreto, quo inter caetera statuitur in haec verba: *Eleemosynas vero manuales et quotidianas pro Missis celebrandis ita demum Udem accipere possint, si oneribus antea impositis ita satisfecerint, ut nova quoque onera suscipere valeant; alioquin omnino abstineant ab huiusmodi eleemosynis, etiam sponte oblatis, in futurum recipiendis, et capsulas auferant,* etc., quaeritur: an hoc decretum prohibeat absolute quominus accipiant novas eleemosynas ii qui acceptis non satisfecerunt, et quid, si congruo tempore possint omnibus satisfacere?

11. Quid, si offerens eleemosynas, audito impedimento, consentiat ut sacerdos Missam celebret cum primum poterit?

12. An poena interdicti et aliae appositae in eodem decreto, afficiant tam eos qui accipiunt eleemosynas contra formam ibi praescriptam, quam *cos* qui non auferunt capsulas ab ecclesiis, ut ibidem praecipitur.

13. An in hoc decreto comprehendantur illae capsulae, quae apponi solent in ecclesiis in dic Commemorationis omnium defunctorum et vulgo dicuntur *Casse de* Morti.*

14. An administratores ecclesiae magnae devotionis et concursus possint eleemosynas pro Missis celebrandis accipere, si iisdem Missis nonnisi post longum tempus satisfacere valeant, ne alias cultus ecclesiae, et devotio ac concursus fidelium, ut aiunt, minuantur.

15. Quia prohibitio dicti decreti videtur aliquibus directa solis Capitulis, Collegiis, Societatibus, Congregationibus, necnon omnibus et singulis ecclesiarum, piorum locorum, tam saecularium quam regularium, superioribus, de quibus fit expressa mentio, non autem privatis sacerdotibus, qui tamen comprehendi videntur sub clausula generali: *et aliis ad quos pertinet;* supplicatur pro opportuna declaratione.

Deciirationei id »upndkta do bu'

Sacra Congr. Cardd. Concilii Trid. interpretum, auctoritate sibi a SS. D. λ. attributa, ad singula dubia superius proposita ad hunc modum respondit, videlicet: Ad 1. Etsi legatum sit adeo tenue, nihilominus pro reductione oneris, ut supra impositi, ab iis, ad quos pertinet, Sedem Apostolicam esse adeundam, quae absque ulla impensa id statuet quod magis in Domino c re esse iudicavcrit; verumtamen, si in ipsa beneficii erectione expresse cautum Iuerit, ut liceat Episcopo iniunctum onus reducere, ac moderari legem hanc fundationis, quam decreta hac de re edita non sustulerunt, esse validam ct observandam.

Ad 2. Esse intelligenda de praescriptione facta ab eo qui eleemosynam tribuit, non autem ab Ordinario; quod si tribuens eleemosynam numerum Missarum celebrandarum non praescripserit, tunc tot Missas celebrari debere quot praescripserit Ordinarius, secundum morem civitatis vel provinciae.

Ad 3. Teneri.

Ad 4. Sacerdotes, quibus diebus tenentur Missas celebrare ratione beneficii seu capellae, legati aut salarii, si eleemosynas pro aliis etiam Missis celebrandis susceperint, non posse eadem Missa utrique obligationi satisfacere.

Ad 5. Censuit (S. C.), ubi nullam certam eleemosynam testator reliquit, esse ab Episcopo praescribendam eleemosynam congruam, quae

respondeat oneribus Missarum celebrandarum, secundum morem civitatis vel provinciae.

Ad 6. Ita esse intclligcnda.

Ad 7. Permittendum non esse ut ecclesiae ac pia loca, seu illorum administratores, ex eleemosynis Missarum celebrandarum, ullam utcumque minimam portionem retineant, ratione expensarum quas subeunt in Missarum celebratione, nisi cum ecclesiae ct loca pia alios non habent reditus, quos in usum carum· dem expensarum erogare licite possint ; ct tunc quam portionem retinebunt, nullatenus debere excedere valorem expensarum, quae pro ipsomet tantum Missae Sacrificio necessario sunt subeundae; et nihilominus, eo etiam casu, curandum esse ut cx pecuniis quae supersunt, expensis ut supra deductis, absolute tot Missae celebrentur quot praescriptae fuerint ab offerentibus eleemosynas.

Ad 8. Non habere locum, sed satis esse ut rector beneficii, qui potest Missam per alium celebrare, tribuat sacerdoti celebranti eleemosynam congruam secundum morem civitatis vel provinciae, nisi in fundatione ipsius beneficii aliud cautum fuerit.

Ad 9. Debere absolute integram eleemosynam tribuere sacerdoti celebranti, nec ullam illius partem sibi retinere posse.

Ad 10. Non prohibere absolute; ac proptcica, etsi oneribus iam susceptis non satisfecerint, posse tamen nova etiam onera suscipere Missarum celebrandarum, dummodo infra modicum tempus possint omnibus satisfacere (t).

Ad ii. Quamvis onera suscepta infra modicum tempus adimpleri nequeant, si tamen tribuens eleemosynam pro aliarum Missarum celebratione id sciat et consentiat ut illae tunc demum celebrentur, cum susceptis oneribus satisfactum fuerit: decretum non prohibere quominus eo casu eleemosyna accipiatur pro iisdem Missis iuxta benefactoris consensum celebrandis.

Ad 12· Has poena* non habere locum nisi in suscepturis onera perpetua Missarum celebrandarum sine licentia Episcopi vel eius Vicarii generalis, aut Generalis vel Provincialis.

Ad 13. Comprehendi.

Ad 14. Non posse, nisi de consensu eorum qui eleemosynas tribuunt, ut supra in responsione ad undecimum.

Ad I5. Comprehendi etiam privatos sacerdotes.

nnMb
r-· 4«trvtarwfli
•-e'er·*«·
XII 4*c
V*»·. «· M»φ7 t-

Cum autem super praemissis diversi irrepserint abusus, iliorumque occasione quamplurcs querelae ct recursus ad Apostolicam Sedem pervenerint, cupiens eadem Congregatio Cardinalium Cone. Trid. interpretum huiusmodi detestabile» abusu* c Christiana republic* pro viribus evellere, ac opportune providere, ut, sublatis fraudibus, ac emendata negligent!*, piae disponentium seu benefactorum voluntati fides illibata servetur, defunctorum unimabus integra ct prompta praestentur suffragia itidemque Deo maior gloria ct ecclesiis praestantior cultus reddatur, praevia auctoritate per SSmum Dominum Nostrum Innocentium divina providentia Papam XII ei specialiter attributa, infrascripta decreta, prius in particulari nonnullorum cx praefatis Cardinalibus per Sanctitatem Suam deputata, ct postea in generali huiusmodi Cardinalium Congregatione mature ct accurate discussa, recognita, examinata edidit.

1. In primis praeinserta decreta cum praemissis illorum declarationibus plenissime et amplissime approbat, confirmat et innovat , omniaque ct singula ibidem contenta et expressa iterum omni meliori modo decernit, statuit, ac ab omnibus ct singulis etiam speciali ct individual! nota seu expressione dignis penitus observari , ct omnimodae exccutioni demandari decernit, sancit ct praecipit.

Dc condoaitla· ne, reductione, compo»itiooe & nerum Mint* mm.

2. Insuper ut in re tanti momenti consultius, ac maiori, ut par est, circumspectione procedatur, si qui forsan fuerint vel sint, suis pravis ct erroneis intentionibus seu opinionibus blandiri volentes, Missarum celebrationem omittunt sub malitiosa vel irrationabili spe carumdem condonationem vel reductionem a Sede Apostolica, vel compositionem a reverenda fabrica S. Petri de Urbe obtinendi ; Congregatio praefata tum eosdem, tum quoscumque alios, qui posthac in adeo detestabiles abusus ausi fuerint offendere, certiotcs fieri ct monitos esse voluit, praefatas condonationes ct reductiones ab eadem Ssde nonnisi cx rationabili causa seu aequa commiseratione, compositiones vero a dicta fabrica, utente suis facultatibus ct privilegiis, nonnisi cx causa pariter rationabili , ct cum clausulis opportunis, ct praesertim cum illa: *Dummodo malitiose non omiserint animo habendi compositionem, alias gratia nullo modo suffragetur,* admitti consuevisse ct solere. Quapropter, ut locus omnis in posterum hisce praetextibus praecludatur, memorata Congregatio tales intentiones, opiniones seu spes, ac eleemosynarum sive in toto sive in parte versiones in alium quam praefatarum Missarum usum seu satisfactionem, ct quascumque alias, directas vel indirectas, immediatas vel mediatas contraventiones seu circumventiones, declarat prorsus irrationabiles, iniustas ct illicitas, illasquc omnino reprobat, clamat ct interdicit.

De receptione ct tabula onemo Mutarum.

3. Cumque huiusmodi absurda ex eo plerumque proveniam, quod onera Missarum supra vires suscipiantur, caveant omnes ct singuli rectores, superiores ct ministri quarumcumque tum saccularium tum regularium ecclesiarum,

(1) *InJr*4 *mtdicum Itmput* intclligi *infra mcnitm* declaravit eadem S. C. Concilii (17 Iulii 1755).

seu carum capitula, ne onera, seu Missas, tum perpetuas, tum temporales, tum etiam manuales, quarum satisfactioni impares fuerint, quoquomodo suscipiant. Utque id ipsum, quoad fieri poterit, pateat, teneantur iidem conficere, semperque in loco magis patenti et obvio retinere tabellam onerum perpetuorum et temporalium, litteris perspicuis et intelligibilibus descriptorum; quorum implemento si moraliter et intra praescriptum seu breve tempus satisfacere non posse, seu illa dumtaxat et non ulteriora adimplere posse crediderint, seu credere debuerint; alias Missas, sive perpetuas, sive temporales, sive manuales per se vel per interpositas personas, quoquomodo recipere seu acceptare omnino desistant seu abstineant; et ulterius tali casu in eadem tabella similiter exprimant sese propterea aliis Missis acceptandis et celebrandis impares esse.

Ix duobu* ii-

4. Iidemque teneantur pariter in sacrario duos libros retinere, ac in eorum altero singula onera perpetua et temporalia, in altero autem Missas manuales, et tam illorum quam istarum adimplemcntum et eleemosynas distincte et diligenter annotare et annotandas seu annotanda curare, singulisque annis de supradictis adimplcmentis, eleemosynis et oneribus pariter exactam rationem suis superioribus reddere, ac omnes et singulas rationes huiusmodi in praefatis respective libris, simili distinctione et diligentia, tam praefati a quibus rationes debent reddi, quam superiores quibus reddendae erunt, describere seu annotare sive describendas vel annotandas respective curare.

Ik apia dee-
M

5. Quibus semper salvis, debeant ulterius Regulares praedicti omnes et quascumque eleemosynas tum manualium tum perpetuarum et temporalium Missarum reponere in capsa particulari sub duabus clavibus, quarum una penes superiorem localem, altera vero penes alium a capitulo conventual! deputandum retineatur, ac de iisdem eleemosynis et celebratione Missarum coram putribus discretis seu consiliariis, vel alio simili modo nuncupatis, singulis mensibus districtam rationem exigere et respective reddere.

po:niein con-
n!ci cir-
cjp.cdicia.

6. Quod si praedicti, ad quos iura tabellae, capsae et librorum praefatoium respective pertinet seu pertinere debet, suam operam praemissis, ut praefertur, minime navaverint, et superiores tum saccularium tum regularium ecclesiarum rationem praedictam non exegerint, seu non invigilaverint quod praefati, qui in curam tabellarum et librorum incumbunt, suo muneri, ut praefertur, satisfaciant, in singulis respective casibus saeculares poenam suspensionis incurrant, regulares vero voce activa et passiva ac gradibus et officiis, quae obtinent, ipso facto et absque alia declaratione privati sint et intelligantur, necnon ad huiusmodi gradus et officia obtinenda similiter inhabilitentur, et inhabilitati sint et intelligantur.

7. Porro, ne ullo unquam tempore omnia et singula decreta praedicta in oblivionem seu desuetudinem abeant, rectores, superiores, seu capitula ecclesiarum saccularium illa retineant publice exposita in eorum sacrario; superiores vero locales cuiuscumque monasterii, conventus ac domus regularis curare et efficere teneantur, sub poena privationis officiorum quae obtinent vocisque activae et passivae, ipso facto incurrenda, ut in perpetuum sexto quoque mense, idest feria secunda post primam Dominicam Adventus, et feria sexta post octavam Corporis Christi, omnes et singulae praemissae tum insertae seu confirmatae tum in praebens factae ordinationes, una cum dictis declarationibus, in publica mensa perlegantur.

De publica expolitione et lectione praelatorum decretorum et dccltratio-num.

8. Meminerint igitur et satagant Ordinarii, ut a personis et in ecclesiis quoquomodo etiam in vim decretorum Cone. Trid. sibi subiectis Missae ca qua par est fide et diligentia celebrentur, et cuncta et singula decreta huiusmodi omnimodae execution! demandentur, nedum iustitiam recurrentibus seu instantibus reddentes, sed ex officio, tum in visitationibus, tum in aliis actibus et modis quos expedire et convenire toties quoties indicaverint, inquirentes, ne aliquid committatur, pervertatur, differatur vel omittatur, quod his omnibus et singulis decretis adversetur.

De enn Ordinariorum circa e-xcculionemprxc* mwwnim.

9. Caveant etiam respective omnes regulares tum subditi tum superiores quicumque, nedum locales, sed etiam provinciales ce generales, ne Missarum celebratio et omnium decretorum praemissorum exeeutio, cum pernicie propriarum animarum, cum praeiudicio illarum quibus Missae sunt applicandae, et cum magno christitidelium scandalo, quoquomodo omittantur, differantur, negligantur seu pervertantur, alioquin ultra propriae conscientiae onerationem, poenam privationis vocis activae et passivae, ac graduum et officiorum quae obtinent, nec non inhabilitationis ad huiusmodi gradus et officia obtinenda prorsus incurrant.

De câdem cun Suncnoruiu regularium.

10. Curent propterea praefati superiores regulares in omnes et singulos contravenientes debitis poenis diligenter et prompte etiam per inquisitionem animadvertere; et insuper teneantur omnes et singuli superiores locales in provincialibus capitulis seu congrcgationibns exhibere attestationem seu fidem ab omnibus sacerdotibus conventus, monasterii, seu cuiuscumque domus regularis subscriptam et iuratam, quod omnibus et singulis tum perpetuis tum manualibus Missarum oneribus seu obligationibus, ad limites et tenorem praesentium decretorum, tempora eorum regiminis fuerit omnino et intcgraliter satisfactum, vel, deficiente aliqua modica satisfactione, possit etiam huiusmodi residuali implemento Missarum distincte referendarum intra breve tempus moraliter satisfieri, ca adiecta et omnino adimplenda con-

De tide celebrationi· Minarum aSupcnonbu» in Capituli* exhibenda.

ditione, quod ante praefatae attestationis exhibitionem quicumquc superiores locales praedicti vocem activam seu passivam in memoratis capitulis seu congregationibus omnino habere non valeant.

pe» 4cith«n, ; fr

11. Praeterea provinciales, vicarii et visitatores provinciarum seu congregationum dcbebtint, in fine eorum regiminis, superioribus generalibus in forma probante ostendere quod execution! praesentium decretorum sedulo invigilaverint, et ad eorum tenorem in omnibus

•c«riRt «n-

ct singulis conventibus seu monasteriis vel domibus regularibus provinciae seu congregationis dc omnibus ct singulis oneribus ct obligationibus ac insimul satisfactionibus Missarum exactam ct diligentem rationem exegerint, ac contra delinquentes ad declarationem ct cxccutionem respective poenarum in decretis contentarum processerint, ct de adimplemcnto, circa ea quae in praemissis ad ipsos spectant, legitime docuerint; alias ad vocem activam ct passivam in capitulis generalibus nullatenus admittuntur.

ne cvecatitmc fi>T ▪ ▮ T ' '

ia. Ceterum, quia etiam ad quamplures archiconfraternitates, cunfratcrnitatcs, societates, congregationes, hospitia, altaria, cappcllas, oratoria ct ecclesias, ac alia loca ct opera pia quomodolibct nuncupata (quae cuicumque curae seu regimini aut administration! vel directioni laicorum cuiuslibet gradus, status, conditionis ct praeeminendae etiam speciali ct individual! nota dignorum dumtaxat, vel quorumcumque ecclesiasticorum ct laicorum huiusmodi inixtim commendata, annexa seu quomodocumque commissa vel attributa sunt) onus seu cura celebrationis Missarum, sive manualium, bive ad tempus, vel in perpetuum pertinent ; hinc, salvis semper iis, quae in praeinscrlis decretis continentur, omnes ct quicumque huiusmodi archiconfraternitatum, societatum, congregationum, hospitalium, altarium, cappdlarum, oratoriorum ct ecclesiarum, ac aliorum locorum ct operum piorum rectores seu administratores vel directores, ct alii huiusmodi officiales, necnon ii, ad quos cura tabellae ct librorum in praemissis spectat, tabellarum libros, ct haec decreta respective, iuxta modos superius expressos, similiter retinere, necnon dc oneribus ac celebrationibus et elccmosvnis dictarum Missarum singulis annis rationem exigere, ct respeclive iis, ad quos pertinet, reddere sub poenis arbitrio, et, in subsidium, excommunicationis, teneantur.

b* '.· »' 0- !, X

i3. Postremo omnibus ct quibuscumque tam ecclesiasticis personis, cuiuscumque ordinis, status, gradus, rcgulic, congregationis, societatis, conditioni·» ct dignitatis existant, quam laids quocumque honore ct potestate praeditis, omnia et singula praemissa decreta interpretandi, necnon ecclesiasticis praedictis poenas in huiusmodi decretis relaxandi, seu quoquomodo circa praemissa dispensandi, omnis ct quaecumque facultas sit penitus interdictu.

friedicudea» con rrow,r

Quocirca, cum dilectus filius noster Ioseph titulo S. Mariae Transpontinac S. R. E. presbyter Cardinalis Sacripantcs, memoratae Congregationis Praefectus, praefata decreta nobis retulerit, nos considerantes eadem ct singula omnia decreta, ea qua decet maturitate digesta et examinata , ac in vim apostolicae auctoritatis, eidem Congregationi specialiter ut praefertur attributae, peracta, perutilia fore censentes, iliaque propterea perpetuo et inviolabiliter observari, nec non Constitutionis nostrae munimine roborare volentes, motu proprio, non ad cuiusquam nobis super hoc oblatae petitionis instantiam, sed cx certa scientia et matura deliberatione, deque Apostolicae potestatis plenitudine, inserta decreta, omniaque ct singula in eis contenta, tenore praesentium, auctoritate aposlolica, confirmamus ct approbamus, iliisque inviolabilis et irrefragabilis apostolicae firmitatis robur ct efficaciam adiicimus ; quin imo, motu, scientia, deliberatione ac potestatis plenitudine similibus, omnia et singula, in supradictis decretis contenta, de novo statuimus, decernimus et ordinamus, ac ab omnibus et quibuscumque, etiam speciali ct individua nota dignis, omnino exacte et perpetuo servari volumus, sancimus ct mandamus.

Clausulae.

Decernentes, praesentes litteras etc.

Non obstantibus etc.

242

Miaiionahl noa sunt veri parochi.

S. C. de Prop. Fide *28 Apr. i6y8.* — i. An in Missionibus qui sunt magis antiqui missionarii, parochi in tali Missione censeantur, maxime si capellam scu sacellum, aut ecclesiam ct sepulturam habent publicam.

De Mhiionariorum,qui parochi censentur, remotione.

2. /\n ubi sic missionarii parochi censentur, novis missionariis advenientibus, Vicarius Apostolicus vel Episcopus loci possit ad libitum parochiam ab iis amovere, ut novis missionariis concedar.

R. Ad 1. Non esse veros parochos.

Ad 2. Non posse nisi ex gravi causa ct consulta prius S. Congregatione.

243

De matrimonio ab apostatis inito post apostslam 1 fide.

S. C. S. Officii 27 *Iulii i6g8* – Mission. Capuccw. — 1. An matrimonium inter apostatas a fide, et antea rite baptizatos, post apostasiam, publice more gentilium vel mahumetanorum initum, sit vere matrimonium ct sacramentum.

2. An post matrimonium sic initum, si tales duo coniuges iterum ad fidem convertantur ct disiungi postulent, possint cum olio vel alia nubere, maxime si contendant quod hoc matrimonium fuerit nullum.

3. An post suprodictum matrimonium , si

repudium ante conversionem fecerint, et alteruter coniugum secundum matrim., sicut in usu est. cum alio item baptizato vel baptizata inierit, ct si ambo in secundo matrimonio revertantur ad fidem, altero in infidelitate permanente: an, inquam, primum vel secupdum matrimonium valeat, et separari debeant qui convertuntur.

4. An, supposito quod matrimonium, ut supra, post apostasiam initum sit, si tamen coniugum alter convertatur, possimus cum illo dispensare, sicut possumus cum infidelibus conversis.

5. An si duo coniugcs non baptizati convertantur, ct simul habitare renuant, possit cum illis dispensari ut simul nubant.

R. Ad i. Si adsit pactum dissolubilitatis, non esse matrimonium neque sacramentum ; si vero non adsit, esse matrimonium ct sacramentum.

Ad 2. Hoc pendet a resolutione et distinctione primi dubii, scilicet negative, si in contractu matrimonii pactum dissolubilitatis non fuerit.

Ad 3. Ut ad proximum, nempe si est validum primum matrimonium iuxta distinctionem praedictam, separandum esse secundum matrimonium.

Ad 4. Negative, supposita validitate primi matrimonii iuxta distinctionem ut supra.

Ad 5. Si dictio *simul nubant* intclligitur quod possint ambo novum matrimonium inire cum aliis, respondendum *negative,* supposita validitate, ut supra. Si vero intclligitur quod possint continuare in matrimonio, *affirmative* etiam sine novo consensu, neque indigere dispensatione.

244

Oc auctoritate Vicinorum Ann. ix Regulares.

S. C. de Prop. F. *8 Aug. 1698* (C. P. pr o Sin Q. — Non licere Vicariis App. eripere ecclesias Regularibus; posse tamen cx legitima causa aliquem regularem removere, dummodo alius restituatur eiusdem Ordinis deputandus a Superiore regulari, et a Vicariis App. approbandus; neque hac in ic adversari Breve Clementis IX (/. *n. tS6)* iuxta quod licet iisdem Vicariis parochias dividere ct multiplicari operarios tum saeculares tum regulares iuxta sacros canones.

245

De quantitate tleeraotynacMi»-urutn.

S. C. Concilii /9 *Nov. i(ig8* –Apr ü t îh a . – r. Quanta debeat esse eleemosyna Missarum manualium.

2. Quanta esse debeat pro perpetuis non taxatis a fundatoribus.

R. Ad ! et 2. Censuit (S. C.) attendendam esse consuetudinem loci, vel legem synodalcm, quatenus adsit ; sin minus statuendam esse per Episcopum eleemosynam competentem eius arbitrio.

246

De occultatione fidei catholicae.

S. C. S. Officii 29 *iulii* — Vir primae nobilitatis in Anglia ab infantia educatus in hacrcsi calviniana, agnito nuper errore, catholicam fidem amplecti decrevit. Gravissimis vero de causis etiam religionem ct statum in isto Regno vere ct summopere concernentibus vellet conversionem suam manere secretam. In his autem circumstantiis versatur : numerosam habet familiam, totam haereticam; ministrum quoque haereticum, de more magnatum istius gentis, domi alit, ct, cum sit viduus, liberos habet sub haereticis tutoribus constitutos. Igitur ne prodatur eius conversio, quousque saltem occasio affulgeat secure disponendi res suas, quaeritur:

1. An familia sua haeretica conveniente ad preces domesticas haereticas, quas pracelegit dictus minister, possit nobilis ille hacrus in cumdem locum convenire, legendo privatim preces catholicas.

2. An possit tuta conscientia liberos suos relinquere sub tutoribus haereticis, dum cos retrahendo proderet fidem suam.

R. Ad 1 et 2. Non posse.

247

De tempore impertiendae indulgentiae plcmnac constituti· in morti» articulo.

S. C. S. Officii *Ianuar. [700.* — Iuxta indultum a S. Sede concessum, missionarii omnes habent, per communicationem, facultatem elargiendi indulgentiam plenariam in articulo mortis constitutis. Verum cum raro inveniant fideles praecise in articulo mortis constitutos , inde fit ut alii dictam Indulgentiam elargiantur ubi tantum est mortis periculum, licet proxime admodum non videatur imminere; alii vero iuxta rigorem verborum non applicant nisi quo tempore agonia videtur proxima; ct tunc, quando non observant tam proximum mortis periculum, sive ope mcdalliorum quibus. auctoritate S. Sedis, huiusmodi Indulgentiae adnexae sunt, quaeque fidelibus dant, sive invocatione SS. Nominis Icsu, prout concessum est a pluribus Summis Pontificibus, monent fideles ut conditiones apponant, quibus tantum beneficium consequi mercantur. Si S. C. determinare censeat cui pacto potius adhaerendum, omnes quotquot sumus praesto erimus S. Sedis iudicio.

R. Ad id quod inter missionaries contre)· vertitur de tempore impertiendae Indulgentiae plenariae constitutis in mortis articulo, S. C. ccnsuit eam temporis circumstantiam satis esse ut rite conferatur, quae sufficit Extremae ipsi Unctioni conferendae, cum nempe infirmus vi

morbi cernitur ad interitum vergere. Neque proximius agoni tempus expectandum esse, quo aegrotus vix sui compos, ad cos plane animi motus edendos impar est, quos Rituale Romanum ciflagirat, ut tanti beneficii, sicut Extremae Unctionis, fructus uberius percipiatur. Quamobrtm e missionariorum debito fore, post adhibitam infirmo sacramcnfalem unctionem, cumdem excitare nd ea animo concipienda quae in eodem Rituali libro leguntur, mox vero tnm insigni beneficio plenariae remissionis cumdem communire; idque tunc potissimum praestare cum se haud reversuros praevident.

248

C' S· Officii 2<? *Apr. 1700.* — i. Se per le parole *simulantes confessiones audire* (in Bulla contra sollicitantes) si ricerchi copulativamcntc la sollccita/.ionc c la confessione vera o simulata a segno che, non concorrendovi queste duc circustanze, non vi sia 1'obbligo di denunziare.

2. Se quando il confessionario dei inonastcri serve anchc di collocutorio al confessore, in caso che seguano ivi soilecitazioni, vi sia obbligo di denunziare·

R. Ad i. Sufficere concursum alterutrius.

Ad 2. Affirmative.

249

S. C. de Prop. Fide *Aug. tyoo* (C. G.). — Se le fucoltl dei Prefetto (di Missione) debbono durare sino a tanto che saranno ottenutc le nuove dei successore.

R. Affirmative.

250

S. Rit. C. 22 */an. tyot* – Congregationis Montis Coronae. — 1. An liceat non habentibus usum pluvialis in die ct infra octavam Corporis Christi peragere processionem cum SStho Sacramento, et illud sine pluviali exponere.

1. An in Sacrificio Missae adhiberi possit palla a parte superiori drappo serico cooperta.

3. An sacerdotes in Sacrificio Missae uti possint cingulo serico.

4· An ante sacras Reliquias expositas unica solum lampas continuo arderc debeat an plures.

5. An ante ostiolum Tabernaculi SSffii Sacramenti retineri possit vas tlorum, vel quid simile, quod praedictum occupet ostiolum cum imagine Dfti Nostri in eodem insculpta.

R. Ad i. Negative quoad primam partem, Affirmative quoad secundam.

Ad 2· Negative.

Ad 3. Congruentius uti cingulo lineo.

Ad 4. Omnino oportere ut super altare sal-

tem ardeant duo lumina; alias Reliquiae non exponantur.

Ad 5. Negative ; posse tamen in humiliori et dcccntiori loco.

251

S. C. de Prop. F. 27 */unii ryor.* — Se, attesa la restrittiva circa *adustionem et incisionem* posta nel rescrilto di facolU di escrcitare la medicina, sia anchc proibito di usare adustioni leggere, e cose simili. Circi (iculutem mediciMn exercendi.

R. Non prohibetur, nisi adsit periculum vitae aut mutilationis membrorum.

252

S. C. de Prop. F. 5 *Sept, ryot* (C. G.). — Missionem (Valstanensem in dioecesi Eporedien.) esse manutenendam, et missionarios non teneri se subiicere examini Episcopi pro audiendis confessionibus in locis suae missionis ; debere tamen se abstinere a parochialibus absque parochorum vel Episcopi licentia. []c minionario rum dependents ab Episcopii.

253

S. C. de Prop. Fide *14 Febr. ryou.* — Nullus Vicarius Ap. jurisdictionem aliquam exercere possit nisi intra limites provinciae seu territorii sibi in Brevi suae deputations a Sede Ap. demandati. Contra vero nullus Episcopus aut alius Ordinarius, quantumvis mctropolitana, seu prirnatiali, aut alia quacumque dignitate praefulgens in praefatis locis Vie. Ap. curae commissis, ullo modo se ingerere possit aut debeat. Missionariis autem sive saecularibus, sive regularibus, etiam Societatis lesu, non liceat, etiam vigore suorum privilegiorum, Sacramenta administrare aut alia munia parochialia obire, nisi dc licentia praefatorum Ordinariorum seu Vic. Apost. in quorum respective provinciis aut dioecesium eosdem missionarios commorari contigerit. Dc circumteriptionc iuriidictioni· Vicariarum App.ctEpi* icoporum.

254

S. C. S. Officii 25 *lanuar. 1703*- Qiir bkc. — i. Quid faciendum incumbat missionario qui imprudenter ct inconsiderate baptizasset omnes Missionis suae infantes, quorum patres et matres adhuc infideles essent. rue baptfaiii.

2. Quaeritur utrum antequam adulto conferatur Baptisma, minister teneatur ei explicare omnia fidei nostrae mysteria, praesertim si est moribundus, quia hoc perturbaret mentem illius. An non sufficeret si moribundus promitteret fore, ut ubi e morbo convalescet, instruendum se curet, ut in praxim redigat quod ei praescriptum fuerit. n-'Plvsma adulti· moribun* <n» corfferendurn'

R, Ad 1. Teneri per se vel per alios, quan-

turn fieri potest, instruere filios infidelium imprudenter et inconsiderate baptizato*, cum ad usum rationis pervenerint, monitis etiam celeris missionariis, imo ct Episcopo, quatenus opus fuerit.

Ad 2. Non sufficere promissionem, sed inissionarium teneri adulto etiam moribundo, qui incapax omnino non sic, explicare mysteria fidei quae sunt necessaria necessitate medii, ut sunt praecipue mysteria Trinitatis et Incarnationis.

255

De biptiiandu peni adulti» , ptfttwboi inti·

S. C. de Prop. Fide 7 *Martii tjoj.* — Possunt baptizari, etiam invitis parentibus, pueri adulti qui Baptismum desiderant: adultus autem censetur qui septennium complevit, regulariter loquendo.

256

Orca Baptiima et aha Saniacnu barbam adttltii moriJi» conkrcn·

S. C. S. Officii *to Maii 1703* – Quebec. – 1. Quaeritur an missionarios possit conferre Baptisma, aliaque Sacramenta infirmo barbaro cui explicata sunt religionis mysteria, quique pollicitus est observaturum se mandata ; missionarius autem certus est quod non promiserit ca servaturum nisi hoc tantum motivo, scilicet, quod nolit ei contradicere. Multae ipsi supersunt rationes dubitandi, num moribundus sit bene instructus, quia missionarios, linguae barbarae rudis fere atque imperitus, non potuit nisi obiter explicare mysteria sublimia excedentia captum barbarorum, ct quamvis moribundus affirmet se omnia capere, exteriora tamen et exiguitas devotionis persuadent id moribundum dicere ex complacentia, ita ut si alius ad eum accederet qui diceret, quod omnia quae dicta sunt ei nihil sint nisi merae fabulae, *etiam, suntfabulae,* responderet barbarus complacendi gratia. Hoc autem oriri potest ex duobus principiis: Primum quia non capit, quae ei dicuntur ; cx. gr. animi levitate, ita ut eo ipso momento, quo dicit: *credo etfaciam,* credat revera, ct exequi velit, sed minima ratione contraria sententiam mutabit; quod tamen constat quod barbarus nollet uri in inferno, et sic affirmatio eius possit esse vera ct cx intimo cordis, difficultas est, utrum credat esse unum Deum ct utrum credat esse infernum, an vero audiat quae dicta sunt ei tamquam historiam sibi narratam, quae vera ct falsa esse potest.

2. An possit baptizari adultus rudis ct stupidus, ut contigit in barbaro, si ei detur sola Dei cognitio, ct aliquorum cius attributorum praesertim iustitiae remunerativae ct vindicativae, iuxta hunc /Xpostoli locum *accedentem ad Deum oportet credere quia est et remunerator sit,* cx quo infertur adultum barbarum in certo casu urgentis necessitatis posse baptizari quamvis non credat explicite in Icsum Christum.

3. Utrum missionarius teneatur barbaris adultis baptizatis aut baptizandis omnia praecepta legis positivae divinae intimare, praesertim ea omnia quibus sese submittere difficultatem haberent, ut ciusmodi barbari securitate conscientiae fruantur, licet ca praecepta non observent quae ignorant, eo nitentes iuris axiomate: *Lex non obligat nisi fuerit promulgata.*

4. An sit necessarium ut adulto baptizando explicetur Eucharistiae mysterium.

5. Utrum missionarius ita teneatur baptizandum adultum ad contritionis vel attritionis actum impellere, ut omisso contritionis vel attritionis actu, iure illum baptizare non possit, etiamsi missionarius instrueret eum tam ad eliciendum actum amoris Dei, quam actum resolutionis seu propositi non reiterare peccata commissa. Multo facilius est missionario, qui discit linguam barbarorum, instruere barbaros ut duos postremos actus eliciant quam primos; difficilius enim est facere illos exprimere motivum doloris dc peccatis commissis, quia Deo displicent infinite, et quia infinite bonus est, et quia peccatum meretur infernum.

6. Utrum baptizari possit barbarus adultus morti proximus, qui plures secum habens mulieres, pollicetur se nonnisi unam servaturum, si pristinae sanitati restituatur, sed qui dimittere non vult alias; an teneatur missionarius compellere, ct insistere ut barbarus dicat quam cx omnibus focminam electurus sit in coniugem, vel utrum sufficiat barbarum promittere se nonnisi unam habiturum.

7. An possit baptizari barbarus adultus qui permittit, imo qui desiderat ut medici et parentes adhibeant certas caeremonias superstitiosas ad sanitatem procurandam quae ad minimum vanae sunt ct inutiles, sed adhuc ignoratur utrum absolute sint contra religionem catholicam ; quaeritur autem utrum missionarius illum baptizare possit, antequam certo sciat quid significent tales caeremoniae ct cui dirigantur.

8. Utrum conferendum sit Viaticum aut Extrema Unctio moribundis adultis, quos aliquando Baptismi capaces credimus, non autem Communionis aliorumque Sacramentorum.

R. Ad i. Non licere, si missionarius sit moraliter certus, prout io dubio asseritur, barbarum infirmum non sufficienter iuxta proprii captus mensuram intellexisse mysteria religionis Christianae sibi explicata, aut ca sufficienter non credere , et ex solo motivo non contradicendi promittere se servaturum mandata eiusdem religionis.

Si vero missionarius prudenter credat infirmum barbarum, quando dicit: *credo etfaciam,* revera tunc sufficienter credere serioque promittere se servaturum, ut supra, debere baptizari.

Si autem dc praedictis missionarius dubitet, ct tempus non suppetat illum melius instruendi,

immincatque periculum mortis, debere itidem biptuari sub conditione.

Ad *2.* Missionarium non posse baptizare non credentem explicite in Dominum iesum Christum, sed teneri illum instruere dc omnibus iis quae sunt necessaria necessitate medii iuxta captum baptizandi.

Ad 3. Teneri omnia praecepta legis positivae divinae intimare.

Ad 4. Quoad adultum extra mortis periculum, per sc loquendo, teneri, nisi tale in contrarium urgeat motivum ut expediens prudenti missionario indicetur dilatio post baptismum. Quoad moribundum, pariter teneri, nisi vel tempus non suppetat, vel tanta praevideatur in eo animi perturbatio, ut a susceptione Baptismi distrahere valeat.

Ad 5. Teneri missionarium inducere baptizandum adultum ad eliciendum actum contritionis vel attritionis.

Ad 6. Non licere si ex illis mulieribus una sit uxor legitima ct ceterae concubinae, nisi prius cicctis concubinis; si vero habuerit omnes tamquam legitimas uxores, pariter non licere, nisi cicctis omnibus praeter primam, si cum ca valide contraxit, et velit sccum cohabitare absque Creatoris iniuria. Si tandem vel omnes simul et unico actu acceperit in uxores, vel omnes habeat ut concubinas, non licere nisi cicctis omnibus ante susceptionem Baptismi.

Ad 7. Stante certitudine quod caeremoniae illae ad minimum sint vanae ct inutiles, ct sub dubio an sint contra religionem catholicam, non licere.

Ad 8. Non esse administrandum Viaticum neophyto moribundo nisi saltem discernat cibum spiritualem a corporali, cognoscendo ct credendo in sacra hostia praesentiam Christi Domini. Non esse pariter conferendum Sacramentum Extremae Unctionis neophyto moribundo quem missionarius capacem Baptismi credidit, nisi saltem idem habeat aliquam intentionem recipiendi Sacram Unctionem in beneficium animae pro mortis tempore ordinatam.

257

Dr mainm. \-7d VaVb.rc'

S. C. S. Officii *14 Iunii 1703* – Qukbrc. – Utrum barbaris danda sit dispensatio generalis a proclamalionibus matrimonii.

R. Negative.

258

ht ie»i-

S C. de Prop. F. 20 *funii tjoj* — Quk- — Licere Vicariis App. degere ubi voluerint in suo districtu (1).

(1) In Lht. S. C. de Prop. F. *S Oct.* /7J5 ad Vic. Ap Tunkin. declaratur: Ltecre Vicarib App. pro tempore degerc in suo Vicariatu ubi maluerint cum facultate constituendi sibi peculiarem districtum in ambitu Sedis in qua suum ipsi figent domicilium. Quod si ibi alius fuerit missionarius, Vicarius Ap. alium illi districtum assignet.

259

An biptbisi filil in ridelice barbarorum.

S. C. S. Officii *24 Aug. r7°3* Qukbkg. — Quaeritur utrum baptizare liceat infidelium seu barbarorum libero^ qui rationis usum nondum attigerunt, praesertim parvulos alkonkinorum aliorumque barbarorum qui, licet baptizati, nullum fere nostrae religionis actum exercent, sed pcr nemora vagantur, superstitiones pristinas sequuntur, quorumque liberi, cum adoleverint, imitatores fiunt.

R. Non licere si sint filii infidelium et in potestate eorum relinquendi, secluso tamen mortis imminentis periculo; licere vero si sint filii barbarorum baptizatorum. Curandum tamen per missionarios ac pcr ipsosmet parentes ut, cum ad annos discretionis pervenerint, a se vel ab aliis instruantur, praesertim si in illis regionibus non praevideatur in promptu suo tempore adfuturos ministros cvangelicos qui in hoc parentum commode supplere possint defectum.

260

In tebota Celepi Urbinibut admittendi a> ri.

S. C. de Prop. F. *3 Dec. 1703* (C. G.). — Conquerentibus huius Collegii Ùrbani alumnis, externorum ad scholas admissione, praeceptores ab ipsorum diligenti institutione non parum distrahi indeque eorum profectum plurimum impediri, Efti PP. huic incommodo occurrere, simulque exactiori alumnorum disciplinae, quae saccularium consuetudine detrimenti aliquid capere facile posset, providere volentes, decreverunt arcendos omnino esse exteros a scholis praedicti Collegii.

261

Dc dcpeudtf. tit Confritenj. Ulumaptrocbi

S. Rit. C. *Ï2 Ian. 1704-* Urbis kt Orbis (IURtUM PAROGHIAIJUM, FINCTIOWM KГ PRABKMINRNTIARÜM ISTRR PAROCHOS BГ GONERATERNIГАГК3 LAICORUM HARb'MQUK CAPPELLANOS EГ OFFICIATES). — Ad debitum imponendum finem controversiis, quae inter Parochos et Confraternitates saeculares earumque cappellanos ct officiates super iuribus parochialibus ct functionibus ecclesiasticis, nonnullisquc praeeminendis seu praerogativis frequenter exoriri solent, in S. R. C. âb EtTio et Rifto D. Card. Colloredo propositis infrascriptis dubiis, videlicet:

1. An Confraternitatcs laicorum legitime erectae in ecclesiis parochialibus habeant dependentiam a Parocho in explendis functionibus ecclesiasticis non parochialibus?

2. An dictae Confraternitatcs erectae in cappellis vel oratoriis tarn publicis quam privatis, adnexis parochialibus ecclesiis et ab eis dependentibus, habeant dictam dependentiam a parocho quoad dictas functiones ?

3. An Confraternicatcs erectae in aliis ecclesiis publicis habeant quoad easdem functiones aliquam dependentiam a Parocho, intra cuius parochiae limites sicae sunc ecclesiae?

4. An Confracernicatcs erectae in Oratoriis cum publicis tum privatis sciunctis ab ecclesiis parochialibus, quoad dictas functiones ecclesiasticas habeant dictam dependentiam a parocho?

5. An benedictiones ct distributiones candelarum , cinerum ct palmarum sint de iuribus mere parochialibus?

6. An benedictiones mulierum post partum, Fontis Baptismatis, ignis, seminis, ovorum ct similium sint dc iuribus mere parochialibus ?

7. An functiones omnes Hebdomadae Sanctae sint dc iuribus mere parochialibus?

8. An celebratio Missae solemnis Fcria V in Coena Domini sit de dictis iuribus parochialibus?

9. An prima pulsatio campanarum in Sabbato Sancio sit dc dictis iuribus parochialibus?

10. An celebratio Missarum solemnium pcr annum, sive pro vivis sive pro defunctis , sit dc dictis iuribus parochialibus ?

11. An expositio quadraginta horarum ct benedictio, quae fit super populo, sit de dictis iuribus mere parochialibus?

12. An expositio, quae iit cum Reliquiis ct Sacris Imaginibus, ct benedictio quae cum eis fit super populo, sit dc dictis iuribus parochialibus?

13. An functiones in praecedentibus octo dubiis, videlicet a dubio 5 ad 12 expressae, peragi possint in oratoriis privatis, contradicente parocho ?

14. An in dictis oratoriis privatis Confratcrnitatum per confratres statis horis recitari possint horae canonicae cum cantu vel sine cantu, absque alia licentia parochi?

i 5. An in dictis oratoriis privatis sit licita celebratio Missae privatae, assentiente Ordinario loci, ct contradicente parocho?

16. An cappcllani Confratcrnitatum possint populo dcnunciare festivitates et vigilias occurrentes in hebdomada, absque licentia parochi ?

17. An parochus, invitis confratribus, docere possit doctrinam Christianam in praedictis ecclesiis et oratoriis publicis vel privatis, a parochiali divisis ct separatis ?

18. An in dictis ecclesiis publicis Confiaternitaturn possint haberi publicae conciones, etiam pcr totum cursum Quadragesimae vel Adventus, cum licentia Ordinarii ct absque licentia parochi ?

19. An in eisdem ecclesiis possit celebrari Missa sive lecta sive cantata, ante Missam parochialem sive lectam sive cantatam ?

20. An ad parochum spectet facere officium funebre super cadaveribus sepeliendis in dictis ecclesiis ct oratoriis publicis Confraternitatum ?

21. An intra ambitum carumdcm ecclesiarum fieri possint processiones, iuxta cuiusque Confraternitatis institutum absque interventu vel licentia parochi?

22. An caedem processiones fieri possint extra ambitum dictarum ecclesiarum, absque licentia illorum parochorum, pcr quorum territorium transcunlum est?

23. An in dictis processionibus cappellani Confratcrnitatum possint deferre stolam?

24. An Episcopo accedenti ad ecclesias publicas Confratcrnitatum quae non sint Regularium, neque proprium rectorem beneficiatum habeant, porrigendum sit aspersorium a Parocho, in cuius territorio sunt sitae dictae ecclesiae ?

5. An carumdcm ecclesiarum ct Confratcrnitatum rectores ct cappellanos possit parochus, cessante speciali ac legitimo titulo ct ex bolo iurc parochiali, compellere invitos ad assistendum functionibus ecclesiae parochialis ?

26. An in dictis ccclcsiis Confratcrnitatum, neque parochialibus neque regularibus, retineri possit SS. Eucharistiae Sacramentum sine speciali induito Sedis Apostolicae?

27. Praesupposita facultate retinendi, an possit infra annum publice exponi sine licentia Ordinarii ?

28. An possit parochus se ingerere in administratione oblationum, eleemosynarum in dictis ccclcsiis collectarum, vel capsulae pro illis recipiendis expositae elavem retinere?

29. An in ecclesia parochiali confratres vel eorum cappcllani immiscere sc valeant, invito parocho, in eiusdem ecclesiae functionibus, sive parochialibus sive non parochialibus?

30. An Confraternitatcs, sive sint erectae in ecclesia parochiali sive extra illam, possint pro libitu et iuxta uniuscuiusque peculiaria statutu congregationes suas facere , absque interventu vel licentia parochi ?

31. An possint propria bona administrare ac de illis disponere, absque ulla dependentia a parocho ?

32. Quando parochus eisdem congregationibus intersit dc mandato Ordinarii, et tamquam cius delegatus, an possit suffragium decisivum ferre? ct quatenus affirmative,

33. An etiam suffragium duplex ?

S. R. C., re mature discussa, respondendum esse ccnsuit:

Ad i. Affirmative.

Ad 2. Affirmative.

Ad 3. Negative.
Ad 4. Negative.
Ad 5. Negative.
Ad 6. Negative; sed benedictionem Fontis Baptismatis fieri debere a Parochis.
Ad 7. Negative, prout iacet.
Ad 8. Negative, prout iacet; sed spectare ad parochos.
Ad 9. Negative, prout iacet, sed spectare ad ecclesiam digniorem ad formam Constitutionis Leonis X n. *22,* § 14.
Ad 10. Negative, prout iacet; sed licere confratribus dumtaxat in festivitatibus solcmnioribus eiusdem ecclesiae vel oratorii.
Ad ii. Negative.
Ad 12. Negative; ct quoad benedictiones cum Reliquiis et imaginibus serventur decreta.
Ad i3. Satis provisum in superioribus.
Ad 14. Affirmative; nisi aliter Ordinarius statuat cx rationabili causa.
Ad 15. Affirmative.
.Ad 16. Affirmative.
Ad 17. Negative.
Ad 18. Affirmative.
Ad 19. Negative, nisi aliter Episcopus disponat.
Ad 20. Affirmative, quando tumulandus est subicctus parocho, intra cuius fines est ecclesia vel oratorium.
Ad 21. Affirmative.
Ad 22· Negative, nisi adesset licentia Episcopi.
Ad 23. Negative extra propriam ecclesiam.
Ad 24. 25. 26. 27. 28. 29. Negative.
Ad 3o. Affirmative, dummodo non impediant functiones et divina Officia.
Ad 3i. Affirmative.
Ad 32. ct 33. Negative.

Et ita, salvis tamen conventionibus ct pactis in erectione Confraternitatum forsan factis, concordiis inter partes initis et a S. Sede approbatis, Induitis, Constitutionibus synodalibus ct provincialibus, consuetudinibus immemorabilibus vel saltem centenariis, declaravit ac decrevit (Die 10 Dee. 1703), *Si SSnto 1). N. videbitur.* — SSrflus laudavit benigneque approbavit, ct publicari et, non obstantibus quibuscumque aliis in contrarium facientibus, servari mandavit.

262

IW CBOotHl («. mnuonarior. ·.« tJ a Mit «·tat.

S. C. de Prop. F. /2 *Mr. 1704.* — Cum alias sub die 16 Martii 1668 (F. *n. I6?.)* S. C. misiionariis apostolicis iniunxcrit ne a Missione discedant nisi prius ab eadem S. C. obtenta licentia redeundi, quantumvis tempus residendi in Missione iuxta eorum decreta integre compleverint, quod etiam per lapsum facultatum expirare non censeatur, ct in hoc tempus itineris non comprehendatur; eadem S. C. decla-ravit missionarios praedictos donec confirmationem missionis, seu licentiam ut supra discedendi a Missione obtinuerint, facultates suas exercere posse ut antea, etiamsi tempus carum lapsum fuerit.

263

S. C. S. Officii *14 Febr. 1704* — Ακτιπο- cii· «tcnbei, piAK. — Sc il missionario, non avendo conimodità dei nuovi oli santi , possa usarc li vccchi c per quanto tempo.

R. Factis debitis diligentiis, si nova olea non suppetant, posse missionarium cx privilegio Clementis VII! uti veteribus oleis per quatuor annos ct ultra.

164

S. C. S. Officii *10 April. 1704-* Ar t hiq- CCdcMM ριλκ. — Sc almeno nclle feste principali del- maticoram. l' anno possano i convertit!, per evitare le persecuzioni alie quali soccombercbbe, come altrc volte, la religione cattolica, comparirc nelle chiese dcgli scismatici, c trattenersi poco tempo, quando specialmcntc gli scismatici celebrano, c rccitano i divini offici, senza veruna coopcrazionc c consenso al rito cretico ma solamcntc baciarc la porta della chicsa, fare tre adorazioni alla SS. Trinità, venerare le sacre imagini, c recitare privatamente qualche salmo, *Pater, Ave* 0 altre simili orazioni.

R. SSrfius decrevit: Negative.

265

S. C. S. Officii *12 Apr. i704.* — SSrtius Dominus.... ad facibus promovendam schisma- 4i in tcmpimticorurn ct infidelium conversionem illosque alliciendos ad fidem catholicam amplectendam sacrarum caeremoniarum intuitu, benigne induisit P. Praefecto seu Vice-Pracfecto missionariorum pro tempore in Aethiopia existentibus ut pro eorum arbitrio ct conscientia dispensare possint cum eisdem missionariis, cisque facultatem concedere celebrandi sacrosanctum Missae sacrificium catholico romano ritu super altaribus in templis haereticorum seu schismaticorum in Aethiopia , ita ut eadem altaria non inserviant nisi pro nudis tabulis, ct more catholicorum disponantur cum sacrato lapide, mappis, SSmi Crucifixi imagine, candelabris, ct aliis necessariis supellcctilibus ad usum ssiîii Missae sacrificii ritu praedicto; numquam tamen generaliter, sed in casibus particularibus, in quibus alia loca commodiora non suppetant, ct urgens sit necessitas ad facilius dictam conversionem promovendam, ct insuper ad catholicorum consolationem, aliisque iustis ct urgentissimis dc causis indicandis ab iisdem P. Praefecto seu Vice Praefecto missionariorum, super quibus eorum conscientiam oneravit.

366

imum na pro- CtMIOQUBL

S. RiL C. /3 *Iulii 1704.* – Uhbis. — «. An cruces altarium seu processionum sint bencdicendae de praecepto.[1]

2. An, si non de praecepto, possit simplex sacerdos eas benedicere private et non solemnitcr.

R. Ad 1. Negative.

Ad 2. Affirmative.

267

SŒLT Mm * et precibai «catholicorta.

S. C. S. Officii 7 *Aug. 1704.*— 1. An decretum quo prohibetur catholicis schismaticis eorum Missis et eorum orationibus intéresse, intelligatur etiam pro locis in quibus non reperiuntur sacerdotes catholici, et de orationibus in quibus nihil contra fidem et ritum catholicum habetur.

2. An sacerdos armenus schismaticus factus catholicus aliquo modo possit in celebratione Missae dispensari ab aqua in calicem publice effundenda, dummodo in sacristia eam secreto infundat.

R. Ad i. SSftus censuit: Affirmative.

Ad 2. Negative.

268

«SM" awtum quoid Urtani.

S. C. de Prop. F. *4 Maii r7o5* (C. G.). — EtTii PP. censuerunt expedire ut alumni (Collegii urbani) qui admittuntur completo aetatis anno decimoquarto, antequam iuramentum praestent, cxpectent sex menses a die admissionis; qui vero admittuntur ante completum annum decimumquartum, expectent adhuc sex menses postquam compleverint eumdem annum decimumquartum.

2. Pariter expedire ut Sanctitas Sua dignetur remittere arbitrio S. Congregationis prorogationem termini ad iuramentum praestandum in casibus particularibus, ubi fuerit necessarium.

Quibus omnibus per R. P. D. Secretarium Sanctissimo D. N. relatis, Sanctitas Sua benigne annuit, et ita in posterum servari mandavit, quibuscumque non obstantibus.

269

Limitatio con· I» ool» Officiorom votivorum *annex*

S. R. C. 20 *Martii ryo6.* – Urbis βγ Orbis. — i. An cum multis Congregationibus vel Religionibus, sive Ecclesiis vel nationibus concessum sit a S. Sede Ap. ut semel vel pluries in singulis hebdomadis vel mensibus celebrentur varia Officia *per annum,* ex. gr. de SSiΐΐo Sacramento, vel de Sanctis in diebus non impeditis aliquo festo duplici vel semiduplici, liceat eiusdem Olficia facere etiam diebus Quadragesimae, Adventus, Vigiliarum, et Quatuor Temporum, etiamsi de iis diebus nulla sit facta specialis mentio in aliquibus Officiorum concessionibus.

2. An Regulares absque speciali privilegio, area additio, sed sola communicatione privilegiorum aliarum Religionum possint addere nomen S. Fundatoris in litaniis e: *Confiteor,* ttemque recitare Officia et Missas concessas aliis Religionibus. sX10n?m miiu-

R. Ad i. Negative; ct huiusmodi indulta non habere locum in feriis Adventus, Quadragesimae, Quatuor Temporum, ct Vigiliarum, sive cum ieiunio sive absque ieiunio, nec in feria II Rogationum, nec in illa feria, in qua secundum rubricas sit reponendum Officium Dominicae.

Ad 2. Negative in omnibus.

270

Ûerinoexurl» paiil» in Mima,

S. C. S. Officii 22 *Iui. 1706*--- ArriUO- piar. — Ütrum liceat celebrare cum vmo facto ex uvis passis.

R. Licere, dummodo liquor ex colore et gusto dignoscatur esse vere vinum.

271

S. C. de Prop. Fide. — 22 *Febr. t7o7.* — Decretum quo rigorose prohibetur missionariis ne puellas et pueros in domibus particularibus doceant *(V. n, 145),* esse extendendum ad omnes Religiosos.

272

tum »b Epi»co-

S. C. Ep. et Reg. *4 Iun. 1707.* — Potest Episcopus per seipsum vel per suum delegatum intervenire et assistere congregationibus Confratrum, etiamsi fiant in ecclesiis et oratoriis Regularium, in quibus reperiuntur societates erectae, absque eo quod possit excludi; votum tamen dare non debet.

373

De mistiontriorum examine.

S. C. de Prop. F. *4 Oct. tjoy* (C. G. coram SSiho). — Cum actum sit an expediat eos qui a S. C. in varias mundi regiones missionarii designandi sunt, postquam de eorum vitae morumque integritate constiterit, examini subiicere quoad doctrinam antequam ipsis Litterae Patentes et facultates solitae concedantur..., statutum fuit tres ex Ethis S. Congregationis Cardinalibus esse deputandos, inter quos Eiftus Praefectus, qui, una cum D. Secretario pro tempore, eiusmodi missionariorum examen ut supra, coram se instituant, adhibitis ad hoc lectoribus S. Theologiae controversiarum Collegii Urbani, qui examinandos interrogent super materiis, quae locis Missionum ad quas transmittendi erunt, congruant, praecise vero super usu ac praxi facultatum quae ipsis missionariis communicari solent, relicta tamen Etftis Depu-

tatis plcha facultate pro eorum arbitrio omittendi aliquando cum aliquo notae virtutis viro hoc examen, aut illud in forma minus solemni instituendi, prout ipsi melius indicaverint, eorUm in hoc conscientia onerata, non sine tamen spe fore, ut ipsi serio reputent quanti referat eos qui missionarii designantur, praeter vitaeexcmplaritatem morumque sanctimoniam, ea doctrina praeditos esse oportere quae iis necessaria est qui Christi praeceptum illud implere debent: *Euntes ergo docete omnes gentes* etc. Ea autem facultas, atque arbitrium ElBis Deputatis vigore huius decreti concessum quoad missionarios qui ex Romana Curia in Missiones mittendi sunt, conceditur etiam Nunciis Apostolicis et Episcopis dioecesanis quoad eos qui e locis extra Curiam mittentur.

*74

D< iacehatc or* dinandi cura tempora.

S. C. S. Officii yr A/uii *1708.*— Quomodo intclligi debeat § i 3 in facultatibus Form. IIf contentus sunans: *ordinandi extra tempora;* utrum Episcopus ordinare possit quoscumque etiam alterius dioecesis absque expresso induito Apostolico; utrum in hac subdelcgare possit alium Episcopum.

R. Negative.

*75

L». absolutione defunctorom post MilHfffl

S. Rit. C. 7 *Augusti 1708.* - Picb^a. - An diebus quibus lit de fe>to duplici, cum non possit dici Missa de *Requiem* nisi in die obitus, anniversarii etc., possit, cantata Missa de Sancto, fieri in fine huius Missae absolutio circa lecticam collocatam in plano ecclesiae, canente choro: *Libera me Domine* etc.

R. Negative.

76

D< communi* calionc ia divi* •it Cum acafhuUda.

S. C. S. Officii /5 *Mail 1709.* — Non licere catholicis communicare cum haereticis ct schismaticis, et eorum confessiones audire, nec curam iliis emittere, nec iis sacram. Eucharistiam conferre.

277

Oa facultat«i A»p<«*andi AjtreTscta Ctwvrrtiv

S. C. S. Officii *26 Sept. t^oq.* — Circa facultatem *dispensandi in 2. gradu cum haereticis conversis* quaeritur: An hoc liceat in casu quod una pars contrahentium sit talis, et instet pro gratia, an vero ambo debeant esse conversi.

R. Vel res est de duobus haereticis quorum unus tantum conversus sit ad fidem catholicam, altero remanente in statu haeresis, vel dc duo* bis quorum unus tantum sit haereticus, alter vero catholicus natus. In pruno casu requiri quod ambo sint ad fidem catholicem conversi; at in secundo satis esse quod unus tantum sit conversus.

278

S. C. S. Officii *2/ Nov. r7o9.* — Bhognando qualche ministro per servigio delle chiese degli armeni cattolici^ tanto In Aspaan quanto in Giulfa, per non esservf vescoVi armeni cattolici, si mandano ad ordinare cd a prender gli ordini sacri da qualcuno dei vcscovi scismatici ed eretici. ihoUd·.

R. Nullo modo licere Î ct ordinati ab huiusmodi Episcopis sunt irregulares, ac suspensi ab exercitio Ordinum.

279

De pontificii Conilitotiooibci *contra lottid· laniet.*

S. C. S. Officii r y *[unii [710.* — Lc Costituzioni pontificie emanate *contra sollicitantes* comprendono tutte le nazioni, cd in conseguenza cost obbligano i greci come gli armeni.

280

Œ conferendi,

S. C. S. Officii *5 Mart. tjt2.* — El-PHtNKX. — An Episcopus in Hibernia, cogente temporum necessitate, possit omnes sacros Ordines conferre die Dominica, et duobus festis duplicibus in eadem vel sequenti hebdomada occurrentibus, cum collatio Ordinum sacrorum tali modo facta possit fieri sine periculo, ac maiori cum securitate.

R. Affirmative in iribus festis de praecepto non continuis sed interpolatis, iuxta formam Constitutionis S. m. Innocentii XII*

281

Circa facultatem dttpcniandi in affinitate ei consanguinitate

S. C. S. Officii *19 Octobr. 1712»* - Miss. Tibkt. — An facultas *dispensandi in* y *et* 4 *consang. et affinit. simplici ct mixto tantum^ et in 2, j. et 4 mixtis, non tamen in 2 solo quoad futura matrimonia* etc. quaeritur an ista facultas dispensandi in gradibus affinitatis includat affinitatem illicite contractam , nec ne. Et si responsio affirmative se habeat, quomodo a dictis missionaries dispensari possit si semper attingit primum gradum ; et si est negativa, supplicatur pro ista facultate licet dttingal primum gradum; et: An ista facultas dispensandi in gradibus consanguinitatis et affinitatis intelligatur etiam pro catholicis, cum dicat privilegium : cum *iis qui ab haeresi vel infidelitate convertuntur ad fidem catholicam»*

R. Quoad primum dubium, in quo quaeritur *an facultas dispensandi in gradibus affinitatis includat affinitatem illicite contractam, nec ne;* respondendum esse: *Affirmative.* In reliquis vero respondendum esse: *Negative.*

28*

Qrti bipti»· •o ioctu» e· bortiti.

S, C. S. Officii 5 *Aprilis 1713.* — In casibus propositis (nempe dc baptismo foetus abortivi) si Suppetat rationabile fundamentum dubitandi an foetus ilic sit animatus anima rationali, tunc potest ct debet baptizari sub conditione; si vero non suppetat rationabile fundamentum nullatenus potest baptizari. Ad videndum autem an sit rationabile fundamentum talis dubii, consulendi sunt medici et theologi in facti contingentia, sive in casibus particularibus.

283

in bimiundi»

S. C. S. Officii 22 *Maii 1713.* — Sc i missionari vtaggiando possano conterite il santo Battcsiino agli adulti, se si presentano per domandarlo, senza precedente istruzione, sc non quanto in qucll'angustia di tempo si puô loro suggerite, dei miste!i di nostra fede, e dell'essenza di quel Sagramento, essendovi persone chc si obblighino di pienamente istruirli secondo la loro capacité*

R. Negative.

284

ri\FK'anî pue"

S. Rit. C. 27 *Aug. 1713.* — **Na XIVA*.** ---- Per lo più e quasi sempre ncl battesimo fanno 1'officio di patrini piccoli figliuoli di note 0 dicci anni, poco più poco meno; e sinora non ho veduto uoffid di perfetta et! a far simile officio: pare chc se nc Vcrgognino. Non so st possa tollerarsi.

R. Ad mentem ; et mens est quod Archiepiscopus, attentis locorum ct personarum circumstantiis, moneat, dispenset ct licentiam concedat, prout suae prildentiae visum fuerit.

185

De confirmatio* r« d etten«ione dccrcti dc Epicoporum rest Jcotia.

Decr. 9. C. de Prop. F. /7 *turi. 1713.* — S. C< censuit supplicandum SStTio pro confirmatione ct renovatione decreti S. m. Alexandri VII 26 Iulii 1662 (K *n. r/6)* ct eiusdem extensione ad omnes Regulares a S. Sede Ap. etiam ad nominationem seu supplicationem S. Congr. Prop. Fidei ad officia Vicarii Ap. seu Ecclesiae alicuius Administratoris seu Visitatoris promovendos cum charactere episcopali...» Censuit etiam S. C. iuramentum de huiusmodi decreto observando, quod alias praestari deberet in inanibus Erfii Cardinalis Ecclesiam in Consistorio proposituri, posse praestari coram Emo Praefecto seu Secretario eiusdem S. Congr. ante consecrationem eiusdem Episcopi seu Arcoicpiscopi; transmittendum vero decretum s. m. Alexandri VII cum extensione, ut supra, ad Secretarium Brevium, ad D. Auditorem SSffii, et ad magistros caeremoniarum qui Effio Episcopo consecranti, ante ipsam consecrationem affirment eiusdem iuramentum fuisse praestitum caque de re in suis registris faciant mentionem. — SSffius approbavit.

286

adulto· sub con· ^onct,apTU*n'

S. C. S. Officii *t7 run. t7r5.* — An plenatides sit adhibenda Carolo Wipperman dc Rostoch in ducatu Muxlembourg praedicanti, ct lectori theologiae lutheranae quietisticae ‹ superintendenti, et docton primario sectie lutheranorum quietistarum, S. Fidei Catholicae reconciliato in S. O. Parmae, et circa nonnullos errores detectos in eius Baptismo: an ipsi credendum sit circa ea quae enarrat. Et quatenus affirmative: tum ut ipsius saluti, tum etiam ut cacterorum illius sectae seu religionis, praesertim si fuerint ignorantes, saluti pariter consulatur, quaeritur: an dictus Wipperman sit rebaptizandus ; et quatenus affirmative: an absolute vel sub conditione ; et quatenus affirmative: an teneatur confiteri omnia peccata praeteritae vitae; ct quatenus affirmative: an confessio praeponenda sit vel postponenda Baptismo conferendo sub conditione.

R. Carolum Ferdinandum esse rebaptizandum sub conditione, et collate Baptismo, eius praeteritae vitae peccata confiteatur, et ab iis sub conditione absolvatur.

287

tem atretico».

S. C. S. Officii 25 *Iunii t7tÿ.* — Ejfiscopus Constantien. obtinuit ab hac Sacra Congr. S. O. facultatem absolvendi haereticos poenitentes, id est:

r. Recipiendi haereticos illosque absolvendi dummodo sincere coram notario et testibus abiuraverint, ct iuramentum praestiterint α similibus in posterum abstinere: ct haec facultas in solidum conceditur Episcopo ct eius Vicario in spiritualibus generali: et quidem absolvendi in utroque foro.

2. Pariter in utroque foro absolvendi legentes libros prohibitos haereticorum.

3. Dispensandi super irregularitate cum haereticis pocnitentibus in utroque foro.

4. Ùt, cum singulares casus occurrerint, vel expedire videbitur, possit Episcopiis i8 sacerdotes subdelegare, qui haereticos, abiuratis prius verbo in ipso Sacramento Poenitentiae haeresibus, praestiteque iuramento in illas amplius non incidendi, in foro dumtaxat conscientiae, citra ullam habilitatem ct dispensationem, valeant absolvere.

5. Deputandi alios r8 sacerdotes, qui valeant absolved poenitentes (in foro dumtaxat

conscientiae) ab omnibus casibus reservatis etiam in bulla Coenae, de praeterito ct usque in diem datae praesentium tantum incursis.

Ultimo, quod talis facultas valeat ad quinquennium, ab infra data proxime futurum.

Circa talem facultatem proponit Episcopus quaedam quaesita, et petit:

1. An haeretici poenitentes de necessitate coram notario et testibus abiurare debeant.

2. Utrum ubi impune grassatur haeresis, non sufficiat eos abiurare coram Poenitentiario in foro interiori.

3. An iurare debeant de necessitate, quod a simiLbus abstinere velint.

4. Utrum propter periculum periurii non expediat remittere tale iuramentum.

5. Quomodo intelligendus sil numerus 18 sacerdotum delegandorum.

6. Utrum propter frequentes casus, maxime in dissitis dioeceseos locis, possit alios delegare, in casu quo 18 fuissent delegati.

7. An Episcopi ultramontani, et maxime in Germania, expleto quovis quinquennio, debeant pro confirmatione talis facultatis instare.

8. Utrum tamquam perpetui Inquisitores haereticae pravitatis gaudeant dicta facultate perpetuo, iuxta Cone. Tridcntinum.

9· An saltem ad annos regiminis cuilibet intranti Episcopo concedenda sit ista facultas.

R. Ad t. Affirmative.

Ad 2. Non sufficere, si velint absolvi in foro externo: sufficere autem, si tamen in foro interno absolvant, dummodo Pocnitcntiarius sit delegatus ab Episcopo iuxta formulam facultatis.

Ad 3. Affirmative.

Ad 4. Non expedire, nec licere.

Ad 5. Debere intelligi ut vel omnes simul in diversis dioeceseos locis deputentur, ut praesto sint poenitentiam indigentiae; vel secundum casuum contingentias singillatim deputentur, ita ut, uno vel altero casu expleto, subdelegati cesset facultas.

Ad 6. Negative.

Ad 7. Affirmative.

Ad 8. et o. Negative.

288

F*r*> dupcoM· ηχιΛ. mitreo ntbilrtci·

S. C.de Prop. F. /an. 17/6* (C. G.). – Naxivan. – Se per le dispense matrimoniali che concede (l'Arcivcscovo), e per le quali gli vien proibito di esigere cosa alcuna, sia anco proibito il ricevere *sponte oblata.*

R. Transmittatur Decretum S. C. Concilii 3 Iulii 1634 (1)·

(t) S. C. Concilii *j /ul. 16)4:* «Utrum Episcopi « Hiberniae, aut alii dioecesium superiores, qui hoc • tempore nullam alum habent sustentationem, quam • qjaedam subsidia quae a suie dioecesis parochis re- ft cipunt, possint mulctam pecuniariam, quam impo- • nant ob concessis dispensationes, Iuxta SSrhi pote· • statem ad id ficum, in impedimentis canonicis, in • suum usum convertere. — R. Non posse quid mi- • nimum recipere ».

289

S. C. de Prop. Fide *28 Febr. rirfi* (C P D< m,H,0QVK o 1 »r· · · /w ^ v-*: r· πιω rcaoittu PRO Sin.). — Missionanos S. C. non posse removeri nec alio transmitti sine licentia S. Congregationis.

290

S. C. de Prop. F. *4 Mart. r?r6* (C. G.). .Dcspoiiim». — Quatenus praetendant (Superiores Regulares ”0ηαΠ0Γυσ in Tunkino) spolia missionariorum S. Congregationis, ad eamdem recurrent; et interim Praefectus seu Superior Missionis retineat spolia consignanda cui S. Congr. mandabit.

29X

S. C. de Prop. F. *to Nov. r7t6* (C. G.), — Spolia rerum omnium tempore missionis acquisitarum non modo a missionariis, sed etiam ab Episcopis Regularibus, aere et sumptibus eiusdem S. Congr. in Missione degentibus, post eorum obitum ad S. C. spectare, et in utilitatem Missionis eroganda.

292

S. C. de Prop. F. 22 *Dec. 1716* (C. G.). — i. Sc i predetti decreti *(V.nn.* 2po. *2QI.)* si devono anche estendere alii spogli dei Vescovi Regolari mantenuti dalla S. Congregazione.

2. Se i spogli dei Vescovi dipendenti dalla S. C. spettino alia medesima, che a tali Vescovi ha somministrato i sussidi, o siano provvisioni annue, ad ctfetto perô di erogarli in beneficio delle Missioni, c specialmente della Chiesa nclla quale il Vescovo è morto.

R. Ad i. et 2. Affirmative.

93

S. C. S. Off. 2 *!un.* r7^-Grakco-Mklch. *wT* — *Non* esse admittendos bigamos ad sacros m,im· Ordines, praeterquam in casu dispensationis concessae a S. Sede Apostolica, seu ab eius delegatis ad id specialem facultatem habentibus.

294

S. C. Indulg. 23 *Febr.* — An ratione aliqua fieri possit quod rustici quibus Indulgentiae numiamatum. coronarum etc. non transeunt ab una ad aliam personam.

ab oratoribus numismata traduntur (r), eadem suis aut consanguineis nut amicis absque indulgentiae detrimento deferre valeant. — Verba formulae quibus statuitur ut numismata aliis tradita indulgentiis carcant, sunt quae sequuntur: *in distribuendis huiusmodi coronis crucibusqué etc. eorumque usu SSmus servari iubet decretum fel. ree. Alexandri VII editum sub die 6 Februarii 1657, nimirum ut coronae, cruces, rosaria, numismata, quae vulgo* medaglie *nuncupantur, et sanctae imagines cum praefatis indulgentiis benedictae, non transeant personas illorum quibus a Sanctitate Sua concessae sunt, aut quibus ab his prima vice distribuuntur, neque commodari aut precario dari possint, alioquin careant indulgentiis iam concessis* (2).

R. Servetur formula decreti fel. rec. Alexandri PP. VII.

(t) Hoc postulatum fecerunt nonnulli qui, ut rusticos ad pias cohortationes audiendas divinorumque praeceptorum explicationem percipiendam allicerent, sacris quibusdam munusculis Utebantur.

(2) *Indulgentiae quas summus Pontifex, vel ab eo delegatus benedicendo Coronas, Rosaria, Cruces, Crucifixos, parvas Statuas, Numismata,* Medaglie *vulgo nuncupata, impertitur chrittifidelibus, qui secum habentes, vel apud se retinentes aliquod ex praefatis, infrascripta pia opera implebunt; (·)*

Utriusquc sexus christifideles in primis admonitos vult Sanctitas Sua, ut quis consequi valeat Indulgentias, quas in praefata benedictione concedit, necessario requiri aliquod ex cnunciatis Numismatibus, Coronis etc. secum habere, aut apud se retinere.

Item orationes, devotasque preces infrascriptas. uti conditiones pro Indulgentiarum consecutione requisitas, unumquemque teneri recitare, vel secum deferendo Coronam, Crucifixum etc. vel si quis secum non habeat, eadem in cubiculo vel alio decenti loco suae habitationis retinere, ct coram eis respectivas preces recitare debebit.

Praeterea ab huiusmodi benedictione Sanctitas Sua rciicit Imagines sive impressas sive depictas, necnon Cruces, Crucifixos, parvas Statuas Numismata vulgo *Medaglu* nuncupata, quae cx ferro, stanno, plumbo, vçl cx fragili alia materia, facilisque consumptionis conficiuntur.

Vult denique Sanctitas Sua Imagines et Icones benedicendas repraesentare Sanctos vel iam canonizatos, vel in Martyrologio Romano descriptos.

His pro clariori intelligent) praenotatis, Indulgentiarum series, quas quis consequi potest, nec non piorum operum implendorum elenchus recensetur, prout infra, videlicet:

Quicumque semel in singulas hebdomadas Coronam Domini, aut Beatissimae Virginis, vel Rosarium, ciusque tertiam partem, aut Officium sive divinum sive parvum eiusdem Beatissimae Virginis vel Defunctorum, aut septem Psalmos Poenitentiales vel Graduales recitabit ; aut rudimenta fidei tradere, aut detentos in carcere, vel alicuius domus hospitalis aegrotos visitarc. aut pauperibus subvenire, aut Missam audire vel, si sacerdos est, celebrare consuevit, si vere poenitens, ct sacerdoti per Ordinarium approbato confessus sanctissimum Eucharistiae Sacramentum sumpserit in quolibet cx diebus infrascriptis, nimirum diebus festis Nativitatis Domini Nostri Icsu Christi, Epiphaniae, Paschatis Resurrectionis , Ascensionis , Pentecostes , Sanctissimae Trinitatis, Corporis Christi; tum diebus Purificationis, Annunciationis, Assumptionis, Nativitatis et Conceptionis Beatae Mariae \irginis, nccnon diebus Nativitatis S. Ioannis Baptistae, Sanctorum Apostolorum Petri ct Pauli, Andreae, Iacobi, Ioannis, Thomae, Philippi ct Iacobi, Bartholomaei, Matthaei, Simonis et ludac, Mathiae, Sancti Iosephi, sponsi B. Mariae Virginis, atque omnium Sanctorum, piasque ad Deum preces fuderit pro hacrcsum atque schismatum extirpatione, Fidei Catholicae propagatione , pace ct Christianorum Principum concordia, cetcrisque Romanae Ecclesiae necessitatibus, in unoquoque praefatorum dierum plenariam Indulgentiam consequetur.

Qpt eadem in alus festis Domini, aut B. Virginis Mariae peregerit, in quolibet eorum participet Indulgentiam septem annorum, ac totidem quadragenarum : qui vero quavis Dominica vel alio anni festo, Indulgentiam quinque annorum totidemque quadragenarum. Qui demum in alio quocumque anni die ea praestabit, indulgentiam centum dierum.

Qpicumque saltem semel in hebdomada recitare consuevit Coronam aut Rosarium aut Officium B. Masiae Virginis vel Defunctorum, aut Vesperas, vel unum saltem ex Nocturnis et Laudes, aut septem Psalmos Poenitentiales cum Litaniis earumque precibus, quo dic id egent, Indulgentiam centum dierum acquiret.

Quisquis animam suam Deo in articulo monis devote commendans, ipsamque mortem aequo ac libenti animo de manu Domini suscipere paratus, ct vere poenitens , confessus ac sacra Communione refectus , si valeat, alioquin contritus, nomen IESU ore, si potuerit, sin minus saltem corde invocaverit, plenariam indulgentiam consequetur.

Quicumquc ante Missae celebrationem, vel sumptionem Eucharistiae, aut recitationem divini Officii vel parvi B. Mariae Virginis, aliquam devotam praeparationem praemiserit, quinquaginta dierum Indulgentiam, qualibet vice id egerit, percipiet.

Qui detentos in carcerc, aut aegrotos in nosocomiis visitaverit, cos aliquo bono opere adiuvando, aut doctrinam christianam m ecclesia vel domi filios aut propinquos aut famulos docuerit, toties Indulgentiam oisccntum dierum consequetur.

Qui ad pulsum campanae alicuius ecclesiae mane aut meridie aut vespere consuetas preces *Angelus Domini* etc. dicet, vel si eas ignoret, semel *Orationem Dominicam* et *Salutationem Angelicam,* vel dato signo sub horam noctis orandi pro Defunctis Psalmum *De profundis,* aut si hunc nescit, *Orationem Dominicam* et *Salutationem Angelicam* recitabit, centum dierum Indulgentiam qualibet vice adipisectur.

Eamdcm pariter consequetur Indulgentiam qui feria sexta devote cogitaverit dc Passione ac Morte Domini Nostri Iesu Christi, terque *Orationem Dominicam* et *Salutationem Angelicam* recitaverit.

Quisquis vere poenitens peccata commissa entendue firmiter proponat, conscientiam suam excutiat, ter *Oratione Dominica* er *Angelica Salutatione* devote repetitis in honorem Sanctissimae Trinitatis, ct ob reverentiam quinque Vulnerum Icsu Christi *quinquies* devote eamdcm *Orationem* ct *Salutationem* recitet, eamdcm Indulgentiam consequetur.

Omnes ct singulas antcdictas indulgentias unusquisque memoratis diebus poterit aut pro scipso adipisci, aut fidelibus defunctis per modum suffragii applicare.

(·) Easdem indulgentias cx Brevi Innoccntii PP. XI i secum habentes cruccs ct coronas quae loca Terrae *Unigeniti Dei Filii* 28 Ian. 1688 lucrantur christifidclcs Sanctae ct sacras Reliquias ibi existentes tetigerunt.

295

1* L Λ'ı *crrl"* S. C. de Prop. F. ?<? *lui, rju* (C. P. *ab Innocentio PP. III specialiter deputata).* — Referente R. P. D. Carafa Secretario, Er&i PP. ad melius regimen comparandum Missionum atque ad consulendum carum indemnitati, aliisque iustis ac rationabilibus causis moti, statuendum censuerunt ne ullus missionarias aut Praefectus Missionum pro tempore audeat sub quovis praetextu aut quaesito eoiore oppignorare ct distrahere, scu in superfluos usus impendere bona ct pias oblationes carumdem Missionum sine praevia licentia S. Congregationis. Insuper quod quotiescumque contigerit aliquem missionariorum cx hac vita discedere, missionarius antiquior illius stationis in qua erit spolium defuncti de omnibus pecuniis, mobilibus ct rebus quibuslibet ab eo relictis, statim post cius mortem clarum atque distinctum inventarium fideliter conficere teneatur, illudquc Patri, Missionum pro tempor* Praefecto, transmittere, omnia interca sub vigili custodia servando, tradenda missionario pracdcfuncti successori, qui ca in legitimos Missionis usus impendat. Ii vero qui praesenti S. Congr. decreto quoquo modo contravenerint, aut minime paruerint, poenam inhabilitationis perpetuae ad missiones exercendas ac ad quaelibet munia obeunda, nec non privationis vocis activae ct passivae, aliasque per eandem S. Congr. pro rerum circumstantiis ac transgressionum qualitate indigendas incurrant.

296

Gcmci ss.Lm- «îîtrto *κα- Γ,v>ı S. C. S. Officii ./ *Sept. 1721.* — Se i missionari debbano communicare in azimo i cattolici di rito grcco, ovvcro ordinare che si comunichino in fermentato.

R. Nihil innovandum ct ad mentem. Mens est quod rescribatur missionariis ut citra ullam innovationem graccis insinuent quod in fermentato iuxta eorum ritum communicent, ct ulterius scribendum per S. C. de Prop. Fide pro informatione an in partibus illis adsint sacerdotes catholici ritus graeci a quibus catholici eiusdem ritus s. Communionem recipere valeant, et invigilet an et quomodo missionarii, quibus praesens responsum transmittitur, illud excquantur, ac S. Congregationem certioret.

297

S. C. Concilii /y *Sept. Iyai* Dalmahar· — An Vicarius Capitularis Scardoncnsis (in Dalmatia) facere possit visitationem civitatis ct dioecesis. <χ»ı· viiiuiit ,,cr,'

R. Affirmative, dummodo elapsus sit annus visitationis peractae ab Ordinario.

298

S. C. S. Officii 22 *Dee.* /725. — Relata instantia a S. C. de Prop. Fide ad S. Off. remissa..... Vicariorum Capitularium dioecesis Tuamensis in Irlandia, qui dubium proposuerunt, an cum habeant facultatem dispensandi in 3 gradu, illa uti possint ad favorem illorum qui matrimonium iam contraxissent scienter inter gradus prohibitos, et in fraudem legis, contra expressam prohibitionem Cone. Trid., vel requiratur nova particularis dispensatio huius S. Officii; (Emi) Dfii, audito voto DD. CC. decreverunt: Rescribendum quod in Formula facultatum distinguitur facultas dispensandi ab impedimentis pro contrahendis matrimoniis, et pro contractis, quae restringitur ad conversos ab hacrcsi; ct pro contractis scienter cum impedimento specialis facultas requiritur. trim. cu"¢££ contractis'

299

S. C. S. Officii s *Ianuar. 1724* — Si testimonium (de Baptismo collato) sit ab nomine incerto, in re adeo gravi, ignoto testimonio deferri non potest: quare tunc rebaptizandus Cire· testis nlum de Baretmo coiiaw.

Declarat insuper Sanctitas Sua concessione praefata Indulgentiarum nullo modo derogari Indulgentiis, quas alii Summi Pontifices praedecessores iam concessere pro nonnullis cx supra indicatis piis operibus, volens easdem suorum Praedecessorum concessiones in suo robore permanere.

In distribuendis autem huiusmodi Coronis, Crucibai etc. carumque usu Sanctissimus Dominus Noster servari inbet *Decretum fel. recor. Alexandri ΓII.* edit itn mb d *Pebruarii 16pj,* nimirum, ut Coronae, Cruces, Rosaria, etc. ut supra benedicta, quoad Indulgentias non transeant personam illorum, quibus concessa sunt, aut quibus ab iis prima vice distribuuntur; nec al qua re ex praedictis deperdita, pro ca subrogari altera ullo modo possit, quacumque concessione aut privilegio in contrarium non obstante; nec non eadem commodari, tut precario dari non possint pro Indulgentiarum communicatione, alioquin amittant Indulgentias iam concessas: tum etiam praefata post Pontificiam benedictionem vendi non possint, iuxta dispositionem *Decreti Sacrae Congregationis Indulgentiarum ei Sacrarum Reliquiarum* editi *dic 4 Iunii 172t.*

Insuper Sanctitas Sua confirmat Decretum *fel. recor- Benedicti XIF. datum die 19 Augusti 17J2.* quo expresse declarat Missas ad Altare (in quo aliqua cx praefatis sive Crucifixi sive Numismatis Imago quoquo modo collocata fuerit) lectas, sive a sacerdote huiusmodi Imaginem sccum habente celebratas, vigore dictae Imaginis nullo prorsus gaudere privilegio.

Praeterea vetat ne quisquam, quem infirmis morti proximis assistere contigerit, Benedictionem cum Indulgentia Plenaria in articulo mortis, vigore huiusmodi Imaginis, illis impertiri audeat sine speciali facultate in scriptis obtenta, quoniam ad huiusmodi effectum in Constitutione *Benedicti XIP.* incipien. *Pia Mater,* satis provisum iam fuit.

est infans sub conditione, etiamsi schedulam de suscepto Baptismate a collo suspensam ferat, ut pro expositis utitur in locis quibusdam.

300

De altari privi* faUtO in ccclcuti patriarchali. ut^cnaihedri*. hbui.

Litt. Ap. Bened. PP. XIII *20 Aug. 1724.* — Omnium saluti paterna charitate intenti, $acra interdum loca spiritualibus indulgcntiarum muneribus decoramus, ut inde fidelium defunctorum animae Domini nostri Jesu Christi eiusque Sanctorum suffragia meritorum consequi, ct illis adiutac ex purgatorii poenis ad aeternam salutem per Dei misericordiam perduci valeant.

Volentes igitur omnes ct singulas patriarchales, metropolitanas et cathédrales totius orbis catholici ecclesias, in quibus altare privilcgiatum quotidianum perpetuum forsan non reperitur concessum, ct in eis altare, per Patriarchas, Archiepiscopos ct Episcopos respective locorum gratiam ct communionem Sedis Apostolicac habentes semel tantum designandum, hoc speciali dono illustrare, auctoritate nobis a Domino tradita, ac de omnipotentis Dei misericordia et beatorum Petri et Pauli apostolorum cius auctoritate confisi, ut quandocumque sacerdos aliquis saecularis, vel cuiusvis Ordinis, Congregationis, seu Instituti rôgularis .Missam defunctorum pro anima cuiuscumque christifidelis, quae Deo in charitate coniuncta ab hac luce migraverit, ad praedictum altare celebrabit, anima ipsa de thesauro Ecclesiae per modum suffragii indulgentiam consequatur, ita ut eiusdem Domini nostri Iesu Christi, ac beatissimae Virginis Mariae, sanctorumque omniuin meritis sibi suffragantibus, a purgatorii poenis liberetur, concedimus et indulgcmus: praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris.

SOI

nor i m citeptiirno.

s. C. S. Officii *2<V Sept. 1724* – Sikciiuks. — 1. An (Vie. Ap.) debeat desistere ab usu ct institutione quatuor graduum catechumenatus qui recensentur a Cardd. Bcllarmino et Bona antiquitus in primitiva Ecclesia usitati, antequam adultos baptizet.

2. Quatenus negative, num exorcismi et caeremoniae praescriptae in Baptismo adultorum in fine quando baptizandus est catechumenus debeant repeti, vel sufficiat eas semel ct divisim administrare sine alia repetitione.

R. Sanctitas Sua decrevit quod 'praevia necessaria sufficienti instructione catechumenorum pro tempore necessario et opportuno iuxta qualitatem ct capacitatem personarum, omnes caeremoniae et exorcismi iuxta ordinem praescriptum a Rituali Romano serventur.

302

De SS. Communione quoad montilct.

S. C. Concilii *14 Apr. 1725.* —

1. An et de cuius licentia sacram Eucharistiam recipere debeant moniales, quae eam recipere volunt ultra dies statutos a Constitutionibus vel a consuetudine monasterii, ut in illis omnes moniales communicent?

De clavi parvat Icnotrae ad Euchanattnm sumendam.

2. Quomodo se gerere debeat superiorissa monasterii circa retentionem clavis parvae fenestrae, per quam sumitur a monialibus Eucharistia in casu?

R. Ad i. De licentia confessarii ordinarii, et non directorum, praevia participatione Praelati ordinarii.

Ad 2. Servandum esse decretum S. C. Ep. et Reg. dici 15 Sept. 1617, nempe « *quod duae adsint ianuae huius parvae fenestrae, una interior et alia exterior, et quod clavis ianuae interioris semper retineatur ab Abbatissa seu Pnorissa, et clavis ianuae exterioris a confessario, et quod parva dicta fenestra numquam aperiatur, nisi occasione sumptionis Eucharistiae vel dandi habitum seu velum alicui novitiae, aut consecrationem alicui moniali aut Confirmationem alicui personae in clausura degenti* ».

303

S. C. de Prop. Fide *2S Sept. 1725* (C. P. pro Sttf.). — Sit regula generalis, ct perpetuis deinceps temporibus ornnino servanda, scilicet, quod spolia Episcoporum, Vicariorum App. et missionariorum S. Congregationis ad eam pertineant, et ad Procuratorem pro tempore eiusdem S. C. in Sinis morantem fideliter atque integerrime transmitti debeant.

304

nc absolutione ^o' a'jrunl

S. C. S. Officii 29 *Nov. 1725.* — Relato folio a S. Congr. de Prop. F. remisso, in quo continentur infrascriptae ordinationes factae a defuncto R. P. D. Episcopo Larandcn., Vicario Apostolico in Regno Tunkini, tenoris sequentis, videlicet : *Ordinationes tempore persecutionis:*

1. Omnes ministri huius Vicariatus poterunt absolvere illos Christianos qui chirographum abiurandi fidem non fecerunt, neque aliquid ad religionem pertinens gentilibus tradiderunt, nec imaginem percusserunt, nec idola adoraverunt, neque legem Dei negaverunt.

2. Omnes illi qui tale chirographum fecerunt hoc modo, scilicet : *Omnes nos usque modo legem servavimus et cultum Deo coeli tribuimus; nunc autem videmus edictum regium quo lex lusitanorum prohibetur ; illi obedientiam praestamus, dicentes quod nos legem lusitanorum non observamus, vel nos quid sit lex lusitanorum nescimus.* Hoc modo chiro-

griphum conficientes, si alias res ad religionem pertinentes mandarinis non tradiderint, nec imaginem conculcaverint, vel reverentiam idolis non fecerint, tales ad Confessionem admitti poterunt.

3. Omnes illi qui chirographum fecerunt fidem abnegando, vel illud fecerunt, nullam mentionem facientes dc cultu ab ipsis vero Deo praestito, sed absolute legem lusitanorum se habere negaverunt, ct simul illi qui res, licet minimas, ad religionem pertinentes tradiderunt, vel imaginem conculcaverunt, vel reverentiam idolis praestiterunt, tales ad Confessionem nondum admitti debent; debent tamen a ministris admoneri ut totis viribus procurent lacrymis ct suspiriis ad suorum peccatorum magnum dolorem ct contritionem se excitare; quo supposito, ipsis dc remedio providebitur; ct interim moneant tales peccatores ut interim haec observent :

I. Per trium mensium spatium, quatuor diebus ieiunent in quolibet mense. Si autem sint officiales, qui gravi labore occupantur, ita ut iciunarc non possint, in tali casu illis concedetur ut ad satietatem manducent, sed orizam tantum cum sale adhibito.

П. Tribuant aliquam eleemosynam pecuniariam, quae servetur, distribuenda |>osica paupeiibus temporibus calamitatis.

III. Insuper intra spatium sex mensium, tales peccatores debent singulis diebus recitare quinquies *Pater* ct *Ave,* quolibet illo tunc debent se in terram prosternere, illamque osculari, enixe Deum dcprccantes ut ipsis peccata sua condonare dignetur.

IV. Quando fideles in ecclesia congregantur, tales poenitentes debent adesse, et prostrati ante altare, loto corde totisque viribus Deum exorare ut sibi peccata condonare dignetur, in veritate promittentes se non peccaturos dc cactero.

1 lacc omnia supradicta promittentes ad Confessionem denique admitti poterunt, quinque tamen vel sex mensibus ad minus transactis. Haec omnia supradicta intelligantur in foro exteriori, quibus non obstantibus in foro interiori conicssirii aliam salutarem poenitentiam ipsis imponant· Si foete intra tempus praefatae poenitentiae, aliquis praedictorum infirmetur ct confiteri velit, debet illi imponi poenitentia pecuniaria iuxta suum posse, ct coram Christianis verbalem *ui peccati detestationem faciat ; quibus peractis, ad Confessionem admittatur· Si autem convaluerit, ad omnes illas poenitentias adimplendas cogatur.

R. SSrtius D. N. auditis votis EE. et RR. S. R. E. CC., decrevit quod neophyti tunkinenses pro publica apostasia teneantur tantum semel abiurare eorum christifidclibus, ct abiuratiune peracta, admittantur ad confessiones sacramcnules, iniunctis poenitentiis salutaribus arbitrio confcssarii, ct servetur Decretum ab hac S. C. editum die 18 Iulii i63o, tenoris sequentis: S'. C. *censuit apostatas a fide red·euntes ad poenitentiam, non teneri ad abiu·randam apostasiam publice coram infidelibus, sed sufficere ut eam abiurent in balneo coram fidelibus, abstinendo ab actibus infidelitatis, ac deponendo habitum infidelium, quatenus sit protestativus falsae religionis ; si vero sit aequivocus, posse illum deferre; quod si exilia delatione, ratione personae aliqua oriretur suspicio, teneri aufugere quamprimum potuerint.*

Instructio. — Essendo state esaminate le ordinationi dei defunto Mons. Vescovo Laradense Vic. Ap. della parte occidentale dei regno di Tunkino fatte per osservarsi nel tempo délie persecuzioni, si c stimaco espediente ordinare che si osservi Γ accluso decreto conforme ad altro decreto sino dull* anno i63o emanato. Si avverte perô che dovranno eseguire detto decreto, cd abiurare Γ apostasia non solo quelli che faranno quanto si conticnc sotto il num. 3. di dette ordinationi, ma ancora quelli che faranno il chirografo nella forma descritta sotto il n. 2., montre vengono a negare anche questi di continuare nella professione della fede cattolica, dicendo : *Omnes nos usque modo legem servavimus, et cultum Deo coeli tribuimus ; nunc autem videmus edictum regium quo lex lusitanorum prohibetur; Hl4 obedientiam praestamus dicentes quod legem lusitanorum non observamus;* perché in quelle parti per *legem lusitanorum* s' intende *legem Christianam,* ed il senso e chiaro che protestatio di recedere dalla leggc che *usque modo servavimus,* c dal culto che *Deo caeli tribuimus.*

305

Ex Instr. S. C. de Prop. Fide *14 Γαnuar. 1726* (Ab MISSIONARIOS CoNGt) — I. Avvertano essi v mtsstonan non esscr loro lecito, a censeri*, «penut. mitra cl ab»olutioac® ne aver la facoltl di concedere dispense matrimoniali, né di assolvcrc dalle censure in foro esterno nei luoghi ove sono i Vcscovi, c dove si estendono le dioccsi c giurisdizioni dei medesimi.

2. Assolvcndo essi missionari nel foro interno taluno degi' incorsi nclic censure riservate alia S. Sede, c dichiarati incorsi dai Vcscovi per pubblica sentenza, o in altro modo giudicialmente, sono tenuti d' avvertire gli assoluti che fin a tanto non saranno stati assoluti nel foro esterno dal Vescovo, devono reputarsi c contenersi come se non fosscro stati in alcun modo assoluti, c perô non esscr lecito ai medesimi di conversare, intervenire nella chiesa, ricevcre i Sacramenti etc.

3. Neppure c lecito ai missionari di assolvere in foro interno ad ogni scmplice richiesta

delli scommunicati, ma solamentc nell'attualc sagramental confessione de' peccati, c purchê vi concorrano le debite disposizioni, c spécialmente di soddisfare la parte offesa, di esser pronti ad ubbidirc, c di ricorrcrc al Vcscovo per Γ assoluzione *i/ι foro externo* subito che possano.

306

Illicitum Meeritalib. latini· ce* kbrarc In aharibai non lapideifreeeorum.

S. C. S. Officii 7 *Iun. 172G.* — Se sia lecito ai sacerdoti latini di celebrare sccondo il loro rito, ma senza Γ altare portatile di pictra, nelle chicse ed altari dei greci uniti, che sono di tcla consagrata dal Vcscovo grcco con unzioni c con reliquic, montre dai greci si celebra liberamento nelle chicse ed altari di pietra dei latini.

R. Non licere.

SO?

De loramento Conitit. *Ex illa dit* a iiccrdotib. quoque uncniibM pneatando.

S. C. de Prop. Fide *4 Oct. 1726* (C. P. pr o Sis.) — Se i sacerdoti nativi cines», tunchinesi, di Cocincina ecc. siano tenuti ex vi Constitutionis *Ex illa die* a fare il giuramento dalla detta Costituzione prescritto. La ragionc di muoverc questo dubbio si è che in detta Costituzione pare non vengano indicati che i soli missionari curopci.

R. Omnes etiam presbyteros indigenas, sinenses, cocincincnses, tunquinenses etc. teneri emittere iuramentum praescriptum in Const. *Ex illa die* (1).

308

De dcnunciitioae in caiibu» Mibdutioab.

S. C. S. Officii *22 [an. 1727.*— Mulieres sollicitatas non teneri ad denunciationcm, si ministri Inquisitionis et Vicarii Episcopi in longinquis regionibus degentes, sine gravi incommodo adiri nequeunt.

309

but quoad gr»e-

S. C. S. Officii rj *Mart. 1737.* — 1. An liceat graccis Romae degentibus (saltem ob scandalum) comedere carnes die Sabbati.

2. An liceat graecis habere latinos in suum servitium, ct die Sabbati dare eis carnes cdendas.

3. An liceat graccis praefata die pueris cl iuvenibus latinis, qui eorum servitio non sunt addicti, exhibere carnes edendas.

R. Ad i. Non licere, et servetur Instructio Clementis VIII in qua sic habetur: < Tolerandus est apud graccos usus carnium die Sabbati, ubi sine scandalo fieri potest, in locis tamen ipsorum, ct inter cos tantum >·

Ad *2* et 3. Latinos famulos graecorum teneri ritum latinum servare, et ideo peccant graeci apponere famulis cibos vetitos tempore quo ab illis debent abstinere.

3IO

<:,r« nem detUluMiv «lonum,

S. C. de Prop. Fide *12 [an. 1728* (C.G.). — Iniungitur singulis Procuratoribus Generalibus vel Procuratoribus Missionum Ordinum Regularium qui Missiones habent, ut quolibet anno relationem dc statu eorum respective Missionum S. Congr. omnino exhibeant.

3П

nil cum liaercticet •ch,'in3U'

Instr. S. C. de Prop. Fide /729 (pr o MISSIONARIIS Or IBNTIS). — Cum saepe ac diu varii, sub variis utilitatis, necessitatis, periculorum, vexationum, atque etiam persecutionis a fidelibus subeundae circumstantiis, casus huic S. Congr. propositi fuerint a missionariis ac Praelatis Orientis quoad communicationem in divinis catholicorum cum haereticis et schismaticis; cumque ab hac S. C. constanter uniformiterque rescriptum fuerit: *non licere;* concepta spes erat, missionarios Orientis satis ac facile intellecturos, posse quidem *speculative* casus aliquos excogitari, in quibus communicationem aliquam in divinis tolerare liceret, sed *practice,* circumspectis omnibus facti circumstantiis, difficillime casus inveniri, in quibus ea communicatio liceat, ac moraliter etiam impossibile esse ut alia praescribatur regula generalis cuique hominum generi, cuique regioni, cuique tempori accommodata, quam quae iteratis a missionariis Orientis quaesitis data est ab hac S. C. in Instructione edita anno 1719, eo nimirum doctrinae principio nixa quod communicatio in divinis cum haereticis et schismaticis ut illicita regulariter habenda esset in praxi, vel ob periculum perversionis in fide catholica, vel ob periculum participationis in ritu haeretico ct schismatico, vel denique ob periculum ct occasionem scandali; quae quidem circumstantiae quemadmodum regulariter communicationi in divinis cum haereticis et schismaticis connectuntur in praxi, ita universim vetitae sunt iurc naturali ac divino, in quo nec ulla potestas est quae dispenset, nec ulla conniventia quae excuset; adeo ut nullus relictus locus fuerit nova dubia fingendi ac proponendi: proinde in ea Instructione diserte praescriptum est: *Afissionarii instruendi erunt quod omnino abstinere debent ab actibus protestativis falsae sectae, a communicatione in ritu schismatico et haeretico, a periculo perversionis, et ab occasione scandali.*

Additu quidem in praedicta Instructione

(1) Haec Const. Clementis PP. XI legitur in Const. Benedicti PP. XIV (t t Iulii 1742) quae incipit: *Ex quo.*

haec verba sunt: *hisce semper firmis et salvis et prae oculis habitis, si ulterius aliquod grave dubium occurret, doctores theologos, et missionarios diu versatos in illis regionibus consulant,* Quae quidem aliqui contra mentem S. huius Congr. interpretati, ius sibi arrogarunt casu* omnes definiendi, ac scriptis etiam regulas generales tradendi in hac materia adeo impleta prriculosas; ct quibus ct missionariorum discissa studia, distracta consilia, ct opiniones minime cohaerentes quaestionem, licet toties definitam, magis ac magis implicarunt, non sine detrimento conscientiarum, et scandalo otfensioneque bonorum; quare haec S. C. opportunum duxit praedictam Instructionem iterum inculcare, ac singulis missionariis omnino praescribere ut regulis in ca traditis sese omnino conforment, ct obtemperent.

Cordi sit ergo singulis Praelatis, missionariis, sive directoribus animarum fideles edocere atque excitare ad haec evitanda pericula, quae regulariter, aut omnia aut aliqua, subeunt in communicatione *in divinis* cum haereticis, et schismaticis Orientis, qui licet adhuc substantiam ac valorem Sacramentorum plerumque conservent, non sinunt tamen ut ea, quae debent, catholici improbationis ct segregationis signa exterius edant; ex quo fit, ut exterior illa conformatio in eodem cultu, ct reverentia in pseudoministros liturgiac catholicum quemque, quamvis in fide firmissimum, ct ritus haereticos vel schismaticos, quibus eorum cultus inficitur, exhorrentem, periculo tamen scandali liberare non possit.

Id cx eo etiam confirmatur magis quod vix ullus sit ritus apud heterodoxos, qui aliquo errore in materia fidei non maculetur: nam in eorum ecclesiis, vel dedicatio est in memoriam schismatici alicuius, quem ut sanctum venerantur ; vel extant imagines, vel coluntur reliquiae vel festa celebrantur eorum, qui in schismate mortui, veluti sancti vulgo habentur, vel denique commemoratio fit viventium Patriarcharum, et Episcoporum schismaticorum, ct haereticorum, qui ut *fidei catholicae praedicatores* commendantur. Qua dc re, qui in ca ritus et orationis ct cultus celebratione conveniunt in his facti circumstantiis catholici quique, reatu perversae communicationis, aut saltem perniciosi scandali purgari non possunt. Nec cos excusat assistendae mere materialis praetextus; facto enim ipso excluditur, quo qui functionibus hisce haereticorum, aut schismaticorum intersunt, satis cum ipsis convenire in unitate orationis, in unitate cultus, in unitate venerationis et obsequii erga perversos ministros haereseos schismatisque praescierunt.

Patescit id etiam cx eo quod orientales ipsi quotidie oculis vident, auribus audiunt, ore confitentur, nullum nempe sectarium obfirmatum in schismate accedere, intéressé, convenire in ecclesiis catholicorum, sive ut Missam audiat, sive ut Sacramenta suscipiat, ea nimirum dc causa, quod fidelium conventus veluti perversae communionis blasphemantes, perniciosum et illicitum putent commercium hoc, ritumque damnabilem. Cum vero videant ad eorum ecclesias accedere, eorum ritibus intéressé, de eorum Sacramentis participare catholicos, an non credendum, aut saltem timendum erit, ne ex hoc ipso magis in suis erroribus confirmentur, ac se in recto salutis tramite ambulare sibi etiam hoc exemplo persuadeant? Ex quo sequitur difficillime vitari posse periculum scandali perniciosi schismaticis, et haereticis ipsis: ac proinde catholicum tutum in conscientia non esse, si cum iis in divinis in hac facti specie communicet.

Haec sane fidelibus documenta tradenda sunt, atque ideo haec S. Congr. Praelatis, missionariis, et singulis animarum directoribus in Oriente serio iniungit, ut unanimes hoc ipsum dicant omnes, et in eodem sensu ac sententia maneant, nec contrarium doceant, aut per modum consilii, aut per modum dispensationis: sed magis hortentur fideles pro re nata, ut a communicatione *in divinis* cum schismaticis et haereticis prorsus abstineant, ct si quando ab ca regula deviarint, eos hortentur ac doceant ut peccatum hoc aperiant in Sacramento Poenitentiae, quo veniam a Deo obtineant, et in posterum cautiores evadant.

In excipiendis vero confessionibus, missionarii, sive directores circumstantias casus, quae magis, vel minus gravem poenitentiam culpam efficiunt, diligenter examinent, corumquc oculis subiiciant; in id semper intenti, nequid laxam hac in re eorum conscientiam efficiant, sed opportunis documentis et monitis timidiorem potius et cautiorem, nc communicando *in divinis* cum schismaticis ct haereticis animam in salutis discrimen adducant.

Consuetum quidem est causam persecutionis afferre, quam a schismaticis ct haereticis subeunt catholici, qui ab eorum ecclesiis ac functionibus abstinent. At curent missionarii ac directores, ut quique cognoscant vanum plerumque metum esse, imo vero etiam necessarium omnino esse persecutioni non cedere, eo vel quia persecutio ipsa acquivalet interrogationi fidei : atque id etiam ostendant tum exemplis tot foitissimorum ac firmissimorum in fide catholicorum, qui huiusmodi vexationibus minime succumbunt, tum antedictae doctrinae principio ab ipsa etiam Ecclesia Orientali suscepto, tum denique catholici nominis dignitate, quae minime patitur ut ipsi inimicis animarum ct fidei unionis, quam profitentur cum Romana Ecclesia, sese subiiciant ac demittant; quin etiam attendant non alio spectare artem hanc vexandi fideles, quam ut ab iis agnoscantur heterodoxi veluti verorum rituum,

verae fidei, verae Ecclesiae ministri, atque ita facile catholicos, aut a fide praevaricatores, aut saltem errorum approbatores facto ipso efficiant; licet dictitent semper sc eorum communionem exigere tantum pro conservatione ritus et eleemosynarum. Quae quidem omnia, si serio ac graviter ct iteratis monitis impressa fidelium mentibus fuerint, sperandum sane est, cx sc ipsis promptiores ct alacriores in dies ferendis iniuriis factos, firmiores quoque ac constantiorcs futuros in unione et communione verae unius Ecclesiae, quam profitentur.

Facile sibi persuadet haec S. C. omnes ct singulos Praelatos ct directores animarum in Oriente, maxime vero missionarios Instructionem hanc veluti normam in praxi servandam habituros, disputationibus hac dc re prorsus omissis: nec aliud sive in agendo, sive in docendo, semotis dissidiis, secuturos. Quod si praeter spem aliter acciderit, noverint omnes, qui catholico nomine gloriantur, Sacram hanc Congregationem contra transgressores validiora remedia paraturam, eosque ut minime idoneos directioni animarum, ct Missionibus Orientis habituram·.

312

JLTZat i* qu'ndum.

S. C. de Prop. F. *i2 Sept. r729* (C. G.). — Inhaerendo decretis alias latis quoad cos (Regulares) qui post obtentum decretum suae deputations ad exercendum munus missionis sibi commissae, illud excqui renuunt, contra huiusmodi renuentes poena statuitur privationis vocis activae ct passivae, et inhabilitationis ad quaecumquc officia eorum Ordinis, ita quod quilibet Religiosus qui nedum post editum, ut supra, decretum suae deputationis, verum etiam post expeditas solitas litteras pro eorum examine, recedat a suscipiendo munere missionis absque legitima causa per S. C. cognoscenda et approbanda, ipso facto praedictam privationem incurrat, ad beneplacitum eiusdem S. C. duraturam.

313

Cootra abaium Imponendi sibi nomin» (ardea.

S. C. S. Officii 29 *Nov. r729.* — Dalle relazioni dc' Vcscovi, c de' missionari capitate dall'Albania si ha chc alcuni di quei cristiani affine di sottrarsi da molle angarie, c specialmente dal pagare il tributo ai turchi, fra i quali essi cristiani vivono, al qual pagamento sono obbligati tutti coloro, chc essendo d'ultra religione si trovano fra i turchi, hanno per costume d' imporsi un nome tureo, come *A$an, Visan,* ccc. Ond' è che coprcndo con tal nome la religione cristiana, chc essi professano, evitano per lo più le angarie, cd il pagamento del tributo. Presupposto tal fatto, si domanda dai Vcscovi, e dai missionari dell' Albania sc possa permettersi ai cattolici Γ uso del nome tureo per lo tine suddetto, o sc debbano ncgarsi, ovvcro concéderai i Sagramcnti a coloro che ciû praticasscro.

La Sagra Congregazione è stata sempre, e presentemente, c sar.i in avvcnire costantissima non solamente a non permetter mai ai cattolici azione alcuna, ovvcro uso di qualunque segno (consista questo in fatti, o in parole) chc sia protestativo del rnaomettismo, o d'altra falsa religione, ma anche in proibir loro assolutamente quei segni, ovvcro usi, che si dicono cquivoci, sempre chc vi sia alcuna dcllc seguenti circostanze: 1. che valcndosi di tali segni, o usi equivoci, si coslituisca la persona cattolica in pcricolo prossimo di negare la vera fede benche solo esternaincntc; 2. quando dal valcrsi di tali segni, o usi cquivoci ne siegue grave scandalo del prossimo; 3. quando chi pratica tali segni, o usi equivoci, lo fa con animo e con positiva intenzionc di persuadere ai circostanti, ch* egli sia veramente lurco, o d'altra falsa religione; 4. finalmente in quei rincontri, nci quali obbliga il precetto atfermativo di confessare la vera fede. In tutte e quattro queste circostanze, siccome comuncmcnte i dottori insegnano, cd ha più volte la S. C. deciso, non è lecito in modo alcuno di valcrsi di segni ed usi equivoci; onde il valersene in qualunque di queste quattro circostanze sarebbe gravissimo peccato, quantunque si conservasse ncl cuore la vera credenza.

Presupposta questa vera domina, ne siegue, chc per lo più non sari lecito a cristiani cattolici il servirsi del nomc turco per lo fine sopradetto; poichè par cosa difficile il pratticarlo senza mettersi in pcricolo di negar la fede, e senza scandalo de' fedeli, e senza aver positiva intenzionc di imprimere la falsa opinione di csscr turco, cd in circostanze, in cui non corre Γ obbligo di confessore la fede. Sicchè quando i Vescovi c missionari, ben csaminatc le circostanze de* fatti particolari, conoscano che cfFcttivamentc non possono schivarsi da quei cristiani, chc s' impongono il nomc turco per lo fine mentovato, tutti c quattro li suddetti incontri, non debbono in modo alcuno permetter loro tal pratica, c son tenuti per conscguenza di negare ad essi i Sagramcnti, tuttavolta che i medesimi a qualunque costo anche della vita lasciarla non vogliono.

Ma perche poi, assolutamente pariando, potrebbero 1c suddettc quattro circostanze in riguardo d' alcuni tutte ccssarc, cd il valcrsi del nomc turco non paia per se stesso segno protestativo del rnaomettismo, ma si bene segno cquivoco, poichè i nomi propri di sua natura sono bcnsl ordinati a significare gl' individui, cd a distinguere una persona dull' altra, come si costuma, ed c necessarissimo in tutte le na-

xionL per la societl e per lo commercio civile, ma non sono propriamente ordinati a distinguere le sette, e perô il valersi dei nomi turchi c lo stesso come vestire alla turchesca, usar navigando bandierc turchesche, e simili ; perciô a tine di sapere corne i Vcscovi, ed i missionarî debbano in tal congiuntura condursi, quattro casi fa di mcsticri distinguere nella présente materia.

Il primo è di quei cristiani, che hanno gü usato il nome turco, e sc ne sono altrc volte valuti nelle fierc, e quando sono stati richiesti del tributo per pagarlo; cd in questo caso puô domandarsi se, quando non vi concorra niuna dcllc quattro circostanzc, possano i detti cristiani continuare tal pratica, non solo per esimersi dai tributo, ma per sottrarsi da gravissimi mali, a cui certamcntc soggiaccrebbero, se manifestasscro ai turchi il passato inganno.

A questo primo caso si risponde, che potranno i Vcscovi, c missionarî tollcrarc in tali cristiani la continuazionc, di chc si traita, senza cscludcrli dai Sagramenti, poichê supponendosi gravissimo il male, a cui soggiaccrebbcro manifestandosi cristiani quali sono, rendesi loro lecito per questa cagionc il segno cquivoco di nome turco. E bcnche i turchi prendano tal nome per segno protestativo della loro setta, quando i cristiani non abbiano tal positiva intensione d' ingannare i turchi, ma solo di nascondere la religione cristiani, Γ inganno è dei turchi che se lo prendono per esscrc poco avveduti, siccomc accade quando dai cristiani si alzano bandierc turche solo a fine di sottrarsi da pericoli, i quali temono. Devono bensi dai Vcscovi c dai missionarî esscrc avvertiti tali cristiani di non praticare altri segni cquivoci assolutamcnte non neccssarî a sottrarsi dai mentovati gravi pericoli, come c particolarmcntc il mangiar carne insieme coi turchi nci giorni proibiti dalla S. Chicsa, poichê, anche presupposto chc Γ astinenza dalla carne in essi giorni non debba usarsi per precetto divino, il quale obblighi a profcssarc con siffatta astinenza la fede cattolica, il solo precetto ecclesiastico circa tal materia ne tampoco pub trasgredirsi per il solo motivo di scansarc il pagamento del tributo. E pcrciocche il contenersi nci suddelti limiti riuscirà difficile nella pratica, dovranno i medesimi Vcscovi, c missioniri, ed altri sagri ministri esortar caldamente simili cristiani ad andarsene in luoghi, ove non siano astrati da tal nécessita, per etserc cosa molto facile ad incorrersi, in progresso di tempo, in alcuna dcllc quattro notate circosuoxe.

Il secondo caso, chc puô accadere c, quando vi siano dei cristiani, i quali non abbiano ancora assunto il nome turco, ma vivono con animo di assumerlo per sottrarsi dai pagamento dei tributo, c si domanda sc possa loro ciô permettersi.

Ed a questo sccondo caso si risponde assolutamente, che non possa permettersi; non ostante chc possa tollcrarsi, colle condizioni prescrittc, il continuar Γ uso dei nome turchesco in coloro che già l'assunscro, poichê a quelli, che già 1'assunsero, sovrastercbbcro mali gravissimi dai turchi, quando dalla deposizione del nome turchesco scorgessero essi turchi il passato inganno ; il che puô rendere scusabilc il ritenerlo. Ma per assumerlo non resta altro motivo, che il voler esimersi dai tributo, c questo non ê bastante a rendere scusabile Γ assunzione di simili nomi, quando infatti sono nel!'Albania mollissimi cristiani anche poveri, i quali anche senza quest' uso di nomi turchi vivono tra i turchi medesimi, c soggiacciono di buon grado al pagamento dei tributo. Onde i Vcscovi, i parrochi, ed i missionarî, i confessori ed altri, a cui spelti, dovranno nelle prcdiche, nelle conferenzc c nci catechismi insegnare, e persuadere ai popoli non esser lecito in alcun modo d' imporsi tali nomi in avvcnirc, cd esser obbligati ad astenersene onninamente.

Il terzo caso puo essere di quei cristiani, i quali avendo apostatato dalla fede cattolica, cd abbracciato il maomettismo, sono poi pentiti ritornati alia fede cattolica, c si domanda se questi possano continuare a valersi dei nome turco, chc assunscro apostatando, per esimersi non solo dai pagamento del tribulo, ma da altri gravissimi mali, a cui scopcrti soggiaccrcbbero.

E a questo terzo caso si risponde, che avendo tali cristiani con atti veramente protestalivi della setta maomettana dato fundamento ai turchi di credere con prudenza, chc essi veramente siano della setta di Maomctto, continuando a viver tra turchi co* nomi medesimi, che assunscro apostatando, puô dirsi che il nome turco, benchc di sua natura cquivoco, dagli atti protestativi precedent! resti quasi chc affatto determinato a significare, che duri ancora la professione del maomettismo; quindi e chc tali cristiani sc non hanno coraggio di manifestare a' turchi la loro conversione, sono tenuti certamente di allontanarsi dai vivere tra i turchi con portarsi ad altri paesi, ove sotto nome Cristiano possano sicuramcntc vivere. Ne basta che la loro conversione sia nota ai soli fcdcli, ma di più è necessario, chc almeno in progresso di tempo sia notificata o da essi, o da altri ai turchi medesimi, siccomc determinô questa S. Congrcgazione ai 18 Luglio i63o, presso Γ Albizzi I. Parte, Cap. 8. n. 29. Sicchê a' cristiani di questo terzo caso non puô permettersi, se non per qualchc tempo, che nelle occasioni si valgano dei nome turco; siccome non puô loro permettersi, sc non perimente per qualche

tempo, che non manifestino a'turchi il ritorno che hanno fatto alla religione cattolica.

Il quarto caso, che puô accadere in tal materia si e di coloro, chc essendo stati per lo passato sempre turchi, c professori della setta di Maomctto, essa di poi abiurata, si sono fatti cristiani cattolici, e si domanda se tali cristiani chc irrcmissibilmcntc sarebbero fatti morire, sc si scoprisscro, possono continuare a valcrsi del norne turco chc avevano, per csentarsi, non che dai tributo, ma dalla morte.

A questo quarto caso si risponde chc simili cristiani siano di tutti gli altri più tollcrabili ritenendo il nome turchesco nel tempo chc trattano c vivono coi turchi. Impcrocchê tal ritcnzionc di nome, il quale, corne s'è detto, c meramente cquivoco, ma non giA di sua natura protestativo, non c chc una mera industria, con cui nascondono ai turchi la conversione loro al cattolicismo, nè essi, corne gli aposlati, hanno dato, con alcun atto volontario, fondamento a' turchi di poter giudicare prudentementc chc tuttavia siano turchi. E perô se questa, c somiglianti industrie furono anche praticate dai primi cristiani convertit! dai gentilesimo per sottrarsi dalle pcrsccuzioni dei tiranni, senza chc fossero in cssoloro dagli antichi Padri condannate, ne tampoco saranno esse condannevoli nei cristiani, di cui si traita, chc le usano per evitare la morte. Vero è si bene, che non riconosccndosi da' sacri Pastori in questa sorte di cristiani coraggio bastcvolc a tollcrare il martirio in caso chc fosscro scoperti, dovrcbbero altresi caldamcntc csortarli a fuggirc il commercio de'turchi, con andarsene ne' luoghi dei cristiani.

Sicchc a ridurre le risposle di sopra date in compendio, si dice chc il chiamarsi coi nome turchesco non ê mai lecito ai cristiani quando ciô da loro si prattichi con intenzione positiva di persuadere ai turchi, che essi eziandio siano turchi, poichê Γ intenzione di dare a credere il falso, e non giA di nascondere solamente il vero, sarcbbc in questa materia un voler simulare falsa setta, il chc è sempre grave peccato. Non è parimente lecito quando chc ne riceve il prossimo grave scandalo, come sarcbbc, quando i fedcli ne prendessero occasione o di mancarc, o di vacillare nclla crcdenza, essendo comunc sentimento dc' dottori che in congiuntura di grave scandalo si pecchi gravemente con dissimulare la vera religione. Inoltre non c lecito in circostanzc, in cui corra Γ obbligo di professare esternamente la nostra fede, intorno al qual obbligo si suppone essere bene istruiti i Vcscovi, ed i missionarî dell'Albania. Di più non e lecito (corn* è chiaro) c si pecca gravemente in valcrsi dei nome turchesco, quando vi sia pcricolo di negare, benchc solo esternamente, la fede. E tinalmcnte dc* quattro casi addotti non è tollerabile una tal prattica di valcrsi dei nome turchesco, chc in tre, ci.oê in quoi cristiani, che gil si trovano indotti ncl-1'uso di essersene valuti, c temono prudentemente di mali assai gravi scovrcndosi ; in coloro, chc da cristiani fattisi turchi, c da turchi cristiani, possono perqualchc tempo in tal maniera tenersi nascosti; cd in coloro per ultimo, che da turchi fatli cristiani sono moralmente certi di perder la vita quando chc i turchi ciô risapessero.

Resta pertanto che i Vescovi, i missionarî cd i confessori dell' Albania, i quali soli possono ben sapere le circostanzc de* fatti particolari circa la présente materia, in conformité di esse circostanzc, c di ciô chc di sopra si c detto, ad altri victino costantemcnte 1'uso introdotto dei nomi turcheschi, escludendoli dai sagramenti quando non vogliano obbedire; in altri direttamente lo tollerino, ammettendoli ai sagramenti, c tutti esortino con vero zelo a trovar modo di evitare la nécessité di valcrsi dei nome turchesco, cd avvertano a procedere in ciô senza impegno di partito, senza pregiudizi di proprio sentimento, e senza spirito di contcnzione, riilcttendo chc non meno il soverchio rigore, che la troppa indulgcnza, sarebbero in tal materia di notabilissimo pregiudizio alie povere anime.

314

Circa facultatem dlspcmaodi saper defectu aetatis cum ordinandis.

S. C. S. Off. *21 Tan 1734..* — Sc in virtù della facoltA (Form. III. η. ı3.) *dispensandi super defectu unius anni ob operariorum penuriam, ut promoveri possint ad sacerdotium, si alias idonei fuerint,* possa (1'Arciv. di Colonia) dispensare con le dette condizioni per gli Ordini dei diaconatu e suddiaconato, come inferiori al sacerdozio. — R. Negative.

315

Circa tumulationem Regularium mmionariorum.

S. C. de Prop. Fide rp *Martii 1735·* — S. Congr. ad tollenda iurgia ct dissensiones quae non raro oriri solent in partibus Syriae ct Palaestinae occasione tumulationis cadaverum missionariorum Ordinum Regularium, confifmavit ct renovavit decreta super huiusmodi re alias edita, ct praesertim anno 1692, itemque confirmata anno 1702, per quae sancitum fuit quod deferatur private cadaver a propriis Religiosis. In coemeterio autem adesse debeat parochus cum stola ct cruce, ct dicat orationes iuxta formam praescriptam in Rituali, permittendo postea ut reliquae orationes dicantur a Superiore Religionis, ct per ipsum ac suos Religiosos dari sepulturam.

316

Circa privilegia Regularium poit novennium miilionii.

Ex Decr. S. C. de Prop. Fide *20 iu-/735·* — S. Congr. decrevit ac declaravit

quod novennium missionis praescriptum (missionariis Ordinis Minorum Conventualium) per Breve Apostolicum s. m. Clementis PP. XI meipien. *Crediti Nobis* editum dic 21 Januarii 1710, ad hoc ut assequi possint privilegia sub § 20 eiusdem Brevis statuta, incipere debet a die dumtaxat qua eorum quisque ad .Missionem et Dioccesim sibi designatam pervenerit, ct in ea patentes litteras seu decretum suae deputationis Episcopo eiusdem dioecesis exhibuerit, non vero a dic expeditionis praefati decreti.

317

Grci facdt. dupcnundi In «•unpin till- lmtBfc.

Litt S. C. S. Off. r? *Mart. 1736.* — Doversi risponderc per istruzione di Monsignor Arcivcscovo di Corfu che in virtii délie parole *(Form. II, n. 6) dispensandi in* 4 *et in 4° consanguinitatis et afjinit itis gradu simplici et mixto tantum, et in* 20, jo *et 40 mixtis, non tamen in* 20 *solo, quoad futura matrimonia* (1) puô esso dispensare con tutti i suoi diocesani. Quanto poi all' ultra parte dei detto § 6 contenuta in quelle parole *quo vero ad praeterita* (matrimonia) *etiam in 20 solo, dummodo nullo modo attingat primum gradum,* puô il suddetto Monsig. Arcivcscovo dispensare solamento con quelli che dall'ercsii o infedeltd si convertono alia fede catiolica, avvcrtendo inoltre il soprannominato Mons. Arcivcscovo che in pratica lo scisma e congiunto ali* etesia.

318

Prooemitim.

Litt. Ap. Clementis PP. XII z6' *Martii 1736.* — Pastoralis officii, quo catholicae Ecclesiae regimini divina dispositione praesidemus, debitum exigit, ut ad ea potissimum curam et sollicitudinem nostram intendamus, quae ad augendam fidelium religionem ct animarum salutem in primis conducere in Domino conspicimus.

Γ>· IsduJgcauii pro catechitxn| capbrwiionc in lutta.

Alias siquidem uberes fructus ac spiritualium chriitifidelium aedificationem, quae cx assiduo usu ct explicatione catechismi sive doctrinae christianae provenire noscebantur, paternae dirigentes considerationis nostrae intuitum, diversas ordinationes a nonnullis Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris ad promovendum hoc pium fidelique populo adeo necessarium opus, quo ille fidei catholicae rudimentis ac mysteriis christianisquc virtutibus instruitur, salubriter editas per edictum die 15 Novembris 1730 iussu nostro promulgatum, confirmavimus ac etiam ampliavimus, ct subinde christifideles tam almae Urbis nostrae, quam universae Italiae ac Insularum adiaccntium pro tempore existentes, ut operae huiusmodi ferventius incumberent, excitare volentes, omnes ct singulas indulgentias ct peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes, quae a quibusvis Romanis Pontificibus praedecessoribus quoque nostris praefatum catechismum seu doctrinam Christianam iuxta decreta Cone. Trid. in ecclesiis ct oratoriis pueros docentibus, aut eidem, dum traditur, interessentibus, eatenus concessa reperiebantur, ad adultos Urbis, Italiae ct Insularum praedictarum ipsi catcchismo seu doctrinae christianae interessentes extendimus.

Praeterea eisdem adultis, qui vere pocnitentes et confessi ac sacra Communione refecti eiusmodi pio exercitio devote intervenirent, qua vice id agerent, septem annos ct totidem quadragenas de iniunctis eis, seu alias quomodolibet debilis poenitentiis, in forma Ecclesiae consueta relaxavimus; qui vero illud assidue frequentarent, cumdem catechismum doctrinamve Christianam docentes vel addiscentes, ac vere similiter poenitenlcs et confessi sacraque Communione refecti, pro Christianorum principum concordia, haeresum extirpations, ac S.Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces etfunderent, in Nativitatis D. N. lesu Christi, Paschalis Resurrectionis Dominicae, nec non SS. Petri et Pauli Apostolorum festis diebus, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concessimus, et alias, prout in nostris in pari forma Brevis dic 27 Iun. 1735 desuper expeditis litteris, quas perpetuis futuris temporibus valere statuimus, quarumque tenorem praesentibus pro plene ct sufficienter expresso et de verbo ad verbum inserto haberi volumus, uberius continetur.

Aiue hM-tur.

Nunc autem nos memorati catechismi doctrinae christianae usum et frequentiam tantopere commendabilem ac salutarem, ne fideles circumferantur tamquam parvuli fluctuantes omni vento doctrinae, sed firmo fidei fundamento adhaerentes, coaedificentur in habitaculum Dei in Spiritu Sancto, ubique locorum ac gentium propagari, magisque in dies augeri enixe cupientes, supplicationibus etiam plurimorum ex Venn. Fratribus Archiepiscopis ct Episcopis extra Italiam huiusmodi existentibus, nec non dilectorum filiorum officialium et confratrum Archiconfratemitatis Doctrinae Christianae in Urbe praefata dudum auctoritate apostolica erectae nomine, nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, concessionem indulgentiarum

Extendo c« ccidonura >4» nivenoi chnr fidclc*.

(i) Art 6. Form. I cl II ita se habet: < Dispen- ■ und »n j' ct 4* consanguinitatis ct affinitatis simplici • ct mixto tantum, et in 2*, j· et |· mixtis, non tamen » n 1* solo quoad futura matrimonia; quod vero ad • praeterita etiam in 2* solo, dummodo nullo modo » attingat primum gradum, cum iis qui ab hacrcsi vel » infidelitate convertuntur ad fidem catholicam , et in » praedictis casibus prolem declarandi legitimam ».

ct peccatorum remissionem poenitentiarumque relaxationem docentibus ct adultis addiscentibus catechismum seu doctrinam Christianam in Urbe, Italia ac Insulis adiaccntibus a nobis factam, sicut praemittitur, expeditasque desuper litteras nostras praedictas, ad universos chrisdtidclcs ubicumque locorum nunc ct pro tempore existentes, cumdcm catechismum doctrinamve Christianam similiter docentes ct adultos addiscentes, servata earumdem litterarum nostrarum forma ct dispositione, auctoritate apostolica, tenore praesentium, in perpetuum extendimus similiter ct ampliamus.

Non obstantibus etc.

319

Gru auus ditpc itandi in trapeJim. *diipariLttit nltut.*

S. C. S. Officii 5 *Sept, fjtf* – Tuxkiw Okibxt. — i. Ucrum per haec verba *gravibus tamen de causis* (in concessione facultatis dispensandi in impedimento disparitatis cultus) intelligi possit, tamquam causa gravis et sufficiens, salus animae illorum qui in tali matrimonio iamdiu contracto absque contumelia Creatoris vixerunt, praesertim si filios genuerint, vel iisdem difficillimum sit ab infideli coniuge separari.

(kucrarncnlili eralatiooe apo. »Uuu«n poit abioniioncm.

2. Cum sub die 29 Novembris 1725 decretum fuerit a S. Congr. S. Officii quod *ncophiti tunkinenses pro publica apostasia teneantur tantum semel abiurare coram christifidelibus, et, abiuratione peracta, admittantur ad confessiones sacramentales, iniUnctis poenitentiis salutaribus arbitrio confesstrii;* modo quaeritur utrum per illa verba *ad confessiones sacramentales* intelligatur confessio prout est pars Sacramenti tantum, vel intelligatur integrum Confessionis Sacramentum complectens etiam absolutionem.

R. Ad 1. Causam expositam in quaesito esse gravem et sufficientem ad impertiendam dispensationem de qua agitur.

Ad 2. Per illa verba *admittantur ad confessiones,* intclligendum esse de confessionibus sacramentalibus complectentibus absolutionem.

320

-«frtjpi.iMo.

S. C. S. Officii 5 *Sept. i736.* — Mos est in Regno Tunkini ut ad aedificationem templi idolorum aliaquc superstitiosa concurrere debeat tota communitas, sicut etiam ad alia opera publica, pecuniam vel alia contribuendo; quod si quis recuset, inevitabilitcr et violenter de bonis cius communitas multo plus accipiet quam sit summa illi praefixa, vel ei mulctam multo graviorem imponet, vel etiam accusabit apud magistratus cum periculo quoad christifidcles abnegandae fidei, careen's, aliorumquc pergravium damnorum. Quaeritur:

t. An id sit licitum.

2. An saltem id sit licitum praemissa protestatione qua fidelis declaret sc contribuere tantummodo ad evitandum grave damnum imminens etc.

3. An licitum sit fidelibus quando coguntur ligna caedere in sylvis, aut etiam ca ad locum templi aedificationi destinatum deferre, ca peragere.

4. An sit licitum fidelibus, quando coguntur cibos coquere, aut origam contribuere pro substentationc opificum, ea peragere.

R. Ad t, 2, 3, 4. Non licere, sive praemissa sive non praemissa protestatione.

De eontribntione pro Mention idoloUrridt

Item mos est ut aliquoties in anno comestibilia sacrificentur, seu offerantur idolis, et tota communitas congregetur ad comedendum; coguntur autem aliquando Christiani pecuniam contribuere pro emptione victimae, aliquando vero talium eduliorum partem praeparare, eamque ad locum sacrificii, ubi etiam ordinarie epulantur, deferre; hinc quaeritur:

1. An licitum sit praedicta peragere, praemissa protestatione quod solummodo intendant fideles concurrere ad convivium laetitiamque communem, vel reddere vicem iis, quorum impensis antea epulati sunt.

2. An licitum sit praedicta peragere in casibus in quibus talia edulia offeruntur, sed non ibidem in communi comeduntur, praemissa protestatione quod talem pecuniam contribuant, vel talia edulia illuc deferant tantummodo ad evitandum grave damnum inevitabiliter imminens, vel consimili alia protestatione emissa.

Ad i. Non licere, sive praemissa protestatione, sive non praemissa.

Ad 2. Ut ad proximum *(i. e. proxime anteced.).*

32I

De dilatione absolutionii *acramcatili» . ct de »mmodemi* utiiifaciionibu«.

Instr. S. C de Prop. F. ? *Oct. 1736* (ad Visitator. Ai*. Tuxk. Occid.). — Duo sunt perniciosa inconvenientia in administratione Sacramenti Poenitentiae in Tunkino Occidentali quae huic S. C. relata sunt: Primum atque praecipuum est quod passim reis graviorum criminum, fornicationis, ebrietatis, superstitionis, differatur ad menses integros ct amplius absolutio sacramentalis; parentibus vero qui matrimonio filiorum cum disparitate cultus vel alio impedimento dirimente contracto, consensum dedere, etiamsi deinde non sit amplius in eorum potestate matrimonium rescindere, denegant absolutionem per plures annos, et quandoque usque ad exitum vitae, interim impositis ieiuniis, orationibus, aliisque pietatis operibus, ut maiorem illi criminum horrorem concipiant, ct ita ad recipiendum absolutionis beneficium disponantur. Alterum est in excessu satisfactionum quas imponunt, plurium rosa-

riorum, videlicet usque ad numerum eliam tercentenarium, totidem litaniarum cum ieiuniis, ciliciis aliisquc afflictivis operibus, statutis diebus, per hebdomadam, aut menses aut annos integros. Ad evellendos igitur intolerabiles huiusmodi abusus, operae pretium visum est per theologos ad hunc effectum deputatos Instructionem hanc dirigere, ex SS. Patribus, Conciliorum ct Romanorem Pontificum decretis excerptam, cui confessarii praedicti in Tunkino Occidentali sese subiiccrc ct oinnino adhaerere teneantur.

Quod attinet ad primum, multi profecto dantur casus in quibus denegatio ct dilatio absolutionis medicamen est opportunum ct subinde necessarium; *Videat,* inquit S. Carolus Borromacus in Instructionibus Poenitentiae, *confessarius ne quem absolvat, qui vel odium inimicitiamve deponere nolit, vel restituere pro facultate recuset alienum, vel a statu peccati mortalis paratus non sit discedere, occasionemve similis peccati vitare.* Hinc Sedes Apostolica adversus mollem, et praeposteram nonnullorum casuistarum in concedenda absolutione facilitatem, miro zelo semper insurrexit, ut cx propositionibus ab Alexandro VII, înnocentio XI aliisquc Romanis Pontificibus iure meritoque damnatis, cuique legenti exploratum est. Valde autem prolixum foret, casus huiusccmodi enumerare, sed videri possunt apud S. Carolum Borromaeum in Instructione confcssariorum, et a sanctis istis regulis, totius Ecclesiae consensu firmatis, non sinant confessores se abduci falsa misericordia erga pocnitcntcs.

Verum, praemissis casibus exceptis, promiscua tt passim adhibita cuiusque peccati mortalis retentio, causa concipiendi maiorem adversus crimina horrorem, ct acquirendi melio-, rem dispositionem ad beneficium absolutionis obtinendum, non est profecto medicina nec castigatio congrua unquam invitis poenitentibus adhibita ab Ecclesia, sed a solis rigidis et imprudentibus confessarii* contra omne fas usurpata, ct a tribus Romanis Pontificibus proscripta. Hanc nimirum severam ct imprudentem (ne quid peius dicam) praxim inducere primum lentavit Petrus de Osma ea propositione: *Non sunt absolvendi poenitentes nisi peracta prius poenitentia eis iniuncta,* merito damnata in Concilio Complutcnsi, et a Xisto IV, anno 1579, in Bulla quae incipit: *Licet ea.* Eamdcm exitialem praxim, post apostatam Marcum Antonium dc Dominis, lib. 5 *De Rcpubl. eccles.* cap. 7, ct Antonium de Arnaldo, lib. *De frequenti Communione,* part. 2, cap. 8, apud Belgas ct aliquot Gallos rigorismi sectatores invaluisse constat. Ex quorum libris, Alexander VJII, inter reliquas, has duas propositiones iusto anathemate confixit: — rtf. *Ordinem praemittendi satisfactionem absolutioni induxit non politia nec institutio Ecclesiae, sed ipsa Christi lex et praescriptio, natura rei idipsum quodammodo dictante.* — /7. *Per illam praxim mox absolvendi, ordo Poenitentiae est inversus.* Crudelem hanc praxim quoad substantiam, subdolis ct acquivocis terminis inducere iterum tentavit Qucsnellus hisce duabus propositionibus: — <?/. *Modus plenus sapientia, lumine et charitate est dare animabus tempus portandi cum humilitate et sentiendi statum peccati, petendi spiritum poenitentiae et contritionis, et incipiendi ad minus satisfacere iustitiae Dei antequam reconcilientur.* —88. *Ignoramus quid sit peccatum, et vera poenitentia, quando volumus statim restitui possessioni bonorum illorum quibus nos peccatum expoliavit, et detrectamus separationis istius ferre confusionem,* iure meritoque in Bulla *CInigenitus* a Clemente XI damnatis. Profecto praxis ista severa plurimam animis alfert perniciem, praesertim attritis aut, si mavis, amare incipientibus, S. Leone ct Augustino (epist. 180 ad Honoratum) docentibus: *plurimos perire defectu Sacramenti qui eius subsidio ad superna evolassent.* Aeternae igitur damnationis periculo manent expositi, monente nos sapientissimo Salvatore, ut semper vigilemus in iustitia, quia *qua hora non putamus Filius hominis veniet.*

Sed demus rigidis directoribus, ut huiusmodi attriti supervivant usque ad absolutionem; dilata his absolutione, manent illi Dei hostes, incapaces omnis meriti ct satisfactionis; eorum enim opera iuxta S. Thomam, in 4, dist. 15, cum sine charitate fiant, non sunt satisfactoria: *Impossibile enim est,* inquit, *quod aliquis Deo satisfaciat, nisi Deo placeat; ideoque ut sit conveniens satisfactio, oportet esse informatam gratia sanctificante.* Et in Supplemento, quaest. 14, art. 2: *Sine charitate opera facta non sunt satisfactoria.* Quaecumque igitur proposita fuerit indulgentia, nullam peccator consequi poterit absolutione destitutus; suspiciones, detrimenta famae, scandala, ex promiscua absolutionis dilatione oriuntur. *Validum adversus peccatum frenum est confitendi pudor,* ut habetur cx canone 88 *De Poenitentia.* Quid quod repulsi poenitentes abiiciunt saepe cogitationem dc salute desperando?

Missos faciant igitur praeposteros Ecclesiae reformatores, et adhaereant potius Concilio Trident., sess. 6, cap. tq, *Delapsis et eorum reparatione,* ubi habemus absolutionem praeviam satisfactioni, et peccatorum culpam cum poena aeterna remissam Sacramento Poenitentiae ante satisfactionem, qua solum poena remittitur temporalis post absolutionem residua. Haec autem praxis prudens et benigna non est a Tridcntino primum instituta, sed est, teste Catcchismo Romano, antiquissimus Ecclesiae usus, Scriptura et Patrum auctoritate compro-

batus. Filio prodigo redeunti iubet pater evangelicus proferri cito stolam primam, nec cum remittit ut pascendo porcos maiorem concipiat adversus peccata horrorem, ct ut ad paternum amplexum disponatur. Inter articulos ob quos Chrysostomus a quibusdam Episcopis perperam depositus, sed auctoritate Apostolica restitutus fuit, hic erat : *Si iterum peccasti, poeniteat te iterum, et quoties peccasti, veni ad me et ego te sanabo.* Basilius in admonitione ad filium spiritualem : *Quando,* inquit, *te* peccatis obnoxium senseris, ad poenitentiam cito te converte ne confundaris. Lex Clementina *Dudum, De sepulturis,* mandat sacerdoti ut *Confessiones audiat, ppenitentias imponat, et absdvat.* Decretum Bonifacii Episcopi Moguntini statuit ut *curet unusquisque presbyter, statim post acceptam confessionem poenitentiam singulos, data oratione, reconciliare.* Infinitus essem si omnia Patrum documenta pro tali Ecclesiae praxi afferre velim ; sed allegata sufficiant.

Praxis ergo ista, prudens ct benigna, tot testimoniis munita, absolvendi statim peccatores, vel attritos vel contritos, viget in tota Ecclesia catholica ubi copia est confessorum, ubi nullum persecutionis periculum : quanto magis ergo in Tunkino Occid. necessario servanda est, ubi multae ct continuae contra catholicos persecutiones vigent, ct ubi quidem messis multa est, sed operarii paucissimi. Nec vos decipiant novatores, qui sub zeli umbra crudelitatem cxitialcmque socordiam in corde nutriunt; ne vos, inquam, decipiant Scripturae testimoniis *Eqcchielis 1 q,* ct *Ierem. 6,* quibus passim abutuntur; nihil enim magis ex illis colligere possumus, quam quod dispositione necessaria carentibus non sit impartienda absolutio, non autem quoi! dispositione illa praeditis sit deneganda, neque ullum in antiqui foederis oraculis invenietis locum, iuxta quem poenitentibus dilata fuerit , vel differenda sit cum Deo reconciliatio. Vix David confessus fuerat delictum dicens: *Peccavi Domino,* cum Nathan mox Dei nomine denuntiat: *Dominus quoque transtulit peccatum tuum, non morieris.* Nec vos iterum seducunt testimoniis Cypriani, Rom. (Heri, Innoccntii primi, aliorumque Patrum, quibus pariter abutuntur; lectis enim testimoniis istis non detruncatis, sed cx integro, cuique ingenue attendenti apparebit loqui illos de quibusdam peccatis publicis eo tempore publica poenitentia plectendis ; quamvis probati auctores putent in ipsa poenitentiae publicae impositione peccatores regulariter a culpae reatu fuisse absolutos, hoc enim erat *accipere impositionem manus in poenitentiam,* absolvi a reatu culpae ct accipere modum satisfactionis publicae. Quinimo ipse Morinus, summae apud novos theologos auctoritatis, lib. 6, cap. 24, quamvis criminum publicorum absolutionem etiam sacramcntalcm putet dilatam fuisse usque ad canonicae poenitentiae adimpletionem , quoad alia peccata nobis consentit; sic enim lib. 9, cap. 14, ait: *Crimina omnia et peccata, quae illis saeculis non expiabantur per publicam poenitentiam, statim aut paulo post editam sacerdoti confessionem, remittebantur, pauculis exceptis, quae cum publica erant, communionis ecclesiasticae privatione nonnumquam a Canonibus castigabantur.* Idem eodem lib. cap. 1 docet, quod Catechismus Romanus, consuetudinem absolvendi *statim* post confessionem *esse ab ipsis Ecclesiae incunabulis, si enormi quaedam crimina excipias, pro quibus debebatur poenitentia publica.* Imo cap. 14 ostendit in Orientali Ecclesia a duodecim sacculis hucusque servatum morem etiam a peccatis publicis absolvendi statim; quod sub operis finem fusius probat ex libris graecorum pocnitcntialibus.

Quoniam vero cx Cone. Trid. vigere debet usus infligendi poenitentiam publicam peccatis publicis et scandalosis; hinc descendendo ad particularem casum a Visitatore Apostolico (Tunkini) relatum de parentibus qui consensum praebent matrimonio filiorum cum disparitate cultus, certum videtur quod quamdiu in eorum potestate est matrimonium rescindere, atque de eo moniti renuunt rescissionem, non esse capaces nec dispositos ad beneficium absolutionis recipiendum. Verum si ex parte praestiterunt quidquid possunt, et non sit amplius in eorum potestate filios ab invalido contractu revocare, nulla ratio est ut illi contriti et confessi, per annos integros, aut usque ad exitum vitae sacramcntali absolutione priventur; ne vero aliis exemplo sint ut similia matrimonia perpetrentur, possent, confessi iarn ct absoluti, vel Eucharistiae communione (privari), vel alia publica poenitentia, arbitrio prudentis et discreti Episcopi, mulctari.

Modus igitur plenus sapientia et charitate est animas peccatrices citissime cx peccati statu, iuxta praxim universalis Ecclesiae, in Christi Evangelio fundatam, eripere, ut cito accipiant stolam primam, nec protrahere, sed quantum fieri potest accelerare spiritum poenitentiae, iuxta formam quam Cone. Tridenlinum saluberrime praescripsit, ut ante reconciliationem proponant, ut post illam tutius ac salubrius in statum gratiae repositi, satisfacere satagant.

3. Quoad fictioncm.

Quod vero pertinet ad secundum excessum in imponenda satisfactione plurium rosariorum, litaniarum, iciuniorum , etc., duo quoque extrema vitanda sunt. *Confessor prudens,* inquit S. Carolus Borromacus in Instructionibus Poenitentiae. *pro imponenda poenitentia, nec ita levem adhibeat ut clavium potestas inde contemnatur, et ipse peccatorum alienorum evadat particeps, nec ita etiam gravem aut diuturnam,*

ut poenitentes d obsequi recusent, aut acceptam cx integro non exequantur. Non est cur ad evitandum primum ex his entremis immoremur; sufficit cnim Concilium Tridcntinum audire, scss. 14, cap. 8: *Debent sacerdotes Domini, quantum spiritus et prudentia suggesserit, pro qualitate criminum et poenitentiam facultate, salutares et convenientes satisfactiones iniungere: ne, si forte peccatis conniveant ct indulgentius cum poenitentibus agant, levissima quaedam opera pro gravissimis delictis iniungendo, alienorum peccatorum participes efficiantur.*

Ad mitigandum tamen secundum excessum qui in sacerdotibus tunkinensibus viget, pauca quidem aderimus, solida tamen illa, sapientiae ct prudentiae plena documenta, quibus sedulo attendere debent, ut et muneri suo ct poenitentium utilitati respondeant. Attendant igitur ad hanc S. Thomae Aquinatis doctrinam *(Quodlibeto* 3, quaest. î3, art. 1): *Videtur satis conveniens quod sacerdns non oneret poenitentem gravi pondere satisfactionis, quia sicut parvus ignis a multis lignis superpositis de facili extinguitur, ita posset contingere quod parvus affectus contritionis in poenitente nuper excitatus, propter grave onus satisfactionis extingueretur, peccatore totaliter desperante ; unde melius est quod sacerdos poenitenti indicet quanta poenitentia esset sibi pro peccatis iniungenda, ct iniungat illi nihilominus aliquid quod poenitens tolerabiliter ferat, cx cuius impletione assuefiat ut maiora impleat, quae etiam sacerdos iniungere non attentasset; et haec quae praeter iniunctioncm expressam facit, accipiunt m vorem vim expiationis culpae praeteritae ex illi generali iniunctione qua sacerdos dicit: Quidquid boni feceris sit tibi in remissionem peccatorum.* Eamdem doctrinam repetit idem Angelicus Doctor in 4, disl. 2, quaest. 1, art. 2, quaestiuncula 2, ad 3: *Sacerdos,* inquit, *minorem condigno poenitentiam iniungens, non semper peccat..... quia quandoque, etiam ex industria minorem poenitentiam imponens, plus prodest poenitenti quam noceat, qui forte magnitudine poenitentiae posset a poenitentia peragenda impediri propter debilitatem virtutis adhuc in eo de novo recuperatae; et ideo negligtt minus damnum ut maius evitet, et interim paulatim confortatus in eo divinus amor ad plura poenitentiae opera peragenda ipsum incitabit propria sponte, quam sacerdos eidem secundum gravitatem peccatorum iniungere potuisset.*

Attendant ct perpendant monitum S.Caroli Borrumaei in Instructionibus Poenitentiae: *In poenitentia imponenda adhibebit et prudentiam tt pietatem et iustitiam. /fabebit rationem status, conditionis, sexus, aetatis, etc. Quamobrem t liem imponat qualem ab eo praestari poise tudicet; proinde aliquando, si ita viderit expedire, illum interroget an possit anve dubitet poenitentiam sibi iniunctam peragere, alioquin eam mutabit aut minuet. Considerabit item animum mentemque poenitentis, ac fletum, gemitum et lacrgmas intimi doloris indices..... Pauperibus eleemosynam non imponat, nec iis qui ex proprio labore victum quaerunt ieiunium indicatur, quod ct in aliis poenitentiis observandum.*

Attendant tandem ad consilium S. 1'rancisci Salesii in monitis pro confessoriorum instructione scriptis, cap. 8 : *Satisfactiones intricatas et in variis operum generibus, aut diversarum orationum magno numero compositas, imponere non expedit, eo quod illa diversarum orationum congeries aut piorum operum varietas, oblivionem poenitentiae impost- tae inducat, indeqne anxietatem et scrupulos pariet in animis poenitentiam; deinde remittitur et tepescit plerumque devotio, dum poenitens magis cogitat quas orationes recitare vel quid agere debeat et quotidie, quam attendat ad preces ipsas quas fundit, aut ad opera ipsa quae facit.*

Si haec ct ad reliqua S. Caroli Borromaci monita et consilia sedulo attendant, mitigabunt profecto nimium quem hucusque exercuerunt rigorem , ct animarum saluti et propriae obligationi consulent.

H

S. C. S. Officii z *Aug. 1737' ~ '· An* ✕"*:1

Patres Oratorii Goani, qui missionariorum munere funguntur in insula Ceylan, possint indirferenter baptizare omnes filios catholicorum, qui sub dominio hollandorum haereticorum in dicta insula Ceylan nascuntur, etiamsi certo sciant ipsos pueros, si vivant, a parentibus fidelibus esse deferendos, ut a ministro haeretico baptizemur tempore ab haereticis statuto, non quia dicti parentes credant licitum esse vel validum secundum baptismum, sed quia ob metum persecutionis et poenarum ab haereticis indigendarum, omnino negaturi sunt filios suos esse a catholicis baptizatos. rumiMcrdkiu

2. An possint permittere, vel saltem non prohibere expresse, dictis parentibus fidelibus deferre parvulos filios suos, etiam rite baptizatos, tempore quo sub poenis gravissimis coguntur, ut baptizentur ab haeretico ministro, non quia reiteratio baptismi liceat aut valeat ; sed quia non sponte id faciunt sed ob metum gravem, ct nc sequatur persecutio, bona fide hactenus existimant id sibi licere. /Vi^cn-.ĵπΛ· Jubapt.Mu?» ptiientar.

R. Ad r. Affirmative, c: moneantur missionarii quod docere debent fideles ut sciant se administrasse Sacramentum Baptismi.

Ad 2. Negative, ct quod missionarii teneantur monere suos subditos de illicita cooperatione ad iterationem Baptismi.

323

•vm.

Instr. S. C. de Prop. Fide (λ ı› Puaee. Mr>-siov. PκιΐΝΛΜηυα) **jr** zlwg. /777. — Avendo farta istanzu a quesu S. C. il Padrc Giuseppe <la Cnlvatonc missionario cappuccino di cotesta Prcfetcura di Pernambucco per Γ opportuna décision? di cinque dubbî contcnuti nclVanncs>o foglio (1), sono questi stati rimessi per la risoluzione a qucllа del S. Olficio, la qualc tenutasi, seconde il consueto, avanti la SantitA di N. S., ha ordinato che io corne Prefctto della S. C. di Prop, Fide manifesti direttamente a V. P. conforme escguisco, per modo d'istruzionc, le determinazioni délia medesima in ordine ai detti dubbî, sen'.a darsi veruna risposta al religioso che li ha proposti, giacchê non si dec dare adito che ogni missionario si faccia lecito di fare simili quesiti appartenenci alia Missione, dovendo ciô praticarsi per se stesso nclle occorrcnze dal solo P. Prcferto con la previa partecipazione di tutti i missionari dclla Prcfcttura, senza ch* cgli possa ncppur dar liccnza ai missionari particolari di proporli.

hcultilet rai*· io-.ir»orum dt-noV'r^p'ciurd fonmexicrnum.

Or venando all istruzione sopra 1 mentovat* dubbî, rispetto al primo ê chiara la disposizione dell' articolo qu irto delle facoltl, quali si conçedono dalla Santa Sede Apostolica al Rev. Prefctto, communicnndole ai propri religiosi missionari, in ordine alie dispense matrimoniali, che possono usarle nel foro interno di coscicnza indefinitamcnie, c non gia *in utroque foro* ove sono i Vcscovi, ivi: *Hae vero m itrimoniales dispensationes, videlicet 4,* 5, *6 et γ, non concedantur in utroque foro, ubi erunt Episcopi, sed in foro conscientiae tantum;* perlochc portando il quesito sc possono i missionari dispensare *cum debita solemnitate, vivente et residente Episcopo,* c indubitato che non possono servirsi di tal facolt.l *cum solemnitate,* cioè nel foro pubblico, venendo questa proibita a' missionari, ma solo riservata ai Vcscovi, i quali perô possono dclcgarla ; ne lc facoltà per le dispense matrimoniali, sccondoche si riconoscc dalla formola di esse, si rcstringono solo agli indiani, ma complcttano indistintamente tutti di qualsivoglia condizione, bcnchc vengano limitate con clausolc, gradi, c spiegazioni di matrimoni contratti, ovvcro *contrahendi,* le quali si devono imprctcribilmente osscrvarc.

An iliqcnndn forint mxtion»rn uti dieu* Cicuiuhb. in foro externo.

Quanto al sccondo dubbio nclIc facolta chc si danno ai Vcscovi di cotcstc parti si esprime chc possono communicarlc (a riserva perô di quelle chc richicdono il caractère episcopale) ai sacerdoti idonei, c parcicoLirmcntc in tempo di morte, ivi: *Praedici te facultates communicandi, non tamen illas quae requirunt ordinem episcopalem, vel non sine sacrorum oleorum usu exercentur, sacerdotibus idoneis qui in eorum dioecesibus laborabunt, et praesertim tempore sui obitus, ut sede vacante, si! qui possit supplere, donec Sedes Apostolica certior facta, quod quamprimum fieri d bebit per delegatos, vel per unum ex ei:, alio modo provideat.* — Pertanto col supposto che il Vcscovo sia assente dalla dioccsi, c chc abbia lasciato i suoi sostituti in persona dei Vicario Generale , o d' altri sacerdoti per Γ uso delle predette facoltl nel foro csterno, in tal caso resta victato ai missionari di usarle in detto foro csterno. Quando pot il Vcscovo sia uscito di vita , il Capitolo non succede allora ncll* uso di dette facolt.1, ma bcnsl quello. o quelli, ai quali le avrà communicate il Prclato *tempore sui obitus,* in virtù dclla potestl chc gliene dava la citata formola, c pcrciô neppure potranno escrcitarle i missionari nel foro csterno. Ncll* opposto perô, sc una tale communicatione non fosse succeduta, in tale evento potranno i missionari usarle anche nel foro esterno, attesochc la mente dclla Santa Sede si c chc, vi sia nclla diocesi chi possa supplirc in caso di vacanza del Vescovato, conforme si riconosce e ruccoglic dell* enunciata formola. Tuttavoltt quando il Vcscovo sia uscito di vita senza aver prima communicate le facolta ad alcuno, dovrA intanto prontamente il Padre Prcfetto renderne ragguagliata la Santa Sede, c da questa attendere lc provvide cd opportune deliberazioni (2).

Praefatus nc-*f.n-uua;?* ,u,,“ qûmioîu-

Rispetto al 3° c 40 dubbio, il P. Prefctto di una Missione non puô comunicare le fucoicl ai missionari di un' altra, venen lo ciô chiaramente proibito nclla Formola delle facoitl chc si concedono ai Prefetti ; senza che la pretesa consuetudine in contrario possa in veruna maniera suffragare.

An mitdonahi uii possint facullatio, expleto tempore eorum mluionh.

E finalmcnte quanto al 5° dubbio, sc pos-

met Praefecti, saltem supposito usu ; non obstante restrictione quae legitur in fine privilegiorum. — 4. An suppositus usus, 'cl aliquis alius possit praescribere contra decreta S. Congregationis. — j. An, supposita licentia Praefecti, possint missionarii propriae Missionis uti facultatibus nedum durante spitio septem annorum, uti concedunt decreta S. Congnis, sed etiam completo scptcnn:0, etiamsi habeant obcdicnriam redeundi m Italiam, ct nolint vel nequeant.

(1) *En dubia:* 1. An vivente ct residente Episcopo, Praefectus Misslonariorum Capuceinoruni, sive dc cius licentia, quisvis alius missionarius possit licite ct valide dispensare ante factum in impedimentis matrimonii, ad normam privilegiorum, non tantum Indos Missionum sed etiam cives cuiuscumque gradus ct condi tionis cum debita solemnitite. — 2. An saltem possint eodem modo, vel absente Episcopo, vel sede vacante. — t. An Prcfcctus unius Missionis possit concedere facultates, vel in toto vel in parte, missionariis alterius Missionis, dum ratione itineris, vel alia quavis ratione, transeunt ct aliquo tempore morantur in Missione ipsius-

(2) V. Dccr. S. C. S. Off. 24 Nov. 1897, quo statuitur facultates omnes speciales, babitualitcr 4 S. Sede Episcopis concessas, non suspendi etc.

sano i missionari continuare con. la permissione del Prefetto nell* esercizio della missione c delle facoltl, bcnchè terminato il tempo prcfîsso nella loro Patente osda decreto; dovrà sopra di ciô osservarsi la disposizione del decreto di questa S. C. dci 12 Fcbbraro 1704, il quale dichiara « *missionarios, donec confirmationem missionis seu licentiam discedendi obtinuerint, facultates suas exercere posse ut antea, etiamsi tempus carum lapsum fuerit* >. Ma perche nel dubbio présenté si suppone che i missionari abbiano gii avuto la liccnza di partire, ma per qualche motivo ragionevole non possono, ovvero pcr loro propria voiontl non vogliono cseguirla ; nel primo caso potranno continuare nell* uso delta facolt 1 con la permissione del Prefetto, ma nel sccondo, essendo la loro ulteriore dimora volontnria contro la liccnza ottenuta dalla S. C. chc nel modesimo tempo ingiunge il regresso aile proprie Province in Europa , questo ritardo senza causa necessaria c dclitto, onde non devono piii reputarsi questi tali pcr missionari nell' esercizio delle facolta di essi.

324

Ai l»ec«t alideferre Vtet>cvm »inc atoU. <t illod «h re eciperpc'liecQ 4dmiDntr»rc,

S. C. de Prop. Fide 20 *Sept, ıγ m* (C. P. κλο Sts.). — Un missionario di Xensi supplica chc si concela a favorc de' missionari la dispensa o induito che possano portarc il Viatico· agli infermi senza la stola, essendo chc spesse volte accade chc Γ infermo dimora lontano venti o trenta stadî, cioc ire, quattro o piu miglia, cd essendo molto sottili e trasparenti le vesti del missionario, facilmcntc nc puô traspiuirc agli occhi de' gentili la stola pendente dal collo dello stesso missionario, non senza l^ricolo di tradimento dei missionario medesimo, c di privazione dei Viatico in riguardo ali' infermo. Inoltre domanda sc nellc case, ncllu quali i cristiani vivono misti coi gentili, si possa amministrarc il Viatico senza cotta, ma colla sola stola. Il motivo.... si c chc hunno (i gentili) per cettivo augurio il vestire vesti blanche nellc proprie case.

R. Quoad 1. dubium: In casu necessitatis licere. - Quo vero ad 2.: Orator aliique missionarii, quibus idem dubium subeat, recurrant in casibus particularibus pro directione nd Vicarium Ap.

325

Ex Litt. S. C. S. Officii 6 /Ipr. *174t.* — Intorno al dubbio espo^to dal missionario cappuccino nclla dincest di Trebigne, rimesso dalla S. C. di Piop. Fide a questa del S. OHicio, se sia conferito lecitumentc il battesimo coli* uso dell' acqua benedetta, questa Suprema Inquisizionc c stata di lentimento chc sia conferito validamente, ma che in dcficicnza del Fonte dell'acqua preparata al battesimo, debba far uso dell' acqua naturale.

326

S. C. S. Officii /-Z *Iunii 174t.* — Dal P. Remigio da Trento Min. Rif. missionario nell* Egitto e Présidente nell'Ospizio di Achmim sono stati proposti alcuni dubbî attinenti al rito dci copti, quali lo tengono in molta agitazionc. ➢ 4;; πια»,

1. Vencndo praticato il dare la Comunione del Sangue ai bambini nati di fresco di otto giorni in circa, pare al detto Religioso un tal uso assai disconvcncvolc, non solo perche i detti fanciulli sono esposti alia facility del vomito, ma perche, ciô seguendo, c cadendo il vomico sopra le vesti di chi sostienc il bambino, le medesime si lavano poi senza verun riguardo come gli altri panni usuali , gettandosi Γ acqua in luoghi immondi. Oltrc di che avendo esso cd altri missionari del suo Ordine conferito in Achmim il Battesimo senza la detta Comunione, c senza chc dai parenti· dei bambino, o da altri fosse loro fana istanza di comunicarli come sopra, crede che un tal uso potrebbe toglicrsi, a tenore della dottrina di diversi autori i quali, approvando pcr una parte la detta Comunione, vi aggiungono la clausola *nisi aliter cum prudentia introduci possit latinus usus.* s?ngu»im. ,,bul'

R. Emi DD. decreverunt quod nihil innovetur, iuxta Instructionem RrTii P. Commissarii.

Nstructio. — Rappresenta il P. Remigio esser uso c pratica dei copti in Egitto di dare la Comunione dei Sangue ai bambini nati di fresco di otto giorni in circa, il chc dà causa al seguente inconvenience, poichi essendo questi bambini esposti alie faciliU dei vomito, non di rado succede chc, cadendo il vomito sopra le vesti dci padrini, che li sostengono, si lavano poi queste cogli altri panni usuali, gettandosi 1' acqua in luoghi immondi, laddovc non usandosi tal cerimonia dai missionari latini, non nc risulta alcuna irriverenza al Sagramcnto, c niuno di quel paese si lagna, c nemmeno fa istanza chc sia a' loro bambini amministrato il Sagramento suddetto, come viene usato dai copti: dal chc puô presumersi chc facilmentc potrebbe la S. C. toglicrc quest'uso cd ordinare chc s' introduccssc Γ uso latino, cioâ chc anchc i copti lasciasscro di dare la Comunione del Sangue prezioso ulli bambini dopo celebrato il Battesimo.

Sopra la rappresentanza di tale inconveniente, deve esser ben noto al P. Remigio ricorrente chc tale cerimonia di comunicare i bambini dopo il Battesimo, c nclla stessa funzionc del Battesimo, c antichissima nclla chicsa grcca,

ed è rcgistrata nel Rituale chiamato *Euchologium* di cui ancora si serve la Chicsa dci copti, come membro della Chicsa greca, tnnto che deve dirsi rito, c non scmplicc uso di quclla Chicsa.

È notissimo chc la S. Sede in varie occorrenze si c dichiarata di permettere, cd approvare tutti i riti c consuetudini della Chiesa greca *quae animae periculum non parerent, nec honestati Ecclesiae derogarent;* anzi ha sempre voluto chc se nc mantenesse 1' osscrvanza coi comandare cd imporre a tutti i greci orientali cd occidentali di osservarne Γ uso c la pratica come si puô vedere nell' Epistola prima di Papa Leone IX *ad Michaelem Patriarcham Constantinopolitanum, et Leonem Archidiaconum;* c cost successivamcnte da Alessandro IV, da Innocenzo IV, c da tutti i successori Sommi Pontcfici, inerendo al Canone dei Concilio generale Lateranense (al Can. cap. 4 riferito in cap. *Licet, De Baptismo)* adunato da Innocenzo III, de' quali tutti si possono vedere li scritti c costituzioni stampatc da Leone Allazio nel suo opuscolo *De interstitiis, et aetate Ordinandorum,* dove se ne vede la raccolta più piena cd esatta. Anzi Innocenzo IV nella sua Costituzionc « *Apostolicae* > trasmessa al Legato di Cipro per dar rimedio ad alcuni abusi, non voile pero derogare alii liti e consuetudini della Chicsa greca, benche, massime nell' occasione dei Battesimo dei bambini, occorrcssc qualche disordine, onde rcscrisse nel 2. e 3. articolo come segue: *Quod mos ungendi per totum baptizandorum corpus, si tolli absque scandalo non possit, toleretur. Non referre sive in aqua frigida, sive calida baptizent.*

Anche Clemente VIII fece rispondere all'Arcivcscovo di Monreale in Sicilia, per gIItalo-grcci di quel Regno, colle seguenti parole riportate dal Card. Albizi *fol, 310,* in rispostu al sesto quesito: « *Ad sextum,* Ê bene istruire i greci che farebbero meglio se non dessero la S. Comunione a' fanciulli chc non hanno 1' uso di ragione: ma sc non si acquictano, si puô tollerarc il rito loro, massime chc il S. Concilio di Trento nel Cap. IV c nd Can. IV della Sess. XII non riprova Γ uso degli antichi, ma insegna non esser necessario >. Da tutto ciô puô comprondere il P. Remigio da Tremo non csscrc intenzione della S. Sede di toglierc, o molestare i greci nei loro riti, ma solo istruirli, quando occorrc, perche siano cscrcitati colla dovuta decenz.a c riverenza, c con quelle cautelc chc sono proprie pcr prevenire qualunque inconvcnicnlc o disordine; c ciô massime in Egitto dove la maggior parte de' copti sono scismatici, c chc malamcntc intenderebbero ogni innovazionc che si facesse contro il loro rito antico; onde solo dovrà il P. Remigio opportunamente esortarc i copti cattolici perche usino le dovute cautclc nella Comunione del Sangue ai bambini, c nclla lavanda dci panni per la dovuta riverenza al Sagramento.

Inoltre il P. Remigio rappresenta essere rito dci greci c dci copti conferirc il Battesimo con imincrgcre tre volte i bambini totalmcntc nel- 1' acqua fredda. Da ciô nc segue che le madri per non esporre i proprî parti al pericolo di morte, corne aile volte c accaduto, ditferiscono duc o tre mesi a farli battezzarc, con pericolo di farli morirc senza il Battesimo, e bcnchc si trovi scritto nei libri copti, che in caso di pericolo il sacerdote debba prendere tre volte 1' acqua colle mani c porta sopra il capo del battezzando, con tutto ciô il detto P. Remigio asscrisec non csscrc in uso tal rimedio , onde dimanda quid agendum. pcr immcr*.one'n'

Sopra tal richicsta deve esser noto al P. Remigio , chc anche questo rito c antichissimo nclla chiesa greca, c trovasi dcscritto nel rituale grcco *Euchologion,* chc la S. Sede non ha voluto sino ad ora mutilare.

Ed il rito di dare il Battesimo *per immersionem* non solo c rito antico della Chicsa Greca, come dimostra il Card. Cozza nelle sue vindicte delle opere di S. Dionigio Areopagita, ma ancora e uso e consuetudine di alcunc chicsc latine occidentali.

Chc poi nell' Egitto di clima cos! caldo possa Γ acqua fredda portât pericolo di morte alii bambini, puô essere chc venga dalle indisposizioni dci medesimi più che dal freddo dell' acqua, potendo ciô accadcn anche nd bagno dell'acqua tiepida: nondimeno dovendosi anche rimediare al disordine chc si procrastini dalle mairi il Battesimo alii bambini col pericolo che questi muoiano senza battesimo, dovrà il P. Remigio, senza pretendere di atterrarc il rito dd copti, per le ragioni di sopra dette, esortarc i ministri dei Battesimo a servirsi della cautela posta nei loro libri stessi, cioê di dare il Battesimo o coll'uso dei1'acqua tiepida, o per *trinam aspersionem* almeno nel caso, che siano portati li bambini d'infermiccia complessionc, e nello stesso tempo dovrl predicare, ed esortarc le madri a non diflerire il Battesimo de' loro bambini, dimostrandogli ia crudcltl verso dci medesimi, sc pcr timore della morte temporale cspongono i loro parti a maggior pericolo di perdere in eterno 1' anima.

327

Litt. Encycl. Bened. PP. XIV *Iu-* tw Miarum e-nn *ιγμ* (uκ Missarum klrkmosîsis). — Quanta cura adhibenda sit ut sacrosanctum Missae Sacrificium non solum omni religionis cultu ac veneratione celebretur, verum etiam ut a tanti Sacrificii dignitate cuiusvis generis mercedum conditiones, pacta, et importunae atque illiberales eleemosynarum exae ι.ones potius quam

postulationes, aliaque huiusmodi quae a sîmoniaca labe, vel certe a turpi quazstu non longe absant, c medio tollantur, nemo est cx catholicae fidei cultoribus qui ignoret.

CtCC· c*«e»eiyjUK

Verum cusque tandem progressu est, sicut non sine ingenti cordis nostri moerore undique occepimus, nonnullorum, sive ecclesiasticorum sive laicorum avaritia, quae est idolorum servitus, ut eleemosynas quidem seu stipendia propter Missarum celebrationem, iuxta locorum consuetudines, vel dioeccsanarum synodorum sanctiones, in subsidium alimentorum uniuscuiusque sacerdotis dumtaxat, pro regionum opportunitatibus descripta, colligant; Miss is vero celebrari curent alibi, ubi eleemosynae seu stipendia, vel consuetudine vel synodali lege, pro singulis Missis attibuta sunt minoris pretii quam illic, ubi ncripiuntur, darentur.

l.iotdrm rc^ro* batte c! darnrs* t»o.

Id quam absonum sit atque alien im ab ipsa, sive expressa sive tacita, pia offerentium voluntate, omnes plane intclligunt. Nec aliter existimandum est; in illa enim potius Missas esse celebrandas quisque vult, ad quam, religionis ct pietatis stimulis ductus, eleemosynas confert, aut in qua quispiam fortasse tumulatus est, quam in alia ecclesia sibi prorsus ignota. Quod sane vcluti mercaturis facicn lis a turpis lucri cupiditate inductum, non solum ab avaritiae suspicione et vitio, verum etiam a furti crimine, unde restitutioni subiacet, haul immune, in causa est ut bonorum quamplurimi, ad quorum notitiam mercatura huiusmodi venu, graviter offensi, ab eleemosynis ad celebrandas Missas amplius offerendis sese abstineant.

Execrabilcm huiusmodi abusum alicubi sensim irrepentem détestantes Romani Pontifices Praedecessores Nostri, de consilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Universalis Inquisitionis contra haereticam pravitatem, tum Congregationis Cardinalium Cone. Tridentini interpretum, decretum voluerunt, nimirum a quolibet sacerdote, stipendio seu eleemosyna maiori> pretii a quocumque accepta, non posse alteri sacerdoti Missam huiusmodi celebraturo stipendium s:u eleemosynam minoris pretii erogari, etsi eidem sacerdoti Missam celebranti ct consentienti se maioris pretii eleemosynam accepisse indicasset.

1 ' Or '*

Eapropter Vos, Venn. Fratres, in apostolici ministerii et sollicitudinis Nostrae partem adscitos, rogamus ct maximoperc in Domino hortamur, ut custodientes vigilias super gregibus vestris, enitamini ne ea pestis amplius pervagetur, sed ut penitus extinguatur. Ab avaritia enim, tamquam a radice mala omnia germinant, quam quidam appetentes erraverunt a fide, inseruerunt se doloribus multis. Avaritia quidem nulla polior contagio, quae conceptam apud omnes sacerdotalis dignitatis perfectionisque opinionem magis inficiat cvellatque. Avaritia opibus Deum posthabere, ac servire mammonae docens, cTicit ut avari haereditatem non habeant in regno Christi ct Dei. Quod si haec in laicis hominibus minime toleranda, atque adeo legibus coercenda, quid ecclesiasticis viris qui terrenis rebus nuntium miserunt, qui in sortem Domini vocati, qui Deo mancipati sunt? Quid quod non per mundana lucra sed per altaris ministerium tam sordide, ct cum sanctissimarum legum contemptu, ct cum sacerdotalis characteris dedecore, in avaritiam praecipit! animo rapiuntur? Contendite igitur, Venn. Fratres, quibus Christi ovium cura demandata est, non solum ut, verbo et exemplo praeeuntes, Christi sitis bonus odor in omni loco, ut populi vestigia vestra sequantur; verum etiam ut ecclesiasticos viros primum, deinde laicos viros ab infectis vitiorum pascuis avertentes, per viam mandatorum Dei ad caeleste ovile currere doceatis.

^"'η3= rfo:

Quoniam autem ita comparatum est ut praesentis poenae metu salutaribus monitis facilius obtemperetur; per edictum in vestris dioecesibus proponendum afligendum que, universis notum facite, quemcumque qui eleemosynas seu stipendia maioris pretii pro Missis celebrandis, quemadmodum locorum consuetudines, vel synodalia s:atuta exigunt, colligens, Missas, retenta sibi parte carumdem eleemosynarum sen stipendiorum acceptorum, sive ibidem, sive alibi ubi pro Missis celebrandis minora stipendia se i eleemosynae tribuuntur, celebrari fecerit, laicum quidem seu saecularem, praeter alias arbitrio vestro irrogandas poenas, excommunicationis poenam; clericum vero, sive qucmcumque sacerdotem, poenam suspensionis ipso facto incurrere; a quibus nullus per alium quam per nos ipsos, seu Romanum Pontificem pro tempore existentem, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit. Fore autem in Domino confidimus ut unusquisque memor conditionis suae, posthac bene consultum velit animae suae, ne: tam salutares leges ccnsurasquc ecclesiasticas parvipendat· Interca *etc.*

328

Litt. Ap. Bened. PP. XIV 22 *Aug. 1741* J

(au omsrs Epp.). — In suprema universalis Ecclesiae procuratione, meritis licet imparibus, per ineffabilem divinae bonitatis abundantiam ut orthodoxae fidei assertores, sic etiam ecclesiasticae disciplinae custodes ac vindices constituti, quadragenimale praesertim ieiunium, quod inter praecipua orthodoxae disciplinae capita semper ct ubique ab ipso Ecclesiae exordio numeratum esse nemo cx catholicis inficiatur, ab hodierna iciunantium corruptela vindicare, et in pristinam, quantum, benedicente Domino, fieri posset, observantiam revocare cupientes, per alias nostras in simili forma Brevis literas ad Fraternitates vestras dic XXX

proxime elapsi mensis Maii currentis anni datas eximium Fraternitatum Vestrarum zelum excitandum curavimus, ut adlaborare studeretis ne hac in parte ct optatum Apostolicae nostrae sollicitudinis angoribus levamen, et salutare abolendae sacratissimi iciunii corruptelae remedium dccssct. Quoniam autem paternae pontificiae caritatis, quae novit imbecillitates infirmorum sustinere, atque etiam cum infirmantibus infirmari, non immemores, quemadmodum a ieiunio aliquando legitima causa, aut gravissima urgentique necessitate exigente, dispensandum esse ex apostolica benignitate censuimus; ita inter caetera praescripsimus unicam comestionem servandam, et licitas atque interdictas epulas minime esse apponendas, earim- ^'nc ^ac^um cssc accepimus, quod non dcfucdcalenm. rint qui per humanas et hominibus a Christiana poenitentia abhorrentibus dumtaxat dignas illationes, sibi aliisque persuadeant, unicam potissimum comestionem servari, atque epulas licitas et interdictas minime apponi debere cum multitudini quidem indiscriminatirn ob urgentem gravissimamque necessitatem, non vero singulis ob legitimam causam ct utriusque medici consilio dispensatur. Quam sane persuahechritio. sionem a sententia nostra alienam ut ex omnium animis penitus evellamus, Nos quibuscumque, quacumque occasione, sive multitudini indiscriminatirn ob urgentem gravissimamque necessitatem, sive singulis ob legitimam causam et dc utriusque medici consilio, dummodo nulla certa et periculosa affectae valetudinis ratio intercedat, ct aliter fieri necessario exigat, in Quadragesima, aliisque anni temporibus, ct diebus, quibus carnium, ovorum, et hericiniorum esus est prohibitus, dispensari contigerit, ab omnibus omnino, nemine excepto, unicam comestionem servandam, et licitas atque interdictas epulas minime esse apponendas, tenore praesentium declaramus et edicimus; quemadmodum per singulas nostras in pari forma Brevis litteras singulis utriusque sexus christifidclibus, ob corporis infirmitates, quibus obnoxii reperiuntur, in sacratissima Quadragesima, aliisque ieiunio consecratis diebus vescendi prohibitis licentiam dantes, unicuique expresse Id praescribimus atque praecipimus. Eapropter Fraternitates Vestras rogamus, atque in Domino obsecramus, ut populos vestrae curae commissos ad tam opportunum sanandis vulneribus, quibus per humanam infirmitatem quisque sauciatur, sanctissimi ieiunii remedium alacriter adhibendum cohortantes, sedulo ac paterne moneatis, rem agi non quidem exiguam, sed longe gravissimam de observando sustinendoque ieiunio purificandis animis corporibusque salutari. In spem igitur illos erigite coelestium praemiorum, quibus assequendis non sunt condignae passiones huius temporis; imo leve ac momentaneum non tribulationis, sed modicae abstinentiae nostrae incommodum magnum gloriae pondus operatur in coelis. Ab omnibus se abstinent qui in agone contendunt, ut corruptibilem coronam accipiant; pudeat tam imbelles ac delicatos Christianae militiae milites refugientes a consortio crucis Christi, qui coronam legitime certantibus propositam sperare praecipit incorruptam; ad cuius auspicium et pignus Fraternitatibus Vestris Apostolicam benedictionem etc.

329

S. Rit. C. 2 *Sept. t74,.* – Aqubx. — Debetne fieri in tota dioecesi Officium cum octava Titularis ecclesiae cathcdralis, aut Patroni? £^2^ tfjedr. aoi Patro- ’

R. Affirmative.

330

S. Rit C. 3 *Sept. 174.1.*- Agues. — Si Episcopus non sit primum consecratus pro Ecclesia cui praccst, sed pro alia a qua ad praesentem fuerit translatus ; Missa quae habetur in Missali dicendane erit die consecrationis , vel dic nominationis seu translationis? Dc Mitia dici consecrat. aut nominat.Ephcopi traiulati.

R. Dc Episcopo translato celebranda est Missa in Ecclesia cui fuit ultimo loco praepositus, recurrente dic quo Papa eum tali Ecclesiae praefecit. Exemplum habetur in electione Summi Pontificis ; ct festum huiusmodi erit annuntiandum cum termino *Transiationis.*

SSI

s. C. de Prop. Fide *20 Sept. 1741* (C. P. pro Sts.). — Moneantur omnes Vie. Ap. et missionarii S. Congr. ut singulis annis ad eam mittant catalogum conversorum, baptizatorum, ct Sacramentorum quae quisque in sua Missione administraverit. De catalogo convenorura etc. a miaaionahii mittendo.

332

Const. Bened. PP. XIV 2 Nov. *1741.* — (De iudiccis causarum matrimoxialium). — Dei miseratione, cuius iudicia incomprehensibilia sunt, et viae investigabiles, in suprema Ecclesiae specula immerentes constituti, ut super universum Dominicum gregem excubias sedulo agamus, ad commissum pastoralis officii munus pertinere dignoscimus subnascentcs ex infernalis hostis astutia, ct hominum malitia abusus, quibus et animarum saluti pernicies, et Sacramentis Ecclesiae iniuria infertur, radicitus evellere, et potestatis Nobis desuper traditae operam interponere, ut et humana cohibeatur temeritas, et veneranda divinae legis servetur auctoritas. Gordium.

* Siquidem matrimonii foedus α Deo institutum, quod, ct quatenus naturae officium est, Matrimonium ‘urc n?t0.f*u biic.

pro educandae prolis studio aliisquc matrimonii bonis servandis, perpetuum ct indissolubile esse convenit, ct quatenus esc catholicae Ecclesiae Sacramentum, humana praesumptione dissolvi non posse. Salvator ipse orc suo pronunciavit dicens: *Quod Deus coniunxit, homo non separet;* ad aures Apostolatus Nostri pervenit, in quibusdam ecclesiasticis curiis inconsulta nimis indicum facilitate infringi, et temere atque inconsiderate dccorumdem matrimoniorum nullitate latis sententiis, potestatem coniugibus fieri transeundi ad alia vota. Quos sane improvidos indices humanae naturae conditione, ct voce ipsa quodammodo admoneri oportebat, nc tam praecipita audacia sanctum Matrimonii nexum frangerent, quem perpetuum atque indissolubilem primus humani generis parens praemonuit inquiens: *Hoc nunc os exossibus meis, ct caro de carne mea,* ct illud additum est: *Quamobrem relinquet homo patrem suum, et matrem, et adhaerebit uxori suae, et erunt duo in carne una.*

nt tbaio matrimoniortitadt·* aolulloack admittendi.

Huiusmodi autem abolendae pravitatis notitia diversis cx partibus Nobis delata est, atque etiam indicata sunt exempla nonnullorum virorum, qui post primam, et secun lam, ac tertiam, quam duxerant, uxorem, ob nimiam indicum praecipitantiam in nullitate matrimoniorum declaranda, adhuc illis primis uxoribus superstitibus, ad quartus contrahendas nuptias devenerant ; et similiter foeminarum, quae post primum, secundum, ct tertium maritum, quarto etiam, illis quoque viventibus, sc iunxerant, non sine pusillorum scandalo, et bonorum omnium detestatione , qui sacra matrimonii vincula ita contemni, et temere perfringi dolebant. Nos autem, his intellectis, gravi affecti dolore, intimo animo ingemuimus, ct non praetermisimus Apostolicae Nostrae sollicitudinis partes in Domino adimplere. Siquidem primo Pontificatus Nostri anno ad Episcopos illarum partium , in quibus praedicta acciderant, plenissimis datis litteris, graviter conquesti sumus dc huiusmodi pravitate, quae in Ecclesia Dei tolerabatur, ct ad eam abolendam eorum animos erigere, et pastoralem zelum accendere curavimus; quod etiam egimus cum aliis aliarum regionum Episcopis, ubi huiusmodi pravum dirimendorum matrimoniorum usum irrepsisse cognovimus.

Verum Nobis responsum est, id saepe contingere partim ex culpa illorum iudicum, quibus vel in prima instantia, cum causa coram indice ordinario cx aliqua legitima causa cognosci nequit, vel in secunda, cum in partibus nullus adest index , ad cuius tribunal causa in gradu appellationis devolvatur, vel si adest, iusta de causa coram eo disceptari nequit, causae matrimoniales huiusmodi d Sede Apostolica committuntur, qui vel ob inscitiam, vel ob malam voluntatem proclives sunt ad matrimonia dissolvenda, atque eadem matrimonia, levi vel etiam nullo habito examine, irrita, ac invalida declarant; partim etiam cx facto coniugum super nullitate suorum matrimoniorum litigantium, cum frequenter unus tantum eorum , qui dissolutionem matrimonii postulat, in iudicio comparcat, ct sententia, nullo coutradiccntc, secundum sua vota obtenta, ad alias nuptias convolat; vel ambobus coniugibus in indicium venientibus, alter qui pro matrimonio, alter vero qui contra agit, sententia de nullitate matrimonii prolata, nullus est, qui ad superiorem indicem appellationem interponat, vel quia litigantes in specie quidem discordes, re vera inter sc concordes sunt, ct invicem colludentes contractum matrimonium dissolvi cupiunt; vel quia pars, quae pro validitate matrimonii stabat, ciusque nullitatem acriter contra adversarium impugnabat, lata u iudice sententia contra matrimonium, mutat voluntatem, vel pecunia sibi ad sumptus litis non suppetente, vel aliis deficientibus auxiliis ad litigandum necessariis, ct incoeptum opus ac causam post primam sententiam deserit. Quo fit, ut deinde ambo coniuges, vel unus eorum ad aliud contrahendum matrimonium se conferat.

De iit qt.ta cautae matna: nialea ccox:· tendae.

Quod autem ad indices pertinet , quibus extra Romanam Curiam pro litigantium commodo causae matrimoniales committuntur, paterna illa vigilantia, qua dc iustitia unicuique integre sapienterque administranda solliciti esse debemus, encyclicis litteris ad venerabiles fratres Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, et Episcopos scriptis vicesima sexta Augusti anno secundo Pontificatus Nostri, providere curavimus, in quibus ea praescripsimus, quae sacris canonibus, ct Concilii Trid. decretis consona, si diligenter, ut speramus, serventur, in posterum causae non nisi personis congrua iuris peritia, ct necessario probitatis spectatacquc fidei munitis praesidio committentur. Insuper ad ea, quae in iisdem encyclicis litteris constituta sunt, id etiam in praesenti adiungimus; quod, quamvis Concilii Trid. decretum, quo causae matrimoniales subtractae fuerunt Decani, Archidiaconi, ct aliorum inferiorum iudicio, ct Episcoporum tantum examini et Jurisdiction! reservatae, dumtaxat procedat dc Archidiaconis, Decanis, aliisque inferioribus, qui in eadem dioecesi constituti, vel privilegio aliquo vel praescriptione, saltem in visitatione, causarum matrimonialium cognitionem sibi adrogabant ; idcirco minime obstet commissionibus, quae pro iisdem causis matrimonialibus definiendis a Sede Apostolica alicui eorum in secunda instantia fierent; nihilominus praecipimus ac mandamus iis, ad quos huiusmodi commissionum, scu delegationum expediendarum cura pertinet, ut in futurum causarum matrimonialium cognitionem non committant nisi Episcopis, praesertim vicinioribus, vel si nullus sit Episcopus, cui cx

legitima causa commode committi possit, tum commissio, ct delegatio dirigatur uni cx iis, qui secundum ordinem ct modum a Nobis in praefatis encyclicis litteris praescriptum pro iudicc idoneo ab Episcopo cum consilio sui Capituli nominatus fuerit.

htfcntor nu* trimonioruni in l't.gulis dioecc* ubot chgituf.

Quod vero ad ordinem, ct seriem indiciorum in causis matrimonialibus pro debita ct congrua carum terminatione servandum spectat, motu proprio, certa scientia , ac matura deliberatione Nostris, deque Apostolicac potestatis plenitudine, hac Nostra in perpetuum valitura sanctione constituimus, decernimus, ac iubemus, ut ab omnibus ct singulis locorum Ordinariis in suis respective dioecesibus persona aliqua idonea eligatur, et si fieri potest, ex ecclesiastico coctu, iuris scientia, pariter ct vitae probitate praedita, quae matrimoniorum defensor nominabitur, cum facultate tamen eam suspendendi, vel remanendi, si iusta causa adfuerit, ct substituendi aliam aeque idoneam, ct iisdem qualitatibus ornatam, quod etiam fieri poterit, quotiescumque persona ad matrimoniorum defensionem destinata, cum se occasio agendi obtulerit, erit legitime impedita.

so*.

Ad officium autem defensoris matrimoniorum huiusmodi, ut supra electi, spectabit in iudicium venire, quotiescumque contigerit matrimoniales causas super validitate vel nullitate coram legitimo iudicc disceptari, cumque oportebit in quolibet actu iudiciali citari, adesse examini testium , voce et scriptis matrimonii validitatem tueri, caque omnia deducere, quae ad matrimonium sustinendum necessaria censebit.

Idem defensor semper adsit in isdido.

Et demum defensoris huiusmodi persona, tanquam pars necessaria ad iudicii validitatem εζ integritatem censeatur, semperque adsit in iudicio, sive unus ex coniugibus, qui pro nullitatc matrimonii agit, sive ambo, quorum alter pro nullitate, alter vero pro validitate, in iudicium veniant. Defensor autem, cum ei munus huiusmodi committetur, iuramentum praestabit fideliter officium suum obeundi, ct quotiescumque contigerit, ut in iudicio adesse debeat pro alicuius matrimonii validitate tuenda, rursus idem iuramentum praebebit: quaccumquc vero, eo non legitime citato aut intimato, in iudicio peracta fuerint, nulla, irrita, cassa declaramus, ac pro nullis, cassis, ac irritis haberi volumus, perinde nc si citata ct intimata non esset ea pars, cuius citari intererat, ct quam iuxta legum ct canonum praescripta ad legitimam iudicii validitatem citari aut intimari omnino necessarium erat.

Iarimentum pacitct, ct c*tcur in omnibus tetftu.

Non appellabit i seetentia pro Mirimoeii vail-Alite prolata.

Cum igitur coram Ordinario, ad quem causas huiusmodi cognoscere pertinet, controversia aliqua proponetur, in qua dc matrimonii validitate dubitabitur, et existentibus in iudicio vel uno cx coniugibus, qui pro nullitate matrimonii, vel ambobus, quorum alter pro validitate, alter pro nullitate, alter vero pro validitate actionem intendat, defensor matrimonii partes omnes officii sui diligenter adimpleat. Itaque si a indice pro matrimonii validitate indicabitur, et nullus sit qui appellet, ipse etiam ab appellatione se abstineat: idque etiam servetur, si a indice secundae instantiae pro validitate matrimonii fuerit indicatum, postquam index primae instantiae de illius nullitate sententiam pronunciaverit ; sin autem contra matrimonii validitatem sententia feratur, defensor inter legitima tempora appellabit, adhaérens parti quae pro validitate agebat; cum autem in iudicio nemo unus sit, qui pro matrimonii validitate negotium insistat, vel si adsit, lata contra eum sententia, iudicium deseruerit, ipse ex officio ad superiorem indicem provocabit.

Contra vero, si pro nullitate pronuncutum fuerit.

Appellatione a prima sententia pendente, vel etiam nulla ob malitiam, vel oscitantiam, vel collusionem defensoris et partium interposita, si ambo, vel unus cx coniugibus novas nuptias celebrare ausus fuerit, volumus ac decernimus, ut non solum serventur quae adversus eos, qui matrimonium contra interdictum Ecclesiae contrahunt, statuta sunt, praesertim ut invicem a cohabitatione separentur, quoadusque altera sententia super nullitate emanaverit, a qua intra decem dies non sit appellatum, vel appellatio interposita deserta deinde fuerit; sed ulterius ut contrahens vel contrahentes matrimonium huiusmodi omnibus poenis contra poligamos a sacris canonibus, ct constitutionibus Apostolicis constitutis omnino subiaccant, quas in eos, quatenus opus sit, motu, scientia, ac potestate simili rursus statuimus, decernimus, ac renovamus.

Post primam sententiam, appellatione interposita vel non, illicitus transitas adnovas nuptias.

Posteaquam vero, appellationis beneficio, ad alterum iudicem causa in secunda instantia delata fuerit, omnia ct singula quaecumque coram indice in prima instantia servanda praefinita fuerunt, etiam coram altero in secunda exacte ac diligenter custodientur, citato in quolibet iudicii actu defensore matrimonii, qui voce ct scripto matrimonii validitatem strenue ac pro viribus tuebitur; et si iudex in secunda instantia fuerit Metropolitanus, aut Sedis Apostoheae Nuncius, aut Episcopus vicinior, matrimonii defensor sit, qui ab ipsis fuerit deputatus , ‘quemadmodum ipsis deputare mandamus, ut quae a Nobis superius constituta sunt, peragere possit; si autem iudex in secunda instantia erit iudex commissarius, cui a Sede Apostolica causae cognitio demandata sit, et qui tribunal et iurisdictioncm ordinariam non habeat, ct propterea carcat defensore matrimonii, volumus, ut illo defensore matrimonii utatur, qui constitutus fuerit ab Ordinario in cuius dioecesi causam cognoscet, etiam si idem Ordinarius sit, qui primam sententiam in eadem causa pronunciaverit.

Dc defenioni ofticiii, ct de illius electione in •ccunda initantia.

Instructo autem in hunc modum iudicio,

Novas nuptias contrahere licet post duas acntcn* lias conformes, sed non semper.

si secundi sententia alteri conformis fuerit, hoc est, si in secunda aeque ac in prima nullum ac irritum matrimonium iudicatum fuerit, ct ab ea pars vel defensor pro sua conscientia non crediderit appellandum, vel appellationem interpositam prosequendam minime ccnsucrit, in potestate ct arbitrio coniugum sit novas nuptias contrahere, dummodo alicui eorum ob aliquod impedimentum, vel legitimam causam id vetitum non sit. Potestas tamen post alteram sententiam conformem, ut supra, coniugibus facta intelligatur, ct locum habeat, salvo semper et firmo remanente iurc, scu privilegio causarum matrimonialium, quae ob cuiuscumquc temporis lapsum nunquam transeunt in rem iudicatum, sed si nova res, quae non deducta vel ignorata fuerit, detegatur, resumi possunt, et rursus in iudicialcm controversiam revocari. Quod si a secunda sententia super nullitate vel altera pars appellaverit, vel huiusmodi, sit, ut ei, salva conscientia, defensor matrimonii acquiescendum non putet, vel quia sibi videtur manifeste iniusta vel invalida, vel quia fuerit lata in tertia instantia, et sit revocatoria alterius praecedentis super validitate in secunda instantia emanatae, volumus, ut firma remanente utrique coniugi prohibitione ad alias transeundi nuptias, quas si contrahere ausi fuerint, poenis, ut praefertur, a Nobis constitutis subesse decernimus, causa in tertia vel quarta instantia cognoscatur, servatis diligenter omnibus, quae a Nobis in prima ct secunda instantia demandata fuerunt, nempe iu quolibet judiciali actu, citato ct audito defensore matrimonii, qui a iudice tertiae instantiae deputatus fuerit.

l»c >a'ar»o dcfenioni, d iliod pfUt.

Defensor autem matrimonii, quem ad munus suum gratis obeundum pro amore Dei, ct proximi utilitate, et Ecclesiae reverentia in-Domino exhortamur, si operam suam sine merccde aut salario aliqua cx causa exhibere recusaverit, ab ipsius causae iudice ei constituatur, ct ab ca parte, quae pro validitate matrimonii agit, si ipsi facultas sit, solvatur; sin minus a iudice primae, vel secundae, vel tertiae instantiae respective subministrabitur, qui pecunia} cx mulctis suorum tribunalium redactas, vel redigendas, et in opera pia erogandas, in huiuspodi sumptus insumere poterunt. Cum vero iudices causae erunt indices commissarii, qui neque forum habent, ct consequenter neque pecuniam cx mulctis collectam, volumus ac mandamus, ut defensori matrimonii satisfiat cx pecunia mulctarum illius Episcopi, in cuius dioecesi iudex commissariat iuxta Sedis Apostolicac mandatum indicium cxcrccbit.

t)< urvwnd;· in tnam-r *'.*<&«< <1*

Hactenus quidem quoad causai matrimoniales, quae extra Romanum Curiam pertractantur. Quoad causas vero, quae Romae disceptandae sunt, cum carum cognitio in prima instantia ad S. R. E. Cardinalem in praefata Urbe eiusque suburbiis ct districtu Vicarium Nostrum in spiritualibus pro tempore spectet, mandamus ac iubemus, ut omnia ct singula, quae in aliis causis extra Romanam Curiam pertractandis praescripta fuerunt, nempe ut iudicium peragatur citato ct audito defensore matrimonii ab eodem Cardinali Vicario deputato, aliaquc, ut supra, omnino serventur: tum etiam in aliis causis, quae in prima instantia ex consensu partium, vel in secunda per appellationem ad Sedem Apostolicam, omisso medio, interpositam, vel in tertia Romam deferuntur, quas omnes iudicari volumus vel in Congregatione S. R. E. Cardinalium super interpretatione ct exeeutione Concilii Tridentini, vel in causarum Palatii nostri Auditorio, dummodo Nobis, ct Romano Pontifici pro tempore iustis cx causis non videatur particularis Congregatio S. R. E. Cardinalium, vel Romanae Curiae Praelatorum deputanda. Cum autem causa super matrimonii nullitate agitabitur in dicta Congregatione S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini interpretum, defensor matrimonii a Cardinali Praefecto eiusdem Congregationis, si vero in Palatii nostri Auditorio, ab Auditore decano praefati tribunalis, si demum in Congregatione particulari, a persona eiusdem Congregationis digniore deputetur.

Unica quidem resolutio pro nullitate matrimonii emanata, si causa in Congregatione Cardinalium Concilii Tridentini interpretum, vel in Congregatione particulari deputata cognoscatur, et similiter in Palatii nostri Auditorio, unica sententia super eadem nullitate pronunciata minime sufficiat ad tribuendam liberam coniugibus facultatem novas nuptias contrahendi; sed, si causa in praefata Congregatione Cardinalium Tridentini Concilii interpretum introducta fuerit, rursus in eadem ad defensoris matrimonii instantiam reproponatur; si vero Congregationi particulari commissa fuerit, ad petitionem eiusdem defensoris altera etiam particularis Congregatio deputabitur; si vero in Palatii nostri Auditorio iudicata sit, a praefato defensore appellatione interposita, ab aliis Auditoribus iuxta ordinem in gyrum scu turnum definiatur: si autem causa universo tribunali commissa fuerit, ab omnibus .Auditoribus rursus examinabitur, nolentes omnino, ut ullo in casu matrimonii vinculum dissolutum censeatur, nisi duo iudicata, vel resolutiones aut sententiae penitus similes ct conformes, a quibus neque pars, neque defensor matrimonii crediderit appellandum, emanaverint; quod si secus factum fuerit, ct novum initum matrimonium, Nostrae voluntatis huiusmodi transgressores poenis a Nobis ut supra statutis submittantur.

Initantiac pro Ji apen talione matrim rati et non conaumraati Summo Pontifici exhibendae.

Et quoniam saepe apud Sedem Apostolicam preces porrigi solent pro dispensatione matrimonii rati et non consummati, quae ut pluri-

mum pro voto consultivo ad Congregationem S. R. E. Cardinalium Concilii interpretum, vel nonnumquam ad aliquam Congregationem particularem deputatam α Romanis Pontificibus pro tempore remitti solent: ut huiusmodi instantiae ordine ac rite procedant, volumus ac mandamus, ut supplex libellus Nobis, vel Romano Pontifici pro tempore exhibeatur, in quo plena et accurata lotius facti species contineatur, causacque omnes in eo exprimantur, quae ad obtinendam petilam dispensationem conducere posse a supplicante censentur, ut Romanus Pontifex, eo lecto, et mature considerato, secum deliberare possit, an petitionem reiiciat, vel eius examen alicui ex dictis Congregationibus committat, a qua postcaquam suum votum consultivum editum fuerit, a Secretario eiusdem Congregationis lotius negotii series exacte Romano Pontifici pro tempore referatur, qui pro sua prudentia ludicabit, an Congregationis resolutio sit approbanda, vel potius lotius causae examen alteri Congregationi, vel tribunali, prout eidem Pontifici videbitur, rursus committendum.

Oioiaiie. Demum volumus ac decernimus, easdem praesentes litteras semper firmas etc.

333

.u^TriSernTJ.· forai non »cr- dVintun * ' **Declaratio Bened. PP. XIV** *4* Nop. *t74'* (dr MATRIMONIIS IN BeLOIO ET HoLLANDIa). — Quod spectat ad ea coniugia quae in foederatis Belgii Provinciis absque forma a Tridentino statuta contrahuntur a catholicis cum haereticis, sive catholicus vir haereticam feminam in matrimonium ducat, sive catholica femina haeretico viro nubat, dolens imprimis quam maxime Sanctitas Sua eos esse inter catholicos qui, insano amore turpiter dementati, ab hisce detestabilibus connubiis, quae Sancta Mater Ecclesia perpetuo damnavit atque interdixit, cx animo non abhorrent, ct prorsus sibi abstinendum non ducunt; laudansque magnopere zelum illorum Antistitum qui, severioribus propositis spiritualibus poenis, catholicos coercere student, ne sacrilego hoc vinculo sese haereticis coniungant; Episcopos omnes, Vicarios Apostolicos, parochos, missionarios, et alios quoscumquc Dei et Ecclesiae fideles ministros, in iis partibus degentes, serio graviterque hortatur ct monet, ut catholicos ucriusque sexus ab huiusmodi nuptiis in propriarum animarum perniciem ineundis, quantum possunt absterreant, cisdemque nuptias intervertere atque efficaciter impedire satagant. Al si forte aliquod huius generis matrimonium, Tridentini forma non servata, ibidem contractum iam sit, aut in posterum (quod Deus avertat) contrahi contingat, declarat Sanctitas Sua matrimonium huiusmodi, alio non concurrente canonico impedimento, validum habendum esse, et neutrum cx coniugibus, donec alter eorum supervixerit, ullatenus posse, sub obtentu dictae formae non servatae, novum matrimonium inire. Id vero debere sibi potissime in animum inducere coniugcm catholicum, sive virum, sive feminam, ut pro gravissimo scelere quod admisit poenitentiam agat ac veniam a Deo prccetur, conelurquc pro viribus alterum coniugem a vera fide deerrantem ad gremium Catholicae Ecclesiae pertrahere, ciusque animam lucrari, quod porro ad veniam de patrato crimine impetrandam opportunissimum foret, sciens de caetero se istius matrimonii vinculo perpetuo ligatum iri.

334

De hoaorificentUa erga Galliae conialci in ortente.

S. C. de Prop. Fide /742 (Rbgolamento PBR OLI ONORI DA PRBSTARSI AI CONSOLI DRLLA Francia in levante). — 1. Si canti il *Te Deum* ali' ingresso del Console nclla sua carica.

2. Vi sia nella chiesa un luogo distinto pel medesimo.

3. Il Prefetio mander! un servo ad avvisare il Console all* ora della Messa.

4. 11 Console non dovr! prendere Γ aspersorio dalle mani del sacerdote, ma (il sacerdote) nel passarc si avvicini al Console col- Γ aspersorio, c questi stendendo il braccio prendor! colle dita Γ acqua santa nclla sommit! della spongia, ritenendo il sacerdote Γ aspersorio nellc mani.

5. Π celebrante dopo aver fatta la genu· flessione avanti c dopo la Messa all* akare, faccia al Console un inchino.

6. Non si ammena il Console al bacio del Vangclo.

7. 11 Console sia incensato distintamente, c gli si porga a baciarc con distinzione la Pace.

8. Il Console seguiri la Processione colla torcia alla mano, prcsentatagli da un ministro dell'altare.

9. Nelle diverse espressc occasioni si dica nclla chicsa 1'orazione per il Re Cristianissimo.

335

De iuribus Patriarcharum* oricntalium.

Ex Const. *Apostolica* Bened. PP. XIV *14 Febr. 1742.* — Pro tempore cxistens Patriarcha (Maronitarum) sacra Olea gratis omnino transmittat sive distribuat, et nihil penitus vel pecuniae vel alterius cuiuscumque rei etiam a sponte dantibus recipiat aut exigar... : lus habeat... singulis trienniis singulas dioeceses per sc ipsum visitandi ; decimas consuetas (dccimâ tamen decimarum singulis Antistitibus in suis respective dioecesibus reltctâ) in iisdem dioecesibus colligendi ; ct emolumenta dispensationum, quae ad Patriarcham spectant, exigendi....; sacra Olea consecrandi, et in singulas septem dioeceses privative distribuendi et, ut ante statutum est et non aliter, mittendi.

336

Dt rt- S. Poenitentiaria Ap. *6 Apr. 1742.* — Missionarii, et Pastores catholici in Hollandia, r«c4ik*rJo» ·1”Hüβ regionibus haereticorum, ct infidelium ' i« .Acerdoubu» ditioni subicctis, cum osculo pedum Sanctitati Vestrae humiliter exponunt ad eorum notitiam devenisse Breve exemplare Sanctitatis Vestrae apud S. Mariam Maiorem editum die 3o mensis Iunii 1741 incipiens < Quan/a *cura adhibenda est* >, in quo clericis et sacerdotibus quibuscumque recipientibus eleemosynas, seu stipendia pro Missis celebrandis, districte prohibetur, ne, retenta sibi partem carumdem eleemosynarum, sive stipendiorum , aliis sacerdotibus committere possint celebrationem carumdem Missarum cum minori eleemosyna seu stipendio, adiuncta poena suspensionis reservatae Sedi Apostolicae ipso facto incurrenda, prout latius in eodem Brevi exemplari continetur. Quoniam vero, Pater Sancte, in illis regionibus sub haereticorum, vel infidelium iugo nulla adsunt Beneficia ecclesiastica, seu certi redditus ad vitae substentationem, Pastoribus ct missionariis catholicis a piis fidelibus dari solent pinguia Missarum stipendia ct eleemosynae pro carumdem Missarum celebratione, ut cx ipsis stipendiis, ct eleemosynis sustentationem recipiant in defectum, ut supra, Beneficiorum , sive certorum reddituum ecclesiasticorum. Quandoque vero eadem stipendia, et eleemosynae dantur ratione quidem particularis affectionis, vel gratitudinis erga illos missionarios, et Pastores, sed non sine respectu ad supradictam sustentationem ; multoties etiam, praecipue in cxcquiis, anniversariis, et maioribus festis, supradicta stipendia, ct eleemosynae Missarum dantur per modum unius honorarii, quod occasione Sacramentorum Poenitentiae, ct Sacrae Communionis ex pia devotione fideles conferre solent. Quae cum ita sint, Pastores et missionarii nullum habuerunt scrupulum retinendi sibi ipsis partem stipendiorum et eleemosynarum, el demandare aliis sacerdotibus indigentibus, ct Missarum celebrationem committere qui sub nomine *Sacellani,* sive *Coadiutores* assistunt, ct vicem corumdcm missionariorum, et Pastorum gerunt, quando sunt absentes, vel morbo impediti, aliisque in similibus necessitatibus; quod si missionarii et Pastores tenerentur totam deinceps tradere eleemosynam receptam pro celebratione Missarum sacerdoti substituto qui Sacrificium offert, vel ipsi missionarii et Pastores congrua substentatione privarentur, vel si partem et portionem dicti stipendii sive eleemosynae dure nequirent sacerdoti celebranti, praecipue pro sacellanis ct coadiutoribus ut supra necessariis, huiusmodi subsidium deficeret in illis regionibus, in quibus redditus certi, ac Beneficia pro ministrorum ecclesiae sustentatione deficiunt.

His igitur, aliisque particularibus circumstantiis sedulo perspectis, licet devotissimi S. V. oratores pro certo habeant, quod in Brevi exemplari supra commemorato pro celebratione Missarum nullatenus comprehendantur, quominus tuto servare possint morem, ct praxim usque adhuc observatam, nempe in dictis casibus relinendi sibi partem, sive portionem stipendii accepti pro celebratione Missarum, et cum minori eleemosyna aliis sacerdotibus Missas celebrandas committere, nihilominus veluti obedientissimi Catholicae Ecclesiae filii, ct metu suspensionis ipso facto incurrendae perculsi, demississime supplicant Sanctitati Vestrae pro opportuna declaratione.

R. SSftus D. N. Benedictus d. p. PP. XIV vivae vocis oraculo benigne declaravit in prohibitione contenta in superius enunciato Brevi non comprehendi praedictos casus : ct insuper mandavit hanc suae mentis declarationem praedictis oratoribus, aliisque, quibus opus fuerit, per Officium S. Poenitentiariae esse significandum.

337

S. C. S. Officii 72 *Apr. 174a.* — Pracfe- delibu. in KK-
crus S. Dominici *(S. Domingo)* supplicat pro declaratione. an posito quod attentis rationi- uh ncquem
bus etc. iudicctur dispensandum (in ieiuniis et c
abstinentiis) cum aliis fidelibus, ipse et sui commissionarii ea dispensatione uti possint, quia etsi corporaliter minus fatigent, non firmiori quam ceteri utuntur valetudine.

R. Negative, et orator recurrat ad sui Ordinis superiores.

338

Const. Bened. PP. XIV *26 Maii 1742*

(DiC DOGMATIBUS RT RITIBUS AB ITALO—ORARCIS habcnlibot.

TKSKShis et srrva\'dis). — Etsi pastoralis Romani Pontificis vigilantia ad omnes christifidcles longissimis etiam locorum intervallis distantes, ac vitae, rituum ct linguarum genere inter se maxime differentes paterna caritate sese extendat, omnemque curam ac studium adhibeat, r ^S^PobiSE
ut ubique terrarum catholicae fidei integritas, |>ro imue toc®·
ecclesiasticae disciplinae nitor probitasque morum sarta tecta serventur; maioribus · tamen pontificiae sollicitudinis studiis in eos intendit, qui in ditione ecclesiastica et in reliquis Italiae partibus ciusquc Insulis adiacentibus sive orti sive aliunde advecti incolae commorantur. Cum Dc iulo-pc·
eorum origioe.
itaque factum sit ut, grassantibus iamdudum per totum Orientem tum barbarorum infidelium immanitate, tum etiam schismaticorum perfidia plurimi cx Graecia, Epiro, Albania, aliisque Asiae regionibus ad Italiam eique adiacentes insulas tamquam ad fidei ct tranquillitatis portum confugientes, ibidem sedes ac domicilium

collocaverint, ct tam ipsi quam eorum filii graccorum mores, instituta, ritus ct consuetudines a graccis progenitoribus sibi traditas studiose cnixeque servare pergant, ita tamen ut debitam Romanae Ecclesiae obedientiam ac devotionem omnino profiteantur; hinc est quod nos, qui ineffabili Dei clementia, meritis licet imparibus cius vicem gerimus in terris, apud quem non est graccus ct iudaeus, barbarus ct Scytha, (omnes enim unum sunt in Christo Icsu), graccos ct albanenses gracci ritus tam in ditione nostra ecclesiastica ct utraque Sicilia, quam in reliquis Italiae partibus ct insulis adiacentibus in dioecesi latinorum Episcoporum commorantes, specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, omnia ct singula, quae laudabiliter provida Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum ordinatione graecis ct albanensibus praedictis, tum quoad rituum graccorum sive consuetudinum observantiam, tum quoad privilegia, immunitates, exemptiones, favores, indulta ct gratias, concessa, statuta, ordinata, indulta et facta dignoscuntur, ut pleniorem roboris firmitatem obtineant, eoque firmius ct stabilius illibata inconcussaque perdurent, quo saepius sunt in genere et specie Sedis Apostolicae praesidio communita, per praesentes nostras litteras innovamus, confirmamus ct approbamus, illisquc nostrae approbationis, confirmationis et innovationis robur adiicimus, ut iisdem privilegiis, immunitatibus, exemptionibus, induitis, gratiis, favoribus, perinde ac clerici latini tam saeculares quam regulares, corumquc ecclesiae, monasteria ct bona in iisdem locis, ubi italo-gracci commorantur, utuntur, potiuntur ct gaudent, uti, potiri ct gaudere libere possint ac valeant, ut privilegiis ac gratiis huiusmodi sibi concessis in Domino plene gaudentes, in tranquillitate pacis conquiescant, ct per semitam mandatorum Dei gradientes ferventiori erga Apostolicam Sedem devotione perseverent. Quoniam vero pro diversis rerum ac temporum circumstantiis plures ac diversae editae fuerunt ab iisdem prae lcccssoribus nostris Romanis Pontificibus, ct a nonnullis Venn. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Congregationibus circa eosdem graecos et albanenses, corumquc ritus, consuetudines, instituta, debitamque latinis Praesulibus, in quorum dioecesi degunt, subicctionem apostolicae constitutiones, ordinationes, responsa, edicta ct decreta; camque ob causam tam dc ritibus ipsorum graccorum ct albanensium, quam de eorumdem sacerdotum potestate, ct latinorum etiam Praesulum atque parochorum iurisdictionc ct auctoritate saepe obortae sunt et oboriri solent quaestiones et controversiae; nos pro nostra pastoralis officii sollicitudine, quantum in nobis est, hisce malis opportunum remedium adhibere, causasquc omnium litium, iurgiorum, dissidiorum, contentionum, quaestionum ct controversiarum amputare, ccrtamquc super rebus huiusmodi tum praefatis graccis ct albanensibus graeci ritus, tum latinis Episcopis ct parochis regulam, normam ct instructionem, cui potissimum sese in posterum conformare, et in singulis occurrentibus dubiis ct casibus inhaerere debeant, tradere cupientes, omnia ct quaccumquc per eosdem Romanos Pontifices praedecessores nostros, ac praesertim Innocentium IV, Leonem X, Clementem VII. Paulum III, Iulium etiam III, Pium IV et V, Gregorium XIII, Clementem VIII, ct forsan alios Romanos Pontifices circa memoratos graccos ct albanenses corumquc ritus ct consuetudines ordinata et constituta fuisse compcrimus, ut, quo saepius fideles ipsi illa perspicient innovari, eo ferventius ac promptius ad illorum observantiam excitentur, in aliis omnibus, praeterquam in iis quae praesentibus nostris adversantur, confirmanda ct innovanda, nostroque auctoritatis munimine roboranda esse censemus, ct confirmamus atque innovamus, aliaque insuper motu proprio ct ex certa scientia maturaque deliberatione nostra, ac de Apostolicae potestatis plenitudine hac nostra perpetuo valitura sanctione et constitutione disponimus, constituimus, ordinamus, decernimus et declaramus, prout in Domino conspicimus expedire.

Firerci ct pπ- 'Vcgiiiulograe- d»coec<iu con· koiatur.

Confirmatio Co'»utationam Apottobc. circa •iopiecoi.

§ I.

De Fide Catholica.

Ac primo quidem, cum catholica fides sit eiusmodi, ut, nisi eam quisque integram inviolatamquc servaverit, salvus esse non possit, quaccumquc credit ac docet sacrosancta Romana Ecclesia, ca omnia ct singula iidem gracci ct albanenses gracci ritus integre, firmiter indubitanterque credere atque affirmare tenentur; prout in sacra occumenica Synodo Florentina super unione Occidentalis ct Orientalis Ecclesiae definitum ct declaratum fuit, et in professione orthodoxae fidei a graccis iussu Grcgorii Papac XIII praedecessoris nostri emittenda continetur, videlicet:

Quid credere ita lo-gneci teneantur.

I. Quod Spiritus Sanctus a Patre ct Filio aeternaliter est, ct essentiam suam suumque esse subsistens habet ex Patre simul ct Filio, et ex utroque aeternaliter tamquam ab uno principio et unica spiratione procedit: et quod, ea verborum illorum < *Filioque* » explicatio, veritatis declarandae gratia ct imminente tunc necessitate, licite ac rationabiliter Symbolo fuit apposita. Etsi autem gracci teneantur credere, etiam a Filio Spiritum Sanctum procedere non tamen tenentur in Symbolo pronunciare; contraria tamen consuetudo ab albanensibus gracci ritus laudabiliter recepta est, quam ab iisdem albanensibus aliisque quibuscumque in ecclesiis, ubi ca viget, servari volumus; quin etiam

Dc proccisionc Spiritui Sancti a Patre ct Filio.

a graecis presbyteris aliarum quurumcumquc regionum commorantibus in Italia eiusque insulis adiaccntibus, si ab Ordinariis locorum, vel ob suspicionem haeresis, vel ob scandalum, vel ob aliam iustam causam requisiti fuerint, particulam illam « *Filioque* » in Symbolo pronunciari praecipimus, ac mandamus.

De pane aiyrno et fenneofato.

II. Item profiteri tenentur, tam in azymo quam in fermentato pane triticeo Corpus Christi veraciter confici ; ct sacerdotes in alterutro ipsum Domini Corpus conficere debere, unumquemque scilicet iuxta suae Ecclesiae sive Occidentalis sive Orientalis consuetudinem.

De Purgatorio.

III. Item, si vere pocnitcntes in Dei caritate decesserint, antequam dignis poenitentiae fructibus de commissis ct omissis satisfecerint, eorum animas poenis Purgatorii post mortem purgari; et, ut a poenis huiusmodi releventur, prodesse cis fidelium vivorum suffragia , Missarum scilicet sacrificia , orationes ct eleemosynas, ct alia pietatis officia, quae α fidelibus pro aliis fidelibus fieri consueverunt secundum Ecclesiae instituta.

De beatifica Dei F» OM.

IV. Iliorumque animas, qui post Baptisma susceptum nullam omnino peccati maculam incurrerunt, tum illas etiam, quae post contractam peccati maculam, vel in suis corporibus, vel eisdem exutae corporibus, prout superius dictum est, sint purgatae, in caelum mox recipi, ct intueri clare ipsum Deum Trinum et Unum sicuti est, pro diversa tamen meritorum ratione aliam alia perfectius.

De lie qai in peccato mortali decedunt.

V. Illorum autem animas, qui in actuali rnortali peccato, vel solo originali, decedunt, mox in infernum descendere, poenis tamen disparibus puniendas.

De Romani Pon tiftrii pr.r

VI. Item Sanctam Apostolicam Sedem et Romanum Pontificem in universum orbem tenere primatum, ct ipsum Pontificem Romanum successorem esse B. Petri Principis Apostolorum , ct verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesiae caput, et omnium Christianorum Patrem ct Doctorcm cxistcrc, ct ipsi in B. Petro pascendi, regendi et gubernandi universalem Ecclesiam a D. N. Icsu Christo plenam potestatem traditam esse, quemadmodum etiam in actis occumcnicorum conciliorum ct in sacris canonibus continetur.

De ceteri» a S-Po®_ Eccleau dcfail i cl rata.

Cetera item omnia quae a sacris canonibus ct oecumenicis conciliis, ac praecipue a sacrosancta Tridcntina Synodo ct a Gregorio XIII praedecessore nostro in professione praedicta orthodoxae fidei a graecis emittenda, tradita, definita ct declarata fuerunt, indubitanter recipere ct profiteri debent, simulquc contraria omnia, et schismata atque haercsîs quascumque α s. catholica ct apostolica Ecclesia Romana omnium ecclesiarum matre et magistra damnatas, reicctas, anathematizatas, pariter damnare, rciiccrc, anathematizare et abiurarc omnino tenentur.

§ II.

De Sacramento Baptismi, pueris baptizatis, ritusque in Baptismate suscepti mutatione.

Confinnatio simul cura •mo ne coafen* ralur.

I. Presbyteri graeci baplizatos Chrismate in fronte non consignent; ct ideo ab ipsis in ordine baptismi upud eorum Euchologium praetermittantur quae sequuntur post illa verba, καὶ [χετὰ την ευχήν etc. usque ibi, εἰτα ποιεῖ ο Γερεύ σχηρ.α κυ'χλου : hoc est, *et post orationem etc.,* ubi habetur forma huius consignationis, usque ad illa: *postea facit sacerdos figuram circuli etc.*

De Baplimi forma.

II. Cum presbyteris graecis in Euchologio haec Baptismi forma praescribatur : *baptizatur servus Dei N. in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti* (quae latinae formae *ego te baptizo in nomine etc.* aequivalet), trinaque aquae immersione seu aspersione in eo conferendo utantur, non sunt his super rebus a latinis locorum Ordinariis inquietandi.

De vanis ia h· pli«mate uncto· nibus.

III. Etsi graecis in regno Cypri commorantibus Innocentius IV praedecessor noster olim iniunxerit, ut in unctionibus, quae circa Baptisma fiunt, morem Ecclesiae Romanae teneant et observent; si tamen presbyteri albanenses ritum ungendi pectus ct dorsi medium, aures, pedes atque manus in Euchologio descriptum servare voluerint, ubi non est contraria consuetudo, non sunt impediendi.

De rita di pertolutnh· ptizandorie corpora.

IV. Ritus autem seu consuetudo, quam habere dicuntur graeci orientales, ungendi per totum baptizandorum corpora, si alicubi tolli vel removeri sine scandalo non potest, cum, sive fiat sive non, quantum ad baptismi efficaciam vel effectum non multum referat, in iisdem toleretur.

De usu aqua calidae in Bspt- imo.

V. Nec refert etiam utrum frigida vel calida aqua baptizent, cum in utraque Baptismum habere parem vim atque effectum, affirmare ac tenere dicantur.

De adhibtaâ aqua graeco ra* re benedicta

VI. Si in eadem c;clesia infantes utriusque ritus baptizentur, graccus parochus subditis suis aqua per ipsum graeco more benedicta rite Baptismum confert; ac propterca molestandus non est, si non utatur aqua baptismali, quae a parochis latinis iuxta morem Romanae Ecclesiae adhibetur: curent tamen Ordinarii, ut adsit aqua baptismatis latine consecrata, quam omnino (praeter casum urgentis necessitatis) sacerdos latinus adhibeat, quoties ei occurrerit latinos pueros ad Baptismum excipere.

SS. Eucharisiu nc miniitretorl** famibus.

VII. Cum administratio Sacramenti Eucharistiae , quod sub una vel sub utraque specie infantibus in Baptismo, ct pueris in Missa, solent graeci exhibere, nihil contra orthodoxam fidem bonosque mores contineat (dummodo iidem graeci credant firmiterque teneant Communionem huiusmodi non esse necessariam ad salutem, ct Baptismum sine Communione va-

lidc ac licite posse ministrari) ; quia tamen ad decentiam et reverentiam sacramenti magis expedit» si illud eisdem denegetur; proptcrca ne graeci vel albanenses graeci ritus Eucharistiae sacramentum sub una vel sub utraque specie infantibus rationis usu carentibus in Baptismo nec pueris in Missa ministrent, interdicimus ac prohibemus.

fcbeot. VIII. Infantes nati cx patre ct matre graecis, ritu graeco, nisi aliter parentes, accedente Ordinarii consensu, voluerint, baptizari debent.

IX. Nati vero ex patre latino ct matre graeca, latinis sunt caeremoniis baptizandi; proles enim sequi omnino debet patris litum, si sit latinus.

X. Si vero pater sit graccus ct mater latina, liberum erit eidem patri, ut proles vel ritu graeco baptizetur, vel etiam ritu latino, si uxor latina praevaluerit, idest si in gratiam uxoris latinac consenserit graecus pater, ut latino ritu baptizetur.

Iη^αϊοηΓιη XI· Infantes ad eius parochi iurisdictionem pertinent, cuius ritu sunt baptizati, cum per Baptismum fiat suscepti ritus graeci vel latini professio; ita ut ad latinum ritum spectent qui latinis caeremoniis baptizati fuerint; qui vero ritu gracco sacramentum Baptismi susceperint, in graccorum numero sunt habendi: adeoque si ante usum rationis decesserint, a proprio, cuius ritu baptizati sunt, parocho et in .propria parochia sunt iurc communi sepeliendi, nisi iis Baptismus collatus fuerit vel ob gravem necessitatem, cum nimirum morti proximi fuerint nec haberi potuerit proprii parochi vel ritus copia, vel ex dispensatione apostolica, cum videlicet facultas data fuerit, ut latine quidem baptizentur, sed in suo ritu gracco permaneant : in his enim casibus non censentur a proprio ad alium ritum transiissc. Post usum autem rationis idem dicendum, nisi quis in alieni ritus ecclesia sepeliri cupiat. Si quis enim gracco ritu baptizatus, in latina ecclesia, vel latine Baptismate initiatus, in ecclesia gracca sepulturam eligat, iuris regulae sunt servandae : nimirum cadaver extra propriam parochiam a proprio parocho esse associandum, quarta funerali ei minime imminuta, et ubi tumulandum est cadaver, ibi a parocho illius ecclesiae, sive latinac sive *graccac,* sunt excquiac celebrandae.

XII. Quando vero infantibus praedictis scu etiam adultis excquiac ritu graeco ct in ecclesia gracca, ut praefertur, iurc communi sunt celebrandae, tunc nullum ius habet latinus parochus interessendi cum gracco parocho, nec pariem aliquam stolae percipiendi: similiter nullum ius competit parocho gracco, quando excquiac in ecclesia latina, et per latinum parochum sunt peragendae: sed servanda sunt utrobique statuta de iuribus parochorum circa sepulturam eorum qui ad propriam parochiam spectant.

XIII. Quem ritum semel in baptismo sunt professi, sive latinum sive graecum, in eo inslitui et educari debent, nec ad alium possunt transire si latinum semel susceperint: ritus enim latinus propter suam praestantiam, eo quod sit ritus sanctae Romanae Ecclesiae omnium Ecclesiarum matris ct magistrae, sic supra graecum ritum praevalet, maxime in italicis regionibus, ubi latinis Episcopis graeci subiecti sunt, ut non modo ab ipso ad graecum transitus nullatenus permittatur: verum etiam a graecis semel assumptus absque apostolica dispensatione deseri nequeat. üc transit» iuSrn/ ahcr,lin

XIV. Quod si infans graecum ritum in Baptismate susceperit, tunc requirendus est primum patris graeci consensus, deinde Episcopi latini licentia, ut possit mater latina filium suum graece baptizatum ad latinas caeremonias traducere. Adultis autem, si quidem sunt ecclesiastici in quocumque ordine minori vel etiam maiori constituti, saeculares vel regulares , a ritu graeco ad latinum sine expressa Sedis Apostolicac licentia transire non liceat: si laici, ut ad ritum latinum transire possint, Episcopus dioecesanus pro sua prudentia permittere valeat: non tamen communitati graccorum sive albanensium huiusmodi sine Sedis Apostolicac licentia, sed solum privatis personis, attenta uniuscuiusquc necessitate.

§ m.

De Sacramento Confirmationis.

Dc ConZrmaptuati» a cracdI P«,bJ|cn*·

I. Episcopi latini infantes, seu alios in suis dioecesibus baplizatos a presbyteris graecis, absolutc Chrismate in fronte consignatos confirment; cum neque per praedecessores nostros neque per nos graecis presbyteris in Italia et insulis adiacentibus, ut infantibus baptizatis sacramentum Confirmationis conferant, facultas concessa sit aut concedatur; quinimo usque ab anno 1695, a fel. rcc. Clemente VIII, praedecessore nostro fuit presbyteris italo-graecis expresse interdictum, ne Baplizatos Chrismate consignent.

, ^'conditione, II. Secus sub conditione ct cum cautela eos confirmare debent, de quibus verosimiliter dubitari potest, utrum ab Episcopis graecis, ordinem Baptismi iuxta eorum Euchologium servantibus, fuerint baptizati.

Confirmatio conferenda ordinandis a gracco presbytero baptiratis. III. Idem dicendum, si Episcopus latinus ex dispensatione apostolica graecum aliquem ordinaverit, qui a presbytero graeco in Italia vel adiacentibus insulis fuerit baptizatus, nec constet, illum ab aliquo Episcopo sive latino sive graeco Chrismate in fronte fuisse consignatum: debet nimirum illum antea absolute confirmare; sub conditione autem, si verosimiliter

dubium esse possit, an ab Episcopo graeco fuerit baptizatus.

O»4na»t> a »tc<rdo t« ConXrwatlo-RCm MIBdpiMOt ab f.pitcopo.

IV. Quamvis confirmati a simplici sacerdote cogendi non sunt eiusmodi Confirmationis sacramentum ab Episcopo suscipere, si et tali coactione scandala oriri possent, cum sacramentum Confirmationis eiusmodi necessitatem non habeat, ut sine eo salvus quis esse non possit; monendi tamen sunt ab Ordinariis locorum, eos gravis peccati reatu teneri si, cum possunt ad Confirmationem accedere, illam renuunt ac negligunt.

Cefwdnm at ab

a η'αι nit ronfinn«i<uf.

V. Ubi graccus catholicus Episcopus haberi potest, prout habetur constitutus in Collegio Corsino italo-graecorum in Calabria, curent omnino latini Ordinarii, ut ab illo potius graced caeremoniis iuxta graecum Euchologium, quam a se latino ritu, sacramentum Confirmationis subditis suis graeco ritu viventibus Chrismate a latinis Episcopis accepto ministretur, ne scilicet ecclesiarum ritus, quoad fieri potest, misceantur.

§ IV.

De Oleo Sancto Chrismatis, Catechumenorum, et Infirmorum.

Optant · rc-epretid® latimt Epixopit cogao-tuf fraecj accipere, noa talem »ht «ancta olct

I. Non sunt cogendi presbyteri graeci olea sancta, praeter Chrisma, ab Episcopis latinis dioccc^anis accipere, cum huiusmodi olea ab eis in ipsa oleorum et sacramentorum exhibitione ex veteri ritu conficiantur aut benedicantur; nisi tamen contraria consuetudo introducti sit, quam servari volumus, ac mandamus. Chrisma autem, quod nonnisi ab Episcopo, etiam iuxta eorum ritum, benedici potest, cogantur accipere.

N<ia» tccfocrc ChfHrtJB ib Lpl* *4X>p»» «chiunt-IICIA.

II. Non audeant tamen ab Episcopis graecis externis schismaticis, seu S. R. Ecclesiae communionem non habentibus, illud accipere vel co uti.

Oritma *co-fHeodum fxnn>M ł propf.a Ofdf-•un® hit 00. ~~

III. Item abstineant Chrisma accipere a quocumque alio Episcopo latino seu graeco catholico, praeter suum Ordinarium latinum cuius jurisdictioni subiiciuntur.

De Sacramentis Poenitentiae, et Extremae Unctionis.

r·- M-

II^ut MCtJ·.

I. Nulli per sacerdotes vel confcssarios pro Mtisfactionc poenitentiae unctio aliqua solummodo iniungatur.

♦oVail· c.»X>b«n-U

l'tf M94MI pvrw® Ltif t'e-r»». S«h piO·'

II. Infirmis vero, iuxta verbum Iacobi Apostoli» Unctio exhibeatur Extrema.

III. Nec refert, utrum eadem Extrema Unctio per unum vel plurcs presbyteros fiat, ubi huiusmodi viget consuetudo; dummodo credant et asserant, illud sacramentum, servata debita materia et forma, ab uno presbytero valide ct licite confici.

Qui unpt.Wta (ormim pn'<. rat.

IV. Idem sacerdos materiam adhibere formamque pronunciare respective debet: ac propterca qui ungit, idem dicat formam respondentem, nec alius ungat, ct alius formam pronuntiet.

Abaolatiocbb ma idhibaâfc Concilio Bota lino prieacnÿU

V. In casu necessitatis presbyteri graeci catholici possunt latinos absolvere; utantur tamen forma absolutionis in Concilio generali Florentino praescripta, postea vero, si voluerint, dicant orationem illam deprecativam, quam pro forma huiusmodi absolutionis dicere tantum consueverunt.

Ponunt pu·ci, OfdlQUJO ç. probante, fota» rum coofao ne» audire

VI. Extra vero casum necessitatis, si quos ex presbyteris albanensibus peritos ct ad confessiones omnium audiendas idoneos Ordinarius latinus indicaverit, ut non solum graccos sed etiam latinos ad sc accedentes possint absolvere, id corumdem Ordinariorum prudentiae ct arbitrio relinquitur.

Officiam pv··chiile exercera po«buni pv> chianofum «·· fcMloaci loin.

VII. Sacerdotes quoque coniugati aliique, quibus parochiarum cura vel ecclesiarum parochialium regimen per Episcopos suos committitur, licite et libere possint parochianorum suorum confessiones audire, ipsisque poenitentiam iniungerc pro peccatis; quia cui licet vel conceditur quod est maius, competit quoque nec negari convenit quod est minus.

ch3rim n;-.·· ni pncÊcieat

VIII. Ecclesiarum parochialium regimini praeficiant Ordinarii latini, si habere possunt, cos, qui in seminariis italo-graecorum erectis, altero quidem Panormi, altero autem in Calabria in oppido S. Benedicti Ullano, vel in Collegio Graecorum in Urbe, trium ad minus annorum spatio versati sunt studiisque litterarum incubuere, dummodo cetera ad curam animarum exercendam requisita non desint, atque Episcopi eiusdem seminarii praesidis seu respective rectoris litteras exhibeant, quae de recta eorum vitae ratione, deque in graecis latinisquc scientiis progressu testimonium ferant.

Ponant pervehi» coidiufara idiungi.

IX. Libcruin tamen s«t ipsis Episcopis, viros alios idoneos coadiutores ct cooperatores parochis graecis, si opus fuerit, adiungere in audiendis confessionibus ct poenitentiis iniungendis ac ceteris quae ad salutem pertinent animarum, ipsisque in his per eorum dioeceses absque sacerdotum ipsorum praeiudicio ct gravamine, committere vices suas, cum propter occupationes multiplices et occasiones varias possit contingere, ut nequeant per easdem dioeceses officium suum cxcqtii per scipsos.

p»roXMw,:

X. Nunquam monachis graecis seu calogeris animarum cura committatur, nisi cx necessitate vel alia iusta causa.

<Me P°ΠM!·

XI. Presbyteri saeculares graeci ex Albania vel aliis Orientis partibus advenientes, abjuratis schismate ct erroribus, atque in fide catholica bene instructi, in parochialibus seu curatis ecclesiis graccorum institui possunt.

Dtxbain timui» tisctt coales»:o* th ».ri ct uxo-ni

Aqaie beoedi-CTK U»U».

XII. Tollendus abusus, ubi est, ut vir atque uxor simul ct eodem tempore eidem presbytero confiteantur.

XIII. Aqua ex ritu graeco in dic Epiphaniae vel primo dic mensis benedicta conservetur in ecclesia, ut illa fideles adspergantur.

§ VI.

De Sacramento Eucharistiae, et Missae Sacrificio.

liquentia »»·irfdotutnadPoc-rieatiie ucra-aentatn.

I. Sacerdotes ad Poenitentiae sacramentum frequenter accedant, ut cum divinum mysterium peracturi sunt, nulli coram Deo crimini sint obnoxii, sed cor habeant omni pravitate vacuum, mundum, quoad fieri potest, ac purum: indignum enim ac auribus plane horrendum est ut, qui animum habet aliquo scelere foedatum, Sanctum impuris manibus contrectet, et placare Deum attentet qui, in peccatis existais, ipsius Dei furorem ct iracundiam provocat.

Utai 1ÛQBC Cl·dic 10 Mini.

II. Item permittitur eisdem, facta iam consecratione antequam sacerdos communicet, iuxta ritum in liturgia praescriptum, aquam ferventem seu tepidam in sacrum calicem infundere.

Di ibuiu tun-*dc,* »acrai E3ch*n»tiie»pe.

III. Tollatur abusus tundendi, vel etiam miscendi sacro oleo, ac iterum coquendi vel alias exsiccandi species sacramenti sacrae Eucharistiae feria quinta Coenac Domini, ut deinde illud asservent.

SS. Eucharilitiae reoontio.

IV. Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, quod pro infirmis asservatur, singulis octo diebus aut saltem quindecim renovetur.

V. Non asservetur idem sacramentum toto anno: si tamen asservatum fuerit, in fine anni sumatur.

De hora celefanJiMiuim ct it iduoio.

VI. In celebratione solemnium ct aliarum Missarum, ct de hora celebrandi eas, dummodo in confectione vel consecratione formam verborum a Domino expressam ct traditam observent, ct celebrando non transgrediantur horam nonam, suam sequi consuetudinem permittantur: ita tamen ut icinnii lex de unica comestione in dic religiose servetur, ct si alicubi viget consuetudo producendi iciunium cum Missa usque ad vesperam, minime aboleatur, sed in suo robore ac firmitate permaneat.

Mosicbi iter 1-fttkt SS. Sa-

VII. Si inter graccos, qui in Italia ct in-su*'s adjacentibus degunt viget abusus, quem in Orientalibus regionibus vigere perhibent, ut monachi Eucharistiae particulam suspensam ad collum, vel aliter secutn deferant, necnon in privatis domibus, ubi cos commorari contingat, retineant, ut eo auxilio freti, liberi a quibuscumque periculis evadant, vel cum in longiora itinera sc committunt, ca refici valeant, cum omnino aboleri volumus ct expresse mandamus: praefatisque monachis, ne id in posterum facere audeant, severissime prohibemus. Obsequium enim ac reverentia, qua singuli fideles augustissimum hoc Sacramentum prosequi debent, non patitur ut privarim ac latenter cuiuscumquc arbitrio ct voluntate domi illud retineatur, aut in itineribus ac peregrinationibus asportetur.

De celebratione unia» tantum Miitae in cccle-»11» parochiah·tu»,

VIII. Cum in parochialibus ecclesiis ipsorum graecorum, cx antiquissimo et hactenus servato ritu, nonnisi semel in die per unum sacerdotem celebrare liceat, permittitur quidem presbyteris graecis suum, si velint, morem hac in pane servare: interdicitur autem latinis sacerdotibus, ne Missas ct alia divina officia in dictis graecorum ecclesiis ct super eorum altaribus maioribus extra casum alicuius necessitatis ct aliorum altarium ecclesiarumque defectus, et nisi ex parochi graeci consensu, quem nullatenus huiusmodi in casibus negare possit, celebrent.

I_atini ucerdotca ne celebrent in eccletiii cnecorum.

Indultum pro celebratione plurium Musarum.

IX. Quia tamen ipsi graeci et albanenses presbyteri nobis humillime supplicarunt, ut sibi liceat pro sacerdotum numero plures in diem in suis ecclesiis Missas celebrare; nos ipsorum precibus annuere volentes, per praesentes nostras concedimus ac indulgcmus, ut in suis parochialibus vel aliis ecclesiis praeter altare maius alia etiam minora altaria seu cappcllas sacris indumentis graccorum seu latinorum more ornata seu ornatas erigant, in quibus latini vel graeci presbyteri respective suo quisque ritu celebrare valeant.

Prohibentur latini celebrare ritu f;raceo, ct graeci ihno.

X. Cum in sacro generali Florentino Concilio praescriptum sic, ut unusquisque sacerdos Eucharistiam iuxta Ecclesiae suae ritum, sive latinae sive graecae, in azymo seu fermentato conficere debeat, vetitumque a summis Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris ne latinus sacerdos graeco ritu, aut graccus latino utatur; districtius inhibemus, etiam sub poenis perpetuae suspensionis a divinis, ne presbyteri graeci latino more, ct latini graeco ritu, sub quovis licentiarum et facultatum Missas et alia divina Officia, graeci latino more, et latini graeco ritu celebrandi ab Apostolica Sede, vel cius legatis ac etiam maiori Pocnitcntiario pro tempore existente obtentarum praetextu, Missas ct alia divina officia celebrare vel celebrari facere présumant.

Illicitum tum latinis icrvarc Encbariitfom in fermentato, tum graeci» m azymo.

XI. Eadem quoque ratione, tam ubi sunt duae parochiae, latina altera, ct altera gracca, quam in una cademquc parochiali latinorum vel etiam graccorum ecclesia, in qua, ut praemittitur, praeter altare maius, quod pro solis graecis sacerdotibus erectum est, minora quoque altaria pro latinorum sacerdotum usu extructa conspiciuntur, statuimus et decernimus, ut neque latinus parochus pyxidem in Ciborio cum particulis sub specie fermentati pro communione graecorum, neque parochus graccus sub specie azymi pro communione latinorum, in

quocumque ecclesiae suae altari retineat ; sed unusquisque sacerdos nonnisi in suo, sive graeco sive latino ritu, Eucharistiam fidelibus porrigere debeat.

l*bOU btiefe Ceamino In tire·cutato.

XII. Ne laid autem latini Communionem a graccis presbyteris sub specie fermentati rccipiant, prohibemus omnino ct interdicimus.

Iac<» Aonfluo- «ii- fraccl· fxximunio iw >·

XIII. Graecis tamen laicis permittimus ut, ubi parochiam graccam n m habent, possint, si velint, in ecclesia latina Eucharistiam sub specie azymi a latinis sacerdotibus sumere.

Oinn.todo eo·. trxr»4 ab OrJi- •aru» fotteftde

XIV. Quod si in locis, in quibus graeci ct latini simul moram trahunt, ct sunt utriusque ritus ecclesiae, latini quidem in fermentato et graeci in azymo sacram Eucharistiam quandoque sumere soleant ; si quidem hacc consuetudo sine populi offensione animorumque commotione removeri non potest, Ordinarii curam suam suavissimis modis impendant, ut latini semper in azymo, graeci autem, ubi propriam parochiam habent, in fermentato communicent.

D< Communio oa Mib utraque •pcm.

XV. Ut autem iidem laici graeci eucharistica sub utraque specie Communione refici valeant. permittimus in iliis dumtaxat locis, in quibus eiUsmodi ritus introductus est, et ad praesentem usque diem servatur ac viget : ita tamen ut sub altera tantum specie totum atque integrum Christum verumque Sacramentum sumi firmiter credant, ac proptcrca, quoad fructum attinet, nulla gratia ad salutem necessaria eos fraudari, qui unam speciem solam accipiunt : ubi vero praefatus ritus consuetudine hactenus receptus non est, Episcopis, quorum Jurisdiction! graeci subiiciuntur, curae sit, nc in Posterum admittatur.

|*J. '1.» pro crfrbn oaeM».

XVI. Volentes autem specialem ipsis graccis et albanensibus presbyteris gratiam facere,

ΓT' ‹ f ·· 7 " rrtal ' t.ct -citorur·.

tenore praesentium, ut tempore ieiunii quadragesimdlis quo, exceptis dominicis, sabbatis et nonnullis solemnioribus festivitatibus, cx antiquo more nonnisi Missa praesanctificatorum celebratur, graeci ct albanenses praedicti, servito tamen nec praetermisso in parochialibus ecclesiis praesanctificatorum ritu, in aliis altaribus seu ecclesiis sive cippellis, pro sua ac fidelium populorum devotione, Missas integras quibuslibet hebdomadae diebus, ac praesertim cum dies festi dc praecepto latinae Ecclesiae occurrunt, quos observare tenentur, excepto postremo maioris hebdomadae triduo, celebrare possint et valeant, concedimus et indulgemus.

MNU.

XVII. Si graeci velint accipere altaria portatilia ab Episcopis latinis consecrata, bene erit; un minus, tolerentur eorum antimensia sive throni super altaria lapidea ponen li cum celebrant.

D· torpear» bw· «t târvni·

■batui tetieu

XVIII. Corporalia ut latini habeant, nisi thronis etiam pro corporalibus utantur.

XIX. Latinis presbyteris latino ritu m graecorum catholicorum ecclesiis celebrantibus, si careant proprio altari portatili lapideo, super antimensiis seu thronis graecorum Sacrum facere non licet.

r'r'

XX. Unusquisque sacerdos in aureo vel argenteo solum aut saltem stanneo calice sacrificet, habens thronos seu corporale de lino caudidum ct nitidum, ct altare mundis vestimentis opertum vel decenti paratu ornatum.

Muliere» ibi!, tari» miouitr·. rcpcikndit.

XXI. Mulieres autem servire ad altare non audeant, sed ab illius ministerio repellantur omnino.

§ VII.

De Sacramento Ordinis.

Gracd iprc- prii ritoaEpitt» pi· ordioatv

I. Romani Pontifices praedecessores nostri necessitatibus italo-graccorum occurrere volentes, ut commode possent a proprii ritus Praesulibus ad Ordines promoveri, simulque caventes, ne si ab Ordinariis latinis ad graccos Antistites in Graeciam vel Epirum aut alias Orientis partes cum dimissoriis remitterentur, ad schismaticos Episcopos pro ordinatione confugerent, constituerunt, Clemens quidem VIII. anno t5g5, Romae habendum esse Episcopum graecum catholicum qui graecos Episcopis latinis Italiae et adiacentium insularum subiectos sacris Ordinibus initiaret; Clemens vero XII. 1735, ut italo-graccorum in utraque Sicilia commorantium commodis consuleret alterum eiusdem graeci ritus Episcopum in Seminario Corsino a se in Calabria erecto propter graccorum huiusmodi ordinationes, manere iussit, quorum laudatissimum institutum nos quoque per praesentes nostras perpetuo valituras littcras confirmamus ct innovamus.

Dc Ordinatio- ni» titulo.

II. Ne quis clericus saecularis ritus graeci, quamvis alias sit idoneus moribus scientia et aetate, ad sacros Ordines promoveatur, nisi prius legitime constet, cum ecclesiasticum beneficium vel patrimonium, quod sibi ad vitam honeste sufficiat, pacifice possidere : ac propterea, deficiente titulo beneficii, per legitima documenta Ordinarium suum certiorem reddere debet de sufficienti patrimonio, ut valeat sacris Ordinibus initiari: loco autem dicti patrimonii, nec clericus uxoris suae dotem assignare présumât, nec Ordinarius eam recipere audeat.

Ordiniodoto» portet fultu Seminariorum a!o- mno».

III. Quemadmodum etiam nemo cx Graecia seu albanensibus in Calabria ct Sicilia commorantibus ad sacra ministeria assumatur, qui trium saltem annorum spatio graccis latinisquc litteris non dederit operam in altero cx Seminariis italo-graccorum, vel in Collegio graecorum in Urbe.

De ordiniodo- rum eximioc.

IV. Promovendi ad sacerdotium et presbyteri, qui praeficiendi fuerint ecclesiarum regimini, examinentur antea diligenter, si praecipue de horis canonicis ct Missarum officiis secundum distinctionem temporum cxcqucndis

sint sufficienter instructi, ut ad haec nonnisi digni admittantur.

Dc ditInl ofGcil r«aliilone.

V. Sacerdotes et quicumque sunt in sacris Ordinibus constituti horas canonicas more suo dicant ; ct priusquam Missam celebrent, officium matutinalc recitare curent.

(k Ordinibus a.oonbu» iuxta ritum griccum.

VI. Episcopi graeci in Ordinibus conferendis ritum proprium graecum in Euchologio descriptum servent, in quo, etsi nonnulli dc minoribus Ordinibus praetermissi videantur, eos tamen vel nunquam habuisse, vel eorum exercitium aliis Ordinibus esse adnexum iidem graeci affirmant.

/)€ jrjeco. pirtim ,utcl'

VII. Inde tamen dubitationes quandoque oriri solent, quinam nimirum Ordines supplendi sint ab eo, qui primum ritu graeco aliquibus Ordinibus fuit initiatus, deinde ritu latino ad reliquos est promovendus. Quas controversias ut de medio penitus tollamus, ccrtamque tradamus regulam in posterum servandam, ita decernimus. Si quis ritu graeco clericus et lector tantum fuit initiatus, atque ex benignitate Sedis Apostolicae obtinuit, ut maiores Ordines latinis caeremoniis sibi conferantur, is, antequam subdiaconus ordinetur, tres minores Ordines omissos debet ritu latino suscipere. Si vero praeter lectoris Ordinem ad subdiaconatum etiam graeco ritu ascendit, et c.x dispensatione itidem apostolica, facultas sibi facta sit ceteros Ordines ritu latino suscipiendi, antequam inter diaconos cooptetur, cx minoribus Ordinibus Exorcistatum tantummodo supplere cogitur, cum per Subdiaconatum graeco ritu collatum Acolythatum ct Ostiariatuin recepisse censeatur. Idem dicendum dc eo, qui una cum reliquis inferioribus Ordinibus Diaconatum aut etiam Presbyteratum graecc suscepit, ct latino postea ritu ad sacrum Presbyteratus respective Ordinem aut Episcopatum promovendus sit ex apostolica concessione ; nimirum Exorcistatus Ordinem in ipso, antequam presbyter ordinetur aut Episcopus consecretur, esse supplendum.

Dc litteris di-

VIII. Graeci sine litteris dimissoriis Episcopi latini diocccsani, nullatenus ad primam tonsuram vel aliquem Ordinem recipiendum admittantur.

IX. Promoti ad primam tonsuram vel ad alium quemcumque ordinem sine dimissoriis latini Ordinarii suspensi sint ; et si suspensi in sacris Ordinibus ministraverint, efficiuntur irregulares sicut et latini.

X. Super huiusmodi autem ct similibus irregularitatibus dispensandi facultatem a S. Sede Apostolica obtineri oportet.

Adconfcrendoi c.uuaiar Epi- «copi Khiimiti·

XI. Non sunt admittendi Episcopi schismatici sive pro Ordinibus sive pro alus Sacramcntjs conferendis, sed impediendi, quoad S. Sedes Apostolica desuper consulatur ct responsum habeatur.

ɳ^βi'poɲ: nfa.u exercere pemat.

XJL Quos vero communionem S. R. Ecelesiae habere constiterit, cis pontificalia exercendi facultatem Ordinarii latini in suis dioecesibus libere concedere possunt.

Epbcopi^icM-

XIII. Ordinati ab Episcopis schismaticis alias rite ordinatis, servata debita forma, recipiunt quidem Ordinem, sed non exeeutionem.

XIV. Proinde ipsi ordinati ab Episcopis schismaticis, correcti vel emendati, reconciliandi sunt et absolvendi cum poenitentiis salutaribus dummodo errores, si quos amplexi fuerint, sin minus schisma ordinatoris, abiurent in iudicio, vel publice vel secreto pro qualitate facti.

XV. In Ordinibus autem per eos alias rite susceptis ministrare non permittantur, nisi cum ipsis super irregularitate huiusmodi occasione contracta, auctoritate S. Sedis Apostolicae fuerit dispensatum.

Fxcultxi ordinandi non terra- tb intcritnin.

XVI. Cum ex Ecclesiae disciplina a graecis olim recepta, promoti ad aliquem Ordinem sacrum, si per aliquod temporis intervallum in eo non fuerint versati, ad altiorem gradum ascendere non possint, quo nimirum ordinandorum fides morumque probitas eo temporis spatio cognosci valeat ; qua lege graeci seu albanenses in Italie ct insulis adiacentibus commorantes procul dubio tenentur : nihilominus cum praedicti graeci seu albanenses Ordinarios suos, quibus, subiiciuntur, habeant latinos, a quibus tanquam alieni ritus sacris Ordinibus initiari prohibentur, ac proinde cum Romam vel in Calabriam, ubi sunt Episcopi a S. Sede Apostolica ad Ordinationes ritu graeco exercendas deputati, repetitis vicibus, non sine quamplurimis incommodis et expensis, ad sacros Ordines iuxta temporum intervalla suscipiendos sese conferre deberent ; nos, eosdem graccos seu albanenses gratiis et favoribus prosequi, corumque incommodis consulere volentes, de apostolicae plenitudine potestatis, praefatis Episcopis graccis Romae et in Calabria pro tempore degentibus licentiam et facultatem impertimur, ut graccos seu albanenses huiusmodi ex longinquis regionibus accedentes, qui minoribus sive maioribus Ordinibus initiari cupiunt, ad omnes Ordines promovere in posterum valeant tribus diebus festivis, non autem continuis, sed aliquo temporis intervallo Antistitis ordinantis arbitrio separatis, non servata interstitiorum lege, nec requisita ad hoc ab iis, qui initiantur, suorum respective Ordinariorum latinorum licentia sive dispensatione.

XVII. At cum illis graccis sive albanensibus, qui domicilium habent seu alias commorantur in ca provincia, in qua Episcopus ritus graeci solet sacras Ordinationes exercere, ad quem proptcrca sine gravi incommodo per temporum intervalla accedere possunt, ab interstitiorum lege minime dispensamus, praeterquam cum alumnis ct convictoribus ritus graeci Collegii graeci Urbis, ct italo-albancn-

sium in Calabria ct Sicilia, si corurndem Collegiorum necessitas vel utilitas arbitrio S. R. E. Cardinalia administratoris et protectoris praefati Collegii graecorum Urbis, ct Episcopi praesidentis seu rectoris utriusque Collegii italo-albanensium praedicti respective pro tempore existentium, exegerit, ut praefati alumni et convictores absque temporis intervallo tribus diebus festivis, non tamen continuis, ut praefertur, ad Ordines promoveantur; quo casu cos sic initiari posse, plenam facultatem facimus atque concedimus·

XVIII. illis aurem, qui non servata interstitiorum lege sunt hactenus bona tide ordinati, ex apostolica benignitate etiam concedimus, ut in susceptis Ordinibus ministrare, ct ad maiores etiam servatis servandis ascendere absque alia dispensatione valeant.

ГМП Mtm. XIX. Quod tamen dc aetate ordinandorum a sacrosancto Tridentino Concilio praescriptum est, omnino servari volumus. Nullus proinde ex praedictis graccis seu albanensibus ad Subdiaconatus Ordinem ante vigesimum secundum, ad Diaconatus ante vigesimum tertium, ad Presbyteratus ante vigesimum quintum suae aetatis annum absque apostolica dispensatione promoveatur, Praefatorum autem graecorum Praesulum conscientiam oneramus, ut dignos dumtaxat, et quos litteris, et iis quae ad Ordines exercendos pertinent bene instructos esse noverint, ad sacra ministeria assumant.

OrdTniuo- **tollitur** XX. Ut in Ordinibus conferendis quaelibet rituum confusio et commixtio penitus tollatur, ct unius ritus Antistes alterius ritus clericos initiare in posterum minime valeat ; sub perpetuae suspensionis a divinis poena prohibemus, ne latinus quicumque Episcopus etiakn subiectos suae iurisdictioni graccos, neque graecus quilibet Antistes latinos quovis praetextu, sine speciali Sedis Apostolicac licentia ad primam tonsuram, vel ullum Ordinem sive minorem sive maiorem promovere praesumat ; alioquin tam ordinans quam ordinatus perpetuam, ut praefertur, suspensionem subituros intelligunt.

Lju»hi RdUlc »·· i«iu grar ritum ordi- XXL Maxime autem neque permittendum neque ullo modo tolerandum, ut latini ex latinis progeniti ac latino ritu educati, qui continentiam profiteri nolunt, iuxta ritum graecum sub spe retinendi uxores, ad sacros Ordines α quocumque Antistite quavis auctoritate fulgente promoveantur, tim in locis, in quibus non sunt populi graeco ritu viventes sed latini, quam in locis, in quibus sunt populi, qui a graecis antiquitus fuerint oriundi scu a graccis originem ducant, vel alias retroactis temporibus ritum graccum servaverint, scu apud illos vel in eorum aliquibus ecclesiis ritus huiusmodi ab antiquo hactenus fuerit observatus.

XXII. Cum iis tamen italo-graecis, qui ad hanc diem vel propter antiquam consuetudinem, vel propter quaedam sibi, uc aiunt, a Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris concessa privilegia, quibus permittebatur Episcopis latinis, ut graccos sibi subiectos vel ipsi ordinarent, seu ab aliis tam graccis quam latinis Episcopis ordinari facerent, ab Episcopis latinis bona fide et absque dispensatione apostolica ad clericalem tonsuram, vel minores seu maiores ordines sunt promoti, cum animo tamen proprium graccum ritum retinendi ct absque actuali latini ritus in susceptis Ordinibus exercitio, per praesentes nostras hac vice tantum dispensamus, ut eis liceat in suo graeco ritu permanere, in eoque ad ulteriores Ordines (dummodo per suum Ordinarium approbati fuerint) a graeco Episcopo promoveri : per easdem nostras expresse prohibentes, ne quid huiusmodi dc cetero vel a graccis ipsis vel a latinis Episcopis, inconsulta S. Sede, attentetur.

XXIII· Insuper ut omnibus, circa praefatas italo-graccorum huiusmodi per latinos praesules ordinationes controversiis ac dubiis opportuna ratione obviemus, hac nostra Constitutione decernimus ct declaramus, quod si Episcopus latinus, sive Ordinarius, italo-graecis primam tonsuram, vel Ordines minores ritu latino conferat cum dispensatione apostolica, ita ut ordinati ab illo in suo graeco ritu ministrare debeant, (quod ex defectu graecorum Praesulum per Sedem Apostolicam concedi solet) licite possit idem latinus Ordinarius litteras dimissorialcs italo-graecis huiusmodi a se vel ab alio latino Praesule, ut praemittitur, ordinatis concedere, ut ad sacros Ordines graeco ritu absque alia dispensatione apostolica promoveantur.

XXIV. Si vero absque apostolica dispensatione Italo-Graeci huiusmodi a latino Episcopo ad aliquos Ordines ritu latino promoverentur, (id quod illicite tam ab ordinante quam ab ordinatis fieret, utpote huic nostrae constitutioni contrarium) graeci clerici huiusmodi sic latino ritui alligantur, ut ab eo ad graecum redire amplius non liceat sine apostolica dispensatione, neque latino Episcopo scu Ordinario amplius fas sit, graccum clericum, a se, ut praemittitur, latino ritu in minoribus Ordinibus constitutum, cum litteris dimissorialibus ad graccum Antistitem remittere, ut ab eo ad sacros Ordines graece promoveatur, sine dispensatione apostolica ; sed debeat illum potius, si quidem idoneum indicaverit, post obtentam absolutionem a suspensione, vel ipse ritu latino ad graccum, ut praediximus, nec transire nec redire fas est absque dispensatione apostolica.

XXV. Hinc caedem litterae dimissorialcs potiori iuic denegandae sunt italo-graecis, qui quamquam baptizati ritu graeco, non modo primam tonsuram ct minores Ordines latino ritu susceperunt sed etiam latine vixerunt, ct

postea ad maiores Ordines ritu graeco provehi cupiunt ; nam latinus ritus semel assumptus ut praefati sumus, absque speciali Sedis Apostolicae auctoritate deseri nequit. Ut igitur italo-graeci huiusmodi ad ritum graccum redeant, indigent apostolica dispensatione , ut vero ad maiores Ordines ritu latino ascendant, dispensatione non indigent.

De rttincndit ttxibui inte «a·crorcra Ordinum laictptioncm diats.

XXVI. Etsi expetendum quam maxime esset, ut graeci, qui sunt in sacris Ordinibus constituti, castitatem non secus ac latini servarent ; nihilominus, ut eorum clerici subdiaconi, diaconi, et presbyteri uxores in eorum ministerio retineant, dummodo ante sacros Ordines virgines non viduas neque corruptas duxerint, Romana non prohibet Ecclesia. Eos autem, qui viduam vel corruptam duxerunt vel ad secunda vota, prima uxore mortua, convolarunt, ad Subdiaconatum, Diaconatum et Presbyteratum promoveri omnino prohibemus.

Dimnandum ct «tOum matrimo·«ha post sacra® Ordinatio-ica contractum

XXVII. Praeterea si quis subdiaconus, diaconus, vel presbyter, post sacram Ordinationem, uxore mortua, aliam duxerit, vel si uxorem non habebat, ducere praesumpserit, nedum excommunicationis latae sententiae poena aliisque nostro et successorum nostrorum Romanorum Pontificum arbitrio indigendis, severissime punietur ; verum etiam statim ab Ordine erit deponendus, et ab illegitima uxore separandus. Matrimonium enim post recensitos Ordines contractum nullum irritumque declaramus.

MKiaTciebni tvi continentia,

XXVIII. Presbyter graecus coniugatus, antcquam ad sacrum sacrificium scu sanciam Missam celebrandam accedat, vel per hebdomadam vel per triduum ab uxore curet abstinere.

§ vili.

Dc Sacramento Matrimonii.

Decretum Conch Tridentim T'.b'.cinJam.

I. Curent Ordinarii locorum, ut decretum sacri generalis Concilii Tridentini de reformatione Matrimonii vertatur in linguam graccam vulgarem, ct in locis ct parochiis graecorum ct albanensium , quoties expedire viderint, evulgetur ct publicetur.

bivortia qaoid Tiiadom omni·daananda.

II. Matrimonia inter coniuges graccos dirimi scu divortia quoad vinculum fieri nullo modo permittant aut patiantur. Et si qua de facto praecesserunt, nulla et irrita declarent.

Dc KCundit ct -'irionbtjc nupte.

III. Quia vero secundum Apostolum mulier, mortuo viro, ab ipsius est lege soluta, ct nubendi cui vult in Domino liberam habet facultatem, secundas, et tertias, cl ulteriores etiam nuptias graeci non condemnent, sed illas tanquam legitimas ct validas approbent inter personas, quae alias licite dc iurc ad invicem matrimonio iungi possunt.

Dc blpmis.

IV. Secundo tamen nubentes presbyteri nullatenus benedicant : nec ipsos bigamos ad sacros Ordines sine speciali dispensatione apostolica promoveri liceat.

ct Aiiiii.

V. Et quoniam apud graccos consueverunt contrahi matrimonia inter personas contingentes se, iuxta eorum computationem, octavo gradu, qui secundum computationem, ct distinctionem graduum, quam latini faciunt, apud hos quartus habetur ; nc id praesumatur deinceps, firmiter prohibemus ; ac districte praecipimus, ut, cum in ulterioribus gradibus licite matrimonia contrahantur, in praedicto quarto consanguinitatis vel affinitatis gradu copulari ulterius non praesumant; statutum, quoad hoc, generalis Concilii observantes.

,p^cn£}fnallone

VI. Item in cognationis spiritualis, quae in Baptismo ct Confirmatione contrahitur, gradibus servetur id quod in Tridentina Synodo definitum est. In Baptismo videlicet inter suscipientem, ct baptizatum ct illius patrem ct matrem, nccnon inter baptizantem, ct baptizatum baptizatique patrem ct matrem tantum, cognationem contrahi ; camque rursus, quae ex Confirmatione oritur, confirmantem ct confirmatum illiusque patrem ct matrem, ac tenentem non egredi ; omnibus inter alias personas spiritualis huius cognationis impedimentis matrimonii sublatis.

De ritu coaiugum.

VII. Maritus latinus uxoris graecac ritum non sequatur.

VIII. Latina uxor non sequatur ritum mariti graeci.

IX. Graecus maritus potest, si velit, ritum uxoris latinac sequi : item graeca uxor potest, si velit, sequi ritum mariti latini, post cuius obitum ad ritum graccum redire nequeat.

X. Quod si nolint, unicuique coniugum in suo ritu, catholico tamen, manere permittatur.

XI. Matrimonium inter maritum latinum ct graccam mulierem latine coram parocho latino contrahatur : inter maritum vero graecum ct mulierem latinam potest contrahi vel graece coram parocho gracco, duobus vel tribus testibus praesentibus, vel latine coram latino, ubicumque maritus graecus voluerit.

XII. Eius autem loci ac ritus parochus debet assistere, ubi ct quo ritu matrimonium contrahitur.

§ IX.

Ritus graecus qua ratione in [talia et insulis adiaeentibus serrandus; de graecorum seu albanensium sublectione Episcoporum latinorum iurisdictioni.

Ritum graecum obaenarc Italograeci permittuntur.

I. Quoniam Orientalis Ecclesiae ritus, utpotc non minima ex parte a SS. Patribus profecti vel a maioribus traditi, sic animis graecorum aliorumque insederunt, ut praedecessores nostri Romani Pontifices satius consultiusque

duxerint, ritus huiusmodi, qua in parte ncc fidei catholicae adversantur, ncc periculum generant animarum aut ecclesiasticae derogant honestati, approbare seu permittere, quam illos ad romanarum caeremoniarum normam reducere; idcirco graecis ipsis ct albanensibus ritus gracci inter latinos degentibus tam praelatis, parochis ct presbyteris saecularibus, quam regularibus et laicis, ut suis ritibus atque observantiis sive consuetudinibus uti, ac illos ct illas observare, Missasque ct alia divina officia secundum eorum antiquam consuetudinem celebrare libere ac licite possint, concedimus et indulgemus. Nec super his a quoquam latino Ordinario illos vel illorum quemlibet molestari vel inquietari permittimus: inhibentes omnibus et singulis praelatis, aliisque. ne quis ritus et caeremonias graecorum in Concilio Florentino vel alias approbatas blasphemare aut reprobare seu improbare audeat.

In oonnoltit 4e-bftit iUlo-gracd nfum ladnura ic·

II. Sic vero dictis graecis ct albanensibus in suis ritibus permanere concessum esse atque indultum declaramus, ut quae a fidelibus in dioecesi ubi ipsi habitant, universim ct sine ullo personarum ac rituum discrimine, iuxta sacros canones servanda sunt, ad eadem etiam ipsi, non obstante rituum diversitate, obligati censeantur.

Calendariam fregoriuum **m**-quantnr Italo-graed.

III. Huiusmodi sunt in primis Kalcndarii Gregoriani observatio, iuxta quod iidem gracci ct albanenses tenentur universalis Ecclesiae iciunia ct festa celebrare, ut, puta, ieiunium quadragesimale, Pascha, Ascensionem Domini, Pentecosten, Natalem Domini, Circumcisionem, Epiphaniam, et cetera huiusmodi, quae in latina ct graeca Ecclesia aeque celebrantur.

Dc eommemoratiooe Normal Pteiitci* ct Orduarii loci in Mitiia ac dirimi ofietta

IV. Deinde summi Romani Pontificis ct Ordinarii loci in Missis ac divinis officiis commemoratio, non Patriarcharum neque Antistitum Orientalium, quibus nulla est in Italia et adiaccntibus insulis jurisdictio : ubi tamen graeco catholico Antistiti, cx licentia Sedis Apostolicac vel Ordinarii loci pontificalia exercere permittitur, cius quoque nomen iuxta graecorum morem post Summum Romanum Pontificem et Ordinarium loci commemorare liceat.

Sefcbctto *Ca**· •wotioftib. ponbAcui COBtni Uaiintr*.

V. Tum subiectio omnibus et singulis Romanorum Pontificum constitutionibus, contra sollicitantes praesertim in confessione, editis, quae in singulas nationes universim vires suas extendunt, ac latinos aeque ac graccos sua amplitudine comprehendunt.

dicbai le-ti 1 St prwecr-

VI. Demum dies festos de praecepto latinac, ubi degunt, Ecclesiae servare tenentur.

De ιβαηιιι ct •Huofonit

VII. Ad observationem autem iciuniorum ct vigiliarum eiusdem latinoe Ecclesiae, si tota loci illius graecorum communitas vel potior hicorum pars cum parochis ct presbyteris coniuncta induci posset, optimum esset ; idque absque alia Sedis Apostolicac dispensatione arbitrio Ordinariorum relinquimus latinorum : non tamen ad id cogi debent, si velint ritum suum in iciuniis sequi, cum ipsi qualibet hebdomada feria quarta ct feria sexta, ut asseritur, soleant iciunarc ; neque privatis personis fas sit, ubi parochiam graecam habent, ibi contra proprium ritum, latinorum more iciunia et vigilias servare; sed omnes vel graccc cum graecis vel latine cum latinis ieiunent. Ubi vero propriam parochiam non habent, ibi libere ct licite possunt in omnibus latino ritui sese conformare, sive laici sint sive presbyteri, excepto graeco ritu, qui in Missis ac divinis officiis a presbyteris est servandus.

VIII. Hinc ubi parochiam graecam habent, tolerandus est apud graccos esus carnium dic sabbati, si sine scandalo fieri potest ; in locis autem ipsorum et inter cos tantum.

IX. Prohibentur tamen gracci suis famulis latinis cibos vetitos apponere, sive die sabbati quando praefatis graecis carnes comedere licet, sive alio quocumque tempore quo latini debent ab illis abstinere; latini enim famuli graecorum latinum ritum servare tenentur.

X. Item tolerandum est, ut ad ieiunium eodem die sabbati in quadragesima, excepto uno Sabbato Sancto, cx antiqua traditione non teneantur, sed dumtaxat ad abstinentiam.

XI. In iciuniis quoque biduanis vel triduanis, vel alias a dioecesanis, vel in Jubilaeis a summo Pontifice Romano indictis, dies sabbati in eis comprehensus vel praescriptus, in alium diem pro graecorum plebe ab ipsis dioecesanis apostolica auctoritate permittitur commutari.

XII. Verum, quia pro parte dilectorum filiorum gracci ritus in Corsica habitantium nobis nuper humillime preces porrectae fuerunt ut auctoritate apostolica declararemus, ipsos non teneri ad abstinentiam a piscibus sanguinem habentibus, oleo ct vino tam in quadragesima, quam in quartis et sextis feriis, et in aliis anni ieiuniis; vel, si ad abstinentiam huiusmodi tam cx praecepto quam ex consuetudine Ecclesiae graecorum, ut nobis exponitur, tenerentur, cum iis eadem auctoritate dispensare dignaremur, ut piscibus, oleo ct vino, in dictis quartis ct sextis feriis, ct in quadragesima, aliisque per annum occurrentibus iciuniis vesci ipsis liceret; nos paternae pontificiae caritatis, quae novit imbecillitates infirmorum sustinere, non immemores, tam dictis graecis in Corsica habitantibus, quam omnibus ct singulis albanensibus et graecis, qui in Italia ct insulis adiaccntibus commorantur, tenore praesentium, ut ad instar latinorum in quorum dioecesibus degunt, in memoratis quadragesima, quartis et sextis feriis, ct reliquis anni iciuniis, vino, oleo et piscibus cuiuscumque generis possint uti, concedimus ct indulgentiis. Atque litteras Clementis Papae XII. praedecessoris nostri in forma Brevis datas ad abbatem ct monachos monasterii Ordinis S. Basilii Magni ritus gracci orientalis

terrae Dimidii lussi Panormitanae dioecesis, pro monachis graecis ct Epirotis corumdcm Ordinis ct ritus fundati, quibus concessit, ut piscibus sanguinem habentibus libere et licite nonnullis anni quadragesimis vesci possint non obstari' tibus ritus gracci ordinationibus, hac nostra constitutione confirmamus ac roboramus.

aritu>bnc rnci toaotor ucer- Jotet ritu* lati-

(*u,n autem Sedi Apostolicac semper curae fuerit graccum ritum custodire, illiusquc abolitionem nunquam intendent, nut in ammo habuerit ; hinc nos praedecessorum nostrorum exemplo, quantum cum Deo largiente possumus, conservationi rituum graecorum intenti, neque expedire ducimus, neque facultatem facimus, ut latini Ordinarii iuxta ritum latinum ad sacerdotium promoveant aliquem italo-graecum dioecesanum, qui graecorum more baptizatus fuerit, atque etiam vixerit, ut scilicet graecorum plebi latino ritu ipse ministrans praesit : praesertim quia id graecis plebibus nullam utilitatem affert, quibus magis acceptus parochus esse solet, si eumdem cum ipsis ritum graccum colat, quam si lafnum sequatur.

XIV. Sed in terris seu locis ct casalibus graecorum et albanensium, seu in quibus fuerint gracci vel albanenses, sive sint indigenae, sive ex Graeciae provinciis ct insulis, vel ex Epiri ct Albaniae partibus, aut alias undequaque advenerint, graeco ritu in praesentiarum usque viventes, ad illorum ecclesias, seu curam animarum exercendam, non latini, neque latinis orti parentibus, aut latino more viventes, ad eumdem ritum graecum initientur, sed graeci vel albanenses ritus gracci respective, catholici tamen ct alioquin idonei ct sufficientes, atque alias qualitates a sacris canonibus habentes, sive sint indigenae, sive in defectu indigenarum etiam advenae, ordinentur, et corumdcm graecorum seu albanensium animarum curae praeficiantur.

rrubytcri la· f'.incuCTiifun· cnoaibu» graeco- reo me immi- KUfit.

XV. Ceterum ad tollendam omnem rituum commixtionem ct confusionem, presbyteri ct clerici latini in ecclesiis graecorum neque Missas celebrare, neque funeribus, nuptiis, ac baptismis et aliis graecorum actibus publicis ct privatis intéressé, aut sese immiscere, nisi ad haec specialiter per ipsos graccos vocati fuerint, audeant vel praesumant.

la ccdeiiii la· Usorta graeci dhiri oticla «o- '.■.•er, incon- sito Epiteopo, × celebrent.

XVL Nec presbyteri ct clerici gracci in ecclesiis latinorum, inconsulto Episcopo cui illae subiiciuntur, vel cius in spiritualibus vicario generali, Missas ct alia divina officia cum solemnitatibus et cantu celebrent. Ut autem praefatus Episcopus sive vicarius generalis praefatam licentiam rite concedere valeant, nulla praecisa necessitas pro causa requiritur, sed satis est ut aliqua spiritualis utilitas inde speretur.

Qtd debeat at- ■ -i circa prae· udeouam inter fiscot dencoi e lilino».

XVII. Cum inter latinos graccosquc clericos in processionibus, sessionibus aliisque ecclesiasticis solemnitatibus, quas cx consuetudine aut proprio arbitrio et voluntate promiscuo usu pergere solent lites quandoque et controversiae, quibus caritas ct mutua animorum concordia violatur, ob praecedentiae ordinem exoriantur quia gracci latinis, ct latini graecis praecipuum locum dare renuunt, has in posterum dirimere atque amputare volentes, praecipimus, ut in praecedentiis huiusmodi, nisi consuetudo aliter obtineat, non attendatur ritus gracci ct latini diversitas, sed tempus Ordinationis praedictorum clericorum, vel qualitas ecclesiasticae dignitatis, si aliqui eorum ca insigniti reperiantur, vel ceterae qualitates, quae iure suo in praefatis solemnitatibus principem locum sibi vindicare solent.

De libris litur- RIC»·.

XVIII. Quia in ecclesiasticis graecorum libris nonnulli errores irrepsere, quibus primaevam Ecclesiae graccac puritatem, fraude potissimum ac dolo schismaticorum corruptam esse orthodoxi dolent; ideo pastoralem latinorum Ordinariorum, in quorum dioecesibus iidem graeci et albanenses degunt, vigilantiam per praesentes nostras litteras excitamus, ut omni ope ct studio curent, non aliis graccos ipsos seu albanenses tam praelatos ac presbyteros sacculares, quam regulares, ecclesiasticis libris in Sacramentorum adminibtrationc, et Missis divinisque officiis celebrandis uti, nisi iis, qui per Congregationem a S. Sede Apostolica emendationi librorum huiusmodi deputatam correcti typisque impressi fuerint.

Dc iijlo-gric- eorum aubicctio- nc Eprecopii la- tin».

XIX. Ita autem graccos seu albanenses in suo ritu, ut praefertur, permanere, graecasquc caeremonias custodire permittimus, ut latinorum Episcoporum, in quorum dioecesi degunt, Jurisdictioni subiccti censeantur. Itaque graeci seu albanenses ritus graeci , tam ecclesiastici ct regulares, quam laici, in utraque Sicilia vel aliis Italiae partibus insulisque adiaccntibus commorantes, cum suos Ordinarios graccos non habeant, non obstantibus quibuscumque exemptionibus aliisque privilegiis dictis graecis eorumque praelatis, rectoribus, abbatibus, ct aliis tam S. Basilii ct alterius Ordinis regularibus, qui privatam vitam ducunt, nec in congregationem sunt redacti, quam saccularibus ac etiam laicis personis quocumque nomine nuncupatis, per fcl. ree. Leonem X, Paulum III, Iulium etiam III, ct alios forsan Romanos Pontifices ct Sedem Apostolicam, in genere vel in specie hactenus concessis, ac etiam iteratis vicibus approbatis ct innovatis, ita latinis Ordinariis locorum, quae habitant, debent esse subiccti, ut ipsi locorum Ordinarii quascumque corumdcm graecorum et albanensium ecclesias, monasteria, prioratus, ct alia pia loca, tam sccularia quam cuiusvis Ordinis regularia, corumquc praelatos, etiamsi episcopali, archiépiscopal! ac maiori dignitate praefulgeant, necnon abbates, rectores, ministros et quasvis alias eiusdem nationis personas in suis civitatibus et dioecesibus consistentia, quoties opus fuerit visitare, ac in

illis suam ordinariam iurisdictionem, plenamque et omnimodam auctoritatem in iis, quae Dei cultum, Sacramentorum administrationem, ac animarum salutem, hacrcsumquc extirpationem concernunt, exercere et sequi libere et licite valeant ; reliquis ipsorum graccorurn et albanensium in divinis celebrandis aliLquc ritibus a Sede Apostolica approbatis, nccnon privilegiis et gratiis apostolicis intactis remanentibus : nec ipsis graecis et albanensibus clericis, vel laicis, eorum ve praelatis, ccclcsiis, coenobiis, aut aliis piis locis dictas exemptiones seu privilegia in aliquo suffragari ; sed illos omnes, et singulos locorum, in quibus moram traxerint, Ordinariorum visitationi, correctioni, punitioni, jurisdictioni et omnimodae auctoritati in praemissis subessc, illisquc tanquam supctioiibus suis suarumque animarum pastoribus humiliter obedirc.

•■S 4KIIOIW ubi p a· ...iuni c >eca» ehef.

XK. Ubi vero duo essent Episcopi eiusdem loci a S. Sede Apostolica deputati, unus latinus, alter graecus, (quemadmodum in Calabrjac par(j[>u$ et jn Sîciiîg oiim fuisse perhibentur, et nunc in quibusdam Graeciae insulis existunt) Episcopus latinus de personis ecclesiasticis et saccularibus graecis, ac dc Jurisdictione Episcopi graeci vel aliis quibuscumque ad Episcopum graccum quomodolibet spectantibus, nullatenus se intromittere praesumat ; sed Episcopus latinus latinorum, Episcopus vero graecus graccorurn dumtaxat curam, regimen et Jurisdictionem respective habeant, et exerceant. Id quod dc Episcopis graecis pro ordinatione italo-grnecorum, Romae vel in Calabria per Sedem Apostolicam, ut supra diximus, constitutis, minime intclligcndum esse declaramus: cum ii facultatibus Ordinariorum careant, nec quemquam ex iis, qui non sunt alumni Collegii graccorurn Romae, et Collegii italo-graccorum seu albanensium in Calabria ad primam tonsuram aut ullum Ordinem sive minorem sive maiorem, nisi cum dimissoriis sui Ordinarii, promovere valeant.

h /rui u

XXL In dioecesi ubi latini et gracci inhabitant, et solum Archicpiscopum sive Episcopum Urinum Ordinarium habent, dictus Archiepiscopus sive Episcopus circa negotia et causas dictorum graecorum Vicarium graccum ipsis graecis gratum, eligendum (ex quo graccus vir melius graccos mores novit, quam latinus) ipsorum stipendio et salario retinendum deputet ; et in causis appellationis ad Metropolitanum, qui forsan graecus non esset, dictus Metropolitanus similiter in dictis causis indicem graecum deputare teneatur.

* XXII. Ordinationes demum et instituta regularia SS. Patrum de vita et statu monachorum ab abbatibus et monachis graecis, qui in Italia et imulis adiacentibus privarim degunt, nec regulam monachorum Ordinis S. Basilii in congregationem reductorum sunt professi, praecipimus inviolabiliter observari ; eosque omnes, et singulos iurisdictioni Ordinariorum latinorum subjicimus, mandantes insuper, ut qtiaccumquc circa rituum graccorurn observantiam praescripta sunt, adamussim excquantur.

XXIII. Salvis tamen et in suo robore semper remanentibus privilegiis, quae a summis Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris, Gregorio XIII, Sixto V, Clemente VIII, Paulo V. Urbano VIII, Innoccntio X, Clemente XII, et forsan aliis, tam Collegio Pontificio Graecorum dc Urbe, et Seminario Corsino in Calabria, quam Congregationi dilectorum filiorum monachorum Ordinis S. Basilii in Italia concessa sunt et indulta, quibus derogare non intendimus.

Hiec Coaitih* tio non repet griccot tnonote degente».

XXIV. His insuper, quae superius in quacumque parte italo-graecis concessimus, induisimus, declaravimus, praecipimus, ordinavimus et interdiximus seu prohibuimus, Graecorum in Oriente sub propriis catholicis Episcopis, 'Archiepiscopis, vel Patriarchis commorantium et aliarum Christianarum nationum quorumcumque rituum a S. Sede approbatorum seu permissorum, iuribus quibuscumque, si quae illis de iurc, vel ex consuetudine, vel alias quomodolibet legitime competant, aut apostolicis constitutionibus, vçl conciliorum generalium aut particularium, seu Congregationum venu, fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium decretis quae super ritibus graccorurn seu aliorum orientalium emanarunt, ullo pacto praciudicatum vel praciudicium ullum quantumvis minimum illatum esse non intendimus, idque expresse declaramus, et pro declarato et in qualibet huius nostrae Constitutionis seu dispositionis parte pro repetito haberi volumus et mandamus.

Decernentes praesentes literas etc.

Oauinhe.

339

Const. Bened. PP. XIV 5 *Iulii 1742.* — Ex quo singulari providentia factum est, ut Orientalium et Occidentalium Indiarum Regiones Europae innotescerent, Apostolica Sancta Sedes, quae ab ipsis Ecclesiae incunabulis, Evangelicac veritatis lumen ubique diffundere, et illud ab omni erroris umbra servare maximo studio curavit, in his quoque novissimis temporibus cvangelicos operarios in antedictas regiones sedulo misit: ut, idololatria ibi late dominante funditus eradicata, Christianae fidei semen opportune spargerent, atque horrentes illos, et incultos campos in fertiles Horentesque vincas, uberrimos aeternae vitae fructus daturas, commutarent. Ex regionibus autem illis, quas Sancta Sedes prae ceteris ante oculos habuit, fuit profecto amplissimum Sinarum Imperium : in quo quidem negari non potest, quin christiana fides progressus ingentes fecerit, longe

De Ritjbttf S.- ncnubui.

Fidei proptptio ab Λp Scâ promoti mS » rum imperio.

etiam maiores factura, nisi contra inter operarios a Sancta Sede illuc missos dissidia cursum intercidissent.

Dbsidia infer naiiooarioi df- αritai lincniei.

i. Occasionem dissidiis eiusmodi dederunt caeremoniae quaedam, ct ritus, quibus sinenses, ad Confucium philosophum, ct maiores suos honoribus prosequendos uti consueverunt: cum nonnulli ex missionaries contenderent, eas esse caeremonias, ct ritus mere civiles, adeoque concedendos iis qui, relicto idolorum cultu, Christianam religionem amplectebantur; contra vero alii cos, utpote superstitionem olentes, sine gravi religionis iniuria permitti nullo modo posse assererent. Quae sane controversia multis annis Apostolicae Sedis curam et sollicitudinem ad sc traxit; cum id maxime caveat, ne zizania in agro dominico radices agant, aut si forte egerint, ea, quam cito fieri potest, evellantur,

sic^grepuo- nbdcP^.Eide 18 10

2. Primo itaque ad Sanctae Sedis Tribunal causam hanc detulerunt ii, qui caeremonias illas, et ritus sinicos superstitione imbutos suspicabantur. Super illis dubia nonnulla proposita fuerunt Congregationi dc Propaganda Fide quae anno 1645 comprobavit responsa ac decisiones theologorum, qui caeremonias ct ritus eosdem superstitione revera infectos iudicarunt. Proinde Innocentius Papa X ad praefatae Congregationis preces, omnibus ct singulis missionariis, sub poena excommunicationis latae sententiae, sibi ac Sanctae Sedi reservatae, mandavit, ut responsa ac decisiones praedictas omnino observarent, casque ad praxim deducerent donec sibi ct Apostolicae Sedi aliter visum non esset.

Alter* dediio S. Congregifioii S. Othcii tub Alti. VII.

3. Verum paulo post ab aliis eiusdem missionis operariis alia dubia de iisdem ritibus et caeremoniis ipsimet Congr. de Propaganda Fide fuerunt exhibita, ex quibus caeremoniae ipsae ritusque nullam in sc superstitionem habere videbantur. Negotium itaque huiusmodi ab Alexandro Papa VII Sacrae Inquisitionis Congr. commissum fuit; quae prout varia diversaque ratione fuerat sibi dc iisdem caeremoniis expositum, alias quidem tamquam mere civiles ct politicas, esse permittendas, alias vero minime tolerari posse indicavit; idemque Alexander Pontifex anno i656 hanc sententiam probavit et confirmavit.

au ruoiutio S Coagr.S.Oftl· anabCcm ix.

. Sed cccc tertio ad Sanctam Sedem haec r eadem controversia. Cum plura dubia Sacrae Inquisitionis Congr. proposita fuissent, illud quoque ab ea quaesitum fuit, utrum adhuc vigeret Innoccntii Papac X praeceptum, quo sub poena excommunicationis latae sententiae mandabat observantiam responsionum ac decisionum, quae a Congregatione dc Propaganda anno 1645, ut supra dictum est, emanaverant. Praeterea, an, stantibus recens expositis dubiis carum praxis retinenda foret: cum praesertim obstare videretur decretum Sacrae Inquisitionis, quod ab ea emanavit anno 1656 super quaesitis nonnullis, diversa ratione aliisque circumstantiis propositis ab operariis Apostolicis in Sinarum Regno commorantibus. Respondit ad haec Sacra Inquisitionis Congregatio anno 1669, praefatum Congr. de Propaganda Fide decretum adhuc vigere, habita ratione rerum, quae fuerunt in dubiis expositae; neque illud fuisse circumscriptum a Decreto Sacrae Inquisitionis, quod anno i656 emanavit; immo esse omnino observandum iuxta quaesita, circumstantias, ct omnia ea, quae in antedictis dubiis continentur. Declaravit pariter, eodem modo esse observandum praedictum Sacrae Congr. Decretum anno 1656 iuxta quaesita, circumstantias et reliqua in ipsis expressa. Hoc autem Decretum Clemens Papa IX comprobavit.

Novum eiuue examen mb Innoc. XII.

5. Cum autem omnia praefata Decreta pro varia rerum expositarum ratione fuerint facta, ac promulgata, tantum abfuit, ut rituum sinensium controversia finem obtineret, ut magis illa vires ct incrementum acquireret. Nam scissis cvangclicis operariis in partes, adducta res fuit in acriorem animorum ac sententiarum contentionem. Atque hinc, non sine gravi scandalo, magnoque Fidei damno, consecuta est praedicatio non uniformis, et non eadem ubique Christianorum illorum disciplina et institutio. Dc his autem absurdis certior factus Innocentius Papa XII praedecessor noster, id muneris sui omnino esse putavit, ut perniciosis adeo dissidiis finis daretur; proinde exactam maximeque accuratam totius huius controversiae discussionem Sacrae Inquisitionis Congr. commisit. Cumque nihil intentatum reliquisset quo sinceram facti notitiam obtineret, firmata quoque fuerunt de illius mandato summa cum diligentia quaesita, quae per camdcm Sacram Congreg. resolverentur.

Clemens XI ipprobat ncipon- ilonc» S. Oflial.

6. Quaesitorum illorum examen Innoccntii Papae XII mors intercepit. Clemens autem XI qui successit, praedecessoris sui zelo plenus, coram sc quaesitorum eorumdern examen fieri voluit. Quamobrem post diuturnam, maturam ct accuratissimam rei discussionem, post auditas ex utraque parte rationes, quibus libere producendis unicuique locus amplissimus datus fuit, idem Clemens Papa Undecimus anno 1704 confirmavit ct Apostolica auctoritate comprobavit pracmcmoratac Sacrae Congr. responsiones ad omnia ct singula quaesita proposita, quibus ritus sinenses, utpote superstitione imbuti, prohibebantur; mandavitque, praefatas responsiones ad Carolum Thomam dc Tournon Antiochiae Patriarcham, Commissarium, et in Sinarum Regno Visitatorem Apostolicum transmitti, ut nimirum exactam carumdcm observantiam omnibus et singulis missionaries, poenis quoque canonicis in refractarios indictis, praeciperet.

promuiilcdict··

7. Promulgavit quidem Patriarcha Antiochenus decisionem Apostolicain, addito decreto

quo ab universis cius observantiam exigebat. Cum autem illam tentassent eludere, variisque inanibus rationibus effugere ii qui sinenses ritus tamquam politicos ac mere civiles propugnaverant, praedictus Pontifex Clemens XI decreto quod per Sacrae Inquisitionis Congr. emanavit anno 1710, praecepit omnimodam ct inviolabilem carumdcm responsionum abs se Apostolica auctoritate confirmatarum observantiam, et alia quae decreto ipso continentur, quod est tenoris sequentis :

•rapnoah 8. *Decretum super omnimoda ac inviolabili observatione responsorum, alias in causa rituum, seu caeremoniarum sinensium a Sacra Congr. datorum, et a SSmo approbatorum cum aliis ordinationibus :*

< Fcria V, dic ?5 Sept. 1610, in Congrc» gationc generali Sanctae Romanae et Univcr» salis Inquisitionis, habita in Palatio Ap. Qui> rinali coram SSnio N. I). Clemente div. prov. » Papa XI, ac Erilis ct Rmis DD. Sanctae Ro» manae Ecclesiae Cardinalibus in tota repu» blica Christiana contra haereticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus a S. Sede Ap. specialitcr deputatis, idem SS. I). N. in causa rituum, scu caeremoniarum sinensium audiiis, tam in Congregationibus anno praeterito > non semel, quam in aliis, mense et anno praesentibus pluries coram Sanctitate Sua ha» bitis, praefatorum Eminentissimorum ct Re» verendissimorum Dominorum Cardinalium qui > rem mature ac diligentissime discusserunt, » sententiis, decrevit ct declaravit, responsa > alias in causa huiusmodi ab eadem Congre» gationc data, et a Sanctitate Sua dic 20 No> vetnbris 1704 confirmata ct approbata, nec » non mandatum, scu decretum ab Ertïo et » Rflio Domino Cardinali dc Tournon, tunc » Patriarcha Antiocheno, Commissario et Visi> tatore Apostolico Generali in Imperio Sinarum > dic 25 Ian. 1707 hac dc rc editum, ab omni» bus ct singulis, ad quos spectat, inconcusse » et inviolabiliter, sub censuris ct poenis in > mandiito scu decreto huiusmodi expressis, > observanda esse, quovis contrafaciendi quac> sito colore, seu praetextu penitus sublato, » ac potissimum non obstante quacumque ap> pellationc a quibusvis personis, sive saccularibus, sive regularibus, etiam specifica ct in> dividua mentione et expressione dignis, ac » quavis ecclesiastica dignitate fulgentibus, ad » Sedem Aposlolicam interposita, quam pro» pterea Sanctitas Sua rciiciendam esse decrevit, » ac re ipsa reiecic.

> Porro cum idem Dominus Cardinalis dc » Tournon in suo mandato, seu decreto supra9 dicto, Apostolicae decisioni dic 20 Novem> bris 1704 latae se expresse inhaerere professus » fuent, Sanctitas Sua ulterius declaravit, ipsum » mindutum, seu decretum, una cum censuris > in eo contentis, ad normam eorumdem rc> sponsorum accipiendum esse, ita ut nihil per » illud responsis praefatis additum, seu detra> ctum fuisse censendum sit, ac omnia, quae » in eis insunt, etiam in mandato seu decreto > praedicto inesse intelligantur.

> Ceterum Sanctitas Sua, tametsi non sine >ingenti animi sui moerore acceperit, quod » humani generis hostis multiplicata in die zi» zania in latissimis illis regionibus persemi> nare non cessat; non tamen propterea in cis > catholicae religionis propagandae saluberrimum ac sanctissimum opus nullatenus deserere volens, sed illud maiori, qua potest, > animi contentione ac studio, iisque potissimum dissidiis, quibus inibi Christianae fidei seges veluti spinis suffocatur, prorsus submotis, ardentius semper ct enixius promovere cupiens: congruam super praemissis, aliisque ad ea pertinentibus instructionem confici, illamquc dicto I). Cardinali de Tournon, quatenus adhuc in illis partibus commoretur, sin minus, illi, qui eius loco deputatus fuerit, » necnon Episcopis, ct Vicariis Apostolicis ca> rumdem partium transmitti mandavit, qua > non minus debitae \postolicorum Decretorum > execution!, quam missionariorum concordiae, > cvangelicac veritatis praedicationi, atque ani> marum saluti opportune consulatur.

» Demum, ut nimiae illi dc his rebus scri» bendi licentiae, quae non sine fidelium scan» dalo inter partes diuturna contentione exaspe> rata invaluit, modus imponatur, Sanctitas » Sua districte praecepit omnibus et singulis > cuiusvis Ordinis, Congregationis, Instituti et » Societatis, etiam dc necessitate exprimendae, • Regularibus aliisque quibuscumque seculari» bus personis, tam ecclesiasticis, quam laicis, » cuiuscumque tandem status, conditionis et di> gnitalis existant, ut in posterum non audeant > sub quovis quaesito colore vel praetextu, im» primere, vel quoquo modo in lucem edere li» bellos, relationes, theses, folia seu scripta » quaecumque, in quibus ex professo, vel in> cidentcr de ritibus sinicis huiusmodi, vel » controversiis desuper, seu illorum occasione » exortis quomodolibct tractetur sine expressa » ct speciali licentia a Sanctitate Sua, scu pro > tempore existante Romano Pontifice in Con» gregatione supradictac Sanctae ct Universalis > Inquisitionis obtinendae. Ut autem ciusmodi » prohibitio inviolabiliter observetur, eadem » Sanctitas Sua voluit ct declaravit, contrave» nientes quoscumque excommunicationis latae > sententiae, Regulares vero etiam privationis » vocis activae ct passivae poenas ipso facto > absque alia declaratione incurrere; et nihilo> minus aliis etiam poenis Sanctitatis Suae et > Successorum suorum Romanorum Pontificum > arbitrio infligendis subiacere. Libros porro, » libellos, relationes, theses, folia ac scripta > quaccumquc, quae in futurum contra prae> sentis prohibitionis tenorem edi contigerit » (citra ullam aliorum hactenus editorum ap> probationem, super quibus opportune provi> debitur) pro expresse prohibitis haberi voluit > absque alia declaratione, sub poenis et cen» suris in Regulis Indicis librorum prohibitorum > contentis. Imprcssorcs vero, praeter scripto» rum sic impressorum amissionem, pccunia9 riis, aliisque corporalibus poenis, iuxta cri> minis gravitatem teneri mandavit. In contra» rium facientibus non obstantibus quibuscum> que. — *Ioseph Bartolus S. R. et* fA *Inqui> sitionis Notarius* >.

tibX'°ciemA pp.xiqaidicue prSintar. 9· At vero, nec Decretum huiusmodi ad difficiles animos subiicicndos valuit. Itaque Ciemens idem Papa XI quo illos tandem aliquando fracnarct, Constitutionem anno 1715 evulgavit, qua solemniter iterum confirmavit antedictas Sacrae Inquisitionis responsiones, casque exacte et adamussim observari mandavit, praeclusis omnibus iis effugiis quibus perfectam carum observantiam contumaces homines aliquo pacto evadere potuissent: ct est tenoris, qui sequitur:

to. *Clementis Rapae XI Praeceptum super omnimoda, absoluta, integra et inviolabili observatione eorum, quae alias a Sanctitate Sua in causa rituum, seu caeremoniarum sinensium decreta fuerunt: cum reiectione quarumcumque rationum, seu excusationum ad eiusmodi decretorum exeeutionem declinandam allatarum, ac praescriptione formulae iuramenti per missionarios illarum partium praesentes ct futuros hac in re praestandi.*

txo - um. Clkmkvs Pλpα XI. *Ad futuram rei me» moriam.* Ex illa dic, qua nullo licet merito» rum nostrorum suffragio, catholicae ecclesiae > gubernacula, hoc est, munus sua amplitudine > gravissimum, ac temporum iniquitate molc» stissimum, Deo sic disponente suscepimus, > nihil Nobis manum clavo admoventibus an> tiquius fuit quam acerrimas contentiones iam» pridem in Imperio Sinarum inter apostolicos > illarum partium missionarios exortas, sem» perque in dies magis invalescentes, tam circa > quasdam voces sinicas, ad sanctum et ineff> fabile Dei nomen exprimendum inibi usurpa» tas, quam circa nonnullos earum gentium ritus » veluti superstitiosos a quibusdam ex missio> nariis praedictis reprobatos, ab aliis vero, ut» pote eos civiles tantum asserentibus, permis> sos, Apostolici iudicii censura opportune diri» mere: ut, sublatis dissidiis, Christianae reli» gionis catholicaeque fidei propagationem tur» bantibus, omnes tandem id ipsum dicerent in » eodem sensu, ct in eadem sententia, unoque > ore glorificaretur Deus ab iis, qui sanctificat! > sint in Christo Icsu.

> Hoc consilio responsa illa, quae ad varias > quaestiones super huiusmodi rebus excitatas, > praevio diuturno examine, dudum, videlicet > tempore fel. rec. Inoocentii Papae XII praedecessoris nostri inchoato, ac deinde iussu » nostro per plurcs annos continuato, auditis» que utriusque panis rationibus, necnon com» plurium theologorum ct qualificatorum sen> tenths, ac Congregatione Venerabilium Fra» trum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae > Cardinalium, in tota republic* Christiana Ge> neralium Inquisitorum adversus haereticam > pravitatem auctoritate Apostolica deputatorum > dita fuerunt. Nos die 20 Novembris 1704 > eadem auctoritate confirmavimus ct approba» vimus.

Tenor praedictarum responsionum.

» Ea autem, quae in responsis huiusmodi > decreta fuerunt, sunt quae sequuntur: *Cum Deus Optimus Maximus congrue apud Sinas vocabulis europaeis exprimi nequeat, ad eundem verum Deum significandum, vocabulum* Tien Chu, *hoc est,* Caeli Dominus, *quod a sinensibus missionariis, et fidelium longo ac probato usu receptum esse dignoscitur, admittendum* e.wse.· *nomina vero* Tien *(Caelum) et* Xang Ti *(Supremus Imperator) penitus re·iicienda.*

De nomine Dei.

Idcirco tabellas cum inscriptione sinica King Tien *(Caelum colito) in ecclesiis Christianorum appendi, seu iam appensas in posterum inibi retineri permittendum non esse.*

De cultu Confucn.

Ad haec nullatenus, nullaque causa permittendum esse christifidelibus, quod praesint, ministrent, aut intersint solemnibus sacrificiis, seu oblationibus, quae a Sinensibus tn utroque aequinoctio cuiuscumque anni Confucio et progenitoribus defunctis fieri solent, tamquam superstitione imbutis. Similiter, nec esse permittendum, quod m aedibus Confudi, quae sinico nomine Miao *appellantur, Udem christijideles exerceant, ac peragant caeremonias, ritus et oblationes, quae in honorem eiusdem Confudi Jiunt tum singulis mensibus in novilunio et plenilunio a mandarinis, seu primariis magistratibus, aliisque officialibus ct literatis, tum ab eisdem mandarinis, seu gubernatoribus ac magistratibus, antequam dignitatem adeant, seu saltem post eius possessionem adeptam, tum denique a literatis, qui postquam ad gradum sunt admissi, e vestigio ad templum, seu aedem Confudi se conferunt.*

De cultu progenitorum.

Praeterea non esse permittendum Christianis, in templis, seu aedibus progenitoribus dicatis oblationes minus solemnes eisdem facere, nec in illis ministrare, aut quomodolibct inservire, vel alios ritus, et caeremonias peragere.

Item, nec esse permittendum praefatis Christianis, oblationes, ritus, ct caeremonias huiusmodi coram progenitorum tabellis, in privatis domibus, sive in eorumdem progenitorum sepulchris, sive antequam defuncti sepulturae tradantur, in eorum honorem Jieri consuetas una cum gentilibus, vel seorsim ab illis peragere, eisque ministrare, aut intéressé; imo

praedicta omnia, utpote quae, perpensis hinc inde deductis, necnon diligenter ac mature dis· cussis omnibus, ita peragi comperta sunt, ut a superstitione separari nequeant, Christianae legis cultoribus ne quidem permittenda esse, praemissa publica, vel secreta protestatione, se, non religioso, sed civili ac politico, tantum cultu erga defunctos illa praestare, nec ab eis quidquam petere, aut sperare.

Non tamen per haec censendam esse damnatam praesentiam illam, seu assistendam mere materialem, qua cum gentilibus superstitiosa peragentibus, citra ullam sive expressam, sive tacitam gestorum approbationem, ac quovis ministerio penitus secluso, eisdem superstitiosis actibus quandoque praestari contingat a Christianis, cum aliter odii et inimicitiae vitari non possunt : facta tamen prius, si commode fieri poterit, fidei protestatione, ac cessante periculo subversionis.

Demum permittendum non esse christifidetibus, tabellas defunctorum progenitorum in suis privatis domibus retinere, iuxta illarum partium morem, hoc est cum inscriptione sinica qua thronus, seu sedes spiritus, vel animae N. significetur; imo nec cum aha, qua sedes, seu thronus, adeoque idem ac priori, licet magis contracta inscriptione designari videatur. Quo vero ai tabellas solo defuncti nomine inscriptas, tolerari posse illarum usum, dummodo in eis conficiendis omittantur omnia, quae superstitionem redolent, et secluso scandalo, hoc est, dummodo qui christiani non sunt, arbitrari non possint, tabellas huiusmodi a Christianis retineri ea mente, qua ipsi illas retinent, necnon adiccta insuper declaratione ad latus ipsarum tabellarum apponenda, qua, et quae sit Christianorum de defunctis fides, et qualis filiorum ac nepotum erga progenitores pietas esse debeat, enuncietur.

Per praemissa nihilominus non vetari quominus erga defunctos peragi possint alia, si quae sint, ab iis gentibus peragi cousueta, quae vere superstitiosa non sint, nec superstitionis speciem praeseferant, sed intra limites civilium et politicorum rituum contineantur. Porro quaenam haec sint, ct quibus adhibitis cautelis tolerari valeant, tum pro tempore existentis Commissarii, et Visitatoris Generalis Apostolici seu eius vices exercentis in imperio Sinarum, tum Episcoporum, ct Vicariorum Apostolicorum illarum partium iudicio relinquendum esset: qui tamen interea omni, quo poterunt, studio ac diligentia curare debebunt, ut gentium caeremoniis poenitus sublatis, illi sensim a Christianis et pro Christianis hac in re usu recipiantur ritus, quos catholica Ecclesia pro defunctis P' praescripsit ».

H-t- - fecrr*-.</

/ * » «Post haec vcço, libente fere sexennio, nempe die 15 Septembris 1710, auditis iterum dictorum Cardinalium, qui rem mature ac diligentissime discusserunt, suffragiis, eadem responsa, nec non mandatum, seu decretum, quod illis expresse inhaerendo, a piae recordationis Carolo Thoma, dum vixit, eiusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali de Tournon nuncupato, tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, et Visitatore Apostolico Generali in praefato Imperio Sinarum, die 25 Januarii 1707 editum fuit, ab omnibus et singulis, ad quos spectabat, inconcusse ct inviolabiliter, sub censuris et poenis in mandato seu decreto huiusmodi expressis, observanda esse decrevimus et declaravimus quovis contrafaciendi quaesito colore, seu praetextu penitus sublato, ac potissimum non obstante quacumque appellatione a quibusvis personis ad Nos ct Sedem ?\postolicam interposita, quam propterca prorsus reiiciendam esse similiter decrevimus, ac reipsa reiecimus, prout in Decreto hac dc re edito fusius continetur.

Decrctorucicatenantia rturdata.

» Haec omnia plene et abunde sufficere debuissent, ut ea, quae inimicus homo superseminaverat, zizania, cx agro illo radicitus evellerentur, fidelesque omnes nostris ct huius S. Sedis mandatis ea, qua par erat, humilitate et obedientia obsequerentur: praesertim cum in calce responsorum praedictorum a Nobis, sicut praemittitur, confirmatorum et approbatorum, causam iam finitam esse, apertis ct perspicuis verbis pronunciation) fuerit.

» Verum cum , sicuti ex eisdem partibus non sine intimo animi nostri dolore ad nostri pervenit Apostolatus auditum, tam enixe a Nobis praescripta responsorum huiusmodi exccutio male a plcrisquc, sive vano falsoque obtentu, quod illa a Nobis suspensa fuerint, vel minus legitime promulgata, sive conditionum, ut perperam asseritur, in cis insitarum, ct ante cxccutionem ipsam veriticandarum, factorumvc, super quibus ipsa emanarunt, non justificatorum ratione, sive ulteriorum a Nobis ea in re edendarum declarationum colore, sive gravium, quae tam missionaries , quam Missioni ipsi cx demandata exeeutione obvenire possent, periculorum formidine, sive demum Decreti dudum, nempe dic 23 Martii 1656 super eiusdem ritibus, seu caeremoniis sinicis a praefata Congregatione Cardinalium editi, ac a recol. mcm. Alexandro Papa VII etiam Praedecessore nostro approbati praetextu, necnon sine gravi Pontificiae nostrae auctoritatis iniuria, Christifidclium scandalo, ac salutis animarum detrimento, satis diu, multumque eludatur, aut saltem nimium retardetur.

Eadem ob»<f· vaniia rigoro it praecipitur.

» Hinc est, quod Nos, ex commissae Nobis divinitus Apostolicae servitutis munere, difficultates, tergiversationes, subterfugia ct praetextus huiusmodi penitus ct omnino c medio

» tollere ac reiicerc, necnon christifidelium » quieti, animarumque saluti, quantum Nobis » cx alto conceditur, prospicere cupientes, dc » corumdcm Cardinalium consilio, ac etiam » motu proprio, ct ex certa scientia, ac matura » deliberatione nostris, deque Apostolicac po- » testatis plenitudine, omnibus ct singulis Ar- » chiepiscopis ct Episcopis in supradicto Si- » narum Imperio, aliisque ei conterminis, sive > adiacentibus Regnis ac Provinciis nunc ct pro > tempore quandocumquc existentibus, sub sus- » pensionis ab exercitio pontificalium, ct inter* » dicti ab ingressu ecclesiae, eorum vero 0П1- » cialibus, ac Vicariis in spiritualibus Genera- » libus, aliisque illorum locorum Ordinariis ac > etiam Vicariis Apostolicis, qui Episcopi non » sint, corumveProvicariis, necnon missionariis, > tam saecularibus, quam cuiusvis Ordinis, » Congregationis, Instituti et Societatis, etiam »Iesu, regularibus, sub excommunicationis » latae sententiae, a qua nemo a quoquam, » praeterquam a Nobis, seu Romano Pontifice » pro tempore existente, nisi in mortis articulo » constitutis, absolvi possit, et quoad Regula- • res, etiam privationis vocis activae et passi- » vae poenis per contrafacientcs ipso facto abs- » que alia declaratione incurrendis, tenore prae* > sentium praecipimus, ac in virtute sanctae » obedientiae mandamus, ut responsa praein- » serta, omniaque et singula in cis contenta, > exacte, integre, absolute, inviolabiliter et in- » concusse observent ; ab cis, quorum cura ad > illos spectat, similiter observari, quantum in » ipsis est, curent ct faciant: neque illis, sive > ullo ex superius expressis, sive alio quovis titulo, causa, occasione, colore, vel praetextu, » contravenire quoquo modo audeant vel prae* » sumant.

Dc praedicto- r.n obiervintia unaentummi»* Loainii Imponi· tx

> Praeterea motu , scientia , deliberatione, » ct potestatis plenitudine paribus, harum serie > statuimus, ct sub eisdem excommunicationis » reservatae, ac privationis vocis activae ct pas- > sivae poenis, ordinamus, ut omnes et singuli > ecclesiastici tam saeculares, quam pracdicto- » rum Ordinum, Congregationum, Institutorum » et Societatum/ etiam Icsu, regulares, ad Si* » nas, aliavc praefata Regna et Provincias, sive › ab hac Sancta Sede, sive etiam ab eorum › Superioribus missi, ct quandocumquc in po- › stcrum mittendi, cuiusvis tandem tituli aut › facultatis vigore illic existant, vel in futurum › extiterint; missi, scilicet, stalim ac praesentes › Litterae cis innotuerint: mittendi vero, ante- quam ibidem aliquod missionarii munus cxcr- · cere incipiant; iuramentum de fideliter, in- ' tegre ac inviolabiliter observando eiusmodi praecepto ac mandato nostro, iuxta formu- lam in praesentium Litterarum calce adnotan- dam, in manibus Commissarii ct Visitatoris Apostolici in praefato Imperio Sinarum pro tempore existentis, vel alterius ab illo depu- tali, sive, eo deficiente, in manibus Episco- porum vel Vicariorum Apostolicorum dicta- rum partium, in quorum respective iurisdi- ctionc commorantur, vel commorabuntur, aut aliorum ab cis deputatorum, Regulares vero in manibus insuper Superiorum suae Religio- nis, vel ab illis deputatorum in eisdem par- tibus existentium, praestare omnino debeant ac teneantur: ita ut ante praestationem iuramenti huiusmodi, ct subscriptionem sub eadem for- mula ab unoquoque, qui iuramentum ipsum praestiterint, propria manu faciendam, nullum missionarii munus continuare aut exercere, immo nec tamquam deputati ab Episcopis, seu Ordinariis locorum, aut tamquam sim- plices suae Religionis presbyteri, sive alio quovis titulo, causa, seu privilegio, dc quibus expressa ct specialissima esset facienda men- tio, christifidelium confessiones audire, con- cionari, aut Sacramenta quomodolibct admi- nistrare ullo modo valeant, nullisque omnino facultatibus, sive sibi speciatim sive suis re- spective Ordinibus, Congregationibus, Insti- tutis et Societatibus, etiam Icsu, huiusmodi generaliter a Sede praefata concessis, uti pos- sint; sed quoad eas, praeter et ultra superius expressas poenas, omnes et singulae facultates praedictae omnino cessent, nulliusque roboris sint, ct esse censeantur.

> Omnia autem iuramenta huiusmodi per quoscumque missionarios tam sacculares, quam regulares, in memoratorum $ivc Com- missarii, et Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum munibus, sicut praemittitur, praestanda, postquam subscriptione munita fuerint, vel saltem authentica illorum exem- pla, per eosdem Commissarium, ct Visitato- rem Apostolicum pro tempore existentem, Episcopos, ct Vicarios Apostolicos, ad prae- fatam Congregationem Cardinalium, quanto citius fieri poterit, transmittantur.

» Superiores vero regulares cuiusvis Ordinis, Congregationis, Instituti et Societatis, etiam Icsu, illic nunc, ct pro tempore existentes, sub eisdem poenis teneantur non solum idem iu- ramentum in praefatorum, sive Commissarii, ct Visitatoris Apostolici pro tempore existen- tis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apo- stolicorum manibus, iuxta modum supra prae- scriptum praestare, ciusque formulae subscri- bere , sci etiam illius praestationem a suis respective subditis exigere, ac authentica ea super re documenta quamprimum transmit- tere ad suos respective Superiores Generales, qui illa memoratae Congregationi Cardd. sta- tim tradere debebunt. Decernentes etc... Non obstantibus etc.

PraeüH jura- menti formula.

> Formula autem iuramenti, sicut praemit- » titur, praestandi, est quae sequitur, videlicet: *Ego* A', *missionanus ad Sinas, vel ad Re·*

» *gnum* **y.**, *vel ad* **Provinciam** Λ'-, <r *Sede*
» *Apostolica, ve! a Superioribus meis, iuxta*
9 *facultates eis a Sede* **Apostolica** *concessas,*
» *missui, vel destinatus,* **Praecepto** *ac Mandato Apostolica super ritibus et caeremoniis*
» *sinentibus in Constitutione Sanctissimi* **Domini** *Nostri Domini Clementis divina* **providentia** *Papae* **XI** *hac de re* **edita,** *qua praesentis iuramenti formula praescripta est,* **contento,**
» *ac mihi per* **integram** *eiusdem* **Constitutionis** *lecturam optime* **noto,** *plene ac* **fideliter** *parebo, illudque* **exacte,** *absolute ac* **inviola-**
» **biliter** *observabo, et absque* **ulla tergiversa-**
» *tione adimplebo. Si autem (quod Deus aver-*
> *tat) quoquo modo contravenerim, toties quo-*
» *ties* **id** *evenerit, poenis per praedictam Con-*
» *stitutionem impositis me sublectum agnosco ct declaro.* **Ita** *tactis sacrosanctis Evange-*
» *tiis,* **promitto,** *voveo, et iuro. Sic me* **Deus** *adiuvet, ct haec* **Sancta Dei Evangelia.**

Ego **N.** *manu propria* *.

De pnetentioai Micrinim mt|. HUtMBt et ttc-Mtraoe

« Ceterum volumus, et expresse mandamus ut eaedem praescntcx Litterae, seu carum exempla, etiam impressa, notiticentur et intimentur omnibus et singulis memoratorum Ordinum, Congregationum, Institutorum et Societatum, etiam lesu, Superioribus Generalibus ct Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut tam suo quam praedictorum cis respective subditorum seu inferiorum nomine, ipsas Litteras fideliter cxcqui et observare spondeant, actumque sponsionis huiusmodi in scriptis reddant; carum
> vero exempla praedicta, pluribus viis, pianto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos subditos, seu inferiores, in Sinis aliisque Regnis ct Provinciis suprudiclis degentes, cum arctissimis praeceptis easdem Litteras, ct in cis contenta quaecumque, plenarie et integre, ac vere, realiter, ct cum effectu in omnibus ct per omnia similiter exequendi et observandi.
» Quia vero difficile foret, Litteras huiusmodi
> originales ubique ostendi et publicari, volumus pariter, et decernimus, illarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis, ct sigillo
» personae in ecclesiastica dignitate constitutae
» munitis, camdem prorsus fidem tam in In-
» dicio, quam extra illud ubique locorum haberi, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.
» Datum Romae apud Sanctam Mariam Maiorem sub annulo Piscatoris die 19 Mart. 1715, Pontificatus Nostri anno XV.

F. Oliverius ».

11 · Pcr Constitutionem Apostolicam adeo
11 solemncm, qua Clemens Papa XI sc huic controversiae finem dedisse testatur, iustum ct aequum videbatur, cos qui Sanctae Sedis auctoritatem sese quam maxime revereri profitentur, humili et obsequenti animo illius iudicio seinct omnino subiicere, nec ulterius quicquam cavillari. Nihilominus inobedientes et captiosi homines exactam eiusdem Constitutionis observantiam sc effugere posse putarunt, ea ratione quod illa praecepti titulum praefert, quasi vero non indissolubilis legis, sed praecepti mere ecclesiastici vim haberet; tum etiam, quod illam debilitatam existimarent ex permissionibus quibusdam, quas super iisdem sinensibus ritibus publicavit Carolus Ambrosius Mediobarbus Patriarcha Alexandrinus, cum Commissarium, ct Visitatorem Generalem Apostolicum in iis regionibus ageret.

EitnJcm Coe· stitulioocm Pc» lifex imphxuac confirmât.

12· Nos igitur animadvertentes, praedictam Constitutionem christiani cultus puritatem respicere, quem illa ab omni superstitionis labe immunem servare contendit, nullo modo ferre possumus, quemquam exislerc, qui eidem repugnare temere audeat, aut contemnere, perinde ac ipsa supremam Apostolicae Sedis decisionem non contineret, et id, de quo agitur, non ad religionem spectaret, sed quid per se indifferens foret, aut quaedam variabilis disciplinae ratio. Proinde auctoritate ab Omnipotenti Deo Nobis tradita uti volentes, ad illum in suo robore omnino servandam, dc auctoritatis eiusdem plenitudine non modo eam approbamus et confirmamus, sed etiam, quantum possumus, omnem vim ct firmitatem, ad illam magis magisque roborandam ac stabiliendam adiicimus, camquc in sc plenam ac omnimodam Apostolicae Constitutionis auctoritatem habere dicimus ct declaramus.

De pcrmÎMîonibaa PâlriifchiC Alexandria Vliitaton*.

i3. Permissiones autem, quarum obtentu aliqui praedictae Constitutionis robur infringere conantur, originem duxerunt a responsionibus quibusdam, quas duo viri, qui iampridem in Sinarum Regno fuerant, ad quaesita nonnulla dederunt, quae super eiusdem Constitutionis Apostolicae cxccutionc ac praxi, missionarii quidam proposuerunt. Responsiones itaque huiusmodi, una cum dubiis illis, nullo tamen Romani Pontificis, sive approbantis, sive aliquid dc suo addentis indicio, transmissae fuerunt ad praefatum Patriarcham Alexandrinum, cius animi instruendi causa, utque illis uteretur prout circumstantiae rerum ac temporis postularent: integro tamen remanente Apostolicae Sedis iurccas comprobandi, vel etiam revocandi, siquando conformes, aut repugnantes Constitutionis praefatae decretis ullo modo compertae forent.

14. Vix Sinarum Regnum Patriarcha Alexandrinus ingressus, in iis angustiis sc positum intellexit, ut coactus fuerit in publicum emittere, non quidem responsiones, quas praemcmorati duo viri ad proposita quaesita dederant,

bene vero permissiones octo, quae ab illis filerant deductae, atque inde ab eodem Patriarcha in Pastorali sua Epistola insertae, cuius tenor est uti sequitur:

putori ♦ P»!η*κ1ιΐε laudnol.

15. < Carolus Ambrosius Mediobarbus, Dei ct Apostolicae Sedis gratia Patriarcha Alexandrinus, nec non in Indiis Orientalibus ac Sinarum Imperio, finitimisque Regnis ct Insulis Commissarius, et Visitator Generalis Apostolicus cum facultate Legati de Latere etc. Omnibus Episcopis, Vicariis Apostolicis ac missionariis, qui in praedictis partibus degunt, salutem in eo qui est omnium vera salus.

» Benedictus Deus, et Pater Domini Nostri lesu Christi, Pater misericordiarum, ct Deus lotius consolationis, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, ut possimus ct ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt, per exhortationem, qua exhortamur ct ipsi a Deo. Nihil etenim Nobis magis in animo fuit, ex quo in Sinarum Imperium, Deo favente, pervenimus, quam cum iis omnibus, qui in hac cvangelica vinea adlaboranr, os ad os loqui. Desideravimus enim videre vos, ut aliquid impertiremur vobis gratiae spiritualis ad confirmandum vos, idest simul consolari in vobis per eam, quae invicem est. fidem vestram atque meam. Verum, quia non sapientiam huius saeculi loculi fuimus, in timore ct tremore multo fuimus apud vos, satiusque duximus, ad sedandam tempestatem adversus evangclicos operarios ingruentem, Nos in mare proiicere, ut vos iactari desinatis. Adiutor noster nunc erit ille Deus, qui dedit nobis in muri viam, et in aquis torrentibus semitam. Veritatem dicimus in Christo, non mentimur, testimonium nobis perhibente conscientia nostra in Spiritu Sancto; quoniam tristitia nobis magna est, et continuus dolor adhaeret cordi nostro, quod praesentes non potuerimus solari vos, ut fructum aliquem haberemus in vobis, ct in ceteris gentibus.

> At vero quod non licuit per praesentiam agere, saltem per epistolam non impedimur. Primum quidem gratias agimus Deo nostro per lesum Christum pro omnibus vobis, qui Spiritu Sancto rcrventes, et fortes, Sanctae Sedis mandatis rationabile exhibetis ministerium vestrum, iactantcs cogitatum in eum, cui a Domino dictum est: *Pasce oves meas;* cui traditae sunt claves domus David; si aperit, non est qui claudat; si claudit, non est qui aperiat. Quotquot estis, macte animis, vigilate, state in fide, viriliter agite, et confortamini, quia merces vestra magna est in coelis. Ministerium vestrum implete, attendite vobis ct doctrinae. Lucernae estote, non minus lucentes exemplo, ac zelo praedicationis ardentes. Si qui vero adhuc essent haesitantes, ct in opere non efficaces, obsecramus vos, » fratres, per nomen Domini nostri lesu Christi > ut idipsum dicatis omnes, et non sint in vo- > bis schismata, sitis perfecti in eodem sensu, » ct in eadem sententia. Non amplius invicem indicemus. Unusquisque vestrum piri humilitate ac obedi-ntia Sanctae Sedis mandatis obsequitur, ut vestra obedientia in omnem locum divulgetur.

» Non enim opus est, ut aliquem actum faciamus, ut SSffii Domini Nostri Clementis Papae XI mandata iam promulgata vobis innotescant, vimque habeant, ut absque ulla tergiversatione execution! mandentur. Nihil proinde innovamus; sed relinquimus res prout sunt; hoc est, nullatenus Constitutionem super ritibus sinicis a SStTio Domino nostro Clemente Papa XI dic 19 Mart. 1716 emanatam suspendimus, aut quae in ea vetantur permittimus.

> Ob aliqua tamen quibusdam missionariis circa quasdam caeremonias peragi consuetas suborta dubia, ut quilibet in vinea Domini strenue ac viriliter laborare queat, nonnulla adnotamus, quae permitti poterunt: quae et separating unicuique secundum quaesita dcdissemus, nisi compertum Nobis esset, una cum incertis nuntiis iam disseminata, proborum animos, et chriscifidelcs bonae voluntatis non parum perturbasse. Omni igitur, quo poteritis, studio ac diligentia curare debetis, ut gentium caeremoniis penitus sublatis, illi sensim a Christianis, et pro Christianis usu » recipiantur ritus, quos catholica Ecclesia pie praescripsit.

Tenor permitfconum Patriarchae Alcatndnni.

> *Primo.* Permittitur Christianis sinensibus in suis privatis domibus uti tabellis defunctorum inscriptis solo nomine defuncti, apposita ad latus declaratione debita, et omissa quacumque superstitione in earum constructione, nccnon secluso omni scandalo.

> *Secundo.* Permittuntur omnes caeremoniae nationis sinicae erga defunctos, quae non sint aut superstitiosae, aut suspectae, sed civiles.

» *Tertio.* Permittitur Confucii cultus ille, qui civilis est, et etiam eiusdem tabellae purgatae et litteris ct superstitiosa inscriptione, et adiuncta declaratione debita ; sicuti permittitur ante eius tabellam correctam accendi candelas, uri odores, apponi comestibilia.

> *Quarto.* Permittitur pro usu ct expensis funerum otferri candelas, odores, adiuncta in schedula debita declaratione.

> *Quinto.* Permittuntur reverentiae genutlcctionum ct prostrationum erga tabellam correctam, aut etiam erga feretrum, aut defunctum.

> Se.r/o. Permittitur praeparari mensas cum dulciariis, fructibus, carne et cibis usualibus circa aut coram feretro, ubi sit tabella correcta, cum debita declaratione, ct omissis

» superstitiosis, pro quadam honestate tantum
» cI pietate erga defunctos.

» *Septimo.* Permittitur coram tabella cor·
> recta reverentia dicta *Ko-teu,* tum in anno
» novo sinico, tum in aliis anni temporibus.

» *Octavo.* Permittitur coram tabellis refor-
» matis accendi candelas, uri odores cum dc-
> bitis cautelis, sicuti etiam ante tumulum,
» ubi pariter collocari possunt cibi, ut supra
» dictum est, adhibitis cautelis, ut in superio-
> ribus.

AJborntio td tniMioeanc».

» Apostolici ergo viri Ecclesiam adhibentes
> non habentem maculam neque rugam, po·
» nant manum suam ad aratrum, nec respiciam
» retro. Videte, fratres, vocationem vestram ;
» non enim auditores legis iusli sunt apud
» Deum, sed faetores legis Justificabuntur. Ob·
* sectamus itaque vos, ut digne ambuletis vo-
» cationc, qua vocali estis, solliciti servare uni-
» tatem spiritus in vinculo pecis. Ne diutius
» agamus secundum potestatem, paterne vos
> commonere voluimus per epistolam. Ama-
» bilem illum patremfamilias qui exiit primo
» mane conducere operarios iu vincam suum,
» audite: *Quid hic statis tota die otiosi? Ite*
• *et vos in vinam meam.* Vocem patris per-
> pendite, et illam iudicis timete. Ipsi vos pro-
> bate; virtus enim Dei erit vobis in auxilium
> ac plenam ministerio verbi Dei functi reci-
» pietis mercedem, immarcescibilem nimirum
» a Pastorum Principe gloriae coronam. Ne
» quis vos seducat inanibus verbis obedire ve-
» ritati. Scitote, quod obedientes voci cius, qui
» misit vos, rationem non critis reddituri pro
> animabus, sed unusquisque vestrum pro sc
» rationem reddet Deo. Quicumque sub diversis
» praetextibus cessandum sibi putat a ministerio
» missionarii, laedit animam suam, et de alienis
» aeterno iudici rationem reddet. Quam dabit
» homo commutationem pro anima sua, et pro
» alienis? Deus est vitis vera, vos palmites. Qui
> non ferent fructus in cum, arescent tamquam
» palmites; et collecti, ct alligati in fasciculos
» ad comburendum, mittentup in caminum
» ignis inextinguibilis. Respicite Dominum no-
▮ sirum Icsum Christum secus viam ambulan-
» icm, qui in fici arbore nihil invenit, nisi
» folia tantum, et ait illi: *Nunquam ex te na·*
» *scantur fructus in sempiternum.* Si aliqui
» palmites iamdiu conversi in amaritudinem,
» qui expectabantur ut tandem facerent uvas,
« spinas super spinas adiccissent, vae, vae a dic
» irae, a dic furoris, et indignationis Domini !.
» Attendite ad verba, quae mandat vobis per
» servum suum Dominus adhuc misericors. Rc-
> vertimini ad Deum vestrum, manete in eo,
» qui manens in vobis purgabit vos, ct deside-
» ratos cunctis gentibus fructus atfcrctis. /\po-
» stolico satisfecisse nos muneri iudicamus ; non
» enim subterfugimus, quominus annuntiaremus
» omne consilium Dei vobis, ut nullam excu-
» sationem habeatis de peccatis vestris. De ce·
» tero quotquot critis obedientes, fratres, gau-
» dete, perfecti estote, exhortamini, idem sapite,
» pacem habete, ct Deus pacis ct dilectionis erit
> vobiscum.

> Cum vero ad promovendam in neophitis uoα7°pβHκi*.
> debitam decretis Apostolicis obcdicniiam , uoo«n hiin
» praesentium nostrarum litterarum notitiam E^'!ollc·
» iisdem neophitis minime necessariam esse,
> sed satis esse cos in viam salutis dirigere, iuxta
» Pontificiae Constitutionis praescripta, com·
» pertum sit; ne quis eorum ad quos praescii·
» tes litterae directae sunt, cuiuscumque Ordi-
» nis, aut Instituti, aut Congregationis fuerit,
» aut Societatis, etiam Icsu, praesentes litteras,
» aut quae in cis continentur (exceptis Permis-
> siombus, quae quidem caute, et ubi necessitas
> tantum aut utilitas postulaverit, patcfucien·
> duc erunt) sive directe, sive indirecte, per se,
» vel per alium, voce tenus, aut scripto in
» linguam tartaram, aut sinicatn verrant, aut
> quocumque modo cuilibet, qui missionarius
» non sit, nola faciat, sub poena excommuni-
> cationis latae sententiae, a qua nonnisi a
> nobis, aut a Summo Pontifice (praeterquam
» in articulo mortis constitutus) absolvi possit,
» ct quoad Regulares etiam privationis vocis
» activae et passivae, poenis contrafacientes
» ipso facto absque alia declaratione incurren-
dis, tenore praesentium vetamus, et in vir-
> tute sanctae obedientiae prohibemus. — Da-
> tum Macai in Palatio nostrae Residentiac dic
> 4 Nuv. 1721 ».

16. Cum autem Patriarcha Alexandrinus in du‹^u:
pracallata Pastorali mentem suam satis pru- Patriarchae Ak-
denter explicuisset, nimirum Pastoralis huius
suae Epistolae notitia opus non esse ad pro-
movendum in neophitis erga Pontificia Decreta
venerationem et observantiam, cum satis esset,
ut iuxta Constitutionis Pontificiae mandata in
via salutis dirigerentur; praeterea cum omnibus
et quibuscumque interdictum voluisset, sub poe-
na quoque excommunicationis latae sententiae,
ne quis illam in sinensem , aut in tartaricum
sermonem verteret, aut cuiquam , qui missio-
narius non esset, eam palam faceret ; de Per-
missionibus autem cum statuisset, nonnisi caute,
et ubi tantum utilitas, vel necessitas id postula-
ret, esse evulgandas: profecto omnis, ad quem
Pastoralis illa dirigebatur, ex tali procedendi
modo haud obscure inferre debebat, quantis ille
animi angustiis obsessus , et quam anceps ac
perplexus in Permissionibus huiusmodi propo-
nendis extitisset; adeo ut oeconomia quadam
usus fuisset ad loci ct temporis circumstantias
pronus necessaria: a qua putandum est cum
recessurum fuisse, si libertas sibi data esset rem
discutiendi cum Episcopis aliisque doctis viris,
qui nihil aliu I, quam Christiani cultus purita-
tem, ct Apostolicac Constitutionis observantiam
ante oculos haberent.

pcrmiiiionum pèut eafum· màvniptioAb £p.ptkm. iкi*.

j z At Permissiones illac contra expressam adeo Patriarchae ipsius voluntatem, evulgatae; c(, qU0C| rnjrürnt Pekini Episcopus per binas suas Pastorales mandavit sub poena suspensionis ipso facto incurrendae, universis dioecesis suae missionariis, ut observarent, ce observari praeciperent Constitutionem *Ex illa die* iuxta Permissiones, quas ipse contendebat, ad ea potissimum referri, quae in praccitata Constitutione fuerant solemniter interdicta. Praecepit insuper ut christifidclcs quater singulis annis in diebus omnium celeberrimis distincte instruerentur cum iis, quae Constitutione Apostolica prohibentur, tum iis, quae a Patriarchae Alexandrini Pastorali permittuntur.

KopiTekfn iiautOcmcns

*8. Enimvero Clemens Papa XII Praedecessor noster, tam audax Episcopi Pekinensis factum aequo animo ferre haud potens, muneri suo maxime intéresse iudicavit binas illas epistolas damnare, ac penitus reprobare Apostolico Brevi, quod anno 1735 promulgavit; in quo sibi, ac Sanctae Sedi facultatem reservavit, declarandi sinensibus Christianis mentem suam, et eiusdem Sanctae Sedis sententiam in iis, aliisque, quae ad materiam huiusmodi spectarent. Praefatum autem Breve est tenoris sequentis:

r/'.v.Ocmin' oXΛ

* !9· *Clementis Papae XII revocatio, annullatio, ct cassatio duarum Epistolarum Pastoralium bonae memoriae Francisci Episcopi Pekinensis nuper defuncti, die 6 Iulii, ct die 23 Decembris rjjj circa ritus sinenses editarum.*

Clemkss Papa XII. *Ad perpetuam rei memoriam.* Apostolicae sollicitudinis Nobis divinitus commissae ratio Nos admonet, ut ea, quae Christianae religionis, catholicacque fidei propagationi ac incrementis, quacumque ralionc obsistere posse dignoscuntur, quantum Nobis cx alto conceditur, recidere, ac c medio tollere studeamus. Cum itaque, sicut ad Apostolatus nostri notitiam pervenit, occasione binarum epistolarum, quas Pastorales vocant, bon. mem. Francisci, dum viveret, Episcopi Pckincn. nuper defuncti, dic 6 Iui., et 23 Dccmbris anni 1733 circa ritus sinenses editarum, graves in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium inissionarios exortae fuerint dissensiones, quae uberes fructus, quos Sancta Mater Ecclesia cx assiduo operariorum in illam Agri Dominici partem missorum labore praestolatur, impedire aut morari possent; Nos, ut pristina inter cos missionarios pax, ct animorum concordia, sublatis quibusvis dissi liis, restituatur, de opportuno in praemissis remedio providere volentes, ac epistolarum praedictarum tenores, et alia quaecumque etiam specificam, ct individuam mentionem, ct expressionem requirentia, pracsentibus pro plene, ct sufficienter expressis, ct exacte specificatis habentes, de nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, qui iussu nostro epistolas ipsas sedulo, ac diligenter examinarunt, consilio, ac etiam motu proprio, et cx certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicac potestatis plenitudine, binas memorati Francisci Episcopi Pekinensis epistolas pastorales praefatas, ac poenas, et alia quaecumque in eis contenta, cum omnibus et singulis inde secutis, et forsan quandocumque secuturis, penitus, ct omnino nulla, invalida, et irrita, nulliusque prorsus roboris, ct momenti esse, ct perpetuo fore, tenore praesentium declaramus: et nihilominus, ad maiorem cautelam, ct quatenus opus sit, illa omnia ct singula motu, scientia, deliberatione, et potestatis plenitudine paribus, harum serie itidem perpetuo revocamus, cassamus, irritamus, annullamus, et abolemus, viribusque, ce effectu penitus ct omnino vacuamus; ac pro revocatis, cassatis, irritis, nullis, invalidis, ct abolitis, viribusque ct effectu penitus, ct omnino vacuis semper haberi volumus: Nobis insuper, ct Apostolicac Sedi reservantes facultatem christifidelibus in eodem Regno degentibus aperiendi nostram, et dictae Sedis mentem, post maturam itidem habitam deliberationem, super aliis rebus, quae huiusmodi materiam respiciunt.

Decernentes ipsas praesentes Literas ere.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Maiorem sub Annulo Piscatoris die 26 Sept. 1735, Pontificatus Nostri anno sexto.

F. Card. Oliverius.

20. IJ vero quod idem Pontifex Clemens XII sibi, ac Sanctae Sedi Christianis sinensibus declarandum reservavit, erat protecto materia Permissionum, de quibus certior iam factus fuerat, deque maxima inde secuta inter missionarios dissensione: cum alii contenderent, Constitutionem *Ex illa die,* omnem vim suam amittere si Permissiones illae in praxi consistant; alii vero factis palam ostenderent. Permissionum colore se ad praedictae Constitutionis observantiam minime teneri, iuxta illa, quae in ipsa Constitutione praescribuntur. Itaque praefatus Praedecessor noster, quo christianae religionis puritatem, quae in iis regionibus per exactam praememoratae Constitutionis observantiam servanda erat, assereret, et controversiis istiusmodi finem aliquando imponeret, examini perquam diligenti totum Permissionum negotium commisit, ita ut a theologis, tum etiam a Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Sacrae Inquisitioni praepositis, mature serioque discuteretur. Antequam vero supremam de illis sententiam pronuntiaret, ad pleniorem facti notitiam obtinendam, omnes et singulos, quotquot in Urbe existèrent, Sinarum missionarios, tum etiam complures iuvenes, qui cx iis regionibus in Eu- num examine,

roptm, educationis ct Christianae rei addiscendae causa, venerant, ad examen super his, servato iuris ordine, vocari iussit.

I>rrO>Weau»

ai. Nos igitur Praedecessoris nostri vestigiis insistentes, eodemque religionis zelo, quo ille, incensi, ut tanti momenti opus, quod ipse morte praeoccupatus absolvere minime potuit, aliquando tandem, Deo auxiliante, perficeremus, Permissiones illas, ct quidem singulas, coram Nobis summo studio, ac diligentia examinari curavimus, neque laborem Nostrum tantum, sed Cardinalium quoque et Sacrae Inquisitionis Consultorum doctrinam et consilium exquisivimus; ac tandem satis aperte compertum habemus, antcdictas Permissiones nunquam a Sancta Sede probatas, Apostolicae Clementis Papac XI Constitutioni repugnare, atque adversari, utpotc quae partim caeremonias ritusque sinenses a praedicta Constitutione proscriptos admittant, ac veluti probatos atque utendos concedant, partim regulis in ipsa traditis ad vitandum superstitionis periculum opponantur.

22. Nolentes itaque, quemquam, ad Constitutionem ipsam summo Christianae religionis damno malitiose evertendam, Permissionibus eiusmodi uti, definimus ac declaramus, praefatas Permissiones ita esse habendas, ac si nunquam extitissent, carumque praxim tamquam superstitiosam omnino damnamus, et exccramur. Itaque praesentis huius nostrae Constitutionis perpetuo valiturae vi revocamus, rescindimus, abrogamus, atque omni vigore, ct effectu vacuas esse volumus omnes illas ct singulas Permissiones; easque semper uti cassas, irritas, invalidas, et nullius prorsus roboris, aut vigoris habendas esse dicimus nc pronuntiamus.

DccA'âtk» circi Cofttlltvtiomta Qca. XII

23. Praeterea cum Clemens Papa XI in Constitutione *Exilia die* apposuerit haec verba: *Per praemissa nihilominus non vetari, quominus erga defunctos peragi possint aha, si quae sint, quae vere superstitiosa non sint etc.,* Nos dicimus ct declaramus ea verba *alia si quae sint* intelligcnda esse dc usibus, et caeremoniis diversis ab illis, quas idem Pontifex Apostolica Constitutione tam interdixerat, et quas Nos pariter eadem auctoritate contigimus, atque interdicimus, ne antcdictis Permissionibus, quas omnino damnatas volumus, ullus in posterum locus pateat.

P<m •»><ko«ra

24. Districte itaque prohibemus, nc quis Archiepiscupus, aut Episcopus, aut Vicarius, aut Delegatu* Apostolicus, aut missionarius, tam saecularis quam regularis, cuiuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Icsu, aliorumque, de quibus expressa, et individua mentio fieri debeat, Permissionibus praedictis ullo pacto uti valeat, sive publice, sive privarim, sive palam, sive clam; neque audeat, vel praesumat Constitutionis paulo ante citata verba aliter ac Nos supra declaravimus, alicui explicare, aut interpretari.

25. Quare ex praedictorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium consilio, motu quoque proprio, ac certa scientia, maturaque deliberatione, tum etiam de plenitudine Apostolicae potestatis, Constitutionis praesentis tenore, ct in virtute sanctae obedientiae praecipimus, et expresse mandamus omnibus et singulis Archiepiscopis et Episcopis in Sinarum Imperio, aliisque Regnis ct Provinciis, sive finitimis, sive adiaccntibus, nunc existentibus, aut olim pro tempore futuris, sub poenis suspensionis a Pontificalium exercitio, ct ab ecclesiae ingressu interdicti, eorum vero Officialibus, ct Vicariis in spiritualibus Generalibus, aliisque eorumdem locorum Ordinariis, Vicariis quoque, aut Delegatis Apostolicis, qui Episcopi non sunt, tum etiam eorum provicariis, ct insuper missionariis universis tam saecularibus, quam regularibus cuiuscumquc Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Icsu, sub poenis privationis quarumcumque, quibus gaudent, facultatum, ct suspensionis ab exercitio curae animarum, tum etiam suspensionis a divinis ipso facto incurrendae absque alia declaratione, demum excommunicationis latae sententiae, a qua non possint nisi a Nobis et a Romano Pontifice pro tempore existente absolvi, praeterquam in articulo mortis constituti, addita quoad Regulares etiam vocis activae et passivae privationis poena, praecipimus, et districte mandamus, ut omnia et singula, quae in hac nostra Constitutione continentur, exacte, integre, absolute, inviolabiliter atque immobiliter, non modo ipsi observent, sed etiam omni conatu ac studio ca ipsa observari curent a singulis et universis, qui quoquo modo ad eorum curam ct regimen spectant; nec colore, causa, occasione, scu praetextu aliquo, huic nostrae Constitutioni ulla in parte contraire, aut adversari audeant, vel praesumant.

Mit. observes: tiim iniseiit

Minionirioi inobedicnlc» ia Europam renon lubet.

26. Praeterea, quoad missionarios regulares cuiuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti ac Societatis quoque Icsu, si piis eorum (quod Deus avertat) exactam, integram, absolutam, inviolabilem, strictamquc obedienthim denegaverit iis, quae a Nobis praesentis huius Constitutionis tenore statuuntur ac praecipiuntur; eorum Superioribus tam provincialibus, quam generalibus, in virtute sanctae obedientiae expresse mandamus, ut homines huiusmodi contumaccs, perditos ac refractarios a Missionibus absque ulla mora dimoveant, cosquc in Europam statim revocent, ac dc illis notitiam Nobis exhibeant, ut reos pro gravitate criminis punire valeamus. Quod si praedicti Superiores provinciales, aut generales huic nostro praecepto minus obtemperaverint, aut in eo desides fuerint, Nos contra ipsos quoque procedere non recusabimus, atque inter cetera, mittendi aliquem cx ipsorum Ordine in earum regionum Missiones privilegio scu facultate cos perpetuo privabimus.

PriMcnbiiur **hu** iuramenti famula.

27. Postremo, ut haec nostra Constitutio in suo robora semper integra ct firma maneat, volumus quoque» ut ad formulam iuramenti u Clemente Papa XI in sua Constitutione praescriptam nonnulla adiiciantur, quae maxime necessaria putavimus. Idcirco omnes qui praefatae Constitutionis vigore, sub poenis in ea contentis, iuramentum praestare debebunt, in posterum sequenti Formula utentur, videlicet: *Ego N. missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N., vel ad Provinciam N. a Sede Apostolica, vel a Superioribus meis, iuxta facultates eis a Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Praecepto, ac Mandato Apostolico super ritibus ac caeremoniis sinensibus in Constitutione Clementis Papae XI hac de re edita, qua praesentis iuramenti formula praescripta est, contento, ac mihi per integram eiusdem Constitutionis lecturam apprime noto, plene ac fideliter parebo, illudque exacte, absolute ac inviolabiliter observabo, ct absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro virili enitar ut a Christianis sinensibus, quorum spiritualem directionem quoquomodo me habere contigerit, similis obedientia eidem praestetur. Ac insuper, quantum in me est, nunquam patiar, ut ritus, et caeremoniae sinenses in Litteris Pastoralibus Patriarchae Alexandrini Macai datis die 4 Novembris tj2t permissae, ac a Sanctissimo Domino Nostro Benedicto PP. XIV damnatae, ab iisdem Christianis ad praxim deducantur. Si autem (quod Deus avertat) quoquomodo contravenerim, toties quoties id evenerit, poenis per praedictas Constitutiones impositis me subtectum agnosco, et declaro. Ita, tactis sacrosanctis Evangeliis, promitto, voveo, et iuro. Sic me Deus adiuvet, et haec sancta Dei Evangelia.*

Ego N. manu propria.

iu^dKo»°orV· rui0‘·

28. Confidimus igitur fore, ut Princeps Pastorum lesus Christus laboribus a Nobis, qui eius vices in terris gerimus, in hoc gravissimo negotio diu impensis benedicat, ut in amplissimis illis regionibus evangelica lux clare nitideque effulgeat, ac praepotenti manu sua sic pia nostra consilia promoveat, ut regionum carumdem Pastores intelligant, plancquc sibi persuadeant obligationem, qua ipsi tenentur vocem nostram audire, ct sequi. Confidimus quoque, Deo favente, cx eorum cordibus inanem illum metum sublatum iri, ne videlicet per exactam Pontificiorum Decretorum observantiam infidelium conversio retardetur. Nam haec a divina gratia sperari potissimum debet: quae quidem ab eorum ministerio longe non aberit, si Christianae religionis veritatem impavide praedicaverint, atque ca puritate, qua ipsis ab Apostolica hac Sancta Sede tradita est, parati quoque ad eam propugnandam sanguinem effundere, exemplo sanctorum Apostolorum, aliorumque Christianae fidei clarissimorum propugnatorum, quorum sanguis tantum abfuit, ut Evangelii cursum interciperet, aut retardaret, ut potius Vineam Domini florentem magis, ct fidelium animarum copiosiorem effecerit. Nos quidem pro viribus nostris Deum obsecrabimus ut invictam illis hanc animi firmitatem, ct apostolici zeli robur concedat. Verum ad eorum memoriam deducimus, ut quando ad sacras missiones destinantur, se tamquam veros lesu Christi discipulos cogitent, ct ab eodem sc missos fuisse ! non ad gaudia temporalia, sed ad magna certamina ; non ad honores, sed ad despectiones; non ad otium, sed ad labores; non ad requiem, sed ad afferendum fructum multum in patientia.

29. Volumus autem, ut carumdem praesentium transumptis etc. CUntutae.

340

Const. Bened. PP. XIV U *Dec. 1742.*

— Cum illud semper plurimum formidaverit Ecclesia catholica, nc indignis quibusque, ct extra sacerdotale meritum constitutis, cura animarum ct dominici gregis custodia crederetur; quia totius familiae status ct ordo nutat, si quod requiritur in corpore, non invenitur in capite: hinc canonicis sanctionibus, ac praesertim Sanctae Tridentinac Synodi decretis provide consultum est, regimen ecclesiarum parochialium iis esse committendum, quorum omnis actas a puerilibus exordiis ad perfectiores annos per disciplinae ecclesiasticae stipendia ita cucurrisset ut dc illorum supra alios provectione ac potiori doctrinae, morum, ac diuturni laboris suffragio, nefas esset dubitare. Quia vero perniciosa apud plurimos opinio sensim invaluit, Tridentini decretis non praescriptam esse dignioris electionem ; sed caveri tantummodo, ne indignis ecclesiae parochialcs aliaque beneficia, quibus cura imminet animarum, conferrentur; san. mcm. Innocentius XI praedecessor noster erroneam doctrinam a vera ct sincera patrum mente longius deflectentem damnavit et edocuit, quam prudens ac diligens esse debeat pastoralis officii dispensatio. rochia digeadi·.

Ad tramites idcirco eiusdem Sanctae Synodi, usu receptum est, occurrente parochialis ecclesiae vacatione, quae libere ab Ordinario conferenda sit, concursum institui, ut, habita in eo dc cuiuslibet aetate, moribus, doctrina ct sufficientia, solerti inquisitione, Episcopus eligat quem cactcris magis idoneum iudicaverit. gnior digendu».

At quia contingere quandoque potest, quod favore, vel gratia, vel minus aequo iudicio, minus digni dignioribus praeponantur, san. mcm. Pius V noster praedecessor, nc quid in huiusmodi electione esset inordinatum, atque praeposterum, editu saluberrima constitutione, permi·». i

licere voluit iniustc in concursu reiectis, interpositi ad Metropolitanum, vel Episcopum viciniorem , vel Sedem quandoque Apostolicam appellatione, pracclectum ad novum examen provocare, e: ecclesiam alteri non rite collatam, novo facto meritorum periculo, si ita ius esset, vindicare. Et ne frivolae appellationis dilfugio locus esset, provide ibidem cautum est, dictae appellationi in dcvolutivo tantum deferri oportere, non suspensa, aut quoquo modo retardata praeclecto .ab Ordinario parochialis ecclesiae possessione.

appellatio· mm.

Consultissimae huiusmodi leges eum in finem institutae, ne in tanti momenti re imperiti magistris, novi antiquis, rudes praeferantur emeritis, violatae sunt hominum fraude ct malitia, ipsa medela vulnus exasperantium. Saepissime enim reiecci, ab Ordinario, dictae constitutionis obtentu, in vocem appellationis facile prorumpere, ct, minus legitima concurrente causa, electos ab Episcopo ad novum examen provocare consueverant; illosque praeterea, relicta gregis ct ecclesiae custodia, longum iter arripere, ct diuturni laboris, temporis cl pecuniae impensa exhaustos, litem in secunda, tertia ct ulteriori quandoque instantia sustinere cogebant.

Infehi aliquando iadiciorutn c-

Quin etiam experientia compertum est, magno iustitiac detrimento litem ipsam absolvi. Quandoquidem ii, qui examini se subieccrant, atque in primaevo concursu, utpotc legitimarum institutionum nescii, rciccti fuerant, longa postmodum decurrente lite, sedulam litteris ct industria navantes operam, praeferri aliis merebantur, ct acerbe succcnsebant Episcopo, iudici quidem adeptae, non autem adipiscendae peritiae, per iniuriam se fuisse rcicctos.

fUœcOia «d male

Hinc apud bene moratos homines ct iustitiac vindices, frequens querelarum occasio: quibus sedandis cum Congregatio Cone. Trident, interpres omne studium dUigcntiamque conferret ; nobis, qui secretarii munere fungebamur, mandatum est, ut sermone, typis postea vulgato, rem sedulo expendere, ingruentis mali originem, ct apta eidem avertendo remedia investigare pro viribus niteremur. Sensus hac de re nostros explicantes, vitio potissimum laborarc compcruimus praxim examinis orctenus habiti, nec scriptis consignati: electi siquidem ad curam animarum ab Ordinario collatore, ct ad iteratum examen coram alio indicé provocati, ius legitimnc collationis tueri non poterant certo ac permanenti testimonio iam probatae idoneitatis ; sed a novi examinis alea, subeunda coram iudice appellationis, gestarum rerum prorsas ignaro, lota res pendere videbatur. Quocirca gravi iustitiae detrimento recepta in foro erat opinio, provocari posse ad alium iudicem, nullo exhibito indebitae reiectionis documento. Quod quidem cum a sacrorum canonum censura longius aberraret, facile huic corruptclac occurri posse censuimus, si certa primum, et apte disposita habendi examinis forma praescriberetur; si quaestiones examinatis propositae, et consentaneae illorum responsiones, totaque rei gestae series in scriptis redigetur; ct si acta demum totius concursus ad iudicem appellationis integra asportarentur.

Inita a nobis consilii ratio non solum arrisit Congregationi, illam die 16 Nov. 1720 ratam habenti; sed, etiam pontificii indicii accessione roborata fuit a Clemente XI ecclesiasticae disciplinae vindice, et assertore eximio. Utquc locorum Ordinarii ea omnia filiali, quo par erat, obsequio, ct diligentia exequerentur, iis datae sunt die to lanuar. 1721 opportunae iicerae nostro calamo exaratae, ciusdemqnc Pontificis sensu ct oraculo comprobatae, quarum tenorem, etsi alias praelo commissum, et insertum in Bullario dicti Clementis praedecessoris nostri, congrue hic duximus referendum:

EphtohSunt Con<r· CoB‘

< Reverendissime Domine uti frater. Quo parochiales ecclesiae dignioribus personis gubcrnandae traderentur, statuit, ut notum est, Sacrosancta Tridcntina Synodus sess. 24, c. 18, ut, vacante ecclesia parochiali, indiceretur, et fieret concursus; ac, postquam concurrentes ab Episcopo, vel cius Vicario generali, atque ab examinatoribus synodalibus saltem tribus, examinati, approbati essent, Episcopus eligeret, quem aetate, moribus, doctrina, prudentia, aliisque rebus ad vacantem ecclesiam gubernandam necessariis ct opportunis, digniorem cacteris, magisque idoneum iudicarct. Adiccitque ad hanc Concilii sanctionem validius confirmandam, re ct nomine SSrtlus Pontifex Pius V, quod, si unquam Episcopus minus habilem, postpositis magis idoneis, elegisset, possent ii, qui rciccti essent, a mala ciusmodi electione ad Metropolitanum, vel, si ipse eligens Metropolitanus, aut exemptus foret, ad viciniorem Ordinarium , ut Sedis Apostolicac delegatum , vel alias ad ipsam Sedem Apostolicam appellare, ac pracclectum ad novum examen coram ipso appellationis iudicc, et eius examinatoribus, provocare; ea tamen cautione, ut appellatio non in suspensivo, sed in dcvolutivo esse deberet; quemadmodum in cius Constitutione, quae trigesima tertia est, latius cavetur; concludendo, quod, constito dc prioris eligentis irrationabili iudicio, coque revocato, parochialis ecclesia magis idoneo conferatur.

Cum autem neque Concilii decreto, neque Pontificis Bulla, examinis in concursu peragendi forma, scu methodus ulla certa ac peculiaris servanda proponatur; dilficilc dictu est, quanta examinum, aliorum alibi diversitas, c.xtiterit, atque hinc occasio querelarum. Nam alicubi, cum non eaedem omnibus quaestiones, non iidern casus propositi fuissent: erant identidem, qui, vel in iudicio, vel extra conquererentur , sibi quidem postpositis difficiliores, praeelccto

autem faciliores ad solvendum quaestiones obtigisse. Alibi vero eaedem quidem omnibus quaestiones propositae fuerunt, sed neque hac, neque datae a concurrentibus responsiones, scripto, seu litteris consignabantur. Cumque postmodum , nec raro contingeret, ut c postpositis quispiam, iurc Bullae supradictac, novum ad examen coram iudicc appellationis, ciusque examinatoribus, electum provocaret: S. Congregatio usque ab anno i6o3 considerans gravamen non alia ratione, quam novo examine, probari posse; provocationem ud novum examen censuit admittendam, gravamine nec dum probato, ct requisitis tantummodo probationibus in subsequent! iudicio: in quo, probato, per novum examen appellantis, gravamine quoad doctrinam, probanda superest eiusdem prae iam electo in reliquis ad regendam ecclesiam requisitis praestantia, ut de maioii alterutrius ad parochialis ecclesiae gubernium idoneitate sententia ferri possit ; cum non continuo, si quis est doctior, is etiam aptior, scu magis idoneus ad id regimen habeatur, vel etiam habendus sit. Quam Sacrae Congr. sententiam scriptores et tribunalia laudarunt. Aliis demum in dioecesibus laudabilis invaluit consuetudo, ut eaedem omnibus quaestiones, iidemque casus proponantur; ac (ne qua detur ansa cancellario quidquam suo marte addendi, minuendi, mutandi) ut ipsimet concurrentes, qui interrogati fuerint, quaeque responderint, sua manu perscribant.

Atque Ordinarii , qui morem hunc longe optimum in examinando tenuere, Sacrae deinde Congr. etiam atque etiam considerandum reliquerunt, his, qui sic examinati essent atque postpositi, in posterum, ut solent, appellantibus, indulgenda nec ne statim electi novum ad examen provocatio, nulla gravaminis praerequisita probatione, videretur; cum isti ex actis primi examinis gravamen doctrinae facile alioquin probare possent ; quod alii aliter nimirum examinati, probare, nisi secundo, seu novo, examine, non poterant. Nec defuere alii probitatis ac peritiae in administrandis diu ecclesiis laude praestantes, qui monerent, fraenum aliquod huiusmodi appellantium licentiae tandem iniicicndum, eorumque iam nimis crebras novum ad examen provocationes esse reprimendas ; quippe quae vix unquam sine magno ecclesiarum damno contingunt. Nam, cum novum examen coram iudice appellationis longe procul a parochia peragendum sil, electus ab Episcopo, qui provocatur, parochiam, quam possidet, cogitur interea temporis deserere, eamque oeconomo, vel vicario cuipiam, veluti sponsam ignotis custodibus, relinquere, sponso non parumper, sed diu, sane abfuturo; dum nempe, implicita, ut lie, lite, terna etiam vel quaterna alia ex aliis examina, super praestantia primum doctrinae, tum deinde aliorum quae ad intergrandam idoneitatem opportuna sunt, contentiose multiplicentur, ct commode, ne dicam otiose, transigantur, antequam deliberari possit utri concurrentium parochia sit adiudicanda.

Ad tollendam ciusmodi non minus querelarum quam incommodorum occasionem, Sacra Congregatio Cone. Trid. interpres, postquam rem omnem a capite repetitam in gemina sessione 1 Octobris et 16 Novembris 1720 summo studio recognovit, tandem, SSrho etiam annuente, statuit (quod per praesentes litteras encyclical exequitur) omnes et singulos Episcopos aliosquc praelatos, penes quos sit ius ct auctoritas faciendi concursum, hortari, ut examen ciusmodi instituere non graventur, quale iam et multae dioeceses ct Urbs ipsa observat, atque Apostolica etiam Dataria postulat ; sive cum, Sede vacante, vacat ecclesia aliqua parochialis, cuius collatio ad Sedem Apostolicam pertineat ; sive cum vacat parochialis aliqua, ut dicitur, iuxta decretum ; sive demum, cum, vacante in collegiatis aut cathcdraiibus ecclesiis dignitate aliqua maiori, annexam habente curam animarum» faciendus est concursus , atque ad Apostolicam Datariam transmittendus, ut notum est, atque in litteris, quae de ordine Sanctissimi tunc a Dataria prodeunt, clare praescribitur.

Methodus »cr-*anda in concursu ad paroccus.

Vacante itaque ecclesia parochiali, quae conferenda sit per concursum, atque hoc solitis formulis indicio» haec quae sequuntur, ex Sacrae Congr, sententia, consilio, suasione, servanda proponuntur:

f. Primum nempe, ut assignentur eaedem omnibus concurrentibus quaestiones, idem casus, idemque textus Evangelii, super quo sermonis aliquid perscribant, ad probandam dicendi pro concione facultatem.

2. Alterum, ut casus et quaestiones resolvendae dictentur omnibus eodem tempore, atque omnibus pariter eodem tempore textus Evangelii tradatur.

3. Tertium, ut certum, idemque omnibus, spatium temporis constituatur, intra quod casus resolvant, quaestionibus respondeant, conciunculam componant.

4. Quartum, ut eodem concurrentes omnes in conclavi claudantur, unde, quandiu scribent (dabitur enim omnibus scribendi copia), nemo eorum egredi, neque alius quispiam eo ingredi possit, nisi postquam scripta confecerint et exhibuerint.

5. Quintum, ut omnes sua quisque manu tum responsa, tum sermonem scribant, subscribantque.

6. Sextum, ut responsa quidem latine, sermo autem ea, quae ad populum haberi solet, lingua scribatur.

7. Postremum, ut unumquodque responsum, et unusquisque sermo, cum ab unoquoque concurrentium exhibebitur, non solum ab

eo qui scripsit, atque a cancellario concursus, verum etiam ab examinatoribus, ct ab Ordinario, vel cius vicario, qui concursui interfuerint, scribatur.

rn»t *4« ih appcftîio. Peracto secundum hanc formulam concursu, coliataque ei, qui magis idoneus ac dignior indicatus fuerit, ecclesia parochial!, non admittatur appellatio, aut a mala relatione examinatorum, aut ab iirationabili iudicio Episcopi, nisi intra decem dies a dic collationis interponatur.

Si quis autem hoc intra spatium appellaverit, actaque concursus petat ad judicem appellationis transferenda; mittantur vel acta ipsa originalia concursus clausa et obsignata, vel certe unum aliquod authenticum eorum exemplum, a cancellario concursus, atque altero notario collatum et auscultatum coram vicano, vel alio in ecclesiastica dignitate constituto, quem eligat Ordinarius, ad quem etiam notarii cancellario tdiungendi electio pertinebit ; necnon ab examinatoribus synodal ibus, qui concursui interfuerunt subscriptum.

Ex quibus actis, vel authentico eorum exemplo, nisi gravamen quoad doctrinam probet is, qui sic, ut praemittitur, examinatus, aut a mala relatione examinatorum, aut ab irrationabili iudicio Episcopi appellaverit, novum dd examen provocandi facultatem a sacra Congregatione frustra postulabit.

Quemadmodum et in iudicio appellationis persequi ius suum frustra lentabit is, qui forte se gravatum dolcat quod reliqua, nisi, interposita mature, ut dictum est, appellatione ab irrationabili iudicio Episcopi, gravamen quoad illa ostenderit, vel cx actis primi concursus, vel saltem ex attestationibus ct documentis, extraiudicialibus etiam, sed non levibus.

Atque ita quidem sensit Sacra Congregatio, ct Sanctissimus assensit.

At si quis tamen Ordinariorum aliter, ac supra descriptum est, concurrentium examina instituere perrexerit, perget ct Sacra ipsa Congregatio more pristino appellantibus, qui se gravatos dixerint, provocationem ad novum examen, nulla gravaminis praevia probatione, indulgere. Interim tamen, ne harum literarum memoria dilabatur, vult eadem sacra Congregatio, eas in uniuscuiusque Ordinarii cancellaria perpetuo conservari. Cuius interca tum consilium, cum voluntatem, dum ergo omnibus significo Amplitudini tuae fausta omnia c coelo precor. Romae hac die 10 ianuarii 1721.

Amplitudinis Tuae

Uti Frater

P. M. Card. Cokkadinus Praefectus
P. Lamü<r tîsus Secretarial. >

Dc pracaiiM. rum legum η- Inite.

Quantum recte dispensandis ecclesiasticis muneribus, administrandae iustitiac, componendis dissidiis, continendisquc in officio clericis proficeret saluberrima praemissarum legum institutio, satis superque experientia compcruimus, cum Anconitanam primum ecclesiam, ac deinde Bononiensem sponsam nostram, paterna caritate cominus amplecteremur. Freti siquidem dictarum legum praesidio, digniores parochiis et curae animarum praefecimus : tantaque, benedicente Domino, id accidit animorum consensione, ut nemo questus sit, traditum minus digno celsioris loci praemium, vel minus iuslc alteri credita vacantis ecclesiae gubernacula.

Nonnulli ;nt· fati* littcn» i', denda.

At, quia certis admonemur indiciis, non ita id aliis Episcopis contigisse ; imo non deesse, qui privatis abrepti studiis, saepe declinare, ac redarguere indicium episcopale praesumant: Nos proptcrca, solliciti de implendis, prout decet, muneris nostris partibus, nonnulla praefatis litteris addenda, nonnulla vero tacite breviterque ibidem tradita, clarius explicanda consuimus, ut recte omnia atque cx ordine peragantur.

Quid Iltcodo dum quoid eoo· currentium ido- neitatem.

Moerentes igitur audivimus, quod in plerisque dioecesibus etsi recepta sit laudabilis firmiterque custodienda consuetudo in scriptis redigendi examen concurrentium, nihilominus examinatorum suffragia in sola litterarum peritia versantur, nec illorum exequitur sententia de clericorum aetate, institutione, gravitate, et honestate morum, prudentia, muniis antea exercitis, et an tales demum sint, qui oves suas verbo et exemplo iuvare possint. Quam devia sit huiusmodi praxis a Tridcntini semita, is plane intclliget, qui expendet verba relata cap. 18, sess. 24, *de Reformat. : Peracto deinde examine, renuntientur quotcumque ab his idonei iudicati fuerint moribus, doctrina, prudentia, et aliis rebus ad pacantem ecclesiam gubernandam opportunis.* Idque probe noscens Congregatio eiusdem Concilii interpres, pluries edixit, examinatores deesse muneri, si doctrinae tantum iudiccs essent, nec inquirerent, qui prae aliis probitate morum, laboribus, praestito antea ecclesiae obsequio, cacterisque dotibus ad officium parochi cumulate obeundum necessariis, essent idonei ct commendabiles.

Absoluto examine, ut cuique satis compertum est, sit tantummodo potestas examinatoribus renuntiandi quotquot regendae ecclesiae idoneos indicaverint, reservata uni Episcopo electione dignioris, quemadmodum sancitum est a Tridentino illis verbis: *Ex hisque Episcopus eligat, quem caeleris magis idoneum indicaverit.* At si quem clericorum forte contigerit, appellare a mala relatione examinatorum, quorum cura unice versata fuerit in exquirenda doctrina, non facta uno codcmque tempore solerti etiam investigatione aliarum qualitatum, quae pastoris congruant officio :

ordo iudicii sccumferct, ut etiam index, ad quem provocatum fuit, in sola doctrinae indagine immoretur: nec sine gravi animarum detrimento et disciplinae iniuria praeficiatur ecclesiae, qui litteris magis posset, licet caetera minus aptus et quandoque indignus ; contra vero arceatur ille, qui, licet impar doctrinae merito, attamen moribus, gravitate, prudentia, probato nomine, diuturno ecclesiae famulatu, ac multiplici virtutum laude praecellit.

Facium praeterea salis extirpandis abusibus non videtur, si tam Episcopus, quam examinatores, contundis studiis, industriae nervos omnes intenderint in conferenda concordi iudicio ecclesia personae, quae licet scientia ct litteris alteri concedat, maiori tamen caeterarum qualitatum eminet ornamento; siquidem postpositus, suae nimium fidens doctrinae, ab irrationabili iudicio Episcopi non raro appellat; causaque ad iudicem appellationis delata, idem totus est in perquirenda maiori doctrina, ac reparando gravamine litterato homini irrogato, nusquam librato aliarum virtutum pondere, quae in appellante desiderantur : lugentque ut plurimum vigiles ecclesiarum Antistites exitum huiusmodi appellationis, intimeque dolent, parochias doctis, non aptis pastoribus, ut dictum est, regendas committi.

At si iudex etiam appellationis (quod raro evenit) tantum tribuens scientiae, quantum satis, maiori ct accuratiori examine inquirat, qui mores hominum sint, quae gravitas, prudentia, qui suscepti antea labores, quae virtutum specimina, quae demum lotius anteactae vitae ratio, pascendo gregi consentaneae: tot iudici exhibentur attestationes ab appellante cx industria collectae, ut, revocato episcopali iudicio, tamquam irrationabili, non vereatur iudex succurrere eidem appellanti, quem tam copiosa tamque conspicua probitatis adiuvant documenta.

Demum cum praecipue Episcopis, tamquam in specula constitutis, pateant subditorum excessus, contingere solee ut in concursu, tam inspecta scientia, quam moribus, ille idoneus ab examinatoribus renuntietur, cui foeda aliqua vitii labes, ac criminis macula inusta sit, omnibus, praeterquam Episcopo, occulta : si Episcopus, iusta suadente causa, crimine non revelato, cumdem criminosum tacitus praeterierit, aliumque immunem a sorde pracclegerit, illico postpositus, simulato gravamine, provocat ad superiorem iudicem criminis ignarum, et consueto diîfugio appellationis evehitur ad pastorale fastigium, qui non potest consulere populo, sed nocere, nec praestare regimen, sed augere discrimen.

Ne igitur improbi ingenii homines remedium appellationis, ad iustiliae praesidium institutum, calide traducant ad iniquitatis defensionem : optimum factu aliquibus fortasse videretur, si, appellatione quavis sublata, cura praeficiendi rectores animarum prorsus relinqueretur Episcopis, rationem villicationis suae Christo iudici lanium reddituris. Verum nullo pacto probare id possumus, quod adversaretur menti Concilii Tridentini, tacite permittentis appellationem in dcvolutivo a mala relatione examinatorum, quemadmodum innuere videntur verba illa : *Nec praedictorum examinatorum relationem, quominus exeeutionem habeat, ulla devolutio et appellatio, etiam ad Sedem Apostolicam, sive eiusdem Sedis Legatos, aut vice-Legatos, aut Nuntios, seu Episcopos, aut Metropolitanos, Primates, vel Patriarchas interposita impediat, aut suspendat.* Cui sanctioni respondet etiam constitutio Piana, admittens appellationem in dcvolutivo ab irrationabili iudicio Episcopi.

Gerendarum rerum in negotio, dc quo agitur, ordo priocnblur.

Qua dc re, ut :n huiusmodi negotio apte omnia atque composite peragantur, officii nostri esse duximus, cum vobis, Ven. Fratres, gerendarum rerum ordinem praescribere, quem longo usu utilem agnovimus instituendis animarum rectoribus, qui credito sibi gregi praesse, ct prodesse possint.

Dc concurtu indicendo.

t. Episcopus, habita notitia vacationis ecclesiae, statim, ad praescriptum Tridentini, idoneum in ca deputet vicarium, cum congrua cius arbitrio fructuum portionis assignatione, qui onera ipsius ecclesiae sustineat, donec ei dc rectore pro videatur.

2. Publico evulgetur edicto notitia concursus, congruo ct ab Episcopo praefinito tempore celebrandi : codcmque edicto omnes clare ct aperte moneantur, ut interim decurrente assignato, coram cancellario episcopali, vel altero ab Episcopo deputando, suarum· qualitatum, meritorum ct munerum probationes, attestationes tam iudiciales, quam extraiudicialcs, .iliaque id genus documenta, quae fraude vacent, exhibeant. Alioquin, dicto termino elapso, documenta huiusmodi, quaecumque ct qualiacumquc ca sint, nullatenus recipientur.

3. Eveniente die concursus, a cancellario episcopali singulorum merita, qualitates ct requisita, (ut vocant) incorrupta fide deprompta a iuribus tempore habili exhibitis, in scriptis summatim redigantur: porro copia epitomes tradetur non solum Episcopo, vel Vicario generali vices illius obeunti, sed sigillatim omnibus examinatoribus ad concursum adseitis, ut cum de scientia, tum dc vita, moribus, aliisque regendae ecclesiae necessariis dotibus ferant indicium.

Quid in examine attendendum.

4. Die praestituta ab Episcopo habeatur concursus, servata accurate in omnibus forma tradita in supra relatis litteris anno 1721 editis, totaque rerum in eo gestarum series scriptis diligenter enucleatur. Porro examinatores, dd assequendam certam et indubiam contecturam scientiae, postquam diligenter expenderint singulorum peritiam in evolvendo explicandoque

oretenus eliquo ecclesiasticae doctrinae capite, vel a SS. Patribus, vel a sacro Concilio Tridentino, vel a Catechismo Romano excerpto, ac pari diligentia libraverint a quolibet scripto datas responsiones quaestionibus propositis ; ct postquam demum deprehenderint qua quisque polleat gravitate sententiarum, elegantia sermonis in conciuncula scripto pariter exarata, et textui evangeiico, vel alteri dato themati accommodata, parem, ni forte maiorem, solcrtiim examinatores adhibeant in perscrutandis iliis qualitatibus, regimini animarum consentaneis; morum honestatem inquirant, gravitatem, prudentiam, praestita hactenus ecclesiae obsequia, acquisitam in aliis muneribus laudem, aliaquc spectabilium virtutum ornamenta, doctrinae arcto foedere consocianda; hisce omnibus coniunctim expensis, inhabiles per sua suffragia reiiciant, ct idoneos Episcopo renuntient.

bc ckcitoiit > pkcopo hrto di.

5. Absoluto concursu, ab Episcopo, vel, eo impedito, a vicario generali unacum examinatoribus synodalibus non paucioribus quam tribus, notula compendiaria requisitorum antea distributa tradatur cancellario, qui illam comburat, vel penes acta secreto custodiat, ct nemini ostendat, nisi de mandato Episcopi, vel cius vicarii generalis. Subinde vero Ordinarius, cum primum ei libuerit, eligat ex approbatis digniorem, nec illi possessio, ullo appellationis vel inibitionis obtentu, retardetur.

QimJ *crvin- <·η» IH C*»· ep-

6. Si quem clericorum appellare contigerit a mala relatione examinatorum, vel ab irrationabili iudicio Episcopi : coram indice appellationis acta concursus integra omnino producit ; ct iudex, nisi illis visis ct gravamine comperto, sententiam non pronuncict. Praeterea in ferenda sententia ac reparando gravamine, idem iudex innitatur solummodo probationibus ab actis elicitis, tam respectu doctrinae, quam aliorum meritorum. Quia vero a publica indictione, usque ad diem habiti concursus, tantum temporis intercessit, quantum satis fuit commode exhibendis necessaria iuribus, attestationibus, requisitis, aliisque meritorum documentis ; idcirco, ut quaevis via fraudibus praecidatur, volumus, ac districte mandamus, ne dd. attestationes, fides tam iudiciales quam extraiudiciAles, et documenta quaecumque studiose conquisita, ct post concursum, ut aiunt, expiscata, ullo modo recipiantur. Non obstantibus supra memoratis litteris a Congregatione Concilii Tridentini interprete anno 1721 editis, quibus, ad praemissorum ctfectum in hac parte derogamus, illis tamen in reliquis una cum omnibus in cis contentis, firmiter in suo robore permansuris.

7. Ubi vero Episcopus, posthabito uno vel altero cx approbatis, ecclesiam contulerit magis idoneo ob aliquam sibi ipsi tantum notam causam, quam censeat significari oportere iudici appellationis notam ; familiaribus litteris iudicem certiorem efficiar, inviolabilis secreti lege adiccta. Nemo sit, qui hanc praxim nostrae tribuat solertiae, cum illa profluat a Tridentini decretis. Sessione etiam 24, cap. 20, *De reform,* ita disponitur : *Praeterea si quis in casibus a iure permissis appellaverit, aut de aliquo gravamine conquestus fuerit, seu alias, ob lapsum biennii, de quo supra, ad alium indicem recurrerit, teneatur acta omnia coram Episcopo gesta ad iudicem appellationis exPensis suis transferre,* eodem tamen Episcopo prius admonito, ut si quid ei pro causae instructione videbitur, possit iudici appellationis significare.

Et quamvis iure Nobis timendum sit, ne dicta praxis monendi iudicem, a quo appellatum est, in more olim posita, hac tempestate obsoleverit, et a foro recesserit ; attamen Episcopus (ut dictum est) si ex causa sibi tantum, et non aliis nota, quae tamen approbari digna sit, ecclesiam contulerit ; illam iudici appellationis, datis secreto litteris, dcnuncict, et aperiat. Sciant porro indices, delatas ab Episcopo causas, ct rationes, inviolabilis secreti fide esse custodiendas, nec parvipendendum esse testimonium illius pastoris, cui divino mandatur eloquio, oves suas agnoscere. Facile enim eredi non potest» Episcopos suae non minus, quam alienae salutis adeo immemores, ut non deterriti divini interminatione indicii, odio vel favore moveantur ; ct in sacrorum canonum singulam iniuriam, *dicant malum bonum, bonum malum, ponentes tenebras lucem, et lucem tenebras.*

Si vero Episcopo fuerit suspecta fides iudicis, ad quem appellatum est, nec eidem revelanda ccnsucrit huiusmodi occulta rationum momenta: illa significet secretis litteris S. R. E. Cardinali Praefecto pro tempore Congregationis Concilii, qui nec consilio, nec auctoritate deerit, quo minus a indice appellationis debitus inscitiae locus tribuatur.

Praeterea quia aequitati etiam convenit, causas appellationis, quae magno litigantium dispendio, ct ecclesiae pernicie, immortales quandoque existunt, quanta fieri potest brevitate terminari : idcirco ubi a indice appellationis lata sit sententia, quae praccicciioni factae ab Episcopo omnino sit conformis, nullus pateat novae appellationi aditus, sed auctoritate rei indicatae controversiae finis imponatur. Sin vero iudex appellationis aliter, quam Ordinarius, pronuntiaverit ; liceat pracelecto ab Episcopo, qui causa cecidit, ad alium iudicem appellare, firmiter interim retenta parochialis ecclesiae possessione. 'Pandem postquam tertius quoque iudex sententiam dixerit, ne partes ultra modum graventur laboribus ct expensis, praesertim quia agitur de cura animarum, cui damnosum est certi pastoris destitui solatio ;

is legitimum regendae ecclesiae ius obtineat, cui duae conformes assistunt sententiae, nec ullum novae appellationis remedium succumbenti suffragetur.

His sane regulis, quamvis appellatio sublata non sic, satis tamen praesidii comparatum esse arbitramur ecclesiasticae disciplinae, ac recto gerendarum rerum ordini. Unum superest, ut proposita hactenus media debitae execution! mandentur ; cumque in scopum locorum Ordinarii vigilantiam suam desiderari non patiantur. Ferendum quippe non esset, ad nostri apostolatus auditum novas in diem deferri querelas, ac submovendis abusibus novas implorari leges, ab iis, qui iam praestitutas negligunt et contemnunt.

Quid in casu beneficii paroduilii a Sedc Ap. conferendi.

Demum cum non raro contingat ecclesias parochialcs, dignitates, canonicatus, aliaque beneficia curam animarum habentia, a Sede Apostolica esse conferenda ; vel quia vacaverint in mensibus reservatis, vel quia cx alio capite dictae Sedi reservata sint ; nos praedecessorum nostrorum vestigiis inhaerentes, praecipimus ct mandamus, ut uno vel altero eveniente casu, concursus ab Episcopo sine ullo discrimine indicatur, nulla ad hunc actum petita venia, vel licentia, quam nostris hisce litteris sibi tributam Episcopi intelligent.

Absolutio concursu, si res sit de beneficiis curatis, *quae tantum ratione mensium reservata sint,* Episcopus inter approbatos eligat magis idoneum, ct Datariae significet, nec acta concursus transmittat, nisi a Dataria, cum id opportunum duxerit, requirantur. Sin vero dicta beneficia, quibus cura imminet animarum, *ex alio quovis capite, quam mensium apostolicorum,* Sanctae Sedi reservata sint; eo sane casu, veteri non immutato more, abstineat Episcopus a ferendo dignioris iudicio, et acta concursus ultro Datariae exhibeat.

Licebit tamen Ordinariis pro suo arbitrio, familiaribus litteris Datario scriptis, eidem denunciarc personam, quam censent regendae ecclesiae magis idoneam, eumdemque commonere, an occulta aliqua, ct in actis iuste rcticita subsit causa, quae cuipiam obstet ad beneficium curatum oblinendum. Nos ipsi postinodum ab hac Sede omnium principe ct magistra, luculento edocebimus exemplo, quanti faciendum sit episcopale indicium, quantoque Vos honore prosequamur, Venerabiles Fratres, in partem sollicitudinis evocatos, quibus interim apostolicam benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, dic 14 decembris 1742, pontificatus nostri anno tertio.

341

Litt Encycl. S. C. de Prop. F. /7<?.

— Quamvis in calce Formulae facultatum, quae ab Apostolica Sede singulis Archiepiscopis ct Episcopis Indiarum tam orientalium quam occidentalium, concedi solent, expresse legatur eorum unicuique tributa potestas easdem facultates communicandi non tamen illas, quae requirunt Ordinem episcopalem, vel non sine sacrorum Oleorum usu exercentur, sacerdotibus idoneis, qui in cius dioecesi laborabunt, ct praesertim tempore sui obitus, ut Sede vacante sit qui possit supplere donec eadem Sedes Apostolica certior facta alio modo provideat ; nuperrime tamen huic Sacrae Congregationi de Propaganda Fide innotuit, non semel contigisse quod nonnulli ex praefatis Antistitibus, vel inopina morte praerepti, vel, memorata potestate non attenta, e vivis excesserint, antedictis facultatibus nemini delegatis. Cumque ex ciusmodi praetermissa communicatione, sicut eidem Sacrae Congregationi relatum est, plurima et non levia incommoda illarum dioecesium animabus obvenerint, proptcrca quod, durante tempore sedis vacantis, aut saltem donec supervenerit Apostolica provisio, nemo fuerit qui carum indigentiis posset pro opportunitate subvenire, et potissimum quoad dispensationes matrimoniales, adeo ut eam ob causam plcrique, peccatorum vinculis miserrime alligati, promptoque destituti remedio, non sine evidenti aeternae salutis discrimine interierint ; hinc est, quod Sanctissimus Dnus Noster Benedictus divina providentia PP. XIV, populorum illorum ab hac Sancta Sede remotissimorum incolumitati, eorumque animarum necessitatibus, pro pastoralis ollicii sui cura prospectum esse cupiens, de Eminentissimorum Patrum in tota republica Christiana advenus haereticam pravitatem Generalium Inquisitorum consilio benigne induisit, ut in posterum, quoties praefatarum Ecclesiarum pro tempore Antistes decesserit non communicatis facultatibus in amodiera Formula contentis, ct cum limitationibus in ca expressis, alicui idoneo probatoque sacerdoti, ab illo exercendis quamdiu archiepiscopalis scu episcopalis sedes vacua fuerit, et usque ad novam provisionem apostolicam, ut supra ; in eo tantum casu, et non aliter, Vicarius capitularis legitime electus illas libere ct licite, ct intra fines dumtaxat illius dioecesis, exercere tamquam delegatus possit et valeat, iis tamen exceptis, ad quarum usum episcopalis Ordo requiratur ; superaddita quoque eidem Vicario capitulari potestate consecrandi, quandoque necessitas urgeat, calices, patenas ct altaria portatilia, cum Oleis sacris iam ab Episcopo benedictis. Mandatis itaque Sanctitatis Suae eo, quo par est, obsequio obtempe-

eonceMae.

undo, de hac pontificiae sollicitudinis ct providentiae gratia Amplitudinem Tuam cncyclicis hisce lireris commonitam facimus, cum in finem, ut easdem, vel authenticum carum exemplum m capitulari archivo asservandas scu asservandum canonicis et capitulo tuae istius Metropolitanae, sive episcopalis Ecclesiae, statim ac illas acceperis, extradera ct notificarc non praetermittas, ut quotiescumque memoratus casus evenerit, qui facultates praedictas in bonum istius dioecesis exercere valeat minime desit (1).

342

t o.i<re- C/ " 4

S. C. de Prop. F. *Ij Martii* /747 (C. G.). — S. C. iuslissimis de causis adducta constituil ne Procuratoribus missionariorum regularium consueta pecuniae subsidia persolvantur nisi prius certo documento ostenderint, atque exhibuerint numerum missionariorum, qui revera in missionibus obeundis occupantur.

Insuper eadem S. C. censuit ac decrevit Litteras Encyclicas dandas esse Praefectis Missionum ut singulis annis describant numerum missionariorum, qui ipsis subiecti sacras missiones exercent, ct etiam dc illorum moribus, integritate vitae ct diligentia sincerum testimonium ad S. C. transmittant.

Denique iussit commendari magnopere, ac praecipue Episcopis ct Vicariis Apostolicis, ut certam faciant S. C. si aliquis fortasse cx missionariis muneri suo minime satisfaciat, vel suis moribus ct exemplis offensionem ct scandalum praebeat.

343

arce matrimonii ototcMBMi «t /CQvXUllOAt*.

Ex Litt. Apost. Bened. PP. XIV. /A *Ifaii* (ad Episcopos Poloncak)... — Munus, quod ad proprium parochum iurc spectat, interessendi matrimoniis celebrandis, per se ipse parochus, nisi legitima gravissimaque de causa impeditus, obire tenetur.

Onus pariter proprio parocho iniunctum est ut, antequam denunciationes de ineundo matrimonio publice in ecclesia inter Missarum solemnia fiant, ipse tum sponsum, tum sponsam scorsim caute ct, ut dicitur, ad aurem explorare studeat an cx voluntate, sponte ac libenter, ct vero cum animi consensu in matrimonium vieillira coniungantur ; nec non ut, quantum fieri potest, inquirere nitatur ullumne ct cuius genens impedimentum inter contrahentes intercedo! ; aliisne fidem sponsionemque alter cx contrahentibus dederit ; an dc codsensu parentum filii filiaeque familias contrahant. Haec, oliaque huiusmodi momenta postquam parochi accuratissime exploraverint, si aliquod eorumdem momentorum sive deficere aut nocere posse deprehenderunt, suspensis interca denuntiationibus, illud, quod obstare possit, deferre tenentur ad proprium Antistitem, qui, prout res postulaverit, pro auctoritate muncrisque sui debito, opportune provideat.—Quod si parochi nihil quod denuntiationibus publice et dc more faciendis obstet, tuto animadverterint, tunc illas per tres festos dies continuos in ecclesia inter Missarum solemnia, iuxta tam Concilii Lateranensis sub fcl. record. Innoccntio Papa IIL praedecessore nostro, quam Concilii Tridcntini praescriptum, proponent, ut impedimentum, si quod prius resciri non potuerat, ab interessentibus auditoribus indicetur.

Etsi autem Antistites super ovibus sibi commissis vigilias, ca, quam ante diximus, salutari ratione, custodientes, non ignorant, matrimonium coram quolibet sacerdote non parocho, facta illi copia, dataque licentia, sive a proprio parocho, sive a loci ordinario Antistite, validum esse, auctoritatemque super denuntiationibus dispensandi, atque ut una pro tribus, ct ne una quidem, urgente legitima gravissimaque causa, denuntiatio fiat, permittendi, sc habere ; tamen diligentissime cavent, ne ad libitum hac sua auctoritate, tum super denuntiationibus dispensandi, tum cuilibet potius sacerdoti, quam proprio parocho facultatem, ut in contrahendis matrimoniis intéressé possit, committendi, nisi ubi ineluctabilem necessitatem ita exigere animadverterint, utantur. Immo cum, ut praemissum est, commissionem huiusmodi necessario dandam esse perspexerint, eam non statim, sed postquam cx adhibitis diligentiis, acceptisquc cenis notitiis, sibi tuto constiterit nullum inter contrahentes interponi impedimentum, impertiuntur.

Quoad dispensationem vero super denuntiationibus, semper prae oculis Concilii Tridentini decretum de reformatione matrimonii habentes, apertissime intclligunt, facultatem in huiusmodi dispensationibus ctfraenatam immoderatamque sibi nullatenus inesse, sed facultatem ad prudentiae rationem, legitimarumque causarum emergentes occasiones dirigendam, caquc caute uti, ita ut hac in re semper recitent haec eiusdem Concilii Tridentini verba : *Quod si aliquando probabilis fuerit suspicio, matrimonium malitiose impediri posse, si tot, nempe tres praecesserint denuntiationes ; tunc vel una tantum denuntiatio fiat, vel saltem parocho ct duobus, vel tribus testibus praesentibus, matrimonium celebretur. Deinde ante illius consummationem denuntiationes in ecclesia fiant, ut, si aliqua subsunt impedimenta, facilius detegantur.*

(1) V Conuitutionei Bened. XIV. *Et* »ubKmi (i6 hn. I7H) « *Q‹'am tx tMmi* (8 Aug. 17$$).

344

S. C. de Prop. Fide zp *Augusti 1743* (C· θ·)· — Denominationem *Missionarii Apo·stolid* non competere nisi alumnis Collegiorum Pontificiorum, aliisque sacerdotibus ad Missiones exercendas deputatis per speciale decretum Sacrae Congregationis.

345

Const. Bened. PP. XIV. 2 *Febr. 1744.* (Pko rkgno Srrvcak aeiisquk FINITIMIS RROÎONÎhus). — Inter omnigenas calamitates, quibus txotJmm. Ecclesiae filii sub infidelium dominatione degentes undique opprimuntur, quibusque omnibus paterna charitate compatimur; non aliae magis animum nostrum sollicitant, atque urgent, quam quae sunt cius generis, unde animabus Christi sanguine redemptis perditionis occasionem oriri, ct Catholicae Fidei, disciplinaequc integritati detrimentum inferri posse veremur. Ex quibus cum illae, quas in Serviae regno sub durissimo turearum iugo iamdiu sustinetis, Venerabiles Fratres, dilecti filii, multis ex partibus alias ad aures nostras pervenerint; tum vero novissime per Venerabilem Fratrem loannem Baptistam, electum a Nobis, et constitutum Archicpiscopum Scopiac distinctius expressae, ac pene ob oculos nostros expositae, incredibili Nos dolore affecerunt. Licet enim inter gravissimas vexationes, ct persecutiones ab infidelium crudelitate, ct schismaticorum odio illatas, assiduam Pastorum istius Regni vigilantiam, ac sollicitudinem in proprios greges, firmamque populorum in fide ac pietate constantiam commendare, immo ct admirari iu wnrrl fidei debuerimus; plurcs tamen dolendi causas Nomegrintemct bis attulerunt, tum nonnullorum ex illis infraddapiinsm. cta, et fluctuans, vel etiam arbitraria, in maximi momenti rebus, agendi ratio; tum invecta inter plerosque fideles, ex alienigenarum consortio, morum, ac disciplinae corruptela; praesertim vero turpis Christianae professionis occultatio, ad infidelitatem accedens, qua plurcs in istis regionibus uti, temporalium damnorum timore, perhibentur.

^hop.Yide «t Debuerant quidem pleraque ex iis, quae Cndiii Albani, contra fidei ct morum puritatem inter istarum ecclesiarum fideles irrepsisse dicuntur, vel anteverti, vel introducta corrigi, atque emendari, per satis notas Pontificii ct canonici iuris sanctiones, et per Apostolicac Sedis decreta per organum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum saepius emanata; potissimum vero per ca, quae statuta fuerunt in Albapo Concilio, quod sub fcl. recordat. praedecessore nostro Clemente XL, ab istius Regni primate pro universo clero, et populo Albaniae, ct Scrviac, indictum, et celebratum fuit. Idcoquc praedictas omnes iuris ecclesiastici, ct Sedis Apostolicac leges Vobis omnibus in memoriam revocantes, carumquc studium, et observantiam impense commendantes; praedictum Concilium Albanum vestris praecipue rebus, ac temporibus accommodatum, ct opportunum, omnino teneri, ac per omnia observari praecipimus; volentes, ut omnes istius Regni Archiepiscopi, Episcopi, parochi, ct missionarii, ct reliqui animarum curam habentes, aliquod illius exemplar apud se habeant, atque ad illius normam suos, et populorum mores exigere studeant, ct conformare. Attamen ut graviores abusus ad fidei, morum, ac rituum integritatem pertinentes, quae cx istis regionibus ad nostram notitiam in specie pervenerunt, penitus tollantur, ac perpetuo eliminentur, postquam eosdem accurate, ac diligenter per nosmetipsos perpendimus, examinavimus; ca, quae sequuntur, decreta, non sine Venerabilium Fratrum nostrorum consilio, perferre, ac vobis dcnunciarc statuimus; quorum dispositiones a vobis omnibus, ad quos attinet, utpotc utiles, ac necessarias, libenter amplectendas esse in Domino confidimus; et nihilominus auctoritate Apostolica exactissime impleri, ct custodiri mandamus.

Alia iniungit Pontifex.

1. Ordientes itaque a ncgociis fidei, sine qua impossibile est placere Deo, omnibus et singulis istius regni fidelibus, qui Ecclesiae catholicae communionem retinere cupiunt, districte praecipimus atque iubemus, ut caveant, ne ad occultandam, quum licitum et necesse est aliquando, Christianae religionis professionem, aliqua faciant, aut admittant contra cvangelica praecepta, ct instituta; praesertim vero, quae protestationem includunt mahumeticae sectae; idcoquc si circumcisionem susceperint, sciant, quod Christus ipsis, Apostolo attestante, nihil proderit. Nomina turcica, quorum nec memores esse deberent per labia sua^ assumere: abominanda infidelium templa, quae moschaeas vocant, frequentare: ecclesiasticorum iciuniorum dies carnium esu profanare, ct haec eo line, ut mahumetani credantur, prorsus devitent. Haec enim omnia, etsi fides Christi in corde teneatur, fieri nequeunt, sine Mahumetis errorum simulatione, sinceritati Christianae contraria, quae mendacium in re gravissima continet, ct virtualcm fidei negationem, maxima cum Dei iniuria, proximique scandalo, includit.

Contra illiciunt fidei occultationem.

De circumcisione.

De nominibus turcici·.

De accessu ad moschaeas.

De vetito esu carnium.

2. Multo vero magis, quum a publica potestate interrogantur, illicitum sibi esse sciant mahumeticae sectae se addictos profiteri; sed illud noverint esse tempus, quo cos oportet, sumentes scutum fidei, non solum corde credere ad iustitiam, sed etiam ore Christum confiteri ad salutem; alioquin si cum coram hominibus negare ausi fuerint, et ipse negabit cos coram Patre suo.

Illicitum fidelibus M profiteri mahumetanos.

Nr/ai n«rv rwnniej •rpeere.

3. Impius pariter, et illicitus est illorum Scrviac Christianorum abusus, qui, cx hac vita migraturi, cadavera sua turearum sepulturis mandari cum istorum assistentia, et mahumcticis adhibitis ritibus permittunt, aut iubent. Etenim si Christum in vita erubescere minime debent, quanto minus quum eiusdem tremendo indicio sistendi sunt ; nc ct ipse corumdcm coram aeterno suo Patre erubescat.

Moa"> *ct* nr »q rofllrnt· «rat«9.

4. Munus itaque Episcoporum, parochorum, ct missionariorum erit, serio Christianos illos, qui supradicta, cum ingenti fidei iniuria, nefarie praesumunt, docere ct admonere ; quod frustra sibi dc christianae legis custodia, ct zelo, deque filiorum in eadem educatione blandiantur ; quoniam vel in uno istorum deficientes, facti sunt omnium rei. Itaque ipsis aperte denuntient, quod quisquis metu cuiuslibet potestatis, vel temporalium amittendorum formidine, fidem suam prodit, iram Dei super se provocat ; seque, nisi resipiscat, ab omni salutis spe extraneum reddit ; quoniam magis limet hominem, quam Deum, ct momentanea retinere, quam aeterna acquirere mavult. Si qui autem obstinati in huiusmodi via impiorum pergere velint, incapaces erunt Sacramentorum in vita, ct si impoenitentes decesserint, suffragiorum post mortem ; ad quae nullus Ecclesiae minister illos admittere praesumat alioquin a proprio Episcopo canonicis poenis, ad praescriptum etiam supradicti Albani Concilii, plectendus erit.

Dc tnalifhboi Ci n iitrctt de- guiUbuitt Idem CeUntlbw».

5. Arcendae pariter a Sacramentis Ecclesiae sunt illae mulieres, quae nuptiarum nomine in turearum contubernium admissae, celantes christianae religionis professionem, ibi vitam agunt ab omni religionis exercitio remotam ; cisquc a Pastoribus denunciandum est, nc salutis aeternae fiduciam collocent in ea fide, quam, sine operibus mortuam, in corde tantum utiliter conservare posse sibi persuadent.

D< baptismo t· ltoevm praedi· etaram roaWent».

6. Istarum vero filios, quos parochis baptizandos exhibent, ubi eorum vitae periculum imminere videatur, sacro lavacro abluere praedicti parochi minime dubitent ; admonitis matribus, ut, si convaluerint, ipsos in Christiana religione educare sedulo curent. Dc iis vero, qui validam, ac vivacem corporis constitutionem praeseferunt, ct nullo superstitioso fine, sed unico salutis obtinendae voto ad baptismum **t** supradictis matribus offeruntur ; quoniam impossibile est singulis rerum circumstantias expendere, quae suadere possunt, vel cos in cvangclicae legis et fidei cultu perseveraturos, vel Christiana educatione ab huiusmodi matribus fraudatos, mahumetani patris impietatem sequuturos esse ; perpensis etiam infantilis aetatis periculis, ob quae tertiam plerumque hominum partem ante completum decennium extingui ferunt ; nihil expresse tabendum censemus ; Ecclcsiacque ministros dumtaxat hortamur, ut invocato cum gemitibus lumine Spiritus Sancti, iuxta illius ductum, et prudentiae suae dictamina se gerant. Quod si cos ad Baptismum admitti posse crediderint, nc omittant matribus inculcare districtam obligationem, qua tenentur, huiusmodi Ecclesiae filiis, si ad rationis usum pervenerint, nolam facere veritatem Dei, eosdemque in disciplina, ct correptione Domini educare.

De ruttrimoniii clandestini·.

7. Illud etiam grave, ac permolestum auribus nostris accidit, Concilii Tridentini decreta de Sacramento .Matrimonii ab aliquibus non observari in istis regionibus, in quibus debitam eorum publicationem iamdiu se.juutam fuisse, ipsius Albani Concilii testimonio comprobatur. Itaque omnes istarum partium fideles supradictis decretis teneri declarantes, irrita omnino, ct nulla esse definimus practensa matrimonia, quae coram solo turearum iudicc, *Caddi* dicto, vel etiam absque isto, per solos sponsos, et non ad praedicti Tridentini Concilii praescriptum contrahuntur. Quique huiusmodi nullas, et clandestinas nuptias contraxerint, ct post contracta» convivunt, tamquam in illicito concubinatu versantes, (nisi de praeterito poenitentiam agant, ct iusto .Matrimonio in facie Ecclesiae iungantur), a Sacramentorum participatione arceri praecipimus.

Illicita renova· lio matrimonii turcico ritu.

8. Matrimonio autem a fidelibus rite contracto, eisdem minime permittimus, nc quidem ob causam uxorum a turearum raptu servandarum, idem coram *Caddi* per procuratores turcico ritu renovare ; nisi tamen mahumetanus nuptiarum ritus sit mere civilis, ct nullam Mahumctis invocationem, aut aliud quodcumquc superstitionis genus includat. Etsi enim non per se ipsos, sed per procuratores id peragant ; nunquam tamen illius delicti insontes haberi debent, quod ipsorum auctoritate, vel mandato committitur.

Dc matrimonii reclamations u».

g. Quoad proclamationes vero a Tridcntino Concilio statutas, licet in Scrvia minime usu firmatae asserantur , quum tamen in praclaudato Concilio Albano parochis etiam Serviac praescribantur, adempta dispensandi facultate extra urgentis necessitatis occasionem ; Nos idem omnino, quum fieri potest, observari praecipimus.

Inj»ltwhIbihuR.

to. Quod si alicuius fidelis uxor ad turcas confugiat, ct cum aliquo ex istis nefarias nuptias contrahere audeat, non licet viro aliam uxorem in illius locum ducere ; quum matrimonium, iurc divino, coniugibus superstitibus, indissolubile, per huiusmodi mulieris facinus minime dissolvatur. Unde qui in tali casu alteram ducit, moechatur, ct nisi ab ca omnino separetur, a Sacramentis arcendus est.

muiieribn· raptl<‘

it. Et quidem dc huiusmodi mulierum salute, nisi poenitentiam agant, quid iudicandum sit, omnibus patet. Dc mulieribus autem Christianis a tureis per vim raptis, iisdemque

violenter, vel in pueritia nuptis, quae nullo sacramcntalis fidei iure coniunctac in illicito concubinatu cum infidelibus perseverant, idem omnino statuimus, quod in praedicto Concilio Albano decretum fuit; ut scilicet illis Ecclesiae Sacramenta denegentur ; nulla ratione habita, vel praetensae illarum in Christiana fide perseverantiae, vel violentiae in puerili aetate a tureis illatae, vel etiam quod unicae, aut potioris, ct iustac uxoris loco a tureis habeantur ; quum ista nullum ius tribuant in concubinatu et fornicatione degentibus, ad percipienda Sacramenta; nuilamque sacerdotibus ad eadem indignis ministranda praebeant facultatem.

Citcndâ in *i*iprtutionibui BJîrin. concc-Jodii.

12. Circa dispensationes matrimoniales, caveant Episcopi, et missionarii Serviac, ne facultatibus sibi ab hac Sancta Sede communicatis inconsulte, vel erga immerentes utantur; neve terminos suae potestatis transiliant. Nullas itaque dispensationes concedendas esse statuimus illis Christianis occultis, de quibus dictum est, quod mahumcticos simulent ritus : etenim isti, quum Christum erubescant, gratiarum Ecclesiae, quae Christi sponsa est, indignos se faciunt. Praeterea nullas dispensationes concedant in iis casibus, quibus matrimonia iuxta ritum Ecclesiae catholicae, ut supra dictum est, et valide, ct sancte celebranda non esse praeviderint; tunc enim non dispensationes, sed dissipationes, ct incontinentiae fomenta essent, a quibus fidelis, prudensque minister Christi omnimode abstinere tenetur.

ty dupcnutio· «iiper Impedi-tuito publicae ImcbUUb.

13. Specialiter autem advertant, eam facultatem inter cactcras ipsis communicatas, non reperiri, dispensandi scilicet super impedimento iustitiac publicae honestatis, proveniente cx matrimonio rato, quod alias inter alterutram pariem, et alterius consanguineum in primo gradu, intercesserit, sed ante consummationem vel morte, vel aliter legitime solutum fuerit. Hoc enim impedimentum fortius est eo, quod ex sponsalibus oritur ; idcirco ab huiusmodi dispensatione concedenda abstinere debebunt.

De interventu upliit torcano.

14. In celebratione nuptiarum observentur tempora ab Ecclesia Catholica praescripta. Quod si infra vetitos dies mahumetani suas nuptias celebrantes, aliquem cx fidelibus officii causa invitaverint ; quoniam Ecclesiae praecepta ad cos, qui foris sunt, minime pertinent; non prohibentur catholici Scrviac, Christianam modestiam sccum ferentes, illis intéresse ; dummodo fieri possit absque Creatoris iniuria, ct offensione fidelium et Ecclesiae Dei ; ct nulla in turearum nuptiis Mahumetis invocatio, nullique superstitiosi ritus intercedant, quibus invitati, ore, vel opere iungi debeant, ct consentire. Quae tamen infidelium consortia, ct profana convivia, si quantum poterunt, devitare curaverint, multa sane animarum pericula praecavebunt.

15. Quod pertinet ad cognationem spiritualem ; sapientissima Tridentini Concilii decreta, quacumque in contrarium consuetudine minime obstante, in Servia omnino observari mandamus. Itaque ncc eam, quae oritur cx Sacramentis Baptismi, ct Confirmationis, ultra personas, et gradus ab eodem Concilio praefinita, extendi permittimus ; nullam vero spiritualem cognationem aliunde oriri, et in specie cx assistentia matrimonio praestita, etiam ad contrahentium invitationem, sicuti nec inter eos a quibus capilli pueris primo tondentur, expresse declaramus. Urget enim ratio praedicti Conciliaris Decreti ; ne scilicet propter multitudinem prohibitionum, contingat saepius, in casibus prohibitis ignoranter contrahi matrimonia, in quibus vel cum peccato perseveretur, vel quae cum scandalo dirimi debeant. Quod cum sapienter statutum fuerit circa ca spiritualis cognationis genera, quae iam in Ecclesia recepta erant ; multo maiori ratione obtinere debet in aliis huiusmodi speciebus, quae in Ecclesia Catholica ignotae, infectum a schismaticis principium habent, quorum est alligare hominibus onera gravia, ct importabilia, digito autem suo ca non movere. Itaque et istorum scandalum, si quod acceperint ex huius Decreti inter fideles observantia, secure contemnendum est.

De Impedimento cognationi» epirituilla.

16. Dc sacris autem ritibus, in quibus istarum regionum Ecclesiae, Romanam hanc, reliquarum omnium Matrem, et Magistram, in speculum sibi, et exemplum proponentes, non alio quam Romano Missali, Rituali, ac Coeremoniali uti perhibentur ; hortamur Vener. Fratres Archiepiscopos, ct Episcopos, ut nihil in huiusmodi tuta, ac laudabili consuetudine immutari, ct tam in Sacrorum celebratione, et Sacramentorum administratione, quam in benedictionibus, ct exorcismis, non aliis quibusque aliunde petitis ritibus, caeremoniis, et precationibus, quocumque praetextu, aditum reserari permittant.

De aacrorum rituum obacrrintia.

17. Videant autem, nc forte inanes, aut leves timendi causae illae sint, quae passim afferuntur, pro omittendis in Baptismatis administratione coercmoniis a Rituali Romano praescriptis ; quas etiam, quum ex veris, gravibusque causis praetermitti contingat, primo quoque tempore suppleri curabunt. Neque enim sine gravi peccato negliguntur tam magni ponderis, tantaeque antiquitatis Ritus, atque ad reverentiam Sacramento conciliandam maxime nacessarii.

De Baptiimatis caeremoniis 1er·vandi».

18. Curandum est etiam, ne extra casum necessitatis, iustique timoris ab infidelibus mcussi, communis, et naturalis aqua, vel etiam ca quae pro lustrationibus benedicitur, in Baptismi administratione adhibeatur; ac temere omittatur usus aquae ad hunc praecise effectum benedictae iuxta praescriptum Ritualis Romani.

Hbu>.

Vix cnim sine maxima iniuria, vel inani timore (iuxta sensum ctiam Albani Concilii) evenire potest, ut in ecclesiis parochialibus, ubi illac cxistunt, baptismales fontes, statutis temporibus, ct ritibus non benedicantur, aut sacrorum oleorum ad hoc sufficiens copia non suppetat.

19. Invigilent ctiam, pro pastoralis muneris implemento, ne fidelibus quocumque in loco degentibus sacerdotes catholici desint, qui ipsis in Paschatis solemniis sacrosanctam Eucharistiam ministrare possint : turn ut Lateranensis Concilii pro omnibus utriusque sexus fidelibus decretum observetur; tum ut in communi totius Ecclesiae de Resurrectione Domini laetitia, huc vivifico pabulo, quod symbolum quoque unitatis est, Ecclesiae filii roborentur, ac nutriantur. Quod si propter locorum, ct temporum infelicitatem eveniat, ut infra duas hebdomades, quae a Dominica Palmarum ad Dominicam in Albis intercurrunt, nullatenus id fieri possit ; tunc, ut eidem praecepto vel in Quadragesima, vel in solemniis Pentecostes, praeviisque diebus, iuxta proprii sacerdotis consilium, a populis istarum Serviae regionum satisfieri valeat, harum Litterarum tenore concedimus, ct indulgemus.

Ik Ommaûrfynt idtnaorare

20. Dolenter vero nimis accepimus, vel adeo desertas, ct ruinosas esse istarum Regionum ecclesias, vel adeo insolescere infidelium furorem, ut Sanctissima Eucharistia neque decenter, neque tuto, ut par est, asservari possit ; unde eveniat, ut plcrique fideles infirmi, absque salutari Viatico, naturae debitum solvant. Porro gravissimo huic malo, quantum fieri potest, occurri, et provideri debet. Quamobrem infirmorum notitia per parochos anxia diligentia est inquirenda, non tantum pro iisdem Poenitentiae Sacramento expurgandis, christianisque monilis, ac spiritualibus consolationibus iuvandis, ac sublevandis ; verum ctiam, ut Sanctissimo Christi Corpore reficiantur, atque ad extremum agonem subeundum muniantur. Itaque ubi alicui ex fidelibus mortis periculum instare perspiciant, praedictum Sacramentum Eucharistiae quamprimum ipsi ministrent ; et si quidem sine periculo possint, ab Ecclesia sumptum, si aliqua ibi extiterit, ad infirmi domum deferre debent ; cum extra summum necessitatis casum apud infirmos in aedibus non sacratis Missam celebrare non liceat.

21. Dum autem sacerdos tantum Sacramentum ad infirmos defert, decreta in Albano Concilio promulgata adamussim observet, quibus praecipitur, ut inductus superpellicco, stolaque utrique humero circumscpta, ct praecedente uno saltem lumine, hymnos, et psalmos submissa voce recitans, in sacra Pixide, vel in Calice mundo, velamine cooperto, ambabus manibus illud Mnte pectus tenens, devote deferat. At ubi (sicut ibidem additur) turearum vis praevalet, et iniquitas; sacerdos stolam semper habeat propriis coopertam vestibus ; in sacculo, scu bursa Pixidem recondat, quam per funiculos collo appensam in sinu reponat; ct nunquam solus procedat, sed uno saltem fideli, in defectu clerici, associetur.

22. Denique circa sepelienda fidelium cadavera omnes turearum superstitiones deviten- Vitandas acpatitionct le f peliendii U llum cadiTcr bu».
tur ; a quibus profecto impuram originem trahunt superstitiosi quidam ritus, veluti lotiones, quae incenso thure, et certarum precum recitatione, quae a catholica improbantur Ecclesia, peraguntur. Itaque abstinentes, quantum poterunt ab omni specie mala, ct infidelium imitatione, discant istarum regionum populi, nihil in huiusmodi ritibus contineri, quod necessarium sit ad defunctorum salutem, atque suffragium. Turearum vero dicteria et cachinnos, inanesque schismaticorum sermones pro nihilo habeant.

Adhonalionu

23. In aestimandis autem periculis, quorum interventu in supra cnunciatis rerum generibus, ecclesiasticae disciplinae rigorem relaxari posse declaravimus, universos istarum regionum fideles, praecipue vero animarum Pastores monemus, itidemque rogamus, ut abiectos animos Christiana virtute erigentes, quid vere timendum sit, quid contemnendum, examinent ; ct non in angustia, et metu terrenarum potestatum, sed in amplitudine charitatis, ct ardore dilectionis, quae foras mittit timorem, Dei ct Ecclesiae praecepta observent, ct animarum curam administrent. Quod si solam turearum insultantium formidinem, aut levium incommodorum periculum, ad transgredienda Christianae professionis instituta, vel ad negligendum animarum sibi creditarum regimen, iustam sibi causam esse iudicaverint ; vere de ipsis dici poterit, quod ibi trepidaverunt timore, ubi non erat limor. Idcirco Venerabiles Fratres Archiepiscopos, et Episcopos, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesias istas gravissimarum calamitatum cumulo vexatas, hortamur in Domino, ct obsecramus, ut inanes huiusmodi timores ex inferiorum Ecclesiae ministrorum, omniumque fidelium pectoribus excutiant, eosque erigant, atque excitent ; ut calcabis aeque mundi blanditiis, atque terroribus, per arduam, angustamque semitam Christum Ecclesiae Cxput, ad sanctificationis fastigium invitantem, constanter sequantur.

24. Agnoscant porro singularem in ipsos Dei nostri misericordiam, qui dum terribili iudicio in aliis regionibus infidelium dominationi subiectis Christianam religionem penitus conculcari, ct extingui permisit ; in isto tamen Serviae regno veritatis suae lumen vigere voluit, quo respicientes homines in angustiis, ct tribulationibus constituti, ct consolationem acciperent in hac vita, et ad meliorem, ac beatiorem aliam assequendam perducerentur.

15. Itajuc, Venerabiles Fratres, dilecti filii, cogitate ctiam atque etiam, ct praecavete, nc per ingrati animi vitium, divinae erga vos pietatis fluenta siccentur ; ct auferatur a vobis Regnum Dei, cuius legibus obtemperare, et recte constitutos mores servare contempseritis. Quod si supra exposita decreta, quib is vestram agendi disciplinam ad sanctissimarum Ecclesiae legum puritatem cupimus revocare, quaeque vobis omnino cxcqucnda per has litteras nostras auctoritate Apostolica denunciamus, gravia vobis videbuntur, ct importabilia ; videte nc ad leve Christi onus, ac suave ipsius legis iugum, eam gravitatem, ct molestiam vestra opinione transferatis, quae cx superaddita temporalium bonorum, vel retinendorum solicitudine, vel acquirendorum cupiditate, proficiscitur. Ilace si abicccritis, ct mundi servitutem cum ea, quam Christo professi estis, minime conciliandam esse duxeritis ; profecto levia vobis omnia, et expedita in Christianae legis observantia videbuntur. Fidelis est autem Deus, qui non patietur vos ab infidelibus vexari, ac tentari supra id, quod potestis ; sed faciet ctiam cx tentatione proventum ; ct momentanea tribulationum vestrarum aeterno gloriae cumulo abunde rependet. Quod a Patre misericordiarum, ct Deo totius consolationis vobis cx animo adprecantes, Apostolicam Benedictionem vobis omnibus amanter impertimur.

346

tk onici comeh εοα permiu-übîi* lc u

Ex Litt. Ap. Bened. PP. XIV. ‹V fuIII /74/ ----- (AD ARCKIBP. COMPOSrKLL.)... Ex<-

m'a paterna caritate complectimur adeo obscrvantissimos Romanae Sedis Hispanos, tantique fecimus obsecrationes tuas, ut occurrere anxietati vestrae libenter adieccrimus animum, ct Nos ipsi quaestiones abs te propositas dirimendas constituerimus. Sic autem sc habent : —

1. *Utrum quae in antedictis nostris litteris in forma Brevis dc unica comestione, et de epulis non permiscendis praescribuntur,* (K. *n, 328) sub gravi etiam praecepto prohibeantur.* — Respondemus: Concedentes facultatem vescendi carnibus tempore vetito, sub gravi teneri easdem facultates non aliter dare quam geminis his adjectis conditionibus, videlicet unicae in diem comestionis, et non permiscendarum epularum. Eos vero qui huiusmodi facultatibus utuntur, sub gravi ad binas ipsas conditiones implendas obligari.

2. .4/1 *ii quibus concessum est vesci carnibus, possint in vespertina refcctiuncula ea quantitate carnis vesci quae ieiunantibus permittitur.* — Respondemus: Non licere, sed opus habere eo cibo, caque uti portione, quibus utuntur homines ieiunantes rectae meticulosae conscientiae.

3. *An qui ieiunit tempore vesci carnibus permittuntur, et unica comestione uti debent, horam ieiunantibus praescriptam servare opus habeant.* — Edicimus observandam iis esse.

4. *Quaenam sint epulae licitae, quae vetantur cum interdictis coniungi.* — Respondemus : Epulas licitas pro iis quibus permissum est carnes comedere, esse carnes ipsas; epulas interdictas esse pisces, ideoque utrumque simul adhiberi non posse. Piscibus tamen edendis non interdicuntur ii quibus datur tantum facultas adhibendi ova et lacticinia.

5. /lu *praescriptum de utroque epularum genere non miscendo, dies quoque dominicos quadragcsimales complectatur.* — Affirmatur complecti.

6. *Utrum haec lex ad cos quoque pertineat qui ex Bulla Cruciatae edere possunt ova ct lacticinia.* — Rescribimus ; Nihil in pracnunciatis nostris Ap. Litteris statutum esse quod respiciar gratiosum Cruciatae Diploma. Quare qui eo gaudent, illius tenorem stricte et considerate perpendant, cx ciusquc sententia se gerant. Caveant autem ne inani quapiam excusatione sese solutos esse arbitrentur praescriptis ibi legibus.

7. *Utrum memorata duo praecepta urgeant extra Quadragesimam.* — Respondetur: Urgere extra Quadragesimam utrumque praeceptum; illud scilicet unicae comestionis, cum reliquis legibus in secundo ct tertio ad haec postulatu responso expressis; ct alterum non permiscendi epulas licitas cum interdictis, ut in quarto postulato definitum est.

347

Const. Bened. PP. XIV, /2 *Sept. 174/.* fXcnras.buimt'

— Omnium sollicitudinum, quae demandatum Nobis, divino pronus consilio, nulloque merito nostro, supremi, universalisque Pastoris gravissimum praeter modum formidandumque constituunt, potissima sane, quaeque magis animum nostrum exstimulat, Nosque perpetuo trepidantes ct anxios habet, ea est, ut concreditum Nobis Fidei depositum, integrum, illibatumque servemus; ideoque omne studium nostrum, operamque in id conferamus, ut late diffluentes super faciem terrae coelestis doctrinae latices nullo aut corruptelae luto, aut erroris inficiantur veneno, dumque evangelica lux undequaque diffunditur, nulla forte gentilitatis superstitione obumbretur; atque ut ii, quos e potestate tenebrarum erutos, confractis ferreis infidelitatis vectibus, in admirabile lumen suum vocavit misericors Deus, in spemque evexit aeternae salutis ct haereditatis, corde credentes ad iustitiam, operibusque quod credunt comprobantes, ct mystici Corporis Christi, quod est Ecclesia, digna sc membra exhibentes, id ipsum dicant, ut Apostolus exoptabat ardenter, et sint perfecti in eodem sensu, et in eadem

sententia. Hinc cum primum Altissimo placuit humilitatem nostram ad summi Apostolatus apicem evehere, nulli unquam labori parcere decrevimus, quem non solum ad propagandam in omnem terram Fidei ct salutis scientiam, sed etiam al unitatem spiritus et doctrinae inter fideles ubique fovendam et confirmandam, vel sicubi opus esset, reconciliandam ct stabiliendam, opitulante Deo, proficuum ct necessarium fore deprehenderemus.

Verum quum eam ob causam ad extremas usque orbis terrae plagas mentis nostrae obtutus dirigeremus, cosque peculiariter figeremus in novella illa germina christianitatis, quae, divina irrorante gratia in novis ecclesiis Regnorum Madurensis, Mayssurcnsis, ct Carnatensis dudum pullularunt, non parvam Nobis inde laborum atque curarum materiem allatum iri verebamur, dum animo recenseremus quantum, ct quam diu Apostolica Praedecessorum Nostrorum desudassct industria, ut ex recens coalescentibus praedictorum Regnorum ecclesiis, vanarum observationum, rituumque a Christiana religione abhorrentium zizania radicitus evellerent, atque importunas controversias inter sacros ipsos regionum illarum operarios in re tam gravi exortas, et, quoi magis dolendum erat, inimici hominis opera, nostris adhuc temporibus perstantes, componerent atque eliminarent. Attamen fiduciam nostram collocantes in Domino, qui humanos animos, ubi vult, fortiter suaviterque inflectit; potissimum vero quum, delatis ad Nos argumentis filialis obedientiae, qua plcriquc illarum partium missionarii suprema huius Apostolicae Sedis decreta sc excipere professi sunt, Nobis cxpôsitum fuit, ad omnes demum iis dc rebus controversias sedandas, ac praedictarum ecclesiarum statum componendum, atque firmandum, nil aliud iam reliquum esse, quam ut ad nonnulla postulata, quae ex parte aliquorum operariorum huiusmodi Nobis proponebantur, congruae resolutiones, ct responsiones Apostolica auctoritate prodirent ; magnam in spem erecti sumus, fore, ut, sublatis per opportuna rescripta propositis dubitationibus, ac finitivis demum nostris, ct huius Apostolicae Sedis mandatis atque praeceptis editis ac promulgatis, optatus aliquando finis inq»oncretur diuturnis molestisque dissensionibus, quae praedicationis evangelical in praedictis Regnis olim disseminatae fructum latae inficientes, i sasque novarum ecclesiarum suboles vehementi discordiarum turbine agitantes, eo rem adduxeram, ut tot verbi Dci praecones eximii sine causa adhuc laborasse, largusquc sudores, ct sanguinem ipsum frustra effudisse viderentur.

Ut enim multa praetereamus, quae retroactis temporibus hac in re acciderunt ; graviores quas innuimus, controversiae hoc ipso incunte sacculo eruperunt, seu potius renovatae fuerunt, quum a fel. record, praedecessore Nostro Clemente Papa XÎ. missus, ad Oram Coromandeli appulit bo. me. Carolus Thomas, tunc Patriarcha Antiochenus cum potestate Legati a Latere in Indiis Orientalibus Cornmissarius, ct Visitator Apostolicus, deinde huius S. R. E. Cardinalis Turnonius nuncupatus. Is enim, eo cum appulisset, ad trutinam vocatis nonnullis caeremoniis, quae ab aliquibus missionariis observabantur, vel permittebantur, ab aliis vero tamquam Christianae pietatis spiritui minime conformes reficiebantur, unde discordiarum, ct funestissimarum disputationum semina, exploratis, ea qua par erat diligentia, factis ct circumstantiis, c re Christiana esse, suique officii partes exigere indicavit, plurcs huiusmodi caeremonias gravi interdicto proscribere atque damnare, latoque edicto seu decreto, certam missionariis normam praescribere, quam in excolendo dominico illo agro cuncti servarent, ut divini Verbi semen, praecisis lolio ct vepribus, altas agere radices, ct felicissime posset propagari. Quod quidem a sc editum decretum a Missionum illarum Provincialibus ct Superioribus sub poena excommunicationis latae sententiae, a caeleris vero subditis missionariis sub poena suspensionis a divinis ipso facto incurrendae, inviolabiliter observari, ct execution! mandari praecepit, donec aliter Apostolica Sedes provideret. Exemplum autem decreti ciusmodi est, videlicet :

« *Carolus Thomas Maillard de Tournon,* vîXoκΓ
> *Dei et Apostolicae Sedis gratia Patriarcha*
» *Antiochenus, Ssmi D. N, Clementis divina*
» *providentia Papae XI Praelatus Domesticus,*
> *eiusque Pontificio Solio Assistens, necnon*
» *Sanctae Romanae ct Universalis inquisitionis*
> *contra haereticam pravitatem Consultor, ac*
> *in indiis Orientalibus, et Sinarum Imperio,*
» *Jinitimisque insulis Cornmissarius ct Visitator*
> *Apostol. cum facultate Legati de Latere etc.*

« Inter graviores, quibus premimur, curas
> pro Apostolici Visitatoris munere nobis, licet
» tanto oneri imparibus, iniuncto, ea sane est
> praecipua, cum nos huc missos esse consi-
» deramus ad expurgandum dominicum agrum
> a zizaniis novella Christi germina sulfocanti-
> bus, et de alienis peccatis rationem esse reddi-
> turos, qui aeternam Dei ultionem pro nostris
» nunquam satis expiandis iure formidamus.
> Quamobrem statim atque ad has Indiarum
» oras appulimus, mentis nostrae oculos per
| » vastissimas illas orientales regiones circum-
» ferentes, dum corpus pertinaci morbo iaceret
» detentum, Missionum necessitates undique in-
» quircre curavimus, ut iisdem pro viribus dc
> opportuno remedio prospiceremus. Et quidem
» merito inter primas nostrae sollicitudini oc-
> currcrunt novae Domini vineae in Regnis Ma-
» durensi, et Mayssurensi, rcccntiusquc Carna-
> tensi, iisdem fere legibus, parique labore ab

cvangclicis Societatis Icsu operariis lusitanis ct gallis plantatae, ubi inter ethnicorum, atque gentilium persecutiones, ac inter tot vitae asperitates, virentes germinant Evangelii palmites, assiduis missionariorum sudoribus irrigati, Illuc sane fuissemus, non minus laboris, quam gaudii in Christo Iesu participes esse vehementer cupientes, nisi hoc nobis diuturna infirmitas prohibuisset. Quod autem per nos ipsos immediate obtinere non licuit, exhibitum erga nos, et S. Sedem Apostolicam obsequium α Patribus Venantto Bouchet Carnatensis Missionis Superiore, ct Carolo Michacle Bartoldo madurensc missionario, viris doctrina, ct propagandae Fidei zelo praestantibus, opportune suppeditavit. Enimvero cum ab iliis, in moribus, lingua, et religione istarum regionum ex longd in his vitae consuetudine apprime versatis plura certius cognoverimus, quae eosdem palmites enerves reddant, et fructu vacuos, utpote qui gentilium vanitatibus magis inhaereant quam viti, quae est Christus, in multo experimento tribulationis abundantia gaudii nostri fuit. Rebus itaque maturo examini suppositis, dictisque Patribus oretenus ac in scriptis fuse auditis, atque Dei ope publicis precibus implorata, ut Fidei puritati, spiritualique Christianorum proventui salubriter in Domino consulamus, utque fiat oblatio gentilium accepta, ct sanctificala in Spiritu Sancto, ad praesens Decretum auctoritate Apostolica, etiam cum facultate Legati dc latere, devenimus.

<jfu Biplhrni iJminiitnHoncra.

< Et a Sacramentorum administratione exordium sumentes, districte prohibemus, ne in baptizandis tam pueris, quam adultis cuiuscumque sexus et conditionis, omittantur sacramcntalia, sed omnia palam adhibeantur, et signanter saliva, sal, ct insufflatio, quae ex Apostolica traditione Catholica Ecclesia recepit, ac ob recondita in his sacris caeremoniis divinae erga nos bonitatis mysteria, sancte, et inviolabiliter, custodivit ; decreto Sanctae Universalis Romanae Inquisitionis de anno io56 pro Sinis facto, ob diversas rationes et circumstantias, minime obstante.

» Item praecipimus, ut iuxta laudabilem Ecclesiae consuetudinem semper imponatur baptizando a baptizante nomen alicuius Sancti in Marcyrologio Romano descripti, omnino interdictis nominibus idolorum, vel falsae rcligioni poenitendum, quibus gentiles utuntur, ct neophyti hactenus appellari consueverant, antequam essent per Baptismum divinae gratiae renati. Nec parochis seu missionariis sub quovis praetexu liceat, Crucis, Sanctorum, ct rerum sacrarum nomina per translata immutare, nec ea alio idiomate explicare, nisi latino, vel saltem indico, quatenus voces indicae regionis, latinac significationi liquido ct adamussim respondeant.

» Et quia audivimus, Baptismum infantium » ex Christianis parentibus ortorum, eorumdern » incuria saepe saepius diu protrahi, non sine > maximo dictorum infantium salutis discrimi- > ne, monemus evangelicos operarios, ut sacro- » rum canonum memores, terminum breviorem » quam fieri possit, attentis circumstantiis, ge- » nitoribus praefigant, graviter conscientiam » eorum onerantes, nisi filios intra praefixum » tempus ad ecclesiam deferant sacro fonte ab- > luendos.

> Praeterea cum moris huius regionis sit, > uc infantes sex vel septem annorum, inter- aerewma. » dum etiam in teneriori aetate, ex genitorum » consensu, matrimonium indissolubile dc prae- » senti contrahant per impositionem *Tally,* seu » aureae tesserae nuptialis, uxoris collo pensilis, > missionariis mandamus, nc huiusmodi irrita > matrimonia inter Christianos fieri permittant > nec sponsos sic coniunctos cohabitare sinant, > donec completa legitima aetate, ct explorato > eorum consensu, in faciem Ecclesiae, iuxta > formam a Sacro Concilio Tridentino prac- > scriptam, verum ct canonicum matrimonium > contraxerint. Et quoniam apud peritiores im- » piae illius religionis sectatores *Tally* prae- > sefert imaginem, licet informem, *Pulleyaris,* > sive *Pyllaiaris,* idoli nuptialibus caeremoniis » praepositi : cumque dedeceat Christianas mu- > lieras talem effigiem collo deferre in signum » matrimonii, districte prohibemus, nc in po- » sterum audeant *Pally* cum hac effigie collo » appendere ; et nc uxores innuptae videantur, » poterunt uti alio *Tally,* vel Sanctissimae Cru- > cis, vel Domini nostri Icsu Christi, vel Bea- > tissimae Virginis, vel alia quavis religiosa » imagine ornato. Et cum superstitione non » careat funiculus centum ct octo filis conipo- » situa, et croceo succo delinitus, quo plerique » dictum *Tally* appendunt, prohibemus etiam » dictorum filorum numerum et unctionem.

> Caeremoniae etiam nuptiales iuxta harum • regionum morem, tot sunt|, tantaque super- > stitione maculatae, ut tutius remedium aptari > non posset, quam eas omnino interdicendo, > cum undique noxia gentilitatis labe scateant, > ct difficillimum sil eas a superstitiosis expur- » gare. At vero ut faciliori conversionum viae » ct neophytorum commodo, quantum fieri > potest, in Domino indulgeamus, missionariis, > et praecipue Missionum Superioribus iniun- » gimus, ut novis adhibitis diligentiis, severio- » rique calculo, superstitiosa omnia a dictis cae- » remoniis expungant, ita ut nihil inultum re- » linquatur, quod Christianam pietatem offen- • dat, et gentilium superstitionem redoleat, et > signanter, praeter eas, quas audivimus iam » statutas in hac materia ab iisdem missionariis > reformationes, ramus arboris *Aresciomara* • omnino auferatur ; ferculorum numerus, non > minus ac cibi praescripta qualitas, varietur ;

> circuli super caput sponsorum ad tollenda
> maleficia omittantur ; et quod de ferculis
> diximus, de luteis vasis ibidem adhiberi so-
» litis a nobis dictum et prohibitum intelliga-
• tur; fructus etiam vulgo dictus *Cocco,* ex
» cuius fractione, prosperitatis vel infortunii
• auspicia gentiles temere ducunt, vel omnino
> a Christianorum nuptiis reficiatur, vel saltem
» si illum comedere velint, non publice, sed
> secreto, et extra solemnitatem aperiatur ab
> iis, qui evangelica luce docti, ab huiusmodi
» auspiciorum deliramento sunt alieni.

Ht tnekeribftt nurarnwoiibM a Sacras. Poe· •deni ae nan ar- c^rdlt.

• Nullus rite et sufficienter dispositus ar- t
• ceatur a Sacramento Poenitentiae, ad pecca-
» torum remissionem, tamquam instrumento
» divinae misericordiae, a Christo Domino insti-
» tuto, et signanter muliere^ menstruali morbo
• laborantes; non attentis diebus purificationis
» iuxta morem gentilium, cum haec sacra·
» mentalis vera animae purificatio, et non alia
» sit attendenda 4 christifidelibus, eorumque
> pastoribus, quibus praeterea non liceat nec
> per se ipsos, nec per catechistas, nec per
> alios quoscunque, dictis mulieribus prohibere
» accessum ad ecclesiam, vel ad confessarium,
> durante dicta infirmitate, et dicto purificatio-
» nis tempore. Dedecet etiam christianae vir-
> ginis honestatem prima vice dicto morbo la-
» borantis, illum cognatis, vicinis et amicis
• notum facere, ac inverecunde publicare, iisque,
» ethnicorum more et ritu, in eius domum
» collectis, super re tam sordida festum insli-
> tuere. Quocirca huiusmodi celebritates, et
» ritus orthodoxis puellis penitus interdicimus,
» et abolemus, missionariisque iniungimus, ut
» non solum eas, verum etiam genitores mo-
• neant, quam dissona sit virginei pudoris le-
• gibus huiusmodi obscaenn consuetudo, quae
» a gentilium impudentia videtur inducta, ut
» ita labefactata puellarum verecundia, cas ef-
» frenate ad libidinem provocare valeant.

pc ic^roiii et· urn n'ion» |<- •cri« aacro mi- nuterie· »d>0Tin· J»u

» Ferre pariter non possumus, quod a me-
> dicis spiritualibus pro animarum salute ea
» duritatis officia denegentur, quae medici gen-
» tiles, nobilis etiam generis, seu *castae,* pro
» corporis salute praestare non dedignantur in-
> firmis etiam abiectae et infimae conditionis
» vulgo dictis *Pareas.* Quapropter districte man·
> damus missionnriis, ut, quantum in ipsis erit,
» nemini e Christianis aegrotis, quantumvis
» *Pareas,* et vilioris si adessent, generis ho-
» minibus, desideranda relinquatur in infirmi-
» tate copia confessorii ; et nc ingravescentibus
» morbis, cum gravissimo vitae temporalis peri-
» culo, aeternae consulere cogantur, iisdem mis-
» siontrii praecipimus, ne infirmos huiusmodi
> conditionis ad ecclesiam deferendos expectent,
• sed consultius domos, ubi aegrotant, pro vi-
» ribus petant ad eos invisendos, ac piis sermo-
• nibus et precibus, Sacramentorumque pabulo
9 recreandos, atque demum eos in externo vitae
> discrimine constitutos sancto infirmorum oleo
» definiant, absque personarum, aut sexus acce-
> ptione expresse damnantes quamcumque pra-
» xim huic christianae pietatis officio contrariam.

» Non sine maximo animi nostri moerore n* »onuonra
> accepimus etiam, Christianos tympanorum rum taivtak
> pulsatores, tibicines, aut alterius cuiuscum- bw·
» que musici instrumenti sonatores ad idolorum
» festivitates et sacrificia accersiri, ad luden-
» dum, et interdum etiam cogi, ob quamdam
> servitutis speciem erga publicum ab ipsis con-
> tractae per huiusmodi artis exercitium, nec
> facile esse missionariis eos ab hoc detestabili
> abusu avertere. Quocirca considerantes, quam
» gravem rationem essemus Deo reddituri, si
» huiusmodi christifidelcs a daemoniorum ho-
» nore et cultu pro viribus non revocaremus,
> illis prohibemus, ne imposterum audeant, nec
> in pagodis, nec extra, tum occasione sacri-
» ficioruin, tum quarumcumque solemnitatum
> superstitioso cultu imbutarum, sonare, aut
» canere, sub poena excommunicationis latae
> sententiae, cum nullo modo liceat Christi
> famulis Belial inservire ; ideoque missionarii
> non solum eos monere tenebuntur de prae-
> fata prohibitione, veram etiam illam omnino
» execution! demandare, et contrafacientes ab
> Ecclesia expellere, donec ex corde resipiscant,
> et publicis poenitentiae signis patratum scan-
> dalum emendaverint.

» Declaramus praeterea Pontificiam Consti- |avi7Aq>bea”
» tucioncm Gregorii Papae XV, incipientem — Sede permliu
> *Romanae Sedis Antistes* — ad petitionem Pa-
» trum Societatis Iesu editam, qua indigenis
> christifidelibus lavacra non alia occasione et
> fine quam corporis reficiendi, et a naturalibus
» sordibus mundandi, ab Apostolica Sede per-
» mittuntur, interdictis tempore et modo, qui-
> bus a gentilibus adhiberi solent, aeque alii-
» cere evangelicos operarios, quibus propterea
» non liceat sub quacumque alia causa et fine,
> etiam ad effectum ut existimentur Sanias,
» seu Brachmanes, prae ceteris dediti huiusmodi
» absolutionibus, illis uti, praesertim statutis
» eorum horis, et ante, vel immediate post
> quamcumque sacram functionem.

» Cineres itidem ex vaccae stercore confe- Conira tuum
» ctos, et impiam gentilium poenitentiam a ncnirrTc^tifno^
» Rutren institutam redolentes, benedicere, cos- ,2“ρ€ΓM,η<>*
» que fronti sacro Chrismate delinitae inpin-
» gere, sive alia quaecumque signa albi, vel
» rubei coloris, quibus Indi superstitiosissimi
» in fronte, vel in pectore, aut in alia quavis
> corporis parte utuntur, deferre prohibemus ;
» mandantes, ut sanctae Ecclesiae consuetudo,
» piique ritus cineres benedicendi, illisque chri-
> stianorum caput cruce signandi, ad humanae
> infirmitatis memoriam recolendam, religiose
» serventur, tempore ac modo ab Ecclesia prae-
» scripto, scilicet feri.i quarta Cinerum, et non
» alias.

Lomu kctu-na librorum tttacoratn.

» Et demum quia cx librorum de falsa re-
» ligionc, cI de rebus obscacms, superstitiosis-
» que tractantium lectura, venenum ut pluri-
» mum serpere solet ni cor fidelium, quo non
> minus Fidei puritas offenditur, quam mores
» corrumpuntur, magnopere commendantes zc-
» lum ac studium missionarioruin, qui libros
» sacram Ecclesiae Catholicae doctrinam, rc-
» rumque sacrarum monumenta continentes,
» pro Indorum christifidelium eruditione, in
> linguam malabaricam, seu tamulicam trans-
» tulere, vel novos pro illorum commodo ct
» institutione composuerunt ; iisdem christifi-
» dclibus expresse interdicimus fabulosos genti-
> lium libros, cosquc legere, ct retinere prohi-
> bemus, sub poena excommunicationis latae
» sententiae, nisi prius habita licentia parochi
» seu missionarii curam animarum exercentis,
» quorum prudentiae committimus facultatem
> super hoc dispensandi, ct libros (si qui forte
» sunt) noxia superstitione vacuos, et nihil con-
> tra bonos mores tractantes, pro Christiano-
> rum usu seligendi, corumque lecturam per-
> mittendi.

poccie in con-nem. e»,

> Ea igitur universa ct singula, auctoritate
* Apostolica et tenore praedictis, damnamus,
» ac districtiori, quo possumus, modo prohi-
> bemus. Mandantes Patri Provinciali Provinciae
» Malabaricac, caclcrisquc Superioribus Socic-
» tatis lesu in Indiis Orientalibus ut hoc no-
> strum decretum notificent singulis missionariis
» sive aliis quibuscumque curam animarum
> exercentibus sibi subicctis, illudque perpetuo,
» ct inviolabiliter cxcqui faciant, sub poena ex-
» communicationis latae sententiae quoad Pro-
> vincialcs ct Superiores, et suspensionis a di-
» vinis ipso facto incurrendae quoad subditos
> contrafacientes, seu aliter permittentes. Atque
> ita decernimus ct mandamus in omnibus,
» donec aliud fuerit ab Apostolica Sede, vel a
» nobis eiusdem auctoritate provisum, inviola-
> biliter servari, non obstantibus quibuscumque.

aaaedim

» Et nc ex his, quae expresse praecepta,
•«no rciicitur. > vel prohibita a nobis fuere, tacitum quis de·
» ducere valeat, in reliquis practicari solitis in
9 istis Missionibus, nostrum assensum, seu
» approbationem (cum plura forsan reforma·
» lionc digna nostram cognitionem effugerint,
» et alia maturius examen postulantia indecisa
» remanserint); hanc interpretationem omnino
» reiicimus, ct menti nostrae esse contrariam
Ixcretipromui. » declaramus. Volumus autem iustis dc causis,
n*»o. » ut hoc nostrum decretum afficiat, ct pro pu·
> blicato habeatur post illius traditionem a no·
» siro Cancellario faciendam Patri Guidoni Ta-
» chard Vice-Provinciali Patrum gallorum So-
» cictatis Icsu in Indiis, cui propterea in virtute
» sanctae obedientiae onus iniungimus, quatuor
> similia exemplaria transmittendi ad Patrem
» Provincialem Provinciae Malabaricac, ac ad
» Patres Superiores Missionum Madurensis, et
» Mayssuren, ct Carnatensis, quibus post bime-
9 sire, ct reliquis missionariis post trimestre a
> die consignationis faciendae dicto Patri Ta-
> chard, idem decretum pro publicato, et noti·
» ficato pariter habeatur. — Datum Pudichcrii
9 in sancta Visitatione Apostolica hac die
9 Iunii 1704, ei publicatum die 8 Iulii eiusdem
> anni 1704 per traditionem factam coram Il-
9 lustrissimo, et Reverendissimo Domino, per
9 me Cancellarium infrascriptum Rcv. Patri
> Guidoni Tachard Patrum gallorum Societatis
> lesu in Indiis Orientalibus Superiori, praesen-
9 tibus RR. Patribus Francisco Laines Superiore
» Missionis Madurensis, ac Venantio Bouchet
» Superiore Missionis Carnatensis.

> Carolus Thomas Patriarcha Antiochenus
> Visitator Apostolicus. — Andreas Candela
> S. Visitationis Apostolicae Cancellarius >.

Λ Oemenic PP. XI. Decretum confirmatur.

Quoniam autem de re maxima, caque gravissima agebatur, idem Antiochenus Patriarcha litteris suis totam rei gestae seriem Apostolicae Sedi exactissime renuntiavit, latumque ab se decretum supremo illius iudicio subiecit. Quibus ad Urbem allatis litteris, idem Praedecessor noster Clemens Papa XI supradictum Vicarii Apostolici decretum rite perpensum, atque etiam in Congregatione S. Officii diligenti examini subiectum, in omnibus servandum ct exequendum esse statuit, ea tamen addita clausula — Donec *aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, siqui erunt qui aliquid adversus contenta in huiusmodi decreto afferendum habuerint* — Ea Pontificis in Congregatione Sancti Officii resolutio sequentis est tenoris, videlicet :

s,Ce

• *Feria V. die VII. Ianuarii I7o6.* In Congr-
> Gen. Sanctae Rom. ct Univ. Inquis, habita in
9 Palatio Ap. Vaticano, coram SSrïio D. N. D.
9 Clemente div. Prov. Papa XI, ac Effiiset Rniis
» DI). S. R. E. Cardd. in tota republica chri-
» stiana contra haereticam pravitatem Generali-
> bus Inquisitoribus a S. Sede Ap. specialiter
> deputatis.

> Idem Sanctissimus Dominus Noster, relato
9 tenore decreti, editi Pudichcrii die 23 Iu-
» nii 1704 a D. Carolo Thoma de Tournon
> Patriarcha Antiocheno, Commissario et Vi-
> situtore Apostolico in Imperio Sinarum, ct
» aliis Indiarum Orientalium Regnis, necnon
» literarum inde scriptarum ab eodem D. Pa-
» triarcha, nempe die 9 Iulii dicti anni 1704
> ad praefatos Eminentissimos ct Reverendis-
9 simos DD. Cardinales, ac dic 10 eiusdem
> mensis ad R. P. D. Assessorem, diserte su-
> per iisdem de more loquutus fuit. Auditis
> deinde votis praefatorum DD. Cardinalium,
» dixit rescribendum esse D. Patriarchae, com-
> mendando illius prudentiam, ac zelum, ct
> quod exacte observari debeant ea omnia, quae
» in Decreto supradicto fuerunt ab ipso prae-
» scripta, donec aliter a Sede'Apostolica pro-

> visum fuerit, postquam eos audierit, si qui » erunt, qui aliquid adversus contenta in hu- » iusmodi decreto afferendum habuerint.

» Iussit quoque Sanctitas Sua, quod per » Patrem Consultorem Ioannem Damascenum > Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Con- » ventualium rcassumantur ea omnia, quae circa » nonnullos ritus, ut asseritur, superstiosos » Christianis malabariis in Indiis Orientalibus » a quibusdam missionariis, ut praetenditur, permissos, iampridem ad eamdem Apostoli- cam Sedem delata fuerunt n Fratre Franci- sco Maria Turoncnsi Ordinis Minorum eius- dem Sancti Francisci Cappucinorum missio- > nario illarum partium, ad hoc ut idem P. Consultor de iis, quae sive a san. mem. Gre- gorio XV in suis litteris dic XXXI Innua- » rii i6a3, in forma Brevis desuper expeditis, » sive ab eodem Domino Patriarcha in suo De- » creto praedicto expresse damnata, vel prohi- » bitn non fuerint, conliciat Summarium, su- » per quo discuti, ac decerni valeat quid sit » agendum.

» Quo vero ad quaestionem de quibusdam » ignobilibus, nc intimae sortis hominibus, qui » in eisdem regionibus vocantur *Pareas,* ct a » nobilibus tamquam infames ct damnati vi- » tantur, Sanctitas Sua dixit, quod separation » examinari debeat >.

Verum hanc providentiam, ubcresque quos inde spes erat proventuros fructus frustatus est falsus rumor, qui paucos post annos per ludias increbuit, ipsum nempe Clementem XI. Prae- decessorem, ct relatum Patriarchae Decretum revocavisse, ct nonnullas cx iis caeremoniis ad- probassc, quas ille tamquam superstitiosas, minimeque ferendas proscripserat. Cui falso rumori cursum intercepturus laudatus Pontifex (demens XI., utque omnibus manifesta redderet animi sui sensa, dt ;uc impugnatoribus decre- turum a Patriarcha praedicto editorum omne penitus effugium adimeret, quo a praestanda eisdem decretis debita ube lientia sc subtrahere quoquo modo possent, die prima Septembris anni MDCCXII, extrahi cx tabulariis mandavit authenticum exemplum Decreti, quod prae licta die VII Ianuarii anni MDCCV1 emanaverat, et superius transcriptum est, illudquc Episcopo Mcliapurcnsi transmitti iussit, ut cx eo, et is pro- be nosceret, et aliis etiam Episcopis et missio- nariis carum regionum palam faceret, quid co usque dc Patriarchae Antiocheni Decreto Apo- stolica Sedes iudicassct. Ac ne ullo modo Pon- tificiae mentis oraculum in dubium posset revo- cari, Decreti exemplo iungendas alligandasque voluit Litteras Apostolica* in forma Brevis, ut sequitur :

hT '<*.** 4 Venerabilis Frater, etc. Non sine gravi ani- » mi nostri molestia istis in partibus evulgatum » fuisse audivimus, quod praescripta in quo- » dam Decreto «lie 23 Iunii t7O| Pudichcrii > edito n bon. mcm. Cardinali dc Tournon, » cum illuc nd Sinensis Imperii oras transmi- > graturus accessit, a Nobis rescissa ct abrogata, > ac simul caeremoniae ct ritus qui eodem > Decreto superstitionis labe infecti declarantur, » vel omni, vel aliqua ex parte approbati, ac > permissi fuerint. Cum autem maxime cupia- » mus, ut in re tanti momenti non modo Era- > ternitati tuae, verum etiam, te curante, cac- » teris istarum partium Antistitibus ac mis- > sionariis aperte veritas innotescat, libi con- » iuncta folia a Notario Sanctae Romanae, ct > Universalis Inquisitionis subscripta, ac eius- > dem Inquisitionis signo roborata, mittenda > duximus, cx quibus abunde ac luculenter » intclliges, quaenam eiusmodi in rebus h.ictc- » nus fuerit, ct adhuc sit nostra mens, donec » n Nobis, ct Apostolica Sede aliter decernatur. » Quod superest, Pastorum Principem enixe > rogamus, ut in arduis pastoralis oflicii curis » caelesti ope sua libi iugiter adesse velit. Et > Fraternitati tuae Apostolicam Benedictionem » peramanter impertimur. Datum Romae apud > S. Mariam Maiorem sub annulo >Piscatoris » dic 17 Septembris anni 1712. Pontificatus > nostri anno duodecimo >.

Nova tranimn- aio dccretiS. Of- ficii ct Littera- rum Ap.

Quoniam autem unus ct alter annus ela- psus iam erat, nec dum constiterat, S. Oflicii Decretum, Pontificiasquc Litteras Mcliapurcnsi Episcopo redditas fuisse, idcirco Congregatio S. R. E. Cardinalium negotiis dc Propaganda Fide praepositorum novum Decreti Litterarum- que exemplum Episcopo Claudiopolitano in Cucichcnsi Provincia Apostolico Vicario dic XXIV, Iunii anni MDCCXIV transmitti curavit, ipsique Pontificio nomine mandavit, ut si forte priores litterae deperiissent, aliavc dc causa Decreti promulgatio secuta non esset, caveret ipse diligenter, ut posteriores hac saltem Mc- liapurcnsi Episcopo iuiidicc redderentur, coque debitum Pontificiis mandatis obedientiam prae- stare aut reluctante, aut differente, idem ipse Claudiopolitanus Episcopus Apostolicae Sedis indicium, nulla interposita mora, execution! mandaret.

Nova cautae tra- ctatio.

Cum tamen Patriarchae Antiocheni Visita- toris ct Commissarii Decretum confirmatum quidem fuisset, sed ea addita reservatione — *Donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in huiusmodi Decreto affe- rendum habuerint:* — haud difficilem sc prae- buit Clemens XI audiendis missionariis, qui post Decreti confirmationem, aliisque tempo- ribus, Romam venerant, eorumque preces be- nigne excepit, quibus enixe petebant, ut cen- surarum, quae in eo Decreto continebantur, sus- pensionem unaque simul moderationem, aut ipsiusmet Decreti interpretationem concedetct. utque res maturius expediretur, auditis iam non semel missionariis praedictis, Nobis in minu-

ribus agentibus, Sanccacque Universalis Inquisitionis Consultoris munus obeuntibus mandavit, ut ab initio rem totam penitus cognosceremus, atque collectis, quae ex utraque parte afferebantur, rationem momentis, de illa ad S. Ollicii Congregationem plenissime referremus. Hinc productis cx una parte a Decreti impugnatoribus, facti iurisque non exiguae molis voluminibus, proditisque antiquis ct recentibus documentis, quibus vetitas Decreto observantias superstitione vacare, omnique labe carere conabantur ostendere: exhibitisque cx alia, quae Decreto favebant, rationibus multiplicibus; plenam inde hausimus causae totius cognitionem, coque res, quod ad Nos attinebat adducta erat, ut possemus iam de ea exacte referre. Verum Clemente XI vita functo, cius successor fel. pariter record. Innocentius Papa XIII huic causae connosccndae peculiarem Congregationem cx lectissimis conflatam viris non minus integritate, quam prudentia, doctrinaquc praestantibus (quos inter Nos etiam, etsi praedictis qualitatibus minime praediti, adscript! fuimus) deputavit. Qui selecti viri saepius, per duos et amplius annos, inter sc convenientes, communicatis consiliis, longa rerum indagine, ct exquisita adhibita diligentia, articularim rem lotam discusserunt, partibus tam voce quam scripto iterum ac saepius auditis. Cum autem eo res pervenisset, Innocentio XIII c vivis sublato, ad Petri Cathedram evectus est san. mem. Benedictus Papa XIII, qui eorum omnium, quae in hac causa gcstafucrant certior apprime factus, nec minori flagrans desiderio eam ad optatam finem perducendi, supradictam Congregationem pro eiusdem causae recto expeditoque cursu ab Innocentio decessore institutam confirmavit, atque incoeptum examen persequi iussit; caquc non multo post examini finem imposuit.

Mccatio Xiiido. xin *coohr'*

Ilis ita peractis, idem praclaudatus Pontifex Benedictus XIII, causa ad sc avocata, Aposcolicas Litteras in forma Brevis anno MDccxxvir cxcunte, ad universos Episcopos et missionarios Regnorum Madurensis, Mayssurensi, ct Carnatensis dedit, quibus praedicti Caroli 1'homac Cardinalis Turnonii Decretum confirmavit, observandumque praecepit. Litterae sunt huiusmodi, videlicet :

'·Î'ÎIS ·ip. xin.

c 1*'enerabilibus Fratribus, ac dilectis filiis, . Episcopis, et Apostolicis Missionariis in Re· > gnis fndiannn Orientalium Madurensi, Mays· » surensi, et Carnatensi·* BuNsmorus PP. XIII * — Venerabiles Praires, ac dilecti lilii, salutem, ct Apostolicam benedictionem. Ad » aures nostras pervenit, vocationem gentium, > Ecclesiacque incrementa, propter subortus in· ter operarios cvangelicae messis controversias, » magnis isthic difficultatibus laborare. Quae » quidem eo graviorem nobis dolorem attulc- 9 runt, quo remedia salubriter alias adhibita » diutius a nonnullis repudiari intelleximus. > Iam enim per bon. mem. Carolum Thomam > Patriarcham tunc Antiochenum, cum potestate » Legati dc latere Apostolicum Visitatorem, de- 9 inde huius S. R. E. Cardinalem, pleraque ad » gliscentes lites componendas, explicandasque » difficultates sapienter praescripta fuerant, Dc- 9 creto condito Pudicherii in sacra Visitatione > Apostolica die xxm mensis Iunii anni mdcciv, 9 dic vero octava Iulii eiusdem anni promul- > gato. Partibus autem nondum acquiescenti- » bus, de mente fel. record. Clementis XI prae- 9 decessoris nostri diversa opinantibus, et evul- > gantibus, idem praedecessor noster, datis ad > Vcn. fr. Episcopum Meliapurensem litteris 9 dic xvii mensis Septembris anni mdccxh, suam » dc servandis Decretis mentem opportune de- » claravit. Ut igitur nostrae quoque sollicitudi- > nis partes ad controversias avertendas, et sa- » lutem gentium concordibus studiis facilius a » Vobis procurandum adhibeamus, praesertim » ne quis cx silentio nostro detractum aliquid » esse suspicetur mandatis, et declarationibus » antedictis; laudati antecessoris nostri vestigiis » inhaerentes, Decreta eiusdem Patriarchae An- » tiochcni nostra etiam auctoritate confirma- » mus, eorumque obedientiam et observantiam > similiter mandamus ct requirimus. Decretum > quoque dc Sacramentis administrandis mo- » libandis hominibus infimae conditionis, quos » *Parcas* appellant, ulteriori dilatione remota, » pariter servari ct impleri praecipimus. Ve- 9 strum autem erit, ut mandata per antcccs- » sorem nostrum et per Nos ipsos Apostolica > auctoritate, tenore praesentium, in omnibus > confirmata, impigre ct obsequenter facientes > opus Dei, quod tanta cum animi alacritate > suscepistis, rite, unanimiter, studioseque per- > liciatis. Ac vobis, Venerabiles Fratres, dilecti » Filii, Apostolicam benedictionem peramanter > impertimur. — Datum Romae apud S. Pe- » trum sub annulo Piscatoris dic xn Dcccm- » bris muccxxvii, Pontificatus nostri anno iv ».

Causa examin Î'cîc- mente xn

Tantum vero abfuit, ut qui pro ritibus eo Decreto damnatis pugnabant, huic novae ciusdem Decreti confirmationi acquiescerent, quin potius, anno mdccxxxii, praedecessori nostro Clementi Papac XII in Benedicti locum subrogato declaraverint, sc nihil de nova confirmatione audivisse, neque aliquid, quod ad eam spectaret, Episcopis ct missionariis Indiarum fuisse legitime denuntiatum, ideoque enixis precibus ab eo postulaverint, ut, non obstante Iknedicti XIII dispositione, dignaretur hanc eandem causam denuo S. Officii Congregationis examini, ct cognitioni subiicerc. Et quamquam, aliis earum partium missionariis causam finitam esse, et in rem iudicatam abiissc reputantibus, seu excipientibus non deessent qui postulatis haud annuendum esse crederent, iisque adversarentur: attamen idem Pontifex Clemens XII, supremum tandem acerrimis

perniciosisquc dissidiis finem fieri peroptans, supradictorum preces admittendas existimavit, declara virtue in causa posse procedi. Quare lotius materiae instaurata disceptatione, ct per duos fere annos continuata, documentis certis, et necessariis cx utraque parte productis, factaque praesertim Decreti impugnacoribus amplissima facultate alftrcndi quidquid in controversum quemque articulum deducendum allegandumque c re sua iudicarcnt; post plures Congregationes habitas in Conventu Sanctae Mariae supra Minervam a S. R. E. Cardinalibus in ncgociis Fidei Generalibus Inquisitotibus l^er universam Christianam rcmpublicam deputatis, hi tandem quid ipsorum indicio in controversis articulis, aut confirmandum, aut moderandum, declarandum denique, aut aliqua cx parte remittendum esset, aperuerunt; corutnquc resolutiones probavit confirmavitque praclaudatus Clemens Papa XII, illasquc inserendas decrevit Apostolicis Litteris in forma Brevis, quibus Madurensibus, Mayssurensibus, ct Carnatentibus Episcopis, ac missionariis Apostolica auctoritate mandavit, iniunxitqtie, ut lata ab se decreta tum religiose ipsi observarent, tum ab aliis omnibus summa tide ac diligentia observari curarent. Litterae in forma Brevis sunt sequentis tenoris:

Ijiterac Apoatoheae Qemcou· PP. XII. >4 Aof. i7J<-

4 *Venerabilibus FVatribus, ac dilectis /4liis, Episcopis, ct Apostolicis Missionariis in 9 Regnis indiarum Orientalium, Madurensi, Mayssurcnsi, ct Carnatensi,* — Clkmr ms PP. XII. — Venerabiles Fratres, dilecti filii, salutem ct Apostolicam benedictionem. — Compertum, exploratumquc Vobis esse non ambigimus Carolum Thomam bon. mcm. tunc Patriarcham Antiochenum cum potestate Legati a latere Apostolicum Commissarium, ct Visitatorem, deinde huius S. R. E. Cardinalcm de Tournon a praedecessore nostro fel. record. Clemente XI ad Sinas anno 1702 missum, ubi primum ad Arcem Pudicherii appulit, ut gravibus ct urgentibus Missionum | in Regnis Madurcnsi, Mayssurcnsi ct Carnatensi saluberrime dirigendarum necessitatibus | opportune prospiceret condidisse dic 23 mensis Iunii anni 1704, decreta nonnulla, quae dic 8 mensis Iulii eiusdem anni promulgavit. Cum autem aliquot cx Venerabilibus Fratribus ct dilectis filiis, Episcopis, ct sacris Indiarum Orientalium operariis, quibusdam in iisdem decretis contentis minime acquiscentes, reclamassem, laudatus praedecessor noster Clemens XI litteris in forma Brevis ad Episcopum Meliaporcnsem die 17 mensis Septembris anni 1712 datis, eorumdem decretorum obedientiam ct observantiam tamdiu requisivitac mandavit, donec Apostolica haec Sedes, causae momentis fideliter relatis, ct accuratius inspectis, quas novisset iustitiac magis consentaneas, ct propagandae christianae fidei magis idoneas providentiae suae vias ac rationes iniret. Benedictus etiam XIII, fel. record, itidem praedecessor noster, provide Clementis XI mandatis, declarationibus, atque vestigiis inhaerens, litteris quoque in forma Brevis die 12 mensis Dec. anni 1727, datis, memorata Cardinalis Tournonii decreta confirmationis robore similiter munivit. Nos vero, qui plane immerentes ipsis Summis Pontificibus in Apostolica servitute successimus, nihil optamus impensius, quam ut sacrosancta Icsu Christi fides amplius in dies promoveatur, atque omni ope curemus, ut si qua forte magnis eiusdem incrementis ct propagationi occurrant impedimenta, (Deo votis nostris obsecundante) penitus auferantur. Itaque postquam necessaria ct certiora habuimus documenta, theologorum, ac praesertim Vcncrabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium per universam Christianam rempublicam Generalium Inquisitorum suffragia cxquisivimus, quaeque iidem Venerabiles Fratres nostri Cardinales confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, atque in nonnullis remittenda Nobis consulere decreverunt, cx sequentibus dubiis hic insertis plene vos dignoscctis >.

< Dubia pro Missionibus Madurensi, Maysurensi, ct Carnatensi exorta occasione Decreti clar. mem. R. P. D. Caroli Thomae Maillard de Tournon Patriarchae Antiocheni, postea S. R. E. Cardinalis, editi Pondicherii die 2j [unii fjod, proposita in Congregationibus Generalibus S. Officii, habitis in Conventu Sanctae Mariae supra Minervam coram Eminentissimis et Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus Generalibus inquisitoribus, praesentibus 1)1), Consultoribus, infrascriptis diebus : super quibus dubiis iidem Eminentissimi suam protulerunt sententiam, prout infra, videlicet :

ciu»Jcmscrc- *pon orci'*

> Feria 4. die 2i Ianuarii 17^3·

»· Qrc* cmlv mentalium in IJone

> Primum Dubium — Jn, *et quomodo Decretum clar, mem, Rminentisstmi Cardinalis de Tournon sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis :* — Districte prohibemus, ne in baptizandis, tam pueris, quam adultis cuiuscumquc sexus ct conditionis, omittantur sacramcntalia, sed omnia palam adhibeantur, ct signanter saliva, sal, ct insufilatio, quae cx Apostolica traditione Catholica Ecclesia recepit, et ob recondita in iis sacris ceremoniis divinae erga nos bonitatis mysteria, sancte ct inviolabiliter custodivit ; decreto Sanctae ct Universalis Inquisitionis dc anno i656 pro Sinis facto, ob diversas rationes ct circumstantias, minime obstante.

> Eminentissimi dixerunt — *Confirmandum esse decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon, sed consulendum Sanctissimo, quod missionariis Regnorum Madurensis, Mays·*

» *surensis, et Carnatensis dispensationem con·*
> *cedat ad decennium duraturam, omittendi*
» *in collatione Baptismi salivam, et occulte*
» *utendi insufflationibus, in casibus tamen par·*
• *ticularibus, et in quibus gravis et propor-*
» *tionata necessitas, urgeat, super qua con·*
> *scientia missionariorum oneratur: dummodo*
» *non laborent errore habendi salivam et an·*
> *helttum, tamquam materiam ineptam, vel in·*
» *capacem ad inserviendum pro sacramenta·*
» *libus caeremoniis in Baptismo, utpote om·*
> *nino incapaces Baptismi; eisque missionariis*
> *iniungendum, ut debitam instructionem, alias·*
» *que omnes possibiles diligentias adhibeant,*
> *ut aversio populorum a saliva et insuffla·*
> *tione amoveatur, et de instructione, aliisque*
> *diligentiis adhibitis Sanctam Sedem intra*
> *tempus decennii certiorent,*

> *Insuper monendos esse missionarios su·*
> *per gravi negligent!a non recurrendi ad*
> S. *Sedem pro obtinenda facultate dispen-*
» *sandi, et male se gessisse Episcopos conce·*
» *dendo huiusmodi dispensationem, inconsulta*
» *Apostolica Sede.*

LQrai nomcn baptizandis im-poscndutn.

> Secundum Dubium — Λη, *ct quomodo de-*
» *cretum sit exequendum in ea parte, quae est*
» *tenoris sequentis :* — Item praecipimus, ut,
> iuxta laudabilem Ecclesiae consuetudinem,
» semper imponatur baptizando a baptizante
» nomen alicuius Sancti in Marcyrologio Ro-
> mano descripti, omnino interdictis nomini-
» bus idolorum vel falsae religionis poeniten-
> tium, quibus gentiles ptuntur, et neophyti
> hactenus appellari consueverunt, antequam
» per Baptismum essent divinae gratiae renati.

> Eminentissimi dixerunt : — *Moderandum*
> *esse decretum, deleto verbo* Praecipimus, *cum*
» *clausula* – curent quantum fieri potest ; – *Jir·*
» *ma remanente interdictione, quoad nomina*
> *idolorum, et falsae religionis poenitentiam.*

Feria 4 die 22 Aprilis 1733.

J Qaoid im-sauuoacm rc-nu ucrarum.

» Tertium Dubium — *An, et quomodo di·*
» *ctum decretum sit exequendum in ea parte,*
> *quae est tenoris sequentis:*—Nec parochis,
> scu missionariis sub quovis praetextu liceat
> sanctissimae Crucis, Sanctorum, ct rerum
» sacrarum nomina per translata immutare,
» nec ea alio idiomate explicare, nisi latino,
» vel saltem indico, quatenus voces indicac rc-
» gionis, latinac significationi liquido et ada-
» mussim respondeant.

» Eminentissimi dixerunt: — *Quod servetur*
» *decretum Eminentissimi de Tournon, et decla·*
> *retur, non habere locum in vocibus et nomi·*
» *nibus iam ab institutione Missionis communi·*
» *ter receptis, quae tamen per hanc declaratio·*
» *nem nec approbantur, neque reprobantur.*

<· Qooad Icm-N praefïgen-pro bipli-«3o miantium.

> Quartum Dubium — Λη *ct quomodo di·*
» *ctum decretum sit exequendum in ea parte,*
» *quae est tenoris sequentis :* — Et quia au-
> divimus, Baptismum infantium ex Christianis
9 parentibus ortorum, eorumdem incuria, saepe
» saepius diu protrahi, non sine maximo di-
> ctorum infantium salutis discrimine, mone-
» mus evangelicos operarios, ut sacrorum ca-
9 nonum memores, terminum breviorem quam
» fieri possit, attentis circumstantiis, genitori-
> bus praefigant, graviter conscientiam eorum
» onerantes, nisi filios intra praefixum tempus
» ad Ecclesiam deferant Sacro Fonte abluendos.

> Eminentissimi dixerunt : — *Servandum*
> *esse decretum Eminentissimi Cardinalis de*
9 'Tournon.

9 Quintum Dubium — *An, et quomodo prae·*
9 *dictum decretum sit exequendum in ea parte,*
> *quae est tenoris sequentis:* — Praeterea cum
> moris huiusmodi regionis sit, ut infantes sex,
» vel septem annorum, interdum etiam in te-
» neriori aetate, ex genitorum consensu, ma-
» trimonium indissolubile de praesenti contra-
> hant per impositionem *Taly,* seu aureae tes-
» serae nuptialis uxoris collo pensilis, missio-
> nariis mandamus, ne huiusmodi irrita ma-
> trimonia inter Christianos fieri permittant,
> nec sponsos sic coniunctos cohabitare sinant,
» donec completa legitima aetate, et explorato
> eorum consensu, in faciem Ecclesiae, iuxta
» formam a Sac. Concilio Tridentino praescri-
» ptam, verum et canonicum matrimonium
> contraxerint.

5. Quoad matrimonia puerorum.

> Eminentissimi dixerunt:— *Exequendum*
9 *esse decretum Eminentissimi de Tournon ;*
9 *cum declaratione tamen, servandam esse for·*
9 *mam pro matrimoniis a Sac. Concilio Tri·*
9 *dentino praescriptam in locis, in quibus de·*
9 *cretum dicti Concilii in cap. primo sess. 24*
9 *de Reform. Matrim. public itum est, et im·*
9 *posterum publicabitur, neque eius observan·*
9 *tia sit impossibilis ; et missionarii curent,*
9 *quantum Jieri potest, ut in omnibus locis*
9 *Missionum illarum partium dictum decretum*
9 *Concilii publicetur.*

Feria 4 die 13 Maii 1733.

9 Sextum Dubium — Λη, *et quomodo di·*
9 *ctum decretum sit exequendum in ea parte*
9 *quae est tenoris sequentis :* — Et quoniam
» apud pentiores impiae illius religionis secta-
» tores, *Taly* praesefert imaginem, licet infor-
> mem *pulleyaris,* seu *pylleiaris* idoli nuptia-
9 libus ceremoniis praepositi, cumque dedeceat
» Christianas mulieres talem effigiem collo dc-
9 ferre in signum matrimonii : districte prohi-
> bemus, ne imposterum audeant *Taly* cum
9 hac effigie collo appendere ; ct ne uxores in-
» nuptae videantur, poterunt uti alio *Taly,*
9 vel Sanctissimae Crucis, vel Sanctissimi Do-
> mini nostri Icsu Christi, vel Beatae Virginis
9 vel alia quavis religiosa imagine ornato.

v. Quoad rc-stationem *Taly* in tignum matri-monii.

9 Eminentissimi dixerunt : — *Servandum*
9 *esse Decretum Eminentissimi de Tournon,*
9 *quamvis missionarii asserant, numquam per·*
9 *misisse gestationem dicti* Taly.

* Septimum Dubium — *An, et quomodo praedictum decretum sit exequendum in ea parte, quae est fenoris sequentis :* — Et cum superstitione non careat funiculus centum et octo filis compositus, et croceo succo <lclinitus, quo plcriquc dictum *Taly* appendunt, prohibemus etiam dictorum filorum numerum et unctionem.

Eminentissimi dixerunt : — *Servandum esse decretum Eminentissimi de Tournon.*

Octavum Dubium — An, *et quomodo dictum decretum sit exequendum in ea parte quae est tenoris sequentis :* — Caeremoniae etiam nuptiales iuxta harum regionum morem tot sunt, tantaque superstitione maculaeae, ut tutius remedium aptari non possit, quam eas omnino interdicendo, cum undique noxia gentilitatis labe scateant, et dilficillimum sit eas a superstitiosis expurgare. At vero, ut faciliori conversionum viae et neophycorum commodo, quantum fieri potest, in Domino indulgeamus, missionariis, et praecipue Missionum Superioribus iniungimus, ut novis adhibitis diligentiis, severioque calculo, superstitiosa omnia a dictis caeremoniis expungant, ita ut nihil inultum relinquatur, quod Christianam pietatem offeudal, et gentiiium superstitionem redoleat, et signanter, praeter eas, quas audivimus iam statutas in hac materia ab iisdem missionariis reformationes, ramus arboris *Aresciomara* omnino auferatur ; ferculorum numerus non minus ac cibi praescripta qualitas varietur ; circuli super caput sponsorum ad tollenda maleficia omittantur ; et quod de ferculis diximus, de luteis vasis ibidem adhiberi solitis a nobis dictum et prohibitum intelligatur.

Eminentissimi dixerunt : — *Serrandum esse decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.*

Feria 4. die 22 /ulii 1733.

9 Nonum Dubium — *An, et quomodo dictum decretum sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis :* — Eructus etiam vulgo dictus *Cocco,* ex cuius fractione prosperitatis vel infortunii auspicia gentiles temere ducunt, vel omnino a Christianorum nuptiis rciiciatur, vel saltem, si illum comedere velint, non publice, sed secreto, et extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui evangelica luce edocti, ab huiusmodi auspiciorum deliramento sunt immunes.

Eminentissimi dixerunt : — *Dilata.*

Decimum Dubium — An, *et quomodo dictum decretum sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis :* — Nullus rite et su fidenter dispositus arceatur a Sacratnmto Poenitentiae, et signanter mulieres menstruali morbo laboiantcs, non attentis diebus purificationis iuxta morem gentilium ; cum haec sacramcntalis vera animae purificatio, et non alia, sit attendenda a christifidelibus, corumque Pastoribus, quibus praeterca non liceat nee per scipsos, nec per catechistas, nec per alios quoscumque, dictis mulieribus prohibere accessum ad ecclesiam, vel ad confessarium, durante dicta infirmitate, et dictae purificationis tempore.

Eminentissimi dixerunt : — *Servandum esse decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.*

Undecimum Dubium — An, *et quomodo exequendum sit dictum decretum in ea parte quae est tenoris sequentis :* — Dedecet etiam Christianae virginis honestati prima vice dicto morbo laborantis, illum cognatis, vicinis, et amicis notum facere, et inverecunde publicare, iisque ethnicorum more et ritu in cius domum collectis, super re tam sordida festum instituere. Quocirca huiusmodi solemnitates et ritus orthodoxis puellis interdicimus et abolemus, missionariisque iniungimus ut non solum eas, verum etiam genitores moneant, quam dissona sit virginei pudoris legibus ciusmodi obscena consuetudo, quae a gentilium impudentia videtur inducta, ut ita, labefactata puellarum verecundia, eas clfrenate ad libidinem provocare valeant.

Eminentissimi dixerunt : — *Quod curent missionarii abolere festum sub titulo menstrui, sed sub titulo nuptiarum tantum permittant.*

Feria 4. die 6 Septembris fJS.3·

Nonum Dubium supradicta dic *22* Iulii propositum, sed non resolutum : — An, *et quomodo praedictum decretum sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis:* — Fructus etiam vulgo dictus *Cocco,* ex cuius fractione, prosperitatis vel infortunii auspicia gentiles temere ducunt, vel omnino a christianorum nuptiis rciiciatur, vel saltem, si illum comedere velint, non publice, sed secreto, et extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui evangclica luce edocti, ub huiusmodi auspiciorum deliramento sunt immunes.

Eminentissimi dixerunt : — *Servandum esse decretum praedicti Eminentissimi Cardinalis de Tournon.*

Decimum secundum Dubium — *An, et quomodo decretum praedicti Eôii Card, de Tournon sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis :* — Ferre pariter non possumus, quod a medicis spiritualibus pro animarum salute ea charitalis oflicia denegentur, quae medici gentiles, nobilis etiam generis scu *castae,* pro corporis salute praestare non dedignantur infirmis, licet abiectae et infimae conditionis, vulgo dictis *Farreas.* Quapropter districte mandamus missionariis ut, quantum in ipsis erit, nemini c christianis aegrotis, quantumvis *Parreas,* et vilioris, si adessent, generis hominibus, desideranda

relinquatur in infirmitate copia confcssarii ; ct ne, ingravescentibus morbis, cum gravissimo vitae corporalis periculo, aeternae consulere coguntur, iisdem missionariis praecipimus, nc infirmos huiusmodi conditionis ad ecclesiam deferendos expcctcnt, sed consultius domos, ubi aegrotant, pro viribus petant ad eos invisendos, ac piis sermonibus ct precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, atque demum eos in extremo vitae discrimine constitutos sancto infirmorum Oleo deliniant, absque personarum, aut sexus acceptione, expresse damnantes quamcumquc praxim huic Christianae pietatis officio contrai iam.

> Eminentissimi dixerunt: — *Servandum esse decretum Eminentissimi de Tournon : Praeterea monendos missionarios, quod neque ad Baptismum admittant indos, qui in ea sunt opinione,* Parreas *a Deo esse reprobatos, et ideo nullam posse sperare salutem, nisi eam opinionem deposuerint.*

ij. Qaoid to* M'ofc» cbriitii-•ci in idolorum faimtinbui.

» Decimum tertium Dubium — *An, ct quomodo dictum decretum exequendum sit in ea parte quae est tenoris sequentis :* — Non sine maximo animi nostri mocrqre accepimus etiam, christianos tympanorum pulsatores, tibicines, vel alterius cuiuscumque musici instrumenti sonatores, ad idolorum festivitates, ct sacrificia accersiri, ad ludendum, et interdum etiam cogi, ob quamdam servitutis speciem erga publicum ab ipsis contractae per huiusmodi artis exercitium, nec facile esse missionariis, cos ab hoc detestabili abusu avertere. Quocirca considerantes, quam gravem rationem essemus Deo reddituri, si huiusmodi chrisiitideles a daemoniorum honore ct cultu pro viribus non revocaremus, illis prohibemus, nc impostcrum audeant, nec in pagodis, nec extra, tum occasione sacrificiorum, tum quarumcumque solemnitatum superstitioso cultu imbutarum, sonare aut canere, sub poena excommunicationis latae sententiae, cum nullo modo liceat Christi famulis Belial inservire ; ideoque missionarii non solum cos monere tenebuntur dc praedicta prohibitione, verum etiam illam omnino execution! demandare, et contrafacientcs ab Ecclesia expellere, donec ex corde resipiscant, ct publicis poenitentiae signis patratum scandalum emendaverint.

» Eminentissimi dixerunt: — *Servandum esse decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.*

K ik quibu·· ha Uvfcrii an-!» pcrmlui·.

> Decimum quartum Dubium — .In, *et quomodo dictum decretum exequendum sit in ea parte, quae est tenoris sequentis:*— Declaramus praeterea Pontificiam Constitutionem Grcgorii Papac XV, incipien. — *Romanae Sedis Antistes,* — ad petitionem PP. Societatis Icsu editam, qua indigenis christifidcli-bus lavacra, non alia occasione ct fine quam corporis reficiendi, et a naturalibus sordibus mundandi ab Apostolica Sede permittuntur, interdictis tempore ct modo, quibus a gen(ilibus adhiberi solent, aeque afficere evangciicos operarios, quibus proptcrca non liceat sub quacumque alia causa et fine, etiam ad effectum ut existimentur *Sanias* seu *Brachmanes* prae ceteris dediti huiusmodi ablutionibus, illis uti, praesertim statutis eorum horis, ct ante, vel immediate post quamcumque sacram functionem.

> Eminentissimi dixerunt: — *Servandum esse decretum Eminentissimi Cardinalis Tournon.*

Feria 4. die t6 Septembris f/jj.

» Decimum quintum Dubium — *An, et quomodo decretum Cardinalis de Tournon sit exequendum in ea parte, quae est tenoris sequentis :* — Cineres itidem cc vaccae stercore confectos, et impiam gentilium poenitentiam a Rutrcn institutam redolentes, benediccrc, eosque fronti sacro Chrismate delinitae impingere, sive quaecumque alia signa albi vel rubei coloris, quibus indi superstitiosissimi in fronte, vel in pectore aut in alia quavis corporis parte utuntur, deferre prohibemus : mandantes, ut Sanctae Ecclesiae consuetudo, piique ritus cineres benedicendi, iliisque Christianorum caput cruce signandi ad humanae infirmitatis memoriam recolendam, religiose serventur, tempore ac modo ab Ecclesia praescripto, scilicet Feria 4 Cinerum, et non alias.

15. QaoxJ aipcr* «iniotnt quot-Jam cinere*.

» Eminentissimi dixerunt : — *Confirmandum esse decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon, servata in omnibus Constitutione Gregorii XVedita die jr lanuarii tbzj, quae incipit :* Romanae Sedis Antistes.

> Praeterea Eminentissimi dixerant : — *Quod jiat decretum, quo imponatur missionanis, cuiuscumque Ordinis, etiam Societatis lesu, in partibus infidelium degentibus, ne audeant permittere ritus vel consuetudines proprias gentilium, nec illos aut illas proprio arbitrio vertere in ritus vel consuetudines Christianae religionis, inconsulta S. Sede; et missionarii meminerint praeceptionis Alexandri Γ7Z in sua Constitutione incipien.* — Sacrosancta, *46, sequentibus verbis exprèssae :* — Ne, ob instructionis .defectum, qui sacro baptismate initiantur, immaculatam Christi legem profanis ac gentilitiis institutis ex ignorantia foedent, ac idololatriam cum orthodoxa fide confundant, ut saepe inibi evenire nunciatum est, caveant ii, qui iisdem instruendis incumbunt, ne impostcrum ullus ad Baptisma admittatur, qui gentilitios mores prorsus non exuerit, et in fide non sit sufficienter instructus.

QuiJ 1 miisionan»» attendendum orca gentilium ritui «ut contuctudinei.

tetr»- »».2- fmb Wei-*»*3·

< Decimum sextum ct ultimum Dubium — *An, et quomodo dictum decretum exequendum sit in ea parte, quae est tenoris sequentis :* — Et demum quia ex librorum de falsa religione, ct dc rebus obscenis ct superstitiosis tractantium lectura, venenum, ut plurimum, serpere solet au cor fidelium, quo non minus Eidei puritas offenditur, quam mores corrumpuntur, magnopere commendantes zelum ac studium missionariorum, qui libros sacram Ecclesiae Catholicae doctrinam, rerumque sacrarum monumenta continentes pro Indorum christifidelium eruditione in linguam malabaricam, seu tamulicam transtulere, vel novos pro illorum commodo, ct institutione composuerunt, iisdem christifidelibus expresse interdicimus fabulosos gentilium libros, eosque legere et retinere prohibemus, sub poena excommunicationis latae sententiae, nisi prius habita licentia parochi, seu missionarii curam animarum exercentis, quorum prudentiae committimus facultatem super hoc dispensandi, ct libros si qui forte sunt, noxia superstitione vacuos ct nihil contra bonos mores tractantes, pro Christianorum usu seligendi, corumquc lecturam permittendi.

* Eminentissimi dixerunt: — *Servandum esse decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon ».*

PracJ.rurnra fHolvilOHa ·ρ- rtobati·.

« Quibus dubiis, et eorum resolutionibus Nobis per \rencrabilcm Fratrem Archicpiscopum Damiatac, Congregationis Sancti Officii Assessorem relatis, resolutiones ipsas plene approbantes, cuncta ea, quae iuxta earum tenorem confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, ac in nonnullis remittenda visa sunt respective confirmavimus, moderavimus, declaravimus ct in nonnullis remisimus. Quocirca. Venerabiles Fratres, dilecti filii, vobis iniungimus, ct mandamus, ut pro singulari vestra in Nos at juc hanc Sanctam Sedem reverentia, quaecumque per hasce nostras Litteras de Apostolicae auctoritatis plenitudine, vel confirmata, vel decreta, aut praescripta surtt, sanctissime custodiatis, atque ab omnibus servanda studiosissime curetis : obsecrantes Vos in Domino per viscera misericordiae Dei nostri, ut controversiis iam remotis, ct omnino evulsis, alacres, atque animi nostri sensibus concordes, studia ct labores vestros in animarum salutem, quae presuntissimus vestrae vocationis est finis, pro viribus conferatis. Atque V'obis, Venerabiles Fratres, dilecti filii, Apostolicam benedictionem peramanter impertimur. — Datum Romae apud Sanctam Mariam Maiorem sub Annulo Piscatoris dicxxiv. Augusti mdcgxxxiv. Pontificatus nostri anno quinto ».

Post diutinam accuratamquc factorum, atque rationum in utramque partem disceptationem, post tam solemnc denique causae iudicium, in magnam spem venerat /Xpostolica Sedes, non secus ac Romae litigiis tinis erat impositus, ica ct Indiis eandem aliquando a discordiis, abusibusque cessatum iri ; cum praesertim ii qui Decretum impugnaverant, sive illius aequitate cognita, seu moderationibus, declarationibus, ct relaxationibus iam impetratis satis sibi factum existimantes, non solum aequo animo illud recepissent, sed fidem quoque suam obligassent, se omnino operam daturos, ut quaecumque in Litteris Apostolicis essent praescripta integre execution! mandarentur. Huc accedebat, quod Apostolicae Sedi non fama solum, sed certis gravissimisque testimoniis allatum erat, publicatas iam fuisse Pontificias Litteras, et subscriptas ab omnibus missionariis, ct mutuum inter partes perfectae communionis atque concordiae vinculum redintegratum, quod multis annis non sine ingenti Missionum damno inter illas fuerat interruptum.

At tam felicibus initiis conceptum gaudium statim evanuit ; tristissimus siquidem nuntius quam citissime Sedi Apostolicae allatus est, missionarios scilicet, qui Cardinalis Turnonii decretum impugnaverant, non obstantibus Clementis XII. Litteris Apostolicis solemn! formula ab iis acceptatis, publicatisquc, damnatos tamen ritus ac caeremonias iuxta carumdcm Litterarum praescriptum minime aboleri posse causantes, tantum sibi licentiae sumere, ut eos casque adhuc usu permittere ct relinere non dubitarent. Cumque dc tamdiu dilata ab iis obedientia in dies fama increbresceret, praefatus Clemens Papa XII., ut debitum Pontificiis mandatis obsequium ct observantiam vindicaret, ccrtamquc redderet in posterum eorum, quae in praedictis Pontificiis Litteris mandabantur, exeeutionem, alteris in simili forma Brevis datis dic xm Maii anni mdccxxxix. /Xpostolicis Litteris, carum regionum Episcopis ct missionariis praeceptum iteravit, gravioribus etiam poenis impositis, ut nedum exactissime servarent, quae in suis praemissis Litteris mandabantur, sublata cuilibet secus interpretandi facultate, verum ad id illico se adseringerent solemn! iurciurando interposito, iuxta formulas respective eisdem praescriptas. Litterae in forma Brevis sequentis sunt tenoris :

J:i,,erae Ap®·'· Xil

< *Venerabilibus fratribus, ac dilectis fi·*
> *lus, Episcopis et Apostolicis missionariis in*
» *Regnis indiarum Orientalium Madurensi,*
» *Mayssurensi, et Carnatensi.* — Clrmkss
» PP. XIL — *Venerabiles Fratres, dilecti fi·*
» *lii, salutem et Apostolicam benedictionem.* —
» Concredita Nobis Dominici gregis cura continuo Nos urget, in id praecipue et tota sollicitudine incumbere, ut ab iis maxime, qui sortiti sunt partem ministerii huius, et in lucem gentium sunt missi, erga S. Sedem, ac /Xpostolica mandata filiale obsequium exhi-

beatur, atque Fidei dogmata, sacrosquc Ecclesiae ritus et ipsi intemerate retineant, et alios edoceant, ut quos locorum immensa spatia a Petri Sede longe disiungunt, eos tamen fides eadem in unitate spiritus et doctrinae conglutinet. Alias itaque per similes Litteras nostras sub datum 24. Augusti 1734. incipientes – *Compertum exploratumque* – Fraternitates Vestras, omnesque missionarios eo maiori, quo potuimus, paterno charitatis affectu requisivimus, et declaravimus quam impense exoptaremus, ut qui in Regnis istis Christi Fidei veritatem agnoscentes convertuntur, superstitiosos gentilium ritus omnino abjicerent, atque aversarentur, ne habeantur et ipsi ad instar eorum, qui – *Cum Dominum colerent, diis quoque serviebant iuxta consuetudines gentium* – utque in re tanti momenti nulla esset offendiculi occasio, auditis theologorum, ac praesertim Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium per universam Christianam rempublicam Generalium Inquisitorum suffragiis, plura, iuxta dubia tunc proposita, provide statuimus, et a missionariis observanda praescripsimus ; quorum omnium in Nos observantia, ac studium amplificandae Fidei in certam spem Nos erigunt, ut pari contentione pro viribus obtemperare satagant, nec ullus erit, qui detestabili indulgentia aliter fieri posse cogitet, et, vcluti infideles filii, – *peccare eos faciant peccatum magnum.* – Sane etsi hisce mediis muneri Nostro satisfecisse, ac sine sollicitudine esse suaderemus, attamen rei momentum, a qua Fidei puritas, atque integritas pendet, nunquam hanc in Nobis curam delebit, nisi ad magnitudinem negotii opportuniora semper comparemus remedia. Quare Fraternitatibus Vestris, et missionariis omnibus, quibus praedictas Nostras Litteras direximus, sive saculares, sive regulares cuiuscumque Religionis, Congregationis , Instituti , Societatis , etiam Icsu, fuerint, demandamus et praecipimus, ut omnia et singula, quae in dictis nostris Litteris continentur, integre, exacte ac inviolabiliter observetis, atque ab cis, quorum cura ad vos spectat, remota penitus quavis aliter interpretandi potestate, adamussim observari faciatis, in virtute sanctae obedientiae, sub poena suspensionis ab exercitio pontificalium, interdicti ab ingressu ecclesiae, et respective excommunicationis latae sententiae, a qua nemo vestrum a quoquam, praeterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, excepto tantum mortis articulo, absolvi possitis; et quoad Regulares, insuper privationis vocis activae et passivae, etiam ipso facto et sine ulla alia declaratione incurrendae. itidem, sub iidem poenis et censuris, pari auctoritate praecipimus et mandamus, ut omnes, et singuli, qui ab hac Sancta Sede, sive ab eorum respective Superioribus, ad ista regna sacris obeundis missionibus missi eritis, ♦ statim ac de hisce Literis nostris certiores facti fueritis, vel quavis alia denunciatione de illis notitiam habueritis, iuramentum praestetis, integre, exacte ac omnimode implere, quae provide a Nobis in iisdem Literis constituta fuerunt, neque illis ulla in parte quovis sub praetextu contraire. Illis etiam, qui quandocumque hoc munus suscepturi erunt, mandamus ac praecipimus, sub iisdem omnibus censuris et poenis, ut nullo pacto audeant vel minimum actum explere, nisi antea et ipsi iuramentum praedictum praestiterint, quin nec tanquam presbyteri sacculares ab Ordinariis locorum deputati, seu vcluti simplices Religiosi, vel quovis alio titulo et nomine, Christilidelium Confessiones excipere, conciones habere, aut Sacramenta ministrare, sed omni prorsus careant potestate, derogando quibusvis privilegiis, sibi ipsis, aut vestrae respective Religioni, Ordini, Congregationi, et Societati, etiam Iesu, specialiter, aut generaliter a Nobis, et a Praedecessoribus nostris quacumque ex causa concessis. Iuramenta praedicta saeculares missionarios coram loeorum Ordinariis, Regulares coram Superioribus, vel Apostolicis Vicariis praestare demandamus, Vicarios vero ipsos, et Superiores in manibus Episcoporum. Nec eadem tantum verbo proferre, sed scripto, iuxta formam per Nos praescriptam, et infra adnotandam, ac propria manu subsignare teneamini, sub iisdem censuris, et poenis. Hoc etiam itiramentum praestandum fore mandamus ac requirimus ab illis, qui ad episcopale munus ab hac Sancta Sede promoveri meruerint, vel ipsomet dic, quo in manibus Episcoporum solemnem emissuri erunt Fidei professionem, vel in actu eorum consecrationis. Quorum iurumentorum subsignata exemplaria, relicta isthic in Archiviis authentica copia, ad Congregationem de Propaganda Fide, per Episcopos, et Superiores Regulares respective transmitti volumus, a qua ad illam S. Officii remittantur, ut sint obsequii erga Nos nostrasque iussiones, puritatis, integritatisque fidei vestrae monumenta. Ne vero tam Literarum nostrarum sub praedicta die 24 Augusti 1734. quam praesentium, ullus ignorantiam allegare valeat, hortamur Fraternitates vestras, ac in Domino obtestamur, ut quo primum illas, atque praesentes receperitis, et statim publicare faciatis, ac ad singulos missionarios, sive saeculares, sive regulares fuerint, sub vestra respective iurisdictione degentes, easdem transmittatis. Hoc ipsum praecipimus Apostolicis Vicariis, aliisque Regularium Superioribus. Contrafacicntes, vel negligentes declaramus incurrere ipso facto poenam suspensionis ab exercitio pontificalium,

> et interdicti ab ingressu Ecclesiae ; Regulares
> autem excommunicationis latae sententiae,
> privationis olficiorum, et vocis activae ct pas-
> sivae.

Γογμ·*« »un-aestl a m>i-noorut prit-auihlt

> Formula autem iuramenti, sicut pracmit-
> titur, a missionariis praestandi, est quae se-
» quitur, videlicet : – *Ego* iV. *Ordinis N., seu*
> *Societatis /esu missionarius ad Regnum N.*
• *vel ad Provinciam N. in Indiis Orientalibus*
9 *a Sede Apostolica, vel a meis Superioribus,*
9 *iuxta facultates eis a Sede Apostolica con-*
» *cessas missus, vel destinatus, parendo prae·*
9 *cepto SSmi Domini Nostri Papae Clemen·*
» *tis XII per Literas Apostolicos in Forma*
» *Prévis datas die rq Maii anno 1730 iniuncto*
» *omnibus missionariis in dictis Missionibus,*
» *praestandi iuramentum fideliter servandi dis·*
> *positionem Apostolicam circa ritus malaba·*
9 *ricos ad formam Ldtterarum Apostolicarum*
9 *in forma Brevis eiusdem Sanctissimi Domini*
9 *Nostri die 24 Augusti 1733 incipien.* – Com-
> pertum cxploratumquc – *mihi per integram*
9 *eiusdem Brevis lecturam optime noto, pro·*
9 *mitto, me plene et fideliter pariturum, illud·*
9 *que exacte integre, absolute et inviolabiliter*
9 *observaturum et absque ulla tergiversatione*
9 *adimpleturum, nec non ad formam dicti Bre**
9 *vis instructurum Christianos mihi commissos,*
9 *tam in concionibus, quam in privatis instru·*
9 *ctionibus, ac praesertim catechumenos, ante·*
9 *quam baptizentur, et nisi promittant obscr-*
9 *vanham dicti Brevis, eiusque dispositionum*
9 *et prohibitionum, me ipsos non bapti^aturum,*
9 *prout quoque curaturum omni studio, quo*
9 *potero, ac omni diligentia, ut sublatis gen·*
9 *tium caeremoniis, illi a christianis suscipian-*
9 *tur et retineantur ritus, quos Catholica Ec-*
9 *clesia pie praescripsit. Si autem (quod Deus*
9 *avertat) in toto, vel m parte contravenerim,*
9 *toties poenis a SSmo Domino Nostro im-*
9 *positis in Decreto, seu Litteris Apostolicis,*
9 *ut supra, super praestatione huius iuramenti,*
9 *mihi pariter per integram lecturam notis,*
9 *me subiectum agnosco et declaro. Ita, tactis*
9 *SS. Evangeliis promitto, voveo, et iuro. Sic*
9 *me Deus adiuvet, et haec SS. Dei Evangelia.*

Ego N. manu propria.

pt pfir»i*ndi

* Formula vero iuramenti, ut supra prae-
> standi ab Episcopis, est quae sequitur, vi-
> delicet : — *Ego N. Episcopus civitatis N. me-*
» *mor iuramenti a me praestiti in actu meae*
9 *solemnis consecrationis, quo Romano Pon·*
» *tijici fidem, subtectionem et obedientiam pro·*
» *misi, tum insuper eorum, quae provide san-*
9 *xit Clemens XII. Pontifex Maximus circa*
9 *ritus malabancos in Litteris Apostolicis in*
> *forma Brevis, Episcopis et missionariis usque*
9 *sub die 24 Augusti 1734 transmissis, parendo*
9 *mandatis Sanctitatis Suae per alias similes*
9 *Litteras die rq Maii anno 1733 iniunctis, ut*
9 *in argumentum meae erga Apostolicam Sedem*
9 *obedientiae non minus, quam filialis obsequii,*
me iurisiurandi religione obstringam, iuro,
et promitto, me plene et fideliter easdem
Litteras Apostolicos sub dicta die 24 Augu-
sti 1734 exeeuturum, atque ea, quae in illis
praescripta sunt, exacte, integre, absolute,
ac inviolabiliter observaturum, curaturum
pariter, quantum in me erit, ut ii omnes,
qui mea in dioecesi missionarii et sacer-
dotes sunt, vel futuri erunt, illas eodem
prorsus modo in omnibus servent, atque exe·
quantur, et contra inobedientes, si qui fue-
rint, me processurum ad formam Brevis sub
die 13 Maii anno 173·), ut tandem sublatis
gentium caeremoniis, illi a christianis reci-
piantur ritus, quos Catholica Ecclesia pie
praescripsit, ac iugiter servat. Utque de hac
mea voluntate iuramento, Jilialique obsequio
erga Romanum Pontificem, eiusque mandata
perenne existât monumentum, propria manu
me subscribo. — Ego N. Episcopus N.

9 Caeterum etsi magna Nobis spes sit, Fra-
ternitates Vestras, et missionarios omnes no-
stras voces ec monita excipere diligenter, ac
filiali obsequio exequi, curam insuper sollici-
tudinemque plurimam gerere, ut tam ortho-
doxae religionis puritati integritatique, quam
gentium saluti adiumento sitis, omnesque in
hanc unicam rem, maximam utique, labores
sudoresque conferre, ut tandem, qui Christi
amplectuntur fidem, superstitiosos aversentur
ritus, eosque tantum suscipiant et retineant,
quos Catholica Ecclesia pie praescripsit, ac
iugiter servat ; attamen pro pastoralis olficii
debito, ac paternae charitatis stimulo, iterum
iterumque commonere non desistimus, ne a
Pastorum Principe in custodia gregis sui mi-
nus vigilasse diiudicemur ; ct Vobis interim
in auspicium bonorum omnium Apostolicam
Benedictionem impertimus. — Datum Romae
apud Sanctam Mariam Maiorem sub Annulo
Piscatoris dic xrn. Maii mdcgxxxix Pontificatus
Nostri Anno Nono .

Hasce Clementis XII. Litteras aliae subsccu-
tac sunt praenominatis carum Regionum Epi- teri»,
scopis peculiariter inscriptae, quibus idem Pon-
tifex ct conceptum animo intimum dolorem,
ob nondum sibi delatam certam cxoptatainque
notitiam de praestita Apostolicis mandatis de-
bita observantia, gravibus verbis patefecit, et
corumdem Episcoporum zelum, ac religionem
excitare curavit, ut ipsi exemplo ac diligentia
sua praeeuntes, cactcrorum obedientiam sollicite
promoverent. Harum Litterarum huiusmodi
exemplum est :

< *Venerabilibus Episcopis in Regnis India-*
» *rum Orientalium Madurensi, S/ayssurensi et* ti» XII, 1 inera-
9 *Carnatensi.* — Clkmrxs PP. XII. — *Vene·*
9 *rabiles Fratres salutem, ct Apostolicam be-*

» *nedtctionem.* Continere labia nostra non pos-
> sumus, quin vos, Venerabiles Fratres, Aposto·
» lien voce iterum alloquamur, moleste Nos,
» imo graviter ferre, usque adhuc certam dc-
» nuncifctionem minime accepisse, qui undem
» exitus contigerit Nostris Litteris, quas die *21*
» Augusti 1734 Vobis, et missionariis isthic
» commorantibus dedimus. Sane taciturnitas
» haec curarum et angustiae nostro paterno erga
» vos amori causa est, tum ct maxime quia,
» incertae licet, sparsae hic sunt voces, easdem
» Nostras Litteras, ct Decreta in publicum ab
» omnibus minime posita fuisse, nec exacte,
» prout oportet, adimpleri, quin non deesse
» aliquos, qui diversa opinantes, ac loquentes,
» adducunt discipulos post se. Quare primum
» Fraternitates Vestras ex animo requirimus,
» ut quomodo isthic res se habeat, quampri-
» mum rcnuncictis, ne longior tarditas acerbio-
» rem Nobis afferat molestiam ; deinde firma
» spe ducimur, zelo Dei vos impellente, in do-
» ctrina sana nobiscum exurgere in cos qui con-
» tradicunt, ut memores officii, cui se addixe-
> runt, sedulo caveant, ac diligenter prospi-
» cianl, ne culpa eorum — *Gentes istae sint*
» *timentes Dominum, sed nihilominus et idolis*
> *suis servientes.* — Hac de causa alteras misi-
» mus Literas Fraternitatibus Vestris, atque mis·
» sionariis, quibus gravioribus sub poenis dc-
» mandamus, ut nostrae voluntatis sensibus
» ct decretis obediant, ct opere compleant. Ne
» vero, ut hactenus, unus alterum incuset, ct
> Nos qui licet praesentes isthic spiritu, corpore
» tamen absentes, suspensos incerti nuncii diu
> retineant, iuramentum ab unoquoque ex mis-
> sionariis propria manu subsignandum, expe-
» tere duximus, quo quisque profiteatur Nostris
» iussionibus promptam atque exactam prac-
» stare obedientiam, prout latius in iisdem Lit-
> teris continetur. Hoc etsi tuto Nobis polii-
» ccamur pro omnium pietate ct religione,
> attamen plurimum collatura erit Fraternitatum
> Vestrarum exempli auctoritas, quoties idem
» iurisiurandi sacramentum, in certum erga
» S. Sedem et in Nos obsequii vestri testimo-
> niutn praestitisse, atque Nobis misisse vos
> intelligent, prout in Domino etiam atque
> etiam obtestamur. Porro hanc unam esse de-
> tegendae veritatis viam, unum praesidium ad
> obstruendum os loquentiam iniqua, vosmet
» facile cognoscere non dubitamus : quare Pon-
» tificiam voluntatem, caetcroquin in vos pro-
» pensam, magis magisque Vobis devincietis,
» si industriae, cogitationi, studio denique ve·
» siro vim addatis exemplo ; nec sane veremur,
> quin eam reverentiam, quam suscipientes epi-
» scopale munus, huic S. Sedi et Apostolicis
» mandatis spopondistis, hac tamen opportuna
* occasione explicaturi luculentius eritis, ut quos
» ad iuramentum proferendum vos adire ob-
» stringimus, cx facto etiam vestro obedire prae-
» ccptis Nostris arctius impellantur ; ac Vobis,
» Venerabiles Fratres, in perpetuum amoris No-
» stri pignus Apostolicam benedictionem per-
• amanter impertimur. — Datum Romae apud
» Sanctam .Mariam Maiorem sub Annulo Pi-
» scatoris dic xtu Maii mdcgxxxix. Pontificatus
> Nostri Anno Nono ».

Neque vero his, quamvis adeo enucleate praescriptis, plane contentus idem Clemens Papa XII., Superiores quoque generales missionariorum in Orientalibus Indiis degentium, eorum praesertim, qui, ut ApostolicacSedi relatum erat, detrectabant adhuc obsequentis animi erga eiusdem Sedis mandata, certa argumenta exhibere, adstrinxit, cosquc sub poenis suspensionis a divinis, privationis vocis activae ct passivae, aliisque gravioribus arbitrio suo reservatis, /Xpostolicac etiam Sedis indignationis, formali praecepto, coque iuridice indicto, adegit ad transmittenda suis respective Religiosis exempla Apostolicarum Litterarum a se tunc editarum, atque ad earum publicationem, et exactam, integram, inviolabilcmque observantiam pro viribus praecipiendam, ea lege addita, ut si aliquis esset e missionariis, qui mandatis reluctaretur, aut contra facere auderet, solemni statim praecepto per Superiorem Generalem cogeretur, relictis .Missionibus, e provincia decedere, atque in Europam reverti. Et ne in re adeo gravi intentatum aliquod remedium relinqueretur, terminum annorum trium constituit intra quem Superiores Generales praedicti tenerentur certis authenticisque documentis Sedi Apostolicac plenam atque integram Decretorum Litterarumque observantiam indubitate probare, atque praesertim exempla iurisiurandi, ut praefertur, praestandi, propria uniuscuiusque missionarii manu, cuiuscumque fuerit Instituti, subscripta, exhibere. E»rumd<tn Utt.

His ita constitutis, atque mandatis obtemperantes omnes Episcopi et missionarii Apostolici Regnorum Madurensis, Mayssurensis, et Carnatensis, nominatimque qui pridem contra Cardinalis Turnonii Decretum steterant, fide data, sacramentoque interposito, exactam, integram, absolutam, inviolabilcmque observantiam Litterarum, quarum superius exemplum insertum est, quodque incipit *Compertum exploratumque,* promiserunt secundum formulas aliis in Litteris Pontificiis expressas, quae pariter enunciatac iam sunt, quaeque incipiunt *Concredita Nobis Dominici gregis.* Utque suum Nobis ad Pontificatus apicem evectis, Sanctaeque Sedi fidele obsequium, ct submissionem certo probarent argumento, ad manus nostras exempla reddi curarunt solemnis iurisiurandi, quod singuli praestiterunt. Epbcopi ct mi»· perant, ct ranp^PonuficTex' hibcot.

Hunc igitur fmetum cx prudenti constantique, quam hactenus recensuimus, Praedcccsso- De reliquis tuApf. seducere*
rum Nostrorum agendi ratione Nobis colligere datum est : neque iam temere videmur hanc di»,
animo spem concepisse, ut quaecumque dubia

super exccutione eorum, quae ab iisdem Praedecessoribus pricscripta memoravimus, adhuc reliqua sunt, resolutis, ut infra, propositis quaestionibus, penitus submoveantur ; omnesque demum inter sacros istarum regionum operarios dissensiones ct controversiae compositae conticescant ; atque Apostolica mandata ct decreta, quae, gravi praemissa ponderatione, ac de consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum in tota rcpublica Christiana in ncgociis Fidei Generalium Inquisitorum specialiter deputatorum, aliorumque virorum pietate ac doctrina praestantium, harum serie edituri sumus, pari obedientiae alacritate ab omnibus istarum partium missionariis excipiantur, ac debitae execution! demandentur.

Tru niiiion*-riornc potto· Utt.

Nonnulli siquidem, postquam litteris suis professi sunt servatas ab sc fuisse Apostolicas Litteras *Compertumque exploratumque,* seque accusatos idcirco perperam fuisse tamquam refractarios; affirmantes nihilominus, in maximas atque extremas animi angustias sc esse conicctos, ob iurisiurandi religionem, ob excommunicationis periculum, nliasquc gravissimas poenas, quibus inobedientes, legive repugnantes inevitabili nexu obligati sunt, atque obnoxii ; communi illorum omnium nomine, qui in pan muneris et periculi societate versantur, ad sublevandas suas, ut aiunt, oneratas trepidantesque conscientias, atque ad plurimorum Christianorum salutem, qui recenter conversi, persecutionum procellis assidue conflictantur, in tuto collocandam, tria a Nobis flagitarunt.

Phmun poatu* Utum.

Primum illud est, ut onere subleventur (quod quidem onus gravissimum, intolcrandumque appellant) tot Juramentorum, censurarumque, quibus inextricabilibus veluti laqueis eorum conscientiae vinciuntur, quibusque fit, ut propriae amittendae salutis periculo expositi, dc aliena procuranda cogitationem prope omnem deponere cogantur.

AHrm» poafu* lare®

Alterum, ut dispensatio alias concessa super insufflationum, atque salivae ritu, in Sacramento Baptismatis ministrando, prorogetur, eo vel maxime, quod non tali lege sit huiusmodi ritus inductus, in quo dispensatio locum habere non possit ; imo, ut ca concedatur necessarium esse aiunt, ad conservandam propagandamque disseminatam iam ac diffusam Fidem in vastissimis illis regionibus, quarum incolae ingenito veluti horrore, seu potius inveterato et communi praciudicio, ita salivam aversantur, ut dc eo evellendo prop· iam sit ab cis desperatum.

Trniura po»tu-Ui«a

Tertium, ut aperta, atque plana tradatur interpretatio praecepti a Cardinali Turnonio mission iriis gravissime iniuncti, atque ab Apostolica Sede confnmati, eisque inculcati, ut abiectissimum hominum genus, vulgo *Parcas,* minime deserant, sed cum domi aliquo morbo laborantes detinentur, cos invisant, eisque, cum opus fuerit, Sacramenta ministrent, omnibusque erga eos charitatis atque pietatis olfietis defungantur. Nam, sine aliqua praefati decreti declaratione, perniciem cis, qui christianae religioni nomen dederunt, imminere prorsus arbitrantur, gcntiiiumque ad Fidem conversionem impossibilem penitus evasuram. Itaque eorum·dem *Parcarum* saluti providendum esse censentur, non adigendo sacros operarios ad ingrediendum eorum domos, quod certe, ut asserunt, exitio Missionibus foret, sed alia ratione ; atque ca potissimum quam ipsi primo induxerunt, quaque usi sunt post Apostolicas etiam Litteras promulgatas, quarum initium *Compertum exploratumque,* obtentu verbalis cuiusdam declarationis, quam ipsis suus Missionum Procurator significaverat.

Rumore itaque ad Nos allato de huiusmodi vocali declaratione, quae Clementi Papae XII. Praedecessori nostro tribuebatur, et cuius etiam exemplum monumentumque in Actis, et Tabulario Sanctae Inquisitionis relatum fuisse atque reconditum ferebatur, exemplum monumentumve huiusmodi diligentissime exquiri mandavimus. Cumque illud nusquam inventum sit, longa licet atque exactissima indagine investigatum ; cum etiam administri, quorum custodiae mandandum fuerat, ea de re per Nosmctipsos interrogati, nihil huiusmodi a se visum, nihil auditum fuisse, ct nunquam ad sc porvenisse praedictam declarationem, proptereaque ct in Actis, ct in Archivio desiderari constanter et indubitate affirmaverint : cum denique ipsius Nostri Praedecessoris ca dc re mentem atque sententiam in Apostolicis cius Litteris supra relatis luce ipsa clarius expressam cxploratamque haberemus ; totum hoc gravissimum et inveteratum negotium, cum approbatione ct consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum S.R.E. Cardinalium Generalium Inquisitorum, ut supra deputatorum, tandem diiudicarc ac definire deliberavimus. Auditisquc propterca tum eorumdem Venerabilium Fratrum Nostrorum, tum etiam Consultorum sententiis, ac rursus ad trutinam revocatis, ct coram Nobis multum diuquc perpensis atque discussis moderationibus illis, quas postularunt a Nobis illi qui duram atque difficilem decretorum toties cnunciatorum integram absolutamquc observantiam existimarunt, in hunc, qui sequitur, modum statuimus atque decrevimus.

Quoad 1. poetuulutn circa impoaltuni lura* mentum d censurai.

Ac primo quidem, animadvertentes impositam iurisiurandi legem esse veluti saluberrimum antidotum extinguendo gliscentium litium discordiarumquc veneno, aptissimumque ad cohibendam licentiam libertatemque opinandi, interpretandi, agendi denique pro libito in re tam gravi et periculosa fraenum existerc ; censuras quoque a praedicto Clemente XII. Praedecessore Nostro in enunciatis Litteris, incipientibus *Concredita Nobis* constitutas, ad solos

dumtaxat pertinere Apostolicae legis praeceptorum violatores, easdemque in huiusmodi tantum refractarios, quorum animos neque ecclesiasticae mansuetudinis officia, neque paternae ad monitionis chantas vincere, aut inflectere ullo modo possent, iustissimam poenam esse ct fore reputantes ; non solum inopportunum censuimus iusiurandum aliqua in parte remittere, aut moderari censuras, quod primo fuit ab illis propositum, verum etiam, dc praedicto consilio et assensu, ac dc plenitudine potestatis a Deo Nobis concreditae, illud, illasque probamus, confirmamus, ct innovamus, illudquc ct illas omne robur ct firmamentum, omnemque vim ct efficaciam in posterum semper habere, suosque plenarios ct integros effectus sortiri ct obtinere, atque ab illis, ad quos spectat, ct pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter et inconcusse observari decernimus ct iubemus.

QjftiJ 3. poli&ütua circa tuptiimitii cacrtoonm.

Quod autem attinet ad secundam postulationem de proroganda supradicta dispensatione quam Praedecessor Noster in decennium concessit, ut scilicet per id temporis, in Sacramento Baptismatis conferendo, salivae usu abstinere, ct sacras insufflationes in occulto adhibere liceret, non tamen hoc gcncratim, neque indistincte, sed ubi gravis aliqua et certa necessitas postularet, ut luculentius in eiusdem Litteris Apostolicis, quarum initium *Compertum exploratumque* expressum est ; Nos declarare salis non possumus, quam aegre feramus quod nullis adhuc certis indiciis aut argumentis cognoscere potuerimus, utrum missionarii per id decennii tempus, quod iam elapsum esse dignoscitur, ad Apostolicarum Litterarum praescriptum, in eo pro viribus elaboraverint, atque ca, qua par erat, fide ac diligentia, omne suum studium, operamque adhibuerint, ut vanus ille horror, ct parum aequa aversatio praedictorum sacramcntalium, quae gentium illarum animis insidere fertur, sensim emendata, demum ab eisdem penitus deponeretur. Nemo quippe ignorat sacramentalium, de quibus agitur, usum, sive institutionis antiquitas, ex qua ritus illi in Ecclesiam derivati sunt, sive multiplex mysteriorum significatio, quae in illis continetur, sive demum Romanae Ecclesiae omnium magistrae spectetur auctoritas, quae eosdem in suis Ritualibus receptos inviolabiliter observari praecepit, iurc ac merito venerandum esse, praecipuoque semper in honore habendum, ct consequenter incapacem prorsus recipiendae Baptismatis gratiae cum esse, qui falso sibi persuserit, insufflationes atque salivam aptam haud esse materiam sacramcntalium caeremoniarum, gravissimique piaculi expertem non futurum, qui sic opinanti conferre illud auderet.

Et quamquam exploratum esset, gentes illas hoc pravo errore minime detineri, sed ob id tantum a praedictorum sacramcntalium usu abhorrere, quod ingenita quadam, ut ferunt, aversione salivam anhelitumque abominentur, non minori tamen industria sacris ministris adnitendum est, ut cx eorum animis perperam conceptum horrorem, ineptamque aversionem eliminent atque ablegent : aliter timendum merito esset, ne illarum regionum neophyti, confirmata in ipsorum mentibus huiusmodi abominatione, eo usque desipiant, ut eandem etiam transferant ad miracula, quae per salivam Christus Redemptor noster edidit, ipsumque proterea miraculorum, ct salutis nostrae Auctorem, quo nihil profecto magis impium excogitari potest, aversentur. Utque alia praetereamus, illud tandem non diutius est differendum, ut in Regnis Madurcnsi, Mayssurensi et Carnntensi Baptismi Sacramentum rite sancteque ministretur, iisdem adhibitis sacramcntalibus, et caeremoniis, quibus Romana utitur Ecclesia, cx qua ad gentes illas Fidei lux propagata est, dcdiscantquc tandem novelli regionum illarum fideles id horrere, quod Deus dignatus est facere.

Verumtamen, ut memorata sacramcntalium praedictorum abominatio suaviter leviterque ex eorum animis divelli possit, neve huiusmodi lex, quae sacramentalium usum praescribit, ad nimiam in speciem severitatem exacta, eas adducere calamitates videatur, quae ex illa, tamquam c fonte, in Ecclesias, atque Missiones dimanaturac denunciantur, Nos, enarratis dc causis, dispensationem quam Praedecessor Noster in Litteris iam relatis concessit, iterum concedendam, prorogandamque decrevimus in aliud decennium, quod a die datae praesentis Nostrae Apostolicae Constitutionis est inchoandum.

Ex quo fas est intelligcre, non eam esse, aut fuisse nostram, ct /Xpostolicac Sedis sententiam, quod scilicet nullus dispensationi locus esse possit in huiusmodi sacrorum rituum, ct sacramentalium materia, nec ulla dispensandi necessitas, aut sufficiens causa unqunm valeat allegari. Verum, quum cx rationibus superius allatis, nullo pacto permitti valeat, venerabiles adeo ritus, ac traditum a Patribus, sancteque ab Ecclesia servatum huiusmodi sacramcntalium usum penitus aboleri ; vel eorum contemptui, aut erroribus circa eadem inducendis, vel iam conceptis amplius confirmandis, occasionem praeberi; idcirco omnibus dictorum Regnorum missionariis districte praecipimus, ut hac dispensatione benigne a Nobis indulta, nonnisi certis in casibus, ct cum gravis id necessitas postulabit, de quo eorum conscientiam onera-mus, utantur, nec nisi in praedictis casibus salivae usum in ndministratione Baptismatis possint omittere, ct occultas adhibere insuflla-tiones ; modo ii, qui sc baptizandos offerunt, in ca non sint opinione, ut credant salivam atque insufflationes huiusmodi ineptam esse, atque indecentem sacramentalis ritus materiam ;

qui enim adeo falsa, atque distorta persuasione imbuti essent, tamquam indigni, ct incapaces Sacramenti Baptismatis licite suscipiendi, ab eo repellendi essent. Volumus autem, atque omnibus, et singulis praedictorum Regnorum Episcopis, ct missionariis in virtute sanctae obedientiac praecipimus et expresse iubemus, ut ct communibus studiis atque consitis, et singuli pro virili parte, intra praefinitum decennii tempus, omnibus viribus, nervisque contendant, et, quemadmodum fuerat eisdem a sa. me. Praedecessore Nostro imperatum, non intermissis laboribus assidue curent, ut ex illarum gentium animis errorum tenebrae malesanaequc opiniones quibus obcaecantur, et miserrime delinentur, penitus discussae, ac radicitus evulsae eliminentur. Ut vero indultum, prerogatumque a Nobis tempus sanctissimis Romanae Ecclesiae caeremoniis pracdiciis, quae tamdiu a Sede Apostolica commendatae , atque inculcatae fuerunt, facilius apud nationes illas insinuandis vere conducat, utque ulterior huiusmodi rituum praetermissio (quam tamen extra verae necessitatis casus, ut supra, nullatenus concessam, aut licitam esse, iterum declaramus) alendis populorum erroribus, atque difficultatibus augendis confirmandisque ansam non praebeat : universis gentium illarum Episcopis ct missionariis praedictis notum esse volumus, hoc exacto decennio, nullis aut precibus, aut rationibus, quae porrigi proferrique unquam possent, aliam denuo prorOmM) ro- flalloncm concessum iri.

re/* pncbcQ- Ad icrl'um denique quod pertinet postulatum, ut nempe apertius, atque distinctius dedaretur decreti articulus, quo laudatus bo. me. Carolus Thomas Cardinalis Turnonius sancivit, ut missionarii ad *Parcas* aegrotantes accedant, ut Sacramenta desiderantibus etiam domi administrent, ut denique illis omnia praestent spiritualia subsidia, quae charitas, religio, et officii ratio cvangelicis operariis nullo discrimine, nulloquc respectu, fidelibus universis, adversa praesertim valetudine conflictatis, administranda praescribunt: nemo profecto non videt, quantumvis maximae proponantur difficultates, in quas incurrere missionarii se pos»c dicunt, si huic praecepto tam iusto, tam sancto parere velint, ferendum tamen nullo modo esse, quod casas humiliorum huiusmodi hominum ex morbo decumbentium subire recusent, atque illos in summo etiam vitae discrimine, aut Sacramentis omnino carere sinant, aut saltem corumdcm percipiendorum maximam illis ingerant difficultatem. Nulla etenim apud Deum est personaium acceptio; nec ullum despicere fes est eorum, quos Unigenitus Dei Filius per novam generationem sibi coniunctos, non confunditur fratres vocare; quin immo *elegit Deus pauperes in hoc mundo, divites m fide, ct heredes Regni, quod repromisit diligentibus se.* Quae qui contemnunt, exhonorantes pauperem, et fratrem humilem confundentes in humilitate sua, hi porro longe nimis discedunt a doctrina, et exemplo Christi Domini Salvatoris nostri, qui nos non divina tantum voce, sed magnis etiam, atque illustribus factis edocuit, quanti apud nos esse debeant qui pauperes atque abiecti per mundi insaniam vocantur : *Ecce enim,* aiebat S. Gregorius Pontifex Maximus, *ire non vult Filius Dei ad /ilium reguli, et tamen venire paratus est ad salutem servi. Certe si nos cuiuspiam servus rogaret, ut ad eum ire deberemus, protinus nobis nostra superbia in cogitatione tacita responderet dicens : non eas, quia ternetipsum degeneras, honor tuus despicitur, locus vilescit. Ecce de caelo venit, qui servo in terram occurrere non despicit.*

Quare ut gravissimo huic malo remedium afferrent Praedecessores nostri Romani Pontifices Gregorius XV, Alexander VII, et Clemens IX in suis Apostolicis Litteris die xxxt Januarii anni mdgxxiu., diexvrn. Januarii anni mdclvih, et die xtir. Septembris anni mdclxix, respective datis, omni animorum contentione atque zelo obtinere curarunt (quod et Nos eorum vestigiis inhaerentes summopere optamus, et quantum in Domino possumus, districte praecipimus ct mandamus), ut nobiles cum plcbeiis in unam, eamdemque ecclesiam convenientes, una simul divini verbi pabulo reficerentur, ct Ecclesiae Sacramenta reciperent, utque missionarii Regnorum Provinciarumque Orientalium Indiarum, sui officii memores, ita animo essent comparati atque dispositi, ut non secus ac nobilibus, abiectis quoque ct infimae sortis hominibus, in iis quae ad spiritualem eorum profectum pertinent, praesto essent, illisquc in propriis etiam domibus, etsi humillimis ac sordidis, Sacrum Viaticum ministrare minime recusarent. At, quod maxime Nos angit, sive ob immodicum illum horrorem, quo claro genere nati infimae plebis homines, ut fertur, ita aversantur, ut vel illorum contactu sc commaculari, nobiiitateque et gradu cadere sibi persuadeant (qui tamen horror cum sit Christi lege damnatus, e Christianorum animis omnino est eliminandus) ; sive ob patrias leges, imperiaque regum idololatrarum, quibus christiani in iis regionibus subiecti sunt, aliave tandem dc causa id evenerit ; frustra certe fuerunt Praedecessorum nostrorum consilia, paternae exhortationes, praecepta demum, queis usi sunt, ut infimi huius generis hominum conversioni ac saluti procurandae, quantum optaverant, plene consulerent atque providerent.

Cum vero ct Nos, Christi Domini documentis, Praedecessorumque Nostrorum exemplo excitati, anxie cogitaremus, qua ratione illud tandem rcipsa consequi possemus, quod eisdem Praedecessoribus Nostris tantopere cordi fuit ; opportune accidit, ut Societatis Icsu missionarii,

quorum villicationi Regnorum Madurensis, Mayssurensis, ct Carnatensis Missiones potissimum concreditae sunt, postquam declarari a Nobis articulum de *Parcis* postularunt, paratos sc Nobis obtulerint, pollicitiquc sint, modo id Nos ipsi probaremus, certos aliquos delegare missionaries, qui *Parcis* convertendis dirigendisque praecipue dent operam. Quod quidem eorum consilium, quo *Parearum* conversioni ct saluti sutis bene consultum fore confidimus, paterno gaudio suscipientes, pro temporum circumstantiis probandum, commendandumque esse duximus, oblationisquc Nobis factae, ac religiosi promissi exemplum ab eorum Praeposito Generali subscriptum in huius Romanae atque Universalis Inquisitionis Tabularium referri, perpetuoque asservari mandavimus.

_ ,
031«· inculcat renuci.

Praemonemus itaque m primis partium illarum missionarios universos, ut quae apostolici eorum ministerii erga fideles omnes cx divina institutione potissimae partes sunt, minime obliviscantur; ac serio perpendentes, quod inter eos, qui filii Dei sunt, per fidem quae est in Christo lesu, iuxta doctrinam .Apostoli, iam non est servus neque liber, non est masculus, neque femina, sed omnes unum sunt in Christo lesu, quod ipse quoque Salvator noster a Deo Patre suo postulaverat pro omnibus qui crediturі erant per verbum discipulorum in ipsum, rogans nimirum — *ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me, et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint, ut credat mundus, quia tu me misisti ;* — novos credentes instruant, oportere illos eo mutuae charitatis vinculo inter sc colligari, cx qua veluti tessera, et Divini Filii ab aeterno Patre missionem, et Christianae religionis veritatem facile gentiles agnoscant.

labet depalari laffiaealetn nu-Dtmnj mlttio-airiorum pro *Pirtarwn* curi.

Denique vero tot statim pro *Pareis* missionarios deputari volumus ct praecipimus, quot necessarii, ct rcipsa sufficientes reputabuntur, pro eorum debita cura singulis in locis exercenda ; qui peculiari studio corumdcm domos, ubi aegrotant, pro viribus petant, ad eos invisendos, ac piis sermonibus ac precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, eosque demum in extremo vitae discrimine constitutos sancto infirmorum Oleo definiendos, absque personarum aut sexus exceptione. Ubi vero contigerit praefatos missionarios ad *Parearum* curam praecipue deputatos, aut eorum aliquem c vivis excedere, vel alio abire, alterum alterius loco continuo subrogari mandamus ; ct intra spatium quinquennii a die datae praesentium, certissima, atque authentica documenta dc mandatorum nostrorum exeeutione Aposto-

™ praedictorum “‘‘«•iOnc

Sedi reddi debere praecipimus. Quod si intra quinquennii spatium huiusmodi documenta addita minime fuerint, vel iis redditis minime constiterit alios missionarios ad praecipuam illam *Parearum* curam exercendam subrogatos fuisse in eorum locum quos vel obiissc, vel alia dc causa officio deessc contigerit : tum etiam, si intra spatium annorum decem omnes non fuissent adhibitae diligentiae, quae tam a Praedecessoribus nostris, quam a Nobis ipsis superius praescriptae sunt, ad evincendum, expellendumquc horrorem, quo gentes earum regionum insufflationes «atque salivam in Sacramenti Baptismatis administratione et susceptione aversari dicuntur : de quo tamen minime dubitare Nos sinit filialis obedientia, quam ii prae cacteris missionarii in Apostolicam Sedem se profiteri gloriantur; aut denique si omnes adhibicae diligentiae frustra cessissent : (quod secus fore confidimus, dum mentis nostrae oculos ad misericordiarum Patrem, totiusque consolationis Deum, cuius agitur causa, convertimus); in quemcumque eventum, ne Missiones illas tot virorum laboribus ac sanguine fundatas deseramus, a quo sane longissime absumus ; decernimus, et mandamus, ut alii missionarii sive saeculares, sive Regulares ex alio coetu, vel instituto, in ea Regna mittantur, ut experiamur num Deus, cuius incomprehensibilia sunt iudicia, in aliorum operariorum · villicationem divitias misericordiae suae effundere dècrevit, corumque labore atque industria illos fructus in praefatis regionibus, et gentibus producere, quos missionariorum nunc ibi laborantium sudoribus, nulla licet ipsorum culpa vel omissione, consequi non potuerimus.

Alii* mutions· rii mittendi.

Et quamquam confidimus praedictos missionarios nunc et pro tempore ibi existentes, pro suo erga Apostolicam Sedem obsequio, ab excitandis turbis alienos futuros, nec ullum iussionibus Nostris obstaculum, aut impedimentum allaturos, si, dum ipsi in iis regionibus commorantur, eo novi missionarii accederent, ibique versarentur ; tamen quoniam Apostolici muneris id a Nobis ratio exigit, ut caveamus pericula, quae Christianae charitati offendiculo esse possent ; hinc est, quod Societatis lesu missionariis, qui in Madurensi, Mayssurensi, ct Carnatensi Regnis tunc erunt, virtute sanctae obedientiae iubemus, atque praecipimus ut quicumquc casus cx supradictis evenerit, quo vel omnia, vel aliqua cx his, quae per praesentes Litteras Nostras circa praemissa decrevimus, ct observari mandavimus, intra praefinitum respective tempus, integre exacteque, ut par est, impleta non fuerint, sive id cx eorum facto, sive ex omissione, sive cx prava ct contra litteralem earumdem praesentium sensum distorta mentis ct voluntatis nostrae interpretatione, sive demum cx qualibet alia causa, etiam de necessitate exprimenda id contigerit; statim, relictis praedictarum regionum Missionibus, quarum in iis Regnis exercendarum, et quocumque titulo, etiam deputatorum ab Episcopis, scu Ordinariis locorum, aut simplicium suae Religionis presbyterorum, seu quolibet alio colore prosequendarum, iure omni, officio,

et facultate ex eo tempore in posterum iam nunc eos a Nobis privatos ct imminutos declaramus, atque ex nunc prout cx tunc, ct c contra, auctoritate Apostolica, ct earumdem praesentium tenore privamus, ct imminuimus, illico, non expcctata alia nostra ct Sedis Apostolicac declaratione, iussionc, aut sententia, in Europam revertantur, uberiores, ut speramus, in hisce partibus fructus relaturi.

bv?c*- n *umH* Demum, etsi ii missionarii, qui moderandas censuras, dispensandum super insufflationum, * * ' ' ct salivae ritu in Sacramento Baptismatis administrando, atque articulum dc Parcis declarandum postulaverunt, nil difficultatis praesetulennt circa alia capita decreti praedicti Caroli Thomae Cardinalis ToUrnonii, ct Apostolicarum Litterarum Clementis Papae XIL quarum initium *Compertum exploratumque ;* cx aliorum nihilominus Litteris ingenti Nostro dolore accepimus, cx missionariis alios esse, qui nulla habita interdicti a praefato Cardinali Tournonio lati, amplissimcquc a Praedecessore nostro confirmati ratione, eo usque progrediuntur, ut Christianis mulieribus gestare permittant monile collo suspensum, contracti tesseram matrimonii, quod regionis illius lingua *Taly* denominatum, effigiem quamdam habet informem idoli, quod profanis earum gentium nuptiis praesidere fertur; ipsisque pariter fidelibus,quo tempore ab iis nuptiae celebrantur, permittant fructum, vulgo *Cocco* nuncupatum, frangere, ad hoc ut futurorum inde auspicia vel fausta, vel infausta desumant; mulieribus demum, cum mensibus detinentur, templi accessu, ct salutari Poenitentiae Sacramento interdicant. Quamobiem Nos animo reputantes quam sit cxccrandum, mulieres illas, quae sub Crucis vexillo militant, ornatas incedere huiusmodi insignibus, quae aut idololatriam imporcent, aut dc gentilitatis superstitione suspecta sint, prout dubio procul est memoratum *Γαlρ,* necessario proinde damnatum : quamque Christifidelcs dedeceat. ritus, cacrcmoniasquc sequi, vel imitari, ethnicam superstitionem redolentes, qua certe non vacat illa nuptiarum tempore in praedictis regionibus usitata praefati *Cocco* dilfractio, quae idcirco iurc ct merito pariter reprobata dignoscitur; quam denique iustum sit mensium tempore minime arcere templis, ct salutari Poenitentiae Sacramento fideles mulieres quus laudabili praxi admittit Ecclesia, Redemptoris vestigiis insistens, qui sanguinis fluxu laborantem non abiecit : *enim,* ut olim scripsit laudatus S. Gregorius Magnus, *in sanguinis jluxu posita laudabiliter potuit Domini vestimenta tangere, cur quae menstruum sanguinis patitur, ei non liceat Domini Ecclesiam intrare?*

.25 Ha* inquam reputantes, ac relatis et mi- '‘•v·· O br· nime ferendis abusibus pro Apostolici muneris r o v»· ratione remedium adhibere quam maxime vu- 0 ***** ' pientes, mandamus, ec virtute sanctae obedientiae, tenore praesentis nostrae Constitutionis perpetuae legis vim habiturae iubemus, atque districte praecipimus universis Episcopis, atque omnibus ct singulis tam saecularibus, quam Regularibus cx quocumque sint Ordine, Congregatione, Instituto, nominntimque cx Societate etiam lesu, in Orientalium ludiarum Regnis Madurensi, Mayssurcnsi, et Carnatcnsi existentibus apostolicis missionariis, ut omnia ct singula, quae in supra insertis Clementis Papae XIL Litteris, quarum initium *Compertum exploratumque,* quas etiam auctoritate nostra, quatenus opus sit, in omnibus et per omnia approbamus, confirmamus, et innovamus, contenta sunt, tam quae supradicta capita respiciunt, quam alia quaccumque per easdem Litteras praescripta ct definita, ad eorum normam, quae idem Praedecessor Noster alteris pariter superius insertis Apostolicis Litteris, incipientibus *Concredita nobis,* constituit ct sanxit, non solum ipsi pro virili parte integre, exacte, absolute, inviolabiliter, perpetuoque observent, atque adimpleant, verum etiam, quantum in ipsis est, ut ab universis fidelibus, qui eorum curae sunt concrediti, exacte serventur ct impleantur, omni studio ac viribus curent, atque contendant.

Denique eosdem Episcopos, ct missionarios « omnes rogamus ct obsecramus per Dominum mfwionirio». Icsum Christum, et per charitatcm Sancti Spiritus, ut nihil aliud sapientes, praeter id, quod a Nobis et a Praedecessoribus Nostris constitutum fuit, salutare Dei, quod per eorum ministerium regionum istarum gentibus missum est, pari zelo ac puritate propagare non intermittant, omnique studio det operam, ut nedum in novellis christifidciibus veteris hominis vestigia penitus expungantur, dclcanturquc, verum etiam quaccumque vel symbola, vel imagines, aut figurae, atque omnis demum species mala, ipsaque vcluti umbra, ct odor ethnicae superstitionis ab ipsis eliminentur, illud cogitantes, ciusmodi caeremoniis, vanisque observationibus, quae idololatriae reliquiae sunt, earum gentium animos inextricabilibus vcluti laqueis irretiri, ac vetustos ali confirmarique errores, quibus misere detinebantur. Quod si aliquos regionum illarum fideles, vcluti parvulos adhuc fluctuantes, paganorum contemptus, contumelias, aut persecutiones, propter Ecclesiae praeceptorum ct rituum observantiam, formidare conspexerint ; illud ipsis illustre monitum, quod Sanctus Augustinus Ecclesiae Doctor in pari argumento reliquit, commemorare, atque inculcare non desinant: *Si quaeritis, unde vincantur pagani, unde illuminentur,* quodque ad ipsos Evangelii praecones praecipue dictum esse dignoscitur, *si quaeritis unde ad vitam vocentur : deserite solemnitates eorum, deserite nugas ipsorum.*

Volumus autem atque, decernimus, easdem CiiuiuU·.

praesentes Litteras *etc.* Non obstantibus praemissis, ct quatenus opus sit, Nostra et Cancclluriac Apostolicac regula *etc.*

De tnmmislioQe praejunIlvtn Litterarum Ap. ad mItaio* airiot.

Insuper volumus, ct expresse mandamus, ut caedem praesentes Litterae, seu carum exempla, etiam impressa, notificentur et intimentur omnibus et singulis memoratorum missionariorum cuiuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, ct Societatis, etiam lesu, Superioribus Generalibus, ct Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut tam suo, quam praedictorum cis respective subditorum seu inferiorum nomine, ipsas Litteras fideliter exequi, ct observare spondeant, actumque sponsionis huiusmodi in scriptis reddant ; carum vero exempla praedicta, praeter ea, quae a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum, ad Episcopos praedictorum Regnorum, legitime publicanda, dc mandato pariter nostro, transmittentur, iidem Superiores nut Procuratores Generales pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos subditos seu inferiores in Regnis supradictis degentes, cum arctissimis praeceptis easdem Litteras et in eis contenta quaccumquc, plenarie et integre, ac vere, rcalitcr, ct cum effectu in omnibus ct per omnia similiter exequendi et observandi.

De earumdem promulgationi» ri.

Et nihilominus, quocumque modo earumdem praesentium exempla in praedictis Regnis legitime publicata fuerint et promulgata, volumus, ut statim post huiusmodi publicationem, omnes ct singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficiant, ac si unicuique illorum personaliter intimatae ct notificatae fuissent.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum approbationis, confirmationis, innovationis, declarationum, decretorum, praeceptorum, mandati, statuti ct voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri ct Pauli Apostolorum eius se noverit incursurum.

348

Const. Bened. PP. XIV *6* iVop. *1744.* — Dr iurisdictionk Episcoporum quoad kcclkStAS PAROCHIALRS RbGULARIUM, KT PERSONAS CURAM ANIMARUM SURDITORUM SAKGULARÎUM IN HIS bxrrcbntrs. — Firmandis, atque asserendis Ecclesiasticae disciplinae regulis studiose intenti Praedecessores Nostri Romani Pontifices, con-

De more Rom. Pootificum in- !XmPfiw iiiiuitooibu» et CMgregitin › «n

sucveruntf peculiaribus rerum aut temporum necessitatibus animadversis, ad generalis providentiae curam animum ndiiccrc, casque Apostolicas Constitutiones opportune promulgare, quibus gliscentes morum corruptelas resecarent, ct inordinatas humanae arrogantiae praesumptiones reprimerent. Cui rei obtinendae utilissimum plane experti sunt, vel antiqua Patrum constituta renovare, interpretari, aut declarare, vel competentium romanae curiae tribunalium, sive Congregationum iudicata et responsa colligere, confirmare, aut in aliquibus remittere, cadcmque prudenter atque apte conciliare, si quando inter ca non satis convenire videtur. Utque antiquiora omittamus exempla, non alia sane ratione fcl. ree. Praedecessor Noster Clemens Papa X per suam Constitutionem, quae incipit *Superna,* datam 1 *i* kal. Iunii anno 1670, inhaerendo pluribus resolutionibus Congregationum, S. R. E. Cardinalium negotiis ct consultationibus Episcoporum ct Regularium ac Tridentini Concilii interpretationi auctoritate Apostolica praepositorum, multa constituit circa debitam a Regularibus erga Episcopos locorum Ordinarios observantiam, ct sublectionem; tam in petenda eorum licentia ct benedictione pro verbi Dei praedicatione in ecclesiis etiam suorum respective Ordinum habenda, quam in approbatione et facultate ab eisdem obtinenda pro administrando saccularibus Poenitentiae Sacramento. Ita pariter se gessit recolendae memoriae Praedecessor Noster Innocentius Papa XII quum, ad normam plurium lesolutionum Congregationis Concilii praelatae, certas sacrarum Ordinationum regulas, et singulorum Episcoporum iura in proprios subditos praefinivit, lata Const, quae incipit *Speculatores :* sub datum pridie 9 Novembris anni 1694.

Cememh X C<cmp um iu1ixh.,nnoccn'

§ 1. Hanc ipsam rationem Nos ipsi secuti sumus in Apostolicis nostris Literis, quarum initium est: *Sacramentum Poenitentiae,* anno 1741 kalendis Iunii datis, in quibus nonnulla decrevimus ct statuimus adversus sacerdotes in sacramcntali Confessione suos poenitentes in causis huius generis, diversis temporibus ct turpia sollicitantes, iuxta declarationes in casibus prolatas a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium contra haereticam pravitatem generalium Inquisitorum. Idipsum nuperrime egimus, dum Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archicpiscopis, Episcopis, cunctisque locorum Ordinariis per Italiam constitutis Encyclicas Literas dedimus sub die 19 Augusti huiuscc anni 1744 quarum initium est: *Cum semper oblatas,* quibus a praedictae Congregationis Concilii Tridentini Interpretis resolutionibus et placitis neutiquam discedentes, plura declaravimus circa onus, quod habent tum omnes animarum curam gerentes. Missam pro populo applicandi diebus saltem festis de praecepto ; tum etiam ecclesiarum cathedralium, et collegiatarum canonici, aliique de earum gremio, Missam convcntualem quotidie pro benefactoribus in genere specialiter offerendi. Nunc denique hoc idem a Nobis servatum iri declaramus, dum Episcoporum iura, quod attinet ad visitationem ecclesiarum p.irochialium ad Regularium monasteria

Jej™ / χ|γ*

pertinentium, hac nostra perpetuo valitura constitutione asserere, atque, ut infra, definire ct constituere in animum induximus.

cÎbrrrUorcî < r- iiii.

> 2. Animarum curam in saeculares personas exercentes in iis Ecclesiis, quae Monasteriis scu domibus virorum aut mulierum adnexae sunt, sive ipsi regulares sint, sive sacculares, Sacri Tridentini Concilii praescripto, sess. 25 *cap. rr de Regularibus,* subessc debent, *immediate in iis, quae ad dictam curam, et Sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni, visitationi, et correctioni Episcopi, in cuius 'dioecesi* praedicta monasteria *sunt sita,* exceptis dumtaxat iis monasteriis scu locis, *in quibus Abbates Generales, aut Capita Ordinum sedem ordinariam principalem habent, atque aliis monasteriis, seu domibus, in quibus Abbates, aut alii Regularium Superiores iurisdictionem episcopalem, et temporalem in parochos, et parochianos exercent ; salvo tamen eorum Episcoporum iure, qui maiorem in praedicta loca, vel personas iurisdictionem exercent.*

Gra<. XV fir m«f cimdem lari»d»ct»0Qcm in oaat» an.minim ceram <xcrceetet, aut Sacramenta adtoiniurantea

§ 3. Cum itaque nonnulli sacerdotes ab Episcopali jurisdictione exempti, quos neque parochos, neque animarum curae addictos esse constaret, ausi fuissent aliquibus christifidelium matrimoniis intéressé, sine praevia Episcopi aut parochi licentia ; quaesitum fuit, utrum huiusmodi sacerdotum correctio, atque in eosdem animadversio ad Episcopum, an vero ad eorum superiores, privative spectaret; cumque ii privativum ciusmodi ius cx eo deducerent, quod Tridcntina Synodus *loco dt.* dum facultatem tribuit Episcopis corrigendi ct puniendi sacerdotes ab eorum iurisdictione exemptos, in his, quae ad animarum curam, et Sacramentorum administrationem perlinent, dc iis dumtaxat sacerdotibus loquitur, qui vel parochi sunt, vel animarum curam exercent, cuiusmodi sane ii non erant, de quibus agebatur : futilem hanc, vanamque praesumptionem reprimere statuit fel. rcc. Praedecessor Noster Gregorius Papa XV, ac de consilio Congregationis Sacri Concilii Tridentini Interpretis, edita Constitutione, quae incipit *Inscrutabili,* data 9 Fcbr. anno Incarnationis Dominicae 1022 decrevit ac declaravit, *ut deinceps tam Regulares, quam saeculares, quomodolibct exempti, sive animarum curam personarum saecularium Monasterii, seu domibus regularibus, aut quibusvis aliis ecclesiis, vel beneficiis ; sive regularibus, sive saecularibus incumbentem exerceant, sive aliis ecclesiastica Sacramenta, aut unum ex illis ministrent, praevia Episcopi licentia, ct approbatione ; sive quoquo modo* m *dictae curae exercitio, aut in eorumdem Sacramentorum, vel alicuius ex illis administrationc de facto, absque ulla auctoritate se ingerant; in his, quae eiusmodi curam, seu administrationem concernunt, omnimode iurisdictioni, et visitationi, correctioni, dioecesani Episcopi, tamquam Sedis Apostolicae delegati, plene in omnibus subiiciantur.*

Alin de re due ationea debase intendit i'ooîifcx.

§ 4. Hac controversia per Constitutionem Grcgorianam e medio sublata, non ideo ab aliis quaestionibus et litibus circa idem rerum genus promovendis cessatum fuit, pluraque dubia tam in Congregationibus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, quam in Auditorio Rotae, frequenter agitata et resoluta fuerunt, circa peculiarem quorundam actuum naturam, an scilicet iidem censendi essent ad animarum curam, seu ad Sacramentorum administrationem pertinere ; ct consequenter, an Episcopos in visitandis Regularium Ecclesiis, quibus imminet animarum cura personarum saecularium, posset, nec nc, suam circa huiusmodi actus iurisdictionem exercere ; tum etiam, an hoc aut illud monasterium dici posset ordinaria ct principalis Sedes Abbatis Generalis, seu Cupitis Ordinis, ideoque Ecclesia huiusmodi monasterio adnexa, quamvis parochialis foret, Episcopo in visitatione subiecta non esset. Cum igitur resolutiones in praedictis Curiae nostrae Tribunalibus circa huius generis quaestiones identidem captas, carumque rationes ct fundamenta, diligenter ct considerate perpenderimus, consilium quoque, ct sententiam audierimus aliquot cx Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, aliorumquc virorum in iuris Canonici scientia praestantiam ; nonnulla super his dc Apostolicae potestatis plenitudine decernere deliberavimus, ac praesenti nostra Constitutione inviolabilem quamdam normam praefinire, qua posita, omnes de cactero lites, et controversiae praedictis dc rebus, si fieri possit, penitus eliminentur, atque omnia submoveantur obstacula, quae debitam Decretorum Sacri Tridentini Concilii cxccutioncm in re tam gravis momenti impedire, aut retardare hactenus consueverunt.

Sacc'dotea ?«· «torali vhitationi praemiali, a narochi» ctiam Regularibua excipiendi.

§ 5. Optimo sane consilio ab Episcopis pastoralem visitationem aggredientibus praemitti solent in singulae Dioecesis loca aliqui sacerdotes missionarii, qui ante ipsorum adventum, praedicationibus verbi Dei, ct administratione Sacramentorum Poenitentiae ct Eucharistiae, spiritualem populorum profectum, et animarum salutem, qui potissimus est pastoralis visitationis scopus, studeant promovere. Inventi sunt autem ex iis Regularibus, quorum ecclesiis incumbit parochialis sacculari um cura, qui in dubium revocarent, an huiusmodi missionarios, sive saeculares, sive alterius Instituti vel Ordinis Regulares, ab Episcopo missos tamquam visitationis suae praenuntios, in propriis ecclesiis ct domibus ad exercenda munera eisdem commissa admittere et recipere ipsi tenerentur. Quod dubium, quum m Congregatione S. R. E. Cardinalium negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium

proposita examinatum fuisset sub die 3i Augusti anni i658, affirmative resolutum fuit; ut scilicet praedicti missionarii etiam a Regularibus parochis scu curatis libenter excipi debeant, omnibusque rebus iuvari, quibus ad iniunctum sibi onus adimplendum opus illis esse contigerit. Quod Nos quoque probamus, et auctoritate Apostolica confirmamus, atque in posterum (quoties id opus esse, prudenti Episcopi arbitrio iudicatum fuerit) ab omnibus huiusmodi parochis seu curatis praecipimus observari.

EpÎKopüi point ia Régulants ecdctUa $κπη. Confirmȧom» idminilrire.

§ 6. Sed et in ipso visitationis cursu, atque ctiam extra illam, aliqui Regulares ex suorum privilegiorum ct exemptionum indemnitate plus nimio solliciti, hanc Episcopis controversiam moverunt, utrum iis liceret, in ipsorum Regularium ecclesiis, sive parochialibus, sive non parochialibus, Sacramentum Confirmationis administrare; quae quidem controversia in Congregatione Concilii, partibus plenissime auditis, pro Episcopis decisa fuit, quemadmodum ct Nos generaliter ct sine exceptione camdem definimus.

De in quae EfiKopuKiiitirc poteat in ccclc>ui Regularium.

§ 7. In exequenda vero pastorali visitatione ecclesiarum parochialium, quae a Regularibus administrantur, minime quidem licet Episcopo omnia ecclesiarum huiusmodi altaria visitare, sed illud dumtaxat, in quo Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum asservatur, et consequenter sacrum ipsum Tabernaculum: Fontem quoque baptisterii, si adsit; item confessionalc, in quo parochus ad audiendas confessiones residere solet; pulpitum ecclesiae, e quo Parochus ius habet, verbi Dei, iuxta praecipuum ministerii sui munus, annunciandi, sacrarium pariter ecclesiae, ad inspiciendum locum, in quo asservatur sacra supellex, pro Sacramentis tam intra ecclesiam, quam extra illam decenter administrandis; sepulchrum excipiendis subditorum parochiae corporibus addictum, coemeterium parochianorum humandis cadaveribus destinatum; turrim campanariam, dummodo in ea sint campanae ad parochiam proprie spectantes; ac demum, praeter res supra enunciatas, omnia sacra vasa, quibus vel Particulae consecratae servantur, vel Sacra Olea sive in Baptismo sive in Extrema Unctione adhibenda, vel aqua Baptisterii, vel alia rite benedicta, quae pro ingrediendum aspersione ad Ecclesiae fores poni consuevit.

De episcopali visitatione arca parochi persona.

§ 8. Visitationi locali proxima est ea, quae personam respicit parochi; cuius quidem, si Regularis sit, agendi rationem, in iis, quae spectant ad observationem proprii ipsius Regularis instituti, non est Episcopi inquirere, quum ad ipsius Superiorem Regularem privative id pertineat. Licet tamen Episcopo, vel potius ipsi specialiter incumbit, ipsius parochi seu Curati, ctiam Regularis, vitam ac mores scrutari, quatenus ea, quae extra claustrum prodierunt, rectoris animarum exempla, plurimum conferre ad populi aedificationem, vel contra eidem obesse maxime possunt, quemadmodum alias eadem Concilii Tridentini Congregatio sapienter decrevit, et Nos etiam carumdem praesentium tenore decernimus, et statuimus.

§ 9. Ad personalem quoque parochi visitationem, proindeque ad Episcopi ius et officium pertinet ea occasione examinare, an titulo legitimo parochus etiam Regularis animarum curam exerceat, an residentiae lex ab eo observata fuerit atque observetur; an ad Synodum vocatus, 'iverit; an Congregationes seu Conferentias super casibus conscientiae haberi solitas frequentet; an onera, quae secum fert animarum cura, adimpleverit; ac inter alia, an Missam pro populo applicaverit diebus festis de praecepto; an iisdem festis diebus omnia praestiterit» quae a Sacro Tridentino Concilio praescripta sunt, populum verbi Dei praedicatione, et pueros in Fidei rudimentis christianaeque doctrinae praeceptis instruendo; an, statis diebus, excipiendis fidelium confessionibus vacet; an aegrotantibus et in extremo vitae agone laborantibus debita spiritualia subsidia sedulo praestet, et Sacramenta Ecclesiae tempestive conferat; an pueros ct puellas ante susceptionem Sacramenti Confirmationis, tum etiam ante primam eorum Communionem, opportunis instructionibus erudierit; an priusquam fideles ad matrimonia in faciem ecclesiae celebranda admittat, debitas inquisitiones adhibuerit, atque adhibeat, quibus tuto deprehendere possit, nullum inter contrahentes impedimentum existere, cosdemquc libere matrimonio consentire, ac demum in doctrina Christiana, maxime vero in praecipuis religionis nostrae mysteriis, illos instructos esse; denique an parochus apud se recte ordinatos retineat libros tum baptizatorum, ubi fons baptismalis adsit in ipsius ecclesia, tum Sacro Chrismate confirmatorum, libros ctiam matrimoniorum, ct status animarum.

Parochi Regulam correctio ad praetulero Regularem cumulative cum Epiteopo •pectat.

§ io. Uno verbo quidquid Episcopus a parocho saeculari exquirere atque exigere solet ac debet, id omne, Regulari observantia unice excepta, a parocho Regulari exquirere, ct exigere potest; atque ubi hunc muneri suo defecisse competent, opportuna decreta condere et pronunciare, ac meritas in cumdcm poenas statuere; in quo nihilominus Episcopi facultates minime privativae sunt, sed Praesul Regularis ius cumulativum cum ipso habet; ita tamen, ut si aliter a Superiore Regulari, aliter ab Episcopo decerni contingat, huius, non vero illius, decretis sit standum; prout alias a Congregatione Tridentini Concilii interprete iudicatum fuit, Nosque auctoritate Apostolica probamus, confirmamus, atque decernimus. Privativum tamen Episcopi ius est in parochia-

Privativum Episcopi lui in parochianoruro mores inquirendi.

norum mores inquirere, ac si quae inter ipsos scandala oborta fuerint, auditis proborum ac prudentium virorum sinceris relationibus, de iis cognoscere caquc opportunis remediis resecare et reformare : nec enim Superioribus Regularibus in huiusmodi sacculares parochiae subditos ulla competit iurisdictio.

Pc mft rcoîo-îtnU parochum JUjokreai-

§ it. Eveniente autem casu, quo vel Episcopus, vel Superior Regularis aliquem ex praedictis parochis ab exercitio Curae removendum, cadcmquc privandum esse iudicavcrint ; quoniam huiusmodi parochis, sine praevia Episcopi approbatione, ad curam animarum accedere nequaquam licet, quamvis a suis superioribus deputati, iidemque ad nutum sint amovibiles ; dubitatum propterca fuit, an Episcopus posset ad huiusmodi remotiones procedere, sine Superioris Regularis consensu, et an remotionis causa eidem adducere, casque verificarc deberet ; tum etiam an Regularis Superior ad similem remotionem ct privationem suo iurc deveniens, consensum Episcopi exquirere, suasque agendi taliones illi notas atque probatas facere teneretur. Qua de re, supradicta Congregatio Concilii decrevit, huiusmodi Parochos tam ab Episcopo, quam a superiori Regulari, aequo iurc, non requisito alterius consensu, ab animarum cura removeri posse, nec unum alteri causas iudicii sui aperire, multoque minus probare ct veriticarc debere. Id quod n nobis in omnibus approbatur ct confirmatur.

D'. «emptione locorvtn »n qui-bu» Superiore» Rcfu'arc» ion»* diciioncm M* beat cp<Kop4-km.

§ 12. Postquam vero Tridcntina Synodus loco superius laudato declaravit, praedictos curatos seu parochos tam sacculares, quam icgulares, anìmarum curam exercentes in monasteriis seu domibus religiosis, quibus huiusmodi cura personarum saecularium incumbit, subesse debere immediate, in iis, quae ad dictam curam ct sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni, visitationi ct correctioni Episcopi, (quod quidem, iuxta magis receptam Tribunalium huius Nostrae Curiae sententiam, intelligitur dc jurisdictione Episcopi ordinaria, non vero dc delegata); illa tamen monasteria seu loca ibidem a Concilio excipiuntur, in quibus Abbates, aut alii Regularium superiores iurisdictioncm episcopalem et temporalem in parochos ct parochianos exercent ; salvo nihilominus eorum Episcoporum iurc, qui alia quapiam cx causa seu titulo, maiorem in praedicta loca vel personas iurisdictioncm exercent. Quare nonnullis Episcopis contendentibus, licere sibi, saltem tamquam delegatis a Sede Apostolica, in parochos praedictos, sive in parochianos, aliquem jurisdictionis actum exercere. Congregatio Concilii respondit, quod ubi Abbas, aut superior Regularis suam probat iurisdictioncm episcopalem ct temporalem in ipsos parochos ct parochùnos, et contra Episcopus probare nequit ampliorem in eosdem jurisdictionem ex alio capite sibi acquisitam fuisse, abstinere omnino debeat Episcopus tam a visitatione, quam ab alio quocumque jurisdictionis actu in huiusmodi parochos et parochianos. Quod quidem, veluti ipsius Concilii decretis consonum, Nos etiam Apostolica confirmatione roboramus.

I)c cxcmplwt loconuo in aci-bu» Abbate» Gt^ neralc» »<·» Ci* pita Ordinum K* dem habent pn; cipalem.

§ 13. Similiter ab Episcopi jurisdictione, visitatione, ct correctione, etiam in his, quae ad animarum curam et Sacramentorum administrationem spectant, praedicta Sancta Synodus excipit tam sacculares, quam Regulares parochos, qui animarum curam exercent in iis monasteriis seu locis, in quibus Abbates Generales aut Capita Ordinum sedem ordinariam principalem habent : quae exceptio, sive limitatio, pluribus controversiis occasionem praebuit. Et primo, an ad inducendam huiusmodi exemptionem ab episcopali visitatione, salis sit, quod in aliquo monasterio resideat Abbas Regularis, licet is Ordinis sui Generalis non existât. Super quo praefata Concilii Congregatio pronunciavit, non sufficere Abbatis cuiuslibet residentiam, nisi sit Abbas lotius Ordinis sui Generalis. Tunc enim Tridentinum Concilium simplices Abbates, aut Regularium Superiores nominat, quum ab Episcopi jurisdictione ac visitatione eximit parochos ecclesiarum seu monasteriorum, in quibus Abbates aut alii Regularium Superiores jurisdictionem episcopalem ct temporalem exercent ; qua jurisdictione compertum est nonnullos etiam simplices Abbates aut Superiores Regulares gaudere, quamvis non sint Ordinum Generales. De Abbatibus autem Generalibus, seu Ordinum Capitibus tunc loquitur eadem Sancta Synodus, quum a jurisdictione, ct visitatione episcopali exemptos esse indulget eorum monasteriorum seu locorum parochos, in quibus Abbates Generales praedicti, aut Capita Ordinum, Sedem ordinariam principalem habent. Cumque ca dubio procul sit Concilii mens, in hunc plane modum semper in posterum indicari et censeri debere statuimus : minime attenta distinctionis nota, quae in picrisque Concilii Tridcntini editionibus impressis apposita conspicitur inter verbum *Abbates,* aliudque *Generales,* utpote quae nullatenus repetitur in exemplari authentico actorum ipsius Concilii, quod in Arce Sancti Angeli asservatur ; quodque, ut genuinam huius loci lectionem certo cognosceremus, diligenter inspici fecimus, proindeque a praedictis exemplaribus impressis eadem distinctionis nota omnino est expungenda.

A,leri qMttUc·

§ 14. Altera quaestio est, an ad obtinendam exemptionem ab episcopali jurisdictione ct visitatione, sufficiat, quod aliquod monasterium, Superioris Generalis sedes ordinaria existât, an vero praeterea requiratur, ut ipsum monasterium sit Caput Ordinis. De quo, quidquid alii opinati fuerint, decernimus sufficere.

quod monasterium seu domus, sit ordinaria et principalis sedes Superioris Generalis ; prout a Congregatione Concilii constanter indicatum fuit ; quum verba Tridentini, de Capitibus Ordinum loquenlis, non ad loca, sed ad personas Praesulum Regularium in locis residentium referantur.

Tertii quaestio. g , Tertio dubitari contingit, an exemptio ab Episcopi visitatione quam Tridcntina Synodus, ut supra, concedit ecclesiis parochialibus eorum monasteriorum, in quibus resident Abbates Generales aut Capita Ordinum, ad alias quoque parochialcs extendatur, quae praedictis monasteriis unitae sunt, ct ab eisdem dependent. Sed quum dc aliis hisce ccclcsiis unitis taceant Conciliaria Decreta, neque porro eadem ratio honoris cuiusdam et reverentiae habendae erga Superiores Ordinum Generales in propriis monasteriis vel Ecclesiis residentes, locum habeat in aliis parochialibus, eisdem monasteriis, ut praefertur, unitis ; quod pluries Congregatio Concilii ccnsuit, huiusmodi scilicet ecclesias unitas, minime exemptas esse a iurisdictionc ct visitatione Episcopi, quamvis illae a parochis regularibus administrarentur; id ipsum Nos, praedictae Congregationis resolutionibus inhaerentes, decernimus et constituimus.

Qurtiquicitio. g 16. Quaesitum fuit quarto loco, an ratione exemptionis a iurisdictionc Episcopi, quae competit supradictis rectoribus ecclesiarum rcsidentialium Superiorum Generalium, et propter eorumdern rectorum omnimodam subiectionein iurisdictioni ct correctioni praedictorum Generalium Regularium, ius aliquod, et iurisdictio attributa sit iisdem Superioribus Generalibus in sacculares subditos huiusmodi ecclesiarum, sive parochianos , an vero dicendum sit ius istud ad Episcopum privative pertinere. Super quo decernimus, Episcopo plenam et privativam iurisdictioncm competere in parochianos, ad eumdemque Episcopum pertinere, non solum propriam auctoritatem ct consensum (praevio examine per sc ipsum, vel per Vicarium suum faciendo) interponere, quotiescumque Superior huiusmodi Generalis aliquem sive saccularem, sive regularem parochum seu Curatum, etiam ad nutum amovibilem, ad exercendam in praedictis ccclcsiis animarum curam personarum saccularium deputare voluerit; sed etiam si Episcopus huiuscc Parochiae regimen a supradictis parochis exemplis sive saecula-, ribus, sive regularibus, non recte administrari cognoverit ; posse ipsum, et aliquando etiam debere pro sui officii munere, apud Superiorem Generalem instare, ut parochum seu curatum huiusmodi ab animarum cura removeat; implorata quoque, quatenus opus sit, Apostolicac Sedis auctoritate, si nempe Generalem praedictum, aut reluctantem, aut parocho plus aequo faventem invenerit.

§ 17. Praecipua in hac maceria quaestio illa fuit, quaenam essent monasteria, in quibus Abbates Generales, seu Capita Ordinum, sedem ordinariam principalem habent ; contendentibus nonnullis, quodlibct monasterium, aut locum quemlibet, in quo Abbas Generalis sive Caput Ordinis manet, inibique moratur, sedem ipsius ordinariam principalem dici oportere, ita ut eiusdem monasterii aut loci parochus ab episcopali iuris fictione et visitatione immunis statim fiat. Verum vaga et arbitraria huiusmodi sedes, quae a sola Superioris Generalis praesentia naturam sedis ordinariae et principalis mutuatur, tum rectae rationi, tum Concilii verbis ac sensui plane adversatur. Quapropter quum Nobis compertum sit, in aliquibus Ordinum Regularium Constitutionibus assignatum reperiri locum pro residentia Superioris Generalis, eiusque curiae; in aliis vero Ordinibus, ubi Constitutiones de eo nihil statuant, eamdem residentiam veteri consuetudine esse praefinitam; quoties dc Ordinum huiusmodi Superioribus Generalibus agatur, eorum sedem ordinariam principalem, ad effectum de quo agitur, illam esse, et censeri decernimus, quae ab ipsorum Constitutionibus, vel ab inveterata consuetudine praedicta praescribendi dignoscitur; idque tantummodo monasterium, non vero aliud, in quo, quacumque de causa, Superior Generalis commoratus fuerit, pro ordinaria Generalis Sede haberi praecipimus, licet ipse Generalis ibi actu non resideat. Qmnt· qwenio.

§ 18. Quod si aliqui sint Religiosi Ordinis seu Congregationis, quorum Constitutionibus, vel consuetudinibus minime praefinitum sit monasterium, in quo Abbas Generalis, seu Caput Ordinis residere debeat, nullum monasterium pro eiusdem Generalis Sede ordinaria principali, ad effectum eximendi parochum ab Episcopi iurisdictionc et visitatione, ex eo tantum haberi debere statuimus, quod solus ipse Superior Generalis in eo degat, absque consuetis ministris, quos in Ordine regendo socios habet; sed illud dumtaxat monasterium pro sede generalis ordinaria principali haberi volumus, quod semel ipse Superior Generalis, seu Caput Ordinis, initio Gencralatus, elegerit pro sua stabili residentia, et officialium seu ministrorum praedictorum. Verum, si facta, semel huiusmodi electione, eamdem postmodum variare praesumpserit, declaramus, neque monasterium initio electum, neque alterum, etiamsi cum sua curia eo se transtulerit, privilegia ordinariae ct principalis generaliter sedis habiturum.

§ 19. In omnibus autem praemissis exemptionum casibus, salvum semper atque illaesum esse volumus eorum Episcoporum ius, si qui sunt, qui supradictas parochialcs Ecclesias, carumque rectores visitare consueverint, nimirum tam illas, quae monasteriis seu domibus iis adnexae sunt, in quibus Generales Ordinum Lxeeptio arca praedictam exemptionem.

Superiores sedem ordinariam principalem, vel a suorum Ordinum Constitutionibus, vel ab inveterata consuetudine praefinitam habent; quam eas, quae ab ipsis Superioribus Generalibus alias pro ordinaria principali residentia fuerint electae, ct nihilominus, huiusmodi residentia durante, Episcopi visitationi, jurisdictioni ct correctioni subicctac fuerint.

Decernentes praesentes nostras Litteras *etc.*

349

cKtTtît Litt. Ap. Bened. PP. XIV /9 *Dec. 1744.*

« ». c.'km n· r "rin'utT ope (au Ep. Pxkjnkv.)—... In tuis litteris asseris quidem quod cum per quatuordecim annos opcram laboresque tuos in sacris missionibus antea peragendis impenderis, atque adeo optime noveris istarum panium ac populorum ingenia ct rerum vices, ac contestari prae caeleris possis, praesentia certe tempora exposcere non angustiari vasa carnis, sed dilatari spatia charitatis ; ac propterea melius fuisse consultum res omnes in eodem quo reponebantur statu relinquere, cum in praesentia omnis spes de exigenda a christifidelibus istarum partium debita Apostolicis Constitutionibus otadientia penitus praecisa videatur : apostolica namque sacrosanctum Icsu Christi Evangelium praedicandi libertas non tam impedita quam certe sublata est ; quippe quod christifideles per vim metumque ad idolorum templa trahuntur ; unde timendum est ne proximum immineat sacris Missionibus excidium: nec Fiaternitau tuae, nec aliis in vinea Dei adlaborantibus, insunt vires, quibus per vim etiam christifideles, ut vestris mandatis ea qua par est reverentia obediant, cogi possint ; Tartari pariter, ct ipsi fideles, tam intra Pekini moenia quam in suburbiis, sub gravi durae servitutis iugo degentes, omni procul dubio antiquis indulgentiis permissionibusque per abusum inhaerentes, ne a dominis nd Imperatorem deferantur, Apostolicarum Constitutionum observantiam periculi» ac tormentis posthabebunt: quamvis Fraternitas tua aliique missionarii per pastorales exhortationes monere obtestarique minime omittant.

At liceat ut Fraternitati tuae replicemus, post susceptum consilium onusque per tot annos retinendi servarique faciendi patrios sinarum ritus, priscasque caeremonias, propositis tot tantisque in varias partes trahentibus dubiis ct disputationibus, post diuturnam accuratissimamque, adhibitis diligentiis, requisitisque debitis notitiis, corumdcm rituum ct caeremoniarum discussionem, ficrine poterat ut sine gravissimo conscientiae angore consilia tanta providentia capta, ct constitutiones tanta sapientia propositae amplius differrentur ? Certe, si obhrmath patronorum proscriptorum rituum cacremoniarumque huiusmodi sensibus votisque assensum satisfactumquc fuisset, nunquam prolecto advenisset tempus, verba tua usurpamus, angustiandi vasa carnis. Nos quidem non latet, vobis deesse cogendi compcllendique vires ; sed scimus et certi sumus camdem inesse vobis virtutem quam habebant sanctissimi Icsu Christi Apostoli (si tamen apostolico spiritu ducti ad Evangelium praedicandum ad remotissimos populos accessistis), qui reponentes omnem fiduciam in eo qui cos confortabat, Deo, et ferventis charitatis zelo, ct verbi divini ministerio, non solum gentes ad credendum perducebant, sed credentes etiam, nova Fidei germina, collecrumque lesu Christi gregem providentissime regebant, ct suaviter fortiterque incendebant, ct excitabant ad illud facundissimum spectaculum a Minucio Felice descriptum, praesertim ubi ob oculos ponit laetitiam christifidelium, qui intentatas minas obicctaquc tormenta despicientes, libertatem suam adversus reges ct principes erigebant, soli Deo cedebant.

Ingenti cum animi nostri dolore, ct graviori quam explicari possit moerore tuum excepimus sane nuntium dc persecutionibus isthic adversus sacrosanctam Icsu Christi religionem saevientibus: verum quod huiusmodi persecutiones, si minime fuissent proscripti ritus caeremoniacque sinenses, si minime sublatae fuissent indulgentiae permissionesque laudati Caroli Ambrosii Patriarchae, vel desinerent, vel mitiores fierent, sive praedicandi Evangelium libertas magis coalesceret, nec christifideles ad idolorum templa raperentur : haec ne ii quidem sibi qui res iuxta humanae prudentiae regulas dijudicant, nunquam persuadebunt ; quanto magis eadem in animum nunquam inducent suum ii quibus pro comperto cxploratoque est, quod Christiana religio inter persecutiones semper increverit adolevcritquc ?

Omnibus iam notum est, rebus ad orthodoxam religionem spectantibus, patientiam sive tolerantiam, ubi de superstitione vel idololatria agitur, nullo pacto haberi posse : tunc enim, iuxta Tertullianum, *Omnis patientia huiusmodi, idololatria.* Cactcrum unicum ac singulare solatium, quo Nos dolentes moerentesque consolamur, inde affertur, quod ex tuis litteris perspicimus, Te pro debita Apostolicis Constitutionibus ac decretis observantia probe studiosum planeque accensum esse. Quamobrem fore in Patre misericordiarum et Deo totius consolationis confidimus ut christifideles proposito Fraterniratis tuae exemplo, zelo, opera, consiliis et monitis exciti, orthodoxam fidem integram, rcliquiarumque gentilitatis omnino puram putamque, ad principis ttiam tenebrarum contemptum dcspicatumquc, constanti pectore profiteri, et coram omnibus lesum Christum confiteri non erubescant. Nam *utile est et salutare,* ut S. Cyprianus Episcopus ct Martyr verbo ct opere docuit, *cum se Episcopus per firmamentum fideifratribus praebet imitandum.*

Interea a bonorum omnium largitore Deo uberrimam coelestium charismatum copiam Fraternitati tuae adprecantcs, Apostolicam benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, etiam peramanter impertimur.

35°

Ao rauiionani ^.1 luramenlum cira rilui iinen· m Europa pncstiicrunt. in s -urtnovifete· tnoiur.

Decr. S. C. de Prop. Fide *r i Febr. 1745.* Cum in dioecesi Pekinensi Imperii Sinarum non ita pridem excitatum fuerit dubium an missionarii, tam sacculares quam regulares, a S. Sede cum litteris patentibus S. Cong. dc Prop. F. iam missi ad illas excolendas Missiones, aliorumque finitimorum Regnorum ac Provinciarum eis adiacentium, atque in cis actu existentes, qui iuramentum praescriptum in Constitutione s. m. Clementis XI incipiente *Ex illa die* in Urbe praestiterunt in manibus Eminenlissimi pro tempore Praefecti, seu R.P. D. Secretarii eiusdem Sacrae Cong., vel in aliis Europae regionibus coram aliis ab ipso specialiter deputatis, tenerentur, vigore eiusdem Constitutionis, ct sub poenis in ea contentis, illud renovare in manibus Episcoporum Ordinariorum aut Vicariorum Apostolicorum illarum partium: cumque modernus R. P. D. Episcopus Pckinensis ad tollendam, eam circa rem, quamcumque dubitationem memoratae Sacrae Congr. supplicaverit declarari quid in futurum servandum sit : SStîius D. N. Benedictus XIV, referente Effio ac R1T10 Dfio Cardinali Petra Praefecto, mandavit missionaries iam missos, actuque in antedictis Missionibus existentes, qui iuramentum praefatum in Europa ex permissione S. Sedis praestiterunt, illud vero in dictis Missionibus ante inceptum Evangelici ministerii exercitium non renovarunt, non esse inquietandos ; mittendos autem in posterum teneri exhibere Episcopis Ordinariis seu Vicariis App. in quorum respective iurisdictione commorabuntur, vel aliis ab ipsis deputatis, documentum iuramenti in Europa praestiti, iuxta tamen novam formulam contentam in novissima Constitutione Senctitatis Suae incipiente *Ex quo,* illudquc in corum respective manibus denuo emittere, antequam exercitium Missionis aggrediamur.

SSI

De simultanée Baptismatis Ct Coi tirnuti-·· o s collatione.

Ex Const. *Eo quamvis tempore* Benedictus XIV 4. A*fait* /775· Licet apud occidentales Ecclesias in more posita quandoque fuerit Baptismatis et Confirmationis simultanée collatio, ct haec consuetudo in aliquibus dioecesibus antcacro tempore inoleverit, iuxta exempla relata n *V'icecomite in tract, de Confirmat. cap. 14,* et a Martcnc *De antiq. Eccles. Rit. lib. i, cap. 2, art. r,* nihilominus abrogato prorsus a Romana Ecclesia aliarum matre ct magistra huiusmodi more, consultissimis Summorum Pontificum decretis provide cautum est ut renatis fonte Baptismatis conferretur Sacramentum Confirmationis in ea solum aetate in qua fideles, evacuatis quae erant parvuli, intelligcrcnt tantum inter se differre Baptismum ct Confirmationem, quantum in naturali vita distat generatio ab incremento ; seque per Baptismum fuisse quidem ad militiam receptos, per Confirmationem vero ad pugnam roboratos ct ad perferendos agones per gratiam instructos.

352

S. Rit. C. ,5 Λ/απ r745- — Lücama — An sit laudandus parochus qui Fena VI. in Parascevc, dum defert SSrhum Sacramentum ad domum sui parochiani infirmi, pro ministrando ei Viaticum, per vias publicas recitat consuetos psalmos, sed in fine illorum omittit v. *Gloria Patri,* et ingressus ecclesiam statim reponit sacram Pyxidcm ct dimittit populum absque benedictione. ·α Pirwc«v··

R. Non est reprobandus parochus qui defert SSrhum Viaticum infirmo Feria VI. in Parasccvc, dummodo privata et submissa, quinimo submississima voce recitet psalmos consuetos per vias publicas, etiamsi dicat V. *Gloria Patri* etc. ; quia in tali circumstantia actio nihil habet rationis cum functionibus Ecclesiae huius dici ; et considerandum est quod deferri debet cum stola albi coloris quando Feria supradicta color paramentorum est niger pro Ecclesiae functionibus : ideoque si defert privatim pro aliqua necessitate, populum absque benedictione dimittat Feria VI. in Parasceve, quia in publica ecclesia non debet recondi.

353

S. C. S. Officii *,8 Novembris i745.* — i. An proles cx matre Christiana et patre gentui ct viceversa, matre vel patre gentili invito aut inscio, licite a missionario baptizari possint. Contingit enim plerumque quod similes proles baptizatac adolescentiores factae patrem aut matrem infidelem sequantur, ct superstitiosa ac idololatrica quaecumque more gentilium exercendo, ncc audire volunt pia monita partis fidelis, patris scilicet aut matris, etsi saepius iterata. nat·· « rarennu· ebrimanna, <<nuhl i,ter·

2. An, patre vel matre gentili in baptismum consentiente, proles a patre vel matre Christiana natae licite baptizari valeant. Accidit enim frequentissime quod tempore baptismi pater vel mater gentilis consentiat, et postea videndo proles adolescere, eas ad superstitiosa agenda inducat ac ita, universaliter loquendo, ex centum similibus prolibus adolescentioribus factis, si pater aut mater infidelis remaneat, vix decem religionem sanctam sequantur.

R. Ad 1. Prolem cx matre Christiana et patre gentili ct viceversa, patre vel matre gentili in-

rito aut inscio, regulariter loquendo licite baptizari posse iuxta responsum Grcgorii XI in cap. £r *litteris, De conversione infidelium* ct communem doctorum sententiam, sed cum plerumque, uti exponitur, contingat proles, uti supra, baptizatas patrem aut matrem infidelem sequi, servandam esse constitutionem SSrîii I). N. quae incipit *inter omnigenas* editam dic *2* Februarii anno 1744 pro ckro ct populo regni Serviae in qua haec habentur: < Istarum vero rilios quos parochis baptizandos exhibent ubi eorum vitae periculum imminere videatur, sacro lavacro abluere praedicti parochi minime dubitent, admonitis matribus ut, si convaluerint, ipsos in Christiana religione educare sedulo curent. Dc iis vero qui validam ac vivacem corporis constitutionem praescierunt et nullo superstitioso fine sed unico salutis obtinendae volo ad baptismum a supradictis matribus orferantur, quoniam impossibile est singulas rerum circumstantias expendere quae suadere possunt vel eos in cvangelico legis ct fidei cultu perseveraturos, vel Christiana educatione ab huiusmodi matribus fraudatos mahumetani patris impietatem secuturos esse, perpensis etiam infantilis aetatis periculis ob quae tertiam plerumque hominum partem ante completum decennium extingui ferunt, nihil expresse iubendum censemus, Ecclesiacque ministros dumtaxat hortamur, ut invocato cum gemitibus lumine Spiritus Sancti iuxta illius ductum ct prudentiae suae dictamina sc gerant. Quod si cos ad baptismum admitti posse crediderint, ne omittant matribus inculcare districtam obligationem qua tenentur huiusmodi Ecclesiae filiis si ad rationis usum pervenerint, notam facere veritatem Dei, eosdemque in disciplina ct correctione Domini educare ».

Ad 2. Licite baptizari posse prolem a patre vel matre Christiana natam, si pater vel mater gentiles in baptismum consentiant. Sed quia, uti in casu exponitur, frequenter contingit quod gentilis qui consensit in baptismum prolem deinde inducat ad superstitiosa, servandam esse ct prae oculis habendam Constitutionem, dc qua in responsione ad primum.

354

An bceat c>-ibeMoa aunc*ut* cadirara liant» Usorum.

S C. S. Officii *0 Dec. i-j4s* - An liceat catholicis una cum missionariis associare cadavera haereticorum quae ad ipsorum templa deferentur, ct eorum funeri intéresse cum candelis accensis.

R. Non licere, id enim esset se commiscere ritibus haereticorum.

355

ft c«bo ’ ⊢η·* Aaurrft.

S. C. S, Officii 9 *Dec. 1745.* — Mus. An liceat catholicis haereticos advocare ut patrini sint in baptismate quod filii corumdem catholicorum suscipere debent ; ct an catholici ab haereticis invitati possint esse patrini in baptismate quod ipsorum filiis confertur.

R. *Sanctitas Sua* (Bened. XIV) *iussit responderi sequenti Instructione:*

Nequeunt hieredd fund o®· do purinorum in baptiiniBte catholicorum

< Officium parochi est, antequam ad Baptismum conferendum accedar, diligenter ab iis, ad quos spectat , sciscitari quem vel quos elegerint, ut baptizatum dc Sacro Fonte suscipiant; debet enim eorum nomina in libro describere, et insimul animadvertere, ut unus tantum, sive vir, sive mulier, vel ad summum unus ct una baptizatum dc baptismo > suscipiant: uti conceptis verbis statutum fuit a Concilio Tridcntino Sess. 24 *de Reformatione Matrimonii* Cap. 2.

» Ex vetustissima Ecclesiae consuetudine ad sacram ct salutarem ablutionem celebrandam patrini adhibentur, qui etiam sponsores, » susceptores, seu fideiussores a scriptoribus rerum divinarum vocantur, iuxta adnotata in > Cathcchismo Concilii Tridentini ad Tit. *de Baptismi Sacramento* paragr. 25; ct si fides praestanda est scriptori satis crudito, loscph videlicet Vicecomiti in suo tractatu *de Ba» ptismi ritibus et caeremoniis* Lib. 1 Cap. 3o, mos hic adhibendi patrinos in Baptismo initium habuit a temporibus Apostolorum , et eorum munus est spirituales filios perpetuo commendatos habere; atque in iis, quae ad Christianae vitae institutionem spectant, curare diligenter ut illi talcs sc in omni vita praebeant, quales cos futuros esse patrini ipsi solemni caeremonia spoponderunt.

» Spiritualis quoque regeneratio , quae fit per Baptismum , quodammodo similis est generationi carnali, ct quemadmodum in ge> neratione carnali parvulus nuper natus indiget nutrice, ct pedagogo, ita quoque in re» generatione spirituali oportet, ut aliquis sit, qui fungdtur vice nutricis , ct pedagogi, lilium suum spiritualem instruendo in iis, » quae pertinent ad Fidem, et vitam Christianam, iuxta claram D. Thomae doctrinam 3. pari, quaest. 67. Art. 7.

> Ex quibus omnibus nemo est qui non » videat , haereticum non posse fungi officio patrini in Baptismate , quod confertur lilio catholicorum ; et quando solus haereticus cs» set, qui id praestare posset , conferendum » potius esse Baptisma sine patrino, cum pa» trinus non sit dc necessitate Sacramenti, uti prosequitur D. Thomas loco citato in responsione ad 2. Et quis enim sibi umquam suadere poterit , haereticum velle puerum in> struere in Fide catholica cui ipse adversatur ?

» Communis haec est scribentium opinio : sic enim docent Thomas a Iesu *De Conversione Gentium* lib. 8 paragr. 4 in tine » pag. 557; Vcrricell. *Dc Apostolicis Missio-*

nibus, (it. 6 *de Baptismo* quaest. 125 n. 1 et scq.; Castro Palao Operum Moralium Tom. 4, Tract. 19, Disput. unie., punct. 11, num. 7 et scq.; Azorius, *Instit. Moral.,* Torn, i, lib. 8, Cap. 11, quaest. 9; Diana in Editione coordinate Torn, t, Résolut. 94, ri. 3.

> Et inter eos, qui sacris Urbis Congregationibus interfuerunt, et iuxta opiniones in cis retentas scripserunt, recenseri possunt hoc ipsum asserentes Cardinalis De Lugo, *De virtute Fidei,* disput. 14, sect. 5, num. 162; Cardinalis Albitius, *De inconstantia in Fide,* Cap. 18, n. 25 et scq.

» Additur quod si, iuxta antiquam Ecclesiae disciplinam, publici pocnitentes ab officio patrinorum excludebantur, multo magis exclusi ab eo munere dici debent haeretici vcluri bene ponderant Martene *De antiquis Ecclesiae ritibus* Part. 1, lib. 1, Art. 16, num. 13 in fine; Vicecomes in cil. opere *De Ritibus Baptismi* lib. 1, Cap. 33; qua de causa statutum legimus in Concilio Rhemensi habito anno 1583, et relato a Natale Alexandro in *Theologia Dogmatica, et Morali* tom. i, lib. 2, *de Sacramento Baptismi,* Cap. 6, regul. 6, ut sacerdos baptizans clara voce roget purinum et matrinam numquid velint vivere ac mori in Ecclesia Catholica Apostolica Romana, et abnuentes, ab officio suscipiendi repellat.

> Et licet a Laymanno dicatur, patrinos amplius non curare de praedicta susceptorum institutione, unusquisque tamen facili negotio percipere poterit, aliud esse quod patrini non curent, aliud quod non teneantur curare. Tenentur etiam hodie ad id praestandum, si carnales parentes id facere negligant, uti docet 1). Thomas loco citato Art. 8 in corpore, ubi postquam inquit unumquemque obligari ad faciendum id quod facere promisit, ad rem ita subdit: *ubi nutriuntur,* loquitur de pueris baptizatis inter catholicos Christianos, *satis possunt ab hac cura excusari,* loquitur de patrinis, *praesumendo quod a suis parentibus diligenter instruantur. Si tamen quocumque modo sentirent contrarium, tenerentur secundum suum modum saluti spiritualium filiorum curam impendere;* quod ipsum docetur a Sylvio in notis ad hunc D. Thomae articulum, § *Coeterum* etc.

> Et qui secus agit, sc peccati reum fateri debebit: unde in formula confessionis apud Martene, *De Antiquis Ecclesiae ritibus,* lib. i, punct. 2, ordine 3, ita legitur: *Filiolos meos, et filiolas, quos in Baptismo Christi suscepi, et omnes mihi subtectos, fidem Sanctae Trinitatis non docui, nec orationem Dominicam, nec Symbolum, nec bona opera, sicut Deus praecepit, et sicut Deo pro ipsis spopondi, meque facturum esse promisi.*

» Supramemoratus Verricellus in suo Tractatu *De Apostolicis Missionibus,* tit. 6 de *Baptismo,* quaest. 125, num. 4 et 5 probat, solam indignationem, quantumvis gravem, haereticorum, nullatenus sufficere, ut haeretici possint esse patrini in Baptismate, de quo nunc agitur, sed oportere ut propriae vitae periculum, aut aliud grave malum occurrat imminens ob haeretici patrini repulsam, ut parochus cum admittens a culpa excusetur: laudatque Patres missionaries Orn€* ^auiottei omnieo repet- ‚cndi‘

dinis Minorum, qui ut occurrant malo, cui fideles Albanenses sunt expositi, quando repellunt tureas ab officio patrini, sic rem componant, curando videlicet, ut infans baptizandus super humerum collocetur, vel ab aliquo Christiano manibus sustineatur, ne (urca videlicet cum tangat; et quamvis putet se fungi munere patrini, revera tamen dicto munere non fungatur; sed Albana Synodus habita anno 1703 part. 2, cap. 2, ita sanxit: *Detestabilem quoque consuetudinem infideles sive schismaticos admittendi ad patrini munus obeundum, Episcopi severioribus poenis vindicabunt.*

» Ex quibus omnibus inferre licet, non posse infideles, haereticos, aut schismaticos esse patrinos in Baptismate, quod confertur filiis catholicorum: quod ipsum statutum legimus in Rituali Romano ad Tit. *De Patrinis,* ubi haec habentur: *sciant praeterea parochi ad hoc munus non esse admittendos infideles, aut haereticos.*

An catholici poMiot eaae patrini in baptismo haereticorum.

> Quid autem dicendum erit de catholicis, an videlicet esse possint patrini in Baptismate, quod confertur filiis haereticorum? Catholicus quippe sponsionem faciens pro baptizari educatione in fide catholica laudabiliter spondet. Nonnulli putant posse catholicum esse patrinum, si Baptismus ritu catholico conferatur. Ita scribunt Azorius, *Instit. Moral.,* tom. 1, lib. 8, cap. it, quaest. 9; Diana in editione coordinata, tom. 1, rcsolut. 98 dc Ihiptismo, num. 4; at tutius est, quod catholici abstineant, vel quia apud haereticos, et schismaticos Baptisma confertur ritu haeretico, aut schismatico, veluti ad rem ponderat Cardinalis Dc Lugo, *De virtute Fidei,* disput. 14, sect. 5, num. 162; aut quia catholicus fungens munere patrini in Baptismo haereticorum, licet interius spondeat de facienda instructione in Fide Catholica, exterius tamen spondere videtur de instructionc facienda in haeresi, cum interrogatus censeatur respondere iuxta voluntatem et intentionem ministri haeretici interrogantis; quod utique absonum est, et a dogmate catholico alienum, quemadmodum bene argumentatur Castro Palao, torn. 4, tract. 19, disput. unica, punct. 1, num. 9 >.

Eiordio®. Const. Bened. PP. XIV r<? *Martii 1746* (PAO orakco—mklchins). — Praeclaris Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum institutis inhaerentes, ab inita suprema universalis Ecclesiae procuratione nihil curavimus impensius, quam ut suus unicuique ecclesiae ac nationi debitu^ honor, sua dignitas, suae leges, suae consuetudines, sui ritus, ac quaecumque aha, quae cum integerrima orthodoxae fidei sinceritate in unitatis centro, ct inviolabili ecclesiasticae disciplinae observantia vigere constabat, non modo sanctissime custodirentur, verum etiam, quoad integrum nobis fuit, adaugerentur.

J por maniutc fcin· <a«. ielonk etc. err» *e trie- α<·

Intcr cc*cra autem, quae pro natione graccomclchitd catholica p itriarchatus antiochcni a nobis hactenus praestita sunt, adornari mandavimus instructionem tenoris sequentis, videlicet:

Z7rop, ^ C

htrii^ione per la natione greco-melchita cattolica dei patriarcato antiocheno sopra Γasservanda de'riti, digiuni, astinen^e e consuetudini della Chiesa greca, ed aitre pendende riguardanti la medesima nafione, seconda le risolunioni prçse nelle congregationi particolari tenute avanti la Santità di Nostro Signore Ii 20‘ e yr *decembre 1745 c 3 gennaro 1746.*

La Santità di Nostro Signore mossa da quell* ardente zelo, che conserva per la dilatazionc della religione cattolica nolle vaste regioni dcll’ Oriente , c per Γ osservanza de’ riti c della disciplina delle chicsc orientali, si dcgnb ncll’ anno 1743 di tenere alia sua presenza varie congregationi particolari con Γ intervento di alcuni Cardinali, che compongono la Congregatione de Propaganda Eide, c di al-

U4<St»·”dre! ditcipHnam <c- cie»i« gritcic. cun’ Icolo8’· ,n queste furono esarninati vani dubbii cd alcunc istanze propostc in nome dei palriarcd antiocheno de’ Greci-Mclchiti, Cirillo Scrafino Tanas: il quale seguendo Γ esempio dei suo zio Eutimiu Arci vescovo di 1'iro e Sidone (uomo per altro di molto zelo c sollecitudinc di propagare la fode cattolica), c ncl- Γ idea di rendere più mite la disciplina della Chiesa greca, per allectare con cio gli scismalici ali’ unione colla Chiesa cattolica , nclla quale non sarcbbcro stati obbligati alla rigida osservanza di quei lunghi digiuni, de* quali per altro si sono sempre i greci gloriati con somma gclosia di non infrangerli ; erasi avanzato a concedere sopra di essi dispense generali, c piu particolarmente a ridurre il digiuno dei sinti Apostoli Pietro c Paolo , c ie astinenzc del Natale e dull* Assuma, al solo giorno che precede tali feste. Aveva inoltrc permesso, che più Messe si celebrasscro nello stesso giorno sopra del medesimo altare, c chc nci giorni di Lunedi, Maitedi, Mcrcolcdl, Giovcdi c Vencrdl di tuita la Quadragesima, nei quali per antichissimo uso ed immemorabile consuetudine cclcbrasi nclla Chiesa greca la sola Messa dei Prcsantificuti, potesse cclcbrarsi ancora la Messa inticra.

Queste cd altrc simili introduzioni ed innovazioni, come quelle ch’ erano contrarie alia dovuta osservanza del rito grcco , e piuttosto induccvano confusione nc’cattolici, e scandalo ncgli scismatici (i quali procuratio di rnostrarsi, almeno ncll’ csteriore, rigidi e gclosi osservatori d:lla loro disciplina, introdotta presso di essi da molli sccoli), non furono approvate da Sua Santità; c quindi con una sapientissime decretale directa al medesimo Patriarca cd a tutti i Vcscovi grect-melchici cattolici ad esso subordinate, e pubblicata sotto li 24 decembre dcllo stesso anno, riprovô cd annullô ogni novità introdotta da qualunque prclato della Chiesa greca, foss’ egii Patriarca o Vcscovo, la quale tendesse ad alterare la disciplina della medesima Chiesa: e ne ingiunse ia totale e piena osservanza al Patriarca, ordinandogli d’invigilare , chc non si introducesse alcuna novità nclla materia dc’ riti , dc’ digiuni , delle astinenzc c dcgli antichi costumi.

rumdeînh0^ ll0Qum·

Più particolarmente dichiarb irrita c nulla la suddetta dispensa gcneralmentc data dal Patriarca, in un congresso tenuto Γ anno 1736 co* suoi Vcscovi, a tutti i grcci-melchiti abitanti dei villaggi del Libano e dcll’ Anti-Libano, di digiunarc nel solo giorno precedente la festa dc’ Sanli Apostoli Pietro e Paolo, dcl- Γ Assunzione c del Natale di Cristo: ed insieme ordinô chc in tuita l* estensione del patriarcato antiocheno si osservasse il lodcvole antichissimo costume di astenersi dal pcscc nei Mercoledi c Vcncrdi di tuito l’ anno.

Ciô non ostante, compassionundo con viscere di paterno alfetto la povcrtà di quei cattolici, c la mancanza in quei luoghi di cibi quadragcsimali, si compiacquc di conformare la facoltà, con decreto di una congregazionc particolare di Propaganda Fide dei 22 gennaro dell’anno 1732. conccduta al Patriarca di dispensare con qualchc ccto, cd anche comunità, acciocchfe ne’ tempi dei suddetti digiuni cd astinenzc possano cibarsi di latticinii, cd anche di carne ; purche la dispensa sia particolare di anno in anno , c non generale , nè perpetua, m.i per il solo tempo che dura la ncccssità : dovendo altrcsl cgli procurare con ogni cautela, chc con tali dispense non vadano in disuso c dimenticanza i riti antichi, c 1’osservanza de’ digiuni c delle astinenzc.

Non credettc perô di condisccnderc ail’ i- he stanza fatta dal medesimo Patriarca, chc fosse area Mimram permessa la celcbraziune di più Messe su lo fc,cbra,ioncm stesso altare nel medesimo giorno , e che nei giorni, nei quali si célébra la Mcssa de* Presantiheati, potesse cclcbrarsi la Mcssa intiera :

mcntrcchc la SuntitA Sua riconobbc chc ciô sarcbbc statu un pervertite, anzi toglierc, un precet(o cd una consuetudine introdotta dagli <intichi Santi Padri della Chiesa greca, cd osservata in essa inviolabilmcntc fino al tempo prebeSutumVo"· scnlc· Bensï, per soddisfare alla pietà dei sa,a»io. cerdoti , cd aile moite oblazioni dc' fedeli, permise, che possano crigersi altri altari nelle chicsc in luogo decente; c quando il numero dcgli altari non corrisponda a quello dc' sacerdoti, o alia moltiplicit i dcgli oblatori, dichiarô chc concelebrando più sacerdoti su lo stesso altare, sccondo il costume della Chiesa greca, insieme con un Vcscovo o con altro sacerdote, ogni concclebiante possa applicare il sacrificio sccondo la mente dcgli oblatori ; purchfc ognuno di essi sia vestito eo' paramenti sacri, rcciti inticramcnte tutta la liturgia, proferisca le parole della consacrazionc , cd csplori la mente degli oblatori , sc con cio restino essi soddisfatti per Γ elemosina somministrata.

Con tali provvcdimcnti, cocrenti in tutto alla disciplina della Chiesa greca , voile Sua Bcatitudine smentire li falsi clamori degli scismatici, soliti ne' passati tempi a lagnarsi chc la Chiesa latina procurava di distruggere il rilo grcco, rimise questi in una piena osservanza, c diede a tutti una regolu certa e fissa, alla qualc dovcsscro conformarsi; ingiungendo Γ obbligo alli Vcscovi c sacerdoti di toglicre dalla mente dcgli ignoranti la sciocca credenza che un sacerdote, servendosi di quei medesimi paramenti dc* quali altri siasi servito in quel giorno, c celebrando su quel medesimo altare sopra cui altri abbia celebrato, rompa il digiuno; con altrc simili stoltc opinioni, le quali ne' passati secoli ha snputo spargere la malizia o l* ignoranza dcgli scismatici.

Quindi, perche il Patriarca Cirillo nei medesimo tempo fece premurose istanze che gli fosse trasmesso il sacro Pallio, la Santitl Sua con ccccsso di elemenza si degnô di mandarglielo insieme con alcuni sacri doni, col mezzo di monsignor Eînmanuele Vcscovo di Babilonia, a cui confer) il carattere di delegato di questa Santa Sede. Ingiunsc perô a questo, chc prima di rivestire il Patriarca del sacro Pallio, oltrc ulli giuramenti soliti prestàrsi in simili occasioni, altro da questo ne esigessc, con cui si obbligassc di osservare per sè stesso, c fare osservare in tutto il patriarcato antiocheno dai suoi Grcci-Mckhiti la suddetta decretale.

Prcstollo cgli in pre*enza di duc Vcscovi dei suo rito di molti monaci c di alcuni missionarii latini, c quindi lo sottoscrisse di proprio carattere , c lo confcrrnô coi sigillo patriarcalc. Ma dopo pochi giorni sped) in Roma il suo vicario D. Giuseppe Papilla, con commissione di fare istanza a Sua Santità della dispensa da quelli medesimi digiuni, astinenzc c riti, dc' quali aveva poco prima giurato Γ osservanza. Espose questi chc, attesa la lunghcz?a dei digiuni c delle astinenzc, c la poverty dei cattolici, riusciva ad essi difficile di osservarli per tanti giorni, quanti erano enunciati nella decretale, c quindi fece istanza :

Prftno: che fosse lecito aJ essi di osservare il digiuno degli Apostoli per quei soli dodici giorni, che precedono la festa dei Santi Apostoli Pietro c Paolo, allegando esser questo Γ uso introdotto nei tempo del Patriarca Ata nasio , col consenso degli altri patriarch! de' greci di Costantinopoli e di Gerusalemme. l)c pctiiiombus ad novas Jiapcn■ation ce obti« nenda·.

Secondo : che togliendosi Γ obbligo dell' astinenza dcll' Avvcnto per quaranta giorni interi, si lasciasse ad ognuno la liberti di digiunare quel numero di giorni chc gli venisse ispiruto dalla propria divozionc.

Terzo: che parimente si togliessc il precetto dell' astinenza dal pesce in tutti i Mercoledi e Venerdl dcll' anno , asserendo Γ uso contrario essersi gil talmentc introdotto c radicato, che non possa sperarsene Γ abolimcnto.

Rappresentô ancora essersi giâ da dicci anni introdotto il costume di celebrare più Messe sullo stesso altare nei medesimo giorno, c chc nc' giorni della Quaresima, oltre alia Messa dei Prcsantificati, si celebri il sacrificio intiero , e ciô non bolo attesa la scarsezza cd angustia delle chicsc non corrispondcnti al numero dei cattolici c dei sacerdoti, ma ancora per ritlcsso ulla quantité delle clcmosinc, le quali si offrono da essi a titolo di cclcbrazione di Messe; cd in oltrc perché possa aversi pronto il Sagramento della Santissima Eucaristia in tutti i tempi, nel caso chc sia bisogno di ministrarlo agi* infermi.

Tali cosc si c degnata Sua Santitl di esaminarc maturamente in tre congregazioni particolari tenute alia sua presenza, coli' intervento di alcuni Cardinali della Congregazione di Propaganda Fide; cd avendo riconosciuto che le suddette istanzc sono contrarie alia disciplina della Chiesa greca, c chc il permettere simili novita contro 1'uso, sl antico chc moderno, di essa, puô apportare delle confusioni e dei disordini , anzi dello scandalo , c motivo di divisione alli ncmici della religione cattolica (i quali devono restar convint! cd allettati a veneraria ed abbracciarla per la sua vcrit.i e santita, c non per la rilassazione dei digiuni e mutazionc de* riti c consuetudini introduite dalli Santi Padri della medesima Chiesa) , ha determinato di comandare , come in fatti colla présente ordina c comanda al Patriarca, di osservare inticramente la decretale da esso medesimo giurata.

Ad esso pertanto incombe il peso di esortarc tutti i greci cattolici del patriarcato, c più particolarmente quelli della diocesi patriarcale, a riprendere i digiuni ed astinenzc in lutta quella estensione di giorni, ed in que* tempi

ne' quali sono stati quelli c queste osservate prima delle dispense da esso conccdute, c prima delle innovazioni c moderazioni introdotte dal!' Arcivescovo di Tiro e Sidone, Eutimio; ad asreneni dalf uso del pescc in tutti i Mercoledt c Venerdi dell'anno; ed osservare ii lodevolc costume di celebrare una sola Messa sopra io stesso altare, e di celebrare la sola Messa dc' Presantificati nci giorni di Lunedi, .Martedi, Mercolcdt, Giovedi e Venerdi della Quadragesima. E quindi, dovendosi egli servire con cautela, e précisamente nellc forme cspresse nella decretale, della facoltl concessagli di dispensar con essi in caso di nécessita, non dovr.l dare dispense generali o perpetue, ma concedendole a qualche ceto o comunitl, dovranno queste csscre particulari di anno in anno, e per quel solo tempo che durera la nécessita della dispensa.

Dovrl altresi con lutta Γ efficacia esortare i Vescovi del suo patriarcato a praticare lo stesso nclle loro diocesi, c a darsi tutta la cura che in esse sia pienamente osservata la medesima decretale.

Lo stesso dovnt praticarsi riguardo alia cciebrazione delle Me>sc; tanto più che non è difficile Γ crezionc di nuovi altari e di nuove chiese in tuiti i villaggi esistenti nellc montagne del Libano c dell' Anti-Libano ; ed in molli luoghi c praticabile il costume, che molli sacerdoti concclcbrino insterne: cio che dovrà farsi nellc forme c rcgolc prcscrittc nella suddetta decretale.

bc modn n»cr·»anJ. m. Euch»-iHtiam

Perché poi gl' infermi ncll* cslrcmo della vita non sieno privi dei tantissimi Sagramcnti, procurera ogni Vcscovo che in quelle chiese le quali sono possedute dalli cattolici, si conservi i continuamcntc il tantissimo Sagramento della Eucaristia, non git nella forma che dicesi praticarsi dagli scismatici, cioc di conservare in· deccntcmcnte il Pane consagrato, seecato o al sole o al fuoco c di |>oi pesto, c che quindi c stata giustamente riproviua dalla Congregatione del Santo Olfizio, ma con tutto rispetto c decenza nci ciborii; usando tutta l'attcnzionc, che le chiese sieno ben custodite dalle irrevercozc degli infedeli.

0« gr*vc>· U-

Avendo Sua Santitt inteso con sommo dispiacerc quili duordini c confusioni provenisscro dalle continue discordis dei missionaril latini, intorno ad alcuni cattolici, i quali, sebbene nati da genitori grcci, cransi fatti battezzarc dalli sacerdoti latini in mancanza di sacerdoti cattolici dei proprio rito grcco, c che l'crciô si chiamano *latinizanti; e* quindi volendo togliere ogni occasione di litigi c di uandali che con troppa frequenza da ciô nasccvano, colla sua acccnnata decretale determino di dare ad ognuno di essi In liberti di icegliere quel rito che piu ad ognuno piacesse, con obbligo di >eguitarlo inticramcntc senza commistionc di altro rito, e chc se nc dichiarassc avant! la persona che da Sua Bcatitudine sarcbbc destinata.

A questo fine con suo breve speciale conccJcttc le facoltl necessarie nl suddetto *Vescovo di* Babilonia, di csplorare la mente di tali *latinizanti.* Gli fu congiuntamente data istruzione di portarsi in Damasco, interrogare ognuno, quai rito volesse seguitarc , il latino oppurc il grcco, sccondo la piena libertà loro conceduta da Sua Beatitudinc ; c quindi formate due note distinte, una di quelli. chc avesscro voluto restare nel rito latino, Paîtra di quelli chc avessero scelio il rito grcco, quella conscgnasse alii Padri di Terra Santa come parrochi de' latini nella chicsa di Damasco, l' altra trasmettesse al Patriarca Cirillo, acciocchè riconosccndoli per sudditi, li provedessc di sacerdoti grcci cattolici, i quali amministrasscro loro i sagramcnti.

Si portô il delegato in Damasco , c visità ad una ad una le case dc' *latinizanti:* ma avendo riconosciuto , conforme asseriscc , chc giammai in Damasco erano mancati sacerdoti cattolici di rito greco, pubblicô un decreto, con cui ordina, chc tutti i suddctli *latinizanti* debbano riprendere il rito greco.

Siccomc pertanto , quand' anche il fondamento di questo decreto sussistessc , egli nci pubblicarlo ha ecceduto li limiti delle sue facolQ, c con esso ha lolio alii sudditi *latini^· \anti* quella liberta di sceglierc il rito, la quale ad essi concedes! nella decretale (poichè piuttosto avrebbc dovuto notificarc alia Santa Sede Apostolica una circostanza non nota, e sopra di essa esplorarc la mente di Nostro Signore); quindi c chc la Sua Sanciti incrcndo anche su questo punto alia disposizione della decretale, c previa Γ irritazione dei suddetto decreto dei delegato, quale dichiara nullo c di nessun valorc cd efficacia ; e non ostante chc alcuni di essi in csccuzionc di tale decreto fosscro nuovamente passati al rito grcco , rimette tutti c singoli i suddetti *latinizanti* nella piena liberti di sccglicr Γ uno o l'altro rito, latino o grcco, sebbene sieno nati da genitori grcci, c, quando furono battczzati dalli latini, vi fosscro in Damasco o nellc vicinanzc i sacerdoti greci cattolici.

In vigore pertanto di tale permissione dovra ognuno di essi scegliere o il rito grcco o il latino, c dichiararscnc avant! la persona la quale sari a questo tine spccialmcnte deputata da Sua Bcatitudine. E perche si e preinteso chc di simili /ormiçfdnh* se nc trovino alcuni nci villuggi vicini alia citU di Damasco , cd altri in altrc cittl del patriarcato antiocheno, perciô Sua Sanciti dichiara compresi tutti nella disposizione dclla decretale, c concede a tutti la medesima liccnza di seguitarc il rito latino quando lo vogliono, oppurc di ritornarc al rito

grcco: colla condiz.ione perd chc quelli tra Λα-*tinitfanti* i quali non sono ancora giunli al-1* uso dclla ragionc , scguano il rito de' loro genitori, se questi nVranno scclio un medesi-nio rito, altrimcnti abbraccinu il rito del pa-dre. Dovranno bens) tutti questi, quando bru-mino di restar latini, conforrnarsi inticramcnte al rito latino, c perciô osservare esattamente le astincnzc cd i digium dclla Chiesa latina, santiticarnc le feste secundo il calendario gre-goriuno, cd essere imincdiat.tmcntc sotioposti alii parochi latini: c nella stessa maniera, quelli che avranno sccko di ritornarc al rito grcco, dovranno osservare tuiti ii digiuni, asti-nenze cd altrc lodevoli consuetudini dclla Chiesa greca, secondo le disposizioni dclla decretale ; e quindi essere soggetti alii loro sacerdoti cat-tolici, ove questi si trovino.

GrK<ut ritu» a ρκάι omnino Ktvudm.

E perche, attesc le pre>enti circostanzc delle cose, non in tuite le cittA dei patriarcato an·liochcno i greci-mclchiti cattolici hanno chiese dei proprio rito, c dali' altro cauto devono con ogni cautela astenersi da) comunicare *in divinis* cogi i scismatici ; percio si li Padri di Terra Santa, come anche gli altri missionarii latini dovranno dare ad essi tuito 1'aiuto, anzi espres-samente permeteer loro di esercitar le funzioni dei loro rito nellc chiese, oratorii o cappelle delle missioni; destinare i giorni e le ore, nolle quali possano i sacerdoti grcci celebrare le Messe, ascoltarc le confessioni, predicate alii lord na-zionali, cd istruirli nci rudimenti della fede cat-tolica : ricordandosi essere eglino mandati nci Levante a solo oggetto di purgare que' popoli dagli errori c ricondurli al grembo dclla Chiesa Cattolica con mezzi dulci c soavi, c non gil per dilatare la propria giurisdizionc con pregiudizio di quella de' prelati della Chiesa orientale.

tramitum dt uno ad alium r.fntn.

Per questo mcdcsimo tine Sua Santitl or-dina che si osservi esattamente ciô chc nella decretale si prescrive, intorno al passaggio dei greci al rito latino. E percîô proibisce espres-samcnlc a tutti i missionarii latini di qualun-que Ordine ed Istituto, anche dclla Compagnia di Gesù, sotto le pene espresse nella suddetta decretale, chc veruno di cssi nrdisca d* intro-duce presso i Greci-Mclchiti noviO alcuna, la quale possa tendere al disprezzo, o alia altc-razionc , o imminuzione del loro rito c lode-voh consuetudini, c molio meno di insinuare, o persuadere alcuno de' grcci di lasciare il proprio rito e di passarc al latino : rinnovando in ciô la dichiarazionc, chc quelli i quali in awenire riceverunno il Battesimo dalli sacer-doti latini, in deficienza di sacerdoti grcci cat-tolici, non s' intende perciô chc debbano esser latini : ma, sebbene per i suddetti motivi ri-cevano i sagramcnti dalli latini, dovranno al-meno osservare il rito grcco ne' digiuni cd asli-nenze, ed in lutte 1c altre cose chc non rigunr-dano i sagramcnti.

Similmente sebbene per lo passato, attest i decreti della Congregatione del Sant* Olfizio c di quella di Propaganda Fide, sia stalo le-ctio agli Orientali di passarc da un rito orien-tale all'altro; ciô non ostante volendo toglierc ogni occasione di litigio c di animosita alii rispettivi prelati di quelle chiese, rinnovn l'or-dine gil espresso nella decretale, con cui si proibisce al Patriarca ed alii Vescovi maroniti non solo d* ingcrirsi in qualunque maniera nellc cose spirituali della nazionc grcco-mel-chita , c quindi di usurparsi quella giurisdi-zione cd autoritl che sopra di cssa compete al Patriarca grcco-mclchita antiocheno ed ai suoi Vescovi ; ma ancora di insinuare alii greci il passaggio al rito maronita, c di am-metter quelli che volcsscro spontaneamente ab-bracciarlo, quando non ne abbiano precedcn-temente ottenuto la speciale licenza dal Som-mo Pontefice Romano.

Ma siccomc quelli grcci c que' soriani, i quali per io passato abbandonando il proprio rito sono passait rra maroniti, hanno ciô fatto lull* autorité dei decreti delle sovraccennate Congregationi, d-4le quali quella di Propagan-da, nci 1713 c nci due anni susseguenti, non ostanti le replicate premurose istanze di Euti-mio Arcivescovo grcco di Tiro c Sidone, che fosse proibito alii monaci maroniti di riceverc i greet, c di farli passarc al rito maronita, lo esortô a desistere da tali premure, sul ritiesso che i decreti di cssa proibitivi del passaggio da un rito all'altro hanno luogo solamcnte tra li grcci e li latini, c non tra orientali ed orientali, rra quali non *v** era proibizionc al-cuna: c quella del Sant'Offizio nel 1740 di-chiaro chc quci soriani, i quali già da molli anni crano passait al rito maronita , non do-vessero essere obbligati a ripigliare il proprio rito, ma piuttosto doveansi lasciare nel rito da essi abbracciato ; quindi c che la Santill Sua, previa la circoscrizionc del decreto del Dele-gato Apostolico fatto contro il tenore della de-cretale, cioe che tutti quei grcci i quali sono passait al rito maronita, debbano ritornarc al proprio antico nto, c di altro simii ordine in coerenza di quello dei Delegato, pubblicato dal Patriarca dei Maroniti, e forsc anche da' suoi Vescovi ; dichiara chc tali greci e soriani non siano tenuti di lasciare il rito maronita, ma possono restare in esso quando lo vogliano ; proibisce perô chc in uvvcnirc verun grcco possa passarc al rito maronita senza averne precedcntemcntc ottenuto la permissione dei Romano Pontefice.

Circi quoddim puelli* grecco-,nc,c,uh·*

Riguardo poi al monastero cretio nel vil-laggio di Zuc Micail nel Kesroano, per quelle zitelle dclla nazionc e rito grcco-melchita , le quali cleggano di servire ai Signore in perpe-tim castitd, sebbene colle risoluzioni c provvc-dimcnti espressi nella decretale doveasi sperare

chc si foisero toltc le discordio, e che, sotto- mcttendosi tutti intieramcntc alie decisioni di questa Santa Sede, non venisse più lungamente impedito un benefizio, il quale la nazione ha procurato alie proprie tigliuolc colla spesa di molto danaro ; ciô non ostante si c inteso con sensibile diipiaccre, che siano più chc mai cresciutc le discordic, c chc, non ostante Γ incombenza data al Delegato di fare eseguire i decreti sopra di ciô emanati, questi non abbiano ancora prodotto l'ctfetto chc dovevano: anzi con un decreto provisionale del medesimo Delegato sc ne sia sospesa 1'csecuzionc, avendo egli posto il monastcro sotto la direzione di un sacerdote secolare, cd in assenza di questo sono quella del solo Patriarca, e con ciô sospesa ogni ingerenza de' monaci e la giurisdizione dell' Ordinario. Quindi e che Sua SantitA, volendo por fine a questa controversia, la quale gii da molt' anni tienc in discordia c divisione la nazione grcco-melchita, cd impedisce chc altre simili divotc zitelle non entrino nel monastcro, previa la circoscrizione del decreto provisionalc del Vcscovo di Babilonia, rinnova gli ordini su questo punto cspressi nclla decretale: c perciô nuovarncntc dichiara chc il suddetto monastcro c proprio dclla nazionc greco-mclchita, lalmcnte chc non sia lecito nc al Patriarca nc alii Vcscovi di ammettervi zitelle di altra nazione c rito ; ordina c vuolc chc il governo sl spirituale chc temporale di esso spetti alii monaci basiliani dclla Congregazione di S. Giovanni in Soairo, con Γ immediata subordinaztonc ali' Arcivcscovo di Bcrito, Ordinario del luogo, c mediata al Patriarca grcco antiocheno , quando c questi c qucllo sieno cattolici : cd in deficicnza di Patriarca c di Ordinario cattolico, il monastcro sia iinmcdiatamcntc soggetto ali'abate generale, come a delegato deda Santa Sede.

Attribuiscc all' abate generale dc* suddetti Monaci il *ius* di deputare uno de' suoi monaci per confessore ordinario, cd altro per istraordinario di esse, previa Γ approvazionc del suddctlo Arcivcscovo, il quale possa altrcsj destinare altro confessore straordinario, quando lo richiegg.i il bisogno dclle monache, desumendolo da missionarii lutini , sl secolari chc regulari, di qualunque Ordine cd Istituto.

E siccomc in questo monastcro non deve osservarsi altra regola che lu genuina di S. Basilio, quale c stata trasme^sa alii monaci , c da essi abbracciata, cost le monache di questo dovranno riceverla cd osscrvarla, c quindi astcnersi dall' uso dclla carne nel senso dclla medc>ima regola : conccdcndosi al suddetto abbate generale la facoIU di pcrmctterne l'uso a quakhcduna in caso d' infcrmitA, c nclla maniera chc sara espressa ncllc costituzioni da formarsi.

Queste pui permettendosi chc possano dcsumersi da quelle di S. Francesco di Sales, cccttuatone perô tuttociô chc possa essere contrario al rito , alla disciplina e consuetudini dclla Chiesa grcca , ed al costume dclla nazione dei paesc, dovranno compilerai dall' abbate generale dc' monaci soariti , il quale le présentera all' Arcivcscovo ordinario. Questi dopo avcrlc diligentemente esaminate cd approvate, le esibira alie zitelle , dando ad esse un congruo tempo per riconosccrlc, e quando convengano di accettarle , si sottoscrivano di proprio caractère dalle medesime: e poscia dai- 1' Arcivcscovo dovranno trasrncttersi alia Congregazionc di Propaganda Fide , acciô le csamini, c trovandole degne di approvazionc, le presenti al Romano Pontctice per ottenerne la confermazione.

Inoltrc non essendo giusto che quelle zitelle le quali si trovano fuori del monastcro, per aver voluto osservare le convenzioni da esse fatte nel iy36 nclla citU di Aleppo coi monaci soariti, restino più lungamente prive dei diritto chc loro compete sopra dei monastcro, per la di cui costruzione sl esse chc i loro congiunti hanno contribuito gran parte dei denaro occorso per la fabbrica, c non possano soddisfare d pio desiderio chc nutrono, di consagrarc a Diu la loro verginicà co' voti solcnni ; perciô Sua Beatitudine ordina e vuolc chc esse sieno subito ammesse nel monastcro, c quando persistano nel santo proponimento di monacarsi, queste c tutte le nitre che vorranno professare, siano ammessc ancora alia professione solenne. I voti solenni poi st ora, chc in avvcnire dovranno farsi nclle mani dell' abate generale *pro tempore* dc'monaci dclla Congrcgazione di S. Giovanni in Soairo.

Chc sc alcunc dclle zitelle, le quali si trovano attualmentc nel monastero, non vorranno professare , dovranno ciô non ostante conformant inticramente al modo di vivere dellc altre, osservare le rcgolc c le costituzioni del monastcro, essere subordinate alla immediata giurisdizione dell' Ordinario, cd alia direzione st spirituale che temporale dc' monaci soariti, c tinalmentc sottomettersi a quanto si prescrive nclla decretale dei 24 decembre 1743 c nclla présente Istruzione. In caso contrario dovranno essere subito dimessc, acciô non siano ali'altre di disturbo: c sebbenc avessero contribuito qualche danaro per la fabbrica dei monastcro, ciô non ostante non avranno alcun diritto di ripetcrlo, avendone esse fatto una pia limosina, c perciô irrcpetibilc.

Siccomc poi questo monastcro viene computato ira qucUi chc appartengono alia Congregazione de' Monaci di San Giovanni in Soairo , ad essa unito cd incorporato , perciô qualora per il sostentamento dclle monache, c di quelle vergini chc cleggeranno di stare in esso, e vi sarannu ammessc, c per i loro ali-

menti ed altre co.se simili, non sieno sufficienti le elemosine le quali saranno date dalla pictà de' fedeli, c ciô chc potrà ricavarsi dai lavoro dellc loto muni, con tanta lode praticato sempre ne* monasteri della Chiesa orientale; Γabbate generale de* suddetti monaci sarA tenuto di sumministrare si li alimenti , corne tutto quellu chc possa esser necessario per il mantenimento del monastero, c ciô con i proventi di tutta la Congregazione.

Dato in Roma dal Palazzo della medesima Sagra Congregazione li i5 febbraio 1746.

V. Card. PETRA *Prefetto*
Nh.GOLÔ Ekruaki *Segretario.*

Loco t Sigilli.

buructionh?^ Kmiio ct con' Pracinsertam itaque Instructionem, quo firmius subsistat et servetur exactius, auctoritate apostolica tenore praesentium de novo approbamus et confirmamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus. Decernentes easdem praesentes litteras cie.

357

Ik Croce in altaribus coi locandi. Ex Const. *Accepimus* Bened. PP. XIV *r6 Iulii IJ4.G.* — In altaribus, quae in ecclesiis erecta sunt, ct in quibus Sacrum fieri consuevit, praeter maiorem tabulam, quae vel depictam , vel incisam exhibet imaginem sancti, in cuius nomen et memoriam altare consacratum est, adiungi coepit alia minor tabula, in qua vel coloribus exprimitur, vel aere, ligno , aut marmore inciditur effigies alterius sancti, ita ut crux auferatur, quae iuxta rubricas inter candelabra collocari debet: Cum vero neminem lateat, rem divinam confici non posse, nisi Cru£ cum imagine sanctissimi Crucifixi super altari constituatur, hinc minori tabulae superadditur exiguus adeo Crucifixus, ut neque presbyteri celebrantis oculis facile occurrat, neque ab ullo alio distingui ferme possit, nisi hic diligenter perscrutetur, utrum super altari revera Crucifixi imago posita fuerit.

(jfci «aerei a'tinum imigi- ¦µ ’Γλ Ïµ Ì*’ bull ctpfCtMf. ¦pr< J Equidem non improbamus, quod idem awre Plurium sanctorum nomen, ac memoriam dedicetur, quodve in maiori tabula aut unus tantum, aut plurcs etiam sancti pingantur, vel denique quod alia minor tabula collocetur inferior, aut alio quocumque modo, ubi unus vel plurcs sancti fidelium venerationi proponantur. Illud permittere nullatenus possumus, quod Missae sacrificium in his altaribus celebretur, quae careant imagine Crucifixi, vel ipsa incommode statuatur ante presbyterum celebrantem, vel ita tenuis ct exigua sit, ut ipsius sacerdotis ct populi assistentis oculos pene effugiat ; id enim alienum est a legibus, et institutis Ecclesiae, quae in rubricis aliisque ecclesiasticis sanctionibus continentur. Id etiam maxime contrarium est sacrae antiquitati, et Ecclesiarum, etiam orientalium, consuetudini; ita ut certissimum sit violari leges Ecclesiae, si exigua solum imago Crucifixi praefigatur minori tabulae, vel statuae sancti, qui superadditur, ut illum fideles venerentur.

nae jcbet Cm!- cifiii imigo. In rubricis Misialis *tit. de praeparatione altaris et ornamentorum eiusdem,* haec leguntur: *Super altare collocetur crux in medio, et candelabra saltem duo cum candelis accensis hinc et inde in utroque eius latere.* In Romano Pontificali *titul. dc Consecratione electi in Episcopum,* cum sermo est dc altari, ubi consecrandus Episcopus Sacrum operatur usque ad Offertorium , quo peracto Missae Sacrificium prosequitur in alio altari, ubi Episcopus consecrans rem Divinam facit, in eo , inquam, Pontificali haec habentur: *In capella vero minore pro Electo, quae a maiore debet esse distincta, addatur altare cum cruce, et duobus candelabris.* Coercmoniale autem Episcoporum postquam *lib. 2, cap. 12,* commemoravit candelabra et candelas, haec addit: *In quorum medio collocabitur crux ex eodem metallo et opere, praealta, ita ut pes crucis aequet altitudinem vicinorum candelabrorum, ct crux ipsa tata candelabris superemineat, cum imagine sanctissimi Crucifixi versa ad anteriorem altaris faciem.*

Nos ipsi verba fecimus de hoc veteri ritu collocandae crucis in altari, cum Sacrum peragitur , in nostris commentariis de Sacrificio Missae, quae italico sermone a Nobis confecta fuerunt *par.* 4, *sect, r, num. ıy ac sequentibus.* Plura deinde addidimus *Sect, r, § rS et ty,* cum ipsa, latine reddita, lucem iterum publicam adspexcrunt. His etiam adiungimus, ob vetustatem praesertim huiusce ritus, tantam venerationem cultumque semper exhibitum fuisse cruci, quae in medio altari collocatur, cum Missae Sacrificium conficitur, ut novatores ipsi magis infensi, illam de medio auferre prohibuerint, cum suam cocnam instituunt; haec testatur Gretfcrus in suo tractatu de cruce *cap.* 2 y, *tom. I.* eius editionis, quae postremo typis vulgata fuit.

Si vero disciplinam Orientalium inspiciamus, graccis in more positum est, ut ad portam reginam Sanctuarii utroque latere imagines Christi Domini ac Beatae Virginis et super altari Crucem una cum libro sanctorum Evangcliorum constituant. In liturgia vero copto-arabica , quae desumpta ex manuscriptis codicibus Vaticanis impressa fuit anno 1736 in Collegio Urbano de Propaganda Fide, *pag.33,* indicitur sacerdoti celebranti, ut benedictionem cum Cruce populo impertiat, eam deinde osculetur, ac diacono tradat, qui ipse super altari collocat. Postremo ritus syriacus maronitarum eadem prorsus decernit, quae in rubricis Ro-

mani Missalis praescribi superius indicavimus. Nam Patriarcha Stephanas *lib, 3, tract, 3, Sect. 4,* ita scriptum reliquit : *Mos iste in omnibus ecclesiis inolevit, ut supra altaris gradum salutiferae crucis vexillum collocetur,* In Synodo etiam National! , quae coacta fuit anno iy36 in Monte Libano, quum Litteris Apostolicis Nos ipsi confirmavimus, *par, 2, cap, r3, de sacrosancto Missae Sacrificio can, S* ita sancitum est: *Super altare collocetur crux in medio, et candelabra saltem duo cum candelis accensis hinc et inde in utroque eius latere,* Scriptores, qui sacros ritus explicarunt, nonnullas disputationes instituunt ; ac primo, utrum satis sit nudam crucem in altari statuere, an imago Crucifixi addenda simul videatur. Equidem rubricae Missalis solam crucem commemorant. Cum tamen Cocremoniale Episcoporum crucem una ct Crucifixum nominet, idque communi Ecclesiae consuetudini consentaneum sit, hanc ideo sententiam probandam nemo sapiens dubitabit. Ita sentiunt Gavantus, Claudius la Croix, qui *lib, 6, par, 2, de Sacrificio Missae num. 21S,* fatetur, ob veterem communemque usum, sine imagine Crucifixi, qui pendeat e cruce, rem Divinam fieri non posse, nisi necessitas intervenerit. Et profecto initio Ecclesiae, cum fideles concitare ad furorem gentiles magnopere timerent, si Christum Crucifixum publice adorandum proponerent, crucem tamen pluribus modis exornatam palam exponebant , atque incisum, vel depictum cruci apponebant agnum , qui typus amantissimi Salvatoris setnper habitus est, ut eo saltem modo Crucifixi imaginem exhiberent. Id conspicitur adhuc in nonnullis huius civitatis ecclesiis et testimonio etiam Magrii comprobatur in eius *Hierolexico,* in vocabulo *crux.*

Suiiat Crvcw. fixi imxfofn m*-iociataru libata cipretia.

Secundo loco inquiritur, utrum Crucifixus pendens a cruce debeat in altari constitui, etiamsi Salvator noster crucifixus in maiori tabula altaris depictus, aut caelatus appareat, Gavantus id quidem probat ; alii vero necessarium id minime arbitrantur, dummodo tamen Crucifixus in maiori tabula vel pictus vel caelatus , piimum locum obtineat prae cacteris omnibus, quae in eadem tabula exprimuntur. Ita censet Pasqualigus *dc Sacrificio Missae quaest.* 7/6; Quartus *ad Rubricas Missalis par, i, tit. 20, dub. to,* et Gribaldus *dc Sacramentis in tract, 5 de Sacrificio Missae cap, f), dub, 2, num, 20.* Huic pariter sententiae se conformavit Congregatio Sacrorum Rituum, uti constat ex responsione , quam ipsa promulgavit anno 1663; cl quam Meratus recenset *tom. f, par. 1, tit. 20 de praeparatione altaris n. 6,* et in indice Decretorum *eodem* UaaAxleamt» fom. 2, *n, /OO.*

Tertio loco quaeritur utrum Crucifixus in < <r ^hiri collocari debeat. cum Sacrificium Missae in eo conficitur akari, ubi positum est Tabernaculum, in quo pixis cum sacris particulis continetur, cum praesertim eidem tabernaculo parva Crux cum imagine Salvatoris Crucifixi semper praefigatur. Equidem in Coeremoniali Episcoporum haec habentur: *Non incongruum, sed maxime decens est, ut in altari, ubi Sanctissimum Sacramentum est, Missae non celebrentur, quod antiquitus observatum esse credimus.* In veteri Coeremoniali, cum Clemens VIII Pontificatum gereret, ita legebatur : *Quod antiquitus observatum esse videmus.* Attamen id prorsus difficile nonnullis videtur, ob eam causam, quod, ut ipsi argumentantur , cum unicum altare in veteribus templis extrui soleret, aut Divina Eucharistia in cis conservata non fuisset, aut nullum Missae Sacrificium in cis esset institutum. Aliter vero sentiunt ii, quibus cognitum perspectu mque est, eum morem fuisse antiquitus, ut sacra Eucharistia in ecclesiae sacrario servaretur, vel in decenti armario, quod pariter configebatur, uti nunc etiam perspicimus in Basilica Sanctae Crucis in Ierusalem. Idem perpendit Mnbillon in *Musaeo Italico tom. r, pag. fy, ac torn, r, pag. 13g.* At quod in praesenti ingerit difficultatem, nec ullum ab examine propositae controversiae liberum facit, illud est, quod, iuxta vigentem disciplinam, sacra Eucharistia conservatur in tabernaculo, quod est positum super uno c.x altaribus Ecclesiae, ct quod in eo passim Missa celebratur; quum, sedulo perpenso Caeremonialis textu, deptehensum sit, eum praedictae celebrationi absolute non obstare, uti Christianus Lupus expendit, *tom. it,* rcccntioris editionis, in Dissertatione *de Sacris Processionibus pag. 336.* Hanc itaque controversiam quum alias Nos ipsi expenderemus in supracitatis Commentariis *de Sacrificio Missae, par. 4, Sect.* r, *num, rS,* illorum sententiam probavimus, qui existimant Crucifixum inter candclabra statui debere, neque parvam crucem, quae Tabernaculo praefigitur, satis esse, ne rubrica violetur , quemadmodum inferius cxplicabimus. Idemque ccnsuit Congregatio Sacrorum Rituum anno 1663 , uti perspicitur ex Indice Decretorum , quem Meratus exhibuit, *par. 2, tom. 1, num, 400,* ubi haec leguntur verba : *Crux parva cum imagine Crucifixi posita super tabernaculum, in quo asservatur inclusum sanctissimum Sacramentum in altari, non est sufficiens in Missa, sed poni debet alia crux in medio candelabrorum.*

An collocandui Crucifixus in alien ubi exponitur SS. Sacramentum.

Quarto loco disputatur, utrum Crucifixus inter candelabra collocandus videntur, cum Sacrum peragitur in eo altari, ubi divina Eucharistia non includitur tabernaculo, sed publicac fidelium venerationi exponitur. Id necessarium esse putavit Sacrorum Rituum Congregatio dic 14 Maii 1707. Hoc enim petitum fuerat: *An super altare, m quo sanctissimum*

Sacramentum expositum est, Crux de more collocari debeat. Sic autem responsum est: *Nunquam omittendam crucis, cum imagine Crucifixi apposita, collocationem,* Porro quum Nos ipsi tunc in minoribus constitutis coadiutorem Promoioris Fidei gerentes, ipsius loco eidem Congregationi praesentes adfuerimus, adhuc memoria retinemus, in illa sententia ferenda varia fuisse ac discrepantia suffragia, cautumque deinde fuisse, nc ipsa sententia in lucem ederetur.

Itaque res iterum delucta est in examen initio Pontificatus Nostri dic 2 Septembris anno 1741 in eadem Congregatione Sacrorum Rituum, quae postquam omnia diligenter accuratequc perpendit, decrevit, ut quaelibet ecclesia morem ct institutum, quod antea servaverat, in posterum quoque retineret. Et quidem pro cruce ab altari removenda, dum Missa in eo celebratur, ct super eo publicae venerationi Eucharistia exposita est, parum urget, quod nonnulli asserunt, indecens esse, ut Christi imago in eo loco sit in quo Christus ipse sub specie panis rcalitcr praesens est, et ab omnibus sub eadem specie panis videtur: id quippe prorsus contingit, quoties sacerdos in quolibet altari rem Divinam faciens materiam Eucharistiae consecravit; nec enim ecclesia unquam decernendum putavit, ut, peracta consecratione, crux ab altari removeatur. Quemadmodum nec asserentibus crucem necessario esse debere in altari, in quo expositum est Sacramentum publicae venerationi, si in eo Missa celebretur, quidquam prodesse potest, quod in publica Eucharistiae expositione significetur triumphus, et gloria Salvatoris, in Missae autem Sacrificio eiusdem mors repraesentetur; cum Ecclesia, tam in actione Missae, in qua Eucharistia consecratur, quam in conclusione precum, quae coram eadem iam consecrata et fidelium venerationi palam exposita recitantur, una eadcmque collecta aeque utatur, quam S. Thomas Aquinas confecit, nimirum: *Deus, qui nobis sub Sacramento mirabili passionis tuae memoriam reliquisti; tribue, quaesumus, ita nos Corporis et Sanguinis tui sacra misteria venerari, ut redemptionis tuae* (hoc est Passionis nc Mortis) *fructum in nobis iugiter sentiamus.* Quae cum ita se habeant, Rituumque Interpretes ct Scriptores, ob ea, quae mox relata sunt, in varias abierint sententias, satis commendari non possunt ea, quae prudenter, sapienterque decreta fuerunt a praedicta Sacrorum Rituum Congregatione, nempe, ut quaelibet ecclesia vel dioecesis suam retineat consuetudinem; ita ut nihil immutetur in ea dioecesi, ubi crux in altari constitui soleat, dum Missa celebratur, etiamsi sacra Eucharistia publice prostet: neque nova disciplina excitetur in ei dioecesi, ubi contraria huiusce rei consuetudo iampridem invaluerit.

Concfwio. Idaee omnia diligenter exposuimus, non quidem, ut hac dc re plenum iustumque tractatum adornaremus, sed ut ex cis cognitum esset atque perspectum, quam alienum sit a Sacris Ritibus id, quod plurcs temere ct inconsulto peregerunt, nempe ut sacrum facerent ad altaria, in quibus crux haud promineat inter candelabra, sed exiguus tantum Crucifixus praefigatur tabulae alicuius sancti, qui vel depictus aut caelatus maiori tabulae altans adiungi consuevit. Si etenim iuxta rubricas Missalis, crux inter candelabra statuenda est; si iuxta cacremoniale Episcoporum, crux ipsa cum imagine Crucifixi candelabris supereminere debet; si, iuxta sensum Congregationis Sacrorum Rituum, non satis ess· iudicatur exiguus Crucifixus tabernaculo infixus, cum Missa celebratur ad altare, ubi pyxis cum sacris particulis in Tabernaculo includitur; si in praesenti non agitur dc altari, in cuius tabula imago Salvatoris Crucifixi primo loco fidelibus exhibeatur; nec minus de altari, in quo sacra Eucharistia publice adoranda proposita sit; nemo est, qui non videat, praxim, de qua agitur, recenter inductam, proprioque marte a privatis personis usurpatam, ex supradictis dicendam esse omnino improbatam; coque magis, cum ex exiguo Crucifixo, qui praefigitur tabulae eius sancti, qui altari superadditur, ea profecto utilitas non consequitur, quam proponit Ecclesia, dum crucem inter candelabra collocandam decernit. De hac re praeclarissimus vir cardinalis Bona ita scriptum reliquit. *Rerum Liturgicarum lib. t, cap. 25, n. S, Ab aspectu siquidem crucis sacerdoti celebranti Passio Christi in memoriam revocatur, cuius passionis viva imago, ct realis repr icsentatio hoc Sacrificium est, mortem cruentam Salvatoris nostri incruente exprimens, tanquam idem sacrificium, quod in cruce oblatum est, quamvis diverso modo oferatur.* His postremis verbis indicatur orthodoxa doctrina, quam Tridentina Synodus declaravit, Se.tt. 22 *de Sacrificio Missae* (t).

(1) Sub finem huius Const, memorat Pontifex « a « TridentIno Concilio eam tribui auctoritatem Episco- « pis et Ordinariis locorum, ut etiam tamquam Sedis « Ap. Delegati corrigere valeant pravas consuetudines « quae ritui Missae celebrandae adversantur. Iu clare c desumitur ex Sess. 22 in decreto *de observandis et* v *evitandis in celebratione Missae* ». Adiungit quoque etiam quod notat Fagnanus ad *Cap. Grave num. 46. dr officie Ordinarii* his verbis: *et generaliter hoc Decretum (Tridentini Concilii) censuit Sacra Congregatio comprehendere etiam Regulares, quantumvis exemptos, eosque ea omnia quae ab Ordinariis locorum circa observanda et evitanda in Missarum celebratione statuta fuerint, omnino observare teneri, ad idque etiam poenis et censuris ecclesiasticis ab iisdem Ordinariis cogi et compelli posse.*

358

Const. Bened. PP. XIV *3 Sept. 1746* (Dm rpîSuOporüm RssinssrrA). – Ad universae Christianae reipublicae statum, ad ecclesiasticarum legum cu>todiam ct fidelium populorum salutem, tam magni refert singulos patriarchalibus, primatialibus, metropolitan!* ct cathedraiibus ecclesiis praepositos, in ipsis ecclesiis vel dioecesibus sibi creditis assidue residere, ut difficile sit adud ullum reperire ecclesiasticae disciplinae caput, quod aut conciliatibus canonibus atque decretis, aut Apostolicac Sedis constitutionibus ct sanctionibus, tam saepe tamque impense inculcatum fuerit et commcndatum. Ut autem antiquiora canonica statuta praetereamus, nobis satis erit innuere, quid hac dc re decreverit Sacrosancta Tridcntina Synodus Jesr. 6‘, *cap. r, ct sess. 2j, cap. t de Ref.;* tum ea quae rcc. incm. praedecessor noster Urbanus Papa VIII praescripsit in sua Constitutione data apud S. Petrum dic *12* Decembris anni 163q quae incipit *Sancta Synodus,* ct in qua praecedentes aliorum Romanorum Pontificum Pii IV, Gregorii XIII, Clementis VIII leges et constitutiones retulit, confirmavit ct ampliavit. Neque opus est recensere omnes encyclicas litteras, quae ad Patriarchas, Primates, Archicpiscopos ct Episcopos dc implendo huiusmodi residendae onere identidem admonendos, ab hac Apostolica Scdc mitti consueverunt ; ut patet ex epistola iussu Vcn. Servi Dei Innoccntii Papae XI praedecessoris quoque nostri scripta dic 5 Februarii anni 1678, item cx alia dic 24 Decembris anni 1707 a fcl. record. Clemente Papa XI al suum ct Apostolicac Sedis Nuntium Neapoli commorantem conscripta, ut illius Regni Praesules ad residendum in propriis ecclesiis et dioecesibus adigerentur ; nccnon ex eiusdem (’lenientis litteris in forma Brevis datis die 25 Maii anni 1709 ad Archicpiscopos ct Episcopos Poloniac, qui obtentu turbarum et dissensionum, quae tunc in eo regno versabantur, suas reliquerant Ecclesias atque Dioeceses.

Scdfo Ap et Conciliorum dccma mi· ^n‘,71

Neque porro nos hac in re apostolici officii nostri partes desiderari permisimus. Vix enim inscrutabili divinae providentiae consilio in hac suprema Ecclesiae universalis specula collocati fuimus, quum veterem praedecessorum nostrorum morem in u>um revocantes, ad Vcn. Fratres omnium per Orbem Ecclesiarum Antistites Apostolica scripta direximus, quibus inter caetera salubria monita, hoc etiam dc residendo in propriis ecclesiis peculiari studio iis inculcare, ct tam gravissima damna, quae cx eorum absentia proveniunt, quam magnas utilitates, quas eorum praesentia concreditis ipsis dioecesibus atfert, ante oculos proponere non praetermisimus, ut videre est *in $ 4* epistolae encvdicae dic 3 Decembris anni 1740 n Nobis conscripta, quae in /. Bullarii nostri numper vulgati *num. 17* impressa est. Qui autem hominum corda scrutatur Deus, is sane novit, quanto ct quam acerbo animi nostri dolore nonnumquam acceperimus, ecclesiasticas regulas ab aliquo ex Fratribus hac in parte violari ct quantopere studuerimus, nunc admonendo, nunc obsecrando, nunc increpando, absentes quidem per litteras, praesentes vero ipsa voce ad debitum residentiae ollicium revocare. Quin etiam laudabilibus praedecessorum nostrorum vestigiis inhaerentes, in nostra ct Cancellariac Apostolicac regula, quae beneficia ecclesiastica in octo anni mensibus vacatura nostrae dispositioni et collationi reservavimus, simul etiam eisdem Patriarchis, Archiepiscopis ct Episcopis residentibus gratiam altcrnativac mensium, certis modo et forma ab iis acceptandam, libenter obtulimus ; nimirum ut quamdiu ipsi apud ecclesias aut dioeceses suas vere ct personaliter residerent, de beneficiis huiusmodi ecclesiasticis, quae extra Romanam Curiam in Februarii aliisque alternis anni mensibus vacare contingeret, dummodo alias dispositioni Apostolicac reservata vel affecta non essent, libere disponere valerent, facultatem tempore pontificatus nostri duraturam concessimus ; quo scilicet iidem Episcopi et maiorum Ecclesiarum praesules, ampliorem potestatem in beneficiis praedictis conferendis sic obtinentes, hac etiam Apostolicac nostrae libcralitatis gratificatione illecti, ad personalem residendam praedictam libentius obeundam adducerentur.

Quoniam vero et certae quaedam causae adesse possunt ct huiusmodi occasiones incidere, propter quas, praevio Romani Pontificis assensu ct approbatione, liceat Episcopo e propria Ecclesia ct dioecesi per aliquod definitum tempus abesse; ca vçio absentia, quae ad modicum tempus protrahitur, neminem desertae residentiae reum constituit ; ideo ct in conciliis et in Apostolicis constitutionibus ad praccaven los abusus tam circa huiusmodi causarum ct occasionum relevandam, quam circa tolerabilia temporum spatia, providae statutae leges ct regulae reperiuntur. Et quidem iustac ac legitimae absentiae causae a praefata Tridentina Synodo *citat, cap. r, sess.* 27, non aliae agnitae fuerunt, quam Christiana caritas, urgens necessitas, debita obedientia, ct evidens Ecclesiae vsl rcipublicac utilitas. Verum his etiam causis deficientibus, quum eadem Sacrosancta Synodus perpendisset, ex veterum canonum sententia, minime abesse videri cos, qui aliquantisper absunt ct statim sunt reversuri ; omnibus Ecclesiarum Antistitibus indixit, ut sibi licitum non putarent singulis annis, ultra duos, aut tres ad summum menses, sive continuos, sive interruptos, extra propriis dioeceses commorari; eosque simul admonuit, nc per illius temporis spatium, Dominici Adventus, Quadragesimae, Nativitatis, Resurrectionis Domini, Pentecostes

· Concilio Tnd r<rmm’

item, ct Corporis Christi diebus, ab Ecclesiis suis calhcdralibus abessent, nisi forte episcopalia munia in aliis diocccsum suarum locis eos delinerent ; eamque praeterea rationem ab iis haberi voluit, ut absque ullo gregis detrimento concessa uterentur libertate, et ut id *aequa ex causa Jiat,* quibus verbis animi levitas, oblectationum cupiditas, aliacque futiles causae penitus excluduntur.

Indultum Urbaoi VIII pro E- pi»copit ia Cu- ri promoti», a IkucJ XIII •mphatum.

Praefatus autem praedecessor ad peculiares occurrcntes casus descendens, Episcopis in Curia promotis unum concessit mensem (quem postea declaratum fuit, a dic ipsorum propositionis in Consistorio computandum esse), quo mense elapso, singuli ad proprias Ecclesias sc conferre deberent. Sed quum in Concilio Romano, habito a fel. record. Benedicto Papa XIII praedecessore pariter nostro, Episcopi exposuissent tam exiguo temporis spatio non posse a recens promotis sua in Urbe negotia expediri, idem Benedictus facultatem concessit S. R. E. Cardinali suo ct Romani Pontificis pro tempore in Urbe ciusquc districtu Vicario, ut praefatum unius mensis terminum, iuxta casuum conlingentium, et causa cognita, ad alios quadraginta dies et non ultra, prorogare posset.

Indultum nutantibua p/a°- uoiorum111 Ap°’

Praeterea Episcopis ad sacra Apostolorum statutis temporibus visitanda personaliter accedentibus, supradictus Urbanus praedecessor induisit, ut, Ecclesiis citra montes et citra mare positis praesiderent, per quatuor ; qui vero ultramarinis ct ultramontanis Ecclesiis praeessent, per septem menses continuos a residentia in suis respective sedibus facienda huiusmodi visitationis gratia, excusarentur.

Decreta ad praccavcndos abumt.

Cum vero idem Urbanus dcclarasset, sc, per ca, quae in suis praefatis litteris constituerat, minime sublatam voluisse dictam trium mensium licentiam a Concilio indultam ; hinc plurcs ortae quaestiones et varia condita sunt decreta, ab eodem Urbano ciusquc successoribus approbata ; cuiusmodi sunt, non licere trimestrem absentiam praedictam coniungerc, sive cum eo tempore, quo permittitur Episcopis post suam promotionem in Urbe commorari, sive cum eo, quod ad peragendam Sacrorum Liminum visitationem eisdem concessum fuit : neque fas esse absentiae tempora ita disponere, ut tres postremi menses unius anni continuentur cum tribus prioribus mensibus anni subscquentis. Sicut etiam vetitum est praedictos menses coniungerc cum eo anni tempore, quo, propter acris insalubritatem, alicui Episcopo permittitur extra dioeccsim degere ; ne scilicet continuatis absentiae temporibus, vernos simul et aestivos menses, sive aestivos una cum autumnalibus, extra dioeccsim duci contingat. Denique, ne quis indulgentia Sacri Concilii per fraudem abuti posset, declaratum fuit, praedictam trium mensium vacationem intra cuiusque anni limites coerceri, ut qui uno anno usus ea non fuerit, non ideo sequenti anno diutius ab Ecclesia sua abesse valeat.

Et quoniam Tridcntina Synodus sub legibus de residentia huiusmodi ipsos etiam S. R. E. Cardinales nominatim comprehendit ; praefatus Urbanus praedecessor, advertens nonnumquam evenire, quod aliquis cx Cardinalibus alicui patriarchal!, seu metropolitanae, aut episcopali ecclesiae praepositus, unum simul ex episcopalibus suburbicariis obtineret, constituit, ut huiusmodi Cardinales in primodictis Ecclesiis, non autem apud episcopatus suburbicarios, residere tenerentur. rams ra dinahom·

Denique tam in praedicto Concilio, quam in citata Urbani Constitutione, contra transgressores huiusmodi legum, quae ad residentiam pertinent, gravissimae poenae statutae fuerunt ; quarum exeeutionem idem Urbanus primo quidem demandavit Auditori causarum Curiae Camerae Aposlolicae : verum biennio post totam huius materiae cognitionem delegavit Congregationi particulari a se deputatae, quam compositam esse voluit ex tunc et pro tempore existentibus Cardinali Romani Pontificis in Urbe Vicario, nec non eiusdem Pontificis Datario et Secretario Status, ac Secretario Brevium, duobus item Secretariis Congregationum negotiis et consultationibus Episcoporum ct Regularium, ac interpretationi et execution! decretorum praedicti Concilii Tridentini respective praepositorum. Et quidem praediclo Cardinali Vicario facultatem tribuii, ut, iustis ex causis, ct cum consilio praedictorum praelatorum, concedere posset Episcopis licentiam abessendi a propriis ecclesiis et dioecesibus spatio dumtaxat dierum quadraginta, ut in ipsius Urbani litteris datis die prima lanuarii anni millesimi sexcentesimi trigesimi sexti distinctius praescribitur. Dc Congregatione super residentia ab eodem Urbano VIII ereeu.

Huius Congregationis Caput, seu Praefectus, cx quo eadem instituta est, semper fuit praefatus Cardinalis Vicarius pro tempore existons ; quemadmodum eiusdem secretarii munus is semper gessit, qui Congregationi Concilii Tridentini fuit a secretis ; unde etiam Nos ipsi, dum in minoribus constituti officio secretarii praedictae Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini interpretum fungeremur, par quoque munus secretarii alterius Congregationis super residentia Episcoporum simul sustinuimus. Quae sane Congregatio, ut ex illius sccrctariac regestis apparet, tam ipsius Urbani praedecessoris temporibus, quam aliis subsequentibus, non semel singulis annis adunari consuevit; id quod a san. meni. praedecessore pariter nostro Clemente Papa XI in usum revocatum fuit, ct identidem peractum, Nobismetipsis praefatum secretarii munus obeuntibus, confectisque a Nobis ct impressis foliis, ca prorsus methodo, quae pro causis ad Congregationem Concilii pertinentibus observatur.

Ut autem Episcopi a suis Ecclesiis vel dioecesibus licite abesse possint, quum praeter causam canonicam, expressa quoque licentia Romani Pontificis, ut supra diximus, sic necessaria; excepto casu praedictae trimestris absentiac a Concilio permissae, pro qua nulla peculiaris requiritur licentia, quum idem Concilium Episcoporum abscedentium conscientiae rclinquat, de aequitate causae iudicium facere; hinc est, quod quaccumquc huius generis licentia olim indulgerctur, per speciale chirographum manu Pontificis signatum expediebatur. Postinodum vero inductus fuit mos describendi omnes huiusmodi licentias in unico folio, quod Pontifici subscribendum deferebatur; quem sane morem a praedecessoribus secretariis invectum, Nos quoque servavimus.

Cum autem post absentiam duodecim annorum quorum duos apud anconitanam, et decem apud bononiensem Ecclesias regimini nostro successive commissas, assi lue residendo transegimus, in Urbem reversi ct ad Apostolicum Sedem, quamvis immerentes, evecti fuerimus; Congregationis praefatae sessiones, materia forsan deficiente, non amplius frequentari comperimus; neque porro chirographa, aut folia signanda Nobis oblata fuerunt ; sed, facta nobis oretenus a Praelato dictarum Congregationum super cxccutione ct interpretatione Concilii ct super residentia Episcoporum Secretario, tam petitionum Episcoporum, qui vacationem a residentia postulabant, quam causarum, quibus huiusmodi petitiones innitebantur, relatione, nostroque desuper accepto responso ; oppoituna singulis decreta perscribi, eaque a Cardinali Vicario Nostro, tamquam sacpedictae Congregationis super residentia Episcoporum Prnetecto, signari consueverunt. Verum, quum Nos hanc agendi rationem pro rei gravitate nimis compendiariam indicaverimus, visum est Nobis motu proprio ct cx certa scientia, non solum pro debita, ut aiunt, actus solcmnitate, sed etiam pro ipsius rei subsistentia et pro maturiori examine causarum, quae ad huiusmodi licentias obtinendas afferuntur, infrascriptas leges ec ordinationes inviolabiliter in posterum observandas, apostolica auctoritate, tenore praescnt'um» ci^ccrc ct constituere.

(«ofirmiOo rrMctàcotuai

Primum itaque relata superius Sacrosanctae rridentinae Synodi decreta, *sess. 6, cap. r, et sesj. 2 {, cap. t de Reformat.,* laadatasque Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum Pii IV, Gregorii КІП, Clementis VIII ct Urbani pariter VIII constitutiones ct ordinationes, nec non omnes et singulas, quae supra innuimus, resolutiones Apostolicac Sedis auctoritate editas, innovantes, ct tam decretorum quam constitutionum, ordinationum et rcsolutionum huiusmodi tenores etiam veriores pro satis hic expressis, ac etiam de verbo ad verbum insertis habentes ct haberi volentes; iilaque ct illas, quatenus opus sit, iterum plenis* sime approbantes et confirmantes ; omnia ct singula in ipsis contenta, ab iis ad quos spectat ct pro tempore in posterum spectabit, attendi, ct in his omnibus, quae Nostris hisce Irittcris non adversentur, exactissime impleri ct observari volumus, statuimus, ct in virtute sanctae obedientiae mandamus atque praecipimus; non obstantibus quibuscumque privilegiis, aut contrariis, etiam quantumvis inveteratis, usibus ct consuetudinibus, quae potius abusus ct corruptelae dici debent, quibus, si forte adesse aut allegari contingat, motu ac scientia simili, ac de praedictae apostolicac auctoritatis nostrae plenitudine, derogamus, ac derogatum esse volumus ct decernimus.

Secundo loco, et consequenter ad praemissa, adversus praedictarum legum et constitutionum transgressores, omnes et singulas poenas in eisdem decretis ct constitutionibus latas et comminatas, auctoritate quoque nostra confirmamus ct innovamus; amissionis scilicet quartae partis fructuum unius anni, ipso facto ab iis incurrendae, qui legitimo impedimento, scu iustis et rationabilibus causis cessantibus, et absque expressa, ut praefertur, Apostolicac Sedis licentia, sex mensibus continuis extra suam dioccsiin moiando abfuerint; ct amissionis alterius quartae partis fructuum, eodem modo incurrendae, ubi huiusmodi absentia ad alios sex menses protrahatur; ut in praedicto Concilio Tridentino *seis. 6, cap. i de Reform,* statutum fuit; incursus quoque in peccati mortalis reatum ct obligationis restituendi fructus in absentia perceptos, nulla etiam praevia declaratione, eosque erogandi in ecclesiarum fabricas, scu in substentationem pauperum ipsius loci, quacumque conventione seu compositione pro huiusmodi fructibus male perceptis prohibita ; ut in eodem Concilio sexi. *cap. r,* praescribitur. Similiter impositam a praedicto Pio IV praedecessore poenam amissionis facultatum testandi ct disponendi, si quae transgressoribus huiusmodi competere dignoscantur ; nec non inhabilitatis ad maiores dignitates et ecclesias obtinendas, quam praefatus quoque praedecessor Clem. VIII indixit, per omnia confirmamus et innovamus. Quibus omnibus hoc etiam superaddimus, ut iidem transgressores omnibus ct singulis induitis ct privilegiis, quae forsan ipsis, tamquam pontificio solio assistentibus, concessa fuerint, ipso facto privati esse censeantur : decernentes, sub transgressorum nomine comprehendi non solum cos, qui praeter tres menses a Concilio toleratos, absque legitima causa, ct expressa Romani Pontificis licentia, extra proprias dioeceses commorantur ; sed cos etiam, qui huiusmodi licentiam falsis simulatisvc cauris dolose extorquere non dubitaverint ; vel, ea semel rite rcctequc obtenta, praescriptos in eadem limites, ac praefinitum tempus praetergressi fuc-

Poenae ietnai«

rint. Quod si nihilominus, aliqui, non minus canonica statuta, quam propositas huiusmodi poenas contemnentes, in sua contumacia obfirmati perseverare praesumpserint; volumus adversos istos ad ulteriora cum effectu procedi, iuxta mentem eiusdem Concilii Tridentini, quod in *citato cap. r, sess. 6,* Romanum Pontificem pro tempore existentem hortatur, ut suae supremae Sedis auctoritate in huiusmodi transgressores ad severiorem sacrorum canonum normam animadvertat, atque etiam ecclesiis ipsis de utilioribus Pastoribus provideat, sicut in Domino noverit salubriter expedire.

Praefatae Con·(reptionit «n. *ffr retidenlta* tiercitium et Ktiionei rc»u-

Tertio loco volumus ct mandamus, ut praedictae Congregationis super residentia Episcoporum ab Urbano Papa VIII institutae exercitium atque sessiones resumantur ; confirmantes ipsius praefecturae munus dilecto Filio Nostro Ioanni Antonio tituli Sancti Martini in Montibus presbytero S. R. E. Cardinali Guadagni nuncupato, moderno nostro in Urbe eiusque districtu in spiritualibus Vicario, eiusque in officio Vicariatus huiusmodi successoribus; sicut etiam officium secretarii eiusdem Congregationis dilecto Filio magistro Ioseph Alexandro Furietto, eiusque successoribus Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini interpretum secretariis ; eosdemque statuentes in huiusmodi Congregatione nunc et deinceps pro tempore locum habere et suffragium ferre, quicumque ca officia et munera obtinent sive obtinebunt in posterum, quae in praecitatis Urbani praedecessoris litteris designantur. Praeterea quum minime expediat huiusmodi Congregationem Promettre Fiscali carere, Nos cum, qui in tribunali praedicto Cardinalis Vicarii Urbis officium gerit promotoris fiscalis, eiusque in officio successores pro tempore, ad idem munus obeundum deputamus in praefata Congregatione, cui ipsum, seu ip$os, cum consultivo suffragio volumus intéressé. At vero perpendentes, quod si Congregatio isthaec toties habenda foret, quoties ab aliquo Episcopo licentiam abscedendi a dioecesi peti contingeret, eadem aut propter frequentiam nimis onerosa evaderet, aut propter negotiorum levitatem tractu temporis negligi et parvipendi posset; volumus atque statuimus, eamdem tunc tantum cogendam habendamque esse, quum aut a Nobis, sive a successoribus nostris Romanis Pontificibus, alicuius negotii cognitio ipsi remissa ct delegata fuerit, aut, huiusmodi etiam remissione cessante, quoties de poenis superius constitutis, adversus aliquem transgressoremreipsa decernendis infligendisque, deliberandum fuerit; siquidem huiusmodi poenarum modus, prout cuiusque maior aut minor contumacia exegerit, ab eadem Congregatione statuendus erit, ut facta per ipsius secretarium Nobis, scu successoribus nostris, relatione, approbataque Congregationis resolutione, a i huiusmodi poenarum exeeutionem cum effectu procedatur ; aut denique quum aliquis Episcopus instantiam proponat abessendi a propria dioecesi ratione alicuius muneris sive officii, cuius ca dicatur natura esse, ut apostolicum indultum de non residendo ad longum tempus ipsi sit concedendum ; Nos etenim huiusmodi indulta nemini umquam concedi debere decernimus, nisi praevio causarum examine in eadem Congregatione peragendo, Nostraque ct successorum nostrorum scientia et approbatione, et mediante expeditione litterarum apostolicarum in forma Brevis ; idcoquc mandamus nostro et Romani Pontificis pro tempore existentis Suppiicum Libellorum secretario, aliisque secretariis quarumvis Congregationum, quibus ea de re preces oblatae fuerint, ut illas in praedictam Congregationem *super residentia* Episcoporum omnino remittant; simulque prohibemus Nostro ct successorum nostrorum pro tempore Secretario Brevium, ne Litterarum Apostolicarum super induitis huiusmodi exempla Nobis aut successoribus nostris signanda, ullatenus afferat, nisi authentica documenta, tam de causarum examine in dicta Congregatione peracto, quam de apostolica approbatione, ct assensu consequenter emanatis, eidem fuerint exhibita.

Dc modo levando in concedendis induitis.

Quarto loco statuimus, ut folia superius cnunciata in posterum omnino conficiantur, in quibus nimirum describantur nomina Episcoporum, quibus dantur indulta commorandi extra dioccesim, una cum causis ab ipsis adductis atque probatis, ct spatio temporis ad quod huiusmodi indulta conceduntur ; quae quidem folia a Romano Pontifice subscripta, in tabulario praedictae Congregationis, ut alias, asservari praecipimus. Quod tamen intelligi volumus non de iis induitis, quae per Apostolicas lutteras in forma Brevis expedienda esse in paragrapho superiore descripsimus ; sed de alterius generis induitis, de quibus infra dicendum erit, quaeque, post pontificium assensum a Secretario requisitum ct obtentum, expediri debebunt per decreta a praedicto Cardinali Vicario Urbis, tamquam praefatae Congregationis Praefecto, subscripta. Decet enim has quoque licentias non sine pontificia subscriptione prodire ; idque obtinebitur accedente signatura Pontificis super praedictis foliis, in quibus singulorum indultorum tenores ct causae a Secretario descriptae erunt ; quemadmodum elapsis temporibus, atque etiam a Nobis ipsis, dum huiusmodi secretarii munere fungeremur, servatum fuisse narravimus.

Quâcexponcndâ sint in precibus ad indulta obtinenda.

Quinto loco, quoniam experiendo cognovimus, quod, ad obtinenda indulta commorandi extra dioecesim, infrascriptae plerumque causae ab Episcopis afferri solent : nimirum aut necessitas assistendi personaliter alicui liti seu controversiae, in qua ecclesiae, aut cleri sui, vel etiam propriae familiae, res agatur, quaeque in

Romann Curia introducta sit vcl alia in urbc, in qua resideant maiora tribunalia, quorum ca de re indicium esse debeat; aut corporalis aegritudo, qua correptus fuerit Episcopus, düm extra dioecesim, conciliaribus mensibus utens, morabatur, ita ut ad eamdem dioecesim reverti nequeat ; aut adversa valetudo in ipsa dioecesi contracta, ad quam depellendam medici putent necessarium fore, Episcopum acrem ct solum aliquantisper mutare, aut denique malignitas aeris in dioecesi vigens, quam aliquibus anni mensibus devitari oporteat : Et quoniam nec ulla ex praemissis causis, absque expressa Romani Pontificis approbatione, quemquam ab onere residendi eximere potest, ct nisi certis expressis circumstantiis, iisque verificatis, difficile est ad huiusmodi approbationem rite rcctеque procedere; necessarium Nobis visum est infrascriptas regulas statuere, quas in singulis respective casibus ab iis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, observari mandamus atque praecipimus.

Si quis igitur in posterum licentiam petierit abscedendi a dioecesi sibi concredita, ut iudiciali controversiae, quae alibi vertitur, per se ipsum intersit, exprimere debebit in precibus tum locum, sive urbem, in qua huiusmodi lis agitatur, tum etiam an ea pertineat ad ipsam oratoris ecclesiam, scu clerum vel potius ad ipsius familiam. Et quidem si ad familiam pertineat, absque eo quod Sccrctarius Congregationis Pontificem aut Cardinalem Praefectum adeat, rescribendum ab ipso erit, ut orator ad effectum, de quo in precibus, utatur mensibus a Conciliis induitis. Quod si cis iam usus fuerit, ulterior ipsi licentia non concedetur. Si vero de cius Ecclesiae vel cleri rebus agatur, exponi debebunt tum status litis ciusdemque gravitas, tum causae, propter quas necessaria creditur in loco iudicii oratoris praesentia ; tum etiam declarandum, an mensibus conciliaribus usus fuerit. Et quidem, si nondum illis usus sit, rescribendum erit, ut eos in huiusmodi causam impendant. Si vero id amplius Episcopo integrum non sit (qua in re nec dolus ncc fraus intercesserit, et alioquin ipsius instantia iusta videatur), tantum illi temporis, ct non amplius, ad commorandum extra dioecesim tribuatur, quantum indicatum fuerit necessarium esse ad causae defensores, advocatos ct indices dc omnibus, quic ad rem pertinent, sufficienter instruendos ; si enim licentia abessendi a dioecesi usque a l finalem exitum causae extendi deberet, nemo non videt, quam diuturna plerumque foret in hisce casibus Episcoporum absentia, et quam facile evenire posset, ut plcracquc dioeceses complurium annorum spatio pastorum praesentia carerent.

Qui vero licentiam abessendi petierint ratione infirmitatis extra dioecesim contractae dum vacatione a Concilio indulta uterentur, asserentes ca dc causa regressum ad propriam dicccsim sibi prohiberi ; exponere debebunt contractae infirmitatis qualitatem, ct super ca testimonium medici iuramento firmatum exhibere. Atque, ubi petita licentia ipsis indulge·tur, ca semper ad certum ac definitum tempus concedi debebit, adiecta quoque clausula *si tamdiu infirmitas duraverit.*

Ab iis autem, qui huiusmodi licentiam postulaverint, eo quod aeris mutatione opus sibi esse dicunt ad convalescendum cx morbis, quos in suis Ecclesiis residendo contraxerunt, exprimendum erit in precibus, quo morbi genere, et quam graviter laborent, ac proferendum testimonium medici, qui iureiurando testetur, utile ac necessarium oratori esse, ut in aliam regionem, atque acrem, per aliquod tempus se transferat. Ncc illud silentio praetereundum, an scilicet orator, antequam morbo corriperetur, trimestri licentia a Concilio permissa usus fuerit : si enim id nondum fecerit, ct tempus a Concilio indultum sufficiens ipsi non reputetur, poterit eidem concedi, ut per quatuor menses, in quibus tamen conciliares menses comprehendantur, a residentia absens permaneat : at, si praedictos conciliares menses, remoto omni dolo et fraude, iam extra dioecesim transegerit, tantum temporis ipsi indulgcatur, quantum ad confirmandam ipsius valetudinem vere necessarium esse prudenter indicabitur.

Qui tandem licentiam commorandi extra dioecesim postulabit propter malignitatem aeris, quem in sua dioecesi aliquo anni tempore insalubrem esse affirmet ; is videat etiam atque etiam quid agat. Et quidem pro veritate exponat, quibus anni mensibus perniciosus sit regionis aer : item an eadem coeli temperies totam comprehendat dioecesim, ita ut nullus intra cius tractum locus existât, in quo suspectum illud tempus absque salutis detrimento transigere valeat ; postremo an conciliaribus mensibus usus fuerit. Etenim si nondum eos sibi sumpserit, non aegre obtinebit indultum abessendi per quatuor menses (quatenus periculum ab acre tamdiu durare censeatur), in quibus tamen 1res illi a Concilio permissi numerandi erunt : si autem huiusmodi Concilii indulgentia iam usus fuerit, frustra novum indultum praedicta dc causa ab Apostolica Sede postulabit ; sibique imputarc debebit, quod, quum sciret certo anni tempore in sua dioecesi acrem insalubrem fore, concessos vacationis menses in tempus illud non reservaverit. In omnibus autem absentiae induitis, quae ratione aeris insalubris in posterum concedentur, hanc clausulam adiici volumus : *Dummodo intra dioecesim aliquis locus non adsit, in quo aer salubris sit, et in quo Episcopus commorari possit.*

Sane praedictus Urbanus praedecessor non

De absentia a dioeceti in eam celebrationi» Conciliorum Provine. Congregationum etc.

praetermisit eorum Antistitum causam considerare, qui provincialibus Conciliis, vcl congregationibus, seu assemblcis generalibus, in quibus ecclesiastici intervenire solent, personaliter intéresse, sive in aliis muneribus, aut rcipublicac officiis, quae ipsorum episcopatibus, ccclcsiisquc adiuncta sunt, ad certum tempus extra dioecesim occupari solent ac debent; ct his quidem in praecitata Constitutione licentiam abessendi concessit pro eo definito tempore, quo ciusmodi concilia, congregationes et assembleae peragentur, exercitiurnquc muneris, seu officii publici eorum ecclesiis adiuncti, actu duraverit ; dummodo iis finitis, recto tramite ad Ecclesias sibi commissas sesc conferrent ; cuius concessionis aequitatem Nos quoque agnoscentes, eamdem approbamus ct confirmamus.

De tbeentia pro compilatio- *hcmhaîïnh'-* citionamautCi· Docmtionum.

quum idem Urbanus nihil statuerit de Episcopis qui a residentiac suae loco discedunt pro processuum in causis Beatificationum aut Canonizationum compilatione, apostolica auctoncate ipsis delegata ; necesse est aliquid a Nobis pro his etiam casibus opportune constitui.

Expediuntur a Congregatione sacrorum Rituum litterae, quas vocant remissoriales ct compulsorialcs, quibus committitur, ut supradicti processus auctoritate apostolica conficiantur ; eaeque diriguntur tribus Episcopis, aut superioribus Praelatis, cum clausula, ut *duo ad minus procedant.* Cumque in huiusmodi Episcoporum numero semper includatur Ordinarius loci, in quo processus construitur; fere contingit, e tribus, ad quos litterae sunt directae, unum dumtaxat a residentia avocari. Ubi itaque aliquis Episcopus titularis Ecclesiae in partibus infidelium constitutae haberi possit, volumus eum in praefatis liceris pro uno cx tribus Episcopis comprehendi. Quod si tres omnino Antistites in propriis Ecclesiis residentes ad huiusmodi effectum delegari oporteat, statuimus atque praecipimus, ut litterae a praedicta Congregatione dirigantur Episcopis, qui viciniores sunt dioecesi, in qua apostolicus processus conficiendus erit. Quoniam vero de re agitur, quae duabus tribusvc hebdomadibus perfici nequeat, sed quae plurium saepe mensium, aut etiam annorum, operam requirit ; volumus, ut Episcopi, qui ciusmodi delegationem acceptaverint, necessariam licentiam abscedendi a dioecesi, causam absentiae exprimendo, petere ct impetrare non omittant, sub poenis adversus cos constitutis, qui absque causa extra dioccesim commorantur. In huiusmodi autem licentiis concedendis, statuimus, ut conciliares menses semper comprehendantur, ct, praeter eos, triginta dumtaxat dies, si opus fuerit, adiidantur ; nam et ad plura peragenda quadrimestre spatium sufficiens est, ct, si adhuc facienda supersint, quatuor alii menses sequenti anno in idem opus insumi poterunt.

Haec sunt, quae salubriter in Domino staluenda iudicavimus, quaeque pro regula et norma in posterum haberi volumus, ut a Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis ct Episcopis, gravissimum, quod ipsis incumbit, residentiae officium exacte impleatur, itaque dilecto filio moderno praefatae Congregationis super eadem residentia secretario, eiusque successoribus in perpetuum, iniungimus et in virtute sanctae obedientiac, sub poenis contra inobedientes mandati* apostolicis in re gravi, praecipimus, atque iubemus, ut supplices libellos pro parte quorumcumque Antistitum sibi oblatos, in quibus ca, quae supra adnotavimus, expressa non fuerint, quibusque necessaria authentica documenta, superius pariter indicata, non sint adiuncta, nullo modo recipiant, multoque minus ad Pontificem referant. In decretis autem, quae post pontificium assensum ab ipsis Secretariis in consueta audientia reportatum, a Cardinali eiusdem Congregationis Praefecto subscribenda erunt, suprascriptas clausulas respective apponere non praetermittant ; illud etiam expresse cavendo, ut quae concedentur indulta, a die datae ipsorum decretorum decurrere intelligantur.

Denique Venerabiles Fratres Patriarchas, Primates, Metropolitanos et Episcopos omnes monemus, ut non solum ipsi statutas de residentia leges adamussim observent, sed etiam memores sint decreti a Sacra Tridenlina Synodo editi *sess. 6, cap. r, de Reformatione,* quo iubentur singuli pro virili parte in aliorum agendi rationem respective vigilare, ct non residentes Romano Pontifici infra certum tempus denunciare. Nostris quoque et Apostolicac Sedis Nuntiis hoc idem demandamus et iniungimus, ubi intra ipsorum Nuntiaturae districtum aliquis Episcopus seu superior Praelatus existât, qui canonicas leg:s hac in parte violare dignoscatur. ...Cactcrum intendimus sub praesentium litterarum nostrarum ordinatione et dispositione etiam ipsos venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales, qui patriarchalibus, primalialibus, archicpiscopalibus ct episcopalibus ecclesiis praedictis cx concessione et dispensatione apostolica nunc praesunt, ut in futurum praeerunt , comprehendi ac comprehensos esse et fore. — Praesentes quoque litteras, *etc.*

359

Litt. Ap. Bened. PP. XIV *17 Sept.*

----- (AU P. S. CaKMKMT. 8XCALCKAT. im Bkloio). Exposuistis Nobis non raro isthic contingere, ut catholici matrimonium inter se contracturi, civilem adeant magistratum aut haereticum ministcllum, quibus se sistere legibus patriae coguntur, ct coram illis mutuum exprimant in coniugium consensum, quem tamen postea renovare coram legitimo ministro

Grci matrimoium valgo *civile.*

catholico ct duobus testibus, uti Tridentinum praecipit, aut omnino ncgligunt, aut in longum tempus differunt: inierim vero, perinde ac si legitimi coniuges iam forent, non dubitant omnem coniugalem consuetudinem inter se habere. Quaesivistis deinde quid dc illo consensu sentiendum sit, coram civili magistratu aut haeretico ministeilo praestito, num scilicet satis fuerit ad perficiendum matrimonium validum, saltem in ratione contractus, quod alter ex vobis affirmat, alter inficiatur, etsi ad Sacramenti dignitatem non assurgat, quod nemo vestrum in quaestionem adducit ; si enim res ita sc haberet, uti primus existimat, subsipiens inter consentientes copula, ctiam ante renovatum coram parocho catholico consensum, omni flagitio vacaret, et suscepta inde proles absque ulla dubitatione esset legitima reputanda. Iam vero, ut postulatis vestris breviter simul ct dilucide respondeamus, unaque controversiam omnem iudicio xNoscro praecidamus, sic habete: Ubicumque promulgatum ct receptum sit Concilii Tridentini Decretum, cap. 1, sess. 24, *De reformat, matrim.,* ibi nulla prorsus atque in omni ratione irrita esse coniugia aliter quam coram alterutrius contrahentium legitimo parocho aiiove sacerdote parochi vices agente, et duobus testibus celebrata. Scimus profecto esse theologos, qui in ipso fidelium matrimonio contractum u Sacramento ita dividunt ut illum omnino perfectum quandoque consistere credant, quin ad Sacramenti excellentiam pertingat ; sed, quidquid sit de hac opinione , quam Nos quidem nunc in medio relinquimus (1), ea certe, quod attinet ad rem praesentem, locum nullum sibi vindicare potest apud eos qui Tri lentina lege obstringuntur: etenim qui praeter formam a se praescriptam matrimonium contrahere attentant, eorum Tridentina Synodus non Sacramentum modo sed contractum ipsum irritum diserte pronuntiat, atque, ut eius verbis utamur, *eos ad sic contrahendum omnino inhabiles reddit, et huiusmodi contractus irritos esse decernit.* Quare, cum inter catholicos in istis Provinciis degentes, et promulgatum ct receptum iam fuerit illud Tridentini Decretum, quod ambo fatemini, perspicuum est matrimonium ab ipsis invicem initum coram civili magistratu aut •catholico ministeilo, ct non item coram proprio alterutrius contrahentium parocho ct duobus testibus, neque in ratione Sacramenti neque in ratione contractus sustineri, aut ullo pacto validum reputari posse. Neque vero rationes, propter quas valida pronuntiamus matrimonia, quae aut ab haereticis inter sc, aut a catholicis cum haereticis in istis Foederatis Provinciis contrahuntur, non servata forma Tridentini, aptari queunt coniugiis inter sc initis a catholicis quorum quilibet Tridentini Decreto se obstrictum agnoscit, eiusque sc auctoritatem sequi profitetur.

cMk rdlom ubi pubi'Oioœ eit Decrrium *Tttmetti.*

Sciant itaque catholici vestrae curae concrediti, cum civili magistratui aut haeretico ministello matrimonii celebrandi causa sc sistunt, actum mere civilem se exercere, quo suum erga leges ct instituta Principum obsequium ostendunt : caetcrum tunc quidem nullum a sc contrahi matrimonium. Sciant, nisi coram minister catholico ct duobus testibus nuptias celebraverint , nunquam sc , neque coram Deo, neque coram Ecclesia veros et legitimos coniuges fore: nec, si interim coniugalem inter sc consuetudinem habuerint , eam gravi culpa carituram. Sciant denique , si qua cx huiusmodi cuniunctionc orietur sobolcs , eam , utpotc cx non legitima uxore natam , in oculis Dei fore illegitimam, ct, nisi coniuges consensum ex Ecclesiae praescripto renovaverint, illegitimam perpetuo futuram etiam in Ecclesia fore.

Quid Motivdum circa mitnrnonlum m *cMk.*

Erit porro officii vestri haec omnia , cum commoda se obtulerit occasio, atque ea, quam rerum circumstantiae vobis adhibendam suaserint, circumspectione ct cautela, singulis explicare prolixius, simulque omnes commonere ut, siquidem regionis consuetudini et terreni Principis sanctionibus obtemperare coguntur, faciant illi quidem , sed Religione salva , potioresque ducant sanctissimas Ecclesiae leges, quibus fidelium matrimonia constringuntur. Illud praeterea vobis curandum est ne, etiamsi duo catholici civilem illam ac mere politicam coram haereticis caeremoniam peregerint, nimium inter sc familiariter agant, aut sub eodem lecto in communi habitent, nisi se prius veris ct legitimis nuptiis ex norma Tridentini alligaverint ; quanquam enim ea familiaritas esse possit sine flagitio, certe periculo ct suspicione non vacat : utrumque autem probis ct bene moralis christifidclibus cavendum est. Ad huiusmodi porro evitanda pericula, cognoscimus consultius utique fore , ut catholici, nonnisi matrimonio iam antea in facie Ecclesiae inter se legitime celebrato , ad illam explendam civilem caeremoniam, saccularem magistratum, seu haereticum ministellum adirent ; sed quoniam cx vestris litteris deprehendimus id non sine periculo ct perturbationibus posse adimpleri, id saltem pro viribus satagite ut, postquam rcipublicae morem illi gesserunt, non diu differant Ecclesiae legibus parere , et coniugalc foedus iuxta praescriptam a Tridentino normam rite ct sancte inire ; ct si quid tum super hac rc, tum super aliis quae istam Missionem respiciunt, Nobis suggerendum esse putetis, communicato inter vos consilio, operam nostram implorate, quam semper praesentem invenietis.

(1) V. Instructionem S. Pocnitcmiariac *16 Ianuarii 1866* $ J.

360

De bapdundii hcbficorum pue·rit·

Ex Litt. Ap. *Postremo mense* Benedicti PP. XIV 2<V *Febr. 1747* ....Materiam duximus in duas partes distribuendam... Prima autem pars multifariam dividitur. Primo enim expendetur, utrum invitis parentibus ac reluctantibus, hebraei infantes baptizari licite possint: secundo, si hoc nefas esse dixerimus, an casus unquam contingat aliquis, in quo id fieri non modo possit, sed etiam liceat, planeque debeat: tertio, Baptisma hebracis infantibus tunc impartitum, cum fas non sil, ratumne an veru irritum haberi debeant: quarto, quid sit faciendum cum infantes hebraei afferuntur ut baptizentur, aut compertum cos iam fuisse sacro Baptismate initiatos ; demum quomodo probari possit eosdem aquis salutaribus iam lustratos fuisse. De primo primae partis capite si sermo sit, utrum nempe, dissentientibus parentibus, hebraei infantes baptizari possint, aperte usserimus, hoc iam a sancto Thoma tribus in locis definitum fuisse, nempe, in *Quodlibet* 2, art. 7 ; in 2, 2, quaest. 10, art. 12, ubi ad examen revocans quaestionem in Quodlibetis propositam: *Etrum pueri iudaeorum et aliorum infidelium sint invitis parentibus baptizandi,* ita respondet: *Respondeo dicendum quod maximam habet auctoritatem Ecclesiae consuetudo quae semper est in omnibus aemulanda etc. /loc autem Ecclesiae usus nunquam habuit, quod iudaeorum filii invitis parentibus baptizarentur, quamvis fuerint retroactis temporibus multi catholici Principes potentissimi, ut Constantinus et Theodosius, quibus familiares fuerunt sanctissimi Episcopi, ut Sylvester Constantino, et Ambrosius Theodosio, qui nullo modo praetermisissent ab cis impetrare, si hoc esset consonum rationi; et ideo periculosum videtur hanc assertionem de novo inducere, ut praeter consuetudinem in Ecclesia hactenus observatam, iudaeorum filii invitis parentibus baptizentur.* Transitum deinde facit Doctor Angelicus ad exponendas rationes , atque ita ait in 3 part, quaest. 68 art. io; *Respondeo dicendum, quod pueri infidelium filii aut habent usum rationis, aut non habent* etc. *nondum habent usum liberi arbitrii, secundum ius naturale, sunt sub cura parentum quamdiu ipsi sibi providere non possunt; unde etiam dc pueris antiquorum dicitur quod salvabantur in fide parentum: et ideo contra iustitiam naturalem esset, si tales pueri invitis parentibus baptizarentur ; sicut etiam si aliquis habens usum rationis baptizaretur invitus. Esset etiam periculosum taliter filios infidelium baptizare, quia de facili ad infidelitatem redirent, propter naturalem affectum ad parentes ; et ideo non habet hoc Ecclesiae consuetudo, quod filii infidelium invitis parentibus baptizentur.*

j.Utrum hebraei ripouiot,inviti· P*rcn:,bus

.... Hoc igitur posito, quod nefas sit hcbracorum infantes, reluctante parentum arbitrio, baptizare, nunc, iuxra ordinem initio propositum, descendere iam oportet ad alteram partem : an videlicet contingere unquam possit occasio aliqua, in qua id liceat et conventat.

». Utrom id ali· quando Itctal.

Duo, ut plurimum, casus evenire solent : cum Christianorum aliquis hebraeorum infantes invenit in extremo mortis discrimine constitutos: alter autem, quum iidem infantuli crudeliter a parentibus proiecti destitutique inveniuntur. Cum id eveniat ut ab aliquo Christiano hebraeorum puer mutti proximus reperiatur , rem oppido laudabilem , Deoquc gratam is certe cilicict qui salutem puero aqua lustrali praebeat immortalem. Inter caetera Congr. S. Officii Decreta unum extat latum postridie kalend. Novembris anno 1678 cuius verba haec sunt : *Cum filius hebraeorum consignatus fuisset nutrici Christianae in deficientia nutricum hebraeorum, dum esset proximus morti, fuit bapti^atus, et S. C. declaravit praedictum puerum fuisse licite bapti^atum.*

Cum quo convenit alterum emanatum die i8 Februarii an. 170$, quaestioni respondens fel. mem. Praesulis Caroli Maigrot; illud autem est huiusmodi : zlrt *filii infantes infidelium possint baptizari invitis parentibus? Eminentissimi, audito voto DD. Consultorum, dixerunt: non licere, nisi in articulo mortis.* Gobat, *in Theologia experimentali,* tractatu 2, eas. ii, num, 329, maxime commendat virum religiosum de Soc. Icsu qui, cum vi quasi coactus mahumetani domum ingressus esset, veluti medicus eius puellam morti proximam invisurus, eam caute baptizavit quin id pater cognoverit: quae quidem puella post menses aliquot ex hac vita emigrans ad coelum feliciter evolavit. Conveniunt quoque in camdem sententiam Suarez *in tertiam partem S. Thomae* disp. 78, quaest. 25, art. 3, *Ex his autem;* Becanus, *De Sacram. Baptismi,* cap. 19, quaest. 7, num. 7; Hurtadus , *De Sacr. Bapt.* disp. 3, diss. 3 ; Azorius, part. 1, lib. 8, c. 25, quaest. to; Castrus Palaus, tract. 19, disp. unie. *De Bapt.,* punct. 9, num. 16; Paschal, *De viribus patriae potestatis,* part. 1, n. 11: Barbosa, in Canon. *Iudaeorum* 28, q. 1, n. 3. Ad hanc rem praeclare facit epistola S. Francisci Xaverii, p. 67, Romae typis edita in qua confirmans P. Franciscum Henricum, quod quereretur paucos a se infideles in hidiis ad veri Numinis cultum revocari, sic scribit: *Plus itaque proficis quam tu putas infantes diligentissime conquisitos per Baptism mi coelo parturiendo* (nam certum est Xavcrium hic loqui de Indorum infantibus extremum vitae agentibus , quos P. Franciscus Henricus rite ac licite baptizabat); *at memento te octo mensibus quibus isthic versaris, plures animas conservasse moribundis infantibus baptizandis.*

abfatfjeibBjfr» •'> 0<

”” S°nt aliqui infideles, suos infantes Christianis offerre soliti, ut aquis salubribus abluantur, non tamen Christi ut stipendia mereantur, neque ut originalis culpa eorum cx anima deleatur: sed id faciunt indigna quadam superstitione ducti, quod nempe Baptismi beneficio existimant, eosdem a malignis spiritibus, a foetore, aut morbo aliquo liberandos. S. Augustinus, *in epist. ad Bonifacium Episcopum,* torn. 2, typis Patrum S. Mauri, n. 4 de hac re ita disserit : *Nec illud te moveat, quod quidam non ea fide ad Baptismum percipiendum parvulos ferunt, ut gratia spirituali ad vitam regenerentur aeternam, sed quod eos putant hoc remedio temporalem retinere, vel recipere sanitatem. Non enim propterea illi non regenerantur, quia non ab istis hac intentione offeruntur. Celebrantur enim per eos necessaria ministeria, et verba Sacramentorum sine quibus consecrari parvulus non potest.* Mens quippe non infantem Baptismo offerentis, sed baptizantis est serio consideranda : /tt *non parentum, sed ministrorum mens est spectanda; hi enim si bona et recta mente voluerunt exequi quod Ecclesia postulat , omnino Baptismum valide contulerunt.* Verba sunt Arcudii, *lib. de concordia Ecclesiae Occidentalis et Orientalis,* lib. t, cap. 12.

Res ad examen revocata fuit in Synodo habita anno 1148, sub Patriarcha Luca, dc qua Synodo sermonem habet Balsamon super Canone 84 *Trullano.* Λgareni quidam Synodo adfuerunt, qui, ut Baptismum reciperent invitati, illico responderunt sese iam pridem sacro Baptismate initiatos ; nam id in more suam apud gentem esse dixerunt, infantes vix natos ad sacerdotes catholicos deferri solitos ac baptizari: *Non tamen admissi fuerunt; audierat enim* (praedictus scilicet Patriarcha) *quod Baptismus, quem infideles a Christianis petunt, non bona affectione et orthodoxo proposito petitur, sed propter corporalem medicinam. Persuasum est enim Agarenis, fore, ut sui liberi a daemone vexentur, et tamquam canes male oleant, nisi Baptismum Christianum assequantur.* Verba sunt Balsamonis c gracco idiomate in latinum versa a Card. Baronio *in Annalibus,* ad annum praedictum 1148; unde significari videtur, illius Concilii Patres Baptismum ratum ac validum nequaquam existimasse.

Cum ad theologos canonumquc peritos huius quaestionis examen transisset, varii casus propositi ac discussi fuerunt. Infideles aliqui, cum hoc sibi in animum induxissent , Baptismi gratia infantes suos n morbis daemonumque vexationibus liberatum iri, eo dementiae adducti sunt, ut mortem quoque minitati sint catholicis sacerdotibus, qui, utpotc eorum pravae mentis conscii, Baptismi m eorumdem liberis constantissime denegabint. Navarrus, in suo cons. 5, *De tit. Bapt.,* respondit pueros iam rationis compotes in casu eiusmodi a Baptismi fontibus repellendos, infantes vero omnino admittendos esse , qui adhuc rationis expertes sint. Alii vero perperam sentiunt omnibus conferri Baptismum posse, mors ut evitetur , dum materia solum , non autem forma, adhibeatur. At huic sententiae refragatur Cong. S. Officii coram Pontifice habita, die 6 Septembris 1625. 5. *C. U. Inquisitionis, habita coram SSmo, relatis litteris Episcopi Antibarensis, in quibus supplicabat pro resolutione infrascripti dubii: An cum sacerdotes coguntur a tureis ut baptizent eorum filios, non ut Christianos efficiant, sed pro corporali salute, ut liberentur a foetore, comitiali morbo, maleficiorum periculo, et lupis; an in tali casu possint saltem ficte eos baptizare adhibita Baptismi materia sine debita forma? Respondit negative, quia Baptismus est ianua Sacramentorum ac protestatio fidei, nec ullo modo fingi potest.* Hoc Decretum typis editum extat in Verricello *de apostolicis Missionibus* tit. 5 ad verb. *Baptismus* quaest. 219. Neque hoc loco praetermittendum est, vigesimam nonam inter propositiones ab Innocentio XI damnatas die 2 Martii 1679 esse huiusmodi : *Urgens metus gravis est iusta causa Sacramentorum administrationem simulandi.*

Si tamen mortis discrimen absit, omnibus haec opinio insedisse videtur, Baptismum conferre nefas esse, cum dubitari prudenter possit id futurum, ut baptizatus tractu temporis a Catholica Religione desciscat ; quod quidem experientia docet plerumque iis infantibus evenire, qui a parentibus infidelibus oblati ut ab infirmitate aliqua Baptismo liberentur , postea vero in eorum educationem ac potestatem revertuntur. Hoc idem comprobat suffragio suo Castrus Palaus torn. 4 suorum operum moralium, tract. 19, disput. unie., punct. 6, n. it. Cardinalis Albizi *De inconst, in fide,* cap. 33, num. 47; Verricellus, *De apostolicis Missionibus* titul. 6, quacst. ii3, num. 8. Hinc vero id sequitur, quod si baptizatus infans non ad parentes infideles rediret, sed Christiano cuipiam committeretur, is baptizari deberet, etiamsi non a parentibus oblatus esset ut catholicus evaderet, verum ut ab aegritudine ac morbo aliquo servaretur. Apposite ita concludit Azorius *Institut, moral,* par. 1, lib. 8, cap. 25, quaest. 6 : *Ex quo perspicuum est eiusmodi infantes iure donari et ablui Baptismo posse, quoties commoda occasio sese obtulerit a patrio eos iure et potestate liberandi.*

Negari profecto nequit grave perversionis periculum in hac materia rem esse maximi momenti. Episcopus Quebec alias significavit, barbarorum aliquot, etiamsi christianae militiae adseriptos, nullum religionis specimen exhibere : hoc enim habent in more positum, ut,

statim ac filius nascitur, cum Christianis offerant baptizandum ; is vero, ubi adolevit, a religionis nostrae sanctimonia abhorret, parentum scilicet exemplo edoctus. Quare non sine causa praedictus Episcopus postulavit, iisnc infantibus Sacramentum esset Baptismatis conferendum ? Huic petitioni diligenter expensae, in Cong. S. Off. habita die 3 Maii 1703 responsum fuit: Baptismum conferre infantibus non licere, qui filii infidelium essent, atque in eorum potestate mansuri. Hoc tamen decretum cos excepit pueros, qui gravissime aegrotantes vita periclitarentur: *Non licere, si sint filii infidelium, ct in potestate eorum relinquendi; secluso tamen mortis imminentis periculo.* Licere autem si filii quidem barbarorum sint, sed iam Christi militum, dum tamen, aut a viris apostolicis illic degentibus, aut ab ipsis parentibus, dc sanctae religionis praeceptis ac mysteriis edoceantur, cum adoleverint: *Licere vero, si sint filii barbarorum bapti^atorum ; curandum tamen per missionarios ac per ipsosmet eorum parentes, ut, cum ad annos discretionis pervenerint, a se, vel ab aliis instruantur, praesertim in illis regionibus, si non praevideatur in promptu adfuturos ministros evangelicos qui in hoc parentum commode supplere possint defectum.* In Servia audivimus pauperculas esse Christianas mulieres invito cum tureis matrimonii vinculo copulatas, quae cum filium pariunt, cum sacerdotibus offerre solent, ut baptizetur; idcirco postulatum fuit, qui debeant in casu huiusmodi sese gerere sacerdotes. Dc hac re decretum habetur in nostro Bullario, n. 89, § 8, p. 304, ubi apparet conferendum esse Baptismum, si constet mortem oblato puero imminere: *Istarum vero filios, quos parochis baptizandos exhibent, ubi eorum vitae periculum imminere videatur, sacro lavacro abluere praedicti parochi minime dubitent, admonitis matribus ut, si convaluerint, ipsos in Christiana religione educare sedulo curent.* Si nullum adsit vitae periculum, certa regula generalis statuta non est, cum oporteat diligenter omnes expendere circumstantias, ct praesertim, *vel eos in Evangelicae legis ct fidei cultu perseveraturos, vel Christiana educatione ab eiusmodi matribus fraudatos, mahumetani patris impietatem secuturos esse.* Si sacerdotes , postquam pie ct religiose hoc negotium Deo commendaverint , aequum bonumque existiment praedictos infantulos baptizare, id quidem facerent, matres tamen enixe admonerent dc gravissimo quo tenentur munere filios de Christiana religione sedulo edocendi.

Nos certe ignoramus accidisse, ut pater aliquis hebracus Romae, aut alibi, infantem obtulerit sacris Baptismi aquis lingendum , non quod eum cupcrct Christianum fieri , sed a morbo aliquo liberari. Hoc si unquam eveniat, S. Augustini sententia , nempe pravam parentum intentionem Baptismati non obesse rite collato, prae oculis habita; et coniunctim communi opinione considerata, in hoc casu Baptismum minime negandum esse , dum nullum sit periculum perversionis, quod sane est maximum, si baptizatus in infidelium potestatem sit rediturus ; prudentum certe iudicio rite lustrari deberet infans, ct Christianis tradi, ut probe educatus, aetate et sapientia coram Deo proficeret ; hoc autem si diligenter fieret , ut semper post Baptismi Sacramentum decet, nullum esset periculum perversionis (quod vitari non potest, si patri hebraco filius restituatur); atque hoc pacto omnis etiam ditficultas tolleretur, quae saepissime in causa fuit , cur responsio categorica missionariis negata sit enixe postulantibus, licerctne Baptismum conferre infidelium infantibus sacro fonti oblatis, non pietatis, non religionis causa, sed rerum temporalium caducarumque cupiditate. Vid. Card. Albizi cit. cap. 33, *De inconst, in fide,* num. 47.

.... In quibusdam praefatis resolutionibus innuitur eum qui hebracorum filios sine parentum consensu Baptismo lustrare ausus fuerit, exceptis iis casibus in quibus hoc liceat, eum, inquam, poena mulctandum esse; baptismum autem unius testimonio comprobari..... Iam vero Baptismati comprobando unius sufficere testimonium, vetus iurisperitorum axioma est, ut videtur in Glossa, cap. *Nuper,* ad verbum *Nisi iuratus, De testibus et attestationibus : Quandoque tamen bene creditur uni, quando non fit praeiudicium alicui; puta utrum aliquis st baptizatus vel utrum esset ecclesia consecrata, et ubi quis vult probare se egisse poenitentiam per confessorem suum.* Et in Can. *Placuit,* in verbo *Testentur, De consecrat.,* dist. 4 : *Creditur ergo testimonio unius in Baptismo, et in consecratione ecclesiae.* Hoc tamen intelligcndum est dummodo testi, aut mari, aut feminae, fides adhiberi prudenter possit, aut idem si testatur qui baptizavit; hic siquidem se ipsum asserens Baptismum hebraeo infantulo ministrasse, non rem modo a se gestam, sed etiam poena dignissimam suo ipse testimonio confirmaret. In Sancti Spiritus xenodochium *(Romae),* proiectorum perfugium, feruntur non raro infantes chartam collo suspensam prae se ferentes, in qua scriptum legitur iam Baptismum eisdem collatum esse. Cum adhuc in minoribus a Secretis S. C. Concilii munere fungebamur, Sancti Spiritus parochus interrogavit quid sibi agendum esset in huiusmodi casibus. Proposita quaestio fuit in Congregatione, die 18 Decembris 1723 ut declarat *Thesaurus resoL* torn. 2 pag. 412; die autem i5 Ianuarii 1724, ita rescriptum fuit: Si non lateret qui chartulam scripserat, eidemque fides tuto praestari posset, tunc infantem ut baptizatum habendum esse, ac ne Baptismo quidem

ColUtmn baSnïaTtSumomô comprobari,

initiandum *sub conditione,* ut aperce liquet in tom. 3 praefati *Thesauri,* pag. 2.

··· Sermonem (nunc) de hebraeis adultis ac
na ratioai» ratione pollentibus habituri (sumus) ...In primis constituendum est quaenam plerumque ea aetas sit in qua hcbracus sponte Baptismum expetens, non infans, sed sui compos censendus est et quodammodo adultus ; atque hac quidem in re duos jurisperitos , licet haud indoctos, cavere neccssc est, Nattam scilicet, *in Consi/. 454,* iib. 2, ct Bursal, *in Consil. 2jr,* lib. 3, quibus, in casu de quo agitur, necessaria videtur duodecim annorum actas; id autem perperam quibus lam decretis probant aeque antiquis ac antiquatis. Hac in re consulendus est sedulus accuratusque Praesul Spcrcllus in sua *Oecis.* 1, num. 3a, ct duobus seqq., ubi probat rationis usum ab anno septimo completo inchoari ; idemque confirmaturus, praedura quaedam in unum collegit Cardinalis Albizt, *De inconst. in fide,* cap. f 1, num. 39; Ricciul. in tract. *Dc personis extra gremium Ecclesiae,* lib. 2, cap. 33, num. 3; Zasius in tract. *De Iudaeis,* quaest. 2; Clericat. *De iurisdict.,* diseur. 18, num. 25; Sessa *De Iudaeis* cit. cap. q3 ; quibus addimus Congr. Concilii resolutionem quae extat lib. 16. *Decretorum,* pag. a33 a tergo, in quadam causa Vilnac, dic 16 Iulii 1639. *S. C. Concilii respondit filios iudaeorum non esse invitis parentibus baptizandos, donec perveniant ad aetatem legitimam: et tunc, si ipsi consentiant; aetatem vero legitimam regulariter censeri completo septennio.* Animadvertere opus est illud *regulariter,* nam indicat oportere praesidem ecclesiasticum etiam atque etiam considerare quisnam sit Baptismi petitor, cum possit contingere ut is etiam, non completo septennio, sufficienti sit praeditus ratione; ideoque baptizandus, invitis licet reclutantibusque parentibus, ut sapienter disserit Sotus *in 4 sententiae.* dist. 3, quaest. unie., art. 10, dub. 2: *Certissima regula est, quod si citra illam aetatem certo constet puerum, fidei catechismis instructum, satis intclligere quidnam sit baptizari, et quemadmodum fit professio Christianae legis, baptizandus est, quoniam aetas ad contrahendum matrimonium lege humana statuitur; lex autem divina Baptismi neutiquam ab humana dependet.*

Si vero dc perfecto rationis usu dubitaretur, ut Baptismum implorantis capacitas anceps ac incerta esset..., Sacramentum est differendum, sed hoc qui postulat retinendus, ac sic interca informandus, ut idoneus evadat Baptismati postmodum suscipiendo.

... Dc iis iam disseremus qui aut ab adolescentia, aut aetate etiam maturiori Baptismum postulant. Quoad hanc aetatem, parentum consensum necessarium omnino non esse auctor est S. Thomas, in praefato loc. id est, in 2-2, quaest. 10, art. 12, quo in loco disputans dc baptismo filiorum hebracorum, dissentientibus parentibus, sic scribit: *Postquam autem incipit habere usum liberi arbitrii, iam incipit esse suus, et potest, quantum ad ea quae sunt turis divini vel naturalis, sibi ipsi providere; et tunc est inducendus ad fidem non coactione sed persuasione; et potest, etiam invitis parentibus, consentire Fidei et baptizari, non autem antequam habeat usum rationis.* Eadem vero repetit in 3 part., quaest. 68, art. 10: *Respondeo dicendum quod pueri, infidelium filii, aut habent usum rationis, aut non habent. Si autem habent, iam quantum ad ea quae sunt iuris divini vel naturalis, incipiunt suae potestatis esse, et ideo propria voluntate, invitis parentibus, possunt Baptismum suscipere, sicut et matrimonium contrahere ; et ideo tales licite moneri possunt, et induci ad suscipiendum Baptismum.* Quae quidem cum iis conveniunt quae scripta reliquit idem Doctor Angelicus in *Quodlibet* 2, art. 7.

S. Thomae doctrina dc modo quo hebraei, iam rationis compotes , ad tidem catholicam amplectendam inducendi sunt , omnino congruit cum S. Gregorii sententia in Can. Qui *sincera,* dist. 42 cuius haec sunt verba : *Qui sincera intentione extraneos a Christiana religione ad fidem cupiunt recta perducere, blandimentis, non asperitatibus, debent studere, ne quorum mentem reddita ad planum ratio poterat revocare, pellat procul adversitas. Nam quicumque aliter agunt, et eos sub hoc velamine a consueta ritus sui volunt cultura suspendere, suas illi magis quam Dei causas probatur attendere.* Accedit Concilii Toletani quarti auctoritas in Can. *De iudaeis,* dist. 45·. *De iudaeis autem praecipit sancta Synodus, nemini deinceps ad credendum vim inferri. Cui enim vult Deus, miseretur, et quem vult indurat. Non enim tales inviti salvandi sunt, sed volentes, ut integra sit forma iustitiae. Sicut enim homo, proprii arbitrii voluntate, serpenti obediens periit, sic, vocante se gratia Dei, propriae mentis conversione homo quisque credendo salvatur. Ergo non vi, sed liberi arbitrii facultate, ut convertantur suadendi sunt, non potius impellendi.* Idem sentit Clemens III in sua Decretali, cuius hoc est exordium : Sicut *iudaei,* sub tit. *De lud. et Saracen.: Statuimus ut nullus invitos vel nolentes iudaeos ad Baptismum venire compellat. Si quis autem ad Christianos causa fidei confugerit, postquam voluntas eius fuerit patefacta, Christianus absque calumnia efficiatur, quippe Christi fidem habere non creditur, qui ad Christianorum Baptismum non spontaneus, sed invitus cogitur pervenire.*

.... Praeviam *(baptizandorum)* institutionem multum... conferre fatendum est. Sapien- De prier:· bf lirandorum in- «htutione. tes Instructiones pro missionariis Romae in

lucem editae anno 1699 pag. 187 hacc habent: *Enimvero comprobatum est experientia, Christianos peiores non inveniri quam qui, ante competentem instructionem, ad Baptismum admissi sunt, quippe qua facilitate Christo nomen dederunt, eadem, ut plurimum, nuntium ei remittunt,* etc.; *quodque miserabilius est, deteriores multo sunt quam ante Baptismum, et correctionis omnino impatientes.* Concilium Pridentinutn , sess. 6 , cap. 6 , indicat quae adulto, ad Baptismum cum spirituali utilitate accipiendum, sunt necessaria. Catechismus Rommus, part. *2 Dc Baptismo,* moram et tarditatem in hoc negotio inculcat, cum mortis discrimen abesse videatur: *Dilatio aliquas videtur utilitates afferre: primum enim, quantum ab Ecclesia providendum est, nc quis ad hoc Sacramentum ficto et simulato animo accedat, eorum voluntas qua ad Baptismum accedunt , magis exploratur atque perspicitur; deinde in fidei doctrina quam profiteri debent et Christianae vitae institutionibus erudiuntur perfectius.* Quoad ea quae ante Baptismum adulto credenda sunt, animadversione dignum est dubium seu quaestio ab Episcopo Quebcccnsi S. O.licii Congregationi proposita , definita 5 Maii anno 1703. *Utrum antequam adulto conferatur Baptisma, minister teneatur ei explicare omnia fidei nostraç mysteria, praesertim si est moribundus, quia hoc perturbaret mentem illius; an non sufficeret si moribundus promitteret fore ut, ubi a morbo convalesceret, instruendum se curet, ut in praxim redigat quod ei praescriptum fuerit? — Respondetur non sufficere promissionem, sed missionarium teneri adulto etiam moribundo, qui incapax omnino non sit, explicare mysteria fidei quae sunt necessaria necessitate medii, ut sunt praecipue mysteria Trinitatis et Incarnationis.*

361

Dc facultate im* potiendi benc-òΛonem cum fo&fcutia pleuM io articulo nortit.

Ex Constit. *Pia Mater* Bened. XIV 5 *Aprilis 17./7.* — ....Apostolicae caritatis Nostrae viscera dilatantes, ct tam veteribus quam rcccntioribus ecclesiasticae benignitatis exemplis inhaerentes; siquidem extat illustre monumentum tertii Ecclesiae saeculi in epistola Sancti Cypriani, quae in novis editionibus impressa est *num. XII,* qua scilicet in corum gratiam, qui libellos martyrum obtinuerant, ct in mortis periculo versabantur, quum ipse aestivis ardoribus praepediretur, quo minus, ut optaverat, ad cos reconciliandos sese conferre posset ; permittit ut id, vice sua a quocumque presbytero, aut etiam diacono, praestari queat. Novissimis vero temporibus, ex secunda mediolancnsi provinciali synodo constat, a felicis recordationis Praedecessore Nostro Gregorio Papa XIII, omnibus Episcopis illius provinciae concessum fuisse, non solum ut ipsi benedictionem cum indulgentia plenaria moribundis fidelibus impertiri, sed etiam, ut aliis huiusmodi facultatem libere subdelcgarc possent; his igitur, aliisque exemplis, nec non rationibus superius relatis permoti, hac nostra perpetuo valitura Constitutione novas in hac materia regulas praefinire, quodque olim, ut praemisimus, dc alterius sententia deliberandum nobis fuerat, nunc demum dc concessa nobis apostolicac potestatis plenitudine absolvere ac perficere constituimus.

Itaque primum volumus atque decernimus, ut quae facultates impertiendi benedictionem cum indulgentia plenaria fidelibus in mortis articulo constitutis, Vcn. Fratr. Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis ct Episcopis nunc existentibus a Nobis vel a Praedecessoribus nostris ad hanc diem concessae reperiuntur, licet illae in consuetis epistolis secretarii Brevium ad triennium dumtaxat, vel alias ad definitum tempus indultac fuerint, nihilominus praesentis nostrae constitutionis vigore eo usque in suo robore maneant, quoad iidem Antistites earum ecclesiarum atque dioeccsum regimen obtinebunt, quarum favore ct intuitu easdem facultates α Nobis ct ab Apostolica Sede impetrarunt. Nos enim eas ad omne tempus huiusmodi , motu proprio ct auctoritate praefata, atque carumdcm praesentium Litterarum serie extendimus, ct prorogamus.

ècÎSu»'711^4 j pro Epiobtfaaerant?

(Jtque praeterea unusquisque ex Antistitibus praefatis, unum aut piares pios sacerdotes sive sacculares, sive regulares, prout necessarium fore indicabunt, in eorum civitatibus subdelegare valeant, qui, dum ipsi Antistites aliquo legitimo impedimento detinebuntur, quamvis huiusmodi impedimentum diurno tempore occurrat, eorum vice, benedictionem huiusmodi cum indulgentiae plenariae applicatione christitidelibus in praefato articulo constitutis impertiantur, aliosque similiter per dioecesim saeculares, aut regulares sacerdotes, quotquot pro numero animarum in dioecesibus existentium necessarios indicaverint, ad praedictum effectum deputare et subdelcgare possint ; nec ron eosdem a se deputatos ct subdclcgatos removere, aliosque in eorum locum pro suo arbitrio ct prudentia subrogare valeant ; iisdem motu potestate ct tenore, concedimus ct indulgemus. *gationem.*

Praedicta in dulu etiam futuris Episcopii conceduntur.

Si vero aliquem ex Antistitibus nunc per ecclesias constitutis, et praefata facultate gaudentibus, ad aliarum ecclesiarum regimen apostolica auctoritate transferri contingat; sive aliquis eorum sit, quorum favore consuetae litterae secretarii Brevium ad hunc diem expeditae non fuerint; ac denique quum novi Episcopi catholicis gregibus in posterum praeficientur ; volumus atque statuimus, ut singulis eorum huiusmodi facultatem a nobis, sive a Romano pro tempore Pontifice postulantibus, apostolicae lil-

(erae in forma Brevis gratis per omnia expediantur, quibus praedicta facultas ipsi concedatur, non ad triennium, sed ud omne tempus, quo adeptum semel ecclesiae regimen obtinebunt ; adtccta etiam facultate subdelcgandi tam pro civitate, quam pro dioecesi, non quidem in casu dumtaxat impedimenti cum nocturno (empore coniuncti, sed in omnibus ct per omnia ad normam eorum, quae pro Episcopis nunc existentibus, ct induito huiusmodi actu gaudentibus, supra statuimus.

Item «lia Prick h· infcnocibu*.

Insuper pro Praelatis inferioribus territorium separatum habentibus, cum vera qualitate nullius, et activa in clerum ei populum iurisdictione ; quamvis Praedecessores Nostri hanc de praeterito consuetudinem non habuerint, nihilominus de apostolica liberalitate, ac simili motu ct tenore concedimus ct indulge·mus, ut, si ab ipsis huiusmodi facultas petita fuerit, similes Litterae in forma Brevis in posterum singulis eorum expediantur, iuxta eamdem formam, mutatis mutandis, quam pro Episcopis constituimus; ne excepta quidem facultate subdelcgandi, ut supra ; dummodo ipsi praelati hanc gratiam postulantes apostolicis litteris nostris anno Incarnationis dominicae 1740 nono kalend. decembris datis, quarum initium est : *Quod Sancta,* impressis in Bullatio nostro *Torn. r, lib.* 7, obtemperaverint, nimirum sacra Apostolorum Limina praescriptis temporibus visitaverint, ct relationem status ecclesiarum sibi subicctarum Apostolicae Sedi exhibuerint, vel, quatenus praelationis honorem dc novo accipiant, debitum iuramentum in memorata Constitutione praescriptum antea praestiterint.

De Pfeehtorum tndo'tofUQ perpetuitate.

Dum autem huiusmodi facultatem Episcopis eam actu obtinentibus prorogavimus, ct ampliavimus, ut praefertur; caeleris vero tam Episcopis, quam Praelatis inferioribus in posterum eam petentibus, supradicta forma et amplitudine concedendam fore decrevimus ; sequitur, ut huiusmodi induite nequaquam morte concedentis expirent ; quum iurisdictio delegata in iis, quae non iustitiam, sed gratiam concernunt, etiam post obitum delegantes manere debeat. Quoniam vero iisdem Episcopis, ct Praelatis permittimus, ut huiusmodi facultatem pro incolarum civitatum, locorum atque dioecrsum opportunitate et necessitate, uni vel pluribus sacerdotibus in posterum subdclcgare valeant ; statuimus atque decernimus, huiusmodi subdelcgationcs, per subdelegantis cessum aut decessum similiter non expirare; sed potestatem ipsi tributam perseverare usque ad superventum novi Praesulis, cuius arbitrio relinquimus eos lcm in huiusmodi officio confirmare vel ὼ eo removere. Atque ita quicumque Antistes memoratam facultatem a Romano Pontifice semel obtinuerit, eo decedente, opus non habet pro illius confirmatione ad Apostolicae Cathedrae Successorem recurrere. Sicque etiam cedente vel decedente Episcopo, seu Praelato, a quo eadem facultas in sua dioecesi aut territorio subdclcgati fuerat, nova concessione opus non erit pro temporaneo Vicariorum Capitularium aut Apostolicorum regimine ; quum subdelcgatorum auctoritas semper manere debeat quamdiu vel Episcopus ipse, aut Praelatus, vel illius successor eamdem ipsis non ademerit.

Hac igitur ratione animarum saluti consulentes, quantum Nobis in Domino licuit, piam consuetudinem applicandi Plenariam Pontificiam Indulgentiam Ecclesiae filiis in mortis articulo constitutis, ampliare et faciliorem reddere curavimus. Permissaque Venerabilibus Fratribus ac Dilectis Filiis, Ecclesiarum Episcopis ct Praesulibus, facultate alios sacerdotes ad hunc effectum, tam in civitatibus, quam in dioecesibus subdclegandi, non parum levaminis eorum anxietatibus, ct sollicitudinibus per Nos allatum esse putamus. Verumtamen ipsis declaratum volumus, non id propositum Nobis fuisse, ut eos prorsus eximeremus ab hoc paternae charitatis olficio, per scipsos adeundi miseros aegrotos Plenariae absolutionis in extremo articulo adipiscendae cupidos ; sed ut eorum pietatem opportune iuvaremus, ne, dum ipsi aliis pastoralibus curis detinentur, dolcrc debeant, commissos sibi fideles hoc tanto spirituali beneficio destitutos cx hac vita migrare. Qui vero pium huiusmodi opus per semetipsos exercere gaudent (quod sane omnes, quoties legitime impediti non fuerint, facturos esse confidimus), meminerint, non id dumtaxat erga nobiliores ct potentes huius sacculi, sed erga pauperes quoque, ct abiectac sonis homines praestandum esse. Qua dc re utiliter legi poterit Praedecessoris Nostri S. Gregorii Magni Homilia XXVIII in Evimgclia ad Cap. IV Ioannis — *Erat quidam regulus, cuius filius infirmabatur Capharnaum* — in qua mirabilem atque caelestem observat amantissimi Redemptoris Nostri lesu Christi agendi rationem, qui ad invisendum aegrotantem reguli filium invitatus ire abnuit, ad centurionis servum nec invitatus iturum sc profitetur: — *Quid est quod regulus rogat, ut ad eius filium veniat, et tamen venire recusat ; ad servum vero centurionis non invitatur, et tamen se corpôraliter ire pollicetur ? Reguli flio per corporalem praesentiam non dignatur adesse; centurionis servo non dedignatur occurrere.*

AJborlatio *J E piBCopo» *c* Prietnlei,

Ut autem indulgentiae fructus a fidelibus in mortis articulo percipiatur, hoc sedulo agendum erit, ut populus in sacris concionibus ct duhcchcsibus frequenter edoceatur, quod iis, qui gratiae Dei, quam in baptismo acceperunt ingrati per actualia peccata Spiritum Sanctum contristaverunt, ct templum Dei violare non sunt veriti, quamtumvis aeterna supplicia in Poenitentiae Sacramento condonata fuerint, ni-

F idele* opportune muniendi quoad Indulge* tiai.

hilotninus temporalis plerumque poena divinae iustitiac exsolvenda supereat, cuius remissio obtinenda est non solum per satisfactiones a sacerdote confessario in ipso Poenitentiae Sacramento pro mensura delicti impositas, aut per Christianam tolerantiam carum adversitatum, a quibus mortalium vita immunis esse nequii ; verum etiam per ieiunia, eleemosynas, orationes, et alia pia spiritualis vitae exercitia. Alioquin verendum esset, ne salutis remedia ab Ecclesiae benignitate fidelibus suppeditata, paulatirn in pravae libertatis et licentiae fomentum traherentur ; compluribus sibi temere bhmdientibus de remissione tum sempiternae poenae, per sacramentalem absolutionem, tum temporalis, per Indulgentiae Pontificiae applicationem, in exitu vitae impetranda; neque cogitantibus quam incertum sit omnibus non solum qua hora, et quo mortis genere cx hac vita migrandum sibi fuerit; sed etiam an Indulgentiam, licet externo ritu sibi applicatam, cum effectu sint percepturi. Praepostera aeque ac periculosa antiquis Ecclesiae temporibus inoleverat consuetudo, ut non pauci ex iis, qui ad Baptismum nomina obtulerant, ad finem usque vitae ipsius Sacramenti perceptionem prorogarent, quo scilicet inierim ingenio libere indulgercnt, ac demum quum e vita discessuri essent, per salutare lavacrum, ab omni culpa, ct tam ab aeterna, quam a temporali poena soluti, ad coeleste regnum recte transferrentur ; contra quos extant gravissimae obiurgationes Sancti Gregorii Nazianzeni in Oratione XL, et Sancti Ioannis Chrysostomi in Homilia I super Acta ; sed et Ecclesia Catholica pravam huiusmodi confidentiam improbare se declaravit, dum cos, qui in mortis periculo Baptismum susceperant, si convaluissent, a sacris Ordinibus et ab officiis ecclesiasticis arcendos, ac perpetuo irregulares fore decrevit.

raonbun<S"Mcx-auodae jd in-•qaendim.

Et quoniam sacerdotibus, qui fideles in exucmo agone laborantes pie adiuvant, vel Ecclcsiac Sacramenta ipsis ministrant, Rituale Romanum iniungit, ut si aegrotum Indulgentiam Plenariam legitima auctoritate concessam consequi valeat, eam illi in mentem reducant, proponantque quid ad eam consequendam agere debeat: cx his autem, qui ad huiusmodi statum redacti sunt, alii quidem cum plena cognitione integrum loquelae usum retinent, alii vero loquendi facultatem amiserunt, licet antea sincerae contritionis indicia dederint, aeque adhuc ratione utentes, identidem dare non desinant; ideo, quo certius praedicti omnes Indulgentiae fructum consequi valeant, praefatis sacerdotibus mandamus, ut omni ratione studeant moribundos fideles excitare ad novos dc admissis peccatis doloris actus eliciendos, concipicndosquc ferventissimae in Deum charitatis affectus; praesertim vero ad ipsam mortem aequo ac libenti animo dc manu Domini suscipiendam. Hoc enim praecipue opus in huiusmodi articulo constitutis imponimus et iniungimus, quo se ad Plenariae Indulgentiae fructum consequendum praeparent, atque disponant. Qua in re auctor Nobis est Sanctus Doctor Augustinus, qui in *Libro XΠI, de Civit. Dei Cap. 6,* postquam horridam mortis speciem, cique renitentes hominum animos descripsit, quodque in aliis suis operibus non semel docuerat, mortem nimirum esse peccati originalis poenam, ibi quoque asseruit et confirmavit ; haec ad rem nostram apposite subdit : — *Quidquid tamen illud eat in morientibus, qu)d cum gravi sensu adimit sensum, pie Jidehterque tolerando, auget me· ritum patientiae, non aufert vocabulum poenae. Ita cum cx hominis primi perpetuata propagine procul dubio sit mors poena nascentis; tamen, si proprietate iustitiaque pendatur, Jit gloria renascentis ; et cum sit mors peccati retributio, aliquando impetrat, ut nihil retribuatur peccato.*

De formali pro ImpeHtendj Benedictione in arculo mortii.

Pro impertienda vero Benedictione fidelibus in mortis articulo constitutis, applicandaque ipsis Plenaria Indulgentia, quum nulla certa formula olim praescripta foret, sanctae memoriae Praedecessor Noster Benedictus Papa XIII anno Domini 1726, pias quasdam preces et orationes ad hunc effectum adhibendas publicari mandavit, quarum exemplo, in his quae opportuna indicavimus, inhaerentes, aliam dc novo formulam, cum his, qua· in hac Nostra Constitutione praescripta sunt, magis congruentem confecimus et instituimus, quam ab omnibus in posterum usurpari praecipimus (1) ; mandantes hoc ipsum inculcari et iniungi in Apostolicis Litteris, quae deinceps pro concessione praedictae facultatis Indulgentiae Plenariae moribundis impertiendae, ut praemisimus, expediendae erunt.

Ac decernentes ipsas praesentes Litteras *etc.*

362

Litt. Encycl. S. C. de Prop. F. *t7 Iu*zhi Γ777 (ad Episcopos κγ Vic. Ap.). — Egli s.Congrcxa'fonf e un debito preciso di questa S. C. non sola- ho».

o ■ 1 drea mhiiona-

mente invigilare con la più premurosa attenzione al buon servigio delle Missioni apostoliche da es>a dipendenti, ma di accorrere altresl con prontczra , c con Γ uso dei mezzi opportuni al riparo di quegli abusi e disordini, che possono talvolta derivare o dall' imprudenza o dal poco zelo, o anche dalla non edificante condona di qualche particolare missionario. Quindi e che giudicando molto confacevole a tale intento Γ essere annualmente informata non meno dei numero, che degli andamenti di queî soggetti, c più particolarmentc

(i) Formula, de qua agitur, in Ritualibus reperitur.

dcgli Ordini e Iscituti Regolari, i quali attualmcntc dimorano nellc rispcttive Missioni, destinati dalla medesima ali' esercizio dcll' cvnngelico minister©: siccomc incarica con una sua Jettera circolare ciascuno dei Prefctti da essa costituiti tali in virtù di suo Decreto, o Patente, chc debbano ogni anno dar conto dei loro subordinate, cosl per mezso della présente, parimente Circolare, commette lo stesso carico a ciascuno dei Metropolitani, Vescovi c Vicarii Apostolici, in riguardo a quei missionarii, che si trovano dalla medesima S. Congregatione sottoposti espressamente ail'autorité e direzione dcgli stessi. Desidera pertanto, che V. S. rispetto a somiglianti soggetti, tanto del clero secolare, che del regolare, favorisca verso il termine di ogni anno trasmetter qua un distinto catalogo dei medesimi, con Γ individuazionc dei loro nomi, speciticando coram Deo, c in sua coscicnza, quali siano i costumi di ognuno, Γ integrity o i difetti della di lui vita, Γ idoneità e la diligenza con cui adempie i doveri del suo impiego, e qual frutlo corrisponda alie sue industrie e fatichc in beneficio dellc anime alla di lui assistenza conlidate. Si attenderanno adunque con particolarc espettazione circa questo importante atfarc gli efTeCti del zelo ben noto c della vigilante accuratczza di V. S. per necessario lume c govern© della detta S. C., la quale Γ assicura, chc la richiesta annuale informazione sarA da essa custodita con la dovuta segretezza. Inoltrc si compiacerA Elia di conservare la presente per notizia e regola dei suoi successori in *codesta diocesi* con avvcrtenza, chc se mai (chc Dio nol permetta) venisse nel dccorso dell'anno ad accadere qualchc inconvenience bisognoso di pronto rimedio, quale potesse o dovessc dalla stessa Sagra Congrcgazione npprestarsi, in tal caso non manchi di darne subito Γ avviso.

363

Litt. Encycl. S. C.de Prop. Fide *t; lu-*
'7-^7 (Atl P**W«tros Muitov.). — Essen Jo
wkmtno». intenta questa S. Congregazione a promuovere con la dovuta premura, c con 1'uso dei mczzi piCi proprii il buon servigio dellc apostolichc Missioni da essa dipendenti, c singolarmente di quelle chc sono commcsse agli Ordini Regolari, giudica molto confacevole a tal fine 1' esscrc annualmente informata, non meno dei numero, chc dclla condotta di quei Religiosi chc in esse dimorano impiegati nell' esercizio dcll' ev&ngelico ministcro. In virtù pertanto della présente Letter* circolare, la quale contemporaneamente si spedisce a tutti i Prefetti e Superiori dellc dette Missioni, viene ingiunto alla P. V. e conscgucntcmcntc a tutti i di lei successori nel suo ullizio, chc verso il termine di ogni anno debba trasmctterc direttamente alla medesima S. Congregazione un distinto catalogo deî missionarii dei suo proprio Istituto, chc si trovano csistcnti nci limiti della sua Prcfcttura, c soggetti alla di Lci autorità c direzione, individuando, oltrc al nome di ciascuno, il tempo chc gli manca a compir quello prefisso nel Decreto dclla sua destinazionc, e specificando con ogni sincerità, coram Dco, c in sua coscienza, quuli siano i costumi di ognuno, c Γ intégrité, e i difetti dclla di lui vita, Γ idoneitA c la diligenza, con cui adempic i doveri dei suo impiego, c quai frutto corrisponda aile sue industrie e fatiche in beneficio dellc anime alla di lui assistenza confidate. Si attcndcrA dalla vigilanza c puntualitA della P. V. Γ csatto adempimento di quanto sc le incarica con la présente, qualc sarà sua cura di conservare per lume c governo dei futuri Prefetti di codeste Missioni, accertandosi peraltro, che Paccennata annuale informazionc verrA qui custodita con la dovuta segretezza.

364

Ex Litt. Ap. *Magnae nobis* Bened. PP. XIV 29 *funii* (ad Episcopos Polo- impedimento
nias). — Facultas contrahendi matrimonium ante praescriptum aetatis tempus, quoties malitia supplet aetatem, ab ipsa legum et canonum dispositione provenit. Quin immo Episcopi ipsi et Ordinarii locorum iure suo pronunciare possunt super ca quaestione quae facti est, an scilicet malitia, ut asseritur, aetatem suppleat, et consequenter matrimonii contrahendi licentiam impertiri valeant; neque necesse est Apostolicam Sedem adire, nisi pro maiori actus solemnitate, et *ne de contractus matrimonii huiusmodi validitate propter minorem aetatem dubitari contingat:* ut habet formula quae in concipiendis Litteris Dcclaratoriis super minori aetate adhiberi consuevit. Siquidem canonistae docent cumulativum ius esse inter Apostolicam Sedem et Indices Ordinarios cognoscendi et pronunciandi de hac re, an scilicet malitia suppleat aetatem; privativum vero Apostolicae Sedis ius esse concedendi dispensationem ad contrahendum matrimonium impuberi qui per aetatem nondum coniugali copulae maturus est, sed tamen rationis usu ita pollet ut matrimonii contrahendi vim et naturam intclligat. Etenim ad validitatem matrimonii, quemadmodum rationis usus requiritur de iure naturali et divino, ita actualis ad coniugalem copulam potentia requiritur de iure positivo canonico. Romanus autem Pontifex est supra ius canonicum; at quilibet Episcopus eo iure inferior est, proindeque illius legibus derogare nequit.

365

D< contentu (in •aiptitl Ordina, riorum, paro, chorum etc. pro Vilf *Cntcii ere.* ction e.

S. C. Inchilg. 5 *Aug. 1748.* — Cum diversis non obstantibus regulis a S. C. Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita sub dic 3 Aprilis 1731 ex Brevi s. m. Clementis XII die 16 Ianuarii eiusdem anni, ct sub dic to Martii 1742 ex Brevi SSffli D. N. dici 3o Augusti 1741 ad varia explananda dubia circa modum erigendi Stationes, quas *Vias Crucis* scu *Calvarii* vocant, emanatis, non semel controversiae ad ipsammet S. C. delatae fuerint super subsistentia vel nuliitate erectionis Stationum huiusmodi, cx defectu licentiae vel consensus respective obtinendi, ut in pracallegatis Brevibus clare praecipitur; eadem S. C. ad quascumque in futurum eliminandas in hac re difficultates, dic 3o Iolii 1748 censuit praescribendum esse, quod in erigendis in posterum ciusmodi Stationibus, tam sacerdotis erigentis deputatio ac Superioris locali* consensus, quam respectivi Ordinarii, vel Antistitis, et parochi, nec non superiorum ecclesiae, hospitalis ct loci pii, ubi ciusmodi erectio fieri contigerit, deputatio, consensus ct licentia, ut praefertur, in scriptis, et non aliter expediri, et quandocumque opus fuerit, exhiberi debeant, sub poena nullitatis ipsiusmet erectionis ipso facto incurrendae. De quibus facta... SS1Î10 D. N. die 3 Augusti eiusdem anni relatione, Sanctitas Sua votum Sacrae Congregationis benigne approbavit (1).

366

Dc monialium confessants.

Const. Bened. PP. XIV 5 *Aug. 1748.* - Pastoralis curae nobis impositae munus, hanc, inter alias, sollicitudinem a Nobis exposcit, ut pusillorum animis in afflictione ct angustia constitutis opportuna solatia ac remedia afferre non negligamus, quorum ope interiorem conscientiae tranquillitatem recuperare aut conservare valeant, sine qua impossibile est debitam Omnipotenti Deo servitutem alacri et prompta affectione exhibere. Huiusmodi angoribus ct afflictionibus confici passim constat religiosas mulieres in claustris degentes, quibus certus ct unicus Sacramenti Poenitentiae minister a monasterii Praelato ad tres ut minimum annos designari solet; cui, si aliquando prae pudore vel alia quapiam de causa, non omnes conscientiae suae recessus aperire audeant, atque ideo confessionis integritati detrahere incipiant, in barathrum perditionis aeternae se ipsas misere coniiciunt. Quod sane haud raro evenire, satis Nobis exploratum atque compertum est, tum cx iis quae in Apostolicac Poenitentiariae officio tractari vidimus dum olim, in minoribus constituti, plurium annorum spatio, munus docturis in Decretis in eodem officio sustinuimus, tum etiam cx iis quae in Episcopalis Anconitanae primum, deinde in Metropolitanae Bononiensis Ecclesiae regimine frequenti usu cognovimus, tum demum ex his quae saepius ad Nos in Petri Cathedra octavum iam annum Dei miseratione residentes, deferri contingit, sive ex parte diversarum huiusmodi monialium, quae animarum suarum angustias paternis oculis Nostris identidem subiicerc coguntur, sive ex parte Venerabilium Fratrum Nostrorum Ecclesiarum Antistitum, qui Nobis carumdcm monialium in suis Dioecesibus existentium calamitates ex pracallcgata causa ortas, aut viva voce aut per litteras non semel repraesentarunt, ac super ca re Apostolicac providentiae opem postularunt. Hinc est quod Nos, earum spiritualibus indigentiis per hunc Nostram perpetuo valituram Constitutionem opportune prospicere volentes, non quidem intendimus consultissimam illam ct veteris disciplinae auctoritate roboratam legem tollere aut abrogare, qua generaliter statutum esse dignoscitur, ut pro singulis monialium monasteriis unus dumtaxat Confessarius deputetur, qui sacramentales confessiones universae carum communitatis excipiat, neque liceat unicuique moniali peculiarem confcssarium pro libito sibi deligere, sed hoc dumtaxat Nobis propositum est constituere, ut si quando generalis huiusmodi legis rigor, in peculiaribus casibus, non sine animarum detrimento aut periculo servari posse videatur, in promptu sit opportunae dispensationis et indulgentiae remedia occurrentibus necessitatibus admovere.

Prooemium.

De ordinario monlallQtn confessorio.

Sane iamdudum S. Thomas Aquinas, scholarum princeps Ecclcsiacque Doctor, in *Supplemento tertiae partis,* quaest. 8, art. 4, ad sextum, sive *in quartum sententiarum,* cx quo commentario desumptum est huiusmodi Supplementum, hoc superioribus monitum dedit, ut subditis suis, quibus certum et unicum confessarium designare solent, haud difficulter licentiam concedant confitendi peccata sua alteri sacerdoti: proptcrca quod multi infirmi ct imbecilles animo reperiuntur, qui potius eligerent sine sacramencali expiatione ex hac vita migrare, quam ipsa peccata certo alicui sacerdoti

De confessario extraordinario.

(1) Dubium: « Utrum in casu quo, ob Crucium ve·
< tustatem vel ob aliam iustam causam, renovari de·
« beant Stationes Viae Crucis in eadem Ecclesia sive
■ Oratorio, in quo rite cum omnibus documentis ut
« supra a S. Sede praescriptis erectae reperiebantur,
• praefata omnia et singula documenta denuo, sive in
• scriptis, postulanda sint ; vel sufficiat tantummodo ut
« novarum Stationum Benedictio fiat α sacerdote le-
« gitime ad id deputato ».

S. C. Indulg. respondit die it Ianuarii 1896: « Dum-
« modo praesumi possit perseverare consensum eorum
«ad quos pertinet: *Negative* quoad t.B“ partem;
« quoad a.*· sufficere tantummodo novarum Crucium
« benedictionem ».

a superiore designato aperire. Iam vero *sacro·sancti* Concilii Tridentini Patres hanc legem distincte sanxerunt, sess. XXV cap. io *De Regular.,* ut Episcopi aliique monasteriorum Praelati subicctis sibi monialibus confcssarium extraordinarium duabus aut tribus vicibus in singulos annos exhibere debeant, per haec verba: < Praeter ordinarium autem confessorem alius » extraordinarius ab Episcopo aut aliis Supe- > rioribus bis aut ter in anno offeratur, qui » omnium confessiones audire debeat ». Quod quidem non alia de causa praescriptum fuit, quam quia satis constabat nonnullas aliquando moniales esse, quae nulla ratione adduci possunt, ut aliquod peccatum suum ordinario confessario conticeantur, adeo ut necessc omnino sit ulterius confessarii copiam ipsis suppetere, ut apud hunc de peccatis suis integre, rite atque utiliter conticeri possint. Id ipsum probe animadvertit magnus Ecclesiae Dei sacerdos, sanctus Carolus Borromaeus qui praedicti Concilii Tridentini absolutionem ope sua plurimum iuvit, ciusque exceutionem ct observantiam in sua Mediolanensi civitate et provincia non sine immensis laboribus ct curis invexit. Is enim hac dc re decrevit: < Praeterea, Su- » periores ex Decreto sacri Tridentini Concilii » quotannis idoneum confessorem extraordina- » rium monialibus sibi subicctis exhibeant, cui » curent ut universae confiteantur, ut quae hu- > iusmodi indigent medicina, propter aliquem » occultum animae morbum, neque ipsae eam » postulare aut accipere ab usitato confessore » unquam audeicnt, liberius mederi suis malis » possint ac diaboli laqueos evadere, una cum » reliquis Confessario novo sua peccata conti- » tendo », uti legere est in .lerit *Ecclesiae Mediolanen.* impress, anno i 599 pag. 53, in editione autem Lugdunensi tom. f, pag. 46.

Porro quicumque Conciliaris Decreti sensus penitius introspexerit, non modo salutarem illius providentiam facile agnoscet, sed ct circumspectam eiusdem aequitatem mirari debebit. Superioribus enim tantummodo iniungitur ut duabus tribusvc vicibus infra annum confcssarium extraordinarium monialibus exhibeant: *bis aut ter in anno offeratur.* Huiusmodi autem Confe>sarius iubetur carum omnium Confessiones excipere, quotquot eidem confiteri velint: *qui omnium confessiones audire debeat.* Neque tamen omnibus ac singulis monialibus praecipitur ut peccata sua extraordinario sacerdoti confiteantur. Nihil aliud enim requiritur ab omnibus in monasterio degentibus, tam scilicet a superiorissa caeterisque monialibus professis atque novitiis, quam a saecularibus quae vel educationi* causa vel alio titulo in eodem monasterio cum debitis facultatibus commorantur, nisi ut extraordinario coniessario singulae se sistant, sive ad Sacramcntalcm confessionem apud ipsum, si placuerit, peragendam, sive ad salutaria monita ctiarn extra sacramentalcm confessionem ab ipso accipienda. Atque ita prudentissime consultum est, nc, si moniales aliquae extraordinarium confcssarium adirent, aliae autem coram ipso non comparerent, suspiciones atque oblocutiones excitarentur, ct illae quidem censerentur necessarias habuisse causas, ob quas ad extraordinarii opem confugere coactae essent, aliae vero ab huiusmodi necessitatibus ct causis immunes indicarentur. Quam agendi rationem communi Doctorum calculo comprobatam, san. mem. praedecessor Noster Clemens Papa XI, Edicto suo (quod est 15 in secunda parte ipsius Bullarii) inviolabiliter servari mandavit, eamdemque omnium dioecesum consuetudo recepit. Nec aliud Nobis hac in re addendum supcrest, nisi ut Venerabiles Fratres Nostros Ecclesiarum Antistites enixe hortemur, ut, quamvis Tridentina Synodus de solis claustralibus monialibus in praemisso decreto loquatur, nihilominus eamdem disciplinae formam observent tam cum aliis Monialibus, quae licet clausurae legibus minime adstrictae sint, in communitate tamen vivunt, quam cum aliarum quarumcumque mulierum aut puellarum coetibus seu conservatoriis, quoties tam illae quam istae unicum ordinarium Poenitentiae ministrum a Superioribus designatum habeant.

Quaecumque enim circa moniales in rigorosa clausura viventes cavenda sunt, eadem in aliis quibuscumque mulieribus, sive regularibus sive saecularibus, in communitate aut collegio degentibus locum habere possunt, idcoquc pari providentia iisdemque remediis arceri aut emendari debent. Et Nos quidem, quum hanc consuetudinem otferendi Confessaiios extraordinarios bis aut ter in anno singulis tam Monialium non claustralium Communitatibus quam piis aliarum puellarum ct mulierum coetibus et Communitatibus in Nostra civitate ct dioecesi Bononiensi induxerimus (qua de re exstat edictum nostrum, n. 66, inter Pastorales Institutiones, italico primum sermone a Nobis vulgatas, deindeque in latinam conversas), omnibus testari possumus, vel potius debemus, uberem spiritualium utilitatum messem Nos inde evidenter collegisse. Quum vero super relati conciliaris textus intelligent!* nonnullae quaestíones alias excitatae, caedemque iam pridem per opportuna Sedis Apostolicae Decreta definitae fuerint, operae pretium ducimus huiusmodi definitiones, ab omnibus ad quos spectat omnino tenendas atque servandas, his Nostris Apostolicis Litteris complecti, et auctoritatis quoque Nostrae robore communitas, in praedictorum omnium notitiam deducere.

C$!V p'iihtunî Conc.TrideoHm Dccrclum.

Et primo quaesitum fuit, ad quem superiorcm pertineat extraordinarium confessorem monialibus deputare atque otferre. Sed facilis fuit responsio, quam Nos quoque decreto no-

ηη«ι^σο™ Ï·Γ. num cxtnordl· bûï offem.01111*

stro ratam habemus ; huiusmodi scilicet deputationem ad curn regulariter spectare, ad quem pertinet confessarii ordinarii electio ct deputatio, idcoquc Episcopus sive Ordinarius luci qui monialibus sibi subicctis confcssarium ordinarium dare consuevit, idem confcssarium extraordinarium bis aut ter in anno ad normam Tridentinae sanctionis eisdem offerre tenetur; Praelatus vero regularis, ad quem perlinet ordinarium Confessarium subditis sibi monialibus, servata Apostolicarum Constitutionum forma, designare et constituere, ipse etiam eisdem extraordinarium Confcssarium in vim praefati decreti ct iuxta easdem Constitutiones, duobus aut tribus per annum temporibus exhibere potest ac debet. Quae tamen ideo regulariter oblinere diximus, quia si Episcopus aliquis (quod Deus avertat) adeo in hac re negligens adesset, ut monialibus suis bis terve in anno extraordinarii confessarii copiam facere praetermitteret, obtendens, ut moris est, nullam hac dc re monialibus ipsis sollicitudinem aut curam esse, tunc volumus dilectum filium Nostrum S. R. E. Cardinalem modernum ct pro tempore existentem Maiorem Poeniteniiarium, statim ac pro parte monialium huiusmodi requisitus fuerit, Ordinarii Pastoris negligentiam supplere debere, carumque monasterio extraordinirium confcssarium , ex eorum tamen numero qui ad excipiendas monialium Confessiones ab ipso Ordinario loci approbati fuerint, cum omnibus necessariis ct opportunis facultatibus concedere et deputare. Quod si Praelatus regularis eamdem Concilii legem dc confessore extraordinario bis aut ter in anno monialibus sibi subiectis exhibendo similiter implere neglexerit, tum locus fiet Decreto Cong. S. R. Ecclesiae Cardinalium ad ipsius Concilii interpretationem et exeeutionem auctoritate Apostolica deputatorum, quo scilicet eadem Congregatio ad quaestionum ab Episcopo Vercellensi propositam dic 23 Augusti anni i63i, rescripsit ut infra: *Episcopus Vercellen. supplicat sibi responderi: an deputatio confessarii extraordinarii monialium regularibus subiectarum spectet ad Ordinarium loci. — .9. C. censuit: ad Episcopum non pertinere, nisi in casu negligenfiae eorumdem regularium;* ut videre licet decretorum lib. XIV p. 493. Nec aliter respondit quaestionibus ab Episcopis Belgii exhibitis, dic 6 Aprilis anno 1647, ut legitur Décréter. lib. XVIII, pag. 397. Quae quidem Rescripta ct Decreta, Nos etiam praesentium tenore ct Apostolica auctoritate, in omnibus ct per omnia approbamus et confirmamus.

Quum autem Tridentina Synodus de universa quidem monialium communitate, ut supra, decreverit, sed nihil de singulis monialibus statuerit, ut patet legenti textum citati capitis X, utque etiam iam usque ab anno 1575 indicatum fait ab ipsa Cong. Cardinalium Concilii Interpretum per subsequens Rescriptum, quod exstat Decret. Lib. IV, pag. 90: « Sacra » etc., censuit extraordinarium confessorem » offerendum non alicui mooiali singulariter, » sed omnibus monialibus universe, ut omnium > confessiones audire debeat ; in arbitrio tamen » cuiusque monialis esse ut confessario extra- » ordinario velit confiteri >; hinc ortum habuit alterum controversiae scu dubitationis caput : An pccnfhro confeiwni extra ordinem monii- 3^ co n ce' an scilicet, ubi iam universae communitati bis terve infra annum confessarii extraordinarii copia facta est, ct nihilominus aliqua monialis confessarium peculiarem extra ordinem sibi concedi petit, an, inquam, huiusmodi petitioni sit indulgcndum. Id autem primo loco quaesitum fuit, proposito casu monialis graviter aegrotantis, quae, in mortis periculo, pro spirituali consolatione postulet alium sacerdotem, qui tunc non sit ordinarius monasterii confessor, suprema sibi ecclesiasticae pietatis officia et Poenitentiae Sacramentum ministrare. Huic annuendum facile esse praedicta Congregatio pluries iudicavit, ut videre est ipsius Decrelor. lib. XVIII, pag. 322 *a tergo,* sub die 6 Aprilis anni 1647, cc ^dem libro pag. 586 , dic *22* Feb. anni 1649 , quae pariter Decreta a Nobis, praesentium tenore, approbantur ct confirmantur, ut, scilicet, Episcopi subiectis sibi monialibus, in gravi infirmitate constitutis et id expetentibus, peculiarem confessarium concedere debeant; iidemque etiam idipsum praestent erga moniales regularibus Praelatis sublectas, quum aliqua ex illis a suo Superiori Regulari huiusmodi gratiam impetrare non potuerit. In hoc autem casu , nihil statuitur de Cardinali Maiore Poenitentiario, non ideo, quia nequeat is pro singulis monialibus idem facere quod supra diximus eumdem pro toto monasterio facere posse, sed quia tunc, ob temporis angustias, interclusa praesumitur via recurrendi ad ipsius officium. Quod si nihilominus ipsius adeundi tempus ct modus suppetat, ad eum pertinebit, eadem prorsus ratione, peculiaribus supplicantium necessitatibus providere, qua dictum est superius, universae religiosae Communitati ab ipso consulendum esse.

Actum deinde fuit dc peculiaribus quibusdam monialibus, quae nec corpore infirmae, nec morti proximae, ordinario tamen ministro confiteri obfirmate recusant. Istarum quoque animi debilitas commiseranda est et sublevanda , adeoque ubi carum reluctantia superari nequeat, confessarius extra ordinem deputandus est, qui earum confessiones peculiariter excipiat. Id vero, circa moniales Episcopo seu Ordinario loci subicctas, ab ipso Ordinario praestari debet. Quod autem ad illas pertinet quae Regularium regimini subsunt, ad Regularem Praelatum pertinet, servatis servandis, peculiarem ipsis destinare confcssarium ex ap-

probatis ab Ordinario ad confessiones monialium; vel » si sacerdos iile cut eiusmodi moniaiis confiteri cupit, pro iilis non sic approbatus, cum ipso Ordinario agendum erit, ut pro excipienda saltem illius monialis Confessione, ct pro tot vicibus quot expedire judicabitur, eumdem approbet. Sin autem contingat (neque id adeo rarum est) ut Regularis Superior ad concedendum huiusmodi confessarium extraordinarium moniali communem confessarium recusanti nullo pacto adduci possit, iam huic casui provisum est per Decretum anno î5y3 a praedicta Congregatione Concilii editum et a fel. record. Gregorio Papa XIII, tunc Apostolicum thronum obtinente, approbatum et confirmatum, quod nunc iterum confirmationis Nostrae auctoritate roboramus. Decreti verba, relata Lib. 1 Decretorum ipsius Congregationis, p. 66 a tergo, haec sunt: < Mo- » niaiis per aliquod tempus noluit confiteri > confessants Regularibus. Dubitatum fuit: an > Episcopus Regiensis posset dare dictae mo- > niali confessorem alterius Ordinis Regularem » vel saecularem cui illa semel vel pluries con- » fiteatur peccata sua, ci a quo absolvi possit? > SS. D. N. etiam cx sententia Cong. Concilii » declaravit: dictum caput decimum ita esse » intelligendum, ut etiam possit Episcopus con- » cedere confessarium alterius Ordinis vel sac- >cularem >. Praeterea nihil obstat quominus ipsa Monialis recursum habeat ad Cardinalem Maiorem Pocnitentiariuin, a quo ipsi providendum erit, ut supra dictum est, per deputationem confessarii ex approbatis ad moniales, apud quem illa confiteatur.

Quaesitum denique fuit de monialibus illis quae neque aegrotant neque recusant ordinarium Poenitentiae ministrum a monasterii Praelato pro universa communitate deputatum, verum pro maiori animi sui quiete atque ulteriori in via Dei progressu, facultatem petunt confitendi aliquoties sacerdoti ad excipiendas monialium confessiones iam approbato. Qua de re non semel Nobis in minori statu degentibus accidit, ut cum aliquibus Episcopis aut regularibus monialium superioribus agere debuerimus. Poiro in aliquos cx iis incidimus plus nimio severos, qui aspera quadam verborum brevitate respondebant, quod, quum moniali postulanti libera fuisset facultas confitendi extraordinario sacerdoti, qui universae communitati non semel eo anno iam datus fuerat, tunc oportebat eam conscientiae suae consuluisse: quod si oblata commoditate uti noluerat, id sibi imputaret, neque pergeret Superiori molestiam afferre, ut peculiarem confessarium extra ordinem ipsi concederet. Nobis autem objicientibus monialcm huiusmodi ad Apostolicae Poenitentiariae officium facile recursum habituram ibique haud aegre impetraturam id quod ab ipsis Superioribus ei denegatum fuisset, iterum constanter respondebant extraordinarium huiusmodi confessarium, post implenam ab ipsis erga universum monasterium Tridentini Concilii legem, ab alio quidem concedi posse, sed a se nunquam concessurum iri.

At vero neque tunc Nobis arridebat, neque profecto nunc Nobis placet rigida isthaec agendi ratio. Persuasum enim habebamus adeoque habemus, non solum integrae communitati, sed singulis etiam monialibus indulgendum esse in iis rebus, quae iustc ct rationabiliter petuntur, maxime quum illae ad earum conscientiae quietem ct securitatem conferre dignoscuntur. Neque sane huiusmodi postulationes, aut temere exaudiri, aut sine causa reiici debere censemus, sed inquirendum in primis esse dc qualitatibus tum monialis quae confessarium extra ordinem petit, tum confessarii qui ab ea requiritur, ut, utrisque diligenter inspectis, deliberari possit an illius votis annuendum sic an non. Si enim monialis, ex una parte, nullum det adversae suspicioni locum, cx altera vero, confessarius non modo legitimam Ordinarii approbationem, sed etiam commune probitatis testimonium pro sc habeat, nullo modo probare possumus tam firmum huiusmodi Praelatorum in renuendo propositum; nec intclligimus cur post confessarium extraordinarium integrae communitati, iuxta legem Concilii Tridentini, oblatum, nulla omnino monialibus singulis spes relinquatur obtinendi peculiarem confessarium, cuius consilio et opera iustis fortasse de causis, indigere se arbitrentur. Non ita sane hac de re sentiebat sapientissimus ille animarum rector S. Francisais Salesius, cuius doctrinae summam, ex illius operibus tum editis tum manu scriptis collectam, bon. mem. loannes Petrus Le Camus, Episcopus Bellecensis, iusto volumine complexus est, cui titulum fecit: *Spiritus S. Nancisci Salesii.* In huius compendio, quod cx gallico in italicum sermonem conversum, Veneriis, anno 1742, pro quarta vice typis editum est, parte XVII, cap. 6, aperte legitur, quod quum beatus Episcopus non ita intelligcrct praemissum Concilii Tridentini Decretum, ut vetitum existimaret confessarium extraordinarium, pluribus etiam quam tribus vicibus in anno, religiosae communitati offerre: quae quidem sententia plurcs habet suffragatores, quos refert Diana, in *Editione coordinate!,* tom. VII, tractatus 1, res. 3q8; non solum solebat suis monialibus Visitationis B. M. V. quater in anno videlicet in singulis hebdomadis quatuor Temporum, confcssariuln extraordinarium deputare, verum etiam carum rcspectivis Superioribus commendatum reliquit ut singulis monialibus, quae non cx animi levitate, neque cx indiscreta affectionis singularitate, confessarium extraordinarium peculiariter peterent, haud sc difficiles in eo concedendo praeberent. Nec aliter sc gerere consuevit ven. mcm. Gregorius Cardinalis Barbadicus, Episcopus Patavinus; ls enim, ut testatur illius quon lain Vicarius generalis, loanncs Clericatus, in tractatu *de Poenitentia,* dccis. 41, num. 7, et Patrum Tridentinorum Decretum, quoad omnia monialium monasteria in sua civitate et Dioecesi existentia, quotannis rcipsa excqucbatur, ct nihilominus exorari sc patiebatur a monialibus quae aliquando, rationabilibus dc causis, peculiarem pro se confessarium expeterent. Huiusmodi regulis ct exemplis Nostram quoque agendi rationem in spirituali monialium regimine conformare curavimus, maximumque utilitatis et quietis fructum Nos inde percepisse cognovimus. Quapropter Venerabiles Fratres Ecclcsiarum Antistites atque dilectos nliof quarumcumque Religiosarum mulierum rectores hortamur in Domino et enixe monemus ut camdem viam, quoad fieri potest, insistere non recusent, et non adeo difficiles sc praebeant peculiaribus monialibus extraordinarium confessarium aliquando expetentibus; quin potius nisi.aut monialis postulantis, aut confessarii requisiti qualitas aliter faciendum suadeant, earum iustis precibus obsecundare studeant: illud cogitantes, quod etsi liberum sit cuilibet moniali Cardinalem Maiorem Pocnitcntiarium adire, cui ca in re facultas cumulativa cum omnibus locorum Ordinariis a Romano Pontifice tribuitur, nihilominus ca est aliquando necessitatis urgentia, ut remedium, quod dc longinquo petendum est, non salis tempestive adveniat; ct quamvis etiam quorumlibet negotiorum expeditiones, quae in Officio Poenitentiariae Apostolicae fiunt, ab omni vel minima pecuniae solutione inviolabiliter sunt immunes, non omnibus tamen monialibus facile est invenire, qui carum negotia in Urbe procurare velit et possit.

Adhofinio ad IUsLilo» u(iu· wh» monilium

*am vero Postrcma superest quaestio, nimirum dc qualitatibus confessarii extraordinarii, qui vel pro universa monialium communitate, vel pro aliqua moniali peculiariter deputari debeat. Porro nullo unquam tempore dubitatum fuit, an in huiusmodi sacerdote aetatis maturitas, morum integritas, prudentiae lumen requiratur, quas quidem dotes in eo, qui ad huiusmodi munus adhibetur, necessarias esse omnes fatentur. Sicut etiam minime dubitatur, quin idem ab Ordinario loci specialiter pro monialibus approbatus esse debeat, quum huiusmodi approbatio, ex Apostolicarum Constitutionum lege, omnino requiratur non s)lum in omnibus tam ordinariis quam extraoidinariis confessoriis, qui monialibus, etiam Regularibus subicctis, ab carum respective superioribus deputantur, sed etiam in iis qui a Cardinali Maiori Pocnitentiario conceduntur, etiam Apostolica Sede vacante, quo nimirum tempore amplioribus is pollet facultatibus, ut videre est in Nostra Constitutione super illius facultatibus edita, quae est 95, in tomo I, Bullarii Nostri, ubi paragraph© 54, eidem conceditur ut, vacante Sede, *monialibus confessarios extra ordinem valeat deputare, si eos ex aliqua rationabili causa petierint, pro earum libitu, inter approbatos ab Ordinario ad audiendas monialium confessiones eligendos.* Quamobrem ad id dumtaxat redacta est controversia: an scilicet c clero sacculari, an vero c Regulari eligendus sit huiusmodi confessarius? Tum inter Regulares, an assumi possit ex quolibet Ordine alias permisso, an vero semper deputari debeat ex ipso Ordine Praelati regularis ad quem monasterii regimen spectat?

orJnurii.

Sane pro monialibus Episcopo immediate subiectis regula est, ut ordinarius earum confessor sit sacerdos saecularis, extraordinarium veru ex Ordinibus Regularibus saepissime assumi, apud plerosque Episcopos usu receptum esse constat, deficiente forsan per singulas dioeceses saecularium presbyterorum ad id muneris idoneorum copia. Regulares autem Praelati monialibus sibi subicctis confessarium ordinarium designant e suo ipsorum Ordine, extraordinarium autem etiam ex alio Ordine Regulari deputare possunt, iuxta Decretum a saepedicta Congregatione Concilii editum die 26 Septembris 15g5, ac relatum in libro III. Decretorum pag. 143 a tergo, ubi sic legitur: *Sacra etc. respondit: Superiores Regulares tenen offerre confessarium extraordinarium eiusdem Ordinis, alterius vero Ordinis posse quidem, sed non teneri.* Nunquam tamen, quod meminerimus, ullum sacerdotem saecularem, aut diversi Ordinis Regularem vidimus a regulari Praelato monialibus sibi sublectis extraordinarium confessorem deputari. Denique, quum aliquando evenire possit, ut, in casu ncgligentiae Superioris Regularis, ad Episcopum, ut supra dictum est, pertineat deputatio confessarii extraordinarii, etiam pro monialibus Regularium regimini subiectis, nulla ipse lege tenetur ad huiusmodi confessarium eligendum cx eo Ordine cuius est monasterii Praelatus, sed tali casu liberum est illi quemlibet idoneum presbyterum saecularem aut alterius Ordinis Regularem ad audiendas earum monialium confessiones deputare. At quum superioribus annis Apostolicae Sedi expositum fuisset, pluribus de causis iisque gravissimis, quae hic referre opus non est, non tam opportunum quam plane necessarium videri, ut monialium monasteria Regularium regimini subiecta, semel saltem in anno confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularem, aut e saeculari clero presbyterum haberent, huius rei examen, iubente felic. record. Praedecessore Nostro Innocentio Papa XIII, assumptum fuit a peculiari Congregatione cx quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui

nlnu* digïwd»».^

Nos, tunc in minoribus constituti, in Secretarii munere operam praestabamus, quaeque per annum et ultra, singulis hebdomadis cogebatur ad discutienda et definienda quamplura ecclesiasticarum quaestionum capita, quae deinde inserta sunt in Apostolicis Litteris ab eodem fonocentio Praedecessore editis, die »3 Maii anni 1723 quarum initium est: *Apostolici Ministerii,* quae etiam a san. mem. Praedecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII in forma specifica confirmatae fuerunt per alias similes Litteras datas dic a3 Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quae in ea Congregatione tractabantur, nullius privatas rationes attingerent, sed de restituenda potissimum Tridentini Concilii observantia in quibusdam Catholici Orbis regionibus, ut ferebatur, non parum labefactata, unice ageretur, necessarium minime iudicatum fuit aliquem velut in indicium vocare, ad deducenda iura, si quae sibi adversus illa, quae decernenda viderentur, competere forsan putaret. Sed Nostra peculiaris cura erat, ad singula proposita capita totidem dissertationes, unicuique cx praefatis Cardinalibus exhibendas, elucubrare, ad demonstranda videlicet fundamenta illius disciplinae, quae in usum revocanda censebatur. Nec aliter sc res habuit, quum in eadem Congregatione, ut praefertur, in deliberationem venit, an decernendum foret ut Regulares monasteriorum Praelati, una saltem cx tribus vicibus quibus extraordinarium confessarium monialibus sibi subtectis in annos.singulos exhibere debent, aliquem sacularem aut alterius Ordinis Regularem presbyterum ad id deputare tenerentur, utque, ipsis hac in re deficientibus, liberum esset Episcopis Ordinariis eorum defectum supplere ct emendare.

Verum quum Regularibus innotuisset a praedicta Congregatione conditum esse decretum eorum intentioni contrarium, utpote qui minime adstringi volebant ad huiusmodi annuam deputationem confessorum extraordinariorum c clero sacculari vel ex aliis Ordinibus, nonnullarum Religionum procuratores generales petierunt admitti ad deducendas rationes quas huiusmodi decreto obstare putabant; cumque id facile Impetrassem, ac suam totiusque coctus Regularium causam per eximios illius temporis in romana curia advocatos defendi curarent, sed nihilominus praedicta Cardinalium Congregatio in priori sententia permansisset, placuit praefato praedecessori Innocentio, antequam decretum huiusmo Ii approbatione sua confirmaret, aliorum Cardinalium sententias audire. Itaque, exclusis illis omnibus qui ex ipsius Pontificis deputationc in praecedentibus cessionibus per annum integrum negotia discusserant, aliisque advocatis Cardinalibus, quibus exhiberi secreto fecerat conscriptarum allegationum exempla, Nobis etiam adesse iussis, qui rationum momenta a priori Congregatione prae oculis habita, si opus esset, exponere possemus, novam Cardinalium Congregationem ex improviso coram se convocavit, in qua iterum proposita quaestio diligenter ac mature discussa fuit, ac demum ipse Pontifex, dc ipsius Congregationis consilio et assensu, super hac re decrevit ut sequitur; « Cumque ex » eodem Concilio Tridentino confessor extraor- > dinarius bis aut ter in anno offerri monia- > libus debeat, qui omnium confessiones audiat, > si in posterum Superiores Regulares, quoad > monasteria ipsis subiecta, toties praedictum » extraordinarium confessorem deputare ncgle- > xerint, vel si etiam cx proprio eodem Ordine » semper deputaverint, nec saltem semel in » anno ad id minus elegerint sacerdotem aut » saecularem aut regularem alterius diversi Or- » dinis professorem, in his casibus, Episcopi, » pro suo arbitrio ct conscientia, deputationem > huiusmodi facere possint, nec illa quovis ti- » tulo aut praetextu a Superioribus Regularibus > valeat impediri ».

Tenor ttwl·» tioni» a Poatiict editae.

Praescriptum sane fuit huiusmodi decretum ca occasione, qua agebatur de restituenda in certis quibusdam regionibus ecclesiastica disciplina ad formam Concilii Tridentini; verum ipsius decreti vigor ad eas dumtaxat regiones minime restrictus fuit, quum et animarum pericula, quae cx perpetua confessorum eiusdem Ordinis depuutione timebantur, in omnibus monasteriis Regularium regimini subiectis locum habere possint; et quaecumquc adversus decretum ipsum adducta fuerunt, ex generalibus Ordinum statutis ct cx constitutionibus monialium Regularibus subiectarum fuerint desumpta. Cumque iudicatum fuerit ca omnia nequaquam obstare, quo minus ita decerneretur, sequitur ut, quamvis eidem decreto causam dederint peculiarium quarumdam regionum necessitates Apostolicac Sedi eo tempore expositae, illud tamen generale sit, et universos per orbem Regulares monasteriorum monialium Praelatos affigere debeat. Cum vero deinde alter laudatus praedecessor Benedictus Kill Innocentii litteras in forma specifica confirmaret, Nobis constat illius mentem fuisse, ut huiusmodi decretum universalis ct inviolabilis legis vim obtineret. Super quo nihilominus, ne ulla apud aliquos supersit dubitatio, Nos ipsi praesentium Littcraium vigore, ac motu proprio et certa scientia, deque apostolicac potestatis plenitudine, ipsum relatum Innocentii praedecessoris decretum, statutum, mandatum utque praeceptum, ad omnia per orbem ubique existentia ct Regularium regimini subiecta monialium monasteria, quatenus opus sit, expresse extendentes et ampliantes, decernimus atque statuimus, ut singulis annis, incipiendo a proximo 1749 a Nativitate Domini decurrendo, Regulares monasteriorum Praelati teneantur bis aut ter in anno confessarium extraordinarium

universis monîalibus in iis degentibus offerre ; si vero ipsi forsan huiusmodi confessarii extraordinarii depôtatîones intra praescripta tempora omiserint, vel semper proprii Ordinis regularem sacerdotem ad hunc effectum deputaverint ita ut praefatae moniales semel saltem in anno confessarium extraordinarium e clero sacculari aut ex alio Ordine Regulari non habeant, ad Episcopos diocccsanos, omni appellatione remota, devolvatur ius supplendi eorumdem praelatorum defectum (si nempe, pensatis rerum circumstantiis, ita expediens esse judicaverint) per deputationem confessarii extraordinarii, quem tam in uno quam in altero casu, aut c clero sacculari aut ex alio Regulari Ordine, pro ipsorum arbitrio, deligere possint et valeant.

Quocirca, dilecto Filio Nostro S. R. E. Cardinali moderno Nostro ct pro tempore existent! Romani Pontificis in Urbe ciusquc Districtu Vicario in spiritualibus Generali, carumdem praesentium tenore, committimus et mandamus ut haec Nostra decreta atque statuta tam in omnibus eiusdem Almae Urbis monasteriis, quae Regularium regimini subsunt, quam in aliis quibusque Regularium aut saecularium mulierum aut puellarum domibus seu collegiis atque conservatories, quibus unicus ordinarius confessor ‹l superioribus deputari solet, in omnibus ct per omnia iuxta earumdem Litterarum praescriptum, exactissime observari ct adimpleri faciat, ne forte audiri contingat, quod cum magna animi nostri molestia dictum aliquando esse cognovimus, Apostolicas Constitutiones Romae quidem ferri ct publicari, sed eas minime in ipsa Urbe ad effectum perduci.

Eatndem porro curam ct sollicitudinem iniiingimus et demandamus Venerabilibus Fratribus Pati iarchis, Primatibus, Archiepiscopis ct Episcopis per omnes universi Orbis Ecclesias constitutis, quibus, ut satis perspectum putamus voluntatis nostrae studium, tam in eorum rationabilibus querelis iustisque petitionibus suscipiendis, quam in corruptelis, quas irrepsisse judicaverint, eliminandis; idque non cx ingenio Nostro quidquam statuendo, nec peregrinas novitates inducendo, sed veteres ut plurimum leges ct regulas vigili Praedecessorum Nostrorum providentia iampridem constitutas, in pristinum djbitumque vigorem ct usum revocando ; ita eosdem meminisse volumus, proprium zeli pastoralis officium non in eo situm esse, ut adversus ca quae contra leges fiunt inutiliter deplorando declament, sed ut illa dc medio tollere curent, adhibitis opportunis remediis in cum finem iam praestitutis, implorato etiam Apostolicac Sedis auxilio, ubi impedimentum aliquod eorum auctoritati et legum execution! afferri contingat, omnesque diligentias et curas, quas corrigendis abusibus ipsi fideliter impenderint, in irritum cedere videant.

Durante confeturii eitraordinani munere ceMat ordinarii officium.

Quoniam vero, tam in superius allegato Clementis XI edicto quam in synodalibus plurium Episcoporum constitutionibus statutum esse conspicimus, ut quo tempore extraordinarius confessor alicui communitati deputatus ministerio suo fungitur, ordinarius confessor nullum ipsi impedimentum afferre audeat, multoque minus praesumat per id temporis alicuius monialis sive superiorissae, sive novitiae, sive conversae, neque demum alterius cuiuscumque personae intra septa monasterii aut piae domus commorantis, sacramentalem confessionem audire; Nos, id quoque approbatione Nostra roborantes ct confirmantes, statuimus et mandamus ut Episcopi quidem, si de monasteriis aut domibus eorum regimini subiectis agatur, Regulares autem Superiores, quod ad illas communitates attinet quibus ipsi praesunt, pro huiusmodi legis implemento advigilent, ct contravenientes meritis poenis coerceant ct afficiant.

Extraordinarii expleto officio. accessu» Ipsi ad chusira ct commerctum cum moQialibtu inter* dicitur.

Ac demum quibuscumque confessariis extraordinariis, qui vel alicui communitati generaliter, vel peculiariter alicui personae in monasterio degenti, concessi ac deputati fuerint, districte inhibemus, sub poenis adversus accedentes ad monasteria monialium et cum ipsis conversantes, praesertim Regulares, a praedecessoribus Nostris quandocumque statutis (quas etiam praesentium vigore confirmamus ct innovamus), ne, postquam suum officium impleverint, ad idem monasterium ulterius accedere, aut ullius generis commercium intra ipsum quomodocumque continuare ct fovere, etiam sub spiritualis causae aut necessitatis obtentu et colore, audeant aut praesumant. Decernentes etc.

367

Utrum liceat •liquando mitri* tnomum ratiScare coram minitfro haeretico.

S. C. S. Officii *14 Novembris 1748.* — Utrum catholicus coram proprio catholico parocho cum haeretica contrahens licite possit, urgentibus haereticis, matrimonium hoc ratificare coram ministro haeretico, si nulla hinc ritus haeretici professio habeatur aut colligatur, ct quidquid minister haereticus in casu peragit, civilis dumtaxat et politica gratulatio sit ac censeatur. — R. Affirmative.

368

Dc declaranda prole legitima in diapensationibu» matrimonialibus.

S. C. S. Off. *12 Decembr. 1748.* — i.Cum in facultate dicatur *prolem susceptam legitimam declarandi* (1), an dispensator Episcopus vel

(1) In Formula 111 facultatum sob n. j conceditur facultas: « Dispensandi in 3 et 4 simplici, et mixto » tantum, nedum cum pauperibus sed etiam cum di- » vitibus in contrahendis ct in contractis; cum hae- » rcticis vero conversis etiam in 2 simplici, et mixto, » dummodo nullo modo attingat primum gradum, ct » in his casibus *prolem susceptam declarandi legiti-* » *mani* ».

Vicarius generalis in dispensatione sua addere possit ct declarare legitimam prolem susceptam et suscipiendam.

Γ· *47* r«η. ro».- n A'

3· An matrimonium contractum praevia dispensatione super gradu remotiori, proximiori retidto, sic validum, non obtentis prius litteris declaratoriis iuxta Conscit. S. Pii V (i).

Ad t. Affirmative.

Ad j. Sanctitas Sua docuit huiusmodi matrimonia esse quidem valida sed illicita, dummodo dispensationes non attingant primum gradum, adeoque donec litterae declaratoriae, scu ut vocant *perinde valere* expediantur, coniuges separari debere. Et ita in posterum rescribi mandavit, non obstante contrario decreto huius S. Congregationis emanato sub die i3 Nov. 1732.

369

th contried» Iruni'crii ex pc· cant· maluo data.

S. C. S. Officii /7 *April, 174.9* (Prakf. Mess. Tuxkti). — Mercatores hebraei, Tuneti degentes, olim societatem cum tureis inibant, pecuniamque suam collocabant super naves piratarum contra Christianos bellantes, atque his fundamentis inter Christianos captivos intro luctus fuit usus pecuniam dare hebraeis in foenore, usuramque percipere, singulis mensibus, tres pro centum, etiam cum pignore; attamen periculum erat et pignus et sortem principalem amittendi, quod pignus multorum non erat securum, ct aliquoties aliqui et pignus et sortem principalem amittebant. Nunc autem Bcy hebraeis prohibuit, nc amplius commercium cum tureis exerceant in navibus, sub poena pecuniae ct etiam vitae iacturac. Ideo scire desidero quomodo me gerere in futurum, ct quam usuram percipere valeant captivi fideles, tuta conscientia. Mercatores galli, atque etiam alii, qui sunt liberi, quando in commercio pecuniam foenori dant inter sc, solent exigere unum pro centum singulis mensibus, quod quidem a mercatorum societate massiliensium fuit concessum. At vero, captivi maiorem usuram exigere possunt, ratione iniustae captivitatis, ct periculi sortem principalem amittendi, ut saepe contingit; ipsimet hacbraci cis sponte offerunt tres pro centum ; existimo cos id facere posse more pristino, insuper advertendum est, quod hebraci nativi tam erga christifidcles perfidi sint, ut occasionem non praetermittant cos prodendi.

R. Fiat Instructio mittenda ad P. Carolum Felicem, missionarium Ordinis Capueeinorum, in qua, iuxta epistolam circularem Sanctitatis Suae ad Episcopos Italiae, sub die 1 Novembris 1745, incipientem *Vix pervenit,* eidem significetur quod contractus, ad hoc ut pariant fructus debent suam denominationem habere, nempe census, cambii maritimi, cambii per nundinas, lucri cessantis et damni emergentis certi cum interpellatione, iuxta notoria requisita Pauli de Castro, vel fructuum recompcnsativorum ce similium, ut fructus legitime parere valeant, alias pro mutuis icputari debent, quarumcumque usurarum prorsus exclusivis.

instructio dm praefatos conifi etui,

Instructio S. C. de Prop. Fide — Ad tenorem Litterarum Benedicti XIV. Pix *pervenit* se gerere tenebitur, quibus intelliget contractus fructiferos ex pecunia mutuo data illicitos esse, quando denominationem non habent census, vel cambii veri, sive litteris, sive nundinis vel societatis realis, vel rationem compensativam tituli lucri cessantis, aut damni emergentis, quibus praeter sortem percipere valeat tantum fructus quantum sufficit ad damnum aequiparandum quod mutuans pati tenetur, aut lucrum quod amisit ; idcirco, si in contractu desint supradictae denominationes, aut tituli memorati compcnsativi, tunc in alium contractum constitui nequeunt, nisi mutui, proindeque illicitum est ullo modo aliquid recipere aut exigere ultra capitale seu sortem, tam a pauperibus quam a divitibus. Istis regulis a Sanctissimo Domino nostro in sua epistola circulari praescriptis, dictus Pater perspicere potest quomodo se gerere debeat circa contractus, quos Christiani captivi ineunt cum mercatoribus hebraeis, quos quidem eis permittere non est licitum sine conditionibus supra relatis. Cum autem inter illum qui pecuniam suam dat, ct mercatorem qui eam cum pignore recipit, sortemque datoris tutam facit, fit tamen pactum lucri certi ultra sortem, verus non est contractus societatis ; ideo quidquid percipitur est contra iustitiam et illicitum, quamvis non intendat dare

(I) S. Plus V in Constit, *Sattcliisirnui* 20 Aug. 1566 « statuit ct ordinavit quod de cetero in quibuscumque • dispensationibus, quis pro matrimoniis contractis » aut contrahendis inter viros et mulieres, invicem di- • vetsis proh bitis consanguinitatis ct affinitatis, aut • mixtis, ex communi seu ib eodem stipite surgentl- • bus, qutcumquc illi sint, (dummodo primum quo· • quomodo non attingant, cum in eo Sanctitas Sua > nunquam dispensare intendat) gradibus coniunctos, ■ ab eadem Sanctitate Sua, et pro tempore existente 4 Romano Pontifice aut Sede Apostolica impetrari vel » alias concedi contigerit, ac litteris comm»ss;onibusquc « desuper, etiam locorum ordinariis, faciendis, gradus » remotior ttcnJatur trabatque secum propinquiorem, ■ ac ob id sufficiat remotiorem tantum gradum exprimere, obtentis tamen postea super propinquiore litii teris declaratoriis, iuxta Gregorii et Clementis praedecessoris huiusmodi constitutiones, quas, quoad hoc, » innovavit ct inviolabiliter observari mandavit; dispen- • sationesque scu dispensandi commissiones, ac desuper » confectas litteras ct processus habitos per easdem dis- • pensatis, scu his cum quibus dispensari mandatur, pro- ■ pter proximioris gradus huiusmodi non expressionem, • dc subreptionis vel obreptionis vitio, scu intentionis » defectu notari non posse, sed in omnibus ct per omnia » suffragari, perinde ac si in litteris seu commissionibus » huiusmodi dc proximiore scu utroque gradu specialis » et expressa mentio facta fuisset ».

supradictam pecuniam ratione mutui ; sed. solum in casu quo interverirent supradicti tituli compensationis, possit a capitaliste exigi ultra sortem fructus qui sufficeret ad compensandum aut damnum quod subit aut lucrum quod perdit. At vero ratione 'periculi a natura negotiationis non provenientis, sed ab alio eventu extrinscco, cui tamen periculo dator scu mutuans sortem exponit, a negotiante lucrum proportionatum periculo ultra ipsam sortem exigere potest. Cum autem illud in praxi difficillimum sit, periculum iuste appretiare, ct periculosissimum sit exigere fructum proportionalem, ideo, ad securitatem conscientiae captivorum Christianorum, tutius esse existimatur, ut dictus Pater u tali contractu cos abstinere adhortetur, manifestando cis periculum in quod incurrunt, atque suadendo pecuniam suam in alios contractus reapse licitos impendere, qui propriam denominationem habeant, ut venditionis, aut realis societatis, quibus, industriam adiungendo, lucrum honestum cx pecunia fas illis sit percipere.

370

[>: iticcvationc ct expolitione SS. Mcramenti.

Ex Const. *Quamvis iusto* Bencd. XIV jo *April. ij4)* — ..... luxta canonicam disciplinam sacrosancta Eucharistia in ecclesiis quae parochiales non sunt retineri non potest absque praesidio Apostolici indulti. vel immemorabilis consuetudinis quae huiusmodi indulti praesumptionem inducit, ut late ostenditur in Commentariis bon. mem. Cardinalis Vinccntii Petra ad Romanorum Pontificum Constitutiones, et signanter ad *Const. r. Irrbani IV sect. unie, n. 2ij et seqq. tomo 7*; Episcopi autem est licentiam impertiri ut idem augustissimum Sacramentum publicae fidelium venerationi exponatur, quoties iuxta ct publica causa id fieri suadeat, ut videre est in nostra Institutione Pastorali, in editione italien *tom. 2. η. 20,* in latina vero *num. pj.*

371

Ikhmnlii liac rctieorum qui Lcdciiae praecepta observare r.t^ueant.

Ex Instr. S. C. S. Off. 5 .lug. *ιγψ)* (ad Vie. Ai*. Alorrîak). — Si proponeva....: *Se debbano tollerarsi i cattolici che dai consoli e dai negotianti eretici, ai quali servono, sono aile volte impediti dai! ascoltar la Messa nei giorni festivi, e vengono inoltre obbligati a preparare, apporre c ministrare nei giorni di vigilia vivandc di carne.* Essendôsi considerati i motivi, le cause e le circostanze da V. S. esposte che fan vedere i poveri cattolici posti in una gravissima nécessité di far le cose sopradette, si e risoluto chc, quando non vengano a farlo per odio o disprezzo della santa nostra religione, nei quai caso dovrebbono piuttosto supportare la morte, Ella possa nstcnersi dall* inquictarli, avvcrtcndoli pert) chc nei farle non abbiano intenzione di cooperare al- Γ inosservanza délia legge ecclesiastica, nè per altro pravo fine.

372

Dc facultatum prorogatione.

S. C. S. Officii 7 *Augusti 1749.* — Sanctissimus mandavit quod in posterum non confirmentur peculiares et extraordinariae facultates alias concessae ct concedi solitae ad tempus Archiepiscopis, Episcopis et Missionum Praefectis nisi exhibitis reccntioribus decretis earumdem concessionum seu confirmationum.

373

De actione pi- (hnt in CooDr» malione, et dc impositione novi nomini*

S. C. SS. Rit. *10 Sept. 1749* laurinbn. — 1. Cum in Rubricis de Sacramento Confirmationis dicatur: *Adulti seu alii maiores ponant pedem suum super pedem dexterum patrini sui,* quaeritur: 1. An sufficiat, si patrinus ponat manum suam dexteram super humerum dexterum confirmandi ? – 2. An confirmandus, tempore Confirmationis, quando Episcopus dicit: iV., *signo te signo Crucis,* etc. praeter nomen suum baptismale, possit aliud nomen Sancti sibi imponi curare?

R. Ad i. Sufficere. – Ad 2. Posse.

374

De quibusdam precibus ctbcncdictionibus pro intimis infidelibus.

Instr S. C. S. Officii *11 Dec. 1740* (ad Er. Scodrks'.). — In Congr. Gcn. S. R. et Ùniv. Inquisitionis habita in Palatio Ap. montis Quirinalis coram SS. D. N. Benedicto div. prov. PP. XIV. ... relata epistola R.P.D. Petri Campsi Episcopi Scutarensis in Albania, data ad S. C. de Prop. Fide, et ab eadem ad S. C. S. Officii remissa tenoris sequentis, videlicet : < È stato > uso antico in questi paesi che gl' infedeli ab- » biano o siano ricorsi nelle loro infermitl ai » sacerdoti cattolici. i quali sopra di essi in- > fedeli si sono serviti di leggere alcuni salmi » posti nei Rituale Romano, ove dice *de visi· » talione et cura infirmorum.* Si recita pertanto » in primo luogo il salmo 90. *Qui habitat in » adiutorio Altissimi* etc. finito il quale si leg- > gono gli Evangelii: *Cum introisset lesus Ca· > pharnaum* etc. Cosl gli altri salmi ed Evan- » gelii ivi dcscritti. Ai cristiani perô si leggono > interamente con lutte le orazioni proprie an- » cora sccondo la regola esposta nclla rubrica » della sopraddetta visita c cura degi' infermi, » il che si tralascia ai turchi. A tutti perô si » usa recitare ancora il responsorio di S. An- » tonio con la sua orazionc. Intcndiamo con > ciô supplicare sua Divina Maestà, acciô siano » illuminati ad abbracciarc la vera c santa fede » di Gcsu Cristo nostro Signore. Si recita alia > fine questa orazionc esposta nei medesimo

» Rituale : *Super aegros manus imponent et* 9 *bene habebunt* etc. Poscia Γ inhio di S. Gio- • vanni *In principio erat Verbum* etc. ».

I Brcvetti poi chc si scrivono a portarsi seco sono : < *P 'tentia Dei Patris Sapientia* 9 *Dei I^Iii*)J(, *Virtus Dei Spiritus Sancti^,* » *intercedente beata Virgine Maria, liberet te* 9 *ab omni febri tertiana, quartana, continua,* • *maligna. Arnen.*

9 *Ecce Crucem Domini nostri lesu Chri-* 9 *sti, fugite partes adversae, vicit leo de tribu* 9 *luda, radix David, Alleluia.*

9 *Super aegros minus imponent, et bene* 9 *habebunt; /esus Mariae Films, mundi salus,* 9 *et dominus, meritis et intercessione sancto-* 9 *rum Apostolorum suorum Petri et Pauli et* 9 *omnium sanctorum, sit sibi propitius et cle-* 9 *mens. Arnen.*

9 Moltissiini si cristiani come turchi, con 9 arte magica dai maligni invidiosi vengono | » spessissime volte ad esscr legati, i maritati, a 9 non poter fare Tuso loro. In tali bisogni » pure ricorrono a tali brcvetti ; onde in simili » occasioni si scrivc il brevetto seguente : *Po-* 9 *tentia Dei Patris*)J(, *Sapientia Dei Filii* >J(, 9 *Virtus Dei Spiritus Sancti intercedente* 9 *beata Virgine Maria, liberet te ab omni* 9 *vinculo maleficiorum. Arnen. – Ecce Crucem* » *Domini nostri lesu Christi, fugite partes* 9 *adversae, vicit leo de tribu luda, radix Da-* 9 *vid, Alleluia.*

9 Per i dolori del capo, il seguente : *Per* 9 *spineam coronam /. C. I).* ;V. *liberet te Po-* 9 *tentia Dei Patris, Sapientia* etc. come sopra, 9 *a dolore capitis. Arnen.*

9 Questo uso c introdotto antichissimamcnte 9 onde non si pub da cib esimere veruno. In- » tanto Γ Eminenze Vostrc, non approvando il ; » sopruccc nnato, supplico caldamcnte ad asse- » gnare altrc orazioni per potcrci servire in- » torno ai cristiani, e intorno agi' infcdcli ; al- 9 trimenti rigettando questi, seguirebbero multi • guai, come Γ EE. VV. possono imaginarsi ».

SSrtius D. N. Papa praedictus, auditis votis subscriptorum Eftorum decrevit, transmittendam esse dicto R. P. D. Episcopo Scutarcn. sequentem instructionem, nempe :

Quando i missionarii, o altri sacerdoti sono chiamati a benedire gli ammalati infcdcli, o vengono cercati accib loro conccdano gl' indicati brcvetti da porter seco, dovranno primicramente avvcrtir quelli chc bencdicono, o ai quali danno detti brcvetti, chc con cib non pub loro promettersi infallibilmcntc la salute, o Γ efletto desiderato, c spccialmentc dovianno cib avvertirc allc persone legate per Γ uso del matrimonio, ma chc preghcranno, o pregano il Signorc accib le voglia consolare. Inoltrc dovranno awcrtirlc, chc non pongano fiducia in alcuna cosa vana, come sarcbbc nel numero dcllc parole, sc siano o non siano serine in carta verginc, nel portarii alla tale ora, nel legarii con tali c tanti fili, nclla talc o tale figura o piegatura, nel portarii in talc o tale maniera, c simili vanitd, chc non sono di alcun valorc.

Dovranno di più avere intensione, chc nci dett: brcvetti non siano mescolati, colle parole sagre e segno di croce, ultri segni o carattcri vani, incogniti, c supestiziosi, e che gl' infcdcli di essi non si abusino, nc vi sia pcricolo alcuno di disprczzo, o superstizione, chc gli infcdcli tbsscro per farne.

Finalmcnte per li supposti legati, o impediti all' uso dei matrimonio potranno servirai dell' infrascritta benedizione :

V. *Adiutorium nostrum in nomine Domini.* ». *Qui fecit coelum ct terram.* — V. *Dominus vobiscum.* i>. *Et cum spiritu tuo.* — *Oremus : Domine lesu Christe, Dei ct beatae Mariae Virginis Filius, qui in paradiso terrestri matrimonium instituisti in officium, conservationem, ct multiplicationem humanae naturae, et ipsum matrimonium mirabiliter honorasti in adventu tuo, et primordiis miraculorum tuorum; /u per merita ct preces beatissimae Virginis Mariae matris tuae, beatorum Apostolorum tuorum Petri et Pauli, vel sanctorum tuorum N. N. et omnium Sanctorum ct Sanctarum tuarum, digneris hos quos matrimoniahter coniunxisti, benedicere et plene liberare ab omni ligatura, fascinatione, ct maleficiis satanae, et dare cis foecunditatem, et gratiam, ut libere possint uti matrimonio suo ad generandas, concipiendas, portandas, pariendas ac nutriendas proles Deo et hominibus gratas. In nomine Patris et Filii* >J(*et Spiritus Sancti* ▸J-K Arnen. — Psalmus: *Domine, quid multiplicati sunt. — Qui habitat in adiutorio Altissimi. — lieati omnes qui timent Dominum. — Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison. — Pater noster* etc. *Et ne nos* etc. *Sed libera* etc. — i>. *Mitte eis Domine auxilium de Sancto,* is. *Et de Sion tuere eos.* — V. *Nihil proficiat inimicus in eis.* i>. *Et filius iniquitatis non apponat nocere cis.* — V. *Esto eis, Domine, turris fortitudinis,* i>. A *facie inimici.* — v. *Domine exaudi orationem meam. ». Et clamor meus ad te veniat.* — V. *Dominus vobiscum. ». Et cum spiritu tuo.* — *Oremus : Domine lesu Christe Fili Dei vivi, qui uterum beatissimae Mariae semper Virginis mirabiliter foecundasti, ut de Spiritu Sancto conciperet, portaret, pareret et nutriret : te Deum et hominem Salvatorem humani generis, invocamus per clementiam tuam, ut his N. N. sublato omni daemonis impedimento, et maleficio, liberum coniugii usum donare digneris, ut generare, concipere, portare, parere et nutrire, tibi valeant prolem in vitam aeternam. Arnen.*

Psalmus : *Beatus vir, qui non abiit* etc.

usque ad quarturn versiculum inclusive; *Gloria Patri, ct Filio etc.*

Deinde sacerdos imponens manus super capita, primo viri, postea mulieris, dicat :

In nomine Patris et Filii >J(*et Spiritus Sancti* hp *amen. — Ite in pace, et Dominus sit vobiscum.* Amen.

Le seguenti orazioni potranno dirsi anche sopra gli ammalati:

Omnipotens sempiterne Deus, qui non mortem peccatorum, sed vitam semper inquiris, suscipe propitius orationem nostram, et libera istos a mahumetana pravitate, et aggrega Ecclesiae tuae sanctae ad laudem et gloriam nominis tui.

Omnipotens sempiterne Deus, moestorum consolatio, perveniant ad te preces de quacumque tribulatione clamantium, ut omnes sibi in necessitatibus suis misericordiam tuam gaudeant adfuisse. Per Dominum etc.

375

Meni Reliqui*·,

S· C· Indul&· et SS· Reliq. '<> *Decembris iT4<).* — Cum Sancta Tridentina Synodus *Sess. 23 cap. de Reliquiis* decreverit: *Non esse recipiendas novas Reliquias, nisi recognoscente et approbante Episcopo,* nonnulla dubia exorta sunt super facultate Episcopis tributa recognoscendi et approbandi Sanctorum Reliquias, quae, ut quam citius dirimantur, Sacrae Congregationi proponuntur, nempe:

1. An unusquisque Episcopus extra Romam, sua in dioecesi quascumquc sacras Reliquias valeat authenticate.

2. An sacrae Sanctorum Reliquiae a quodam Episcopo in Italia authemicatae (si ex parte subscriptionis, sigilli et thecae nulla erroris aut falsitatis nota deprehendatur), ab altero Episcopo ultra montes possent reprobari, quin ct confiscari, vel impediri nc publicae venerationi exponantur.

Ad 1 et 2. Affirmative ad formam Concilii.

376

(te dUconi» co· pbiii in puerili letale ordinatu.

Ex Const. Bened. XIV *Anno vertente Iunii 1730* (pro Copktis). – .... Cum examen dubii aggredi placuerit: *An, si diaconi ordinati in aetate puerili, ministrent adulti in ordine suscepto et in statu coelibi, inferri possit, eos ante nuptias, ratam ordinationem habere; cum compertum sit, teste P. Benart, eos a puero functionibus ecclesiasticis assuescere, et in magno numero ordinari, ne aliquando desint, qui Ecclesiae ministeriis operam navent ;* post latum (in particulari Congregatione) a quolibet ex congregatis suffragium, pronunciatum est a Nobis decretum in haec verba: *Diaconi in aetate puerili ordinati, licet ante decimum sextum aetatis annum ministraverint in Ordine suscepto, et in statu coelibi, tamen non censetur ante nuptias Ordinationem ratam habuisse, eo quod nihil faciendi sint illi actus, quos in aetate puerili et ante decimum sextum aetatis annum exercuerint.* Quod decretum nunc pariter a Nobis confirmatur.

Ut vero ea, quae decreta sunt, planius intelligantur, opus est aliquantulum digredi; hac enim ratione procedendo, via munietur, ut ad propositum finem perveniamus.

Nemo est, qui ignoret, duobus modis religiosam professionem fieri; vel, ut melius dicamus , duplicem esse professionem religiosam, unam expressam , alteram vero tacitam. Expressa fit, quum, debitis servatis solemnitatibus, tria vota 'castitatis, paupertatis ct obedientiae conceptis verbis emittuntur , quae in constitutionibus Ordinis, in quo quis se velle vivere profitetur, praescripta sunt : tacita autem in eo posita est, cum quis ea exercet et operatur, ex quibus arguitur, ad vivendum in aliqua Religione sc obligare voluisse, etsi solemniter et expresse eam professus non fuerit.

Tacita professio a sacro Tridentino Concilio iuxta communiorem sententiam sublata non est, ut late testantur Navarrus *Cone. 33 de Reg. num.* 5, Azorius *Instit. part, t, lib. 12, cap. 4, quaest. 6,* Sanch. *de Matrim. lib. 7, disp. 37, n.* 2, Fagnanus *in cap. Perlatum de iis, quae vi etc. num. 46.* Sed cum in eodem Concilio decretum fuerit, nullas ac irritas esse professiones, quae in quacumque Religione fiunt ante annum decimum sextum aetatis profitentis, et antequam integer annus probationis expletus fuerit, hinc recte deducitur, etiamsi a Concilio tacita professio sublata non sit , eam tamen locum non habere, si actus, ex quibus illa inducitur, peracti non fuerint post annum decimum sextum aetatis profitentis, et postquam annus probationis completus est; ita ut n Concilio Tridentino magna ex parte temperata sit dispositio *Cap. Is qui, de Regularibus, in sexto, et Clementina* 2 *eodem titulo, de Regularibus.*

Ad instar conciliaris dispositionis a Nobis constitutum est, ut diaconi cophti in infantili aetate ordinati, ubi ad annum decimum sextum aetatis suae pervenerint , a Praefecto missionum interrogentur, num velint, necne, perseverare in Ordine suscepto ct obligationes omnes Ordini adnexas implete, ut inde statui possit, quid in futurum in reliqua eorum vita ab ipsis servandum sit, sicut quisque videre potest in pluries laudata Instructione nostra anni 1745. Itaque quemadmodum stabilita per Concilium aetate anni decimiscxti ad professionem regularem eminendam, tacita locum non habet, etiamsi ante praedictam aetatem actus illi expleantur, ex quibus secundum canonicas dispositiones tacita professio inducitur, sed omnes illi nullo in numero, ct pro nihilo habentur ad tacitam professionem regularem inducendam, nisi expicti fuerint post annum

aetatis decimumscxtum , et postquam anno probationis evoluto» expressa professio emissa non est; ita constituto a Nobis anno aetatis decimosexto, quo, ut dictum est, Praefectus missionum diaconos in puerili aetate ordinatos interrogare debet, velint ne, an secus, perseverare in Ordine suscepto, ct obligationibus Ordini coniunctis satisfacere, cx Ordinis exercitio ante annum decimumscxtum eorum aetatis peracto nulla tacit i ratihabitio argui debet : cum ad summum huiusmodi actus tacitam ratihabitionem importare possint, si gesti fuerint post annum decimumscxtum, eo casu, quo Praefectus missionum anno decimosexto eorum aetatis ipsos interrogare, quemadmodum ab illo heri debere saepius monitum est, neglexerit.

Remanet ultimum cx iis, quae responso nostro definiri posse diximus; illud autem est huiusmodi: An *plus commodi et utilitatis, vel potius scandali et detrimenti allatura sit rei cd(honcac dispensatio super matrimonio inito post Ordines sacros, libratis in utramque partem omnium rationum et circumstantiarum momentis,* Praemissa in praecedenti instructione Ecclesiae Orienta lis consuetudine retinendi cum Ordine sacro uxorem, quae tamen ante Ordinis susceptionem accepta sit, atque indicata etiam controversia, an matrimonium ab Orientalibus initum post Ordinem sacrum irritum sit, an potius dumtaxat illicitum; transitus factus est ad aliam quaestionem : an rectum, probe factum, ac utile videretur, an potius scandalo esse posset, aliquem dispensare , qui uxorem post Ordinem sacrum duxerit, ut eam retinere, ac simul sacro Ordine perfungi ct sacra munia exercere possit, quia huiusmodi dispensationes interdum a Sede Apostolica concessae fuerunt. Cum autem, quae ad quaestionem definiendam necessaria videbantur, non satis nota ac perspecta essent, placuit rem differre ct interim exquirere, quae opus erant, ut plenius de re tota instrueremur. Cum autem ad nostram cognitionem, quae expectabamus, relata sint; auditis congregatorum suffragiis, in ca fuimus sententia, ut nemini facultas dispensandi concederetur, sed Sedi Apostolicae reservaretur: ut, cum casus contigerit, ct dispensatio postuletur, mature expendantur, quae neccsse est considerare, ut vel concedatur vel denegetur dispensatio, cum dc re gravissima ac magni momenti agatur. Decretum autem conditum est in haec verba: *Recurrant ad Apostolicam Sedem in casibus particularibus : in quibus, si ob graves causas dispensatio super matrimonio inito post Ordines sacros concedenda videbitur, tunc nullum verbum fiat de renovatione consensus.* — Haud ignotum est, quanta difficultis occurrat, quoties super matrimonio, ex impedimento dirimenti nullo, dispensatio conceditur solita conditione, ut inter coniuges consensus renovetur: cum accidere possit, ct nonnumquam contigerit, ut mulier haud contenta viro, vel vir uxorem fastidiens , ut se in libertatem vindicet, eorum alter vel uterque, novum consensum praebere renuat. In decreto mox relato haud mens nostra fuit, renovationem consensus excludere, cum matrimonium extra dubitationem nullum est; sed, cum gravis illa controversia, ut dictum est, adhuc vigeat, an matrimonium in Ecclesia orientali post Ordinem sacrum contractum, perinde nullum sit ac in Ecclesia Occidentali, an potius sit solummodo illicitum; et cum huiusmodi controversia (exceptis Italo-Graecis, quorum matrimonia post Ordinem sacrum inita, statutum est, nulla et irrita esse, ut in nostra Constitutione, quae incipit: *Etsi pastoralis § 7, num. 28,* quae est quinquagesima septima in ordine Bullarii nostri *torn.* /), quoad caeteros orientales graecos nullo adhuc decreto apostolico definita fuerit, licet tribunalia huius almae urbis opinioni eorum adhaereant, qui haec matrimonia nulla existimant ; nihilominus satius visum est, ut adveniente casu concedendi dispensationem, conditio renovationis consensus non exprimatur. Decretum autem, de quo agitur, nunc etiam a Nobis solemniter confirmatur.

•t «/Tr .na irXnJTrmo po.i ordine» m-

rJ p/.· i* c· ·.·» .i-dn /f - -l· L?

377

Dc mulicnbci matrimonio con· iunctiicum m· humctanlt.

S. C. S. Officii 9 *Iulii 1750.* — Relata instantia R. P. D. Pauli Campsi Episcopi Seutarensis in Albania supplicantis pro permissione admittendi ad sacramenta plures mulieres in matrimonio coniunctas cum mahumethanis, sicuti quoque eorum consanguineos et fautores talium matrimoniorum ; relato voto Rrfii P. Comrhrii huius S. O. in scriptis exarato, SSrtlus auditis volis Eihorum PP., decrevit iuxta votum praedicri P. Commissarii, nempe, quoad fautores ct consanguineos habere locum resolutionem captam simili casu ab hac S. Congfic dic 18 Nov. 1745, videlicet :< Graviter esse reprehen- > dendos Christianos, qui citra ullam dispensa- » tionem filias suas collocant in matrimonium > cum gentilibus: nihil esse omittendum ut gra- > vitalem criminis percipiant; impositas pro » crimine poenitentias debere esse graves et non » leves ; nec eorum poenitentiae aut rcsipisccn- > tiac statim esse fidendum ita ut ad sacra· » menta admittantur. Esse tamen ad sacra- » menta admittendos , postquam praemissis » praemittendis iam supra expositis, satis clare » apparent doloris, poenitentiae et rcsipiscen- » tiac signa ». Respectu vero ad mulieres non habere locum permissionem a praefato Episcopo petitam.

378

De facultate miationariorum quoad diapeautionca matrimoniales.

Ex Inst. S. C. S. Off. *tq Augusti 1750.* — Il senso dclla clausola *neque in utroque*

foro ubi erunt Episcopi (1) c chc i missionart in quel luoghi chc sono sotto la giurisdizionc di una Sede vescovile non hanno facolt.1 di dispensare *in utroque foro,* nc suffragando chc la Sede vescovile sia vacante.

379

An licet! comi· un Bitnul curn l idcocmctc· naex.

Litt. S. C. S. Officii *21 lanuarii* /75/ (ad V|c· Ap. Alorrub). — Essendosi esaminato nella S. C. dei S. Otfizio fra gli altri dubbî anche qucllo chc concerne Г invito, cd accompagnamento scambicvole, chc fnnno li cattolici ed cretici, nel portare i loro defunti alia sepoltura, c fattasi matura riflessione su quanto V. S. ha rappresentato rclativamente ai quesiti fattile, cioc chc l'accompagnamento del cadavere si fa solamente sino al cimitcro ; chc ivi giunti si allontanano gli cretici dai cattolici, o li cattolici dagli cretici, nel mentre chc gli uni o gli altri cclebrano secondo il loro rito l'csequic c le preci ; chc questo ê un uso da lungo tempo introdotto, il quale sarcbbc molio difficile anzi impossibile a togliersi senza grave danno dei cattolici ; c finalmentc che il tutto si riduce a cosa civile c politica ; questi Erhi Sig. Card, coll'approvazionc di N. Signore hanno crcduto chc possa permettersi la delta prattica, e che, restando le cose in qucilo stato che ha csposto, Elia possa astenersi dall' inquietare i suoi cattolici, se la continuano, riconoscendosi non ccccdcre lo stato présente la civiltà, nè portar seco veruna comunicazionc *in divinis.*

380

matrimo-

Ex Litt. Ap. Bened. XIV *rg Mart. 1751* (Al) ^WCH|KPt Goanum). — ... Odo de Soliaco vigilantissimus Parisiensis Antistes, qui vixit sub initium sacculi decimi tertii, promulganda statuit in suae dioeccseos paroeciis matrimonia priusquam mirentur, ut scilicet hoc pacto dignosci posset num inter contrahentes impedimentum ullum subesset ; atque inde denuntiationum manavit exordium, quae tum *Bannum* nuncupatae fuerunt. A dioecesi parisiens! mos iste laudabilis ad alias quoque per Galliam permeavit, uti colligitur ex Rescripto Innocentii III ad Episcopum Belluacenscm in Cap. *Cum ita, de sponsa!, et matrim.* Idem Innocentius in Concilio Lateranensi, ad universam Ecclesiam eiusmodi denuntiationum morem propagavit, ut videre est in cap. *Cum de clandestina desponsatione.* Atque Sacra Tridentina Synodus, sess. 24, *De reform. Matrim.* cap. r. Lateranensis Concilii vestigiis inhaerendo, id ipsum praecepit. Quamvis vero denuntiationes ad matrimonii validitatem neutiquam pertineant, adeo ut matrimonium iisdem omissis celebratum illicitum quid sit, sed tamen validum, non idcirco denuntiationum omissio gravi caret culpa, neque propterea negligi impune queunt in paroeciis in quibas contrahentes inhabitant; quod si velint matrimonium extra dioecesim, quam incolunt, celebrare, tenetur is qui matrimonio interest, exigere prius ut denuntiationes factae iam fuerint in loco prioris domicilii, quamvis sit alterius dioecesis, ad hoc ut tuto intéressé possit matrimonio quod in sua dioecesi celebratur. Observetur Concilium Aquense, anni 1585, a Sixto V. Pont. Max. confirmatum, sicuti etiam Rituale Rom. Quod si vetustiora monumenta prae manibus sumere opus esset, in secunla collectione Decretalium, cap. i. *De clandestina desponsatione,* repentur Decretalis Alexandri III, relata etiam per Gonzalez in cap. *Cum inhibitio,* sub num. to, *De clandestina desponsatione^* ubi fit mentio oneris, quod districte incumbit ei qui matrimonio interest in sua dioecesi contracto, nc scilicet intéresse debeat, nisi requisierit antea ab Episcopo loci ubi contrahentes inhabitant, praevium denuntiationum edictum, unde appareat nullum inter eosdem impedimentum obsistere.

381

Ex Const. *Imposita nobis* Bened. XIV suind^in*'m 29 *Mart. 1751·* — Porro quod attinet ad calices cnfiao Minae, stanneos, omissis iis quae repeti possent cx priorum Ecclesiae saeculorum memoria, quum scilicet ct lignei et vitrei calices in altaris ministerio adhibebantur, ut ostensum a Nobis est in tractatu *De Sacrificio Missae,* nullum generale decretum proferri potest, quo vel hodie vetitum sit huiusmodi calicibus e stanno confectis in Missa uti, si ecclesiarum vel sacerdotum paupertas tanta sit, ut maioris pretii vasa comparari nequeant. Quinimo in Can. *Ut Calix, De consecr.* distinet. 1, haec expressa verba leguntur: *Si quis autem tam pauper est, saltem vel stdnneum calicem habeat.* Et quidem, ad comprobandam asserendamque huiusmodi Ecclesiae indulgentiam , plura leguntur apud S. Thomam, aliosquc scriptores de hoc disciplinae capite agentes.

382

Litt. Apost. Bened. XIV *t \faii* (ad Nuxhum Ap. N). — Fra la multiplicité degli affari non ci siamo punto scordali di chariitiam »u u(r,quc •Peutf·

(r) Haec clausula apposita est Formulae IV facultatum (pro Praefectis Ap.) sub n. 8 ubi haec habentur: « Hac vero dispensationes matrimoniales... non • concedantur nisi cum clausula: *dummodo mulier ra· *pta non fuerit; vel, si rapta fuerit, in potestate ra· « ptoris non existât ;* neque in utroque foro ubi erunt • Episcopi, sed in foro conscientiae tantum etc. *.

quello da Lei rappresentatoei nclla sua Jettera dei i$ di marzo, dclla nobile donna lutcrana, che maritata con un nobile uomo cattolico, c pronta ad abiurarc gli errori di Lucero ; ma nello stesso tempo domanda la dispensa di poter proscguirc a ricevere la santa Eucaristia sotto Γ una e Γ altni specie, non in pubblico ma in privato, c previa anche una protesta, da porsi in iscritto, di convenire nel credere, che nulla di più riceva qucgli che si comunica sotto le due specie, di quello chc si comunica sotto una sola, c di credere anchc tutto ciô, chc crede la S. Chiesa cattolica in ordinc al- Γ Eucaristia.

r. Tre sono le cose stabilite dai Concilii di Costanza, di Basilea c di Trento: la prima, chc tutto cd intero Gcsii Cristo si conticne sotto ciascheduna delle due specie, c che tutto cd intero Cristo si riceve lanto da chi si comunica sotto una specie, quanto da chi si comunica sotto ambeduc le specie: la seconda, non restare defraudato, chi lo riceve sotto una sola specie, di veruna grazia propria del Sagramento c necessaria per la salute ctcrna : la terza non esservî venin precctto divino, chc astringa i non sagrificanti a ricevere la Comunionc sotto ambeduc le specie ; dal chc puô facilmente dedursi, chc, stante la buona credenza della dama, sarebbe facile accomodate la protesta che essa e pronta di fare, salvando in essa tutto il dogma ; riduccndosi pcrciô la difficolta alia disciplina, chc colla richiesta chc si fa, quando si ammectcssc, restcrcbbe lesa in tutto c per tutto, alia delicicnza di causa legittima per concedere la dispensa, cd allé cattivc conseguenze, che da una simile dispensa potrebbero derivare.

2, Abbiamo detto chc, concedendosi quanto dnlla nobile donna si richiede, resterebbe lesa in tutto c per tutto Γ ecclesiastica disciplina, giust.i la quale chi non sagrificu, riceve la Coinunionc sotto la sola specie di pane. Di questa disciplina sono pieni i libri ; e noi stessi nc abbiamo diifusamcntc discorso nclla nostra opera Λ·/ *Sacrificio della Messa.* Nc qui altro resta da aggiungere, sc non chc il gran Cardinale Osio nel suo dialogo *de utraque specie,* dopo aver detto, non raccorsi dalle storic e monumenti della Chiesa di Polonia, essere mai stata distribuita al popolo la Comunionc sotto ambeduc lc specie, conchiudc, aver la Chiesa Polacca sino dal suo principio riccvuta la disciplina de!la Comunionc sotto la sola specie del pane nc' laid, c per conseguenza in chi non sagriûca; dclla qual disciplina dclla Chiesa Polacca paria ancora il Cardinal Bellarmino *De Sacram nto Euch tristi te, lib. 4, cap. 24,* ÿ *Cardinalis Hosius.*

3. Abbiamo detto, mancare lc cause per potcre bgittimamente dispensari; non consistendo queste nel solo spirituale protitto, chc sperasi chc i requirenti conseguiranno ottenendo ciô chc chiedono ; ma cssendo necessario, chc tutto ciô ridondi nci bene dclla cristiana repubblica, che ê lo stesso che dire, .non bastare una causa privata, ma dover alia privata esser unita cd accoppiata la pubblica ; come si deduce dal Concilio di Trento *alia sess. 22* nel decreto *super petitione concessionis calicis,* ove rimettendo Γ affare al Romano Pontctice soggiunge : *Qui pro sua singulari prudentia id efficiat, quod utile reipublicae Christianae, et salutare petentibus usum calicis, fore indicaverit.*

4. Tale fu la concessione ai Boemi c Moravi di comunicarsi sotto 1'una c Γ altra specie, fatta dal Concilio di Basilea, chc poi fu rivocata. Tale Γ autorité data dai due Pontctici Paolo ΠI c Giulio III ai suoi Nunzii in Germania, di poter concedere Γ uso del calice, dclla quale perô essi non si servirono. Talc pure fu la celebre concessione farta dopo il Concilio di Trento dal Pontelicc di Pio IV in cui accordô agli Arcivescovi ed Elcttori ecclesiastici di deputare nolle loro provincie sacerdoti cattolici ad amministrarc il Sacramento sotto l'una c Γ altra specie a que' laici, chc ne avessero fatta divota premura, dalla quale concessione non essendosi poi ricavato quell' utile spirituale, che speravasi, non dubitarono i sommi Pontefici S. Pio V c Gregorio KIII di rivocarla : cose tutte, chc si ricavano dalle storic dclla Chiesa, memorate anchc da noi nel citato nostro trattato *del Sacrificio dclla Messa,* c chc involvendo la conversione di nazioni c di popoli, non v' ha dubbio chc ridondavano in pro c l utile dclla cristiana rcpubblica.

5. Alia categoria altresl dell' utilità dclla cristiana rcpubblica si possono ridurre lc concessioni fatte ad alcuni principi c principcssc, di comunicarsi sotto 1'una c 1'altra specie; sapendosi quanto al pubblico bene contribuisca il far grazie ai principi, quando nc sono mcritcvoli, c quando quello, chc domanduno, non c cbntrario al ius divino, o naturale: c forsc per questi motivi il Pontcficc Clemente VI concesse al Rc di Francia il poter, ogni volta chc voleva, ricevere la santa Eucaristia sotto l'una c Γ altra specie; dclla quale facoltà perô non si sono mai i Rc cristianissimi serviti, che nel solo giorno, in cui si consagrano, corne da noi ê stato osservato nel più volte nominato nostro trattato *del Sagrifyio della Messa ;* aggiungendo a quanto ivi abbiamo esposto, 1* attestazione del Tournely leologo francesc, chc nclla 2 parte del suo trattato *de Eucharistia* alla pag. 68 della stampa di Parigi, pariando di quanto fu stabilito dal Concilio di Trento in questa materia, soggiunge : *intacto tamen laudabili Regum nostrorum usu, qui die, qua inaugurantur, Eucharistiam sub utraque specie percipiunt :* cd ora altresl aggiungendo noi,

chc lo stesso Clemente VI forse per gli stessi motivi concesse al primogenito di Filipj>o VI Re di Francia, cd a Bona sua moglie, come pure alia Regina Giovanna moglie dello stesso Filippo Re di Francia, il ricevere la Comunionc sotto Γ una c Γ altra specie, delle quali concessioni si ritrovano i monumenti appresso il Raynaldi *αlΓ anno di Cristo 1344 e 1343.*

6. Nà dallo stato dclla pubblica utilità puô o deve in veruna maniera sottrarsi la concessione da noi rinnovaia agi' Italo-grcci di potersi comunicarc sotto Γ una c Γ altra specie in que' luoghi perô solamente, ne* quali tal uso e introdotto c vigente, colla condizionc perô chc ammettano e crcdano quanto si ammette e si erede dai latini in ordine alia Comunionc, chersi riceve sotto la sola specie del pane, come puô vedersi nclla nostra Costituzione *Etsi pastoralis,* chc c la LVII *nel tom. I del nostro Bollario al § 6, num.* /5, avendo noi crcduto, chc il tutto si sarebbe sconvolto, sc si fosse pensato a sradicarc l' antica introdptta consuetudine.

7. Richiedendosi dunque, come sinora si ê detto, per causa dclla dispensa, oltre il prolilto dei requirente, l'utilità dclla cristiana rcpubblica, e concedcndosi ancora, che nclla dispensa, di cui si traita, s' involva il motivo della salute dell' anima di chi nc fa premunt, giacche dice di volersi convcitire, purchè sc le concéda la comunionc sotto 1' una c Γ altra specie, non vi c chi non vcgga, che sempre manca 1'utiliU dclla rcpubblica cristiana, il chc porta la mancanza della causa per la dispensa, non cssendo causa sufficiente la sola privant utilitl disgiunta dalla pubblica.

8. Sc non c' inganniamo, chiaro c 1' esempio di colui chc, ridotto in punto di morte, chicdc il santissimo Viatico ; dubitandosi perô con buon fondamento, c forsc anche sapendosi di certo, chc ricevendolo sotto la specie di pane, non potrà inghiottirlo : ccrcasi dai tcologi, sc ad esso possa amministrarsi il Viatico o sotto la specie dei vino, o almcno intingendo la specie del pane nclla specie dei vino consecrato, acciô in questo modo possa cibarsi dei santissimo Viatico. Alcuni pochi hanno crcduto ciô potersi fare; altri hanno detto potersi intingere il pane ncll' aequa o nel vino non consecrato; altri sono arrivati al segno di asscrirc, chc dicendo i medici chc ii vino o 1' aequa potessero essere di nocumento ali' ammalato, sarebbesi anche potuto immergere il Viatico nel brodo, porgcndolo ali' ammalato con un cucchiaro ; ma la comunc opinione rigetta tutto, non obbligando il precctto di ricevere in punto di morte 1'Eucaristia, sc non quando questa si puô ricevere nellc manière prcscrittc dalla Chiesa, chc e lo stesso chc dire sotto la sola specie del pane. I nomi di questi autori, che cos) opinano, cd il sentimento dc' quali fa la loro sentenza comunc, sono da noi riferiti nel piu volte allegato trattato nostro *dei Sagrififio della Messa.*

9. Ora si osservi nel caso proposto e risoluto come sopra, chc non manca in esso la privata spirituale utilité del requirente, ma che, concorrendo la deficienza dell* utilita della rcpubblica cristiana, si esclude dai migliori tcologi qualsivoglia epichcja, e si sta al rigore della legge, ne v'e fra loro chi ricorra alia présuma volonta dei Papa, che, informato dei caso, se fosse richicsto, darebbe la dispensa. Nelle materie, nelle quali si concede la dispensa, quando ve ne sia il bisogno preciso ed urgente, c nelle quali basta la sola privata utilitl dei requirente, non hanno i teologi difficoltà d'insegnare e sostenere, che, non essendovi modo ne tempo di ricorrere al sommo Ponteficc, si pub, ed anche alie volte si deve, procedere ail' atto, ancorche manchi la pontificia dispensa per altro necessaria, dovendosi credere, che se il Papa ne fosse informato, l' avrzbbe accordata. Ciô particolarmente si vede ne'matrimonii, che si contraggono in punto di morte per debito di coscicnza, e per legittimare la prole, ancorche al contratto matrimoniale osti qualche impedimento dirimente, non essendovi tempo allora di ricorrere al Papa per ia dispensa, e prcsjmendosi, che, richicsto, Γ avrebbe accordata. Somiglîante discorso ne si c fatlo ne si fa nel caso dell' ammalato, chc non puô inghiottirc il Viatico, chc gli si vuol ministrarc, secondo il solito, sotto la sola specie di pane; cd il discorso non si fa, sapendosi, che in queste materie il Papa non dispensa pci sulo motivo della privata utilité, volendovi accoppiata la pubblica, chc nel caso del detto ammalato non si puô rinvcnirc.

10. Restano le catlive conscguenze di sopra acccnnate, chc, dalla richiesta dispensa, quando si concedesse, potrebbero derivare. Sono queste ben avvercitc dal celebre Silvio sopra *la ter\a parte di S. Tommaso, quaest. So, art. r2, quaesit. 4,* c si riducono ai seguenti capi. Il primo, chc chi e stato una volta scguace del1' errore della nécessita dclla Comunionc sotto l'una c Γaltra specie, dà un giusto fondamento di sospcttarc, non ostanti le contrarie proteste, che, volendo proseguire di ricevere l' Eucaristia nclla stesso modo, ritenga in testa o Γ errore già professato, o nel cuorc 1* atietto al predetto errore. Il secondo, che, essendo impossibile che, praticandosi ancora qualsivoglia cautela, resti occulta la dispensa, o resti occulto Γ uso dclla dispensa, renderassi impossibile Γ csduderc la iattanza degli cretici, che anderanno disseminando fra i poveri rozzi cattolici, avere finalmentc la Sede /Xpostolica confessato, chc essi avevano ed hanno ragione nel punto dell' Eucaristia da amministrarsi sotto 1'una c 1'altra specie. Il terzo, chc non man·

cherebbero fcdcli, chc domandcrcbbcro la stcssa cosa, o credendo esser essa anchc buona per loro, o pure, dubitando $e sia vero quanto sopra l'articolo c stato loro insino ad ora insegnato. Il quarto, che si aprircbbc una strada alla novitâ, levercbbe Γ uniformité tanto ncccssario, c particolarmcntc in questo augustissimo Sagramento.

m. E cos) conchiudendo, si esorti la pia e nobile donna a spogliarsi dcll' affetto, chc lc resta verso il Calice, sottoponendosi intieramente ai Jcttami della S. Romana Cattolica Chicsa, chc essa vuol riconosccrc per sua pietosissima madre, quale amando i figli, sa molto bene ciô chc e buono, c ciô chc è cattivo per loro, come in tal proposito discorse cloquer.temente nel sacro Concilio di Trento il Villalpandeo tcologo di .Segovia nella sua cclcbre orazione stampata appresso Γ Arduino nel torn. 10 della sua *Collegione de Concilii p. 312.*

383

Dc noonulli· circa Orator 11 prima con'ro· 'crtlii.

Ex Litt. Ap. Boned. XIV 2 *lunii 1751* (ad Eri·. Polos.). Magno cum animi nostri dolore a nobis intellectum est, nonnullas in dioecesibus vestris controversias ac molesta dissidia, propter oratoria privata, insurrexisse; quibus praecidendis cum omnis per vos cura ac diligentia adhibita fuerit, non modo optato fine frustrati sitis, sed ct in aliorum offensionem incurrcritis, vobisque eam acquisivcritis reprehensionem et notam, quasi nimio rigore adhibendo

De rcfvHa pro pvirafi omorii prtïllcgii etcrciho.

modum excedatis : optari proinde a vobis, ut per hanc Sanctam Sedem certae vobis regulae indicentur, ad quarum normam, sublatis abusibus, privati oratorii privilegium exerceri debeat ; idque ad cum finem, ut, cum ordinationes vestrae pontificia auctoritate nostra munitae fuerint, non solum ab omni malevolorum censura immunes evadant, verum maius semper eisdem honoris atque aestimationis pondus accedat. Licet autem vestrae huiuscemodi petitioni satisfacere facillime potuissemus, illos vobis libros indicando, tam in quibus dc huiusmodi materia doctrina traditur praedecessorum nostiorurn Romanorum Pontificum decretis conformis, quam alios etiam, quorum scriptores, dum dc privatis oratoriis agunt, ea Sanctae Sedis decreta vel dissimulant, vel ignorant, quae assertionibus eorum omnino opponuntur ; nihilominus, cum nos venerabiles personas vestras praecipuo ac speciali atfcctu prosequamur, per cncycbcam hanc epistolam nostram, qua fieri poterit brevitate, tum corumdcm decessorum nostrorum, tum nostram hac super re mentem sensusque aperiemus l quibus quidem, praeter obedientiam, quae eisdem debetur, ratione auctoritatis, α qua, velut n fonte dimanant, aliud etiam nescio quid maioris ponderis inest, materiae ipsius nomine, quae eorum obiectum est, quaeque in quaestione versatur ; cum omnis huiusmodi res ab apostolicis privilegiis depen·dcat, quorum explicatio privativo iure Summis Pontificibus reservata est, cumque eadem praecipuam normam desumere debeat ex incentione illius, a quo concessio facta est, cuius sensus concedenti semper, quam alii cuilibet notior esse debet, adeo ut quidquid a vobis secundum ea, quae in cncydica hac epistola nostra continentur, ordinabitur et statuetur, id pro cxcquendis Summorum Pontificum praescriptis praestitum esse dicendum sit ; cuius rei gratia Apostolicorum Delegatorum qualitatem, ct auctoritatem Fraternitatibus Vestris additam esse censendum est ; quam etiam, quatenus opus sit, Nos ipsarum praesentium litterarum tenore vobis ad huiusmodi effectum concedimus et impertimur.

1. Nihil sane expositum nobis est, quod ad prjJ.tn°ii t;' ca pertineat sacella, quae in episcopalibus palatiis vestris habetis , pro Missa vel per vos, vel per alios celebranda, aliavc quapiam sacra functione, quae officii ac dignitatis vestrae propria sit, obeunda ; de quibus late disserere Nobis perfacile esset, nisi hoc a proposito nostro alienum foret. Quare duo tantummodo vetusta sacellorum exempla indicabimus, quae Episcopi in proprio episcopio a publicis ecclesiis distincta ac separata habebant, in quibus sanctum Missae sacrificium celebrabant. Horum primum sacellum est S. Cassii Episcopi Narniensis, de quo S. Gregorius *in Homilia 37 super Evan·gelia* narrat, quod licet gravi morbo opprimeretur, *in oratorio Episcopii sui Missas fecit,* tam ut propriae, quam ut eorum, qui illum visitatum adveniebant, devotioni satisfaceret. Alterum exemplum est S. Ioannis Elccmosynarii Episcopi Alexandrini, qui, sicut in Actis ipsius a Leontio scriptis deprehenditur, illos coarguens, qui, Missa nondum peracta, discedebant, quum ipse ad camdem celebrandam in publicam ecclesiam sc conferebat, dicere in more habebat : *Ego propter vos descendo in sanctam ecclesiam, nam poteram mihimet facere Missas in Episcopio.* Praedictum exemplum legere est apud Thomassinum *de veteri ac nova Ecclesiae disciplina, part 1, lib. 2, cap. $3, num. 6.* Alia exempla in opere *de oratoriis privatis* inscripto *cap. 6* collecta reperiuntur (quod opus novissime a Ioannc Baptista Gattico canonico Lateranensi Romae in lucem editum est) per quae Episcoporum ius circa sacella in propriis episcopalibus palatiis habenda validis fundamentis innixum comprobatur.

2. Huic quidem iuri sacrum Tridcntinum Concilium nulla ratione derogavit ; quippe quod tantummodo *sess. 22 de observandis et evitandis in celebratione Missae,* propter multa quae parum decenter fieri identidem contingebant, Episcopis praecepit, nc, saecularibus ac Regularibus, Missam celebrare permitterent *privatis*

in domibus, ct extra ecclesias aut oratoria publica, quae divino cultui destinata essent; quod nullam cum cappcllis, quae in episcopalibus palatiis sunt, rationem habet, quum haec sub privatarum domorum nomine nunquam censeri possint. Id pluries a Congregatione venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium eiusdem Concilii Tridentini interpretum, in aliquot eiusdem resolutionibus, validis rationibus innixis, declaratum est, quas nos in nostro *de Sacrificio Missae* tractatu retulimus *sess. 2, §45 ct seq. latinae edit. Patavinae;* Nos enim, tunc etiam cum in minoribus constituti, opus aliquod inscriberemus, illud praecipue Nobis gloriosum duximus, ut nulla in parte a Romanae Curiae Tribunalium sententiis recederemus, quibus ut plurimum a pontificiis oraculis auctoritatis robur accedit.

3. Illud tantummodo de huiusmodi Episcoporum privilegio dici poterat, quod, cum idem ad sacella, quae in episcopiis sita sunt, restringeretur, nullo modo Episcopis favere poterat, tum cum iidem extra proprias domos versarentur, cum visitationem obirent, sive cum iter haberent; adeo ut, cum vel Missam celebrare vel eidem intéresse vellent, ad publicas ecclesias se conferre cogerentur, vel a locorum Ordinariis veniam petere, ut sibi liceret vel Missam celebrari facere, vel ipsi camdem celebrare, in illa habitatione, in qua forte diverserentur.

Dc privilegio atom portnilit ku vialid Epi* *copi» conccuo.

4. Verum ree. mcm. praedecessor nostcr Bonifacius Papa VIII in decretali sua : Qmo-*niam Episcopi, de Privilegiis, in sexto,* male factum reputans, Episcopos sine rationabili causa Missam quotidie non celebrare, aut eidem non intéresse, eisdem concessit, ut etiam extra propriam dioccesim altari poriatili, seu viatico, uterentur : *Praesenti Constitutione indulgemus iisdem, ut altare possint habere viaticum, ct in eo celebrare, aut facere celebrari ubicumque absque interdicti transgressione illis permittitur celebrare, vel audire divina.* Dignum animadversione verbum est *ubicumque,* quod quidem procul dubio loca etiam, quae extra dioccesim sita sunt, comprehendit.

5. Praecipuam etiam animadversionem dictae Congregationis Concilii resolutiones merentur, cum ad juacsitum eidem propositum, num videlicet Episcopus, qui extra propriam dioecesim est, ad utendum privilegio altaris viatici, petere cius rei veniam ab Episcopo locali teneatur ; minime cum teneri respondit ; alioquin frustratorium Bonifacii VIII privilegium fuisset : quoniam illius Pontificis aetate antiquum ius in vigore perstabat, cui, quemadmodum mox dicetur, a Concilio Tridentino postea derogatum fuit, secundum quod Episcopi facultatem concedebant Miscam in privatis domibus celebrandi. Similiter, cum eidem Congregationi alterum quaesitum propositum fuisset : num privilegio per Bonifacium VIII Episcopis concesso, vel Tridcntinum Concilium vel Pontificis Pauli V decretum, de quo pariter mox dicetur, praciudicium ullum attulissent ; nihil pariter privilegio illi detractum fuisse respondit ; cum tam in Concilio, quam in citato decreto, sublata quidem Episcopis facultas fuerit, qua aliis licentiam in privatis domibus Missam celebrandi concedere possent, verum nequ.u quam iuribus illis expoliati remanserint, quae proprias personas respiciunt, quaeque corumdem dignitatis atque characteris propria sunt. Praedictae resolutiones a Nobis referuntur in nostro tractatu *de Sacrificio Missae* latinae editionis Patavinae *sect. 2, § 42,* ncc non in commentariis bon. mcm. Cardinalis Petra ad Constitutiones Apostolicas *torn. 4 super Constitutione 2 Urbani V, num. r*5 *et seq.,* et a Gattico in recenti eiusdem tractatu *de oratoriis domesticis in tit.* Dc usu altaris portatilis, *cap. 12, num. r et seq.*

6. Tam verum est, quam quod verissimum, nullam rem maius praeiudicium privilegiis afferre, quam abusum corumdcm ; quod quidem satis superque pro vero comprobatum fuit, etiam in casu huius privilegii altaris poitatilis, quod concessum Episcopis est, ct quod post Concilium Tridcntinum, ac Paulinum Decretum illaesum remansit. Cenis indiciis compertum fuit, quosdam Episcopos eodem abuti, qui, vel intra vel extra dioecesim, ad laicorum se domos conferebant, atqui in iis, vel ipsi Missam celebrabant, vel, ut ibidem plurcs celebrarentur Missae, faciebant, idque nulla necessitate urgente, sed ad cum tantum finem, vel ut proprium privilegium ostentarent, vel ut laicorum petitioni satisfacerent. Cum huiusce inconvenientis notitia ad Concilii Congregationem pervenisset, non praetermisit huiusmodi excessum prohibere, eiusdemque abusus corrigendi curam Archiepiscopis committere, si quando factum in locis eorum Jurisdiction! subiectis contigisset. In codicibus actorum, seu regestis Congregationis praedictae *lib, 4S decretorum fol. 471* resolutiones ipsae referuntur. Quia tamen nihilominus malum invalescebat, a fel. ree. praedecessore nostro Clemente Papa XI dic i5 decembris 1703 sequens decretum publicatum fuit, in quo postquam inconveniens expositum fuit, nimirum : *Episcopi etiam in aliena dioecesi extra domum propriae habitationis in privatis laicorum domibus erigi faciunt altare, ibique per unum, aut plures e suis capellanis vivificam Christi hostiam immolant ;* ad remedium gradus tit : *Ad abusus huiusmodi eliminandos etc. Sanctissimus Dominus noster* etc. *expresse declarat. Episcopis et his maioribus praelatis, etiam cardinalatus honore fulgentibus, neque sub praetextu privilegii clausi in corpore Iuris, neque alio quocumque titulo, ullo modo licere extra domum propriae habi-*

talionis, in domibus laids, etiam in propria dioecesi, quod fortius intelligitur in aliéna, etiamsi dioecesani consensus adhiberetur, eripere altare, ibique sacrosanctum Missae sacri·fidum celebrare, sire celebrari facere.

7. Magni huius Pontificis menti ille tantummodo finis in hoc propositus fuit, ut abusus tollerentur, numquam autem ut recto privilegii usui quidquam detraheretur; et quia relata verba prohibitiva, utpotc nimis ampla ct ctfracnata, cuipiam praebere ansam poterant affirmandi, non licere Episcopis uti privilegio altaris portatilis, tum cum vel diocccsim visitant vel iter faciunt, aut alia iusta de causa extra residentium sunt, atque in laicorum domibus morantur ; illato dc huiusmodi re sermone in Congregationibus, quae sub Innocentio XIII, immediato Clementis eiusdem successore, habitae fuerunt quarum Nos tunc in minoribus existentes, a Secretis fuimus, opportunum factu iudicatum est, ut ea, quam mox subiicimus, declaratio fieret, quae postea inserta fuit in eiusdem Innocentii Litteris incipientibus : *Apostolici ministerii,* quas idem Pontifex pro constituendo in Hispaniarum Regnis bono ecclesiasticae disciplinae regimine condidit, quasque etiam eiusdem successor Benedictus XIII *in forma specifica* confirmavit et, ut in omnibus locis pro regula ac norma haberetur, in Appendice Concilii Romam a sc celebrati voluit insertas; ipaam vero declarationem inter eiusdem Concilii decreta retulit *tit. XYt c ip. ///* in quo quidem Concilio Nos quoque ad sacrorum Canonum interpretationem adhibiti fuimus. Declarationis verba Nos etiam hic libenter apponimus : *Declaramus quod, cum in praedicto Decreto,* de Clementis XI decreto sermo est, *statuatur, non licere Episcopis extra domum propriae habitationis, in domibus laids eripere altare, ibique sacrosanctum Missae Sacrificium celebrare, sire celebrari facere; huiusmodi prohibitio intelligenda non sit de domibus, etiam laids, in quibus ipsi Episcopi forte, occasione visitationis vel itineris, hospitio excipiantur ; ut nec etiam quando Episcopi in curibus a iure permissis, vel de speciali Sedis Apostolicae licentia, absentes a domo propriae ordinariae habitationis, moram idcirco faciant in aliena domo per modum similis habitationis ; his enim casibus licita iis erit erectio altaris ad effectum praedictae celebrationis, non secus ac in domo propriae ordinariae habitationis.*

8. Optimum factu indicavimus in encyclica hac epistola nostra exponere vobis haec, quae ad Fraternitates Vestras praecipue pertinent, nimirum quantum vobis concessum est quoad sacella seu cappellas, quae in episcopalibus palatiis vestri* sunt ; quantum item vobis in alienis domibus, et extra vestram d:oecesim facere permissum est ; causas etiam concessionum ac privilegiorum indicavimus, necnon corumdcm abusus atque abusuum prohibitiones apposuimus; tum ut vos discrimen agnoscatis quod intercedit inter cappellas episcopalium aedium vestrarum, per quas non minus spirituali consolationi ct commodo vestro, quam dignitatis vestrae decori providetur, et privata oratoria in domibus laicorum, sive intra sive extra dioeccsim vestram, in quibus aliquando vobis, pro praecipuo fine huiusmodi cornmodi ct consolationis vestrae, privilegio altaris erigendi, ac celebrandi vel celebrari faciendi, uti licet; tum vero etiam, ne forte, cum vos contra abusus privatorum oratoriorum in domibus laicorum invigilare debeatis, re iargutioni illi obnoxii sitis, quod, alienos in aliorum domo defectus dum corrigitis, interim vestrae domi atque in propria agendi ratione excessus adhibeatis. Idcoque ad privatorum oratoriorum propositum, quae in domibus laicorum sunt, gradum facientes, aliqua praetermittemus.

Dc oratorii» privati» in domibu laicorum.

9. Primum quidem est, privatorum oratoriorum in dictis domibus usum ab antiquo tempore repetendum esse , cum constet, Apostolos sacra mysteria privatis in domibus celebrasse, cumque morem persecutionum tempore servatum fuisse, quemadmodum Christianus Lupus *in suis notis ad Canones Trullanos* apposite animadvertit. Alterum autem, privata oratoria in domibus laicorum, subsequentibus etiam sacculis, fuisse, cum persecutiones iam cessassent ; cum in Sacrainentario Gallicano, quod Mabillunius *torn, t Musaei Italici* impressum edidit, *Collecta* legatur, quae recitanda erat in Missa quae celebratur *in domo cuiuslibet :* nec ad huiusmodi quidem assumptum aliae deficiunt probationes, quas Nos in Tractatu nostro *de Sacrificio Λfissae sect. 1, § 10* cum cura colligere studuimus. Tertium porro est, dc tollendis huiusmodi oratoriis privatis in domibus laicorum, seu potius facultatibus Missam in ipsis celebrandi, pluries cogitatum esse. Nihil de Justiniani Novella 58 dicemus, in qua, ne in domesticis oratoriis celebraretur, lege interdixit, tantummodo permittens, ut in eisdem oraictur; nihil praeterea de Novellis 4 ct 15 Leonis Sapientis, qui prohibitionem sustulit asserens, adeo tunc privata oratoria multiplicata fuisse, in quibus Missae celebrarentur, ut non solum optimates, sed mediocris etiam conditionis homines, in suis domibus eadem haberent. Quod vero spectat ad ca monumenta, quae proxima temporibus nostris sunt, satis erit illa indicasse, quae in dicto Tractatu *de Sacrifido Missae loco superius citato* a Nobis allata fuerunt.

10. Quartum, quod licet fere semper in laicorum domibus privatorum oratoriorum usus habitus fuerit, in quibus Missa celebrabatur ; semper tamen Episcoporum licentia necessaria fuit. Ad quam concedendam ipsi valde faciles plerumque erant : *Missarum solemnia non ubi·*

que, sed in locis ab Episcopo consecratis, vel ubi ipse permiserit, celebranda censemus. Verba sunt *Can. Missarum, de Consecr. dist. t.* Haec autem facilitas, propter quam interdum factum est, ut oratoria domestica, licet frustra, prohiberentur, multo rnagis in usu fuit in Ecclesia Orientali, ob id potissimum, quod in Ecclesiis graccorum non nisi unicum altare erat, ct, postquam una super ipso Missa celebrata esset, altera per cumdem diem celebrari minime poterat. Balsamon *in Commentariis ad Canones Trullanos* testatur, quod, sine ulla ilia formula, impertita ab Episcopo censebatur sacerdoti licentia celebrandi Missam in privatis laicorum oratoriis, quoties super mappis ab Episcopo consecratis celebraret.

ACoaciho Trid. ikapu Lpiicopa hcnlli»concœktdi uium onioni privati is iomibui hicoras.

i i. Postremum autem, quod dicimus, illud est. Quum, post varios sermones in sacro Concilio Tridcntino hac de re habitos (quod Concilium, tam magna cum Polonici Regni gloria, tanto plausu acceptum fuit, opera Cardinalis Osii et Nuncii Commendonii, in magno conventu habito coram Rege Sigismundo Augusto quemadmodum in ipsius Concilii historia per Cardinalem Pallavicinum conscripta *lib. 24, cap. fj* videre est) *in sess. 22* in Decreto *de observandis et evitandis in celebratione Missae,* sequenti modo statutum ct ordinatum fuerit : *Neve patiantur,* de Episcopis sermo est, *privatis in domibus, atque omnino extra ecclesiam, ct ad divinum tantum cultum dedicata oratoria, ab iisdem Ordinariis designanda et visitanda, sanctum hoc Sacrificium a saecularibus aut regularibus quibuscumque peragi,* cum adiecta derogatione cuilibet privilegio, exemptioni ct consuetudini, *non obstantibus privilegiis, exemptionibus, appellationibus, ac consuetudinibus quibuscumque ;* cx eo factum esse, ut non amplius Episcopis facultas sit concedendi usum oratoriorum privatorum in domibus laicorum, causa in iisdem Missam celebrandi ; cum licentia quae ab ipsis daretur celebrandi Missam in oratoriis privatis, neutiquam stare possit cum praecepto a Concilio eisdem ipsis imposito, ne id permittere debeant ; ac proinde praedictum ius ad Sanctam Sedem devolutum fuisse, quoniam circumstantiae temporum ct oratoriorum privatorum in laicorum domibus dilatatio minime permittebant, ut eadem prorsus abolerentur. Atque huiusmodi semper fuit conciliaris textus intelligcntia, quam tradidit Congregatio Concilii, privativa eiusdem interpres ; quaeque etiam a fel. rcc. praedecessore nostro Paulo Papa V in epistola cncyclica anno 15i 5 ad omnes Episcopos expedita, approbata fuit ; quae quidem epistola tum apud varios auctores, tum etiam in citato Tractatu nostro *de Sacrificio Missae sect. 2, § 42,* impressa reperitur. Et in ea quidem alia quaecumquc verborum Concilii intelligentia icprobatur, multaque de irreverentia erga Missae sacrificium dicuntur, cui nimia Episcoporum facilicis in concedenda licentia sine ulla limitatione aut cautela, non parum fomenti praebebat. Denique in eadem ita concluditur: *Facultatem huiusmodi licentias dandi, ipsius Concilii decreto unicuique ademptam esse, solique beatissimo Romano Pontifici esse reservatam.*

Lefai 4 S. Sede pnctcnptae pro oritonorum privatorum erectione CI QBU.

ii. Postquam ius concedendi oratoria in privatis laicorum domibus Sedi Apostolicae reservatum fuit, dici vix potest, quantum curae ac diligentiae adhibitum sit pro recto eiusdem moderamine. Qua de re in archivo Congregationis Concilii, cuius olim Secretarii munus Nos ipsi, antequam ad maiores dignitates ascenderemus, plurcs per annos gessimus, authentica documenta reperiuntur. Haec tandem pro lege statuta fuerunt, quemadmodum ex formulis litterarum in forma Brevis, quae conceduntur, colligere licet : Oratorium scilicet parietibus, per quos ab omnibus aliis domesticis usibus segregetur, cxtructum esse debere; idem prius vel ab Episcopo, vel ab alio, cui ipse vices suas delegaverit, visitandum esse, inspiciendi gratia, num decens et apte compositum sit, ct num aliquid eorum quae necessaria sunt in eodem desit; ut Episcopus sit, qui celebrandi Missam licentiam impertiatur, ct quod licentiam huiusmodi secundum rationabile illius arbitrium perduret ; ncc plures in dic, sed unica tantum Missa in oratorio celebretur ; et quod haec Missa celebretur a sacerdote vel saeculari vel regulari, dummodo saecularis ab Episcopo approbatus sit, regularis autem licentiam habeat a suo regulari superiore ; ne Missa celebrari possit diebus solemnibus Paschalis Resurrectionis, Pentecostes, Nativitatis Domini nostri lesu Christi, ct aliis solemnioribus diebus, quos inter etiam enumerantur dies Epiphaniae et Ascensionis Domini, Annunciationis et Assumptionis B. Mariae Virginis, omnium Sanctorum, necnon Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, ac Titularis ecclesiae loci. Exprimuntur personae, quarum praesentia necessaria est, ut in privato oratorio Missa celebrari possit ; aliae item, quae, dum supradictis praesentibus Missa celebratur, eidem intéresse possunt, ct ecclesiastico praecepto satisfacere; denique declaratur, omnia sine parochialium iurium praciudicio fieri debere.

13. Atque haec sunt, quae in consuetis privatorum oratoriorum Brevibus continentur. Quaedam vero alia expediri contingit Brevia, quae extraordinaria sunt ; ut quum, exempli gratia, iustis cuipiam de causis concessio fit, ut secundam Missam celebrari facere possit, vel ut eadem aliquanto citius, aut aliquanto serius eo temporis limite seu termino celebretur qui in rubricis praefixus est ; vel etiam in diebus exceptis, er alia huiusmodi. Cum autem interdum tam circa Brevia privatorum oratoriorum

prioris speciei, qaam circa alia, ac generarim super omnibus, controversiae exortae sint ; Apostolica Sedes pcr huiusmodi occasiones opportunis rationibus super hoc providere non praetermisit.

uAS?'* ' ftOe >4· In ordinariis Brevibus, ut plurimum duobus coniugibus licentia conceditur faciendi ut in privato oratorio Missa celebretur; exprimiturque, ut Missa celebrari possit tum iisdem praesentibus, tum eorum filiis, consanguineis, atque affinibus, qui una cum ipsis in eadem domo habitationem habent. Nunquam exorta difficultas est, an, cum aut vir aut uxor Missae intersunt, si consanguinei ct affines, qui in eadem domo habitant, praesentes pariter adsint, ecclesiastico praecepto diebus festis satisfaciant; id tanquam tutum ac Brevis litterae cohaerens habitum est. Summa autem difficultatis eo semper rediit, ut dispiceretur num, cum neuter coniugum adsit, sed unus ex consanguineis aut affinibus in eadem domo habitantibus, posset co iubente in privato oratorio Missa celebrari ; ct num alii, qui in domo illa habitant, consanguinei ct affines, eamdem audientes festo dic, ecclesiastico praecepto audiendi Missam satisfaciant. In hoc autem divisae dc more auctorum opiniones erant ; verum cum huiusce difficultatis punctum in Congregatione Concilii *die 3 decembris rjjo* in causa, cuius inscriptio erat *Marsicen. Oratorii,* propositum ac discussum esset, decisum fuit, non posse in privato oratorio Missam celebrari, nisi indultariorum praesentia ibidem haberetur ; quod idem est ac si dicatur, viri vel uxoris, ad quos Breve directum erat; quemadmodum *in torn.* 9. Resolutionum Concilii *anni 1740 ad pag. 89 ct seq.* videre est.

i5. Cum autem decreti huiusce facta nobis relatio esset, idem per Nos *sub die 7 ianuarii rj4t* confirmatum fuit '. ac praeterea demandatum, ut in huiusmodi Brevibus, in quibus certis quibusdam ac determinatis personis concessio fit, ut unam in privato oratorio Missam celebrari facere possint, quae Missa pro filiis, consanguineis et affinibus valeat, maioris claritatis gratia, subiecta clausula adiungatur : *Volumus autem, quod nati, ac consanguinei, et affines praedicti unicam dictam Missam, pobis quidem praesentibus, audire tantummodo, nunquam vero celebrari facere audeant.* Ut autem quae indultariae personae sint, facile agnosci posset, sine quarum praesentia Missa celebrari non potest, neque, qui eamdem audit, praecepto satisfacit ; adiunximus, ut pro indultariis personis illae haberentur, quae in fronte seu inscriptione Brevis nominatae forent, cum ad easdem ipsas Breve dirigatur.

t6. Nut ab huiusmodi nonna minime recedimus : verum, quia aliqua interdum in corpore Brevis persona nominatur, qua praesente, conceditur, ut Missa celebrari possit, et quod alii affines, consanguinei, vel familiares, cam· dem audientes, praecepto satisfaciant; etiamsi praedicta persona in fronte Brevis minime nominetur, hinc est, quod firma semper ea regula manente, ut possit in privato oratorio Missa celebrari, dum aliqua ex indultariis personis adsistit, quae in fronte seu inscriptione Brevis nominatur ; dicimus, posse Missam celebrari, etiamsi nulla carum personarum praesens adsit, quae in fronte ssu inscriptione Brevis nominatur, dummodo illa praesens sit, cui in Brevis corpore nominarim et expresse facultas tribuitur, ut possit in privato oratorio, tum cum ipsa adsistat, facere ut Missa celebretur.

17. Atque, ut res exemplo magis pateat: Datur viro et uxori facultas faciendi, üt in privato oratorio Missa celebretur, atque ad hos Breve dirigitur. Hic autem vir superstitem habet matrem ; haec vero in fronte seu inscriptione Brevis minime nominatur ; verum, cum in Brevis corpore dicatur, quod ipsa quoque mater eamdem Missam celebrari facere possit ct valeat, id sufficiens est, ut, sola matris praesentia adhibita, Missa in oratorio celebrari possit, etiamsi mater in fronte seu inscriptione Brevis nominata non sit. Quae hactenus dicta sunt, in huiusmodi generis Brevibus indicantur; verum curae nubis erit, ut in posterum felicius etiam ct sine ulla confusione exprimantur.

18. In consuetis sive ordinariis Brevibus solemnes, quemadmodum dictum est, dies excipiuntur, quos inter Natalis Christi Domini dies recensetur, in quo très a quolibet sacerdote Missae celebrantur, interdum illi, qui privati oratorii Breve habet, extraordinarium Breve conceditur, in quo eidem, valetudinis causa, Missam domi audire diebus etiam exceptis permittitur. Cum autem in huiusmodi Brevibus dc unica tantum Missa sermo sit, orta difficultas fuit, num possent die Natalitio a sacerdote qui in ipso celebrabat, tres Missae celebrari : de quo, cum Nos eo tempore, quo Concilii eiusdem a Secretis eramus, peculiarem dissertationem conscripsissemus, atque in lucem edidissemus *sub die* /y *i.muarti anno* /725, resolutum a Congregatione fuit, quod a sacerdote tres Missae celebrari possent, quemadmodum *torn. 3.* Thesauri Resolutionum, *p. tog etc. et pag. rrti* videre est.

β ncrisfe·· ctionibtt mab- rum ionu

19. Reliquum est, ut de sacris functionibus dicatur, quae in iis oratoriis fieri possunt, quae in domibus privatorum sunt, et in quibus non plures, quam unicam tantum Missam, celebrari permissum est, nisi cum forte cuipiam ex speciali gratia concessa facultas esset faciendi, ut secunda celebretur. Quod ad Baptismatis sacramentum attinet, iam in Viennensi Concilio sub Pontifice Clemente V decretum fuit, nc Baptismus in aliis locis conferri posset, praeterquam in ecclesiis, in quibus sacri huius lavacri fontes reperiuntur, nisi cum casus necessitatis adesset,

t. Quoad ad· minlttranoacm «aeramenti Ba-

aut cum dc regum vel principum filiis ageretur, quemadmodum in Clementina unica *de Baptismo et eius effectu,* videre est.

j Quoad *1-aamcntum I*oc·aitcaluc.

20. Quod autem sacramentum Poenitentiae respicit, iam in Rituali Romano sub titulo *de Sacr. Poenitentiae,* cum dc sacerdote sermo sit, qui confessiones audit, statutum fuit : *In ecclesia, non autem in privatis aedibus, confessiones audiat, nisi ex causa rationabili, quae cum inciderit, studeat tamen id decenti ac patenti loco praestare.* Rituale a Pontifice Paulo V confirmatum fuit. Et magnus' ecclesiasticae disciplinae instaurator Sanctus Carolus Borromaeus, tum in instructione Sacramenti Poenitentiae, tum in monitis ad confcssarios, atque in primo suo provinciali Mediolanensi Concilio, id inculcare non praetermisit, quemadmodum in Actis Ecclesiae Mediolanensis, editionis civitatis eiusdem *part, r, pag. it; part. 4, pag. 320; eadem part. 4, pag. 761 et 773,* videre est ; *pag.* autem 775, superioribus regularium inculcat, ut id a subditis eorum exacte adimplendum curent. Cum autem a praedictis confessariis regularibus prolata in medium facultas esset audiendi ubique confessiones fidelium, quam sibi ea ratione asserebant, quod in Pontificis Clementis X Bulla *Superna* nulla loci limitatio fieret ; idem ipse Pontifex declaravit, *nullam facultatem* (in praedicta Constitutione sua) *fuisse tributam Regularibus audiendi confessiones sacramentales in privatis domibus ac proinde minime licere eisdem Regularibus cuiusvis Ordinis etc. Sacramentum Poenitentiae administrare in domibus privatis extra casus a iure permissos.* Quod decretum cum Praesulis Fagnani subscriptione editum variis in locis impressum est ; ut in Appendice ad Synodum Fulginatenscm, quae a bon. mcm. Iosaphat Baptistclli civitatis eiusdem Episcopo anno 1722 celebrata fuit.

y Quoad Com* ntfixMetn pa> KÏdto.

21· Quod perlinet ad Communionem Paschalem, quae ab unoquoque catholico Paschalis tempore recipienda est, ex praescripto tum decreti Concilii Lateranensis *in cap. Omnis utriusque sexus, De poenitentiis, et remissionibus,* tum Concilii Tridentini *sess. i3, cap. S, can. y,* nemo est, qui ignoret, praeceptum hoc in propria parochiali ecclesia adimplendum esse, aut in alia ecclesia cum proprii Episcopi vel parochi licentia, secundum varias dioeccsum consuetudines. Porro fcl. rec. praedecessor Noster Paulus Papa IV Fratribus Minoribus privilegium concessit, ut sacram Eucharistiam omnibus christifidelibus in eorum ccclcsiis distribuere possent, excepta tamen dic Paschalis Resurrectionis ; atque hoc privilegium a sanctae mcm. altero praedecessore Pio Papa V *per communicationem,* ut dicitur, ad omnes Regulares extensum fuit.

22. Verum, quia, secundum praecedentem Eugenii IV Constitutionem, paschale tempus, intra quod communionis praeceptum adimplendum est, a Dominica Palmarum initium habet, ac Dominica in Albis terminatur; cum exortum dubium fuisset, num licitum Regularibus foret intra praescriptum eorumdern dierum terminum sacram Eucharistiam fidelibus in eorum ecclesiis distribuere ; resolutum fuit : die Paschatis nemini distribui posse, ne illis quidem, qui intra Sanctiorem Hebdomadam paschali praecepto in propria parochiali ecclesia satisfecissent ; posse quidem Regulares aliis paschalis temporis diebus fideles in eorum ecclesiis sacra Eucharistia reficere; hac tamen conditione, ut Communione refecti scirent, non ideo se a praecepto illo exemptos esse, ut Paschalem in propria parochiali ecclesia Communionem recipere deberent. Illustria Congregationis Concilii decreta sunt quibusdam in causis, Senoncnsi videlicet, Burdigalensi ct Mechlinicnsi, quae a Nobis in nostro *de Synodo Dioecesana* tractatu *lib. y, cap. 42, num. 3* relata sunt.

4. Quoad Com· mumonem non paschalem.

23. Extra Paschalem vero Communionem, cum in sacro Tridcntino Concilio, *sess. 22, cap. 6, de Sacrificio Missae,* quae subiicimus verba leguntur : *Optaret quidem sacrosancta Synodus, ut in singulis Missis fideles adstantex non solum spirituali affectu, sed sacramentali etiam Eucharistiae perceptione communicarent, quod ad eos sanctissimi huius Sacrifcii fructus uberior perveniret,* non defuit qui ex iisdem verbis deduceret, quod certe et clare inde consequatur, ut in privatis oratoriis, quando in ipsis celebrandi Missam facultas est, distribui Eucharistia possit iis, qui Missae praesentes adsunt ; neque ad hoc praestandum ullo particulari induito opus sit. Super huiusmodi quaestionis capite Nos *in nostra Institut. 34, § 3,* disseruimus, inter eas, quas tum, cum Bononiae resideremus, Ecclesiae illius Archicpiscopatum gerentes, publicavimus, quas quidem institutiones cum italico sermone edidissemus, postea Romae latine redditae atque impressae sunt. Ibi autem expositam paulo ante opinionem retulimus; verum aliam esse subiunximus, quae Episcopi licentiam requirit, ut qui domesticum oratorium domi habet, dum Missae in eodem interest, communicare possit. Huiusmodi opinio tum bono rerum ordini, tum romanae etiam consuetudini, sive praxi, cohaerens nobis visa est ; ac proinde ordinavimus, ne in privato oratorio recipi communio posset ab iis, qui in eodem Missae intersunt, quam vel saecularis sacerdos, vel sacerdos regularis celebraret, nisi vel nostram, vel generalis Vicarii nostri licentiam obtinuisset.

24. Neque etiam in praesens voluntas Nobis aut ratio est, cur ab hoc systemate recedamus. Siquidem, cum nos in magna illa controversia, super Communione illis distribuenda, qui Missac praesentes cum sint, eamdem petunt, quae aliquot ab hinc annis in Italia exorta fuit, post-

quam Tridentini Concilii verba retulissemus,, atque eorum zelum commcndasscmus, qui inter sanctae Missae celebrationem Communionem recipiunt ; ecclesiasticos quoque pastores excitavissemus, nc Eucharistico cibo illos fraudarent, qui eiusdem famelici forent; cum, inquam, animadvertissemus, ciusmodi circumstantias dari posse, in quibus vel temporis vel loci ratione Episcoporum prudentia opportunum factu existimet, sacram Eucharistiam etiam illi, qui Missae interfuit, minime distribui; eo magis quod, iuxta praesentis temporis disciplinam libera eidem facultas pateat, ut camdem alio loco atque alio tempore recipere possit ; ordinavimus, ut in ho: debita proprii superioris praecepto obedientia praestari deberet ; cui qui morem gerere rccusassct, nimis manifestum indicium praebuisset, quam parum animo dispositus ac paratus esset ad altaris Sacramentum recipiendum; quemadmodum in litteris nostris, quarum initium est *Certiores effecti,* ct quae in Bullario nostro r. *i,* n. *64* leguntur, videre est.

Coodotio. 25. Atque haec sunt, Venerabiles Fratres, quaccumquc in cncyclica hac epistola nostra vobis exponere opportunum existimavimus, a quo quidem satis intclligetis, quod legendis ct considerandis Apostolicis Litteris concessionum oratorii, decessorum nostrorum decretis, harum congregationum resolutionibus, quae a nobis etiam in praesentia confirmata sunt, nullus amplius litibus ct controversiis locus reliquus sit.

!VXJc*«th£ S. C. S. Officii *24. Februarii 1752.* — In 'chneuSc!·Mm C°n8rc8· Generali *etc.* coram SSrtio D. N. Benedicto div. prov. PP. XIV ac Elbis *etc.* proposita fuerunt, loco casus, nonnulla dubia a S. C. dc Propaganda Fide ad S. Officium remissa, ct exposita per R. P. D. Archiep. Antibarcnscm circa quamdam processionem, quae in cius dioecesi fieri solet in dic solemnitatis Corporis Christi a catholicis unitim cum graccis schismaticis, ct defensam in scriptis pro licita a quodam parocho Nicolao Giorga, cuius opinionem ipse Archicpiscopus reprobavit ; nec non votum P. Bianchi Ordinis Min. Observ. Consultoris S. Officii super discussione corumdcm dubiorum ctiurmatum. SSrhus D. N. PP. praedictus, antequam DI). Consultores ab aula discederent , cum assueta s ia amplissima eruditione ac profunda doctrina, in casu proposito docuit, Romanam Sedem, statutis a se legibus, atque consuetudinibus ita inhaerere, ut ab illis numquam abduci patiatur, nec a contraria quidem aliquorum doctorum opinione. Quamobrem, etiamsi theologorum plerique tueantur matrimonium ratum non consummatum esse dc iure divino indissolubile, quia tamen canonicae leges ct ecclesiastica consuetudo stant in oppositum, prupterea Rom. Pontifex in quibusdam casibus ita devenire potest ad matrimonii rati non consummati dissolutionem, ut si quis theologorum assereret, non convenire Romano Pontifici hanc potestatem, redargui utique dc audacia mereretur.

De comment cilione ia nit: i cura cx· communiatis

Ad ncgocium deinde communicationis in divinis cum excommunicaris descendens, docuit Romanam Sedem hunc perpetuo morem servasse, ut nimirum, praeter publicos clericorum percussores, non alios iudicaret vitandos, quam quos tales, idest excommunicatos, post legitimum iudicium sententia publica declarasset. Hinc SSrîius sermonem instituit de celebri interdicto Siciliae, quo vigente non deerant in Urbe qui contenderent et instarent, ut nonnulli violatores Interdicti declararentur excommunicari. Pro hac declaratione instabant quidem, et urgebat etiam pro eadem re R. P. D. Tcdcschi. Verum Romana ista Sedes tunc solum ad id devenit, quando ex actis legitime super hoc negotio confectis, vere constitit quinam fuissent interdicti violatores *etc.*

3. cum hereticii. Addidit praeterea communicationem in divinis cum haereticis non posse, nec debere tam facile ac tam generaliter pronunciari in omni penitus circumstantia dc iure vetitam : idque constare docuit in matrimoniis catholicum inter ac haereticum initis; idipsum demonstrari futuisse per pontificias illas Constitutiones, per quas haeretici ad Tridentinum Concilium, data incolumitatis fideiussione, invitati fuere. Ac demum animadversione dignum esse, quod sacerdotibus catholicis mandatur, ut a divinis non cessent si haeretici etiam notorii ad ecclesias se conferant; ex quibus passiva in divinis communicatio permissa dignoscitur contra sententiam Fagnani, qui in hoc erravit.

Quod pertinet ad Constit. Martini V. *Ad cvitmda* dixit non obstare quod in actis Concidi Constanticnsis non reperiatur: neque enim negare possumus Marlinum V rogatum fuisse, ut saltem ad quinquennium eam conderet: ct quod ipse Pontifex eam promulgare voluit absque ulla prorsus limitatione temporis. Addidit praefatam Constitutionem inter decretales modo recenseri : nec mirari quisquam debet, supposita quandoque legem adoptari, tum maxime, cum reperta fuerit proficua, rationi consona, ct ecclesiasticae disciplinae conformis; monuit propterea omnes, ad quos suffragium, scu votum facere pertinet, ut in scribendo moderatae criticae leges non praetergrediantur.

he graccis E pheoporum lati norum luriUi· elioni 'ubiccti».

Descendit postremo SStîius ad sermonem super graccis, ac mirabili eloquentia docuit, quod ubi Galli atque Veneti Constantinopolim parta victoria occuparunt, Innocentius ΠI non sapientia minus quam sagacitate et dexteritate clarus, statim de Patriarcha latino voluit providere, inaugurato Morosino. Ex tunc grncci omnes Episcopis latinis parebant, et res erant non modo pacatiores , sed etiam puritati reli-

gionis propinquiores. Excrescentibus interim supra latinos graccis, postularunt isti peculiarem suae gentis habere Pastorem, sive Episcopum. Pius II, ac Leo K graccorum votis annuerunt ; ct cx tunc, sublato iugo crcctaquc cervice, schisma fovere audacter coeperunt ; ct divini cultus puritas maculari coepit ac foedari· Adesse voluit, ac mederi hisce malis Pius IV, graccos ad tramites ab Innocentio III praefixos revocando: sed graeci Pii II, ac Leonis X constitutionibus freti, Pium IV detrectarunt audire. Ubi ergo proprios Episcopos licuit graccis habere, cx tunc factum est, ut in locis dominio praesertim Veneto subditis, ct Episcopus latinus, et Episcopus graccus schismaticus reperiantur. Inter ipsos non modo civilis, sed etiam in divinis conversatio, sive communicatio inducta est. Qua de re memoravit celebrem processionem Corcyri fieri solitam in solemnitate Corporis Christi, in qua gracci ac latini bini incedunt, dexteram istis, laevam illis manum tenentibus, ac postremo hinc ad dexteram Archiepiscopus latinus, inde ad laevam Episcopus graccus incedit. Soleinnis iste ac permixtus incessus displicuit R. P. D. Quirino, quo tempore Corcyrcnsi praeerat Ecclesiae, utque rem sub oculos Romam Pontificis poneict, in tubula publicam mox descriptam supplicationem depictam Romam misit, quae diu in Quirinali Palatio servata est, nunc in Arce Castri Gandulphi aptiorem locum occupat. Hinc petiit, ut Romana Sedes solemnem hanc supplicationem inhiberet. Verum responsum illi fuit, quod si cx hac prohibitione damna, turbationes, et alia mala prudenter timeri potuissent, tolerari potius, quam inhiberi posset. Hinc SSrtlus iterum deduxit, hanc cum schismaticis communicationem non posse omnino, et in omni eventu
deqM°nuncegi· conclamari prorsus illicitam. Exinde vero di-
m uJendi,nal,d inlss's consultoribus, ct auditis votis Erïiorum decrevit scribendum ad Archiepiscopum Antibarensem cum laude omnium a sc gestorum pro impedienda communicatione schismaticorum cum catholicis in solemni processione SSrfii Corporis Christi, cum talis communicatio sit in divinis, ct proinde dc genere prohibitorum; quod idcirco inhibeat parocho Nicolao Giorga etiam sub poena privationis parochiae in casu inobedientiae, ne audeat schismaticos admittere in relata processione. Quatenus vero ab huiusmodi provisionibus rite capiendis oriri possent gravissima scandala, ct ciusdcminct Archiepiscopi perturbationes, ac persecutiones in cius persona, ct forsan etiam, quod absit, expulsio, pro sui arbitrio ct prudentia se gerat, ac dissimulet, ad peiora mala vitanda.

385

b« caeremonia *Ckeo-Larif* in nuptiarum edebntione.

Instr. S. C. de Prop. Fide ^75J(ad Vtc. Ap. Rjmkisi Oкικvγ.) — I dubbi proposti da V. S. a nome di tutti i missionarî di cotesto Regno sopra alcuni impedimenti dei matrimonio stabiliti dalle leggi e dalle consuetudini dei medesimo Regno, essendo stati esaminati, e discussi nella Sagra Congregazionc del S. Offizio, ella e stata di sentimento, in quanto al primo, non essere spedienie entrare nella discussione, o risoluzione del fatto, cioc se la ceremonia *Cheo Lang* sia o no necessaria seconde le leggi e lc consuetudini di coteste regioni alla validité del matrimonio, cosicchê la mancanza di essa costituisca o no impedimento dirimente appresso cotesti popoli, ma lasciando da parte questo dubbio di fatto, e considerando, che qualunque sia la potest! de' Principi infedeli ncllo stabilire tal sorta d' impedimenti nc' matrimoni de' loro sudditi infedeli, come contratti civili, non possono i Principi laici, molto meno infedeli, costituire impedimenti dirimenti ne' matrimoni cristiani, i quali vestono le ragioni di Sagramento, ma lo stabilire gli impedimenti dirimenti appartiene unicamcntc alfautoriU della Chiesa, cui privativamente spetta giudicare dell' idonea materia del Sagramento, la quale nel matrimonio c il contralto; non puo approvare, ne tolleraxe, chc la delta ceremonia sia considerata da fedcli come necessaria alla validité del matrimonio cristiano, e che la mancanza di essa si abbia da loro come impedimento dirimente, ma nullalimeno per non esporre i matrimoni de' fedeli contratti secondo il rito della Chiesa al pcricolo di esscr violentcmentc disciolti dai giudici c magistrali gentili per lo difetto della ceremonia *Cheo Ling,* ordina a V. S., chc avverta i missionarî parrochi, che nclle occorrenze, chc i cristiani voglian contrarrc matrimonio, prima di contrario legittimamenle dinanzi al parroco o sacerdote missionario, facciano loro adempierc la detta ceremonia, con ammonirli perô, non essere questa necessaria al valore dei matrimonio. Ma 1'adempimento di essa essere spedienie a schivarc le odiositl de' gentili con accomodarsi alie loro leggi civili. Ma nel caso chc il matrimonio fosse stato legittimamenle contraito secondo il rito della Chiesa senza la riferita ceremonia, dovranno avverlire i coniugi che la mancanza di quella non rende loro lecito sciorrc il matrimonio, e passarc ad altre nozzc ; che anzi le seconde nozze vivente Γ uno dc' coniugi sono nulle e adulterine.

Praefata caeremonia nil officit validitati main, momi chriiiiani.

In quanto al secondo dubbio, per le medesime ragioni, non puô approvare, o tollerarc, che ne' matrimoni cristiani Γ impedimento dclla consanguinity in linea laterale ne' consanguinei disccndcnti dai maschi si stenda tino al decimo grado; ma avendo la Chiesa nel Concilio Lateranense per gravissime ragioni, ristretto questo impedimento tanto ne' consanguinei procedenti da maschi, quanto ne* consanguinei propagati per feminine sino al quarto, vuole, che

Reprobatur ex. tenaio impedimenti conaanguimtatit usque ad decimum gradum.

in questi gradi solamente, c non altro, tanto ncgli agnati, come ne* cognati abbia luogo nci matrimoni de* fedeli Γ impedimento dirimente della consanguinity Ma nulladimeno, sc comodamente, e senza pcricolo Jell'anima possono i cristiani astenersi dal contrar matrimonio con quelli, che per via di maschi son loro lateralmcntc consanguinei dentro il decimo grado, potranno astenersene non perche sia loro vietato il contrar con questi matrimonio, ma perché accomodandosi ai costumi di quel Regno non recheranno ammirazione a que* popoli gentili. Ma debbono perô avvertirc i cristiani, che in qualunque grado di consanguiniU dopo il quarto, c dentro il decimo contraggono le nozze coi consanguinei propagati per maschi, il matrimonio è valido; siccome il matrimonio tra consanguinei propagati per femmine non è valido sino al quarto grado.

De impedimento a amm. ex locta 00 propinquo· ram mortem.

In quanto al terzo dubbio riguardante Γ impedimento del lutto, cioi la proibizione di cotesti Regni di contrar nozze nel tempo determinato per la morte de' genitori, de' mariti, de* fratclli c di altri propinqui, non puô approvarc, che questo tempo serva d' impedimento dirimente alie nozze de* cristiani; contuttociô per non scandalizzare i gentili, e far loro credere, che i cristiani inancassero al dcbito della natural picti e gratitudinc verso i genitori, i fratelli e altri propinqui, potranno i missionarî prescrivere a que' cristiani un tempo discreto per questo lutto rispettivamente secondo i gradi di propinquità, che aveano coi defunti, cd in questo tempo esortaili ad astenersi dalle nozze, le quali nulladimeno contraite dentro questo tempo non sarebbero nulle. Quando perô in questo lutto intervenisse qualche superstizione di cotesti popoli gentili verso i loro defunti, per la quale nel tempo di esso venissero interdette le nozze, non dovrcbbe tal lutto, ne il tempo per qucllo prcscritto in alcuna maniera osservarsi dai cristiani. Questi sono i scntimenli, c le risoluzioni della Sagra Congrcg. dei S. Odizio, le quali V. S. dovrà esser contenta di parteciparle non solamente ai missionarî del suo vicariato, ma anche a Monsignor Vic. del Tonkino Occidentale, acciocchè da qucllo similmente siano comunicate ai missionari del suo distretto.

386

«r» d<fu®cirx

Instr. S. C. de Prop. Fide *14. Ian. 1753* Puxk. Ohikxt.) — I dubbî proposé da V. S. concernenti 1c *Permissioni Ales-Sandrine* colle rispostc dei missionarî di cotesto suo Vicariato csscndo stati letti e considerati da questa Sagra Congregatione, ê restatu essa maravigliata, che dopo la chiarissima disposizione della Costituziunc di Nostro Signore Benedetto XIV quo *singulari,* dalla quale ere-deva esscrc stata atfatto tolta c troncata ogni occasione di dubbio o di contesa sopra i riti di cotesti popoli gentili verso i loro progenitori defunti, o contenuti nelle condannutc permissioni di Monsignor Patiiarca Alessandrino, o rifcribili alie medesime, siensi nondimeno eccitati costi nuovi dubbî, c quello, che più importa, siensi propostc risoluzioni a/fatto contrarie allo spirito della rnedesima Costituzionc. Per la quai cosa questa Sagra Congrcgazione colfapprovazionc di Nostro Signore ha stimata cosa necessaria senza rispondere a tutti i dubbî in particolare, (cosa che potrebbe somministrare occasione agli spirit! inquieti d' eccitar nuovi dubbî sopra le risoluzioni, chc si dessero), dichiurarc a V. S. cd a cotesti missionarî la mente espressa della S. Sede Apostolica, acciocchè questa dichiarazionc serva di rcgola per la retta intclligenza ed osservanza dcllc Costituzioni Apostoiiche emanate sopra glx acccnnati riti.

Fa dunque intendere a V. S., ed a tutti cotesti missionarî del Tunkino esscre stata sempre mente délia Sedc Apostolica, c luttavia csserc, che gli opérai cvangelici armati di zelo e di vigorc apostolico adoperino lutte le forze per sradicare alfatto dai novelli cristiani tutti i riti c le ceremonie di cotesti popoli infedeli verso i defunti progenitori. Non aver essa mai tollerato, nè tolicrarc al présente sotto nome di culto civile alcun atto in ispêcie di quci riti c di quegli ossequî, o contcnuti nellc condannate permissioni, o inducibili aile medesime, i quali sono usati da cotesti popoli gentili verso i defunti. Tutto qucllo chc si praltica da cotesti gentili in culto dei loro progenitori e propinqui defunti, a riserba degli oflîcî délia naturale pîctà consistenti ncl sottcrrarc o collocar ne' scpolcri i loro corpi, o degli ossequî civili consistenti nel ritenerc a memoria della postcrità le loro immagini, c le insegne dei magistrat! civili che eseguirono vivendo, e nello spiegare in epigrati domcstichc o pubblichc le loro gesta e i loro uflicî, debba tenersi corne superstizioso, o per lo meno come gravemente bospetto di supcratizionc, c per conscguenza in nessuna maniera pratticabile dai cristiani. Esscr nientedimeno lecito ai cristiani verso i fedeli defunti usare tutti quegli ossequi c quelle ceremonie, che sccondo il costume c il rito délia Chiesa Cattolica sogliono dai cristiani prattiCarsi verso i defunti trapassati ndla comunionc della stessa Chiesa. Nessuno perô di questi cattolici riti potersi pratticar dai cristiani verso i defunti gentili. Nci funerali dei fedeli defunti non doversi ammettere i gentili, acciocchc non credano, che da noi sia dato quel culto ai nostri morti, che essi prestano ai loro défont!, e se comodamente non si possano cscludcrc, debbansi quelli istruire quai sia la picta della Chiesa verso l'anime dc* morti. Richie-

Quid attendendum In fidelium J e tu netorum eicqmit.

derc la stessa Sede Apostolica da tutti i missionarî l'csaiiissima osservanza in tuito, c per tuito alla Costituzionc *Ex quo singulari,* cos! chc non voglia tollcrarc alcuna cosa, la quale, o si contenga nelle condannatc permissioni, o a quelle sia rifcribilc. Finalmcnte questo essere 10 spirito dcllc Costituzioni Apostoliche emanate sopra i riti chines!, al quale spirito debbono i missionarî conformarsi com: regola della loro condotta nella guida di cotesti novelli cristiani.

Pt prohibitione n'atffl lupcrati-iowmn micioi pocniteates coo-kmni admoner-t omnino Je-Het.

Ma in quanto alla controversia insorta tra i missionarî di cotesti Rcgni, sc debba il confessore ammonite c istruire i penitenti, che ignorano invincibilmcntc la proibizionc d'alcuni riti superstiziosi, o la condannazionc delle Permissioni Alessandrinc, quando prevede, che ammonia ed istruiti non saranno per cmendarsi c continueranno negli atti superstiziosi, oppurc debba lasciargli nella loro buona fede ; considerando la Santit! di Nostro Signore che l'abbandonarc cotali ignoranti nella loro ignoranza circa i casi, di cui si traita, non solo è un chiudcr la porta ail'osservanza uniforme delle costituzioni Apostoliche in tutti cotesti cristiani, ed un eludere le premurc délia Santa Sede, che sieno notificatc a tutti i cristiani le suc dichiarazioni circa detti riti; ma chc in oltre il pretermetter quest' istruzione ritorna in grave scandalo de' gentili, e in pregiudizio pubblico del nonxe Cristiano in cotesti Regni: pcrciô dichiara che scbbenc in alcuni casi, dove non si traita dell' ignoranza dei primi principi della nostra santa fede, o dcllc cose, chc son necessarie a sapersi du tutti per conseguimcnto dell'eterna salute, ma dell'ignoranza di altre cose, la cui scienza non appartiene ai principi della nostra santa religione , e dove il lasciarc nella loro invincibile ignoranza i penitenti non apporta scandalo, ne rcca pubblico danno, anzi giova per ovviarc a qualche scandalo, possano i confessori prctermctterc Γ istruzione di cotali penitenti ignoranti, quando prevedono, chc non sia per apportai alcun frutto la loro ammonizione ; contuttociô nel caso présente non puô aver luogo questa dottrina, trattandosi d'ignoranza riguardante il primo precetto del decalogo circa 11 culto d'un solo Dio, al quai culto s'oppone ogni alto di superstizione tendente all* idolatria , c trattandosi inoltre di permcttcrc una prattica contraria alla purit! della religione, c difforme dagli altri cristiani con scandalo dcgli infcdcli, c chc perciô debbano i confessori, o i missionarî ammonirc e isrruirc non solamente i penitenti, ma chiunque altro Cristiano, che ignori invincibilmcntc la proibizionc dei riti superstiziosi, c la condannazionc dcllc Permissioni Alcssandrine, ancorche non sperino frutto daU'ammonizione; mentre l'istruirc cotali ignoranti c un debito dell'ullicio dcgli opérai evangelic! ingiunto ad cssi dalle stesse costituzioni Apostoliche, chc proibiscono Γ uso delle dette permissioni; c il non riportar frutto dalle ammonizioni deriva unicamente dalla colpcvole pusillanimité di tali cristiani, i quali da nessun timore di danno temporale possano essere scusati dall'uso dcgli atti superstiziosi. Dover! pertanto V. S. notificarc a Monsig. Vicario Apostolico del Tunkino Occidentale questa dichiaratione della S. Congr. acciocche la notifichi ai missionarî del suo Vicariato, aflinchè tutti si uniscano a stabilire una prattica conforme in tutti i cristiani.

Nefas chncliani* gcntiliom contiviit ob defunciorum memoriam inlcrette.

Cos! in quanto al dubbio singolare, se possano i cristiani per causa urgente intervenire ai conviti, chc si fanno dai gentili in occasione di celebrar le memorie dei loro defunti dopo i sagrifici, e l'oblazione dei cibi fatta ai defunti medesimi, e mangiare insieme coi gentili anchc i cibi offeriti, non intervenendo perô essi cristiani ne a* sagrifici, ne all'oblazioni : La Sacra Congregatione considerando chc i sagrifici, lc oblazioni, c i conviti, in cui i gentili onorano le memorie de' loro defunti si fanno da essi per modo d'una stessa azione mangiando in essi conviti anchc i cibi offeriti, e chc pcrciô tali conviti hanno una necessaria relazionc alie offerte superstiziose, non puô tollerare, che i cristiani per qualunque urgente causa intervengario agli accennati conviti, per non confcrmarc colla loro présenta gl'infedcli nella loro falsa crcdcnza, c nei riti superstitiosi verso i defunti. Ordina perciô, cd incarica a V. S. cd al Vic. Apostolico dei Tunkino Occidentale c missionarî di cotesto Regno che onninamente proibiscano ai cristiani rispettivamente soggetti alia loro cura Γ intervenire ai dctli conviti. Dover! pertanto V. S. notificare al sopradetto Vicario Apostolico queste determinationi della Santit! Sua, non dubitando essa punto, chc tanto V. S., quanto i missionarî coopereranno coi loro zelo alie sue sante intentioni, per render pura c incontaminata da ogni macchia di superstitione codetta novella cristianit!, attendendo più alio spirito dclla Santa Sede manifestato nelle Costituzioni Apostoliche, che alie vane sottigliezze di alcuni, che vorrebbono oscurarnc Γ intelligcnza, c dcludcrne l*esatta e semplicc osservanza. — *Die 14 lanuar· ann. 1733 Sanctissimus* (Bened. XIV) *Instructionem hanc approbavit.*

387

Litt. Ap. Bened.PP. XIV *26 lan. 1753* (ad Vicarios Apost. Indiarum Oribnt altum). — Consulitur regimini Vicariatuum, obitu Vicarii Ap. vacantium.

Ex sublimi hac Sacrosancti Apostolatus spccula, in qua per ineffabilem divinae bonitatis abundantiam plane immerentes praesidemus, impositam imbecillitati nostrae omnium Ecclesiarum solicitudinem, et omnium animarum lesu Christi Sanguine redemptarum procurationem assidue cogitantes advigilare ac providere

adnitimur, ut opportunas apostolicac charitatis potestatisque nostrae partes in regionibus praesertim et provinciis ab Europa tam longe dissitis, quoad Nobis integrum est, desiderari minime patiamur. Quoniam autem non sine gravissima Pontificii animi nostri molestia accepimus saepe accidisse aliquem scilicet ex Vobis Venerabiles Fratres, istarum Indiarum Orientalium Apostolicis Vicariis, Episcopali titulo ct charactere insignitum, sed sine Coadiutore cum futura successione viam universae carnis ingressum ad repositam in Coelis coronam apostolicis laboribus paratam evolasse, ac neminem qui ordinariam pro defuncto Vicario Apostolico jurisdictionem exerceret, repertum aut deputatum fuisse: hinc est, quod omnibus ct singulis Vicariis Apostolicis huiusmodi iniungtmus ct mandamus, ut qui neque Episcopum Coadiutorem cum futura successione, neque Vicarium ex clero sive sacculari, sive regulari Generalem habent, statim atque ad unumquemque eorum praesentium nostrarum litterarum certa notitia pervenerit, deputent Vicarium ex clero sive saeculari, sive regulari Generalem, habilem tamen atque idoneum, qui eveniente cuiusvis Apostolici Vicarii sine Coadiutore cum futura successione obitu, tanquam Apostolicae huius Sanctae Sedis Delegatus teneatur assumere et obire regimen et gubernium Apostolici Vicariatus usque ad captam eiusdem Vicariatus Apostolici huiusmodi possessionem a novo Vicario Apostolico, quem eadem haec Sancta Sedes constituerit, uut usque ad quamcumquc aliam ab ipsa Sancta Sede ineundam ordinationem. Porro Vicario Generali huiusmodi per Apostolicum quemque Vicarium sibi, ut praemittitur, deputando Nos earumdem praesentium tenore nunc pro tunc Apostolica auctoritate noslra concedimus ct tribuimus omnes ct singulas facultates perpetuis futuris temporibus valituras, quae Vicariis Capitularibus cuiusvis Cathcdralis Ecclesiae, Sede vacante, inesse et de iure competere dignoscuntur. Praeterea eidem Vicario Generali, post tamen Apostolici Vicarii obitum, concedimus pariterque impertimur usum et exercitium earum facultatum, quibus utebatur ct gaudebat, dum viveret, defunctus Apostolicus Vicarius Episcopus, iis dumtaxat exceptis, quae requirunt Ordinem et characterem Episcopalem, vel non sine sacrorum oleorum usu exercentur. Quandocumquc vero necessitas urgeat, saepedicto Vicario Generali potestatem etiam indulgemus et damus consecrandi Calices, Patenas, et Altaria portatilia, cum sacris oleis omnino ab Episcopo benedictis. Itaque. Venerabiles Fratres, ex Apostolicae providentiae auctoritatisque nostrae ratione, maxime ad procurandam salutem animarum consentanea, a Nobis suscepta, atque unicuique vestrum praecepta, animadvertite, quanta sit apostolici muneris unicuique vestrum iniuncta cura, atque eapropter satagite ut per assiduos labôrcs, vigilantiam pastoralem, solicitudincmque contendatis ne quispiam christitidclium vobis commissorum, ct dc quibus ratio supremo Pastorum Principi aeterno ludici reddenda est, pereat ; sed potius, ut omnes aeternam salutem consequantur, ut vobis merces vestris meritis debita a iusto remuneratore Deo tribuatur. Nos interim coelestis praesidii auspicem Apostolicam Benedictionem, in populos etiam vestrarum dioecesium vel provinciarum redundaturam, Fraternitatibus vestris peramanter impertimur.

Vi«ni App jcpuicnr Vic·· pCfl COriun ODI n>mr<<iocn µ ·

cto Vicario Generali amplae (icalu* (ct tnbuoiiur,

Decr. S. C. de Prop. F. 70 *April. 1753.* — Ad tollendas nonnullas corruptelas inductas Smyrnae, et in oppidis finitimis praesertim in celebratione Missarum :

Inhibetur ctk bratio Mtiue t domibui laita lleorum.

t. S. Congregatio, si SSrîio placuerit, omnino prohibet sacerdotibus missionariis tam saccularibus quam regularibus cuiuscumque Ordinis et Instituti, etiamsi indigeant speciali mentione, celebrari Smyrnae Missas in privatis domibus et in domiciliis ubi consules schismatici ct haeretici commorantur.

Facului brandi, tempori pcitit.Miiund domibui catb&i eorum.

2. Tempore pestis permittit Missae celebrari in privatis domibus, dc licentia tamen Vicarii Ap., decenti loco, et per ipsum Vie. /Xp. approban lo, ubi neque iu laei, neque schismatici ct haeretici commorentur.

Id iero probetur io th in·ibu», etiam i». lirmitattu

3. Prohibet celebrari Missas in aedibus privatis, etiam ex causa infirmitatis, cum minus incongruum sit infirmos sine Missa persistere, quam quod sacrosanctum Sacrificium ex indecentia iniuriam patiatur.

. Eicepiio ™ loci» Bbl no' M aunt ecdcilit neque ncellip» blica.

4. In singulis oppidis, ubi nullae ecclesiae neque sacella publica existunt, duae Missae tantum diebus festis, habita prius licentia Vicarii Ap., celebrari possint in domo alicuius privati in qua nulli degant tureae, iudaci, schismatici ct haeretici ; ac locus, in quo Sacrum peragi debet, sit decens, et ab omnibus domesticis usibus liber, ab eodem Vie. Ap. visitandus ct approbandus.

Prohibentur mitaionarii a tmalicot ad ac- cktlat lavHirc.

5. Caveant omnino missionarii, sub poena suspensionis a divinis ipso facto incurrenda, cum festivitas aliqua celebratur, consules schismaticos ad ecclesias invitare, et illis introeuntibus aquam benedictam porrigere, ac quodeumque honoris signum in ecclesiis exhibere ; ct P. Dominicus a Belvedere (missionarius) accedat ad Urbem ut se iustificet.

"ρΩ coniultslmerti. d!ur*

6. Denique interdicit missionariis S. Congregmionis exercere in posterum absque eiusdem facultate munus capellani in sacellis consulum catholicorum. — Dic S Iulii 1753 relato supradicto decreto... SStîio D. N., Sanctitas Sua benigne approbavit mandavitque ab omnibus ad quos pertinet inviolabiliter observari.

389

s c· S· Officii i0 Maii Z7H (Miss. Te-
as acatbolid*. MOS IM PeLOPONMBSo). — I. An liceat Catholici* latinis concedere vel permittere ut in eorum ecclesiis Missam celebrent presbyteri graeci ritus schismatici ct haeretici, atque hos admittere in funeribus catholicorum defunctorum.

2. An liceat catholicis graeci ritus non habentibus catholicam ecclesiam eiusdem ritus communicare in divinis cum graccis schismaticis ct haereticis.

3. An liceat confessariis vel sacerdotibus latinis administrare Sacramentum Poenitentiae graecis catholicis communicantibus in divinis cum graccis schismaticis.

R. Ad i. Ad primam partem dubii: Non licere : maxime cum Patriarchae Constantinopolitani commemorationem faciant, ct festum celebrent infamis Palamas. Id enim perinde est ac consentire eorum haereticis ritibus, ct communicare cum eis in eorum sacris, schismatico ct haeretico furfure pollutis; aut saltem occasionem praebere catholicis, ad latinas intervenientibus ccclcsias, communicandi cum haereticis in divinis rebus, aut ad minus scandalum concipiendi. Quo vero ad secundam partem eiusdem dubii, quatenus schismatici comitantes funera catholicorum *meram praesentiam materialem* exhibeant, causa honoris civilis erga defunctos, non sc immiscentes precibus ac ritibus catholicis, quibus mos est funera efferre, ct defunctos ad scpulchrum deducere : tolerari posse ; quatenus vero in illa functione *proprios ritus adhibeant,* vel nostris se immisceant : non licere, nec esse permittendum.

A<1 2. Non licere, quia in casu proposito confugere possunt ad ecclesiam catholicam latinorum, ct in defectu sacerdotis catholici ritus graeci, a sacerdotibus latinis Sacramenta suscipere.

Ad 3. Non licere extra casum extremae necessitatis.

Pro maiori vero instructione eiusdem missionarii, aliorumque missionariorum transcribi mandavit (S. C.) id quod SSrîtus ad materiam docuit in cius Tractatu dc Synodo Dioecesann *lib.* 5(1), *cap.* 5, *ibi:* < Et nihilominus ca est mi» sera nostrorum temporum conditio, ut multis > in provinciis, in quibus haereses aut dominan» tur, aut grassantur impune, duram catholici > subeant necessitatem cum haereticis convcr» sandi ct familiariter agendi (2). Verum quam> vis iuxta praesentem disciplinam inductam » a Martino V in celebri Extravagant. *Ad cvi*> *tanda,* dc qua nonnulla inferius, liceat catho» licis cum haereticis, modo non sint expresse » ct nominarim denunciati, libere conversari, ct > cum iisdem communicare in rebus mere pro» fanis ct civilibus ; non idcirco tamen arbi> trari d:bent catholici, fas quoque sibi esse > cum iisdem haereticis consortium habere etiam » in rebus sacris ct divinis. Siquidem Paulus V » post maturam rei discussionem, neutiquam > licere definivit catholicis Regni AngJiae hae» reticorum templa adire ritibusque intéresse, » quos inibi exercent, uri legere est in duobus > decretis ab eodem Pontifice editis, uno sci> licet anni 1606, altero anni 1607, quae refe> rumor a Cardinali I.aunica *in 3 Sententiar. » part. 2, torn. 3, disput.* St, *artic. g, § 4, » num.* 292. Haud equidem ignoramus, non > deessc theologos ab omni culpa absolventes > catholicos, qui cum haereticis ct schismaticis » nominarim non denunciatis, communicant in » divinis, atque etiam Sacramenta ab iisdem » recipiunt, dummodo hae simul concurrant > rerum circumstantiae: primo scilicet, ut ad » praedictam communicationem catholicos adt> gat gravissima et urgentissima causa; sccun» do, ut haeretici aut schismatici, a quibus » Sacramenta exposcunt, sint valide ordinati, et » sacra administrent ritu catholico absque ulla > admixtione ritus damnati ; tertio, utcommu> nicatio cum iisdem in divinis non sit externa » protestatio falsi dogmatis, qualis erat ingres> sus in protestantium ecclesias, cum catholicis » Angliae illud inhibuit Paulus V, ideo quippe » regis edicta omnes adire iusserant haeretico> rum templa, ut tali pacto se cum protestantibus sentire faterentur ; quarto demum, ut » catholicorum cum haereticis communicatio > in divinis nulli scandalum ingerat. Verum in » primis praedicta theologorum sententia suos » habet adversarios, neque ab omnibus admit» titur tamquam in praxi secura : deinde, ca » etiam admissa, cum omnes enumeratae cir» cumstantiiic simul ct coniunctim adesse dc> beant, ut catholicorum cum heterodoxis in » rebus sacris societas omni vacet culpa, quem» admodum docent Silvius *in part. 3 Sancti » '/hornae, tom. 4, quaest. 24, art. 6, quaesi. 3, » conci. 3.* Cardinalis De Lugo *De Fide, dis» put.* 22, *sect. t, num. /r.* Thomas a lesu > *Tractatus de omnium gentium salute procu> randa, lib. S, pari.* 2, $ *4, vers. :* Sed maior ■ rum Basilaeensis ct Lateranensis, nonnihil relaxata » fuerit disciplina in eo quod pertinet ad conversandum, ■ atque etiam in divinis communicandum cum haere■ ticis, qui tolerantur ct expresse denuntiati non sunt ■ tamquam vitandi, ut fuse Cabassut. in *Theoria et • Praxi luris Canon, lib. j, c. it n. J et seq.,* non » idcirco tamen arbitrari debent catholici *etc. ».*

(1) *Lib. 6* in altera editione, in qua nonnulla ipse Pontifex auctor variavit.

(2) Quae immediate sequuntur nonnihil immutata in praedicta nova editione prostant; ibi. «Quamvis » autem per Canoncm Concilii Constanticnsis a Mar« tino V approbatum, qui incipit *Ad evitanda,* quique « in suo semper vigore permansit, non obstantibus • contrariis subsequentibus constitutionibus Concilio-

> est difficultas *(pag. 556).* Cardinalis Albitius
» *De inconstantia tn Fide cap. rS, num. 30,*
» *ct sejq* Cardinalis Gottui *in 2. 2. Sancti*
» *Thomae, quaest. 4» dub. 6, $ 3, num. 2, ct*
» *auacst. 7. De infidelibus comparate ad Ji-*
» *deles, dub. 3, § 2;* idcirco fere impossibile
» est usuvenire, ut a Hagitio excusari valeant
> catholici sese in rebus sacris cum haereticis
» ct schismaticis admiscentes. Quamobrem Sa-
» erae Urbis Congregationes, Sancti Officii vi·
> delicet et de Propaganda Fide, illicitam sem-
» per reputarunt communionem, de qua est
> sermo, doctamquc concinnarunt Instructio-
» nem, Nobis in minoribus tunc degentibus,
» qualemcumque nostram operam navantibus,
» ad missionarios, cum opus fuerit, transmit-
• tendam, ubi rationes expenduntur, propter
» quas, vix unquam acci 1ère potest, ut in praxi
> sit innoxia catholicorum cum haereticis com·
> municatio in divisis ».

390

îɔc abfolttbone • catib·· Lpi* icopo reacnrati·.

S. C. de Prop. Fide *6 Augusti* /757 (C. G.). — Missionarios, gaudentes facultatibus a S. Sede concessis, non posse absolvere a casibus Episcopo reservatis, nisi dc licentia Ordinarii.

391

An pottit la· infect!· SS.Eecbinttia per ·- iamtn virgam •Jmmitirin.

S. C. S. Officii *tr Iulii 1734* (Vic. Ap. Acorria!). — Utrum SS. Eucharistiae Sacramentum administrari possit lue infectis non immediate manuum porrectione, sed oblonga aliqua virga in cuius extremitate adsit lunccula aurata ex argento, quae post infusam in os infirmi particulam igne purificetur.

R. Potranno codesti missionari rcgolarsi nellc manière ed usi altrc volte praticati nelle occasioni di peste in codesti paesi tanto frequente, purchfc si faccia colla dovuta decenza e si cerchi di scansare ogni inconvenientc chc potesse in qualsivoglia modo esporre alia irriverenza un azionc si sagrosanta.

392

[>« coacevioot cl ■·« Pillll.

Ex Allocut. Bened. PP. XIV in Consistor. *22 Iulii 1754.* — Patriarchae (Armcn.) ius, post receptum a nobis Pallium, concedendi praedictis (metropolitanis) usum pallii, restrictum est a l pallium largius ct longius crucibus rubris ut plurimum distinctum, quod est pallium graecum ; nec se extendit ad pallium latinum quod ipse a nobis recepturus est ; hoc enim ipse solus uti potest diebus ct locis praescriptis, ncc cius usum ulli alii concedere valet, cum pallii latini concessio soli Romano Pontifici reservata sit (1).

(rt In Utt. Ap. Pii PP. VI o Dec. 1783 ad Ep. • Baov-oncn haec habentur: «Pallium quod ex lana ■ contextum (est), ovis illius quam Dominus aberrantem • quaesivit mvenumque humeris suis sustulit, pellem • significat, ut Episcopus, qui Christum ipsum gerit,

393

S. Cong. S. Officii *26 Septemb. 1754, —*

1. Henricus Maria de Fleury Archicpiscopus Turonensis in Gallia nullam dispensationem circa impedimenta matrimonium dirimentia conccdcrc potest, nisi cx speciali Sedis Apostolicac indultu, quo ipsi potestas data est dispensandi cum pauperibus tantum ; quaerit an cum iis solis pauperibus dispensare valeat, qui adeo miserabiles existunt, ut labore manuum, ct industria tantum vivant. *tum* in hcuiutt dn,c,,unjl'

2. Ex hypothesi, quod cum iis dumtaxat pauperibus dispensare possit, quaeritur an dispensationes huiusmodi ipsis concedere queat pro causis dumtaxat infamantibus, scu inhonestis, etiamsi alii plures Episcopi iisdem circumstantiis easdem dispensationes pro causa qualibet honesta largiantur. Ratio dubitandi, quod Summus ipse Pontifex, a quo specialem hanc facultatem obtinent, nonnisi pro causa inhonesta cum talibus pauperibus ordinario saltem dispensat.

3. Si praefatus Archicpiscopus dispensare valeat pro causa etiam honesta, potestne dispensare pro iis dumtaxat causis honestis pro quibus ipsa dispensat Apostolica Sedes, an pro aliis quoque similibus? Sic exempli causa Summus Pontifex super impedimento consanguinitatis, scu affinitatis, dispensat cum puella quae alii viro propter angustiam loci, vel ob defectum dotis nubere non posset; possetne etiam dictus Archicpiscopus super eodem affinitatis, aut cognationis, sive carnalis sive spiritualis impedimento dispensare cum puella, quae alii viro nonnisi difficulter nubere queat sive ob causas memoratas, sive quia gibbosa est, clauda, vel alias deformis, sive etiam quia aliquis ex ipsis consanguineis in i, 2 et 3 aut 4 gradu publica infamia per sententiam indicis notatus fuisset, aut capitali poena damnatus ? trimonidiom.

4. Dcbetnc Archicpiscopus ab iis quibuscum dispensat pro causa sive turpi, sive honesta exigere non solum easdem causas, sed easdem etiam circumstantias, aut conditiones, quas in similium dispensationum largitione Summus Pontifex exigere solet ?

5. Pontificio induito quod dictus Archie- Circa facultatem diipenuadi in 3 ct 4 conun· guinitatii et affin,”nt Kradu·

» ipsius munere fungatur, atque etiam ipso habitu illud a omnibus ostendat se boni ac magni illius Pastoris • imitatorem esse, qui gregis infirmitates sibi ferendas • proposuit ».

piscopus obtinuit, datur ipsi facultas dispensandi in 3 et 4 consanguinitatis vel affinitatis gradu simplici et mixto; potestne vi huius facultatis dispensare in secundo gradu ad tertium ?

R. Placuit SSrîio Dfto N., auditis Consultorum et Cardinalium suffragiis, ad quintum dubium rescribere: *Negative;* ad quatuor vero priora *iubere ut significaretur quomodo Sedes ipsa Apostolica se gerere soleat in dispensando cum pauperibus circa impedimenta matrimonium dirimentia.* Tuum enim erit, ut ipse SSmus D. N. addidit, his iisdem uti regulis, quum delegatus a delegantis moribus et consuetudine, vel tantisper recedere, nec possit, nec debeat. Deinde subiunxit : — Sedi Apostolicae ab antiquissimo tempore in more esse non dispensandi in forma pauperum circa tertium et quartum simplicem consanguinitatis, vel affinitatis gradum, nisi vera concurrat paupertas, et aliqua ex causis inferius recensendis.

Vere autem pauperes non utique alii existimantur, quam qui adeo miserabiles sunt, ut labore manuum, et industria tantum vivant; quo fit ut dispensatio in forma pauperum non aliter a Sede Apostolica concedatur quam si de paupertate dispensandorum constet ex proprii Episcopi attestatione, et ea quidem quae exarata est iuxta Decretum Urbani VIII quod nimirum *oratores ita pauperes et miserabiles existant, ut ex suis laboribus et industria tantum vivant.*

Quia tamen illi etiam ita pauperes merito dici possunt, qui aliqua possident bona, hinc non denegatur a S. Sede dispensatio in forma pauperum, etiamsi oratores bona in capitali possideant valoris scutorum 3oo monetae romanae, si ipsi citra montes degunt; vel, si ultra montes, valoris ducatorum auri de Camera 3oo summam attingentium scutorum 5-a5 dictae monetae. Quod si bona habent ad quantitatem usque scutorum, vel respective ducatorum mille auri de Camera, dispensatio nihilominus in forma pauperum conceditur, soluta tamen eleemosyna, quae vulgo dicitur *componenda,* scutorum quatuor pro quolibet centenario ; quam SSmus memorat et vult vel erogandam esse in subsidium pauperum, vel ipsis dispensandis eleemosynae titulo remittendam, si nihilominus eorum conditione inspecta pauperes esse videantur. Amplius vero possidentibus dispensatio in forma pauperum non conceditur, sed sub altera forma /f.v *honestis* quae tamen in facultatibus concessis minime comprehenditur.

Ad causas vero quod pertinet, ob quas huiusmodi dispensatio in forma pauperum a Sede Apostolica conceditur hae suut quae sequuntur :

1. Scilicet *ob copulam* sequutam inter matrimonium contrahere volentes.

2. *Ob infamiam,* videlicet quia vir et mulier insimul conversati sunt, carnali tamen copula inter eos minime subsequuta ; et nihilominus orta est suspicio, licet falsa, quod se carnaliter cognoverint.

3. *Pro muliere viginti quatuor annorum* et ultra, quae hactenus virum paris conditionis cui nubere posset non invenit.

4. *Ob angustiam loci, seu locorum,* quia nempe vir et mulier in loco, in quo orti sunt seu in locis, in quibus ipsi orti sunt, etiam de uno ad alium se transferendo, propter illorum angustiam, virum sibi non consanguineum vel affinem paris conditionis cui nubere possit invenire (mulier) nequeat.

5. *Pro indotata :* ex quo mulier indotata existât, nec habeat rationem unde dotari possit, et vir illam sic indotatam in uxorem ducere, ac usque ad quantitatem secundum dictae mulieris qualitatem competenter ex integro dotare intendat : apponitur tamen decreto : *Et postquam dicta mulier competenter ex integro dotata fuit, ut praefertur.*

6. *Ob inimicitias :* explicatur haec causa sequentibus verbis: quod cum inter viri et mulieris parentes, consanguineos, vel allines, graves inimicitiae ortae iam sint, et ad praesens vigeant, aliunde tamen quam ex causa matrimonii inter ipsos contrahendi provenientes, et ante illius tractatum exortae ; et certum sit, quod si vir et mulier praefati invicem matrimonialiter copularentur, inimicitiae huiusmodi omnino componerentur; pro illis igitur componendis ac pro bono pacis cupiunt invicem matrimonialitcr copulari.

7. Pro *confirmatione pacis :* Causa haec ita explicatur : quod cum inter virum, et mulierem, nec non eorum parentes, consanguineos vel affines, graves inimicitiae viguerint, aliunde tamen quam ex causa matrimonii inter virum et mulierem praefatos contrahendi provenientes et ante illius tractatum exortae, et licet pax de recenti inita fuerit, nihilominus pro illius confirmatione cupiunt matrimonialiter copulari.

8. *Ob lites :* quia nempe cum inter virum et mulierem, seu eorum parentes graves lites super rebus magni momenti ortae iam sint, et ad praesens vigeant, aliunde tamen quam ex causa matrimonii inter ipsos contrahendi provenientes, ante illius tractatum exortae, et certum sil quod si vir et mulier praefati invicem copularentur, lites huiusmodi omnino componerentur ; pro illis igitur componendis, ac pro bono pacis cupiunt etc. Mac tamen expressa conditione (dispensatio conceditur) : *et facta prius litium huiusmodi hinc inde cessione, seu illarum compositione.*

9. *Ob haeresim:* Quod ipsi qui orthodoxae fidei cultores vere existunt, et sub obedientia S. R. E. vivunt, et vivere et mori intendunt, et in illis partibus, in quibus multi adsunt haeretici, non possint singulorum animos cxplo-

tun, et qui catholicam religionem vere proli· (•mur Intttnosetre,* ac propterea no coming*! eo» cum haeretici» matrimonium contrahere, uiplum etc«, addita tamen clausula '. /) dum· moda µ/r *ct mulier praefati orthodovae fidei cultorrt* rert mrtiior, *et sub obedirntia* ΛΛ\Λ\ rnua/, *viveremur el mori intendant,*

394

V i u»M S. C. do Prop. Fido ; Am. *if*\\ (C· Il. rn<> Sin,). Mnnc.um miirioibulus Pcklni µ quod In solemnitatibus lingua slnensl Ml»· Mtn celebrari permlierit; quod herl In posterum omnino piohiMur. ('aveat etiam ne In Missae Mcrltklo prece» ct cantica lingua slnensl admI iceanttir.

395

n?in..'.??..* • r.« .r». mi Const. Hcnod. PP, XIV *Hi lulii i ;,* v i. Allatae «mt nd Congregationem venorabi· Hum Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ec* cleilae Cardinalium negotiis Propagandae Fidel praepositorum litterac sacerdoti» cqiuadam, »*♦ crl· missionibus exercendi» ieputatl tn civitate lldsctac, quam vulgo /Mηoγ.µıı vocant, quae· quo ltinere quindecim dierum a lUbylonhi <11* «tat, ct mercatorum negotiationibus oil celeber rima ; quibua litteris exponendum cenorit phi* re* in Illa utbc commorari catholicos rltua orientalI', Atmenos nempe aut Syriacos qui peculiari templo carentes ad latinorum mi»· «lunariorum ecclesiam so conferunt, ubi cotum i.nerdoicM Missarum sacrllida luxta peculiate* ipsorum ritus offerunt, allasquo sacras cacto· munias perficiunt; laki autem huiusmodi s* crls Intersunt» ct Sacramenta ab lisdem sacer· dotibus suscipiunt» Indeqne occasionem arripuit quaerendi, utrum praedicti Arment ct Syriaci catholicum suum ritum observare debeant, an voto ad tollendam varietatem in ipmn ecclesia, in quam latini etiam» ut diximus, conveniunt, magis consentaneum videatur, ut Arment ct Svrlad, relicto veteri kakndtirio, novum am· plxtamuc, in lis quae pertinent ad statuenda tempora paschalis aolemnhath ct annuae Com· munlonls, slcutl etiam quadragesimae dictum· que featomm tam mobilium quam Immobl· llum î atque ulterius progrediendo, quaesivit, quatenus pi n licti» Bili krme il» et S) rlacis novum kalen larium observandum decer· natur, utrum aliis quoque orientalibus prae· scribi debeat, qui pcuiliarc quidem habent tem· pium, sed adeo angustum, ut sacri* fututio· nibus decenter obeundi* Impar deprehendatur ; ideo pie sd ecclesiam latinorum plerumque *c confer ont.

(' s, Insuper idem mlsslunarlu» praedictae (on • *·;· · grvasilonl subdidit, quod quum catholkl» orien ' *. i. talibii» umems ct syrlcdi praeceptum »it, »lic bos lciunlo dicatis n piscibus abstinere, plutei Inter lpsos rcpctiuntui, qui ld minimo obser· vant, non ullo sano adducti contemptu, sed partim naturae Iragilltatc pertracti, partlm cx eo, quod latinh catholicis aliam esso conatio· tudlnom Intuentur : Ideo non alienum videri s| facultas missionariis tribuatur permittendi, non quidem universis, sed spcclatim his aut Illis» ut piscibus utantur lelunli tempore, Ita tamen, ut nullum Inde scandalum oriatur, ct aliud pietatis opus loco abstinentiae a piscibus, subrogare iubeantur.

t. Haec, uti diximus, n praedicto missio* ? »14·,^. ^ natio proposita sunt Congregationi do Propa· gatrda l'lılo, quae dc more eadem examinanda remisit alteri Congregationi Genendis Inquisl· tionis. Habitu vero haec luit coram Nobis die ↑↑ mirtii huius antri r/5s, ct unanimi ('ardi nallum Inquisitorum consensu, responsum fuit: *nihil exrc Minor·.m.fum,* ld quod No» etiam au· ctoritate nostra firmavimus, permoti potissi· mum decreto alliis a primodlcta ('ongregatione dc Propaganda l'ilcdle h inmiarii ↑;oa edito, quod dclmlc conhrmatum et renovatum non se· mel fuit, et est huhismodl î *Kefereute /\\ P. /).*

lu^u.tliun MiArono Λ'lvη'Y.ı//<», Aucr.r fjing-rcg.irio *ui,iud,nu(pr.iecipi. /unul pr.n·· scuti decreto praecipitur, oinnibux et smpulis \(i<siouuiu Aposlulicarum Praefectis et missio'ı u iriis, nc ullus eorum iu posterum, quavis oceusione aut praetextu, audeat dispensare cum catholicis ituarumcumque n.irionnm mien· talium super iciuniis, orationibus, caeremoniis et similibus,* u *proprio earumdem nationum ritu praescriptis, et .1 Sancta Se^tc Apostolica approbatu, IYaeteiea eadem Sacra ('onprepatio censuit, non licuisse, nrc licere praefatis* c.i *thôlicis ullatenus a proprii ritus,* ‹1 *Sinda Humana 1'eclcsia ut supra approbati, consue tudine et observantia recedere, Huiusmodi au tem decretum sic confirmatum ac renovatum, Udem 1'minentissimi I\ilres ab omnibus ct sin^ ffulls praedictis Praefectis et mixuon.rrirr om· nino ct absque ulla tergiversatione observati debere mandat unt.* Quod quidem decretum re· spicit catholicos orientalis Ecclesiae, eorumquo litus ab \poMolicn Sede approbato»,* orienta· lem autem Kcclesiam omnibus notum cal qua· tuor ritibus constare, graeco videlicet, ar menu, ayrlaco ct cophtlco, qui sane ritus universi sub uno nomine Ecclesiae Qrnecac aut Orientali» in· telllguntur, non secus nc sub Ecclesiae Latinae Romanae nomine, iltu» romanns, ambroslanus, mosarabkui. ct vadi peculiares ritus Ordinum Regularium comprehenduntur.

Adeo perspicua est d'creti sententia, ut nullo commentario indigent. (Juarr nostra haec riicyclica epistola eo tendit, ut huiusmodi lex omnibus cognita liat atque perspecta, utque deinceps exvcmionl diligentius mandetur, Me· rito namque dubitari potest quaestiones n mis·

sloturlo R riscrae propositas, cx Ignoratione de· cretorum, quae iamptidem edita sunt, piomi· inrsse. Sed quoniam cx aliis mullis atquo fro (luentibus indicii» conllclmus, missionarios la tinos In id curam ct cogitatione» Intendere, ut In convertendis orientalibus a schismate ct er· ime ad unitatem samtamque catholicam reli· gionem, orientalem litum de medio tollant, aut saltem labefactent, catholkosque orientales ad latinum ritum amplectendum alliciam, non alia quidem de causa, nisi studio religioni» ampli litandae, ct opu» bonum, Ikoque gratum ope undi; Ideo consentaneum putavimus (quoniam animum ad scribendum appulimus) hac nOttra «ncyclicri epistola brevius, quo ticrl potent, ea omnia complecti, quae iuxta huius Apostolicac Sedis sententiam pro norma haberi debent, quo tle» orientales ad catholicam religionem con vertuntur , quaeque servanda sunt cum otien» talibus catholicis, qui vereantur in lods, ubi aut nulli degum latini, aut latini catholici simul cum ipsi» orientalibus catholici* com· morantur.

4Mia H\mH< ad 0 tiMtiiHi!» uni ‹U»

s. Sane historiam ecclesiasticam nc quidem primis, ut muni, labiis attigisse dicendus r* set. (pii ignoraret quantum claboravcimt Ro mani Pontifice», ut orientale» ad unitatem ad ducerent post funestum schisma Photii, qui, tempore Summi Pontifici» Sancti Nicolai |, (amslniitiuopolitamim Sedem, depulso pci vim sancto Igrnitlo Pniiiiiivhn legitimo, invasit. San· ctu* Leo IX praedecessor imiter Legato» suo» Gonstantinopolim misit, ut huiusmodi schisma, quod pci duo circitei saecula sopitum Michael Ccrillarhh icdintegiavctat, exiit paret ; red illius conatus in initum ceciderunt. Urbanus deinde II grnecos ad Baiensc ('onelllum invitavit; sed exiguum (ructum consecutus est, tametsi San· ctus Anteimus Cautuaiicireis Archicp. omnem emam impenderit, ut Ipsos Ecclesiae Romanae conciliaret, ipshque ciroiet, in quibus verse* bautur, doctiimie smie lumine patefecerit. In Lugdunensi ('oncllio, quod Reatu» Gieqorius \ (oegernt, Michael Palaeologus Impciator ct graeci Episcopi, unitatem Romanae Ecclcxiae amplexi sunt ; vcium mutatis animis ab illa ruroim desciverunt. In ('oncllio autem Eloicn· tino sub Eugenio IV Summo Pontifice, ad quod loaonet Palacologüs et loseph Patriarcha Con· stanthiopoll", cum cactcrl» orientalibus Eplsco pis, convenerant. Unio statuta luit, ct unlu»· cuiusque siibsciipthmibus acceptata; codemque In Concilio, Aimcnoium et lacobitaium ecdc slae ad obedientiam Sedis Apostollcae redierunt : deinde Eugenlu* Pontifex Florentia Romnm pro· fectus, legatos etiam Regis Acthlopum excepit, ac Syros, Chaldaeos et Maronita* ad obcdlen· tlam Romanae Sedis redegit. Sed quoniam, uti legitur in Evangcllo sancti Matthaei c.ip. ſ », semen, quod cecidit super peti am, nullum ill· icit linctum, quin mm hal>c(ubi radicem de ligat : *Hi sunt, qui cum qaudlo suscipiunt con· tinuo verbum Ih i, ₘₒₙ habent autem* Mt *se ta dicem ; facta autem tribulatione et periecu* tione propter verbum, continuo tcandali^an* turt* Ideo vix MarvUi Archleplsvopu» Ephc· tinus, tamquam novus Photbh, unionem con vellere adnltus est, et advereus Ipsam coepit vocem extollere, statim omni* optatus iruviu* deperiit.

6, Praeterea ccclctliulksc historiae ignamm se proderet, qui paritet nesciret, ita cum orien· talibus unionem peractam llrmatamque fuisse, ut dogma processioni* Spiritus Sancti ↑ Patie et Filio iccipeicnt, atque adeo licitam faits* admitterem additionem voci** *I^hoque* Sym luilo factam; ut panem mm minus termenta· tum, quum asymum, *«\iumenti Eucharistiae materium esse faterentur ; ut dogma Purge torlii visionis beatlhcae, ac primatu* Rommi Pontifici» amplecterentur ; mm verbo, omnem curam collatum fuisse, ut errore» catholicae fidei adversi cvellcicmut ; nUnquam vero id actum esse, ut venerabili orientali ritui dc irimcntum ullum Inferretur. Sed praesentem quoque Ecclesiae disciplinam prorsus Ignoraret, CUI sutis exploratum non esset, Romano* IXm· tlfices, qui infelicibus praeteritorum temporum •uccesslbus minime deteri ici, de reducendis ud unitatem graecis semper cogitarunt, eamdem viam quam paulo ante indicavimus, xempci institisse ct adhuc insistere, sicut ex Ipsorum tum dictis tum facti* manifeste colligitur.

ctum 1M· wt « tl.niali rihtl ■· mmtnium i<tur, phifibut

;. Undecimo saeculo nomnrilue Constanti* nopoll, Alexandrine ct in patriiixhitu leroio lytpltano repellebantur latinorum aededae, in quibus ldtiirn* ritu* servabatur, quemadmodum Romae non deerant graecorum templa, In qui bu* Ipsi graeco ritu sacra munera persolvebant. Michael Gcrulailu», implu* schismatis Instaura· tor, latina» ecclesia* iussit obserari· Verum San· ctus Leo IX Romano* Pontifex par pari nequn quam retulit, quamvis id facillime posset, nc* que giaccorum templa Romae clausit, *cd aperta c*»e voluit. Itaque dc iiriuria latini* illata conquestus in sua *epistola prima cap,* ₐ ita subdidit î ftV*c i›i /i.i»' *parte Romana* /V *ckri.i quanto discretior, moderatior ct element tior vobis ett ! Siquidem,* ₑᵤₙ *intra et extra Romam plutioia praecorum reprnantui* ₙᵢₒ· *nastcria* λη·‹· *ecclesiae, nullum rorum u.ihuc perturbatur vel prohibetur .1 paterna tradi· tione, sive sua consuetudine ; quin potius sua detur ct admonetur* c.mh oKsrriMrr.

8. Initio sacculi decimi tertii, cum latini In potestatem suam ConstantlnO|*ollm redegi» «em. et Summus Pontifex Innocentius III dc crevisset Pntiiaicham latinum In ea civitate constituere, cui non solum latini, sed otium grncci obtemperarent ; nihilominus palam de claiaie non pt.icteimisit, nullum se velli· graecis ritibus inferre detrimentum, nisi sl quae fuite

consuetudines inter eos receptae, periculum animarum parerent, aut honestati ecclesiasticae adversarentur. Decretalis huius Pontificis, in Concilio Lateranensi IV edita, refertur tum in *tom. VfI* collectionis Conciliorum Harduini *p.* 22, tum *in cap. Licet, de Baptismo: Licet graecos diebus nostris ad obedientiam Sedis Apostolicac revertentes fovere ac honorare velimus, mores ac ritus eorum, quantum cum Domino possumus, substinendo, in his tamen illis deferre nec volumus, nec debemus, quae periculum generant animarum et ecclesiasticae derogant honestati.* Honorius postea III, qui Innoccntio immediate successit, iisdem verbis usus est, cum litteras dedit ad Regem Cypri, qui duos Episcopos in nonnullis Regni sui civitatibus optabat, latinum videlicet pro latinis, qui in illis versabantur, graecum alterum pro graecis, qui'iisdem in locis commorabantur. Atque haec Honorii epistola typis impressa legitur in Annalibus Raynaldi *ad ann. Christi 1222 a. g.*

9. Documentis eiusmodi plurimum redundat saeculum decimum tertium. Ad hoc quippe sacculum pertinet epistola Innoccntii IV ad Danielem Regem Russiae, apud Raynaldum *ad annum 1247, n.* 29, qua ipsius Regis specialem devotionem erga Ecclesiam Catholicam commendans, concedit, ut ritus, qui fidei Romanae Ecclesiae non repugnarent, in eiusdem Regno serventur, ita scribens: *Ea propter, chanssime in Christo Eili, tuis supplicationibus inclinati, Episcopis et aliis presbyteris de Russia, ut liceat cis more suo ex fermentato conficere, et alios eorum ritus, qui fidei catholicae, quam Ecclesia Romana tenet, non obvient, observare auctoritate praesentium indulgemus.*

Huc etiam spectat eiusdem Innoccntii IV epistola ad Othonem Cardinalem Tusculanum Sanctae Sedis Legatum in Insula Cypri, cui munus demandaverat nonnullas controversias componendi, quae graecos inter ac latinos excitatae fuerant, uti deprehenditur cx cius Constitutione, quae incipit : *Sub catholicae,* quaeque *in veteri Bullario tom. r* numero decimo quarto recensetur: *Verum quia nonnulli graeeorum iamdudum ad devotionem Sedis Apostolicae redeuntes, ei reverenter obediunt et intendunt, licet et expedit, ut mores ac ritus eorum, quantum cum Deo possumus, tolerantes, ipsos in Ecclesiae Romanae obedientia praeservemus. Quamquam in his, quae animarum periculum parerent, vel honestati ecclesiasticae derogarent, nec debeamus illis deferre aliquatenus, nec vebmus.* Postquam vero in eadem epistola praescripsit ea, quae ‹l graecis facienda erant, tum ea enumeravit, quae illis permittenda arbitrabatur, his verbis concludit : *Afemoratis autem Archiepiscopo Nicosiensi, et eius sutfraganeis latinis communiter auctoritate nostra praecipias, ut eosdem graecos super praemissis, contra huiusmodi provisionem et deli* beralionem nostram, non inquietent aliquatenus, nec molestent.* Idemque Pontifex Innocentius IV Laurentium minoritam pocnitentiarium suum, Apostolicum Legatum constituens, ciquc plenam auctoritatem tribuens, in graecos omnes, qui in Regno Cypri, in patriarchatibus Antiocheno ct Hierosolymitano morabantur, ct iaco· bitas etiam, maronitas ac nestorianos, hoc illi potissimum mandavit, ut graecos universos auctoritate sua vindicaret ab omnibus molestiis, quae ipsis a latinis inferri possent : *Mandamus, quatenus graecos illarum partium, quocumque nomine censeantur, auctoritate Apostolica protegens, turbari cos violentiis vel quibuscumque molestiis non permittas, iniurias quaslibet et offensas a latinis illatas eisdem, plenarie faciens emendari, et latinis ipsis districte praecipiens, ut a similibus de caetero penitus conquiescant.* Haec sunt Innoccntii verba ad praedictum Legatum Apostolicum quae a Raynaldo *ad annum Christi 1246 num. 30* recensentur.

10. Alexander IV in locum Innoccntii Pontificis immediate suffectus, cum irritam cessisse Praedecessoris sui voluntatem animadvertisset, cumque turbas ac dissensiones graecos inter ac latinos Episcopos in regno Cypri adhuc vigere percepisset, latinis Episcopis indixit, ut graecos ecclesiasticos suas ad Synodos acccrscrent ; cos autem decretis synodalibus subiectos declarans, sequentem conditionem adiccit: *Recipere et observare synod ilia statuta, quae tamen graecorum ritibus fidei catholicae non adversis, et a Romana Ecclesia toleratis non obvient.* Huiusmodi laudabili exemplo inhaerens Elias Archicpiscopus Nicosiensis *anno 1340* decretis suis synodalibus hanc declarationem inseruit : *Per hoc autem non intendimus inhibere graecis Episcopis, et eorum subditis, quin ritus suos, fidei catholicae non adversos, sequantur, iuxta compositionem a felicis recordationis Domino Alexandro Romano Pontifice in Regno Cypri inter latinos et graecos editam et observatam.* Haec omnia perspici possunt in Labbcana collectione Venetae editionis *tom. 14, pag.* 279, *ct tom. /5, pag. 773.*

11. Finem sacculo decimo tertio imponit memorata graccorum latinorumque unio statuta in generali Concilio Lugdunensi sub Beato Gregorio X Summo Pontifice, qui ad Michaelcm Palueologum fidei confessionem unionisque decretum a Concilio firmatum et a Legatis orientalibus iuratum misit, ut ipse quoque Imperator ac reliqui graeci Episcopi eisdem subscriberent. Peracta fuerunt omnia ab Imperatore ct orientalibus, adiccta tamen hac conditione, quae ipsorum litteris continetur, ab Harduino relatis in sua collectione, *tom. R, pag. 6gS :* < Sed rogamus Magnitudinem Vestram etc. quod permaneamus in ritibus nostris, quibus utebamur

ante schisma, qui scilicet ritus non sunt contrarii contra supradictam fidem, nec contra divina praecepta ». Quamvis autem responsum Gregorii Pontificis ad has Orientalium litteras interierit, quum tamen ipse unionem ab iis acceptatam atque subscriptam satis firmam reputaverit, merito inde colligitur, praedictam conditionem ab ipso receptam probatamque fuisse. Et sane Nicolaus III. Gregorii successor, per suos legatos, quos Constantinopolim misit, his verbis animum suum patefecit, uti habetur apud Raynaldum *ad annum Christi I2j8'.* * De ceteris autem graecorum ritibus, eadem Romana Ecclesia intendit, graecos, quantum cum Deo poterit, favorabiliter prosequi, ct ipsos in illis ritibus, de quibus Sedi Apostolicae visum fuerit quod per cos catholicae fidei non laedatur integritas, nec sacris statutis canonum derogetur, perseverare permittit ».

12. Quod attinet ad saeculum decimum quintum, sat esse potest indicata superius unio in Concilio Florentino statuta, cui ab Eugenio Pontifice probatae Joannes Palaeologus subscripsit hac lege : *nc ex ritibus nostrae Ecclesiae aliquid immutetur :* ut videre est *tom. g* Collectionis Harduini, /Mg. 795. Verum, cum nobis in animo non sit singula percensere, quae 4 Romanis Pontificibus, sequentibus deinde saeculis gesta sunt, praecipua quaedam attingemus, ex quibus manifesto deprehendatur, ipsos quidem omni conatu studioque egisse, ut insidentes orientalium animis errores ab iis evellerent, sed simul etiam manifestis argumentis id ostendisse, sartos tcctosque se velle ritus, quibus eorum maiores ante schisma, approbante Sede Apostolica, usi fuerant ; nec unquam ab orientalibus postulasse, ut, si catholici esse vellent, latinum ritum amplecterentur.

13. In graecorum Enchiridio edito Beneventi, duae Summorum Pontificum Leonis X et Clementis VII habentur Constitutiones, quibus vehementer increpantur latini illi, qui in graecis reprehendebant observantiam eorum, quae in Florentino Concilio eisdem permissa fuerant ; praesertim, quod Sacrificium offerrent in fermentato, uxorem ducerent, antequam sacris Ordinibus initiarentur, camque post susceptos Ordines sacros retinerent, quodque Eucharistiam sub utraque specie etiam pueris exhiberent. Pius IV in Constitutione : *Romanus Pontifex,* quae humero est 75, *tom. 2 veteris Bullarii,* dum graecos in latinorum dioecesibus commorantes, latinis Episcopis subicctos fore decernit, ita subdit : *Per hoc tamen non intendimus, quod ipsi graeci ab eorum graecanico ritu detrahantur, vel alias desuper quoquo modo per locorum Ordinarios, aut alios, impediantur.*

i ;. Annales Gregorii XIII a patre Maphaeio conscripti, ct Romae impressi anno 1742, complura referunt, quae idem Pontifex gessit, licet exitu parum felici, ut Cophtos Armenosque ad catholicam fidem reduceret. Sed ad rem nostram potissimum faciunt ea, quae leguntur in ipsius Constitutione 63 *in novo Bullario, t. 4, part, 3,* et in duabus aliis, videlicet /57 *et rjj in eodem Bullario, tom. 4, part. 4,* de fundatione trium collegiorum in Urbe ab eodem Pontifice institutorum pro Graecis, Maronitis et Armenis, in quibus alumnos dictarum nationum educari voluit, ita tamen, ut semper in suis ritibus orientalibus perseverarent. Celeberrima fuit unio Ruthenorum cum Apostolica Sede tempore fel. record. Clementis Papae VIII peracta, cuius monumenta relata leguntur in Annalibus vencr. Cardinalis Baronii, Romanae editionis, ann. : $96, *tom.* 7, ubi *p. 682,* exhibetur decretum ab Archiepiscopis ct Episcopis ruthenis pro ineunda unione confectum, cum hac conditione : *Salvis tamen et in integrum observatis caeremoniis et ritibus cultus divini peragendi, et sanctorum Sacramentorum, iuxta consuetudinem Ecclesiae orientalis, correctis tantummodo iis articulis, qui ipsam unionem impedirent ; ut more antiquo fierent omnia, sicut olim unione durante fuerunt.* Sed cum paulo post ad pacem turbandam rumor percrebuissct, sublatos esse in unione ritus universos, quibus rutheni antiquitus usi fuerant in divina psalmodia, in Missae sacrificio, in Sacramentis administrandis, aliisque sacris caeremoniis; Paulus V litteris apostolicis in forma Brevis datis anno 161 5, quae in eodem graecorum Enchiridio impressae sunt, voluntatem suam his verbis solemniter declaravit: « Dummodo veritati ct doctrinae fidei catholicae non adversentur, et communionem cum Romana Ecclesia non excludant, pir unionem praemissam tollere aut extinguere, Ecclesiae Romanae intentionem, mentem et voluntatem non fuisse, nec esse ; nec id dici vel censeri potuisse, nec posse; quin imo dictos ritus eisdem ruthenis Episcopis et clero ex apostolica benignitate permissos, concessos ct indultos esse ».

i5. Aptissime hic recenseri possent ecclesiae, quas diversis temporibus posteriores Romani Pontifices Graecis, Maronitis, Armenis, Copiais, Melchitis in Urbe addixerunt, quaeque ctiamnum extant et patent, ut sacras functiones in ipsis, iuxta ritum suum, singuli expleant. Opportune hic quoque referri posset, quemadmodum Clemens Papa VIII in sua Constitutione 3q § 7 *veteris Bullarii,* graecum Episcopum Romae constituit , ut ilalo-graecis latinas dioeceses incolentibus Ordines iuxta graecorum ritum conferret ; deinde vero alium a Clemente XII proximo praedecessore nostro, in sua Constitutione incipiente: *Pastoralis,* fuisse superadditum graecum Episcopum, qui fixam in Bisinianensi dioecesi sedem habet, ut italogrnecis Ordines conferat ; ne, qui longius ab Urbe distant, longum iter aggredi cogantur, ut

Ordines ab Episcopo graeco Romae degente, iuxta allatam Clementis VIII Constitutionem suscipiant ; ac nc ipsis quidem Episcopis catholicis Maronitarum, Cophtorum ct Mclchitarum, qui aliquando Romae versantur, denegari facultatem conferendi Ordines iuxta ritum suum nationis suae hominibus, dummodo idonei icperiantur. Ad rem pariter hic addi posset, quoties aliqua de disciplina orientalium vel iralo-graecorum excitata est controversia. Apostolicam Sedem nihil praetermisisse, ut si quae emendatione digna visa sunt, emendaret, edicendo statim, velle se, ut ceteris in rebus omnibus orientalis ritus inviolatus iirmusque maneret; aut aperte declarando, quae pro Italo–graccis inter nos degentibus ct latinorum Episcoporum Jurisdiction! subiectis statuebantur, ita accipi oportere, ut cos dumtaxat allidant, ncutiquam vero protendantur ad graccos orientales, qui a nobis longe dissili, graccis Episcopis suis catholicis subsunt.

16. Deprehenditur id cx confirmatione Synodi provincialis Ruthenorum coactae in urbe Zamosciae anno 1720, ad quam examinandam Nos quoque, quippe qui tunc munere Secretarii Congregationis Concilii fungebamur, acciti fuimus a fcl. record. Benedicto XIII, qui licet obsecundandum putassct insinuationibus Patrum eiusdem Concilii, a quibus nonnulli ritus inter graccos vigentes, suis decretis vel temperati fuerant vel sublati; praedictam Synodum confirmavit quidem suis apostolicis litteris in forma Brevis, datis an. 1724, hac ramen addita declaratione : *ita tamen, quod per nostram praedictae Synodi confirmationem nihil derogatum esse censeatur Constitutionibus Romanorum Pontificum pracdecêssorum nostrorum, et decretis Conciliorum generalium emanatis super ritibus Graecorum, quae, non obstante huiusmodi confirmatione, semper in suo robore permanere debent.* Idem quoque colligitur ex pluribus nostris Constitutionibus, quae in nostro Bullario continentur, dc ritibus Cophtorum, Mclchitarum, Maronitarum, Ruthenorum ct Italo-graccorum generatim, atque etiam speciacim de ritibus cleri collegiatac ecclesiae Messanensis Sanctae Mariae *de Grafeo* nuncupatae, ac postremo de graeco ritu in Ordine Sancti Basilii servando. Siquidem in Constitutione 87. *eiusdem Pullarii torn. 1,* de graccorum mclchitarum ritibus haec leguntur: « Dc ritibus igitur ct moribus Ecclesiae graccac illud in primis generatim statuendum decrevimus, nemini licuisse aut licere, quovis titulo ct colore, et quacumque auctoritate aut dignitate, etiamsi patriarchal! aut episcopali praefulgeat, quidquam innovare, aut aliquid introducere, quod integram cxactamquc corumdem observantiam imminuat ». In praecedenti vero Constitutione 57 quae incipit: *Etsi pastoralis, ¡-ÿ q, num. t,* haec de Italo graecis praescribuntur : « Quoniam orientalis Ecclesiae ritus, utpotc non minima ex parte a Sanctis Patribus profecti, vel a maioribus traditi, sic animis graecorum aliorumque insederunt, ut praedecessores nostri Romani Pontifices satius consultiusquc duxerint ritus huiusmodi, qua in parte nec fidei catholicae adversantur, nec periculum generant animarum, aut ecclesiasticae derogant honestati, approbare seu permittere, quam illos ad Romanarum coeremoniarum normam reducere etc. ». Et $ *q, num. 24,* haec leguntur: « His insuper, quae superius in quacumque parte Italo-graecis concessimus, indulsimus, declaravimus, praecepimus, ordinavimus ct interdiximus, seu prohibuimus, graecorum in oriente, sub propriis catholicis Episcopis, Archicpiscopis vel Patriarchis commorantium, ct aliarum Christianarum nationum quorumcumque rituum a Sancta Sede approbatorum, scu permissorum, iuribus qualibuscumque, si quae illis dc iure, vel cx consuetudine, vel alias quomodolibct legitime competant, aut Apostolicis Constitutionibus vel Conciliorum generalium aut particularium, seu Congregationum venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium decretis quae super ritibus graecorum scu aliorum orientalium emanarunt, ullo pacto praciudicatum, vel praeiudicium ullum illatum esse, non intendimus ».

17. Verum his aliisque pluribus praetermissis, libere asseremus, Romanos Pontifices assiduam atque indefessam curam impendisse, ut hacrcses, a quibus schisma inter occidentalem atque orientalem Ecclesiam dimanavit, prolligarent ; ac propterca earum detestationem sive abiurationem expoposcisse ab iis orientalibus, qui ad Ecclesiae unitatem redire postulant, aut dc quibus explorandum est, utrum vere ad unitatem Apostolicae Sedis pertineant. Duae sunt formulae professionis fidei, quarum prima graecis praescripta a Summo Pontifice Gregorio XIII, *tom. 2 veteris Pullarii Romani trigesima tertia* recensetur ; alteram vero pro orientalibus statuit Urbanus VIII. Ambae typis Congregationis dc Propaganda Fide editae fuerunt, prima quidem an. 1623, altera an. 1642. Cum autem deinde, anno 1665, Patriarcha Antiochenus Syriacus Hicrapolis, nccnon Archicpiscopus Syrorum in eadem urbe Hicrapolis commorantium, suae fidei professionem ad Urbem transmisissent, caque data fuisset examinanda Patri Laurentio de Laura ea Ordinis Minorum Sancti Francisci Convcntualium, tunc temporis Sancti Officii Consultori, ct deinde S. R. E. Cardinali : is dic 28 aprilis eiusdem anni suffragium suum scripto exaratum protulit, quod etiam subinde fuit a Congregatione probatum, illudquc his verbis concluditur : *Omnes sunt admittendae, sed significandum est iis, ad quos spectat, ut in posterum curent, emitti professionem fidei alias a felicis record. Urbano Vili orientalibus praescriptam, quia illa continet*

be lidel proie». Bione orleauh· but praeschpu.

tnultarum haeresum detestationem et alia pro iis regionibus necessaria.

[kjvr»ctacmcn· h'eoe librorum terprorum o· ncoiAhum.

18. Cumque inimicus homo, ut superseminaret zizania, eo nequitiae nonnullorum animos impulisset, ut missalibus, breviariis ac ritualibus admiscerent errores, quibus ecclesiastici ccterique dc clero inficerentur, opportuno consilio ct post accuratum cumcn, Romani Pontifices typis Congregationis dc Propaganda Fide missalc cophticum maronitarum , sicut etiam illyrica aliaquc huiusmodi missalia rccudenda curarunt. Neque silentio praeterire possumus, quantum curae ac laboris collatum fuerit in emendando graecorum cuchologio, quod e typographia eiusdem Congregationis superioribus mensibus prodiit absolutum. Huius operis examen magno quidem studio sub Urbano VIII Pontifice coeptum fuit, at post non multum temporis intermissum; instauratum autem novissime sub Clemente XII proximo praedcccssore nostro : ast Deus Optimus Maximus eo nos gaudio perfudit, ut post innumeras vigilias, labores, ac discussiones, pontificatus nostri temporc, a Cardinalibus, Praesulibus, theologis ac viris orient, linguarum petilissimis peractas, quin nobis ipsi pepercerimus, investigando nimirum, perlegendo ct expendendo quaecumque inspicienda, legenda et examinanda erant, gravissimum huiusmodi opus absolutum intueremur, ca semper adhibita accurata ac quodammodo scrupulosa circumspectione, nc quid nimirum laederetur graccus ritus, sed illibatus omnino retineretur et integer; quamvis cetero-quin superioribus temporibus inter nostros theologos non defuerint, qui orientalium lyturgiarum rituumque, qui ante schisma in orientali Ecclesia obtinuerant, penitus ignari, improbareni quidquid adversabatur occidentalis Ecclcsiac ritui, quem tantummodo probe noverant. Utque uno verbo complectamur omnia, in reditu graecorum schismaticorumque orientalium ad catholicam religionem curando, id unum Romanis Pontificibus maxime curae fuit, ut cx illorum animis radicitus evellerent Arii, Macedonii, Nestorii, Eutychctis, Dioscori, monothelitarum aliorumque errores, in quo infeliciter proruerant ; salvis tamen ct intactis ritibus ac disciplina, quam ante schisma servabant ct profitebantur, quaeque venerandis ipsorum antiquis lyturgiis ac ritualibus innititur; quin unquam iidem Romani Pontifices poposcerint, ut ad catholicam fidem redeuntes, suum ritum dimittere, ct latinum amplecti deberent ; id namque Ecclesiae orientalis et graecorum ac orientalium rituum omnimodam sccum ferret internecionem, quod porro non modo numquam lentatum, imo vero semper fuit et est ab huius Sanctae Sedis consilio quammaxirne alienum.

Quid iîtcndcn-Ma a mmiona· ru» iacoavcnio* a< ichumatico· mm procunndi.

19. Ex his, quae huc usque latiori calamo relata sunt, plura facile inferri possunt. Primum quidem, conatus omnes omnemque diligentiam in id unum impendendam esse ab eo missionario, qui orientales schismaticos ct graccos ad unitatem, Deo iuvante, redigere contendit, ut scilicet ab illorum animis errores depellat catholicae fidei adversantes, quos maiores eorum amplexi sunt, ut causam aliquam praetenderent, qua se ab Ecclesiae unitate segregarent, subtraherentque ab obedientia ac obsequio Romano Pontifici, tamquam eiusdem Ecblesiae capiti, exhibendis. Quod vero spectat ad argumenta, quibus missionarius uti debet ; quum orientales propriis veteribus Patribus magnopere adhaereant, peracta iam res est operosa sedulitate diligentissimi Leonis Allatii aliorumque clariorum theologorum, qui perspicue demonstrarunt, convenire maxime inter sese veteres spectabiliorcsquc graecorum nostrosque Ecclesiae occidentalis Patres in iis omnibus, quae ad dogma pertinent, ct ad confutationem errorum, quibus orientales et graeci nunc temporis misere implicantur. Quapropter horum librorum studium maximam indubie afferet utilitatem. Conati sunt sane lutherani praeterito saeculo orientales ct graccos in errores suos pertrahere. Idem quoque tentarunt calvinistae infensissimi hostes praesentiae realis Christi in Sacramento Eucharistiae, et transubstantiationis panis ac vini in eiusdem Corpus et Sanguinem ; et in partes suas Patriarcham Cyrillum, ut aiunt, adduxerunt. Attamen, cum graeci, licet schismatici, animadvertissent, novis lutheranorum erroribus adversari suorum veterum Patrum auctoritates, praesertim Sanctorum Cyrilli, Ioannis Chrysostomi, Gregorii Nysseni, Ioannis Damasceni, tum authentica argumenta, quae cx ipsorum lyturgiis depromuntur, ad realem praesentiam cl transubstantiationem asserendam, se decipi minime passi sunt, nec ullo modo a catholica veritate recedere voluerunt. Constat id omne ex Schelcstrate in dissertatione: *De perpetua consensione Orientalis Ecclesiae contra Lutheranos :* sub titulo : *De transubstantiatione. p. γιγ, toni.* 2 *Actorum Ecclesiae Orientalis.* lidemque duabus in Synodis Patriarcham Cyrillum , seu edita sub cius nomine calviniana dogmata, unanimes damnarunt, uti videre est apud Christianum Lupum, *part.* 5, ad Concilia generalia et provincialia, ac potissimum in dissertatione : *De quibusdam locis, cap. (j in fine.* Ex quo primum haud levis spes affulget, fore ut ipsorum oculis subiectae auctoritates veterum Patrum, quae novis corumdem erroribus adversantur, catholico autem nostro dogmati favent quam maxime, facilem iisdem viam ad reditum sternant, eosque ad veram conversionem impellant. Deinde alterum quoque potest inferri, nimirum, non modo opus non esse, ad orientales ct graccos in viam unitatis revocandos, ut laedantur ipsorum ritus aut corrumpantur ; quandoquidem id semper alienum fuit ab instituto Sedis Aposto-

licae, quae, in hac ipsa sacrorum rituum materia, zizania a tritico, quoties oportuit, secernere novit; verum etiam conatus huiusmodi plurimum optatissimae unioni adversari, uti recte perpendit Thomas a icsu : *De conversione omnium gentium procuranda, lib. 7, cap, 2 :* « Ostendendum ctiam, Ecclesiam Romanam probare ac indulgerc, ut quaevis ecclesia propriis adhaereat ritibus ct caeremoniis: quippe cum schismatici propriorum rituum tenacissimi sint. Nc ipsos eorum perdendorum ingruens aliqua suspicio ab Ecclesia Romana alienet et avertat, opportune laborandum, ut sc in propriis coercmoniis insectandis conservandos esse persuadeantur ». Demum cx iis, quae supra praciccimus, illud tertio infertur, cavendum omnino esse missionario, qui orientalem schismaticum reducere cupit, nc eumdem ad latinum amplectendum ritum inducere contendat : munus namque hoc unum missionario demandatur, revocandi orientalem ad catholicam fidem, non vero ipsum ad latinum ritum inducendi.

I>c tnnirta · Ir U»o nto ad gr»ecum

20. Peracta in Florentino Concilio unione, quam superius memoravimus, quidam ex latinis catholicis, in Graecia commorantes, arbitrati sunt, fas sibi esse a latino ritu ad graecatu transire, allecti fortasse ea libertate, quam noverant graccis praeservatam, retinendi post Ordinem sacrum uxores, quas duxerant antequam eumdem sacrum Ordinem suscepissent. Verum Nicolaus V Pontifex Maximus opportunum huic corruptelae remedium atferre non praetermisit, uti colligitur cx eius Constitute *tom. 3, part. 3 Bullarii* recenter Romae editi, *pag, 64: Pervenit ad aures nostras, quod in locis, quae catholicis in Graecia subiccta sunt, multi catholici, unionis praetextu, ad graecos impudenter transeunt ritus. Mirati admodum sumus, mirarique non desistimus, nescientes, quid sit, quod eos a consuetudine ac ritibus, in quibus nati enutritique sunt, in alienigenarum ritus transposuit ; nam, etsi laudabiles orientalis Ecclesiae ritus sint, non licet tamen ecclesiarum ritus permiscere, neque id unquam sacrosancta Synodus Florentina permisit.* Cum latinas ritus is sit, quo utitur Sancta Romana Ecclesia, quae mater est ct magistra aliarum Ecclesiarum, reliquis omnibus ritibus praeferri debet: Ex quo porro sequitur, haud licere a latino ritu ad graccum transire ; nec illis, qui semel a ritu gracco vel orientali, ad latinum transierunt, licitum esse ad pristinum graccum ritum reverti (quemadmodum patet cx nostra Constitui·? *Etsi Pastoralis 57,* 2, *num. /3 Bullarii nostri torn,* r), nisi forte peculiares quaedam intercederent circumstantiae, quae impertiendam hac super re dispensationem suaderent ; sicuti superioribus temporibus aliquando, et nunc etiam accidit in collegio Maronitarum huius nostrae Urbis, in quo, cum quandoque repcriatur aliquis Societatis Icsu sacerdos, qui societatem ingrediens dispensationem obtinuit transeundi ad latinum ritum, nonnunquam cum eo dispensatur, ut in ecclesia memorati collegii Missam celebret ritu syriaco et chaldaico, divinumque Officium iuxta eumdem ritum persolvat, nempe, ut alumnos in eodem collegio degentes ritum ipsum edoceat. Id liquido apparet cx pluribus Decretis Congregationis Sancti Officii, uno videlicet dato dic 3o decembris anno 1716, altero die 14 decembris anno 1740, nec non ex alio recentiori, quod Nos dic 19 augusti anno 1752 iussimus expediri.

Deira^, num·

21. Haec transitum de latino ad graccum ritum spectant. Nunc autem verba facientes de transitu ab orientali et gracco ad latinum ritum, libere affirmari potest, transitum huiusmodi non aeque ac primum interdici; sed tamen nequaquam licere missionario, graccum et orientalem, ad catholicae Ecclesiae unitatem reverti exoptantem, inducere, ut proprium ritum dimittat, cum cx hac agendi methodo, gravissima detrimenta, sicuti paulo ante innuimus, promanare possint. Melchitae catholici libenter olim a gracco ritu ad latinum transibant, sed vetitum id ipsis fuit, monitique missionarii, nc illis suaderent huiusmodi transitum ; cuius permissio est privativo Apostolicae Sedis indicio reservata, uti manifestum fit cx nostra Constitutione *Demandatam 85, §* 75, *Bullarii torn, r :* < Praeterea omnibus et singulis mclchitis catholicis, graecum ritum servantibus, ad latinum ritum transire deinceps expresse vetamus. Missionariis vero omnibus districte mandamus, sub poenis ctiam infra exprimendis, aliisque arbitrio nostro decerpendis, nc cuiquam ex illis huiusmodi transitum a gracco ad latinum ritum suadere praesumant, aut etiam cupientibus, inconsulta Apostolica Sede, permittant ». Consentanea sunt decreta Urbani VIII prae lecessoris nostri quoad ritum gracco-ruthenum, edita in Congregatione Propagandae Fidei coram ipso habita die 7 februarii ac die 7 iulii anno 1624. Quamvis autem aequum videri posset liberam italo-graecis relinquere facultatem transeundi, si liberet, a gracco ritu ad latinum, cum ipsi inter nos versentur, ct latino Episcopo subiiciantur ; tamen constitutum est, ut Sedis Apostolicae auctoritas ad id omnino requiratur, si dc ecclesiasticis tam saecularibus quam regularibus agatur : si vero laici ct saeculares transitum huiusmodi postulaverint. Episcopi sufficiat licentia, quam ob iustas ac legitimas causas, certis quibusdam personis moderate impertiri quidem potest, numquam vero integrae universitati : in hac enim tacti specie Apostolicae Sedis auctoritate opus est, uti videre est in saepe memorata nostra Constitut.: *Etsi Pastoralis 17, g 2, n. 14, Bullarii nostri torn. 1.*

22. Quod si detendi vellet, orientales ct

graccos hacresim abjurantes ct ad unitatem redeuntes, allici iurc posse ac urgeri ad ritus suos deserendos, ritumque latinum omnino amplectendum, co quod alios probatum fuerit, atque nunc ctiam probetur, orientales ct graccos latinum aliquem ritum sectari, opportuna haud desideratur responsio. Orientales siquidem et graeci duas veluti classes constituunt. Prima est illorum, qui nequaquam contenti iis rebus, quae ab Apostolica Sede ipsis ad unionem conservandam permittuntur, extra honestatis limites impudenter feruntur, iactantes, quaecumque a se fiunt, ea iurc optimo fieri, latinosque decipi, qui eadem non peragunt. Exemplo sit azymum : Graeci ct orientales, ut catholici sint, fateri debent, tam azymum quam fermentatum panem materiam esse aptam sacramenti Eucharistiae, et quemlibet Ecclesiae suae ritum sectari oportere ; adeo ut quicumque improbat Ecclesiae latinac ritum, quae in Eucharistiae consecratione utitur azymo, a veritate recedat, et in errorem prolabatur. Hilarion monachus in Dialectica sua Oratione, quam Leo Allatius c graeco sermone latinam reddidit *torn. r Graeciae Orthodoxae,* e lita typis Congreg itionis dc Propaganda Fide i65a, *p. 762,* haec advertit: « Et haec scripsi vobis, graeci amicissimi, non panem vestrum, quem adorans aeque ac nostra azyma revereor, incusans, sed exponens, neque probe, neque ut Christianum addecet, vos gerere, dum latinorum azyma dicto factoque laeditis, iniuriaque afficitis ; in utrisque enim, ut dictum est, verus Christus continetur >. Exemplum est itidem ex libertate, orientali et graccac ecclesiae relicta, ut qui in ea sacris Ordinibus, atque etiam sacerdotio, sunt insigniti, uxores, quas ance sacrum Ordinem duxerunt, retinere valeant, uti patet er *Can. Aliter, dist. jt, et cap. Cum olim, de clericis coniugatis.* Romani siquid*m Pontifices perpendentes id nequaquam adversari divino aut naturali iuri, sed cantum ecclesiasticis sanctionibus, opportunum consuerunt consuetudinem hanc inter graccos et orientales vigentem ferre, nc, auctoritate apostolica ad eam evellendam interposita, iliis occasio ab unitate recedendi praeberetur; quod recte expendit Arcudius *in sua Concordia, lib. 7, cap. 33.* Attamen, quis crederet ? non defuerunt, neque desunt cx graecis er orientalibus, qui latinam Ecclesiam iniuria arguunt, tamquam matrimonio infensam, proptcrca quod exemplum Apostolorum sequuta, in suis subdiaconis, diaconis ac presbyteris coelibatum servaverit ac servet. Legi potest Hinemarus Rhemensis, *torn.* 2 *suorum Operum, epist. ^r.* Tertium denique exemplum suppeditant nonnulli ex cophtis, quorum ritus praescribit, ut post Baptismi sacramentum illico adiungatur Confirmatio ; qui mos non obtinet in occidentali Ecclesia, quae plerumque talem in confirmandis aetatem exposcit, ut, quid bonum, quidvc malum sit, possint dignoscere. Romana Ecclesia veteri cophtorum consuetudini non adversatur. Verum (quis crederet ?) extant ex ipsis nonnulli, qui Baptismum a latinis collatum ideo perhorrescunt, quod post Baptisma Confirmationis etiam sacramentum non fuerit ministratum. Quamobrem in nostra Constitutione 129 quae incipit: *Eo quamvis tempore, Bullarii nostri torn. 1,* merito a Nobis arguuntur atque damnantur : *Sicuti lenitati et patientiae Sedis Apostolicae consonum videri potest, quod cophti in suo iamdiu recepto et ab eadem Sede tolerato usu perseverent, ita ferendum non est, quod Baptismum ritu latino, et seorsim a Confirmatione collatum, acerbo alienoque animo perhorrescant.*

De onenuhbut qui aliquot cx latinonim ntibus sequuntur.

23. Alteram classem constituunt orientales illi et graeci, qui retinentes maiori cx parte ritus suos , et insimul occidentalium ac latinorum ritus venerantes, ex his nonnullos sequuntur, cx veteri consuetudine suis Episcopis perspecta ct approbata, atque insuper ab Apostolica Scie expresse vel tacite confirmata. In hanc classem referri possunt armeni ac maronicae, qui fermentatum deseruerunt, et Eucharistiam, sicuti latini, in azymo conficiunt, uti testatur Abrahamus Echellcnsis *in suo Eutychio vindicato, pag. 477:* quam quidem Armenorum disciplinam nonnulli tribuunt Sancto Gregorio Illuminatori, primo Armeniae Episcopo, qui initio saeculi quarti, sub Tiridate rege, martyrii coronam est consecutus; alii vero, Sancto Silvestro Pontifici, aut Sancto Gregorio Magno, camdcm referunt acceptam, in conventionibus cum armenorum natione initis, quae indicantur a Summo Pontifice Gregorio IX in suis epistolis ad regem Armeniae, relatis a Raynaldo *ad annum Christi trjQ num. 82.* Eam certe disciplinam ab Ecclesia Romana armenis traditam testatur eorumdem armenorum Sisensis Patriarcha Gregorius in epistola ad Haytonem patrem Leonis regis Armeniae coenobitam *apud Clementem Galanum, in conciliatione Ecclesiae Armenae cum Romana, torn, 1, pag. 4/Q,* sic scribens: *Quocirca nos a S. Romana Ecclesia, ajuae commixtionem* (cum vino in calice) *modo recipimus, sicut ab eadem acceptum habemus azymum, mitram episcopalem, et modum signandi crucem.* Vetustissima pariter et immemorabilis est apud maronitas azymi consuetudo, uti constat ex Morini *Praefatione ad maronitarum Ordinationes, ct ex bibliotheca orientali Assemani senioris torn, r, pag. 410,* atque ex Synodo national! in Monte Libano congregatu anno iy36 ct α Nobis in nostra Constitutione : *Singularis 31, Bullarii nostri torn, r,* confirmata, in cuius *cap. 12 de sacramento Eucharistiae,* cum de azymo agitur, haec leguntur: *Qui mos et in Ecclesia nostra et apud Armenos quoque in oriente ab immemorabili tempore obtinuit,*

ct authentica etiam huius rei documenta proferre possumus. Hoc Armenorum ce Maroniurum exemplo, Bessarion Cardinalis, cui primum abbatia Cryptae Ferratae sita in dioecesi Tusculana fuerat commendata, id obtinuit, ut graeci monachi in illa degentes in azymo consecrarent, quemadmodum legere est in nostra Constitutione 33 *inter multa, § Ut autem, Bullarii nostri torn. 2. Idem* semper servatum fuit, hodieque servatur in ecclesia collegiato Sanctae Mariae *de Grafeo* nuncupata , sita in Messiincnsi dioecesi, licet ipsius clerus ritum gmecum retineat, uti videri potest in nostra Constitutione *81* quae incipit : *Romana Ecclesia, § 1, Bullarii nostri tom. 1,* quamvis, gencratim loquendo, presbyteri italo-graeci servent in Italia insulisque adiaccntibus suam disciplinam ac ritum conficiendi in fermentato Eucharistiam : moncanturqitc impensius sacerdotes latini vel graeci ritus, nc Eucharistiam consecrare ac distribuere iuxta proprium cuiusque ritum praetermittant, uti declaratur in nostra Constitutione, quae incipit: *Etsi pastoralis, 57, # t, n. 2, ac $ 6, num. to et seq., Bullarii nostri tom. r.*

24. Quibusdam Ecclesiae saeculis is usus obtinuit, ut post Baptismi sacramentum Eucharistia pueris traderetur, haud quidem ex ea petsuasions, quod esset ad aeternam puerorum salutem necessaria , sed cx mero ritu ct consuetudine tunc temporis vigente, quemadmodum sapienter animadverterunt Tridentini Concilii Patres *sess. 2t, cap. 4.* Inter errores armenorum a Summo Pontifice Benedicto XII damnatos, quinquagesimus octavus apud Raynaldum, *ad annum Christi tq4t,* ÿ *66, tecen*sctur ille, quo asserebant, ad aeternam puerorum salutem ct Baptismi iis collari validitatem, praeter Confirmationis sacramentum, Eucharistiam etiam iisdem esse administrandam. In occidentali Ecclesia, quadringentis et amplius ab hinc annis, Eucharistia pueris post Baptismum non administratur. Verum negari nequit, in libris ritualibus orientalium commemorari ritum Communionis post baptismum pueris administrandae. As>emanus iunior *lib. 2 Codicis Liturgici cap. t4g,* refert ordinem ministrandi Baptismi apud melcbitas; *pag.* quoque 709 ordimm exscribit Baptismi Syrorum, editum a Philoxeno Mabugensi Episcopo monophysita ; pag. 706 alium atfert desumptum a veteri rituali Severi Patriarchae Antiocheni monuphy-1itarum antesignani: ct *lib. 4 eiusdem codicis, pag.* 95 *et pag. tjo,* binos alios ordines commemorat, servatos inter armenos et cophtos in ministrando Baptismo ; quibus omnibus praecipitur, ut pueris post baptismum Eucharistia ministretur. Huiusmodi consuetudinem apud nonnullos graecos id sua usque tempora obtinuisse ait Sanctus Thomas 7 *par., qu. yo, art. ad tertium.* Arcudius vero *lib.* j *de sacramento Eucharistiae, cap. r r,* hanc esse graeeorum disciplinam scribit; sed aliqui cx ipsis paulatim eam deseruerunt, propter incommoda quae in praebenda pueris post baptismum Eucharistia identidem intercedebant. In actis Synodi sub Sergio Patriarcha /Vntiochcno Maronitarum, habitae in Monte Libano die 18 sept, anno 1596, cui praefuit pater Hieronymus Dandinus Societatis lesu, nuncius Summi Pontificis Clementis VIII, haec verba leguntur *can.* 7 : *Quoniam parvulis sine indecentia maxima, venerabilisque Sacramenti iniuria, vix potest sacra Christi Communio dari ; caveant in posterum sacerdotes universi, ne quemquam ante rationis usum ad eam admittant.* Consentiunt patre» Concilii Zamosciac habiti anno 1720 ÿ *7 de Eucharistia.* Idemquc firmatum legitur in actis Libanensis Concilii, quod habitum fuit anno 1736 *cap. 12 de sanctissimo Eucharistiae sacramento, num.* /7, cuius haec sunt verba : « In antiquis quidem nostris ritualibus, sicut et in Ordine veterc Romano ct in euchologiis graecis, Baptismatis ministro diserte praecipitur, ut infantes mox a baptismate, chrismate delibutos, pascat Eucharistiae sacramento ; nihilominus, tum ob debitam huic augustissimo Sacramento reverentiam, tum quia idem non est infantibus ac pueris ad salutem necessarium, praecipimus, ut infantibus quidem, dum baptizantur, Eucharistia nullo pacto, neque sub specie sanguinis, porrigatur ». Quod ipsum statutum fuit in Constitutione pro italo-graccis, incipiente : *Etsi pastoralis, 57, § 2, num. 7, Bullarii nostri torn. t.*

25. De usu administrandae Eucharistiae sub utraque specie etiam laicis, quoad orientalem ct graecam disciplinam, fuse disserunt Arcudius *in concordia occidentali et orientali in Sacramentorum administratione lib. q, cap. 4;* ct Leo Allatius *in prima adnotatione de Ecclesiae occidentalis atque orientalis consensione, p. 1614 et seq.* In graccorum Collegio, quod Romae, uti diximus, erectum fuit a Gregorio XIII, ca indicta lege, ut graccus in eo ritus servetur, quemadmodum praefatus Leo Allatius testatur *in suo tractatu de aetate et interstitiis, pag. 2t,* iuxta ipsius Collegii constitutiones a Summo Pontifice Urbano VIII confirmatas, debent alumni quolibet octiduo animi sordes Poenitentiae sacramento eluere et sacram Eucharistiam sumere quintadccima quaque die, nec non festis diebus solemnibus, et singulis Adventus ct Quadragesimae Dominicis, latino ritu servato ; in festis vero solemnioribus, videlicet diebus Paschatis, Pentecostes et Nativitatis Domini, iubentur, Eucharistiam sub utraque specie ritu graeco suscipere, hoc est in fermentato, Sanguine intincto, ad quam rem perficiendam sacerdos utitur parvo cochleari, quod infert in os suscipientis Eucharistiam. Idemque ritus servatur cum reliquis graecis omnibus, qui prae-

dictis diebus ad solemnc Missae sacrificium conveniunt, aut qui aliis per annum diebus in ecclesia graeci collegii sibi Eucharistiam ritu graeco administrari deposcunt. Verum Italo-graecis in memorata Constitutione : *Etsi pastoralis, 57, $ 6, num.* /5, Eucharistia sub utraque specie permittitur in illis dumtaxat locis, in quibus ritus huiusmodi Communionis retentus viget ; sed in aliis locis, ubi idem ritus obsolevit, Eucharistia sub utraque specie prohibetur. Ab hac disciplina seu ritu sumendae Eucharistiae sub utraque specie, licet in universa orientali Ecclesia recepto, nonnulli graeci ct orientales paulatim recesserunt. Lucas Holstenius, vir sane clari nominis, in epistola ad Bertoldum Nimisium, quae typis impressa affertur in opusculis graecis ac latinis Leonis Allatii, *pag. 436* refert, sc praebuisse Eucharistiam in Vaticana Basilica presbytero abyssino, qui cum aliis communicaturus, ad sacram Mensam accesserat : cumque eum sub unica specie panis Eucharistiae participem fecisset, ab ipso deinde, atque etiam ab aliis aethiopicae Ecclesiae hominibus, sciscitatum fuisse, an, iuxta patriae suae ritum, Eucharistiam sub unica specie panis sumere consuevissent, tam in solemn*! lyturgia, quam in quotidiana Eucharistiae participatione, nec non cum ad cos extremo morbo laborantes eadem in Viaticum atfercbatur ; testaturque, fuisse sibi ab ipsis responsum, sacram Synaxim sub unica specie panis sibi semper administrari, haneque esse veterem disciplinam in aethiopica Ecclesia obticentem. Inter quaesita Summo Pontifici Gregoiio XIII proposita a Patriarcha maronitarum, s?., tiens recensetur : *Nos Missam celebramus in solo azymo : laid vero nostri sub utraque specie communicant.* Cui Pontifex his verbis respondit : *Si volunt in a^ymo consecrare, non videntur prohibendi : laid vero a Communione sub utraque specie pedetentim arcendi sunt; totus enim Christus sub unica specie continetur, et in usu calicis magnum est periculum effusionis:* uti legere est in laudato Opere Thomae a lesu *de Conversione omnium gentium, p. 486 et seq.* Patres etiam Concilii Libanensis habili anno \y*36, part. 2, cap. 12, num. 21,* huiusmodi consilio inhaerentes, ita statuerunt: *Deinde eiusdem Sanctae Romanae Ecclesiae institutis inhaerentes, praecipimus et stricte mandamus, ne cui laico, vel clerico in minoribus Ordinibus constituto Communio sub utraque specie tradatur, sed sub una tantum, panis nimirum;* solis diaconis permittentes, ut in solemni missa Eucharistiam sub utraque specie a sacerdote accipiant, hoc est sub specie panis primum, deinde sub specie vini, semoto tamen, quem superius commemoravimus, cochlearis usu: /U *vero diaconis, ut Hostiam Sanguine intinctam a sacerdotibus, in solemni praesertim Missa, accipere possint et valeant, concedimus et permittimus, modo absit cochlearis usus, quem omnino abrogandum esse statuimus.*

Dc ritu (tondendi •quam in Call·cem po»t conic·cratiunem.

26. Postremo, ab Eucharistiae Sacramento minime recedentes, hic verba faciemus de alio orientali ct graeco ritu, quo nimirum sacerdos, po.^t consecrationem ct ante consummationem, paululum aquae tepidae in calicem fundit. Matthaeus Biastares *in Syntagmate alphabetico, cap. 8, tom. 2 Syndicon Graecorum, p.* ***rjj,*** huiusmodi ritum commemorat, eiusque significationem affert. Eutymius, Tyri nc Sidonis Archiepiscopus, anno 1716 Summo Pontifici Clementi XI nonnulla quaesita proposuit, quorum alterum erat, utrum melchitis Syriae ac Palestinac interdicere deberet, aquam tepidam divino Sanguini post consecrationem effundere; cui redditum fuit responsum, adiecta accurata ct luculenta instructione ab eodem Pontifice approbata, eiusque iussu transmissa nd superiores missionum Terrae Sanctae, Damasci. Tyri ac Sidonis : iniunctumque praedicto Archicpiscopo, ne id fieri interdiceret cum dc veteri ritu ageretur, Sedi Apostolicae perspecto, et graecis sacerdotibus etiam Romae permisso; per quem innuitur fidei ardor, qui maximus erga tantum mysterium debet conflagrare. Simile responsum die 3i martii an. 1729 iussu Benedicti Papac XIП datum fuit Cyrillo graecorum Patriarchae Antiocheno. Idem ritus Italograecis permittitur in citata Constitutione 37 *Etsi pastoralis, §6, n. 6, Bullarii nostri t. 1.* Cumque subinde in congregationibus, quae pro correctione librorum ecclesiasticorum Ecclesiae orientalis habitae fuerunt, ad accuratiorem quamque diligentiam adhibendam, diu multumque disputatum fuisset, utrum interdicendus esset ritus infundendi in calicem aquam tepidam post consecrationem, cum potissimum Humbcrtus Cardinalis Sylvae Candidae superioribus temporibus plurimum adversus eumdem ritum declamasset, responsum fuit die 1 Maii 1746, *nihil esse innovandum,* quod rescriptum a nobis deinde confirmatum fuit ; rationibus enim a praedicto Cardinali allatis nil ponderis inessc compertum fuit. Attamen Patres Concilii coacti in urbe Zamosciac an. 1720, graves ob causas inhibuerunt ruthenis sacerdotibus, nc aquam tepidum post consecrationem in calicem funderent, uti legi potest § 4 de celebratione missarum : *Inhibet gravem ob causam et abrogat toleratam in orientali Ecclesia consuetudinem, ad consecratas calicis species aquam tepidam effundendi, post consecrationem, ante Communionem.*

Allata exempla transitum a ritu orientali ad latinum haud insinuant.

27. His sane et aliis huiusmodi exemplis, quae facile cumulari possent, inniti valent, qui erga transitum a ritu orientali et graeco ad occidentalem ct latinum sunt propensiores, vel certe quidem putant sc iurc optimo agere, dum schismaticum orientalem ad Ecclesiae unitatem

convertentes, satagunt eum Jem abducere ab aliquo ritu, quem servare consueverat, priusquam nobis consentiret, quique a reliquis omnibus orientalibus et grace's, cx veteri disciplina, firmiter retinetur ct observatur. Verum neque superius allata exempla, nec cetera, quae in medium proferri possent, quidquam illorum opinioni suffragantur; tum quia in transitu a ritu orientali ct gracco ad occidentalem ct latinum tollitur omnino quidquid ab ipso gracco ritu praescribitur et nostro ritui non conformatur ; quod non contingit in iis exemplis, quae paulo superius allata sunt, quibus nempe, si aliqua peculiaris solemnitas gracci ritus tollitur, ritus tamen ipse ac reliqua omnia eodem ritu praescripta intacta servantur; tum quia partem etiam aliquam demere cx aliquo ritu, salvis reliquis eiusdem ritus partibus, non est privati viri, sed auctoritas publica intercedat nccssc est, videlicet supremi Capitis universalis Ecclesiae, qualis plane est Romanus Pontifex. Sedes namque Apostolica ea est, quae praecipuo quodam iurc, quoties ipsi consentaneum visum fuit, ab orientali Ecclesia ritum aliquem desumpsit ct in occidentalem traduxit; aut permisit, ritum aliquem graccum in aliqua latina Ecclesia usurpari. Eadcmque Apostolica Sedes, quoties deprehendit, periculosum vel indecorum aliquem ritum in orientalem Ecclesiam irrepsisse, illum damnavit, improbavit, eiusque usum ipsi prohibuit. Ipsa denique Apostolica Sedes, postquam vidit orientalem vel graecam aliquam gentem in aliquo latino ritu usurpando ac defendendo vehementer obfirmatam, ac potissimum, quando ritus ipse ab antiquo tempore invectus fuit, ab omnibus communiter receptus, atque expresse vel tacite ab Episcopis probatus ritum ipsum tolerando, ct sic approbando, firmavit.

IW recitatio» μ stmboli μ >1 M.

28. In latina ct gracca lyturgia recitatur Symbolum, eiusque recitatio in Missae sacrificio in Ecclesia orientali primum instituta, deinde in occidentalem traducta est, uti colligitur ex tertio Toletano Concilio habito an. 589 *can. 2, torn.* 5 collectionis Labbcanae, p. *roog,* cuius haec sunt verba : W per *omnes ecclesias Hispaniae vel Gallaeciae, secundum formam orientalium ecclesiarum, Concilii Constantinopolitani, hoc est centum quinquaginta Episcoporum, Symbolum Fidei recitetur, et, priusquam dominica dicatur oratio, voce clara a populo decantetur.* Quare cum Paties Toletani Concilii, disciplinam statuentes recitandi symbolum in sacrificio Missae, sc ad ritum orientalium Ecclesiarum retulerint, id satis est ad agnoscendum, huiusmodi disciplinam in oriente primo institutam , inde in occidentem pronunasse ; sicut advertunt Cardinalis Bona *Rerum Lyturgic. lib. 2, cap. ti, num. 2,* ct Georgius *de Lyturgia Romani Pontificis tom. 2, cap. 20, num.* 2, *pag. if6.* Sed rem propositam persequendo, Amalurius *in lib. de Divinis Officiis, cap. 14,* postquam innixus auctoritate S. Paulini in epistola *ad Severum* retulit, sola feria sexta maioris lebdomadae in Ecclesia Hyerosolymirana exponi consuevisse populo adorandam Crucem ipsam, in qua Christus pependit, huic graecae consuetudini tribuit ritum adorationis Sanctae Crucis, quae m officio praedictae feriae sextae in unaquaque latina ecclesia ad hanc usque diem peragitur.

Trisagium « *Sanctus Deus, Sanctus Fortis, Sanctus immortalis, miserere nobis* » pia est ct frequentissima oratio in graecorum lyturgia, uti recte advertit Goarius in notis ad euchologium in Missam Sancti Ioannis Chrysosromi, *pag. 109.* orationis origo repetitur ex miraculo, quod medio sacculo quinto contigit in regia Urbe Constantinopolitana ; cum enim Theodosius Imperator, Patriarcha Proeliis, et universus populus in aperto ad Deum preces effunderent, ut ab imminenti liberarentur excidio, quod ipsis ab ingentibus terrae motibus impendebat, puer repente in caelum rapi visus est, qui deinde in tenam demissus, retulit sc audivisse angelos praedictum trisagium canentes ; quare, cum iussu Procli Patriarchae universus populus illud devote cecinisset, terra ab horrendis, quibus concutiebatur, motibus conquievit, uti narrat Nicephorus *lib. 14, cap. 46,* recteque prosequitur Summus Pontifex Felix III in epistola tertia ad Petrum Fullonem, quae habetur *torn. 4* Labbcanae collectionis. Idem vero trisagium in ecclesia occidentali feria sexta maioris Hebdomadae gracce et latine canitur, quemadmodum apposite animadvertit Cardinalis Bona *rerum lyturgicar. lib. 2, cap. 10, num.* 5. Aquae benedictio in pervigilio Epiphaniac cx ritu est graecae Ecclesiae proprio, uti fuse ostendit Goarius in euchologio, sive rituali Graccorum, ct nunc etiam praedicta dic Romae in Graccorum ecclesia peragitur haec functio, dc qua in allata superius Constitutione nostra 57, § 5, *num. rj,* mentio habetur, simulque permittitur, ut fideles eadem aqua benedicta aspergantur. Dc transitu ritus huiusmodi ab orientali in aliquas occidentales ecclesias videri possunt, quae congessit eruditus Martene *torn. 4 de antiqua Ecclesiae disciplina in divinis celebrandis officiis cap. 4, num. 2,* et quae afferuntur in dissertatione Patris Scbastiani Pauli Congregationis Matris Dei, edita Neapoli anno 1719 cui titulus est: *Dc ritu Ecclesiae Neritinae exorcizandi aquam in Epiphania,* ubi propterca, *part, q, pag. iff et seq.,* opportune monet Episcopos, in quorum dioeceses longo ab hinc tempore nonnulli ritus ab Ecclesia graeca manantes irrepserunt, ut illos dc medio tollere tantopere non contendant, ne turbae excitentur, et ne videantur improbare rationem agendi Sedis Apostolicae, quae ritus illos irrepsisse cum optime noverit, eosdem ta-

Pc a lue bc. nçdicüonctapcr J}*1”0 Lp,p

men servari ct frequentari permisit ; affertque etiam *pag. 203* epistolam Cardinalis Sanctorii, Sanctae Scverinae nuncupati scriptam, an. i58o ad Fornarium Episcopum Neritinum, de hoc ipso argumento, ct dc aquae benedictione in Epiphania, quae in illa dioecesi peragitur. Graecus pariter est ritus spoliandi ac lavandi altare feria quinta in Coena Domini. Huiuscc ritus monumentum aliquod reperirc est saeculo quinto : de co namque meminit in suo Typico, sive Ordine recitandi officium ecclesiasticum per totum annum, S. Sabas, qui, teste Leone Allatio, *de libris Ecclesiae Graecae dissert, r, pag.* 9, obiit anno 431. Si certo affirmari posset Ordinem Romanum ab Hittorpio editum, Sancti Gclasii Pontificis iussu compositum fuisse, ritus lavandi altaria feria quinta in Coena Domini praedictae graccorum consuetudini fuisset quasi coaevus in latina Ecclesia, cum Sanctus Gclasius Pontifex obierit *anno 4^6.* Al, cum incertum sit, utrum Romanus Ordo ab Hittorpio vulgatus, tantae antiquitatis merito praestet, et cum, co seposito, Sanctus Isidorus Hispalensis Episcopus inter Latinos primus cxliterit, qui dc hoc ritu verba fecerit; idemque S. Isidorus *anno tij6* sit vita functus : satis id est, ut ab oriente in occidentem fluxisse asseratur ritus praedictus, qui in hunc usque diem in nonnullis latinis ecclesiis relinetur, probantibus Romanis Pontificibus ; ac potissimum in Vaticana Basilica, magna cum solemnitate, feria quinta in Coena Domini quotannis peragitur. Suaresius Episcopus Vasionensis ct Vicarius eiusdem Basilicae, ct loannes Chrysostoinus Battellus Archiepiscopus Amasenus, qui in minoribus inter bénéficiâtes eiusdem Basilicae recensebantur, duas elucubratissimus dissertationes ediderunt, quibus praedictum ritum illustrarunt. Quae cum ita sint, exemplis ct factis aperte evincitur id, quod paulo ante diximus, Sedem videlicet Apostolicam non omisisse, quoties id rationi consentaneum putavit, aut adscisccrc in universam latinam Ecclesiam ritus, qui ad graecam Ecclesiam pertinebant, aut permittere, ut peculiares quidam ritus, qui nb Ecclesia graeca manarunt, in nonnullis latinis ecc^cs"s observarentur.

bc ritu spoIMi s'Isru in leni V. in Coo-14 Déniai.

• re robai· additione«dTri-'; m

29. Iam paulo superius dc Trisagio sermonem fecimus, deque admirabili modo, quo canius eiusdem in sacras lyturgias Ecclesiae graecae inductus fuit: cum tamen Petrus Fullo, cognomento Gnaphacus, fautor haeresis Apollinaristarum, qui Thcopaschitae appellantur, ausus fuisset Trisagio haec verba superaddere : *Qui crucifixus es pro nobis:* sicuti fuse commemorat Theodorus lector *lib. 1 Collectanear.;* ct cum nonnullae orientis Ecclesiae, ac potissimum syrorum ct armenorum, opera cuiusdam Iacobi syri, teste Niccphoro *lib. 18, cap. 52,* additamentum huiusmodi recepissent ; haud praetermiserunt Romani Pontifices, pro ea quam in similibus adhibere consueverunt vigili cura ct sollicitudine, inolescenti errori se opponere, factamque Trisagio additionem interdicere ; reficientes interpretationem, qua, Trisagium ipsum referendo ad solam Filii personam, non vero ad 1res divinas personas, omnem erroris suspicionem adimi jactabatur: tum quia periculum semper supererat adhaerendi dogmati haeretico; tum quia humanae mentis praesumptio ad solum Christum referre minime poterat hymnum ab Angelis in honorem Sanctissimae Trinitatis decantatum, sicuti Lupus recte expendit *in notis ad cm. 8t Trullanum,* ubi, postquam retulerat, a Felice III et Romana Synodo damnatam fuisse additionem Trisagio factam, ita subdit : *Hymnum soli divinae Trinitati a Sanctis semper Angelis adeantatum, Ecclesiae ab ipso Deo ac eisdem sanctis Angelis in puero laudato traditum, malorum regiae urbi impendentium depulsione confirmatum, ac in eodem sensu et ratione comprobatum a plena Synodo Chalcedonensi, constanter asseverant* (loquitur de Episcopis tum in praedicto Concilio congregatis, tum de aliis additamentum Trisagio factum respuentibus), *humana praesumptione non potuisse ad solum Christum detorqueri.* S. Gregorius VII eodem religionis studio ipsam additionem improbavit in sua epistola prima, *lib. 8,* scripta ad Archiepiscopum sive Patriarcham armenorum. Idem praestitit Gregorius Kill in nonnullis suis epistolis datis in forma Brevis ad Patriarcham maronitarum die 14 Februarii anno 1377.

gregatione autem Propagandae Fidei, habita die 3o Januarii anno 1635, cum examini subiecta fuisset armenorum lyturgia , atque inter caetera accuratiori disquisitione fuisset expensum, utrum additio inducta Trisagio tolerari posset, ob indicatam causam, quod illa ad solam Filii personam relationem habere posse videretur, responsum fuit, id non esse permittendum additionemque omnino expungendam. Summus Pontifex Gclasius in sua epistola nona ad Episcopos Lucaniae, *cap. 26,* pravam consuetudinem iam invectam improbavit, iuxta quam mulieres sacerdoti missam celebranti inserviebant ; cumque idem abusus ad graecos transiisset, Innocentius IV in epistola, quam ad Episcopum Tusculanum dedit, cumdem severissime proscripsit : *Mulieres autem servire ad altare non audeant, sed ab illius ministerio repellantur omnino.* lisdem verbis a Nobis quoque prohibetur in nostra saepius citata Constitutione: *Etsi pastoralis §6, n. 21, torn. 1 BuHarii nostri.* Feria quinta maioris hebdomadae, ad recolendam Dominicae Coenac memoriam, sacra peragitur functio, in qua consecratur panis, qui per integrum annum asservatur, ut illo reficiantur lethali morbo laborantes, qui sacram Synaxim in Viaticum sibi deposcunt, et aliquando etiam eidem pani con-

De improbato mulierum servitio ad altare in Missa.

De illiatA per integrum annum assentatione panis consecrati in Fer. V, maioris hebdomadae.

sccrato exigua pars vini consecrati effunditur. Ritus huiusmodi a Leone Allatio describitur in suo tractatu *de Communione orientalium sub specie unica, num. 7.* Summus Pontifex Innocentius IV in laudata epistola ad Episcopum Tusculanum, ritum illum graecis interdixit, hisce verbis : *Eucharistiam in die Coenae Domini consecratam, usque ad annum, praetextu infirmorum, ut videlicet de illa ipsos communicent, non reservent:* addiditque ut paratam semper Eucharistiam haberent pro infirmis, sed illam qualibet decima quinta die renovarent. *Arcudius in tract, de Concordia Ecclesiae occidentalis et orientalis, lib.* 5, *cap.* 55 *et 36,* absurditares, quae ex eo ritu promanabant, indicare haud praetermisit, deprocans Romanos Pontifices, ut illum penitus abrogarent. Praestitit id Clem. VIII in sua Instructione, idemque et Nos praestitimus in nostra Constitutione: *Etsi pastoralis* 57, *# 6, num. 3 ct seq.* In Concilio Zamosciac a duabus Congregationibus, Concilii videlicet ac Propagandae Fidei, examinato, *§3 de Eucharistia,* legitur statutum, ut si alicubi adhuc vigeret ritus consecrandi Eucharistiam feria quinta in Cocna Domini, eam suffundendi aliqua gutta Sanguinis, servandique pro infirmis in annum integrum, in posterum omnino praetermittatur ; sed parochi Eucharistiam pro infirmis servent, ipsam qualibet octava, aut decima quinta die renovantes. Eamdem viam institerunt Patres Concilii Libancnsis a Nobis confirmati, sicuti patet *ex cap. /2 de Sacramento Eucharistiae, num. 24.* Quibus sane exemplis manifesto comprobatur, quod Sedes Apostolica nunquam omiserit graecis interdicere ritus aliquos, licet apud cos iampridem obtinerent, quoties eosdem perniciosos ct malos esse, aut evadere posse deprehendit.

procewonc Spiritu· Sancti j ct Filio.

3o. De processione Spiritus Sancti a Patre ac Filio, quemadmodum superius indicavimus, praecipue disputatum est, quoties dc unione graccac et orientalis ecclesiae cum latina et occidentali actum fuit. Huius articuli examen trinam vcluti faciem pracsetulit, atque adeo ad haec tria capita redactum est. Primum an processio Spiritus Sancti a Patre ct Filio esset fidei dogma : ct quoau primum hoc caput, firmissime responsum fuit non esse ullo modo dubitandum, quin processio Spiritus Sancti a Patre ct Filio inter fidei dogmata adnumerctur ; neque catholicum revera esse, qui illud non recipit, ac profitetur. Alterum, an, posito hoc esse unum ex fidei dogmatibus, licuerit in Symbolo Missae superaddere verbum *Filioque,* quamvis neque in Nicaena, neque in Constantinopolitana Synodo illud reperiretur, cum potissimum ab Occumcnica Synodo Ephcsina decretum fuerit, nc quid Nicaeno Symbolo adderetur : *Statuit Sancta Synodus, alteram fidem nemini licere proferre, aut conscribere, aut componere, praeter definitam a Sanctis Patribus, qui in Nicaea cum Spiritu Sancto congregati fuerunt.* Quod autem ad alterum hoc caput attinet, firmatum fuit, non modo licuisse, sed et valde conveniens fuisse, ut huiusmodi additio fieret Nicaeno Symbolo, eo quod Ephcsinum Concilium solummodo inhibuerit additiones fidei oppositas, aut temerarias et a communi consuetudine devias ; non vero orthodoxas et quibus aliquis fidei articulus in eodem symbolo implicite contentus, explicatius declararetur. Tertium denique, utrum, posita pro indubio fidei dogmate processione Spiritus Sancti a Patre et Filio, agnitaque insuper in Ecclesia potestate addendi Symbolo vocem *Filioque,* permitti posset, ut orientales ct gracci in sacrificio Missae Symbolum recitarent ad eum modum, quo prius ct ante schisma consueverant, quod perinde est ac dicere, praetermissa voce *Filioque.* Quod autem pertinet ad postremum hoc caput, non eadem semper fuit Sedis Apostolicae disciplina ; quandoque enim orientalibus et graecis Symbolum absque voce *Filioque* recitare permisit ; tunc nimirum, cum certo constiterat, priora duo capita seu articulos ab illis recipi, noveratque omnino, fore ut, si iisdem denegaretur id, quod tanto studio deposcebant, exoptatae unioni aditus intercluderetur. Nonnunquam vero Symbolum cum additione *Filioque* ab orientalibus ct graecis recitari omnino voluit ; cum scilicet merito suspicari potuit, eosdem ideo nolle Symbolum cum additamento recitare, quod adhaererent errori opinantium, ac asserentium Spiritum Sanctum a Patre et Filio non procedere, vel ab Ecclesia additionem illam *Filioque* Symbolo fieri non potuisse. Duo Summi Pontifices, nempe Beatus Greg. X in Lugdunensi Concilio, ct Eugcnius IV in Florentino, primam agendi rationem, ob indicatas causas, cum graecis adhibuerunt, uti constat ex *torn, j* collectionis Concil. Harduini, *pag. 698 D,* ct *torn. 9* eiusdem collectionis, *pag. 303 D.* Alteram vero rationem, ex causis itidem supra allatis, amplexus est scrvavitque Summus Pontifex Nicolaus III, cum deprehendit, Michaelem Imperatorem ex bona fide non agere, neque iis stare, quae pollicitus fuerat in tractanda unione, quam cum Pontifice Gregorio X praedecessore suo absolverat atque firmaverat. Huius rei documentum e Vaticano archivo desumptum in Raynaldi Annalibus impressum est *ad annum Christi 1278,* § Eamdem viam institerunt Martinus IV ct Nicolaus IV. Et quamvis dc Pontificibus istis, quod ad hanc rem pertinet, scriptores diversa tradiderint, Pachymeres tamen, qui tunc temporis Constantinopolitanam historiam posterorum memoriae commendabat, *lib. 6, cap. 14,* aperte testatur, cos Pracdecessoium suorum epicheiam non fuis>c secutos, sed voluisse, ut ab orientalibus ct graecis Symbolum cum additione *Filioque* recitaretur, ut iniccta sibi dc orthodoxa illorum fide dubitatio tolleretur *ad cer-*

tum experimentum capiendum fidei et sententiae graecorum : eius vera pignus idoneum fore, si et ipsi Symbolum, sicut latini, pronunciarent. Idem Pontifex Eugenius, qui in Florentino Concilio orientalibus concesserat, ut sine ea voce *Filioque,* Symbolum recitarent, cum deinde armenos in unitatem Sanctae Ecclesiae reciperet, eisdem praecepit, ut Symbolo praedicta additione adaucto uterentur, uti videre est in collectione Conciliorum Harduini *torn, (J, pag. 433 B,* eo quod fortasse armenos , non aeque ac graecos, ciusmodi additamento repugnantes deprehenderat. Callistus itidem III Romanus Pontifex, cum Fratrem Simonem ex Ordine Praedicatorum munere Inquisitoris decoratum in Cretam ablegaret, quam in insulam sc receperant plures graeci aufugientes ab urbe Constantinopolitana, cuius ante biennium tureae potiti fuerant , iussit ipsum vigilem adhibere curam , ut iidem graeci Symbolum cum additione *Filioque* recitarent, sicuti narrat Gregorius Trapezuntius *in sua epistola ad Cretens., torn,* r *Graeciae orthodoxae, apud Allatium pag. 537,* quod confirmatur etiam *ab Echard. torn. 1 Scriptorum Ordinis Sancti Dominici pag.* 76'2; fortasse enim Pontifex suspicabatur, ne praedicti graeci, quippe qui ex urbe Constantinopoli advenerant, in eo fidei dogmate minus firmi essent. In duabus formulis professionis fidei, quas iam superius commemoravimus, quarum alteram Gregorius Kill graecis, alteram Urbanus VIII orientalibus praescripsit, nihil aliud continetur, quam quod in Florentino Concilio fuit constitutum. In duabus Constitutionibus, altera videlicet Clementis VIII, quae est *34, veteris Rom. Bullarii torn. 3, § 6,* Nostra altera incipiente: *Etsi pastoralis, § r, Bullarii nostri torn, r,* utraque edita pro latinis Episcopis, in quorum dioecesibus versantur graeci aut albanenses graccum ritum servantes, dummodo hi Spiritum Sanctum a Patre et Filio procedere fateantur, ct agnoscant Ecclesiae fuisse potestatem addendi Symbolo vocem *FHioque,* minime iubentur Symbolum cum hac additione recitare, nisi forte, ea praetermissa, scandalum immineret ; aut certo aliquo in loco peculiaris consuetudo iam invaluisset recitandi symbolum cum additione *Filioque;* aut denique necessarium putaretur, ut Symbolum ab illis cum praedicta additione recitaretur, ad eliciendam indubiam rectae ipsorum fidei probationem. Recte autem non modo Patres Concilii Zamosciae, *tit. r de Fide Catholica,* sed etiam Patres Libanensis Concilii, *part. 1, eodem tit., num. t2,* ad omnem scrupulum submovendum, provide statuerunt, ut sacerdotes omnes eorum legibus subiecti, Symbolum, iuxta consuetudinem Romanae Ecclesiae, cum particula *Filioque* usurpent.

31. Ex his, quae huc usque dicta sunt, plene concluditur, Sedem Apostolicam hac ipsa in re quandoque, ex peculiaribus circumstantiis, perspectaque sibi gentis alicuius indole, consensisse, ut certus adhiberetur modus, quem tamen ab aliis, ob diversas circumstantias, diversumque locorum ct populorum genium, nullatenus usurpari permisit. Quamobrem, ut oneri susceptо satis faciamus, nihil aliud superest, quam ut ostendamus, aliquando eamdem Sedem Apostolicam , dum novit gentem aliquam orientalium ct graccorurn, in aliquo latino ritu adhibendo tenaciorem esse, illius usum ei benigne permisisse, praesertim si huiusmodi ritus usurpandi consuetudo a vetustioribus temporibus inolevit, ct Episcopi non modo eidem nunquam adversati sunt, sed aut tacite aut expresse eamdem comprobarunt. Verum, cum hac ipsa de re perspicua exempla iam fuerint superius allata, dum verba fecimus de ea classe orientalium et graccorurn , qui ritus suos maiori ex parte retinentes, atque latinos aeque ac orientales ritus venerantes, aliquem ex nostris ritibus amplexi sunt, ab inutili idcirco repetitione abstinebimus, ea hic revocantes, quae superius in his ipsis litteris plene fuerunt exposita. Duo solum exempla ex maronitis desumpta subnectemus iis, quae iam adduximus. Nonnullis abhinc saeculis maronitae pontificales ac sacerdotales vestes aihibent eiusdem plane formae, quam latinus ritus praescribit, quemadmodum in citato saepius Libancnsi Concilio habito anno 1736 legitur *cap. 12* dc Sacramento Eucharistiae, *num. 7.* Summus enim Pontifex Innocentius III epistola ad Hiercmiam Patriarcham anno 121 5 data, quae incipit: *Quia divinae sapientiae bonitas,* illos adhortatus est, ut sc latinae Ecclesiae in pontificalibus ornamentis conformarent. Quam ob causam tum idem Pontifex, tum cius successores, ad illos sacra indumenta, calices ac patenas dono miserunt, uti narrat Petrus Patriarcha in duabus epistolis ad Leonem X datis, relatisque *tom. 14* Collectionis Conciliorum Labbeanae, *pag. 346 et seq.* Nuper autem in praecitato Libancnsi Concilio *cap. 13* unanimi «consensu, nostraque subsequuta approbatione, iidem maronitae, quoad Praesanctificatorum Missam, latinum ritum amplexi sunt, illam tantummodo feria sexta in Parasceve celebrantes, relicta, iustis gravibusque dc causis, disciplina graecorum, qui diebus quadragesimalis ieiunii nonnisi Missam Praesanctificatorum celebrant, excepto sabbato, dic Dominico ct festo Annunciationis Beatae Virginis, si forte in quadragesimam incidat, iuxta praescriptum *in Trullano Can. 52.* Hisce siquidem diebus, sacerdos panem consecratum in tot particulas dividit, quot dies subsequuntur, quibus Missa Praesanctificatorum celebratur; quibus nimirum vescitur pane eucharistico, quem antea consecravit, asservans in ciborio reliquas consecratas particulas, ut sequentibus

De Aliquo ex Illinit nubuttpud onentile*, pnetenim mironitit.

diebus, quibus Missam Pracsanctificatorum celebrabit, iisdem vescatur, atque aliis etiam, qui adstant petuntque, distribuat; uti fuse commemorat Leo Allatius in Prolcgomenis ad Gabrielcm Naudacum *de Missa Praesanctificatorum pag. 1531» num. r.*

32. Huic nostrae epistolae tinis hic imponendus alicui forte videri poterit, cum in ca et allatum iam fuerit responsum redditum quaesitis a sacerdote missionario Balscrac propositis, nimirum, *Nihil esse innovandum,* ct indicatae itidem fuerint firmissimae regulae, quas sequantur missionarii, qui orientales a schismate ct erroribus ad unitatem, sanctamque catholicam fidem revocare satagunt ; neque enim ex iure canonum et Apostolicarum Constitutionum se gerit, qui in convertendis orientalibus, ritum quoque orientalem et graecum, in iis quae ab Apostolica Sede tolerantur atque admittuntur, de medio auferre contendit; aut id agit, ut, qui convertuntur, ritum, quem hactenus servaverunt, dimittant, ct latinum amplectantur. Nihilominus, antequam finis huic epistolae imponatur, nimis congruit, ut nonnulla insuper attingantur, quae propius pertinent ad quaestiones a praedicto missionario propositas, quibus iam responsum fuit *nihil esse innovandum.*

Pc cterciflo π-tat oriental»» iα lilinorum cedcliit.

33. Porro, si in urbe Balscrac degunt catholici ritus orientalis, armeni aut syriaci, ipsique peculiari ecclesia carentes, ad missionariorum latinorum ecclesiam conveniunt, ubi sacerdotes orientalis ritus rem divinam reliquasque peragunt suis ritibus cocrcmonias, laici autem Missae sacrificio intersunt ct Sacramenta suscipiunt, non magnopere adlaborandum est, ut defendatur, nihil esse innovandum, uti rescriptum fuit; quodque antea obtinuit, idipsum et in posterum servari oportere, permittendo videlicet praedictis sacerdotibus ct laicis, ut in latina Ecclesia ca facere pergant, quae ad hanc usque diem peregerunt. Nam iure canonico illud quidem statutum habetur, ritum orientalem et graecum cum latino haud esse miscendum, uti videre est ex integra decretali Caelcstini III apud Gonzales *cap. Cum secundum, de temporibus Ordinationum;* atque in Decretali Innoccntii III *cap. Quanto, de consuetudine, cap. Quoniam, de Officio iudtc. ordinar.,* ct in Decretali Honorii III *cap. Litteras, dc celebrat. Missar.* At nullo iure allirmari potest, ritus commixtionem apostolica aliqua constitutione vetitam, induci ex co tantum, quod irmcnus, maronita, aut graccus iuxta ritum suum in latina ecclesia vel Missae sacrificium, vel alias cocrcmonias cum populo sui ritus exerceat, aut versa vice latinus in orientalium ecclesia idem praestet, dum praesertim legitima aliqua subest causa, dc qua in praesenti facti specie nullo modo dubitari potest, cum orientales illi in civitate Balscrac peculiari curtant ecclesia, ita ut, si ipsis latinorum ecclesia non pateret, loco plane omni destituerentur, in quo Missae sacrificium olfcrre possent, ct cum populo sui ritus ca exercere, quae peragenda sunt, ad illos in sancta unione retinendos ac confovendos.

De wiur_4 edmiiÜofjL

34. Vetita sane ritus admixtio esset, si latinus in fermentato consecraret ct Eucharistiam in fermentato consecratam latinis administraret. Idemquc dicendum esset, si orientales, qui azymi consuetudinem haud amplexi sunt, in azymo rem divinam facerent, ct genti suae sacram Eucharistiam in azymo distribuerent. Curare siquidem debent sollicite Ordinarii quoque latini, quibus italo-gracci subiiciuntur, *ut latini semper in a\ymo, graeci autem, ubi propriam parochiam habent, in fermentato communicent ;* uti praecipitur in Constitutione nostra *Etsi pastoralis 37, n. 6, n. 14, Bullarii nostri t. i.* Vetita quoque ritus permixtio esset, si latinus sacerdos, modo iuxta latinum, modo iuxta graecum ritum; aut sacerdos graccus, modo graeco, modo latino ritu, Missam celebraret. Id enim interdicitur in Constitutione S. Pii V, quae incipit: *Providentia,* quaeque esc 21, *torn. 4, part. 2 Bullarii novi* Romae impressi; ubi facultates omnes quae praecedentibus temporibus nonnullis presbyteris super hoc concessae fuerant, omnino revocantur. Huic constitutioni S. Pii V congruit quoque pracindicata nostra, *# 7, num. to.* Quod si presbyteris Societatis Icsu qui collegiis nationum orientalium Romae erectis praesunt, ct qui praedictae Societatis institutum «implectentes, a graeco ritu ad latinum transierant, indultum fuit, uti supra indicavimus, ut aliquando Missae sacrificium graeco et orientali ritu celebrent ; hoc ideo factum est, sicuti praemonuimus, ut alumni , qui graccorum et maronitarum ritum profiteri debent, .Missam praedicto ritu celebrare addiscant, ct iuxta eumdem divina officia toto vitae suae curriculo persolvere : verum circumstantiae peculiares huiusce plane singularis casus salis evincunt, non posse illum in exemplum afferri ad similia indulta obtinenda: quod adeo verum est, ut, quamvis Cardinalis Lcopoldus Kollonitz Clementi XI praedecessori nostro exposuerit, valde profuturum catholicae religioni, si latinis missionariis permitteretur, ut in Hungaria graeco ritu celebrarent, quoties ita necessitas postulare videretur, relicta tamen ipsis libertate, ut ad latinum ritum redirent ; idem tamen Pontifex perpendens animo debere unumquemque, iuxta canonicas sanctiones, in suo ritu permanere, neque licere sacerdoti, modo latino, modo graeco ritu celebrare, facultatem quae α praedicto Cardinali petebatur, impertiri recusaverit, uti patet ex cius epistola in forma Brevis, quam ad eumdem Cardinalem dedit 9 maii ann. *ijob,* ct quae continetur *torn, t Epistolar. et Brev. selection eiusdem Pontificis typis editorum, pag.* 205.

35. Haec ct alia plura exempla, quae facile possent cumulari, pertinent ad ritus permixtionem ab Ecclesiae legibus vetitam : verum, uti iam diximus, interdicta ritus permixtio appellari nunquam poterit, si ob legitimam aliquam causam sacerdos orientalis ritus ab Apostolica Sede probati , in latinorum ecclesiam admittatur, ut ibi Missam caeterasque functiones celebret ct sacramenta populo nationis suae administret. id palam Romae fieri intuemur, ubi sacerdotibus armenis, cophtis, mclchitis ct graccis patent ad Missam celebrandam templa nostra, ut illorum pietati satisfiat ; quamvis suas peculiares ecclesias habeant, ubi rem divinam facere possent : dummodo tamen sacra indumenta et caetera, quae nd Missae celebrationem iuxta ipsorum ritum necessaria sunt, secum afferant, cosquc comitetur nationis suae minister, qui eisdem celebrantibus inserviat, et a custodibus ct sacrario praefectis opportune caveatur, ne ob rei novitatem in aditantibus turbae ac tumultus excitentur ; quemadmodum in edicto, quod pro ecclesiasticis ct Inicis orientalibus Romae degentibus die i3 februarii anno 1743 per vcncr. Fratrem Nostrum Ioannem Antonium tunc tituli Sancti Silvestri ct Martini in Montibus presbyterum, nunc Episcopum Tusculanum, S. R. E. Cardinalem Gaadagni nuncupatum, nostrum in Urbe eiusque districtu Vicarium generalem, iussu nostro promulgatum fuit, plenius continetur. Verum ad rem hanc nostram plurimum facere videtur, quod mox indicabimus. Medio circiter sacculo decimo quinto, uti notum est, Mahumetes II Constantinopolim vi oppugnatam coepit, nonnulliquc cx graccis, qui schismaticorum errores aversati, communionem cum Latina Ecclesia servaverant, Venerias sc contulerunt, ibique mansere. Quam in urbem cum Isidorus Cardinalis natione graccus pervenisset, detulit ad Senatum Romani Pontificis desideria, ut huiuscemodi gracci ritus hominibus templum aliquod assignaretur, in quo functiones suas exercerent. Excitata senatus pictas profugae genti ecclesiam S. Blasii concessit, ubi spatio plurium annorum Gracci quidem in certo eiusdem ecclesiae sacello divina cilicia ritu graeco, in reliquis vero sacellis, Latini ritu latino peregerunt, sicuti Flaminius Cornelius scriptor clari nominis testatur in *Decad. Venetarum Ecclesiarum, p. tff). : Gemini ita ritus officia per aliquot annos in una ecclesia, licet in diversis sacellis peracta fuerunt :* quod eo usque obtinuit, donec ancto graccorum numero, prae lictae ecclesiae S. Blasii, latinis graecisquc communi aliud subrogatum fuit templum, quod graccorum proprium esset ac privativum.

htiûi ritu· '<σάιΐο in *ce-* ›››.** rhcco-

36. Haec ad graccos pertinet, qui celebraturi in latinas ecclesias recipiuntur. Verum, ut eo clarius ostendatur, nullam exinde sequi ritus permixtionem ab Ecclesiae legibus proscriptam, non abs re erit verba facere dc latinis quoque, qui ad sacrificium Missae offerendum et divina officia persolvenda in graccorum ecclesiis, cx iusta aliqua causa, admittuntur. Quod quidem non modo propositam sententiam confirmabit, sed etiam plurimum conferet ad demonstrandum, quam necessaria sit mutua inter catholicos, licet diversi ritus, animorum coniunctio ac benevolentia. In Russia Alba rutheni catholici, quos unitos vocant, plures habent ecclesias, paucas vero latini, ct quod magis est, longe dissitas a pagis latinorum, qui inter ruthenos versantur. Latini quandoque diutius sacrificio latinae Missae carebant, eo quod suis ncgociis detenti, nequibant tam longum iter aggredi, ut ad latinas ecclesias se conferrent : neque latini presbyteri facile poterant ad paucas illas latinorum ecclesias, quae in Russia Alba reperiuntur, accedere, ut Missam celebrarent, proptcrca quod ecclesiae ipsae ab illorum domicilio nimis longo intervallo sciungercntur. Itaque, nc latini Missa latino ritu celebrata tamdiu carerent, unum illud supererat, ut latini sacerdotes, in Latinorum commodum latinas Missas in ruthenis ecclesiis celebrarent. Verum hac ipsa in re, ea occurrebat difficultas, quod altaria graecorum sacro lapide careant, cum ipsi celebrent super antimensiis, quae sunt lintea quaedam ab Episcopo consecrata, quorum angulis Sanctorum reliquiae includuntur; quamobrem latini sacerdotes sacrum lapidem secum deferre cogebantur, haud levi interdente incommodo ac discrimine, ne in itinere frangeretur. His omnibus incommodis tandem opportunum remedium, opitulante Deo, inventum adhibitumque fuit: siquidem, consentientibus etiam ipsis ruthenis , indultum fuit latinis presbyteris, ut Missam latino ritu celebrarent in ruthenis ecclesiis et super illorum antimensiis : idqtxe eo vel expeditius visum est, quod rutheni sacerdotes, accedentes quandoque ad latinas ecclesias Missam inibi celebraturi, super nostris sacris lapidibus Sacrificium conficiebant. Id omne cognosci potest ex Constitutione nostra : *Imposito Nobis,* quae quadragesima tertia est Bullarii nostri torn. 3.

37. Praeclarum pariter est ad rem nostram id, quod mox subiiciemus. Discrepant inter se eruditi viri, extiterit nc, iuxta veterem disciplinam, in Basilicis Ecclesiae occidentalis unum, an plura altaria. Primum quidem affirmat *Schelestrat. part, r Actor. Ecclesiae Orientalis c. 2 de Missa privata in Ecclesia latina,* sed contra Cardinalis Bona *rerum lyturgicar. l. 1, cap. 14, num. 3,* innixus auctoritate Walfridi, *cap. 4,* plura altaria fuisse in Romana Basilica S. Petri demonstrat. Verum, si dc templis atque basilicis orientalibus et graccis sermo sit, perspicuum videtur, nonnisi unum altare in ipsis extitissc, atque nunc etiam temporis plerumque c.xisterc, uti colligitur ex lineari descriptione

huiusmodi templorum quam Du Cangius *in Constantinopoli Christiana,* Bcveregius in notis *ad Pandectas canonum,* ce Goarius *in Euchologium Graecorum* attulerunt. Cumque in templo Sancti Athanasii, quod Hornae a Graecis obtinetur, plura excarent altaria, Leo Allatius in epistula ad foannem Morinum scripta *de templis graccorum recentiorum num. 2* asserere non dubitavit, in praedicta ecclesia nihil graecae formae reperiri, praeter *Bema,* idest sepimentum , quod aram maiorem a reliquis ecclesiae partibus secernit. Ad illud autem altare, ad quod sacerdos Missam celebravit, nequit aliud sacerdos eodem dic iterum Missae sacrificium otFcrrc. De hac graccorum disciplina verba faciunt Dionysius Barsalibaeus incubitu, Amidae Episcopus , *m explanatione Missae,* ec Cyriacus bicubitarum patriarcha apud Grcgorium Barhebraeum item iacobitam *in suo directorio,* quos citat Assemanus *t. 2 Bibliotheca Oriental.', pag.* ζΛ/ ; *ac torn. part, t, pag. 248.* De hac eadem disciplina Cirdinalis Bona *cil. cap. 14, num. 3,* ita scriptum reliquit : *Unicum altare in suis ecclesiis hibenl, nec fas esse putant intra septa eiusdem templi Sacrum eadem die iterare.* Euthimius Tyri ac Sidonis Archicpiscopus ct Cyriilus Patriarcha Antiochenus graccorum, in pontificatu Clementis XI, Benedicti XΠI ct Clementis XII pluries sciscitati sunt, an vigentem relinquere deberent praedictam disciplinam vetantem nc secundum Missae sacrificium eadem dic eodemque in altari oifcratur. At illis semper responsum fuit, nihil esse innovandum, sed veterem ritum omnino retinendum. Quoniam veru error in vulgus manaverat, ideo non offerri secundum Missae sacrificium eadem die idemque ad altare, in quo alius sacerdos celebraverat, quia sacerdos, qui posterior celebrarer, iisdemque sacris indumentis, quibus primus, uteretur, ieiunium frangeret; idcirco in nostra epistola cncydi.a ad Patriarcham Antiochenum graecorum melchitarum et ad Episcopos catholicos ei icm subiectos conscripta, iisdem praecipimus, ut omni studio curarent errorem illum populo adimere; ita tamen, ut integram servarent disciplinam, iuxta quam ad altare, ubi sacerdos celebravit, alius sacerdos eadem die otferre prohibetur, uti videri potest in Constitutione nostra, quae incipit: *Demandatam, 8;, Pullarii nostri torn. t.*

38. Denique communis olim fuit occidentali aeque ac orientali Ecclesiae ritus, ut presbyteri cum Episcopo Missae sacrificium offerrent : huius rei documenta congesta fuerunt a Christiano Lupo *in Appendice ad Synodum Chalcedontnscm torn, t ad Concilia generalia ct provincialia, prim te editionis pag. yy4,* dum haec verba BassUni interpretatur: *Mecum Mistas celebrabat, mecum communicabat,* et a Georgio *torn. 2 Lyturgiae pontificiae pag. t ct seq., ac torn, 3, pag. 1 et seq.* Concelebrandi ritus nunc temporis in occidentali Ec' elesia obsolevit, praeterquam in Ordinatione sa* cerdotum, quam peragit Episcopus, ct in con* sectatione Episcoporum, quae ab Episcopo cum duobus aliis Episcopis assistentibus perficitur. Sed in orientali Ecclesia viguit, vigetque adhuc, frequentior usus concelebrationis presbyterorum cum Episcopo, aut cum alio sacerdote qui primi celebrantis personam sustinet, isque usus refertur ad Constitutiones quae Apostolicac nuncupantur *lib. 8,* et ad canonem octavum cx iis, qui *apostolici* dicuntur. Porro ubicumque ca consuetudo inter graccos et orientales viget, non modo approbatur, sed etiam custodiri praecipitur, uti constat cx eadem Constitutione nostra superius allegata, *Demandatam, § y.*

3n. Ex gracco et orientali hoc ritu, quem hucusque commemoravimus, nonnulli occasionem arripuerunt revocandi in dubium, an privatis Missis, quae ab uno sacerdote celebrantur, in orientali ct gracca Ecclesia locus esse possit, cum in graecis templis unicum, uti praediximus, altare existât, unicum ad illud Missae sacrificium offeratur, ct sacerdotes cum Episcopo concelebrent, aut cum sacerdote, qui primi presbyteri munere fungitur. Non neglexerunt quidem lutherani Confessionem Augustanam, in qua privatae Missae tolluntur, ad Hieremiam Constantinopolitanum Patriarcham mittere, cumque ad camdem amplectendam allicere : cum tamen privatae Missae usus ac disciplina in Orientali Ecclesia desumatur ac vindicetur e.r *Canone 31* Concilii Trullani, ct cx notis, quas in ipsum composuit Theodoretus Balsamon; ideo et ritus frequentis concelebrationis sacerdotum cum Episcopo, et intacta pariter privatarum Missarum consuetudo in orientali Ecclesia permansit. Quare in initum cesserunt conatus lutheranorum ; quibus responsum fuit damnari quidem ab orientalibus, sicut ab occidentalibus pravum illorum usum, qui improba consequendae eleemosynae cupiditate ad altare impelluntur, non vero illorum, qui, qua decet pietate ac religione, privatas Missas celebrant, ut Deo sacrificium otferant acceptable. Haec patent e.r *actis Ecclesiae orientalis contra lutherânos,* auctore Schclestrato *cap. 2 de Missis privatis in Ecclesia Graeca, circa finem.* In commo lum autem sacerdotum, qui privatum Missae sacrificium otferre cupiunt, salva semper consuetudine, ut ad unum altare unum tantummodo sacrificium in dies singulos offeratur, graeci constituere ceperunt *Paracclcsias,* de quibus verba facit Leo Allatius *in citata epistola ad Io innem Morinum.* Paraccle-

prinum EccUtu one-

siae nil aliud sunt, quam oratoria quaedam ecclesiae contigua, in quibus erectum adest altare, ubi sacerdotes Missam celebrant, quam in ecclesia celebrare nequeunt, eo quod ad altare in ca cxtructum alius sacerdos iam celebraverit.

λ«rîebntiooe ia oncntihum, cede- MiaciuJantur.

.o. zXlii vero ab hac orientalium ct graccorum disciplina merito timendum censuerunt, ne latini sacerdotes ab offerendo Missae sacrificj0 jn graecis ecclesiis perpetuo excluderentur, eo quod, uti supra dictum est, in illis unicum altare existât, ubi eodem dic unus tantum sacerdos potest celebrare : neque latini presbyteri celebrare possint *in Paracclesiis,* utpote pro graecis tantummodo constitutis. Verum ad hunc ipsum timorem auferendum, in grnecis ecclesiis hoc tempore erectum plerumque cernitur secundum altare, in quo divinum sacrificium a latinis sacerdotibus offeratur. Tres graccorum templorum formas expressit Goaiius m *Euchologium Graccorum,* quarum tertia secundum altare exhibet latinis presbyteris positum, sicut ipse Goarius *loco citato* perpendit, et prosequitur Schclcstrat. *loco superius allato pag.* In ecclesiis nationis maronitarum ct graccorum, Romae exigentibus, praeter aram maiorem, alia occurrunt altaria, in qbibus a latinis sacerdotibus Missi celebratur; ct in nostra Constitutione: *Etsi pastoralis 58, §6, n.8 et* 9 *nostri Bullarii torn. /*, qua italo-graccis tutissima traditur agendi norma, prohibentur latini sacerdotes in Graecorum templis super ara maiori celebrare, nisi omnimoda necessitas id postulet, et parochi graeci consensus intercedat ; ibique insuper graecis conceditur, ut suis in templis, praeter altare maius, alia quoque altaria possint erigere, in quibus latini sacerdotes, si velint, Missae sacrificium celebrare valeant.

41. Ex his, quae huc usque dicta sunt, videtur iam perspicue demonstratum, sicuti antea, ita et in posterum permitti debere catholicis armenis et syriacis, qui Balscrac latinis commixti commorantur, propriaque carent ecclesia, ut in latinam conveniant ct in ca iuxta ritum quique suum sacras functiones peragant ; idque eo magis, quia non solum nulla exinde oritur ritus permixtio per apostolicas constitutiones damnata, sed urbanitatis officia exercentur, vel potius praecepta implentur acquitativi cuiusdam iuris, exposcentis, ut non habenti opportunum locum ud ca peragenda, quae iure aliquo praestare iubetur, locus ipse libenti animo concedatur. Quamobrem nil aliud superest, quam praecipere, ut omnia ad debitae caritatis leges cxiganttr, ut sacellum orientalibus assignetur, aut pars aliqua ecclesiae, in qua suis functionibus obeundis incumbant ; et quanta fieri potest cura impendatur, ut aliis horis latini, aliis orientales suas peragant functiones. Si enim aliter fieri contingat, proxima suberit causa dissensionum, quae binos praedecessores nostros Leonem X ct Clementem VII tantopere vexarunt ; tum scilicet, quum contra pacta conventa in Florentino Concilio sub Eugenio IV, ne graecis ulla molestia in suis ritibus ac coeremoniis observandis inferretur, relatum est ad praedictos Pontifices, quod nonnulli cx latinis graccorum ecclesias adibant, et ad illorum altare Missam latino ritu celebrabant, eo consilio, ut graecis sacerdotibus impedimentum crearent, ne sacrificium ritu suo offerre, suasque functiones peragere possent : adeo ut graeci nonnunquam ipsis diebus festis Missae sacrificio carerent : < *Nescitur, quo spiritu ducti* (de latinis presbyteris sermo est) *interdum altaria dictarum parochialium ecclesiarum praeoccupant, et ibi, contra voluntatem corumdem graecorum, Missas et forsan alia divina officia celebrant, adeo quod dicti graeci saepenumero sine auditione Missarum, cum magna animorum molestia, festivis et aliis diebus, quibus Missas audire consueverunt, remaneant.* Pontificias hasce querelas refert monumentum, quod incipit: *Provisionis nostrae,* extatque in Enchiridio Graecorum impresso Beneventi an. 1717 *pag. 86.* Non est profecto cur illi nostras addamus conquestiones, quae tamen nec leviores essent, neque opportunis remediis destitutae, si unquam ad Nos deferretur, Balscrac a latinis nostris prohiberi orientales, ne in latinis ecclesiis possint functiones suas peragere.

Circa tempus celebrationis 1*4- Bchaii*.

42. Primae huic altera succedit quaestio, eosdem attingens armenos ct syros, qua disquiritur, an iidem, ad statuendum tempus Paschalis aliorumquc ei respondentium festorum, possint veteri kalendario uti, vel potius novum emendatumque sequi debeant, cum in latinis ecclesiis sacra conficiunt ; ct quatenus iisdem licitus dicatur veteris kalendarii usus, an huiusmodi definitio afficiat illos quoque orientales, qui suam quidem habent ecclesiam, sed adeo angustam atque exiguam, ut, cum omnes in illam convenire non possint, eorum plcriquc latinas ecclesias adire compellantur.

De kalendarii correctione iu»»u Grq;oni XIII.

q3. Neminem latent, quae a sanctis Romanis Pontificibus Pio et Vietore, atque etiam a Nicaena Synodo, de recta Paschatis celebratione sancita fueiunt. Omnes pariter norunt Romano Pontifici a Concilio Tridentino reservatam fuisse provinciam correctionis kalendarii, ac demum, Gregorio XIII Pontifice, fuisse rem hanc numeris suis omnibus absolutam. Quamobrem Bucherius *in Commentario de doctrina temporum,* in praefatione ad lectorem, ita scripsit : *Computi paschalis in futurum certitudini, iubente Greg. XIII Pontifice noster abunde providit Clarius.* Is fuit cx Societate Iesu sacerdos mathcscos peritissimus, qui in kalendarii correctione egregiam Pontifici navavit operam. Exhibiti itidem Pontifici fuerunt calculi cuiusdam Aloysii Lilii, qui plures annos in illis componendis insumpserat. Perpensis denique libratisque omnibus, in pluribus Congregationibus, adstantibus adhibitisque in consilium peritissimis quibusque viris, prodiit anno 1582 Constitutio praescribens kalendarii normam, quae incipit: *Inter gravissimas,* in ordine 74, in veteri Bullario torn. 1.

1M vet < et cm L i

44. Veteri igitur kalendario hac pontificia constitutione abrogato, Patriarchis, Primatibus, Archkpiscopis, Episcopis, Abbatibus, aliisque praelatis imperatum fuit, ut novo emendatoque kalendario merentur, quemadmodum in eadem Coruticuiionc legcic est fusiusque eruitur ex eiusdem Pontifici» annalibus Romae impressis *umm tj42, torn. 2, pag.* Verum, cum in constitutione nullum dc orientalibus factum cius fuerit verbum, exurgit hinc quaestio, num eadem orientales afficiat; quae quidem quaestio non a ductoribus modo instituitur, ut videre est apud Axorium *Institut. Moral, tom. t, lib.* ç, *cap. tt, quaest. p,* et apud Baldclluin *in sua rheohigia Morali, tom. r, Lb.* ç, *disput. 41 ;* sed etiam proposita discussaque fuit in praestantium virorum conventu habito die 4 iuiii anno i63i, in aedibus Cardinalis Pamphilii, qui ad suminum pontificatum evectus, Innocantii X nomen assumpsit. Idaee autem tunc prodiit resolutio: *Subditi quatuor Patriarcharum Orientis non ligantur noris pontificiis Constitutionibus, nisi m tribus casibus: primo in materia dngm.itum fidei ; secundo, si Papa explicite in suis Constitutionibus faciat mentionem et disponat de praedictis; tertio, si implicite in iisdem Constitutionibus de eis disponat, ut in casibus appellationum ad futurum Concilium* (1). Refertur haec resolutio tum a Verricclio *de apostolicis missionibus, lib. j, q.tij, num. 4;* tum a Nubis in nostro opere dc *Canoni^atione Sanctorum, lib. 2, cap. num. r^.*

4). I lane quaestionem Nos missam facimus, cum de illa disputare nulla nunc necessitas urgeat; salis enim Nobis erit indicare, quid ad rem hanc nostram gesserit Sedes Apostolica, quandoquidem ipsa praccc lentia facta evincunt, consultissimum esse responsum quaesito redditum, nimirum : *Nihil esse innovandum.* Italo-graecis, qui inter nos vivunt et regimini subiiciuntur latinorum Episcoporum, in quorum dioecesibus constitutum habent domicilium, ab Apostolica Sede mandatum fuit, ut se ad novum kalendarium conformarent, uti perspici potest in citata Constitutione nostra : *Etsi pastoralis,* 57, £ *Q, num. 7 et seq., Bid- Iirii nostri tom. t.* Et clerus quidem ecclesiae collegiatnc S. Mariae *de Grapheo* civitatis Messanensis, qui graccum ritum retinet, accuratissime novum kalendarium servat, uti videre est in altera Constitutione nostra: *Romana Ecclesia,* quae est 8r, § 1, eodem tom. nostri Bullarii. Attamen non illud ita severe fuit inditctum, quin nonnunquam, gravioribus id requirentibus causis, epicluiae locus sit relictus. Renuebant armeni catholici Liburni degentes sese kalendario gregoriano subiiccre, precesque Innocentio XII obtulerunt, ut eos veteri kalendario uti permitteret. Etenim in Congregatione S. Officii feria IV dic 20 iunii 1674 decretum huiusmodi emanaverat: < Nuntii apostolici Florentiae relatis iterum litteris datis die 10 aprilis, circa petitiones ei factas ab armenis orandi in Missa pro Patriarcha armenorum, ct circa celebrationem Paschalis et aliorum festorum secandum eorum ritum, idest secundum calculationem antiquam, quae erat ante correctionem kalendarii, ct circa celebrationem Paschalis, etc. Necnon relata scriptura remissa a sacra Congregationi dc Propaganda Fide circa modum orandi in Missa pro Patriarcha arnieno: Rescribatur Nuntio, quoad permissionem orandi in lyturgia pro Patriarcha armenorum , quod sacra Congregatio stetit in decretis emanatis dic 7 iunii 1673, videlicet, *non posse;* ct omnino prohibeatur. Quo vero ad celebrationem Paschatis, etc. et aliorum festorum, etc. steterunt pariter in decretis, videlicet, quod in celebratione Paschatis et aliorum festorum, armeni Liburni existentes omnino servare debeant kalendarium gregorianum ». Quum igitur huic decreto obtemperare armeni praedicti renuerent, huius rei cognitio delegata fuit particulari Congregationi Cardinalium doctrina praestantium, quos inter fuere Card. Ioannes Franciscus Albanus, qui summum deinde pontificatum obtinuit, et Cardinalis Hcnricus Norisius praeclari nominis in-

ii) Ibee hibcntur in Actis S. C. de Prop. Fide: • Dic 1 Iunii i6jr. Full Congregatio particularis super • dubiis in sifonariorum orientis in Palatio Eiiii D. • Card. Pamphylii, cui Sua Enrincniia interfuit cum « Rihls P. Magistro Sacri Palatii, et P. Horatio Iusti- « niano, ac P. 'Ilιπηια dc Afilicti» theatino. In ea..... ▮ fuit latiishnc discussus articulus : An Summus Pon· • tifex intendat graecos ct alios Sedibus Patriarcha « rum sclpim.iticorum subditos comprehendere in Bulla « *Cœinj Demini* alilsquc Constitutionibus Apostolicis, • in quibus essus sibi ct Sedi Ap. reservat* — Et post ▮ allegatum ct ponderatum Canoncm 6 Nicacn. primae « Synodi, Cap. 17 Scs», io, Synodi fl, et simul Syn- ▪' odoni Cl skedon. circa Epistolam S. Leonis Papae, • ct cumdem Canoncm 6, Epistolam prinum Marcelli • Papae ad Antiochenos, Anacleti Epistolam 2. (up. *Li- 9* Cap. .I·.! ɣ · . *U prit H r Gregarium* « *Crx uenum , Canones* orientales , Axoriutn part. ı. • Jib 5 cap. tt.. , S. Gregorium de tribus Patriarchis; < factum Episcoporum Aegyptiorum qui noluerunt sub- « scribere praefatae Epistolae S. Leonis Papae quia tunc « vacabat eorum Sedes patriarchalis, Epistolam Svno « dicam eiusdem Concilii Chalcedon., Can. 2 Con- • stintinop., Concilii primi, ct ad hoc sanctorum Leonis • ct Damjsi Rom. Pontificum contradictionem, in qui· « bus de potestate Papae , et Patriarcharum , divisio· « neque Provinciarum inter Patriarchas late agitur, aut « ex cis deducuntur diversi argumenta pro ct contra « supradictam Papae potestatem; — Patres praedicti • quoad dictum articulum convenerunt in negativam «sententiam, quam tamen limitarunt tripliciter: r. In • materia dogmatum fidei. *2,* Si Papa explicite in suis « Constitutionibus faciat mentionem, ct disponat de « praedictis subditis Patriarchalium Sedium, et in casu • schismaticorum Bullae Cocnae. j. Si implicite in cis· « dem Constitutionibus de cis disponat, ut in casibus • appellationum ad futurum Concilium, cl deferentium « arma ad infideles, ct simii ».

v

ter litteratos viros. Porro ipsa Congregatio habita dic 23 septembris anno 1099 huiusmodi edidit decretum, a praedicto Pontifice eadem ip>u die confirmatum : *Pe mature tractata, perpensis omnibus facti circumstantiis, censuerunt, secundum ea quae proponuntur, conniveri posse cum armenis catholicis Liburni commorantibus, et qui peculiarem obtinent ecclesiam, circa usum kalendarii veteris, donec ipsi ad omnimodam kalendarii gregoriani observantiam disponantur, et interim ad Sedis Apostolicae beneplacitum : hac insuper conditione adiecta, quod diebus festis de praecepto iuxta kalendarium gregorianum occurrentibus, ab operibus servilibus ab.tincre, et sacrum audire omnino teneantur.*

46. Si vero dc graecis orientalibus serino sit, constat quidam, aliquando propositum ipsis fuisse, ut novo emendato kalendario uterentur; sed tamen id nullum exitum habuit. Inter articulos et condiciones Ruthenis propositas in unione sub Clemente VIII tractata et absoluta, ca quoque dc kalendario recipiendo inserta fuit, cui redditum responsum: *Kalendarium novum, si secundum antiquum Jieri possit, suscipiemus ;* uti legere est in Opere Thomae a Icsu, *pag. yıo;* et licet responsum illud ambiguitatem quamdam praesefenet, tamen ca dc re nihil ulterius actum fuisse deprehendimus, neque hoc super articulo indicium ullum protulit theologus, qui ad rem examinandam fuerat deputatus, quemadmodum patet ex eodem Opere *pag. et seq.* Aliquando tamen ipsimet orientales sponte sua novum kalendarium susceperunt, uti cognoscere licet ex saepius citata Synodo provinciali Maronitarum habita anno 17'36: *Tam in ieiuniis, quam in festis anni diebus, sive mobilibus, sive immobilibus, romanum kalendarium a Greg. XIII summo Pontifice, de nostra natione optime merito, emendatum, in omnibus ecclesiis nostris observari districte mandam is, ciusque kalendarii rationem et usum, quemadmodum et cantum ecclesiasticum in unaquaque ecclesia a magistris pueros edoceri praecipimus.* Sed quoties orientales minime consenserunt, iustusque adfuit timor, ne tumultus dissensionesque excitarentur, si novi kalendarii ipsis iniungcrctur usus, tulit Apostolica Sedes , ut orientales et graeci in remotis regionibus degentes veterem suam disciplinam retinerent, videlicet antiquum servarent kalendarium, occasionem opportuniorem expectuns inducendi usum novi emendatique kalendarii. Qua in re consona quoque sunt decreta Congregationum dc Propaganda Fide ct Sacrae Inquisitionis; quemadmodum, quoad primam, deprehenditur ex decretis editis die *22* augusti 1025 ct dic 3o aprilis i63i; quoad secundam vero, ex decretis dierum iS iuiii 1613, ac 14 decembris 1616. Imo res eo quandoque processit, ut missionariis quoque veteris kalendarii usus fuerit permissus, dum moram traherent in regionibus, in quibus veteris kalendarii usus solummodo obtinebat; velüti cognoscere est ex nonnullis decretis a Congregatione de Propaganda Fide dic 16 aprilis 1703 cl die 16 decembris 1714 evulgatis.

47. Reliquum est, ut dc postremo quaesito. Circi faedta· tem dhprwuui de ieiunio scilicet, verba fiant. Syri armenique catholici, iuxta ipsorum ritum, ab usu piscium bos. ieiunii tempore abstinent; verum, cum latinos iis vesci conspiciam, ct caeteroquin impossibile vel saltem difficillimum asseratur tos temperare poss3 a piscibus, quibus latinos vesci intuentur; ideo tamquam rationi consentaneum proponitur, ut missionariis facultas tribuatur cum iis dispernandi, caute tamen omnique secludo scandalo, c: pio aliquo opere in locum abstinentiae a piscibus subrogato. Aptissimus hic fieret locus disserendi dc vetustate ieiunii apud Orientales, ciusque lege, licet severiori, exactissime tamen, semper servata; sed ne longiores simus, quam par est, id unum dicimus, Apostalicam Sedem toties Patriarchis obstitisse, quolies veterem rigorem ieiunii suis subditis praescripti relaxare voluerunt. Petrus Maronitarum Patriarcha, Archicpiscopis ct Episcopi» sibi subieciis, carnibus vesci latinorum more induisit, I cet iuxta veterem disciplinam carnibus abstinerent ; universo autem populo qua Iragesimae tempore pisces edere vinurnque bibere permisit, quamvis id illis esset prohibitum. Sed Pontifex Paulus V datis ad Patriarch im Petri successorem litteris apostolicis in forma Brevis die 9 martii 1610 iussit, ut abrogatis iis, quae Petrus Patriarcha concesserat, res in pristinum statum restituerentur. In pontificatu nostro ad examen revocata est nimia facilitas atque indulgentia Euthymii Archiepiscopi Tyri et Sidonis, et Cyrilli Patriarchae Antiocheni erga graccos melchitas, fuitque improbata, ut patet ex Constitutione nostra: *Demandatam 8f, § 6, B diarii nostri tom. / ;* < Nos huiusmodi innovationem et abstinentiarum relaxationem et coarctationem, in nimium detrimentum veteris graecarum ecclesiarum disciplinae vergere indicantes, licet alioquin, deficiente auctoritate Apostolicae Sedis, nullius roboris esse dignoscantur, eas tamen auctoritate nostra expresse revocamus, ct nullum effectum in posterum habere, neque ullatenus execution! mandari, sed omnia in pristinum restitui debere iubemus; atque insuper in toto tractu patriarchatus Antiocheni laudabilem consuetudinem a maioribus derivatam, abstinendi etiam qualibet feria quarta et sexta per annum ab esu piscium, quae ab aliis quoque finitimis populis eiusdem graeci ritus exacte custoditur, indistincte servari praecipimus ». Incongruum vero est asserere, ideo dispensationem concedendam esse, vel potius generalem dispensandi facultatem, quod nempe orientales aspicientes latinos vesci piscibus tempore ieiunii, exinde facile adducantur, ut

et ipsi non quidem ex aliquo contemptu, sed naturae fragilitate victi, piscibus ieiunii diebus utantur; hoc namque argamento, si quid illud valeret, in primi·» omnimoda induceretur rituum confusio; deinde, si illius ratio haberetur, illud etiam consequeretur, ut latini inspicientes graccos peculiaribus quibusdam vivere institutis, quae latinis minime permittuntur, imo inhibentur, dispensationem petere possent, ut sibi liceret ea facere, quae a Graecis fieri intuentur; profitentes se latinum quidem ritum suscipere, sed ob naturae fragilitatem cum diutius servare non posse. Haec sunt, quae duximus exj onendii in hac encyclica nostra epistola, non solum ad patefacienda fundamenta, quibus innituntur responsione'» redditae missionurio, qui quaestiones sub initium exscriptas proposuit, sc ! etiam ut omnibus perspecta fiat benevolentia, qua Sedes Apostolica Catholicos Orientales complectitur, dum praecipit, ut omnino serventur veteres ipsorum ritus, qui neque catholicae religioni, neque honestati adversantur; nec a schismaticis ad catholicam unitatem redeuntibus exposcit, ut ritus suos deserant, sed ut iiacrcses solum ciurcnt atque ctccrcmur : exoptans vehementer, ut diversae eorum nationes conserventur, non destruantur, omnesque (ut multa paucis complectamur) catholici sint, non ut omnes latini liant. Finem denique huic nostrae epistolae imponimus, apostolicam benedictionem cuicumque eam legenti impertientes.

396

De rtgtafae dioeeeiam ct Vi- Jr^tvīm'App. Praelati· decedennboi, vacantium.

Litt. Apost. Benedicti PP. XIV ‹? *AugUSti* (Ab OMVKi EPISuOPOS ET VICAfttfOS Ap.). — Quam ex sublimi hac sacrosancti apostulatus specula, in qua per ineffabilem divinae bonitatis abundantiam plane immerentes praesidemus, pro iniecta nobis gravissima omnium ecclesiarum solicitudinc, impositaque omnium animarum Ic^u Christi sanguine redemptarum procuratione, alias, nempe die *26* mensis ianuarii anno 1753. inivimus apostolicac providentiae rationem pro Indiis Orientalibus; tamdem quoque, Venerabiles Fratres ac dilecti filii in iis partibus, in quibus vos constituti ac deputati, apostolicam ministerium vestrum, non sine magnis assiduisque laboribus ct incommodis, laudabiliter obire pergitis, haud patimur desiderari, quemadmodum immensa supremi pastorum Principii Iesu Christi caritas maximopere urget, ut eo alacrius omnem operam studium pie nostrum nd hoc conferamus, quo longius a Nobis regiones illas abesse non ignoramus.

rem «-tint pro Jadi'· Orunlah- ►»· »4 aJ>04 Vê- «ten-

Quoniam autem non sine gravissima pontificii animi nostri molestia tunc acceperamus, aliquem scilicet cx Indiarum Orientalium Apostolicis Vicariis episcopali titulo et charactere insignitum, sed sine coadiutore cum futura successione, viam universae carnis ingressum, ud repositam in coelis coronam apostolicis laboribus partam evolasse, ac neminem, qui ordinariam pro defuncto Vicario Apostolico iurisdictionem exercerer, repertum ac deputatum fuisse ; eapropter omnibus et singulis Vicariis Apostolicis huiusmodi iniimximus ct mundavimus, ut qui neque Episcopum coadiutorcm cum futura successione, neque Vicarium ex clero sive sacculari sive regulari generalem haberent, statim atque ad unumquemque eorum aliarum Nostrarum in simili forma Brevis desuper expeditarum litterarum certa notitia pervenisset, deputarent Vicarium ex clero sive saeculari sive regulari, habilem tamen atque idoneum, qui, eveniente cuiusvis Apostolici Vicarii sine coudiutorc cum futura successione obitu, tanquam Apostolicac huius Sanctae Sedis delegatus, teneretur assumere ct obire regimen ct gubernium Apostolici Vicariatus usque ad captam eiusdem Apostolici Vicariatus huiusmo ii possessionem a novo Vicario Apostolico, quem eadem haec Sancta Sedes constituisset, aut usque ad quamcumque aliam ab ipsa Sancta Sede ineundam ordinationem. Porro Vicario Generali huiusmodi par Apostolicum quemcumque Vicarium sibi, ut praemittebatur, deputando, Nos laudatarum nostrarum litterarum tenore, Apostolica auctoritate concessimus ct tribuimus omnes et singulas facultates perpetuis futuris temporibus valituras, quae Vicariis Capitularibus cuiusvis cathcdralis ecclesiae, sede vacante, inesse et de iure competere dignoscuntur. Praeterea eidem Vicario generali, post tamen Apostolici Vicarii obitum concessimus ct impertiti fuimus usum ct exercitium carum facultatum, quibus utebatur et gaudebar, dum viveret, defunctus Apostolicus Vicarius Episcopus; iis dumtaxat exceptis quae requirunt ordinem ct characterem episcopalem vel non sine sacrorum oleorum usu exercentur. Quandocumquc vero necessitas urgeret, saepedicto Vicario generali potestatem etiam indulsimus ct dedimus, consecrandi calices, patenas et altaria portatilia, cum sacris oleis omnino ab Episcopo benedictis.

Porro, cum, sicut pariter accepimus, easdem omnino occasiones eosdemque prorsus casus, in istis, in quibus munus vobis demandatum adimplere contenditis, regionibus accidere, atque insimul reperiri aliquibus in locis nonnullos Apostolicos Vicarios haud episcopali titulo ct charactere insignitos, sed per Apostolicas dumtaxat Litteras sive sub plumbo, sive in simili forma Brevis expcdiias, pro Vicarii Apostolici huiusmodi officio defungendo destinatos, propter quorum obitum eadem quoque momenta urgere possunt ; eapropter easdem provisiones et facultates, ut supra expressas ct pro Indiis Orientalibus initas ct concessos, sub iisdem modo ct forma, ct non aliter, extendimus ad omnes istarum regionum Apostolicos

Vicarios sive titulo et charactere episcopali insignitos, sive sacerdoluli dumtaxat dignitate praeditos, atque hisce quidem sacerdotibus, ita ut praemittitur, Apostolicis Vicariis, pariter iniungimus ct mandamus, ut unusquisque, memor resolutionis suae, teneatur deputare Pro-Vicarium, habilem tamen atque idoneum qui post cuiusque obitum assumere debeat regimen Vicariatus Apostolici, atque in eiusdem Vicariatus munere permanere, ct cum usu carum tantummodo facultatum, quibus utebatur, fructbatur ct gaudebat defunctus Vicarius, adlaborare debeat, donec ct quousque novus Apostolicus Vicarius ab Apostouca hac Sancta Sede designatus, ipsius Vicariatus possessionem ct regimen adierit.

7 v-?«· γμ Orituhre·.

Praeterea, cum compertum cxploratumque ,Il,Ptfr fuerit, in Hibernia, Albania, Macedonia, Scfviu, Bulgaria, Insulis maris Egaci, Perside, Mesopotamia (quemadmodum alibi fortasse rcpeiiatur) reperiri aliquos Venerabiles Fratres Archicpiscopos et Episcopos locorum Ordinarios et residcntiales, quorum aliquot quidem Capitulum canonicorum habent, aliquot vero ciusmodi canonicorum Capitulo destituuntur ; idcirco, tenore ct auctoritate paribus, statuimus, praescribimus et mandamus, ut, eveniente cuiuslibet Antistitis huiusmodi obitu, statim procedatur ad electionem Vicarii capitularis, iuxta morem, usum ct consuetudinem hactenus servatam ; nimirum, ubi canonicorum Capitulum fuerit, vel a canonicis dumtaxat, si ita in more iam positum servatumque fuit, vel a canonicis una cum aliis ecclesiasticis viris, quos in casibus huiusmodi semper intervenisse ct suffragium suum in ea electione tulisse constat. Quando autem Capitulum canonicorum non habeatur ii parochi, sive soli, sive cum aliis ecclesiasticis viris, iuxta modum itidem, usum ct consuetudinem de praeterito servatam, ad Vicarii Capitularis electionem haben iam accedant. Sed in hisce electionibus Vicariorum Capitularium quorumcumque volumus, praecipimus et mandamus ut omnino serventur constitutiones Concilii Tridentini, praesertim in Sessione vicesimo quarta, capite decimosexto.

Insuper volumus et mandamus, ut in iis locis, in quibus vcn. Fratres Antistites Ordinarii corumdcm locorum residcntiales, neque capitulum canonicorum, neque parochos in suis civitatibus ct dioecesibus habent, sed dumtaxat sacerdotes aliquot ct missionarii reperiuntur per terras ct oppida dispersi, ita ut, cum quemlibet Antistitem eiusmodi mori contingat, insimul convenire minime valeant, tunc Vicarius generalis iam a defuncto Antistite constitutus, ipso facto intelligatur, sit ct habeatur Vicarius capitularis, cum supra expressis facultatibus ad Vicarios capitulates de iure spectantibus, exerccatquc munus Vicarii capitularis huiusmodi, donec ct quousque novus Antistes ab eadem Apostolica hac Sanctu Sede designatus illuc advenerit, ac regimen susceperit. Verum probe intelligentes, haud facile in iisdem locis reperiri ecclesiasticos viros, qui sive doctores sive licentiati in iure canonico in aliqua studiorum universitate fuerint, quemadmodum pro Vicariatus cuiuslibet sive capitularis sive generalis munere obeundo requiritur, nos earum.fem partium calamitates commiserantes, tenore ct auctoritate paribus quemcumque in Vicarium capitularcm ut praemittitur, in casibus antedictis eligendum, dummodo ad gubernium et regimen habilis et idoneus fuerit, nane pro tunc talem esse et haberi volumus et declaramus, perinde ac si doctor sive licentiatus in iure canonico fuerit.

Decernentes easdem praesentes litcras *etc.*

397

Ex Instr. S. C. de Prop. Fide re *l'e-bruani 175b.* — bi aliquis gentilis plures habens uxores velit Baptismum suscipere, et quaevis cx illis, quanquam prima non sit, Christiana fieri velit, poterit in tali casu usus fieri facultatis in prima Formula contenta sub numero n (1). Animadvertendum tamen est quod tunc renovandus erit a coniugibus consensus. Si vero una ex pluribus uxoribus quae ssrfiam religionem amplecti vult, prima non sit, haec libera est ut nubat cui vult, utpotc quae legitimo contractu alligata non erat.

Arc4 «««»[<» Γ ‹hsarnos Ba- piusoSo».

398

Grex miniatrum ♦aeramenti Extremae Unctiontß.

Ex Constatât. *Ex quo primum* **Bened. PP. XIV** r *Martii 1756.* — Quamvis Quintaduenas in *Tract.* 5 *de Extr. Unet,* asseruerit licere parochis mittere ad aegrotos aliosquc petentes Oleum sanctum infirmorum, ad hoc ut eo in suis infirmitatibus se liniant ; nihilominus si quis hoc facere attentaret, gravibus poenis a tribunali ecclesiastico plecteretur vel tamquam abutens Sacramento Ecclesiae, vel tamquam suspectus non rectae fidei circa Sacramentum Extremae Unctionis, ut opportune advertit Clericatus *de Sacram. Extr. Unet. decis. 70, n. 32.*

399

De facultate Episcoporum drea i m pedi metit» matrimonialia.

Ex Instr. S. C. S. Officii ‹? *Iunii 1756* (ad Ep. Paxamsn.). — Noveris quidem impedimenta dirimentia vel a Conciliis Generalibus universam Christi Dei Ecclesiam repraesentan-

(t) En n. i! Form. ! facultatem: «Dispensandi cum gentilibus ct infidelibus plurcs uxores habentibus, ut « post conversionem ct baptismum, quam cx illis ma- « luerint, si etiam ipsa fidelis fiat, retinere possint, nisi «prima voluerit converti».

k.

tibus, vel a Romanis Pontificibus supremis universalis Ecclesiae Pastoribus imposita essa. Quapropter nullam particularis Episcopus adiudicare sibi potest auctoritatem in huiusmodi publicis impedimentis, quaevis urgeat necessitas, valide ac licite dispensandi. Hinc sub dic i3 Martii anno iggo propositum fuit sequens dubium videlicet: J/ı *Episcop ts in casu urgentissimae necessitatis pnssit ante contractum matrimonium in impedimento publico dispensare.* Et S. C. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum respondit: *Negative.* Quinitno institutum deinde fuit exa nen super opinione quae asserebat id Episcopo licere: ct S. R. Universalis Inquisitionis censores theologi, quibus praefatae opinionis examen demandatum est, sequens protulere indicium: *Propositio asserens Episcopum p isse dispensare in publico impedimento matrimonii d;rimente consanguinitatis pro matrimonio contrahendo, sive in articulo mortis, sive in ali t urgentissima necessitate, in qu i contrah nites non possint expedare dispensationem Sedis Apostolicac, est falsa, temeraria, scandalosa, perniciosa et seditiosa.* Hoc censorum indicium praelaudata S. C. Concilii sub dic 19 ianuarii 166 r probavit ct confirmavit. Sola itaque Apostolicac Sedis facultas, vel, printer hanc, immemorabilis consuetudo, aut saltem centenaria, unde posset Romani Pontificis benignus assensus legitime deprehendi, dispensationem in publicis impedimentis dirimentibus reddere potest validam licitamque. *(Ir. S. C. S. Officii 20 Februarii tSSS).*

400

Dr coni·^ı - ,n* fU^riUrfpilla· nane jjti'ca'ut»

S. C. S. Officii */3 fan. /7^7* (Ixo. Oamvr.). luxta Bullam Gregorii XIII quae incipit: *Populis ac nationibus* dat. die *22* lanuarii 1585 (1) potest dispensari in matrimonio ante Baptismum contracto, dummodo constet coniugem absentem *moneri legitime non posse.* Quomodo intclligcnda sunt haec ultima verba? An de impossibilitate mere physica, an vero simul dc morali?

Occurrit casus in quo plena erat facultas monendi maritum gentilem, cuius uxor indecore aufugerat in aliam regionem» sed non poterat moneri absque gravissimo periculo istius, quae contractis in alia regione secundis nuptiis illegitimis, volebat ad Baptismum venire cum secundo marito a quo nolebat separari. Primus maritus alteri pariter nupserat, sed, ultione stimulante, prinum uxorem investigasset, forte ad illam occilendam, si loci in quo latebat minima oborta esset suspicio.

Inde aliud oritur dubium, scilicet: Cum maritus gentilis post fugam uxoris aliam duxit, et illum primam coniugem iterum non recepturum manifestum sit tum ex lege gentilitia tum ex voluntate mariti bene perspecta, an nihilominus monendus sit. Saepe religionis interest ut non moneatur. Huc usque tamen usum monendi missionarii sequuti sunt.

R. Quoad casum in concrero, *Dilata;* ct pro nunc rescribendum per organum S. Congregationis dc Prop. Fide:

r. Quod mulier separetur a secundo viro omnino ct cum effectu.

2. Quo l ambo dc more instruantur, norificando praecipue mulieri, suscepto Baptismo, non dispensari ab obligatione quam habet redeundi ad primum virum.

3. Quod quatenus post debitam instructionem constet utrosque moveri ad recipiendum Baptismum ex vero religionis motivo, ct non intuitu obtinendi facultatem contrahendi inter ipsos matrimonium, admittantur ad Baptismum.

(t) Const. Greg. PP. XIII 2$ lanuarii 1^85. — α Populo ac nationibus nuper cx gentilitatis errore ad fideni catholicam conversis expedit indulgere circa libertatem contrahendi matrimonii, ne homines, continentiae servandae minime assuet^ propterca minus libenttr in idc perrisunt, et ah'os il'orum exemplo ab cius perceptione deterreant. Quoniam igitur saepe contingit multos ulriusquc sed paecipue virilis sexus infideles, post contracta gentili ritu m.ttr atonia, ex Angola, f'th. ipia, Bras lia ct aliis Indicis regionibus, ab hostibus captos, a patriis finibus ct propriis coniugibus in rcmotiwnus rcg'oncs exterminari, adeo ut tam ipsi, aptivique qu» in patria remanent, si postea ad fidem cumcrt ntur, coniugcs infideles tam longo locorum intcrviMn disiunctcM, an rinc contumelia Creatoris sc- ium colub'tare vclbit» ut par «t, monere nequeant, »d quii interdum ad hostiles et barbar is provincias nc jnt'ii. ;.ii'em jccessus pateat, vel quia ignorent prurut in qti.11 regiones fuerint tMtuvvcti, vel qua ipsa tfoeril longitudo magnam afferat difficultatem: idcirco No», attendentes huiusmodi connubia inter infideles c itracu, ven quidem, non tanen ideo rata censeri, ut nec 'MUte 'a vente dissolvi nuo possint, talium genii iri hifrnritltcm piurna pietate miserati, universis ct ringulh J Ciorum locorum Ordinariis et parochis, ct presbyteris Societatis Icsu ad confessiones audiendas ab eiusdem Societatis Superioribus approbatis cl ad dictas regiones pro tempore missis, vel in illis admissis, plenam auctoritate Apostolica, tenore praesentium, concedimus facultatem dispensandi cum quibuscumque utriusque sexus Cristifidelihus incolis dictarum regionum ct serius ad fidem conversis qui ante Baptisma susceptum matrimonium contraxerunt, ut coruin quilibet, superstito coniugc Infideli, ct cius consensu minime requisito, aut responso non cxpectato, matrimonia cum quovis fideli alterius etiam ritus contrahere, ct in facie Ecclesiae solemnir.arc, ct in cis postea carnali copula consummatis quoad vixerint remanere licite valeant: dummodo constet, et summarie, et extra Judicialiter, coniugem, ut praefertur, absentem moneri legitime non posse, aut monitum intra tempus in eadem monitione praefixum suam voluntatem non significasse; quae quidem matrimonia, etiamsi postea innotuerit coniugcs priores infideles suam voluntatem iuste impeditos dc* clarare non notuisse, ct ad fidem etiam tempore contracti secundi matrimonii conversos fuisse, nihilominus rescindi nunquam debent, sed valida ct firma, prolemque inde suscipiendam legitimam fore decernimus. Non obstantibus *etc.* a.

4. Quo illis tradito, significetur primo viro quod cius mulier amplexa est fidem catholicam, et Baptismum suscepit, quodque cx corde dolens dc fuga et defectione sua, parata est ad illum redire, eique debita obsequia matrimonialia praestare; id vero fiat per medium tertiae ct probae personae; cum opportuna circumspectione, nc vir veniat in notitiam loci ubi mulier iam baptizata reperitur, quatenus ista grave aliquod sibi malum ab illo vereatur.

5. Eodem autem tempore interrogetur primus vir utrum velit etiam ipse fidem catholicam amplecti, vel saltem sine contumelia Creatoris cum praefata muliere vitam traducere. Quod si annuat, caveatur nc id subdole et vocctenus tantum affirmet, animum dc cetero in illam infensum adhuc retinens. Si vero aperte renuat, interrogetur qua dc causa, nempe utrum religionis odio, vel ob iniuriam adulterii ab ea sibi illatam, aut ob has binas rationes simul coniunctas, ct dc omnibus resultantibus (missionarius) certioret, ct deinde providebitur.

6. Interca vero sciat mulier quod tenetur innupta manere, ct vitam coclibem ducere.

401

muh'Æ r^ochi.

S. C. de ProP. Fide *10 ^nuarii* Γ757 (C. Gcn.). — Scribatur Episcopis (Albaniae) posse mulari parochos, ex causis tamen rationabilibus ct canonicis, puta persecutionis infidelium, odii vel inimicitiarum cum populo, vel gravis scandali, et tandem ratione maioris utilitatis parochianorum; non tamen intuitu privati commodi vel lucri ipsorum parochorum, quibus Episcopi consulere poterunt in casu vacantiae pinguioris ct commodioris parochiae.

402

çp cotur.

Ex Constit. *Cum venerabilis* Benedicti pp. XIV 27 *lanuarii 1757.* — Ad personas quod attinet, cum quibus missionarii 0n Indiis) sive pro conscientiae, sive pro iudiciali foro, iuxta praemissa, dispensare possunt: neophyti quidem hi sunt. Neophytorum autem appellatione, secundum editas, et a Summis Pontificibus approbatas resolutiones, non solum intclliguntur ii qui paulo ante Baptismum susceperunt, sed etiam eorum filii, quamvis in infantia baptizari fuerint; ac insupet ii qui ex indo neophyto, et ex muliere curopaca, vel ex curopaco viro ct indica muliere sunt progeniti, jdCütiUe *mixti* seu *mivtitU* vocitantur. Atque hae sunt omnino personae, cum quibus dispcnsare possunt missionarii: interdicta ipsis quacumque facultate dispensandi cum *quarteronibus* ct cum *pucucllibus,* cum iis nimirum qui vel pro una tantum parte ducunt originem ab indis neophytis, ideoque dicuntur *quarterones,* vel per proavum aut proaviam dumtaxat ab iniis neophytis trahunt originem, proindeque *pucuelles* appellantur; quum hi neophytorum nomine scu appellatione contineri non possint, ac consequenter nequeant missionarii cum illis, sive in foro conscientiae, sive in foro iudiciali, super matrimonii impedimentis dispensare; corum enim facultas cohibita est ad neophytos, quorum nomine veniunt tantummodo ii qui fuerunt superius designati.

Qoiaam *mixti parita* tori- r'r

403

ilticiium iraniilum ab onentili nlu ad lahnnm.

S. C. de Prop. F. <î *Martii 17^7* (C. G.). — Nec licuisse ncc licere orientalibus quarumcumque nationum, inconsulta Apostolica Sede, a proprio ipsorum ritu ad latinum ritum transire, ac nullis prorsus missionariis licuisse nec licere, inconsulta Apostolica Sede, huiusmodi transitum orientalibus quarumcumque nationum permittere.

404

Ditpcn«ari nequit cum subditu extra diocccsim.

S. C. de Prop. Fide *r8 Aprilis 17^* (C. G.). — Come si abbiano da intendere lc parole del Rcscritto per le dispense: *nec ullo modo uti possit extra fines dioecesis,* cioè, se possa il privilegiato dispensare coi suo suddito chc stesse fuori della sua diocesi.

R. Negative.

405

Parochi» ante dimissionem ahud beneficium oiiferendum.

S. C. de Prop. Fide (Al.banub) *rS Aprilis 17^7* (C. G.). — 1. Sc possa un Prelato dar liccnza ad un parroco di rinunziare la sua cura senza che sia prima provvisto *aliunde* di altro benefizio.

De psrochi officio quoad praedicationem.

2. È obbligo d'ogni parroco predicate nei giorni festivi; si domanda sc siagli ancora di obbligo predicate *inter missarum solemnia* quando c' e poco numero per ascoltarlo; cîoè quante persone bisogna che vi sieno present! per obbligarc il parroco a far loro la prcdica in tali giorni.

An ponint parochi aliquid recipere ob avin baptismi.

3. Sc possano i parroci riccvere denaro per l'amministrazionc del Battesimo.

Quid emo umcnti operan>* praediorum ccd. a tureis ereptorum.

4. Sc i cattolici lavoratori dei beni di chiesa usurpati dai turchi possano goderc della porzione che tocca loro dall* uvere lavorati tali beni; e sc possano nascon 1ère dei frutti, biade, ccc. chc toccano ai turchi usurpatori, per consegnarli al parroco che in rcalta n' è il padrone, c far celebrare tante Messe pel bcnefattore.

Ao liceat uccrdotibas eleemosynam Mistae pro defuncti* acatholicis recipere.

5. Sono soliti gli scismatici (nelfAlbania) di chîamare i sacerdoti latini nell'csequic dei loro morti a far celebrare Messa per l'anima loro. I nostri c' intervengono, ricevono limosina per la Messa, ma Γapplicant) per gli an-

(enati degli scismatici, scati una volta cattolici quando erano uniti colla Chiesa Romana. Se non *c* intervcnisscro, non riccvcsscro limosina, e non mostrassero applicarla sccondo le loro intensioni, farcbbcro confusione al popolo e danno contro i nostri. Si domanda sc sia lecit.i e senxa peccato tal pratica in tali circosunze.

R. Ad t. Negative.

Ad 2. Teneri, non attento exiguo numero populi, diebus saltem dominicis ct festis solcmnibus.

Ad 3. Negative ; sed pos>e aliquid recipi a sponte dantibus titulo merae ct liocrae eleemosynae.

Ad 4. Affirmative quoad primam partem, et negative quoad secundam.

Ad 5. Non licere.

406

De iilidtit «pl· baUara rinbui *iff»* dcfancro·.

S. C. S. Officii yo *fumi 1757.* — Utrum in Regno Tunkinensi permitti possint reverentiae coram solo feretro ct genuflexiones coram defuncto, cum condicione tamen quod exclusa sit quaccumque res quae redoleat superstitionem, id est, quando non esc ciborum oblatio, nec tabella adhuc correcta ance vel coram tumulo ; necnon utrum concedi possint acccnsiones candelarum et thuris coram feretro et tumulo, exclusa pariter omni rc superstitionem redolente ?

R. Bene provisum per decretum factum a S. C. de Prop. F. sub anno cy53 *(V. n. 386)* ideoque ritus, dc quibus agitur in proposito dubio, non licere, et missionarii eidem decreto omnino pareant.

407

Dc reqainto Ikh e*i motaia *Yiac Cntdt* titrdiia.

S. C. Indulg. *6 Augusti* /757. — 1. An, in peragendo Vine Crucis exercitio, semper necessario requiratur localis motus dc una Statione ad aliam, pro acquirendis Indulgentiis pium huiusmodi opus peragentibus? Et quatenus negative :

2. An et quaenam methodus sic praescribenda ?

R. Ad 1. Negative.

Ad 2. Ad mentem,.., ut nimirum pro publico exercitio Vite Crucis, quando perturbatio excitari potest, observetur methodus a P. Leonardo a Portu Mauritio proposita, ut videlicet, unoquoque de populo suum locum tenente, sacerdos cum duobus clericis sive cantoribus circumeat , sistens in qualibet Statione, ibique recitans peculiares consuetas preces, caeceris allernalim respondentibus : pro privato autem, tribuatur Episcopis facultas praescribendi tempus pro peragendo dicto exercitio opportunum. — Sanctitas Sua S. Congregationis votum benigne approbavit.

408

An Hear ««·*<. ltd* Mcerdcc. but **Mîmm** *a*-febrire in »;b». rniticorua «· clejiii.

S. C. S. Officii r *Decemb. /737.* — A«- chjkp. AxTtBAKBv. — An toleranda sit praxis quam habent parochi catholici castri Lastruac S. Missae sacrificium celebrandi in ecclesiis catholicis, a graecis schismaticis usurpatis atque ab iisdem officiatis, seu etiam in illis quae pure ad ipsos schismaticos pertinent.

R. Haberi pro regula universe accepta ct servata, non licere catholicis communicare in divinis cum haereticis ct schismaticis ; verum in quibusdam casibus particularibus regula haec aliquas patitur exceptiones, nempe si in eadem ecclesia habeantur cappcllae ct altaria separata, quorum aliqua tantum catholicis, alia schismaticis inserviant; si eiusdem ecclesiae paries sint separatae, et in una celebrent solum catholici, in altera tantum schismatici : tum promiscuus ecclesiae usus tolerari poterit. Quatenus vero haec deficiant, R. P. D. Archiepiscopus mandare poterit suae dioecesis parochis ut altaribus portatilibus utantur iuxta facultates illis in Formula impertitas, quasque Sanctitas Sua rursus dare et renovare intendit.

409

S. C. de Prop. F. *12 Martii 1-758* (C. G.). — Prohibitam esse omnibus omnem rituum un adniittoa mixturam et confusionem. Debent enim qui latinum ritum sequuntur eidem ritui sc conformare, et idcirco abstinentias et ieiunia Ecclesiae Latinae observare ; festa iuxta Calendarium Gregorianum sanctificare, ct parochis latinis immediate subcssc. Eodcmque modo quicumque orientalem aliquem ritum profitentur, servare tenentur omnia ieiunia, abstinentias aliasquc laudabiles proprii ritus consuetudines, suisque catholicis superioribus, ubi isti reperiantur, immediate subesse.

410

De imprimât» «*31

Ex Litt. Apost. Benedicti PP. XIV rp *Martii 1738* (ad ?\r cî<îkp. Goanum). — Paucis ab hinc hebdomadis Fraternitatis Tuae litteras accepimus, dic 16 decembris 1754 datas nescientes usque adhuc, quaenam diuturnae huius morae fuerit causa. Exposuisti autem in iis, quod, cum receptum fuerit in dioecesi tua Tridentinum Concilium, servatur adamussim ibidem sanctio illa, quae nulla declarat matrimonia, quae sine praesentia parochi sponsi vel sponsâc, ct sine duobus testibus, celebrantur. Cum vero dioecesi tuae finitimus sit locus quidam, Sunda vocatus, ubi nonnulli missionarii sacerdotes inhabitant ad regionis incolas ad fidem catholicam pertrahendos cdocendosquc, contigit aliquando, atque nunc etiam contingit, ut quispiam difficultates praenoscens, quae ma-

trimonium fortassis impedirent, quotiescumque in tua dioecesi contrahendum foret, ab eadem discedit una cum muliere, atque Sundam pergit, ubi neque receptum neque promulgatum fuit Concilium Tridentinum, ibique matrimonium, coram missionario contrahit, ac subinde regrediens ad diocccsim tuam, validum esse contendit eo quia matrimonium non alibi nullum esse reputatur praeterquam iis in locis, in quibus Concilii decretum receptum ac promulgatum fuit. Haec est quaestio, de qua nos interrogasti, ut normam praefiniremus, quacum in eiusmodi matrimoniis gerere te oporteat. Quamvis autem ob longaevam, quin immo decrepitam aetatem, quam agimus, nos a laboribus excusare liceret, eosdemque aliis committere, ultima nobis definitione servata ; nihilosecius, cum divinae placuerit maiestati sanam Nobis ac integram mentem servare, etsi, praeter senium binae gravissimae infirmitates, quns perpessi sumus, Nos eo perduxerint, ut sacro Viatico ct extrema Olei unctione semel ac iterum muniremur, petitionibus luis recta responsum dare non omittemus, cum ob experientiam, quam in eiusmodi controversiis nacti fuimus, ut videre est in nostra *Ecclesiastica Institutione,* in lucem edita, dum in archiépiscopal! Bononiensi cathedra sedebamus, quae est 33 latinac editionis *sub num. 3,* tum vero etiam ob munus exercitum pluribus annis a Secretis Congregationis Tridentini Concilii, dum in minoribus agebamus, ubi similia negotia tractantur.

In integra Decretali Alexandri III Nostri praedecessoris, sexta sub titulo *de homicidio,* quae in collectione Decretalium, qua utimur in scholis ct foro, non integra est, sed decurtata, sequentia leguntur verba, quae nostrae favent intentioni : *Sicut dignum ct omni rationi consentaneum est, graves et difficiles quaestiones ad examen Apostolicae Sedis deferri: ita etiam Nobis ex ministerio susceptae solicitudinis imminet easdem quaestiones, prout Nobis Dominus dederit, solvere, et singulis a Nobis consilium postulantibus respondere: ut providentia Romanae Ecclesiae, quae ubique terrarum obtinet, disponente Domino, principatum, quaestiones solvantur, et removeatur in his ambiguitas singulorum dc cordibus. Licet autem super quaestionibus, quas Nobis discretio tua solvendas dixerit, te non dubitamus providum et circumspectum existere ; cogimur tamen ex suscepto servitutis ministerio, iuxta discretionem et providentiam Nostram, tibi exinde respondere.*

Aaniidumm·· oon viffcx deer hm'àibctndo- aiciiiam, obi ri-

Thomas Sanchez, qui quidem, nemo ignorat, qualem sibi famam conciliaverit in controversiis ad matrimonium spectantibus, quaestionein hanc agitat in suo opere *de Matrimonio, lib. 3, disp, et seq.,* ubi *sub num.* 29 defendit validum matrimonium initum in loco, ubi promulgatum non fuerit Tridentinum Concilium, quamvis ille, qui contrahit, domicilium habeat in loco, ubi Concilium receptum est, indeque discesserit, ut eas difficultates aufugeret, in quas inciderat, vel incidere sc posse rebatur, si matrimonium ibidem contrahere voluisset : cum vero opponitur intercedere fraudem, tunc respondet, vel nullam inesse fraudem, ubi quis iure suo utitur, quoniam vetitum non est a loco, in quo receptum fuit Concilium, transire ad alium, ubi non sit receptum ; vel, etiamsi fraus intercessisse credatur, eiusmodi fraudem illicitum quidem, non sic vero nullum matrimonium efficere. Pontius, qui non tam facile Sanchesii opinionibus adhaeret, in hac tamen eidem consentit ; ut videri potest *lib. 3 de Matrim., cap. g.* Et Diana *in coordinata editione, tom. 1, tract. 3, resol. rr6 et ttj,* Sanchesio, et Pontio subscribit. Eiusdem sententiae sunt Bonacina, *de Matrim., quaest. 2, punct. J, num. 2, tom. t,* Castropalaus, *part. 3, disput. 2, de Sponsal., punct. 13, §8, num. 4,* Leander *part. 2, tract, 3 de Matrimonii sacramento, disp, q, qu. 11,* Filliucius *tract. 10 de Matrimonio, part, r, cap. 6, num. 133,* Rosignolus *de Matrimonio 1, contract. [3, praenot. 21, n. 8.*

Ne vero plus, quam par est, sermonem protrahamus in aliorum doctorum atque theologorum nominibus cumulandis, tantummodo innuemus, non deesse, qui contrariam sententiam tueatur, doccatque, nullum esse matrimonium ab eo contractum, qui ad evitandas difficultates, in quas incidit, vel incidere se posse veretur si matrimonium ineat in loco domicilii, ubi viget Tridentina lex, transit cd alium, ubi promulgata non fuit, adeoque neutiquam recepta, et post initum matrimonium, domum suam revertitur : qua de re observari poterunt: Gobat *in Theologia expérimentait, tract. 3, num. 481,* Cardinalis de Lauraea *de Matrimonio disp. 22, num. 138, et seqq.,* Clericatus *de sacramento Matrimonii, decis. 33, η. 24,* Giribaldus *tract, to de Matrimonio, cap. q, n. 22,* Sgobar *in Theologia radicali, tract. ζιΰ de Matrimonio num. 32,* Schmalzgrucber *ad tit. de clandestina desponsatione, num. it2,* Pichler *in eumdem titulum, num. 14,* Bockhn *ad tit. de Constitutionibus § 3, num. 4,* Elbel *in Theologia Morali, part. 3, n. 301, et seq.,* Pontas *verb. Impedimentum clandestinitatis, cas. 3> § Ceterum ad casum.* Et ipse Diana, qui secutus fuernt in locis supra memoratis Sanchesii ct Pontii sententias, *in eadem editione coordinata, tom. 2, tract. 6, résolut. 74,* ab iisdem recedit, ut hanc postremam amplectatur. Sylvius vero *torn.* 5 *Operum suorum, edit. Antuerpien. anni 1638,* inter varias resolutiones *verb. Matrimonium, num. 8,* sapienter animadvertens, matrimonium esse validum, si quis, admissa etiam fraude, patriam suam deserens, ubi Tridentinum Concilium promulgatum fuit, illud contrahit in loco, ubi

r

non est promulgatum, postquam tamen ibidem novum quasi domicilium acquisierit; ex eo infert, nullum esse matrimonium, quotiescumque ille, qui contrahit, regreditur illice ad lucum unJe discessit, quin speciem quan.tLm domicilii adeptus fuerit in loco, ubi natriirenium contraxit.

Sedente fel. rec. Urbano VIII Pontifice Maximo, Archiepiscopus Colontcnsts Elector tria haec dubia proposuit coram CongrcgaiioneConcilii: *Quaeritur humiliter a sacra Congregaliane, an incolae tam masculi, quam foeminae loci, in quo Concilium Trid ntinum in puncto matrimonii est promulgatum et acceptatum, transeuntes per locum, in quo dictum Concilium non est promulgatum, retinentes idem domicilium, valide possint m isto loco matrimonium sine parocho et testibus contrahere.*

Secundo, Quid, si eo praedicti incolae tam masculi, quam foeminae, solo animo sine parocho et testibus contrahendi se transferant, habitationem non mutantes.

Tertio, quid, si Udem incolae tam masculi, quam foeminae, eo transferant habitationem illo solo animo, ut absque parocho et testibus contrahant.

Hoc autem Congregatio dedit responsum *die*5 *septembris 1626: Sacra Congregatio Cardinalium Concilii Tridentini interpretum ad primum et secundum respondit, non esse legitimum matrimonium inter sic se transferentes et transeuntes cum fraude.*

Ad tertium respondit, nisi domicilium vere transferatur, matrimonium non esse validum.

Institerunt pustmodum Archiepiscopi Coloniensis procuratores, ut Congregationis responsum Pontificio Brevi confirmaretur, siquidem Archiepiscopus Elector cupiebat illud dioecesanae synodo, quam habiturus mox erat, adnectcrc. Petitioni Urbanus VIII induisit, iussitque expediri Breve ; cuius prima perscriptio authographa, ab eodem subscripta, reperitur inter eiusdem Brevia arni 1627. Sumnu vero eiusdem ita se habet : *Confirm nio resolutionis nonnullorum dubiorum super contrahendis matrimoniis a sacra Congregatione Concilii emanatae, est iuxta eiusdem Congregationis decretum.* Huius vero definitionis contextu bene perpenso, facile intclligitur, matrimonia primo ac secundo loco exposita, irrita ac nulla ab eadem Congregatione decerni, eo quia fraus intercessit ; validum autem censeri matrimonium tertio loco positum, in quo licet fraus intercesserit, nihilominus is, qui matrimonium contrahit, antequam illud iniret, domicilium scu quisi domicilium adeptus erat eo in loco, ubi matrimonium inivit: *Nisi domicilium vere transferatur.* Siquidem novum non est, neque inusitatum, quod quis domicilium habeat aliquo in loco, et quasi domicilium adipiscatur in alio : in quo rerum statu si versetur, tunc eidem liberum erit, matrimonium contrahere coram illo parocho, intra cuius paroeciae lines tunc inhabitat cum matrimonio iungitur, iuxta communem sententiam, a Nobis relatam sancitamque in superius memorata *Institutione* Nostra *Ecclesiastica,* 33, latinae editionis.

Firmiter eiusmodi principiis semper adhaesit eadem Congregatio, quotiescumque materiae huius discutiendae sese dedit occasio : etenim in quadam *Abulen.* proposita sub die prima decembris 1640, *lib. r6 decretor., pag. 470 a terg., et pag. 4jt,* ita respondit : *Sacra etc. censuit, non valere matrimonium contractum coram parocho loci, ubi contrahentes reperiuntur non animo ibi domicilium contrahendi.* Dum in minoribus fungeremur munere a Secretis Congregationis eiusdem, irritum ac nullum pariter declaratum fuit matrimonium ab eo contractum, qui, ut declinaret difficultates, quas proprius parochus obiicicbat, ad alium locum transierat, atque connubium fecerat coram parocho eius loci, a quo postmodum, contracto matrimonio statim discesserat, ut ad pristini domicilii locum rediret ; uti videri potest in *Lauretana* proposita ac definita dic 13 iulii 1/25, *torn, y Thesauri resolutionum Congregationis edition. Frbinaten. de ann. pag. 183.* Ex adverso eadem Congregatio validum ccnsuit matrimonium ab eo contractum, qui discesserat a loco proprii domicilii, ut difficultates aufugeret, in quas offendisset, si matrimonium coram eiusdem loci parocho inire voluisset, atque illud inierat coram parocho alterius loci, postquam tamen legitimum ibidem quasi domicilium adeptus fuerat, codcmque in loco, etiam post matrimonium contractum, ad aliquod tempus permanserat : quae definitio lata fuit die 20 februarii 1723 in *Caesenaten. seu Forolivien. Matrimonii,* quemadmodum videre est *torn. 2 supradicti Thesauri Resol., pag. 2^4 et seq.,* ubi alias quoque similes observare licebit, quas tum diligenter collegimus. Demum, ne prolixior evadat oratio, in celebri *Leopolien. Matrimonii,* proposita sub die 9 iunii 1723, Congregatio principia eadem ad amussim retinuit, quemadmodum legere fas est *torn. 3 Thesauri eiusdem, pag. 161,* quibas pariter in eadem causa omnimode institerat Rota Romana *in decisione rjyS, torn. 6* coram honorabilis memoriae Lancetta, Rotae decano et sacrae Poenitcntiuriae regente.

PracüUc S. C Acnicntiitn con· hrmjt Urbino» PP. VIII.

Exposita Congregationis sententia, operae pretium erit modo referre, quid Urbanus VIII pro illius confirmatione peregerit. Equidem innuimus, iam tum ab eodem Pontifice roboratam fuisse pontificio diplomate : cuius cognitio cum temporis decursu ad spectabilis memoriae Cardinalem loannem dc Logo pervenisset, curavit is, exhiberi sibi ab administris Coloniensis Archiepiscopi authenticum Brevis exemplum ; quod cum obtinuisset, operibus suis adnexum

typis cdiJit *lib. i, dub. 36 Rexpons. Moral.* Id ipsum quoque alii fecerunt scriptores a Nobis collcctі in suarius memorata *Ecclesiastici institutione 33,* latinae editionis ; atque hoc ipsum Breve nuperrime in lucem vulgatum repetitur *in Bibliotheca canonica* P. Ferreris : adeo ut, ex sententia communiter hodie recepta atque observata, nullum atque irritum habendum sit matrimonium, in fraudem proprii parochi, coram parocho alterius loci contractum , dummodo tamen ille, qui contrahit, antequam matrimonio iungatur, legitimum domicilium, vel quasi domicilium, revera in hoc allero loco adeptus non fuisset, atque inibi fortassis post matrimonium contractum, ad aliquod tempus commoratus non esset. Consulantur S.dmanticcnses *in cursu 'Theologiae Moralis, toni. 2, tract. () De Matrimonio, cap. S, punct. 2, num. qr.*

H'. VIII. Urbâni r* Mittimus interea fraternitati tuae Urbani VIII Breve (1) quod apostolicae auctoritatis robore confirmamus, iubentes una simul, ut confirmationis Nostrae documentum asservetur in Actis Congregationis Concilii, atque in Nostro secretiori Vaticano Tabulario... tibique propterea, tuisque successoribus mandamus observantium et implementum ciusmodi Brevis in ista dioecesi, ubi frequenter eiusmodi quaestiones incidunt, quibus per idem Breve opportune prospicitur: atque hoc pacto satisfecisse Nos arbitramur petitioni, quam proposuisti in epistola diei 18 decembris 17^4 ubi normam, quam sequereris, commonstrari tibi cupiebas, si contingant, uti paulo ante dicebamus, matrimonia eorum, qui ad evitandas difficultates, in quas vel offenderant, vel offensuri erant, si matrimonium in tua dioecesi celebravissent, transeunt ad finitimum locum, in quo coram aliquo missionario matrimonium contrahunt, deinde vero ad eam regionem, ubi verum domicilium habent, revertuntur.

Qud requireV;r acquirer)· Jun *juti* do-.η'„.'ΓM-ιι. posl hacc necessarium fore censemus nonnihil adiungcrc, ut in propatulo sit, quidnam requiratur ad quasi domicilium adipiscendum. Verum hac in re non alio pacto responderi potest, nisi quod, antequam matrimonium contrahatur, spatio saltem unius mensis ille, qui contrahit, habitaverit in loco, ubi matrimonium celebratur. Definitiones Congregationis Concilii hac de re observari poterunt apud Fagnanum *in cap.* Significat, *de Parochiis,* ubi earumdem contextu perpenso, haec habet *sub num, 33 : Iar et mulier Traiectenses, timentes impedimentum a parentibus, cum id vicinam urbem Aquisgranam se contulissent, et ibi aliquandiu morati matrimonium contraxissent, sacra Congregatio, consulta super validitate, censuit exprimendum tempus, quo contrahentes Aquisgranae manserunt ; quod si fuerit saltem unius mensis, dandam esse decisionem pro validitate.* Natalis Alexander *in Theologia Dogmatica ct Morali lib. 2, de sacrament. Matrim., cap.* 2, *art. 2, regul 6,* animadvertit, ad acquirendum quasi domicilium, oportere, ut contrahentes, antequam matrimonium celebrent, tanto tempore eo in loco, ubi copulantur, fuerint commorati, ut ibidem cogniti iam sint atque perspecti. Dubitari autem posset, num ad quasi domicilium acquirendum matrimonii causa, uti diximus, non solum requiratur praecedens habitatio, verum ctiam subsequens ad aliquod temporis spaiium : verum cum observaverimus, subsequentem habitationem ab iis auctoribus, qui hanc tractarunt materiam, tamquam magni momenti adminiculum reputari, ut novum domicilium quaesitum dicatur, nihil vero de illa praescriptum fuisse a Concilii Congregatione in adducta paulo ante definitione panes Fagnanum, nolumus hac de re quidquam novi decernere.

Dc mainmoπή denunciatiombu* Quod vero mox sequitur, respicit matrimonium initum alio in loco, ubi iam contrahentes quasi domicilium adepti fuerunt, ac proinde illud ipsum, quod prosequebatur epistola Fraternitatis Tuae. Verum de hoc sermonem habere nequimus, nisi prius a proposito paulisper digredientes, quidquam opportune praemittamus. Odo de Soliaco, vigilantissimus Pansiensis Antistes, qui vixit sub initium saeculi decimi tertii, promulganda statuit in suae dioe-

(i) Breve Urbani VIII dc ouo agitur datum fuit dic 11 Augusti 1627 atoue ita sc nabot : « Exponi Nobis fecit venerabilis frater Archiepiscopus Coloniensis, quod habito nuper per cum ad venerabiles fratres nostros S. R. E. Cardinales Sacri Concilii Trident, interpretes, recursu super infrascriptis dubiis, videlicet, *Primo,* an incolae tum masculi quam feminae loci in quo Cone. Trident, in puncto matrimonii est promulgatum transeuntes locum in quo d. Concilium non est promulgatum, retinentes idem domicilium, valide possint in isto loco matrimonium sine parocho ct testibus contrahere? *Secundo,* quid, si eo praedicti incolae, tam masculi quam feminae, solo animo sine parocho ct testibus contrahendi sc transferant, habitationem non mutantes? *Tertio,* quid, si iidem incolae, tam masculi quam feminae, eo transferant habitationem, illo solo animo, ut absque parocho et testibus contrahant? Iidem Cardinales, ad *primum* ct *secundum,* non esse legitimum matrimonium inter sic se transferentes ac transeuntes cum fraude; ad *tertium* vero dubiorum huiusmodi. si domicilium vere transferatur, matrimonium esse validum responderunt ct resolverunt, prout in decreto desuper emanato plenius continetur Cum autem, sicuti eadem expositio subiungebat, dictus Archiepiscopus responsum, ecu dubiorum praedictorum resolutionem huiusmodi pro illius subsistentia firmiori, Apostolicae Nostrae confirmationis robore communiri summopere desideret; Nos eumdem Archicpiscopum specialibus favoribus ct gratiis prosequi volentes, supplicationibus illius nomine Nobis per hoc humiliter porrectis inclinati, responsum, scu dubiorum praedictorum resolutionem huiusmodi, auctoritate Apostolica tenore praesentium approbamus et confirmamus, illisquc inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adiicimus, decernentes illud seu illam, nec non praesentes literas, valida, firma et efficacia cxistcre et fore *etc.* ■.

ceseos paroeciis matrimonia, priusquam intrentur ; ut scilicet hoc pacto dignosci posset, num inter contrahentes impedimentum nullum subesset: atque inde denuntiationum manavit exordium, quae tum *Bannum* nuncupatae fuerunt. Λ dioecesi Parisien«i mos iste laudabilis ad alias quoque per Galliam permeavit, uti colligitur cx rescripto Innocentii III ad Episcopum Bellovaccnscm *in Cap.* Cum in tua, *De Sponsal. et Matrim.* Idem Innocc.itius in Concilio Lateranensi quarto ad universam Ecclesiam eiusmodi denuntiationum rnorem propagavit, ut videre estm *Cap.* Cum inhibitio, *de clandestina desponsatione.* Atque sacra Tridentina Synodus, *sess. 2f. de reform, matrim., cap. r,* Lateranensis Concilii vestigiis mhacrcndo, id ipsum praecepit. Quamvis vero denuntiationes ad matrimonii validitatem ncutiquam pertineant, adeo ut matrimonium, iisdem omissis, celebratum, illicitum quidem sit, sed tamen validum, non idcirco denunciationum omissio gravi caret culpa, neque propterea negligi impune queunt in paroeciis, in quibus contrahentes inhabitant ; quod si velint matrimonium extra dioecesim, quam incolunt, celebrare, tenetur is, qui matrimonio interest exigere prius, ut denuntiationes factae iam fueiint in loco prioris domicilii, quamvis sit alterius dioecesis, ad hoc ut tuto intéressé po>sit matrimonio, quod in sua dioecesi celebratur. Observetur Concilium Aquense anni 1585 a Sixto V Pontifice Maximo confirmatum, sicuti etiam Rituale Romanum. Quod si vetustiora monumenta prae manibus sumere opus esset, in secunda collectione Decretalium *Cap. primo de clandestina desponsatione,* reperitur Decretalis Alexandri HI relata etiam per Gonzales *in Cap.* Cum inhibito, *sub. n. to, de clandestina desponsatione,* ubi fit mentio oneris, quod districte incumbit ei, qui matrimonio interest in sua dioecesi contracto, ne scilicet intéresse debeat, nisi requisierit antea ab Episcopo loci, ubi contrahentes inhabitant, praeviutn denuntiationum edictum, unde appareat, nullum inter eosdem impedimentum obsistere.

Constat igitur, presbyterum missionarium, coram quo matrimonia, de quibus sermo est, Sundae celebrantur, iisdem intéressé ncutiquam debere, nLi prius exhibeantur sibi denuntiationum edicta promulgata in tua dioecesi, ubi contrahentes domicilium habent, e quibus pateat, nullum inter eosdem impedimentum repenti. Quod si missionarius obiiciat, Tridcntinum Concilium Sundae promulgatum non esse, tum fac ipse ut bene percipiat, quod, si onus eiusmodi repetere ac derivare nolit a Tridentini Concilii lege, non potest quin illud fateatur ac noscat sibi a Lateranensi Concilio impositum. Postquam vero, qui Sundae matrimonio iuncti fuere, ad dioecesim tuam redierint, si Fraternitas Tua iusscrit fieri tum denuntiationes, ut pateat, num inter eosdem impedimentum ullum intersit, non tam muneri tuo satisfacies, verum, sic agendo, paulatim e medio tolles pravum nonnullorum morem adeundi Sundam, ut matrimonio copulentur, ob metum difficultitum, in quas inciderent, si tua in dioecesi, ubi domicilium habent, nubere voluissent.

Decretum sacri Tridentini Concilii, quo clandestina matrimonia irrita ac nulla declarantur, illud ipsum est, de quo plusquam dc ceteris aliis in sacro illo conventu disceptatum fuisse legitur, propter diversas patrum sententias : quemadmodum testatur Caidinalis Pallavicinus in *Historia Concilii, lib. 22, cap. 4,* atque idem referunt P. loannes Stoz *in sue·cincta Relatione dc gestis in Concilio Trid., sess. 4, art. 24, § to, punct. r, num.* 5^, Ernestos Salomon Cyprianus, in libro, cui titulus *Tabularium Ecclesiae Rom. saeculi XVI num. t59 et num. 180,* et Mutius Calinus, laderensis Archiepiscopus, in epistola dici 11 novembris 1563 ad Cardinalem Aloysium Cornelium Camerarium, cui quidquid in Concilio eveniret, feliciter referebat, ut cx manuscripto eiusdem epistolarum codice.

X'ononc· bit:* ricac area dur. Tr»d. TittttM dc mainmoaiit clandctfinu.

Dubitabatur primo utrum Ecclesia abrogare posset clandestina coniugia, propterca quod legitimus contractus materia insimul ac forma est sacramenti Matrimonii : mutua nempe ac legitima corporum traditio, verbis ac nutibus interiorem animi assensum exprimentibus, materia ; et mutua pariter ac legitima corporum acceptatio, forma. Ex quo nonnulli arguebant, quod, legitima traditione ct acceptatione simul coniunctis, subest materia ac forma, quae non ab alio immutari potest, praeterquam ab eo, qui divinae gratiae est auctor, quae per sacramenta confertur : verum, reponentibus aliis, Ecclesiam posse conditionem quamdam praescribere, quae prius non aderat, sine qua contractus in posterum neque legitimus neque validus foret, quemadmodum etiam neque legitima reque valida traditio ct acceptatio corporum, id satis erat, ut clandestina matrimonia irrita fieri possent, quod quidem potestatis ecclesiasticae limites non excedit. Desumitur responsum hoc cx doctrina S. Thomac Aquinatis, *Quodlibet* 5, *quaest.* <V, *art. r*5, *Ad primum.* Non destitit quidam scriptor Paulus Sarpius *in Historia Concilii Tridentini,* quin contradicentium partes amplecteretur: verumtamen tanta est vis veritatis, ut Petrus Franciscus Courayer, qui Sarpium quacumque sequitur, hoc tamen loco eum deserat nique impugnet, uti observari potest in adnotationibus ad camdem Historiam Concilii *lib.* <V, £ *86, n. 88 et seq.,* ct praesertim *num. go.*

Asserta Ecclesiae potestate, alia successit dubitatio, num scilicet legitimae intercederent causae ad clandestina coniugia, quae secundum canones erant dumtaxat illicita, ut infertur ex

canone *Aliter,* uliisque subscqucntibus, quorum unus incipit *Nullus,* alter *Nostrates quaest. r, caus. jo,* nulla in posterum decernenda. Verum, cum demonstratum fuerit, cx clandestinis coniugiis frequenter evenire, ut qui uxorem duxerat, eam derelinqueret, atque superinduceret alteram, quodque interdum nonnulli uxorem habentes ad sacros Ordines ascenderent, ct una cum uxore ecclesiastica beneficia retinerent, quibus gravissimis malis ecclesiastici indices mederi nequibant, cum matrimonii contracti necessariae probationes deessent, hoc satis superque valuit ad evincendam necessitatem infringendi clandestina connubia, ut colligitur ex littera ipsius conciliant decreti, advertitque sagaciter Natalis Alexander *in Theologia Dogmatica et Morali, de sacrament. Matrim., hb. 2, cap. 2, art. 2, proposit. t.*

Iniiciebat scrupulum aliis consideratio illa, nc scilicet, clandestinis coniugiis abrogatis, iis nempe, quae sine parocho viri aut mulieris celebrantur, *huiusmodi contractus irritos et nullos esse decernit, prout eos in praesenti decreto irritos facit et annullat* (sunt verba Concilii), posset id exasperare graviter haereticorum animos, quorum matrimonia fuissent nulla ct consequenter illegitima soboles, quoniam coram catholico parocho ac binis testibus nunquam celebrata fuissent. Verum, Concilii Patribus sapienter in hunc modum statuentibus *< Decernit insuper, ut huiusmodi decretum in unaquaque parochia suum robur post triginta dies habere incipiat, a die primae publicationis in eadem parochia factae, numerandos »,* sicuti credibile non erat, decretum eiusmodi ab ipsis promulgandum, inde sequebatur, quod eorum matrimonia sine praesentia parochi ct duorum testium facta irrita nunquam dici potuissent: ut prosequitur Cardinalis Pallavicinus *loco citato, cap. S.*

Tandem cum praevideretur, facile deperditum iri probationes, unde constaret de promulgatione Tridentini Decreti in qualibet paroecia, atque exinde orituras plerumque dubitandi causas, num execution! demandata fuisset praescripta conciliaris decreti promulgatio, numque propterea vim suam obtinere deberet, approbante Pontifice Maximo, sancitum fuit a Congregatione Concilii, ad camdem promulgationem comprobandam sulliccre diuturnam observantiam eiusdem conciliaris decreti, cuius publicatio inducitur cx diuturnitate temporis, quo matrimonia in paroeciis coram parocho ac duobus testibus celebrata fuerunt : ut videre est in *Tricarien.* 26 septembres 1602, *lib. to Decretorum,* quae existunt in secretario eiusdem Congregationis *pag. 4y,* et in quadam *Poloniae* 13 novembres i638, *lib. iq Decretorum corumdcm pag. try,* atque nos ipsi observavimus in opere nostro *de Synodo Dioecesana,* novissimae editionis, *lib. 12, cap. 5, num.* 6.

411

S. Congr. de Prop. Fide *ty Aprilis ry^S* *ba'* (C. G.).— 1. Doman la (l'Arcîvescovo di Sofia) sc deve lasciar currere 1'uso di batte^zare i fanciulli coli' aequa benedetta dul sacerdote in occasione dcllo stesso battesimo, non essendovi in quelle parti nc scalpelli ηὐ pictre per fare un fonte battesimale ; c quando anche vi fosscro, non potendosi conservare che nclla casa di qualchc particolarc, si corre rischio chc dia nelTocchio dei turchi, che entrano da per tutto come padroni.

2. In mancanza di sacerdoti cattolici sen- lono (1 P fedcli) la Messa degh scismatici. c si servono dei loro preti per assistere ai funerali; 1'Arcivescovo riferisce di non avere su di cib istruzione alcuna.

D* tMutentb %acerdotum «hi- «maticor. m fu- éonîm? c>'ho"

3. In alcuni luoghi i greci (scismatici) vogliono che il missionario nel giorno dcll'Epifania vada α benedire le loro case ; il che dice Monsignor Arcivescovo che i missionari non hanno potuto negare per timore di maggior male.

De benedictione demorum «biimaticonim per tucerdote» catholico*.

4. Se nc' luoghi ove non c ne chiesa, ne casa del missiōn īπu, sia pīn- decente celebrare la Messa nclla casa dcll' inferino, od in altra abitazionc particolarc.

De e«hbr»t»ofte MUmc in domibU» infinnomm.

R. Ad 1. Transmittatur decretum anni 1660 (K *n. tyg);* ubi tamen deficiat fons aquae baptismatis, utantur missionarii aqua naturali, ut rescriptum fuit a S. C. S. Officii sub die *6* Aprilis 1741 *(V. n.* 325J.

Ad 2. In funeribus catholicorum sacerdotes schismaticos tolerari non posse, nisi forte pure materialem praesentiam ac civile ministerium exhibeant, ut ex decreto S. C. S. Off. sub die 10 Maii 1753 (F. *n.*

Ad 3. Toleretur quod in die Epiphaniae sacerdos catholicus vocatus, ac metu coactus a schismaticis, eorum domibus benedicat, modo ne cum iis in oratione communicate videatur.

Ad 4. Non licere ex devotione ; licere tamen cx necessitate.

412

S. C. de Prop. F. *22 Ian. ry >0* (C. G.). — 1. An initium quindennii ad quod conceduntur facultates desumendum sit a dic *datae* illarum, an a dic quo ipsae perveniunt ad dioecesim ct ad manus Episcopi cui conceduntur.

Unde desumendum initium temporis Ât concedun- tur lacultatc·.

2. An sacerdotes quibus ab Episcopo communicatae sunt facultates, ut sede vacante, sit qui possit supplere, illis uti possint donec per adventum novi Episcopi vel alio modo Apostolica Sedes provideat, etiamsi expiret quindennium, ad quoi illae concessae fuerunt, demortuo Episcopo, m potius debeant ab illarum usu cessare, etiam ante novam provisionem eo ipso tempore quo propter lapsum quindennii cessare deberet Episcopus ipse si viveret.

De beuhetum exercitio tempore Sedis episcopalis vacantis.

3. An si contingat sacerdotes, quibus Episcopus tempore sui obitus praedictas facultates communicavit, c vivis excedere, vel discedere α dioecesi, sede adhuc vacante, et ante novam provisionem Apostolicam, possit Vicarius Capitularis illas exercere eodem modo quo posset si ipsis nemini communicatis obiissct Episcopus,

Q.Mn yrfiiH , Λη nomine Vicarii Capitularis in relato Cantabria. in .luito veniat non solum Vicanus electus a Opitulo in dioecesibus illud actu habentibus, sed etiam in iis, quae Capitulum actu non habent (qualis inter alias est Coccincnsis), gubernator designatus a metropolitano, ct generaliter cui regimen dioecesis sede vacante committitur auctoritate legitima, quocum.juc nomine et titulo appelletur.

R. Ad t. Esse computandum a dic receptionis et non a dic datae.

Ad *2 ct* 3. Non esse tam attendendum numerum 28 Formulae I, ct epistolam encyclicam S. Congregationis emanatam a. 1743, quam duo Brevia Benedicti XIV, primum scilicet a. iy53, ct alterum anno 1755 (F. *nn. 3J7 et 396)* expresse edita, ut melius consuleretur indemnitati dioccesum· Ex iis autem constare quod quilibet Episcopus tenetur, dum in vivis est, eligere Vicarium generalem qui sede vacante facultatem habet, ex vi eorumdern Brevium, exercendi tam iurisdictioncm ordinariam quam delegatam, quam exercebat Episcopus, usque ad novam provisionem faciîn lam a Sede Apostolica. Propterca cos, quibus communicatae sunt facultates ab Episcopo dum viveret, non posse (iisdem) uti post mortem Episcopi nisi durante quindennio iam inchoato, et de consensu expresso vel tacito Vicarii generalis qui successit Episcopo. Cessare autem omnem difficultatem circa cos qui iuxta numerum 28 Formulae I, deputati sunt ab Episcopo tempore sui obitus, cum satis provisum sit indigentiis fidelium pcr deputationem Vicarii generalis qui ex vi supradicturum Brevium, et etiam ex nova declaratione SS. 11 Nostri, constituitur delegatus Apostolicus omnesque facultates exercet, non vi delegationis habitae a defuncto Episcopo, sed cx auctoritate sibi tradita a Summo Pontifice. Neque obstare quod in aliquibus dioecesibus necessario sit eligendus Vicaiius capitularis, cum vigore suprndictorum Brevium caedem facultates tribuantur Vicariis capitularibus, quibus gaudent Vicarii generales ab Episcopo adhuc superstate'deputati.

Ad 4· Idem quoque dicendum de gubernatote dioecesis Coccincnsis, qui deputari solet sede vacante, a metropolitano ; habendus est enim tamquam Vicarius capitularis iuxta morem, Uium ct consuetudinem regionis, quas Benedictus XIV statuit esse servandus in ultimo Brevi edito anno 1755 *(V. n. 39f))·*

did

S. C. de Prop. Fide 22 *fan.* /759 (C. G.). QrcafK.-». — i. An ad lucrandam ter in anno mdulgcn- iodr; tium plenariam vigore facultatis (scii. *Largiendi ter in anno indulgentiam plenariam contritis, confessis ac sacra Communione refectis)* debeat Episcopus designare pro qualibet vice unum tantummodo diem, quo omnes illam lucrari volentes, confiteri ac sacra Communione refici teneantur; an potius possit, saltem in sua dioecesi designare aliquot dies continuos, v. g. aliquod festum cum praecedenti aut sequenti triduo, vel etiam octiduo. Ratio est quia fideles, attenta eorum conditione, nequeunt omnes concurrere ad ecclesiam uno codemque die, imo nec solent concurrere nisi illis diebus quibus in unaquaque respective Ecclesia celebratur aliquod festum solemne. Huiusmodi autem festa non in unam caindemquc incidunt diem. Insuper vix aliqua est ecclesia in qua duo reperiantur confessarii ; ac saepe tir ut unus sacerdos pluribus ecclesiis per diversos pagos sitis deservire debeat.

2. An debeat similiter assignare eosdemmet dies pro tota simul dioecesi, vel potius possit designare diversos respective dies pro singulis seorsini ac successive parochiis, missionibus aut districtibus, ita ut fideles modo unius, modo alterius, ct sic successive omnium possint in sua quique ecclesia praedictam Indulgentiam ter in anno lucrari diebus ab Episcopo pro illo districtu designatis, licet diversi sint a designatis pro alio districtu.

R. Ad r. Posse pcr triduum, vel pcr integram octavam.

Ad 2. Non teneri, sed posse assignare diversos dies pro diversis parochiis scu missionibus, dummodo non sint in eodem loco.

414

S. C. de Prop. F. *ta \fartii 1759 (C. G.).* Dc vcifto trir»- — S. Congr. confirmavit decretum editum dic itu ab UQoaJa- 8 Martii 17^7 quo statutum est non licuisse nec lium ritum. licere (post editas scilicet an. 1755 litteras encyclical f. r. Benedicti XIV incipientes *Allatae sunt)* orientalibus quarumcumque nationum, inconsulta Apostolica Sede, a proptio ipsorum ritu ad latinum ritum transire. Et nullis prorsus missionariis licuisse aut lucre, inconsulta Apostolica Sede, huiusmodi transitum orientalibus quarumcumque nationum permittere. Quia vero e idem S. C. audierat nonnullos cx orientalibus esse qui in aliqua tantum parte, ct non in omnibus latinum ritum amplexi fuerant; quosdam vero post editas an. 1755 a f. r. Benedicto XIV Litteras cncyclicas incipient. *Allatae sunt,* relicto proprio ritu ad latinum transiissc : idcirco eodem in decreto statuit, ct nunc iterum confirmai, huiusmodi orientales, hoc est, tam cos qui ante praedictas Litteras ad latinum ritum

in aliqUM tantum parte, non in omnibus, transierant, quam illos qui post praedictas Litteras latinum ritum, etiam in omnibus suis partibus amplexi sunt, ipsos vere ad latinum ritum non transiisse, sed teneri illos in proprio orientali ritu perseverare, atque eiusdem legibus in omnibus obtemperare, idque sub poena peccati gravis a quo, quamdiu in eo pertinaces fuerint, sacramentaliter absolvi non possent.

Ceterum si qui ante praedictas Benedicti XIV Litteras Encyclicas latinum ritum in omnibus suis partibus amplexi sunt, et hucusque in eo perseveraverunt, his, si SSrtio placuerit, indulged posse existimavit ut in eodem permaneant. Quam quidem indulgentiam etiam ad graecomelchitas esse extendendam censuit : quamvis enim pro istis nominarim edita fuerit Decretalis *Demandatam,* itemque Breve *Praeclaris,* post quae decreta nullo modo ipsis licuit ad latinum ritum transire, nihilominus si illorum aliqui post dicta decreta, sed ante Encyclicas Litteras *Allatae* latinum ritum in omnibus suis partibus amplexi fuerint, et hucusque in eo perseveraverint, ut in eodem permaneant indulge:, non obstantibus dictis decretis, super quibus hac in re, et pro hac vice tantum ad omnimodam quietem in posterum obtinendam, Sanctitas Sua benigne dispensat. — Noverint in-
Vct.u riiuum HBN c eoo- SUpCr prohibitam esse omnibus omnem rituum mixturam, ct confusionem. Debent enim, qui latinum ritum sequuntur, eidem ritui integre sc conformare ; ct idcirco abstinentias et iciunia Ecclesiae latinae observare, festa iuxta calendarium gregorianum sanctificare, ct parochis latinis immediate subesse. Eodcmque modo quicunque orientalem aliquem ritum profitentur, servare tenentur omnia ieiunia, abstinentias aliasque laudabiles proprii ritus consuetudines. suisque catholicis superioribus, ubi isti reperiantur, immediate subesse.

Ndtum pro , Cum vero propositum a quibusdam dubium fuerit, quem ritum sequi coniugcs debeant, si forte diversi ritus fuerint, S. Congregatio SSrTii D. N. Papae auctoritate permitti posse censuit ut uxores suorum virorum ritum sequantur, dummodo uxor non sit ritus latini, quo casu, inconsulta Sede Apostolica ad mariti ritum transire non permittatur.

Noverint autem omnes ablatam omnem variandi facultatem. Nemo proinde, inconsulta Apostolica Sede, vel a latino ad orientalem, vel ab orientali ad latinum ritum transire deinceps praesumat. Qui secus fecerit, eorum transitus prorsus illicitos, irritos ac nullos fore declarat. — SSiîius in omnibus approbavit.

415

ht aimmoniit mini- c· neti. S. C. de Prop. F. 2/ *fartii 175g* (C. G.). — Se per i matrimoni contratti di latini con pJf(c cretica in Costantinopoli *coram ministro h leretico,* e conscguentemcntc non proprio parroco, debba concéderai al Vicario Patriarcale la facolQ di rivalidarli non ostante la permanenda dt una delle parti nelferesia·

R. Huiusmodi matrimonia, quatenus contrahantur inter coniuges qui sint latini, esse nulla ct non debere convalidari. Si vero contrahantur inter coniuges, quorum unus sit catholicus ct ritus latini, alter vero sit haereticus vel schismaticus ct ritus orientalis, coram parocho licet haeretico vel schismatico alterius coniugis, esse valida sed illicita.

416

Grci praecedentiam et pan- Jjjgi »Kμομ· norum r<callnum. Ex Litt. S. C. de Prop. Fide 7 *Apri·* /fs *ty^fj* (λo P.tAKr. Mrsstov. Okvs.) — Essendost maturamente esamimti i duc dubbi dalla P. V. proposti cioe r. Se li missionari (religiosi) debbano preccdere seconde la data dei decreto coi quale sono stati spediti alia Missione , ovvero secondo Γ anzianita dell'abito religioso; 2. Se un missionario il quale abbia gia ottenuto da questa S. C. 1 soliti privilegi debba goderne nclla Missione come nc gudrcbbe nclla sua Provincia ; i' EE. LL. avendo udite le information! cd 1 sentiment! del P. Generale dcllOrdine, c del P. Procuratore delle Missioni, hanno dichiarato, c colla présenté dichiarano, che li missionari trovandosi nei luoghi delle Missioni in servigio della S. Chiesa, ma fuori dellOrdine, non debbono precedersi fra di loro sccondo fanzianitl chc contano nel detto Ordine, ma bcnsl secon lo l'anzianiU della respettiva spedirione che riccvono da questa S. C. per il loro ministère. Inoltre chc li missionari non debbono goderc ne' luoghi delle Missioni di privilegi i quali hanno ottenuto da questa S. C., mentre nellc Patenti medesime che ad essi pcr tal etfetto si spediscono espressamente si dice chc debbano goderli nellc proprie rispettive Provincie; e tale ancora e la consuetudine cost praticata invariabilmcnte nell* uno e nelΓαΐ̈ιο ponto.

417

De tranutu uxoruai ad ritum virorum tuorum. Decr. S. C. de Prop. F. *tg Maii 17w.* — In Congiegationc Generali de Propaganda Fide (habita die 12 Martii 1759) inter cetera etc. cum propositum a quibusdam fuerit dubium, quem ritum sequi coniugcs debeant, si forte diversi ritus fuerint, Sacra Congregatio SSrni D. N. Pupae auctoritate permitti posse censuit, ut uxores suorum virorum ritum sequuntur, dummodo uxor non sit ritus latini, quo casu, inconsulta Sede Apostolica, ad mariti ritum transire non permittatur. — Relatione autem facta per R. P. D. Nicolaum Antonellum eiusdem Congregationis Secretarium SSrîio D. N. div. prov. Papae Clementi XIII in audientia

habita die i3 mensis Maii, Sanctitas Sua omnia benigne approbavit, ct Apostolicac auctoritatis robore confirmavit, mandavitque ab omnibus servari, quibuscumque in contrarium non obstantibus.

418

n«r,t«'1cd^4e' 4Ï.0SC p«> 1-J-.Ifctiti t S. C. Indulg. *ty Maii 1759.* — Ut christifidcles scire possint quid sibi tenendum foret pro acquirendis Indulgentiis, in sententiarum varietate super intelligentia verborum *qui vere poenitentes, confessi* ac *S. Communione refecti ecclesiam visitaverint,* quae in Indulgentiarum Brevibus inseri solent, in S. Congregatione Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita, discussis die *3i* Martii proximi praeteriti nonnullis dubiis, eadem S. C. fuit in voto : *Confessionem sacramentalem, quando in Brevibus apponitur pro Indulgentiarum consecutione, peragi 0mnino debere etiam ab iis qui sibi lethalis peccati conscii non sunt; nec non praefatam Confessionem suffragari etiam posse, si expleatur in vigilia festivitatis. Quod autem ad ecclesiae visitationem spectat, eam impleri posse sive ante sive post aliorum piorum operum implementum.* — S. Congregationis votum SSihus benigne approbavit, illudque publicari mandavit.

419

nur,;;X"£ probintor. S. C. de Prop. F. ar ΛΛηϊ ,759 (C. G.). Pulat. — I cattolici di questa diocesi (di Pulati) sono inesorabili nclla vendetta, e ciô perché non vi c alcuno in quelle parti che amministri loro giustizia. Si domanda dunque:

1. Se, escluso ogni altro mezzo di aver ragionc dei loro torti, possano i cristiani considérant riguardo a questo punio come se fossero nello stato naturale.

2. Se siano capaci dei Sagramenti fintanto che persistono in questo lor desiderio di vendetta. La ragione chc adducono per provare la necessity in cui sono di vendicarsi ê che 1'uccisorc c i suoi fautori diverrebbero piu fieri c intollerabili contro i parenti dcll' ucciso, c commcttcrcbbcro nuovi omicidî, se questi non rcsistcsscro c non opponessero forza alia forza.

R. Negative ad utramque partem.

420

Λ«7· Mima S. C. de Prop. Fide 70 *Iulii* /759 (C. P. pro Sin.). — La s. m. di Gregorio Kill con sua BoUa chc incomincia .4 *Summo Patrefamilias* de' 10 Febbraio 1563 conccdettc ai missionari soggctii al dominio di Portogallo la facoltl di celebrare in *corporali telae bombycinae.* Sopra la intelligcnza di queste parole e insorto dubbio se debba intendersi di sen o di bombace; c ciô sul motivo chc la parole *bombyx* significa la planta dalla qualc si produce la bombace, oppurc quel verme che forma la scia.

R. Esse celebrandum in corporali telae vere bombycinae, non vero sericae.

421

S. C. S. Off. 5 *Aug. 1759.* — CocciN. — . Cira * bdem tomen nupUuJ ' Saepe contingit ut ex duobus infidelibus, alter convertatur ad fidem , alter converti quidem tunc nolit, consentiat tamen cohabitare cum fideli sine contumelia Creatoris, ct quin eum pertrahat ad mortale peccatum, imo promittat se quoque fidem postea amplexaturum , quod ob aliquam specialem rationem aliquandiu differre necessarium ducit. Quare fidelis infidelem non dimittit, sed cohabitare pergunt ut coniuges, idque ad longum tempus ct aliquos etiam annos: at postea infidelis, mutata voluntate, non solum converti non vult, sed tentât fidelem pertrahere ad idolorum cultum, vel discedit, nec iam consentit habitare cum illo, imo ad alias nuptias ipse transit. Quaeritur:

1. An in hoc casu possit etiam fidelis derelictus discedere, et ad alias nuptias transire, habeatque hic locum privilegium ab Apostolo promulgatum : *Si infidelis discedit, discedat.*

2. An id solum habeat locum quando infidelis discedit odio fidei, an etiam quando discedit propter discordias, vel aliam causam a fide diversam.

3. An etiam possit fidelis transire ad alias nuptias quando infidelis quacumque dc causa ab eo discessit, nec sciri potest vivat adhuc necne.

4. An fidelis, qui cx dispensatione valide contraxit matrimonium cum infideli, transire possit ad alias nuptias, si infidelis discedat, vel cohabitare nolit, vel eum pertrahat ad mortale peccatum.

5. An aliquo, et quanto tempore possit fidelis post conversionem cohabitare cum infideli, quin privetur potestate transeundi ad alias nuptias.

R. Ad 1. In casu de quo agitur, affirmative.

Ad 2. Cum militet ex parte coniugis conversi favor fidei, eo potest uti quacumque ex causa, dummodo iusta sit, nimirum si non dederit iustum ac rationabile motivum alteri contagi discedendi, ita tamen ut tunc solum intelligatur solutum iugum vinculi matrimonialis cum infideli, quando coniux conversus (renuente altero post interpellationem converti) transit ad alii vota cum fideli.

Ad 3. Praemittendam esse interpellationem qua intimetur coniugi infideli an velit converti, a qua interpellatione Apostolica Sedes iustis de causis dispensat.

Ad 4. Si fidelis, praevia dispensatione, contraxit matrimonium cum infideli, censetur illud

contraxisse cum explicita conditione, dummodo nimirum infidelis sccum cohabitare velit absque contumelia Creatoris : quare, si infidelis non servat supradictam conditionem, adhibenda sunt iuris remedia ad hoc ut eam servet: alias separari debent quoad torum ct euhabitationem, non tamen quoad vinculum ; quocirca in casu dc quo agitur, coniuge infideli superstite, non potest fidelis ad alia vota transire.

Ad 5. Conversus ad fidem in ipso conversionis momento non intelligitur solutus a vinculo matrimonii cum infideli adhuc superstite contracti, sed tunc acquirit tantummodo ius transeundi ad alias nuptias, cum coniugc tamen fideli, idque si coniux infidelis renuat post interpellationem converti. Caeterum tunc solum coniugii vinculum dissolvitur, quando coniux conversus transit cum effectu ad alias nuptias. Si autem coniux conversus ante susceptionem Baptismi habeat plurcs uxores, et prima recusat amplecti fidem : tunc legitime potest quamlibet ex illis retinere dummodo fidelis fiat, sed in hoc casu contrahentes mutuum consensum coram parocho ct testibus renovare debent.

422

itraporc M»ue.

Ex Litt. S. C. de Prop. Fide r5 Λ-*ptembris* /759 (ad P. S. mission·)· — In quanto alie preci che in tempo della celebratione della s. Messa sogliono ad alta voce cantarsi o recitarsi dai cristiani cincsi nclla propria lingua nativa, colla littera dei 1755 furono bastantemente resi noti alla P. V. i giustissimi sentiment! della S. C. Laoode debba esserc sua cura chc le suddette preci non siano quelle medesime chc dal celebrante, o dal diacono, o dal servente, ovvcro dal coro si dicono in lingua latina, di maniera che in vcce di essi si recitino dai laici in lingua volgarc, c facciano in tal guisa parte delta Messa. Ne giova fesempio di ciô chc si pratica dagii altri missionari, poichc quando non fosse conforme a qucllo chc in questa materia si prescrive dalle venerabili leggi della Chiesa cattolica, meiitcrcbbc una giusta riprova.

423

-SX«,r!Ccî

M Jfibu» nç. puii ic 1'nmi·•ante».

Litt. Encycl. Clement. PP. XIII /7 *Septembris 17* (AI) OMNKS EpBGOPOS). — Cum primum incomprehensibili Pastoris aeterni iudicio in beati Petri Cathedra constituti dominici gregis curam suscepimus, complures audivimus ecclesiastico zelo ferventes viros, praesertim animarum pastores ct verbi Dei praecones, qui civitates atque provincias peragrant, poenitentiam populis ct morum emendationem indicentes, quorum unanimis conquestio fuit, inter abusus et corruptelas, quas pro ministerii sui ollicio notarunt, pro viribus reformare stu«luerunt, reprehendendam sibi frequenter occurrisse quorundam ecclesiasticorum avaritiam habendique cupiditatem. Quae quoniam malorum omnium radix a Spiritu Sancto appellatur, nil mirum, si cos omnes, quorum semel animos imbuit, utut in atrociora crimina non abiipiat, talem in Dei cultu propriacquc vocationis muneribus obeundis socordes reddat, ct ad saecularia desideria conversos mundanis addicat curis ct occupationibus, quibus abrcnunciare se publice addixerunt, quum inter sacrae initiationis mysteri i solum Deum hacrcditatis suae partem agnoscere professi sunt. Hinc etiam litigiosi necessario fiunt, atque omnia miscere parati, ne vile aliquod lucrum, sive speratum, sive iam partum amittant. Hinc sc ad abiccta quaelibet officia et ministeria, in gradus ct ordinis sui dedecus, demittere non erubescunt. Quo fit ut laicorum pleriquc non eos ipsos dumtaxat, qui talia agunt, sed saepe etiam universum ecclesiasticorum coetum, contemnant; quin ct amaro aversoque animo sint erga illud hominum genus, quorum lites ct contentiones, ob temporalia negotia, sustinere coacti sunt, vel a quibus praerepta sibi viderunt honesta media, per quae suae suorumque sustentationi consulere potuissent.

2. Horum relationibus, quas satis superque veritati innixas existimamus, quibusque nonnullos etiam designari censemus regulares viros, qui aliquando ab imposita sibi sollicitudine de temporalibus communitatum suarum emolumentis, ultra ecclesiasticae moderationis fines ferri sc sinum, excitari nos quidem intelleximus, ut apostolica, qua immerentes fungimur, auctoritate, huiusmodi corruptelam, unde fidelis populi scandalum, aliique noxii consequuntur effectus, dc medio tollere satageremus.

3. Verum, quum ab ipsis Ecclesiae irfcu- jn
nabulis usque ad haec nostra tempora nihil mbu» ct jxmiiii-
apertius, nihil districtius aut conciliorum dc- nihi%.
cretis, aut praedecessorum nostrorum Romanorum Pontificum constitutionibus statutum legatur, nih I a Sanctis Patribus ecclesiarumque Pastoribus frequentius aut impensius inculcatum appareat, quam ut Ecclesiae ministri, tum clerici, tum monachi, a temporalium lucrorum cupiditate abstinere, et a saecularium ncgociorum sollicitudinibus arcere sc debeant ; cumque non solum spirituales censurae, sed etiam gravissimae temporales poenae in cos decretae fuerint, qui canonicas regulas hac in re infringere aut violare praesumpserint: omnibus mature perpensis, nihil Nobis reliquum esse indicavimus, nisi ut vos, Venerabiles Fratres, dc constanti enixaque voluntate nostra, praedecessorum nostrorum menti, Ecclesiaeque spiritui per omnia inhaerentes, commonefactos, paternis fraternisque hortationibus excitaremus, ut debitam sacrarum legum observationem ab omnibus ecclesiasticis, tam ordinariae vestiae, quam dcle-

gatac vobis jurisdictioni subtectis, ad formem sacrorum cinonum ct decretorum Apostolicae Sedis, ac respective synodalium uniuscuiusque dioecesis statutorum, exigere studeatis ac re· ipsa obtinere curetis.

4. Ut igitur clarius innotescat perpetuum Nostrum ct Apostolicae Sedis studium, pro religiosa praedictarum legum custodia, simulque vh omnis adimatur contrario cuilibet usui, stilo, aut consuetudini (quae corruptelae potius et abusus, servata legitima vocabulorum proprietate, appellari debent), quibus ecclesiastici quicumque criminosam suam in negociis curisque saccularibus immixtionem obtegere aut excusare contenderent, Nos omnes ct singulas canonicas leges ct Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum constitutiones adversus clericos ncgociatorcs ct saccularibus negociis sese immisecures, praesertim a Pio IV, Urbano VIII et Clemente IX latas atque editas, usque ad novissimam quam s. m. decessor noster Benedictus Papa XIV sub dat. V kal. martii 1741 pontificatus sui anno primo evulgavit, cum omnibus item ct singulis poenis atque censuris per eas respective indictis, perinde ac si decreta omnia in praemissis contenta, eorum que poenales sanctiones, praesentibus nostris litteris de verbo ad verbum insertu forent, per easdem praesentes approbamus, confirmamus ct innovamus ; decernentes ct declarantes, praedictis omnibus legibus ac poenis subiici, ac subicctas censeri debere, omnes ct singulas personas ecclesiasticas, non solum e saeculari clero, sed etiam c regulari cuiuscumque sint Ordinis, Congregationis, Societatis et Instituti, amplissimis licet ct singularibus induitis, privilegiis ct exemptionibus muniti, ct cuius etiam expressam ct individuam mentionem fieri oporteret; ita ut quicumque adversus huiusmodi leges deliquerint, statutas io ipsis poenas incurrant, ne respective ub iis, η I quod pertinet, iuxta casuum distinctionem, ct procedendi methodum alias a Tridentina Synodo, seu ab Apostolica Sede praescriptam , cum effectu mulctari ct puniri debeant; non obstante contrario quolibet usu, stilo aut consuetudine, etiam immemorabili, quae aliquo in loco, dioecesi aut regione inolevisse dici posset; quam quidem Nos, vcluti damnabilem abusum ct impcrscriptibilcm corruptelam, carurndcm praesentium tenore, damnamus, proscribimus, ct viribus omnibus vacuamus.

i lu uff ſt"r' ” !

5. Deinde vos omnes, Venerabiles Fratres, hoitamur ct in Domino obsecramus, ut pro c<- desUsticae disciplinae integritate ct animarum >alutc advigilantes, in clericorum omnium, vobis tam ordinario quam delegato hire sublectorum, agendi rationem sedulo inquiratis ; ne, si quos forte huiusmodi avaritiae labe infectos, adversu» canones ct apostolica» constitutiones peccasse compcrietis, in eos, ad formam corumdern canonum ct constitutionum, cum omni severitate, etiam cx olficio, procedere non omittatis.

6. In quo sane, duo vobis magnopere cavenda erunt: primum videlicet, ne subdolis delinquentium anibus diligentiam vestram cludi patiamini. Saepe enim contingit, ut qui legum scita non ignorant, res suas ita fraudulenter componant, ut quatenus eorum crimen in indicium adducatur· tueri possint, sc nihil contra leges ipsas admisisse. Modo enim, interposita alterius, sibi suacquc cupiditati inservientis, persona, aut alieno nomine tabulis et rationum libris inscripto, negotiationem aut conductionem, dc qua quaeritur, ad se nequaquam pertinere contendent: modo, scientes intra quos lines districtior legum censura coerceatur, ita se gerere studebunt, ut si dc lucrosis quaestibus a superiore arguantur, defendero possint, non se turpi cupiditate adductos, ad lucrum captandum primario animum intendisse, sed provido consilio dc damno vitando unice laborantes, insperatum emolumentum fortuito temporis beneficio adeptus fuisse. Aliquando etiam non sua, sed suorum aut sanguinis aut alio necessitudinis vinculo sibi coniunctorum, bona, negotiationibus implicita, ad eorum sustentationem, ex ciritatis officio et directionis titulo, procurare se praedicabunt.

7. Quamvis autem, propria etiam experientia in episcopalis oflicii muneribus obeundis, satis edocti simus, quam difficile sit indicium ferre dc peculiaribus quibusdam casibus, in quibus putiorem sibi partem vindicat bona vel mala fides illius, qui de illicita ncgociatiune accusatur ; non ideo tamen censere debetis, diligentiam vestram omni effectu vacuam fore, ubi saltem ecclesiastici intelligant, vos minime conniventcs esse super huius gravissimi ecclesiasticae disciplinae capitis violatione. /Magnum enim fructum capietis ex eo ipso, quod vestram Ecclesiacque mentem ab obscurioribus etiam eorum praevaricationibus abhorrentem saepius testatam facietis ; iisdemque, oblata opportunitate, graviter denunciabitis, haud irrideri Deum, qui hominum renes et corda sci utatur, nihilquc apud supremum illius tribunal profuturas aliquando cavillationes, quibus nunc Ecclesiae praesulem decipere, indictasque legibus poenas declinare satagunt. Cacterum non omnino impossibile erit, latentem rei veritatem plerumque agnoiccrc, occultumque crimen revincere, si debita cura atque solertia expendantur hominum mores, qui cx universo eorum vitae tenore sc produnt, rerumque ct casuum adiuncta, quae allatas excusationes probabilius admittendas rciiciendasve suadent. Id quod exemplis illustrare facile possemus, nisi dc Fraternitatum Vestrarum sapientia et rerum usu, quantum par est, in Domino confideremus.

8. Alterum vero, quod aeque cavere debetis, illud est, ne pravas canonicarum legum interpretationes, quibus carum rigor enervatur aut indulgentia praeter fas extenditur, praeter mentem ct spiritum Ecclesiae, cx privatis opinionibus adventos, et sine legitimi superioris assensu, ad proprii cuiusque cusus opportunitatem accommodatas, apud vus ullo modo valere sinatis, ubi clericorum saccularium aut regularium negueiationem, vobis indicibus, ad trutinam revocari contingat. Si enim quaestio sit dc ipsa natura contractus, qui aliqua in dioecesi ab ecclesiasticis iniri soleat, an scilicet ipsis licitus, vel potius interdictus censeri debeat, haud aequum erit pro indicandi norma accipere vel frequentiam ipsorum actuum, dc quorum natura quaeritur, vel ipsam contrahentium opinionem ; sed nd tollenda dubin, reprimendamque opinantium licentiam ct audaciam, expeditissima erit via recurrendi ad hanc Apostolicam Sedem, quae sicuti alias complures huius generis quaestione», per organum praesertim Congregationis S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini interpretum definivit, ita etiam in posterum quid de propositis casibus sentiendum sit, decernere non omittet, idoneis editis responsis, ex quibus agendi iudicandique regula desumi valeat.

CraMm ac/A <tae actum ntgolUtio· s i declaratur

9. Quo in genere, quum acceperimus, perspicuam nostiam et Apostolicae Sedis declarationem desiderari super eo, an clericis liceat cambium activum contrahere ; quamvis non aliam fere rem dubitationi minus subicctam putemus, nihilominus, ad omnem causandi occasionem amputandam, praesentium litterarum tenore declaramus ac definimus, cambium activum, natura sua, esse actum verae ct propriae négociation!* ; idcoque ecclesiasticis omnibus vetitum censeri debere, tam proprio nomine, quam per interpositam personam illud contrahere ; quicumque vero e sacculari vel regulari clero cambium activum contraxerit, omnibus obnoxium fieri poenis atque censuris, quae in clericos ncgociatorcs constitutae noscuntur.

Gru facultatem Mcb negotiatoacm cterecn-

10. Si autem ecclesiasticorum quispiam, ad sc excusandum, quod saccularibus negociis sc immisceat, necessitatem proferat indigentiae, non quidem suae (quandoquidem unicuique clerico, canonicus Ordinationis titulus, vel saltem congruum sufficiens patrimonium esse debet, quo sc sustentet ; iisque forsan deficientibus, debet ipse honestioribus artibus, suacquc professioni conformibus, propriis necessitatibus consulere), sed aut parentum, aut sororum, aliarumque personarum, quibus cx naturalis oflicii debitu opem ferre teneatur ; primum volumus atque decernimus, huiusmodi excusationem a superiore ecclesiastico nequaquam admitti. cidcmquc clerico minime suffragari posse, quominus ad canonicae legis praescriptum pro modo culpae puniatur, nisi doceat sc antea praefatas necessitates Apostolicae Sedi, si intra Italiam ct insulas adjacentes exsistat, si vero in remotioribus regionibus versetur, saltem Ordimriu loci exposuisse, carutnque intuitu opportunam dispensationem tt facultatem praedictas persona» industria sua invandi, vel ab eadem Apostolica Sede, vel respective ab Ordinario impetrasse,

11. Deinde, pro eo quod pertinet ad huius curiae nostrae olficia, notum facimus, nostram mentem ct voluntatem esse, ut huiusmodi dispensationes ct facultate» nunquam concedantur, nisi cum ea conditione, quatenus adductae causae veritati nitantur, ct nisi simul constet praedictas indigentias nulla alia ratione levori posse; coque etiam casu nunquam ecclesiasticis permittatur, ciusmodi négociationis genus assumere, cuius administratio clericalem statum ct characterem dedeceat ; quin immo in ipsis indultorum rescriptis ct litteris indicentur ac praescribantur honestiores moli, quibus clericus, iusta moderatione servata, et intra veram indigentiae mensuram, pauperibus consanguineis opem praestare valeat. Quae omnia similiter Ordinarii, ad quos pertinet, in huiusmodi dispensationibus ct facultatibus concedendis observare debebant ; hoc insuper advertentes, ne ea quae vel ub ipsis, vel ab Apostolica Sede, peculiaribus quibusdam clericis hoc in genere aliquando permissa, et iustis concunentibus causis, frequentius forsan indulta dignoscuntur (exempli gratia, ut ecclesiarum fundos, certa annua pensione conventa, colendos cxcrccndosque conducrent); eadem α reliquis ecclesiasticis, tanquam generaliter omnibus concessa, absque iusta causa, ct sine speciali induito usurpentur.

ia. Caeterurn facultates ipsas, etiam ut supra dictum est obtentas, semper quoad tempus revocationi obnoxias censeri decernimus, ita ut pro irritis et revocatis ipso iure habeantur, quoties allegatae coniunctorum indigentiae cessaverint, vel alia legitima sc offerat ratio iisdem opportune prospiciendi. Super quorum omnium tum cxejuutione, tum observantia, Ordinariorum localium vigilantiam atque conscientiam onerari volumus, ct re ipsa oneratam fore demmciamus.

ne alii· jbu* •tbu» dencofunl curi» «icculifibu» uimmhcen· llum.

i3. Verum non uni dumtaxat négociation! tribuenda est, quae nunc temporis cernitur ecclesiasticae dignitatis depressio. Sunt alii quidam nbusus, quibus ecclesiastici viri proprium decorem, totiusque coctus ct ordinis existimationem eo frequentius atque securius abiiccrc dignoscuntur, quod cos norunt non tam aperte adversari litterae sacrorum canonum ct constitutionum ab Apostolica Sede editarum ; proindeque se censuris ct poenis ibidem statutis nequaquam subiicicndos fore confidunt. Plurimi enim, ut cx praedictorum relatione cognovimus, in ipsa bonorum suorum administrationc corumque cultura, in distractione fructuum, animalium ct coctcrorum, quae in propriis Ecclc-

siacve fundis enascuntur scu aluntur, nee non in comparandis rebus, quae vel ad proprios usus, vel ad fundos praedictos instruendos sunt necessariae, adeo indecoris actibus se ipsos exercere conspiciuntur, adeo sc totos curis ct sollicitudinibus huius saeculi deditos, ac temporalibus lucris inhiantes ostendunt, ut qui sacrae dignitatis praestantia supra humanae conditionis sortem evecti merito reputantur, infra ipsos abicctissimi status homines se demittant; et qui filii lucis esse et apparere deberent, saeculi filios, terrenae aviditatis anxietate superare videantur. Hos, aiebant, omnibus nundinis atque mercatibus, hiicali propemodum apparatu ac specie, sc sistere, nec quidquam minus quam clericalis moderationis atque modestiae, vel ecclesiastici decoris et gravitatis, specimen praeferre.

14. Quibus nos quidem palam edicimus, nihil per Nos interdictum iri, quod ipsis, pro recta et provida ecclesiastici patrimonii administrationc, quoad ipsam actus naturam, permissum dignoscitur, vel etiam a Sanctis Patribus et ecclesiasticarum legum conditoribus eorum diligentiae commendatum. Verum sicut alia complura sunt, quae clericis quoad rei substantiam non prohibentur, ct tamen eorum usus sub certis dumtaxat modo ct forma iisdem permittitur, iis autem qui praescriptum modum excesserint, statutamque ecclesiasticae disciplinae formam violaverint, tum temporales poenae, tum etiam spirituales censurae, a sacris canonibus infliguntur ; cuius rei innumera extant cxcmpja in generalibus canonici iuris legibus, ac etiam in peculiaribus dioecesum statutis, quae plura dc vita et honestate, de habitu ct tonsura clericorum, sive observanda, sive vitanda, praescribunt : ita vos, Venerabiles Fratres, oportet, ecclesiasticorum omnium, qui in dioecesibus vestris versantur, agendi rationem circa praemissa circumspectantes, si quid vobis constiterit frequentius ab iis admitti, quod· clericalem statum dedeceat, non solum cos idonei-» instructionibus docere, ut collatac sibi dignitatis celsitudinem cogitantes, non sibi licere putent indecoris actibus eam deturpare, debitamque ecclesiastico ordini existimationem ct reverentiam, quae etiam spiritualibus populorum utilitatibus plurimum prodest, ex laicorum animis abolere ; utque memores sc in sortem Domini vocatos esse, non tam quae sua sunt, quam quae Icsu Christi, quaerant ct curent : sed praeterea, quatenus opus esse noveritis, opportunis decretis conditis, ac severioribus edictis propositis, eiusmodi clericorum turpitudini ct cupiditati obviam ire : ac delinquentium culpas, habita minoris maiorisque scandali ratione, nunc quidem increpando arguere, nunc autem salutaribus poenitentiis emendare, nunc demum districto poenarum ac etiam censurarum gladio ad cacterorum exemplum, coercere er punire.

r5. Et parem quidem, vel etiam maiorem pastoralis zeli vestri sollicitudinem atque constantiam requirit aliud corruptelae genus, quod plurcs ecclesiasticos viros inficere, ct ab Ecclesiae servitiis abductos ad saeculi eurus convertere accepimus. Sunt enim, qui industriam ope·ramque suam, quam totam divino cultui, et proximorum utilitatibus, cx caritatis lege, impendere deberent, laicorum obsequiis abicctisque servitiis addicere, aliquando etiam eorum ncgociis administrandis curandisquc, pro temporali caquc satis vili mercedc, locare non recusant. In quo difficile est indicate, an magis deflenda sit eorum caecitas, qui proprii gradus dignitatem ipsi proculcant, an potius reprehendenda sit laicorum praesumptio qui Sanctuarii Ministros, a quibus Christianae vitae documenta aeternaeque salutis subsidia petere deberent, tam parvipendunt, ut eos in domesticis officiis sibi dicto audientes, servilibus ministeriis adhibere non vereantur.

Fcdetinbcti «c Ificorara *w*-vitii» adgiccf* CoffupteU Ht

io. Verum, quod altius animum nostrum sollicitat, illud est, ne forte huiusmodi malum ex alio non minus detestabili abusu profluat ; quod nempe aliquibus ad clericalem statum temere adspirantibus quandoque contingat, fallacibus corruptisque documentis Ordinarium suum decipere, contictoquc sibi patrimonio, cuius fructus aut nulli sine, aut ad ipsos non vere pertingant, ad sacros Ordines, absque reditibus ad honestam xitac sustentationem sufficientibus, promoveri. Quare ne quis vestrum miretur, Venerabiles Fratres, si hac occasione arrepta, vos omnes et singulos euixe hortamur atque monemus, ut cautiores hac in re oculatioresque vos praebeatis, ne cui subditorum vestrorum detur ad sacram Ordinationem obrepere, qui cx beneficio ecclesiastico, vel ecclesiastica pensione, aut ex patrimonio sibi constituto, m casibus a iure permissis, omni submota collusione ac fraude, eam reipsa non percipiat annui reditus summam , quae synodalibus cuiusque dioecesis statutis, aut legitima consuetudine, definita dignoscitur.

17. Clericos autem ct sacerdotes in laicorum domibus eiusmodi ministeriis addictos, quae eorum gradum ct professionem dedeceant, quaeque coa a divinis obsequiis, ct propriae perfectionis cultura, ad illiberalium occupationum et saecularium negociorum agitationem traducant, quantumvis honestioribus in speciem titulis susceptum servitii genus aliquando obtegere adnitantur, nc patiamini quietos in suo dedecore insordescere, aut forte obfirmatos, dc sua ab Ecclesiae castris defectione impune gloriari ; sed omni pastoralis sollicitudinis studio, et, quatenus opus sit, tota ordinariae ac delegatae iurisdictionis auctoritate, servatis servandis, eosdem ad ecclesiasticae vitae instituta, et ad clericalis militiae munera revocate.

18. Haec sunt, Venerabiles Fratres, quae pro

apostolici ministerii nostri officio, ad ecclesiastici ordinis honestatem dignitatemque tuendam et vindicandam, sollicitudini vestrae suggerenda enixeque commendanda iudicavimus. Hac enim in re, quae ex peculiaribus actionum circumstantiis maxime pendet, vestras omnino partes primas esse oportet, utpotc qui subditorum vestrorum facta, corumque adiuncta, regionum necessitates, et personarum mores, quidque apud prudentes et probos viros honesti aut indecori speciem habeat, in singulis locis praesentes constituti, et melius agnoscere, et securius aestimare potestis. Ut autem libarum vobis sit in hoc rerum genere inordinata quaeque corrigere et reformare, quodeumque dispensationis aut facultatis indultum circa praemissa a quolibet Romanae curiae officio hactenus concessum, prudenti arbitrio vestro moderandum permittimus; nullum vero imposterum concedi volumus, nisi auditis prius Fraternitatum Vestrarum relationibus et votis, adiectisque eidem induito eiusmodi formulis et conditionibus, per quas integrum vobis relinquatur arbitrium dc illius cxequutionc et etfectu ita cognoscendi, ut nemini ecclesiasticorum liceat illius praetextu negocium ullum aut ministeiium minus honestum, contra interdictum vestrum assumere, aut susceptam retinere et protrahere. Interim in pastorali zelo vestro acquiescentes, Fraternitatibus Vestris apostolicam benedictionem ex animo impertimur.

434

mi oblatione»

Instr. S. C. de Prop. F. 9 *Febr. 1760.* — i. Venuta alla fine sotto gli occhi dclla S. Cong. una relazione esatta, c di comune consenso formata dai missionarî di Nicopoli c di Sofia intorno alla pratica de* *kurbani* usati nellc duc rispettive diocesi, dopo lungo c maturo esame la medesima ha giudicato di doverli proibire con positivo decreto, c di ingiungere ai missionari dell'una c delTaltra diocesi di adoperarsi a tutto poterc per l'csecuzione fcdele c costante dei risoluto divicto.

2. Via fpcrciocchc la medesima S. C. ha prudentemente stimato non b.tstare una decisione a svellcrc un abuso si comune e sl antico spccialmcnte dopo tanta variété di opinioni, e dopo si lunga connivcnza per parte di alcuni, crede opportuno aggiungere una breve istruzionc, chc vaglia di norma ai missionarî dclle due respective diocesi per istruirc con costanza cd uniformité i fedeli, e per regôh*si nel dare le medesime risoluzioni e risposte a dubbi nei casi particolari. Niente certamente più preme alla S. C. che di stabilire nellc duc diocesi, chc sono vicine c contermine, un insegnamento, un iinguaggio, una disciplina uniforme, sicchc non avvenga mai più in appresso, che quelle, chc si decreta come illecito c superstitioso in una, si permette come lecito cd indifference nell'altra, ne si varii il giudizio dei Pastori nei luoghi diversi, sebbene nellc medesime circostanze, ni si senta dai fcdcli con ammirazione, turbamento c scandalo, per la bocca dei suoi Pastori sovente *est* et *non* tanto vietato dal-Γ Apostolo dellc genti, *II. ad Cor. cap. t.*

3. Secondo la duttrina e linguaggio coûtante dclla Chiesa, devono i missionarî mostrare perseverantemente ai fedeli tre cose: I. L*intrn-seca malvagitl dei *kurbani* considerati nel solo csteriore dellc circostanze superstiziose. II. L'inseparabile reité dei *kurbani* considerati nel solo interiore della vana credulita. III. L'inutiliU évidente dei *kurbani,* ancorche spogliati d'ogni superstizione di tuori, d'ogni vana persuasione di dentro.

4. E certamente sc si riguarda l'esleriore dei *kurbani,* in tutte lc circostanze dei rito, sono cost chiari i caratteri di superstizione, chc basta solo numerarii panitamente per conccpirne tutto l'orrorc. I. La scella dcgli animali mundi, rigettata la capra ed il porco; la scelta dei pesci squamosi o d'altra determinata specie, esclusi gli altri tutti dall'uso. II. La differenta rcligiosamcnte serbata dei giorni destinati per *i kurbani,* diversi o di carne, o di pesce. III. Il rituale di ucciderli, dividcrli, e distribuirli fra loro a guisa di vittime. IV. L'obbligo di non riserbarne, o purtarne via, o venderne cruda porzionc alcuna, ma mangiarle tutte incieramente, c rodcrlc tino alie ossa. V. L'incenso fumante, le candelc accese, *et concepta verba precationum,* che accompagnano la mensa. VI. La distinzionc c di nomi, e di riti c di tini determinati per i diversi *kurb.vii.* VIL L'origine antica, l'uso costante, l'imitazione tenace di pratichc, che sono gia nate ncllo scisma, sono tin ad ora durevoli nello scisma, c dallo scisma sono portate c ritenute anche dopo la conversione nui seno dclla Chiesa. Il tutto insiemc con tutti i rapport! a luogo, tempo, c persone non e un velo in cui traspare, ma uno specchio, in cui si atfaccia lutta intiera nella propria sua forma la superstizione tanto victata, e condannata nelle Divine Scritture, tanto avuta in odio cd orrorc dai Santi Padri, tanto detestata, c fulminata con pene severissime dai Concilii, c dai Sommi Pontefici, come direttamente opposta allo spirito della Religione c diamctralmente contraria al culto divino, siccomc con tuiti i ceologi dimostra S. Tommuso 2. 2. q. 92, art. i : *Superstitio est vitium religioni oppositum secundum excessum, non piia plus exhibeat in cultum divinum, quam vera religio, sed quia exhibet cultum divinum vel cui non debet, vel eo modo quo non debet.*

5. Nc sembri leggiero un tal peccato. Chi liene a cuore la religione, niente più deve avere in orrore, che la bugiu in materia di religione. Chi si gloria del nome cristiano, chi *c* cosian-

temcnte attaccato alla professione cattolica, niente più deve odiare che il carattere di mentitore dei nome cristiano, c di traditore della professione cattolica. Ora ogni superstizione c una orrenda bugia in materia di religione, è un nero tradimento dei nome c del caractère di cristiano cattolico. Per intender questo è d* uopo dt profondamente riflettere con S. Tornmaso 2. 2. *quaest. 93, art. t,* chc la verità della religione si professa, c coll'csteriore significato delle parole, e coll'csteriore significato dei rito, essendo Puno e Valero istituito ad esprimere gl'intimi sentiment! dell'animo nel culto divino. Cos) parimenti la verità della religione si niega o colle parole c con motti, o colle azioni e coi fatti; l'uno e 1* altro modo essendo un éloquente linguaggio, chc attesta l'intima ritrosia dell'animo. Colle parole e con motti niegano la religione gl'infedcii c gli eretici : colle azioni e coi fatti in certo modo la niegano i superstiziosi e corruttori del culto divino ; perciocché siccome la professione csteriorc della Fede si tradiscc coll'esteriore cspressionc dell' errore, cos) il culto esteriore della religione si mentisce coll'eslcriore osservanza d'un rito superstizioso. h culto esteriore e un fatto parlante, nel qualc si esprime coll' azione quel che si crede ncl cuore, ed ê un testimonio publico agli Angioli e agli uomini, ncl quale si spiega l'interna disposizione dell'animo. Sc tutto c retto c legittimo, e un argomento sensibile della rettitudine e borna degl'intcrni sentiment!; se vi si mescola cosa falsa o bugiarda, é un attestato autentico della corruzionc e guastamento dcgl'inlimi sentiment! in materia di religione. Allora in ccrta guisa si mentisce coll'azione il nome cristiano, si tradiscc coll'opera la professione cattolica, si niega col fatto il carattere di fcdelc, e, con un rovescio d'istituzionc, il culto religioso, chc dovrebbe per 1* cspressionc del vero esser proficuo, diviene, per la mcscolanza del falso, flU'estrcmo dannoso.

6. Certamente dice S. Agostino *Lib. contra mend,* rapportato da S. Tommaso *loc. cit.* fra lutte le falsita, bugic e finzioni, che possono nelle cose umanc adopcrarsi, la più perniciosa ê qucIla, che si aggira nelle cose risguardanti la religione: e siccomc la religione cristiana conticnc le vcritl e più s tblimi e più importanti c più adorabili, cos) la menzogna, che si mcscola ncl suo culto, diviene e più grave c più dannosa c più orribilc.

7. Tutto questo ragionamento è ristretto in poche parole da S. Tommaso 2. 2. quacst. 93. *Ocenlum qu id sicut Augustinus dicit in lib.* contra mendacium, « *mend ictum mixime perniciosum est, quod fit in his quae ad Christianam religionem pertinent ». Est autem mendacium cum aliquid exterius significatur contrarium veritati. Sicut autem significatur aliquid verbo, ita etiam significatur aliquid facto : et in tali significatione facti consistit exterior religionis cultus. Et ideo si per cultum exteriorem aliquid falsum significetur, erit cultus perniciosus.*

8. Più grave si rende una tal menzogna c tradimento nel caso présenté per tre ritiessi: I. Perché è un resto di rito giudaico ; IL Perche e una pratica di serta scismatica; III. Perché ê un'imitazione del coslumj dei turchi. Quiri Jipm: Ii» u>u«.

Quests scclta di animali, questa destinazione digiorni, questo scannamcnto di vittimc, questa inticra consunzione d'immolati, questu forma di sagrifizio sente assai il giudaismo, c fa in certa maniera rivivcrc l'uso dei sagrifizi usait nella vecchia Legge, figurativi dell'unico sagrifizio della nuova, quasi che ancora non fo*se compito quel sacritizio di salute, chc si aspettava c si adombrava con quci sacrifizi di curnc una volta celebrati dal popolo ebreo. Ora siccomc quelli erano allora simboli veri, perche significativi d'un vero sagrifizio da compirsi nella picnezza dei tempi di Cristo, cosi oggi nell'uso son falsi, perché falsamcnic significativi d'un sagrifizio come uncor da compirsi, sebbene in realtl sia gii da gran tempo compilo; c siccome sarebbe pernicioso il confessât con parole chc Cristo non ha ancora patito, cos) è dannoso il dimostrarc coi segni che Cristo non ha aneor compito il suo sacrifizio. Qui il falso apparisce *ex parte rei significatae, a qua discordat significatio cultus,* dice S. Tommaso loc. cit., *et hoc modo tempore novae Legis, peractis iam Christi mysteriis, perniciosum est uti caeremoniis veteris Legis, quibus Christi mysteri a figurabantur futura; sicut etiam perniciosum esset, si quis verbo confiteretur Christum esse passurum.*

9. La circostanza parimenii di essere un rito immemorabile dello scisma tutiora durevole, basterebbe a dichiararlo come un atto protestativo di setta, abbominevole senza meno agli occhi d'un cristiano, d'un cuttolico , d'un fcdele. Il culto esteriore c una protesta visibile di religione e di fede. Il prendere, il ritenere, l'usarc un rito superstizioso d'una comunione scismatica, che altro sarebbe nel fatto, chc il riccvcrne in prestito un atto protestativo di scisma ? E tanto piu reo sarebbe chi di quel medesimo scisma, da cui per la divina grazia e uscito, vulesse ancora riserbarne una reliquia ed un avanzo: parrebbe certamente che, uscito fuori dell'Egitlo, c gustando la manna, ne desiderasse ancora le cipolle.

to. Finalmente 1'imitazione sola d'un costume ricevuto come pane di religione dai turchi, compte la gravera di un tal peccato. Sc la superstizione *est simulata religio,* come la definiscc S. Tommaso *loc. cit. qu. 92, art. 2 ad 3;* l'imitât quelle dei tutchi, in mezzo a cui si vive, chc altro parrebbe, che un simulare una parte di religione dei turchi?

il. Nè occorrc ridîrc che i *kurbani* ira fc- dcli si usano coli' intervento del missionario cattolico, chc assiste c benedice la mensa : perciocchè quest* istesso, in vecc di sminuirc il rcalo, Taccresce vieppiù, aggiungendo un altro titolo c ragionc per dichiarare superstitioso quell'atto. La fulsità del culto esteriore, insegna S. Tommaso 2. 2. *qu. gy, art. 1,* si puô considerare per duc parti: la prima e *ex parte rei significatae,* della quale ragionammo di sopra, l'alrra e ex *parte colentis:* c questo ha luogo piincipalmente ncl culto cumune, che si fa dai ministri in nome di lutta la Chiesa: poichê siccomc sarcbbc ccrtamentc falsario colui il quale traitasse in nome d'un altro cosa di cui non ha ricevuto commissione o mandato, cosi incorrcrcbbc la taccia di falsario quel ministro chc per parte della Chiesa présentasse un culto a Dio contro il modo stabilito, cd usato nella Chiesa. Ora la Chiesa non ha giammai approval*! i *kurbani,* chc sono troppo dhformi dalla regola ecclesiastica del culto divino, non ha giammai autoruzato i ministri o ad assistervi o a benedirli. I/assistenda dunque chc da un ministro della Chiesa u tal atto si presta, non c chc una nuova mentogna, un nuovo tradimento, una nuova simulatione di ministero in suo nome, che la Chiesa disapprove e détesta. *Alio modo potest contingere falsitas in exteriori cultu ex parte colentis : et hoc praecipue in cultu communi, qui per ministros exhibetur in persona totius Ecclesiae. Sicut enim falsarius esset qui aliqua proponeret ex parte alicuius, quae non essent ei commissa : ita vitium falsitatis incurrit, qui ex parte Ecclesiae cultum exhibet Deo contra modum divina auctoritate ab Ecclesia constitutum, et i1 Ecclesia consuetum.*

12. Passando ormai dalla parte esteriore dei *kurbani* a considerarnc la parte interiore, cd csaminandoli come animati dallo spirito di crédulité della gente vulgare, sebbene fosscro spogliati di tuite 1'estrinscchc circostanzc, chc abbastanza li rnacchiano, non possono apparite che come vane osscrvanze dei gentili. I. Lu persuasione , che la pratica di tali *kurbani* sia per giovare alia conservatione delle famiglie, alia salute dei bestiami, alla fertilité dcllc campagne. II. L'Opinione di attribuite alTomissione, e mancanza di tali *kurbani* Γ infelicita dcllc case, dcgli armenti, dei campi. III. L'crrore di credere, chc siano per suifragare ulle anime dei trapassati, neglecte le Messe cd i sutfragi della Chiesa. IV. L'attacco ostinato di seguitarli dopo i rigorosi divicli, c lc minaccie, c i timori posti a chi vorrebbe lasciarli. V. Finalmcnte gli stessi principi, chc spingono gli scismatici c i turchi a praticarli, rimasti ancora in questi mal convertit! fedeli : tuito conduce a dichiararc Tescrcizio dei *kurbani* superstitioso, c riprovato, ancorchc cessasse ogni allra cattiva circostanza di fuori.

13. Pcrciocchc o da tali *kurbani* si aspettano vantaggi temporali, o sc nc pretendono grazic spirituali. Se vantaggi temporali, non poten lo i *kurbani* per loro natura produrli, uopo e chc si adoperino non come cause, ma come segni, il chc si riduce ad un patto tacito coi démuni, secondo il principio di S. Tommaso *2. 2.* quaest· 96, an. 2: *Si naturaliter non videantur posse tales effectus causare, consequens est, quod nec adhibeantur ad hos effectus causandos tamquam causae, sed solum quasi signa. Et sic pertinent ad pacta significationum cum daemonibus inita.* E certamente adoperati come segni, da chi mai traggono la loro origine? non da Dio, da cui non sono ne rivelati, nc stabiliti: dunque daU'umana vanité ingannata, c sedotta dalla malizia dei demonî che scorgendo la rea dispositione dcgli uomini, la fumencano, c gli allacciano con avvcnimenti nelTapparenza favorevoli, per involgcrii in più e piu errori, da cui ditficilmcnte poi sanno distrigarsi: *Homines huiusmodi observationes attendunt, non ut quasdam causas, sed ut signa quaedam futurorum eventuum, vel bonorum, vel malorum. Non observantur autem sicut signa a Deo tradita, cum non sint introducta ex auctoritate divina, sed magis ex vanitate humana, coopérante daemonum malitia, qui nituntur animos hominum huiusmodi vanitatibus implicare. Et ideo manifestum est omnes huiusmodi observationes superstitiosas esse et illicitas.... Hoc quod a principio in istis observationibus aliquid veri homines experti sunt, hoc accidit casu. Sed postmodum cum homines incipiunt suum animum huiusmodi observantiis implicare, multa secundum h liusmodi observationes eveniunt per deceptionem daemonum: ut in his observationibus homines implicati, curiosiores Jiant, et se magis insérant multiplicibus laqueis perniciosi erroris, ut Augustinus inquit lib. II de Doctrina Christ,* dice S. Tommaso *loc. cit. art.* 7.

14. Sc poi si attendono grazie spirituali, come il sollievo dei trapassati, non vi sono ultri mezzi, sc non quei, che la Chiesa ci porge: or in essi non trovasi certamente la prattica dei suddetti *kurbani :* anzi ella è più tosto contraria ai mezzi che ci somministra, come il digiuno, a cui e opposto ii bagordo, e Γ ubbriachezza: il Sacrificio incruento, a cui è opposta la sanguinosa immolatione delle vittime carnali ; le orazioni, le limosinc, e le altrc opere buonc, a cui s'oppongono la dissipazione, la prodigalité, c Γ internperanza, chc accompagnano ordinariamente i predetti *kurbani ;* corne di simili prattiche dice S. Tornmaso 2. 2. *qu. 93, art. 2.*

! 5. Ma purgati anche chc fosscro i detti *kurbani* d'ogni superstizione di fuori, c d'ogni vana persuasione di dentro, a che mai potrebbero essere proficui ? La superfluité non ne sa-

rebbc meno evidence, perciocchc, corne ragiona S. Tommaso, il fine del culto divino c, che l'uomo dia gloria a Dio, e a lui si consagri inticro e di ment: c di corpo: Quindi qualunque axione, o prattica, che ê dirizzata a glorificare Iddio, cd a soggettarc a Dio la mente coi pensieri cd arfetti, c il corpo coi freni moderati dellc passioni, sccondo l'orJinazionc c consuetudine dclla Chiesa, non c nè superflua, nè inutile ai culto divino. Ma sc vi sia alcuna cosa, chc quanto e da se non conduce a glorificare il Signore, ne a consagrargii la mente nc a soggettargli il corpo dell'uomo nell'esercizio prattico dclla religione, ma piuttosto sia fuori delf istituzione di Dio, fuori dcll'ordinazione dclla Chiesa, fuori dclla consuetudine dei fedeli, tutto deve riputarsi inutile, superfluo, superstizioso: *Finis divini cultus,* dice S. Tommaso 2. 2. *quaest. 93, art. 2, est ut homo Deo det gloriam, et ei se subiidat mente et corpore. Et ideo quidquid homo faciat, quod pertinet ad Dei glori im, et ad hoc quod mens hominis Deo subiidatur,* ct etiam *corpus per moderatam refraenatimem concupiscentiarum secundum Dei et Ecclesiae ordinationem, et consuetudinem eorum, quibus homo convivit, non est superfluum in divino cultu. Si autem alquid sit, quod, quantum est de se, non pertinet a i Dei gloriam, neque ad hoc quod mens hominis feratur in Deum, aut quod carnis concupiscentiae inordinatae refraenentur ; aut etiam si sit praeter Dei et Ecclesiae institutionem, vel contra consuetudinem communem (quae secundum Augustinum pro lege habenda est:) totum hoc reputandum est superfluum, ct superstitiosum, quia in exterioribus solum consistit, ct ad interiorem Dei cultum non pertinet: Fnde Augustinus in lib. de vera Relig. inducit quod dicitur* Lucae *cap. t-j :* Regnum Dei intra vos est, *contra superstitiosos qui scilicet exterioribus principalem curam impendunt.*

16. Nc vale il dire chc vi si mescolino nel caso présente preghicre c voti. L'istessa mcscolanza di cosc sagre e profane c un nuovo •irgo.nento per dichiararc inutile a chi la prattica quel che vi sarcbbc di sugro, per la compagnia di quel chc vi si trova di vano, come icccnna S. TOmmoso *loc. cit, qu. q6, art. 4.*

17. S. Giov. Crisostomo ncll'/fbrm/. *43,* rapportato da S. Tornmaso *2. 2. quaest. 96, art. 4,* fa mensione «fel costume di alcuni cristiani chc portavano sospesa al collo una particclld scritta del Vangelo, c nc riprende c dichiara 1'usu come inutile atfatto c superfluo: *Quid im aliquam partem Euangelii scriptam circa collum portant. Sed nonne quotidie Evangetium in Fcdesia legitur, ut audiatur ab omnibus ? Cui ergo in auribus posita Euangelia nihil prosunt, quomodo possunt eum circa collum suspensa salvare? Deinde ubi est servitus Evangelii? [n figuris litterarum, an in intellectu sensuum? Si in figuris, bene circa collum suspendis. Si in intellectu, ergo melius in corde posita prosunt, quam circa collum suspensa.* Se questo diceva il Crisostomo d'una pratica chc parca per altro lodcvole, chc cosa avrcbbc detto dei nostri *kurbani* ?

18. Debbono pcrciô i missionarî, dopo aver dimostrato ai fedeli i *kurbani* malvagi per la parte esteriore, malvagi per la parte inferiore, e précisa Γuna e Paîtra, inutili per ogni riguardo, ancorchè purgati d'ogni circostanza superstiziosa di fuori, e d'ogni vana crcdulitA di dentro, applicarsi tutti ad istruirli pienamente dei mezzi salubri, chc Iddio c la Chiesa loro porge per conseguire quei fini, che in vano si sperano da prattichc gentilcsche, o giudaichc, o infette di scisnia.

ig. E primieramente si affatichino a scolpire nei loro cuori la dottrina dcll'Apostolo dellc genti tanto inculcata, c ripetuta *ad Galat. ad Haebreos etc.* chc il Regno di Dio non consiste in cibi c bevande; che i doni, c le vittime non mondano lu coscienza ; chc le purificazioni, e le lavande, c tutte le giustizic della carne non conducono 1'uomo a cosa perfetta : chc il sanguc dei vitelli c dei capri non santifica i macchiati ; chc i peccati non si lavano coi sangue dcgli agnelli e dei tori ; chc l'ombre e le figuie furono per un tempo, e non sono più ora ; chc i sagrifizi untichi di carne sono svaniti, siccomc funtico saccrdozio c tempio c da gran tempo caduto ; che Iddio non più si adora sopra questo o quel monte : che la verîtà è succcduta all'ombre, c la realtà dellc cose aile figure; al sangue dei vitelli c dei tori c succeduto il sangue del Redentore, aile vecchie vittime e sacrifizi imperfetti c vuoti, un sagrifizio nuovo, perfetto, c picno d'ogni bcncdizionc, c salute: chc le coscienzc si mondano c le macchic si tolgono solamcnte con questo nuovo sangue; chc un tal sagrifizio si ê compito da Cristo nel Calvario sulla Croce immolando sc stesso come vittima di propiziazionc per noi, unica fonte di tutte le grazic chc possono escrc oggetto di nostre speranze : che il medesimo sacrifizio si perpetua su i nostri altari, quando si celebra dai sacerdoti ministri del Signore: che la Messa e una sequela c continuazione del medesimo sagrifizio ; chc vi ê rcalmentc présente sotto i mistici simboli di pane e vino la medesima Vittima, vi si offre cd immola il medesimo Corpo cd il medesimo Sangue: chc 1'uno dall'altro misticamcntc separasi per la forza delle parole : chc non solo vi c 1'istessa Vittima, ma Γistesso Sacerdote Cristo Signore, il quale c il principale offerente per 1c mani dei suoi ministri ; che insomma ('offert* e Γistessa c nel Calvario c nell'altarc, à solo diverse la maniera di offerire : Sagrifizio vero c propiziatorio, sebbene incruento, salu-

tevole ni vivi, proficuo ai morti, impetrativo d'ogni bcncdizionc c grazia, d'ogni remissione c perdono, d'ogni bene spirituale c temporale: chc conduce alla salute per liberazione c preservative da tutti i mali, per tutela e custodia da tutti i ncmici, centro della communione dei santi, vincolo di commercio ira il ciclo c la terra, scopo di tuita la religione : che finalmente l'osiic, lc vittime placabili chc ci rimangono ad otferire su 1'altare dei nostri cuori ed unifie al sagrifizio incruento della Chiesa, sono la inortificazione dellc proprie passioni, la castigazione della carne, ia crocifissione dellc nostre concupiscenzc, Γcstirpazionc dei nostri vizi, la distruzionc dei corpo del peccato : In vano si adoperano *kurbani* c conviii, fomento di passioni ed incitamento di vizi ; c tutta pronta ia mensa a cui siamo invitati, ê tutto apparccchiato il cibo c la bevanda a cui siamo chiamati, tutta aperta la soigcntc di grazic da cui possiamo attingere 1'aequa viva chc salisce fino alia vita eterna.

20. Non sono canali di grazic e di bencdizioni le prattichc inventate a capriccio dalla vanita dello spirito umano, nè i lanti riti stabiliti per un tempo, come imagini dei beni futuri, ma i Mistcri c i Sagramenti istituiti da Cristo, conlîdati alla Chiesa nostra madré, cd applicati a noi suoi ligli, Sagramenti chc succdono aile vecchie figure, c sono al dire di S. Agostino *numero pauciora, ritu simpliciora, virtute efflcaciora.* E Iddio Padrc non si adora più con attaccamento aH'ombre e figure, ma in ispirito c veritA : c l'opcra della salute riccrca principalmcnte il cuorc. Come dunque per ottenere le benedizioni, ed evitare le maledizioni divine si ricorre ai *kurbani,* cd a pratiche a cui manca Γistituzione divina, mancano le divine promesse, manca Γupprovazione dclla Chiesa ? c si abbandonano c si tralasciano li divini mistcri, e Sagramenti, chc traggono l'origine dalla istituzione divina, traggono la forza dalle divine promesse, hanno la testimonianza dclla Chiesa infallibile, e sccondo lo spirito dclla Chiesa usati producono frutti di vita elerna ?

21. E qui è duopo istruire i fedeli dcllo spiiito dclla Chiesa, chc apparisec ncllc orazioni communi da essa stabilite c proposte per uso commune dei suoi figliuoli. L'orazionc commune, dice S. Cipriano *de unit. Eccl.,* ha una forza infallibile dalla unanimiti dei fratelli nella prcghicra, c si usa una ccrta violcnza a Dio dai congregati in suo nome a prcgarc qualche cosa o spirituale o temporale espediente per la salute, sccondo l'csprcssa c formale promessa di Cristo Signore, Matth. *cap. t8, vers.rq: Iterum dico vobis, quod si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re quameumque petierint, fiet illis a Patre meo, qui in coelis est: ubi enim sunt duo vel tres congregati in nomine men, ibi sum in medio eorum.* Or come si abbandonano, o si lasciano per ogni pretesto le preghicre communi faite con unanimité nclla Chiesa di Dio, ch'è l'assemblca dei fedeli, c corne si nuire cosl poca fiducia nelle orazioni c gemiti dclla sposa di Gesù Cristo, ch'e assicurata di essere esaudita per i suoi figliuoli, c si ha poi tinta speranza nelle invenzioni umanc, nelle prattichc capricciosc, c in riti apertamente superstiziosi ?

22. (Jniscano piuttosto le buone opère per disposizione ad impetrare tutte le grazie da Dio, escendo questo il carattcre dei fedeli cristiani chiamati dall'Apostolo *sectatores bonorum operum.* Le orazioni cd i digiuni, con cui si vince il demonio ; le limosine cd aiuti di caritA, con cui si estinguc il peccato ; le penitenze ed austerità, con cui si riducc a schiavitù c l all'ubbidienza dello spirito la carne, sono i veri mezzi da richiamare i béni, e rimuoverc i maii che sono l'oggetto ordinario dei nostri timori.

23. Bisogna armare i fedeli con imprimere bene nella lor mente chc se sono assaliti da maii, e per l'amor dclla religione c per la purità del culto rigettano coloro chc vengono ad otferir loro istromenti o mezzi superstiziosi per guarirc e liberarsi, se vengano per divina disposizione a perdere la vita, muoiono quasi martiri nel loro letto medesimo, testificando colin loro morte la religione pura cd immacolata. chc conservano nel cuorc, corne più volte insegna S. Agostino.

24. Debbono parimenti armarsi a disprezzare i vani timori, le minaccie, le beîfe, che di essi faranno gl* infedeli, c scismatici nel vcderli abbandonnre le antichc superstiziosc loro prattichc: debbono incoraggirsi ad un tenore uniforme e costantc di vita cristiana, per cui si distinguano da tutti coloro che non appartengono alla comunione dclla Chiesa, affinchè ammirati c sorpresi anch' essi dclla nostra maniera di pensare c di operare, siano costretti a gridare : Ecco il popolo savio cd intelligente, ccco l'ereditA del Signore: cosi ammoniva Mosê gli antichi ebrei, Deuteron, cap. 4: *Scitis quod docuerim vos praecepta atque iustitias, sicut mandavit mihi Dominus Deus meus: sic facietis ea in terra quam possessuri estis : et observabitis et implebitis opere. Haec est enim vestra sapientia ct intellectus coram populis, ut audientes universa praecepta haec, dicant : En populus sapiens et intelligens, gens magna.* Devono anzi rallegrarsi, c stimarsi più che gli altri felici per la sicurczza d'csscre sempre c veduti cd ascoltati da Dio : *Nec enim est alia natio tam grandis, quae habeat deos appropinquantes sibi, sicut Deus noster adest cunctis obsecrationibus nostris :* come prosiegue Mosè nel luogo citato.

5. Chc sc la S. Congrcgazione ha dilferito finora di venire ad un autcntico universale divicto dei mentovati *kurbani,* ciô c avvenuto in

parte per l'esposto sempre vario e poco uniforme delle circostanze, sotto cui si rappresenuva Γaffare, in parte ancora per una savia c prudente cconomia, imitando lo spirito c condotta di S. Agostino *epist. 64, pag. 120,* che trattandosi di svcllere un vecchio costume dei tempi suoi di far pranzi c convici nelle chiesc nci dI solenni, cagione di molti disordini, non crcdca doversi tutto d* un tratto toglicre con «issoluto c prcciso cotnandamento, ma disporre prima gli animi a lasciarlo per via d'esortazioni c rimostranze, cd anche di restrizioni c limitationi, per giungere alla line a sradicarlo atfatto.

26. Di questi principi fornici i missionari cercheranno d'istruirc i fedeli dall'Apostolica Sede alia loro cura commcssi, allinchc sieno ministri *potentes exhortari in doctrina sana, et eos qui contradicunt arguere.*

425

Ibtuncnu^pdη * 4πηι'\ηψη>- › tua.

S. C. S. Off. 2<y *Febr. r?6o.* — In Regno Tunkini antiqua ab omni retro memoria traditio est, privilegium his neophytis ab Apostolica Sede pro tribus primis anni novi diebus, in quamcumque diem, sive abstinentiae, sive ieiunii inciderint, fuisse concessum ut carnibus vesci possent, nc caderent in offensam eorum quos his diebus, reverentiae aut urbanitatis gratia, visitare tenentur, si oblatis cibis uti recusarent. Huius quidem concessionis nullum nunc in hac Missione transumptum reperitur, sed immemorialis possessio tituli sufficientis locum tenere videtur... Humillime recurrimus ad S. C. supplicantes edoceri an revera extet supradictum privilegium hisce neophytis pro tribus primis anni novi diebus a S. Sede concessum ; casu vero quo non extet, enixissime supplicamus pro impetratione talis privilegii, nd vitandum periculum violandi praecepti ecclesiastici, cui incluctabiliter exponuntur christiani in toto hoc Regno, exceptis forte aliquot pagis qui, Deo miserante, toti fidem Christianam sunt amplexati.

R. Privilegium (de quo quaeritur) non extare, nec esse generaliter concedendum ; sed quoad abstinentiam a carnibus, servandum esse decretum an. 1663 oratoribus prout iacct transmittendum *(V. num. 155);* quo vero ad iciunium citra abstinentiam a carnibus, teneri neophytos, si primi dies anni annamitici inciderint in feriam sextam , vel aliam diem qua null·) privilegio apostoliCO a ieiunii lege eximuntur (1).

ii) In I orniuh facultatum cxtnordin. quae modo Viciri:s App. Sinarum ct Regnorum ndiaccntium conceduntur, habetur etiam (n. 16) facultas «Dispensandi « fidclo sibi subiectos a iciunio ct abstinentia in casu « coincidentiae exoniientis anni sinensis sive cum prio- « ribus Quadragesimae diebus , sive cum aliis diebus · extra Quadragesimam abstinentiae consecratis, iuxta « Instructionem adiectam *(io Junii 1S6S) ».*

426

An lice»! ci» observare!», tinorum Itto;» et vigilio.

S. C. dc Prop. F. *to Martii 1760* (C. G.). — r. An sacerdotes graeci (in archidioec. Rossancn.) possint compellere personas ritu graeco viventes ad observantiam ieiuniorum ct vigiliarum ecclesiae latinae.

R. Non licere privatis personis, quae pαrochiam graccam habent, contra proprium riturn, latinorum iciunia et vigilias servare, omissis ieiuniis ritus graeci. Licere tamen, dummodo ad id non cogatur, toti communitati, vel potiori laicorum parti cum parochis ct presby(eris coniunctae, iciunia ct vigilias latinorum more servare, nec inde sequi communitatem ad ritum latinum transiissc.

427

, Cookuioaeici- l l!1,ur·

S. C. de Prop. F. *ii Mart, titio* (C. G.). — Missionanos teneri quocumque lure esse suffidenter instructos idiomate in quo Confessiones excipiunt ; ct Praefecti Missionum non permittant missionariis huiusmodi muneris exercitium nisi, praevio examine, vel per se vel per alios faciendo, dc eurum idoneitate sibi constiterit.

428

Quoad matrimonium de»» habenti» concubina».

S. C. de Prop. Fide *rj Martii tj6o.* (C. G.). — Non licere virum qui duas habet concubinas se matrimonio iungere cum secunda, etsi iuret separationem a toro quantum ad primam, nisi hanc a domo reapse expellat ; licere vero facta eiusdem separatione, nisi priorem in frauJem induxerit spe ct promissione futuri matrimonii.

429

ricatailb»· latinum ritum obtcrvannbn».

S. C. de Prop. F. 2 *Iunii t76o* (C. G.). — Se qucgli orientali che, lasciato il proprio rito, osservano il latino, possano negare ai loro curati Ic decime.

R. Supposito legitimo transitu dc orientali ad latinum ritum (quod absque Apostolica dispensatione evenire non potest) teneri decimas solvere parocho proprii ritus quem actu profitentur.

430

wndiabinterpd. |ntld?nJonu| '

Instr. s. C. S. Officii // *Iunii r76o* (ad Supkiuorem Mission. Prguan.). — La facoltà che si chicde di dispensare i gentili convertit!, che vogliono contrarrc matrimonio, dall* inter-

pellazione del coniuge infedele, si concede a V. P. corne capo c superiore di cotesta Missione, con che lilia non debba servirsi di essa che rarissime volte, ed in caso di urgente nécessita, potendo pcraltro clla comunicarc la medesima facoltA ad altri suoi correligiosi colla medesima condizionc, cioc ne! caso di urgente nécessita, e cio a tenore del Breve pontificio nel quale non si concede la facolta di dispensare dalla interpellatione dei coniuge infedele se non cou la seguente clausula che trovasi inscrite nd Breve di Gregorio XIII in data dei *15* Gennaio r 585 c conformata da altri Pontclici per le parti dcll' Indic e degi' infedeli, erue: « Quoniam saepe contingit *etc.* ». *(V. n. iw),* Questo Breve pontificio Le serva di norma nel présenté caso, e benche nel foglio delle facolta che si conccdono dalla S. Sede per mezzo di questa Suprema Inquisitione alii Vcscovi, Vicari c missionari apostolici *in partibus infidelium* leggasi la seguente < Dispen- » sandi cum gentilibus, et infidelibus pluies » habentibus uxores, ut post conversionem et » baptismum, quam ex illis maluerint, si etiam › ipsa fidelis fiat, retinere possint, nisi prima » voluerit converti », contuttociô s'incarica la coscicnza di V. P. c dc suoi coi religiosi che non debbano servirsi di simili facolta, se non a norma e tenore dei suddetto Breve gregoriano e della risoluzionc di questa Suprema Inquisitione, che annessa se le trasmette insieme con la présente istruzione, cioc che non si dispensi dall' interpellatione dei coniuge infedele, se non quando la parte infedele sia assente, ed o non si sappia uve essa si trovi, o per la lontananza si rendu troppo difficile ia interpellatione, ed anchc per urgenti motivi, ed in caso di necessity, c rare volte. Osservi perô diligentemente e con tuttû la possibile cautela il Padre Superiore della Missione, che in ognuno di questi casi nci quali crederA necessario di dispensare dull* interpellatione, non basterà che egli nc sia internamente persuaso, ma dovr 1 fare un processctto sommario da cui per ogni futuro tempo apparisca questa nécessita, o perché Γ interpellato non risponde, o perché non si sa ove egli sia, o perche ha dato prove col fatto del suo aperto dissenso : c sarà bene in tal caso, che per non mancarc di cautela, si facciano anche le citationi *ad valvas ct per edictum* colfassegnazione di congruo tempo *ad comparendum et declarandum* etc. Questu previo proccssctto sommario nasce dalla lettera c dalio spirito dei Breve gregoriano indicato nelle seguenti parole : < dummodo constet etiam summarie ct » cxtraiudicinlitcr, coniugem absentem legitime » moneri non posse, aut monitum, intra tempus » in eadem monitione praefixum, suam volun- > talem non significasse ». Nostro Signore felicemente regnante espressomente inculca, c vuole questa prova sommaria da farsi dal P. Superiore della Missione o da altri a cui dcleghcra le facoltà etc.

4SI

S. C. de Prop. F. =<? *Iuiii 1760.* — Re terente R. P. D. Mario Marcfusco Secretario, byciaaeiaSh»«. magnam, in Indiis orientalibus, missionarios pati caritatem telae lineae, qua corporalia pro sacrificio Missae confici possint; qua dc causa a nonnullis Summis Pontificibus, ce praesertim a s. m. Pio PP. IV, anno i 563, concessum aliquibus missionariis fait indultum celebrandi super corporali telae bombycinae: EE. PP. (S. Cong. de Prop. F.) censuerunt consulendum esse SSrtio, pro extensione praedicti indulti ad omnes ct singulos Episcopos, Vicarios Apostolicos, missionarios arque presbyteros cuiuscumque Ordinis, Instituti ct nationis, non solum in Sinarum imperio, sed in reliquis quoque Indiarum orientalium Regnis ct provinciis ; et, quatenus opus sit, pro nova concessione eiusdem indulti. Quam S. Congregationis sententiam, ab eodem D. Secretario relatam SSrho D. N. Clementi PP. XIII, Sanctitas Sua benigne approbavit, petitamque extensionem, scu potius novam indulti concessionem impertivit; ita tamen, ut corporalia ex tela vere bombycina, non autem serica conficiantur.

432

S. C. de Prop. F. *2S Iuiii 1760* (C. P. pro Sin.) — Iniungatur Episcopis et Vicanis eam inbdchbu». App. ut suspendant a facultatibus cos missionarios qui huiusmodi matrimoniis (christianos inter ct infideles) absque dispensatione Apostolica contractis vel intereunt, vel consensum praebent, vel sic contrahentibus Sacramenta administrant.

433

Ex Litt. Ap. Clem. PP. XIII *r Augusti r~6o.* — Abdicationis Patriarchae C... consequentisque in cius locum sacerdotis I... designationis negotium cum discutiendum delegaverimus nonnullis Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus Congregationis Fidei Propagandae, auditis procuratoribus hinc inde Romam missis, censuerunt C... Patriarchae abdicationem nullam atque irritam fuisse, quia factam nullo prius ab Apostolica Sede permissu obtento, cum haec dicti Patriarchae electionem confirmavisset, ac praevio consueto iuramenco, Pallii honore cumdcm honestavisset: pari enim dc causa non absimilem renunciationem losephi Primi chaldaeorum Patriarchae nullam irritamque sub finem praeteriti saeculi decreverunt. — In hac autem eo gravius peccarunt mcichitae Episcopi electoies, cum ad electionem devenire Ndia ρ«π·γtio™nc ÂpΐsUd" u,enM-

veriti non sint, nullo habito respectu neque appellationis a quatuor Episcopis ad Apostolicam Sedem delatae, neque aetatis annorum viginti septem, quae sola praeter cetera, illum ab episcopatu repellere debuisset. Interim vero cum dictus Patriarcha C... viam universae carnis ingressus fuerit, nova electio in ciusmodi circumstantiis ad Apostolicam Sedem devoluta est, quae propterea, secundum sacros canones et antiquissimam consuetudinem, Patriarchal! Ecclesiae de persona sibi benevisa debet cx integro providere.

434

IX qio· d*m censurarum commoiiione.

S. C. de Prop. F. nV *Aug. rj6o* (C. G.). — Occorrcndo talvolta chc i comandanti regii c giudici sccolari della Colonin (francese nel- Γ isola di S. Domingo) prêtendano di astringere il Prcfctto Ap. n pubblicarc dei monitorii con censure ad effetto di scoprire con tai mezzo i beni delle persone defunte, si domanda sc sia lecito ad csso di Carlo.

R. Non posse.

435

De obimsndi» ir» dhpro*ation>· bu* luper oJtn· dxruitilli im· peJimcufo;

Instr. S. C. de Prop. F. r y *Sept. r;6o* (aî› Vic. Ap. Fokism·) — La savin condocta, chc V. S. dopo maturo csamc c consiglio avuto coi missionari, tiens nell'accordar lc dispense sulf impedimento dclla disparity del culto nelle circostanze esposte, merita certamentc approvazionc e lode. La regola immutabile che la Chiesa Romana vuol chc si guardi nei dispensare, c in primo luogo chc si assicuri la fede del contracnte cattolico, rimosso il pericolo probabile di perversione ; — 2. che si assicuri la in' btfsda. * educazione della prole nclla fede del contracnte cattolico, date le cautcle dovute ; — 3. chc vi sia probabile speranza piuttosto dclla conversione del contracnte infedele, attesa Γindole, il genio c le sue manière.

Neiristesso induito Ap. chc si concede dalla S. Sc le ai Vicari App. nell* Impero dclla Cîna vi si appongono sempre le condizioni che ne rcgolano Tuso: *t. gravibus tamen ex causis, in singulis casibus, in quibus dispensandum erit* ; 2. *et in locis tantum, ubi sunt plures infideles quam Christiani;* 7. *et quatenus absque contumelia Creatoris fieri possit.*

Ora la contumelia del Creatore deve évitant per rapporto: 1. al contracnte fcdclc; 2. alia prole nascitura ; 3. al contracnte infedcle. percio nel contracnte fcdclc deve cessare il pericolo della perversione: per la proh nasdtura deve assicurarsi l'educazionc nclla vera religione: c ncll' infedele deve esservi qualchc speranza di convcrtirsi, allinche s:a piu rimosso il pericolo dclla pervenione c pel coniuge fcdclc e per la prole nascitura.

E veramentc la dispensa allora puô avere luogo, quando nelle persone e casi particolari cessa quel fine che la legge principalmcntc intende, come dice S. Tom. t, 2, qu. 97, art. 4: *Rector multitudinis habet potestatem dispensandi in lege humana, ut scilicet in personis, vel in casibus, in quibus lex dejicit, licentiam tribuat ut praeceptum legis non servetur : si autem absque hac ratione pro sola voluntate licentiam tribuat, non erit Jidelis in dispensatione, aut erit imprudens : infidelis quidem si non habet intentionem ad bonum commune : imprudens autem si rationem dispensandi ignoret.*

Ora il fine della legge initante il matrimonio del fedeie coli* infedele ê cos) espresso dal mcdeJmo Santo Dottorc (3. p. Supp. qu. 59 art. 1): *Principalius matrimonii bonum est proles ad cultum Dei educanda. Cum autem educatio fiat communiter per patrem et matrem, uterque secundum fidem suam intendit ad cultum Det prolem educare : et ideo si sint diversae Jidei, intentio unius alterius intentioni contraria erit : et ideo inter eos non potest esse conveniens matrimonium.* Si riccica ia medesima professione di fede nei genitori, alfinche 1'educazione comunc allevi la prole nei medesimo culto delta vera religione ; c si victa ed annulla il matrimonio fra dispari di culto, perche non poercbbe salvarsi in una discorde cduca/.ione ili culto diverso il bene dclla prole posta in pcricolo di smarrire la strada dclla salute.

Dunquc fra dispari di culto allora solo puô aver luogo una fedeie e prudente dispensa, quando cessa il pcricolo dclla prole nascitura, e molto piu il pcricolo dei coniuge cattolico, c vi c anzi spcranZa di convcrtirsi nei coniuge infedele·

Dai quali principi V. S. ottimamente raccolse: – 1. non doversi dispensare con donne fedcli, che vogliono contrarrc matrimonio con uomini infcdcli, (sc non in casi straordinari c rari) perche non cessa il pcricolo di perversione c nei giorno deli' ingresso nclla casa del coniuge infedele, c nei colloqui quotidiani in famiglia lutta in edcle, come il complesso delle drcostanze, c fesperienza giornalicra rcgolarmente l'ha moscrato; – 2. potersi dispensare con uomini fedcli, che vogliono contrarre matrimonio con donne infedeli, in quelle circostanze in cui prudentemente si giudica cessare il pcricolo dclla perversione nclla parte fcdclc, c piuttosto apparire spcranzu di conversione nclla parte infedele, cd csscrc moralmente sicura 1'cducazione dclla prole nascitura nclla vera religione, corne la serie dcgli avvcnimenti e l'esperienza stessa l'ha fatto vedere; – 3. doversi sempre perô sconsigliare simili matrimoni tanto ai genitori, quanto ai figliuoli, per gli ordinari pericoli chc li accompagnano,

c per Γ impedimento dclla disparity del culto, chc ccrtamcntc gli unnulla, senza una dispensa /Xpostolica, la quale non si accorda chc nelle debite circostanze, c per gravi cagioni, c ne' casi di cessazione d'ogni morale pcricolo di perversione e nel contracnte fcdclc, c neila proie nascitura. È ben vero chc vi possono c>scre tali cause e circostanze ncll'uomo fedeie, che prétende contrarie coli' infedele, c anco nclla donna fcdels che prétende contrarrc coll'uomo infedele: ma. come nola V. S. siccomc c rarissimo c straordinario il caso, cost rarissimo c straordinario esser deve Γ uso dclla dispensa. Onde non si devono ccrtamcntc ammcctcrc al Sagramento dclla Penitenza quelle madri c figliuole, chc hanno contralto sponsali con gli infedeli, e non vogliono ritrattarc la promessa quando, attesc le circostanzc, v* c il pcricolo prossimo di perversione ; il qunlc sc cessasse, in casi straordinarî c ran, e vi fosscro gravi cagioni da dispensare, la caritA c prudenza di V. S. non gli cscludcrebbc dai Sagramenti, ma usando indulgenza, spccialmentc contratti gli sponsali, alfinchc non venisscro inconvenienti maggiori, accordcrcbbc loro la necessaria dispensa.

J. Quoad nu* tnmonii contra* Cd

Fin qui V. S. ci ha dcscritta la sua condotta circa i matrimoni da contrarsi ; passa poi a spicgarci la pratica usata intorno ai matrimoni già contratti fra le donne fedcli, c gli uomini infedeli; c dice chc quando queste vengono a presentarsi al Sagramento della Penitenza, sono interrogate sc hanno il permesso di vivere da cristiane, oppurc sono o forzate a riti superstiziosi, o impedite dagli atti religiosi: sc hanno il permesso di vivere da cristiane, allora, previa la dispensa, si rivalida il loro matrimonio: sc non Γ hanno, allora *non stint admittendae ad Poenitentiae Sacramentum propter periculum proximum, in quo sunt, praesertim si frequenter incidunt in tentationem.* Soggiunge anCora chc si deve mostrar loro lo stato miserabile, in cui si trovano c per il pericolo della perversione e per la nullité del matrimonio contrario fra dispari di culto, sc di un tai impedimento hanno qualche notizia ; chc sc akuna notizia non nc hanno, devono solo csscrc ammonite del pericolo prossimo in cui si trovano, non git della nullité del matrimonio, chc hanno contralto, acciocchc la loro ignoranza, chc sembra invincibile, non divenga vincibile, c i peccati materiali dcgli atti coniugali non divengano formali.

Dall'csposizionc chc V. S. fa dclla pratica si conoscc che trattasi di donne, chc senza dispensa /Xpostolica hanno contralto matrimonio nullo *propter disparitatem cultus,* c si approva la condocta di rivalidarc i loro matrimoni, quando manca il pcricolo di perversione *praevia dispensatione;* ma sc il pcricolo di perversione dura, perche o sono spinte ad atti superstiziosi, o sono impedite dagli atti cristiani, allora fa d'uopo di ritlcssionc maggiore.

E primicramcntc in questa materia, chc c tuna di pratica, c dipende da infinite circostanze, vi è sempre bisogno di prendere consiglio c da libri piu approvaci, e da missionari piu prudenti ne' casi particolari, espostc le circostanzc piu individue c piu determinate.

In sccondo luogo sebbene non si possa dare una regola uniforme ed invariabilc, si possono pero ben dare i principi sicuri, donde poi varie conseguenze si debbono dedurre seconde le varie circostanzc di fatto.

In tcrzo luogo c difficile in pratica conosecre dove si irova ignoranza invincibile, e dove è ccrtamcntc vincibile: la sola mancanza di notizia dell* impedimento dirimente non sempre rende Γ ignoranza c Γerrore invincibile, pcrciocchc, sccondo la dottrinu di S. Tommaso /. 2. *qu. ty, art. 6,* < si ratio vel conscientia > erret errore voluntario, vel directe, *vel propter* > *negligentiam, quia error est circa id quod* » *juis scire tenetur,* tunc talis error rationis » vel conscientiae non excusat, quin voluntas > concordans rationi vel conscientiae sic erranti » sit mala. Si autem sit error, qui causât in- » voluntarium, proveniens *ex ignorantia alicu-* > *ius circumstantiae, absque omni negligentia,* » tunc talis error rationis vel conscientiae excu- > sat, ut voluntas concordans rationi erranti non » sit mala >. Or chi potra dire chc sia in certe circostanzc invincibile 1* ignoranza c 1'crrore di un fedeie che ha contraito matrimonio coli' infedcle senza la notizia dell* impedimento dirimente ? *Scire tenebatur, scire poterat,* o dal- 1* uso notorio dcgli altri fedcli, o dall' istruzionc de* missionari, chc *clamant quotidie:* ha manedto di assistere alie istruzioni, ha manato di consigliarsi nel pren lere lo stato coniugalc : le passioni, i desideri dclla carae, gli abiti corrotti sono stati sua guida. Or, seconde San Tommaso, Γ ignoranza o Γerrore chc nasce d.i passioni cd abiti corrotti non puô dirsi invincibile, nc scusarc dal peccato, ma solo quella che viene da mancanza di sapere qualche circostanza, chc non puô esserc conosciuta da* diligenti : « *ignorantia particularis,* » *quae totaliter excusat, est ignorantia cir-* > *cumstantiae, qu im quidem quis scire non* » *potest, debita diligentia adhibita: sed passio* > *causai ignorantiam iuris in particulari, dum* » *impedit applicationem communis scientiae ad* > *particularem actum : quam quidem passio-* • *nem ratio repellere potest* » *(1.* 2. *qu. γγ, art. γ ad 2).* Insomma allora vi è ignoranza invincibile, *quando manca, non per passione mi per necessità, e principio da dubitare, e modo da inquirere.*

In quarto luogo neppure c facile il definire per via di regola, quando sia lccito al confessore il lascidrc il pénitente nell* ignoranza di

un dovere che trasgrediscc, c di una leggc a cui manca di ubbidirc. Se si traita di assolverlo, non c régula di taccrgli la veritft, per timore che sapendola non pecchi formalmcnte, sc prima per i' ignoranza materialinente peccava: perciocchè dovcndo in lui essere una disposîzione di cuorc, una préparadone d'animo ad osservare (uni i precctti, corne gli sono manifestati, per potcrc csserc assoluto, deve piuttosto présumerai chc apertagli la verità, chc ignorava, sia per abbracciarla, c ridurla in praticn. Chc se temesi di sua indisposizionc, si puo dilTcrirc la notizia dclla veriti, ma del pari si deve diîferirc la grnzia dell* ussoluzione c frattanto disporlo a riccvcrc con fructo c l'una c Paîtra· Solo potrebbesi taccrc la verita d'una legge irritante a cui c mancato, quando il penitente, avvertito di quella, per uscire da uno stato periculoso c cattivo, per le circostanzc di fatto, dovesse passare ad un altro stato a maggiori periculi cd inciampi esposto, per cui si moltiplichcrebbcro i peccati invecc di togliersi o diminuirsi, atlcsa la cotnune debolczza umana.

Oggî perd chc non trattasi di assoluzione, ma solo di condotta da tenersi con una donna fcdclc invalidamente mari(atasi con un infcdclc per la disparili dei culto, c costituitasi ncl pcricolo prossimo di perversione per la seduzione continua del marito, si approva il sentimento di chi crcdc dovcrli seriamentc avvcrtire dello stato miserabile, in cui si trova, c ncgarlc 1'assoluzione, mentre un tale stato dcplorabilcdura, c taccrle lu nullité del suo coniugio, tinchè o cessi il pcricolo prossimo per poter essere soccorsa con la dispenso, o cessi quello stato di violcnza, da cui non puô uscire chc coi sacrificio della vita ; la ragionc ê che per ncgarlc i Sagramcnti, non e necessario di spiegarne tutti i motivi, ma bista solo dire la cagione dei pcricolo prossimo della perversione, senza toccare la nulliti dei contraito, di cui 1'ignuranzn, ancorchc fosse invincibile, purchè non aifettata, *si non excusat a toto, excusat tamen a tanto,* come dice S. Tommaso : c la donna non trovasi allora in uno stato capace d'istruzione. maggiore senza maggior suo danno, chc nasce tutto insiemc c dolia sua debolezza, c dallo stato difficile ed arduo in cui si trova. Chc sc non si fosse clla volontariamcntc coslituita in tale stato, ma per violcnza e per forea tirata c ritenuta, allora Jovrcbbc procurerai, chc 1'uno c 1'altro pcricolo dclla perversione c della fornicazione da prossimo si facesse remoto, c presa Tcspcricnza da' suoi sforzi c dissensi continui, per conforto, con prudenza accordai le i Sagramcnti, veduta la sua disposizione, ma non accordarc la dispensa giammai, ancorche richicsU in apprenso, sc attualmcntc non cassa il pcricolo dclla perversione, chc vicnc dalla parte infcdclc, c la sua violcnza e seduzione.

436

Ex Litt. S. C. de Prop. F. zj *Sept. tj6o* '1 (λı> Viu. Ai*. Fokiks·.). — L'dbuso dclla tabelle t"ï? superstiziosc ha certamentc sorpreso l'Etîiz.c LL., essendo state necessitate di deplorare la perdizionc in cui si ritrovano tante anime, per la loro naturale volubilità o per malizia. Sari sempre un rimedio assai efficace il non ammettere aile acque del Battesimo gli adulti, se non dopo chc saranno stati bene istruiti dei doveri chc incombono ad ogni cristiano, e, mediante un lungo catecumenato, avranno dati chiari contrascgni di vera e viva fede, c di quella costanza chc debbono avere di confcssare la religione cristiana a fronte di qualunque tormento, c del pcricolo dclla vira stessa quando lo richieda il bisogno.

437

S. C. Indulg. rtf *Decemb. 1760.* — Camk-RtSEN. — i. An in ecclesia ubi canonice erecta est Fm *Crucis,* si stationes ct cruces renoventur, vel mutentur, cessent Indulgentiae, ac proinde opus sit nova erectione seu approbatione.

Orci nonncVi pro lucrandb *Viae Crudi* ia· dulgcnliia reqa»·

2. An, ad tempus ablatis ct remotis ab ecclesia stationibus ct crucibus, Indulgentiae ab iis acquirantur qui in dicta ecclesia, tanquam si stationes ct cruces extarent, exercitium devote peragunt.

3. An, si dictae stationes et cruces remotae, ut supra, apponantur in parietibus sacrarii scu oratorii sub diverso tecto, vel alterius ecclesiae, lucrentur Indulgentias pium peragentes exercitium ante easdem stationes in praedictis locis ad tempus repositas.

4. An qui exercitium Viae Crucis peragunt ct illud ad modicum tempus interrumpunt, puta ad audiendum Sacrum, ad sumendam Eucharistiam, ad Confessionem faciendam etc. Indulgentias lucrentur, si illud prosequantur ; vel ad Indulgentiae acquisitionem oporteat in iis casibus illud ab initio rcassumcrc.

R. Ad 1. Negative iuxta modum; et modus est quod si renoventur ct mutentur salva substantia, Negative simpliciter, ut supra ; si non salva substantia, Negative pariter, sed in hoc casu novae cruces denuo benedicantur ad formam Constitutionum.

Ad 2. Negative.

Ad 3. Negative quoad diversas ecclesias; in reliquis recurrant in casibus particularibus.

Aii 4. Affirmative ad primam partem, dummodo notabiliter ct moraliter exercitium non interrumpant; negative quoad secundam; ct ideo non oportet in his casibus illud ab initio reassumcrc.

438

Ab lieut emn icatholki· (ibibcfc dic m .-Jatiomt «4· ГMl.

Ex Instr. S. C. de Prop. F. *fan. tjGi* (au Vk.. Ap. Coxstantisop.). — Ella ci avvisa la pratica de' PP. Riformati c Conventual!, chc nel giorno délie benedizioni délie can lelc, le présentant) anche nellc case deglî cretici c dei loro ministri. Sopra di chc intesosi quilche Religioso, suppone che cio si faccia a titoio di urbanin, e chc non siano candelc bcncdcttc. Quando siu cost, e che si pratichi senza scandalo, par chc si possa in qualche modo tullerare ; ma essendo nltrimenti, dovrl Ella in nome dclla S. C. ordinare ai suddetti Religiosi di assolutamente ustenerscnc nell' avvenire.

439

v7 7'7 7? m piorum ;-α α'.,ηπ

S. C. de Prop. Fide *ij Febr. ijGt.* — Nüllo cusu, neque necessitatis, licere catholico confiteri peccata sua ci absolutionem obtinere a sacerdote schismatico (1),

440

ηui· rJiMi'M

g Ri*. C. 7 *Martii ij6i* — Aqukv. — Si mulier sit vidua, ct mm benedictionem acceperit, debetne omitti Missa *pro sponso et sponsa,* ut omittendae sunt benedictiones infra eam descriptae post Orationem Dominicam er *Benedicamus Domino ?*

R. Si mulier est vidua, ut in casu, non solum debet omitti benedictio nuptiarum, sed etiam Missa propria *pro sponso et sponsa.*

441

; vtorm. iu ·3 u. JirarJkmc.

S. Rit. C. 5 *Martii i76r.* — Diebus quibus dici possunt Missae votivae privatae vel defunctorum, sacerdos ad illas obligatus ratione fundationis vel accepti manualis stipendii, propriae obligationi non satisfacit dicendo Missam dc die occurrente : expressa enim voluntas testaturum vel postulantium, dummodo sit rationabilis, debet adimpleri.

442

h^o1' I.V'

Instr. S. C. S. Officii *fi April. r76i* (ad V,<:· Λρ· Sow(lak). — Più di un quesito ha esposto Monsignor Vicario Apostolico di Sofia nella sua lettera, scritta 1'ahrio seorso alia Sagra Congregazione di Propaganda Eide, e singolurmcntc quello, che concerne le affligliazioni, che fanno que' fedcli de' piccioli fanciulli del-1'uno c Γ altro sesso. Alcuni di loro privi di successione seco li prendono, gli educano nella propria casa come ligli, c non avendo prole, li lasciano anche cicdi delle proprie sostanze. Altri poi, benchê felicitati con legittima prole, incontrandosi in fanciulli abbandonati, mossi da cristiana pieté, gli accolgono in propria casa, gli allcvano, e trattano come figit naturali : c tanto i primi, quanto i secondi sono communemente riputati dal popolo, come figli naturali dc' loro nutritori. E nato dunque dubbio, se questa abusiva adozione, fatta senza Γ intervento di pubblica autorité, voluta dalle leggi romane, porti seco Γ impedimento della cognazione legale ne* gradi prcscritti dal ius canonico, c specialmentc tra li nutritori e le pupille, come sopra allevate, le quali essendo renute dal popolo, come vere figlie adottive dei suddetti nutritori, recherebbero scandalo, qualora in etl adulta contrar volessero matrimonio eo' padri adottanti· — Questo dubbio con altri, a' quali tra non molto si dari la congrua riso luctone, c stato dalla Propaganda rimesso al S. Offizio, e se n' e fatta la discussione in una Congregazione generale renurasi avanti Nostro Signore. Prima di alcuna cosa risolvcrsi, c stato con previe scritture e consulte esaminato l'articolo proposto da Monsignor Vicario Apostolico. Pareva a primo aspetto che, altro non essendo l'.tdozione, sccondo la doltrina de' Padri. che una recezione di un estraneo in luogo di figlio, o di nipotc, Tuso de' fedeli di Sotia, qualunque egli fosse *quoad modum,* tendesse a questo hne: e sebbene non v* intervenisse l*autoriti del Principe, o di altro magistrate inferiore, richiesta dalle leggi romane, ritiettevasi pero, che le adozioni non sono state introdotte per sc medesime dalle dette leggi romane, ma dal ius delle genti, c dalla volontl dei popoli, i quali secondo la diversité delle nazioni hanno usato vari riti, c costumanze. Di questi riti poi n' c stata fatta una specifica ratnmemorazione sui rapporto di accréditait scrittori. Sembrava tianchcggiarc questa opinione la regione intrinseca, traita dalla natura della materia, ossia dai motivi, per cui e nato questo impedimento ; cd in *primo luogo* la riverenza chc devesi scambievolmentc usarc tra queste persone adottanti cd adottate. In *secondo luogo* il freno, che Γ impedimento dclla cognazione impone alie persone, tra le quali passa una continua familiarité capace di portare disordini ed offesa di Dio. In *ter^o luogo* pareva assistere a questa opinione una risoluzione della S. Congregazione dei Concilio emanata il di 25 Settcmbre 1734, da cui fu dichiarato intercedere 1' impedimento canonico in un caso, in cui Γ adozione di un proietto di S. Spiritu era stata fatta con moite circostanze dall'aduttante, tuttochc non munita da decreto di giudicc, nc da rcscritto Pontificio.

Non ostante perb queste ragioni, prcvulscro giustnmcntc lc altrc csclusive dell'impedimento

(1) Si agatur de casu mortis, V. S. Off. 7 *Iulii 1S64.*

nd caso concreto. Fu osservato non csserc la cognazione legale impedimento derivato da diritfo naturale, ma solamente da costituzione ecclesiastica, spectando alla Chiesa, c al suo Capo visibile il costituirc ne* matrimonî qucgli impedimenti che vuole, oifre quclli chc provengono dal ius naturale. S. Nicolô 1, nclla kttera scritta ai Bulgari, registrata in parte nd Cap, unico *de Cognation, legal.,* c nd Can. *ita diligere γ>, <{U. 3,* prescrissc questo impedimento dirimente nato dalle adozioni, non pero astratte, ma fatte sccondo lc leggi civili romane, le quali vogliono Γ intervento dell'autorité del Principe, o di nitro inferior magistrate. Questo appunto e stato comprovato con l'autorité de' Padri, dc' Concili, dcgli Scritteri, tra quali tiene il suo distinto luogo la s. rnem. di PP. Benedetto XIV,

Si c data congrua risposta agli argomenti addotti in opposito, c speciulmente alia risoluzione della S. Congregazione dei Concilio, emanata ncll'anno facendosi vedere chc nel caso emanato aHora, fadozione era stata fatta con decreto cd autorité di Mons. Precctторc generale di S. Spirito, chc dai Pontcfici antecedenti riportato aveva per chirografo una speciale opportuna facoltA. Nostro Signore pertanto nclla Congregazione generale del S. Ollizio tenuia avanti di sc, dopo aver sentito i concordi pareri degli Ertii c Rrtii Signori Cardinali Inquisitori Generali, ha deeretato, chc le affigliazioni di Solia, pruposte da Monsig. Vicario Apostolico non portano seco alcun impedimento canonico per mancanza in esse di pubblica autoritA. E mente perô dclla medesima SantitA Sua c della piena S. Congregazione, chc Mons. Vicario usi prudente contcgno, chc non propenda ne in uno, nè ncll'altro estremo, cioe non dimostri avvcrsionc pubblica c palcse, a simili matrimonî, chc possa accrescere nclla gente gia prevenuta la mal fundata idea di cosa illeciu, c ne tampoco pubblicamcnte dichiari senza bisogno, esser leciti i medesimi matrimonî, alfinchc la troppa famigliaritA dei nutriti c nutritori, ossia aifiglianti cd affigliati, sciolta da qualunque rispetto, degeneri, o almeno apra adito a pericolosa confidenza. Il solo diinquc suo contcgno dovrA consistere, chc in quel signato atto, in cui le parti chicderanno di voler contrarrc il matrimonio, dichiari esser quello lecito, nc vietato dal suddetto impedimento della Cûgnazione legale. E sc nell' atto stc^so alcuno nc prenderA scan lalo, ne lo potrA disingannarc colla ragione c colla decisione fattanc dalla S. Sede Apostolica. Quando poi l'una c Γaltra non bastino alla persuasiva, essendo questo uno scandalo meramente passivo, cagionato dalla indocilité e dall* ignoranza, non dovrA farsene conto, c permettent il matrimonio, conforme, pariando di un simile scandalo chc iî prendeva dai popoli dclla Servia nella Turchia per un impedimento di cognazione spirituale che da essi senza alcuna ragione supponevasi, dispose la s. m. di Benedetto XIV nclla sua Costituzione *Inter omnigenas* al § 17.

443

Ex Instr. S. C. de Prop. Fide *1762* (ad Arghibp. Scopies.). — Quod attinet ad fidei puritatem Amplitudo Tua significat, non paucos, atque adeo plcrosque istius serviani Regni incolas, quamvis sacro baptismatis lavacro regeneratos, Christianae tamen professionis immemores, turcicum nomen assumere, nc onerentur tributis, ne nimis perterreantur, neque iis subsint incommodis, quibus divexantur cactcri, qui de Christiano nomine non erubescunt. Hinc parochorum exurgit turbatio. Nam huiusmodi homines a Sacramentorum participatione aegre admodum arceri patiuntur, rati se posse sacris frui mysteriis, quia Christianam fidem corde servant incolumem, quamvis exterius mahumeticae impietatis sectatores, assumpto turcico nomine, appareant atque reputentur.

Nctiii'r.vj nil tcfdaaw men uiasun.

In hoc porro rerum genere ministerium suum quisque parochus impleat, atque a tam perverso errore huiusccmodi homines revocare, ac omni prorsus studio, cura, labore, adiectis ctiam ad Deum precibus, satagat deterrere. Meminerint eorum, quae Apostolus scribit ad Romanos (cap. 10): « Si confitearis in ore tuo Do» minum Icsum, et in corde tuo credideris.... » salvus eris. Corde enim creditur ad iustitiam, » ore autem confessio fit ad salutem ». Nec alia plane fui: sanctorum Patrum sententia. Quocirca sanctus martyr Cyprianus in libro *De lapsis* ita in praefatos homines animadvertit: < Et chri» stianum sc putat, qui Christianus esse con» funditur, aut veretur? Quomodo potest esse » cum Christo, qui ad Christum pertinere aut > erubescit, aut metuit ? » Praeclarum Ecclesiae lumen Augustinus *defide ac symbolo* tractatum ad nostram instructionem reliquit, in cuius primo capite ista exarantur : < Salvi esse non » possumus nisi ad proximorum salutem ni» tentes, fidem ore profiteamur, quam ctiam corde gestamus ». Illos praeterea christianos tota reprobavit antiquitas, qui ab ethnicis principibus libellos, enumerata pecunia, impetrabant, nc ad infidelium tribunalia ob fidei professionem sc sistere cogerentur. Priscilliamstas denique, atque helccsscitas anathemate percussere Concilia, quippe qui corde tantum fovendo fidem, exterius autem mentiendo ac negando, ad aeternam nihilominus salutem homines pervenire posse perperam arbitrabantur.

Concilium /Xlbanum pro Regnis Albaniae ct Serviae anno 1703 celebratum, atque a Benedicto XIV Constitutione quae incipit : *inter omnigenas* sub num. 1 ct *2* confirmatum, in-

concussam doctrinam istam proponit, ac sub num. 6, laudatus Pontifex Benedictus hisce verbis Episcopos, parochos ac missionarios omnes alloquitur: < Munus itaque Episcoporum, paro» chorum, et missionariorum erit serio chri» stianos illos, qui supradicta (inter quae no* mina turcica assumere enumerat num. 3) cum » ingenti fidei iniuria nefarie praesumunt, do» cere et admonere... Ipsis aperte denuntient, » quod quisque metu cuiuslibet potestatis, vel » temporalium amittendorum formidine, fidem » suam prodit, iram Dei super sc provocat, » seque, nisi resipiscat, ab omni salutis spe » extraneum reddit... Si qui autem obstinati » in huiusmodi via impiorum pergere velint, » incapaces erunt Sacramentorum m vita et, si » impoenitentes decesserint, suffragiorum post > mortem, ad quae nullus Ecclesiae minister » illos admittere praesumat ». Haec usque ab anno 1744 Bened. XIV fcl. record, pro recta salutis norma statuerat, iterumque ann. 1754 confirmavit aliis suis litteris *Quod Provinciale Concilium* in quibus cxtirpaiioncm tam nefarii abusus iterum inculcans haec statuit. « Maximo « cum pontificii animi nostri moerore accepi» mus, quod quamplurimi istius provinciae, » posthabita aeternae salutis ratione, eadem » turcica sive mahumetana nomina usurpare » pergant... Haec enim omnia, etsi fides Christi » in corde teneatur, fieri tamen nequeunt sine » Mahumetis errorum simulatione, sinceritati » Christianae contraria ».

Progreditur deinde in iisdem postremis litteris Summus Pontifex Bened. XIV, ct animadvertit in parochos et missionarios qui < cos » christifidclcs ipsorum curae creditos qui saepe » dicta turcica scu mahumetana nomina assu> munt, iisque vocari student, ad Sacramen» torum participationem admittere non vcrcan» tur ».

Postremo in iisdem litteris ita de consilio Cardinalium contra haereticam pravitatem Generalium Inquisitorum laudatus Summus Pontifex decernit : < Districte prohibemus, nc qui» libet cx christifidclibus quocumque casu, vel » praetextu, aut in quibusvis cxcogirabilibus cir» cumstantiis eadem turcica scu m ihumetana » nomina, ut inahumctani credantur, assumere » audeat. Qui autem contumaces fuerint, in vita » Sacramentorum, ct post mortem, si impoc» nitentes decesserint, suffragiorum incapaces « declarantur ».

Ex his sanae fidei documentis Amplitudo Tua plane intclligct, quid cum huiusmodi chrislitidelibus sit agendum, qui turcico assumpto nomine, sc Christianos fateri erubescunt. Eos propterea argue, obsecra, increpa in omni patientia, ut a tam pernicioso malo declinantes, discant Christianam lidem non modo corde fovere, sed etiam sic ore confiteri, ut nulla externa ambiguitate offendatur, nulla detestabilium nominum assumptione decoloretur. Fiat igitur, ut abundet eorumdem integritas ct iustitia plusquam schismaticorum et haereticorum, quorum tumen nullus mahumetanum nomen adoptare praesumit.

Quod si adhortationibus, cacterisque remediis eosdem pertinaces in tam nefario abusu fore contigerit, ad apostolicic disciplinae normam virga compesci debent, ita ut in vita Sacramentorum, et post mortem, si impoenitentes decesserint, suffragiorum incapaces declarentur.

444

S. C. de Prop. F. *2 Aug. 1^62* (C. G.). — Superiores (Regularium) neminem praesentent ad Confessiones excipiendas, nisi instruatur lingua vernacula regionis, ad formam decreti S. C. die 17 Martii 1760 *(V. n. 427).*

Ad confeitarii mune· cognitio linguae regioni· requiritur.

445

S. C. de Prop. F. *24 Aug. r702* (C. G.). — Nelle Missioni dcll'Albania c della Macedonia accadono frequenti omicidî per vendetta c per falsa opinione chc l'ucciso invendicato sotfra gravissime pêne.

J?⁰ℿへriT1U1

R. Monendos esse missionarios ut tam privatis quam publicis adhortationibus falsas opiniones extirpent, nec administrent Sacramenta iis qui ulciscendi animum non deponunt.

446

Const. Clementis PP. XIII ? *Septembris i7b2.* — Inexhaustum Indulgentiarum thesaurum a Icsu Christo Domino Nostro Ecclesiae relictum, christiano populo maxime salutarem, et summopere in pretio habendum esse, Catholicae Ecclesiae auctoritas, et Summorum Pontificum praedecessorum Nostrorum gesta facillime suadent. Cumque per divinae gratiae abundantiam, nullis suffragantibus meritis, in suprema Beati Petri Cathedia constituti, modo ad pastoralem sollicitudinem Nostram pertineat, universum Domini gregem vigili cura providere, ut omnia in ea honeste et secundum ordinem fiant ; veterem ct probatam Ecclesiae consuetudinem circa Indulgentiarum dispensationem, quantum fieri potest, restituere ct servare, simulque christitidclium utilitati occurrere studemus.

cl,r'

Inter caetera siquidem spiritualium gratiarum dona, quibus Summorum Pontificum libcralitate christifidclcs cumulantur, potissimum locum habet plenaria peccatorum indulgentia ct remissio, quae statutis anni diebus conceditur, dum Romanus Pontifex, solemni caeremonia, populo coram ipso congregato benedicit ; et non raro, ipsius Summi Pontificis nomine, effundendae Apostolicae benedictionis su-

per principes viros absences delegatu fuit facultas : sed inde invaluit, praeter modum, usus etiam verbi Dei praeconibus indulgendi, ut similiter, cum plenaria Indulgentia, Apostolicam benedictionem, non singulari alicui personae, vel familiae, sed universo ad ecclesiam confluenti populo impertiri valerent. Nonnullos pariter, non sine aliquo ecclesiasticae disciplinae discrimine, circa harum facultatum exercitium, irrepsisse abusus deprehendimus.

Ut autem spiritualium gratiarum dona pie, s mete atque incorrupte administrentur, quodque a lco salubriter institutum est, in perniciem non cedat abutentium, praemissa omnia Congregationi Venerabilium Ftatrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Indulgentiis Sacrisquc Reliquiis praepositae examinanda commisimus, quae, exquisitis etiam consultoribus, votum suum Nobis aperiret. Postquam igitur quid eadem Congregatio, auditis consultoribus, hac in rc sentiret percepimus, omnibus mature perpensis, iuscam rationem congruosque limites in his praescribere volentes, dc ipsius Congregationis consilio, motu proprio ct cx certa scientia, deque Apostolicae potestatis plenitudine, omnia ct singula particularia Indultu et privilegia effundendi supra populum Apostolicam benedictionem, per Romanos Pontifices praedecessores Nostros, ac per Nos etiam, quibusvis particularibus personis, sive ecclesiasticis saccularibus, sive cuiusvis Ordinis ct Instituti Regularibus, ad certum tempus, seu ad eorum vitam, non tamen illa per praedecessores praedictos aliquibus Ordinibus regularibus attributa, quae modo infrascripto salva esse volumus, respective concessa ct elargita, etiamsi eaedem particulares personae cx quavis causa illa impetrarim, ct in possessione Indultorum, ac privilegiorum huiusmodi reperiantur, harum serie revocamus ac dc medio tollimus ct abolemus.

Porro ad submovendos quosvis abusus, qui in hac te, vel suborti deprehenduntur, vel quandoque suboriri possent, et ad augendum erga Pastores eminenti Episcopatus dignitate pollentes populorum devotionem, simulque christifidelium utilitati de immenso et inaestimabili thesauro Ecclesiae tradito consulere volentes, ipsarum tenore praesentium statuimus, quod deinceps Venerabilibus Fratribus Nostris Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, Episcopis necnon dilectis liliis Praelatis inferioribus mitrae ct pontificalium usum, territoriumque separatum cum vera qualitate *nullius dioecesis* habentibus, ct activa in clerum et populum jurisdictione gaudentibus, nunc et pro tempore existentibus; Patriarchis, videlicet, Primatibus, Archiepiscopis, ct Episcopis, duabus anni solcmnitatibus, nimirum Paschatc Resurrectionis Domini, alioque dic festo solemni, eorum respective arbitrio designando ; Praelatis vero praemissis qualitatibus praeditis, ct in propriis territoriis degentibus, semel in anno, in uno cx diebus, quibus eorum singulis pontificalium usus ab Apostolica Sede permittitur, populo in ecclesia congregato, Apostolica Summi Romani Pontificis pro tempore existentis auctoritate, illiusquc nomine, facultas solemniter benedicendi cum elargitione plenariae Indulgentiae, iuxt.t litum ct formulam inferius tradendam, concedi possit, ct ipsorum unicuique, quamdiu illi suis respective Ecclesiis praefuerint, gratiamque ct communionem cum Apostolica Sede habuerint, per Litteras Apostolicas in forma Brevis, gratis, ut in similibus mos est, concedatur. Ad quorum effectum, ipsos Patriarchas; Primates, Archiepiscopos ct Episcopos, ac supramemoratos Praelatos, nunc et pro tempore existences, in Domino hortamur, ut pro dignitatum eorum splendoris augmento, ct fidelium populorum ipsis creditorum congrua erga divinam inscitiam satisfactione, a Nobis et successoribus Nosti is Romanis Pontificibus pro tempore existentibus facultatem huiusmodi, ultro ipsis oblatam, postulent et impetrare non praetermittant.

Quoniam vero eas facultates, impertiendi Romani Pontificis nomine Apostolicam benedictionem, aliquibus regularibus Ordinibus concessas praeservare intendimus, harum serie declaramus illas, iuxta concessiones Apostolica auctoritate factas, salvas ct illaesas esse debere. Districte tamen dilectis filiis eorumdem Ordinum Superioribus ct professoribus, etiam speciali mentione dignis, facultate ct induito huiusmodi gaudentibus, ct qui in posterum gaudebunt, harum quoque serie praecipimus ct mandamus, quod in illius exercitio, in omnibus ritum et formam a fel. record. Benedicto PP. XIV, per cius Epistolam encyclicam, sub dic 19 Mnitii anni Domini 1748, Pontificatus sui anno octavo editam, praescriptum servare {i) ; et insuper in dictis duabus solemnitatibus, qua-

il) In citata epistola cncydica Bcncd. PP. XIV. Zÿ .VaHd 1745. luce habentur. ■ *Htnedtcbo super populum* solcmnis est camque in quacumque Orbis terne parte Ronuntts Pontif x elargiri potest: Episcopus autem in sua dioecesi et locis ipsius etiam exemptis : Arch.episcopus in sua provincia ct locis cius exemptis, can Jem exercere valet potestatem. Id constat decreto (Jcm entis V in Viennensi Concilio, quod in Clementina *trcbitpiscopo, dt privilegiis,* recensetur. Porro ab barbus c usdetn benedictionis super populum tribuendae facultas conceditur in ecclesiis, quae ipsis plene subjiciuntur, modo tamen apostolicum privilegium ad id necessarium obtinuerint quo sane uti nequeunt, nisi postquam Sacrum solemne, uti Vesperas in ecclesia peregerint: nam populo in via passim occurrenti benedicere ipsis non licet, nisi id clare in eodem privilegio declaretur, uti respondit Alexander IV *in Cap. Abbates, dt privilegiis,* in *sexto.*

» Simplex ergo sacerdos nequit benedictionem super populum elargiri, iuxta *Can. Ministrare 26,* ç *6,*

tenus Episcopi in illis facultate huiusmodi utantur, ab effundenda benedictione penitus abitinere respective debeant. Ac itidem, ad submovendam quamcumquc dubii causam, declaramus etiam, per benedictionem Apostolica auctoritate, sive per ipsos Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, et Episcopos, sive per regulares quoslibet, ut praefertur, impendendam, nullam prorsus a censuris ct poenis ecclesiasticis, scienter vel ignoranter incursis, absolutionem concedi, neque ab iliis absolutio praetextu benedictionis huiusmodi susceptae praetendi posse. Decernentes *etc.*

LUAr<l/. Ritus vero ct formula a Patriarchis, Primal'bus, Archiepiscopis ct Episcopis pro imperlienda benedictione una cum plenaria Indulgentia post Missarum soiemnia, triplici signo crucis emisso, ct in episcopali throno cum mitra ccterisque sacris paramentis indutis, circumstantibus ministris, adhibendus, quod congrue dc Praelatis inferioribus intclligatur, talis esse debet :

■r um? M f

Expicta in utraque solemnitate Missae solemnis celebratione, in primis alta voce per ministrum superpelliceo indutum legantur litterae apostolicac, quibus Indulgentia plenaria conceditur» una cum potestate benedictionem apostolicam super populum crfunden.ii, ut de blcg.uionc adscantibus constet, ct concessio ex latino sermone in vulgirem ad populi mtclligentiam translata recitetur. Postea Episcopus vurgens, iuxta ritum in caeremoniali Episcoporum expressam, dicet:

Precibus ct meritis Ii. \Liriae semper Virginis, Ii. Midi telis ArchAngeli, B. Ioannis Baptist te, ct SS. Apostolorum Petri et Pauli, ct omnium Sanctorum :

Misereatur vestri omnipotens Deus, et dimissis omnibus peccatis vestris perducat vos lesus Christus ad vitam aeternam.

Indulgentiam, absolutionem ct remissionem omnium peccatorum vestrorum, spatium verae et fructuosae pocnit nti.ie, cor semper poenitens et emendationem vitae, perseverantiam in bonis operibus, tribuat vobis omnipotens et misericors Dominus, n. Amcn.

/:7 Benedictio Dei Omnipotentis Pa^ftris, et ct Spirituss^Sancti descendat super vos ct maneat semper, n. Amcn.

Demum post impertitam benedictionem publicabitur latino ct vernaculo idiomate concessio plenariae Indulgentiae sequenti formula:

Benedictionem quoque super populum in ecclesia fundere, presbytero penitus non licebit: quod tomen eidem sacerdoti modo permittitur, postquam divinum Miss«e Sacrificium absolvit. Dictum est, modo permitti : si etenim sacram antiquitatem inquiramus, neque id presbytero licitum olim fuisse cognoscemus, uti Nos ipsi certis documentis ostendimus in nostro Tractatu *de Sacrificio Missae sed. 1, num.]82,* qui primo Bononiae anne MDCCXI typis editus fuit, ac *sect. 1, num. jÿt,* ĩη eodem tractatu, qui deinde latine redditus publicam lucem iterum adspexil Patavii «n. **mdccxlv.** Etsi siquidem in usu semper fuerit, ut, re divina peracta, populus ab ecclesia benedictione dimitteretur, quemadmodum m *Can. Missas, de Consecratione, dist. 1* con linetur; id tamen, non a sacerdote celebrante, sed vel ab Episcopo, si praesens aderat, vel, si aberat, ab Archipresbytcro eius iussu praestabatur: quo sensu cxpli catur Decretalis in *Cap. Officium, de Officio Arcbipresbyteri,* ubi inter archipresbyteralia munera recensetur *benedictiones prcsbyterales in ecclesia dare ;* prout animadvertit Gonzalez in *idem Cap. Officium, n. 2,* idemque antea plane comprobaverat Saussy in *BanopUa sacerdotali, pag. jjS.*

» Quibus omnibus subsequens plurium saeculorum contraria praevaluit disciplina, quae sacerdoti celebranti potestatem fecit benedictionem super populum in fine Missae effundendi, ob eam potissimum causam, quam Bellotus recenset in *Rilib Laudunnsis Ecclesiae par. j, ijri, n.): At, cum benedictio ad Missae perfectionem pertineat hodie, sine qua Jas non est ab incepto Sacro recedere, nec iure queat populus ante benedictionem ipsam egredi, ex praecitata Igatensi Synodo, quatenus integrae Missae non intéressé! quisquis praemature recederet; sequitur facultatem cuilibet celebranti concessam esse, privatam illam benedictionem ad finem Missae populo ubique locorum impertire.* Lem inter morales scriptores commemorat Quartus *ad Rubricas Missalis p. }S6, in dubiis conscientiae.*

• In *Can. Ecce, dist. i)$* haec leguntur: .Verno *hinc Episcoporum, invidia diabolicae tentationis inflatus, irascatur in templo, si presbyteri interdum exbortentur plebem, si in ecclesiis praedicent, si plebibus ut scriptum est, benedicant* Si glossae fidem praestemus, illud *benedicere* declarat benedictionem, quae populo traditur a sacerdote, qui rem divinam perneit, nempe post ea verba: *Ile Missa esi:* quam sane interpretationem Nos minime respuimus , cum certum habeamus, eumdem textum Sancto Hieronymo non esse tribuendum: quod nonnulli falso putaverunt, quos merito redarguit Tncophilus Raynaudus *Operum tom. 16, pag. 211;* sed incerto auctori, qui inter vivos fortasse tunc agebat, cuin benedictio in fine Missae inter benedictiones presbyteralcs iam haberetur, usque invaluisset, ut sacerdos, peracto Missae sacrificio, populum benedictione *iure suo* dimittat, sive absit, sive intersit Episcopus: ea tamen statuta lege, ut, si intersit, ct m sua sit dioecesi, ad eum prius sc convertat, eique caput inclinet» vcluti facultatem populo benedicendi postulans; quod ab eodem sacerdote praemittitur, si Episcopus Missae intersit, sed extra suam dioccesim versetur, prout desumitur ex Rubricis Missalis *tit. de benedictione in fine Missae, et Evangelio Sancti 1cannis.*

» Cum iam perspectum sit, quo tempore ct loco simplex sacerdos populo possit *iure suo* benedicere, necessario consequitur, nullam aliam benedictionem super populum ab ipso impertiri licere, nisi *iure delegato.* Huius naturae est benedictio, de qua nunc agimus , quae per delegationem Apostolicam cum unice concedatur, Nostrum est omnino ritum praescribere, quem inferius pro norma in posterum servanda subiiciemus, quo sane uti volumus ac decernimus eos Ordines Regulares, sive mendicantes, sive non mendicantes, monasticos, vel clericorum regularium, quibus Nos ipsi, vel praedecessores nostri, vel futuri Romani Pontifice*, facultatem tribuendae populis benedictionis permiserint.

» Admoneatur itaque populus dc indulgentia a Sede Apostolica concessa, de praeceptis operibus pro ea lucrifacienda, de dic, quo visitanda est ecclesia, dc hora denique qua datur pontificia benedictio; et admonitio haec fieri possit, quatenus opus sit, etiam schedis impressis, ct consuetis locis palam .uTixis: licet etenim id

Attentis facultatibus a SSmo in Christo Patre ct Domino Nostro, Domino Clémente, *divina providentia* Papa *Decimotcrtio, in enunciatis apostolicis litteris expressis, datis Rnio Domino Domino N., Dei et Apostolicae Sedis gratia huius Sanctae* iV. *Ecclesiae Antistiti; eadem Dominatio sua Rma summi Pontificis nomine dat ct concedit omnibus hic praesentibus Indulgentiam plenariam in forma Ecclesiae consueta. Rogate igitur Deum pro felici statu SSmi D. N. Papae, Dominationis suae Rmae, et* 5. *Matris Ecclesiae.*

a.wufM. Nulli ergo *etc.*

447

Λ4ocrait *n-* **Instr. S. C. S. Officii** */anuarii 176'f* (ad Phakf. Miss. Tkipol.), — Sebbcne possa tolρ·'7ἰ»ηὶι H,u **J**^crars'» c^c » protestant! intervengano di spontanea loro volontà alie sacre funzioni, che fanno i cattolici nclla propria chiesa, cd anche nclla solenne amministrazionc, chc ivi si fa, del Stgramento del Batxesimo, non devono perb i tncdcsiini cattolici invitare gli cielici ad intervenirvi, cooperando coli* invito alia communicatione *in divinis,* a cui si oppongono lo spirito c 1c leggi della Chiesa in lutte lc occasioni pubblicate e faite note al greggc cattolico, cd a quelli cui ne c commessa la cura. Ha rccato pertanto amarezza il leggere nella di Lei relatione : < Già tre volte tino al présente si sono » fatte queste funzioni (cioè dei Battcsimo) alia » presenza di piü sigg. Consoli si cattolici, che » protestant!, i quali vengono alia nostra chiesa, » quando dai nostri cattolici siano invitati a si» mili funzioni ».

In quanto poi al conferirsi il Battcsimo nel rito latino con lutte le solennité prcscritte dal Rituale Rom. nolle private case de' Consoli nazionali, si c creduto che, gcneralmente pariando, non sia questa una lecita costumanza, comechc opposta alia disciplina della Chiesa, innovata letteralinente nclla *Clementina Unica de Daptisrno,* quale vuoie si amministri questo Sacramento nclla chiesa, esentandone i soli tigli dei re e dei grandi principi. Nondimeno quando sulla faccia dei luogo si conosca dai missionari chc i genitori non si possano indurre a portare i loro tigliuoli al sagro Fonte, e vi sia pericolo moralmcntc certo di qualche maggiorc inconveniente, o di morte della creatura; in tal caso, e non altrimenti, prevalendo la neccssità alla

De BipUa®H SâwSeî·· bUK

a praedecessore nostro Clemente Papa VIII fuerit vetitum Fratribus Beatae Mariae de Mercede Redemptionis Captivorum ct Fratribus Sanctissimae Trinitatis Redemptionis pariter Captivorum, in communicatione indulgentiarum et orationum, uti habetur in cius Comti tutionc, qua incipit *Cum ad uberes* $ j, et alia in Constitutione *Dicti Romanum Pontificem* S *6;* visum tamen nobis est, id esse hypothesi inapplicable ; cum, caderis praetermissis praedicta communicatio certum genus personarum, quosdam videlicet, ut plurimum, confratres, non autem populum universum , ut indulgentia ct benedictio, dc quibus agitur, complectatur.

• Postquam statutis die et hora populus ad ecclesiam convenerit, alta voce legantur apostolicac litcrae, seu decreta , quibus indulgentia conceditur, una cum potestate benedictionem apostolicam super populum effundendi, ut dc delegatione audientibus constet; d concessio cx latino sermone in vulgarem accommodatum >d populi intdligcntiam conversa pronunc ctur : populus ad suorum scelerum detestationem pio brevique sermone excitetur: post quae sacerdos, nullis circum aditantibus ministris, stola ct superpclliceo indutus (ut in Rituali Romano praescribitur, cum agitur de benedictionibus, quae extra Missam presbyteris permittuntur) ante altare genuilexus, sequentibus verbis Dei opem imploret:

℣. *Adiutorium nostrum in nomine Domini.*
℟. *Qui fecit cotium, et terram.*
℣. *Salvum fac populum tuum Domine.*
℟. *Et benedic hatrtdilati tuae.*
℣. *Dominai vobijcuni,*
℟. *Et cum spiritu tuo.*

» Deinde stans, sequentem recitat Orationem.

OREMUS.

Omnipotent et misericors Deus, da nobis auxilium de sancio, el votu populi huius in humilitate cordis vernam peccatorum pOicentis, tuamque benedictionem praestolantis ct fraliam, clementer exaudi; dexteram tuam super eum benignus extende , ac plenitudinem divinae benedictionis efiunde: qua bonis omnibus cumulatus felicitatem et vitam consequatur aeternam. Per Christum Dominum nostrum.

℟. *Amen.*

u Post quam ad cornu epistolae accedat, ut in actis Ecclesiae mediolanensîs *part. 4 : Renedicet in ecclesia ad altare, stans in cornu epistolae :* ct stans in cornu epistolae, non trini, hoc est triplici signo Crucis, sed una benedictione, unico videlicet signo Crucis, benedicat, proferens alta voce haec verba.

Benedicat Kos Omnipotens Deus ▸Jt *Pater, el Filius, et Spiritus Sanelus. rt. Amen.*

» Trina siquidem benedictio Episcopo competit, non sacerdoti: cumque nonnulli in fine Missae trinam usurpare coepissent, consuetudo Clementis VIII auctoritate sublata est, quemadmodum ostendit Meratus hac mortali vita nuper defunctus *lom. I, pag. 24).* Id Nos etiam advertimus in nostro Tractatu *de sacrificio Missae, sect, t, locis supra indicatis.* In rubrica quoque Missalis haec habentur: *In Missa solemni celebrans eadem voce el modo, qua in Missis privatis, semel tantum benedicit populo.* Insuper Caeremonialc Episcoporum trinam benedictionem ipsis solum tribuendam decernit : quod eadem Missalis rubrica confirmatur : *Episcopus autem 1er benedicit populo etiam in Missis privatis, ut in Caeremonialt habetur.* Postremo Alexander VH, decreto, quod *die* xxvil *septembres* MDCL1X edidit, tempora indicit ac recenset, quibus abbates usu pontificalium praediti, ritu solemni celebrantes, trinam benedictionem impertire possunt : quod iisdem penitus interdicitur, cum rem divinam privatim conficiunt; quod Nos ipsi indicavimus nostra *Institutione 14, $ 4, n.* /9, *torn. 2,* si Bononiensis cd tionis ratio habeatur, quae peracta fuit *anno* mdccxxxv ; sin autem easdem Institutiones in latinam linguam conversas, ct Romae impressas anno MDCCXLvn quis inspiciat, idem prorsus deprehendet *Institutione j.f* $ 4, *in fine pag. 147*

disciplina, potranno i missionari, facendo uso di un prudente arbitrio, conferire il Battesimo ai ragazzi nati da genitori cattolici, nellc case dei Consoli parimenti cattolici, mentre questa limitatione cocrcntc alla nécessita, vicnc ammessa dalla *Clementina* con quelle parole: *aut talis necessitas emerserit, propter quam nequeat ad ecclesiam absque periculo propter hoc accessus haberi.*

5: b>ptinn- d1 poem hicrc· renrurn fdih

11 panto d'ogni altro piu sostanziale, ricavato dalla di Lei rclazione, consiste in vedere sc si debba dai missionari amministrare il Battcsimo *ritu catholico* ai figli dei protestant!, i quali, sc sopruvivono, rimangono sotto Γeducatione dei genitori cretici, come denotano le parole della di Lei relatione: *Credo aver ben fatto, ancorchè sopravivano quelle creature, benchè educate poi etc.* In chc non puô la S. Congregatione non disapprovare la di Lei condotta, montre oltrc il non potersi tollerare, che un missionario apostolico vada a celebrare solennemente il Battesimo in casa di un cretico, quando anche si tranasse di Battesimo privato, ove non si terna chc la creatura periculi, milita sempre la regula contraria alta collatione del Battesimo in veduta di una quasi morale ccrtczta, che i figliuoli seguano gli errori de' loro parenti, a cagione della educatione, o dclla cura, chc sono per riccvcrc dai medesimi, potendosi, e dovendosi ragioncvolmente, e con sodo fundamento temere chc adulti, profanino il sagramento, c chc cadano con abominevole apostasia da quella fede chc nel Battcsimo hunno professato, essendo tanto il padre, quanto la madré cretici, c cooperando ambeduc ali* educatione. Tutto cio premesso, e inutile csaminaie sc nel Battcsimo di un liglio di protestante possa un eretico far da patrino unitamentc con un cattolico. Ma siccomc puô accadere che nel Battesimo di an figliuolo nato da genitori cattolici intervenga qualchc eretico in qualité di padrino unitamentc con un cattolico : anche in tal caso non dovrâ Ella permettcrlo, non solo perché la pluralité de' padrini c victata espressamente dal Tridentino, ma perche dal Rituale c dal Catechismo Romano è espressamente interdetto un talc officio agli cretici per la ragione chc i padrini < Jpî- *rituales Jilios sues quos de Baptismi fonte susceperunt opportune docere tenentur *.* Essi oltrc questu obbligazionc, fanno anche la figura di offerenti c di tidciussori promettendo chc il rigenerato osserverù nclla ctl adulta quelle fede chc ha professato. Questi fini délia Chiesa non solo non si adempiono dall'eretico, ma cgli stesso vicnc tacitamente ad irridere colle sue risposte varî di quelli articoli, che corne eretico non ammette, benche per parte sua gli ammetta il padrino cattolico. Il missionario pertanto quando non possa schivare T intervento del· Γeretico; dovré prima dichiararc con esplicita designatione chc il cattolico fa unicamentc 1'officio di padrino, onde Γ altro venga ad esser presence *tamjuam testis* non *tamquam patrinus;* c procurera chc nci registri dei battezzati si noti in coerenta la sola persona dei padrino cattolico. Chc se poi tant'oltrc giungesse 1'cretico chc volesse espressamente cscrcitarc quest' officio, dovn allora astenersi dalTamministrazionc dei Sagramento, senta mctlcrsi in pena dclla profana done, chc potrebbe commettersi, amministrandosi da un sacerdote scismatico o da un protestante, perche a questo non vi coopéra il ministro cattolico, laddove ammettendusi per padrino un eretico non si evita la profanazione del Sagramento, e si vienc a concorrcrc cd a cooperare all'altrui peccato, il chc non c mai permesso.

inni mJnercP.L' amno c»du- dadi.

448

Instr. S. C. de Prop. F. *rj fan. rjtij* — Cum diuturna experientia Eihi PP. non sine gravi moerore edocti sint non levia inter Ordinarios locorum, et Superiores Regularium, dc Tertiariis, earumque exemptione ac iuribus in dies oriri dissidia, ca potissimum causa, quod Pontificum Constitutiones omnes hac de re non satis sint notae, ac privilegia a Sede Apostolica Tertio Ordini concessa non probe intclligantur: ne malum hoc diutius perseveret, in locis praesertim Missionum in quibus pacis ct concordiae vinculum inter clerum saecularem ct regularem maxime conservari oportuit ad cavendum a fidelium scandalis, ab infidelium blasphemiis, ct ab haereticorum schismaticorumque calumniis, iidem Erïli PP. in Congregatione Generali habita dic 2 Augusti 1762, provide decreverunt instructionem aliquam esse adornandam, in qua exerta veterum decretorum summa, ct norma in causis occurrentibus ab omnibus servanda contineatur.

Dc Tertiani» mullcribu» eanojquc prinlcg»i».

Pro cuius decreti cvcquutione, ut ordine procedatur, primo illud prae oculis habendum, hic non agi dc Tertiariis, quae latini ritus non sint; huiusmodi enim mulieres a missionariis latinis cuiusvis Ordinis, aut Instituti minime licere ad habitum Tertii Ordinis suscipiendum admittere; quin imo, et admissae, siquae fuerint, ab iisdem missionariis curandum esse, ut quantocius susceptum habitum deponant sub poenis Apostolicae Sedis arbitrio subeundis, iam declaravit Sac. Congregatio decreto edito in Congr. Gen. sub dic 9 Maii 1727 et a san. mcm. Benedicto XiV approbato, quod sic sc habet : < Re-
> ferente Erîio ac Riho Dfio Cardinali Tambu-
» rino Ponente litteras R. P. D. Patriarchae Ca·
» tholici Armenorum Ciliciae, quibus quereba-
> tur Patres Terrae Sancrae plures mulieres ar-
» menas ad habitum Tertii Ordinis admisisse,
> casque insolita in illis regionibus veste indu-
> tas incedere, aliaque in iisdem litteris plane

» expositu peragere unde gravia mala, scandala,
» ct incommoda oriebantur; ideo orabat, ut ali-
» quoJ opportunum remedium adbibentur :
» Erfti Patres, re mature perpensa, censuerunt
» consukn lum esse SSifto, ut praecipiat Patri·
» bus Terrae Sanctae, aliisque religiosis viris
> cuîüscumque Ordinis, ct Instituti, ne mulieres
» cuiuscumque ritus orientalis admittant ad ha·
9 bitum Tertii Ordinis, vel ad alium quem-
» cumque ciusmodi : admissas vero habitum
» iam recepi un q iamprimum deponere, ct
> veste illius regionis in qua degunt communi
> uti omnino curent, sub p »enis Sanctitati Suae
» benevisis.

> Facta autem per R. P. I). Nicolaum An-
> toncIli Secretarium SSmo Dno Nostro in au-
> dientia eodem dic habita de supradictis o-
» minibus relatione, Sanctitas Sua sententiam
> Sacrae Congregationis in omnibus appro·
» bavir, camquc servari mandavit sub poena
» privationis vocis activae, ct passivae, non
» obstantibus Apostolicis Constitutionibus, sta-
» lutis, consuetudinibus auctoritate Apostolica
* confirmatis, aiiisque in contrarium quibus-
» cumque. Datum Romae dic ct anno, quibus
9 supra ».

Cum igitur ad unius latini ritus mulieres Regularium circumscripta facultas intcIligatur, pronum est, habitum Tertii Ordinis professas duas in classes referre: alteram catum, quae simul collegialiter vivunt, alteram carum, quae seorsum suis in domibus degunt. Quoad primus explorata res est, privilegiis Tertii Ordinis minime frui etiam illas, quae votum simplex castitatis emiserint, nisi vota solemnia nuncuparint, ct clausuram sancte religioseque custodiant. Quamvis enim ciusmodi privilegiis olim frucrcntur vigore Constitutionum Leonis X, quarum altera incipit *Dum intra,* altera incipit *Nuper,* eu tamen privilegia diserte revocata leguntur a san. mcm. Pio V Constitutione quae incipit *Cura Pastoralis officii,* in qua districtius cautum est ne Tertiariis quae vot i solemnia non emittunt, et clausurae lege obstrictae non sunt, usquam collegialiter vivere liceat. Quod etiam a Gregorio KiII plane confirmatum est Constitutione quae incipit *Deo Sacris Virginibus.*

Fatendum quidem est, his non obstantibus, ct hactenus fuisse, ct adhuc esse Conservatoria quaedam ubi Tertiariae collegialiter vivunt, etiamsi nec solemnia vota emittant, nec clausurae lege teneantur ; At cum ea ab Apostolica Sede tolerata, non approbata esse intelligantui, ut religiosae domus canonice erectae haberi non possunt, sed potius ut domicilia fundata contra mentem Sedis Apostolicae, ct contra decreta Pontificum Pii V et Gregorii XIII, ideoque certis privilegiis, quae nonnisi clausis Tertii Ordinis Monasteriis propria sunt, carere omnino necessc est*. Quomodo enim Apostolicae Sedis induitis, ct gratiis frui possent, quae, contra eiusdem Apostolicae Sedis mentem, sine clausura ct votis solemnibus, adhuc tamen collegialitcr vivunt ? Sequitur ergo huiusmodi Tertiarias iurisdictioni Ordinarii integre solideque subicctas manere.

Quod huc usque deductum est iuxta doctorum omnium sensum, luculentissime docuit san. mem. Benedictus XIV *Institut. Can. 105 mint, ~6,* ac constanti stylo rescripsere Sacrae Urbis Congregationes, quarum celebriora duo atfcrrc decreta abs re non erit. Primum nempe Sacrae Cong. Concilii in una *Lauden.* dic 27 Maii 1677, in qua quidem causa, cum dc Tertiarii» oppidi Cottonei, vota quaedam simplicia castitatis, paupertatis, ct obedientiae emittentibus, sine solemnitate tamen ct sine clausura, ageretur, proposito dubio : « An mulieres hu-
» iusmodi subsint visitationi et correctioni Epi-
» scopi » : S. Congregatio, audito Procuratore Generali PP. Reformatorum S. Francisci, sub quorum cura vivebant, respondendum consuit: *Affirmative.* Alterum vero est Sacrae Congr. Concilii in una *Lunen. Sar^anen.* die 3o Januarii 1723, in qua quidem cum de mulierum, assumpto habitu Tertii Ordinis S. Francisci, collegialiter in Conservatorio Massae viventium exemptione disceptaretur, S. Congr. dc more rescripsit : < Conservatorium esse subiectum o-
> mnimodae iurisdictioni Episcopi, citra tamen
9 approbationem S. Congregationis quoad di-
» ctum Conservatorium >. In quo quidem decreto, eodem temporis ac loci vestigio quo eiusmodi mulieres subiectac declarantur omnimodae iurisdictioni Episcopi, ne probari sub ea forma viderentur huiusmodi Conservatoria, verbis adiectis *citra approbationem* solcrtissimc cautum est; adeo S. Congregationis mens ab ciusmodi collegiis sine votorum solemnitate, ct sine clausurae lege fundatis, vel ipsa specie probandis aliena est.

Disciplinam hanc aliquantulum immutavit Benedictus XIII nonnullis Constitutionibus editis, nimirum ea quae incipit *Paterna,* altera quae incipit *Exponi Nobis,* tertia denique, quae incipit *Pretiosus,* quarum dispositione Tertiariae, quae sine solemnibus votis, et sine clausurae lege collegialiter viverent, a iurisdictione Episcoporum subductae, in jurisdictionem et curam Superiorum Ordinis redierunt ; At vix defuncto laudato Pontifice, cius Successor Clemens XII Constitutione quae incipit *Romanus Pontifex,* sublatis iterum ciusmodi gratiis et privilegiis, pristinam de Tertiariis Ordinaro sübiectis disciplinam restituit ; in ea quippe sic expresse habetur : < Statuimus, et decerni-
> mus dc omnibus, ct singulis praedictis Lit-
» teris ct Constitutionibus, quae ab eodem an-
9 tecessorc nostro Benedicto prodierunt, nec
» non de omnibus privilegiis, gratiis, favori-
» bus, induitis, exemptionibus, facultatibus, ct

» declarationibus in iisdem contentis cam dein-
» ceps decisionem ac indicium etiam in foro
» conscientiae habendum, quod sive ex iure
» communi, sive cx Concilio, sive cx Decretis,
» ct Constitutionibus Apostolicis, sive ex aliis
» legitime habeatur, antequam caedem Litte·
» rue, et declarationes ab eodem Benedicto con-
» cessae fuissent, perinde scilicet ac si illae
» non émanassent ; ad quam dispositionem,
» eiusque pristinum statum ac terminum o·
» mnia superius enunciata omnino reducimus
» ct reducta esse volumus ; ita ut in posterum
» supradicti Ordines Regulares carumdcm Lit-
» lerarum et Constitutionum usu, commodo ct
» elfectu penitus carere debere intelligantur ».
Ex quibus sane verbis colligit Benedictus XIV *Inst. Can. ro$ n. 76:* < Redit in pristinum
» Ordinariorum jurisdictio supra Tertiarias coi·
» legialiter sine votorum solemnitate, et sine
» clausurae lege viventes ; cadcmquc dc causa
» ut nobis subicctas eas libcic visitavimus ».

Gradum nunc faciendo ad alteram Tertiariarum classem quae scorsim suis in domibus degunt, maioribus privilegiis olim gavisas eas fuisse compertum est, inter quae praecipua numerantur : i. privilegium fori, quod tamen locum non habet in locis missionis ubi vix Religio toleratur; 2. ut Patribus illius Ordinis cuius regulam profitentur, sua peccata in sacramento Poenitentiae aperire liceret, quamquam ab Ordinario non approbatis : 3. ut Communionem paschalem in corumdcm Regularium ecclesia recipientes, praecepto Ecclesiae satisfacerent : 4. ut ab iis etiam Viaticum, atque Extremam Unctionem in exitu vitae possent percipere. Haec tamen omnia successivis temporibus a Summis Pontificibus, atque a Sacris Cardinalium Congregationibus, pluribus editis constitutionibus, ct decretis, penitus sublata, atque ad terminos iuris communis redacta sunt, ut late Fagnanus in Cap. *Omnis* num. 64 de Poenit. ct Remiss, cx S. C. rescripto refert his verbis : < Cum Fratres Monasterii S. Dominici
» dc Lugo Imol. Dioecesis declarati postulas-
» sent an ipsis liceret praesertim cx suis pri-
» vilegiis audire confessiones virorum ct mu·
» licrum professorum Tertii Ordinis S. Dotni-
» nici, eisque in Paschale Sacramentum Eu-
» charistiac ministrare, Viaticum praebere, at·
» que Extremam Unctionem ministrare, Sacra
9 Congregatio consideravit, praesupposito quod
» huiusmodi professi eodem iure censeantur
» cum aliis professis Tertii Ordinis S. Fran-
» cisci, dc quibus in gloss, in Clem. *Cum ex*
» *eo* de sent, excorn., eorum non esse aliquam
» Religionem, seu modum quemdam vivendi
» approbatum a Sede Apostolica, nec dici plene
» translatos ad Ordinem itu ut desinant esse de
» saeculo (Card, in Clem. *Per litteras* num. 9
» dc Pracb.). Quod cum ita sit, non magis ho-
» rum, quam aliorum saccularium confessiones
» praedictos Religiosos audire posse, iuxta c. t5
» sess. a3, ubi privilegiis quibuscumque dero-
» gatum est; ct amplior derogatio habetur in
» Bulla Pii IV revocatoria omnium privilegio-
» rum sub quibusvis formulis, in his quae Sa-
» cro Tridcntino Concilio sunt contraria ; Ex
» quo sequitur, tales Religiosos non esse pro-
» prius sacerdotes horum professorum; ac pro-
» inde non pos*e eisdem Sacramentum Pocni-
» tentiac, vel Eucharistiae in Paschitc mini-
» strarc, iuxta cap. *Omnis utriusque sexus* de
» poenit. ct remiss.; idemque iuris esse dc Via-
» tico, siquidem praecedente confessione exhi-
» beri debet (C. 7 *de praepar. quae adhibenda est* etc. sess. i3 in Decreto de SS. Eucharisiiae Sacramento). Dj Extrema Unctione non
» esse indicium Congregationis, sed tamen con-
» stare cius adminisirationem, sicut aliorum
» Sacramentorum, pertinere ad parochum, de
» cuius parochia dicuntur esse tales professi,
» nisi speciali privilegio sint exempli ».

Latius hoc ipsum Benedictus XIV cx Pontificum Constitutionibus inter se collaris, et S. C. Decretis deducit *(Inst. Can. 105, n. 67, et seq.)* his verbis : < Si Leonis X Constitutio vim ioi tam, et integram obtineat, hae Tertiariae pri-
» vatim vitam agentes, EpLcopi iurisdictione
» prorsus immunes esse deberent: cos sibi con-
» fessarios deligere possent, qui ad monialium
» confessiones, non vero saccularium excipicn-
» das probantur : Ad parochiam accedere non
» tenerentur, ut paschali praecepto satisface-
» rent : Tandem a praefectis suis Regularibus
» Extremam Unctionem percipere ct post mor-
» tem in ecclesia sui Ordinis sepeliri iure pos-
» sent ; sed aliter sc res habet, nam Leonis X
» Constitutio ad certos quosdam limites redacta
» fuit a Summis Pontificibus, qui deinde Se-
» dem Apostolicam tenuerunt. Cum hac mu-
» litres lèvera non habeantur Regulares, eo
» quod tribus volis solemnibus non adstrin-
• gantur, ideo non censentur immunes ullo
» modo ab Episcopi facultate.....Insuper
• dc his mulieribus Tertiariis haec S. Congr.
9 Concilii decernit: – S. Cong. Cardinalium
» Concilii Trid. Interpretum saepius respondit
• minime posse sacerdotes Regulates mulierum
» Tertii Ordinis, quas dc *Pocnitenti i,* vel *Pin·*
9 *pocheras* vocant, confessiones sacramentàles
» audire, nisi fuerint ab Ordinario approbati
» ad confessiones personarum saccularium au-
» diendas, quemadmodum nec posse illis Sa-
» crosanctum Eucharistiae Sacramentum admi-
nistrare in dic Paschalis Resurrectionis San-
» ctissimi D. N. lesu Christi-; Item cx epistula
» S. Congregationis pro causis Episcoporum ct
» Regularium constitutae ad Episcopum Muti-
» nensem dic 17 lunii anno 1639, haec in ipsas
» Tertiarias sancita deprehenduntur: – Circa
» Tertiariam similiter censuerunt (nempe Car-
» dinales S. Cong.) permissum haud fuisse Fra-

» tribus eiusdem monasterii ob quodeumque
• privilegium Ordinis administrare ipsi Sacra-
» mentum Divinae Eucharistiae, et Extremae
» Unctionis, neque cius cadaver domo efferre,
> indicata funebri pompa, sine parocho aut
» sine ipsius licentia. Nam haec revera ad pa-
» rochos pertinent, qui debent assiduo, sed hoc
» praesertim tempore, cognoscere, iuvarc, ac·
>curatoque studio fideles sibi traditos insti-
» tuere. Accedit quod Tertiaria licet nuncupatis
» votis, claustro non tenebatur, sed domi suae
» intra parochi eiusdem ditionem habitabat ».
Possunt tamen earuin cadavera sepeliri in ec-
clesiis sui Ordinis, si locus Tertiariis designatus
seorsum existât ; sin minus in parochiali ec-
clesia, ut caeterarum cadavera, sepelienda sunt.
Lucrantur etiam Indulgentias, gaudentque aliis
spiritualibus gratiis Ordini adnexis, quem pro-
fitentur, statim ac ad habitum Tertii Ordinis,
ac ad votum simplex castitatis a Superioribus
Regularibus admittuntur, quibus hanc facultа-
tem ex Apostolicae Sedis induito reservari com-
pertum est. Non tamen ad omne mulierum
genus haec facultas extenditur, sed ad eas
dumtaxat, quae conditiones a Sacris Congrega-
tionibus rite praescriptas habuerint, nimirum
ut honestis probisque moribus fulgeant; ut an-
nos quadraginta saltem attingant ; ut necessaria
ad congruam vitae sustentationem bona possi-
deant ; ut nonnisi cum consanguineis vel affi-
nibus in primo gradu cohabitent. Huiusmodi
autem conditionum examen ct indicium non
ad Superiores ipsos Regulares, sed ad locorum
Ordinarios perlinere Summi Pontifices decreve-
runt, adeo ut recte subiiciat Benedictus XIV
loc. cit. « Quare si quod proprium est uni-
» cuique tribuatur, ad Praefectum Regularem
> spectat religiosum habitum his mulieribus
» impertiri ', a l Episcopum vero facultatem
» tradere, ct praescriptas conditiones accurato
» examine cognoscere ».

Haec omnia, quae exerte tradit Benedi-
ctus XIV cit. /n.<L *105,* S. Congregationis Epi-
scoporum ct Regularium negotiis praepositae
Decreto edito sub dic 20 Decembris 1616 di-
sertissime sanciuntur; Sic enim §5: < Prac-
» cerea si contingat aliquas ex praedictis Ter-
» liants sine sepulturae electione decedere, eas
» sic decedentes ita demum in ecclesiis Ordi-
» nis, cui is habitum assumpserunt, sepeliri de-
» beant, si in ipsis earum communia sepultura
» reperiatur; sin minus, in ecclesiis parochia-
» libas sepeliendas esse decernit'. Superioiibus
» autem Regularibus sufficienti facultate ad id
» a S. Sede Ap>stolica suffultis (Cappueeinis
» exceptis) libere mulieres ad huiusmodi habi-
> tum recipere, atque ad ipsos vestiendi eas
» o fidum perrinere, non autem ad habitum ad-
» mittendas, et recipiendas esse, nisi probatae
» vitae ac bonis moribus praeditas, nc in aetate
» saltem quadraginta annorum constitutas, quae
» de proprio habeant unde sufficienter vivere
» possint, et non cum aliis viris quam con-
» sanguineis, vel affinibus in primo tantum
» gradu sibi coniunctis cohabitent, ct ab Ordi-
» nario loci licentia prius impetrata, qui non
» aliter eam concedat, nisi de praedictis praevio
» examine diligenti sibi constiterit ».

Universa haec iterum a S. C. Concilii con-
firmata sunt ; nam Episcopo Mazarae quae-
renti anno 1727. « Quaenam sint conditiones
» requisitae, ut Regulares habentes facultatem
» dandi habitum suae Religionis mulieribus non
» collegialitcr viventibus, dictum habitum dare
» possint ; et an examen dictarum facultatum
» pertineat ad Episcopum ? » S. Cong. Con-
cilii respondit : < Examen facultatum conce-
» dendi habitum perrinere ad Sedem Apostoli-
» eam ; examen conditionum quoad mulieres
» vestiendas, ct licentiam vestiendi perlinere ad
» Ordinarium, et conditiones vestiendarum esse
» expressas in decretis generalibus alias editis,
» et hdee decreta esse omnino servanda ». Ad
normam huiusce decreti subiccta hac formula
Episcopi uti consuevere, qua mulieri facultatem
assumendi habitum Tertii Ordinis concedere te-
stificantur :

< Dilectae Nobis in Christo N. salutem, ct
> benedictionem in Domino. Ut tu, quae bonis
moribus imbuta, bonacquc frugis, ac lauda-
> bilis vitae existis, in aetate annorum quadra-
» ginta constituta, propria bona, ex quorum
» fructibus honeste vivere vales, possides, et
» non cum aliis viris, quam cum tuis consan-
* guineis, vel allinibus in primo gradu consti-
» tutis habitas, prout haec omnia nobis praevia
» informatione constare fecisti, habitum Tertii
» Ordinis S. Ar., quem postulasti, suscipere
» possis per R. P. *N.* Ordinis Provincialem,
» illum tibi conferendi licentiam, ct facultatem
» concedimus, ct impertimur. In quorum etc.
» Datum etc. *N.* Episcopus *N.* ».

Ex quibus omnibus consequitur, quam recte
S. C. dc Propaganda Fide m Congregatione
Particulari habita dic 3i Augusti 1761, per
modum decreti generalis servandi in toto regno
Hiberniae, inter alia rescripserit pro Tertiariis
nullo modo licere Regularibus admittere ad
habitum, nisi servatis servandis, et dc licentia
Ordinarii : aliter admissas declaretur ab Epi-
scopis nec esse Tertiarius, nec ullis gaudere
privilegiis, aut indulgentiis.

Etiamsi vero eiusmodi casus occurrere ali-
quando possit, in quo potius expedire videatur
adulescentulam aliquam habitu Tertii Ordinis
ante prefixam aetatem, quodam vcluti tegumento
securitatis assumpto, a periculis liberare, quam
medias inter insidias inermem relinquere : non
ideo sequitur fas esse Superioribus Regularibus
sine licentia Episcopi, vel Vicarii Apostolici
puellas ad habitum suscipiendum admittere :
Consulant ipsi potius in huiusmodi casibus loci

Ordinarium, qui sc facilem pro sui prudentia atque adeo conscientia, motus ipsius periculi gravitate, praebebit. Nec expe lit semper in adolescentulis votum castitatis cum habitus susceptione coniungi, quin potius ad aetatem provectiorem quandoque differri ; ab ea quippe longius abesse solent illa, sive pericula, sive scandala, quae ferventiori quam prudentiori zelo agitante possunt oriri.

Haec habet Sacra Cong. quo dissidia, ac iurgia hisce dc rebus in posterum tollantur, iisquc sublatis, unitas spiritus et vinculum pacis inter operarios vineae Domini conservetur. Et ut maxima, quae in terris a Domino relicta est, potestate roborentur, SS. D. N. P. Clementi Kill feliciter regnanti legenda, considerandа, probanda curavit ; ct idem SS. D. haec omnia lecta, considerata, probata, auctoritate Apostolica confirmavit.

Confidit in D. lesu S. Cong. hinc Superioribus Regularibus ad normam Instructionis huiusce ambulantibus, inde locorum Ordinariis et Vicariis Apostolicis ad aliorum iura servanda sollicitis, collatis utrimque studiis, illud concordiae gluten coaliturum, quo qui cx adverso sunt, nihil habentes malum dicere dc cis, vereantur magis, ct domus Dei, quae est Ecclesia, ipsa unitate terribilis ut castrorum acies ordinata, fideles laetitia, infideles, haereticos, schismaticos rubore suffundat.

Quam Sae. Congr. Instructionem Sanctissimo D. N. Clementi XI11 per Secretarium eiusdem Sae. C. relatam in audientia habita dic ıó Ianuarii anni 1763. Sanctitas Sua benigne in omnibus adprobavit, ct omnino servari mandavit.

449

Grca electionem Vicarii Cipitulirit.

S. C. de Prop. F. 29 *Aug. 1763·* — 1. In dubiis emergentibus circa electionem Vicarii Capitularis servandam esse dispositionem Constitutionis Benedicti XIV quae incipit: *Quam ex sublimi* (8 Aug. iy55) ct, ubi in Constitutione provisum non est, decreta Concilii Tridentini *sess. 24, cap. iti.*

De parochorum ibuotia.

2. Non posse parochos abesse a residentia ultra tres vel quatuor dies, etiam intra menses conciliares, nisi «n casu necessitatis ct dc licentia Ordinarii, cuius super hac re conscientia oneratur.

Quoad paro* chorum aetatem.

3. Non posse (Episcopum) nisi habenti aetatem legitimam a sacris canonibus praescriptam, animarum curam committere, ct proinde recurrere debere in casibus particularibus ad S. Sedem pro dispensatione.

Λη tolerandum ut catholicis habeant coemeterium commune cum achiamaticw.

4. In casu tantum necessitatis, et non aliter tolerandum ut catholici habeant coemeterium commune cum schismaticis, iuxta formam resolutionis S. C. Concilii in Catharen : « Si obti- » neri possit ut sepulturae catholicorum, quam- » vis in eisdem coemeteriis, ab heterodoxis se- » paratae sint, rectum et optimum erit ; sin > minus curandum saltem ut defunctis insta » secundum catholicum ritum solvantur, omnis- » que arceatur superstitio >.

450

cathofcorum eckiUi·

S. C. S. Officii 22 *Septembris 1763.* — An graeci schismatici adire possint catholicorum ecclesias, ibique materialiter tantum assistere eorum sacris ct divinis.

R. Accessum graccorurn non unitorum ad ecclesias catholicorum posse permitti, dummodo iis non administrentur Sacramenta, nec quoquo modo communicent in divinis, nec ad huiusmodi adventum fuerint invitati.

4SI

quart Ec- c,-"ireProb—

Ex Litt. Ap. Clement. PP. XIII *i6 Nov. 1763.* (ad Er. AaoavToitATKS.). — Quantoperc a connubiis inter catholicos et haereticos abhorreat Catholica Ecclesia, et sit de aeterna filiorum suorum salute vehementer sollicita, ut semper cos absterruerit nc cum haereticis matrimonii vinculum iunganc, dilecte Fili Noster, profecto non ignoras. Nunc autem id agi competimus, ut in posterum in Alsatia licitum sit talia coniugia contrahere, quae videntur in rem fore catholicae religionis, si ea tantummodo conditione permittantur, ut suscepta inde soboles in Apostolica Romana fide educetur : hac ratione non longe abesse, aiunt (cum Deo gratulabimur), populum istius regionis universum ad veram religionem esse traductum.

Nobis vero Ion;c aliter videtur, ct ex huiusmodi coniugiis existimamus catholicae Ecclesiae magnam cladem allatum iri. Si enim mater, penes quam esc prima sobolis educatio, a nostris sacris aliena sit, quid de liberorum religione non est timendum ? Illa enim pro materno amore de aeterna eorum salute sollicite cogitans, nullam praetermittet occasionem, qua illos imbibat suae sectae doctrina, quam unice veram putat. Ac si virum, vel in vigiliis ieiunantem ct carnibus abstinentem, vel Poenitentiae Sacramento animae suae sordes eluentem, vel ad sacram Eucharistiae mensam accedentem, quasi inania sectantem, ut saepissime fiet, irrideat, id etiam certe fieri oportet paulatim ut in animos puerorum illabatur sacratissimarum rerum contemptus. Quae vero a tenera aetate arripuerint, ea cx illorum animis difficillimum est evellere.

Et contra, si mater quidem catholicam religionem colar, pater vero alicui haereticae sectae addictus, in puerorum conspectu dicta uxoris ct facta quae ad religionem pertinent, joculariter illudat, an non puerilis animus liberorum, penes quos plurimum valet patris auctoritas, dc veritate religionis. quam sequitur mater, nonnihil dubitaverit *t* Quid si seria ob-

oriatur inter virum ct uxorem de religione disputatio ? An non liberi, quorum mens, alternantibus in parentum disputatione momentis, hac illae impellitur, sensim in religionis prolabentur indifferentiam, qua nihil exitialius, nihil religioni inimicius, cum omnem religionem veram falsamvc funditus tollat ? Illud etiam perspicuum est, lutheranae hacicsi per haec coniugia paterniorem aperiri campum, quo latius sese possit diffundere. Etenim puellae lutherano imbutae errore, quibus nunc nonnisi certis quibusdam in locis cum viris suis licet constituere domicilium, si catholicis nupserint viris, illos sequantur ncccssc est ubicumque iis libitum fuerit habitare. Praeterea ct nova nupta plurcs e sua secta admittet in viri familiam ; nec prohiberi poterunt ab cius domo falsae sectae ministri, qui salutandi gratia eam conveniant. Hi nimirum suo non deerunt ministerio, quo oves suas in errore confirment, artemque suggerent matri, qua in animis liberorum bonae doctrinae germina, ab ipso tempore quo incipiant erumpere, exarescant.

Frustra igitur fuerit catholicorum usque adhuc adhibitum studium, quo cx his regionibus, quas tenent, damnati ab Ecclesia errores eliminarentur, cum impune licuerit in posterum in medio eorumdem catholicorum eamdem veneficam doctrinam profiteri. Huc accedit, quod si alteruter coniugum, qui catholicus sit, vita functus, liberos in prima aetate reliquerit, alteri coniugi haeretico liberum erit venenatis sectae suae sensibus filios suos inficere. Vides igitur, dilecte Fili Noster, quid de prole cx his coniugiis suscepta polliceri sibi possit catholica religio, ct num vehementer timendum sit, ne cum per haec connubia propagare intendunt catholicam fidem, latius propagetur haeresis ; ct, quod omnium deterrimum, maiores in dies vires capiat religionis cuiuscumque indifferentia, qua plerumque ad impietatem aditus aperitur.

Haec vero paulo fusius uberiusque persecuti sumus, non quod ca prudentiam tuam fugere existimemus, sed ut cx harum prolixitate Litterarum sollicitudinem Nostram intclligus, qui dc re gravissima et maxima scribendi vix finem facimus. Sed ut sapientiae prudentiaeque tuae has rationes, quas supra tetigimus, quamobrem non sint permittenda haec coniugia, obscuras non fuisse arbitramur, sic religioni tuae ct zelo domus Dei, quo flagrantem animum geris, plurimum confisi, dilectionem tuam obsecramus et in Domino obtestamur ut, quantum auctoritate valeas, id efficias ut his coniugiis nullas in Alsatia liat in posterum locus.

452

S. C. Indulg. 9 *Decem.* Quuin j:T’” S. C. Indulg. dic dr mensis Martii anno 1720 fuerit m voto, confessionem sacramentnlem, quando in Brevibus apponitur pro indulgentiae consecutione, peragi omnino debere etiam ab iis, qui sibi lethalis peccati conscii non sunt, necnon praefatam confessionem suffragari etiam posse, si in vigilia festivitatis expleatur, votumque S. Congregationis SSrîius I). N. Clemens PP. XIII benigne appiobavcrit, iiludquc typis publicari sub datum 19 Maii praedicti anni mandaverit ; quamplurcs supplices libelli tum Regularium communitatum, ct praesertim monialium, tum etiam parochorum et nonnullorum Episcoporum pro suis dioecesibus porrecti sunt, quibus maxima exponebatur difficultas, quae interdum, imo persaepe incidit pro sacramcntali confessione, sive in festo, vel ad minus in vigilia peragenda. Quamobrem ut adeo proficuus Indulgentiarum thesaurus reddatur fidelibus accommode comparandus, enixis precibus supplicabant Sanctitati Suae ut opportuno aliquo remedio dc Apostolica benignitate providere dignaretur. Quibus precibus ad praedictam S. C. remissis, propositum in ea fuit dubium : /hi *ct quomodo sit consulendum SSmo super praefati decreti exeeutione vel declaratione in casu ?* Et responsum fuit : — « Consulendum SSmo I). N. ut concedere dignetur indultum omnibus christitidelibus, qui, frequenti peccatorum confessione animum studentes expiare, semel saltem in hebdomada ad Sacramentum Poenitentiae accedere, nisi legitime impediantur, consueverunt, et nullius lethalis culpae a sc post praedictam ultimam confessionem commissae sibi conscii sunt, ut omnes et quascumque Indulgentias consequi possint, etiam sine actuali confessione, quae caeteroquin iuxta praefati decreti definitionem ad eas lucrnndas necessaria esset. Nihil tamen innovando circa Indulgentias lubilaci, tam ordinarii quam extraordinarii, aliasque ad instar lubilaci concessas, pro quibus assequendis, sicut et alia opera iniuncta, ita et sacramcntalis confessio tempore in earum concessione praescripto peragantur». — Sanctitas Sua piis bonorum desideriis ac votis satisfacere, ct Indulgentiarum gratias iis potissimum, qui pie sancteque vivendo, donis divinae misericordiae digniores efficiuntur, elargiri quam maxime cupiens, benigne annuit, et praefatum Indultum in forma suprascripta expediri ct publicari mandavit; quibuscumquc in contrarium facientibus non obstantibus.

453

Ex Litt. S. C. de Prop. Fide 26 /4-*nuam 1704.* (ai› Vrc. Ai% Surciiuns.). — Cum m ikpthmi ex quorumdam querelis sibi allatis, haec S. C. nu‘ intellexerit aliquos provinciae Sutchucn. missionaries, in Baptismi forma, vocem *Chèn Che'n,* ad praesens usque adhibitam in sinicis Missionibus ad significandam Spiritus Sancti

personam, in aliam *Chin Fbling,* tanquam eidem tertiae Divinae personae explicandae magis idoneam, commutasse: censuit rem tanti momenti haud esse negligendam, sed stricto examini subiiciendam S. C. S. Off., quae, omnibus mature discussis, ct praesertim scriptis in quibus huiusmodi variatio defenditur, unanimi voto decrevit nihil esse innovandum in Baptismi forma quae post tot annos apud universos Sinarum Christianos invaluit, atque usu perpetuo Vicariorum Ap. necnon missionariorum cuiuscumquc Ordinis fuit roborata. Hoc decretum a SS. I). N. approbatum, eiusdem iussu, A. Tuae notum facio, ut, pro fidei zelo et pacis amore, quo es praeditus, in forma Baptismi consueta nil quidquam innovari permittas, sed missionarios omnesque alios tuae iurisdictioni subiectos, unum atque idem sentire cogas in religionis negotio, ct praecipue in Sacramentorum administrationc. Id enim quam maxime proderit, tum necessariae unioni et perfectae concordiae servandae inter sacros operarios, tum schismati ct scandalis evitandis inter Christianos, qui adhuc novi in fide, dc purissimis eiusdem principiis male opinarentur, si quos haberent cvangclicac veritatis magistros, in diversa abeuntes, nec eadem omnino docentes animadverterent.

454

0: Synodi* frepcata haben·

S. C. de Prop. Fide *12 hin. 1764* (C. P. pro Sin.) — Tonkin. - EE. PP. decreverunt atque expresse mandarunt : t. Ut synodi sive congressus, ecclesiasticae disciplinae servandae apprime utiles, quam frequentissime potest, habeantur, ibidemque (missionariorum) dubia ct ceterae omnes spirituales necessitates expendantur, declarantes insuper, S. Congregationem, exceptis casibus extraordinariis, nulli unquam dubio scu consultationi responsuram, quae sibi privarim fieret a quocumque missionario, neque ante ad synodos vel congressus dc quibus agitur fuerit allata, vel saltem scripto approbata Vicariorum Apostolicorum, sive etiam Coadiutorum, ubi synodi praedictae aliquo intercedente obstaculo haberi non poterunt.

Actui thcoloporcin virtuti» omnino do* «adi fidele».

2. Omnino curent (Vicarii App.) ut omnes fideles sibi subiecti addiscant, saltem quoad substantiam, actus virtutum theologicarum, nec non praecipiant missionaries, etiam sub censuris, ut non negligant eiusmodi actus quemcumque fidelem edocere.

455

Centri comuuiionsminânoii cum aci Ûoliei» in bipti-130, matnm. ct imitatione.

S C. de Prop. F. o *Aug.* (C. G.) - Vic. Ai». Aleppkv. - Catholici orientales

(i) Haec habet instructio dc qua sermo: « Espo ■ nendo (il Vie. Ap. Patriarcale di Costantino^.) che α sono fiequcnti, c sempre più saranno frequenti i ma· fere omnes, cum in p'erisque locis ecclesiarum regimen sit penes schismaticos ct haereticos habentes sibi faventem publicam Principum auctoritatem, ut certam camque gravissimam persecutionem devitent, coguntur filios deferre sacerdoti haeretico ad baptizandum, matrimonia cura n eodem contrahere, et sinere corpora catholicorum per eosdem haereticos tumulari. Cum haec omnia plerumque fiant cogente necessitate, quaeritur <m permitti possint a missionariis·

R. Non licere, ct ad mentem; mens est quod scribatur Vicario Λpost. iuxta Instructionem.

JssrRUuno. — La S. C. di Propaganda uniformandosi ai replicati decreti dei Tribunale dclla Suprema Inquisizione, ha sempre rispostu, ogni qual volta ne e stata interrogata, non essere mai lecito ai cattolici il comunicare *in diffinis* con gli cretici o scismatici, e perô al dubbio da V. S. proposto non ha poturo recedere dalla sua regula tante volte confermata c stabilita, ed ha rescritto non esser lecito ai cattolici di riccveie il Battesimo da un ministro o scumatico, o eretico, ne il celebrare il matrimonio con rito sacro avanti il medesimo, ne il farsi seppellire parimenti con rito sacro dagli stessi ministri cretici.

Ma perche non ignora, e lo avvisa anchc V. S. essere inveterato e quasi universale l'abuso di comunicare i cattolici *in divinis* cogli cretici nete tre cose suddette : laddove questi assistiti dalla potest 1 pubblica hanno in mano il potere di muovere gravissime cd intollerabili persecutions contre i cattolici, e di fatti le muovcrcbbero, se nei tre casi csposti non si prevalesscro dei loro ministri, cos) la S. C. ha giudicato opportuno di mandare a V. S. questa istruzione a parte, acciocche clla ne rilassi il necessario rigore dclla restante disciplina circa la comunicazione *in divinis* cogli eretici, che ha sempre tenuta ferma la S. Sede, nè dall* altra parte, per volerc anchc nei detti casi zelarne l'osservanza, metta in sommo perturbamento c pcricolo gran parte dei cattolici di cotcste nationi orientali.

Per di Lci rcgolamcnto adunque ha giudicato poter bastarc, senza fare nuovo decreto, Γ Istruzionc chc diresse in materia consimile la s. m. di Benedetto XIV al Vicario Patriarcale di Costantinopoli ncll'anno 1754: a tenore dclla medesima, chc qui compiegata sc le rimette (1), Ella potrA rcgolarsi, adottando ai casi purticolari dei battesimi, matrimoni e sepulture conferiti dai ministri eretici quella specie di tollcranza, chc quel sapientissime Ponteticc, per evita;c un male maggiorc ha in-

(1) Haec habet instructio dc qua sermo: « Espo « nendo (il Vie. Ap. Patriarcale di Costantino^.) che « sono fiequcnti, c sempre più saranno frequenti i ma· « trinioni fra cattolici c scismatici o eretici, acciô non « prends equivoco c non Sparga oscurûà, ove non sono. • sembra bene il fargli sapere che contraendosl senu

sinuata nella Jetta istruzionc, tenendo perô sempre ferma la massimn non esser lccîta la comunicazione cogli cretici neppure nei casi suddetti. Ma perche gli cretici predominant! csiggono di confcrire essi ai cattolici il Battesimo, il Matrimonio c la sepoltura, principalmentc perché da queste tre funzioni sacre nc ricavano dell'emolumento, cost la S. C. desidera, chc V. S. vada insinuando per mezzo dei missionari ai suddetti cattolici, che, pagundo per quanto possono gli stessi emolumenti ai ministri cretici, procurino di esimcrsi dai ricevere dalle loro mani il Uattesimo, il Matrimonio e la sepoltura.

456

ı.&Γ'.T$ÏÏ pdtikfiau.

S. C. Indulg. 27 *Nov. 1764.* — Episcopus Wladislavien. exponit sc obtinuisse Breve altaris privilégiât! ad septennium pro omnibus ct singulis ecclesiis porochialibus, nec non collegiatis ct abbatialibus suae civitatis et dioecescos, revocando intuitu huiusmodi indulti privilégia omnia paroeciis sive in perpetuum sive al tempus concessa. *Quaeritur:*

1. An Indulgentiae altaris privilégiât! adnecti possint altaribus portatilibus, quae plurima sunt in sua dioecesi.

2. Quum in sua dioecesi, ob tenuitatem beneficiorum, pleraeque parochialcs unitae sint, an idem privilegium intclligatur concessum ornnibus ct singulis, vel iis tantum in quibus aliqua parochialia munia aliquando fiant per annum, licet cum ceteris maioribus sint unitae.

3. An Missis de festo vel de feria lectis, diebus in quibus Missae prohibentur, applicari possit idem altaris privilegium ad formam decretorum a S. Rituum Congregatione emanatorum dc anno 1667, 1669 ct 1688.

R. SSflius respondendum esse iussit: Ad t. Negative ; namque cx ipsis terminis concessionis, qua tribuitur Ordinario facultas designandi semel unum tantum altare, satis innuitur quod dictum altare debeat esse fixum ac stabile ; nec non cum in casu rcaptationis altaris privilégiât! ad aliud altare, conceditur dicta translatio durante tantum tempore fabricae, ex quo colligitur, privilegium in eodem altari stabile permanere.

Ad 2. Eadem Sanctitas Sua declaravit, privilegium altaris privilégiât! ad septennium illis tantummodo ecclesiis per extensionem concedendum esse, quae parochiali unitae, scu eiusdem subsidiariae, plcrasquc parochialcs functiones (quae proprie parochialcs sint) infra annum exercent.

Ad 3. Affirmative cx decretis tum Sacrorum Rituum Congregationis, tum huius Sacrae Congr. Indulgentiarum.

457

S. C S. Officii 29 *Novembris 1764.* — An biptin a filii ic4:bo'»> rum 1 '» · ›

An presbyteri catholici licite extra mortis periculum baptizare possint acatholicorum filios a patrinis catholicis oblatos, quibus tamen nulla affulgeat spes illos de catholica religione imbuendi.

R. Negative; sed minister catholicus, caute sc geret in danda repulsa, ne patrini aut parentes pueri oblati scandalum patiantur.

458

S. C. de Prop. F. *15 Dec. 1764* — Chios — 1. Sc sia lecito ai cattolici entrare nelle chiese dcgli scismatici per mera curiositA, e fuori di quel tempo chc essi celebrano i loro offizi ; e se parimente c lecito ai suddetti cattolici adorare c visitare il SS. Sagramcnto tcnuto dagli scismatici, cd anchc fare orazione avanti le imagini dei Santi che ivi sono, e ciô alla presenza dei tnedesimi scismatici. ı; cicdi* u m»*· tum iacJj £

« 2. Sc invitato il cattolico dagli scismatici » a vedere le loro chiese, oratori o cappelle, puô » andaivi per non disgustarli ›.

‹ 3. Sc è lecito ai cattolici ecclesiastici c » iaici accompagnarc il funerale dcgli scismatici » per mera civiltA ».

‹ 4. Sc c lecito ai cattolici adorare il Santissimo Sagramcnto chc incontrano per le » strade quando il parroco scismatico lo porta » o agi* infermi per viatico o in altra forma ›.

5. Se sia lecito agit alunni dclla S. C. ritornati in diocesi assentarsi da essa per lo spazio di lungo tempo, come di un anno o duc soltanto, perché il loro Vcscovo cost ordina, oppurc perche Γ utilité della diocesi cos) richiedc. Circa tumtiumnoaa ?fCTnl

R. i. Quoad primum, affirmative, dum-

« im sapuu, c non potendo ciso hnpedirll, si regoli
▮ come si regobno i buoni superiori ecclesiastic! nei
• paes! ne! quali simili matrininnl sono frequenti, cioè
• chc non si accinga ad impedirli, li Usci correrc, li
« tenga per vilidi bcnchè illccitî, non potendosi in
« tuttoc ô valuUrc chc una scmplice tollcranxa o per-
« missione d*un male minore per evitare un rnaggiorc.
« Che sc poi ad esso si fi ricorso per aver h liccnza
▮ d· conitarre matrimonio fra un contraente cattolico,
▮ cd un altro scismatico o cretico, deve il suo con
▮ tegno csscrc il seguente, cioè deve ammonite il cat-
▮ tolico che fscendo il matrimonio, il matrimonio
• sarà valido ma illecito , ch esso commctterà un grave
« peccato ; che mette sè in pericolo di perversione ;
« che espone la prole nascitura ad uno stato di per-
« dizionc; c che se esso non si accinge aJ impedirlo,
• ciô dériva dall'infelicitA dclle circostanzc c dai ti-
« more di maii maggiori. E regolandosi in questo
« modo dice la veriti, chc ê quella che sempre dec
« dirai, insegn1 le vere m.issimc, non fa alto positivo
• di approvszione; nè col fare schiamazzo per impe-
« dire il matrimonio, o contro il nntrimonio dopo
0 chc e contralto, si espone al pericolo di cccitarc
0 tumulti ».

modo absit scandalum; quoad secundum, pariter affirmative, dummodo non coniungantur in precibus cum schismaticis.

2. Ut ad proximum *(praecedens).*

3. Dentur décréta S. C. S. Off. diei 31 Martii 1746 (scu 9 Decemb. 1745) ct 2! îan. 1751. *(V. nn. 354. 379.).*

4. Non modo licere, sed debere adorare SS. Sacramentum ; sed tamen catholici abstinere debent ab associando.

5. Supradictis de causis licere.

459

. S. C. S. Officii 50 Avi. /7O5 -SurGiiw.x

Jcfectu aquae ‘ Dignentur (EE. VV.) nobis permittere ut in collatione Baptismi possimus uti aqua benedicta quidem iuxta ritum in Rituali Romano mandatum, sed tamen absque sacris oleis intra mixtis. Contingit enim saepe ut non tantum deferri nequeat aquae copia sufficiens numero baptizandorum, sed quoque desint sacra olea quibus adhibitis possit aqua nova benedici.

R. Negative, excepto casu necessitatis ; ct missionarii sc gerant iuxta Instructionem S. Caroli Borromaci (in parte 2 quinti Synodi dioecesani), id est t « Qu°d si intra annum prae » temporis diuturnitate aliaque causa illam » aquam corrumpi contigerit, in sacrarium » prope Fontem parochus proiiciet, statimque » Fontem purgabit ; ct vero, si in urbe est, ad » Metropolitanam, si in dioecesi, ad plebanam » ecclesiam veniet, unde proprio vasculo nitido » aquam baptismalem accipiat, in parochialcm» que ecclesiam secreto ferat, ubi quamprimum » in Fontem effundat, baptismalique aquae al» latae tantum etiam aquae purae, nitidae ct » recentis addet, quantum satis erit. Hoc ipsum » quoque praestabit si etiam aqua baptismulis » per annum aliquo modo defecerit ».

460

S. C. S. Officii %". “ Non esse prohibendos sacerdotes catholicos nc baptizent privatim infantes natos a parentibus catholicis, tametsi certo praevideant eosdem infantes fore iterum per ministros schismaticos sacrilege baptizandos ; quantum tamen Christiana prudentia permittere potest, monendos ct instruendos eosdem infantium parentes de illicita eorum cooperatione ad iterationem praedictam baptismi.

461

S. C. de Prop. F. *18 Nov. r76S* (C. G.)

rintii domi- – Cohstantixop. — Se i Regolan possino celebrare nelle case dei particolari, c specialmente di campagna senza licenza dcll’Ordinario.

R. Dentur Decreta in Chien. 2 Dec. 1720 et anno 1746, ec 14 Decembris 1761; cd it Vic. Patriarcale puô aggiungere la pena della sospensionc. *En decreta:* < 2 *Decemb. 1720.* S. C. » iustis de causis animum suum moventibus » decrevit non licere in posterum sacerdotibus » chicnsibus tam saccularibus, quam regula» ribus cuiuscumquc Ordinis ct Instituti in ci> vitate Chicnsi sacrosanctum Missae sacrificium » in domibus privatis celebrare, quacumque de » causa, absque licentia Ordinarii, non obstan» libus quibuscumque. — 29 *Marti 1746:* Ad * abolendam frequentiam Missarum quae celc» brantur in domibus privatis, renoventur de» creta alias edita ab hac S. C. 2 Dee. 1720 ». *f4 Dec. 1746:* Idem decretum.

462

S. C. S. Officii *3 Dec. 1365* - Mbs.ov. S«- u.,?r",nuXî ργκντκ. - Saepius contingit quod confessarii h>» pacnd» d«. petunt ab oratore (Vicario Ap.) facultatem dis- ‘ ’,cn ‘,n‘wum· pensandi super restituendo ius petendi debitum amissum ; nescit autem quomodo connectât ultimum membrum facultatis octavae (1) cum num. 10 in clausula sic sonante: < ct in dis» pensatione tenor huiusmodi facultatum insc» ratur cum expressione temporis ad quod fue» rint concessae », cum scriptis nihil detur.

R. Detur dispensatio orctcnus, dummodo in dispensante non expiraverint facultates.

463

S. C. de Prop. F. ; *.Martii 1766* (C. G.). — Benchc ta Prefeltura di alcune Missioni (affidate a Religiosi) si dia al Provinciale *pro tempore* di qualche Provincia che abbia annesse le Missioni, nondimeno la S. C. non intende di duria ali’officio del Provincialato, ma ulla personi clctta, c percio non si fa menzione nella Patente deirofficio dei Provincialato. Il Provinciale adunque allorchè viene eletto non ha alcuna ingerenza nel governo della Missione, sc non ne viene autorizzato dalla Patente di Prefettura della S. C.» c perciô, morendo prima di terminare la prefettura, quilsivoglia persona clctta dalla Religione al governo della Provincia lino alfclezione dei nuovo Provinciale, non puô ave»e il governo della Missione senza chc nc sia munita coli'autorité dclla S. C.

'Udonum Priefecturj « Proviocialatun oiβcio omnino distincta.

464

S. C. S. OÏÏ. *ti Dec. 1766.* — Non permettendo Mons. Vescovu (di Cracovia) cne gli

C,rca lojpairoihoiicb hereditate acquisitum.

(1) In Formulis I et II sub n. 8 datur facultas *Jii- machinants; ac restituendi ius petendi debitum a*
pensandi in impedimento criminis, neutro tamen con· missum.

cretici, scbbcn divenuti credi dc* bcni dei cattolici, ai quali era annesso il iuspatronato, presentino alcuno a *quclic chiese c benefici, quindi si trova dei continuo soggetto aile maldicenze e molcstic dcgli cretici coll in buon numero abitanti ; portanto chicdc se sia espediente permettre chc gli cretici godano il iuspatronato annesso ai bcni dei cattolici dei quali sono divenuti credi, c quindi che presentino alie chicsc o benefici che appartengono alia loro crediti.

R. Respondendum esse Episcopo postulanti iuxta mentem, videlicet, quod ad vitanda mala quae prudenter timere posset, toleret Episcopus ct dissimulet patronos haereticos, ad quos devoluta sunt bona quibus adnexum est iuspatronalus, nominare ad beneficia eidem iuri obnoxia, dummodo nominent personas idoneas, et non aliter : ct in hoc diligenter invigilet, et constanter resistar, si forte personas indignas contingat nominari. Praeterea civcat Episcopus, ne, quando huiusmodi nominatis institutionem dare debebit, ullam faciat mentionem praesentationis ab haeretico factae, sed personam ab illo praesentarem proprio ordinario iure eligat atque instituat.

465

Aa latatttiift-dom?ruSptiz?r!ro»"oL

S. C. S. Off. 2/ *fan.* – Siam – i. Circa baptismum infantium, quem pro filiis suis aliquando petunt haeretici, iam definitum est eos non esse domi baptizandos sine necessitate : haec adhuc difficultas remanet, an sola voluntas parentum pro necessitate haberi debeat : sunt etenim hac hacresi imbuti, Baptisma non cs^e simpliciter necessarium ad salutem animae, maluntque filios suos exponere periculo moriendi sine Baptismo, quam consentire ut deferantur in templum catholicorum. Quaeritur a Religiosis lusitanis, an praeter mortis periculum non possit accipi pro vera necessitate obstinata parentum haereticorum voluntas non permittendi ut filii sui in ecclesiam deferantur.

2. Solent confratrcs Rosarii in campo lusitanorum dare pecuniam Confraternitatis mutuo, retento pignore superabundant!, et cx ea pecunia lucrum quindecim pro centum accipere quotannis. Volui (ego Vie. Ap.) hunc abusum impedire, (at) nondum potui quia dominiennus praetendit hanc pecuniam non oppignorari nisi Christianis, qui omnes sponte solvunt usurum ad sustinenda Confraternitatis opera.

R. In Cong. Generali Sanctae Romanae ct Universalis Inquisitionis habita in Palatio Apostolico Quirinali coram SSrTio Domino Nostro Clemente PP. XIII, ct coram EnVtsct Rrtiis Dftis S. R. E. Cardinalibus in tota Rcpublica Christiana contra haereticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus a S. Sede Apostolica specialiter deputatis, relatis dubiis a Vicario Apostolico Siami propositis Sacrae Congregationi dc Propaganda Fide, ct ab eadem ad S. Ollicium remissis, SSmus Dnus Noster Clemens PP. XIII, auditis EE. DD. Cardinalium Generalium Inquisitorum suffragiis, decrevit quod detur super utroque dubio Instructio hic adnexa, ab eadem Sanctitate Sua benigne probata.

Is>rRtrcno. — Dubium de adminisIrationc Baptismi parvulis recens natis cx haereticis progenitoribus falso niti principio scilicet quod cos domi tantum baptizare non liceat extra mortis periculum, bene vero in ecclesia, si ad eam pro Baptismi susceptione deferantur. Quoniam vero ex line falsa persuasione periculum imminet graviter delinquendi nedum adversus ecclesiasticam, sed etiam divinam legem, qua subicctum praescribitur, cui non licet administrare Baptismum; idcirco praebentem Instructionem exarari iussit (SSmus) praefato R. P. D. Vicario Apostolico transmittendam, quatenus, câdcm missionariis isthic degentibus communicata, singuli veram causam addiscant, propter quam pluries ab Apostolica Sede definitum est, non licere filiis cx haereticis parentibus natis Baptismi sacramentum extra periculum mortis, administrare atque in posterum caveant a sollicitandis parentibus haereticis ut filios suos ad ecclesiam baptismo initiandos deferant.

Prohibet quidem Ecclesia, *Clementina unica dc Baptisma,* ne, articulo necessitatis excepto, *propt t quam nequeat ad ecclesiam absque periculo propter hoc accessus haberi,* domi baptizentur infantes, nisi sint magnorum principum lilii ; verum hac lege, qua locus indicitur administrandi Baptismum, nihil statuitur dc liliis ex haereticis parentibus natis, quod aliunde constat neque domi, neque in ecclesia, si bene valeant, posse a catholicis baptizari, scilicet, cum divino ac naturali praecepto interdictum sit *sancta dare canibus ct proiicere margaritas ante porcos,* atque inter catholicae religionis mysteria maxime sancta sint ne utilia Sacramenta, per quae merita passionis D. N. lesu Christi communicantur. ct omnis vera iustitia in nobis vel incipit, vel coepta augetur, vel amissa reparatur, non licet ista dare canibus, idest profanis, qui cum primum per aetatem poterunt, ea contempt iri sint suoque vitio corrupturi. Atqui nemo non videt filios cx haereticis parentibus genitos, qui suorum genitorum curae ac educationi permittendi sunt, cum primum ad discretionis aetatem pervenerint, in quo suorum actuum compotes esse possint, paternis erroribus fore imbuendos; ct fidem catholicam, quam per sponsores in Baptismo piofitcri debent, sacrilege duraturos ad maiorem sui condemnationem, et catholicae Ecclesiae in qua regenerati sunt graviorem contemptum. Hac itaque de causa non licet eos in infantili aetate extra mortis periculum baptizare, ct ministri catho-

lici contra fidelis dispensatoris officium peccant, qui eosdem ad suscipiendum Baptismum admittunt. Nullatenus ergo moveantur missionarii ad procurandum praedictis filiis Baptisma, quamvis futurum sit, ut hoc Sacramento perpetuo carcam errore parentum, quo illud minime necessarium arbitrantur ad aeternam salutem consequendam. Equidem nec illis prodesse potest Baptismus, apostatis a catholica fide, usu rationis accepto, mox futuris, nec sanctitas Sacramenti patitur, ut cum manifesto profanationis periculo eisdem conferatur. Instante vero mortis periculo, aut quolibet valetudinis vitio infecti praedicti parvuli, quo prudenter decessuri credantur antequam annos discretionis attingant, non modo licet, sed sollicite curare debent missionarii, ut sacramento Baptismi tempestive regenerentur, non solum in ecclesia sed etiam domi, si parentes obfirmata voluntate nolint eos ad ecclesiam deferri; tunc enim cessat proximum perversionis periculum, atque aeternae saluti infantis necessario remedio, citra culpam, imo etiam cum merito ministri, prospicitur. Quotiescumque tamen in domibus haereticorum Baptismum eorum infantibus, ut supra periclitantibus, administrare contingat, solemnitates omittant, quae ad Sacramenti substantiam non pertinent ; nam ecclesiastica regula cautum est ne coram haereticis in eorum domibus adhibeantur.

Ad alterum vero dubium quod spectat dc mutuo sub certa usura dato a Confratribus ssrfri Rosarii : Sacra Congreg. moleste accepit esse isthic aliquem cx religiosis missionariis, qui hanc opinionem foveat, licere scilicet Confraternitati praedictae mutuam dare pecuniam pacto lucro i5 pro quolibet centenario in annos singulos, donec integra restitutio fiat sonis principalis, cx ca ratione quod pecunia non oppignoratur nisi solis Christianis qui usuram sponte solvunt ad sustentanda onera Gonfraternitatis. Quantum enim infirma sit haec ratio et inepta ad purgandum ab usurae labe lucrum, quod exigitur, nemo non sentit qui de usurae vitio aliquid cognovit: equidem quod pecunia solis Christianis oppignoretur, usurae culpam non tollit, sed aggravat, cum adversus domesticos fidei exerceatur, ad quos maxime, Apostolo docente, tenemur operari bonum. Quo l vero isti usuram sponte solvant, temere, ac verius, falso asseritur, quoties in ipsa stipulatione mutui pactum intercedat de lucro solvendo, vel scripto vel oretenus conventum. Denique non excusat quod lucrum perceptum ad sustentanda Confraternitatis onera impendatur: sicut enim non licet furari ad erogandam eleemosynam, ita neque usuras exercere ad Confraternitatis onera sustentanda. Neglecta proinde ratione quam dominicanus adduxit, S. Congregatio mandat Praefecto Missionum, ut diligenter inquirat utrum in stipulatione contractus mutui a Confratemitate praedicta huc usque adhibita, pactum vel conventio, scripto, aut oretenus a mutuatario facta intercesserit dc quolibet lucro propter mutuum pendendo ; vel etiamsi nihil in stipulatione conventum fuerit, vigeat tamen consuetudo aliquam usuram solvendi propter m ituum , quae obligationem importet; in his omnibus casibus, si nullus alius titulus concurrat mutuo extrinsecus, ex quo iusta ac legitima causa consurgat aliquid supra sortem exigendi, omnino prohibeat, ac usurarium esse declaret lucrum inde perceptum, adeoque etiam restitutioni obnoxium.

466

be couhrman· Jitin fiAc jJ enu Jenc^jnJjin µ ni p.trati·.

S. C. S. Officii er ΛΛπï /76'7 – Fokîkx. – An, si aliquis Christianus coram maudurino positus, ct metu tormentorum iam paratus esset ad denegandam fidem adorando idolum, vel conculcando sanctas imagines lesu Christi, B. Virginis ct Sanctorum ; alter Christianus ibi praesens vidensque suum fratrem in hoc proximo periculo, teneatur cx praecepto ei subvenire et auxilium praebere, cius animum confortando.

R. SSmus auditis Emotum sutfragiis decrevit cos omnes qui ex odicio, videlicet Archiepiscopi, Episcopi, parochi, atque etiam missionarii, quibus in defectu parochorum animarum cura incumbit, teneri confirmare fratres in fide; non excusari in casu, dc quo agitur, ob solam propriae fidei infirmitatem. Quoad vero christitidelcs, qui teneantur vel non teneantur, consulant theologos in casibus particularibus.

467

De bjpthmo administrato cum prjvaintcn.ionc.

S. C. S. Officii *4 Aug. rjbS.* X. sacerdos baptizaturus infantem, intra sc dixit : .Voh *intendo facere quod facit Ecclesia,* hanc opinionem ut tutiorem tenens ac defendens. Quaeritur an praedictus infans rebaptizandus sit ; itemque favore eiusdem sacerdotis preces pro absolutione a censuris porriguntur, quoticscumque existimetur in eas incurrisse.

R. SSrtlus decrevit: Puerum, dc quo supra, secreto ac privatim, nec non sub conditione rebaptizandum esse ; sacerdotem vero absolvendum a censuris ; ct ab irregularitate ad cautelam dispensandum.

468

Ati Jarc liceat ni· hdcltbu* Sancto rum reliqui··.

S. C. S. Officii *tr Aug. 17^* - Suopiak — Sc sia lecito dare e portare ai turchi le reliquie de' Santi.

R. Respondendum iuxta Instruet, r*1 Decembris 1749* (l*. *n. 374).* In hac autem exponitur licitum esse presbyteris catholicis adire domos turearum, ibique benedicere infirmos ct orare super cos pro sanitate corporis et pro

illuminatione mentis. Non autem esse licitum relinquere in corum manibus, ut dicitur, *brevia* (itnlice *brevetti)* quando adest periculum ut irreverenter tractentur ct eiiciantur ; secus vero si missionarii credant non adesse contemptum, ct reverenter uti eisdem. Advertantur tamen missionarii nc in huiusmodi brevibus contineantur reliquiae sanctorum, res intinctae sacro chrismate, ct multo minus si contineant vel immixta sint verba, signa crucis vel characteres quae inducere possint infideles ad actus superstitiosos. Insuper: *che le orationi, benedijioni od altre divo^ioni, che si daranno dai preli cattolici ai tiirchi, si diano sempre gratis sen^a il minimo emolumento,*

469

«i·· S. C. de Prop. F. /2 *Dec. t768 (C.* P. p/to Sts.) — Si farA avvcrtirc (al Vic. Ap. del Tonkino Occid.) che ΓInduito di Paolo III *(V, n, H4)* non concede altro che il poter cibarsi pin voile al giorno nei d) di digiuno, eccettuati perô alcuni giorni, fra i quali le Férié VI di Quarcsima, ma non dA la facoltA di potersi cibare di carne nei giorni di digiuno, se non per quei luoghi ove vi sia qualche altro pirticolar privilegio, corne sarebbe quello délia Crociata.

470

£££££■£ morum. S. Cong. S. Officii /5 *Decem. r768.* — Cum christiani (in Sinis), numero pauci, non possint quin saepe utantur gentilium consortio, reperiunt sc quotidie ad mensas eorum, ct convivia; quia autem pagani habent pro more, ut cibos non solum directe ad cultum idolorum, sed ct ad comestionem ordinatiam familiae praeparatos idolis offerant, apponantque indifferenter super mensam: christiani qui ibi sedent timidi indifferenter quoque comedunt, quia esset sibi rubor, ct gentilibus iniuria si cibis appositis uti recusarent. Quaeritur ergo :

t. An possint isti christiani de istis comedere quando non est datum scandalum.

2. An possint ct Christianae uxores gentilium quae, nisi comedant, maledictis, iniuriis, et interdum ictibus impetuntur.

3. An possint et ipsaemet uxores, partu aliisque infirmitatibus praepeditae, in quo casu necessarius est usus carnium, nihil enim aliud offertur quam carnes idolis oblatae.

4. An possint operarii christiani, qui ut familiam suam sustentare valeant, tenentur saepe pro gentilibus laborare, eisque nonnisi semel intra hebdomadam offeruntur carnes, aut alii cibi, sed idolis oblati. Si autem isti omnes denominati prae debilitate, et timiditate prohibitioni cibis istis utendi non obediant, debentnc a Sacramentis arceri ?

R. Relato praemisso dubio cx Synarum Imperio Sacrae Congr. dc Prop. Fide proposito ct ab eadem ad S. Off. pro resolutione remisso SSmus D. N. auditis Emorum DD. Cardd. Gcn. Inq. suffragiis decernit licitum esse comedere epulas indifferenter appositas, quamvis idolis oblatas, dummodo non in templo neque in loco idolis sacro, et dummodo omnis absit species cultus aut venerationis idolis, ac superstitionis, nullumque adsit periculum scandalizandi fideles vel infideles.

471

S. C. S. Officii *12 [an. 1769* – Sirrcmm. — Num baptizandi sunt infantes qui a matre tW· catholica offeruntur, inscio vel invito patre gentili ?

R. Servet regulas praescriptas a s. m. Benedicti XIV in sua Constitutione quae incipit: *Inter omnigenas. (K n. 345).*

472

S. C. S. Officii *12 Ian. 1769.* — SSrîius **Gracia** (Clemens XIII) decrevit transmittendam esse Vicario Ap. Sutchuensi postulanti sequentem Instructionem: — Ut dubiis quae a Sinensi pro- ‘ vincia Sutchuensi transmissa fuerunt ad S. C. de Prop. F. clara ac distincta dari possit responsio, necessarium duxit S. C. S. Off., ad quam remissa fuerunt, postulata circa facultatem dispensandi super impedimento disparitatis cultus ad nonnulla capita redigere.

I. Circa loca in quibus eadem dispensandi facultate uti debet, non dubium est quod in locis, ubi sunt plures infideles quam christiani, iureoptimo dispensatio concedi possit; animadvertendum tamen est quod, cum missionarius habeat etiam facultatem dispensandi super impedimentis consanguinitatis ct affinitatis, faciliorem sc praebere debeat in huiusmodi dispensationibus concedendis, si hac ratione matrimonia inter catholicos iungi possunt, potius quam in dandis dispensationibus super dispuritate cultus, ad effectum ut catholici cum infidelibus matrimonia contrahant.

IL Si matrimonia iam inita fuerint inter catholicos ct infideles sine praevia dispensatione impedimenti disparitatis cultus, tunc missionarius sequenti modo sc gerat; curet nempe:

1. Ut eae dispensationes non nisi vere catholicis indulgeantur, ct ubi coniux in infidelitate remanens baptizari renuit.

2. Ut tunc solum concedantur, cum cx separatione gravia praevidentur incommoda secutura.

3. Et caedem dispensationes gratis omnino ct absque ulla prorsus mcrccde impertiantur.

4. Ut in concessione, coniugi catholico commendetur atque iniungatur catholica quo-

que prolis educatio, ct quod curare debeat, modo quo fieri poterit, coniugis infidelis conversionem.

5. Ut easdem dispensationes impetrantes instruantur super necessaria renovatione consensus, quae ad persecutiones et ad scandala declinanda, sat erit ut inter solos coniuges privarim habeatur, patefacta tamen, quoad fieri poterit, etiam parti infideli prioris matrimonii nullitate.

6. Ut hac eadem sibi indulta facultate missionario extra suae Missionis fines uti minime liceat.

III. Si vero matrimonia contrahenda sint, distinguendum est, num dispensationem praefati impedimenti petant qui iam adulti sunt, et in hoc casu missionarius sese conformet omnino iuxta tenorem facultatum sibi concessarum et iuxta Instructionem Sacrae Congregationis dc Propaganda Fide(i). Si vero dispensationem petant parentes pro filiis vel filiabus impuberibus, ut eos desponsent filiis infidelium, iuxta morem regionis, abstineat omnino missionarius a concedenda dispensatione; sed tunc solum illam largiatur, cum ambo sponsi ad annos pubertatis pervenerint, ct mutuum consensum praestiterint, servatis semper conditionibus in praefata instructione contentis.

Quo vero ad aliud dubium (Vicarii Apost. Sutchuen.) circa parentes Christianos qui citra ullam dispensationem filias suas collocant in matrimonium cum gentilibus, (SSrtius) decrevit ut servetur decretum S. Cong. datum die 18 Nuv. 1745 quod hisce terminis concipitur: *Graviter esse reprehendendos... (V. n. 377).* Missionarius instruatur ut, adimpletis exacte omnibus quae in eodem decreto praescribuntur, poenitentes ad sacramenta admittere non differat, praesertim si praevideat dilationem futuram cum periculo pereundi absque sacramentis.

Quoad particularem casum puellae viginti annorum (pagano olim a parentibus desponsatae) quae petit Baptismum*, si puella adhuc baptizari cupiat, si probe fuerit edocta de mysteriis Christianae fidei, si parata a pactis sponsalibus cum gentili resilire, quatenus dispensationem super di^paritate cultus obtinere nequeat, baptizari poterit a missionario. Dispensationem autem super disparitate cultus pro contrahendo matrimonio cum gentili cui fuit desponsata, tunc largietur missionarius cum illae conditiones concurrent quas exigit Instructio S. Congregationis de Propaganda Fide ad Vicarium Apost. Sutchuensem (seu Fokien. K *n. 435)*·

473

Instr. S. C. S. Off. *r3 Iuiii 176g* (ad Vic. nonc •uper fe-Ap. Strrcifuav.). — Essendo stati riferiti avanti la Sanciti di N. S·.. i dubbi da V. S. proposti op«ra «rnh*. alla S. C. di Prop. Fide sull'osservanza delle feste (2), la Sanciti Sua ha risoluto che fra i cattolici della Provincia di Sutchuen dee aver luogo 1'Indulto di Paolo III datô per le Indie Occidentali 1'anno 153y, giacche ne fu fatta 1'estensione anche alia Cina con decreto della medesima S. C. di Prop, dei 20 Marzo r685· fF. *n. 22g).*

Commiserando inoltre la Santità di Nostro Signore le circostanze, e la situazione di queste cristiane popolazioni, la poverta della maggior parte delle medesime, pur degni quei fedeli riconosccndo di tutta la piii pietosa paterna sua bcncvolenza, come germi novelli della cattolica Chiesa, bisognosi ancora di esser nutriti di latte allé sue mammelle, e finalmente avendo anche riguardo alla consuetudine introdotta, concede La facoltà, per dodici anni, a V. S. come Vicario Apostolico di codesta provincia di Sutchuen, e suoi successori, communicabile a tutti i missionari del suo distretto, di dispensare tutti i cristiani a loro subordinate, a potere applicarsi in opere servili anche nei giorni di Domcnica, e nelle altre teste di tutto 1'anno, quando l'agricollura, o la mercatura cosl esigessero, seconde l'arbitrio e coscienza de' medcsimi missionari, che nc rimane incaricata '. ben inteso perô che debbano osservarsi le condizioni dallo stesso missionario postulante proposte, cioè la mattina delle Domeniche ed altre festc debba esser esente daH'opere servili ; e che soltanto dal mezzogiorno fino alla notte

(1) Instructio quae modo S. C. de Propaganda Fide ad missionarios transmhtit, ea est quae data fuit die 15 Novembris 1858 iussu Pii PP. IX (K *n. 1169).*

(2) Vicarius Apost. Sutchuensis Sacrae Congreg. de Propaganda Fide haec exposuerat: winter decem « Dei praecepta adveni esse tenium ad quod obser- « vandum minus proclives sunt sinenses debiles io fide. « Statim ac perveni in Su-Tchuen nihil certe omisi « quo sinenses christiani huic mandato obtemperarent ; « at comparata magis ac magis experientia, probe «novi quod ut intentum haberem, noc opus et la- « bor esset. Praeterea advertens ubique plurcs debitis « onustos, plurcsque multo pauperes quam divites in· « tra multitadincm gentium conversantes : gemensque « amare quod in tanta messe tam pauci adessent ope- « rarii qui christifideles in occupationibus spiritualibus « diebus Dominicis ct festivis retinerent, iudicavi ob « eiusmodi rationes consultius tolerare ut ordinariis « praedictis diebus isti christiani rudes et pauperes in « maiori parte vacarent laboribus servilibus a meridie « usque ad noctem, eo.que ad observantiam diei non· « nisi a mane ad meridiem usque, eos dumtaxat ad- « stringere; exceptis tamen diebus Natalis Domini, ■ Resurrectionis, Pentecostes, et Assumptionis B. M. V. « quorum festorum observantia totius diei ita praescri- « pta est ut denegentur quidem sacramenta refraganti- « bus. Hanc agendi rationem fideliter expono ut, siquis « error irrepserit, emendationi promptae, si mandetur, ■ cito consulam ».

possano i cristiani incombcre alie medcsime. Che nelle quatrro solennité di Natale, Pasqua, Pentecoste, c dell'Assunzione della SS. Vergine non possa aver luogo vcruna dispensa pel lavoro, neppurc nelle ore dopo il mezzogiorno. Finalmente che si esortino i fedcli a compenser questa condisccndenza della Chiesa chc mostrasi verso di coloro cosl pietosa cd indulgente, con quaiche pia meditazione, od orazionc, o altro spirituale esercizio in quei giorni in cui saranno dispensati (r).

474

DeOhcita con· •:dt6c*Dd« aut X^Uo'Îorumæ

s. C. S. Officii *t6 Nov. ti6q* - SurCHURS. — Expertus fui (ego missionanus N.) pluries difficultatem quam christiani superandam habent, nc scilicet conferant ullatenus superstitiosis. Modo enim prodit diploma praetoris quo mandatur ut quisque dc plebe conferat aliquid argenti, vel ad construendum aut reficiendum templum, vel ad sacrificia idolis facienda. Quisque autem refragans, alligatus percutietur, ct, si sit Christianus, post ictus ad apostasiam com-' pelletur. Modo septem vel octo superstitionibus a communitate praepositi veniunt exactum paululum argenti a Christianis, qui, si recusent, vestibus exuuntur, aut res vi rapiuntur, aut ictibus impetuntur.

Quoad praetoris exactionem, quidam Ulmus Episcopus ct Vicarius Apostolicus Provinciae Fokien. in Sinis, consultus olim, respondit Christianos posse conferre non quidem ratione superstitionis, sed potius ratione iuris quod habet praetor exigendi tributa.

Quod autem spectat exactores a communitate constitutos, probe novi missionarios antiquos permisisse Christianis conferre modicam summam, ea tamen conditione, ut non inscriberentur nomina eorum in catalogo conferentium ct fieret insuper protestatio a Christianis, sc nimirum non conferre pro superstitiosis, sed potius se conferre quasi munus exactoribus, ut possint inter se convivari, ut tandem hoc modo christiani debiles se possint a vexationibus et molestiis redimere...

Non obstantibus tamen eiusmodi decisionibus, fateor me semper anxiam habuisse conscientiam ; ideo ut securius agere valeam, tutius censui consulendum circa eiusmodi casus etc.

R. In proposito casu non licere. Scribendum esse missionario postulanti, quod secundum ea quae in casu proponuntur, tam praetor in edicto, quam superstitiosis a communitate praepositi, pecuniam a Christianis exigunt, vel ad construendum aut reficiendum templum, vel ad sacrificia idolis facienda, et christiani praeterea sciunt quidquid ab eis solvitur in eam causam esse erogandum. Itaque minime laudandum illum Vicarium Apostolicum provinciae Fokien. qui olim respondit Christianos posse conferre, non quidem ratione superstitionis, sed potius ratione iuris quod habet praetor exigendi tributa ; neque antiquorum missionariorum sententiam sectandam, qui permittebant Christianis conferre modicam summam, ea tamen conditione ut non inscriberentur nomina eorum in catalogo conferentium, et fieret insuper protestatio a Christianis sc nimirum non conferre pro superstitiosis, sed potius conferre quasi munus exactoribus, ut possint inter se convivari. In utroque enim casu, quidquid solvitur, pro superstitiosis solvitur; haec causa proponitur in praetoris diplomate; ad eumdem finem, suique etiam ratione muneris exigunt imperatam pecuniam viri illi qui a communitate sunt praepositi superstitiosis. Qualiscumque igitur esset solventis animus, quaecumquc etiam oris protestatio, si quis praetori, si viris illis pecuniam penderet, iam facto demonstraret se aliquo modo superstitiosis cooperari, quod Christianis nefas est et summum scelus, nec etiam pro vitae incolumitate perpetrandum.

475

S. C. S. Officii 23 *Nov. 176g* - Chrn'sî rt Chawsi — Circa canui dupcnuuoan ab intcrpdubo· nc comorls 10· fidelu.

i. An sub nomine legitimi impedimenti, per quod dispensatur coniux fidelis ab interpellatione coniugis infidelis, veniat sola praesumptio impudentiae viri, qui, sicut prima vice uxorem vendidit, timendum videtur ne, eadem recuperata, secundo etiam vendere audeat.

2. An veniat sola praesumptio quod pars infidelis nolit redire, quia scilicet in praecedenti cohabitatione, vel ob diversitatem temperamentorum, vel aliis ex causis, ambo inter se discrepabant, continuisque agitabantur dissensionibus.

3. An veniat sola praesumptio quod maritus infidelis, ex eo quia iam transiit ad alias nuptias, nolit reiicere secundam uxorem ut primae rursus adhaereat ; vel, si forte velit rursus suscipere primam, nolit tamen rciiccrc secundam sed ambas simul retinere.

4. An veniat solus timor Christianorum nc scilicet pars infidelis, ob interpellationem illi factam intclligcns tali in loco haberi Christianos,

(1) Inter facultates extraordinarias nuae modo concedi solent Vicariis App. Sinarum et Regnorum adiacentium, quaeque recensentur in Formula b, est sequens! » Dispensandi cum catholicis pauperibus qui opera sua valde indigem, ut serviliter bborarc valeant diebus « Dominicis ct festis, post tamen S. Missae auditionem, < si possit audiri; si vero non possit, recitatis precibus suppletivis ; exceptis diebus Paschae, Pentecostes, « Nativitatis D. lesu, Assumptionis B. M. V. Cum iis « vero qui opera sua non indigent, dispensandi ut ser· « viliter laborare possint post meridiem iisdem diebus, « exceptis quatuor solcmnitatibus supradictis ».

posiit exinde christianae religioni molestiam afferre.

R. Ad î. 2. et 3. Negative.

Ad 4. In huiusmodi casu consulatur Sedes Apostolica.

476

S. C. S. Officii *15 Dec. [769* – Sutchurv. — Pagani, 1 et r5 die mensis cuiusque, in fine et initio anni sinici, in anniversariis defunctorum, aliquando semel aut (er in anno, offerunt, directe vel indirecte, sacrificia aut idolis aut defunctis: mulieres autem christianae uxores eorum, quorum officium est culinae gerendae, iubentur ut cibos ad hoc necessarios praeparent. Istac vero mulieres metu ictuum, maledictorum ct iniuriarum obediunt... In responsione S. C. ad Vicarium Ap. Provinciae Chen-si consulentem, legi tolerari posse in istis mulierculis praeparare cibos ad comestionem familiae destinatos, cum protestatione se agere pro comestione familiae, non autem pro idolo: S. autem C. nihil decrevit circa cibos qui primario ct directe ad idolum diriguntur. Occurrit mihi (Vic. Apost.) aliquando talis mulier confitenda; a me vero prius interrogata circa dictos modo cibos, respondit se non posse quin indifferenter praeparet, cum esset domi sola et unica mulier cuius maritus gentilis esset superstitiosus valde et iracundus. Advertens igitur ego huius mulieris debilitatem , absque Confessione cito remisi illam fientem amare eo quod in tanta ex utraque parte pressura esset constituta. Quaeritur ergo an istac mulieres, tantis oppressae angustiis, possent se salvare a superstitione quocumque modo in praeparandis cibis indifferenter, si faciant protestationem se non intendere pro idolis laborare, debeantque absolute sacramentis privari in casu quo praeparent cibos quos non possunt praeparare.

R. In proposito casu non licere Christianis mulieribus, ad vitandam iram superstitiosi atque iracundi mariti, praeparare carnes quas sciant esse idolis progenitorumque spiritibus offerendas. Moneantur autem Vicarii Ap. ct missionarii, quibus ab Apostolica Sede conceditur facultas dispensandi in matrimoniis super disparitate cultus, ipsis non licere ea uti quando periculum adsit perversionis coniugis fidelis. Quapropter caveant ut omnino et adamussim servent conditiones in formula indulti ipsis praescriptas, necnon declarationes et decreta hac de re a S. C. S. Officii alias edita, atque Episcopis et Vicariis Apostolicis in Regno Sinarum a S. C. de Prop. Fide superioribus annis transmissa. Cum vero, inter eas conditiones, ca praesertim servanda sit, quod omne absit periculum perversionis coniugis fidelis, si, quemadmodum in proposito casu, vir infidelis fidelem uxorem cogit ad praeparandos idolis cibos, iam illam ad peccatum mortale patrandum induxit. Itaque, antequam matrimonium contrahatur, si huiusmodi casus praevideri poterit vel ob nimiam superstitionem aut iram viri infidelis, dispensationes in hoc casu non sunt elargiendae.

477

S. C. S. Officii *8 Martii 1770* — Mrssro*. Loamo rr Kacoxq (Africae), — h Sem proumorum. qualunque Regno, o la Religione vi si eserciti liberamente, o no, si possano battczzarc gli adulti, che essendo in pcricolo di morte non hanno tempo di essere istruiti, sebbene ne abbiano buona volontl, c possano solamente risponderc con un si ad ognuno degli articoli di Fede, che vien loro proposto da credere come assolutamente necessario per esser battezzati, ovvero possono soltanto fare de' segni i quali indicano che credono quanto loro si dice, e che oltre la Fede hanno un gran dolore di aver orfeso Iddio e un gran desiderio del Battcsimo.

2. Sc si puô amministrare il Battesimo ai vecchi, che non sono monbondi, nè malart, quando lo desiderano, sebbene non possono ritenere a memoria le cose necessarie a sapersi, ma che per altro dopo avcrle intese assicurano che le crcdono, e le confessano come quelli che inutilmente si sforzano di loro farle imparare. ÎB *m* tannonbus.

3. Se i mcntecatti di nascita, o divenuti tali avanti 1 uso di ragione possano essere battezzati, sebbene matenalmcntc essi vadano ora alie chiesc dei cattolici, ora ai tempi ed idoli c facciano esteriormente tutte le ceremonie del· 1'idolatria come fanno quelle della Religione Cristiana. Dc bapnimo a-

R. SSiTius auditis etc. decrevit: Affirmative in omnibus, ct praeterea iussit ut quoad primum ct secundum dubium moneantur missionarii ut caveant nc baptismus ab infirmis petatur potius ex superstitiosa concepta spe obtinendi per salutare lavacrum salutem corporis, quam spiritualem animae regenerationem. Pariter animadvertant, quod si adulti, de quibus quaeritur, a mortali infirmitate post susceptum Baptismum convalescant, tenentur missionarii pro virili parte in Fidei rudimentis imperitos instruere, ct si senes tardiores memoria fuerint, iteratis instructionibus eorum succurrant imbecillitati. Quoad 3. dubium addidit, a missionariis curandum esse quantum fieri poterit, nc dementes dc quibus in eodem dubio, ingrediantur templa idolorum, et ab idololatrarum coercmoniis se abstineant.

478

S. C. S. Officii *10 M.lii 1770* – Sxriw. – An liceat catholicis, baptismis protestandum et eorum concionibus intéressé, nec non matrimomis ct baptismis graecorum, in quibus per se, De idtisteatia wnaomboZb" Pntm4i> tnotllis iciinou· eorum.

vel per alios aliquando ctiam officio patrini funguntur.

R. Catholicis regulariter non licere haereticorum aut schismaticorum concionibus, baptismis ct matrimoniis intéressé. Absolute autem non licere, nec per sc nec per alios, fungi officio patrini in baptismis qui haereticorum filiis ab haereticis ministrantur.

479

Grci dupenlationem a itio* nio et ibinncntia In caiq coincidestiia txord/eori» anni linia lea innimitid cera diebus abatineoiuc.

S. C. S. Officii *12 Iulii ijyo* – Vic. Ap. Fokir \. — Cum sequenti anno secunda dies lunae primae sinensis incidat in diem Cinerum, ortum est dubium inter istos Patres missionarios, et ab ipsis interrogatus sum : An sinenses illo die teneantur iciunare ct a carnibus abstinere? Cum autem videam in kalendario perpetuo, facto et characteribus sinensibus impressioni mandato a missionariis antiquis, hanc notam: *Quod si prima luna sinensis inciderit intra Quadragesimam, non obligantur sinenses a carnibus abstinere, nec ieiunare ultima die ultimae lunae, et duobus primis diebus primae lunae,* infero hanc consuetudinem esse in hoc Imperio approbatam et publicatam a missionariis antiquis ; quod quidem kalendarium multi sinenses prae manibus habent, ut sciant qualibet die de quo Sancio celebrat s. Mater Ecclesia. Non ausus sum contra hanc consuetudinem respondere. Pro sequentibus annis supplico ut S. C. dignetur respondere, an reprobanda et eradicanda sit talis consuetudo vel toleranda ; et si reprobanda est, dignetur ad nos mittere reprobationis decretum.

R. Dentur decreta alias edita, ct scribatur Vicariis Apostolicis ulriusque Tunkini, necnon Vicario Apostolico Fokiensi, ut incumbant executioni eorumdem decretorum, et certiorem reddant S. C. an in eadem exccutione procuranda proficiant. Curent praeterea ut a kalendario deleatur nota quae in eo legitur, videlicet primis tribus diebus novi anni dispensatos esse christifideles ab abstinentia a carnibus, si iidem dies in Quadragesimam incidant.

480

Orci vinoi modo· biptino- di puerot bbo» inbdWium morti prolirr.o·.

S. C. S. Officii <V *Nov. ιηηο* — Mission. LoAno kt Kacono (Africae). — 1. Sc nel caso chc i re c i popoli siano contrari alia propagatione del Vungclo, possa amministrarsi il Battesimo ai fanciulli moribondi con strofinare la loro fronte dalla parte davanti solamentc o qualchc altra parte considerable, con una sponga imbevuta d'acqua, senza versarne sopra, per timore che i genitori i quali hanno f-.tti opposizione, c osservano da vicino i missionari, se ne accorgano.

2. Se in quei regni nci quali i genitori si oppongono al Battcsimo de* loro figliuoli per l'opinionc in cui sono talvolta gl'idolatri chc il Battcsimo li faccia morirc, possano battezzarsi in pcricolo di morte col servirsi d'acqua in cui si saranno poste dcllc quinlcsscnze, o degli odori forti, oppurc alcune droghc, come il zaflerano, o polvere di qualchc altra specie per indurre cambiamento nel color naturale senza alterarne la sostanza, e con farne uso come sc fosse un rimedio, o sia a guisa di docciatura, con versare l'acqua sopra una parte o sopra la testa, o sia in maniera di bagno, o sia per lavare o pulirc il fanciullo, ovvero per rinfrescargli gli occhi, o nettargli le piaghc, o ancora con dargliela a bcre, oppurc in qualchc altra maniera a guisa di rimedio, come se ciô fosse ctfcttivamentc, ma sopra tutto principalmcnte per battezzarlo, pronuntiando sotto voce la forma del sagrumento.

R. Considerati dalla S. C. del S. Offizio i proposti dubbî, la medesima c stala di sentimento di dover primieramente inculcare ai missionari il grave obbligo, chc hanno di uniformarsi al Rituale Romano cziandio nella privata collazionc del Battesimo, c di non recedere da esso per quanto possono.

Nel caso peraltro di estrema c vera necessity, in cui è imminente la morte del fanciullo, ne ai missionari puô darsi altra c piü commoda occasione di visitarlo, c i genitori sono al Battesimo avversi, corne si espone nci dubbi, possono, anzi debbono ir. tal caso i missionari servirsi di materia prossima c remota, quantunque dubbia, dovendo prevalcrc al pcricolo della invalidity del sagramento il soccorso, quantunque incerto, alla spirituale generatione del fanciullo. Quindi è, chc, toltone il modo di dare il Battesimo per modo di bcvanda, che pare si acccnni nel sccondo dubbio, il quale è ccrtamcnte illccito ed invalido sarebbe il Battesimo cosl conferito; c tollo ancora Tuso di acque odorifere o essenze in cui la sostanza dell' acqua sarebbe alterata, tutti gli altri modi espressi nei diversi dubbi possono c debbono essere adoperati nel caso dcl- Γ allegata estrema necessity, e non altrimenti; su di che s* incarica la coscienza dei battezzanti; avvcrtendoli ancora, che in questi casi procurino sempre che qualche porzionc di acqua scorra sul capo, sc c possibile, c non potendosi in verun modo sul capo, scorra almcno su qualche principale parte del corpo del fanciullo. — Inoltre nwertano che in caso che questi fanciulli cost battezzati, con dubbio dclla validity del sagrumento, riacquistassero la sanity, cerchino ogni miglior modo i missionari di battezzarli di nuovo *sub conditione,* e d'istruirli.

481

De apoiutim in Smit rem cihiUonç.

S. C. de Prop. F. *28 Dec. 1770* (C. P. pro Sin.). — Alla richiesta che fa Γ alunno

G. Tai corne debbano rcgolarsi i missionari ncll' ammcttcrc alla comunionc dclla Chiesa quelli chc hanno apostatato dalla fcdc nclla scguita persecuzione, si rispondcra chc dovrù rcgolarsi a tenore del dccrcto del 1629, c nel tempo stesso si avvertirll chc non è stata generalmente approvata dalla S. C. la pratica, ch' egli ha asserito di tenere, di non ammcttcrc alla Confessione i caduti pci timorc chc siano per ricaderc in altra consimile occasione, poichè quando i caduti desscro sinceri segni di vero pentimento, non debbono esdudersi affatto dai Sagramenti, c spccialmcnte da qucllo dclla Confessione, lasciandosi perô al di lui prudente arbitrio il rcgolarsi in vista dcllc circostanze nci casi particolari circa il differire l'assoluzionc.

Decretum S. C. de Prop. Fide anni 162g ita se habet : « Congregatio censuit apostatas » a Fide, redeuntes ad poenitentiam, omnino de- » bere abiurare apostasiam coram fidelibus ca- » ptivis, quibus dederunt scandalum, in propriis » carceribus publice et explicite. At coram in- » fidelibus non videtur hoc necessarium, sed » sufficit ut coram ipsis abstineant ab actibus » infidelitatis, deponantque habitum protestati- » vum falsae religionis, et curent ut progressu » temporis cognoscant ctiam infideles, vel ab » ipsis vel ab aliis, eorum abiurationem, licet » id cum periculo vitae ».

482

ram publicatio- tine apwo- i'cptîoni»

S. C. de Prop. F. 2<? *Dec. 1^0* (C. P. pko Six.). — S. Congr. decrevit nullo modo expedire ut in Imperio Sinarum et Regno Tunkini, scripta quaecumque, vel libri publicentur, sive dc religione directe vel indirecte tractantes, sive disserentes de rebus ecclesiasticis, nisi praevio examine atque approbatione ipsius Sacrae Congregationis. Exceptas tamen ab hac lege declaravit parvas doctrinas, catechismos, instructiones ac preces, quae fidelium usui quotidiano inserviunt ; sub ea nihilominus conditione ut in vulgus spargi non possint, nisi prius eas Episcopi respective locorum, scu Vicarii Apostolici viderint atque in lucem permiserint emitti.

433

S. C. de Prop. Fide *Sept. t77t* (C. G.) — Referente Em. Card. Bonaccursio Ponente, inter Minores Cappuccinos qui Missionem Thibetanam exercent, huiusmodi abusum invaluisse ut neque simplices missionarii, neque hospitiorum superiores nullam reddant P. Praefecto rationem dc acceptis et expensis, contra id quod postulat boni regiminis ordo, ct ratio Missionis facilius sustentandae, S. Congregatio censuit ac declaravit eosdem teneri ad rationem reddendam quolibet anno, ac ctiam toties quotics requisiti fuerint a P. Praefecto, tam dc pecuniis quam dc rebus omnibus quae vel per eleemosynas fidelium, vel alio quocumque titulo ipsis obvenerint ; voluit insuper ut ad id praestandum per censuras compelli atque adigi possint.

484

S. C. de Prop. Fide *r6 Septemb. rijr.* (G. G.). — Cum missionarii (Cappuccini) Thibetanae Missionis nullius dioecesis sint, nec alicui Regno particulari subiecti, recitant Officia Ecclesiae universalis; ob quam causam semper eisdem dies aliqui vacui remanent, vel, ut dici solet, *De ea ;* ideo supplicant ut sc in recitatione Officii divini uniformarc possint dioecesi romanac tamquam missionarii immediate subiecti Sacrae Congregationi, vel saltem ut dicere possint Officia Sanctorum quae recitantur in kalia, cum missionarii omnes sint Itali.

Quonam miuionani pro- E^nu.?, non

R. Missionarii, si nullum habeant proprium sui Ordinis kalendarium, romano potius utantur quam alterius cuiuscumque dioecesis.

485

S. C. de Prop. F. *t7. Febr. t772.* (C. G.). — Non teneri (parochos) nisi unam Missam pro populo offerre, quando secundam pro commoditate eiusdem populi in eadem parochia celebrant, ne scilicet fideles auditione Sacri priventur ; teneri autem secundam Missam applicare pro populo cum duabus vel ctiam pluribus parochiis praesunt, et secundam Missam celebrant pro populo diversae paroeciae.

quando a p«ro- chl' cc!chftndl-

486

S. C. de Prop. Fide r; *Febr.* Γ772. — In facultatibus extraordinariis (Episcoporum Hiberniae) pro dispensatione in 2 et 3 gradibus tres ponuntur conditiones : 1. Ut personae contrahentes sint (eorum) dioecesanae. — *2.* Ut urgens sit necessitas. — 3. Ut gratis concedatur dispensatio. — Quaeritur, si una ex his desit conditio, an dispensatio sit nulla.

Dc coudilinnibu». praesertim *nrçeniû nectiettatii,* pro nonnullarum facultatum cicrdtto.

R. Affirmative, ita tamen ut, quoad secundam conditionem, sub nomine *urgentis necessitatis* intelligatur comprehensa etiam vera ac momentosa utilitas quae causa sufficiens reput-itur.

487

S. C. de Prop. F. /7 *Febr. rj?2.* (C. G.). — i. Utrum R. P. D. Patriarcha (Maronitarum) possit constituere procuratores in urbe A. ubi neque reditus neque ulla obtinet legata quae ad Sedem patriarchalcm pertineant.

Circa IurisJictionem Patriarcharum crlentalium.

2. Utrum huiusmodi procuratores decorare

possit talibus privilegiis, quibus a proprii Episcopi jurisdictione eximantur.

3. An possit absolvere a censuris aliisque poenis ecclesiasticis alienos subditos, invito aut inconsulto proprio Episcopo.

4. An possit excommunicare aut alio modo punire Episcopum degentem in propria dioecesi, nisi prius in pleno concilio dignus tali poena censeatur.

5. An subditi Archiepiscopi A. tam ecclesiastici quam sacculares teneantur obedirc mandatis atque ordinationibus I). Patriarchae, licet id Episcopo interdum non videatur expedire.

6. An liceat Patriarchae in contemptum Ordinarii interdicere presbyteris alienae dioccescos praedicationem verbi Dei, ut huiusmodi munus a solo eius procuratore exerceatur.

7. An possit ad libitum expedire per dioeceses patriarchatus vicarios ct visitatores cum facultatibus visitandi pastorem et gregem, idque non pro causa aut suspicione haeresis, sed propter aliquot abusus, aut inobservantiam ritus.

R. Ad 1. Affirmative ad formam Synodi Libanensis (t) ct Litterarum Apostolicarum Benedicti PP. XIV *(Apostolica Praedecessorum* 14 Fcbr. 1742).

Ad 2. Affirmative.

Ad 3. Quoad censuras latas a iure, Affirmative; quo vero ad censuras latas scu declaratas ab homine: In gradu appellationis, servatis servandis.

Ad 4. Affirmative, praeviis monitionibus canonicis, aliisque servatis iure servandis.

Ad 5. Affirmative, ad formam Synodi Libanensis.

Ad 6. Negative.

Ad 7. Affirmative, iustis concurrentibus causis, et dc consilio Fratrum Episcoporum seu Metropolitanorum, quos dicta Synodus (Libanensis) in rebus arduis ct magni momenti, consulendos esse praescripsit.

488

COftCIIIIQ tICVI· latte impefücndi tcncdiciioncm indui* ple- πλγ m *nerht*

S. C. de Prop. Fide 5 *Apr.* — Nc christifidelibus in locis Missionum in qualibet orbis parte degentibus, ct in ultimo vitae discrimine constitutis, ca spiritualia auxilia desint, quae catholica pia mater Ecclesia filiis suis a sacculo recedentibus, solet misericorditer impertiri: Sanctissimus D. N. Clemens d. p. Papa XIV... Secretario Sacrae Congregationis de Prop. Fide referente in Audienda habita die 5 Aprilis 1772, pro eximia charitate, qua illos paterne complectitur, omnibus ct singulis RR. PP. DD. Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, Vicariis Apostolicis, nec non RR. Praefectis, seu Superioribus Missionum tam cleri saecularis, quam Regularis in locis Missionum, ut supra, modo existentibus, scu quocumque tempore excituris, peramanter concedit facultatem, impertiendi Benedictionem cum Indulgentia Plenaria fidelibus praedictis ad extremum agonem redactis: cum ca etiam extensione, ut facultatem huiusmodi sacerdotibus, ct respective missionariis, eorum Jurisdiction! subicctis, pro locis tamen suarum diocccsum, vel pro Missionum districtibus tantum communicare possint, et valeant: dummodo in hic Benedictione impertienda servetur formula praescripta a san. mem. Benedicto XIV in Constitutione data 9 Aprilis 1747 quae incipit *Pia Mater* inferius rcgistranda *(V. n. 361).*

Quoniam autem facile continget, ut aliqui cx praedictis christifidelibus cx hac vita decedant, quin Ecclesiae Sacramentis fuerint muniti, ct absque sacerdotis cuiuslibet assistentia: ideo Sanctitas Sua, cx ubere Apostolicae benignitatis fonte, etiam illis Plenariam Indulgentiam elargitur, si contriti nomen lesu, corde saltem, invocaverint, ct mortem de manu Domini, ca qua decet, Christiana animi demissione, ct spiritus humilitate susceperint, animamque in manus Creatoris sui commendaverint. Quae postrema decreti pars, ut christifidelibus omnibus innotescet, eam in suis dioecesibus ac Missionibus, Antistites et Superiores memorati identidem, ct praesertim sanctae visitationis tempore, publicare curent ac satagant.

489

S. C. de Prop. Fide 27 *Maii t772.* — ; Cum ad plenarias lucrandum Indulgentias nc-nanae pro U.» cesse sit ut sacrarnentalis peccatorum confessio praemittatur, vel saltem, iuxta Indultum chri-t,um· stifidelibus omnibus a sa. me. Clem. XIII sub dic 9 Decembris 1763 concessum, omnino oporteat, ut qui eas consequi cupiunt, semel saltem in hebdomada ad hoc Sacramentum, nisi legitime impediantur, soleant accedere, ct nullius lethalis culpae a se post peractam ultimam Confessionem commissae sibi conscii sint: per quod Indultum SS. D. N. Clemens d. p. PP. XIV, dic 17 Maii currentis anni, declaravit fuisse derogatum quibuscumque aliis peculiaribus Induitis, etiam illis a sa. me. Clem. XII per organum S. C. de Prop. F. missionariis in regionibus infidelium degentibus concessis, acquirendi scilicet Indulgentias plenarias cum solo actu contritionis, ct confessione in voto, quoties confcssariorum copia desit: hinc S. Sua, animadvertens Episcopos, Vicarios Apostolicos ct missionarios in imperio Sinarum, nec non in Regnis Tunkini, Siami, Cocincinae, Ciampac et Cambodiac commorantes, non raro confessoriis carere, proindeque quamplurium Indulgentiarum,

(i) Synodus maronitica Libanensis habita est a. 17)6, et a Bened. PP. XIV. approbata anno 1741.

praesertim certis stiitutisque diebus affixarum, adiuincnto destitui ; inter innumeras pastoralis officii sollicitudines, huic incommodo consulere intendens, benigne eisdem, eorumque in perpetuum successoribus impertitur plenariam Indui-* gentiam, quater in anno lucrandam, in quacumque die, qua peccata sua fuerint confessi, Missam celebraverint, vel saltem sacram susceperint Communionem ; dummodo tamen eadem die ferventes ad Deum pro sanctae fidei propagatione preces effuderint.

Christifidelibus vero utriusque sexus in dictis Regnis existentibus, idem SS. D. N. praefatam plenariam Indulgentiam bis in anno in perpetuum concedit, quatenus et ipsi suprascripta opera fideliter rcligroseque adimpleant.

Per hanc autem Indulgentiarum concessionem eadem S. S. non intendit aut revocare, aut irritas declarare alias quascumque Indulgentias vel a se, vel a praedecessoribus suis concessas, vel in posterum concedendas, quas, non omissis caclcroquin operibus iniunctis, supradicti Episcopi, Vicarii Apostolici et missionarii, caetcriquc christifidclcs lucrari possent.

Et ne Pontificia haec dispositio ab aliquo illorum ignorari contingat, Episcopis et Vicariis Apostolicis praecipit et mandat, ut praesens decretum populis suae iurisdictioni subicctis, meliori quo poterunt modo, notum faciant atque significent, ut de Ecclesiae thesauro participare possint ct valeant.

490

cwdi induigcn-

S. C. de Prop. Fide ; y *fulii,* 772 (C. G.). -- hi proposito dell* Indulgcnza *plenaria* concessa da .Mons. Patriarca *N.* si propone il dubbin : Sc i Patriarchi Orientali dopo il Concilio Lateranense IV, abbiano simile potesta.

R. Negative.

491

' ›'Axùm <? aioniriofum.

Decr· s· c· de PΓ°P· F· /7 -·'««■· '772. — Quum compertum sit a plerisquc ignorari, ad quem dc iure pertineant spolia Archicpiscopoium, Episcoporum, Vicariorum Apostolicorum, ct Operariorum Regularium cuiuscumque instituti, aere ac sumptibus Sacrae Congregatinnis missiones in locis haereticorum ct infidelium exercentium, ct in quem usum ca debeant converti ; Erfn Patres, referente R. P. D. Stephano Borgia Secretario, censuerunt renovandum esse, prout vigore praesentis renovat, decretum hac super ic editum dic *22 Decembris i/ifi,* et a san. mem. Clemente XI adprobatum, ct confirmatum, mandantes illud ab omnibus, ad quos spectat inviolabiliter observari. Decretum autem supradictum est huiusmodi : « Referente R. P. I). Silvio dc Cavaleriis » Archiep. Athenarum Secretario nonhullos Re- » ligionum Superiores in Regno Sinarum assc- » rere atque praetendere spolia missionariorum » S. Congregationis spectare ad eorum respe- » Clive Religionem, ca potissimum ratione, quod » missionarius Regularis, dum sacris missioni- > bus inservit, non censetur esse extra claustra, » ct quidquid acquirit monachus monasterio » acquirit: S. Congregatio, inhaerendo decretis > super hoc alias editis, decrevit spolia rerum » omnium tempore missionis acquisitarum non » modo a missionariis, sed etiam ab Episcopis » Regularibus, aere et sumptibus eiusdem S. C. » in missione degentibus, post eorum obitum ad S. C. spectare, et in utilitatem missionis » esse eroganda ». — S. S. approbavit ct confirmavit.

492

De rc mutrimoniali.

Instr. S. C. S. Off. *3 Sept.* /772 (ad Ep. Gexevks.). — Secondando V. S. Γantica lodevol disciplina di ricorrere alia Sede Apostolica per essere istruita da essa chc c la maestra di lutte le chiese in quelle più ardue e difficili cosc che appartengono al suo pastorale ufficio, domandô fin dall'anno seorso la risoluzionc di alcuni casi che sogliono con frequenza accadere nella sua diocesi ad etfetto di potcre in quelle circostanze rectamente regolarsi coli* autorcvolc decisione della S. Sede. Fu pertanto dalla Sanciti di N. S. meritamente lodato lo zelo di V. S., ed il filiale rispetto coi quale Ella dimostrava la sua dipendenza dal capo visibile della Chiesa, ed essendosi perO stimato doveroso il prendere in considerazione le sue richieste, furono dati ad esaminarsi i suoi dubbt a teologi di profonda dotcrina ad cifctto di passar poi col loro consiglio a pronuntiare la suprema decisione. La ditficolta dclla materia sopra cui si e dovuto fare un accurato c maturo csrtme, ha fano sl che prima d'ora non Le sia stata data alcuna risposta. Ma essendosi finalmente ben ponderati i medesimi dubbi, ha la SantitA Sua deliberato di rispondere sopra di essi come qui appresso Le verrA significato.

Grca matrimonia clinJc·•tina.

linorno al f c 2° dubbio chc riguarda i matrimoni clandestini, i quali si contraggono contro la legge del Concilio di Frento, e da osservarsi dove i contraenti hanno fis^ato il lor domicilio o quasi domicilio in paesi nei quali e stata promulgata la legge tridentina, siansi pure eglino cattolici o cretici, sono tenuti a contrarre il matrimonio con quelle condizioni chc dalla medesima legge son prescritte, altrimenti contraggono invalidamente, c invalidamente ancora contraggono, se in fraude dclla legge, senza mutare Γantico domicilio, si portano appostatamente in paesi dove non e stata la stessa legge promulgatu, per solo line di celebrarvi dan- lestinamentc il matrimonio. Quindi a questi duc dubbi debbesi rispondere chc i matrimoni

sono invalidi perché, secondo ciô che si propone, i contracnti hanno il domicilio o quasi domicilio nclla diocesi di Ginevra, ove la legge del Concilio c pubblicata, c senza trasicririo nel pacsc degli Svizzeri ove il Concilio non c pubblicato. coh si portano all'unico effetto di contrary' il matrimonio.

Sul 3° dubbio *(circa matrimonia a vagis contracta)* non ha presa N. S. alcuna risoluzionc. E cosl difficile di ben stabilire la natura e la qualitl dci vaghi, cd e cosl incerto il fissure le circostanzc nclle quali debbano i vaghi considerarsi per soggetti aile leggi di quci paesi ove vanno vagando, e dove talvolta contraggono matrimonio, che molto più facile c sieuro riescc il decidere ciascun caso particolarc, chc pronunziarne in astratto un generale giudizio. Quindi la Santitâ Sua Le insinua che quando in pratica accadcrà in codesta sua diocesi alcun caso di matrimonio elandestinamente contralto da vagabonds, Ella accuratamcnte si informi di lutte le circostanzc del caso stesso, della qualité del vagabondo, dei luoghi c del tempo in cui ha vagato, e della disposizione del di lui animo per contrarrc il domicilio, c faccndonc un'csatta rclazione, la trasmetta a questa S. C., c non si manchcrl di darle allora in ciascun caso definitiva risposta.

c.rci muriconir»«i

Matnaionii vin· (ontak soivcnm

Intorno al 4° c 5° dubbio, deve V. S. aver scmprc avanti gli occhi chc, secondo la legge evangclica, il Concilio di Trento stabili per cosa certa l'indissolubilit1 c perpetuo vincolo del matrimonio, una volta valtdamente contralto, di modo chc vivendo il primo lcgittimo coniugc non possa mai sciogliersi il legame matrimoniale da qualsivoglia autoriU, e molto meno dal!' autorité illegittima di un cretico magistratu. Quando dunque il matrimonio fin da principio, o tra cretici dall'una c l'altra parte, o tra un cattolico cd una cretica, o ira un cretico ed una cattulica sia stato valido, non si potra mai in qualunque caso, anche della conversione del coniugc cretico alia religione cattolica, contrarrc dai coniugi validamente ultro matrimonio con altra persona tineanto che sopravivera il primo coniugc; ni mai potiΛ loro giovarc li dichiarnzione del magistraco cretico chc illcgittimamcntc sciolga il primo valido matrimonio, c permette alla parte cretica di passare ad altre nozze. Sicchè dunque, supponendos! ncll'csposizionc del 4' c 5° dubbio che i matrimoni contratti o in Losanna oppure in Ginevra, c nd pacsc degli Svizzeri siano stati validi, ne vicnc in conscgucnza chc sono stati nulli tutti quegli altri chc sono stati contratti dopo lo scioglimento dci primi fatto dall' illcgittima potest1 del magistratu protestante.

/ Xii

Finalmcntc intorno ni 6° dubbio chc risguardft gli sponsali *de futuro,* il Concilio Tri l. non ha prescritto alcuna forma con cui si debbano contrarie, e pertanto il lodcvole stabilimento del rituale di Ginevra, c la consuetudine ad esso corrispondcnte di contrarre gli sponsali in chiesa avanti il parroco c i testimony puô certamente far s! che i sudditi nc siano tenuti aU'osservanza, rna sc si trascura, non rimangono perciô gli sponsali invalidi, e resta anche ferino conseguentemcntc rimpedimento della pubblica onestà chc essi producono, come puô vedersi nel lib. i 2 cap. 5 *De Syn. dioec.* dcll'insignc Benedetto XIV.

493

S. C. de Prop. Fide 2 *Γαη. 1773* (C. P. pho Six.). — S. C. mature perpensis, ac ilerum discussis omnibus quae pertinent ad spolium tam Episcoporum ct Vicariorum Apostolieorum, quam missionariorum, qui aere et sumptibus aluntur eiusdem S. Congregationis, novo hoc decreto olim ac alias super hac re statuta firmavit ac roboravit, nempe spolia omnia antcdicta in integrum absque ulla exceptione sibi suoque aerario deberi.

donarion»»

494

S. C. S. Officii 25 *Febr. 1773* – Tunk. OftfKXT. — r. An liceat Christianis Tunkini prosternere se ad imaginem Crucifixi ad latus feretri, vel supra feretrum, vel in manibus defuncti collocatam, exclusa omni re superstitionem redolente ?

tit

2. An liceat, addita protestatione publica ab omnibus adstantibus intellecta, qua declaratur nec defunctum, nec feretrum, sed crucem coli, Christoque pro defuncti anima hoc obsequium exhiberi ?

3. An christiani possint salutare missionarium vel sedentem in suppedaneo feretri, vel ad latus illius, vel etiam feretrum circumeuntem, thus eidem incendendo. Mos in hac Missione est Christianis et missionariis, defunctorum preces eo in loco dicere in quo est feretrum ; cum vero interdum ibi etiam primum aliquid superstitiosi fuit, edixi ego (Vie. Ap.) ut, quoties deinceps hoc fieret, non domi, sed in ecclesia preces dumtaxat funderentur. Hanc ob agendi rationem nimiae severitatis insimularunt me quamplures ; nihilominus ab ea sententia recedere aequum non habui, ne inter actus Christianos ct superstitiosos aliqua videatur connexio.

R. Sacra Congregatio generalis s. Officii habita coram Clcmente XIV, decrevit respondendum esse ad omnia dubia : *Non licere,* ct addidit : *transmittatur Vicario Apostolico et omnibus Praefectis eiusdem Regni instructio anni 1753.* (K. *n. 3S6).*

495

S. C. de Prop. F. 9 *Maii 1773* (C· G.). — Missionaries sub poena expulsionis a Missione teneri litteras Patentes locorum Ordina-

n. olidi· ▮›· g,0"piîiJJU<f·

riis, in quorum dioecesibus missiones exercent, cum primum accesserint exhibere iuxta decreta Sacrae Congregationis. Eosdem Episcopis subjectos esse in iis quae ad curam pertinent animarum ad formam Constitutionis s. m. Clementis IX i3 Septembris 1669. *(V. n. 186).* Invitatos ad synodos debere accedere sub poenis prout de iurc.

496

Coioim ius parocho» convocandi in electiom Vicarii CipiuUrii

S. C. de P. Fide *15 [unii /775* (C. G.). — Scodrae — Sc il parroco antiquiore della diocesi, a cui si è dichiarato dalla S. Congregazione che specti il diritto di convocare i parrochi per 1'elezione dei Vicario Capitolare debba essere il primo tra quelli chc sono stati alunni, ovvero il più antico di parrocchia.

R. Dev' essere il più antico di parrocchia.

497

DcDodottendi woiitii in mori? mitrimonli!

s. C. de Prop. F. */5 lunii 1772* (C. G.) — Albaniab — Pei cnstiani occulti che fanno 4ualchc atto protestativo della falsa setta maomettana, onninamenle si osservi la Costit. *Inter omnigenas* di Benedetto XIV *(V. n. 345),* c chc quando sono costituiti in pericolo di morte, non deve in verun modo permettersi chc vengano assistiti dall'hoggid tureo, essendo questo un nuovo atto protestativo della falsa setta. Se perô, escluso lo stesso, daranno quei cristiani segno di pentimento per avere in qualunque maniera simulato la religione, c di vero proposito di astenersenc per Tavvcnire da poter formare un prudente giudizio della loro verità, ed inoltre, a ripararc lo scandalo da loro dato, faranno qualche protesta di questi loro sentiment! alia presenza di più persone, potrà il parroco amministrare loro i Sagramenti. — Circa i matrimonî dei cristiani chc occultano la loro fede con simulare la falsa, non dovrà permcttcrc Mons. Vcscovo (di Scutari) indistintamente ai parrochi chc li uniscano in matrimonio, ma ricorrendo a lui nci casi particular!, potrl colla sua prudenza permetterli, purchè i parrochi csigano da loro un preventive atto di contrizionc, c un fermo proposito di astenersi da qualunque atto della suddetta simulazione, c che si manifestino pcr cristiani faccndo qualche atto protestativo di questa loro risoluzionc, per toglicrc lo scandalo, avvcrtendo perô gli stessi parrochi di non procedere a congiungerli in matrimonio, sc non avranno dato segni di queste necessarie disposizioni che siano tali da poter formare un prudente giudizio che siano vere e sincere, c dovra prima farli confcssarc a maggior cautela.

498

I1031ΠII,

s. C. de Prop. Fide 27 *lunii i773.* — ml1' SSrhus D. N. Clemens d. p. PP. XIV,... infrascripto S. C. de Prop. F. Secretario referente in nonnullis Indiarum orientalium Missionibus laudabilem vigere consuetudinem, ut in obitu Episcoporum, Vicariorum Apostolicorum, Missionum Praefectorum, vel simplicium missionariorum tam cleri saecularis quam regularis, una vel piares Missae pro eorum expiatione a singulis missionariis celebrentur: declaravit Missas huiusmodi, vel alias quae in suffragium illorum, qui in Imperiis Sinarum, Magni Mogoris, et Persidis, nccnon in Regnis Tunkini, Cocincinae, Siami, Ciampae, Cambodiae, Thibet, Avae, Pegu, et in Oris Malabaricis sacris missionibus, dum viverent, operam dederunt, et in actuali missionum exercitio decedunt, a quocumque sacerdote, quocumque titulo, loco aut tempore celebrabuntur, esse et fore privilegiatas.

499

Privilegium pro coofratribu» m. Roiinl in Sini· cirua Indulgenti··.

S. C. de Prop. F. *19 Sept. 1773.* — Cum christifideles in Imperio Sinarum, nec non Tunkini, Siami, Ciambae et Cambodiac, inter haereticos ct infideles degentes, Confraternitati Rosarii SS. Dci Genitricis adscripti, ob frequentes infidelium persecutiones, piis quibusdam exercitiis a Sede Ap. confratribus ad Indulgentiarum consecutionem praescriptis vacare, ut plurimum, impediantur, SS. D. N. Clemens XIV benigne concessit confcssariis uniuscuiusque cx praedictis christifidelibus, facultatem commutandi memorata pia exercitia in aliud opus, quod virtutem charitatis vel religionis respiciat, ac circumstantiis personarum, locorum et temporum conveniat. Quibuscumque in contrarium nihil obstantibus.

500

De precibus lingua sinenti tempore Missae.

S. C. de Prop, Fide *23 Sept. 1773* (C· P. pro Sis.) — Circa la consuetudine per la quale i cristiani in tempo della Messa cantano in lingua cinesc il *Gloria,* il *Credo* ecc. si dovrl mandare il decreto del 1755 *(V. n, 394)* e la risposta data nel 1759 *(V. n. 422) ;* c si è detto che puô tollcrarsi che continuino in simii pratica recitando tali orazioni, purchè non contengano errori, *secretamente e privatamente,* c non *con voce alta* c unitamente insieme.

SOI

Contra occultante· iidem cbriitianam, ct infidelitatem simulantes.

Decr. S. C. de Prop. F. *19 Febr. 1774.* — Cum ad aures Sae. Congregationis pervenerit, in quibusdam Albaniae dioecesibus, aliisque finitimis provinciis Christianos nonnullos adhuc existcre, qui, non obstante saluberrimo *Synodi Albanensis* decreto, ac repetitis san. mcm. Benedicti XIV. Constitutionibus, videlicet, *Inter omnigenas* diei *2* Februarii 1744, et

Quod Provinciale dici î Augusti 1754, Christum erubescentes, eiusque praecepta, infidelitatem simulare audent, actusque peragere a verae fidei sinceritate prorsus alienos ; sollicitudinis suae partes esse duxit, facto verbo cum SSrîio D, N. Clemente XIV die 6 Februarii 1774, declarare sequentes praefatorum Christianorum praxes innoxias nec esse, nec ullo modo tolerandas.

In primis itaque a simulatae infidelitatis nota excusari non posse subdolam agendi rationem illorum, qui, dum diebus solemnioribus Missae sacrificio intersunt, adstantium ex curiositate turearum praesentiam formidantes, numquam omnino caput aperiunt, nec signant sc crucis signo, abstinentquc a ceteris catholicae religionis actibus, qui ab aliis, qui christiano censentur nomine, palam solent exerceri; atque ita agentes id obtinent, ut mahumeticae superstitionis sectatores reputentur, nec alia quam curiositatis aut levitatis causa, ad ecclesiam vel a.l conventus locum advenisse, ibique manere credantur.

Quoniam vero non desunt qui conantur cxcusarc excusationes suas in peccatis, asserentes sc simili prorsus modo gerere, cum, nemine turearum adstante, aliis diebus, Missae cetcrisque functionibus praesentes sunt: ideo cadem-
met S. Congregatio pariter declarat, huiusmodi responsum non tam valere ad purgandam eorum agendi rationem, quam ad ostendendam desidiam, ac fidei languorem in iis quae sunt ad Deum, vel potius indicio esse posse, iam tunc ab cis praeconccptam mentem esse falsae religionis simulandae, cum tempus et occasio tulerit.

Praeterea gravi culpa non caret, quod iidem occulti credentes, cum diebus ecclesiastico ieiunio aut abstinentiae consecratis, turearum mensis accumbunt, vetitis in illis diebus ab Ecclesia vescuntur cibis, aut sc manducare hngunt; simulatio enim hacc non alio animo facta praesumi potest, quam ut Christianorum legibus nequaquam obstricti videantur, sed plane mahumetani inter mahumetanos existimentur.

Nec quidquam eis prodest, quod identidem propositum nictant palam profitendi catholicam religionem, quoties a publica potestate interrogentur ; id enim fieri ab eis necessario debet, sed simul opus est ut in privatis actibus ab illis simulationibus abstineant, per quas fieri nequit, quin verae fidei exortes, et falsae sectae addicti exterius appareant.

Multo minori dubitatione damnanda S. Congregationi visa est illorum agendi ratio, qui turearum verentes offensionem, profana eorum templa ingrediuntur, prccationcsquc apud mahumetanos in more positas peragere fingunt ; facium enim ipsum nimis apertam praesefert mahumeticae religionis simulationem, licet ab aliis damnatae sectae observationibus, et cocremoniis abstineant.

Idipsum dicendum dc praxi illorum censet qui ad funera deducenda mahumetanum ministrum advocant, ut vel ipsi, vel defuncti a falsa secta non recessisse existimentur. Quae si ex defunctorum voluntate quomodocumque explicata, nec ante obitum retractata, id fieri constiterit, S. Congregatio eosdem defunctos ecclesiasticae sepulturae, et suffragiorum beneficio incapaces esse decernit : si vero cx solo damnabili superstitum arbitrio supradictus mahumetanus minister assistendam funeri praestabit, co in casu illorum crimine defunctos non illigari ; bene vero superstites ipsos gravissimae impietatis reos, et canonicis poenis obnoxios fore declarat. Hoc enim, ut cetera omnia superius expensa in enunciatis circumstantiis, (ct fortasse aliae etiam praxes, quae ad notitiam S. Congregationis nondum advenere) mahumeticae sectae simulationem, christianacquc fidei negationem saltem virtualiter includit, summamque Christo Domino iniuriam, ct proximo scandalum parit.

Celerum Enti Patres Archiepiscopos, Episcopos, ct Superiores Missionum Albaniae, Serviae, aliarumque provinciarum, quae turearum imperio subsunt, in Domino hortantur, ut zelo fidei succensi a gregibus pastorali suae curae commissis supradictos damnatos abusus avertere satagant ; pari zelo ct charitate unumquemque illorum, qui praemissa factitare non verentur, arguentes, increpantes, admonentes, se in nullo casu posse Christum erubescere, falsamque religionem simulare, quin spem aeternae retributionis abiiciant. Factum insuper magni Eleazari ante illorum oculos constituant, qui cum compelleretur simulare dc sacrificii carnibus lege vetitis manducasse, ut vitae periculum effugeret, gloriosissimam mortem magis quam odibilem vitam elegit, memorandam illam sententiam pronuncians : *Etsi in praesenti tempore suppliciis hominum eripiar, sed manum Omnipotentis nec vivus, nec defunctus effugiam.*

Quod si forte, hac solerti Pastorum cura non obstante, aliqui adhuc obstinati, ac caelestis vocationis immemores reperiantur, qui impiorum viam insistere pergent, detestabiles simulationes in Fidei négocia adhibentes, iidem Archiepiscopi, Episcopi, ct Missionum Superiores, ut supra, illos Sacramentorum participatione in vita, et, si impoenitentes decesserint, ecclesiastica sepultura, et suffragiorum beneficio post mortem incapaces declarabunt.

Decr. S. C. de Prop. F. 27 *Apr. 1774.* — Referente R. P. D. Stephano Borgia Secretario, nonnullos Missionum Superiores, aliosque, quibus ab .-Xpostolica Sede extraordinaria Sacramentum Confirmationis administrandi fa-

Vcitibu» ac ornamenti· cpi»co· palib. prctbpcw Contirmatiénra conferenti hand licet.

cultas conceditur, in illius administrationc usos quandoque esse vestibus, ac ornamentis episcopalibus : Emincntissimi Patres declararunt, ac vigore praesentis Decreti declarant, nemini prorsus charactere episcopali non insignito, vel cui alias usus pontificalium ex vero Jegitimoque privilegio non competit, licuisse vel licere in collatione Chrismatis adhibere rochcttum, mitram, baculum pastorale, annutum, vel crucem pectoralem ; statucruntque supplicandum esse Sanctissimo pro approbatione huius declarationis, necnon efformandam Instructionem pro simplicibus sacerdotibus Confirmationem, ut supra, administrantibus.

Facta vero SS. Domino Nostro Clementi Papae XIV per praefatum Dominum Secretarium in audientia dici 3 Aprilis currentis supradictac Sacrae Congregationis sententiae relatione, Sanctitas Sua illam benigne approbavit, ct ab omnibus, ad quos spectat, inviolabiliter observari mandavit. fK. *n. scq.).*

503

Pro prcibytcro Confirmationem ci S. Sedi* deleptinne ad miPiitrantc.

Instr. S. C. de Prop. Fide *4* .Vun /77./ (Pro simplici sacerdote Sacramentum Confirmationis kx Sedis Apost. delegatione administrante). — Etsi iuxta Sacrosancti Tridentini Concilii definitionem solus Episcopus sit ordinarius huius Sacramenti minister (i) ; solet tamen, quandoque iustis de caussis Sedes Apostolica simplici sacerdoti, tamquam extraordinario ministro, facultatem tribuere illud conferendi (2).

Sacci dos igitur, cui facultas haec fuerit concessa, in primis curet apud sc habere Chrisma, per catholicum Antistitem cum eadem S. Sede communionem habentem, confectum, ac sciat, sibi numqunm licere (3) sine eo Confirmationem administrare, vel illud ab Episcopis haereticis, aut schismaticis recipere.

Animadvertat insuper, num in facultate sibi ab Apostolica Sede impertita alia etiam facultas expressa legatur, utendi scilicet Chrismate ante annum benedicto, alias eo non utatur, nisi forte in casibus necessitatis (4), cum n sacris canonibus id prohibitum sit (5).

Licet omni tempore administrari valeat Confirmatio, congruum tamen est, ut praecipue in hebdomada Pentecostes, ct circa horam tertiam, in qua Spiritus Sanctus illapsus est Apostolis, conferatur (6).

Quod ad aetatem confirmandorum attinet, prae oculis habendum est Catechismi Romani (7) monitum in haec verba : *Illud observandum est, omnibus quidem per Baptismum Confirmationis Sacramentum posse administrari, sed minus tamen expedite hoc feri, antequam pueri usum rationis habuerint; Quare si duodecimus annus non expectandus videatur, usque ad septimum certe hoc Sacramentum differre maxime convenit ;* Quod sane monitum in pueris benevalentibus locum habet. Nam, si agatur dc eo, qui gravi morbo laboret, cx quo decessurus praevideatur, non solum prohibitum non est illi ante septennium sacrum Chrisma administrare, sed expedit, ut id fiat, unde ex hac vita demigrans maiorem gloriam, iuxta S. Thomae doctrinam (8), in coelis consequatur. Aliae insuper, iuxta probatam plurium theologorum sententiam (9), esse possunt legitimae causae antevertendi septennium in collatione huius Sacramenti, et praesertim, cum praevidetur futura diutina absentia Episcopi, vel presbyteri, cui, ut supra, facta sit facultas illud administrandi, vel alia urget necessitas.

Ut confirmandi, qui usum rationis habent, digne hoc Sacramentum recipiant, debent esse in gratia, ct ideo conveniens valde est, ut illius susceptioni praemittant Sacramentalem Confessionem (io). Si enim conscii alicuius peccati lethalis, quod absit, ad Confirmationem accederent, non solum huius Sacramenti gratiam non reciperent, sed gravissimo sacrilegio se illigarent.

Iuxta veterem Ecclesiae usum, confirmandi deberent esse ieiuni (11), optandumque propterea esset ut id ipsum in praesenti etiam servaretur.

Sacro Chrismate liniendi ante diligenter erudiendi sunt iuxta doctrinas Catechismi Romani dc natura, dignitate, effectibus, ac dispositionibus ad digne Sacramentum huiusmodi recipiendum praerequisitis. Item oportet, ut instruantur circa Fidei rudimenta, decalogi, ct Ecclesiae praecepta ; actus virtutum theologalium, ac orationem dominicam, ct Apostolorum symbolum memoria teneant.

Ceterum missionarii non omittant populos sibi creditos etiam hortari, ut Confirmationem debito tempore recipiant, nec non ut parentes filios suos confirmari curent ; etsi enim hoc Sacramentum non sit dc necessitate medii ad salutem, tamen sine gravis peccati reatu respui non potest, ac negligi (12), cum illud su-

(1) Sess. 7 *de Confirm,* can. 3.
(2) Eugen. IV in Decret, pro Armenis.
(3) S. Thomas 3 part, quaest. 72 art. $ in corp.
(4) Bened. XIV Constit. *Anno vertente* Bull. Tom. 3 pag. 288.
(5) Can. *Litteris* dc Consccr. disc. 3 et Can. Si ÿuû *de alio* dc Consccr. dist. 4.
(6) Catcch. Rom. de Sacram. Confirmat. S. Carolus in V Synodo Mcdiolanen. cap. de confirm.
(7) I.oc. cit.
(8) S. Thom. ; par. quaest. 73 art. 8 ad 4.
(9) Bened. XIV in lib. 7 cap. 10 n. j, 6 et 7. dc Synodo Dioecesana.
(10) Instructio Eminentis. Almae Urbis Vicarii pro iis, qui suscepturi sunt hoc Sacramentum (an. 1773).
(11) Cathech. Rom. dc Confirm.
(12) Bened. XIV in Constit. *Etsi Pastoralis* $ 3 n. 4 Bull. Tom. I.

scipiendi opportuna adest occasio. Porro haec doctrina, si pro omnibus, qui sunt undique, christifidelibus vera est, mulco magis locum habet in illis, qui in terris degunt haereticorum, vel paganorum, in quibus quandoque adversus catholicos persecutiones ingruunt : unde opus est, ut septiformis Spiritus virtute roborentur, qua non solum corde credant ad iuslitiam, sed etiam ore confessionem faciant ad salutem, seque paratos exhibeant pro Christo etiam sanguinem fundere.

Cum hoc Sacramentum indelebilem in anima characterem imprimat, reiterari non debet, ct propterea qui est confirmatus, ad illud recipiendum non audeat accedere, sicuti nec cxcommunicatus, interdictus, in divinis communicans cum haereticis, aut schismaticis, vel qui ritus idololatricos usurpat, sive alio modo publice peccat : item qui praeceptum paschale non adimpleverit.

Caveant confirmandi ne sordida fronte (1) capillisquc impexis ad hoc Sacramentum accedant ; vestibus tamen sint induti, quemadmodum ct patrini. simplicibus, et ad modestiam compositis. Mulieres vero illud susceplurae, et quae matrinarum officium exercebunt, non sc in Ecclesia cum vanis ornamentis, aut fucata facie, sed cum omni modestia, ct reverentia praesentent.

Si quis ex confirmandis turpe nomen, vel christiano homini non conveniens, haberet, aliud in Confirm itione assumat (2).

Quamquam de necessitate huius Sacramenti non sit, ut in eo recipiendo patrinus, vel matrina adhibeatur, id tamen laudabilis Ecclesiae consuetudo suadet, sacrique canones praescribunt (3).

Ab hoc vero munere excludantur tum minores annis quatuordecim (4), tum qui Sacramentum Confirmationis nondum receperunt (5). Verum quia contingere potest, ut in locis Missionum nullus adsit, qui antea confirmatus fuerit, permittitur in hoc casu, ut aliqui sine patrino confirmentur, qui postea patrini ceterorum esse poterunt.

Ad patrinos huiusmodi quod attinet, hae insuper regulae erunt observandae :

I. Ut non plurcs (6), sed unus tantum, sive vir, sive mulier, in patrinum aut matrinam adhibeatur.

II. Ut nec feminis mares (7), nec maribus feminae patrini officium praestent, sed suo quisque sexui patrinus adhibeatur.

III. Ut, nisi necessitas cogat (8), idem non sit, sed diversus Confirmationis patrinus a patrino Baptismi.

IV. Ut n patrini munere arceantur excommunicat! (9), interdicti, publici peccatores, aut qui praeceptum paschale omiserint.

Circa cognationem spiritualem, quae in hoc Sacramento cor trahitur, haec statuit Tridentina Synodus (to) : *Ea quoque cognatio quae ex Confirmatione contrahitur, confirmantem, et confirmatum, illiusque patrem et matrem, ac tenentem non egrediatur, omnibus inter alias personas huius spiritualis cognationis impedimentis omnino sublatis.*

Quod quidem Concilii decretum Jocum habet in iis, qui ad Tridentini statuta servanda adstringuntur. Ceteri vero disciplinae in suis regionibus vigenti hac in parte se conforment.

Cum tempus advenerit, quo sacerdos, utens facultate sibi ab Apostolica Sede, ut supra, tributa, administrare Confirmationem intendit, vestibus sacerdotalibus, vel saltem alba ct stola indutus, stans ante Altare versus ad populum hinc inde dispositum (masculis a dexteris, feminis vero a sinistris) circumstantes summarie de praemissis admoneat, cisque praesertim denunciet, quod nullus alius nisi solus Episcopus Confirmationis ordinarius minister esc ; sc vero paratum esse illum conferre iure per S. Sedem delegato.

Mox delegationis decreto, sive Brevi Apostolico, lingua vernacula, alta et intclligibili voce lecto, iterum moneat adstantes, quod nullus confirmatus discedat, nisi benedictione accepta quam ipse post omnium Confirmationem daturus est. Item, quod infantes, si quos in prima aetate iusta dc causa confirmandos existimaverit, per patrinos teneantur in brachiis dexteris, ct quod adulti ponant pedem suum super pedem dexterum patrini sui.

Hac altera monitione completa (1 1), pariter stans, et versa facie ad confirmandos, iunctis ante pectus manibus, confirmandis vero genua flectentibus, ct manus ante pectus iunctas tenentibus, dicit :

v. *Spiritus Sanctus superveniat in vos, et virtus Altissimi custodiat vos a peccatis.*

n. *Arnen.*

Deinde signans sc manu dextera a fronte ad pectus signo Crucis dicit :

v. *Adiutorium nostrum in nomine Domini.*
ft. Qui fecit coelum ct terram.
**. Domine exaudi orationem meam.*
ft. Et clamor meus ad te veniat.
v. *Dominus vobiscum.*

(1) Condi. Aqucnse an. i8. Instructio supradicu.

(2) Concil. Aqucnse an. 158$, Concil. Tolosan. anni 1590, S. Carolus Bonomacus in V Syn Mediolanensi

(1) Sacramentar. S. Gregor. M. Ordo Romanus apud Hittorpium,

(4) Instructio praedicta.

(5) Can. *Jn Baptismal** 102 dc Consecrat, dist. 4.
(6) Can. *Non plurcs* 101 dist. 4.
(7) Pontifie. Rom.
(8) Can. *In Calhtchismo* too dc Consccr. dist. 4
(9) Pontifie. Rom.
(10) Sess. 24 dc Reform. Matrimonii cap. 2.
(ti) Pontifie. Rom.

». *Et cum spiritu tuo.*

Tunc extentis versus confirmandos manibus, dicit :

OREMUS

Omnipotens sempiterne Deus, qui regenerare dignatus es hos famulos tuos ex aqua, et Spiritu Sancto ; quique dedisti eis remissionem omnium peccatorum ; emitte in eos septiformem Spiritum tuum Sanctum Paraclitum de coelis.

». *Arnen.*

v. *Spiritum Sapientiae et Intellectus.*

». *Arnen.*

V. *Spiritum Consilii et Fortitudinis.*

». *Arnen.*

1. Spiritum Scientiae et Pietatis.

». *Arnen.*

Adimple eos Spiritu Timoris tui, et consigna eos signo Cru^cis Christi in viam propitiatus aeternam. Per cumdcm Dominum nostrum lesum Christum Filium tuum qui tecum vivit et regnat in unitate Spiritus Sancti Deus per omnia saecula saeculorum.

». *Arnen.*

Post haec sacerdos confirmat per ordinem gcnuflcxos, primo mares, secundo feminas. Uno ordine confirmato, illi surgunt, et alii genuflcctunt, et confirmantur, ct sic usque in finem. Inquirit autem singillatim de nomine cuiuslibet confirmandi sibi per patrinum vel matrinam Hexis genibus praesentati, et summitate pollicis dexterae manus Chrismate intincta dicit :

N. Signo te signo Crufcis : quod dum dicit, producit pollice signum Crucis in frontem illius; deinde prosequitur: *ct confirmo te Chrismate salutis. In nomine Paftris, et Fiflii et Spiritus^Sancti.*

». /binvi.

Deinde leviter in maxilla caedit, dicens: *Pax tecum.*

Ligandae essent vitta linea recens confirmatorum frontes iuxta Pontificalis Romani praescriptum (1). Verum quoniam publica vittarum delatio apud infideles ludibrio expone:c posset Sacramentum, ideo, si praevideatur hoc scandalum eventurum, consultius erit vittas huiusmodi non adhibere ; sed in hoc casu opus erit, ut sacerdos postquam frontes confirmandorum linicrit Sacro Chrismate, eas gossypio, mox comburendo, diligenter abstergat, ac deinde lavet (2).

Omnibus confirmatis, tergit cum mica panis, ct lavat pollicem, et manus super pelvim; deinde aqua lotionis cum pane fundatur in piscinam sacrarii, in qua reponi debent etiam supradictorum gossypiorum cineres.

Dum lavat manus, si adsint ministri, cantatur, vel legitur sequens antiphona; alias post lotionem ab ipso sacerdote dicatur :

Confirma hoc Deus quod operatus es in nobis a templo sancto tuo, quod est in lerusalem. Gloria Patri etc. et repetitur Antiphona tono octavo : *Confrma hoc Deus etc.* qua repetita, conversus ad altare, iunctis ante pectus manibus, dicit :

v. *Ostende nobis Domine misericordiam tuam.*

». *Et salutare tuum da nobis.*

v. *Domine exaudi orationem meam.*

». *Et clamor meus ad te veniat.*

V. *Dominus vobiscum.*

». *Et cum spiritu tuo.*

Iunctis vero adhuc ante pectus manibus, et omnibu> confirmatis devote genufiectentibus dicit :

OREMUS.

Deus, qui Apostolis tuis Sanctum dedisti Spiritum, et per eos, enrumque successores ceteris fidelibus tradendum esse voluisti, respice propitius ad humilitatis nostrae famulatum, ct praesta, ut eorum corda, quorum frontem sacro Chrismate delinivimus, et signo Sanctae Crucis signavimus, idem Spiritus Sanctus in eis superveniens, templum gloriae suae dignanter inhabitando perficiat: Qui cum Patre et eodem Spiritu Sancto vivis et regnas Deus in saecula saeculorum.

». *Arnen.*

Deinde dicit : *Ecce sic benedicetur omnis homo, qui timet Dominum :* et vertens sc ad confirmatos, ac faciens super eos signum crucis pariter dicit :

Bene^dicat vos Dominus ex Sion, ut videatis bona lerusalcm omnibus diebus vitae vestrae, et habeatis vitam aeternam.

v. *Arnen.*

Expedita hoc pacto Confirmatione, sacerdos sedens, iuxta memoratum Pontificale Romanum (3), patrinos ct matrinas monet, quod instruant filios suos bonis moribus, unde fugiant mala, ct faciant bona: ct si forte in infantili aetate essent confirmati, ut suo tempore doceant cos *Credo in Deum,* et *Pater noster,* ct *Ave Maria,* quoniam ad hoc sunt obligati.

Hoc Sacramentum potest conferri minus solemniter ct privatim tunc cum in privatis domibus, vel extra ecclesiam, seu oratorium, pueris aegrotantibus, dc quibus supra, conferendum est, vel etiam adultis, qui ad ecclesiam quacumque cx causa, legitima tamen, accedere nequeunt : In iis casibus sacerdos non

(1) De Confirmandis.
(2) S. Carolus Borrom. in diet. V. Synod. Mcdiol.
(j) Loc. cit.

omittat uti saltem stola, si supcrpelliccum habere non possit; cavere etiam debet, nc coram haereticis, aut schismaticis, ct multo minus cis ministrantibus, confirmet.

Quod si tandem per Sedem Apostolicam alicui fieri potestatem contingat Confirmationem administrandi in regionibus, in quibus, praeter latinos, degunt orientales catholici, non modo opus erit, ut supradicta diligenter observet, sed curabit etiam, priusquam orientalibus ipsis hoc Sacramentum confciat, ab Apostolica Sc ie instructionem petere, quo pacto se gerere debeat erga orientales uniuscuiusque ritus. Ut autem congruum quantocius responsum accipiat, dc nonnullis S. Congregationem de Propaganda Fide singillatim certiorem reddat oportet. Et primo quidem cuius ritus sint orientales huiusmodi : an fuerint a quoquam confirmati, et a quibus, videlicet an a suis Episcopis, vel a presbyteris propriae nationis ; an sponte petant confirmari ; an Confirmationem commode a suis Episcopis recipere valeant; ac tandem an Confirmatio administranda sit in dioecesi, in qua actu resideat Episcopus orientalis qui sit confirmandi Ordinarius.

Quam Sacrae Congregationis instructionem SS. D. N. Clementi XIV per infrascriptum Secretarium eiusdem S. C. relatam in Audientia habita die prima Maii anni currentis Sanctitas Sua benigne in omnibus adprobavit, ct omnino servari mandavit (i).

504

Ad linguarum Btudium mtisionani atnete obii, ganlur.

Decr. S. C. de Prop. Fide 5 *Afaii 1774*·

— Etsi pluries cautum sit ut apostolici missionarii officium suscepturi, omni diligentia ct alacritate curarent, locorum ad quae ablegantur idiomata addiscere, ne ob linguarum imperitiam, in medio messis multae, contra S. Sedis expectationcm, otiosi ac inutiles remanerent ; nihilominus cum experientia constet nonnullarum regionum missionarios, posthabito propriae conscientiae, atque animarum ab cis divini verbi pabulum exposcentium detrimento, desides in hoc, et négligentes existerez EE. PP. H. P. D. Stcphano Borgia Secretario referente (in C. G. *21 Martii)* c re sua esse existimarunt, facto verbo cum Sanctissimo Domino Nostro Clemente PP. XIV, omnibus et singulis, qui pro Christo in terris haereticorum, et infidelium legatione funguntur, mo lis omnibus, ac etiam in virtute sanctae obedientiae iterum praecipere, ut cum primum ad stationes sibi assignatas pervenerint, sedulo studeant vernaculum illius gentis sermonem callere, atque in id nervos omnes intendere. Nc vero praeceptum huiusmodi impune a quoquam violnri in posterum contingat: Vicariis Apostolicis, Praefectis, seu Superioribus Missionum mandant, ut post sex menses ab ingressu novorum missionariortim ad suas stationes, cos coram duobus missionariis, si commode fieri poterit, alias per sc tantum, super linguae peritia examinent, vel alteri ut examinentur committant. Quod si deprehenderint illos nequaquam, prout opus erat, addiscendis idiomalibus populorum, quibus praesto esse, et Sacramenta administrare debent, operam dedisse, in primis serio moneant ne in re tam gravi diligentiam suam desiderari permittant ; facultates, nisi urgeat necessitas, cis denegent, iniungantque, ut elapso sex aliorum mensium spatio sc iterum examini omnino sistant. Quo termino elapso, et missionariorum desidia atque socordia durante, de ca S. Congregationem certiorem reddant, ut statuere valeat, num servi huiusmodi a bono opere torpentes, atque ad sacrarum missionum opus prorsus inutiles, ad Regularem provinciam sint revocandi, ac privatione privilegiorum, quae alias possent cis competere, aliisque poenis usque ad condignam satisfactionem puniendi.

505

S. C. de Prop. Fide *S liilii 1774* (C. G.). Synodi a h· triircbu c«'> candae.

— 1. Sc sia tenuto il Patriarca de* maroniti di convocare almeno ogni triennio un sinodo provinciale de' suo! Vescovi per direzione della nazione.

2. Se sia lecito al Patriarca di riccvcrc danari nel dispensare gli Oit Santi, ancorchs siano dari spontancamentc. In tKolcorts dhtribotioM · accipitndcs.

R. Ad i. Affirmative iuxta decretum synodi Libancnsis p. 3, c. 4, n. 29, ct dispositionem luris.

Ad 2. Negative, ct servetur omnino dispositum in Bulla *Apostolica* Benedicti XIV (2).

506

S. C. de Prop. Fide .V *Iulii t771* (C. G.) fu ○ ' ^ quoad indu at

— i. Patriarcham *(maronit.)* non posse impertiri Indulgentias plenarias nisi habuerit in casibus particularibus privilegium Sedis Apostolicac, quo deficiente, Indulgentias huiusmodi esse nullas.

2. Episcopos non teneri accipere a Patriarcha litteras parentales quando ab ipsis dioccc- per EpiKcpc· sium visitatio ordinario iurc fiat.

(i) Haec Instructio, omissis quae nrssionarios proprie respiciunt, a S.C.S.Officii (mense Iulio anni 1888) ad quembbet sacerdotem Sacramentum Confirmationis cx Apostolica delegatione administrantem extensa fuit.

Ia) In hac Bulla praecipitur ut parochi ct superiorc e<ckiiarim ac monasteriorum quasdam « pecuniarias oblationes sub nomine charitativi subsidii con- · tribuant ct solvant; .... . ipse vero pro tempore exi- · stens Patriarcha alio opportuno tempore sacra Olea « gratis omnino transmittat sive distribuat, ct nihil pe- « nitus vel pecuniae vel alterius cuiuscumquc rei, etiam « a sponte dantibus recipiat aut exigat ».

3. Non licere Patriarchae privare Episcopos sua dioecesi, neque in totum eis adimere ia· risdictioncm, inconsulto Synodo Episcoporum. In reliquis posse contra cos procedere iuxta canonicas sanctiones.

4. Examinatores deputandos ac tenendos esse per unumquemque Episcopum iuxta sanctiones Synodi Libancnsis (1).

507

'rn .· 1 in punk- •

Decr. S. C. de Prop. F. r y *Aug. 1774.*

—Quum in nonnullis Musionum locis abusus irrepserit, ut sacerdotes, quibus ab Apostolica Sede indultum altaris privilégiât! personalis concessum est, vel ii qui in altari alias privilcgiato Sacrum faciunt, praeter consuetam Missae eleemosynam aliquid audeant a christifidclibus exigere, ca dc caussa, quod Missae in altaribus alterutro modo privilegiatis celebratae, magis prosunt illis, quorum favore applicantur: Eminentissimi Patres, ad relationem R. P. D. Stephani Borgia Secretarii, decreverunt mandandum esse praefatorum locorum Ordinariis, sive Superioribus, ut ecclesiasticis utriusque cleri sibi respective subiectis denuncicnt, nulli prorsus liccrc intuitu privilegii sive localis, sive personalis, pro Missae eleemosyna plus recipere, quam taxa synodalis, vel consuetudo regionum firmaverit, alias ad restitutionem teneri ; quinimo privilegium, si personale sit, in perpetuum amittere; ncc gaudere locali, quatenus ad altare privilegiatum Sacrum faciant, ut declaratum est per Sacram Congregationem super Indulgentiis, sacrisque Reliquiis praepositam.

Id autem ut promptius, ct alacrius praestent, Sanctitas Sua unicuique illorum Plenariam Indulgentiam, animabas quoque in Purgatorio detentis applicabilcm, et perpetuis valituram temporibus peramanter impertitur, non molo cum praedictum iuramentum primo emiserint, verum etiam cum illud statuta iam dic renovaverint ; dummodo in utroque casu conscientiam suam Poenitentiae Sacramento expiare non omittant, ac Eucharisticam Communionem suscipiant, vel Missae celebrent Sacrificium.

508

De I , ,.,,ΛX

s. C. de Prop. Fide 7 Vfun *'77>- (Ex And. SSmi).* — SSiîius I). N. Pius PP. VI pro eximio, quo flagrat Catholicae Religionis latius propagandae studio, animadvertens bono, ac incremento Apostolicurum Missionum plurimum posse conducere, si ii, qui in collegiis, sive seminariis utriusque cleri, Evangelii praecones mox futuri, educati sunt, vel qui titulo Missionis ad ecclesiasticos Ordines fuere promoti, animo identidem recolant iusiurandum, quo se obstrinxerunt, cooperandi Deo in salutem animarum ; cos vehementer hortatur, ut in annos singulos, in anniversaria dic praestiti iuramenti, illud repetere curent, serio méditantes divinam erga sc bonitatem, quae cos constituit verbi ministros ad annuntianda mirabilia virtutis, ac potentiae suae : quam immarcescibilis gloriae corona cis in Caelis parata sit, si officium suum sancte, riteque impleverint : quam]uc e contra districtum maneat indicium, si negligentia, vel socordia sua, quod absit, quemquam perire contigerit.

509

Instr. S. C. de Prop. Fide 26 *Aug. 1775* (au Vig. Ai·. Cogingin. surgit uüηπ> ab «o γηοpostris, »k mandato s. μ. Pu PP. VI in Conor. S. Off. uik 1 luxit 17/5).

Bened. XIV Xf- *crjumtuni* /V*·. *ntlenitae* contra tollioîiotcs.

1. Dub. Constitutio Benedicti XIV adversus sollicitantes obliget etiam missionarios franciscanos, qui ministerium exercent in Cocincina.

2. *Dub.* zln *eidem Constitutio restringi possit, ac moderari in aliquo casu in eodem Regno Cocincinae.*

TabiCooMituho oblical omnes ct ubique.

Constitutio novissima Benedicti XIV cuius initium est *Sacramentum Poenitentiae,* aeque ac ceterae a pluribus Pontificibus editae adversus sacerdotes ad turpia sollicitantes in actu sncramcntalis Confessionis, vel eius occasione ct praetextu, ct prout praescribitur in iisdem Constitutionibus, afficit absolute, ct absque ulla limitatione omnes confessarios etiam cuiuscumque Ordinis ct Instituti, in quibuscumque orbis partibus huiusmodi facinora perpetrantes. Hinc est quod ad dubia per te proposita, Sanctitas Sua, re mature perpensa, ad *primum* affirmative, ud *secundum* negative respondit.

Circa methodum procedendi in CAUMt dc crimineaoUidtationli.

Verum cum non ubique datum sit in huiusmodi delicti prosecutione ea omnia deducere ad praxim, quae cx eisdem Apostolicis Constitutionibus, ct tribunalium institutis sancita sunt, hinc est quod Sanctitas Sua, pro sua eximia sapientia, mandavit ut tibi aliqua praescribatur methodus, iuxta quam in re huiusmodi procedere possis, in quantum harum regionum circumstantiae tibi permittent, ad impediendum, saltem cx parte, ne tam immane facinus late serpat, neque altius radices agat in perniciem fidelium animarum tuae curae concreditarum, atque in maximum scandalum infidelium ct detrimentum christianae religionis ct fidei.

In primis tibi pro regula tenendum est, quod omnia iura vetant nc ad criminum punitionem deveniatur, nisi prius per probationes a lege praescriptas constet dc delicti perpetratione.

(i) Synodus ntaronitica Libancnsis habita est anno 1736, ct approbata a Benedicto XIV anno 1741

A lege statutum est ut probationes huiusmodi habeantur tantum vel ex rei confessione, vel cx attestatione duorum saltem testium probatae fidei, qui dictis vel factis, dc quibus testimonium ferunt, una simul praesentes adfuisse nitide et absolute testentur.

Privilegium tamen est in causis quae instituuntur de crimine sollicitationis, quod, ut plurimum, remotis arbitris secreto perpetratur, ut ad plenam probationem faciendam admittantur etiam attestationes singulares mulierum vel virorum dc facto proprio denuntiantium, dummodo tamen numerum trium personarum attingant. Huiusmodi denuntiationes tibi tamquam Superiori iurisdictioncm habenti secreto deferri debent, neque a nemine omitti possunt absque culpa lethali.

Sed cum in summa difficultate itinerum in his regionibus, fere impossibile erit ut personae sollicitatae ad tuam audientiam accedant, ut rite deferant suas denuntiationes, tunc libi permissum erit delegare ad eas recipiendas, modo ut supra enuntiato, aliquem sacerdotem probatae fidei, qui tamen non sit dc ipsa sollicitatione ve) suspectus vel denuueiatus.

Acceptis per tc, uno vel altero modo, denuntiationibus, quae semper esse debent iuramento firmatae, carum pondus, qualitates et circumstantias serio ct accurate perpendas n·· ccssc est, ct praesertim ullam curam non praetermittes ut tibi perspectum et exploratum evadat, quod mulieres vel viri denuntiantes sint boni nominis, neque ad accusandum vel odio, vel inimicitia, vel alio humano affectu adducantur. Oportet enim ut testes huiusmodi singulares ab omnibus privatis affectionibus sint immunes, ut ipsis integra fides haberi possit.

Praemissis his, ct audito reo eo modo quo commode fieri poterit, si cx omnibus rite ct accurate perpensis, tibi satis perspecta evadat admissi criminis veritas, tunc demum poteris devenire ad illi interdicendum in perpetuum nc confessiones excipiat, subtrahendo omnes ct quascumquc facultates in id muneris eidem, etiam per quodeumque privilegium, vel etiam ab ipsa S. Sede impertitas. Praeterea, declarare poteris eumdem reum obnoxium esse ceteris poenis spiritualibus in Constitutionibus, ct praesertim in Grcgoriana sancitis. Tibi quoque fas erit illum suspendere a sacrosancti Sacrificii celebratione.

Cum vero difficillimum sane erit, in his tam dissitis et disparatis regionibus, haec omnia adamussim servare, ct cum, si aliqua ex his omittantur, iustitia non patiatur ut poenae infligantur adversus reos dc quorum crimine tali pacto adhuc sufficienter non constat, tunc consultius fortasse ages, si in huiusmodi causis extra iudicii ordinem procedas ad occurrendum tanto malo mediis ct modis magis facilibus ct expeditis, quos tibi suggeret in casibus particularibus tua perspecta prudentia cum animarum zelo coniuncta, ct cura quam debes habere praecipuam dc conservanda pace ct concordia inter operarios apostolicos, praesertim diversi Instituti et nationis (1).

5lû

Instr. S. C. de Prop. F. 50 *Aug. 1775*

(admissionꞏ Loanghi; ds mandato Ph PP. VI in Conor. Gkn. S. Off. dir 27 iul ii). — Quomodo aVfcrri wk *' (quaeritis) sc gerere debeant (missionarii) cum parentes infideles suos filios baptizandos ad ecclesiam longe positam deferri nolunt; et an hoc casu, vel alio quolibet haud praeviso, Baptismi caeremonias omittere aut differre, ac etiam aqua communi uti possint. In primis vos serio monitos voluit, (Sanctitas Sua) nc sacro lavacro abluatis infantes parentum infidelium nisi vobis ex circumstantiis prope certum appareat, quod iidem infantes, postquam adoleverint, sint in christiana religione educandi (excepto tamen ab hac regula casu periculi imminentis mortis ipsorum infantium), ne tantum Sacramentum profanari contingat, quod ^anc eveniet, si homines effecti filii Dei per sacrum regenerationis lavacrum, ct pro cius cultu indelebili caractère obsignati, efficiantur postea una simul daemonum mancipia, ct sacrilegi idolorum cultores.

Hoc praenotato, profecto ignorare non potestis fuisse a primis sacculis in more positum in Ecclesia, ut Sacramentum Baptismi nonnisi in ecclesiis, vel in sacris aedibus divino cultui dicatis conferri possit, excepto casu necessitatis.

Exposuistis in his partibus frequenter contingere, quod infideles non permittant, quod eorum parvuli ad suscipiendum baptismum ad ecclesiam deferantur. Ne in hac re a sanctissimis Ecclesiae institutis recedatur, omnem curam adhibere debebitis, ut parentes ipsi ab hac sua irrationabili contradictione recedant; quod si id vestris persuasionibus, ct monilis non obtinebitis, tunc vobis persuadere poteritis rem esse deductam ad casum necessitatis: impossibile enim erit hos infantes baptizare, obsistentibus parentibus in quorum sunt potestate. Proinde tunc vobis licitum erit iis infantibus baptismum conferre extra ecclesiam, ct in privatis domibus, vel ubi a parentibus vobis permissum erit, omissis sacris ritibus, ct caeremoniis, animo tamen retento eas supplendi in ecclesia quamprimum hoc fieri permissum erit. Si vero praevideatur, quod parentes infantium in eorum pertinacia manentes nunquam assensum suum sint praestituri, ut neque decursu temporis infantes sui ad ecclesias pro sup-

(1) V. Lin cncyd. S. C. de Prop. Fide 25 Iulii 1883.

plendis caeremoniis deferantur, tunc satius erit, ut in ipsis privatis domibus ritus et caercmo·niae consuetae per Rituale praescriptae in actu collationis Baptismi adhibeantur, aqua, si fieri poterit, per vos benedicta, quod facile praestare poteritis. Tunc enim nulla causa subesse poterit parentibus puerorum, ut ad haec peragenda impedimentum afferre debeant. Potius est enim, ut laudabilis consuetudo, quae tantum concernit maiorem erga hoc Sacramentum decentiam et reverentiam, celebrandi baptismum in ecclesia, omittatur, quam ut priventur parvuli baptizati non exiguis spiritualibus bonis, quae cx adhibitis super cos sacris caeremoniis in eorum animabus ex Ecclesiae institutis multipliciter derivantur.

Si vero indomita parentum infidelium pervicacia eo usque perveniet, ut vel praetextu angustiae temporis, vel cx aliis causis non permittant ut sacrae Baptismi caeremoniae neque in ipsorum privatis domibus adhibeantur, tunc etiam omitti poterunt : melius enim est, ut parvuli baptizati bonis spiritualibus non necessariis, quae proveniunt cx caeremoniarum usu, destituantur, quum ex omissione necessarii regenerationis lavacri eorum animae in aeternum pereant. Curabitis tamen capere quamcumque occasionem, si quae aliquando vobis se offerat, supplendi omissas caeremonias, quod facile vobis evenire poterit, saltem quando pueri baptizati effecti fuerint compotes sui, ac proinde constituti in sua libertate.

SU

Grci facultatif benedicendi corooat et cru CCl »cu nutnli mia.

S. C. Indulg. *20 Septemb. 1775.* — r. Qui accepit facultatem benedicendi tercentum coronas prccatorias cum applicatione indulgentiarum divae Birgittae nuncupatarum, accepitne facultatem benedicendi totidem rosaria loco coronarum ?

2. In facultate benedicendi cruces seu numismata cum applicatione indulgentiae plenariae in articulo mortis, etsi nulla de eo fiat mentio, subauditurne hoc additum : *cum applicatione omnium indulgentiarum in elencho recensitarum?*

benedi îtioncm m artiuîo morti».

3. Benedictio in articulo mortis cum applicatione indulgentiae plenariae potestne, si sit periculum in mora, concedi tum valide tum licite iis qui etiam culpabiliter non fuerunt ab incepto morbo Sacramentis refecti vel Poenitentiae, vel Eucharistiae, vel Extremae Unctionis, vel nullo horum, subitoque vergunt ad interitum ?

4. Ikncdictio supradicta potestne bis aut amplius in eodem morbo, qui insperate protrahitur, impertiri, etiamsi non convaluerit aegrotus ? Si possit iterari haec benedictio, quodnam requiritur intervallum inter cius largitiones ?

5. Invocatio saltem mentalis SS. Nominis Icsu, de qua fit mentio in Brevibus ad Episcopos dc hac benedictione missis, praescribtturne, quamdiu aegrotus suae mentis est compos, ut conditio *sine qua non* ad indulgentiam vi istius benedictionis lucrandam ?

6. Episcopus ad supradictam benedictionem impertiendam delegatus cum facultate subdelegandi: r. Dcbetnc perpaucos subdelegarc sacerdotes, ut maius sit benedictionis istius ct indulgentiae huic adnexae desiderium, simul ct maior utrique concilietur reverentia ? — 2. Potestne omnes suae dioecesis subdelegarc confessarios, ne etiam una, si fieri possit, ex suis ovibus tanta privetur gratia ? — 3. Potestne subdelegarc omnes directe et specialim parochos, sive plurimos sacerdotes in dignitate constitutos, ct indirecte ct confuse omnes confessarios hisce verbis : *Dilecto nobis in Christo etc. te delegamus, eligimus et deputamus quatenus valeas etc., insuper quemcumque confessarium a te ad tui libitum semel vel pluries, ct quandocumque opus fuerit eligendum pariter eligimps et deputamus ad eamdem gratiam conferendam ;* hic subdtlegandi modus estne validus ?

R. Ad t. Rosaria et coronae promiscue accipienda sunt.

Ad *2.* Affirmative.

Ad 3. Affirmative ad formam Bullae Benedicti XIV. *(V. n. 34s).*

Ad 4. Semel in eodem statu morbi.

Ad 5. Affirmative.

Ad 6. Affirmative ad primam partem; Negative ad secundam ; Affirmative ad tertiam quoad parochos spcciatim ruri degentes.

512

S. C. de Prop. F. *t3 Tan. ¡776* (C. P. PRO Sts.). - CHAH-SX KT CUEX-SÎ - 1. Utrum £ mcMimc. (nos missionarii) possimus ct teneamur in canone Missae nominare Vicarium Ap. tamquam nostrum Antistitem, quemadmodum contendit ipse Vic. Apost.

2. Utrum missionarii sint capellani Vicarii miLIS* Ap., et teneantur inservire cius Missae toties nariorumaVicaquoties voluerit, etiam in Missis privatis. no Apotioii».

3. Utrum missionarii destinati ad aliquem districtum seu territorium habeantur ut parochi. Supposito quod sint tamquam parochi, quaeritur an gaudeant iure parochorum, ct an possint amoveri ad alterum districtum quacumque cx causa, etiam minima, arbitrio Vicarii Apostolici.

4. Utrum missionarius recens adveniens teneatur personaliter accedere ad Vicarium Apostolicum petiturus ab eo necessarias facultates, etsi id fieri nequeat sine magno suo incomodo et periculo.

R. Ad i. Non debere (missionarios) men-

tîonem facere in canone Missae Vicarii Apostolici cum non sit vere Ordinarius.

Ad 2. Valde conveniens esse ut alumni hoc sacrum ministerium praestent Vicario, si id tieri possit absque gravi eorum incommodo et praciudicio eorum muneris missionarii.

Ad 3. Posse Vicarium mutare stationes missionariorum ex iusta ct rationabili causa concernente bonum missionis.

Ad 4. Magis expediens esse ut Vicarius alumnis transmittat facultates, etiam per litteras vel per nuntios, quando valde difficilis erit ad ipsum accessus, ad evitandus expensas, pericula itinerum, et ceteras valde graves difficultates. Posse tamen Vicarium pro iusta ct rationabili causa in aliquibus casibus particularibus mandare alumnis ut coram sc sistant pro impetrandis facultatibus.

513

An hccâl ali* qtiinjo thana ab c-cclc«tia au* îrrrc.

S. C. S. Officii *4. fulii 1776* Tunkw. OftiRST. Utrum liceat altaria ct mensas tempore persecutionis ab ecclesiis auferre.

R. Affirmative, dummodo non adsit scandalum ct contemptus religionis.

SU

île celebratione Mutae pro an* thobclt.

S. C. de Prop. F. */9 Aug. ijjG* (C. G.). Non licere celebrationem Missae pro tureis ct schismaticis.

515

lïc caplitorum «nphooe furto eublatorum.

S.C.S. Officii *r2 Sept. 1776.* – Cotisas. – Ab aevo cambodienses christiani in sui famulatum emunt luossenses aliosque ex populis confinibus, idque agunt etiamsi dubium fundatum sit, immo etiamsi aliquando certo sciant, quod illa mancipia fuerint in patria sua furto ablata.

R. *Instructio Pii PP, VI:* In primis distinguendum est, num captivi laossenses qui a plagiariis veneunt, sublati fuerint *legitimo eorum domino,* vel potius liberi ac proprii iuris in plagiariorum iniustam servitutem devenerint. In primo casu non licet eos emere; etsi enim iniustc a plagiariis detineantur, nefas tamen est alienas res furto ablutas emere invito domino. In secundo casu iterum pajriter distinguendum est, num laossenses sc christianis venum ire detrectent, vel consentiant: si detrectant, emi nequaquam possunt, ipsi enim captivi domini sunt propriae libertatis, quamvis iniustc iis per furtum a plagiariis ereptae. Si vero postquam plene edocti fuerint iurc sibi libertatem competere, a qua nonnisi aliorum iniuria excederunt, ultro et sponte sua, et ex libera et propria voluntate, tamquam rerum suarum domini, sc exhibeant christianis *ut ab eis recipiantur et detineantur in servitutem* eo prudenti consilio ut a graviori et dura plagiariorum servitute soluti, a qua ipsis datum non fuerit alio modo se emancipare, mitiorem apud emptores Christianos servitutem sortiantur, penes quos etiam facile sibi persuadere poterunt, venire posse in agnitionem veri Dei cultus, cumque inaestimabili animarum suarum compendio profiteri; in his sane circumstantiis permitti poterit christianis, habito etiam respectu ad favorem fidei, ut possint ciusmodi captivos iuslo pretio sibi comparare, ct *in propriam servitutem redigere et retinere,* dummodo eo animo sint, ut cos tractent secundum praecepta caritatis Christianae, ct curent etiam rudimentis fidei illos imbuere, adeo ut, si fieri poterit, in libertatem filiorum Dei, quae in sola Catholica Ecclesia est, nulla tamen coactione facta, sed tantummodo opportunis suasionibus et hortationibus, libere ct feliciter traducantur per eorum conversionem ad veram fidem.

516

in mitrimocicQ promitur.

s. C. de Prop. Fide ,y *lanuarii '777* (C. P. i*ko Sis.). — i. Multi sunt inter diristianos, praesertim novos, qui tempore gentilitatis promiserunt in matrimonium filias suas gentilibus: maxima autem difficultas est rescindendi huiusmodi contractum, neque ulla via ad id possunt cogi infideles, qui ad Praefectos appellant, quando puella ipsis denegatur, ct causam semper obtinent consequenter ad leges Imperii. Quaeritur num istae puellae ante adultam aetatem licite possint baptizari, saltem quando harum pater vel mater, vel uterque, fidem amplectuntur, ab iisque usque ad matrimonii tempus possunt Christiane educari. Ratio dubitandi nobis est, ex una parte quod si baptizentur, ct postea cogantur gentilem ducere, forsan, deficientibus conditionibus requisitis, non erit locus dispensationi, ct tunc matrimonium nullum erit, aut gravissimas molestias α Praefectis sustinebunt, qui habent ius per vim illas maritis tradendi, quando puellae matrimonium recusant. Ex altera parte, forsan ante matrimonii tempus resiliet a sponsalibus futurus maritus; vel ipse morietur, vel ipsa puella; vel fiet christianus; vel saltem locum dabit conditionibus quas exigit S. C. ad dispensandum. Nihil nunc probabiliter determinari potent, quia futuri sponsi adhuc in infantili aetate constituuntur.

t)c muiicn r »

2. Utrum mulier Christiana, quae, postquam viro infideli coniugio fuit copulata, baptismo fuit abluta, cuiusque fides tuta est sub iugo manti sui, sed eo vivente nullatenus tuta est fides prolis ex eo sive iam susceptae sive suscipiendae (separatio autem obtineri non possit absque gravibus damnis), ad Sacramentum Poenitentiae admitti possit absque eo quod praecedat divortium, ad minus quoad thorum.

”

ro inbJCII, AIM* tenu* «t uu.

3. Utrum dicta mulier saltem tum ad Sacramentum Poenitentiae admitti possit» cum ei praeclusa sit omnis spes prolis habendae, absque eu quod praecedat divortium, saltem quoad thurum ?

Ad 1. Affirmative.

Ad *2.* Affirmative, dummodo promittat se fure curaturam omnibus modis educationem prolis in religione Christiana.

Ad 3. Affirmative iuxta modum ut supra.

Si?

S. C. de Prop. Fide 5 *fan. /777* (C. P. PKo Six.) – SurciiUEx – Plurcs sunt inter christianos qui tempore gentilitatis vendiderunt proprjas uwrcs gentilibus, postea fidem amplexi sacrum Baptisma receperunt, et bona fide novum matrimonium inierunt cum christianis mulieribus absque ulla praevia monitione, sive quia ipsius necessitatem ignorabant, sive quia nimis distabat vendita uxor, sive quia nesciebant ubi nunc degeret, sive tandem quia timebant ne propter monitionem male haberentur apud secundum maritum, et religione Christiana apud Praefectos accusarentur. Quaeritur :

g iMcctmcf. CUI Aj tijem

h» und.Je-

1. An matrimonium in his circumstantiis factum validum sit.

2. Num et quandonam competat Vicariis Apostolicis huius partis ius dispensandi a praedicta monitione, praecipue si ex secunda uxore Christiana liberos susceperit christianus. Si vero non competat, suppliciter postulatur.

3. Quando istae mulieres sic venditae ad provincias migrarunt in quibus abundat Christianorum numerus, nec possunt inveniri, nec ullum nuntium dc illis est: num ignorantia facti utrum forsan Christianae factae fuerint antequam venditor transiret ad secundas nuptias, dispensationem debeat impedire.

4. Denique utrum, in hypothesi in qua possint moneri istae mulieres, sufficiat semel ipsas hortari sive per sc, sive per alium, ut fiant Christianae, nihil dicendo dc matrimonio ita ut si hac vice nolint praedictae mulieres converti, licitum sit parti fideli transire ad novas nuptias.

R. Supplicandum SSrtio pro concessione Indulti iuxta decretum ct Instructionem S. Officii anni 1760 quae transmittatur *(V*. 11.430),* ct Breve Gregorii XIII anni 1585 *(V. n. 400).*

519

S. C. de Prop. F. *3 fan. ,,i i i* (C. P. pr o Orci proWM-Six.) – SurciejRN – S. C. prohibuit, decreto affiléVr*i* sub dic 28 Decembris 1770 dato (V. *n. 4S2),* ne scripta quaecumque vel libri publicentur, sive dc religione directe vel indirecte tractantes, sive disserentes de rebus ecclesiasticis, absque praevio examine atque approbatione ipsius S. C. -Quaeritur: – i. Num sub hac prohibitione comprehendantur scripta vel libri latini, aut alterius idiomalis apud catholicos in Europa passim communes, vcluti *imitatio Christi, Evangelia et Epistolae totius anni, Catcchismus D. de Fleury, Mores israehtarum et Christianorum (eiusdem auctoris), Acta Martyrum D. Ruinart,* caeteriquc id generis qui in smicum sermonem verti possunt, aut iam versi, huiusque Imperii fidelibus verbo Dei per unum annum, et quandoque amplius destitutis, maxime utiles foient.

2. Licetne quosvis libros, iam ante decretum supradictum impressos erroribusque expurgatos, praevio examine et approbatione solius Vicarii Apostolici, aut alterius ab ipso ad id deputati, dc novo typis mandare ct publicare ?

3. Si ex Cocincina ct ex Cambodia, ad quas non extenditur supra memoratum S. C. decretum, ad nos mittantur scripta vel libri sinici dc religione vel rebus ecclesiasticis disserentes, posito quod iudicio Vicarii Apostolici aut cius deputati nullus reperiatur in iis error, licebitnc ea divulgare ct publicarc ? Ratio quaesiti nobis est quia Vicarius Apostolicus praedictarum regionum intendit libros sinicis characteribus exaratos pro bono suae Missionis componere ct publicare, quorum exemplaria Missioni Sutchuen promisit.

R. Attentis peculiaribus circumstantiis, permitti posse Vicario Apostolico ut in eius districtu, praevio ipsius examine atque approbatione eiusdem S. C., edi ac publican possint, etiam lingua sinica, libri iam in Europa compositi ct vulgati cum communi approbatione ecclesiastica, exceptis prohibitis a S. Sede vel nominatim vel generaliter in Indice expurgatorio, inter quos videntur esse nonnulli ex enunciatis nuper ab eodem Vicario. In reliquis servetur Decretum ann. 1770.

520

518

S. C. S. Officii 6 *Martii 1777.* — In Cam- An Metae mb-·ioniiri· merce» commutare.
bodiae provinciā, ubi pecunia vel non est usui, vel nullo fere in pretio, solent ceteri merces vehere, ad iisdem vitae commodis necessaria commutanda. Quaeritur an idem liceat missionariis vel saltem collegio. Ratio dubitandi est quod alibi vel non vacneant, vel carissimo pretio.

,“,7°,' j‘6«n7iî v eorum tem-

S. C. de Prop. F. j *fanuarii r777* (C. P. pr o Sis.) — Fokiks. — Π governatore della provincia esige una collctta per fabbricare un tempio a Confucio, c vi concorrono alcuni eristiani.

R. Omnino non licere.

R. Licere per viam permutationis, quoad res corrcspondentcs aliis rebus ad vitae necessitatem comparandis dumtaxat.

521

s·c·s· Offlcii '° '<Pf- *'777* – SvrewK» — i. Num liceat prostrationes sinicas, vulgo *poteau,* tanquam purae civilis observantiae signa erga progenitores defunctos aliquo in casu, gravium nempe inimicitiarum, vel persecutionis, permittere, non obstante prohibitione Sedis Apostolicae.

.V u ewdcfao· c*o'

2. Cum difficile admodum sit christianos avertere a prostrationum praxi, an probandum sit missionariorum quorundam consilium, ut ante omnes orationes ct caeremonias defunctus sepeliatur, nec nisi illo terrae demandato, liant preces cum luminaribus ct aliis caeremoniis, quae nullam cum gentilibus uniformitatem habent, aut superstitionis speciem habere videntur.

An prohibendi «liqui ntu« Ecclouе ergi dc* functo*. nb unilofHiilatem cum cicrcenonii* £cn- (filum.

3. An opportunum sit prohibere usum thuris ct cereorum in exequiis defunctorum, preces quoque flexis genibus ad mortuorum sepulchra ; cx iis quippe ritibus uniformitatem habentibus cum caeremoniis gentilium, et christiani parum tuti in fide facile revocantur ad pristinos errores, ct infideles scandalizantur, putantes, christianos cumdcm, quem ipsi, cultum defunctis praebere.

R. Ad i. Mirata est plurimum Sanctitas Sua, post editas a Romanis Pontificibus praedecessoribus suis Clemente XI ct Benedicto XIV novissimas Constitutiones postque Instructionem anno 1753 ab hac Sac. C. de Prop. F. Orientali primum Tunkincnsi Vicario Apostolico datam fK n. *386),* ad alias deinde Missiones extensam, qua cultus civilis defunctorum, quos intra limites contineatur, exprimitur, sinicas rursus prostrationes obtendi tamquam civilem ct politicum dumtaxat cultum prae sc ferentes, cum cx praefatis Constitutionibus, praedictaque Instructione, liquido constet prostrationes hasce a superstitione liberari nullatenus posse, quamlibet etiam gerant mentem, vel protestationem edant carum actores, aut a rc quavis alia superstitionem olente easdem separent; sunt enim de sc illicitae ct superstitiosae, neque ideo malae quia prohibitae, sed prohibitae quia malae. Confidit nihilominus Sanctitas Sua nullam in posterum super his prostrationibus motum iri quaestionem, et, intrinseca carum pravitate inspecta, cunctos in Sinarum Imperio, aliisque finitimis Regnis et Provinciis, cvangclicos operarios non modo in cumdcm sensum, pro suo religionis studio ac puritate, suaque huic Sanctae Sedi debita reverentia, uniformiter consensuros, sed omnem praeterea operam daturos, ut opinio mere civilis obsequii in hac caeremonia quomodolibet implenda a suis quoque neophytis penitus eliminetur, ciusquc praxis omnino arceatur, qualiscumque fuerit casus.

Ad 2. Improbavit Sanctitas Sua huiusmodi consilium ; et sacras caeremonias ac ritus, quibus catholica Mater Ecclesia saluberrime utitur in filiorum suorum exequiis, sedulo servari praecipiens, mandavit consueta suffragia ct Missam, praesente quantum fieri potest corpore defuncti, celebrari, antequam sepulturae tradatur. Quod si casus aliquando occurrat ut, retento super humum cadavere, certo praevideat missionarios futurum prostrationum periculum, nec illud valeat possibili quovis conatu praecavere, tum dumtaxat ante omnes orationes et quarumcumque caeremonias defunctum sepeliri benigne indulget Sanctitas Sua. Potius est enim ut laudabilis aliqua consuetudo quandoque immutetur vel nonnullo spirituali bono privetur defunctus, quam certus relinquatur idololatriae locus. Cactcrum videant attente missionarii nc casum huiusmodi passim confingant, neve tunc urgere sibi arbitrentur, cum efficacibus monitis ac persuasionibus superstitionis posset periculum amoveri : super quo missionariorum, ct eorum qui praesunt graviter oneratur conscientia. Eosdem praeterea cavere iubet Sanctitas Sua nc, revera instante necessitate, ullum corpus humari permittant, nisi post debitum temporis intervallum quo nulla dc morte supersit dubitatio.

Ad 3. Antiquissimi ac piissimi moris ecclesiastici cum sit, cereos accensos in exequiis ct funeribus defunctorum deferre, cosque feretrum iuxta corpusvc defuncti circumponere, ac thus adhibere suis loco ac tempore, praecepit Sanctitas Sua ritum hunc omnimodis retinere. Nec facile pertimescendum fidelium vel infidelium scandalum, cum caeremoniae a caeremoniis differant, et aliter accendi lumina incensumque aduri a gentilibus quisque noverit, aliter cereos ac thus adhiberi ab Ecclesia Catholica: nec rei eiusdem usus, si modus diversus est, sufficiat inferendae institutioni eidem. Missionariorum praeterea est insipientes ac debiles, cum fert opus, instruere, et rituum diversitatem, diversumque Ecclesiae sensum suos praesertim neophytos edocere ; casus propterea iustae timendae offensionis difficillimus est, quo caeteroquin occurrente, ct insuperabili viso (nec enim praevideri omnia possunt quae a temporis locique circumstantia, vel personarum pendent) tunc solummodo permittit Sanctitas Sua a praedictis ritibus abstinere. Verum, ut superius dictum est ad 2, caveant omnino missionarii, ne casum effingant aut amplient, inconsiderata praesumptione, cuius districtam rationem Deo suisque Praelatis sint red lituri. Gcnuflcxioncs autem fidelium quod spectat, cum orant ad mortuorum sepulcra, siquidem nulla ecclesiastica lege praescriptae inveniuntur, has voluit Sanctitas Sua posse a Missionum Praefectis, aliisque Ordinariis, ac debere interdici, quoties affinitatem habeant cum gentilium prostrationibus, vel aliam quamlibet mali occasionem vel speciem prae sc ferant.

522

Instr. S. C. de Prop. F. /7 *Apr.* /777. — Retulit ad hanc S. Congr. P. Didacus a Varallo, qui Tripolitanis missionibus multos annos praefuit, plurimas, non sine gravi animarum detrimento, inter earum partium verbi divini administros subortas esse circa Baptismum dubitationes: An et quemadmodum pro diversis cum personarum tum periculi circumstantiis liceat ipsis, aut etiam c.x debito incumbat, salutari lavacro infidelium, qui sibi consulere non possunt, necessitati subvenire. Quas dubitationes decem capitibus comprehensas, sed insuper multis velut incidentibus quaesitis implicatas S. Congregatio, diligenti examine adhibito, facile agnovit non tam nova ulla sanctione seu definitione indigere, quam simplici quadam explanatione communis doctrinae, quae de Baptismo infidelium filiis praebendo ex veteri Ecclesiae consuetudine profecta, multis identidem declarata est et confirmata Sacrarum Congregationum decretis ct /Xpostolicis Constitutionibus, quarum summam duobus novissime decretalibus Benedictus XIV complexus est, opportunisque pro casuum et circumstantiarum varietate partitionibus velut distinctis luminibus illustravit. Atque ex his quidem tria imprimis documenta suppetunt od subiectam materiam propius pertinentia, c quibus in omni eius generis dubitatione sacri ministri consilii capiendi agendique normam petere debebunt. Sunt autem 1. Extra imminens mortis periculum non licere invitis aut insciis parentibus baptizare infantes filios eorum infidelium qui aut suis legibus vivunt, aut Christianorum imperio vel dominio civiliter tantum subiecti sunt. 2. Nec baptizandos eiusmodi filios infantes, ultro etiam ac sponte a parentibus oblatos, si post baptismum, in parentum infidelium potestate relinquendi sunt. 3. Sic infantibus eisdem in proximum vitae discrimen adductis baptismum impertiendum, modo id fiat sine scandalo: quae plane const ibunt ex decretis inferius proferendis. Nc vero in huius generalis doctrinae applicatione ad peculiares casus ambigendi locus relinquatur, ccnsuit Sacr. Congregatio singulis quaestionum propositarum articulis totidem esse responsionibus satisfaciendum.

Sgpcr nonnulli» quoad IU· adminia-* tnhocem.

Ar. Hpti/indi jjium.

Aη iiJcm tupnundi ‹ι tint

I. Primum quaesitorum caput tria haec dubia complectitur: 1. Utrum licite baptizari queant infidelium filii amentes a nativitate, de quibus nulla spes est fore ut aliquo deinceps rationis intervallo potiantur. 2. Utrum sacri administri teneantur dc huiusmodi amentibus inquirere eosdemque baptizare. 3. Utrum per se, an per alios.

R. Quoad primum communis est doctorum sententia duce S. Thoma 3 p., q. 68, art. 12, amentes a nativitate in quibus nec praesens apparet, nec futurus speratur usus rationis, inter infantes computari, et quoad susceptionem Baptismi, eodem casu esse per totam vitam atque pueri qui versantur in proximo mortis periculo: sicut enim isti pueri, quia nondum rationis usum attigerunt, consulere sibi non valent, sic nec illi amentes ullo vitae tempore providere sibi possunt, quia, utpote perpetuo amentes, nunquam rationis usum attingunt. Quatenus ergo vere probabili ac prudenti iudicio censeatur illa rationis impotentia, licite baptizari possunt. Neque enim quoad huiusmodi amentes locum habet ea ratio quae generarim obstat ne licite baptizentur filii infidelium invitis parentibus, quod nimirum, praecavendae perversionis causa, non sine parentum offensione essent ab eorum cura ct potestate abstrahendi: non, inquam, valet haec ratio quoad perpetuos amentes, quos a perversionis periculo subtrahit perpetua ipsorum amentia, tutoque ideo possunt in cura et potestate parentum relinqui. Caute tamen ac prudenter in illis aut inquirendis aut baptizandis gerere se sacros ministros oportebit, ne in Christianam religionem infidelium odium, et saevitia in fideles concitetur.

Quoad secundum : cum sacris ministris id imprimis propositum esse debeat, ut Christo ct Ecclesiae quamplurimas possunt animas lucrifaciant, non est ambigendum quin ad inquirendos et baptizandos huiusmodi amentes, teneantur moralem eam omnem diligendam praestare, quam proprii muneris ratio in rebus gravissimi momenti exposcit: ea semper cautione adhibita, quam ad vitandum scandalum Christianae prudentiae leges praescribunt.

3. Ad id vero tenentur missionibus addicti sive per se ipsos, quatenus legitime impediti non sini, sive per alios, quorum vicariam operam tum maxime laudabiliter adhibebunt, cum perspexerint commodius ac tutius per alios quam per se ipsos amentium saluti consultum iri.

II. Secundo dubio quaeritur quemadmodum sc gerere missionum administri debeant erga filios infidelium amentes, quorum non ita stupida est amentia, ut non aliqua edant rationis indicia, in his maxime quae ad animalis vitae rationem pertinent, in quibus videlicet imbecilla quaedam se prodit vis et facultas rationis qualis apparet in pueris quatuor vel quinque annorum, quique adeo praecipua fidei mysteria percipere satis non valent. Quaeritur insuper an peccent ministri qui amentes huiusmodi quasi praescitos habentes, omnem de illis curam et sollicitudinem abiiciunt.

R. Ubi difficultas suboritur in gradu velut amentiae diiudicando, res eo demum revocanda est ut exploretur, an ii de quibus quaeritur tali rationis usu polleant, quo boni et mali moralis discrimen agnoscere, atque adeo in malo eligendo, culpae sc reos reddere valeant. Hinc triplex casus emergit: vel enim moraliter constat

cos tali facultate pollere, vel moraliter constat non pollere, vel denique post sufficiens examen dubium inccrtumquc manet an polleant. Primo itaque, si prudenti iudicio peccati capaces existimantur, utendum regula quam praescribit S. Thomas 3 p., q. 68, art. 12, his verbis: *Quidam sunt qui, etsi non omnino sanae mentis existant, in tantum tamen ratione utuntur, quod possint de sua salute cogitare et intelligere Sacramenti virtutem : et de talibus idem est indicium, sicut de his qui sanae mentis existant, qui baptizantur volentes, non autem inviti.* Isti ergo more adulturum ad baptismum adducendi sunt. Qua in re servandae omnino regulae quas Ecclesia praescripsit, quasque utpotc in Catcchismo Romano dilucide explicatas, non attinet hoc loco repetere.

2. Si prudenti iudicio culpae capaces non censentur, vjlut pueri qui non adhuc sufficientem rationis usum attigerunt, tum distinctione utendum : vel enim ista rationis impotentia perpetua fore prudenti etiam iudicio existimatur, suntque baptizandi, ut superius ad primum dubium dictum est', vel spes aliqua subese fore ut deinceps esse magis in ipsis facultas rationis exserat, tumque iterum distinguendum : aut enim in proximo mortis periculo versantur, suntque baptizandi, modo id fiat sine scandalo; aut non adest huiusmodi periculum, suntque cxpcctanda certiora rationis indicia, ut more adultorum ad fidem et baptismum adducantur.

3. Quod si dubia tantum signa suppetunt, locus erit prudenti regulae quam suppeditant probati doctorcs, nimirum : si necessitas non urgeat, cxpcctari potest ac debet commodior et maior cognitio; si autem necessitas urgeat, tunc in casu dubio inclinandum in favorem religionis ct fidei Christianae, ct spiritualis salutis baptizandi.

Ceterum qui eiusmodi homines quasi damnatos iam ac desperatos negligunt, turpem negligentiam turpiori excusatione obtegere satagunt. Deo soli compertus est electorum numerus in superna felicitate locandus, estque prorsus insanae temeritatis id sibi indicium arrogare: *Quis enim cognovit sensum Domini? aut quis consiliarius eius fuit?* (ad Rom. II). Hoc potius cogitent religiosi viri nolle Deum aliquem perire, sed omnes ad veritatis agnitionem venire, ipsosque in partem cius muneris vocatos, quod a Christo discipulis suis demandatum est, ut eant ct fructum atterant, ut pro Christo legatione fungantur, atque in salute hominum procuranda Christo inserviant et collaborent.

Nusquam igitur fas est amentes illos negligerc, sed intentis semper oculis ct animis prospiciendum, ut siquidem in proximo murtis periculo versentur, eos prudenti cautione adhibita minister baptizet ; sin minus, opportuna momenta cxpcctet, ut, cum sufficientia rationis indicia ediderint, eosdem more adultorum ad suscipiendum Baptismum rite praeparent.

III. Utrum ipsi ministri, antequam ad Baptismum amentibus huius secundi generis aut praebendum aut negandum sesc inducant, rem totam, ubi sine gravi incommodo fieri potest, ad Episcopos, Vicarios vel missionum Praefectos referre teneantur, ab cisdemque consilium ct agendi normam petere ?

R. Tenetur quisque in suo munere fungendo errandi periculum, quoad licet, praecavere, omnemque quam rei gravitas postulat diligentiam in id adhibere. Nil porro tam consentaneum ecclesiasticae disciplinae ct ordini hicrarchico a Christo in Ecclesia instituto, quam ut inferiores in sacris muneribus obeundis a superioribus dirigantur. Proinde ubi casus incidit quo sacerdos missionibus addictus anceps animi pendeat, num, attentis circumstantiis, fas sit nec ne Baptismum ministrare, non satis ille errandi periculum precavere censendas est, si, ubi commode fieri potest, maiores suos adire negligit, et paratum sibi in eorum sententia consilio ct auctoritate subsidium respuit.

IV. Ubi non adsunt Episcopi, Vicarii aut Praefecti, num qui missionibus dat operam, proprio consilio inducere sesc debeat ad baptizandos praedictos amentes, adhibito prius diligenti examine imploratacquc Sancti Spiritus ope.

R. Tenentur sane religiosi ministri eo casu et diligens examen adhibere, et divinam opem enixe implorare. Sed meminerint in eo studium suum imprimis versari oportere, non ut ipsi novas sibi regulas fingant, sed ne in applicandis Ecclesiae regulis aberrent. Quae sint autem istae regulae, quod ad proposita dubia pertinet, partim cx iam dictis intelligi possunt, partim cx dicendis innotescent.

V. Utruin licite ageret minister qui Ppst diligens examen ambiguos illos amentes, praemulam, termissa instructione, occulte baptizaret, hanc vel simili conditione adhibita : *si incapax es auditus fidei, vel irremediabilis et invincibilis ignorantiae tenebris involutus:* aut etiam simplicius *: si incapax es instructionis et doctrinae adultis necessariae ante susceptionem baptismi, ego te baptizo etc.*

R. Nil ad hoc praecludendum dubium aptius afferri potest praeclara illa sententia D. Thomae 2-2, q. to, art. 12: *Maximam habet auctoritatem Ecclesiae consuetudo, quae semper et in omnibus aemulanda.* Huius consuetudinis auctoritate potissimum inductus est S. Ductor, ut negaret licere filios infidelium invitis parentibus baptizare, ut habetur in Const. *Postremo mense* n. 6, quo minime mirum est illam S. Thomae doctrinam et ab aliis communiter receptam, ct cum aliorum tribunalium ecclesiasticorum, tum etiam Supremae Inquisitionis sententiis atque indiciis roboratam et confir-

matam esse, quemadmodum testatur Benedictus XIV laudata Constitutione *Postremo mense* n. 2, et Constitutione *Probe* n. ro. Eiusdem porro consuetudinis auctoritas perinde valet ad illam excludendam conditionis formulam, quae in Baptismo ministrando adiicienda proponitur. Tribus fere de causis competimus Ecclesiae consuetudine invaluisse, ut conditio in Baptismo conferendo adhibeatur, cum dc Baptismo antea collato, utrum nec ne valeat prudenter dubitatur ; cum necessitas cogit dubiam materiam adhibere ; cum dubitatur num subiectum capax sit Baptismi, valut in mostruosis partubus, vel, ut in partu difficili, cum dubitatur num Sacramentum confici valeat eam partem abluendo quae sola potest ablui. Uno verbo : conditio cx Ecclesiae consuetudine in Baptismo tum adhibetur, cum dubitandi locus est, num aliquid defuerit aut desit quo i ad valorem Sacramenti requiratur. Quoties vero constat nil tale deesse, nusquam auditum est licere ministro, dum ritum Baptismi exequitur, conditiones cx suo arbitrio adiiccrc quibus Sacramenti confectio impediatur. Proinde quod in illo primo casu S. Thomas concludebar, hic etiam concludendum est, periculosum esse praeter consuetudinem hactenus in Ecclesia observatam, hanc de novo assertionem inducere. Quamobrem sacros ministros ab usurpanda proposita formula omnino abstinere oportebit, camquc normam sequi quae ad secundum dubium praescripta est.

loQfltci infide· | sa hln Ich Ills › ·ı·:'Oilparcn. bb&thiuJ baplt* Midi.

VI. Utrum missionum ministris id liceat quod ab Honorato Turnclio propositum dicitur, qui, exposita quorumdam theologorum sententia existimantium infantes filios infidelium omnes insciis parentibus baptizari posse, subiicit, ut fertur, sc in eo casu ad Sanctam Sedem aut ad viciniores Praelatos petendi uiaculi causa recursurum: hoc praesidio deficiente, imploraturum Sancti Spiritus opem, atque cx cius ductu agendi consilium sumpturum, ac demum in tali materia unumquemque in sua sententia relicturum.

R. Doctorum opiniones ad Ecclesiae decreta sunt exigendae, non ipsa decreta ad opinantium libitum inflectenda. Proinde quidquid Turnclius aut privati alii senserint, firmior hic adest auctoritas posita in Summorum Pontificum constitutionibus ct sacrarum Congregationum decretis, quae omnem nunc fidem penitus abrogant ei opinioni quae isto quaesito suscitari quodammodo videtur , quae generarim statuit licere infantes filios infidelium invitis au; insciis patentibus bapti'.are. Sane Bened. XIV Constit. *Postremo mense* num. 7, proponit vclut fixum ac ratum, *quod nefas sit hebraeorum infantes reluctante parentum arbitrio baptizare,* nisi tamen urgeai mortis periculum, ut deinceps explicat. Ac ne quis per calumniam vellet aliud esse *invitis,* aliud *insciis* parentibus agere, inane istud ac plane commentitium discritnen exploditur Constitutione *Probe* n. to, ubi S. Thomae doctrinam probat, qua docet infantes infidelium *sine parentum consensu* nequaquam baptizari posse. Quam doctrinam Pontifex ait et communiter receptam, ct ecclesiasticorum tribunalium indictis confirmatam.

Ad planiorem porro huius doctrimc explanationem, operae pretium fuerit tria hic potissimum S. Congregationis (S. Otf.) decreta subiicerc, quae siperius indicata quidem fuere, sed quae reikerc in hunc locum oportuit; ut responsorum series dubiorum seriei responderet. Primum anno 1705 die t8 Febr. quo in Constit. *Postremo mense* n. 8, quaestioni respondens felicis memoriae Praesulis Caroli Naigrot : * An filii infantes infidelium possint baptizari invitis parentibus ? » editum est saquens responsum : < Emi .audito voto DD. Consultorum dixerunt » non licere, nisi in articulo mortis ». Alterum quo ad postulatum Episcopi Quebec dc infantibus quos parentes ultro et sponte ad baptismum offerunt, responsum est die 3 Maii 1703. < Non liccie si sint filii infidelium, ct in pote» state eorum relinqucn li, secluso tamen mortis » imminentis periculo ». Cui consentaneum est aliud editum die i3 Manii 1770. « Non licere > extra mortis periculum conferre Baptismum * (infantibus) ab utroque parente infideli oblatis, > quoties iidem infantes post receptum Baptisma » sub potestate et educatione eorumdem infide» lium genitorum sunt relinquendi ». Tertium dic 28 lanuar. 163' ad dubium dc infidelium infantibus filiis in proximo vitae discrimine constitutis responsum est: < Baptismum posse con» ferri infantibus in articulo mortis moraliter » certe constitutis, si tamen id fiat sine scan» dilo . Ex quibus decretis trc> illae generales praeceptiones eruuntur quae initio attingendae fuerunt, ut ad ipsa dubia enodanda ratio ct via praemuniretur, nimirum: 1. Non licere nisi in articulo, seu moraliter certo imminentis mortis periculo, infantes infidelium filios invitis seu insciis parentibus baptizare. 2. Neque licere extra idem periculum seu articulum (siquidem in decretis *articulus* et *periculum* promiscue accipiuntur) infantes a parentibus infidelibus ultro etiam oblatos baptizare, si post baptismum in parentum infidelium potestate relinquendi sunt. Neque ad huius praescriptionis vim infringendam aut effugiendam valere debebit discrimen quod oblici solet inter materialem ac formalem perversionem. Hanc distinctionem non ignorabat magnus ille Pontifex Benedictus, qua tamen non attenta, generarim pronunciat (Constit. *Postremo mense* n. 23), grave perversionis periculum in hac materia rem esse maximi momenti. Idemquc constat cx al atis decretis omnino praecavendum. 3. In ipso quoque mortis articulo baptizandos quidem filios infantes infidelium, sic tamen ut scandalum vitetur, nec proinde maius

quoddam infidelium odium in Christianam religionem atque in Christianos saevitia concitetur. Proinde in omni eventu divinam sane opem implorent sacri ministri, nc unquam aut istorum decretorum oblivio cos capiat, aut fas sibi esse putent privatum suum indicium eisdem anteferre.

VII et VIII. Utrum liceat opinione illa superius exposita saltem uti cum, saeviente peste, de centum pueris, ut plerumque accidit, nonaginta pereunt ; aut cum populares morbi pessimae indolis multo maximam partem absumunt puerorum, antequam rationis usum attingant ?

R. Repetenda hic sententia D. Thomae de maxima parte auctoritatis quae inest in Ecclesiae consuetudine quae semper in omnibus est aemulanda, et adversus quam periculosum est nova inducere. Non defuerunt primis Ecclesiae sacculis, dum Christiani cum infidelibus permixti degebant, vastitates ct pestilentiae; nec propterca in more unquam positum fuit, ut Ecclesiae ssrîii Pastores pueros infidelium quibuscum vivebant, invitis vel insciis parentibus baptizarent. Degunt etiam nunc vel in alma Urbe inter Christianos hebraei, suisque moribus vivere permittuntur; nec tamen Summi Pontifices unquam concessere ut sive palam sive occulte infantes hebraeorum filii invitis aut insciis parentibus baptizarentur ob eam causam, quod saeviente populari lue multo plures cx illis infantibus intereunt. Ex quo facile intelligitur duplicem, quod ad praesens institutum pertinet, periculi rationem distingui oportere, videlicet : periculum illud commune et vagans quod sanis etiam hominibus in iis locis impendet, quae populari morbo allliguntur ; alterum proprium ac certum, in quo sunt quos mali tabes inficit, aut qui quocumque modo in praesens vitae discrimen adducuntur. Pontificum porro constitutiones ct Congregationum decreta, dum filios infidelium invitis parentibus baptizari vetant praeterquam in mortis periculo, loquuntur de isto praesenti periculo quod hominem baptizandum determinate attingit, quodque interdum vclut per synonymum vocem nomine *articuli mortis* exprimitur, non autem loquuntur de illo communi ct vaganti periculo, in quod nec vocabulum nec notio articuli mortis ullo modo convenit.

Deinde animadvertendum, tametsi vi morbi plcriquc infantes absumantur, semper tamen nonnullos superesae vel quibus morbus parcit, vel qui morbum vincunt. Isti porro, si omnes indiscriminatim infantes baptizantur, consequens est ut sub cura infidelium remaneant, pravis eorum superstitionibus imbuendi. Atque hoc ipsum est quod fieri vetant ct Pontificum constitutiones ct Sacrarum Congregationum decreta.

In illa tamen vastitate quam interdum barbaris praesertim regionibus exitiales morbi affe-runt, erit plane in quo religiosi viri laudabilem operam impendant, ingentemque laborum suorum fructum referant. Multum proficient illos baptizando qui *in articulo mortis moraliter certo constituti,* cx laudatis decretis, caute semper ac prudenter baptizandi sunt. Qua in re studiose providere debent ne quis eorum incuria ct negligent!* pereat. Deinde illis calamitosissimis temporibus contingere quandoque poterit, ut cxtinctis parentibus dissipatisque incolis, plcrique pueri abiecti ac deserti iaccant omni humana ope destituti. In illis perquirendis miseris infantibus praesentem ct eximiam suae charitatis significationem edent religiosi viri missionibus addicti, non ut cos raptim baplizatos denuo abiiciant, sed colligant, paterna pastoralique ope invent curentquc ut sive sua, quoad facultates ferent, sive exterorum opera, quibus illos rite commendare poterunt, ii pueri ab infidelium convictu sciuncti ad Christianae vitae officia, simulquc ad honestum aliquod laboris vel opificii genus instituantur.

IX. An potiori iure infantes filii haereticorum vel schismaticorum qui sub dubia materia vel forma baptizari solent, denuo sub conditione baptizari queant, dum videlicet non adhuc idonei sunt percipere speculativos errore» parentum ?

R. Involuta quaestio ac per partes singillatim enodanda. Quaeritur enim : t. De baptismo infantibus haereticorum vel schismaticorum filiis ministrando. *2.* De causa baptismi sub conditione iterandi. 3. De usu vel facultate rationis in puero baptizando.

Quoad r. Certum est quidem penes Ecclesiam ius esse baptizandi infantes filios haereticorum, vel schismaticorum, ac praepedire nc parentum erroribus imbuantur : neque de hoc Ecclesiae iurc ulla dubitatio moveri pote>C. Cardo proinde difficultatis in hoc vertitur, quid agendum cum Ecclesia ius illud suum exe |ui non potest, nec periculum amovere quod infantibus illis imminet, dum sub eure, ct potestate manent parentum haereticorum vel schismaticorum. Hinc non immerito sacri ministri uti poterunt praestantium theologorum sententia qui censent. « Idem dicendum videri in eo casu de » haeretico et de quocumque alio infideli, si » idem sit morale periculum ». Ex quo concludunt, ut minister catholicus licite baptismum praebeat, « necessarium esse ut probabilem spem · concipiat, fore ut huiusmodi puer baptizatus » possit suo tempore in vera fide instrui. Quod » si nulla via possit huiusmodi spem moralem » habere, deberet certe potius a baptismo abs-» linere, supponendo parvulum non esse in cx-> trema necessitate, in qua quilibet alius ba-» ptizari potest ».

Quoad 2. Ubicumque ad alias haereticorum pravitates haec etiam accedit, ut ad Baptismum dubiam materiam vel formam adhibeant, id

sane satis est causae, cur Baptismus sub conditione iterari debeat. Verum hac in re non quibuscumque rumoribus plane fidendum ; sed ritus, quo puer baptizatus est, diligenter, quantum fieri potest, ac sollicite indagandus, cumque, si dubius manet valor prioris baptismi, baptizandus iterum erit sub conditione, siquidem casus inci lat quo ct superiore doctrina Baptismus sit ministrandus.

Quoad 3. Latet aliquid ambiguitatis in extrema illa clausula, dum haereticorum vel schismaticorum filii *n imium idonei sunt percipere speculativos errores parentum.* Hic subobscure significator provectior aetas in qua adolescens, licet iam Usum rationis attigerit, non eo usque tamen adhuc progressus est, ut subtiles parentum errores dignoscere valeat. De tali puero vel adolescente quaeri videtur, num minister catholicus licite possit ilium vel absolute vel sub conditione baptizare, nullo verbo habito de illis speculativis erroribus, hoc praetextu quod nondum valet satis illos percipere. (Ino verbo quaeritur utium puer pollens iam usu rationis, in haeres! vel schismate educatus ciquc adhaerens, licite baptizari queat, quin antea de illius sectae erroribus, quibus iam imbutus est moneatur, atque ad illam sectam detestandam eiurandamque adducatur. Responsio petenda ex his quae de prepnratione ad Baptismum adultis ministrandum in Rituali et Catechismo Romano praescribuntur, ac passim a catholicis ductoribus explicantur. Adultus baptizandus petit *ab Ifcclesia* fidem, proindeque ipsum praecipua fidei Christianae capita edoceri oportet, camquc fidem profiteri quam Sancta Catholica Romana Ecclesia tenet ac profitetur, ciquc Ecclesiae ac Supremo cius Capiti Romano Pontifici debitam obedientia.n spondere. Quamvis ergo puer, de quo quaeritur, nondum valeat speculativos parentum errores propria velut intclligcntia introspicere ac penetrare, non licet tamen eum ignorare sectum illam pravos errores profiteri ab Ecclesia damnatos, debetque omnino et illam sectam ct eius errores ciurarc ac detestari, seque catholicum romanum profiteri. Religiosi viri qui missionibus navant operam, id sibi muneris datum esse existimare debent, ut oves quae perierunt ad ovile Chi isti adducant. Quis nutem ad ovile Christi pertinere illos censeat, qui sectis adhaerent quae ovile Christi insectantur, hostilemque animum instar luporum adversus Ecclesiam gerunt ? Amplificatur Ecclesia illis aggregandis qui eam ut matrem ac magistram agnoscunt, audiunt ct colunt, nec ut suos agnoscit qui datam sibi a Christo potestatem iuxta fidem ac praescriptum ipsiusmet Ecclesiae agnoscere ac vereri impie detrectant.

X. Utrum sub gravi teneantur missionibus addicti operam ac studium adhibere, ut idonei paresque liant cxcqtiendis muneribus de quibus hactenus dictum est, nc perire sinant tot animas quae ipsorum incuria ct laboris impatientia damnantur.

R. Nullus hic ambigendi locus. Certum est apud omnes unumquemque teneri moralem quam potest diligentiam in eo ponere, ut aptus idoncusquc suis muneribus obeundis reddatur. Quae obligatio eo gravior est, quo gravioris momenti sunt ipsa munera quibus quisque fungitur. Ex quo patet quam gravi se culpa obstringeret ille minister cuius incuria ct negligentia, quod Deus avertat, perire contingeret minimum quemque pusillorum, pro quibus Christus sanguinem suum fudit. Quocirca suum imprimis studium in id conferre debent sacri ministri, ut ea doctrinae subsidia comparent quae sibi necessaria sunt ad sua munera rite obeunda. Haec autem petere illos oportebit cx probatis auctoribus, iisque maxime qui de rebus ad missiones pertinentibus pertractarunt, quos, utpotc satis notos, haud opus est hoc loco nominatim percensere. Imprimis vero respicere nusquam desinant in decreta et rescripta Sedis Apostolicac inviolabili auctoritate comprobata, quam Christus fidelibus sui* voluit esse, ut omnis salutaris veritatis, sic omnis verae pietatis certissimam ducem ac magistram.

523

S. C. de Prop. F. r5 *Sept.* z777 (C. G.)

— **i**. Sc convenga far decreto chc un \ escovo (on-ntiin. »). (gracco-melchita) non possa in avvenirc csscre castigato da Mons. Patriarca sc non coli' intervento degii altri Vescovi, o almeno di pane di essi.

2. Se Mons. Patriarca possa costituirsi un Vicario Generale che lo assista anche negli affari dei Patriarcato.

R. Ad r. Serventur canones Ecclesiae universalis, ct constitutiones synodales nationis graeco-mclchitarum.

Ad 2. RrTium Patriarcham posse sibi constituere Vicarium Generalem pro sua particulari dioecesi; pro exercitio autem iurisdictionis patriarchalis non posse.

524

Ex Instr. S. C. de Prop. Fide *6 Decemb. 1777* (pko Chaldaicis)·

— Rispeteo ail'uso duplici »pccic. dei Calice, Monsig. Elia (Patriarca de' Caldei) rappresenta Γ insuperabile attaccamcnto di alcunc popolazioni, aggiungendo ancora gli ingiusti rimproveri, chc dagli cretici si fauno ai Prelati, chc insistono per abolirio, quasi che si proibisca quelle che da Cristo fu a tuiti accordato, anzi (come essi pretendono) comandato, onde cerea direzionc in tali scabrosi frangenti.— Gli abusi e disordini per tal uso, succeduti in passato, e troppo facili a rinnovarsi in

flvvcnirc, fanno desiderare, chc dai laid si traiasci in ogni luogo l'uso del calice. Contuttociô se in alcuni paesi e contrade dclla giurisdizione di Monsignor Elia, trovandosi attualmente vigente un ral uso, si vuolc assolutamente ritcnere, nc appnriscc possibilité di levarlo senza gravi scandali, tollcri per ora rale repugnanza, porche pciô fondata meramente sulla ténacité delTantico costume, c non derivata dalla falsa persuasione, che l'uso del calice per i laici sia di precetto divino, cd abbia errato la Chiesa in proibirlo, poichè, in questo seconde caso, deve colic opportune istruzioni, c giusta spicgazione dei passi dell' Evangelo, di cui abusano i nestoriani, procurare di ritirarc gli erranti dalla falsa ereticale opinione.

525

S. C. de Prop. F. 7 *fan. t 778* (C. G.) – Xella Costa del Coromandel lc chiesc sogliono costruirsi in forma di crocc, di manient chc chiaramente si vede la distinzione del luogo chc vi ha fra i parcd.r cd i nobili. Dice per altro (il Superiore di dena Missione) che il passaggio dell* uno all* altro luogo e libero a tutti, c chc il Sagramcnto del Battesimo si conferiscc sempre in un medcsimo luogo, quantunque vi è la consuetudine chc un catccuineno malabart-se ha Γ ingresso per una parte, cd un *parca* per Tnltro. Riguardo poi agli altri spirituali soccorsi rifcriscc non esservi fra i neoliti alcuna dilferenza sc non che l apporto al luogo di sedere, che tengono nclla stessa chiesa. Or dimanda il Prelato sc possa tollcrarsi questa piccola divisione, come pure la distinzione del luogo delie scpolturc, ad oggetto di evitare l'apostasia di quasi tutti i nobili.

c j c. ;n coo- ci "obi- kt h

R. Separationem loci ct ingressus in ecclesiam iuxta exposita, ct distinctionem sepulchrorum, pro nunc tolerari posse.

526

Instr. S. C. de Prop. Fide 2f Am. *rijS* (AD Vtc. Ap. Siam).— Duo sunt quae postulas tibi ut diserte explicentur ad rectam et cuiusque erroris suspicione vacuam institutionem Christiani gregis, quem tuae fidei et vigilantiae traditum esse lactamur.

«•ontRi tup f . .hou

Primum postulatum manat ab impia ilia ct stulta superstitione quae siamensium mentes ita occupat, ut falso putent sibi non licere quidvis animatum est interficere ac perdere ; propterea non pullos, non gallinas, nullum animal enecant ; quinimo neque audent ova infringere, vel integra coquere, ne germen vitae quod iis inest praefocent atque interimant. At Christiani qui isthic versantur, ut aliquid utilitatis ct quaestus ex infidelium stultitia occupent, ipsi gallinas, ipsi pullos iugulant, ipsi ova ovorum- que cacumina praecidunt, ct siamensibus vendunt, qui ca omnia sibi ad victum comparant ct nonnunquam ad sacra idolis suis adhibenda. Quaeris igitur, utrum Christianis ca venditio permitti debeat ?

1 · »1 1ZΓ jhXSJuM

Hic autem primum occurrit animadvertendum, tantum abesse ut christiani cum, aut gallinas enecant, aut ovorum cacumina abscindunt, siamensium erroris suspicione afficiantur, quinimo erroris illius perversitatem et stultitiam facto ipso refutent, improbent ct contemptui ac ludibrio habere videantur. Animadvertendum praeterea actiones illas Christianorum, quas indicavimus, esse per sc ct suapte natura indifferentes, quas tamen ct perniciosas ct illicitas fieri posse intclligitur, si malus usus irrepat infidelium, quo iisdem rebus abuti velle praevideatur ad superstitionem ct impietatem. Theologi autem inter sese conveniunt omnes, licere cuique res suas absque ullo culpae metu vendere, si emptorem iis leni rebus abuti velle plane ignoretur; imo neque teneri asserunt investigare ct quaerere ad quem usum emere emptor velit. Vendit mercator cuivis, sive Christianus sive infidelis sit, merces suas: vendit stragulatam vestem, scyphos, hydrias, lapides pretiosos, tiliasque cuiusvis generis res: ignorat autem utrum iisdem rebus emptor uti velit ad ornatum sponsae, an ad cultum idoli splendidiorem. Numquid tenetur ipse ab emptore exquirere quid sibi in emendo propositum habeat? Minime quidem. Emit c macello Christianus homo, qui apud infideles versatur, carnes ad vescendum : ignorat autem utrum caedem carnes petantur a victimis quas infideles falsis diis immolarunt ; tencturne antequam eo cibo utatur, sciscitari diligentius ? Negat Paulus Apostolus ad Corinthios scribens (I. ad Cor. cap. 10, v. 25): *Omne, quod in macello vaenit, manducate, nihil interrogantes propter conscientiam.* At secus contingit si quis infidelis tc ad cocnnm invitet, et profiteatur atque declaret epulas paratas reliquias esse victimarum, quae nefario in sacrificio immolatae fuerint. Turn quidem abstinere ab epulis debes, ne aliis sis offensioni et scandalo : 57 *quis autem dixerit : hoc immolatum est idolis, nolite manducare propter illum qui indicavit, et propter conscientiam.*

Habes nunc regulam ct normam, quam sequi debes in quaestione quam proposuisti. Venditio actio est indifferens ; ignorat Christianus utrum emptor abuti velit re vendita ad superstitionem et impietatem ; quinimo scribis plerumque contingere ut siamensis emptor ct gallinas ct ova decacuminata adhibeat ad victum domi suae particularem: licebit ergo christiano homini res illas vendere, neque tenetur ad quem usum siamensis eas sibi comparet sciscitari.

Sed quo cautius procedatur, cavendum nc mercatura illarum rerum fiat iis in locis, quae profanis idolorum templis propiora sint. Quod

si infidelis siamensis profiteatur emere ut idolis ct talapoinis offerat, non est integrum neque omnino licet vendere, *propter illum jui indicavit, ct propter conscientiam.* Neque enim licet unquam Christiano homini offensionis ct scandali occasionem praebere, multoque minus illi licita est ulla vel remota actio quae ad impietatem vel superstitionem prolabatur et confluat, cum nullo modo liceat *Christi famulis Reliai inservire* (II Cor. VI).

Hcqudimiu· metarum bdh- '.f4,1"01

Secundum quod scribis est ciusmodi: Duas isthic bellicorum tormentorum explosiones fieri solere, alteram, novo ineunte anno c moenibus civitatis, alleram circum aram numinis /tt/una; utramque vero eodem tempore, quo huius falsi numinis festus ct solemnis agitur dies. Postulas igitur utrum Christianis, si primae tantum tormentorum explosioni, nullam autem secundae dent operam, id sine ullo superstitionis periculo fieri possit, permittendumque sit.

Huic postulato breve est quod respondetur. Quodeumque sit discrimen quod cx infidelium ritu alteram ab altera explosionem tormentorum distinguat, si semel nc eodem (empore, cademque profani festi occasione, tormentorum explosio c moenibus civitatis fiat, haec quoque ad falsi numinis cultum dirigi facile intclligitur, ct propterca, sin minus superstitione, culpa tamen ac scandalo a Christianis omnino vitando non vacat. Quaevis enim actio quae aut loco aut tempori ita accommodatur ut superstitioni consentanea videatur, certe quidem superstitionis contagione contaminatur. Ergo actionis auctor, licet alio mentem animumque conferre prae se fecerit, rcipsa tamen a falsi cultus suspicione non vacat. Declarant, inquis, christiani ct profitentur se, dum explodendis tormentis c moenibus urbis dant operam, id unice agere ad celebrandam ineuntis anni laetitiam, praeterea nihil ; sed, cum ex communi carum gentium opinione id ad cultum numinis *Atiana* solemniori ritu celebrandum dirigatur, certe quidem sine periculo offensionis ct scandali fieri non potest, et propterca nullo modo peimitti debet. Quid vero, si utraque tormentoiiim explosio idcirco liat ut daemones e civitate expellantur? Scribis enim: *Opinio vulgaris et communis est omnia tormenta illa bellica simul explodi ad expellendum diabolum.* Hoc sine ulla dubitatione ferendum non est, tum quod erroris opinionem confirmaret, quasi tormentorum strepitus valeret ad diabolum deterrendum atque expellendum ; tum maxime quod sacris Evangeliis adversatur, cx quibus intelligimus in solo Iesu nomine, ct orationibus atque iciuniis posse daemonia eiici atque exterminari.

Tuae igitur vigilantiae luaeque diligentiae partes erunt, christianos isthinc homines monere ut, quo robore animi u tormentis circa aram falsi numinis explodendis abstinuerunt, eodem negent velle quidquam suae operae ct laboris conferre ad explosionem tormentorum e moenibus civitatis.

527

Locorum mb- tionum idiom j •rdaJo jdd'»cint mosionjrii.

Decr. S. C. de Prop. Fide 7 *Martii iyj8.* — Cum vehementer intersit, ut qui ad peragendi» apostolica» missiones inter infideles, et haereticos expediuntur, ob linguarum imperitiam otiosi in medio messis mullae non evadant, pluries cautum fuit, ac praesertim Decreto die 21 Martii *(scu* 5 *Ma i)* 1774 edito (K. *n. 504),* ut omnes missionarii cum primum ad stationes sibi assignatas pervenerint, sedulo studeant vernaculum illius gentis sermonem addiscere, atque in id nervo» omnes intendere. Ut autem ad huiusmodi Decreti observantiam efficacius excitentur missionarii Ordinis Minorum Convcntualium, Emi Patres, referente R. P. D. Stcphano Borgia Secretario, ad humillimas preces R. P. Ferd nandi Mariae Garzillo Procuratori» Generalis eiusdem Ordinis, decreverunt *(in C.* G. *26 fan,)* ut postquam praedicti Regulares praefinitum suae morae spatium in Missionibus compleverint, nullo modo privilegia sibi concessa per Constitutionem a fel. record. Clemente PP. XI editam sub die 21 Januarii 1710, quae incipit: *Crediti Nobis,* in posterum consequi valeant, nisi prius accurato examini se subiiciant, iussu atque arbitrio Sacrae Congregationis subeundo, super peritia linguarum, ubi munus exercuerunt, ac ipso bene instructi, atque idonei deprehendantur. Quam Sacrae Congregationis sententiam per eumdem Dom. Secretarium SSmo D. N. Pio PP. VI relatam in audientia habita die 3i praefati mensis, ct anni, Sanctitas Sua benigne in omnibus approbavit, Apostolicae suae auctoritatis robur adiecit, contrariis quibuscumque non obstantibus.

528

r«c·»- 3wn.<MC'p,cn'

Decr. S. C. de Prop. F. 20' *Martii r77S.* — Cum plurimum intersit ut catholicae Ecclesiae Pastores, qui inter infideles ct haereticos apostolico munere funguntur, non solum praedicatione e: verbo, sed etiam exemplo sint populis in aedificationem, nullainquc infidelibus et haereticis occasionem praebeant praetexendi excusandiquc proprios errores catholicorum factis, sed quae Christi sunt pie casteque administrent, cumque relatum sit nonnullis in locis turearum ditioni subicctis abusum vigere ut Episcopi, dum Confirmationis Sacramentum fidelibus conferunt, lances ad excipiendam a confirmatis pecuniam exponant: Erfii Patres, referente R. P. D. Stephano Borgia Secretario, ad removendam in hoc genere quamcumque offensionis causam decreverunt, atque omnibus Episcopis in quibuslibet Aegaei Muris Insulis

ac caeteris Europae partibus quae turcicae potestati subsunt, (legentibus, in virtute sanctae obedientiae mandarunt ut in administratione praefati Sacramenti nemini ipsorum in posterum omnino liceat pecunias quovis titulo excipere, etiamsi ultro offerantur, lances ad hunc finem exponere, ac fideles ad huiusmodi pecuniarias largitiones quomodolibet incitare.

529

wj ✕ no enstiooi. booarum mie-

S. C. S. Officii *20 Aug. 1778* – Sutciiubs — Quaedam sunt tcrriioria olim a Christianis Ecclesiae cx voto vel absque voto tradita : urgentibus gravibus causis, licetne Vicariis App. huiusmodi territoria vendere aut dimittere, absque eo quod rei fiant criminis propter alienationem bonorum suae ecclesiae ? Quandoque enim fit ut apostatae haec territoria sibi vindicent, nullusque datur recursus ad auctoritatem civilem ; vel etiam posteri eorum qui tradiderunt haec bona, pauperes facti, illa postulant et exigunt ; vel pars territoriis praedictis vicina gentilibus venditur, ita ut periculosa sit in locis mansio.

R. SSthus concedit ad decennium Vicario Apost. Sutchuensi facultatem vendendi ac alienandi bona ecclesiarum suae jurisdictionis, in casu quo vel grave periculum religioni immineat ni vendantur, vel moraliter praevideri possit quod bona praedicta ab apostatis, aut a successoribus donatorum, aut a vicinis paganis auferentur ct diripientur, sublata omni spe, ut in facto exponitur, illa servandi per recursum ad potestatem saecularem; cum consilio tamen missionariorum, eorum videlicet qui commode in consilium adhiberi possint, ct cum onere adiuncto pretium cx huiusmodi venditionibus retractum in Ecclesiae utilitatem impendendi, vel emendo alia bona, vel aliter erogando, prout magis expedire visum fuciit onerata super his Vicarii Ap. conscientia, additaque praeterea obligatione certiorem faciendi Sacram Congreg. de Prop. Eide de omni quacumque peracta alienatione.

53θ

Q J ât-rtidom t d«n conveoun· *JoeV* mofümuVcq

S. C. S. Officii 20 *Atlg.* /770' — Sutckue* — Est mos apud gentiles cum magna veneratione domi servare tabellam progenitorum, in qua scilicet legitur: *Sedes animae talis...* Coram ista tabella duplici vice in anno offerunt vinum, carnem, thymiamata. Porro saepissime evenit ut dictae tabellae reponantur in loco honorabili domus unius de familia, qui nomine familiae totius tenetur illas conservare ; secus enim accusatur a parentibus coram Praefectis de impietate erga progenitores, atque graves propter hoc poenas patitur. Nunc quando gentiles, qui tabulas praedictas domi servant, ad fidem convertuntur, quomodo cum ipsis circa hanc causam agendum est ?

t. Possuntne licite illas c domo tollere et tradere parentibus paganis ad quos pertinent ?

2. Si non liceat tradere, saltem possuntne monere parentes ut illas tollant c domo sua ?

3. Si non liceat monere, possuntne abscondere, et deinceps tradere Praefectis, aut parentibus, si ab ipsis ad id cogantur ? Profecto si cogantur illas comburere sicuti propria sua idola, tremore imminentis sibi poenae, ct adhuc in fide debiles, paucissimi erunt, si tamen unicus sit, qui mandatis obtemperent.

4. Pariter proselyti, qui apud se habent idola aliorum paganorum, quae per modum depositi acceperunt, ad quid tenentur ?

5. Denique christiani qui emunt territoria supra quae idola sunt, aut parva idolorum oratoria, possuntne monere gentiles, quoium prius erat territorium, c territorio tollere; ipsisque recusantibus, tenenturne confringere illa ct destruere ?

R. Ad 1,2 ct 3. Ut his dubiis opportuna atque apta detur responsio, distinguendum est num superstitiosae tabellae, de quibus agitur, speciali dominio spectent ad gentilem conversum, vel potius ad alios de familia in solidum, quemadmodum erui videtur ex ipsa facti expositione, ubi narratur *nomine totius familiae eas conservari in aliqua loco honorabili domus unius de familia.* Si primum, tum certe conversi ad fidem, neque eas domi servare, neque aliis paganis de familia tradere possunt, sed imo conterere, igni tradcic atque disperdere debent; atque ita a missionaiiis docendum atque iniungendum est. Si vero praefatae tabellae ad alterius dominium et proprietatem pertineant, tunc ad 1, 2 ct 3 dubium responsum est, teneri quidem Christianos nuper a gentilitate conversos easdem superstitiosas progenitorum tabellas a propria domo tollere, sed licite posse eas tradere aliis de familia ad quos pertinent, vel illos monere ut illas tollant ac sibi sumant. Quemadmodum enim nefas esset ut Christianus huiusmodi tabellas, si sui iuris ac potestatis essent, sibi retineret, aut aliis traderet colendas ac venerandas, quod vel occultationem verae susceptae fidei redoleret, vel participationem superstitiosi cultus ; ita c converso, si tabellae ad alios pertineant, recens Christianus eas a sua domo removens ac domino reddens, tum novam a se susceptam fidem testatur, abdicans ac reiiciens superstitiosum illarum cultum, tum iustiliae praecepto satisfacit quod iubet ut quod nostrum non est domino restituatur.

Ad 4. Pari iure idola, quae proselytus iure depositi servat, suis dominis sunt restituenda.

Ad 5. Cum territoria venduntur, videtur quod cum fundi dominio in emptorem transferatur etiam ius ct proprietas idolorum aut oratoriorum idolis dedicatorum, quae in fundo

sica sunt. Si res ita sc habet, tenetur Christianus idola tollere ac oratoria destruere, vel in aliam formam ac usum ita redigere, ut nulla amplius species appareat oratorii idolis consecrati, ct omnis superstitiosi cultus removeatur occasio. Monere autem gentiles ut ipsi idola tollant ac oratoria destruant, ncc turbarum excitandarum periculo vacat, ncc iustum est ut, quae idola per sc potest christiaous evertere, permittat paganis alio transferre ac profano cultu adorare. Si vero idola ac oratoria huiusmodi, quamvis in privatorum territoriis constituta, publici iuris ac sub principis potestate sunt, tunc non licet Christianis ea tollere ac destruere; ct potius abs tineat ab iis territoriis emendis in quibus profana haec simulacra ac oratoria reperiuntur.

531

l ;quod>m conindu oppigneriricniiuMai».

S. C. S. Officii *21 Atlg. 177.*V – SurGlfUKN – — Est mos m Sutchucn agros aut domos m pignus accipiendi, data rei domino summa pecuniae maiori vel minori, habita ratione redituum agri aut utilitatis domus, ea conditione ut, expleto oppignerationis termino, qui vulgo plurium annorum est, rei dominus reddat mutuatori integram pecuniam quam accepit, ct ad· id coram iudicc cogi potest, mutuator vero rem oppigneratam restituat domino, sibique retineat fructus integros, quos durante contractu percepit, etiamsi valore superent laborem, industriam ct expensas quae contulit in excolendo agro. Pariter, si dc domo agitur, nihil deducit cx summa pecuniae ipsi restituenda, pro solvendo pretio utilitatis quam cx domo percepit. Interca rei oppigneratae dominus solvit tributa, ct alia publica onera in se suscepit.

Contractus huiusmodi, sublato titulo lucri cessantis aut damni emergentis, certe usurarius est ; verum iam a longo tempore factum est ut dictus contractus inter Christianos ct infideles obtinuerit, imo ct toleratus a missionariis, quibus in mentem non venerat suspicari iniustitiam contractus tam universaliter recepti ct legum auctoritate muniti, quique, nullis praecedentibus Vicariis Apostolicis, saltem quod scirent, reclamantibus, fere inter mediam partem Christianorum publice in usu erat. Nunc, re maturius expensa, vitium detectum est, ct statim Christianis prohibitum nc postea talem auderent contractum inire.

At vero circa cxccutioncm prohibitionis non minima exarsit cx parte Christianorum reclamatio, ncc etiam inter missionarios circa modum prohibendi perfecta consensio est, atque eo res devenit ut existimaverint aliqui contractum huiusmodi esse ab omni usurae labe immunem. Sed nunc, hac dc re, nulla inter nos amplius movetur controversia, licet forsan inter Christianos sint qui, his principiis imbuti, mandatis obtemperare detrectant. Quod igitur difficultatem facessit, ad duo puncta reducitur : Primum est, num Christiani, aut etiam pagani qui fidem amplectuntur, obligandi sint ad restitutionem fructuum, quos, durante bona fide, consequenter ad hunc contractum antea perceperunt. — Secundum est, num, habita ratione indolis huius gentis, quae divitiis tota inhiat ct nunquam saturatur, tutius sit et animae salubrius, absolute ct sine ulla modificatione contractum prohibere, vel mutare hunc in censum reaiem, qui de facto non obtinet inter sinenses, sed qui non difficulter introducetur: vel alio modo licito cx quo lucrum possint reportare Christiani, quique propter hanc causam facilius apud ipsos obtinebit. — Circa primam difficultatem, ratio quae nobis videtur eos excusare ab onere restituendi, est quia, ordinarie loquendo, non videntur inde facti ditiores. Paupere* enim, qui sic titulo oppignerationis tenent agros, ordinarie nullam aliam pecuniam habent ad sustentandam vitam, quam eam qua utuntur ad oppignerandum, unde determinantur primario ad contractum aliquem quaestuosum ineundum. Oppignerationis vero contractum inierunt, quia legitimum bona fide indicarunt, alias certo moraliter aeque quaestuosum inituri. Sic ct divites bonae fidei, qui voluerunt pariter pecunia uti ad quaestum legitimum faciendum, propter ipsorum bonam fidem ct intentionem determinatam pecunia licite uti ad lucrandum, potestne dici quod lucrum ipsis cessaverit, ex eo quod non alterum inierint contractum aeque quaestuosum, quem certe iniissent, si oppignerationi non fuisset locus ? — Circa secundam difficultatem, moraliter impossibile est plerosquc cogere ad mercaturam faciendam : unde, si tollatur absolute et sine modificatione dictus contractus, vel cogentur mori fame, vel territoria titulo locationis tenere. — Verum i. in plerisquc locationibus idem vitium deprehenditur ac in oppignerationc; dominus enim territorii exigit a locatariis summam pecuniae sub praetextu asscurationis fructuum, quos debet restituere locatarius, et, propter istam summam, quae postea integre restituitur, eximitur colonus a restituenda aliqua fructuum parte, a qua non eximeretur, si deessct huiusmodi pecunia pro assecuratione ; unde videtur lucrum percipere tunc solum vi mutui. — 2. Multi erunt, ct forsan media pars, quae non poterit agros invenire unice ad locandum ; pecuniae enim summa quae datur in mera locatione longe minor est ea quae datur in oppigneratione : unde, cum domini agrorum in disponendis agris vel domibus, pecuniae potissimum inhient, merae locationi non consentient. — His consideratis, potestne mutari contractus hoc modo, nempe: i. Fiet alienatio summae capitalis, ita ut nunquam poterit cogi dominus agrorum aut domus ad restituendam hanc pecuniae summam, nisi quando voluerit

repetere agros aut domum ; et nullum assignabitur tempus repetendi agros aut domum, sed voluntas proprii domini sola erit regula. 2. Propter alienationem hanc, deductis expensis, industria ct laboribus, poterit insuper colonus exigere quindecim pro centum : lex enim Regni ordinarie lucrum determinat triginta pro centum. 3. Si adhuc sit residuum, colonus restituet proprio domino ; idem erit indicium dc domo. — Unde enixe supplico ut S. Congr. dignetur definire: 1. Contractum oppignerationis supra expositum usurarium esse.

2. Statuere num, rebus positis ut sunt, obligandi sint nd restitutionem christiani proselyti, aut ipsorum heredes, si antea bona fide contractum inierint.

3. Determinare num census rcalis, prout modo propositus est, licitus sit ct expediens, aut saltem quonam altero modo meliori prohibendus sit contractus iste oppignerationis.

R. Ad ĩ. Secundum ea quae proponuntur est commendanda ct confirmanda prohibitio iam facta a Vie. Apost. Sutchuensi contractus oppignerationis, qui, prout exponitur, est illicitus.

Ad 2. Nulla quoad hoc dubium capi potuit resolutio, cum singuli casus cx peculiaribus rerum ac temporum circumstantiis, atque cx contractuum particularibus conditionibus definiri debeant. Tria rationum momenta perpendit Vicarius Apostolicus, quae Christianos qui huiusmodi contractus inierunt, aut eorum heredes, a restitutione excusent. Primum est bona fides cum qua contractum oppignerationis, inscii omnino quod esset illicitus, perfecerunt ; alterum, quod cx huiusmodi contractibus facti non sunt locupletiores; tertium denique bona mens atque intentio, qua sinenses determinantur primario ad contractum aliquem quaestuosum ineundum, ita tamen ut, si scivissent oppignerationem huiusmodi vetitam esse, alterum potius contractum elegissent aeque quaestuosum. Attamen non ita firma ac solida visa sunt haec rationum momenta, ut absolute pronuntiari possit neminem cx christianis, qui pecuniam suam in exposito oppignerationis contractu fenori dedit, a restitutione excusari non posse; nam bona fides, in iis quae iure divino naturali prohibentur (quemadmodum usuram certum est prohiberi), non semper excusat. At praeterea bona fides atque invincibilis ignorantia excusare fortasse quandoque poterit contrahentem a peccato, non autem a restitutione alienae pecuniae cx iniusta acceptione perceptae. Quod autem non sint facti locupletiores, haud passim et indiscriminatirn affirmari potest. Neque enim is ditior dumtaxat effectus est, qui cx aliena pecunia agros, fundos, aliuquc huiusmodi comparavit, quae prius non habebat; contingere siquidem quandoque solet ut, licet quispiam locupletatus non fuerit aliqua bonorum accessione, attamen, vel lautius vivendo, vel rei suae parcendo, cum aliena pecunia sc ct familiam sustentaverit. Quisque vero facile percipit ditiorem hunc esse factum haud quidem alienis bonis, sed suis parcendo iisque propriam substantiam amplificando. Tandem quod ad intentionem ac mentem contrahentium spectat, quamvis recto animo eos in iis contractibus ineundis comparatos esse velimus, attamen, praeter intentionem, multae aliae a theologis exiguntur conditiones, ut vel contractus ab omni usurae labe sit expers, vel contrahentes ab omni restitutionis onere judicentur immunes. Neque etiam, in casu dc quo agimus, illud est praetereundum, quod, cum sinenses divitiis inhient, quemadmodum Vicarius Ap. in suis litteris declaravit, difficile sane est ut illi ad ineundum oppignerationis contractum eo animo ac mente accedant ut, si contractus aliquis aequior aut minus quaestuosus suppeteret, hunc potius inire mallent quam alterum oppignerationis, magis quaestuosum, sed usurae labe conspersum. In tantis itaque difficultatibus, cum neque mores gentis, neque contractus conditiones, neque rerum ac temporum circumstantiae, neque regionis leges atque consuetudines Romae perspectae sint, nihil statuere voluit Sanctitas Sua pro generali huius dubii resolutione, sed id totum missionariorum iudicio, prudentiae ac doctrinae commisit, ut hi, consultis probatis theologicis, si singularibus casibus quidquid expediens visum fuerit, divino etiam lumine implorato, indicent ac definiant. Attamen iussit ut prae oculis semper habeant quae ab hac Sede Apostolica circa usuram sancita sunt, tam in Litteris s. m. Benedicti XIV, quae incipiunt J7.V *pervenit* anno 1745 (1) quam in Instructione transmissa anno 1749 Missionariis Capueeinis Tuneti *(V. n. 369)*.

Ad 3. Contractum venditionis cum pacto redimen li licitum esse, si fiat iuxta aequalitatis regulas a doctoribus traditas. Alios vero contractus a Vicario Ap. propositos, nec probari, nec reprobari posse, tum quia non solet Apostolica Sedes ullum contractum singularem populis proponere ad quaestum faciendum, tum etiam quia liciti ac innocui contractus quibusdam quandoque conditionibus inficiuntur ut nullo modo permitti possint. Sequenda igitur a missionariis esse principia ac regul is a s. m. Benedicto XIV traditas in superius laudatis Litteris Ki.v *pervenit,* atque etiam in Instructione diei 17 Aprilis 1749 iussu eiusdem Pontificis exarata, pro responsione ad postulata Capueeinorum Tuneti degentium.

(1) V. însir. S. C. de Prop. Fide *un. 187)* ubi refertur cit.ua epistola encyclica Benedicti XIV Kιχ *permit* • Nov. 174$.

532

Ceetu tpontihâ 1 parcntibut m-iii pro ülh» te·k îk idâ'i».

S. C. S. Officii /5 *Febr. 1779"* Surciimw — 1. Iût nuis communis inter sinas ut parentes pro suis infantibus in tenera acute adhuc constitutis, ct ante usum rationis, sponsalia ineant; atque ciusmodi sponsalia, vi legum civilium, itu firma sunt ut coram iudicc vix unquam possint dissolvi; ita ut si puella, adulta iam facta, contra sponsalia huiusmodi reclamaret, ordinarie loquendo non audiretur, sed cogeretur a l matrimonium. Possuntne huiusmodi sponsalia inter chiistianos tolerari? Cerrum est ea fuisse ab antiquo usque nunc tolerata, neque unquam audivi fuisse in aliis huius Imperii provinciis prohibita. Cum vero, paucis abhinc annis, deprehenderimus exinde rixas et contentiones ex·citari inter Christianos, qui, more gentilium agentes, voluerunt cogere etiam coram iudicc huiusmodi sponsato? aut sponsntas ut praetensam hanc promissionem per matrimonium complerent, prohibui christianis parentibus ne in posterum absoluto modo sponsalia haec pro infantibus contraherent. Tantum permisi ut promitterent pro futuro huiusmodi inire sponsalia, quae unice effectum haberent quando duo sponsi, discretionis annos adepti, ad id scientes ct volentes consentirent. Verum, quoad praeterita sponsalia contra Ecclesiae regulas inita, non ausus sum de facto et expresse horum rescissionem mandare. Sunt enim inter Christianos plurimi qui ante conversionem ad fidem sponsalia contraxerunt» et profecto, saltem communiter loquendo, male exciperentur a gentilibus quibuscum contraxerunt, si talem rescissionem proponerent. Tamen haec duo intimavi, nimirum : i. Ut in posterum nunquam invitos cogere ad matrimonium praesumant virtute praecedentium sponsalium. — 2. Ut tentent dissolutionem, vel, si non possint obtinere, ad minus promittant sc in posteram, aut filios aut filias in matrimonium nunquam tradituros, nisi prius sit dispensationi locus, atque illam obtinuerint.

Coatfa abmuni L'i5iaJi promi»-u« poçlhrn pa-niibui futurl ipoati.

2. Ex sponsalibus pro infantili aetate sic factis, alter ortus est abusus, nimirum: saepe lit ut parentes tradant promissam puellam nutriendam ct instituendam parentibus pueri, quibuscum contractum inierunt: ita ut, a secunda vel tertia annorum aetate usque ad matrimonii tempus, simul cum futuro vito sub eodem tecto maneat. Inde nutem aliquando pessima data sunt scandala. Ut tanto malo occurrerem, prohibui christianis, ne tales nurus ante diem matrimonii ad propriam domum accerscrent, nisi gravi urgente causa, cuius gravitatis solum iudiccm missionarium constitui. Causa autem censetur gravis, si puellae parentes, neque eam nutrire, neque Christiane instituere valeant, ct utrumque possint alterius parentes. Pariter quando sponsalia contracta fuerunt tempore gentilitatis, ct puella sub cura ct institutione infidelium remanet, tunc permittitur, ct etiam exhortamur Christianos, ut apud sc dictas puellas in infantili aetate recipiunt, castitatem ipsarum sub custodia charitatis Deo committentes. Pro utroque casu conditio est absoluta, ut matrimonio coniungantur quo tempore facti sunt adulti, modo tamen uterque sponsus consentiat.

R. Ad 1. Nihil non scite, non prudenter, non pie a Vicario Apostolico sancitum esse. Sponsalia sive inter infantes contracta, sive i maiori cum infante, pro infectis haberi, adeo ut nec publicae honestatis impedimentum producant, iure praesertim canonico constitutum habemus. Ea ipsa quae inter impuberes celebrantur sponsalia, quamvis iure canonico cautum sit valere atque obligationem inducere, eodem tamen iure statutum esse, propter imbecillitatem iudicii, ut post pubertatem resilire liceat ; neque is qui ad pubertatem primus advenerit teneatur alium expecure, sed statim resilire valeat, imo ct debeat, si sponsalia probare nolit, alioquin postea non audiatur. Quae cum optime noverit Vicarius Ap., sapienter igitur iniquum patriae morem desponsandi filios in infantili aetate, qui quod iuraverint patres, hoc, velint nolint, sint impleturi cum ad nubiles annos venerint, exscindere curasse, prohibitis christianis genitoribus ab hisce sponsalibus ineundis, aut ita permissis, ut non sint valitura neque ullum habitura erfectum, nisi annos discretionis adepti, in ea liberrime consenserint filii, ccnsuit S. C. Sed et sponsalibus contractis iam a genitoribus in infidelitate ita mederi studuisse Vie. Ap., ut heque prudentius quiddam pro loci rcrumque circumstantiis, neque efficacius aliquid pro luenda filiorum libertate excogitari posset, animadvertit eadem S. C.; et propterea singula quae Vicarius edixit, vel de tentanda sponsalium dissolutione, non tamen extorquenda ; vel de filiis invitis cogendis nunquam ad matrimonia; deque expectanda, quae nunquam dabitur nisi nubere volenti, etiamsi caetera concurrant, dispensatione Apostolica, calculo suo suisque laudibus prosecuta est.

Ad 2. Aeque laudabilia haec Vicarii Apost. consilia fuisse, meritoque praeceptum in primis illud esse, ne nurus in domum sponsi veniant innuptae, ut scandalis praecludatur via, atque ea innumera praepediantur peccata quae diu familiariterquc versantibus sponsis inter sc impossibile est non evenire. Neque ab hac prohibitione irrationale visum est excessisse in duobus enarratis casibus, cum sciatur quam grave periculum ingerat castitati alimoniae necessitas, et quam alte insideat animo prava educatio, vix unquam eradicanda. Attamen sibi suasit S. C. duo haec prae oculis habituros missionarios, ubi desponsas puellas in soceri domo alendas permiserint : primum quidem, id se

nunquam concessuros, nisi cum apud neminem quamque aliam honestam pinmquc personam easdem alere, seu ali facere posse viderint, ac· cita in id soceri ope atque opera ; alterum, ubi non alibi quam in soceri domo eas ali educa- rique posse perspexerint, illud tamen praesti- tutos ut occasio proxima peccandi amputetur omnino. Haec etenim, cum sit ex sesc pecca· minose, nequidem vitandi maioris mali causa unquam licet: quae duo eisdem missionariis inculcanda idcirco voluit eadem S. C.

533

Instr· s· C· de Prop. Fide *1 Maii 1779*

«b h.er«i ei ■· ’ 1 ’w

(ad Pkakf. Miss· Tiiiβκγ.) — Essendosi com- municato alla Santità di N. S. il dubbio pro- posto da V. P. in materia dell'assoluzione dal- 1'crcsia, apostasia dalla fede, e scisma: cioê sc in vigore della facoltà concessa ai missionari! nella Formola IV, n. io (i), debbano questi as- solvcrc i delinquenti con qucgli atti estcriori, chc vengono prescritti nel Rituale oppurc as- solverli soltanto nel foro interno, ancorchc siano publici: Sua Bcatitudinc si c benignamente dc· gnata di dichiarare quai sia su di ciô la sua volontà, commettendo a questa S. C. di Propa- ganda di partcciparla alla P. V. per proprio lume c governo. In adempimento adunque délie pontificie disposition!, debbo notificarlc, che la clausola apposta nel num. 10, délie suddette facoltï *ct hos in foro conscientiae tantum,* si deve riferirc a tuite quante le persone ivi no- minate, c chc il senso della clausola c questo, cioê chc l’assokuione vaglia soltanto per la coscienza, c nulla suffraghi ai delinquenti nel foro giudiziale esterno quante volte accadesse di dover dedurre in giudizio il delitto.

Rappono poi alli ncofiti del Tibet, i quali hanno pubblicamcntc apostatato dalla Fede, è mente di N. S. che ritomando questi al grembo della S. Chiesa, previa Tabiura da farsi alla présenta dei cattolici, si debbano assolvere dalla scomunica nclla consueta forma della Chicsa, chc vîen dcscritta nel Rituale Romano Tit. 8, Cap. 3, c quindi ammcttcrli aile sacramentali confessioni, impostegli perô gravi c salutari pe- nitence .ad arbitrio del confessore.

Su la data distinzionc dell’uno c dell’altro foro, pcnitcnziale c giudizialc, Ella ben vede, chc non solo rimanc ben provveduto alla co- scienza di quci fcdcli, chc sono trascorsi in somiglianti ccccssi, ma si manticnc anche viva cd intatta la processura del foro giudizialc, in caso che duvesse pronunciarscnc : come pure

(1) Facultas sub num. io Form. IV Ita sc habet:
• Absolvendi ab hseresi, et apostasia a fide, et a schis-
• mate quoscumque etiam ecclesiasticos tam saeculares,
• quam regulares; non tamen cos qui cx locis fuerint
• ub Sanctum Officium exercetur, nisi in locis mis*

534

Instr. S. C. de Prop. Fide ‹S’ ΛΛιii Z779

(Ab MisSIONARIOS CaîKN’SAK). — Circa il eo- sturne che prétendes! sia stato introdotto nellc Missioni dell* Isole francesi dell*America di bat· tczzaro i negri quasi subito chc sono stati presi dalle coste dcU’Africa, senza veruna preliminare istruzione, non possono certamente prcscrivcrsi dalla S. Congregazione di Propaganda altre re- golc da osservarsi ai missionari direttori, c me- diatori, sc non sc quelle, chc siano in tutto con- sentanee a quanto su tale articolo prescrivono tanto il Rituale, quanto il Catcchismo Romano. Leggesi nel Rituale al cap. III, *de Baptismo adultorum* § I. — *Siquis adultus sit bapti- zandus, debet prius secundum apostolicam re- gulam in Christiana Fide, ac sanctis moribus diligenter instrui, et per aliquos dies in operi- bus pietatis exerceri, eiusque voluntas et pro- positum saepius explorari, et nonnisi sciens, et volens probeque instructus baptizari.*

nc ,utlon'

Il Catcchismo Romano poi lodando la prat- tica, c consuetudine della Chicsa nel diflerirc per qualche tempo agli adulti che si convertono dair infedeltà l’amministrazîonc del santo Bat- tesimo: *neque enim* (prosiegue alia pag. r 53 dell’ultima edizione romana dell’anno 1761) *ea dilatio periculum, quod quidem pueris im- minere supra dictum est, coniunctum habet ; cum illis qui rationis usu praediti sunt, Ba- ptismi suscipiendi propositum, atque consilium, ct malae actae vitae poenitentia satis futura sint ad gratiam et iustitiam, si repentinus ali- quis casus impediat, quominus salutari aqua ablui possint; contra vero haec dilatio aliquas videtur afferre utilitates. Primum enim, quo- niam ab Ecclesia diligenter providendum est, nequis ad hoc Sacramentum ficto ct simulato animo accedat, eorum voluntas, qui Baptismum petunt, magis exploratur atque perspicitur... deinde in Fidei doctrina, quam profiteri de- bent, et Christianae vitae institutionibus eru- diuntur perfectius* etc.

< sionum, in quibus impune grassantur hacrcscs, deli-
« querint; nec illos qui ludicialitcr abjuraverint, nisi
« isti nati sint ubi impune grassantur hacrcscs, et post
« iudicialcm abiurationem illuc reversi, in haeresim
« fuerint relapsi, ct hos in foro conscientiae tantum ».

Duc adunque essendo le principali disposizioni délie quali debbono esser fomiti gli adulti per ricevcrc validamente c lecitamente il sopradetto sagramento, cioe: r. il consenso, sc non attuale cd espresso, virtuale almcno, cd interpretativo, corne dai tcologi appellasi; 2. la fede ossia, una sufficiente nozionc dci principali misteri della Religione Cristiana, dicendosi presso S. Marco cap. ult. *Qui crediderit, et bapti^atus fuerit, salvus erit:* per quanto sernbri inconvenience l'csigcre che i mori sopracccnnati prima di essere battezzati vengano istruiti, corne s* istruiscono prcliminarmentc in Europa li turchi c gli ebrei chc si convertono alla nostra santa Fede, non sa comprendcrsi, perche non possa farsi a meno di buttezzare alcuni di essi (quando non siano atfatto privi dell'uso di ragionc), corne se fossero fanciulli allora nati, vale a dire senza veruna istruzîonc preliminarc.

In una Istruzîonc della S. Congregazione di Propaganda emanata sotto li 17 Agosto 1777 sopra varî dubbî e questioni proposte intorno all'amministrare il Battesimo ai figliuoli degli infedeli, o di qucgli cretici, chc battezzano con dubbia forma e malcria, al seguente dubbio: *Utrum puer pollens iam usu rationis in haeresi vel schismate educatus, eique adhaerens, licite baptizari queat, quin antea de illius sectae erroribus quibus iam imbutus est moneatur, atque ad illam sectam detestandam eiurandamque adducatur,* conchiudcsi che la risposta ad un tal quesico devesi onninamente desumere, *ex his, quae de praeparatione ad Baptismum adultis ministrandum in Rituali ct Catcchismo Romano praescribuntur, ac passim a catholicis doctoribus explicantur:* aggiungendosi immediatamente: *adultus baptizandus petit ab Ecclesia fidem, proindeque ipsum praecipua Fidei Christianae capita edoceri oportet, eamque fidem profiteri, quam sancta Catholica Romana Ecclesia tenet ac profitetur, ac supremo eius capiti Romano Pontifici debitam obedientiam spondere.*

Non possiamo adunque dipartirci da tali rcgole nel definire c determinare le disposizioni necessarie per ammettere al Sagramento del Battesimo li negri c gli indinni adulti, vale a dire il consenso, c la Fede; nè potranno giammai costoro validamente c lecitamente battezzarsi senza veruna previa istruzione, c come sc fosscro fanciulli allora nati, se non sc nel caso, in cui nc siano alFatto incapaci per man* canza totale di ragionc: *Communis est doctorum sententia* (diccsi nella rcccntc istruzione or ora citata) *duce S. Thoma* 3 part, quaest. 68 art. 12 *amentes a nativitate in quibus nec praesens apparet, nec futurus speratur usus rationis, inter infantes computari, et quoad susceptionem Baptismi eodem casu esse per totam vitam atque pueri qui versantur in proximo mortis periculo: sicut enim isti pueri, quia nondum rationis usum attigerunt, consulere sibi non valent, sic nec illi amentes ullo vitae tempore providere sibi possunt, quia utpote perpetuo amentes nunqu tm rationis usum attigerunt. Quatenus ergo vere probabili ac prudenti indicio perpetua censeatur illa rationis impotentia, licite baptizari possunt.*

535

S. C. S. Officii u *Maii t779.* – Tureae Chocini in Moldavia incolae, occasione rerum suarum deperditarum aut furto ablatarum, ad Fratres Minores Convcntuales proxime distantes oblationes quasdam mittunt, urgentes per suum missum quatenus ope divi Antonii Patavini, quem tureae Camenecii vivere opinantur, res amissas rehabere valeant. Tria ergo dubia quaerenda proponuntur: — t. An Fratres Minores a tureis oblationes recipere valeant? — 2. An pro tureis possint Missae celebrari? — 3. An oblationes illas possint accipere, titulo eleemosynae, pro Missa celebranda ad altare S. Antonii secundum o ferentis exigentiam seu intentionem?

1 turd» recipere, Γρ^ι «ΧιηπΓ

R. SSmus decrevit respondendum ad omnia dubia: — luxta propositas facti circumstantias non licere, idque significandum esse pcr Istruetionem.

IvsrRUuTto. — Patres Minores Convcntuales Camenecii in Moldavia prope turcicum dominium commorantes, proposituri dubia quaedam S. C. romanae Tridcntini Concilii interpreti, apposite primum ct prudenter exposuerunt factum, ct facti circumstantias, unde dubia ipsa suboriuntur, ut inde facilius intelligatur legitimus dubiorum sensus, ct certior atque aptior dari possit responsio dubiis ipsis corumquc circumstantiis accommodata. In hunc itaque modum praefati sunt: — Tureae Chocimii in Moldavia incolae occasione rerum suarum furto ablatarum aut perditarum, ad Fratres Minores Convcntuales Conventus Camcncccnsis proxime distantis oblationes quandoque emittunt, urgentes pcr suum missum, quatenus ope D. Antonii de Padua, quem tureae Camenecii vivere opinantur, res amissas rehabere valeant. < Hinc triplex oritur quaestio», subdebant dicti Patres, oritur videlicet quaestio cx facto ct circumstantiis descriptis; atque adeo S. Congregatio censuit responsum dandum esse ad proposita dubia non in abstracto, ut dici solet, et sciunctum ab iisdem circumstantiis; sed in concreto, ct relate ad propositas facti eiusdem circumstantias. Triplex autem illa inde oriens quaestio, seu tria dubia a Patribus subinde proposita haec fuerunt: I. /hi *Fratres Minores a Tureis oblationes licite accipere possint?* — II. *An oblationes illas possint accipere titulo eleemosynae pro Missa celebranda ad altare*

D. Antonii, secundum offerentis exigentiam, sive intentionem? — HI. *pro tureis possint Fratres Minores Missas celebrare?*

Maturo igitur, ut semper solet, praemisso examine, S. Congregatio censuit nihil eorum quae in dubiis proponuntur, iuxta propositas facti circumstantias, licere· Confidit porro, ccrtoque sibi persuadet S. Congregatio, futurum ut dicti Patres recurrentes, exacte in praxi sese conforment tali iudicio, quod ipsimet pro debita erga S. Apostolicam Sedem reverentia implorarunt ad sedandas propriae conscientiae anxietates. Credere enim par est ipsos, utpotc viros religiosos in vinea Domini pro animarum salute adlaborantcs probe intclligere,decere quam maxime, ct omnino etiam debere iuxta monitum Apostoli abstinere ab omni specie mali : quae mali non species modo, sed res ipsa manifesta est in descriptis circumstantiis facti dc quo agitur. in oculos enim statim incurrit putida, imo vero etiam ridenda superstitio turearum, qua opem implorant S. Antonii Patavini, opinantes cum adhuc Camcnccii vitam ducere; qua oblationes mittunt ad finem dumtaxat temporalem obtinendum ; qua demum vel ipso sacrosancto Missae sacrificio, quo nihil in Ecclesia Christi augustius, abuti solent iuxta propriam exigentiam et intentionem sane non rectam, et intrinsecus superstitiosam. Omnino igitur cavebunt Patres praedicti nc oblationes a tureis recipientes, aut pro ipsis Missas offerentes, participes fiant superstitionis eorumdem, ct cum conscientia usque modo turcicae superstitionis, conscientiam propriam polluant, ut in simili proposito praecipit Apostolus, et fidelibus, qui haec noverint, scandalo sint et offensioni, ipsisque tureis occasionem praebeant persistendi in suis erroribus ct superstitionibus.

536

dan îîruzIndî iïm" «'(fnVundo».

S. C. S. Officii 9 *Iulii 1773* — Sutchues — Christiani sunt qui, metu paganorum, praesertim moribundos infantes baptizant, tergendo manu, aqua naturali intincta, frontem infantis; vel digito, aut panno similiter madefacto cum in frontem signant, simulquc verba formae proferunt, absque co quod aqua iiuat aut decurrat. Baptismus huiusmodi cstne validus ?

R. Sc gerat (Vic. Ap.) iuxta regulas ct consentanee ad Instructionem dc an. 1770 (8 Nov.) transmissam Missionariis Africae (K *n.481).*

537

j .tniama·».

I : Instr. S. C. de Prop. F. *ti Sept. 1779* (AD Scodhes·.). — i. Esponeva Ella la gran fiducia, che hanno non solo i fedeli, ma anchc i musulmani di cotcstc parti nci brevetti scritti c distribuiti dai sacerdoti cattolici, e quindi la pralica di dispensarli s) agli uni, che agli altri. Su di chc dovrà Ella avvcrtirc i suoi sacerdoti, c missionart a non discostarsi punto su questo particolarc dall' Istruzione c formula prcscritla dalla S. C. del S. Oflizio nel suo decreto emanato gli it Decembre 1749, copia del quale a quest'cifctto le accludo *n. 374).*

he forat ı Ô! monio oh»» ctorrinni*·.

Rapporto poi all'altra consuetudine di esorcizzarc i turchi ossessi, sani cura di V. S. l'avvertirc i missionarii e sacerdoti, chc saranno stati da Ici autorizz.ati ad un simile ministcro (giacchc agli altri non si permette), perché in primo luogo osservino bene le regolc, e le eautele prcscrilte dalle rubrichc del Rituale Romano al Tic. X. *De exorcizandis obsessis a daemonio,* non usando altre formolc cd orazioni fuori di quelle, chc nel medesimo Rituale si leggono espresse ; c l in oltrc, chc non fomentino nci turchi la falsa credcnza chc presso di noi vi sia alcuna umana scienza ed arte per liberare le creature di Dio dalle infestazioni, o dal possesso degli spirit! maligni, ma che s'istruiscano, c procurino di persuadcrli che quanto dai ministri della Chiesa si opéra in questo genere, tuito ê in vigore dell' autoritl confcrita c lasciata alia sua Chiesa da Gesù Cristo, a cui compete ogni potest! in ciclo e in terra, cd a cui obbediscono lutte le creature ncH'aspcttativa della di lui gloriosa manifestazionc, quando verri a giudicarc i vivi cd i morti.

Dc tieri» i»· etionibut corie infidclibu*.

2. Circa la celebrazionc dclla Messa, amministrazione dei Sagramcnti, c prcdicazionc, che costi si cscrcitano con molta frequenza non solo dei cattolici, ma anchc dei turchi, i quali senza commcttcrc irriverenze spesse volte vi assistono o per curiositl, o per voti fatti a cotcste chiese, fa d'uopo avvertirc non esser contro lo spirito dclla Chiesa, chc gli infedcli assistano alia prcdicazionc dclla cristiana dottrina, massime ove pongasi loro in vista la puritl e perfezione dclla morale evangelica, senza molto internarsi nella csposizionc dei mistcri superiori alia loro capacitl, c direttamente contrati ulle loro infelici prevenzioni. Ma per quel che riguarda la celebrazionc della Messa, c famininistrazione dei Sagramcnti, Ella ben sa la clausola espressa nella formola delle sue facolt!, ove si permette ê vero di far tutlociô anchc in presenza di persone cstranec dalla comunionc dclla Chiesa, ma con la condizione, *si aliter celebrari non possit ;* e perô si dee, quanto è possibile senza pcricolo di maggior danno, procurare chc gli infedcli si ritirino dall'assistere alie nostre sacre funzioni, c spccialmente al Sacrificio dell'Altare, alia comunionc del quale ne realmente nc formalmcntc si ammettono altri, chc i veri fcdeli di Cristo.

De occulis d.· lotione Euchan* MUe ad ıŋΠπı>o< ct dc cclcbu! 0 nc Mime in e> rum domibus

3. Circa la pratica di portare il Viatico senza lumi, e di cclcbrar talvolta in casa dcl-1* infermo per comunicarlo, tin dall'anno 1776, in risposta alia sua altra rclazione, le fu tra-

smessa copia del Decreto dei 14 Decembre 1668 (V. h. /72^. Ora nc le accludo nuovamcntc una copia, aggiungcndole, che nclla Enciclica *Inter omnigenas* fu stabilito da Benedetto XIV chc *extra summae necessitatis causam apud infirmos, in aedibus non sacratis, Missam celebrare non licet.* E perciô ordino, che il SSrtiO Sacramento, *siquidem sine periculo possit, ab Ecclesia sumptum, si aliqui ibi extiterit, ad infirmi domum deferatur,* soggiungendo immediatamente il modo da tenersi, cd il rito da osservarsi, secondo le diverse circostanze, nella delazione del medesimo, come si legge nel § 21 *Dum autem sacerdos etc. (V. 3^5)'*

DHoco ct dc Ciffrooail» |h-pnimL

Né parimenti si puo approvare chc fuori <lc' casr nci quali non possa differirsi ai bambini il Battesimo senza pericolo della lor morte, c non possano i medesimi senza cgual pcricolo essere portati alia chiesa, vadano i parrochi a battezzare nellc case dei genitori : pratica riprovaia anche dal Concilio Albanese (parte II, cap. II, *de Baptismo);* non potendosi comprcndere come non vi sia ditlicolta di portarveli pubblicamcntc per supplire aile sagre ceremonie , c solo s* incontri ostacolo per portarii a riceverc il Sagramcnto secondo le leggi e il rito della s. Chiesa. Neppur veggo il motivo perche debbano cscludersi dall'oificio di padrini i consanguinei del bambino c dei suoi genitori, quandochè ê ben noto chc per Fassistenza prestata al compimento delle sagre ceremonie, quando realmcnte non si amministri il sagramento del Battesimo ii preteso padrino non contrae alcuna vera cognazione spirituale nc coi preteso iigliano, ne coi genitori di lui.

«iVddÎbînc-Moie Fonti·,

*· Osservabile sopra tutto c sembrato Farticolo che traita del Battesimo, ove Ella ne ha riferito chc il Sagramento medesimo si amministra con la scmplicc aequa santa per mancanza dei Fonti Battcsimali. Convicnc adunque premetterc che Benedetto XIV nella citata Enciclica *Inter omnigenas* coercntemente ai sacri canoni, c spccialmente ai decreti dei Concilio Albanese dell* anno iyo3 espressamente prescrive : *ne, extra casum necessitatis, communis et naturalis aqua, vel etiam ca, quae pro lustrationibus benedicitur, in Baptismi administratione adhibeatur, ac temere omittatur usus aquae ad hunc praecise effectum benedictae, iuxta praescriptum Ritualis Romani.* Indi prosiegue dicendo chc ditficihnentc potrà addursi motivo ragioncvolc, per cui non si faccia nellc parrocchic la benedizione solenne dell'aequa battcsimale con i riti, e nci tempi stabiliti dalla Chiesa, chc sono il Sabato Santo, c la vigilia dclla Pentecoste. Al che puô aggiungeni chc il non avere, nè il potersi ritcncrc stabilmente nellc chiese parrocchiali il Fonte Battcsimale, non sembra motivo sufficiente per omettere la solenne benedizione dell'aequa a questo effetto destinata, potendo questa adattarsi con tutta propriet! in un decente vaso amovibile, quale poi si conservi presso dei parroco, con quella cautela e decoro con cui si conservano e gli Olii Santi, c le altrc cosc sacre. Ma succedendo, chc per inevitabile ostacolo non siasi potuto eseguire nci tempi debiti la benedizione dcl-Γ aequa battcsimale, oppure che sia venuta a mancarc quella che era stata benedetta coi solenne rito prcscritto nel Messalc Romano, a questo caso ha ben provveduto il Rituale Romano nel Tit. II, Cap. VII, che ha per argomento *Benedictio Fontis Baptismi extra Sabbatum Paschae et Pentecostes, cum aqua consecrata non habetur :* ove sono prescritte le preci, c formole da usarsi in tal benedizione solenne, c sopra tuito Γ infusione degli Oli Santi, cioc di quello dc' catccumeni, e del sacro Crisma. Ciô presupposto, non puô assolutamcnte approvarsi la pratica da Lei replicatamcntc indicata di amministrarc il Battesimo, fuori dei casi di necessity, o con Facqua comune, o con la semplicc aequa benedetta, cha suole denominarsi *aequa santa.*

538

S. C. de Prop. F. 2/ *Nov.* Γ770. — Ut animae chnsnndeuum, qui ex hoc saeculç migrarunt, consuetis Ecclesiae suffragiis opportune iuvemur, SSrilus D. N. Pius d. p. PP. VI ad preces missionariorum in Indiis orientalibus cxislentium benigne induisit : induit, pro «icaeunctorum.

r. Ut defunctorum cadavera, quae ob foetorem ante horas 24 scpulta sunt, tamquam praesentia censeantur, ideoque intra id temporis spatium Missae defunctorum pro iis celebrari possint, etiamsi Officium sil duplex.

2. Ut Missa solemnis defunctorum celebrari valeat pro animabus confratrum, qui alicui Confraternitati addicti fuerant, ca die quae sequilur Commemorationem omnium fidelium defunctorum, quamvis idem adsit Officii duplicis impedimentum.

3. Ut die quae immediate subsequitur Octavam Corporis Christi, solemne Missae Sacrificium peragi possit pro defunctis confratribus SSmi Sacramenti, licet Officium duplex, ut supra, recurrat.

4. Denique ut, absentibus missionariis die mortis vel sepulturae alicuius defuncti, iidem Missam cantatam, vel lectam defunctorum celebrare possint, etiamsi Officium sit duplex, cum primum ad locum pervenerint.

Declaravit tamen Sanctitas Sua ut in reliquis praedicti missionarii sc omnino conforment Rubricis generalibus ct Decretis Sacrae Rituum Congregationis, cactcris quibuscumque in contrarium non obstantibus.

539

Decr· s·c·de Pr°P-F· 2>Dec· '77I· — fuchorum coph. tomn. Cum relatum fuerit cum apud cophtos vigere abusum, ut sacrae supcllcctilcs, aliacque res ecclesiasticae, quae sacerdotibus ct monachis eiusdem ritus, vel a S. C. transmissae, vel piis fidelium largitionibus donatae fuerunt, post eorum obitum ab heredibus distrahantur, ct alienentur, haud mediocri nationalium ecclesiarum detrimento : S. Congregatio, referente Ertio ac Rrtlo D. Card. Thoma Maria Ghilini Ponente, inhaerens decretis alias latis, ac praesertim sub dic 17 Augusti 1772, statuit ac decrevit, sacras omnes supcllcctilcs, vasa, libros, ct alia quaelibet instrumenta, penes sacerdotes, ct monachos cophtos post eorum mortem reperta, si haec vel praefatae S. Congregationis, vel fidelium pietate acquisita fuerint, ad easdem ecclesias omnino spectare, proindeque illius Missionis beneficio eroganda esse, cui defuncti sacerdotes, vel monachi addicti erant. Quod si probetur, et constet praedicta sacra non Ecclesiae favore, sed directe vel sacerdotibus, vel monachis a fidelibus donata fuisse, tum indulgct S. C. ut sacra eadem ad illorum heredes transire valeant: quo tamen cusu Superioris nationis cophtac partes erunt, id sedulo curare, ne praefatae supcllcctilcs ad sanctum Ecclesiae ministerium destinatae, vel infidelibus, turpis lucri gratia vendantur, vel in profanos alios usus ab heredibus erogentur.

Quam S. Congnis sententiam SSrho I). N. Pio PP. VI relatam in Audientia habita per R. P. D. Stephanum Borgia Secretarium dic 19 Dec. 1779, Sanctitas Sua benigne approbavit, ct Apostolica auctoritate munivit.

540

Θ' S' 27 *f7° — SüTCHOEN* genium plena- 4r,/fcl,/o — i. Iuxta Indultum a S. Sede concessum, missionarii omnes habent per communicationem facultatem elargiendi Indulgentiam plenariam in articulo mortis constitutis. Verum cum raro inveniant fideles praecise in articulo mortis constitutos, inde fit ut alii dictam Indulgentiam elargiantur ubi tantum est mortis periculum, licet proxime admodum non videatur imminere ; alii vero iuxta rigorem verborum non applicant nisi quo tempore agonia videtur proxima ; ct tunc, quando non observant tam proximum mortis periculum, sive ope mcdalliorum quibus, auctoritate S. Sedis, huiusmodi Indulgentiae adnexae sunt, quaeque fidelibus dant, sive invocatione SS. Nominis lesu, prout concessum est a pluribus Summis Pontificibus, monent fideles ut conditiones apponant quibus tantum beneficium consequi mercantur. Si S. C. determinare censeat cui pacto potius adhaerendum, omnes quotquot sumus praesto erimus S. Sedis iudicio.

2. Saepe in hac provincia gentiles exigunt contributiones pro superstitiosis ; plerumque Christiani recusant: tunc gentiles ab ipsorum domibus vi auferunt, quasi in compensationem, plura utensilia quorum pretium longe superat valorem rei quam pro superstitiosis postulaverant. Ad vitandum istud damnum possuntne Christiani haec utensilia ab ipsis redimere data pecunia, quae postulatur ? Atque, si possint, tenenturne expectore, ut gentiles auferant dicta utensilia, quando praesertim sciunt ad hoc venisse, vel ut postulata recipiant, vel ut in compensationem depraedentur ? Qrti COOU.H lionrt Mitioili.

R. Ad 1. Ad id quod inter missionarios controvertilur de tempore impertiendae Indulgentiae plenariae constitutis in mortis articulo, S. C. censuit eam temporis circumstantiam satis esse ut rite conferatur, quae sufficit Extremae ipsi Unctioni conferendae, cum nempe infirmus vi morbi cernitur ad interitum vergere. Neque proximius agoni tempus expectandum esse, quo aegrotus vix sui compos, ad eos plane animi motus edendos impar est, quos Rituale Romanum efflagitat ut tanti beneficii, sicut Extremae Unctionis, fructus uberius percipiatur. Quamobrem c missionariorum debito fore , post adhibitam infirmo sacramcntalem Unctionem, eumdem excitare ad ca animo concipienda quae in eodem Rituali libro leguntur, mox vero tam insigni beneficio plenariae remissionis eumdem communire ; idque tunc potissimum praestare cum se haud reversuros praevident.

Ad 2. Neutrum licere: non utensilibus praecavere, antequam diripiantur; non ca redimere postquam direpta sunt, illa, quae petebatur, pecunia contributa. Certum est enim contributionem huiusmodi externam saltem praeseferre consensionem cum superstitiosa gentilium voluntate, cui adhaerere nc cum vitae quidem discrimine licet.

541

S. C. S. Officii /5 *Febr. 1780* — Sutchubx — Ubi dc baptizandis parvulis Rituale Romanum hoc praescribit scilicet : *Si mater praegnans mortua fuerit, foetus quamprimum caute extrahatur,* huc usque inter Christianos casus occurrit, sed regula praescripta nunquam observata est, neque unquam promulgata. Rationes sunt : summa repugnantia quam sinenses habent ad ciusmodi sectionem, absoluta apud ipsos artis anatomicae imperitia, gravissimum periculum atroces calumnias contra religionem excitandi, gravesque persecutiones sustinendi cum discrimine salutis ct vitae saltem pro iis qui sectionem tentare auderent, si factum ad notitiam gentilium peiveniret, quod admodum facile est. Causae praedictae possuntne silentium excusare ? Circi opent a. nem cieurua alnenilbui cio* Mm.

R. Etsi caute prudenterque agendum sit,

ne, cum paucos quaerimus, multos amittamus, agendum esse tamen, et sectionis a Rituali praescriptae notitia ingerenda, ne oblivisci videamur cos, quos abundantiori caritate manifestum est indigere. Erit proinde e missionariorum debito, paulatim et opportune commonere sutchucnscs de miserrima parvulorum perditione in uteris matrum decedentium, quibus opitulari nihilominus, quoad humanae possunt vires, postulat Christiana charitas, postulat ecclesiastica sollicitudo. Neque improbum videri debere sutchucnsibus, aut ullis fidelibus, secare matrem mortuam, cum ct Dominicum latus dissectum sit pro nostra redemptione. Illud potius rationi absonum atque ab omni pietate remotum pro inani quadam integritate pudoreque servando defunctae genitrici, viventem natum aeternae morti addicere. Certe non modestia, non virtus, unde tantum profluit malum. Haec autem foetus extractio dc praegnantis defunctacquc alvo matris, quamvis patefacienda, ut dicimus, ac persuadenda sit, expresse tamen cavet, prohibetque Sanctitas Sua, nc missionarii in casibus particularibus sc ingerant in demandanda sectione, multoque minus in ca peragenda. Sat proinde missionariis fuerit illius notitiam edidisse, curassequc ut eius perficiendae rationem perdiscant, qui chirurgicis intendunt, laici homines, tum vero, cum casus tulerit, eiusdem praxim ipsorum oneri ac muneri reliquisse.

542

Cooira diipenuiiofln «b lm> ttdiin. ditpanun» fallu» anti* n-atuuct com·tatou.

S. C. S. Off. **rj** *Febr. 1780* — Svrumm — Raro dispensatur mulier fidelis ad effectum nubendi cum viro gentili; sed difficultas longe minor est Christianum fidelem dispensandi, ut matrimonium cum infideli muliere contrahat. Atque eo processum est ut aliqui intet nos non dubitent anticipativam ct communem dispensationem ad hunc effectum dare. Ratio ipsis est, quia probabile non videtur Sanctam Sedem exigere ut decem, et aliquando amplius, dierum iter suscipiant, ut, occurrente casu, dispensationem postulent. Praeterea observarunt quod cx centum mulieribus paganis quae viris fidelibus nubunt, nonaginta sint quae fiunt christianae; unde generaliter ct anticipante, habita ratione numeri Christianorum loci alicuius determinati, horum determinatum numerum, non nominatis personis, a disparitalis cultus impedimento dispendant. Num excedant isti missionarii in praedictae facultatis usu, non audeo determinare.

R. Excessisse missionarios et excedere in concedendis dispensationibus anticipativis ct communibus absque nominatione personae, cisdemque iniungendum ut deinceps se abstineant ab hisce dispensationibus concedendis, sub nullitatis poena; alienum quippe a more ac mente huius Sanctae Sc lis prorsus est cuipiam facultates delegare velle, quae execution*! mandentur, non prius visa diligenter causa, ncc positis per eumdem exeeutorem in tuto conditionibus quae apponuntur. Erit proinde e munere ipsius Vicarii Ap. facultatem, quae sibi adesse ac perdurare supponitur, dispensandi super disparitate cultus, iis tantum prudentibus ac piis in sua Missione laborantibus sacerdotibus subdelegarc, qui neminem fidelium permittant matrimonium contrahere cum infideli, ni viderint antea graves illas causas concurrere in singulis plane casibus expetendas, quas accurate inspici iubet Apostolica Sedes, atque illud maxime caverint quod pars infidelis, nisi spem suae conversionis praebuerit, saltem sine contumelia Creatoris et Christiani nominis iniuria sit cum parte fideli cohabitatura, ncc ullatenus impeditura educationem prolis utriusque sexus in sancta religione. Ne vero super indebitis hucusque concessis dispensationibus angatur Vicarius Ap., clementissime induisit Sanctitas Sua ne turbarentur qui contraxere, sanatis in radice, ut dicitur, ipsorum matrimoniis, atque a novi consensus obligatione absolutis coniugibus.

543

Mutionani non aunt vere ac proprie parochi.

Decr. S. C. de Prop. F. *17 Febr. 1780.*— Cum plurimum intersit, ut inter operarios, qui sacrarum Missionum ministerio dant operam, aequus ordo servetur, nec ulla inter ipsos emergat super cuiusque iuribus dissensionum causa, quae orthodoxae religionis incremento tantopere obesse solent: S. C. referente Effio ac Rffio D. Card. Boschi Ponente, censuit ac declaravit, ecclesias omnes, oratoria, cappellas, districtus, qui a sacerdotibus saccularibus, sive etiam regularibus diversarum nationum, tam in civitate Pekini, quam in eius dioecesi administrantur, nec vere, nec proprie parochias esse cum certarum animarum cura necessario coniunctas; missionarios vero, quorum fidei commissa est carumdem ecclesiarum administratio, nullo modo parochos esse, sed simplices verbi Dei praecones, nulla certa sede, aut residentia incardinatos; proindeque ad nutum pro tempore existentis Episcopi Pekinensis esse amovibiles.

Quod Sacrae Congregationis Decretum Sanctissimo Domino Nostro PIO PP. VI. relatum in Audientia habita per R. D. Stephanum Borgia Secretarium die t3. Februarii 1780, Sanctitas Sua benigne adprobavit, ct Apostolica sua auctoritate munivit.

544

De annua circa acholi* relatione S. Congregationi de Propag Fide exhibenda.

Decr. S. C. de Prop. Fide. /5 *Iulii* /7J0. — Sollicitudo, quam habet S. Congregatio, ut chistiana iuventus, sublatis ignorantiae tenebris,

ortho ioxac fidei doctrina, et salutaribus disciplinis ubique imbuatur, unde religionis conservatio, integritas, atque incrementum maxime pendet, effecit ut permulta per varias mundi plagas gymnasia et scholas propriis impensis erexerit, ubi catholicorum lilii, cacterique adolescentes, qui inter infideles ct haereticos versantur, ac potissimum ii, qui ad sanctuarii ministerium vocati sunt, necessaria rudimenta possent addiscere, et sacris, iisque incorruptis doctrinis informari. Cum itaque plurimum intersit, ut ex huiusmodi scholis is profectus hauriatur, quem S. C. in earum institutione sibi proposuit, neque a praeceptoribus emolumenta percipiantur, nisi commissum sibi munus fideliter, et debita cum diligentia expleverint, Eminentissimi Patres, referente R. P. I). Stephano Borgia Secretario, inhaerentes decretis alias editis, ac praesertim sub djc 3 Septembris 1659, statuerunt, ut in posterum consuetae mercedes pro scholis ubicumque erectis non persolvantur, nisi exhibito prius , ct per singulos annos, documento approbato et recognito vel a Nuntio Apostolico, vel ab Episcopo diocccsano, ubi aderunt ; ubi autem desunt, vel a Vicariis, ct rcspectivis Missionum Superioribus, vel ab alio denique, arbitrio Saerae Congregationis designando: in quo documento constare debeat non solum dc numero magistrorum, ac discipulorum, sed etiam an in communi vivant, ct propriis, scu communibus expensis alantur; qui sint praeceptores num laici, vel presbyteri sacculares, vel regulares; a quibus sint instituti, et a quibus confirmati; in quot classes sint distributi discipuli ; quasnam disciplinas addiscant; quamdiu debeant ibi commorari, quinam denique sit in pietate ac studiis uniuscuiusque progressus. Praeterea, ut iuvenes ii qui a Sacra Congregatione in sua collegia recipiuntur, saltem primis rudimentis ct aliqua linguae peritia instructi sint, ac scholasticae disciplinae assucti, decreverunt Eminentissimi Patres, ut alumni omnes qui a locorum Ordinariis aut Missionum Superioribus, vel ad Urbanum, vel ad alia ipsius Sacrae Congregationis collegia mittentur, non aliunde, nisi a praefatis gymnasiis, scu scholis, ubi istac fuerint, in posterum desumantur; dc quo praefati Episcopi, ct Superiores legitimum documentum Sacrae Congregationi transferre in alumnorum expeditione teneantur.

praesertim S. Pii V., Grcgorii XIII. , ac Benedicti XIV. Constitutionibus sancitum est, ut intra Religiosorum virorum septa, mulieribus quibuscumquc non puteat aditus, sub gravissimis poenis inflictis, tam viris qui foeminas quocumque praetextu intra Regularium dumorum ambitum admiserint, quam foeminis quae carumdem domorum clausuram violaverint. Saluberrimis hisce sanctionibus inhaerens Sacra Congregatio, etsi Praefectos Missionum identidem monere non destiterit, si quos aliquando ca in re non admodum vigilantes fuisse intellexerit: temporis tamen intervallo, vel legis oblivione, vel quod proclive est hominis ingenium ad legum quarumcumque sanctissimarum vim elevandam, saepius accidit, quemadmodum multorum litteris eidem Congregationi rcnunciatum est, quod in stationibus ac hospitiis missionariorum admissae quandoque fuerint mulieres, et in cubiculis, vel in aliis locis intra hospitiorum ambitum Poenitentiae Sacramentum susceperint. Quod quidem quam indecorum sit, quamque periculosum, probe noscens Sacra Congregatio, quae missionaries suos inter Christiani nominis hostes versantes, non solum a malo, sed etiam ab omni specie mali abstinere desiderat, ut, iuxta Apostoli monitum, sine offensione sint iudacis, et gentibus, et Ecclesiae Dei; referente R. P. D. Stephano Borgia Secretario, statuit ac iussit hospitia ct stationes, scu domos quaslibet cuiuscumque Ordinis, Congregationis, aut Instituti Regularis, in locis Missionum ubicumque existences, in quibus duo vel tres missionarii latini ritus commorantur, seu commorari contigerit, clausurae legibus subiici, ita ut nemini regulari cuicumque omnino liceat, ullam foeminam intra privata corumdem hospitiorum, seu stationum cubicula , mansiones, recessus, sub quovis titulo, specie, ac praetextu introducere, multoque minus sanctissimum Poenitentiae Sacramentum ibidem ipsis administrare; nec mulieribus sub quarumcumque licentiarum obtentu praedicta hospitiorum privata cubicula, mansiones, recessus ingredi, sub poenis a sacris canonibus, ac supra memoratis Pontificum constitutionibus inflictis adversus clausurae violatores. Ut autem ad corumdem hospitiorum interna oratoria, ecclesias, ac loca, ubi sacra peraguntur, mulieribus quoque pateat accessus, ut sacrosancto Missae Sacrificio, aliisque ecclesiasticis functionibus, intersint, atque Sacramentum Poenitentiae suscipiant ; eadem Sacra Congregatio declarat, ac decernit, admitti posse mulieres in internis ecclesiis, cappellis, aut oratoriis publicis hospitiorum praedictorum, ad quae tamen recto tramite accedant, nec in cubicula, aut privatas mansiones deflectant, ct pereomdem, perquam accesserunt, viam, revertantur. lubet praeterea, et praecipit Sacra Congregatio, ut mulierum Confessiones

545

De cUmra* Itfic * Regulari* bu· wefvandi.

Decr. S. C. de Prop. Fide *26 Aug. ty8ô* — Cum deceat viros qui saecularibus soluti curis per Regularia vota arctioris vitae institutum sunt professi, ab omni mulierum familiaritate abhorrere, hinc est quod tam Generalium ac Provincialium Conciliorum decretis, quam Summorum Pontificum , ac novissimis

palam in ecclesiis, cappellis, aut publicis oratoriis, ubi adsunt : ubi vero desiderantur, in alio loco patenti, ac pervio, ct ianuac hospitii quantum fieri potest viciniori, a rcspectivis Ordinariis, ct his deficientibus, a localibus Missionum Superioribus designando, interposita crate ferrea, vel alio repagulo inter os confessarii, ac mulieris poenitentis, audiantur. Qui secus fecerint, ac saluberrimis hisce ordinationibus contraiverint, poenas contra clausurae violatores, ac sacrorum canonum, ct Apostolicarum Constitutionum praefatarum contemptores incurrant.

Quod Sacrae Congregationis Decretum SSrfto D. N. Pio PP. VI. relatum in audientia habita per eumdem D. Secretarium, die 2. Julii currentis anni, Sanctitas Sua benigne confirmavit, Apostolicae Suae auctoritatis robur adiicicns, et ab omnibus sub memoratis poenis inviolabiliter observari iussit.

546

Suri· hicrttiht intere·" 'icet.

Instr. S. C. S. OfïlCÜ *28 Aug. I/80.* — (ad Vtc. ap. Cosstantinop.) — Postulasti a Sacra cong|-t Propaganda Fide, num Tibi liceret Sacramentum Confirmationis, num aliis sacerdotibus alia Sacramenta administrare cuidam huius urbis adolescenti catholico, qui quamvis catholice vivat, sacris tamen lutheranorum functionibus, festis ad minus diebus, intéresse cogitur a patre haeretico, nolente sui nominis iacturam facere, quam pertimescit, apud conlutheranos suos, nisi filium ad suae sectae imitationem perstringat. Esse autem id omne ab huiusce S. Sedis Apostolicae regulis alienum prorsus, atque adversum, etiamsi adolescens obtestetur, malo se prorsus invitoque animo praedictis functionibus exhibere, atque ad ca unice avertenda, quae domi gravissima orirentur incommoda, cum suae praeterea de hac re exheredationis ct ciectionis periculo: ct quamvis adolescens, adiens haereticorum sacra, non sc immisceat illorum precibus, non cocnam sumat, non aliud quidquam operetur: sed immobilis vere sicut lapis materialem solummodo praesentiam impendat, ct denique licet iuvenis polliceatur, cum primo a patria potestate fuerit liber, ciusvc actuali imperio, nusquam se haereticorum sacra haec aditurum: dignoscere poteris cx ca potissimum instructione quam typis edidit Sacra Congregatio de Prop. Fide super communicatione in divinis (K *n. fri),* exque decreto dici 19 Februarii 1774 (K *n. 50 r)* ibique laudatis Benedicti XIV. Constitutionibus, quae tibi praesidio quoque erunt in consimilibus aliis casibus expediendis: inierim adnotando, praeter periculum propriae perversionis, praeter scandalum quod fidelibus aeque ac infidelibus praesenti in casu ingeneratur, simulationem quoque aliquam externam saltem falsae religionis adesse, quae cum puritate fidei catholicae componi nullatenus potest.

Sed cum haec a nobis Tibi rescribenda veritas commendat doctrinae, illud etiam fervor charitatis a Te suggerit, esse procurandum ut periclitantem, ct in tentatione positum adulescentulum, ciusdemque optimam matrem, flebiles forte refoveas, pusillanimes confortes: patris sponsique comminationibus perterritos, proposito cis futurae retributionis gaudio, ad praesens sustinendum certamen enixe adhortcris: doceas insuper nisi qui utrumque oderit, cum sibi in scandalum factus est , non posse Christi esse discipulum, eosdemque demum tuis monitis instruas, ut (illum), nc se ab iis tamquam despectum erubescat, coeteris quibuscumquc obedientiae, atque venerationis significationibus obsequentissime prosequantur. Nisi haec vero iuverint, superest, ut pro eo, quo fungeris, Apostolici Vicarii ministerio, eorum incolumitati omnimodis satagas providere.

547

S. C. S. Off. *14 Sept. I^U.* — Alor- ia^ Ibnuo.n."u^' KIAB. — Le azioni seguenti relative specialmente alie tnoschee destinate alie istruzioni o preghiere pubbliche, ovvcro ai *marabuti,* luoghi ovc si conservanu i corpi dci pretest santi maomettani, non sono riguardate dagl'infedeli come un abbandono del cristiancsimo, nc come una finzionc del rnaomettismo, ma unicamente come un erfetto dclla schiavitù che sottomette qucgli sventurati all'assoluta volonté dei padroni sotto pena dellc bastonate, dclla grande catena, dclla carretta, c talora dclla morte. a mahiimeum»

t. Sjkssc volte nclla costruzione delle moschce, o dci marabuti. si chiamano gli schiavi cristiani per servire da manovali, e anche da muratori per lavorare insieme coi mori.

2. Altrc volte vicne ordinato a qualcuno dci inedesimi schiavi di riattare o rilevarc le mura di tali edifizi, o di aprirc dellc nuove tinestre.

3. In certe feste alcuni sono mandati ad imbiancare con calcina i detti edifizi spécialmente nclla parte interna.

4. Ncllc principali solennité lavano le porte dellc prime moschce con le iscrizioni chc sono al di sopra dclla facciata.

5. Talvolta e accaduto, benchè rarissimamente, che qualche schîavo fosse incaricato di accendere la luccrna di un marabuto.

6. Nelle disgrazie pubbliche dai cristiani si preparano le aste dellc bandiere chc gl'infedeli pongono sopra le moschee, o li marabuti, per annunziar le ore della preghiera, cd altri cristiani salgono a piantarle c a fermai le con corde, e poi un maometlanu attacca il panno dclla bandiera.

7. Alcune voice s'înviano schiavi per dare calcina ai cimiterî dcgl' infedeli.

8. Altri sono députai! per intagliare sopra i cannoni la figura dclla luna, o iscrizioni in lingua turea significanti che quei cannoni furono fabbricati sotto il governo di talc Dey *di cui Dio conservi Γanima.*

9. E accaduto ancora che qualche Cristiano abbia dovuto scolpire in pietra la delta figura dclla luna crescente, da riporsi sopra cdifizî profani.

10. Quando li schiavi coloriscono l'estcriore dei bastimenti corsari, tengono ordine di colorirc anche la luna chc vi c rappresentata, c sc nol facessero, vi sarebbero costretti.

if. Gli schiavi del Dey, c dei grandi del governo, alcune fiate gettano acqua sopra le mani e pîedi dei loro padroni allorchè questi si preparano per le abluzioni o purificazioni legali, e dopo le medesime purificazîoni o abluzioni gli stessi schiavi presentano un tovaglino ai padroni loro per limpiarc il luogo umido.

12. Frequentissimamente gli schiavi si valgono dcU'asilo dei marabuti, entrandovi a fine di evitare la morte giustamente o ingiustamentc imminente; di obbligarc un padrone crudele a migliori trattamenti; d'impedire vive persecuzioni contro la caritA, e di sottrarsi gencralmcntc a qualsivoglia pericolo urgente.

R. Quoad priora quatuor dubia, christianos captivos relinquendos esse in bona fide, dummodo actiones in illis contentae fiant sine contemptu religionis, ct sine intentione coopcrandi superstitioni.

Ad 5. Non licere.

Ad 6. et 7. Licere.

Ad 8. Licere dummodo enunciate verba non intclligantur a Christianis pravo sensu.

Ad 9. et io. Licere·

Ad if. et Î2. Christianos captivos esse relinquendos in bona fide, ut ad quatuor priora dubia.

548

I». hmitalionc ,' ; ".

S. C. de Prop. F. C. G. 3 *Aug. 17S1.* – Facultatem dispensandi in iciuniis ita concessam esse missionariis, ut ea uti nequeant nisi *cum personis particularibus,* et iustis occurrentibus causis, super quibus, eorum conscientia onerata, standum eorum indicio.

549

> ac* IUbnn con- l.pl· · J1»cr»> fsoltif.

Ex Instr. S. C. S. Off. *16 Aug. 178t.* — (ai» Episc. Sckpusiks·.). — Non passim et pro cuiusque Episcopi merito facultates ab Apostolica Sede conceduntur, sed iuxta antiquam praestitutam praxim, prout regionum distantia ab Urbe, et diocccsum utilitas postulat, cuiuslibet regni aut provinciae Episcopis distribuuntur, ita ut minores iis, qui intra Europam, ampliores autem iis, qui in aliis mundi partibus commorantur, largiri consueverit. Ratio etiam habetur eorum, qui sub potestate vivunt Principum infidelium, eorum ve qui in felici catholicorum Principum ditione degunt. Animarum salus, observantia canonum, custodia disciplinae, ac demum sobria quaedam legum retinendarum severitas moderatrix est omnium facultatum, quas Apostolica Sedes Episcopis indulget pro dispensationibus elargiendis. Si ab isto more, nc usu iamdiu receptο ac probato paullulum recedatur, iam vides perturbari omnia, atque misceri, atque invidiam inter eiusdem provinciae Episcopos creari, si unus prae altero amplioribus facultatibus augeatur. At vero universis illas indulges, cum omnis dispensandi facultas, nihil aliud sit, quam iuris relaxatio, verendum maxime, ne iuris ac legum rigor, salubrisquc severitas obsolescat atque labefactetur.

Modo dc sepultura, ct funeribus haereticorum paucioribus agendum est; quamcumquc enim in divinis communicationem cum haereticis sive vivis, sive defunctis, catholico viro esse prohibitam, tam notum est ac pervulgatum, ut nihil magis. Sed ad rem pressius, et primo quoad sepulturam: Cap. *Sacris, De sepulturis:* * Sacris est canonibus institutum » ut quibus non communicavimus vivis non » communicemus defunctis: ct ut careant ec- » clcsiastica sepultura qui prius erant ab cc- » clcsiastica unitate praecisi ». Et *De haereticis* in 6. Cap. *Quicumque:* * Quicumque ec- > clcsiasticae sepulturae haereticos tradere scien- » 1er praesumpserint, absolutionis beneficium » non mercantur nisi propriis manibus publice » extumulent, ct proliciant eiusmodi corpora » damnatorum ». In Rituali autem Romano Pauli V. *De exequiis* Tit. 6. cap. 2, negatur ecclesiastica sepultura paganis, iudaeis, ct omnibus infidelibus, haereticis, ct eorum fautoribus; quin et Martinus V. cuius Constitutionem *Ad evitanda* nonnulli in favorem haereticorum nimium extendunt, in altera posteriori *Inter cunctas* sic decernit: < Si tales haeretici pu- » blici ct manifesti, licet nondum per Eccle- » siam declarati, in hoc tamen gravi crimine » decesserint, ecclesiastica careant sepultura ».

caihohoi n'u"u*

Neque ut hoc ecclesiasticae sepulturae beneficio haeretici quidam fruantur, quidquam illis suffragari poterit, vel quod (ut inquis) non per ianuas, sed per ecclesiae cryptas eorum corpora inferantur, vel quod eo iurc iamdiu illorum familiae potiantur, vel demum quod ecclesiae tectum, ac fabricam servare promittunt. Vides enim fucum fieri Ecclesiae legibus, si haeretici communi sepultura cum catholicis socientur, quamquam diverso utantur ad sepulchrum ingressu. Ius autem familiarum qualem esse poterit, si qui a fide desciverunt, omni etiam, iuxta sacros canones, hire ac pri-

vilegio , quod Ecclesiae beneficio consequuti sunt, privatos ac spoliatos esse oporteat? Tandem nec sumptus pro restaurandis ecclesiis ab haereticis promissi movere Te debent, ut pecunia existimes eosdem communi posse cum catholicis sociari tumulo. Al valde timendum refers, ne quod ab Episcopo haereticis denegatur, id a sacculari potestate impetraverint. Catholicorum Principum pietas haud ita futurum esse suadet ; attamen quidquid absque tuo consensu ac nutu factum fuerit, si quidem absque turbarum ct discordiarum periculo prohibere nequeas, mocrens ac tacitus patienter feres, ita tamen ut sis dc Christiana aequanimitate nc tolerantia laudandus, nunquam vero de consensu ct approbatione culpandus.

Quamquam non tam de ecclesiis modo quam de coemeteriis quaeris, quae haereticis ac catholicis communia sunt; quod cum omnino sine offensione tolli non possit, < Episco-
» pus, inquis, disposuit, ut occasione sepultu-
> rarum, secundum rccentiora regia loto Re-
» gno decreta, extra urbes, oppida, pagos ab
> ecclesiae arcis transferendarum, nova con-
» stituenda coemeteria, remotis arbitris, in pro-
> portionata sui parte pro catholicis humandis
» benedicantur ; in reliqua vero intra eamdcm
> coemeterii cincturam parte corpora acatholi-
> eorum tumulentur >. Optime qsidem haec a Tc disposita ac constituta sunt pro ea, qua Episcopus in hac temporum iniuria uti patientia ac tolerantia debet. Videat tamen Amplitudo Tua, ut, quantum sublatis contentionum ac dissidiorum periculis fieri poterit, in humandis catholicorum corporibus tam quoad locum, quam quoad alias Ecclesiae caeremonias, omnia ad normam sacrorum Canonum, quos optime calles, conformentur.

550

. funtur lurcarem t:TmVr*nr4’

s C· de pr°P- Fide – 37 *Augusti r?8r* (C. G.) — Nelle Congfti Generali del S. Oftenute alia presenza di Sua Santità Ii 3i Agosto, 8014 Settcmbre dello seorso an. 1780 furono esaminati e discussi diversi punti del Vic. Ap. di Algeri risguardanti Ii cristiani schiavi che dai turchi vengono soltoposti alie opere e lavori, proponendo nei primi quattro: i. Che spesse volte nclla costruzione delle moschce si mandano gli schiavi cristiani per servire da bardotti e muratori, ancora con mori giuntamente travagliando. 2. Altre si prescrive ad alcuni dei medesimi schiavi di raccomandare o rilevare le mura di tali cdifizî, di aprire in essi fenestre. 3. In particolari feste certuni sono inviati a bianchirli con calcina, specialmente nclla parte interna. 4. Nelle precipue solennité lavano le pone delle prime moschee con le iscrizioni superiori nclla pane esterna. E riccrcando il Vicario sudd. se simili azioni c operazioni fossero lecite, si considcrarono i motivi, le cause e le circostanze dal medesimo Vicario nella sua relazione esposte, che facevan vedere i poveri schiavi posti nella dura nécessité di prestarsi alie opere suddette ; la buona fede, in cui erano di poter fare; le difhcoltl insuperabili che s’incontrerebbero se si volesscro distorre, c le crudeli vessazioni alie quali anderebbero incontro se ricusassero di ubbidire, coi pcricolo inoltre piü che probabile dclla espulsione dei missionarii e divieto ai ministri del Signore d’istruirli cd apprestar loro i Sagramenti. Fu percib risoluto in dette Conghi, chc quando non venissero dai turchi astretti a fare lc cose suddette in odio c disprczzo dclla nostra s. religione, nel quale caso dovrcbbero piuttosto sopportare la morte, dovesse il Vic. Ap. lasciare gli schiavi cristiani nclla buona fede, in cui sono, purchè perô non abbiano intenzione di cooperare alia superstizione. Ora per parte dei medesimo Vie. Ap. si domanda : Se sia lecito agli schiavi cattolici, allorchè sono comandati d’imbiancare o risarcirc lc moschce, d’entrarvi a piedi scalzi c coi capo scopcrto, al che vengono parimente obligati.

R. Non esse inquietandos, dummodo non intendant mahumetanorum superstitionibus cooperari.

SSI

De consecratione episcopali nondum receptis Ut* teris Apostolicis perscti.

S. C. de Prop. F. -50 *Dec. ijSr* (C. P. pr o Sin.) — Exposito dubio de consecratione electi Episcopi Pekinensis, nondum receptis Litteris Apostolicis peracta, co quia ex una parte adiuncta postulabant ne ulterius eadem consecratio differretur, ex alia habebatur certa ct authentica notitia dc earum Litterarum expeditione et transmissione, S. Congregatio respondit ut sequitur : Consecrationem in casu esse legitimam (1).

(t) Huiusmodi responsio dita fuit ob peculiaria casus adiuncta. Ceterum in Litt. Ap. Alexandri PP. VII 27Febr. 1660haec habentur: · Alias pro parte Vcn. Fratris Episcopi civitatis Assumptionis nuncupatae provinciae Paraquaricnsis in Indiis occidentalibus Congregationi VV. FF. Nostrorum S. R. E. Cardd. Concilii Trid. interpretum exposito quod ipse Episcopus possessionem Ecclesiae civitatis Assumptionis huiusmodi apprehendisset, et se a Ven. etiam Fratre Episcopo Tucumancnsi consecrari curasset, non praesentatis Litteris Apostolicis provisionis et praefectionis suae in Episcopum eiusdem Ecclesiae, quae tamen revera conccssaeprius ct expeditae fuerant, deque ipsa concessione ct expeditione, praeviis quibusdam informationibus aliqualiter constabat; quodque consecratio huiusmodi ab unico praedicto episcopo Tucumanensi, assistentibus duobus de Capitulo canonicis, peracta fuisset, non exhibito Apostolico dispensationis induito, quod tamen re ipsa pridem concessum fuerat, et sub aliquali huius concessionis notitia aut saltem praesumptione (quia

r

vel evcntualem. Ratio dubitandi est quia, cum beneficio vel patrimonio carcnnt, non sunt sufficienter provisi pro sua sustentatione; vcl pro casibus infirmitatis, pestis, incendii, senectutis, in quibus eleemosynis Missarum non multum vcl nihil sibi providere possunt.

scilicet Sedes Apostolica solita sit circa numerum Episcoporum dispensare cum Episcopis consecrandis in Indiis) praenarrata consecratio facta fuerat; ac quaesito: — t. An praedicta possessio, non praesentatis Litteris Apostolicis apprehensa, fuerit legitima ; — 2. An praenarrata consecratio, ut supra peracta, fuerit valida ; praefata Cardinalium Congregatio, dic quidem nrima Septembris 1657, respondit: — Ad ium non fuisse legitimam : Ad 2um vero eadem Congregatio die 1$ Decembris dicti anni, re mature discussa, secundum ca quae proponebantur, respondit : supradictam consecrationem Episcopi Paraquariensis, quantum spectat ad sacramentum ct impressionem chara cieris, fuisse validam ; quantum vero spectat ad licitam exeeutionem Ordinis fuisse irritam ct inanem, ct Episcopum ita consecratum, ac respective consecrantem indigere absolutione ct dispensatione.

Quare pro parte corumdem civitatis Assumptionis ct Tucumancnsis Episcoporum Nobis fuit humiliter supplicatum ut eorum statui opportune in praemissis providere dc benignitate Apostolica dignaremur.

Nos igitur, specialem eisdem Episcopis gratiam facere volentes, ct eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis etc., harum serie absolventes et absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationi bus inclinati, dc memoratorum Cardd. consilio, ipsos civitatis Assumptionis ct Tucununcnsem Episcopos, ct eorum singulos, a censuris ct poenis ecclesiasticis quibuslibet per cos occasione consecrationis, sicut praemittitur, peractae, quoquo modo respective incursis, cl quas ipsi incurrisse dici, censeri, praetendi vcl intel 1 possent, auctoritate Apostolica, tenore praesentium, absolvimus ct plenarie liberamus, ac cum eisdem Episcopis ct eorum singulis super irregularitate per cos praemissorum occasione quomodolibct contracta, ita quod illa et eisdem praemissis non obstantibus, dummodo nullum aliud canonicum cis respective obstet impedimentum, clericali charactere quo alias rite insigniti fuerunt, illiusquc privilegiis uti, ac in susceptis per cos pariter rite quatuor minoribus, nec non sacris subdiaconatus, diaconatus ct praesbyteratus Ordinibus, etiam in altaris ministerio ministrare, episcopaliaquc munia obire cxcqui ct exercere libere ct licite possint ct valeant, auctoritate ct tenore praedictis dispensamus. Non obstantibus *tie.*

Volumus autem ut dicti Episcopi poenitentiam, quam cis respective sacerdos idoneus propter praemissa imposuerit, omnino adimpleant, alioquin praesentes, quoad absolutionem cis in foro conscientiae, nullatenus suffragentur ·.

Dc Confirmatione quam presbyteri orientales immediate post Baptismum conferunt, haec tradit Bene-

dictus XIV in Op. De Syn. Dioec. Lib. VII. Cap. IX, $ 4 : α Eadem Confirmatio est irrita reputanda in lo-
« cis in quibus certo novimus talem facultatem grac
« cis, alteriusquc orientalis ritus sacerdotibus, esse ab
« Ap. Sede expresse ademptam. Praeter autem sacerdo-
« tes in Bulgaria, quibus eam ademptam audivimus a
« Nicolao I, ct sacerdotes in regno typri quibus earn-
er dem abstulit Innocentius IV, scimus, a Clemente VIII
« severe interdictum sacerdotibus italo-graecis ne ba-
« ptizatos Chrismate consignare praesumant ; cuius de-
« cretum Nos confirmavimus in nostra Consi, 57 *tiullarii nostri* tom. 1 p. 167 in cuius § J haec ad rem
« diximus : - Episcopi latini, infantes, scu alios in suis
« dioecesibus baptizatos a presbyteris graccis absolute
« Chrismate in fronte consignatos confirment ; cum
« neque per Praedecessores nostros, neque per Nos grae-
« cis presbyteris in Italia ct insulis adiacentibus, ut in-
« fantibus oaptizatis Sacramentum Confirmationis con-
« ferant, facultas concessa sit, aut concedatur ; quin
iimmo usque ab anno 1595 a fel. record. Clcmen-
• te VIII Praedecessore nostro fuit presbyteris italo-
« graecis expresse interdictum nc baptizatos Chrismate
« consignent. Secus sub conditione, ct cum cautela cos
v confirmare debent, de quibus verosimiliter dubitari
« potest utrum ab Episcopis graecis. ordinem Baptismi
« iuxta eorum Euchologium servantibus, fuerint bapti-
< zati. — In alia pariter nostra Constitutione 129.
« $ 4 *cit. tom. tiusdtm Bullarit pag. p),* illata men-
« tionc eiusdem graecorum consuetudinis, hauc addi-
«dimus: - Quemadmodum enim graecis incolis Ita-
iiae expresse vetita est administratio utriusque Sa-
• crament! ab eodem ministro contemporanee facicn-
« da, ita patientia quadam ct facilitate Sedis Aposto-
« licac factum est ut unum et alterum Sacramentum
« ab eodem sacerdote in oriente graecis conferretur; -
et S 5 permittendum duximus cophtis perseverare
« in eodem ritu, iamdiu ab ipsis recepto, atque ab
« Apostolica Sede tolerato.... Ex omnibus considera-
« lis optima ct secura conflatur rcçula, ad quam dirigi
debeat iudicium Episcopi, in cuius Synodo accidit
« disputari dc robore Confirmationis a simplici saccr-
« dote graeci ritus administratae. Antequam is quid-
« quam definiat, diligenter inquirat oportet num in tali
« loco, ciusmodi graecorum mos fuerit unquam ab
« Apostolica Sede expresse improbatus, an potius cius-
• dem Sedis connivcntia ct lenitate toleratus. Si pri-
« mum, Confirmationem irritam pronuntiabit, atque a
« sacerdote graeco Inaniter confirmatos, absque scru-
« pulo iterandi Sacramentum, iterum sacro Chrismate
« inunget ; si alterum, Confirmationem ratam habebit.
« Quod si res dubia sit, nec possit certo diiudicaq
« num cius regionis sacerdotibus aut expresse, aut sal.

nn potius, providentes futuris casibus infirmitatis, senectutis, atque etiam pestis, incendiorum, ac tcrracmotus, quibus urbs ista frequenter obnoxia est, lucrum aliquod sibi ex negotiatione comparare velint, ut opportuna hac cautione futuram egestatem devitent. Quoad sacerdotes praesenti inopia laborantes, in promptu est Decretum S. C. de Prop. Fide, die a3 Novembris anno i665 (K n. quoad alios vero, futuris sed tamen probabilibus, suis necessitatibus providere cupientes, praestat etiam Epistola Encydica s. m. Clementis XIII. dici 17 Septembris anni 1759, quae incipit: *Cum primum,* in qua, ct praesertim in §§. *Si autem Ecclesiasticorum quispiam* etc. *Deinde pro eo* etc. *Caeterum facultates,* etc., quidquid ad rem opportunum est, sanctissime decernitur *(V. n.423).* Ex his autem Apostolicae Sedis sanctionibus, si regulas atque instituta, atque etiam indulgentiam in iis expressam, Vicarius Apostolicus Constantinopolitanus exacte ac diligenter sequatur, facile ipsi erit omne dubium dissolvere, et pauperum sacerdotum indigentiis, vel statim consulere, vel in posterum occurrere. Nam si urgeat praesens inopia, ex laudato Decreto anni r665, poterit tolerare negotiationem aliquam a sacerdotibus fieri, iis tamen sub conditionibus quae in eodem Decreto ad.iciuntur; si vero futuris necessitatibus dumtaxat est providendum, ca facultate utatur quam Clemens PP. XIII Episcopis extra Italiam concessit, et dispensationem sacerdotibus indulgeat, ut sua industria possint subsidia quaerere ad vitandam egestatem, iuxta tamen eas conditiones et regulas quas idem Pontifex in ea Epistola praescripsit.

« tem tacite data sit ab Ap. Sede facultas conferendi Sa·
« cram. Confirmationis, sc abstinebit a proferenda sen·
« tentia, camque expectabi: a Rom. Pontifice, cui de·
« cet adeo grave negotium significari Omnes ciusmo·
« di circumstantias prudenter examinatas invenimus a
« pluribus Synodis, ct pro carumdcm diversitate di·
« versam ab illis prolatam deprehendimus dc Confir·
« mationc gracco ritu administrata sententiam. In Svn·
« odo Maronitarum habita tempore Grcgorii XIII ,
« eodem Pontifice iubente, Synodi Praeses liberum esse
• declaravit, confirmatis a simplici sacerdote, denuo
■ idem Sacramentum recipere ab Episcopo, quia non
• satis constabat an presbyteris Ecclesiae Icrosolymi·
« tanae, cui subduntur maronitae, concessum fuerit un·
« quam ab Ap. Sede tacitum saltem privilegium Sa·
«cramentum illud administrandi, quemadmodum re·
« ferunt Verricclius *de Apost. Mission. lit. 7, de Con·*
« *firmat, quaesi. ιμ, η. I,* et Thomas a Icsu *de con·*
« *versione omnium gentium lib. J, cap. f, bag 4S4,*
« *et jûS.* In Synodo Provinciali scu National! Albano,
« labita anno 170J, atque a Summo Pont, confirmata
« decisum videtur, solius Episcopi esse, baptizatorum
«frontes Chrismate linire; *cap.* enim J, ubi de Con·
« firmat, est sermo, haec habentur: *Tanti porro Sa·*
ti cramenti, quod sola episcopalis persona suae vindicat
« *dignitati* etc. Contra in Synodo Provinciali Ruthc·
« norum, celebrata Zamosciae anno 1720, cuius Acta
■ a Nobis qui Congregationi Concilii Secretarii munere
■ tunc fungebamur, diligenter antea recognita, fuere
• pariter ab Ap. Sede approbata, sancitum est vali·
« dam habendam fore, neque idcirco sine sacrilegio
o posse iterari Confirmationem receptam a simplici sa·
« ccrdotc, quia scilicet compertum est, ad ca quoque
■ extendi tacitam delegationem graccis sacerdotibus fa·
« clam a Rom. Pontifice: *Sacramentum Confirmationis*
« (verba sunt praefatae Synodi) *a Christo Domino in·*
q *stitutum, quod parochi'in orientali Ecclesia extraor·*
« difiario *ture, et delegata ab Episcopo facultate, ex Ap.*
q *Sedis disbcnsalione, statim post Baptismum admini·*
q *strare solent, in genere visibilium signaculorum, sa·*
q *crosanctum ut, ut ipse Baptismus, illudque nefas est*
q *iterare, propterea quod indelebilem characterem im·*
q *primit.* Denique in nupera Synodo nationali Maroni·
« tarum, coacta in Monte Libano anno 1736 ut in
q nostra Constit. Ji, Bullar. tom. 1 pag. 74, haec ad
« rem edita sunt decreta, videlicet *Cap. 2 de Sacram.*
q *Bapt. can.* /5; – *Maiores nostri, sicut et ceteri orienta·*
« *Hum ecclesiarum filii, statim post Baptismum, tam in·*
« *funtes quam adultos consueverunt sacro Chrismate per·*
q *ungere, atque adeo Sacramentum Confirmationis illis*
« *conferre, tdque per simplices eliam sacerdotes, quibus*
« *Patriarcha et Episcopi hanc facultatem concesserant,*
• *quemadmodum a Ritualibus apparet. Quia vero Pa·*
« *triarchae nostri, ut eo, quo par est obseqwo Romanis*
• *Pontificibus, qui frequentes ad illos hac de re litteras*
« *dederant, morem gererent, latino ritui consentien·*
« *tes, decrevere ut deinceps nemo, nisi episcopali digni·*
« *tate praeditus, Sacramentum Confirmationis admini·*
• *straret ; ideo mandamus ac praecipimus omnibus pa·*
« *rochis, archipresbyteris, ceterisque dignitate episcopali*
• *carentibus, ne audeant in posterum bapti^ati frontem*
• *sacro Chrismate perungere, et verba illa quae ad Con·*
• *firmationis Sacramentum, adeoque ad Episcopum tam·*
« *quam ordinarium illius ministrum spectant, recitare ;*
« *sed, illis omissis, intingant pollicem in sacro Cbri·*
« *smate, et ungant bapti^alum in summitate capitis* 1/1
« *modum crucis, dicentes orationem ex Rituali Rom.*
• *desumptam, quae sequitur:* Deus omnipotens. Pater
■ Domini N. lesu Christi etc. 5i *vero adfuerit Epis·*
« *copus, vel simplex presbyter adultum baptisaient*
« *poterit idem Episcopus post Baptismum, si velit (ac*
« *praecipue cum contigerit ab illo baptizari adultum,*
■ *seu infantem in mortis periculo constitutum), prose·*
« *qui cetera, quae ad collationem Sacramenti Confie·*
« *mationis tn Rituali pertinent, ita tamen ut patrinus*
« *vel matrina adhibeantur, et nomen confirmati in li·*
■ *bro ad id destinato, a parocho vel Episcopo adnote·*
« *tur. Hinc in Rituali quod auctoritate R.mi D. Pa·*
« *triarchae propedtem est edendum, ante illa verba qui·*
« *bus, iuxta ritum nostrum, Confirmationis Sacram.*
« *confertur, apponenda est admonitio ad simplices sa·*
■ *cerdoles, cum supradicta oratione:* Deus omnipo·
« tens etc., *et altera admonitio ad Episcopos cum ritu*
« *conferendi Sacram. Confirmationis, quem omnino a*
• *ritu Baptismi distingui et separari praecipimus. —*
■ Et cap. J. dc Sacram. Confirmat. $ 2 : – *Quia vero*
« *tam in nostra, quam* in *reliquis orientalibus Eccle·*
« *siis, antiquus mos obtinuerat, ut statim post Bapti·*
• *smum etiam sacramentum Confirmationis conferre,*
« *quemadmodum et in Rituali continetur, et a Concilio*
« *Laodiceno bis verbis praescribitur,* quod oportet cos,
« qui illuminantur, post Baptismum inungi supercaelesti
« Chrismate, et esse regni Christi participes ; *hac tamen*
• 1« *re servandum praecipimus ac mandamus quod du·*
« *dum a R.mis DD. Patriarchis iniunctum est, Nosque*
« *supra de Baptismo monuimus, ne simplices sacerdotes*
• *de cetero praesumant hoc Sacram, administrare ; sed*
« *illud Episcopi dumtaxat conferant, illum sacrosanctae*
« *1'ridentinae Synodi canonem prae oculis habentes: -*
■ Si quis dixerit, Sanctae Confirmationis ordinarium
« ministrum non esse solum Episcopum, sed quemvis
« simplicem sacerdotem, anathema sit ■,

554

S. C. Concilii *rr Mail 1782.* — An obtinentes beneficium cum cura animarum, dignitates et canonicatus in ecclesiis mctropolitanis vel cathedralibus satisfaciant praecepto S. Concilii Trid. *sess. 2/. c. 12 de ref.* (dc fidei professione emittenda), si professionem emittant post susceptam institutionem vel collationem, et antequam in possessionem immittantur in casu. — R. Affirmative.

555

Contra «bn«utn reapiendi rlec- mixynetn · po<-

S. C. de Prop. F. /7 *lunii 1782* (C. G.) — Improbari a S. C. abusum recipiendi eleemosynam a pocnitcntibus titulo vel occasione administrationis Sacramenti Poenitentiae.

556

Quoed facQl- fatea fetfitQcodi lu* jxfcndi debilem coniagale.

S. C. de Prop. F. rp *fulii tjSi* (C. G.) — An liceat Vicariis Ap. in Anglia uti facultate restituendi ius petendi debitum coniugale, quando cx aliqua causa amissum fuerit, si altera pars fuerit haeretica.

R. Posse Vicarium Ap. vi facultatum quae a S. Sede eidem concessae sunt sub Form. II. n. 8. *(Dispensandi super impedimento criminis, neutro tamen coniugum machinante, ac restituendi ius petendi debitum amissum)* coniugem catholicum, qui cum haeretico valide nupserit ad ius petendi debitum restituere.

557

loddifeeUat h Sinu

S. C. de Prop. Fide. 22 *Sept, 1782. (Ex Aud. SSmi).* — SSftus D. N. Pius PP. VI. omnibus et singulis Vicariis ct missionariis Apostolicis Gallis in Missionibus Sinensi, Tunkinensi, Cocincinensi ct Siamensi commorantibus, aliisque chiistifidelibus illarum partium, qui vere pocnitcntcs, confessi, ct Sacra Communione refecti, per aliquod temporis spatium Deum devote oraverint pro sanctae Fidei propagatione, infrascriptas Indulgentias benigne in perpetuum concessit, nimirum: plenariam catcchistis ipsa die eorum receptionis seu admissionis ad officium catechistarum ; item plenariam omnibus christifidclibus supradictis in diebus festis SS. Sacramenti , Assumptionis B. M. V., S. Angeli Custodis, S. Iosephi eiusdem Deiparae sponsi, SS. Apostolorum Petri et Pauli, ac S. Francisci Xaverii confessoris; easdemque Indulgentias, in omnibus praedictarum Missionum locis, ad dies quindecim continuos extendit; ac demum Vicariis, missionariis, catechistis ct aliis obsequio Missionum mancipatis, qui orationi mentali operam da- bunt, Indulgentias a sa. me. Benedicto XIV sub die *16* decembris 1746 concessas confirmavit, voluitque eas omnes ct singulas praefatas Indulgentias, in perpetuum lucrandas, applicari etiam posse per modum suffragii animabus in Purgatorio detentis.

558

S. C. de Prop. F. *i3 Ian. i783.* (C. P. pro Sin.). -Sutchukn. – Cum S. Franciscus Xaverius, missionariorum exemplar, moneat ut quaerantur diligenter infantes baptizandi, mittuntur prudentes ct iam senescentes mulieres, quae, sub obtentu medicinae, baptizant infantes quos in periculo mortis iudicant, vel ratione morbi, infirmitatis, paupertatis etc., vel etiam quia recenter nati multis futuris periculis exponantur, ita ut experientia constet quod ex quatuor partibus baptizatorum, moriantur tres partes ante usum rationis, ct vix supersit una pars, praesertim in urbibus. Porro missionarius non audet prohibere ut baptizentur recenter nati, ct caeteri quos istac prudentes mulieres, attentis omnibus circumstantiis, praevident multis, sive praesentibus, sive futuris mortis periculis subiaccre, quae innumera sunt in Sinis; sed monet tantum ut in dubio orent ut Spiritus Sanctus dignetur cor suum iuxta divinam voluntatem inclinare. fiiiom® u*-.. R'r'

R. Renovetur instructio anno superiore tradita, ct praeterea transmittatur exemplum Epistolae Bened, XIV ad Archicpiscopum Tarsensem Urbis Viccgerentem *(Postremo mense; V. n. 360),* ut (Vic. Ap.) regulis ibidem praescriptis sc conformet et suos missionarios conformare faciat.

559

S. C. de Prop. F. *t3 Ian. t783* (C. P. PRO StN.) – Tu.NKIN. Or IRNT. – Utrum fomulis ct filiisfamilias licitum sit emere, coquerc aut quovis modo praeparare edulia extraordinaria, sacrificio aut oblationi superstitiosae deputari solita, quando bene sciunt talia edulia α dominis, mantis, aut parentibus ad sacrificium aut oblationem suis defunctis faciendam destinari. Et quatenus negative: a. blilioniwpmb· dct:ri5'

2. An eisdem hoc saltem I:\eat ob gravem metum, seu damnum quod sibi ipsis, probabiliter, vel certo, de dictis eduliis non praeparandis modo exposito, imminet, et praemissa protestatione quod eorum animus a superstitione omnino alienus sit.

3. An hoc eidem liceat, quando illa extraordinaria edulia emuntur, coquuntur etc., si in maiori quantitate fiat (sive ex mutua collusione familiae, sive non) quam necessarium sit pro dicta mensa superstitioni dcscrviente instruenda, quando finis primarius di-

cue praeparationis est praedictam mensam superstitiosam facere, quamvis ciborum pars quae superest, occasionaliter et accessorie ad licitam comestionem deserviat.

4. An eisdem licitum sit illos cibos modo itidem exposito praeparare pro mensis quas, peracto sacrificio, domini, mariti, ct parentes atterunt ad sacrificii locum, ut insimul cum sacrificatis per modum unius comedantur, vel in alio loco adeo propinquo ponuntur, et eorum consummationis, sacrificii, seu oblationis tempore comeduntur, ita ut unus moraliter locus et una moraliter comestio censeatur.

5. Qualis sit verus et genuinus sensus illorum verborum: *il mangiare solito della famiglia* contentorum in responsione Episcopi Lorymensis *(Vie. Ap. Chen-si et Chan-si)* approbata a Sancta Sede dic 26 Septembris 1718 ; an possit intclligi de cibis extraordinariis qui ad convivia aliquando per annum occurrentia parantur, an vero praecise de eduliis quibus quotidie, seu regulariter, sive communiter ct ordinarie familia vescitur seu utitur.

R. Ad t, 2, et 3. Negative.

Ad 4 et 5. Generaliter respondetur: licere coquere ct praeparare cibos, si agatur de ordinariis servis ct culinariis, qui toto anni tempore huiusmodi ministerio sunt addicti, si extraordinaria huiusmodi convivia pro laetitia familiae, pro hospitibus, aliisque occasionibus minime superstitiosis primario fiant: quamvis non ignoretur aliquam eorum partem idolis offerendam fore ; si dapes non distinguantur, ut aliquae fiant pro oblatione superstitiosa, aliquae pro cibo convivarum, sed destinatio pendeat ex arbitrio patrisfamilias ; si nulla dapes sit specialiter directa ct praeparata pro idolo ; si in divisione epularum nec in eorum appositione ad locum sacrificii vel ad mensam idoli cooperantur.

560

Aq licita quMceanillnrum ixiuft iu morte propinquorum.

S. C. de Prop. F. *Iati. 1783* – (C. P. PKO Sts.) – Tcnk. Orikvt. – Indicium Sacrae Congregationis exquiritur circa sequentem ritum seu caeremoniam ab ethnicis huius regionis communiter observatam in morte parentum et maritorum, qui quidem ritus originem trahit a secta idoli *Thieh cà,* cuius sacrificulis, dum eiusdem cultui mancipantur, comam deponere praecipitur, illamquc postea nutrire prohibetur, et est ut sequitur: – Mos est in Tunkino ut quarto dic a morte parentum seu maritorum sacrificulus accerscatur, ut liliis aut uxoribus ante cadaver gcnuflexis capillos incidat in parte anteriori, posteriori, ad aures, ct in capitis summitate. Pro conficiendis forcipibus praescribitur ferrum ex quodam monte imaginario, quia inde omnia fausta sibi obvenire vana observantia sperant. Filiis igitur aut uxoribus sic gcnuflexis haec oratio seu adprecatio a sacrificulo recitatur : « Mons Con-lon (ille mons » imaginarius) lapides ct ferrum gignit unde » forfices conficiantur, quibus capilli in debi- » tum erga parentes obsequium abscin luntur. » Filii suos parentes honorantes felicitatibus re- » plebuntur, et postea eorum animae ad regnum » idoli pervenient, illorumque filii ac nepotes » divitiis ct nobilitate amplificabuntur»; qua apprecatione finita capilli inciduntur. His praenotatis, quaeritur num licitum sit filiis ct uxoribus Christianis, quarto die vel alio post mortem suorum parentum vel maritorum, hanc caeremoniam peragere non per sacrificulum, sed per aliquos viros Christianos cum forfice communi ct usuali, et remotis tam falsa credulitate, quam illa apprecatione. Ratio quaesiti est quia, adhuc iis excluais, factum vere superstitiosum est.

R. Secundum ea quae proponuntur, non videri actum superstitiosum, dummodo nulla fiat genuficxio ante cadaver, nec coma recidatur per sacrificulum, sed per quemcumque quem maluerint virum Christianum, nec cum forfice particulari, sed communi et usuali; nec praeterea observetur certus dies ad comam recidendam ; demum absit omne scandalum, omnisque removeatur falsa credulitas, nullaque adhibeatur oratio vel apprecatio, ita ut civilis omnino sit actus, nec ullo modo superstitionem redoleat.

561

De «vu oleorum «anctorum veterum m Sacri meniK administrandi*.

S. C. de Prop. F. nV *Februarii* (C. G.) — Sopkiak — Se possa il Vic. Ap. Icciamente servirai per tuiti i Sacramenti dei vecchio Olio Santo finchè non gii arrivi il nuovo du Costantinopoli.

R. Posse ipsum uti veteribus Oleis Sanctis quoties, adhibita diligentia, olea recenter consecrata n catholico Episcopo cum Romana Ecclesia communionem habente, paschali tempore recipere nequeat, urgeatque necessitas Sacramenta administrandi.

562

Quomodo admittantur ad Sacramenta catholici matrimonio cum haeretici* Illicite coniuucti.

S. C. de Prop. Fide. *r8 Feb. 1783* (C.G.) Scribendum esse Vicario Apostolico Sophiae catholicos sive mares sive foeminas habentes uxores aut viros ex photianorum aliorumque haereticorum secta in matrimonium coniunctos a turearum ministro, non accepta missionariorum benedictione, quippe qui illicitis huiusmodi nuptiis non benedictionem modo, sed nec ullum omnino consensum nec praesentiam praestare valent, eosdem inquam catholicos, nisi aliud obstet canonicum impedimentum, si dc gravissimo, quod patrarunt, crimine dolentes, manifesta dederint poenitentiae signa, impositis salutaribus poenis, impositaque praesertim lege

tam utriusque sexus prolem educandi in catholica religione, quam haeretici coniugis conversionem procurandi, admitti posse ad Ecclesiae Sacramenta. Quo vero ad photianos arincnosvc haereticos tam mares quam focminas habentes uxorem aut virum catholicum, optantesque catholicam amplecti religionem, si manifesta dederint poenitentiae signa, abiurata prius haeresi, cmissaque catholicae fidei professione, recipi cos pariter posse, eisdemque Sacramenta administrari, etiam secreto, si eae adsint loci temporisque circumstantiae in quibus fas illis sit catholicam, quam susceperunt, religionem occultare, eisdem praeterea contagibus insinuare ut suarum nuptiarum benedictionem a catholico missionario petant, non tamquam ad validitatem matrimonii necessariam, sed tamquam eisdem maxime profuturam.

Qur.r -Jo r·?· ingemo-

563

honeni in1er rj- ir.«» d nnttiiw.

Instr. S. C. de Prop. F. 9 *Apr. rjSi* — (ρκο Miss. Malabar.). — Distinctius explicare constituimus quinam sit verus nostri decreti sensus circa separationem inter *pareas* et *choutres,* quam ad avertenda graviora damna *pro nunc* tolerari posse respondimus ('7 *[an.* /77<y y. ». 535/

Animadvertendum itaque est, ex duplici principio oriri posse aversionem seu abominationem istam, qua nobiles malabarici adversus *pareas* alliciuntur, quorum unum prorsus erroneum, superstitiosum, ct Christianae religionis documentis essentialiter contrarium, idque est credendi, uti revera plcrique ex ista natione credunt, *pareas* gentem esse a Deo reprobatam, aeternae salutis incapacem, atque ideo indignam cum qua ipsi ullam habeant communionem. Contra gravissimum hunc errorem, qui divinae bonitati iniuriam facit, quasi apud Deum esset acceptatio personarum, specialiter diriguntur condemnationes ct decreta Apostolica, quibus absolute praecipitur, ne quis ad Baptismum admittatur, qui huiusmodi praeiudicio laborans, non sc prius promptum praebuerit ad illud deponendum, mandando insuper missionariis ut, necessitate postulante, ad ipsa *parcarum* tuguria accedere minime renuant, cosque aegrotos solari, piis sermonibus, precibus et Sacramentorum pabulo recreare curent, ct nulla duritatis officia cum iis praelei mittant, quae a sancta nostra religione praescribuntur.

Alterum vero principium, cx quo praedicta separatio oritur, esse potest praeiudicata opinio vilitatis ct infamiae illius miserae gentis, et consuetudo mere civilis, contraria tamen humilitati ct perfectioni religionis Christianae. De tali separatione ab huiusmodi praciudicio emanante nulla reperitur mentio in Constitutione sa. me. Benedicti XIV, quae incipit *Omnium sollicitudinum.* Verum cum in ipsa praecipiatur, ut missionarii in hos etiam *pareas* diligenter curam impendant, cosquc in iisdem ecclesiis in quibus nobiles conveniunt, admittant, eodemque divini verbi ct Sacramentorum pabulo reficiant, luculenter evincitur, ab Apostolica Sede magnopere exoptari, ut isti nobiles praciudicatam huiusmodi opinionem, charitati et humilitati Christianae adeo adversantem, tundem aliquando exuant, et infelices illos *pareas* uti fratres ac proximos benigne respiciunt et, si fieri potest, fraterno amore complectantur. Talis etiam fuit huius Sacrae Cong. sententia in supradicto decreto. Quod si, ad maiora damna avertenda, censuit tolerari posse *pro nunc* divisionem de qua agitur, hac ipsa clausula praeclare ostendit, quam longe absit ab huiusmodi separatione approbanda, ct quantum exoptet, ut, Christiana religione maiorem in dies apud malabares progressum faciente, deplorabitis iste abusus penitus aboleatur. Quamobrem Eminentissimi Patres haud levi molestia affecti sunt, audientes, in recenti malabaricae istius ecclesiae restauratione, non modo non diminuta, ut par erat, controversae separationis indicia, sed adeo notabiliter aucta, ut missionarii, qui operi praefuerunt, nedum abusum tolerare, sed quasi approbare ac promovere visi fuerint. Quod quidem missionariis zelatoribus iusta causa fuit dolendi, et vehementer conquerendi apud Sacram hanc Congreg. Quare Ampl. Tuae omni ope curandum est, ut nova ista separationis indicia, quantum fieri potest, aboleantur, ct singuli missionarii semper prae oculis habeant debitum quo districte tenentur ad evellendam cx neophytorum animis nefariam istam praeventionem, ideoque ipsis inculcare assidue studeant fraternam charitatcm, qua omnes cuiuscumque generis Christiani inter se invicem diligere atque amplexari debent tamquam fratres, et eiusdem Patris coelestis filii atque haeredes; quae quidem charitas, si, Deo adiuvanle, in eorum cordibus diffusa fuerit, minime dubium est, quin ex neophytorum animis praeiudicatas huiusmodi opiniones eradicet ac prorsus expellat. Quod ut facilius impetrari possit, omnino necessarium est ut missionarii, unum atque idem sentientes, omnes ad cumdcm scopum tendere curent, neque inter sc opinionum varietate dissideant; quo nihil funestius Dominico gregi accidere potest. – Quod attinet ad altum litterarum articulum, quo A. T. exponit istos gentiles vehementer abhorrere nigra vestimenta, affirmatque plurimos Christianam fidem amplexuros si togae albi coloris missionariis ct clericis permitterentur: S. C., pro fine tam recto tantique momenti, minime dissentit quin missionarii in istis regionibus cuiuslibet coloris vestes adhibeant, dummodo a modestia ct gravitate sui muneris minime abhorreant, nc praesertim nullum adsit

Miwm m»»*.. riorum.

periculum nut suspicio superstitionis, neque sit signum protestativum falsae religionis. Intendit tamen quod nihil innovetur nisi de consilio ct communi consensu missionariorum, ut concordia ct uniformitas, quae adeo missioni bene gerendae necessaria est, nullum detrimentum capiat.

564

Ik üculntibui Praelector u m Mruünum quod abstinentias d Miiue Cdc-

S. C. de Prop. F. *r Sept. 1783* (C. G.). – Co'isrANTtsop. – Se i Prefetti dellc Missioni, attese le facoltà della S. Sede loro concesse, possano nei luoghi ove si trova 1'Ordinario, indipendentemente da esso: 1. Dispensare i secolari per 1'uso dei latticini o carni, riguardo a persone particolari. — 2. Se possano concedere ai loro religiosi la stessa dispensa; — 3. E dare ai medesimi la facoltà di celebrare la S. Messa nelle case private, ove non sia il privilegio dell'oratorio privato.

R. Ad i ct 2. Affirmative pro iis missionariis qui gaudent facultatibus Form. IV, cl qui Vicario Patriarchal! cas praesentaverint.

Ad 3. Negative.

565

ht oflidi» mit- Hxxuin in rficMc, pneter- ,-, π pnpuioB m..» oncniih».

Ex Instr. S. C. de Prop. Fide -'j *Septembris 1782* (au Epîsc. latisum Badïlosrx). — Monere pnmum ncccsse est missionaries omncSqUe aiioS qUj per Orientem praedicandi Evangelii ac propagandae religionis praeclaro munere funguntur, in visceribus lesu Christi obsecrare, ut digne ambulent vocatione qua vocati sunt, com omni humilitate et mansuetudine, cum omni patientia supportantes invicem in charitate, solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis. Praecipuum illorum munus est, Dominicum agrum excolere, plantare, rigare; super fundamentum, quod est Christus fesus, superaedificare aurum, argentum ct lapides pretiosos; quin unquam inanis aucupandae gloriae cupidine abrepti, sc supra ceteros extollant, suis studeant commodis, alienis invideant, sed potius suos conatus, curasque omnes co tendant, ut nihil omnino ad sese, sed ad proximum omnia, ct ad Deum referant, *nam neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus* (ad Cor. 1 c. 7.). Quaiiscumquc enim fuerit Evangelii praeco, sive latinus ah hac Apostolica Sede missus, sive orientalis a proprio Episcopo constitutus, noverit se *adiutorem Dei esse, Christianam autem plebem sibi commissam, Dei agriculturam, Dei aedificationem, ut non glorietur omnis caro in conspectu Dei, sed qui gloriatur in Domino glorietur,* quemadmodum eodem loco tradit Apostolus. Atque utinam in missionariis praesertim latinis, Christianae humilitatis et conjunctionis spiritum adaugeat Deus, ut reminiscantur ct intclligant. non se fraternae charicati consulere, neque cx Deo esse, si inter diversos eiusdem Missionis operarios, atque inter populos diversi ritus, eam, quam inter Corinthios acriter reprehendit idem Apostolus, foveant aemulationem: *Ego quidem sum Pauli, ego vero Apollo, ego autem sum Cephae;* sed illud suis mentibus infigendum, populisque tradendum studiose curent, Christum divis««m non esse, et firmamenta Christianae religionis illum convellere penitus ac disiicere, qui pro privatis rationibus salutem animarum ncgligat, fratrum consensionem non tueatur, ab officio praedicationis discedat, praepositorum mandatis non obtemperet.

QtiomoUo · gerere debeu nu««ian>m.

Cum igitur ita arfectos esse missionarios oporteat, coque studio solum incensos, ut in Ecclesiae sinum, interque piae matris amplexus orientales populi reducantur, quid sane dicendum esset, si qui non aequo animo ferrent, quod orientales catholici Episcopi suos mitterent operarios ad pascendas oves in regionibus sibi subditis dispersas, imo eos perturbarent, impedirent, aspernarentur? Quid si invidiam quandoque pareret id, de quo maximopere lactantur Caelicolae, cum orientalis aliquis Episcopus, aut quilibet animarum Pastor, suae sectae erroribus repudiatis, probataque apud Summum Romanum Pontificem, Christianorum omnium Patrem ct Magistrum, fide et coniunctionc sua, popularium suorum regimen ac pastoralem curam susciperet? Quid si novarum harum segetum fructu, potiora ducerent sua iura et praerogativas, iisque ira mordicus insisterent, ut orientalium potestate redintegrata, suam laedi arbitrarentur?

At vero hoc fuit semper in nostrorum more positum institutoque maiorum, quod qui hacreseos aut schismatis labe infecti, in sacris fuissent Ordinibus constituti, ct erroribus ac schismate abdicato, in semitam veritatis reverterentur. nedum permanerent in Ordine clericali. sed suis etiam, quas prius obtinebant, dignitatibus, cademque, qua in suos antea pollebant, auctoritate, quantum iuxta catholicae Ecclesiae leges permitti poterat, fruerentur. Sic transacta res est cum novatianis in concilio Nicaeno can. 8.; sic gestum cum donatistis in celebri illa Carthaginensi collatione anni 411; sic cum graecis ct iacobitis ab Eugenio IV in concilio Florentino; sic a Clemente VIII cum ruthenis: sic demum cum iisdem graecis, atque etiam cophtis a Benedicto XIV, cuius verba in decretali epistola *Demandatam* ad Patriarcham atque Episcopos graeci ritus an. 1743 transmissa, hic exscribere operae pretium ducimus, ut quaenam sit huius Apostolicac Sedis mens atque sententia, in hoc ecclesiasticae disciplinae capite, c purissimo fonte hauriatur. « In omnibus (sic inquit doctissimus Pontifex) » hisce decretis, venerabiles fratres, quae praevio maturo examine, ut supra diximus, au-

» ditoque consilio venerabilium fratrum nostro-
» rum sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium,
» aliorumque praestantium integritate ac do-
» ctrina virorum, statuenda, edenda, ac vobis
» denuncianda esse indicavimus, minime du·
» bitamus, quin agnoscatis nihil aliud nobis
» propositum fuisse, quam ut, ct venerabiles
» Ecclesiae graccae ritus ac mores in suo vigore
» persistant, ct debita vobis a populis obedien-
» tia, vestraque simul in cos auctoritas ce iu-
» risdictio sarta tecta servetur. Quorum utrum·
» que cx una eademque animi ac iudicii ae-
» quabilitatc proficiscitur, per quam ct varias
» ecclesiarum institutiones ct consuetudines iu-
» sta aestimatione pensantes, unum illud ad
» animarum salutem omnino necessarium in
» votis habemus, ut scilicet omnes, qui ubi-
» que terrarum catholico censentur nomine,
» unico fidei atque unitatis vinculo teneantur;
* ct supremam huius Sanctae Sedis auctorita-
» tem, qua super alias divina institutione pracc-
» minet, ad promovendam omnium ccclesia-
» rum utilitatem solummodo interponentes, dc
* cetero fraternitatibus vestris intacta manete
> volumus iura omnia ac privilegia, ct liberum
> iurisdictionis vestrae exercitium, ad regendas
> oves vestrae tidei commissas, casque per sc-
» initas mandatorum Dei ad salutis aeternae
> metam, adiuvante divina gratia, dirigendas ».

Qua vero graccum Patriarcham et Episco-
mh charitate complectebatur Benedictus Ponti-
fex maximus, eadem cophtos quoque paro-
chos ad catholicam Ecclesiam redeuntes pro-
sequutus est. In instructione enim pastorali *Eo quamvis tempore,* ad eorum Vicanum genera-
lem data, post plura commemorata exempla ecclesiasticae lenitatis erga illos, qui in aliquo ordine aut dignitate apud haereticos et schis-
maticos constituti, catholicae Ecclesiae recon-
ciliabantur, sic loquitur: « Praeclara haec le-
» nitatis argumenta attento nobiscum animo rc-
» petentes, aequum visum est, ut parochi ri-
» tus cophti, valide tamen ac rite ordinati,
» qui cx atra errorum in quibus versabantur
» caligine, in lucem catholicae veritatis cmer-
» gunt, capaces sint etiam inter catholicos ad-
» ministrationis sacramentorum parochialium,
» qua prius in schismate potiebantur, quamvis
» haec ipsa spiritualis auctoritas, nullo existence
» parocho catholico, tributa etiam sit PP. Mis·
» sionariis, ct ab illis exerceatur... Ex hac porro
» indulgentia uberem in dies spiritualium gau-
» diorum messem cxpcctamus, lucrum scilicet
» animarum ad gremium Ecclesiae redeuntium.
» Probe enim intelligent, nos Pastoris lesu Christi
» vicem in terris tenentes, tantum quaerere, ct
» salvum velle, quod perierat; ovesque inven-
» tus non virga timoris, sed officio charitatis
» ad ovile congregare ».

Neque vero missionarii latini suarum par-
tium studium praetexere, aut conqueri possunt, vel sublatum vel imminutum iri suam pote-
statem, qua ab Apostolica Sede ornati sunt, si liceat orientalibus Praelatis suorum popula-
rium curam capessere, et plenaria in illos iu-
risdictionc potiri. His enim tergiversationibus, quaerimoniisque occurrit Benedictus XIV in ea, quam laudavimus, ad cophtos instructione; ita enim pergit : < Nec conqueri iure poterunt
» missionarii suam auctoritatem hoc pacto vi·
» deri imminutam, si opportune in memoriam
» revocaverint, quae ab eorum patre ct insti-
» tutore S. Francisco in suo testamento seri·
» pta leguntur: *Et si haberem tantam sapien·
» tiam, quantam Salomon habuit, et invenirem
> pauperculos sacerdotes in parochiis in qui·
» bus morantur, nolo contra eorum volunta·
» tem praedicare.* Cui sententiae consona sunt
» documenta S. Bonaventurae in suo tractatu:
» *Quare fratres Minores praedicent : Tempe·
» ratissime,* inquit Sanctus Doctor, *disposuit
» divina sapientia, et instituit Sedes Apostoli·
» ea, ut per ordines praenotatos, in praedi·
» catione et confessione defectus cleri suppléa·
» tur, et animae salventur, et nec in spiri·
» tualibus nec in temporalibus ius clericorum
» aliquatenus minuatur.* Parique censura in si-
» mili negotio curn graecis melchitis nuperri-
» me discusso, a nobis definitum est: *Licere
» tantum fratribus Ordinis Minorum S. Eran·
» cisci custodiae Terrae sanctae parochialia
» munia obire circa graecos melchitas, eis·
» que sacramenta administrare in iis locorum
» et temporum circumstantiis, quibus omnino
» dejiciat moduf habendi Parochum, aut alium
» Antistitem graeci ritus ».

Complura alia hic proferri possent Sacrae huius Congregationis decreta, Summorum Pon-
tificum auctoritate munita, quibus semper est definitum, latinos sacerdotes in orientem mis-
sos latinorum curam cum omni potestate ge-
rere primum debere: orientalium vero in sub-
sidium, ct quasi adiumentum, si forte alicubi (quod saepe accidit) nullus catholicus eiusdem ritus reperiatur Antistes, vel aut propter sacer-
dotum inopiam, aut etiam culpa sua negligat idoneos pastores praeficere, qui sacramenta ad-
ministrent, populosquc rudes, atque etiam pa-
rum in fide firmos, salutaris doctrinae pabulo reficiant. Potissima enim semper ab Apostolica Sede orientalis ritus habita ratio est, quem certe violari nccessc esset, si non suis, sed latinis Pastoribus orientales subderentur. Quo autem iure, quave etiam utilitate fieri posset, ut tot gentes consuetudinis, ritus, atque etiam lin-
guae a nostris societate disiunctac, latinis pa-
storibus parerent, cum suos habere possent no-
biscum tidei ct charitatis vinculo coniunctissi-
mos? Suopte ingenio ac natura, orientales suis sunt moribus ac institutis addictissimi, nec ad conflandum orientale schisma plus valuit, quam iniusta ab obtrectatoribus dolo malo excitata in

latinos invidia. Qutimobrcm vetus est, s:d pura putaque haereticorum calumnia, voluisse Romanos Pontifices rectos probatasque consuetudines, ac ritus orientales delere, latinorumque mores ct instituta subrogare, quam egregie refellit idem Pontifex Benedictus «XIV in ea cncyclica, quam ad *Missionarios per Orientem deputatos* scripsit, quaeque vulgata est torn. IV Bullarii eiusdem Pontificis num, XLVII. Ergo unum missionariis omnibus latini ritus, qui Evangelium orientalibus annuntiant, debet esse propositum, quod Apostolus Paulus vere de se praedicabat, scribens II ad Corinthios 12, 14: *Non enim quaero quae vestra sunt, sed vos.* Totis enitantur viribus, ut ab orientalium mentibus errores depellant, ut cos ad catholicae Ecclesiae communionem traducant, ut Romano Pontifici, tamquam cius capiti sese obedientes, ac morigeros praestent: cos pascant, foveant, amantissime tueantur, quoadusque proprii pastoris solatio destituuntur; ipsos etiam pastores imperitos aut desides urgeant, sublevent, opitulentur: non autem appetant illorum iura, neque id quod ipsis detraxerint, sibi assumant, omnemque praesertim de iurisdictionc contentionem studiose devitent, quam si ad se quisque rapiat, continuo dissolvetur mutua animorum consensio, quae ad fidem propagandam omnino necessaria est, ct charitas sine qua Christiana religio incolumis esse non potest, penitus extinguetur.

Prorsus dc medio tollat (Ep. latinus Babyl.) discordias ct contentiones inter latinos missionarios ct sacerdotes orientales; si cives alicuius ritus sacerdote carentes reperiantur, sed tamen adsit sacerdos alterius ritus orientalis, qui iis Sacramenta possit administrare, ultro sinat eos, si ita lubet, ad hunc sacerdotem potiusquam ad missionarios latinos in spiritualibus indigentiis confugere, quum longe inter sc, ritu latino, proximiores sint diversi ritus orientales, praesertim si huiusmodi orientales fermentati usum facerent in Coena Eucharistica. Denique totius spiritualis sui regiminis sit veluti dux ac norma, virtutum omnium regina, charitas nimirum, *quae non aemulatur, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa, non quaerit quae sua sunt.* (Juin igitur latinus episcopus BabylonciBis cum Praesulibus aut presbyteris orientalibus dc iurisdictionc contendat, si pro virili parte ea omnia praestiterit, quoad cius fieri poterit, ad eam excitandam, regendam, augendamque, ut totis viribus enicantur populares suos in viam salutis reducere; si etiam ad omnes illarum regionum necessitates exponendas sese communem veluti interpretem penes Sedem Apostolicam declaraverit, ac relationum omnium, quibus frequenter indiget Sacra Congregatio, ordinarium quodammodo internuntium ac ministrum praebuerit, mirum quam amplam messem colligere poterit in regionibus erroris aut superstitionis tenebris ac nocte circumfusis. Sic autem veram solidarnquc gloriam consequctur, dum propositum sibi finem, cuius caussa in tam dissitas regiones ab Apostolica Sede ablegatus fuit, obtigisse, ct antiquiore Apostolatus sui munere functum esse cognoscet; siquidem, uti recte S. Cyprianus *de liait. Eccl.* pronunciat, *nos unitatem firmiter tenere, et vindicare debemus, maxime Episcopi, qui in Ecclesia praesidemus, ut Episcopatum quoque ipsum, unum atque indivisum probemus.*

Si missionarii latinorum curam suscipiant, iisque sacramenta administrent, procul dubio ab Episcopi (latini) nutu ac potestate pendere debent; ipse enim omnimodam habet supra latinos spiritualem iurisdictioncm, cique propterca incumbit lota ea provincia, quae ad eorum curam spiritualem spectat, atque ad sacramcntotum administrationem.

Si vero missionarii latini orientalium etiam regimen capessere debeant, vel quia nullus illis praesit catholicus Antistes, vel quia omnis deficiat eiusdem ritus sacerdos, denique vel ob nonnullam aliam cx iis caussis quas supra commemoravimus, debent tunc a latino Babylonensi Episcopo veniam petere, ut suis facultatibus, quas ab Apostolica Sede impetrarunt, uti queant. Consentaneum enim est, ut quemadmodum in iis casibus auxiliarem ac subsidiariam latini Episcopi Babylonensis potestatem exercendam esse in superiori dubio constituimus: ita etiam, qui illius esse debent adiutores atque administri, eidem tamquam capiti subsint, iliumque de imposito munere reddant certiorem, eiusque excqucndi ab ipso petant facultatem. ka quoque statuit Benedictus XIV in saepius commemorato Decreto anni 1754, num. V.

Verum quoniam non raro accidit, vel latinos Regulares missionarios suis privilegiis, atque ea qua donati sunt ab hac S. Sede Apostolici muneris gratia, nimium confisos, parochialia munia tam supra latinos, quam super orientales obire, despecta prorsus Episcopi auctoritate; vel etiam, e contra, Episcopos ita contemnere missionariorum operam, ut quamvis maximo sumptu incredibilique labore, vel ab hac Sacra Congregatione, vel a Praesidibus Regularium Ordinum illuc missi, ut in vinea Domini excolenda laborent, otiosi tamen, ct nihil agentes quandoque remaneant, ob denegatam ab Episcopo exercendi sui muneris potestatem; hinc Sacra Congregatio censuit huic malo, quantum quidem fieri potest, occurrere, eo saluberrimo consilio, quod nihil detrimenti aderat Episcopali jurisdictioni, ncc missionariorum laborem aut laboris fructum impedire quoquo modo possit. Itaque secum animo reputans, quantum removen lis dissidiis inter missionarios atque Vicarios Apostolicos Sina-

run), utilitatis attulerit provida Clementis PP. IX Constitutio edita anno 1669, quae incipit *ailatnrc.i,* eadem prorsus ratione ac methodo, omnem de Apostolicarum facultatum usu in Missionibus Babylonicis controversiam, inter missionarios ct Episcopum Babylonensem coni·ponendam esse decrevit.

Itaque primo iubet, quod omnes et singuli regulares cuiuslibet Ordinis, Instituti ct (Congregationis, qui in Assyriam, Mesopotamiam, Mediam, ac regiones Bassorae ct .Mossul, ad sacras peragendas Missiones, sive a suis Superioribus ablegati sunt, sive specialiter ab hac Sacra Congregatione deputati, suas Patentes, seu alias quascumque eorum deputations et constitutionis litteras, Episcopo Babylonensi, seu illius Vicario aut Viccsgcrcnti exhibere, ct licentiam suas facultates exercendi petere debeant ct teneantur: et si quis id praestare neglexerit aut recusaverit, possit Episcopus tamquam Sedis Apostolicae Delegatus prohibere, ne facultates sibi per litteras huiusmodi concessas exerceat. Statim ac autem missionarii praedicti suas putentes litteras Episcopo exhibuerint, et veniam exercendi suas facultates ab ipso postulaverint, nequeat ille, sub inscientiae aut alio quovis praetextu impedire, quominus imposito sibi munere perfungantur; nisi in casu gravis caussae eidem Sacrae Congregationi statim communicandae. Quotiescumque vero iidem missionarii latinoium, aut eorum orientalium qui iuxta superius recensitos cusus Episcopo Babylonensi subsunt, spirituali curationi operam dabunt, quoad parochiale» functiones eiusdem Episcopi visitationi ct correctioni subjecti sint, ab eo sancta olea ct sacrum chrisma accipiant, ac demum illum de statu atque incremento Missionis identidem certiorem faciant, et coniunctis cum eo viribus, catholicae lidci propagationi, atque animarum saluti sedulo ac vehementer incumbam. Hac tamen sibi tradita potestate, caveat Episcopus, ne unquam ea in Missionis detrimentum abutatur, et quae illi ab hac Sacra Congregatione, ad cultum regionum eius fidei ac regimini concreditarum, suppeditamur, upostolicorum operariorum praesidia ct adiumenta, inania ac vacua esse patiatur. Urgeat imo atque instet, illorum operi advigilet, ut quisque suo muneri cumulatissime satisfaciat, ct in ea praesertim agri dominici paitc excolenda, quae vepribus ac dumetis magis redundat, eorum consilium, laborem, ac solertiam quam aptissime adhibeat, ac demum praestitutis temporibus, iuxta sacramentum ab ipso in episcopali consecratione praestitum, de statu ac ratione Missionis Babylonicae Sacram Congregationem certiorem reddat, et si quid gravioris momenti inciderit definiendum atque explanandum, eidem referat, ciusque iudicio atque auctoritati committat.

Cum veru missionarii a limricem operam suam navabunt circa populos orientales in Missionibus Babylonicis commorantes, qui proprios habent Episcopos, aut presbyteros ab ipsis constitutos, quoniam, ut supra definitum est, suis iidem populi Pastoribus subesse debent, tum Missionarii praedicti, si pro imposito sibi munere in iisdem Missionibus exercendo veniam et permissionem Episcopi Babylonensi;, ut supra dictum est, semel petierint et obtinuerint, suis more solito facultatibus ab Apostolica Sede impetratis, durante eorum officio, uti libere possint erga orientales huiusmodi, absque ulla dependentia ab Episcopo Babylonensi, imo potius, quantum fas est, per locorum intervalla atque itinerum difficultates, quidquid agendum in procuratione salutis horum orientalium erit, suis Episcopis referre, atque cum eorum assensu perficere, maxime convenit.

566

Pc matrime.» celebrati·. »>ut·dote abHfnic.o·ram tum.

S. C. S. Officii /5 *[an. 1-84*— SuruitUEN. — Quando fideles baptizati matrimonium inire volunt, ct missionarius praesens est, tunc coram ipso contrahunt, et benedictionem solcmnem recipiunt. Si vero longe absens sit, vel non detur loci aut temporis opportunitas, cum Concilium Tridentinum his in partibus publicatum non fuerit, indifferenter omnibus permittitur, modo alias non sit impedimentum, coram christianis praesentibus inter se contrahere. Missionario autem reduce, nec renovatur consensus, saltem sub conditione, nec ordinarie ipsis impertitur benedictio.

R. Non esse inquietandos fideles qui, missionario longe absente, matrimonia ineunt in Sinis coram christianis tantum, cum neque Tridentini lex publicata ibidem fuerit; hinc vera esse matrimonia, ideoque indissolubilia, quae in locis Sinarum contrahuntur solo contrahentium mutuo consensu , ab anno usque 1665 declaratum est; ct, etiamsi promulgata ea lex foret, valere tamen matrimonia in praesentia duorum testium tantum, quoties in loco ubi matrimonium contrahitur, vel in vicino , ad quem sine periculo accedi possit, parochus vel alius sacerdos saccularis vel regularis non existât ab Episcopo deputatus, haec pariter Apostolica Sedes pluries interrogata respondit. Caeterum, ne Sacramenti dignitas vilescat, voluit Sanctitas Sua adhortandos fideles ut missionario reduci sesc sistant, ab coque benedictionem petant, praevia tamen facta declaratione a missionario benedictionem huiusmodi ad validitatem matrimonii nequaquam perlinere.

567

Publfcalfo decreti tridcniisi *ia**]*ttii* quando praesumatur.

S. C. de Prop. F. *r Martii* – (C. P. pro Sin.) — Tijnk. Orient. — Ad dubium propositum circa validitatem quorumdam matri-

monioiiim quae inibi facta fuerint absque so· Icmnitatibus praescriptis « Concilio Tridentino responsum fuit ut sequitur:

R. Scribendum Vicario Ap. nullum icpc-rii i vestigium in actis S. C. dc publicatione cap. 1, sess. 24 *De reformatione matrim.,* Concilii Tridentini in torris et locis dc quibus quaesivit. Idcoquc nisi ipsi constet revera publicatum fuisse illud Decretum, vel saltem semper observatum, ac matrimonia absque praesentia parochi inita tanquam irrita habita fuisse, tunc pro non publicatione sentiat. Attamen curet ut matrimonia coram parocho et testibus celebrentur; sed si secus factum fuerit, non ideo ea nulla declaret. Caveat praeterea, quod etiam in locis ubi Decretum Concilii Trindentini publicatum est, si tamen propter distantiam locorum parochus commode haberi non possit, valida etiam habenda sunt matrimonia, iuxta resolutionem S. Officii.

568

nXhdùènn? . .·ulioncquoad

Instr. S. C. S. Officii 6 *Sfartii* /;<S7 — (A|» V(C. AI'. CONSΓANTiNOP.). -----R. P. D. loscph Antonius Frachia Archiepiscopus Theodosiopolitanus ct Vicarius Apostolicus Constantinopolitanus multas exposuit S. Congregationi de Propaganda Fide corruptelas circa contractus quosdam in eadem Constantinopolitana urbe celebratos, quos ab usurae labe excusari posse minime arbitratur. Cum itaque eiusdem Vicarii expositio a S. Congregatione dc Propaganda Fide ad alteram S. Officii transmissa fuerit, ut melius atque sincerius quaestionibus a Vicario praedicto propositis satisfieret, sequentia dubia excerpta sunt.

1. Utrum propter deficientiam publicorum Montium, vel propter difficultatem creandi census, aliosque licitos contractus ineundi , aut etiam ad removendum detrimentum artificibus et mercatoribus obventurum, liceat cuique dare pecuniam suam mutuo cum actuario cuilibet , etiamsi nullus adsit damni emergentis ct lucri cessantis titulus.

2. Utrum propter idem motivum absque iusto titulo liceat praedictum mutuum saltem viduis, pupillis, patribus-familias, aliisque personis, quae mutuo dant pecunias, non ad augendas proprias substantias, sed ad consulendum suis egestatibus, ad providendum familiae indigentiis propter varios eventus occurrentibus; quoniam si a mutuo abstinerent, vel familiae desunt honesta, aut necessaria, vel coguntur capitale consumere , ct ad egestatem reduci.

3. An capsae nationum, vel communitatis mercatorum possint in urbe Constantinopolitana considerari pro Montibus publicis, ita ut licite illis mutuo pecuniae dari possint , cum pacto actuarii septem vel octu pro centum, ut fert consuetudo, ct quamvis deficiat titulus lucri cessantis, aut damni emergentis ?

4. Cum Constantinopoli non infrequentes sint casus incendiorum, pestis, calumniarum, vulgo *avanie,* quae aliquando a mutuatariis patiuntur curn gravi eorum damno , quaeritur : Utrum propter periculum, cui in praedictis casibus sors mutuorum exponitur, licitum sit propter pecuniam mutuo datam aliquid ultra sortem exigere?

5. Utrum actuarium cx mutuo, propter exposita pericula a mutuante pactum, exigi licite possit, quando mutuatarius, in asscurationcm sortis mutui, pignus aequivalens vel excedens mutuanti tradit. Ratio dubitandi est, quia non restituente mutuatario sortem mutui tempore praefinito, pignus vendi non potest a mutuante, ut suam cx ipso pecuniam recuperet. Idcoquc vel mutuans cxpectare debet restitutionem sortis, quando mutuatario placuerit, vel cum gravibus expensis debet mutuans ante tribunalia regionis cogere mutuatarium ad pignus vendendum, ut sibi sors mutui restituatur. Aliquando etiam accidit, raro tamen, quod pignus a mutuante ad securitatem sortis acceptum penitus amittatur, quia tertia persona ante tribunalia constare facit, quod pignus a mutuante detentum non erat mutuatarii, sed suum, illudque sibi per iudicein vindicet.

6. Utrum licitum sit absque titulo damni emergentis, ct lucri cessantis mutuum dare cum actuario quatuor vel quinque pro centum Communitatibus Religiosorum, quae, exceptis periculis pestis, terraemotus, ct aliqua cx parte incendiorum, ab aliis perte dis sunt fere immunes, et sors mutui securior apparet apud easdem Communitates, quam penes alios incolas eiusdem civitatis.

7. Utrum Communitati Religiosae , quae mutuum accipit cum actuario quatuor vel quinque pro centum, liceat easdem pecunias mutuo acceptas alicui alteri personae mutuare cum actuario decem pro centum.

8. Utrum sacerdotes *ad titulum missionis* ordinati possint conferre pecunias in societatem negotiationis, et ita accipere partem lucri ex negotiatione procedentem, vel determinatam vel eventualem. Ratio dubitandi est, quia cum beneficio, vel patrimonio careant, non sunt sufficienter provisi pro sua substentatione, vel pro casibus infirmitatis, pestis, incendii, senectutis, in quibus eleemosynis Missarum non multum vel nihil sibi providere possunt.

Itaque cum haec omnia suprascripta dubia praeviis theologorum consultationibus in Congregationibus Supremae Generalis Inquisitionis habitis coram SSifto diebus 4, 11 ct 18 Martii diligentissime perpensa, atqqc examinata fuerint: Sanctitas Sua. auditis ElTiorum DD.Cardinalium suffragiis, decrevit respondendum :

Quoad i et 2 dubium, nemini, nec etiam

viduis, pupillis, ct patribus-familias ad consulendum indigentiis ob delectum publicorum montium, aut attenta difficultate creandi census, aliosvc licitos contractus ineundi, aut intuitu detrimenti obventuri artificibus ct mercatoribus, licere, nisi aliunde adsit iustus titulus damni emergentis , et lucri cessantis, mutuo dare pecuniam adiecto pacto aliquid ultra sortem recipiendi.

3. Quamvis secundum ca, quae proponebantur, vel minus videbatur, quam quod capsae nationum vel communitatis mercatorum reputari possent pro montibus publicis ita ut pro pecunia in illis mutuo collocata absque iusto titulo damni emergentis, vel lucri cessantis, aliquid ultra sortem recipi posset; attamen nihil hac de re sancire voluit Sanctitas Sua , sed prius a Vicario Apostolico exquiri iussit 1. An aliquo, et quo potissimum contractus titulo pecunia iisdem capsis nationum aut communitatis mercatorum mutuo tradatur. — *2.* An illae habeant certos reditus , quos in huiusmodi contractibus vendant in commodum eorum, qui pecuniam mutuarunt. — 3. An aliqua publica auctoritate hac capsae nationum scu communitatum mercatorum constitutae sint. Cum his postulatis a Vicario Ap. dilucide satisfactum fuerit, tunc dabitur proposito dubio aptior, et certa resolutio.

Ad 4, 5 ct 6 dubium, quamvis distinete proponebantur, una tamen omnibus danda est responsio, quae ut magis pateat, sequenti instructione comprehenditur: « Itaque illud in primis est exploratum etc. » (F. *Instruct. S. C. de Prop. Fide an. 1873.* De lucro cx mutuo *η. II.)*

Ex his autem unusquisque videt, quanto minus liceat a Communitatibus Regularium aliquid recipere ultra sortem absque iusto titulo damni emergentis et lucri cessantis, ob solum periculum obventurum cx publicis infortuniis, pestis, incendiorum, ct tcrracmotus, cum iuxta facti speciem in dubio VI propositam, immunes illae plerumque sint ab aliis supra recensitis periculis, ct tutius apud ipsas, quam apud alios istius urbis incolas pecunia mutuo collocetur.

Ad 7. Non licere Communitatibus Regularium pecuniam receptam cum onere persolvendi quatuor aut quinque in singula centena, maiori conventa usura, aliis dare.

Ad 8. Huic etiam dubio iussit Sanctitas Sua per instructionem respondi debere. Tota quaestio in eo versatur, an sacerdotibus *ad titulum missionis* ordinatis, qui patrimonio, ac beneficio carent, atque Missarum eleemosynis parum aut nihil sibi comparare possunt, permitti queat, ut licita atque honesta aliqua negotiatione suae consulant substentationi. Distinguere autem oportet utrum sacerdotes isti ca nunc inupia premantur, cui ni consulatur, cum sui caractcris dedecore victum sibi mendicare cogantur; an potius providentes futuris casibus infirmitatis, senectutis, atque ctiam pestis, incendiorum, ac tcrracmotus, quibus urbs ista frequenter obnoxia esc, lucrum aliquod sibi cx negotiatione comparare velint, ut opportuna hac cautione futuram egestatem devitent. Quoad sacerdotes praesenti inopia laborantes, in promptu est decretum S. Congregationis dc Propaganda Fide dici 23 Novembris an. i665 quod hic adiunctum transmittitur *(n. 163);* quoad alios vero, futuris sed tamen probabilibus suis necessitatibus providere cupientes, prostat ctiam epistola encyclica s. m. Clementis PP. XIII. dici 17 Septembris nn. 1769. quae incipit *Cum primum,* in qua, ct praesertim in gg. *Si autem ecclesiasticorum quispiam* etc. *Deinde pro eo* etc. *Caeterum facultas* etc. quidquid ad rem opportunum est sanctissime decernitur *(V. n. 423).* Huius etiam epistolae exemplum hic adiungitur. Ex his autem Apostolicae Sedis sanctionibus, si regulas, instituta atque etiam indulgentiam in iis expressam Vicarius Apostolicus Constantinopolitanus exacte ac diligenter exequatur, facile ipsi erit omne dubium dissolvere, et pauperum sacerdotum indigentiis vel statim consulere, vel in posterum occurrere. Nam si urgeat praesens inopia, cx laudato decreto anni i665 poterit tolerare negotiationem aliquam a sacerdotibus fieri, iis tamen sub conditionibus, quae in eodem decreto adiiciuntur. Si vero futuris necessitatibus dumtaxat est providendum, ca facultate utatur, quam Clemens PP. XIII. Episcopis extra Italiam concessit, et dispensationem sacerdotibus indulgcat, ut sua industria possint sibi subsidia quaerere ad vitandam egestatem, iuxta tamen eas conditiones et regulas , quas idem Pontifex in ca Epistola praescripsit.

569

Instr. S. C. de Prop. F. 29 *Apr. 1^4.* (al› Vic. Ap. Suruiiuas.) — Quod apud vos, quereris, in tanta messis copia exiguum reportari fructum, multosque Christianos avaritia, fraudibus, aliisque ilagitiis inquinari, plurimos vero , nullo religionis studio incensos , omnis boni operis cessatione torpere, dolendum quidem est fusisque lacrymis prosequendum, Attamen a Divo Paulo edocti quod *neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus,* caelestem vineae cultorem loto corde deprcccmur, ut steriles istas Christianorum plantas dimittat adhuc, nec veniens succidat, sed sinat circa illas fodi, ct stercora immitti, ut acriori ac vchementiori zelo atque industria excultae, atque a spinis vepribusque purgatae, retardatos fructus tandem aliquando lectiori ubertate compensent. Quod si forte, incomprehensibili Dei

I. Ob OIpIfI laberis (nicta® nc vidant inici·» misMoiuri*

iudicio, inanes fuerint labores vestri ac vacuae sollicitudines, vestra vobis semper in caelis constabit baata merces, nec ultra quidquam certe a vobis exigetur. Vinea Domini exercituum erat domus Israel; hanc ipse plantaverat, turres ac torcular in medio eius extruxerat, sepibus vallaverat, nihil demum praetermiserat quin speciosissimam redderet, uvasque gigneret feracissimas. Pro uvis tamen, praeter Domini expeccationem, exortae labruscae sunt ct sterilis evasit vinea, inculta atque deserta. Non id profecto vitio ac culpae cultoris vineae tribuendum est; nosque hoc exemplo edocemur animarum salutem, tota quanta est, Dei opus esse, suaque solum omnipotentia corda hominum ad bonam frugem converti, atque fidei, spei, charitatis studio inflammari; nihil praeterea aliud ab animarum pastoribus exigi, nisi ut in omni patientia ac doctrina, arguant, obsecrent, instruant; et cum omnibus sui muneris partibus cumulatissime satisfecerint, dicant quod Apostolis Dominus praecepit: *Sic et vos cum feceritis omnia quae praecepta sunt vobis, dicite: Servi inutiles sumus; quod debuimus facere, fecimus.*

j. Dc regalia pro Societate V/q?/<ra *chrilitauarma.*

— Quoad institutionem societatis Virginum Christianarum, quibus cura incumbit edocendi puellas in doctrina Christiana, nihil sane est reprehendendum, si omni vitio carcat, si nullum adsit offensionis periculum apud gentiles, si caste, prudenter ac religiose Christianae virgines hoc pio munere perfungantur. Ut haec omnia assequi possint, optime cautum optimeque consultum erit, si regulae retineantur quas bo. me. D. Martillac, Episcopus Ecrinensis, servandas praecepit, quasque tu sapientissime renovasti. Ut autem, Apostolicae Sedis accedente auctoritate, et illis robur accrescat, ct nonnullae aliae adiungantur quibus istiusmodi Virginum Societas sancta et inviolata coalescat, haec missionariis nostro nomine observanda praecipies.

!. Nullo modo permittant in publico virorum conventu Virgines illas vel verbum Dei praedicare, vel docere, aut palam legendo, vel singulariter praecinendo, quodam modo annuntiare; hoc enim vetitum est ab Apostolo qui ait: *mulieres in ecclesiis taceant; non enim permittitur eis loqui sed subditas esse, sicut ct lex dicit.*

2. Votum castitatis Virgines non emittant nisi praetergressae fuerint annum aetatis vigesimum quintum, neque illud perpetuum sit, sed ad triennium duraturum, renovandum deinceps cum consensu missionarii singulis trienniis, si carum probata fuerit vitae sanctimonia ct si eadem voluntas sese a nuptiis abstinendi perseveraverit.

3. Neque ad votum admittantur illae quae in domo paterna ali minime possunt, sed coguntur vagari, ct aliorum domos circumire, ut victum sibi quaeritent. Decet enim virgines Deo devotas omne virorum consortium devitare, ac domi se continere, ut silentio, precibus ac sensuum custodia, a Deo impetrent quod pie sanctcque voverunt.

4. Provectiores aetate, ct si fieri poterit, saltem anno trigesimo iam transacto, moribus, scientia ac prudentia caeleris excellentiores eligantur ad munus docendi puellas.

5. iNon in qualibet domo hoc munus ab ipsis exerceatur: sed vel in propria, vel in aliena a missionario designanda, in qua tamen viri non commorentur, vel nullus saltem ipsis pateat accessus, cum puellae ad audiendam doctrinam Christianam in eam convenerint.

6. Haud ita crebri sint omnium puellarum conventus, ne forte in suspicionem veniant gentilium; sed potius magistrae seorsim puellas in propria, vel in illarum domo erudiaht, atque ita demum se gerant ut non modo apte doceant, sed etiam cum magna prudentia circumspiciam, ne quid Christiana res, quae in tantis periculis isthic versatur, detrimenti capiat.

Has tu regulas missionariis tuis nostro nomine denuntiabis, praecipiesque ut iis pareant exacte ac diligenter. Si vero perspexeris huiusmodi leges, propter locorum, temporum aut personarum circumstantias, retineri minime posse, satius quidem est hanc Christianarum Virginum Societatem dissolvere quam vos, fideles, ac ipsam religionem Christianam in grave aliquod discrimen adducere. Tu ipse tamen pro tua prudentia videbis quod interea optimum factu sit; missionarii autem sciant tuis monitis ac praeceptis sese morigeros ac dociles esse debere, ni velint de gravissimo inobedientiac crimine coram Deo et coram hominibus incusari.

Petis ab Ap. Sede tamquam Ecclesiarum omnium magistra, ut talibus te praeceptis instruat, quibus tuam agendi rationem conformare possis, et gliscentes, si qui sunt, abusus prorsus exterminare. Aequissimae huic postulationi tuae, atque in Ap. Sedem observantiae atque obsequio plenissime satisfacere aggredimur, ex sententia S. CongAis, atque etiam ipsius Summi Pontificis Pii VI. Ac in primis abusus circa Poenitentiae Sacramenti administrationem, quos tribus prioribus articulis comprehendis, vel in gravioribus poenitentiis pro satisfactione indigendis, vel in diuturna nimiaque absolutionis dilatione, vel etiam in reficiendis omnino criminosis quibusdam a Poenitentiae sacramento versantur.

j. De recta Poenitentiae Sacramenti aJminittriiiooe.

Quoad poenitentias satisfactorias, id primum pro certo habeant missionarii, non eas esse exigendas ante absolutionem, si quidem poenitens sit rite dispositus. Qui secus faceret, constantem Ecclesiae disciplinam plane interverteret, ct recentiorum quorumdam sequeretur errorem iam ab Ecclesia improbatum. Satisfactio enim non est pars essentialis sacramenti Poe-

41 De poeni- Icntib Imporun· Ji*.

nicentiae, scd integrals* tantum, quae peracto iam Sacramento, potest accedere. Deinde et illu l pariter retineant, pro occultis criminibus secretas quoque poenitentias imponendas esse; pro publicis vero ct gravioribus, etiam publicas, si tamen urgeat necessitas scandali reparandi, si aliis exemplo esse possint, si acrius denique incendant animum peccatoris ad sua crimina detestanda. Egregie enim inquit Concilium Tridentinum (sess. XIV, cap. 8, *De satisfiet.)* neminem unquam catholicorum sensisse *quod sacramentum Poenitentiae sit forum irae atque poenarum.* Ea quippe semper, in publicis poenitentiis irrogandis, Ecclesiae mens fuit, ut dum atrociora crimina publica aliqua poena ulcisci oporteret, non in contemptum ct ignominiam puenitentis id fieret, sed in aliorum exemplum atque in ipsius delicti detestationem. At vero in publicis poenitentiis iniungendis optime sc facturos missionarii arbitrentur, si nihil proprio marte decernant, scd vel simul plurcs conferant consijia sua, vel quod satius est, si tempus permiserit, nullumque adfuerit violandi secreti sacramcntalis periculum, te, utpote illorum patrem ac magistrum, consulant, cunque iussa, ut decet, excquantur.

Q uc vero et quanta, vel pro occultis, vel pro publicis criminibus decernenda sit a confessariis poena satisfactoria, difficile dictu est. Illud prae oculis continuo habere debent quod Patres Concilii Tridentini in supra laudato capite sanxerunt, ct praesertim quod huiusmodi)>ociia non tantum sit *ad novae vitae custodiam et infirmitatis medicamentum, scd etiam ad praeteritorum vindictam ct castigationem.* Quot autem sint opera satisfactionis, ex Cathechismo Rom. *De sacram. Poenit. part. 2 art.* 77 ediscant, qui sic habet: *Verum omne satisfactionis genus Pastores docebunt ad haec tria praecipue conferendum esse, orationem, ieiunium, et eleemosynam,* propter eas rationes quae ibidem fusius declarantur. Tandem si velint adhuc in hanc rem quasdam proponi sibi regulas, quibus certo possint insistere, consulant praeclarissimas Instructiones S. Caroli Borromaei ad confessarios data>. Nihil in iis nisi sanctum, rectum, atque huic qua vivimus Ecclesiae disciplinae accommodatum reperient; cx quibus haec dumtaxat excerpsisse sufficiat, ut omnibus isthic tccum in vinea Domini laborantibus innotescant: *Pro imponenda poenitentia prudens esse debet confessor, nec ita levem adhibeat, ut clavium potestas inde contemnatur, et ipse peccatorum alienorum evadat particeps; nec ita etiam gravem aut diuturnam, ut poenitentes ei obsequi recusent, aut acceptam cx integro non exequatur. [deo sacerdos canones poenitentiales consulat, quibus, licet cum prudentiae discretione et modn, pro poenitentis contritione, qualitate, statu, aliisque circumstantiis, uti debeat, tamen iu \ta ens, quasi tra litam sibi regulam, sacerdos se gerat, prout expedire ei visum fuerit; et quando poenitentiam canonum rigori omnino conformem non imponet, eam tamen poenitenti significabit, ut ad contritionem eum moveat, et leviorem iniunctam poenitentiam ipse ardentius exequatur, motus scilicet ex hodierna Ecclesiae benignitate, qua antiquioris disciplinae rigor mitigatur.* Optimis hisce institutis imbuti, eamque ineuntes rationem missionarii isti tui, quam S. Carolus in administratione Sacramenti Poenitentiae confcssariis explanavit, sperandum profecto est poenarum severitatem ita cum prudentia ct lenitate temperaturos esse, ut nec illa lapsos deterreat, quin, perversitate abiecta, ad poenitentiae ct emendationis semitas revertantur, et ad Sacramentum reconciliationis rite suscipiendum accedant; nec istos peccantes ita molliter corripiat, ct sine congrua castigatione dimittat, ut ipsi peccata sua leviora putantes, occasione accepta, in eadem vel graviora deinde labantur, thesaurizantes sibi iram in dic irae.

Alterum abusum in eo collocas quod absolutioms sacramcntalis beneficium nimium differri suspicaris. In hac re certum iudicium ferri minime potest. Confcssarius , qui tamquam iudex pio tribunali sedet, et tamquam medicus medicinam parare debet aegrotis, ipse solus scrutari potest quanta sit criminum atrocitas, quae aegritudinis pertinacia, quae dispositio pocnitcntis. Oportet propterea ipsum diligenter investigare, num qui ad Poenitentiae Sacramentum accedunt, eo animi dolore commissa crimina exeerentur, qui a Concilio Tridentino (Sess. XXIV, cap. 4, *De Contritione)* ad Sacramenti integritatem requiritur; num vitae novae inchoationem, ac praeteritae odium, non voce dumtaxat ac labiis, scd intimo cordis affectu polliceantur; num, in testimonium bonae huius ac firmae voluntatis, cessasse iam se aliquamdiu a peccatis doceant ; num eas occasiones, quae vel per sc, vel cx propria malitia aut pravitate, ad peccatum inducunt, si in eorum potestate fuerit, plane dimiserint; num remedia alias ipsis proposita adhibuerint, quorum praesidio peccatum in necessariis atque involuntariis occasionibus devitent ; num consuetudinem peccandi abiccerint; num, si alias beneficium absolutionis obtinuerint, iterum in eadem crimina ex propria malitia relapsi, in eodem fuerint cocno volutati: num rerum, fumaa atque honoris in quo proximum laeserint, parati ac prompti sint sarcire damnum aut iniuriam, si vires aut occasio suppetant. Haec, pluraquc alia quae a laudatis S. Caroli instructionibus petere inisionnrii possunt, diligenter ab ipsis expendenda sunt, priusquam beneficium absolutionis impendant. Scd cum haec ipsa inter arcana Confessionis delitescant, difficile sane est indicare, an ea, quam superius innuimus, indicis potestate ic medici auctoritate abutantur, vel asperius

ac durius cum pocnitcntibus rite dispositis sc gerant.

Caveant tamen diligenter missionarii, ne, si quandoque poenitentia publica sit iniungenda, atque etiam aliquanto tempore protrahenda, quempiam interim sinant sacramcntalis absolutionis beneficio privari, dummodo is nullum ex sua parte obicem ponat, dignusque habeatur cui gratia reconciliationis cum Deo in foro conscientiae impertiatur. Non enim vos latere arbitramur plurimum inter sc differre privatam peccatorum absolutionem, in foro sacramcntali pocnitcntibus indulgcndam, ac publicam cum Ecclesia reconciliationem. Nemini illa deneganda est qui rite sit affectus et necessarias prae sc ferat ad hanc gratiam consequendam dispositiones. Benigna enim ac misericors est sancta mater Ecclesia, nec patitur manere quempiam sub iugo ac servitute diaboli, Dei hostem, omnibus carentem bonorum operum meritis, qui ex corde, ct vera animi ac mentis contentione veniam a Deo suorum delictorum deprecatur. Altera vero, publica videlicet reconciliatio, iudicio Episcopi est reservanda, qui pro locorum .te temporum circumstantiis statuet quid factu opus fuerit, atque ita severitatem cum lenitate conciliabit, ut et noxiis poenam, et frenum insontibus sit allatura.

ibÎÂVÆu* . nu.ini per· .p. jjm.

Non est hoc loco praetereunda istorum pariter missionariorum consuetudo, qui nimiae forSCvcritaii inhaerentes, nonnullos, quamvis sua crimina confessi ac detestati fuerint, arcendos tamen iudicant a Communione Eucharistica. Nemo profecto inficias iverit, quin antequam quis ad Eucharistiam accedat, praeparatum animum habere oporteat; quae autem, aut qualis huiusmodi praeparatio sit, aptissime docet Cathechismus Romanus *(De Sacr. Eucharist.* n. 55, 56, 5y), quem missionarii saepius consulent; est enim liber et doctrina et auctoritate cactcris omnious anteponendus. Praeparatio autem alia est huic Sacramento maxime conveniens ac consentanea, alia vero omnino necessaria, dc qua loquitur Apostolus inquietis: *Probet autem seipsum homo, et sic de pane illo edat et de calice bibat; qui enim manducat et bibit indigne, iudicium sibi manducat et bibit.* Concilium Tridentinum dc hac necessaria animi praeparatione disserens, sess. i3 cap. 7, sic inquit: *Quare communicare volenti revocandum est eius praeceptum, scilicet Apostoli:* probet autem seipsum homo. *Ecclesiastica autem consuetudo declarat eam probationem necessariam esse, ut nullus sibi conscius mortalis peccati, quamtumvis sibi contritus videatur, absque praemissa sacramentali Confessione, ad sacram Eucharistiam accedere debeat.* In capite vero 8. proxime sequenti fideles horiatur, *ut panem illum supersubstantialem frequenter suscipiant.* Ac demum, sess. *22 De sacrificio Missae,* cap. 6, sic loquitur: *Optaret quidem sancta Synodum ut in singulis Missis fideles adstantes, non solum spirituali affectu, sed sacramentali Eucharistiae etiam perceptione communicarent.*

Itaque si, cx his simul sumptis sententiis, rridentinorum Patrum mentem penitus perscrutemur, illud certe exploratum habebimus, illos quidem ab Eucharistica mensa omnino removendos esse qui, peccati mortalis conscientia oppressi, tanto ac tam singulari Dei dono censentur indigni; caeterum frequentem Eucharistiae usum Tridentinos Patres fidelibus suadere; optare imo, ut in singulis Missis adstantes fideles de Eucharistica mensa participes fiant: quod sane non modo optari, sed nec sperari quidem posset, si Eucharistico pane ii solum reficerentur qui ab omni levioris etiam culpae labe immanes essent. Haec si missionarii lui diligenter perpendant, videbunt profecto num laudanda sic illorum consuetudo, qui, pro dignitate Sacramenti Eucharistiae, singulares quasdam ct vix sperabiles dispositiones exigunt a fidelibus, longequc maiores quam quae sufficiunt ad absolutionem in sacramento Poenitentiae consequendam. Excitanda £crtc maior fidelium devotio est; acrius incendendi ad detestationem praeteritorum criminum; quaedam veluti fames ac desiderium vehemens in cibum Eucharisticum excitandum, ut qua maiori possunt reverentia atque pietate suscipiant; verum, quemadmodum corporis vires alimento sustentantur, ita animae languor atque infirmitas cibo hoc spirituali, quo pascimur, depellitur ac roboratur. *Quotidie peccas, quotidie sume,* inquit Augustinus (in sermone *De verb. Apost.); Et si quis attenderit diligenter,* subiungit Cathechismus Romanus, *omnium Patrum, qui hac de re scripserunt, sententiam eamdem fuisse compenet.*

Atque eo praesertim promptiores faciliorcsque decet esse istos Sinarum missionarios in admittendis fidelibus ad hoc coeleste convivium, quod rarissime illos se praebeat occasio Eucharistico pane reficiendi. Aut semel aut bis in anno, propter regionis amplitudinem, sacerdotis copiam habent; urget praeterea lex Communionis Paschalis; senectus, aegritudo, egestas, gentilium rabies atque ira, cactcrac demum vicissitudines ac vitae huius nostrae discrimina, mortem aut prope adesse, aut adventare denuntiant. Numne nulla hora ratio habenda est, ut christiani et Ecclesiae praecepto parcant, ct in tantis periculis constituti, ac mortem fortasse haud longo post tempore subituri, coelesti hoc pane et quasi arrha beatitatis aeternae reficiantur ac recreentur?

Neque tamen haec dicta volumus, quasi nulla sit facienda distinctio inter cos qui ad Eucharisticam cocnam accedunt, omnesque passim sine diligenti probatione sint admittendi; consilium inde, rationem, iudicium huius proba-

tionis animarum pastoribus committendum esse ultro concedimus. Ncc ignoramus, praeter actualia ct per se mortifera peccata, inordinatas aliquando cupiditates et vitiosas quasdam habitudines hominum animis alte infixas reperiri, per quas ad pietatis studium desides, ct ad venialia peccata proclives redditi, ad graviora deinde admittenda crimina facile ditabuntur, quibusque extirpandis pii ct docti animarum curatores salutaria quandoque medicinalis severitatis remedia adhibenda esse non dubitant. Sed si nimius sit in hac agendi ratione rigor, ct si plcrique eorum qui sacramcntalis absolutionis beneficio digni habiti sunt, a dominica Communione indistincte ct sine gravi causa repellantur, non probamus.

Neque propterea aliunde evenire putamus (id quod non sine admiratione animadvertimus) in tanta copia Confessionum , tam exiguum esse numerum illorum qui Eucharistico pane refecti nuntiantur. Ebriosi, focncratorcs, impuri, sacrilegi, pacis perturbatores, inconstantes in fide, hypocritae, qui filias nuptui tradunt gentilibus, scandulosi, aliique demum qui gravioribus flagitiis coinquinantur, a mensa Domini segregandi sunt, imo ct repellendi iuxta regulam traditam in Rituali Romano, lit. *De Eucharistia.* At vero si miseros ac coinquinatos isliusmodi homines suorum criminum vere et salubriter poenitear, si ca remedia, quae a confessariis tradita sunt pro emendatione vitae, pro alienarum rerum restitutione ac scandali reparatione, iuxta superius traditas regulas adimpleverint, atque propterea dignos exhibuerint poenitentiae fructus, quibus cos ct veniam a Deo sperare, et relaxationem suorum criminum a pocnitentiario sacerdote impetrare nihil prohibet, cur, ad Eucharisticam Communionem non admittantur? At sutchuenses Christiani non haec produnt certa doloris ac poenitentiae argumenta: ergo non solum Eucharistiae Sacramento probantur indigni, verum criminum etiam relaxatione. Itaque si cx doloris indiciis atque cx novae vitae emendatione non dubitant missionarii quin illis sacramcntalis absolutio impertiri possit, ncc ambigere debent quin satis dispositi sint ad Dominicum panem manducandum, praesertim si aliqua urget necessitas cx iis casuum circumstantiis quas paulo ante commemoravimus, ct nisi forte publice infligendae poenitentiae instet occasio, cum videlicet sacramcntalis quidem absolutio non denegatur, sed ob grave aliquod palam patratum scelus, quod multorum oculos offendit, publica differtur cum Ecclesia reconciliatio, quae tamen, ut supra dictum est, non temere, neque, si fieri potest, cx privati cuiuslibet sacerdotis opinione, sed cum consilio aliorum atque praesertim Episcopi est imponenda.

JaT Tertia quae te commovet abusuum suspicio
ito ircioda est, quod non modo limes criminosis quibusdam sacramentalem absolutionem differri, sed cos etiam, levi forsitan cx causa, a tribunali Poenitentiae repelli. Non satis tamen declaras, quomodo res ista procedat. Neque enim suspicari fas est missionarios istos, quos tu ipse fateris egregiam navare operam in procuranda animarum salute, et pietatis ac charitatis studio plurimum apud te commendari, ita misericordiae ac lenitatis fuisse oblitos, ut peccatores, aliquo poenitentiae stimulo excitatos, ad sc pro Confessione suarum culparum accedentes, repellant: absolutionem enim sacramentalem immerentibus denegare in potestate sacerdotis est; at criminum confessionem non audire, llagitium esset non ferendum. Quaestionem igitur a te propositam sic accipiendam esse existimavimus, ut de iis dumtaxat peccatoribus quaerendum sit, qui iis criminum nexibus implicantur, quibus a iurc adiuncta est excommunicationis poena. Atque in hanc rem illud maxime considerandum videtur, num aliquis per sententiam iudicis fuerit excommunicatus ac publice denuntiatus, an vero eam censuram a iurc contraxerit, haud quidem iudicis sententia declaratam, sed cum crimen, propter quod in excommunicationem incidit, ita notorium ac manifestum sit, ut nulla possit tergiversatione celari, aut iuris suffragio excusari, hinc passim apud reliquos fideles pro publico peccatore habeatur. Uterque profecto a Sacramento Poenitentiae repelli debet; nequeunt enim excommunicari participes fieri Sacramentorum. Discrimen tamen inter utrumque intercedit, quod excommunicatus ct denuntiatus sententia iudicis, cum a caetcrorum fidelium communione separetur, vitandus etiam est, idcoquc nec in ecclesiam admitti potest, ut incruento Sacrificio assistat, publicas preces fundat, cactcrisquc communibus religionis officiis adstet, excepta duntaxat verbi Dei praedicatione, quam excommunicates audire a iurc permissum est, cap. *Respons.* 43, *De sententia excommunicationis.* Is vero cui excommunicationis nulla est indicta sententia, vel iudicialis declaratio, ncc a fidelium coctu repellitur, neque aditu ecclesiae prohibetur, ncc a publicis precibus excluditur; Sacramentorum tamen participatione, sicut in scipso incapax est, ita a fideli mysteriorum Dei dispensatore merito arcendus, propter criminis sui notorietatem ct pertinaciam; cx quo, cum publicum scandalum exortum fuerit, nisi cessaverit, ct apta ac convenienti poenitentia fuerit emendatum, indignus omnino censendus est ut mysteriorum Christi particeps fiat , nc contra Evangelii praeceptum margaritae mittantur ante porcos. Quae autem ct quanta esse debeat poenitentia sontibus irroganda, qua ratione scandalum tolli possit, statuant missionarii oportet, libralis locorum ac temporum circumstantiis, atque illud praesertim curent, ut nihil nisi te auctore ac iudicc decernatur, si te consulendi detur potestas. Atque hinc

propterea haud probanda est illorum agendi ratio qui, nulla adhibita distinctione inter excommunicates vitandos, ct inter toleratos, omnes passim prohibent, diebus etiam festis, ab aditu ecclesiae, atque a sacro fidelium conventu. Nam si id agunt quod excommunicationis eam esse vim arbitrentur ut, qui illi subiicitur, statim arcendus sit ab omni fidelium communione, memoratae distinctioni repugnant, atque ideo errant; si vero hanc ipsi poenam, arbitratu suo, omnibus passim excommunicatis decernunt, dc nimia severitate sunt corripiendi. An vero qui puellas, a parentibus gentili viro desponsatas, invitas rapiunt ct traducunt ad domum sponsi, in excommunicationis poenam incurrant, sic habe: aut sponsalia inita sunt a parentibus priusquam puellae usu rationis potirentur, nec constat post rationis usum illa confirmasse ac rata habuisse; cum haec sponsalia irrita omnino sint, profecto qui raptui harum virginum consilium, auxilium aut favorem praebent, sunt ipso iurccxcommunicati iuxta caput 6,sess.XXIV *De reformatione matrimonii,* Concilii Tridentini; secus vero, si sponsalia cum carum consensu vel primum inita, aut deinde confirmata sunt, ac proinde firma ac valida reputantur; non enim raptorum poenis subiiciuntur, qui sponsas ad sponsurii vi pertrahunt , quamvis invitas et renuentes.

(k duritate ac brei.cmtaic erga pei-catoren.

Expediti ab iis quaestionibus quas pro admipistratione Sacramentorum proposuisti, gradum facimus ad quartum querelarum tuarum caput. Itaque angeris animo missionaries quosdam isthic esse, qui christianitates aliquas derelinquunt, eo quod frustra in iis excolendis laboraverint, quamvis nec Christiana fides, ncc orandi studium in iis cessaverit. Aiunt enim in tanta messis copia et operariorum paucitate, operam potius impendendam esse in agro frugifero quam in sterili, a quo fructum sperare vix possunt. Hoc tamen nos arbitramur non missionariorum indicium esse debere, sed tuum. Tibi potissimum istius vineae Domini Sabaoth est demandata plantatio. Tu vigiles qui vineam custodiant disponere, tu sepibus munire, tu muro cingere, tu infrugiferas arbores eradicare debes; qui tecum serunt, colunt, laborant, cooperatores tui sunt tuisque propterea iussis obtemperare oportet. Exemplo autem suo nobis Dominus commendavit, maiori studio atque animi contentione peccatoribus operam nostram navandam esse quam iustis. Ipse dc sc inquit: *Non veni quaerere iustos, sed peccatores;* atque iterum: *Non sum missus nisi ad oves, quae perierunt, domus Israel.* Idcirco boni pastoris formam et similitudinem, qui dimissis in deserto nonaginta novem ovibus, illam unam quaerebat quae perierat, nobis ante oculos posuit, ut hoc exemplo doceret qua ipse charilatc ac benignitate peccatores quoscumque complexus est, eadem nos prosequi debere. Fixa enim atque immota in evangclicorum operariorum mentibus haerere debet divina eiusdem Servatoris nostri sententia : *Dico vobis qund ita gaudium erit in coelo super uno peccatore poenitentiam agente, quam super nonaginta novem iustis qui non indigent poenitentia.* Imitentur itaque egregii isti tui cooperatores cultorem vineae in eodem Lucae Evangelio commemoratum, cui cum aliquando eiusdem vineae dominus dixisset: *ecce anni tres sunt ex quo venio quaerens fructum ex ficulnea hac, et non invenio; succide ergo illam; ut quid terram occupât?* statim rogavit enixe ut arborem illam quamvis sterilem alio saltem anno vigere sineret, promisitque se fossione ac stercoratione foecundaturum. Ne tamen et alterum eiusdem Servatoris nostri lesu Christi monitum contempsisse videamur, cum Apostolis suis dixit, ut etiam pulverem c pedibus excuterent, ubicumque non fuissent recepti, ita charitatem quae patiens ac benigna est, quae omnia sperat, omnia sustinet, infirmis impendamus, ut nihil validioribus detractum sit. Utrique colendi, hortandi, amplectendi; sed quo quisque in Fidem studio fertur, eo magis vel excitandus, vel confirmandus. Prudentia tua maxime qua gregi isti universo praesides, quaeque agendarum rerum magistra et gubernatrix est, providebis ne cui quidquam debeas, atque omnium veluti amantissimus parens ac doctor existimeris.

Asperior»* /e!» •biJiQtn m· mu «everiti» UniperauJ*.

Quae multa congeris sub quinto abusuum capite, de orationibus, ieiuniis, abstinentiis, vigiliis, corporis cruciatibus, aliisque consuetudinibus, quas aliqui missionarii tui, bono quidem zelo, sed nimia forsan austeritate, cui plurimum addicti sunt, permoti, ad istos Christianos invexerunt: dc iis haud profecto possumus certi aliquid exploratique ad te scribere. Quoniam si hac austeriori disciplina, in fidei ct charitatis operibus magis fideles isti proficiunt, non est istiusmodi austeritas improbanda ; si vero perterriti hoc agendi rigore, a levi ac suavi iugo Christi se potius subducunt, tunc sane ea agendi ratio, nec utilis, nec probanda videretur. Quapropter generatim dicimus quod cum nos, tanto locorum intervallo disiuncti, minime de his indicare possimus, tua esse debet deliberatio, atque a te maxime perspiciendum, quid in usibus istis atque consuetudinibus, ad pietatem, iustitiam, humilitatem, animique in fide constantiam maxime conducat; et quum tibi constiterit alacrius ferventiusque Christianos viam mandatorum Domini cucurrisse, quo magis acrioribus severitatis stimulis excitati sunt, permittere sane poteris novas hasce missionariorum asperiores institutiones.

Caeterum, ut aliqua etiam singulatim tibi a nobis hac dc re suppeditentur monita, quibus tuam agendi rationem accommodes, tibi in primis, ac etiam missionariis tuis, regulas a Ca-

thechismo Romano traditas, tum *dc poenitentia* quam *de oratione,* maximopcre commendamus. Si enim omnium manibus aureus iste teratur liber, atque cius praeceptis, institutis, monitis ac disciplinae arctissime adhaereant missionarii, minime ambigendum, quin et similis omnium futura sit in animarum procuratione institutio atque etiam fructus uberrimus.

Praeterea, haud nobis probari potuit opinio illa, quae apud plures missionarios isthic recepta videtur, videlicet iugum sinensibus Christianis aggravandum potius esse quam minuendum. Non ita sane se gessit Apostolus in praedicatione Evangelii; cum enim ad Hebraeos scriberer, recenter ad fidem conversos, reconditorum mysteriorum capaces eos esse non arbitratus est, *quoniam imbecilles* erant *ad audiendum* ct *quibus lacte opus* erat, *non solido cibo* (c. v. n. 12); perfectorum autem est solidus cibus ; atque hoc ipsum Corinthiis neophytis confirmavit (I Corinth, c. 1IL 1), ait enim: *Et ego, fratres, non potui vobis loqui quasi spiritualibus, sed quasi carnalibus. 7'amquam parvulis in Christo, lac vobis potum dedi, non escam; nondum enim poteratis ; sed nec nunc quidem potestis: adhuc enim carnales estis.* Ad Romanos autem (xtv) inquit: *Infirmum in fide assumite, non in disceptationibus cogitationum. Alius enim credit se manducare omnia; qui autem infirmus est, olus manducet; is qui manducat non manducantem non spernat, et qui non manducat manducantem non iudicet.* Et paulo infra (xv) subiungit: *Debemus autem nos firmiores imbecillitates infirmorum sustinere, et non nobis placere.* Ex his iuum Apostoli sententiis, certe consequitur solidiorem cibum cscamquc firmiorem iis solummodo praebendam esse, qui confirmati in fide, ac spiritu Dei pleni sunt ; lacte vero atque escis tenuissimis nutriendos esse neophytos, viribus enim destituuntur, nec adhuc tam valida charitate roborati sunt, ut, ct praeceptis Christianae legis pareant, quemadmodum par est, ct aliis graventur oneribus, a quibus absque peccati noxa liberi ac soluti esse possunt. Ita quoque beatus Apostolus Petrus recenter ad fidem perductos, teneros veluti infantes alloquitur: *Quasi modo geniti infantes rationabiles sine dolo lac concupiscite ut in eo crescatis in salutem:* cadcmquc tandem spiritus lenitate ac charitatis temperamento usus est Dominus cum Apostolis, inquiens: *Adhuc multa habeo vobis dicere, sed non potestis portare modo; cum autem venerit ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem.* Quapropter oportet ut missionarii isti lui asperioris zeli studium temperare curent, commisereantur infirmis, non pharisaeorum more oneribus importabilibus eos aggravent, sed potius suave illud Apostoli in animarum directione monitum prae oculis habeant: *Induite vos, sicut electi)ei, sancti et dilecti, viscera misericordiae, benignitatem, humilitatem, modestiam, patientiam;.. . super omnia autem haec charitatcm habete, quod est vinculum perfectionis.*

Neque etiam laudari potuit ab EE. PP. huius S. C. ca severitas prohibendi coniugibus nc quibusdam festis diebus ac iciunio dicatis debitum coniugale deposcant. Quoad hoc quum Ecclesia nihil coniugibus praecipiat, ancipitisquc iudicii sit certas in hanc rem leges praescribere, satius est ut missionarii quoque nihil districte iubentes, coniuges dumtaxat inducant, secundum indulgentiam, ct non secundum imperium, ad sequendum illud Apostoli monitum : *Nolite fraudare invicem, nisi forte ex consensu ad tempus, ut vacetis orationi, et iterum revertimini in idipsum, ne tentet vos satanas propter incontinentiam vestram* (t Corinth, vu, 5); quodque etiam coniugibus inculcare debent sacerdotes in Missa benedictionis nuptiarum, iuxta Rubricam Missalis Romani: *Moneat eos sacerdos ut orationis tempore, et praesertim ieiuniorum ac solemnitatum, casti maneant.* Verumtamen, si qui huiusmodi monitis non obtemperaverint, haud legis scu praecepti alicuius violatores censendi sunt, neque de commisso crimine culpandi, sed potius hortandi ut continentiae bonum precibus a Deo impetrent, illudque Augustini effatum saepius ex corde repetant: *Da, Domine, quod iubes: iube quod vis.*

Dc mullis longisque precibus a missionariis pariter isthic invectis, secundum ca quae a te proposita sunt, nihil iubet, nihil vetat haec S. C. Non enim ambigit quin unusquisque vestrum probe teneat Apostoli Pauli sententiam, *unumquemque* videlicet *proprium bonum habere ex Deo, et alius quidem sic, alius vero sic.* Id unum monet, in precibus praesertim quae a toto fidelium coctu in ecclesia persolvuntur, eam adhibendam esse moderationem, ut nc nimis longae onerent precandum mentes, nec nimis breves vacuae sint spiritu et devotione: in omnibus sectamini charitatcm. Eam tamen consuetudinem interponendi inter primam ct secundam partem Salutationis Angelicae illa verba : *Benedictus [esus Salvator mundi: rogo Deum ut nobis det lesum cognoscere, in lesum credere, in lesum sperare, amare [esum, lesum imitari,* abrogandam omnino a te esse, atque ex mandato huius S. C. prohibendam. Nihil quidem in ca precatione continetur quod non sit sanctum ct pium: sed Salutationem Angelicam quae tantam in Ecclesia oblinet auctoritatem disiungi, atque inter cius primam ac secundam partem intermisceri aliam precandi formulam quae ab Ecclesia recepta non est, haud tolerandum esse ducit S. Congregatio. Recitent quidem pro lubitu suo fideles piam illam precem, sed nihil immutent Ecclesiae morem recitandi integram Salutationem Angelicam, nec quidquam novi ibidem cx arbitrio interserant.

570

quunJ.m g Q g Officii Q *Dec 17&4* — FoKitX. — Praxis est valde usitata in hoc Imperio, quod mutuantes, ad securitatem mutui ct usurarum, obligant mutuatarios ad assignandam et determinandam aliquam possessionem, fundum, aut agrum cum pactu quod non solvendo usuras, quando perveniant simul cum capitali mutuato ad iustum agri aut fundi pretium, celebretur contractus emptionis venditionis (vel ipsimet mutuum petentes ad illud facilius consequendum aliquam possessionem determinant cum supradicto pacto), et de facto, verificala non solutione usurarum, quae cum capitali mutuato adaequent iustum possessionis pretium, formant scripturam emptionis venditionis, computando capitale mutuo datum, usuris non solutis, pro iusto agri aut fundi pretio, ct hoc modo usurarius capit possessionem agri aut fundi.

Contractus iste in hoc Imperio non videtur reprobatus, siquidem mandarini in suis tribunalibus, mota lite circa solutionem lucri cx mutuo, decidunt solvendas esse usuras non excedentes capitale; ct si excedunt, determinant nil amplius solvendum quam capitale duplicatum. Unde videtur quod si capitale duplicatum adaequat iustum pretium agri vel fundi, reputabitur talis contractus a mandarinis validus et licitus; ct ab omnibus sinensibus ita reputatur: unde manent in pacifica possessione omnes qui tali modo acquisiverunt aliquem fundum aut agrum, quiu aliquis audeat movere litem contra possessores per contractum modo praefato celebratum.

Certum est quod est error et ignorantia hiris naturalis reputare licitum talem contractum, sed dubitari potest an sit validus, ita ut per talem contractum acquiratur dominium rei traditae, nec ne. Ex una parte videtur quod non, quia in usura soluta dominium non transfertur, si id, quod per usuram extortum est, sil res, cuius usus non est consumptio, ut tenet I). Thomas. Sed cx alia parte cum in casu praesenti lotus ager vel fundus non sit acquisitus ex usura, si quidem non totum pretium est usura, intrat enim ir pretium etiam capitale mutuatum, quod forte erit maior pars pretii; videtur quod, quamvis talis emptio ct venditio sil iniusta, erit tamen valida, dummodo eius iniustitia non sit infra dimidium iusti pretii.

Unde interrogo, an propter istam rationem et propter leges huius Imperii, in quo mandarini approbant talem contractum, talis emptio venditio sit valida, ita ut usurarius acquirat dominium talis fundi aut agri; et ita ut quamvis teneatur restituere usuras, non tamen fructus cx agro aut fundo perceptos, quasi perceptos cx suo fundo, supra quem habet dominium. – Ex resolutione huius dubii dependet decisio alterius dubii, nempe: An si aliquis postea a tali usurario emat, iustum pretium solvendo, talem agrum aut fundum, iste emptor acquirat legitimum dominium. Si enim primus contractus emptionis venditionis, ut dixi, a mandarinis reputatur validus, quanto magis iste secundu* reputabitur validus " Si enim isti secundi crnptorcs non acquirunt dominium, multi manebunt illaqueati sine ulla defensione suae indemnitatis, quia nullus cis restat recursus ad recuperandum pretium solutum. Si enim recurrunt ad officium iudicis, in vanum erit, litem enim perdent in iudicio mandarinorum. Quid ergo dicendum de istis secundis emptoribus? An molestari debeant pro usuris ct fructibus restituendis de agro et fundo iusto pretio empto? Unde quaeritur:

1. Quomodo se gerere debeat missionarius, si aliquis infidelis habens agros aut fundos praefato modo per usuras acquisitos, petat Baptismum; aut aliquis fidelis petat Confessionem: an debeat cos obligare non solum ad restitutionem usurarum, sed etiam fructuum perceptorum, ut possint admitti ad Baptismum, vel Confessionem?

2. Quomodo se gerere debeat missionarius cum infidelibus petentibus Baptismum, aut fidelibus petentibus Confessionem, qui emerunt agros aut fundos praefato modo ab usurariis acquisitos: an molestandi sint super illis bonis venditis ab usurariis, ut ca restituant cum fructibus perceptis, ct obligandi sint ad restitutionem faciendam sub negatione Baptismi vel Confessionis?

R. Respondendum iuxta Instructionem a Suamet Sanctitate exarandam, cuius hic tenor est:

Quoad i dubium. Contractum mutui cum conventione usurarum, ac assignatione fundi pro assecuratione sortis et fenoris, adiecto pacto quod, non solutis usuris, si earum sumina iuncta summae mutuatae attigerit iustum fundi valorem, mutuatarius teneatur cum vendere mutuanti: secundum ea quae proponuntur, et quatenus nullus intervenerit legitimus titulus exigendi aliquid ultra sortem, esse usurarium ct illicitum, ac proinde, quoties fundi venditio traditioque secuta non fuerit, mutuantem petere tantum posse restitutionem sortis, imputatis in eam usuris exactis. Quoties vero fundi venditio traditioque secuta fuerit, si fundus apud cum maneat, teneri mutuantem restituere fundum ipsum et fructus omnes ex eo perceptos, quamvis consumptos, salvis tantummodo expensis ct lucris industrialibus, ct salva retentione scu repetitione summae mutuatae. Si fundus ab eu distractus fuerit, nec commode recuperari possit, teneri loco fundi restituere pretium, ct in utroque casu restitutionem faciendam esse personis quibus de iure cotiipe-

tit; his autem non extantibus, Ecclesiae, ut res et pecunias restitutas in pios usus convertat: declarando, quod si mutuans contractum huiusmodi inierit tempore quo in tenebris infidelitatis caecutiebat, non extantibus personis quibus dc iure facienda est restitutio, relinquatur penes eum tanquam in pium usum quidquid restituere deberet, prout in favorem suscepti Baptismatis sancivit Paulus II! in sua Constitutione *Cupientes* edita die 21 Martii <542, et confirmata a s. m. Clemente XI in sua Constitutione *Propagandae* edita dic 21 Martii an. 1704.

Quoad 2 dubium. Secundos emptores, quoties bona fide ct iusto emptionis titulo fundum a mutuante acquisierint, vel illum tanto tempore possederint quantum a legibus requiritur ad praescriptionem inducendam, non teneri ad restitutionem fundi ct fructuum, quamvis, post legitime completam praescriptionem, cognoscant fundum a mutuante vendi nequivisse: cum satis sit, *ut qui praescribit, in nulla temporis parte rei habeat conscientiam alienae,* ut ait Lucius III. in capite *Quoniam, 20, De praescriptionibus.* Quoties vero emerint mala fide, vel, currente praescriptionis tempore, noverint fundum a mutuante non potuisse vendi, teneri restituere a dic malae fidei fundum ct fructus quamvis consumptos, salvis expensis ct lucris mere industrialibus, ita tamen ut, si fundum acquisiverint ante susceptum Baptismum, ct ignotae sint personae quibus facienda sit restitutio, res restituendae penes cos, tanquam in usum pium, relinquantur, ad formam praedictarum Constitutionum Apostolicarum.

Iuxta praemissa, ca qua decet sedulitate ct prudentia sese gerere debent missionarii in Imperio Sinarum commorantes, ita ut, quatenus mutuans ct possessores malae fidei, admoniti dc eorum respectiva obligatione, iniustc renuant eam adimplere cum possint, admitti ab cis nequeunt, si infideles sint, ad Baptismum: si fideles, ad alia Sacramenta.

571

De cdtbrahone ”»4tnmonit *b>· nc parochi id-·«·(cotta. attcoti drill M«·

Instr. S. C. de Prop. Fide. Z7Î5· – Ex relatione Praefecti Missionum Insulae Curaçao expositum fuit S. Congregationi dc Propaganda Fide, in eadem insula legem adesse, (quae lex aliquoties obsoleta, sed in praesenti tempore renovata fuit) vetantem catholicis, ne contrahant matrimonium coram proprio parocho, nisi prius contraxerint coram magistratu acatholico, vel ministro protestante, sub poena quingentorum fiorenorum a parocho catholico solvendorum. Ut autem contrahant coram magistratu acatholico, vel ministro protestante, solvendi sunt ab ipsis contrahentibus quinquaginta tloreni, ita ut si illi vere pauperes sint, ct non habeant huiusmodi summam, contrahere matrimonium nullo modo possint: siquidem nec parochus catholicus illorum nuptiis assistere potest, nc inflicta quingentorum fiorenorum mulcta puniatur. Quaerebatur ergo, quomodo parochus gerere sc deberet in huiusmodi circumstantiis, cum ct indicata lex vigeat, ct duo catholici matrimonium inter sc contrahere velint, ct modum solvendi quinquaginta florcnos non habeant.

Circa quod S. Congregatio Instructionem Praefecto Missionum Insulae Curaçao mittendam esse censuit, quae talis est, videlicet: Nihil obstare quin catholici antequam matrimonium contrahant iuxta ritum S. Romanae Ecclesiae, se sistant coram magistratu acatholico, actum quemdam civilem coram ipso exhibituri, dummodo nullus sacer ritus, preces, aut benedictio interveniant. Attamen qui huiusmodi civilem actum magistratui praestiterunt, nec coniugcs reputandos esse, nec simul cohabitare posse, nisi verum ac legitimum matrimonium coram parocho catholico iuxta formam a Concilio Tridentino praescriptam contraxerint.

Cum vero inopes et miserabiles personae, si cogantur magistratum aut ministrum protestantem adire, nequeant persolvere 5o. florcnos iuxta renovatam legem, tum parochus catholicus, constito primum sibi nullum inter contrahentes intercedere canonicum impedimentum, ac illorum inopiam veram esse, permittat ut, absque etiam sua adsistentia, matrimonium ineant, sed tamen praesentibus tribus aut saltem duobus testibus integrae fidei ; ac ita celebrato matrimonio, teneantur coniuges citius quam fieri potest, illud parocho significare, qui in codice matrimoniorum illud, saltem secreto, adnotet, cum indicatione diei, ac nominibus testium qui praesentes fuerunt. Ita se gerat Praefectus Missionis in casu necessitatis, et magnae contrahentium inopiae. Videat tamen, nc sub paupertatis praetextu fraus aliqua fiat contra Tridentini Concilii decretum sess. 24. cap. 1. *de ref. matrim.* quod isthic publicatum fujsse ipse etiam fatetur. Videat etiam, si saepius contingat celebrari huiusmodi secreta pauperum matrimonia, inscio atque inconsulto magistratu civili, aut ministro protestante, ipsoque etiam parocho catholico absente, nc catholica religio quidquam detrimenti capiat. Valde enim timendum est, Insulae gubernatorem, aliosquc magistratus acatholicos , siquidem, quod facile contingere potest, huiusmodi matrimonia clam celebrata, in fraudem suae legis detexerint, novas casque graviores muletas catholicis indicturos, ct omnem fortasse catholicae religionis publicum cultum, ac professionem prohibituros. Super hii duobus capitibus rem bene perpendat Praefectus Missionis,et suam sententiam, ubcriorem que informationem S. Congregationi transmittat.

57*

GfCâ inoJurn (•BÎcnione* MhtrDOl CXCl- *pOhil.*

S. C. de Prop. Fide /7 *Martii 17S5* (C. P. pro Sis.) — Ciiax-si — Sc il decreto delta grata per le donne s'intenda solo doversi osservare ncgli oraturi stabili dellc cristianitA; c sc quando il missionario c obbligato a confessar donne ncllc ease particolari, per mancansa di oratorio stabile, basti chc queste con un velo si coprano tutto il volto.

K. Affirmative ad primam cl secundam partem, si aliter fieri nequeat.

573

Vcmm mitri- •Doiam liiuJ .'· ettremoni», uJcooaemu» Je* *funnti* comii·

S. C. de Prop. F. 5 *Aprilis 1785* (C. P. P 0 Six.) — Tunk. Occid. — Secluso inter sponsum ct sponsam omni contractu de praesenti, necdum impertita nuptiali benedictione, quaeritur :

1. Ex tribus supra relatis caeremoniis (nempe, protestatione coram pago, nuptiarum celebratione, et traductione nurus), quanam completa caeremonia inter Christianos censeri debeat constitutum matrimonium. Utrum requirantur omnes, an cx iis quaelibet sufficiat. Et quatenus affirmative pro alterutra quaestione, quaeritur:

2. Quid, si voluntatem habeant sponsus ct sponsa, adimpletis hisce omnibus caeremoniis, accedendi ad Sacramenta, nuptialcmque benedictionem petendi, antequam simul cohabitent ? Et quatenus, habita ra'tione ad illam utriusque sponsi ct sponsae voluntatem, indicetur, praeviis etsi tribus supradictis caeremoniis, inter cos nondum contractum censeri matrimonium:

3. Quid, si, rebus superstitiosis implicato sponso, sola ad Sacramentum reconciliationis accedere intendit puella, antequam ad sponsi domum traducatur, vel una cum ipso cohabitare acquiescat ?

4. Quid, si implicatus uterque superstitionibus, id unum sibi proponant animo, ad sacerdotem accedere, ut simul habitandi licentiam postulent? Talis est enim consuetudo cleri saecularis Christianorum, ut, iam desponsatae puellae, perpaucis exceptis, antequam ad cohabitationem eant, si benedictione nuptiali uniri non possunt, saltem Poenitentiae Sacramento et Sacra Communione refici curent, antequam sponsi domum ingrediantur: verum apud extinctae Societatis (Icsu) Christianos nondum invaluit ille usus. Et quatenus, attentis sponsi ct sponsae his dispositionibus coram sacerdote sc sistendi, decernatur ratum nondum esse eorum matrimonium, quamvis impletae iam sint omnes Regni caeremoniae:

5. Quid, si indifferentes omnino sc teneant quando iuxta morem patrium peraguntur omnes caeremoniae, absque ulla positiva consensus exhibitione ad matrimonium, nec sine aliqua aut tacita aut expressa intentione adeundi sacerdotem priusquam introducatur nurus ad sponsum, sed unum intendentes obsequium praestare parentibus, quos timent valde?

R. Matrimonium Christianorum in iis locis in quibus promulgatum non est Decretum Concilii Tridentini, capite 1, sess. 24 *De reformatione m itrim.* quod in Sinis exploratum est minime promulgatum fuisse, per legitimum viri ct mulieris consensum perficitur; consistit enim in contractu legitimo, qui sine consensu duorum fieri omnino nequit. Consensus autem necesse est ut sit dc praesenti, et non de futuro; ut sit internus, mutuus, per verba aut alia signa sensibilia expressus, plene deliberatus, liber, et a metu gravi iniusto immunis. Solemnitates autem, aliique sacri nuptiarum ritus, scilicet: Missa, benedictio sacerdotalis, preces, et sponsi ac sponsae Communio Eucharistica, in Christianorum matrimoniis adhibere optimum sane est, ac laudabile institutum; attamen, si ritus isti praetermittantur, nihil matrimonii validitati detrahitur; imo, in dissitis istis regionibus, in quibus sacerdotum copia facile haberi nequit, si ineundi matrimonii necessitas urgeat, haud damnandi sunt Christiani, si duobus aut tribus adhibitis testibus, nulloqu obstante canonico impedimento, invicem inter se coniungantur, corumque sic initum matrimonium validum esse nemo inficias ibit. Cum vero sacerdotis adeundi occasio sese sponsis obtulerit, tunc benedictionem ab ipso petere possunt, non ad Sacramenti firmitatem, sed ad eius uberiorem gratiam consequendam. Itaque, cum de matrimonii alicuius valorc apud missionarios quaestio excitatur, postquam exploratum habuerint nullum inter coniuges intercessisse dirimens impedimentum, tota investigatio redigenda est ad consensum, ac diligenter inquirendum an vir et mulier, vel quispiam alius, dc expresso eorum mandato, illum praestiterit verbis, aut aliis quibuscumquc signis, quae utrumque coniugem cx animo consensisse aperte ostendant. Videndum praeterea an consensus fuerit liber, an a metu iniusto immunis, an denique deliberatus. Haec si missionarii accurate perpendant, facile sc ab omni dubio ac anxietate liberabunt.

Itaque ad 1 dubium respondetur: Nullam ex praedictis caeremoniis, constituere apud Christianos Sacramentum Matrimonii; quaenam vero cx illis tanti facienda sit, ut certum i iducat argumentum consensus utriusque coniugis ad matrimonium praestiti, pendere cx singulorum casuum circumstantiis, quae a prudenti missionario inquiri ac ponderari diligenter debent.

Ad 2. Voluntas sponsi ct sponsae accedendi ad Sacramenta, nuptialcmque benedictionem a sacerdote petendi, si ab utroque, aut verbis,

aut signis, ita exterius pandita fuerit ut internum consensum in praesens, et non in futurum matrimonium praestitisse certo videatur, sat erit ut eorum matrimonium validum reputari possit, quin officiat quod sinenses caeremoniae vel adhibitae non fuerint, vel matrimonium praecesserint, aut subsecutae fuerint, sive etiam quod nuptialis Christiana benedictio praetermissa sit. Neque enim illae quidquam conferunt, neque ista necessaria est ad matrimonii validitatem uti dictum est.

Ad 3. Admitti posse ad Sacramentum reconciliationis si puella sit rite disposita, ct matrimonium ab ea contractum validum iuxta praemissa censeri possit.

Ad 4. Si ad sacerdotem accedunt postquam valide matrimonium per mutuum consensum contraxerunt, posse quidem admitti ad Sacramenta, si tamen isti animo sint dispositi, ut digni existimentur fieri participes mysteriorum Dei. Quod si uterque tam vir quam uxor, ut supponitur in dubio, superstitionibus implicantur, nec ab iis abstinere volunt, a Sacramentis sunt repellendi.

Ad 5. Si agatur dc matrimonio contrahendo, debere missionarium ab utroque coniuge exquirere consensum verbis expressum, aut saltem aliis signis exterioribus declaratum quae interni consensus praebeant indicium ; si vero dc contracto ct consummato, non esse dc consensu ambigendum, quem vel ab initio praestitum fuisse, vel renovatum ob copulam affectu maritali cum viro secutam iure optimo iccturari licet, nisi certis argumentis contrarium demonstrari possit; si denique matrimonium ratum dumtaxat fuerit ct non consummatum, ct circa consensum controversia excitetur, debere missionarium singulorum casuum circumstantias diligenter expendere iuxta regulas superius traditas, ct iuxta doctrinam probatorum auctorum quos consulat in casibus dubiis.

quod mihi magnum insit dubium, cuius solutionem nec in consultationibus, nec in libris, qui hanc tractant materiam reperire potui ; ct christiani, qui bona fide contraxerunt, plurimi sint, antea persuasum habentes, fructus cx pignoratiunc perceptos esse suos, et a se licite retineri, et quidem prudenter, cum huiusmodi conti actus antea a Vicariis et missionariis App. fuerit permissus; insuper ubi data fuit responsio hunc reprobans contractum, statim, quantum in se fuit, resciderunt, et alium inierunt: itaque isti S. Congregationi dubium meum propono, ut solvere dignetur, scilicet:

In hoc Imperio nulla est lex civilis, quam sciamus, quae vel praescriptionem statuat, vel camdcm prohibeat, nec quidem nomen praescriptionis unquam audivimus. Posito autem silentio legis, possumusnc cogere Christianos ad restitutionem fructuum cx pignorationc bona fide perceptorum ? Nonne potius praesumi debet legislatorem post detectam huius contractus injustitiam, obligationem restituendi tollere, praesertim cum innumeri sint, ct fuerint pignoratarii? At vero ius canonicum, quod praecipue bonum animae spectat, approbat indistincte praescriptiones bonae fidei, ct quidem determinat numerum annorum, quibus bona, sive mobilia sive immobilia, praescribuntur; itaque:

Cum fructus cx pignorationc percepti referantur ad bona mobilia, quaero an christiani possint, silente lege civili, sequi ius canonicum, ct in foro conscientiae retinere fructus cx pignorationc ultra triennium bona fide perceptos, donec per sententiam iudicis ad restitutionem obligentur.

I{. Ertli Dni nihil ultra addi posse existimarunt, pro uberiori declaratione, ad ca, quae iam in Istructione anni 1779 ad secundum dubium tradita sunt. Atque proptcrca missionarios adhaerere debere principiis, et doctrinae in eadem Instructione prolixe explicatae. Itaque ca etiam dubia, quae modo proponuntur circa praescriptionem, iisdem regulis definienda sunt, quae in eadem Instructione de reliquis causis, quae pariter tunc afferebantur ut omnis restituendorum fructuum tolleretur obligatio, amplissime sunt pertractatae. Nam etsi praescriptio in iure canonico admittatur pro tuenda alicuius possessione, attamen si titulus acquisitionis est vitiosus (quemadmodum certe est contractus usurae labe conspersus), vel si possessor durante tempore praescriptionis in mala fide versatus fuerit, nullo modo liberari poterit, quin sortem ct fructus dimittat. Singuli igitur casus, ac uniuscuiusque contractus circumstantiae ac conditiones expendendae sunt, ut aliquid certo definiri possit, nec pro omnibus generalis quaedam regula in tanta regionum distantia, ac morum et legum ignoratione tradi potest. Quare missionarii consulant probatae doctrinae auctores; nihil in casibus dubiis arbitratu suo defi·

574

!,7 << ⋊ in po»%cv κXiïï." s; c de Pr0P· Fide 5 *APril- '7^5* (C. P. i-Ko Sts.) — SurcitUKN — Ex quo responsiones dc contractu pignerationis, qui viget in hac provincia, ab ista Sacra Congregat, transmissae dic 8 Septembris 1779 *(V. n.* huc pervenerunt, neminem cx Christianis, qui hunc contractum inierunt, ct nullum aliunde habuerunt titulum fructus percipiendi, a restitutione eximo (ego missionarius), sive tempore gentilitatis, sive post conversionem; sive bona, sive mala fide initus fuerit contractus: hanc praxim sequutus sum auctoritate fretus R. I). Episcopi, ct omnium huius provinciae missionariorum, quam quidem praxim quoad Christianos, qui mala fide contraxerunt, libenter: quoad illos autem, qui bona fide, nonnisi invite sequor, eu

niant, sed ad Vicarium Apostolicum deferant, ut iunctis cacterorum consiliis, ct Dei lumine impetrato, statuant id quod fidei «c moralis Christianae regulis magis consonum indicaverint.

575

An liceat p4·pni» Ctxnickn» ivnJcrc, »upcr·iiiiioso modo *b 11» impcci*.

S. C. de Prop. Fide 5 *Aprilis 1785* (C. P. pro Stv.) — Sutckosn — Coemeteria ad sepeliendos mortuos nullum hic habent pretium commune, sed variatur pro situ eorum·dem coemeteriorum, ct iudicio magistri superstitionum, quem accersunt pagani ad inspiciendum, modo suo superstitioso, coemeterium emendum. Si magister indicet situm esse boni ominis, ct multa prospera familiae, quae vult emere, cx ipso coemeterio esse evenienda, pagani tunc maximo pretio emunt illud, adhibitis mediatoribus, qui quidem pretium determinant, quod aliquando est decies maius quam pretium commune reliquorum territoriorum, et contractu scriptis facto. Quaero igitur: 1. An christiani possint licite coemeteria modo praedicto superstitiose inspecta paganis vendere.

2. An licite possint illa vendere pretio maiori quam reliqua territoria.

R. Ad t. Affirmative, dummodo christiani nullo modo conveniant cum magistro superstitionum ad inspiciendum locum pro coemeterio vendendum, ne superstitionis ritibus coeperentur. — Ad 2. Negative.

576

idoii·©«c- ternio.

s· c· de Pr°P· Fide 5 *Apr. 17S5* (C. P. pro Sts.) — Гоvкιμ. OuctD. — i. Utrum in proposito casu quo decretum est (K *n. 476)* non licere Christianis mulieribus ad vitandam iram superstitiosi ct iracundi mariti praeparare carnes quas sciunt idolis progenitorumque spiritibus offerendas, etiam prohibere intendat S. Sedes carum carnium emptionem et coctionem, proinde aliud remotum magis circa illas ministerium ; ita ut vox illa *praeparare* sccum inferat moralem significationem verborum *emere* ct *coquere, origam ventilare* etc.; ct quatenus affirmative, id est, si in praedicta hypothesi non liceat coquere cibos nec emere, nec etiam ventilare orizam :

2. Utrum saltem Christianis mulieribus liceat emere ct coquere carnes, quas sciunt idolis progenitorumque spiritibus offerendas, ea intentione ministrandi maritis, ut ministrare consueverunt in omnibus ct singulis conviviis; ct quatenus negative:

3. Utrum id liceat ca intentione parandi familiae cibos et convivium amicis, qui dc more in solemnioribus diebus invitantur ad epulas, quibusque, si in certis diebus non pararentur, maxima esset iis, qui parere debent, confusio ct opprobium durissimum. Et si negative :

4. Utrum id liceat ea intentione debitum solvendi vicinis ct pagi primariis, quod si non solveretur, id, praeter opprobrium, exigerent a marito cum usura, tum quia Regni consuetudo ct lex est ut quisque certis anni temporibus, iuxta ordinem, toti pago mensas paret, ac praesertim cum mortuis suis ultimos honores reddunt, tum quia ille maritus aliorum mensis pluries accubuit, et eorum bonis plerumque per multos annos absque sui dispendio saturatus est; nunc et aliis debet ipse vicem, vel, ut aiunt, buccellam reddere.

5. Utrum id liceat cum pars illarum carnium aut ciborum non offerenda, ad commune familiae ct particulare quorumdam amicorum convivium domi destinatur. Et iterum, si negative, si nempe singulation positis his totidem intentionibus, non detur mulieribus praeparare nec coquere, nec emere carnes quas sciunt offerendas :

6. Utrum, positis his congregatim omnibus intentionibus, illas carnes, sin minus praeparare, saltem emere et coquere licet. Et quatenus tunc affirmathe:

7. Tandem quid si omnibus his rectis intentionibus accederet, aut has praecederet illa alia minus recte intentio vitandi nempe (iram) superstitiosi ct iracundi mariti? Carnes enim cum emunt mulieres, coquunt et praeparant, quandoque hae omnes simul concurrunt intentiones.

R. Septem dubiis propositis circa cooperationem ad superstitiosa Effli PP. sic generaliter respondendum esse decreverunt, videlicet: Omnem directam Christianorum cooperationem ad superstitiosa vetitam esse, eosque praeterea actus prohibitos, qui iuxta communem gentis existimationem ad cultum idolis exhibendum referuntur. Neque eiusmodi actus excusari posse propter agentis aut ministrantis intentionem, eo quod non ad superstitiosum idolorum cultum, sed ad aliud indifferens ministerium animum intendant : privata enim agentis intentio haud valet a culpa abstergere actum, qui apud infideles, tamquam ad cultum superstitiosum directus existimatur. Ita quoque non satis idoneam excusationem praestare potest quod christiani levi dumtaxat opera ac remoto ministerio ad superstitiosa concurrant. Qualiscumque enim opera sit, quae directe pro superstitiosis impenditur, et quodeumque quamvis remotum ministerium, quod pro cultu idolis exhibendo praestatur, si ad causam indifferentem referri in communi existimatione nequeat, semper illicitum atque vitiosum est. – Istis principiis innixus missionarius facile propositas quaestiones diluere poterit: ac praesertim si accurate perpendat decreta S. Congregationis, primum die 15 Dec. 1769 *(V. n. 476),* alterum nuperrimum die i3 Januarii 1783 (F. *n.* 559/ Si quis autem adhuc haereat scrupulus, negotium conferat

cum suo Episcopo Vicario Ap., atque collaris consiliis cum aliis missionariis, proponat dubia non in abstracto, sed cum suis facti circumstantiis.

577

S. C. de Prop. Fide 5 *Apr. 17S5* (C. P. rcnJo. pro Sr.w.) — Tus'Kfv. Occidental. — In hac Missione consuetudo est ut qui in sylvis aliorum caedunt ligna, qui piscantur in mari alieni districtus, qui in agris non suis pascunt boves ct bubalos, qui incolae sunt in terra aliena, ct qui ex aliorum pago uxorem ducunt ad suum, hi omnes plerumque quasi tributum solvere teneantur pago illi a quo aliquam percipiunt utilitatem, fructum aut bonum. Consistit autem tributum illud in modica pecuniae summa, aut in lagena vini, quae, ut plurimum, semel in anno toti pago praesentatur in communi domo, cum ludis assistunt ct cantionibus quae fiunt in honorem genii titularis. Et datur illa pecunia in praemium mimis et cantoribus, ct quod superest inter sc dividunt pagi maiores. Vinum vero, antequam bibant, prope altariolum deponunt genio consecratum ; etsi (autem) dc co non sumatur ad sacrificium, nec in scyphis offeratur, quia aliud offerendum habent, saltem de odore sacrificii participare videntur. Quaeritur utrum Christianis liceat (ales pecuniae aut vini contributiones exhibere, saltem praevia protestatione sc tributum solvere pago pro uxore ducta, pro loci habitatione, pro ligna caedendi etc. concessa sibi facultate, praesertim si aliunde uxores duccrc nonnisi difficillime, aut si locum aut artem lignarii, piscatoris etc. non nisi cum maxima iactura, imo cum certo sui ipsius ct totius familiae paupertatis et famis sustinendae periculo deserere non potuerint.

R. Secundum ea quae proponuntur, licere, praemissa protestatione, ct dummodo christiani non assistant ludis, cantionibus, aliisque superstitiosis ritibus qui fiunt in honorem genii titularis, ct transmittatur exemplum resolutionis anni tôqS *(V. p>ig.* J2).

578

Decr. S. C. de Prop. Fide 22 *Augusti* — Cum relatum fuerit a P. Fideli Rocchi Praefecto Missionis Ordinis Minorum Convcntualium in Moldavia, nonnullas in ea Missione excitatas fuisse controversias circa spolia missionariorum, qui ibidem decedunt, S. Congregatio, referente R. P. 1). Stcphano Borgia Secretario, inhaerens decretis alias latis statuit ac decrevit: \nnua S. Congregationis subsidia, quae n defunctis missionariis vel non percepta, vel relicta fuerint ; nec non spolia rerum omnium tempore missionis acquisitarum a praedictis missionariis, post eorum obitum ad S. C. spectare, atque in utilitatem praefatae Missionis esse eroganda, reddita tamen Sacrae Congregationi in singulis casibus a P. Praefecto pro tempore accurata relatione dc quantitate ct usu praedictarum pensionum atque spoliorum.

579

Instr. S. C. de Prop. Fide *6 Septembris* /7<?5 (ad Vic. Ap. Svkciab) — Si è preso in sena considcrazionc da questa S. C. tutto ciô chc V. S. ha csposto in varie sue lettere per ottcncrc la permissione di assistere alia celebrazionc di matrimonii misti, c di dare ai medesimi la benedizione nuzialc. Ma lutte le ragioni da Lei esposte non hanno potuto persuadere la medesima Congregazionc, e la SantitA di N. S. a cui di tutto si è fatta relazione, a conccderle quanto Ella dimandava. motionna xtonra·

La somma dci motivi da Lei esposti, riducesi alia speranza di poter colla sua ingerenza e autoritA sopra tali matrimonii, procurare la educazionc cattolica di lutta la prole, c di ritenerc il coniuge cattolico ncll'osservanza. dci patti, chc avesse facti innanzi il matrimnnio per la suddetta educazionc. Ma è sembrato alia S. Congrcgazione chc a questa parte del suo pastorale officio Ella potesse soddisfarc, senza assistere e benedirc queste nozze. Conciossiacchê gi.t a Lei incombe per proprio debito, c per ubbidire alla regia dichiarazionc, di dissuadere ed impedire, per tutti quei mezzi chc puô, tutti i matrimonii promiscui. Ma sc anche il coniuge cattolico non si arrendesse allc sue persuasioni, ed ostinato fosse in voler contraire Γ illccito matrimonio, non si vede come Lc venga impedito di csortarlo almeno, e confortatio a fare i parti antcnuziali, per educarnc cattolicamente lutta la prole. È bensl veto chc csscndo cotcsli cattolici si languidi nclla pictà, e deboli nclla fede, c curando si poco l educazionc dclla lor prole , chc taluni giungono persino a lasciar vivere i propri figli nclla professione del lutcranismo , di poca utilitâ possiam lusingarci, chc sicno per esserc lc sue csortazioni, c i suoi consigli. Dall'altra parte nulla di più profitterebbe Ella, sc assislesse, c sc impartisse la benedizione allc loro sacrilcghc nozzc, giacchè csscndo prcccdutc quelle convenzioni, chc non fosscro inticramcntc conformi alla santitA dclla cattolica religione, non vi sarebbe più luogo allora di ritrattarlc, senza timore di tumulto c di scornpiglio. Ma nulla pot di più indecente cd irrcgolarc sarebbe, quanto di assistere, c di bcncdirc quei matrimonii, ne'quali si fosse convcnuto, chc la prole o di ambeduc i sessi, o di uno almeno educata fosse in una falsa religione. Sc questa indcccnza ed irrcgolaritA provenisse soltanto da una legge ecclesiastica, potrebbe pure tempe-

rarsi con qualche dispensa di quella suprema autorité di cui è fornico il Romano Ponteficc; ma nei matrimonii promiscui, chc si fanno in Svezia, vi si incontra Tostacolo del diritto divino. Impcrocchê quando in un matrimonio, che si contrae tra un cattolico c un eretico, vi e il pcricolo dclla perversione del coniuge cattolico, non è assicurata con espressi c giurati patti l'educazionc cattolica di tutta la proie, e niuna fondata speranza si puô avere dclla conversione del coniuge eretico, allora il matrimonio non puô rendersi lecito per qualunque dispensa, cd c victato dallo stesso gius naturale e divino, il qualc non permette mai al Cristiano di esporsi al prossimo pericolo di perdere la vera religione, e di generare de' figli, per cducarli un giorno fuori del grembo della Chiesa cattolica. Quindi è pertanto chc l'assistenza, e la benedizione a questa sorta di matrimonii non puô mai esser lecita, ne tollerata, perché sarebbe un alto approvativo di un' azione peccaminosa.

Ora e sembrato alla S. Congregazione chc la massima parte dci matrimonii di Svezia sieno di questo genere. Impcrciocchc quando il padre sarà luterano, allora per le leggi del Regno non vi c speranza alcuna di far educare la proie di qualunque sesso nella religione cattolica. Quando poi sia cgli cattolico, c lutcrana la madré, oppure di qualunque altra religione, allora vienc cerlamente permesso di convenire avanti le nozze, in quai religione debbansi educare i tigliuoli. Ma se questa convenzione non comprcndesse la proie d'ambedue i sessi, sarebbe sempre il matrimonio illccito, cd illecita pure l'assistcnza, che vi prestasse il sacerdote cattolico. A tutto ciô s'aggiunge, chc il favor del sovrano per la religione dominante, l'impegno de' ministri luterani per impedire ogni progresso dclla religione cattolica, e la sopraccennata languidezza dci cattolici nella fede, fanno giustamentc temere, chc i patti favorevoli all' educazionc cattolica dclla proie non saranno osservati, e che in simili matrimonii vi sarà sempre un prossimo cd évidente pcricolo dclla perversione del coniuge cattolico, senza speranza dclla conversione dcll' eretico.

Λ ritiesso dunque di queste circostanze non c possibile che un sacerdote cattolico concorra ne tampoco colla sua presenza ad approvarc nozze s) empie e sacrilcghe, dalle quali tanto pregiudizio deriva alla cattolica religione.

Ma quando pur mai avvcnissc il caso, in cui potessc il Vicario Apostolico assicurarsi con morale ccrtezza, che in uno di questi tali matrimonii fosse escluso il pericolo dclla perversione del coniuge cattolico, c si fosse coi prccedenti patti assicurata l'educazionc cattolica di tutta la proie, potrebbe pur allora tollcrarsi, chc cgli vi assistesse, ma non giammai chc bencdiccssc queste nozze, c recitasse sopra dci coniugi le sacre nuziali preghiere. L'assistcnza dovrebbe esser nuda, semplice, e materiale, imperciocchc sebbene fosse allora il matrimonio contrario alla sole legge ecclesiastica, e non alla divina, contuttociô indecente egli e che il sacerdote bcnedica queste iilecite nozze, e mandi voti al cielo per la santilicazionc di un matrimonio odioso a Dio, detestato dalla Chiesa c cagionc di gravissimo peccato ai coniugi. Queste sono le regole, dalle quali la Sede Apostolica non si e mai allontanata; anzi pur anche quando ha clla data la dispensa acciocchc tali matrimonii promiscui si celebrassero, quantunque in tal caso per parte del cattolico divenisse lecito il matrimonio, ha pero sempre victato, chc si facesse in chiesa, che si dessc la benedizione, c chc si celebrasse la Messa, come puô vedersi ncU'opcra *de Synodo* di Benedetto XIV Lib. 6 Cap. 6 § 4, 5.

Che se dunque per αvventura accadessc, che alcuna volta si credcsse V. S. in necessity di assistere a taluno di questi matrimonii da contrats! con le accennatc condizioni, si astenga onninamente da ogni rito sacro, e sopratutto non ammetta mai, che alla celebratione .di questo matrimonio vi assista insicm con Lci il ministro luterano, e che questi venga nella chiesa cattolica, o Ella si porti nell' cretica, corne sembra che venga disposto dalla regia dichiarazione del 1781 nel § *Minoris.*

Non è da temersi che mancando tali matrimonii di ogni assistenza de! parroco cattolico, possano essere invalidi. L* impedimento di clandcstinitl non è stato introdotto. se non dal S. Concilio di Trento in quei luoghi soltanta, ed in quelle parrocchie, ov'e stato pubblicato il suo decreto dclla *Sessione 2J. Cap. de reform. Matr.* Ora e certissimo, che in Svezia ove segu) il fatal cambiamento di religione nsi i5z3, non potca esser pubblicato il decreto suddetto, che fu s\ posteriore a dette cpoca, c nc tampoco si pote pubblicare di poi, perché non e stato mai più libero Γ escrcizio dclla religione cattolica in quel Regno; c quando vi andô il Possevino nell' anno 1378 poco o niun profitto ricavô dalla sua apostolica legazione, e a tutt'altro pensar dovette, che alla pubblicazione del decrero su i matrimonii clandestini nelle parrocchie di Stockolm. Ne importa l'antica osservanza, chc i matrimonii dei cattolici sieno stati contratti sempre innanzi ai cappellani délie Lcgazioni. Impcrocchê anche prima del Concilio di Trento si facevano i matrimonii avanti i ministri della Chiesa, e colle ceremonie da lci prescribe, ma non per questo quando si celebravano clan lestinamente si reputavano per nulli. La nullitl è stata introdotta dopo il Concilio di Trento, c in virtù del decreto acccnnato; c quindi qualunque osservanza, cha non sia corrcspcttiva a detto decreto, non puô aver vigore d'indurre un im-

pedimento dirimente del matrimonio. Deponga dunque su questo V. S, ogni dubbio, c sc mai accades$e che dopo contrario qualche matrimonio avanti i ministri protestant!, il coniuge cretico volcssc far divorzio dal cattolico, Elia non permette mai a questo di passare a seconde nozzc, purchc non siavi stato qualch'altro canonico impedimento.

he ditpcnia* honibus main* *noniaiibuv >n niiuuit,

Se questa S. Congregazionc, c la SantitA di N. Signore c stata cosi costantc a ritencre le rcgolc dei Canoni, e la disciplina della Chicsa sull'assistcnza c benedizione dei matrimonii promiscui, dovea per cocrcnza di massime, e pel concorso dcllc stesse ragioni, ripugnurc ancora alia permissione da Lci richiesta, di poter dispensare in essi dagl* impedimenti, sc mai taluno se nc incontrasse. i.a Sede Apostolica, non suole concedere gra/.ic a quei figli, che sono a lci ribclli, c molto meno in pregiudizio della Religione. E cosi appunto avvcrrebbe, sc invece di detestare cd impedire più che sia possibile cotcsti matrimonii promiscui, li facilitasse, c aprissc loro la via coi favore dcllc dispense. Questa fncoltA cost ampla non c mai stata data a veruno, c quando pure per qualche caso si e credulo di dispensare dagl' impedimenti per questi matrimonii promiscui , ciô si e fatto sempre per cause urgentissime, c di pubblica utilitA, c con averne esatte le ire sopradcscritte condizioni della sicurezza c della costanza del coniuge cattolico nella sua religione, della promessa di educare catlolicarncntc lutta la prole, e di una lusinga di convenire l'cretico, come potrA Ella riconosccre dalle duc Enciclichc di Jfcnedetto XIV 29 Giugno, e 8 Agosto 1748 dirette ai Vcscovi di Polonia, e stampate nel 1. Tomo del Bollario di quel Ponletîce N. LI, e LIX.

Non sono poi sembrate molto gravi le difficoltA da Lci propostc, o del disordine , che puô seguirc da questo rigorc, o del regio disgusto per la contravcuzionc ai suoi ordini. Impcrocchè per parte dci lutcrani non vedesi, che possa nasccrvi mal contcnlamcnto, anzi all'opposlo saranno essi contenti, che il parroco cattolico non si ingerisca in tali matrimonii, c nc lasci a loro ogni cura c pensiero. Gli esempi da Lei allegati ne fanno una prova convinccntissima. Non vi sarA neppurc disordinc per parte dci cattolici, poichè la sevcritA della disciplina, c l'abborrimento della Chiesa a questi matrimonii, allontancranno qualche cattolico di più timorata coscicnza dal contrarii. E quando pure sc nc celebrasse qualcuno, e da compiangcrsi piuttosto la ruina spirituale di quell'anima, ma non e mai da approvarsi con qualche condiscendenza c facilita della Chicsa, ovc spccialmcntc si corra il rischio, o che egli faccia naufragio nella religione , o che la prole da nascere sia educata in una falsa credcnza. Einalmcnte neppure puô temersi la mala soddisfazione dei Re, avendo egli ordinato: < Ecclesiae ministris ciusmodi matrimo- » nia diligenter dissuadendi officium demanda- » tum esto >. Il parroco cattolico eseguirA puntualmente quest'ordine sc non solamente procurer! di dissuaderli c impcdirli, ma ricuscrA ancora di assistervi c darvi la benedizione. E sebbenc altrove leggasi in esso, che < Cacremo- » niis in utriusque partium contrahentium ec- » clesia usitatis copulatio administretur, una » tamen , eademque occasione: > questo perô non sembra che sia ordinato prcccttivamentc, ma sultanto, *ut omnes evitentur dissensiones,* come ivi letccralmcntc sta espresso. Sc dunque il parroco cattolico, senza eccitar discordia, c senza nulla pretendere, lascia, che i ministri di aliene religioni celebrino tutti i matrimonii promiscui, non sarA discaro a sua MacstA, che in cotai guisa si conservi la pace, e che i pastori della religione dominante dei paese usino di un diritto, a cui il parroco cattolico ben volcntieri rinunzia. Per queste ragioni dunque dalla S. Congregazionc, coll' approvazione e oracolo di N. S., si ê presa la seguente risoluzione, cioè che Ella abbia per validi i matrimonii promiscui che si celebratio in Svezia : Che celebrati che siano avanti il ministro ctcrodosso, Ella non permetta la separazionc dei coniugi, e molto meno il passaggio ad altrc nozzc del coniuge cattolico, quando l'cretico ne volesse fare il divorzio: Che se il coniuge cattolico si penlisse di vero cuorc del sacrilegio commesso, e desse segni non cquivoci dei suo ravvedimento, c della sua costanza in professare la religione cattolico, con prometterc inoltre, per quanto potrA da lui dipendere , di procurare l' educazione di tutta la prole nella religione cattolica, c la conversione del coniuge erctico, potrA Ella riconciliarlo alia Chicsa, c ammettcrlo alia partccipazionc dei Sagramenti. Non Le si permette perô d'assistere a tutti quei matrimonii promiscui, ne' quali non siasi antccedentemente ottenuta la promessa giurata d'ambeduc le parti deU'educazione cattolica di tutta la proie, e non siavi la moral sicurczza délia rimozione d'ogni pcricolo délia perversione del coniuge cattolico, congiunta con una qualche speranza della conversione dell' cretico, e che quando pure si ottengano, allora, sc cos\ esig* gono 1c circostanze, potrA pure assistere il sacerdote cattolico, prestando perô solamente la sua mera presenzd, e non nella chicsa , ne in compagnia dei ministro erctico , e senza dare la benedizione nuziale c recitare le preghierc prescritte dal Rituale. Che finalmente si astenga di dispensât mai per cotcsti matrimonii da qualunque impedimento, sccondo le facoltA che ne liene, dcllc quali puô solamente servirsi per i matrimonii dei cattolici ; e piuttosto sc alcun caso mai urgentissimo accadesse, in cui facesse di mestieri di accordarc una tale di-

spensa, n' esponga le circostanze c le cause alla Scdc Apostolica, che non si lasccrà allora di provvcdcrc da N. Signore secundo che sara conveniente al benc délia religione e alla salute delle anime.

580

Instr. S. C. de Prop. F. r *Octobr. r^S^.* AO Vie. Ap. Constan γιvορ.) — Dalla risposta ai cinque quesiti fatta dal Vicario dcgli armeni, si c rilcvato, che in tre classi si posson dividere qucgli armeni, i quali si presentano avanti il giudice turco per contrarrc il matrimonio. Alcuni vi vanno per prendere una concubina, c questi non possono intendere di celebrare il contratto dei matrimonio, ma di paliare in tal guisa la loro libiline. Altri si presentano al ministro turco per fare una scmplicc dichiarazionc dei matrimonio gil contralto, oppure da contrarsi in breve, ma non intendono di contrarrc allora un vero matrimonio, bcnche usino *verba de praesenti.* Altri tinalmenic compariscono pure innanzi al medesimo giudice, per prendere una donna per vera moglic, qualc non c stata talvolta loro accordata dalla Chicsa per motivo di qualche impedimento impediente: ma non sapendo questi tali, che il loro matrimonio celebrato in tal guisa avanti il ministro turco, possa essere un vero c valido matrimonio, sebbene illecito, non possono intendere di contrario, sebbene nc abbiano la volonté, e si crcdono piuttosto di contrarre un concubinaggio: ma sc sapessero la suificicnza di questo loro atto a contrarre il matrimonio vero, intenderebbero senz* altro di contrario. Questa ê la sostanza dei dubbii traita dalle stesse parole délia risposta del Missirli, a cui la S. C. ha risposto, che i matrimonii contracti da quei délia prima classe avanti il giudicc turco sono nulli cd irriti, perche la volonté dci contracnti, cd il loro consenso è diretto al solo concubinatu, c intante esternamente dicono di celebrare il matrimonio, in quanto che vogliono con questo colore ricoprirc la loro incontinenza. Ma sc per avvcntura questa intcnzionc fosse stata occulta nella mente di un solo dei contraenti, il quale si fosse diportato in tutti gli atti estemi, corne sc avesse voluto celebrare un vero matrimonio, c in tal guisa avesse con astuzia c con frode ingannato l'altro coniuge, in questo caso sc della frode e dell'inganno non puô aversi légitima prova, quantunque il matrimonio possa esscr nullo nel foro interno, non si dovra perô formarc Γ istesso giudizio nel foro esterno. Sarâ pertanto obbligato il Vicario Ap. quando avvenga il caso di dover dccidcre sopra uno di tali matrimonii contrutti con tinta intcnzionc c con animo di prendere una concubina e non una moglic, sarà obbligato, dissi, di benc csaminore le circostanze del facto, e di non prestar tede aile sole assertive del coniuge ingannaiorc, spccialmente sc la donna era arfatto ignara dell' inganno; c dovra obbligarlo a perseverare nel matrimonio, e rinnovarc Γ interno necessario consenso; imperocche *sub mortali de novo consentire et verum matrimonium efficere tenetur,* come ne insegnano tutti i tcologi, e come richicde il doverc.

Per gli altri della seconda classe, che si presentano innanzi al giudice turco, ma non vogliono contrarre allora vero matrimonio, benche usino *verba dc praesenti,* intendendo di contrario dopo, se non l'hanno contratto prima, si dovri dal Vicario Apostolico verificarc la circostanza, se il matrimonio sia stato contralto validamente prima di presentarsi avanti il giudice turco, oppure se si debba contrarrc in appresso. Nel caso che il matrimonio fosse gil stato contratto validamente prima, la comparsa avanti il giudice turco, quando si faccia per un atto veramente civile, e per ubbidire alie leggi del Principato, non e proibita, come insegna Benedetto XIV nella sua Costituzione I,XXXIX torn. I Bullarii § 10, e niente nuoce alla validité del matiimonio già celebrato; sc poi il matrimonio o non fosse suto contraito, o non lo fosse validamente, siccomc, quando costoro si presentano innanzi al giudice turco, non hanno intenzione di contrarre allora un vero matrimonio, cost, mancando in essi il vero cd interno consenso, c trovandosi soltanto disposti a prestarlo allora quando celcbrcranno il matrimonio, non possono riputarsi per legitiimi sposi, nè puô dirsi valido il lor matrimonio. Ma dovrà anche per questi star bene avveduto il Vicario Ap. a non prestar cosï facilmente fede allé intenzioni occulte dfci contracnti, quando per gli atti cstcriori risuln il contrario di quel chc a$scriscono.

Per gli altri finalmcnte della terza classe, i quali *hanno volontà di prendere una vera moglie,* ma sono nell* errore, chc non sia sufficiente al valorc del matrimonio di presentarsi innanzi al giudice turco, ma se *sapessero la sufficienda di questo loro atto a contrarre il matrimonio vero, intenderebbero sen^altro di contrario,* la S. C. cocrcntementc a quel tanto, chc a lui fu scritto il dï 19 Aprile 1783, rapporte ad un matrimonio consimile di una donna urmena, ha deciso, che questi matrimonii siano validi, quando non v'inlcrvenga qualche altro canonico impedimento. Imperocchè secondo le circostanze del caso proposto, non puô dubitarsi del vero, legittimo, incerno c reciproco consenso dci contracnti. Il loro errore di non potersi contrarre validamente il matrimonio avanti il giudice turco, non puô rcnderlo nullo; imperocche non concerne, ne uppartiene alla sostanza del matrimonio, c non toglic la pre-

cedente volonté di chi volca cclebrarlo , ma cade solamcnte nclla sua forma e solennité, e cosl non puô renderlo invalido , giacchè si nel matrimonio, corne negli altri confratti, quando Terrore è concomitante, c non iniluisce sulT csscnza della cosa chc si vuole, ma sulle suc qualité accidentali, rimanc il contratto valido. E ncppurc osta alla validité di tali matrimonii Topinionc invalsa presso la nazione armena, che non possa un matrimonio contrarsi avanti il ministro turco, ma faccia di mesticri di cclebrarlo avanti la Chiesa, c con la bcnedizionc sacerdotale. Questa opinione non è costnnte, non à nê tampoco comunc presso tutta la nazione, e gli ecclesiastici che hanno studiato tcologia, sanno pensare divcrsamcntc, corne l'aifcrma lo stesso Vicario Missirli nclla sua risposta. Inoltre non è questa opinione corredata da vcrun canone sinodaie armeno, non e approvata dalla Sedc Apostolica , ma piuttosto deriva dall'ignoranza dcgli armeni, i quali non distinguono il matrimonio invalido dalT illccito.

Vuole pertanto la S. C. chc, quando avvcnga il caso di simili matrimonii, Ella li tcnga per validi, e non pcrmetta mai , che i coniugi, che cosl hanno contralto avanti il giudice turco, possano passarc ad altre nozze ; ma siccomc c certo ancora, chc questi matrimonii contratti avanti il giudice turco, sono illeciti, pcrciô i coniugi chc cost hanno contratto, dovranno csser privi de' Sacramenti, fin tanto chc non abbian certi segni del loro pentimento. E quando siano veramente pentiti , c ambcduc sicno cattolici, Ella dovré riconciliarli alia Chiesa, c dovré supplirc alia cerimonia della bcnedizionc nuzialc, e potré eziandio riccvcrc da essi il nuovo consenso per una maggiore cautela; ma quando mai ricusassero di rinnovarlo, non per questo potré loro permctterc di contrarre altro matrimonio.

Ad efletto poi, chc non accada sovente il caso di contrarre simili matrimoni avanti il giudice turco, per csscrsi negate le dispense dagli impedimenti impedienti, si contenti V. S. di usare della facilité in accordarle, sempre che vi sia una qualchc legittima causa, c si terna che per il ritiuto della dispensa non vadano taluni a congiungersi in matrimonio innanzi al turco.

Saré pure opportuno, che a poco a poco vada V. S. disingannando gli armeni dal loro errore, che per la validité del matrimonio sia necessaria la presenza del sacerdote. La nécessité delT assistenza del parroco ai matrimonii c introdotta soltanto nella Chiesa latina dal Decreto del S. Concilio di Trento, c gli armeni i quali, come scriveva Benedetto XIV, nclla nota istruzione del 1754. non hanno mai sentito pariare di questo Decreto, non possono essere per conseguenza a qucllo soggetti. E quindi quando cclcbrano il loro matrimonio alia presenza di due o tre probi c onorati testimonii, oppurc innanzi al giudicc turco, siccomc non puô dubitarsi allora dei legittimo consenso reciprocamente manifestato per contrarre il matrimonio, cosl non puô rivocarsi in questione la sua validité.

581

S. C. de Prop. Fide. – 20' *Nov. 1785.*

(C. G.) — Commmendandum esse Archicpiscopum (Antibarenscm) quod per se ipsum catechismum habeat ad populum, ct eidem significandum quod cx dispositione S. Concilii Tridentini omnibus animarum pastoribus praeceptum est ut in Dominicis et festis diebus sermonem habeant ad populum, ct pueros doceant rudimenta fidei. Quoties Archicpiscopus praedictus omnia per scipsum adimplet in Ecclesia in qua residet, ad eadem onera subeunda minime tenetur eiusdem ecclesiae parochus. Ast si Archicpiscopus et Evangclii explicationem ct expositionem catcchismi non fecerit, tunc et eo casu parochus expleat munus eidem incumbens, vel omissam ab Episcopo Evangelii expositionem, vel explicationem cathcchismi peragendo, ita ut utrumque habeat populus. who nuo M t

582

S. C. de Prop. F. *28 Novembris* /7<?>

(G. G.) — Anhoar. — Se abbia ad intcrlo· quirsi nclT uso chc hanno i parrocchiani di Spizza, i quali sono più distanti dalla chiesa, di far battezzarc i bambini nelle proprie case. dit. «

R. Si periculum adest quod infantes in via pcriclitentur, tolerandum esse morem ut eisdem Baptismatis Sacramentum domi administretur; remoto tamen periculo, ct postquam Baptismum receperint, adferantur ad ecclesiam pro supplendis sacris caeremoniis.

583

Decr. S. C. de Prop. F. 20 *M'ait ij 86* – Etsi per Breve s. m. Benedicti XIV quod incipit *Ex Sublimi* sapientissime sancitum fuerit, ut Vicarii Apostolici Indiarum Orientalium qui neque Episcopum coadiutorcm cum futura successione, neque Vicarium cx clero sive sacculari, sive regulari, generalem habebant, statim atque ad unumquemque eorum notitia huiusmodi sanctionis pervenisset, deputarent Vicarium ex clero sive sacculari, sive regulari, habilem tamen atque idoneum, qui veniente cuiusvis Apostolici Vicarii, sine coadiutore cum futura successione, obitu, tamquam Apostolicae Sedis delegatus, teneretur assumere regimen, ct [k bcultit VicarionieAff elidendi dwt rrcniano».

gubernium Apostolici Vicariatus, usque ad captam a novo Vicario Apostolico possessionem: quoniam tamen experientia docuit, interdum accidisse, ut et ipse Vicarius designatus, ante factam a Sede /Xpostolica alterius Vicarii deputationem, c vivis excesserit, et latissimae provinciae omni legitimo superiore destitutae remanserint, idcirco S. Congregatio *(in Consessu dici 23 ianuarii)* censuit memoratis Episcopis ct Vicariis Apostolicis concedendam esse, si SSiho Dno placuerit, facultatem sibi eligendi, quatenus ita ipsis ad rectum Vicariatus regimen expedire visum fuerit, non unum tantum, sed duos pro-vicarios, qui in casu mortis aut absentiae Vicarii Apostolici omnimodam potestatem, et iurisdictionem habeant. Recedente autem uno ex hisce pro-vicariis plena iurisdictio et administratio in altero superstate consolidetur. Itemquc si evenerit unum tantum pro-vicarium a Vicario Apostolico deputatum fuisse vigore memorati Brevis *Ex Sublimi,* ipse pro-vicarius moriens possit alterum in suum locum nominare ct substituere, dummodo tamen nondum per S. Sedem eidem Vicariatui fuit provisum.

Quam S. Congregationis sententiam SS1T10 I). N. Pio PP. VI relatam per R. P. D. Stephanum Borgia Secretarium in audientia habita dic 29 dicti mensis (Ianuarii) ct anni, Sanctitas Sua in umnibus approbavit, praedictamquc facultatem Vicariis Apostolicis Indiarum Orientalium benigne concessit.

o pezze Ji scia, o pezzuole, o altre cosc; si cerca se possono *acquiescere.*

4. Sc i cristiani chc hanno schiavi gentili possano dar danaro e mancie ai loro schiavi nclle loro feste, per soddisfare aile loro divozioni d; limosine ecc.

5. Cos) i cannonieri se possano aile feste della *discesa dell'angelo,* che c il cominciamento dell'anno, e all'aitrc feste solenni riceverc quei piccoli regali, c dar fuoco ai cannoni per dar segno deila festa.

R. Ad t. Non licere, si mandatum expresse commissum fuerit pro cooperatione ad superstitiosa; licere autem, si fuerit generale, ut milites serviant duci militiae.

Ad 2. Non licere si, prout exponitur, actio sit superstitiosa.

Ad 3. Affirmative, secundum ea quae proponuntur.

Ad 4. Negative, si donaria dentur pro superstitiosis.

Ad 5. Detur decretum Congr. S. Officii habitae coram SSrtio feria V die 13 Nov. 1777, quod est huiusmodi: « Il Vicario Ap. dei Rc-
» gno di Siam propose il dubbio, se si possa'
» pcrmcttcrc ai cristiani di dar fuoco all'arti-
> glieria e sparar cannoni in segno di pubblica
>0 comune allegrezza sull'cntrar dell'anno
» nuovo, quando sogliono i Siamesi celebrar
» la festa dei loro numc *Attana.* SSmus huic
» dubio respondendum esse decrevit: *Secundum*
» *ea quae proponuntur, non licere* ».

584

Ora coopéra Iwtm ad non· a»llo« ritu» >u fxnhtiojo».

S. C. de Prop. Fide. 29 *Maii 1786.*

(C. P. pro Sts.) — Avar bt Pboù — Il caporale dei cannonicri, che ha sotto di sè ancora vari gentili chc fanno un corpo solo coi eristiani, è cristiano. L'ufficiale maggiore è un signore birmano. Questi più volte comanda al suo caporale di mandargli uomini o cannonieri per niutarlo nelle sue funzioni di religione birmana. Il caporalc cristiano comanda ai cannonicri gentili di andarc a servire in tale circostanza. Si domanda se il caporale possa comandarc simile servizio di religione.

2. Quando il re vuol fare la solenne fun-/.ione di lavarsi ii capo in pubblico, manda n pigliarc aequa a tuiti i fiumi dei Regno : si dimanda sc sia lecito ai cristiani andare a prendere la delta aequa, o assistervi aiutando, per esscrc cosc supcrstiziosc.

3. Ncllc feste che i governatori fanno per la salute del re ordinano le lotte cd alcuni giuochi davanti le pagode, c forzano i mcrcatanti a dur loro, per fare i regali ai vincitori,

585

Circa facnlulemmiuiODBr · rum cortkccrinJt cahcvi, pA(cna> ct altara non*»·

S C. de Prop. F. – 50 *Ianuar. 1787*

(C. P.) — Sc nel privilegio di consagrarc i calici, le patene c gli altari portatili con l'olio benedetto dal Vescovo, dove non siano Vcscovi, o siano distanti due giornate, o sia vacante la Sede, quella clausola *ubi non erunt Episcopi* s' intends ancora *ubi non erunt Vicarii Apostolici;* e se i calici, patene ecc. consagrati da un semplice missionario apostolico, dove c il Vicario Ap. ordinario, siano validamente consagrati. E nel caso che si risponda s), sc possa il missionario apostolico ove vi sia il Vicario Ap. consagrar calici, patene, altari portatili, non solamcnte per se c per la sua chiesa, mu ancora per quitlunque altro sacerdote secolare o rcgolare. c per qualunque ultra chiesa.

R. Quoad consecrationem sacrorum utensilium ct altarium, licere iuxta Formulam IV (1) missionariis, quatenus ab Apostolica Scdc opportunas facultates reportaverint ; pro eorum tamen usu tantum, ct non pro aliis.

(t) In lue Formula facultatum quae Praefectis Mission, conceduntur, d^tur facultas :« Consecrandi calices, « patenas ct altaria ponatilia cum oleis ab Episcopo ■ benedictis, ubi non erunt Episcopi, vel distent duas «dictas, vel sedes vacet a.

586

J.'; 7 ^ S. C. de Prop. F. – .70 *fan. 1787* (C. G.).
ïmptu r<otn-- Smïkn. – Quoad sponsalia in longum tempus protrahi solita dandam esse Instructionem iuxta sancita in 6 Concilio Provinciali S. Caroli Bor· romaci, ibi: « Itaque Episcopi cura sit poenis » ct censuris, quas arbitratu suo constituerit, » sancire ne sponsi, priusquam matrimonium » in Ecclesia per verba de praesenti cx ritu ce- > lebraverint, non modo simul non habitent, » sed nc ullo quidem modo mutua consuetu- » dine commcrciove utantur >.

587

S. Congr. de Prop. Fide 5 *Martii ij 8j* (C. P. pro Siv.) — Decretum 26 Augusti 1780 (F. *n. 545)* sustinendum, sed accommodandum locorum cl temporum circumstantiis, idcoquc servandum tantum esse in iis domibus quae ad missiones spectant, ct in quibus stabiliter permanent duo vel tres missionarii regulares.

588

2; M;*n S. C. de Prop. F. 5 *Martii 1787. (C. P.* *4/,0'r Fa0) — Se debba approvarsi la Messa votiva *De Fidei propagatione, c sc* debba farsi inscrire nel Mcssalc, c trasmetterne ai missionari una stampa.

R. Supplicandum SSiîio pro approbatione, ct ad libitum pro omnibus missionariis S. C. de Prop. Fide in quibuscumque Missionibus commorantibus. — SSibus approbavit pro o- mnibus ct singulis missionariis ubique gentium exsistentibus.

589

S. C,de Prop. Fide 5 *Martii 1787* (C. P. ne cunivgi» m- pro Sin.) — Sutgkubn. — i. Christianus rc- aJch« in mm center conversus cum secunda uxore quam, vi- mod·» eoo»* vente prjma, casu post nuptias in insaniam •ofum bdero lapsa, tempore gentilitatis in matrimonium du- xerat, nunc sacrum Baptismum postulans, si- mul petit ut ipsi liceat cum secunda uxore valide contrahere. Cum autem vivat adhuc prima eius uxor, ciquc cohabitet, atque propter insaniam qua perpetuo affligitur, monitio aut interpellatio fieri nequeat, quaeritur num dictus Christianus dispensari possit ad effectum cum secunda uxore nubendi.

2. Gentiles sunt qui, exercendae mercatu- rae causa, proprium locum ad tempus dese- runt ut sc ad alias provincias conferant, in di- stantiam decem aut quindecim dierum itineris, ct aliquando amplius, ibique alias uxores, pri- mis viventibus, ducunt. Unus cx istis nuper ad fidem conversus est cum secunda uxore; tunc nuntium accipiens primam uxorem de cius conversione dolcrc, imo ct ipsum hortari nc fidem amplecteretur, Baptismum postulavit, promittens se, contentum secunda, hanc pri- mam absolute derelicturum, nec ad propria reducem ullo modo ei cohabitaturum. Votis annuit missionarius quidam sinensis, cui a Vi- cario Apostolico nullatenus concessa fuerat fa- cultas dispensandi a monitione, ratusque in hac circumstantia nullum esse dubitandi locum, Christianum hunc simul cum secunda uxore baptizavit, cosquc ad renovationem consensus adactos solemn» iunxit matrimonio. Postea Chri- stianus ille reversus, primam uxorem mutatam invenit, et omnimode dispositam ad amplecten- dam fidem. Quaeritur num in casu proposito validum sit matrimonium cum secunda uxore initum. Ratio dubitandi nobis est, cx una parte, quod missionarius iste nullam facultatem ha- buerit dispensandi a monitione; ex altera vero parte reclamant plures missionarii, fatendo equidem in hoc casu matrimonium cum se- cunda uxore illicite celebratum fuisse, non vero ita certo invalide: tum quia, dic 3 Ian. 1777 a nobis interrogata S. C. de Prop. Fide, num matrimonia quaedam huiusmodi propter igno- rantiam sine dispensatione celebrata, invalida forent, nihil respondit, licet ad alia responde- rit; tum quia, reste s. m. Benedicto XIV, *De Synodo Dioec. lib. 6 cap. 4 art. 3* et *lib. tj cap. 21 art. 6* pleriquc theologi asserunt iu- dicialcm interpellationem licite omitti posse, quoties nullius utilitatis fore reputatur; hanc vero sententiam Summus Pontifex non respuit tanquam falsam, camquc solum non satis tu- tam in praxi declarat. In casu autem proposito inutilis ipsis visa est interpellatio, cum tunc clare constiterit de voluntate prioris uxoris.

R. Ad t. Affirmative in casu de quo agitur.

.Ad 2. Attentis circumstantiis in facto con- currentibus, coniuges, de quibus agitur, non esse inquietandos : sed caveant missionarii dis- pensationem ab interpellatione coniugis impe- tiri, si careunt huiusmodi facultate.

590

S. C. de Prop. Fide 5 *Martii 1787* (C. P. pro Sin.) — Sutuhukn. — Iam a pau- nendam r cis annis mos obtinuit inter gentile» huius v,im· partis, tempore siccitatis, solemni ritu plu- viam deprecari ab idolo, quod pluviarum re- ctorem tingunt. Ritus pono est huiusmodi : Statuto tempore a pro-regis edicto, mandatur singulis qui intra civitatem apothecas aperiunt in anteriori parte domus quae publicam viam respicit, tabellam in honorem practcnsi huius rectoris erigere ex flavi coloris papyro, quem quidem colorem non videntur adhibere nisi ho- noris causa, quatenus auri similitudinem ct co- lorem magis referat, ipsoque in edictis con- dendis Imperator utatur. In huiusmodi autem

tabella scribuntur characteres aliquot, quorum sensus est *Long-Vang* (nomen idoli) *enixe rogamus ut nobis pluviam emittat;* vel etiam alios characteres quibus praedictum idolum magnificant. Multi coram ipso accendunt candelas, thymiamata, aliosque odores comburunt. Cum autem valde urgeat mandatum pro-regis, ct civitatis inferiores praefecti huc illuc discurrant ad examinandum num edictum execution! mandetur, magnas inter angustias deprehenduntur Christiani. Unus ex ipsis ductus ad praefectum ct interrogatus quare nollet obedire, respondit sc Christianum esse, nec idolo praedicto, quemadmodum ct cactcris, ullo modo credere posse. Respondit praefectus: *Saltem Deo quem colis libi credere licet. Quare illum non oras ut mittat pluviam?* Et fustibus caesum dimisit, mandans ut tabellam erigeret. Christianus iste timore correptus scripsit tabellam supra flavi coloris papyrum, ibique characteres exaravit desumptos cx oratione quam Christiani in libris precum habent ad postulandam pluviam. Oratio manifeste dirigitur ad verum Deum *Tien-Tchou* qui in eadem nominatur. Sunt alii christiani qui ututntur tabella Christianorum consueta, ubi haec leguntur: *Creator coeli, terrae, hominum, rerum, verus Dominus, Spiritus;* ac coram dicta nihil accendunt aut comburunt.

Quaeritur num, ad vitandam plurimorum apostasiam, tolerari possit iste usus, aut saltem num inquietandi forent christiani si huiusmodi characteres Christianos exararent supra papyrum diversi coloris ab eo quo utuntur gentiles in huiusmodi caeremoniis, ita ut Christianorum tabellae differentia hoc modo facilius a gentilibus deprehendatur.

R. Licere, dummodo tabella a christianis erigenda vero Deo dirigatur, ct christianis precibus inscripta sit, et, omni etiam coloris superstitione remota, ita a tabellis gentilium appareat distincta ut nullo modo cum illis confundi possit.

591

nio.ecu* .mt itntionem T» "'’quaT/’n ' Kipcrc

Decr. S. C. de Frop. Fide *tn Septem. bns 1707.* — Referente Erîlo et Rtho D. Card. Antonelli Praefecto, quod licet omnibus fere casibus per Sanctam hanc Sedem provisum esse videretur, ut decedentibus Episcopis aut Vicariis Apostolicis, alter adesset, qui spiritualem gregis a Iministrationem legitime susciperet, interdum tamen acciderit omnes hascc curas propter subrogatorum obitum in irritum cessisse, EtTii Patres, ut huic incommodo plenius et stabilius pro futuris temporibus provideatur, decernendum censuerunt *(in Congr. > Martii)* quod liceat in posterum Episcopis ct Vicariis Apostolicis Indiarum et Sinarum, non modo unum designare vicarium iuxta Breve s. m. Benedicti XIV, quod incipit *Ex sublimi,* vel etiam alterum, iuxta Decretum anno superiore ab hac S. C. editum, qui non simul ct cumulative, sed prius qui prior fuit nominatus, et in cius defectu alter, debeat, vel in casu absentiae, vel in casu obitus Episcopi aut Vicarii Apostolici sine Coadiutorc ab Apostolica Sede sibi deputato, Vicariatus aut Episcopatus administrationem suscipere; verum etiam, si forte contingat Episcopos, aut Vicarios Apostolicos neminem in praedictis casibus nominasse, vel, etiam si nominaverint, utrosque decessisse, neque ab his quempiam in eorum locum subrogatum fuisse, ita ut nemo sit qui Episcopatus aut Vicariatus administrationem in spiritualibus et temporalibus gerere possit: tum senior in Missione, is videlicet qui ex Europa prior in provinciam ingressus fuerit, ct longiori tempore animarum ministerio fuerit mancipatus, censeatur delegatus ab Apostolica Sede ad suscipiendam Vicariatus aut Episcopatus administrationem cum omnibus facultatibus ordinariis atque extraordinariis Episcopo competentibus, exceptis iis quae sunt Ordinis Episcopalis, usque dum Sedes Apostolica certior facta alio modo provideat.

Quam S. Congregationis sententiam SSrfio Domino Nostro Pio PP. VI, relatam per R. P. D. Stephanum Borgia Secretarium in Audientia habita die 11 mensis (Martii) ct anni praedicti Sanctitas Sua in omnibus approbavit et seniori missionario omnimodas facultates in casu, ut supra, benigne concessit.

592

S. C. de Prop. Fide 2/ *Ianuarii ſ7ÿÿ*

(G. P. pro Six.) — Scribendum Episcopo Pe- siattoulbu·. kinensi quod in assignandis stationibus missionariorum rationem habeat antiquae consuetudinis, ct cuilibet missionariorum coetui illa conservet loca ct territoria quae pridem ab ipsis in animarum ministerio excolebantur, ne, propter operariorum diversam methodum atque institutionem, pietatis studium in christianis defervescat, neve etiam iurgia ct dissidia inter missionarios exoriantur; salva semper Episcopi auctoritate aliter decernendi in casu necessitatis. Caveat tamen non ita cuipiam missionariorum Ordini stationes, pagos, aut paroecias addicere quin liberum sit cuilibet Christiano sua peccata confiteri sacerdotibus quibuscumque ad audiendas confessiones ab ipso approbatis, quamvis alterius Ordinis sint ct alterius territorii, ct aliorum locorum spirituali servitio mancipati.

593

S. C. de Prop. F. 27 *Januarii 17SS* 1* baptiiund·» (C. P. pro Sw.) i. Sc sia plausibile chc ai nuBsionanorum bambini vengano amminisIratc le aeque battesimali da chicchessia (ncll’asscn/.a dei missiona-

ri) ancorchè non faedano temere della loro vira, atteso il pericolo a cui rimangono esposti ncll'csserc renuti net lcrto coi loro genitori.

be pccrJonbui ido'orum cd h-dem convcr*ifl ɋ»< pn«oi» Um· ρ'l* pecuniam •«m ριαηΓ

2. Se il danaro che dai sacerdoti dcgl'idoli chc si convertono, vien sottratto (neli'abbandonare i tempi pagani) per valersi del medesimo a procurant* l'esistcnza, abbia la qualité ed il caractère di cosa furtiva.

Ad i. Affirmative, et laudandum.

Ad *2.* Secundum ea quae proponuntur, non licere, nihil enim profertur quod noxam furti excusare possit in casu dc quo agitur.

594

(A.n ⁼ ⁼ onT *orneum tornatur* iimum mb· x'mKi'miJabTrl· °* deputati.

S. C. de Prop. F. - *21 Apr. t788* (C. G.) — Sacerdotes qui ad Missiones Malabaricas non sunt deputati, ct rondichcni vel occasione itineris, vel hospitii causa, brevi temporis intervallo commorantur, non teneri ad praestandum iuramentum pro observanda Apostolica Constitutione *Omnium sollicitudinum (V. η. 347);* eorumque opera, si libuerit, Vicarium Ap. uti libere posse. Si vero carumdem Missionum servitio mancipentur, tunc teneri.

595

•mpfobïndo"0

S. C. de Prop. F. *21 April. 1788* — CoKOMANDBL (Pondichéry) — Sc si abbia a permettere c con quali cautcle di contrarre nuovo matrimonio a quei mariti chc dopo io, o 14 anni non abbian potuto aver notizia della propria moglie.

R. Cuiuscumque temporis lapsum non sufficere ut coniugibus liceat novus inire nuptias nisi prius constiterit morali certitudine priorem coniugem obiisse, prout ex Cap. *[n praesentia* 19 *I)e sponsalibus.*

596

In Extrema I nctloM petiicillum adhiberi nequit.

S. C. de Prop. F. *21 Iunii 1788* — Episcopus Pekinen. et Vie. Ap. Chan-si moneantur ne penicillum adhiberi sinant in Extrema Unctione peragen la, et, si abusus iste inoleverit, sensim evellere studeant (t).

(!) Quid in casu infirmorum peste infectorum? Afferri potest dccr.S. Officii π Iulii 1754 tenoris scq.:

« - *Al(triât* - 1. Utrum grassante peste SSmum Eucl-
« rhtiac Sacramentum administrari possit lue infectis
• non immediate manuum porrectione, sed oblongi
• aliqui virga in cuius extremitate adsit lunecuh au·
• rati cx argento quae, post infusam in os infirmi par·
■ ticulam, igne purificetur.

* 2. Utrum infirmis peste detentis administrari pos·
• sit Extrema Unctio media aliqua virga, in cuius cx·
• tremitate adsit modicum bomblcis.

< j. Utrum hoc Sicramcntum, peste grassante, li-
« c te ct absque scrupulo omitti valeat.

• t- Utrum, in hypothesi quod non possit omitti,
• administrari valeat'per unicam unctionem; an vero
« dc necessitate perficiendae sint singulae illae unctio-
■ nes quae in Rituali Romano praescribuntur.

a R. Sui Santità si deçnô ordinare che in risposta
• si nccomandassc alia vigilanza c zelo del Vic. Ap.
• il procurare con tutto lo studio Γ amministrazionc
« della SS. Eucaristia, e della Estrema Unzione, anchc
« in tempo di peste, perché quei miseri appestati ncllc
« extreme loro angustic non restino privi di sl grande
α aiuto e conforto per la salute delle loro anime, e che
« circa il modo di amministrarli potranno i missionarl
« regolarsi ncllc maniéré cd usi altre volte nraticatisi
« ncllc occasioni di peste, in quei paesi tanto frequente,
« purchè si faccia con la dovuta deccnza, c si ccrchi
« scansarc ogni inconvenicntc chc potesse in qualsivoglia
u modo esporre alla irriverenza un'azione si sacrosanta ».

597

S. C. de Prop. F. 2/ *[an. 178g* (C. P. pfto Stv.) — An permittendum sit ut in casu necessitatis Baptismus conferatur aqua expressa ab aliquo panno lineo aut spongia etc.

Dc collito α piano liveo a prciu.

QuinJo pe·»t confern l'φ> mu» rinc αχ· monti».

Quid »i tytàM m cerdo1 «ipα »u»?

An cicrcmoeac Biptiimi adhibendae in doaibu» prititii

Quid ena pr rente» nolooth· finie» 1J lilio deferrit

An powthkci private biptiirt miiiiotunobaJ absente.

casibus monendum esse missionarium quod si non omnes, sed solum aliquas caeremonias Baptismi adhibere possit, eas adhibeat; ac deinde cum tempus ct occasio opportuna adfuerit, easdem caeremonias, vel omnes vel quas omisit, in ecclesia vel oratorio supplere teneatur.

Ad 2. Sacerdotem suspensum et interdictum nullo unquam tempore administrare posse Baptismum cum solemnitatibus, sed, quando propter necessitatem debeat baptizare, baptizet private.

Ad 3. Non solum licere, sed debere.

Ad 4. Ne in hac re a sanctissimis Ecclesiae institutis recedatur, omnem curam adhibere debet misstonarius ut parentes ab hac sua irrationabili contradictione reced/nt. Quod si suis persuasionibus et monitis nihil proficiat, tunc sibi persuadere poterit rem esse deductam ad casum necessitatis; impossibile enim erit hos infantes baptizare, repugnantibus parentibus in quorum sunt potestate. Proinde tunc licitum erit iis infantibus Baptismum conferre extra Ecclesiam ct in privatis domibus, vel ubi a parentibus permissum erit, omissis sacris ritibus et caeremoniis animo tamen ea supplendi in Ecclesia quamprimum hoc fieri permissum erit. Si vero praevideatur quod parentes infantium neque decursu temporis infantes suos ad Ecclesiam pro supplendis caeremoniis deferri permittant, tunc satius erit ut in ipsis privatis domibus ritus et caeremoniae per Rituale Romanum praescriptae in actu collationis Baptismi adhibeantur. Potius enim erit ut laudabilis consuetudo, quae tantum concernit maiorem erga hoc Sacramentum decentiam et reverentiam, celebrandi Baptismum in ecclesia, omittatur, quam ut priventur parvuli baptizati non exiguis spiritualibus bonis quae ex adhibitis super eos sacris caeremoniis ab Ecclesia institutis in ipsos derivantur.

Ad 5. Servandum esse ordinem in Rituali Romano praescriptum, lit. de Ministro Baptismi, ibi: 5W *si adsit* etc.

599

Abiotationift defundi cicrcmonuc potUIKnm non alibi quam in ecclesia confaciendae.

S. C. de Prop. Fide *21 Ianuarii ijSt).* (C. P. pro Sin.) – Vie. Ap. Γσχκ. Occïd. – An sit toleranda consuetudo ut Missa solemnis pro defuncto celebretur, perinde ac si adesset cadaver, iliaque completa, sacerdos una cum ministris defuncti domum accedat, praecedente cruce, ibique absolutionis cadaveris caeremonias conficiat, atque huiusmodi absolutionem identidem repetat antequam terrae mandetur.

R. Consuetudinem non esse tolerandam, idcoquc curent missionarii illam sensim suasionibus ac hortationibus abrogare. Atque propterca, celebrata Missa in ecclesia seu oratorio pro defuncto, non adeant eius domum praecedente cruce cum ministris ut ibidem cadaver aspergant et thurificent.

600

îll»cita otholieo* niin cum maticttm di-vlnn commnni-CAtiO.

S. C. de Prop. Fide – *ti Martii* — Paros — 1. Se sia lecito ai cattolici entrar per padrini nel battesimo dei grcci scismatici, e per compari nel matrimonio.

2. Se sia lecito ai cattolici dare elemosinc di messe ai preti scismatici.

3. Se sia lecito ai cattolici ponar l'effigie, che hanno nelie loro case, di Maria Vcrginc e di altri santi, nelie chicse scismaliche, occorrendo la rispctliva festa di quei santi; arder delle lampade nelie lorochiese, farvi orazione, assistere per curiositA alie loro funzioni, andar con essi in processione, ecccno la processione che si fa in occorrenza dei funerale di alcun defunto.

4. Sc sia lecito, avendo qualche cattolico genitori scismatici, di far Tesequie loro di tuito Vanno, arder sccondo l'uso dc' grcci le lampade alia chiesa greca ccc.

R. Non liccic in omnibus.

601

Rc^ulic 1 u-cerdocibo· ritus cophtici icr»an-dac.

S. C. de Prop. F. rj *Martii rjqo.* (Rkoulae pro sacrrdotibus coptis) — I. Saccrdotcs omnes tam sacculares, quam regulares ritus coptici teneantur subesse Vicario Apostolico eiusdem nationis ab Apostolica Sede deputato, cius mandatis pareant, eumdemque, uti eorum superiorem venerentur ct colant.

IL In urbe Cayri, praeter Vicarium Apostolicum, octo dumtaxat presbyteri copti morari deinceps poterunt, aut etiam pauciores, si Missiones superioris Aegypti sacerdotum opera indigeant. Erunt autem eligendi a Vicario Apostolico , habita ratione tum originis, tum provectae aetatis, tum etiam laborum in missionibus superioris Aegypti exantlatorum , quibus tamquam emeritis minus onerosa provincia est imponenda. Reliqui sacerdotes eiusdem Vicarii Apostolici arbitrio ad superioris Aegypti missiones erunt ablegandi, singulisquc sua missio destinanda, a qua, sine licentia Vicarii Apostolici discedere, nemini liceat, sub poena suspensionis, ipso facto incurrendae, nisi urgentis necessitatis caussa ab eodem Vicario Apostolico approbanda, illos excusct.

III. Semel in hebdomada die iovis , hora tertia ante meridiem, teneantur omnes sacerdotes saeculares, ac regulares copti, aliique eiusdem ritus in ecclesiasticis gradibus constituti lectioni theologiae moralis intéressé, quae in urbe Cayri habebitur a Rrîio Dito Matthaeo Righet, nunc Vicario Apostolico, vel in hospitio PP. Reformatorum, vel in alio commodiori loco ad

A

libitum eiusdem Vicarii Apostolici designando. Quando Vicarius Apostolicus aliqua occupatione impeditus fuerit, huiusmodi lectio, et instructio habebitur vel ab altera sacerdote a Vicario Apostolico designando, vel ab uno ex antiquioribus PP. Missionariis arabicam linguam callentibus, a Praefecto missionis deputando. Qui lectioni intererunt, proprio charactere singulis vicibus suum nomen inscribent in libro ad hunc effectum parato, qui ab eodem Dno Vicario Apostolico servabitur, ut identidem certiorem reddat S. Congregationem de observantia huius decreti, et de frequentia, ac profectu auditorum. Idem quoque servabitur, quantum fieri poterit, in stationibus superioris Aegypti, atque in iis praesertim, in quibus plures sunt sacerdotes, et magna catholicorum copia.

IV. Sacerdotes copli Missam celebrare debeant in ecclesia PP. Reformatorum Cayri, unus post alium, idque praesertim observetur in diebus Dominicis, vel festis diebus, in quibus magna esse solet populi frequentia, ut fideles sacrosancto Missae sacrificio intéresse commode possint. Quamobrem maxime opportunum erit, si singuli sacerdotes inter se conveniant, distribuantque vicissim horas celebrandarum Missarum, iuxta cuiusque ordinem, ac aetatem, ne matutinis horis ecclesia debitis fraudetur obsequiis. Vicarius autem Apostolicus in urbe Cayri, parochi vero, et pastores animarum in oratoriis superioris Aegypti, vel ipsi per se, vel si fuerint legitime impediti, aliorum sacerdotum opera, aut ante, aut post Missae celebrationem, diebus saltem Dominicis, et festis solemnibus plebes sibi commissas, pro sua, et carum capacitate pascant salutaribus verbis, docendo quae scire omnibus necessarium est ad salutem, annuntiandoque eis cum brevitate, et facilitate sermonis vitia, quae cos declinare, et virtutes quas sectari oporteat, ut vitam aeternam consequi valeant. Pomeridianis autem horis sacram catechcsim populum doceant, aliisque piis exercitationibus occupatum detineant, ne ad ludicra, aut profana dilabatur.

V. lisdem diebus festis omnes confcssarii incumbant cum omni studio audiendis confessionibus, nc inopia, aut incuria confessariorum priventur fideles fructibus tanti sacramenti.

VI. Numquam licebit sacerdotibus coptis e civitate Cayri, vel ctiam per unum d;cm discedere, absque licentia Vicarii Apostolici.

VII. Magistri, qui in scholis tam in urbe Cayri, quam in aliis stationibus superioris Aegypti pueris erudiendis praesunt, quotidie illos ad ecclesiam deducant, ut ssiho Missae sacrificio intersint. Procedant, redeantque bini bini, iunctis manibus, cum omni modestia, comitante magistro. In principio scholae recitetur singulis diebus a magistro flexis genibus arabico iJiomate oratio – *O Deus misericors, clemens, qui luce euangelii Domini nostri [esu Christi illuminas filios hominum, ct cos congregas in unitate fidei rectae, in cognitionem veritatis tuae;* – ct quod sequitur. In fine autem scholae recitabitur oratio – *Cratias tibi agimus o Deus omnipotens etc.* – quae est pro gratiarum actione.

VIII. Vicarius Apostolicus, ct missionis Praefectus totis viribus enitantur ut in celebrando sacrosancto Missae sacrificio, atque in administrationc sacramentorum ab omnibus sacerdotibus coptis serventur omnino ritus, ac caerimoniae praescriptae in Missali, atque euchologio coptico edito typis S. Congregationis, ac nemini liceat quidquam immutare, addere, vel minuere, cum omnis discrepantia in celebratione mysteriorum Dei, non solum vetita sit a sacris ecclesiae canonibus, verum ctiam indecora, ac catholicae religioni noxia plerumque comperiatur. Qui vero deliquerint, ritumque praescriptum quocumque modo variaverint, severioribus poenis coerceantur.

IX. Sacerdotes copti celebrate debeant divina mysteria capite penitus detecto, iuxta decreta huius S. Congregationis annorum 1760, ct 1767, excepta gravi valetudinis necessitate, quo in casu ad Apostolicam Sedem recurrant pro dispensatione, iuxta decretum dici 2t aprilis anni 1788.

X. In privatis domibus Cayri, quantumvis privilegio oratorii ab Apostolica Sede decoratis, nemini ex sacerdotibus coptis Missam celebrare liceat nisi de licentia Vicarii Apostolici copiorum, nc publica ecclesia debito cultu privetur, ct fideles ab audiendo in ca sacrosancto Missae sacrificio retrahantur.

XL Caveant sacerdotes copti, ne in administrationc Baptismi cos palrinos adhibeant, qui catholicae fidei mysteria omnino ignorant, eosque praeterea instruant de impedimento cognationis spiritualis, quod contrahunt inter baptizatum et illius patrem et matrem : ac praeterea unus tantum sive vir, sive mulier iuxta sacrorum canonum instituta, vel ad summum unus ct una baptizatum de fonte suscipiant. Petrinorum autem nomina in baptizatorum libro parochi describant.

XII. Parochi omnes tam in superiori Aegypto, quam Cayri commorantes, teneantur librum habere tam baptizatorum, quam matrimoniorum, mortuorum, et reconciliatorum, iuxta praescriptum in Rituali Romano, ipsumque apud sc retinere, aut alio securiori loco reponere, et in casu transgressionis puniantur a Vicario Apostolico.

XIII. Vetitum omnino sit sacerdotibus coptis sacramentum Confirmationis conferre iis, qui a latinis baptizati fuerunt, cum huiusmodi peculiaris, ac exltaordinaria potestas Praefecto dumtaxat missionum Aegypti concessa

quandoque fuerit, donec aliquis catholicus Episcopus in Aegypto habeatur.

XIV. In eiusdem Sacramenti administratione, sacerdotes copti minime omittant unctionem frontis confirmandi, loco et tempore ab euchologio copto praescripto. Puniatur sacerdos a Vicario Apostolico, si contra fecerit.

XV. Ad evitanda dissidia, et perturbationes, quae in futuro excitari possunt caussa matrimoniorum, si forte oriatur dubium, ca fuisse in gradu prohibito inita, iniungitur omnibus, et singulis sacerdotibus coptis, nc ad matrimonii celebrationem deveniant, nisi prius facultate in scriptis a legitimo superiore obtenta, quae in archivio cuiuscumquc hospitii pro maiori custodia servetur. Superiores autem, vel denunciationibus praemissis, vel alio quo heri possit aptiori modo, priusquam ineundi matrimonii veniam concedant, diligentissime inquirant, num aliquod subsit dirimens impedimentum.

XVI. Quoad communicationem in divinis cum haereticis, serventur omnino ca omnia, quae praescripta sunt in instructione huius Sacrae Congregationis latine et arabice edita, cuius nonnulla exemplaria transmittuntur, ut sacerdotes copti probe calleant ca, quae circa camdcm communionem sunt omnino vitanda.

XVII. Indulgentiae plenariae, eae solum lucrari possint a catholicis coptis, quae in decreto huius S. Congregationis edito die 28 martii 1733, et latine atque arabice impresso continentur.

XVIII. Removeatur pariter abusus, si forte adhuc inter coptos vigeat, ploratuum, ac naeniarum super defunctos, atque omnino observetur decretum huius S. Congregationis Generalis dici 21 aprilis 1788, quod est huiusmodi: *Quum relatum fuerit inter catholicos Coptos Aegypti vigere adhuc abusum, ut quandoque in funeribus soleant sibi ipsi facies plectere, naeniasque, ac ululatus super mortuis facere,* S. *Congregatio, referente Emo, ac Rmo Dno Cardinali Antonello Praefecto, inhaerens decretis alias latis 24 augusti 1760, et 12 iulii 1767, censuit, ac declaravit, prohibendum omnino esse coptis in mortuorum funeribus os luto foedare, vel plectere, aut ciularc more, haereticorum, et hac arrepta occasione, renovavit decretum a Sacra Universali Inquisitione iam editum die g decemb. 1746, quo scilicet definitum fuit, non licere catholicis una cum missionariis associare cadavera haereticorum, quae ad ipsorum templa deferuntur, et funeri interesse cum cereis accensis: mandans R. P. Michaeli Angelo a Tricari0 visitatori, ac Praefecto Apostolico Missionum Ordinis Minorum reformatorum Acgppti, ut huiusmodi decreta notified, eorumque observantiam sedulo curet,*

XIX. In reconciliandis haereticis ad fidem catholicam, sacerdos auctoritate munitus prius cum probe instruat in his, quae ad fidem orthodoxam pertinent, eiusque constantiam, et sinceram voluntatem in amplectenda catholica religione diligenter exploret. Deinde illum admittat ad professionem fidei coram saltem duobus, vel tribus testibus in ecclesia, vel in domo, abiurando haeresim, aut schisma; ac demum absolutionem illi impertiatur, in foro tantum externo propter haeresim, aut apostasiam, aut schisma, uti praescriptum est in professione fidei orthodoxae edita iussu SStTji Domini nostri Urbani Papae VIII. Praeterea nomen, oppidumque personae, eiusque abiuratio scribatur in libro reconciliatorum. Tempore autem opportuno recipiatur ad participationem sacramentorum, facta prius sacramentali confessione omnium peccatorum, et non alias, excepto mortis periculo.

XX. Serventur demum sanctorum Patrum regulae, Conciliorum decreta, et omnes constitutiones Sedis Apostolicae pro orientalis ecclesiae disciplina recte ordinanda editae, et praesertim instructiones pastorales SSrtii Domini Nostri Benedicti PP. XIV: *Eo quamvis tempore,* ct *Anno vertente* ad coptos transmissae, nec non decreta S. Congregationis de Propaganda Fide pro eiusdem nationis spirituali regimine emanata.

Caeterum meminerint sacerdotes, aliique, qui in aliquo ecclesiastico gradu constituti sunt, quod nihil est, quod magis ad pietatem, et Dei cultum assidue instruat, quam eorum vita, et exemplum, qui se divino ministerio dedicarunt. Cum enim a rebus saeculi in altiorem sublati locum conspiciantur, in eos, tamquam in speculum, reliqui oculos coniiciunt, ex iisque sumunt, quod imitentur. Quapropter sic decet omnino clericos in sortem Domini vocatos, vitam, moresque suos omnes componere, ut habitu, gestu, incessu, sermone, aliisque omnibus rebus nil nisi grave, moderatum, ac religione plenum praescierant. Quae quidem si ab omnibus sacerdotibus Christi inter catholicas nationes constitutis sectari oportet, quanto magis ab iis, qui inter eas gentes versantur, quae sunt christiani nominis hostes infensissimi? Magnum sane negotium, ac grave onus impositum iis est, qui, quemadmodum Apostolus Paulus, non modo fidelibus debitores sunt, sed ctiam infidelibus, a quibus vel crudeliter vexantur, vel turpiter calumniantur. Habent tamen sacerdotes copti praeclarissimos olim alexandrinae ecclesiae antistites, habent veteres praepositos suos, qui ipsis locuti sunt verbum Dei, quorum intuentes exitum conversationis imitentur fidem (ad Hcbr. c. XIII. 7). Longum est ire per singulos: unus pro omnibus sufficiat *beatae recordationis Athanasii alexandrinae ecclesiae prudentissimi sacerdotis exemplum,* de quo sic S. Caclestinus Papa I, ad

clcrum constantinopolitanum scripsit (Concil. Ephesio, par. I, npud Harduin. tom. I Concil. pag. i3n): *Cui non consolationi sit illius tolerantia? Cui non sit exemplo eius fortitudo, vel constantia? Eiicitur Arrio prosequcnte, sed revocatur Domino protegente. Passus est carcerem, passus angustias; nec mirum si vir apostolicus ea passus est, quibus se Apostolus gloriatur exercitatum. In his tamen omnibus secutus est illum, qui sibi in tribulationibus se placere testatur. Fugatus illinc, ct in nostris partibus roboratus est. Denique hic ei redintegratus est status, et in hac Sede quietem communionis invenit, a qua semper catholicis subvenitur.* Eadem spe inter eas, in quibus versantur, angustias, sacerdotes, atque universa coptitarum natio sese mutuo consolentur: numquam ipsis deerit Dei omnipotentis auxilium, numquam huius S. Apostolicae Sedis patrocinium, quae strenuos fidei catholicae defensores sua auctoritate fulcire, oinnique ope solari in universa Christi ecclesia, ipso Christi Domini ad B. Petrum excitata praecepto « *confirma fratres tuos* » semper in more habuit.

Has autem regulas SSmo D. N. Pio Pp. VI relatas in audientia habita per Erftutn cl Rihum Dominum Cardinalem Antonelli S. Congreg. Praefectum dic 18 martii 1790, Sanctitas Sua in omnibus adprobavit, cisquc apostolicac suae auctoritatis robur adiccit.

602

*ηο*i publice »ed oc- bu< ne tempo. un? bon

Instr. S. C. de PrOP. F. *26 /,Ût" r79°* (ad Ep. Midks.) — Quoad quinque postulata 4 tc proposita, quae summaticn ad hoc reducuntur› docearis quomodo tc gerere debeas cum apostatis a catholica fide, qui in Ecclesiae gremium reverti postulant, atque id quidem non publice, sed secreto, nc bona temporalia per apostasiam acquisita, aut alia, quibus antea potiebantur, amittant: equidem constans ac perpetua Ecclesiae doctrina fuit, quod publici a fide apostatae nunquam in ciusmodi Ecclesiae sinum recipiantur nisi prius manifestis poenitentiae indiciis scandalum reparaverint, quod fratribus praebuerunt. Neque enim temporalia hona tanti habenda sunt, ut pro iis retinendis haeresis professio, licet apparens ct ficta, tolerari ullo modo possit. Quare Emi Patres in sententia fuerunt, ut apostatae, qui occulte tantum ad catholicam communionem admitti postulant, omnino rciici debeant, nisi prius omnia munera ct bona dimiserint, quae retineri non possunt nisi ab haereticis, quaeque iis collata sunt intuitu eorumdem apostasiae ita ut, si ea bona ac munera sibi retinerent, in communi hominum aestimatione tacitam haeresis professionem praeseferrent. Neque ab hoc praestando cos excusare potest metus amittendi bona temporalia, licet hisce bonis omnino indigeant ad suam suarumque familiarum substentationcm. Etenim quum huiusmodi reditus implicitam haeresis professionem inducant, omnino abiicicndi sunt, ut scandalum reparetur quod Ecclesiae ob apostasiam praebuerunt, praestatque eos pauperes evadere cum Christo, ct salvos fieri, quam divites esse cum aeterna eorum damnatione.

Neque cos excusat periculum, quod per publicam catholicae fidei professionem, abdicatisque iis muneribus ac bonis, quibus non nisi propter hacrcsim fruebantur, ipsorum filii in hacresi educentur, illecti fortasse ut in parentum bona succedant. Primum enim non adeo facile est ut id accidat ob libertatem a Gubernio catholicae religioni concessam: deinde, quocumque in casu, quantum in sc est, omnino curare tenentur, ut etiam filii catholicam religionem sequantur: ct quando id obtinere minime possint, non sibi culpae adseribendum erit, si filii aeternam salutem amittant. Ex hisce rationibus plane evincitur, nullum apostatam ad Ecclesiae sinum admitti posse, qui occulte quidem catholicam religionem profiteri velit, publice autem hacresim, idque ob fines temporales et mundanos.

Quod vero attinet ad ultimum postulatum, an scilicet, pro reparando scandalo apostasiae sufficiat abiurationem emittere coram quatuor aut sex testibus, cum animo scandalum etiam publice reparandi, quatenus circumstantiae non obstarent, S. Congregatio censet quod quando apostatae, iuxta principia praemissa, renuntiaverint omnibus bonis ct utilitatibus temporalibus, quae esse solent indicia prolcstativa haeresis, quum ab solis haereticis possideri possint, et quando parati sint procurare educationem prolis in fide catholica, quantum ab sc dependet, ct quatenus demum observare velint Ecclesiae praecepta in iis omnibus circumstantiis in quibus eorum violatio haeresis simulationem indicaret, aut scandalum praeberet fidelibus, in hoc casu satis erit quod formalis abiuratio fiat coram Episcopo, ct in praesentia quatuor, quinque, aut plurium testium, iudicio ipsius Episcopi. Non enim necessarium videtur quod publice fiat, aut maiori cum solemnicatc, quae in Hibernia fortasse gravia religioni detrimenta afferre posset.

603

S. C. de Prop. F. 22 *Nov. τγρο* (C. G.) — ScobRAK. — t. Molti chc contraggono gli sponsali, resiliggono poi da simili contratti non clfettuandoli col matrimonio. Non volendosi questi tali ridurre a dovcrc ad onta di scomunichc cd altri rigori dclla chiesa, si domanda quai termine di tempo puô prcscriversi per tenerli csclusi dalla partccipazionc dclla cornunionc dei fcdcli.

M,'bu*ΓΟ11Λ

Dc viduis ad elicit» uuptias im* stdialc trantufttibu».

2. Piü volte le donne restando vedove passano immediatamente a seconde nozzc: dal chc non di rado succede qualchc disordine; si domanda sc aile medesime puô csscrc accordato il permesso di passarc a seconde nozzc subito chc rcslano vedove, oppurc se debba prcscriversi qualchc termine di giorni.

I)c defunctis crepidine vd nppcdanco aha* nata icpuhii.

3. *Sub crepidine vel suppedaneo* dcgli altari di questi paesi non si e iatto mai scrupolo, ne si fa, di scppellirc i morti, con speciality i Vescovi c sacerdoti. Si domanda chc cosa debba farsi con quelle ossa dc* morti chc esistono in tali luoghi, perche a disottcrrarlc c cosa dilficilissima, non essendovi qui quei commodi chc sono ncllc parti dclla cristianiU ; e chc cosa dee farsi con simili altari.

R. Ad i. Caute procedendum esse in indigenda excommunicatione, ct mulieres praesertim a sponsalibus recedentes numquam excommunicandas, iuxta Decretalem Lucii III in Cap. *Requisiti, De Sponsa!.;* et si quandoque ct cx gravi causa sunt viri excommunicandi, post annum esse absolvendos.

Ad 2. Nullum tempus praefigendum.

Ad 3. Quoad praeteritum nihil esse innovandum: quoad futurum curandum nc amplius ibidem sepeliantur.

604

D: quadam pro. mbiionc quae a chmtlinh post persecutionem nititur ut ad

S. C. de Prop. Fide 7 *Februarii 1791* (C. P. mo Sts.) — Quid sentiendum sit de formula inferius scripta quam frequentissime atferu,n c^r'st'ani praefectis, scriptum emendationis exigentibus, quando, finita persecutione, ad propria dimittuntur: *Ego vere Christianus sum, et promitto quod, ad propriam domum reversus, muneri meo absque ullo crimine incumbam, neque umquam perversam religionem sectabor.* Quaeritur num formula haec saltem tolerari possit : pauci enim inter Christianos (erunt) qui in actuali circumstantia audebunt scribere se in posterum adhuc Christianos futuros, licet sat ordinarie coram praefectis ore id praedicent: quia tunc praefectus formulam hanc, quam debet in archiviis sui praetorii servare, procul dubio non acceptaret, christianosquc in carceres diutissime restitueret cum periculo apostasiae.

R. Non licere, ct formulam esse reprobandam, palamquc, si interrogati fuerint ab habentibus potestatem, sc Christianos esse, ct in religione Christiana usque ad mortem perseveraturos profiteri omnino tenentur.

605

Super nonnulli» ecdc«ia»tic»c disciplinae capitibus.

Instr. S. C. de Prop. F. 25 *Iunii 179t.* – (ad Aruhîkpiscopos Hibkrnîar) — Haec S. C. cuius vos estis *gaudium et corona,* quosque in oculis habet, ac singulari charitate complectitur, observantiam momentosiorum disciplinae capitum vobis commendandam suscepit, quae ab Episcopis absque gravissimo animarum detrimento, quae eorum curae concreditae sunt, praetermitti non possunt.

Ac primo quod spectat ad Matrimonii sa- d| plfQe cramcntum, enixe commendatur quod in Cap. I, sess. 24 *de Reform. Mairim.* a sacrosancto Concilio Tridentino providentissime praescriptum fuit, fideliter adimpleatur. Haud semel nobis nuntiatum est, apud parochos nequaquam adservari libros ubi matrimoniorum, quae rite celebrata sunt, ct baptismorum a se collatorum numerus diligenter adnotari debet. Quapropter in usum revocanda sunt saluberrima eiusdem Concilii monita, quod in Capite superius memorato ita praescribit: < Habeat parochus li- < brum in quo coniugum et testium nomina, « diemque ct locum contracti matrimonii de- < scribat, quem diligenter apud se custodit ». Itemque in Cap. II : < Parochus antequam ad « Baptismum conferendum accedat, diligenter < ab iis, ad quos spectabit, sciscitetur quem < vel quos elegerint, ut baptùatum de sacro < fonte suscipiant, ct cum vel eos tantum ad < illum suscipiendum admittat, ct in libro eo- « rum nomina describat ». Quin imo peropportunum videretur si iidem parochi ipsas quoque dispensationes matrimoniales in eodem libro exacte recenserent. Item rumor quidam ad nos usque percrebuil, matrimoniorum denunciationes omnino negligi, quae ob nimiam Episcoporum indulgentiam in iis dispensandis, absque parochorum interventu clanculum celebrari solent. Id etiam Tridentini legibus aperte adversatur, quod in eadem Sess. 24 *de Reformatione Matrimonii* sic habet: *Idcirco S. Concilii Lateranen., sub Innocentio III celebrati, vestigiis inhaerendo praecipit* (sancta Synodus), *ut in posterum antequam matrimonium contrahatur, ter a proprio contrahentium parocho, tribus continuis diebus festivis in Ecclesia inter Missarum solemnia publice denuntietur, inter quos matrimonium sit contrahendum.* Quod si Episcopi interdum gravi urgente causa satius ducerent ab iisdem dcnunciationibus dispensare, tunc normam ac regulas a Benedicto XIV praescriptas *in Const, Tom. I sui Bullarii* omnino sequi debent (1).

(1) In Const, seu Litt. encycl. Bened.XIV *27F0V.1741* ad omnes Episcopos luee Jubentur: «... Periculi non « infrequens occasio vos reddat difficiliores ad rcinit- « lendum publicationes, a quibus contracturi matrimo* nium saepe per malitiosam suggestionem petunt dis* « pensari. Quam caute solerterque oporteat ea in re « Episcopos versari, non obscura vobis a Concilio Trid. « exhibentur argumenta. Si enim (ait eadem sancta Sv- « nodus) probabilis fuerit suspicio matrimonium mali- • tiosc impediri posse si praecesserint dcnunciationes,

Alterum vero gravissimum disciplinae caput quod praecipue in populorum sanctificationem redundat, est optima, quoad fieri potest, parochorum electio, qui haud impares ad tanti muneris onera sustinenda vires habere demonstrent. Pluries huiusce S. C. decretis iussum est ut ad paroecias obtinendas concursus adhibeatur, iuxta monita Concilii Tridcntini *in Sess. 24. de Reform, cap. 4.* Et si singulae formalitates a Concilio Tridcntino praescriptae pro concursuum celebratione observari minime possent, tunc ca saltem cura quatuor Metropolitanis incumbit, ut altera communi consilio statuatur ratio ab Episcopis ineunda pro paroeciarum collatione, quae eorum prudentiae, ac vigilantiae magis accommodata videbitur. Sic enim agi sapientissime voluit idem Concilium quod quum praevideret formam ab sc pro memoratis concursibus praescriptam aliqua dc causa teneri non posse, alteram viam ineundam demonstravit in £ *Si tamen* eiusdem loci.

Quapropter saluberrimis hisce monitis insistentes, haec saltem sanctissime iubete, nc paroeciae plus semestri spatio viduae relinquantur; ne ab Episcopis conferri possint, praeterquam iis qui fuerint ab examinatoribus rite adprobati; utque cx iis, qui examen subierunt, is semper praeferatur, qui maiori pietate, prudentia, ac religionis amplificandae studio instructus, diuturniorem animarum curae experientiam adeptus est.

Quod si fortasse examinatores synodales alicubi deessent, tunc eorum supplemento, quotannis viros morum probitate, ac scientia spectatos quilibet Episcopus destinare posset, accedente Capituli adprobatione, ubi adsit: ubi vero desit, parochorum aetate provectiorum consensu.

Hoc idem examen praemitti quoque necesse esset pro illarum paroeciarum collatione, quae ab Apostolica Sede conferuntur, etiamsi propter resignationem, aut coadiutorcm collatae sint (r).

Haec autem monita vestrae maturitati ac prudentiae proponimus, ut ea «diligenter excutiatis, ac, si quae regionum, ac temporum circumstantiis magis accommodata obversentur, eadem nobiscum communicare nc vereamini, ut universalis, et unisona, iure ac merito Paroecias conferendi forma tandem aliquando statuatur. Enim vero, ut idem Concilium loco citato egregie pronunciat, *expedit maxime animarum saluti, a dignis atque idoneis parochis gubernari.*

Decet quoque, ut praesbyteri saeculares in Paroeciarum collatione regularibus praeferantur ; verumtamen cavete, quaesumus, nc vobis proptcrca falso suadeatis, presbyterorum saccularium virtute praeditorum defectu, paroecias regularibus nunquam esse in administrationem conferendas, donec Episcopis ibidem eosdem retinere lubitum erit. Plurimi

«tunc vel una tantum dcnunciatio fiat, vel saltem •parocho et duobus testibus praesentibus, matrimo- « nium celebretur, ct deinde ante illius consummatio- « nem denunciationcs in ecclesia fiant ut, si aliqua « subsunt impedimenta, facilius detegantur. Praeterea « licet Episcopo relictum sit omnimode super denun- « dationibus dispensare, haec tamen facilitas, non a « sola dispensantis voluntate pendet, sed a Tridcntino « coercetur arctis prudentiae discretique arbitrii legibus; « quod idem est ac legitimam causam dispensation's « requirere. — Parem quoque, imo fortasse maiorem « vigilantiam necesse est a vobis adhiberi ne, post re- « missas denunciationcs, celebretur matrimonium co- « ram parocho, vel alio sacerdote ab ipso parocho vel « a vobis deputato, praesentibus duobus vel tribus te· • stibus conndcntibus, nc ulla celebrationis notitia vel • rumor oriantur. Id enim, ut ad praescriptum sacrorum Canonum licite fieri possit, non satis es: obvia quac- vis ct vulgaris causa, sed gravis, urgens ct urgentis- « sima requiritur. A sacro Nostrae Poenitentiariac tri- • bunali, eo potissimum casu fit potestas ita celebrandi « matrimonium, quo vir ct femina in figura matrimo- v nii publice degentes, et de quibus nulla viget criminis « suspicio, in occulto tamen concubinatu perseverent; « (acilc enim quisque conficiet quam absonum esset, • cos, a statu damnationis per gratiam Sacramenti re· « vocandos, ad publice contrahendum matrimonium • praeviis denuueiationibus compelli, Ilanc vero praxim « vobis duximus proponendam, non quia dispensatio « praemisso casui solum congruat, cum alii similes, ct • fortasse urgentiores esse possint in quibus dispensari « expediat, sed quia vestri pastoralis officii partes ver- • tari dcbmt in sedulo investiganda legitima ct urgenti « causa dispensationis, ne matrimonia occulte celebrata • luctuosos habeant exitus quos intimo cordis moerore « recensuimus. Hunc porro in scopum vos hortamur « ct impense admonemus ut personarum matrimonium « secreto contrahere petentium diligens fiat a vobis in· * quisilio : an scilicet eius qualitatis, gradus et condi- « tionis sint quae id probe exposcant; an sint sui vel < alieni Iuris; an filiifamilias quorum nuptiae patri « iuste dissentienti sint invisae; ab episcopali etenim, « quou geritis, munere nimium esset alienum facilem « praeberi filio inobedientiae occasionem ; an res sit de « personis ecclesiasticis, licet in minoribus Ordinibus « constitutis, pensiones et beneficia ecclesiastica obti- « nentibus, ut detestabilis illorum retentio in statu uxo- « rato congruis remediis postea compescatur. Potissi- « muni vero curet vestra sollicitudo, antequam secreti « matrimonii licentia concedatur, uuod contrahentes « certa ct indubia, et a quavis fraude immunia exhi- « beant documenta status liberi, ad avertendum ab iis, « qui improbi siht ingenii, nolygamiae periculum *tlc.* »

(t) In Synodo Pleniria Hiberniae an. x«86$ in Decreto XXI haec habentur.· « Qui ad ecclesiarum paro- « chialium curam sunt promovendi tales esse debent « qui idonei sint aetate, moribus, doctrina, prudentia, « et aliis rebus ad vacantem ecclesiam gubernandam «opportunis. Maximi momenti est ut parochi hisce « omnibus dotibus praediti eligantur, atque ad id con· « sequendum forma quaedam concursus a Cone. Tri- « dentino est proposita. Verum cum per circumstan· « lias huius regionis, concursus, quamvis optandus, vix introduci possit, Episcoporum hac in re diligentia « ct zelus est exercendus ut omni cura ct prudentia in « tam gravi negotio procedant, diligenterque caveant « nc paroeciae conferantur nisi iis qui a synodalibus < examinatoribus, si adsint, sin vero a theologis ab « Episcopo delectis approbati fuerint, quique moribus « ac scientia ceteris praestent ».

enim refert, ut Episcopi, quamvis clerum saccularem eximia quadam charitate fovere, ac pracdiligcre debeant, tamen Regulares contemptui nunquam habeant. Secus autem apud vos evenire, non sine magna admiratione rescivimus. Haec enim est praeiudicatae mentis opinio, quae pravis huiuscc sacculi novitatibus indulget, a quo Regularibus universis tam saevum, asperumque indicium est bellum. Ecquis autem ignorat, quot, ac quanta beneficia ab Ordinibus Regularibus in Ecclesiam catholicam omni aevo sint derivata? Atqui audite in hanc rem aurea Concilii Tridentini verba *(Sess.* 25, *dc Regularibus Cap. t). Non ignorat Sancta Synodus, quantum ex monasteriis pie institutis, ct recte administratis in Ecclesia Dei splendoris, atque utilitatis oriatur.* Minime nos fugit, isthic locorum monasteria haberi non posse ca forma, iisque Legibus constituta, quibus ubi catholica religio dominatur, vigent, ac florent. Scimus tamen quamplurcs isthic versari Regulares, diversa instituta profitentes, qui eamdem nunc quoque utilitatem catholicae religioni praestare possint, quam anteactis temporibus feliciter praestiterunt, dummodo ca morum sanctitate vitam ducant, quae religiosam eorum professionem maxime deceat, talesque sint, quibus Episcopi divini verbi praedicationem, ct Sacramentorum administrationem indulgerc valeant, ut omnes, collatis viribus, ad animarum salutem procurandam amice conspirent. Mirum autem, quantum in hanc rem prodesse poterunt regulae ab immortali Pontifice Bened. XIV sapientissime praescriptae pro Missionibus Anglicanis, quarum observantia istius etiam Regni Missionibus perutilis esse poterit.

Auntiac vitiem ab ccclciu Uici» (iinJitua ticllcndum.

Satis compertum habet Sacra haec Congregatio, nihil unquam egregios Hiberniae Episcopos antiquius habuisse, *quam ut ab omni Ecclesiastico Ordine omnis avaritiae suspicio abesse debeat,* quemadmo lum Concilium Tridentinum gravissime monet *in Cap. r, sess. 2t de reform.* Nihilominus, quum huiusmodi vitium in abditis animorum latebris apud ecclesiasticos facillime delitescat, quumque avaritia malorum omnium sit fons ct origo, ac illius praesertim contemptus, quem ecclesiastici turpi lucro inhiantes apud saeculares sibi conflare solent sacri ministerii vituperio, idcirco vos enixe rogat in visceribus Dfti Nostri Icsu Christi ut non modo ab omnis quaestus cupiditate alienationis exemplum praebeatis, ac vel ipsam huiuscc labis suspicionem a vobis quam longissime removeatis; verum etiam ut pravum huiusmodi vilium ab omnibus Sanctuarii ministris funditus evellere curetis, exacta Decretorum Concili Tridentini observantia in *Cap. 1, sess. 21 de reform.; in Cap. IX sess. 22, de observandis ac evitandis in celebratione Missae, et in Cap. 14 sess. 24 de reform.*

Quocirca, ubi opus erit, opportunis monitis, atque decretis providete, ut omnes illico, siqui forte in animis ecclesiasticorum excitentur, indebiti quaestus igniculi restinguantur, atque Sacramentorum administratio, beneficia ecclesiastica, dispensationes matrimoniales, sacrorum celebratio omni carcant avaritiae suspicione, ac caste sancteque peragantur.

Aequum tamen est, ut quilibet Episcopus a sc administrandam retineat paroeciam unam, quam isthic *mensalem* appellant, ut cx eius proventu suum quisque sibi subsidium ad vitam sustentandam comparare valeat. Verum elapsis annis monuit S. Congr., ut in qualibet dioecesi huiusmodi paroeciis mensalibus constitutis, nunquam eas Episcopis resignare liceret, suorum successorum detrimento. Nunc autem hanc ipsam providentiam peculiari quatuor Metropolitanorum curae committit, ne deinceps Episcopi opus habeant Apostolicae Sedis veniam implorare, ut binas paroecias administrandas apud sc retineant, id quod Tridentini praeceptis in *cap. tj, sess. 24, de reform.* aperte adversatur.

Dc parochit c cm% wblcvan

Illud autem summopere expetendum esset, ut collata Episcoporum ope, aliquo modo redituum tenuitas augeretur egentissimarum paroeciarum, quae parochis sufficientes eleemosynas ad vitam alendam minime subministrant. Huic incommodo facile occurrere fortasse possent, si pauperiorum inopiam sublevandam studerent ditiorum paroeciarum subsidiis, vel altera quacumque ratione, quae Episcoporum prudentiae aptior, atque opportunior videbitur.

Dc Epiicopo rura residentia.

Praeterea in Episcoporum mentem S. Congr. revocandum esse censet arctissimum residendae debitum, dc quo tam graviter, sapienterque decrevit idem Concilium *sess. 6. de reform. C. i, 2; sess. ar, C.* **j**; *sess. 23, C. r; sess. 24, C. 12.* Perspecta Hiberniae Praesulum pietas Sacram Congregationem in eam spem adducit, ut eorum singuli praecipuae huic sui muneris parti sancte ac fideliter perfungantur. Verumtamen si quis eorum diuturno temporis spatio, ac sine legitima causa a propria dioecesi abesse auderet, in id Metropolitani maxime incumbant, ut haec S. Concilii iussa exequantur: *Crescente vero contumacia, ut severiori sacrorum canonum censurae subiiciatur, Metropolitanus suffraganeos Episcopos absentes, Metropolitanum vero absentem sufjraganeus Episcopus antiquior residens, sub poena interdicti ingressus Ecclesiae eo ipso incurrenda, infra tres menses per litteras, seu nuncium Romano Pontifici denunciarç teneatur, qui in ipsos absentes prout cuiusque maior, aut minor contumacia exegerit, suae supremae Sedis auctoritate animadvertere, et Ecclesiis ipsis de Pastoribus utilioribus providere poterit, sicut in Domino noverit salubriter expedire.*

»^un>r?r* ri< Quis autcm ignorat, alterum haud levioris momenti debitum ad singulos Episcopos spectare, quod in suarum diocccsum pcrlustrationibus consistit, quodque tam sollicite ab eodem Concilio inculcatum *in sess, 34, Cap, 3, de reform.* Ceterum supervacaneae omnino redderentur, si licet saepius confectae, ut Concilium praescribit, ad cum praecipuum scopum ac finem non collimarent, quem prae oculis maxime habuit Concilium, ubi ait: *Visitationum autem omnium istarum praecipuus sit scopus, sanam orthodoxamque doctrinam, expulsis haeresibus, inducere, bonos mores tueri, pravos corrigere, populum cohortationibus et admonitionibus ad religionem, pacem, innocentiamque accendere, cetera ut locus, tempus, et occasio feret, ex visitantium prudentia ad fidelium fructum constituere,* Utinam singuli Episcopi maiori qua possent, frequentia, suas dioeceses percurrerent, caelesti spiritu, atque unico cleri populique mores reformandi studio permoti! Quot nc quanta Christianae reipublicac emolumenta redundarent ex hoc usu, quo non tam passibus, quam alte impressis virtutum vestigiis, suis, qua late patent, dioeceses peragrarent, nemo non videt.

Quum vero Episcopi Hiberniae huiusmodi visitationum relationes ad Apostolicam Sedem singulis decenniis transmittere pcr organum huius S. Congregat., praestita iurisiurandi religione teneantur, eadem S. Congr. haud mediocriter commovetur, quod easdem a picrisque vestrum iamdiu desiderare patiatur. Admodum enim pauci sunt, Praesules, qui postremis hisce temporibus relationes *ad limina* nuncupatas, rite transmiserint. Porro, ri recte sentiunt, huiusmodi usus ab Apostolica Sede institutus tantum abest, ut grave iisdem iugum imponere velit, quin imo suave quoddam vinculum dumtaxat inire cupit mutuae illius, ac iucundissimac communionis, qua Pastores universi cum centro catholicae Ecclesiae in unum debent coalescere ct pulcherrimae illius membrorum convenientiae, quae sub uno capite unum corpus mirifice efforment. Sic enim multo facilius iis cx Apostolicae auctoritatis fonte promanant fructus, atque praesidia, quae pro ovium suarum salute possunt exposcere; quum viccvcrsa Pastori universali Ecclesiae catholicae onus incumbit a Servatore nostro Apostolorum Principi, suisque successoribus praescriptum , pascendi non tam oves quam agnos, ac proprios fratres confirmandi, diligendi, sublevandi. Quid quod mutuum huiusmodi omnium Ecclesiarum cum prima Sede commercium, atque amica membrorum omnium cum capite cuniunctio, Ecclesiae unitatem imprimis conservat; ideoque suum usque ab eiusdem Ecclesiae incunabulis ortum duxit? Nonne enim ab Episcopis in celeberrimo Concilio Sardicensi congregatis Iulio Pontifici scriptum fuit: *Hoc enim optimum, et valde congruentissimum esse videtur, si ad Caput, idest ad Petri Apostoli Sedem de singulis quibusque Provinciis Domini referant Sacerdotes?*

Quae vero huiusmodi relationum dc vestrarum Ecclesiarum statu forma esse debeat, minime ignoratis. Illud harum relationum caput praecipuum, quod maxime in votis habet haec S. Congr., est scholarum auctio, ct inventuris institutio. Haud latet, propter temporum iniquitatem, ac longe aerumnosam conditionem vestram, Seminaria nequaquam erigi posse iuxta regulas Concilii Tridcntini. Cur tamen huic defectui suppleri non potest scholarum erectione, nonnullius Academiae institutione, ac sedula parochorum opera teneram adolescentium aetatem, quae sicut mollissima cera ad nostrum arbitrium formatur ac fingitur, Fidei rudimentis imbuendi?

Et sane incensum adeo est S. Congregationis studium pro huiusmodi scholarum erectione, ut in hanc rem quotannis Archiepiscopo Dubliniensi scut. mille summam cx proprio aere libentissime subministret. Abunde salis perspecta eiusdem amplissimi Praesulis virtus dubibitare non sinit dc recta eiusdem summae in singulas dioeceses erogatione, atque usu ad normam decretorum S. huius Congregationis. Nihilominus pergratum haberet, si Episcopi in transmittendis relationibus indicabunt, quae sunt gymnasia eadem pecunia sustentata; ubi sint instituta; qui sint praeceptores; qui demum profectus a studiosa iuventute, Deo favente, retrahatur. Vix enim, aut nc vix quidem dici queat, quanta voluptate perfundi poterit S. Congr., si fructum a suis largitionibus perceptum valeat agnoscere. Ac profecto si asperis hisce temporibus, tot alias Missiones, Galliae subsidiis repente infelicissime orbatas, alere, ac sustentari coacta non esset, ad longe effusiores libcralitatcs novum inde sumere posset incitamentum.

Paroeciarum vero status, et nomina sapientiorum parochorum promerita, unum cx praecipuis relationum *ad limina* capitibus conflare deberent. Sic enim quotiescumque essent Ecclesiae suo viduatae Pastore, S. Congr. in antecessum probe nosceret viros episcopali munere digniores. r natu·, Pirecd«

Porro haec habebat S. Congr. potiora ecclesiasticae disciplinae capita, quae Metropolitanis, ac cunctis Hiberniae Regni Episcopis pro suo munere commemoraret ; ut quaccumquc a veteri morum studiorumque ratione dilapsa, ad pristinam semitam revocanda sint, ac severioribus legibus vincienda videantur, ea statuere facilius, ac sancire possitis, quae ad Apostolici ministerii vestri rationem maxime conferant. Haec autem omnia non nova, neque ad severiorem disciplinam exacta, sed cx illius universalis Concilii decretis profecta sunt, quod

postremis temporibus, tanto bonorum plausu, tantaque Ecclesiae utilitate omnes abusus extirparc curavit, qui sensim in rei Catholicae perniciem irrepserant.

AJbortllio. Studium vero singulare, quo S. Congr. vehementissime flagrat, ut Hiberniae Ecclesiae florcntiorcs, ac splendidiores in dies appareant, hanc epistolam conscribendam suasit ut Pastores ea caritate magis, magisque incitati, qua illos par est communi consilio, ac vigilanti cura pro Ecclesia excubare, flagrantius excitentur, cum ad ampliorem fructum c< illius bonis cum gaudio porcipicndum, tum et ad mala deflenda ac detestanda, quae infelicissimis hisce temporibus graviora esse non posse, summopere dolemus atque ingemiscimus. Quapropter curate diligenter, ut damna eidem illata, maiori qua licet pensatione reparetis, catholicam fidem acriori studio amplificantes, bonorum religionem excitantes, malorum perfidiam reprimentes, omnibus rectam vivendi normam praebentes, ne adversarii nostri loquantur mala de nobis, quinimo, licet inviti, fateri cogantur, verum religionis spiritum, charitatem, mansuetudinem, cctcrasquc virtutes apud veros Ecclesiae catholicae cultores unice domicilium habere. Verum ad tantae rei finem assequendum, iterum ac tertio inculcabimus, nihil amplius valere posse, quam recta ecclesiasticorum vita et exemplum, in quos ceteri, tamquam in speculum intuentur. Ad hoc omnes conatus intendite, atque ea praesertim occasione, cum inter vos convenitis de negotiis provinciarum vestrarum tractaturi. Maxime enim oporteret, ut non praepropere, ac festinanter illos conventus ageretis, sed mature collatisque consiliis, atque etiam rogata sententia praecipuorum Episcoporum. Tunc opportunum foret rectae cleri institutioni consulere, revocare in memoriam quae saepius ab hac S. Congregatione sancita sunt, ea praesertim Epistola Encyclica ad omnes mctropolitanos scripta dic 20 Augusti an. 1768, iliaque parare remedia, quae abusibus, ac corruptelis resecandis apta videbuntur, zelum cum lenitate temperantes, ne pcr nimiam humilitatem subditorum vitia convalescant, neque per immoderantiam severitatis sacra Episcoporum potestas contemnatur. Tandem, ut aliquando huic epistolae, longiori fortasse, quam antea putabamus, finem imponamus saluberrimis Concilii Tridcntini praeceptis, quibus cam incepimus, totamque respersimus, enixe rogamus vos, atque obtestamur, ut quidquid ab co sapientissime praescriptum fuit circa vitam, exemplum, mores, singulasquc ecclesiasticorum actiones, continenter prae oculis habeatis, atque animo penitus insculpatis. Itaque omnino mentibus vestris haereat grave illud ac plenum sapientiae monitum, quo Gregorius Magnum Numidae Antistites olim hortabatur ad pacem, ad Ecclesiae defensionem, ad solli-citudinem de proximorum animabus: < Qu<ze.<o *ergo,* inquit, *vosmetipsos invicem alterna pace diligite in Christo, et haereticis vel inimicis Ecclesiae uno cordis intuitu obviate. De proximorum animabus estote solliciti, ad fidem quos valetis praedicatione caritatis, praetenso etiam terrore futuri indicii, suadete: quoniam Pastores constituti estis, et Dominus gregum ab iis, quibus commisit, Pastoribus fructum multiplicati gregis expectat. Qui si proprii gregis augmentum, adhibito studio diligentiori, prospexerit, multiplicibus profecto vos caelestis regni muneribus decorabit ».* Vota sunt haec nostra erga vos, Praesules amplissimi, ac dum verbis utentes SSrtli Pontificis, fraternae dilectionis alloquium persolvimus, Deum enixe precamur, ut vos diutissime servet incolumes.

606

De »taio libero comprobando.

Ex Instr. S. C. de Prop. Fide /792 — (au Pro-vic. Ap. Tvnk. Occjd.) — Te non latere arbitror quidquid per sacros Canones hac super re (de secundis nuptiis) sancitum est. Nam cap. 2 *De secundis nuptiis* quemlibet ad secundas nuptias transire vetitum est, nisi constet firma certitudine quod ex hac vita migraverit eius coniux. In cap. *In praes., De sponsalibus* iubetur ut nemo auctoritate Ecclesiae contrahere secundas nuptias possit donec certus nuntius recipiatur dc morte prioris viri. Et iurc quidem optimo: cum enim cx divina lege nexus coniugii non alia causa quam alterius coniugis morte dissolvatur, ita ut qui alterum duxerit, vivente coniugc primo, moechiae scelere coinquinetur, consequens est certum nuntium cxpcctari debere dc morte prioris coniugis, priusquam novae nuptiae permittantur. Neque sufficit rumor incertus, aut diuturna coniugis absentia, aut probabilia argumenta illum interiisse, sed vel testem omni exceptione maiorem adesse oportet, qui vidisse sc mortuum priorem coniugem sacramenti religione confirmet, aut tales conicctur ac dc illius interitu intervenire debent, quae prudentem virum ita plane esse morali quadam certitudine persuadeant. Allatae a vobis calamitates belli, famis, captivitatis, aliaequc huius generis, quae vastitatem regioni ac plurimis interitum attulerunt, non tanti ponderis sunt ut viris aut mulieribus, qui coniugcs amiserunt, passim permitti possit novas nuptias appetere. Quamobrem, si qui iam nova coniugia contraxerunt, ct quidem in bona fide, existimantes sc pcr interitum coniugis a priori coniugii vinculo absolutos, relinquendi sunt in bona fide, quia bonae fidei possessor turbari a possessione non debet. Si eorum alter dubius ct anceps est, reddere quidem debitum potest, non autem petere. Si demum uterque mala fide contraxit, iam sunt omnino separandi. Cavendum praeterea ct illud est, quod si for-

tasse contigerit priorem conîugcm, quem mortuum putabant, adhuc in humanis existere, tunc secundae nuptiae sunt omnino irritandae, et, dimisso posteriori coniuge, ad priorem reverti unusquisque tenetur. Consuli hac de re potest S. Leo Magnus ad iNicctam Aquilcienscm (t).

607

m u.u defe- ••«num M/rov.

Instr. S. C. de Prop. Fide /5 *Febr. 1792*

(Ab Vic. Ap. PoNDtcHtR.) — Superioribus litteris quaerebas : < Potestne tolerari usus qui « viget in *Telegou* regione, quo Christianae « mulieres in fronte depictum deferunt signum « rubei coloris, *bottou* dictum, ad ornamen- < tum, ct ut distinguantur a viduis, sine ullo « respectu ad idololatriam, sine ulla superstitionis idea ? >

Ita sane proposita quaestio nullam difficultatem habere videbatur quin affirmativum responsum daretur, sed obstabant litterae D. Magny, quarum exemplum adiuncturn transmiseras. Ipse enim affirmabat cx illius gentis opinione, superstitiosi aliquid contineri in illo signo *bottou,* et rubeum colorem suspicionem aliquam falsae religionis praeseferre. Itaque tota facti erat inter vos controversia.

Ea tamen penitus sublata est altera epistola tua diei 20 Septembris anni 1789; ipsum enim D. Magny, re magis explorata, mutatoque consilio fateri aiebas, nulla superstitionis labe infici signum illud *bottou rouge,* quoniam interrogati ab eo Bramani affirmarunt, *bottou,* scu alias dictum *coneam,* nihil aliud esse quam indicium mulierum nuptarum, quo illae ad ornatum utuntur, neque ullius sectae significationem praeseferre, neque aliquam cum falsis numinibus relationem habere. Haec confirmasti eiusdem D. Magny epistola ad te scripta dic 26 Maii, cuius etiam exemplum ad nos misisti. Cum igitur nunc in camdcm sententiam ambo conveneritis, sublataquc sit ea praecipua dubitandi ratio, num signum illud aliqua superstitione inficeretur, vestro etiam iudicio consensit S. C., ct illius signi usum minime Christianis prohibendum esse duxit. Id autem concinere etiam videtur Constitutioni Apostolicae Grcgorii XV, quae incipit *Romanae Sedis Antistes.* In eu enim quaedam signa Indis deferre permissum est, iis tamen legibus et conditionibus, quae omnem omnino superstitionis aut scandali speciem removerent. Et quamvis decretum Cardinalis de Tournon generatim iubcat: < Quaccumquc alia signa albi < vel rubei coloris quibus Indi superstitiosissimi < in fronte vel in pectore, aut in alia quavis <corporis parte utuntur, deferre prohibemus >; attamen animadvertendum est, istud decretum in Pontificiis Constitutionibus Clementis XII *Compertum* ct Benedicti XIV *Omnium sollicitudinum,* hac adiecta conditione confirmatum fuisse, videlicet servata in omnibus Constitutione Gregorii XV, edita dic 31 Januarii 1623, quae incipit *Romanae Sedis Antistes.* Ita vero conveniunt tam decretum Card, dc Tournon, quam Constitutio Gregorii XV, quod utriusque iudicio omnia quaccumquc signa, quae levem etiam superstitionis speciem preseferunt, omnino prohibeantur, permittantur autem cetera, quae ad ornatum, ad civilem cultum, ad corporis munditiem passim ab omnibus, absque ulla ad religionem relatione, adhibentur.

Alterum dubium erat: < an liceat mulieri- < bus ungere croco funiculos, quibus appensus < est *taljr,* quem ad collum gestant? >

Ex eadem epistola tua 20 Septembris 1789 accepimus sublatam quoque fuisse hanc inter te ct ipsum D. Magny controversiam, çb eam- L αώο·ιρρ«».ι °

(t) In epistola S. Leonis Magni ad Nicetam Episcopum Aquilcienscm haec habentur: « Cum per bel- • licam cladem ct per gravissimos hostilitatis incursus < quaedam dicatis divisa esse coniugia, ut, abductis in • captivitatem viris, feminae eorum remanserint desti- • tutae, quae, cum viros proprios aut interemptos pu- « urent, aut nunquam a dominatione crederent libe- «randos, ad aliorum coniugium, solitudine cogente, «transierint. Cumque nunc, statu rerum, auxiliante ■ Domino, in meliora converso, nonnulli eorum, qui « putabantur periisse, remeaverint, merito charitas tua « videtur ambigere quid dc mulieribus, quae aliis iun- « ctae sunt vins, a nobis debeat ordinari. Sed quia ■ novimus scriptum quod *a Dio iungitur mulitr viro* « (Prov. XIX, 14), ct iterum praeceptum agnovimus ut « *quod Dius iunxil homo non siparii* (Matth. XIX, 6), « necesse est ut legitimarum foedera nuptiarum redin* « tegranda credamus, ct remotis malis quae hostilitas « intulit, unicuique id quod legitime habuit reformetur, • omnique studio procurandum est ut recipiat unus- ■ quisque quod proprium est. Nec tamen culpabilis in- • dicetur, et tamquam alieni iuris pervasor habeatur « qui personam cius mariti, qui iam non esse existi- « mabatur, assumpsit. Sic enim multa, quae ad cos qui « in captivitatem tussi sunt pertinebant, in ius alienum « transire potuerunt, ct tamen plenum iustitiac est ut « eisdem reversis propria reformentur. Quod si in man- « cipiis vel in agris, aut etiam in domibus ct posses- ■ sionibus rite servatur, quanto magis in coniugiorum « redintegratione faciendum est, ut quod bellica neccs- « sitate turbatum est pacis remedio reformetur. Et ideo «si viri, post longam captivitatem reversi, ita in di- « lectione suarum coniugum perseverent, ut eas cupiant « in suum redire consortium, omittendum est ct in- « culpabile iudicandum quod necessitas intulit, et re* « stituendum quod fides poscit. Si autem aliquae mu- et lieres ita posteriorum virorum amore sunt captae, « ut malint his cohaerere quam ad legitimum redire «consortium, merito sunt notandae; ita ut etiam ec- « clcsiastica communione priventur, quae dc re excu- « sabili contaminationem criminis elegerunt, ostenden- « tes sibimet pro sua incontinentia placuisse quod iusta « remissio poterat expiare. Redeant ergo in suum sta- « tum voluntaria redintegratione coniugia , neque ullo « modo ad opprobrium malae voluntatis trahatur, quod ■ conditio necessitatis extorsit : ouia sicut hac mulieres, «quae reverti ad viros suos nolunt, impiae habendae « sunt, ita illae, quae in afiectum ex Deo initum rc- « deunt, merito sunt laudandae ».

deni causain, quod idem D. Magny, quibusdam bracmanis interrogatis, certior factus sit, nihil superstitionis unctione illa contineri, sed morem esse mulierum in iis praesertim regionibus, in quibus gemmatum *taly* deferre minime solent. Quare utriusque sententia istiusmodi unctio croci christianis non est prohibenda, utpote nulli obnoxia superstitioni. Vestro iudicio acquiescere Etftis Patribus visum est, verum haud sine aliqua animi molestia, et trepidatione. Nam in ipsamet epistola quam Tu dic 1 Augusti anni 1788 ad D. Magny scripsisti, cum inter vos haec controversia agitaretur, libenter fassus es: < quant au second « article, jamais on n'a permis d'oindre le cor- « don de saffran ; ct vous ne pouvez pas non < plus le permettre ». Vel igitur non satis intelleximus, in quo potissimum vestrae controversiae cardo verteretur, vel rebus ac praesertim facti circumstantiis inter vos melius explanatis, omnis ambigendi ratio cessavit. Verumtamen, quoniam in tanta locorum distantia, ac tam diversis, ac disparatis moribus atque usibus regionum, non ita dilucide explicari omnia possunt, ut dubiis quae circa facta versantur aptae accommodari possint responsiones, id unum vos animadvertere enixe rogamus, nc in permittenda unctione cum croco, aliqua ex antiquis, forsitan iam abrogatis, superstitionibus, redintegretur. In secundo enim decreto Cardinalis dc Tournon, Apostolicis Constitutionibus confirmato, ita habetur: < Et cum superstitione non < carcat funiculus centum ct octo filis compo- « situs, et *croceo succo* dclinitus, quo plcriquc « dictum *taly* appendunt, prohibemus etiam < dictorum filorum numerum et unctionem ». Vides igitur duo praesertim hoc decreto prohiberi, superstitiosum numerum filorum, ct unctionem crocei succi. Nulla nunc movetur quaestio dc numero filorum, quem superstitiosum esse nemo inficias iverit, apud gentes praesertim, quae in certo illo, ac determinato 108 filorum numero, falsam quandam religionem subesse arbitrantur. Dc unctione crocei succi aliter videri posset, si crocum, atque cius unctio passim in usum regionis adhiberetur, neque quid religiosi aut divini in eo fructu contineri eiusdem regionis incolae perperam existimarent. Pravam hanc apud illos opinionem tempore Cardinalis de Tournon invaluisse minime dubitari potest ; neque enim aliter prudentissimus ac religiosissimus Cardinalis unctionem crocei succi, quae per sc innoxia atque indifferens est, severissime prohibuisset, neque haec Apostolica Sedes illius decretum approbasset. Investigandum igitur ac sedulo inquirendum a te est, num crocum in aliquo honore apud Indos sit, aut alicui numini dicatum, ut proptcrca eo definire funiculos, quibus *taly* est appensus, religiosum quidpiam praeseferre ct cultu aliquo numen illud prosequi palam habeatur. Si ita est, minime istiusmodi unctio est toleranda : si secus, permitti poterit, eo ferme modo, quo Gregorius XV in sua Constitutione *Romanus Pontifex* quaedam Indis permisit: *Quum civilem dumtaxat usum a qualibet vel levissima culpa aut macula, nedum ab impurissima superstitionis labe purgatum defecalumquc permittere intendamus.*

Quoad balneorum usum, quod tertium caput erat vestrae disputationis praemittendum est quod iubet Constitutio Gregorii XV, quodque Card. Tournonius certe praescribit. Gregorius XV in laudata Constitutione *Romanae Sedis Antistes* ita disponit : < Lavacra non alia < occasione et fine quam corporis reficiendi, « ct naturalibus sordibus mundandi, permit- < tuntur, rciectis tamen penitus orationibus « ct ritibus circa tempus, modum et alia, si < quae adhiberi solent, sive ante ablutionem, < sive post, sive in ablutione ipsa ». Sic autem in dubio XIV a Card. Tournonio statutum fuit: < Declaramus praeterea Pontificiam Con- < stitutionem Gregorii Papae XV incipientem « *Romanae Sedis Antistes* ad petitionem PP. So- « cictatis lesu editam, qua indigenis Christi « fidelibus lavacra, non alia occasione et fine, < quam corporis reficiendi, ct naturalibus sor- < dibus mundandi ab Apostolica Sede permit- < tuntur, interdictis tempore et modo, quibus < a gentilibus adhiberi solent, aeque afficere < cvangclicos operarios, quibus praeterea non « licet sub quacumque alia causa ct fine, etiam < ad effectum, ut existimentur, *sanias* seu *brac- « manes,* prae cactcris dediti huiusmodi ablu- < tionibus, illis uti, praesertim statutis eorum < horis, ct ante vel immediate post quamcum- < que factam functionem ».

Quoadbaineorura utum.

Quod igitur Apostolica Sedes huiusmodi decretis praecipue cautum voluit, illud est, ut nempe lavacra permittantur, dummodo circa modum, ac circa tempus nihil redoleant superstitionis, neque preces ullae recitentur, aut ritus ulli adhibeantur, vel ante, aut dum balneum conficitur, vel postquam sit absolutum.

Nunc autem controversiam inter te ct missionarium Magny exortam discutiamus. Ambo convenitis: 1. Balnea propter corporum munditiem, commodum, ac sanitatem esse licita. 2. Illa vero quae conficiuntur astrorum, solis, eclipsis, aliorumquc huiusmodi observatione esse illicita. 3. Caetcros quoque ritus, observantias, caeremonias, quae a gentilibus usurpantur, a balneis Christianorum esse eliminandas. — Itaque in regulis ac legibus, quae primam recte agendi normam constituunt, nulla est, nec esse potest inter vos sententiarum discordia; super eo tantum dissentitis balneorum usu, quae a gentilibus adhiberi solent, ut a legalibus immunditiis abluantur. Horum tria a missionary Magny afferuntur exempla: nimirum balnea, quae ante nuptias conficiuntur, vel post

puerperium, vel postquam extrema soluta sunt olficia cuipiam mortuo, vel morituro; ac denique illa, quae promiscue cum gentilibus in eodem lavacro adhibentur, in quibus etiamsi nulla sil legalis immundities, eidem tamen missionario videntur illicita, quod cum ipsis gentilibus conficiantur. Itaque contendit ille, Christianos, licet a superstitionis huiusmodi finibus sint immunes, balneorum usum in illis circumstantiis adhibentes, scandalum praebere, quod, saltem in speciem, legalibus immunditiis et ipsi adhaerere videantur.

Tu contra hisce rationum momentis minime commoveris, ac doces, Christianos potius monendos esse, ne superstitioso fine, quo a gentilibus adhiberi solent, balneis utantur; ac si forte scandalum suboriri posset, protestationem esse inculcandam. Cactcrum huiusmodi responsa haud satis recte quadrare videntur. Enimvero si, ut par est, Constitutionibus Apostolicis obsecundare velimus, illud pro certo habendum est, balnea profecto esse illicita, quae iuxta tempus et modum a gentilibus in more habitum usurpantur: *reiectis circa modum et tempus ritibus, quae a gentilibus adhiberi solent.* Idque recte omnino ac sapienter est constitutum; Christianus enim quilibet, qui ritibus, atque usibus gentilium morem gerit, superstitionem suam manifeste declarat. Neque vero, aut recta ipsius intentio, aut protestatio, quam ca occasione faciendam esse consulis, illum excusare unquam poterit. Siquidem Christianos recto esse animo minime prodest, si externis quoque actionibus non respondeant, nam *corde creditur ad iustitiam, ore autem confessio fit ad salutem.* Si vero christiani balneis utuntur dumtaxat tuendae valetudinis causa, aut ob corporis munditiem procurandam, tunc etsi gentilibus offensioni essent, eorum scandalum esset generis phnrisaici; si quidem cum christiani abluuntur, actionem praestant licitam, ac prorsus indifferentem, et scandalum ab aliena malitia ortum ducit. Verum quum ii, qui sese omni tempore possunt abluere, lavacri occasionem sumunt in nuptiis, in foetibus gignendis, in funeribus persolvendis, idque palam facere non verentur, tunc eorum actus haud amplius perstant innocui, quod a potiori nationis parte supponitur eiusmodi lavacra, eo tempore atque occasione peracta, superstitiosis finibus adhiberi. Neque etiam proposita protestatio superstitionis labem absergeret : quippe quae contra factum omnino esset, ac facilius forsan obesse, quam prodesse posset; facere enim quod superstitiosum ab omnibus existimatur, et profiteri verbis sc a superstitione abhorrere, pugnant inter se, camdemquc rem, quae facto comprobatur, verbis negare indecoram est. Quapropter EE. PP. consuerunt, servandam esse Constitutionem Gregorii XV ct decretum Cardinalis de Tournun, ct propterea prohibenda esse Christianis lavacra, quae, occasionc nuptiarum ct funerum, fiunt temporibus a gentilibus iuxta eorum ritus usitatis, Extra vero ca tempora lavari cum gentilibus, si non adsit scandalum, permitti posse,

Transeo nunc ad nuptiales caeremonias, de quibus quarto loco quaesitum est. Cardinalis de Tournon in VIII decreto statuendum duxit: < Caeremoniae etiam nuptiales iuxta harum re- < gionum morem tot sunt, tantaque superstitio- < ne maculatae, ut tutius remedium aptari non < possit, quam eas omnes interdicendo, quum < undique noxia gentilibus labe scateant, ct dif- < licillimum sit eas α superstitiosis expurgare. < At vero ut faciliori conversionum viae, et nco- < phycorum commodo, quantum fieri potest, in < Domino indulgeamus, missionariis et pracci- < pue Missionum Superioribus iniungimus, ut < novis adhibitis diligentiis, severiorique calculo < superstitiosa omnia a dictis caeremoniis ex- < pungant, ita ut nihil inultum relinquatur, < quod Christianam pietatem offendat, ct gen- « lilium superstitionem redoleat, ct signanter « praeter eas, quas audivimus, iam statutas in < hac materia ab iisdem missionariis reformatio- « nes, ramus arboris *Aresciomara* omnino aufe- < ratur; ferculorum numerus non minus ac cibi < praescripta qualitas varietur; circuli super ca- « put sponsorum ad tollenda maleficia omittan- « tur; ct quod de ferculis diximus, de luteis < vasis ibidem adhiberi solitis a nobis dictum, « ct prohibitum inlclligatur >. – Erîii dixerunt: *Servandum esse decretum Emi Card, de Tournon* mooiu. *non.*

Itaque nemo non videt, minime nunc agi de caeremoniis ac ritibus a Card, de Tournon expresse interdictis. Nihil enim superstitionis lumina, lac, *iagre* (quod tamen quid porro sit, plane ignoratur) continere videntur, atque cx multorum relationibus omnes superstitiosos nuptiarum ritus prorsus eliminatos fuisse compertum est. Quum autem missionarius Magny hac de re in suis ad te datis responsionibus obicccrit, plane confidimus, tua prudentia, ac sagacitate omnem hanc controversiam sublatam iri absque ullo Tournoniani decreti detrimento.

S. C. de Prop. F. 9 *Julii* /792 (C. P. pro Sin.) – CitAN-st ky CitRV-st — Si costuma in Cina la cerimonia seguente: Ogni anno vanno i cristiani ai sepolcri di lor famiglia, e rincalzando la terra caduta per le pioggc dei- Testate, rinnovano qucIla figura cubica chc da principio fu fatta ncl scppcllirc. Interrogati perché ciô facciano, hanno risposto : « per ri- « conosccrc il luogo dei cadavere, chc altri- « menti, appianandosi la terra, non più potrebbe ' distinguersi ». Interrogati di più perché ciù

De qujdirau nentium catfr· monta in ciptr* gandit teptI· chrit.

facciano in un giorno determinato, hanno risposto: « perche questo ê il costume di tutto « T Impero; ma con tal differenza. chc i gentili « fanno ivi in tal giorno molli sacrificii e ban- < chctti cd altri riti con superstizione opinioni, < c dai cristiani nulla di talc vien praticato ». Si cerea sc sia lecito questo rito.

R. Permitti posse, dummodo id non peragatur simul cum gentilibus, neque eadem die qua illi id faciunt, sed die atque anni tempore penitus diverso; neque praeterea una pro omnibus christianis praestituta sit dies ad expurganda scpulchra, sed indiscriminatim quocumque dic et quocumque anni tempore unicuique commodo id faciant, ac demum omnis absit superstitiosus ritus, sed potius christiani preces pro defunctis iuxta ritum catholicae Ecclesiae recitent.

609

S. C. de Prop. Fide *17 Septembr. i7<j2* – (C. G.) — Episcopum posse decernere in- |jnes juac facu|tuljs quidquid expedit ad reformationem morum, ct ad sartam tectamquc servandam ecclesiasticam disciplinam suae dioecesis, nec necessarium esse ut consilium excipiat suorum sacerdotum ; id tamen valde profuturum pro pace et concordia servanda cum suo clero, ac pro meliori suae dioecesis regimine.

mine u erdotes cm «kfc dc-

610

s. c. de Prop. F. *i7 Sept. t7gi.* (C. G.) — Tolerari non posse obligationem impositam parochianis sesc sacramentaliter confitendi proprio parocho aut alii presbytero, dc cius tamen licentia, tempore paschali.

m than peragen-

611

s. C. de Prop, F. *14 ianuarii 1793.* – (C. P. pro Six.) — Se nella fucoltà del n. 11 della Form. I. *(Dispensandi cum gentilibus et infidelibus plures uxores habentibus, ut post conversionem et baptismum, quam cx illis maluerint si etiam ipsa fidelis fiat, retinere possint, nisi prima voluerit converti)* ciô che dicesi dclTuomo riguardo a moite mogli s*intenda anchc della donna riguardo a molli mariti.

n. dhpcn- «m./cûmpj- •nn poTJ/n' dru

R. Affirmative. Et hanc S. Congregationis sententiam SSrîius in And. 17 Ianuarii benigne approbavit.

612

S' Ç de P1'°P· FÎde *ÏM‘ 093·* (C. P. pro Six.) — Extant decreta ac praesertim illud diei i3 Ianuarii 1776 in quo, proposito dubio a missionariis Vicariatus Apostolici Chensi et Chansi: *utrum possimus ct teneamur in canone Missae nominare Vicarium Apostolicum tamquam nostrum Antistitem, quemadmodum contendit ipse Vicarius Apostolicus;* huic quaesito responsum fuit: *non debere mentionem facere in Canone Missae Vicarii Apostolici, cum non sit vere Ordinarius.* Hoc tamen Decreto non obstante ErTii Domini censuerunt non esse inquietandos missionarios Tunkini ct Cocincinae qui iam a longo tempore consueverunt bona fide commemorationem facere in Canone Missae Episcoporum Vicariorum Apostolicorum utriusque Provinciae, ita tamen, ut nullo modo profiteantur eosdem habere jurisdictionem ordinariam, sed delegatam dumtaxat ab Apostolica Sede, ct ab cius nutu dependentem.

-iηvκ.ηiΛ'lη Gaonc Mime.

613

S. C. de Prop. Fide *14 hn. 1793* (C. P. pho Six.) — Pkkix. — i. An cum christiani genu 1 flectunt, vel genibus flexis manent, etiam absque prostratione *ko-leou,* quando feretrum exit de domo ad eumdum in sepulchrum, sicut ante feretrum quando demittitur in foveam, tales gcnuficxiones, in similibus circumstantiis, contineantur in Bulla *Ex quo,* inter Permissiones Patriarchae Alexandrini.

.£< eawtioio- >»mcn>ibu»jnte !crctrum·

2. An liceat christianis, in suis funeralibus, portare signum dictum *fan,* et equum cum umbella a tergo, dictam *lim-ma,* atque lecticam cum umbella in parte anteriori, dictam *lim-Kiao.*

neniibu*.

3. An aliquis Christianus, dictis rebus utens in funeralibus, clare ct absque tergiversatione dicendus sit superstitiones adhibuisse.

R. Ad i. Affirmative.

Ad 2. Negative in omnibus.

Ad 3. Secundum ca quae proponuntur, affirmative.

614

S. C. de Prop. Fide *14 Ianuar. i793* (C. P. pro Srx.) — Tσχκ. Occid. — Dictum fuit (Vicario Ap.) ab aliquo missionario exstare decretum quo prohibetur imprimi libros ad usum Missionum absque expressa licentia S. C. dc Prop. F. Quaerit igitur (Vie. Ap.) an existât tale decretum ; et casu quo existât, et comprehendat Missionem Tunkini, humiliter petit ut sibi concedatur licentia imprimendi pios libros, quos indicaverit utiles suae Missioni, sive ad instructionem ct aedificationem fidelium, sive ad procurandam conversionem paganorum.

,10»‘ tduiom M»»·10-

R. Plura hac dc re edita fuisse decreta ab hac S. C; sed quae praesertim ad rem faciunt sunt sequentia: *Die 28 Decembris 1770:* « S. C. decrevit *etc. (V. n. 482). — Die 3 fan. 1777:* Petente Vicario Ap. provinciae Sutchuen in Sinis

ut, non obstante superiori decreto sibi liceret in suo Vicariatu libros edere sermone sinensi exaratos, Sacra Congreg. « attentis peculiaribus circumstantiis *etc. (V, n. 519)* ». Quae cum ita sint, EE. PP. censuerunt eidem Vicario Apostolico Tunkini Occidentalis concedendam esse licentiam, durantesui Vicariatus munere, edendi ac publicandi libros ad Christianorum aedificationem ac ad Dei cultum ct catholicam religionem propagandam pertinentes, in omnibus ct per omnia iuxta superius decretum expeditum pro Vicario Apostolico Sutchuensi (t).

615

nu.ndo^VK.rib Apo»t. ordinare mIMortiB.

S. C. de ProP. F. *'7 fan. t793.* — Гσ.MK. OccrD. — Anno r790 ingressus est in Tunkinum iuvenis quidam Gallus cx dioecesi Nannetensi oriundus, qui idoneus videtur ad Ordines suscipiendos, ct intendit se devovere Missioni tunkincnsi. In dubio autem, an possint litterae dimissoriae obtineri ab eius natalis dioecesis Episcopo, quaeritur an non liceat Vicariis Apostolicis ordinare, absque litteris dimissoriis, illos quorum Ordinarii ita distant ut ad ipsos difficillimus sit recursus, praesertim, postquam ordinandi, dc quibus agitur, per tres saltem annos commorati sunt sub iurisdictionc Vicariorum Ap., ipsorumque expensis sustentati, tanquam dc eorum familia?

R. Non licere, sed permitti posse Vicario Ap. Tunkini, in casu iuvenis Galli ex dioecesi Nannetensi, attentis circumstantiis, illum clericali militiae adseribere, ct ad Ordines promovere sine litteris dimissoriis sui Ordinarii, si nullus extiterit impedimentum, et quatenus idoneus reperiatur. — SStfius approbavit.

616

Contra uturas.

Instr. S. C. de Prop. F. *4. iulii 1793* (ad Ep. Qukbkckn.) Nemini incompertum est, usuram divino, ac naturali iurc prohiberi, cx quo consequitur nulla principis auctoritate ac lege permitti posse, quamvis sit exigua. Quidquid enim in mutuo absque titulo lucri cessantis, damni emergentis, aut periculi extrinscci in propria pecunia recuperanda, praeter sortem exigitur, etsi minimum sit, usurae labe conspergitur. Certissima haec iuris principia sunt, quibus nemo ullus catholicorum repugnare potest, quae fusius etiam pertractata invenies in Epistola Encyclica Benedicti Pp. XIV cuius exemplum tibi transmitto (K. Instrue. S. Congr. de Prop. Fide anno 1873). His constitutis iam vides, legem isthic latam, quod ex mutuo possent percipi usurae, dummodo fructus non excedant sex nummos pro quolibet centenario, iniquam esse, iurique divino ac naturali adversantem. Itaque catholici neque illius legis praesidio pecuniam focnori dare possunt, neque ullo modo iubcrc, aut consentire, quod ex illius auctoritate focnus ab aliis recipiatur, aut solvatur, aut iniuste solutum non repetatur. Indices igitur qui compellunt ad usuras solvendas, vel vetant ne solutae repetantur ; advocati qui usurarum patrocinium suscipiunt; notarii qui scienter instrumenta conscribunt favore focncratorum, graviter peccant, quoniam sunt causa efficax damni mutuatario illati, atque participes sunt criminis a mutuante patrati. Accipe quaeso quod in hanc rem sanxerit Clemens V. Pont. Max. in Concilio Generali Viennensi; sic enim loquitur. < Nos igi- » tur perniciosis his ausibus obviare volentes, » sacro approbante Concilio, statuimus ut qui- > cumque communitatum ipsarum potestates, » capitanei, rectores, consules, indices, consi- » liarii, aut aliquivis officiales statuta huiusmodi » dc cactero facere, scribere vel dictare, aut » quod solvantur usurae, vel quod solutae, cum > repetuntur, non restituantur plene ac libere, » scienter iudicare praesumpserint, sententiam » excommunicationis incurrant ». Gradum nunc facio ad tutores. Quaestionem quam proposuisti, omnino similem agitat probatissimus theologus gallus Antoine his verbis: « /In *licea' tu·*

(t) In Litt. S. C. de Prop, p *Martii 18)6* ad Vie. Λρ. Cocincinae haec habentur : < Pura sit fides vestra « et sacris ritibus nihil accedat a profana superstitione « desumptum, atque adamussim serventur ea quae de • his in Sutchuensi Synodo perspicue praescribuntur. ■ Lacte quidem nutriendi sunt neophyti, sed quod cor- « ruptionis principia non contineat ; hinc ortae sunt ■ leges dc novis libris non imprimendis in Sinis ; sed • nihil timendum est, ubi perspecta sit Pastoris vigi- • lantia, studiumque in iis corrigendis mendis quae in « manuscriptos pietatis libros irrepserint Quare, cum « S.C. aperte cognoverit cx tuis litteris quanta diligentia « hoc perficere conareris, ccnsuit tibi permittendum esse ■ ut, Jurante tui Vicariatus munere, possis edere ct pu- • blicare libros ad christianam aedificationem, ct ad Dei ■ cultum ct catholicam religionem propagandam perti- « nentes, luxta formam adhibitam tn Induito diei 14 • Ianuarii 1703, expedito R. P. D. Beniamino Longer, « Episcopo Gortynensi Vic. Ap. Tunkini Occidentalis, « et a te ipso in tuis litteris indicato f/. n. *1872).* Quo· « niam vero in praefato Induito additur clausula: iw « *omnibus et per omnia iuxta dreretum expeditum pro tt Vicario Ap. Sutchuensi;* in hoc autem decreto aperta « fit mentio examinis praemittendi editioni librorum, • qui iam pridem in Europa editi fuerint cum appro· « b itione Superiorum ecclesiasticorum, exceptis profil· « bitis a S. Sede vel nominarim, vel cx generalibus « reçulis S. C. Indicis, quoties isthic in lingua sinica « edi voluerint : si quis cx missionariis tuis onus edendi « librum ali mem in sc suscipere voluerit, officii tui « erit opus illud diligenter examinare, de eiusdem uti- « litate iudicare, ct editionem permittere. Quod si tu • ipse velis nevum aliquod opus in lucem edere, vel « Je iis agatur libris qui in praefatis induitis non com- « prehenduntur, neque hoc S. C. tibi negandum ccn- « suit, sed fieri induisit, praevia approbatione vel duo· • rum, vel saltem unius Vicarii Apostolici ».

toribus auctarium *exigere pro pecuniis pupillorum mulualis, co quod per leges cogantur eorum bona integra reddere, et simul ex cis lucrum facere in commodum eorumdcm sub poena compensationis* > ; sic autem respondet: « *Negative, quia cum usura sit intrinsece mala et a Deo absolute ac indistincte prohibita, nullam ob causam potest esse licita* >. At, inquies, durum est teneri tutores rem utilem pupilli gerere, nullaque alia suppetente lucrandi occasione, adigi ad foencratitium lucrum captandum, quod si neglexerint, adstringi imperio iudicis ad compensationem cum prop: ia iactura. Verurntamcn possunt tutelae officio sc excusare; multae enim in iure huius excusationis produntur causae. Sed si quandoque officio iudicis compellantur, qui erubescunt ante tutelae susceptionem, in actis ct coram iudice profiteri, omnem sc curam ac diligentiam in pupillari administrntionc usuros, nunquam tamen pupillaris pecuniae versuram cum foenorc facturos, eo quod catholicae religionis iure id sibi vetitum esse sciunt? Si hac conditione susciperent, nullam posset pupillus in tutorem suum, soluta tutela, actionem intendere ad compensandum lucrum cx usura non perceptum, quoniam ea conditione suscepit, ut ea lege non teneretur.

Praeterea num nc in istis provinciis, quae commercio terra marique tlorcnt, deesse potest occasio conficiendi negotia, quibus honesti quaestus absque ulla usurae labe fiant? In his animum atque operam suam tutores intendant, omnique periculo vacabunt cum malae gestae tutelae, tum propriae aeternae salutis. Cacterum quocumque tandem modo res casura sit, illud omnino ct absque ulla dubitatione est retinendum, minime fas esse tutori lucrum ex foenorc pupillo quaerere, etiamsi suarum fortunarum iacturam facere cogeretur, *quid enim prodest homini, si universum mundum lucravent, animae vero suae detrimentum patiatur?* Hac una Servatoris Dfii Nostri Icsu Christi sententia omnis sublata est quaestio: quod enim divina lege turpe est ct inde-orum, qualis certe est usura, propter humanarum rerum commodum nunquam est faciendum.

Caetcrum si isti foeneratores ad Sacramentum Poenitentiae accedunt, cum iis agendum est ac cum cactcris lethali peccato obnoxiis. Suaviter hortandi, monendi, acrius etiam, si oporteat, increpandi, ct Dci iudicio, ac poenarum aeternarum terrore ac periculo concutiendi, ut ab usurario foenorc abstineant. Si monitis sacerdotis poenitentiarii pareant, ct constantis emendationis argumenta praebeant, sacramcntali absolutione erunt expiandi, secus si non resipiscant, tunc enim erunt tractandi, quemadmodum cacteri peccatores obdurati, atque indigni Sacramentorum participatione. Habenda quoque ratio esc restitutionis lucri ab usurario foenorc percepti. In usura enim, quemadmodum in furto, restitui res debet iniuste mutuatario ablata. Sed nihil te hac de re moror, cum sis ea scientia praeditus, ut probe calleas regulas quae a doctoribus theologiae moralis traduntur; quomodo, quando, a quibus, quo ordine ct cui sit facienda rerum ablatarum restitutio.

616

Instr. S. C. de Prop. F. *4 iulii sjrft* (ao Ep. Qukbîcks.) — Circa consuetudinem iam pridem isthic invectam exigendi quamdam pecuniae taxam in elargiendis dispensationibus matrimonialibus: probe nosti tales dispensationes gratis concedendas esse, quemadmodum iubent Concilii Tridentini Patres Cap. 5. Scss. 25. de Reformatione Matrimonii. Quid enim turpius, ac magis a sacris canonibus absonum, quam pacto pretio relaxare saluberrimam impedimentorum dirimentium disciplinam tam sancte ad nuptiarum honestatem ab Ecclesia constitutam? Quapropter cum huius generis dispensationes inter eas, quae sunt gravioris momenti recenseantur, et magis instet periculum nc iudex ab .Apostolica Sede delegatus muneribus corrumpatur, hinc factum est, ut in aliquibus induitis, ct in iis praesertim, in quibus dispensandi in proximioribus gradibus facultas ab eadem Apostolica Sede conceditur, ea conditio adiiciatur, ut dispensatio *gratis* indulgeatur, alias nulla sit.

(Sontra consuetudinem CXISendi UXJfD pro i»pcn»ationibai matrimonialibus

Illam igitur consuetudinem probare minime possumus, eamque ut penitus evellas, enixe volumus, er rogamus. Neque enim excusuri vel diuturno usu potest, neque confirmari eo quod rariores ita dispensationes fiant, cum multi illam taxam solvere aut non possint, aut recusent. Usu quippe nulla consuetudo invalescere potest quae est contra legem saepius in Pontificiis Litteris repetitam, quod dispensationes impedimentorum gratis concedantur : rariores autem dispensationes facere metu taxae solvendae indecorum est, sola enim animarum utilitas spxtanda est in dispensanto; praeterea nihil. Attamen cum pauperum inopiae cui potissimum sublevandae ea erat invecta consuetudo, nec nos oblivisci oporteat, nec deceat, idcirco tibi, ac successoribus tuis indultum a Summo Pontifice impetramus, ut liceat in dispensationibus matrimonialibus aliquam pecuniam exigere, iis tamen legibus, ac conditionibus, quas in eodem induito hic alligato expressas perleges (1).

(1) Huiusmodi indultum Episcopo Qucbecen. denuo concessum est anno 1807 a Pio PP. VII, quo induito cl potestas facta est ad decennium *modicas muletas exigendi,* in elargiendis dispensationibus matrimonialibus, *tam a divitibus quam a pauperibus iuxta vires (exceptis tamen mendicis) in pios usus omnino erogandas.*

fra nec alendis pauperibus deeris, nee lucri cupidus videberis, ncc abs te Apostolicae Sedis beneficium vendi insimulaberis.

617

Dc iwxttufcii- faom bonorum tcckAiac.

s. C. de Prop. Fide / y /an. 17^4 (C. P. γκο Sin.) — In arbitrio ct potentate Episcopi esse erogare in usu^ pios reditus bonorum Ecclesiae, qui vel ad peculiarem usum non fuerunt a benefactoribus destinati, vel, satisfacto onere a testatoribus iniuncto, aliquid aliud supereat dc iisdem reditibus in usus pios erogandum.

618

Grea indultum 1'auli IU .iuojJ lc»forum oricr-

S. C. de Prop. Fide ry *fan. 17g/* (C. P. pro Sin.) — SurcuuKS. — Paulus III in Induito supramemorato *(V. n. 114),* enumeratis diebus in quibus vult neophytos ab operibus servilibus cessare, addit: *ceteros vero diesfestos illis indulgemus;* porro quaeritur: — An huiusmodi indulgentia restringi debeat ad opera servilia, prout in his regionibus plcrique opinantur, quin ad Sacrificium Missae extendatur, adeo ut in praedictis ceteris diebus festis fideles neophyti Missae intéresse teneantur.

R. Indultum Pauli IIi non eximere christifidelcs a praecepto audiendi Missam in omnibus diebus festis in quibus per idem indultum permittitur fidelibus vacare operibus servilibus.

619

em Abwfu· otu . qui mi- fjddÎ'iirunL*

S. C. de Prop. Fide /? *fan. 1704* (C. P. ran S<n.) — Christiani perditae vitae ac fal- 515 gentilium superstitionibus pertinaciter addicti, qui Sacramenta, cum bene valent, percipere negiigunt, si fortasse repentino morbo corripiantur, et nullum dent contritionis signum, missionarii pro iis absolvendis observent rubricam Ritualis Romani tit. 3. de Sacram. Puenit. c. 1. num. 22 et 24. In singulorum autem casuum circumstantiis consulant probatos S. Theologiae Moralis doctorcs. IIIi vero qui bona valetudine utuntur, quique superstitionibus dediti ab iis non abstinent, (nisi fuerint apostatae a fide, ct palam paganismum profiteantur) pro excommunicatis haberi non debent ; idcirco ad Confessionem excitari debent, imo etiam admitti; sed nisi certa ct stabilia de eorum emendatione indicia praebeant, non sunt sacramcntaliter absolvendi.

620

m L/X. λ- r. *< otviD

Ex Instr. S. C. de Prop. Fide yr *Maii* /79^. — Non e nuovo che dai Sommi Pontefici si conccdano ai Regulari, che sono stati missionari, delle gra/.ie c privilegi. Clemente X con suo Breve de' 3i Maggio 1673 « *Aequitatis et iustitiae ratio* · concesse agii Ex-Prefetti delle Missioni de' PP. Minori Osserv. Riform. cd ai lettori di lingua urabn c di controversia nel loro Collegio di S. Pietro in Montorio in Roma Ii privilegi di *Ex-Provinciali.* Clemente XI con Breve degli ti Gennaro 1704 < *iustitiae ct aequitatis ratio postulat* » concesse lo stesso privilegio di *Ex-Provinciali* alii religiosi dei medesimo Istituto, chc fosscro stati per anni dodici missionari in Eciopia. Lo stesso Clemente XI con Breve de' 21 Gen. 1710 « *Crediti nobis caelitus* > concesse ai PP. Minori Conventual!, che per anni sei fosscro stati Prefetti di Missione la laurea magistrale; cd a quelli che gil fossero maestri la qualificazionc di *Padri di Provincia,* cd i medesimi privilegi agli altri religiosi di detto Ordine chc per anni nove fossero stati missionari. Clemcnte XIII con Breve degli 11 Settembre 1762 < *inter animi nostri desideria* » concesse alii PP. Minori Osservanti Riformati che avcsscro cscrcitato per venti anni 1'apostolico ministero in Albania ed in Macedonia i privilegi degli *Ex-Secretarii Generali* purchft non preccdano ai PP. di Provincia. Clemcnte XIV con Breve de' 21 Giugno 1769 « *Exponi nobis* » confcrmô il decreto del Definitorio Generale dc' Minori Osservanti, con cui concedes! ai Religiosi chc avranno servito per 14 anni nci collegi di missioni del-1* Indic il privilegio di *Predicatore Generale* dell'Ordine.

621

ικ·Γ«η10;

S. C. de Prop. F. *t6 Febr, 1795.* (C. P. pro Sin.) — Ckan-si — 1. (Intorno alia) restituzione della robba akrui fatta in elcmosina, benchè il sacerdote ed il penitence non ignorino il vero padrone, cerea (il Provicario) se il confessore possa lasciarc in buona fode il pénitente che erede di avere restituito, c se il sacerdote possa far delta resticuzione con clcmosine riccvutc da altii invecc dei pénitente, cl incanto applicarsi ad istruirlo.

ikcbnv,.-.

2. Nci monti vi sono alcuni tempi d'idoli non abitati dai sacerdoti, ma addetti ai vicini monastcri. In tanti templi sogliono i gentili talvolta lasciurvi oblazioni di biada, o di danaro, chc poi Ii bonzi di quel monastero vengono a raccogliere. Alcuni cristiani eo! solo fine di pigliarsi quelle oblazioni, vi si portano con apparenza di dcvozione a visitarli. Sonu essi rei di furto? Ed csscndolo, a chi sono obbligati di restituite?

R. Ad t. Consulat theologos ac praesertim Antoine Thcol. Moral. *De iustitia et iure* cap. 3

(partis II) quaest. 21, resp. i, *in fine(i),* quod spectat primam partem dubii ; quod vero spectat secundam» posse, nisi qui dedit eleemosynam modum illius erogandae praescripserit.

Ad 2. Reos esse simulatae superstitionis, ct funi ; ct restitutionem faciendam esse sacerdotibus templi·

622

Dc tributo quod eligitur a diri· ttiania pro itinere Imperatori* templum idolorum nutaturi.

S. C. de Prop. F. *r6 Febr,* (C. P. pro Sin.) Chan-sî — In ogni quinquennio viene ΓImperatore in questa provincia a visitare un tempio d'idoli. Dal suo crario estraesi tutto il danaro necessario per il viaggio. Questo danaro si ruba tutto dai suoi primi ministri, i quali poi obbligano il Vicere delle province per le quali passa il sovrano a fare la spesa. I Vicere passano 1'ordine ai mandarim superiori, questi agli inferiori, finalmcntc i governatori delle città aggravano con nuovo tributo il popolo. Ncll'esig rlo non fassi alcuna menzione dclla visita .* tempio, ma solo di ossequio ali' Imperatore, che colla sua presenza onora la provincia, benchè tutti sanno, che va al tempio. Possono i cristiani concorrere al pagamento di delta tassa?

R. Secundum ca quae proponuntur, licere.

623

Quic monita dari debeant clinuianit virorum ethnicorum uxoribua.

Instr. S. C. de Prop. Fide *t6 Febbruarii* (pro Miss. Sin.) — Commune est ct viris ct mulieribus catholicis cum infidelibus matrimonio coniunctis, ut coniux fidelis modis omnibus quibus potest, procuret conversionem coniugis infidelis atque educationem prolis in fide catholica. Quae duo quidem eo faciliora debent esse viris catholicis quod per leges sinenses maxima est virorum potestas super proprias uxores; itaque ca potestate uti possunt ut prolem, nullo metu, in fide catholica educent, atque ut persuasione, exemplo, ceterisque modis charitatis ct prudentiae propriis, uxorem ad fidem convertant. Sed (si agatur dc uxoribus catholicis) haec ipsa uxorum catholicarum ethnicis maritis subicctio in causa est cur illae, in hac vitae consuetudine cum viris ethnicis, multis difficultatibus implicentur ad catholicam religionem rite conservandam cxcrcendamquc. Itaque missionnrius his mulieribus haec quae graviora usuque frequentiora sunt potissimum inculcet et doceat: 1. ut plane caveant ne suorum maritorum superstitionibus assentiantur, vel cooperentur; 2. ut in diebus ctiam festis nullo scrupulo vacent operibus servilibus, si ca mariti nb ipsis exigant non in odium ct contemptum Christianae religionis, sed solum ad victum comparandum ; 3. nullo modo nulloquc actu falsam mariti religionem simulent, aut etiam propriam Christianam occultent in iis casibus ct circumstantiis quando eam palam profiteri tenentur. Ac quinam sint hi casus ct circumstantiae a missionariis edoceantur.

624

Di Mi«m votiva Je *Pantone Dàt* diebus maiont hebdomadae.

S. C. de Prop. Fide *16 Febr. 1795* (C. P. pro Sin.) — Se si debba impetrare Γindulto della Messa votiva dclla B. Vcrginc ai sacerdoti tunkincsi per la difficolu di leggere, anche nelle Domcnichc e ferie maggiori.

R. Pro gratia Missae votivae *de Passione Domini* in Dominica Palmarum et Fer. III et IV. maioris hebdomadae pro Missis tantum privatis.

625

An biptixandi infantes quorum chnttianam institutionem parentes negligent.

S. C. de Prop. F. *jr Ian, 1796* (C. P. pro Sin.) — Sutchukn. — An expediat, extra casum mortis, baptizare infantes fidelium, quando, habita ratione tepiditatis aut alterius eorumdem pravae agendi rationis, nulla probabilis spes affulget fore ut dicti infantes in Christiana religione postmodum instituantur?

R. Detur responsum S. C. S. Officii 17 Septembris 1671 ct scribatur iuxta Instructionem, scilicet : Cum ab hac S. C. rogata esset sententia S. C. S. Off. : /In *baptizari possint infantes turearum, quando pater a Christiana religione defector est, et mater Christiana; qui tametsi ambo petant Baptismum pro filio, dubium tamen est fore ut pater eum velit in*

(1) Haec laudatus auctor 1. c.: < Si ante diligentem « inquisitionem bona vel debita incerta impendisti in • pauperes, teneris adhuc restituere domino comparend. *Esi communis stnknlia.* Quia fecisti iniuriam « vero domino, qui ius habet ne bona sua, omissa dt· « ligenti inquisitione, alienentur; ct quia tua culpa est « quod non inveneris dominum, ut ei redderentnr bona « quando reddi poterant. Si tamen res adhuc existât ■ apud pauperem, vel locum pium, hic restituere tene· « tur ; quia qui dedit non potuit transferre dominium ■ quod pro:nde manet apud dominum. Quod si post « diligentem inquisitionem erogasti pauperibus, ad ni- « hil teneris; non enim teneris ratione rei acceptae, « cum nihil apud te extet, neque ratione iniuriae, quia n iam restituisti eo modo quo potuisti ac debuisti; nc- « que cx contractu» aut lege, cum nihil horum sit. Si ■ tamen ca tibi tamquam pauperi applicasti, Lessius ■ docet te teneri ca restituere domino postea cognito, « modo adhuc extent in sc vel in pretio ; quia teneris « ratione rei, nec es in tanta necessitate, ut ca tibi • posses reservare. Recte autem monet, si res inventa « vel debita sit magni momenti, potius eam xenodo· « chio, vel monasterio pauperi, quam aliis pauperibus • dandam esse, sub obligatione eam restituendi domi- • no, si comparuerit. Si tamen bona fide in alios pau- « peres distributa fuerit, cum iam nulla spes superesset • inveniendi dominum, ad nihil amplius distribuens te· « nebitur, cum adhibuerit debitam diligendam ad re- ft stituendum domino, ct iam restituerit secundum cius « voluntatem rationabiliter praesumptam ».

mahumetana superstitione educare; et ad hoc dubium S. Officii responsum prodierit: *In casu proposito debere baptizari;* hinc sumendum initium praescriptae Instructionis informandae, qua cx dato responso ad planiorem quamdam propositi dubii explicationem via muniatur.

Itaque praenotandum, aliud ferendum esse iudicium de casu, quo sic instat periculum perversionis infantis baptizandi, ut prope certum sit nulla ei postmodum ratione succurri posse, velut cum infans in potestate deinceps mansurus est parentum infidelium ; aliud de casu quo dubium quidem aliquod, seu causa etiam iusta subest perversionis metuendae, sic tamen, ut nec omnis desit congrui subsidii ratio, qua periculo quod praevidetur opportune provideri queat. Certe priori casu, in quo cernitur ea periculi ratio, quod proximum vocari solet, infanti (nisi vita pcriclitetur) Baptismum conferri non posse, aperte constat cx alio S. Off. responso 3 Maii 1703, quo decretum est: *Baptismum conferre infantibus non licere, qui filii infidelium essent, atque in eorum potestate mansuri, pueris exceptis, qui gravissime aegrotantes vita periclitarentur.* Ad posteriorem vero casum quod attinet, continuo subiicitur: *Licere autem si filii quidem barbarorum sint, sed iam Christi militum, dum tamen aut a viris apostolicis illic degentibus, aut ab ipsis parentibus, de sanctae Religionis praeceptis ac mysteriis edoceantur, cum adoleverint.*

Ita porro congruunt atque inter sc consentiunt ambo ista, quae allata sunt, S. Officii responsa, ut aliud cx alio mutuam lucem accipiant. Nam primo dato responso, etsi patris defectio a Christiana religione non inanem suspicionem afferret, fore ut in suscepta mahumetana impietate filium educare vellet, cum tamen mater Christianam religionem profiteretur, ncc pater ipse repugnaret: in ea tali facti specie, quae dubium quidem aliquod, non item satis exploratum quoddam futurae perversionis proximum periculum prae sc ferret, merito censuit S. C. haud satis esse causae, cur pro incerto eventu, consequendae baptismatis gratiae beneficio, natum infantem repelleret.

ilis rite perpensis et cognitis, sua veluti sponte prodit explicatio dubii a R. Vicario Ap. propositi. Etenim, quaccumquc illa sit quae dicitur parentum tepiditas, seu in omni religionis cultu segnities et socordia, .aut alterius corumdcm in prava agendi ratione protervitas, non ab hac sane maior educationi prolis pernicies impendet, quam ab aperta patris a Christianis sacris ad mahumetanam impietatem defectione. Aliunde multo plura, cx cultu religionis in apostolicis istis Missionibus vigente, quam ex unius mitris inter tureas degentis Christiana professione, subsidia suppetunt, quibus parentum ignaviae, pia et sedula Pastorum praesertim industria, suppleri valeat. Atqui in primis, pro summo studio quo Apostolici Vicarii eorumque administri stant in istis partibus unanimes, in eodem spiritu collaborantes Evangelio Filii Dei, fieri vix potest ut cum ad sacrum Baptisma celebrandum accedunt, facultas desit tales procurandi susceptores, a quibus, cum adolescere coeperint renati infantes, de christianae religionis praeceptis ct mysteriis edoceantur. Quod si contingit, ut multorum deinceps deflenda sit a suscepta religione misera defectio, partim, ut exponitur, persecutionum metu; partim ob denegatam Confessionem propter scandala, qui nunc tamen sal facile converti dicuntur; partim quod plures in remotiores partes transferantur, quo raro sacerdotes commeant a quibus visitentur; partim ob plurimorum spontaneam cohabitationcmcum gentilibus, a quibus paulatim depravantur; partim demum quia plures ad male partorum restitutionem adacti, malunt fidem quam pecuniam deserere, profecto non eo valet subsequens isthaec plane voluntaria depravatio, ut de parvulis, qui singillatim ad Baptismum offeruntur, diffidendum sit, ct non potius pie sperandum fideles illos, Deo miserante, in ea vocatione permansuros, in quam sunt ipsiusmet miserantis Dei benignitate per Baptismum vocali. Imo quod ct notatum est, *satis facile illos converti,* qui ob negata Sacramenta discedunt, plane ostendit, quantum illis baptizari profuerit, qui nisi antea baptizari essent, perpetuo forte in idololatriae tenebris misere iacuissent. Quo magis augeri debet Pastorum pia in Domino confidentia, non inanem ab illis laborem susceptum iri, quanto maiore studio in aliorum cuiusque generis conversionem incumbent, praedicantes verbum, instantes opportune, importune, arguentes, obsecrantes, increpantes in omni patientia et doctrina,

Nunc ut ad propositum dubium propius revertamur, ex dato, iussu S. Congregationis, decreto, potiori ratione concludendum, parentum fidelium tepiditatem aut alterius eorumdem pravae agendi rationis considerationem, non obessc quominus, postulantibus praesertim ipsismet parentibus, ut in proposito casu, rite illorum infantes baptizari valeant ac debeant.

626

S. C. de Prop. F. jr *fan. 1796* (C. P. pr o Sts.) — Utrum concessio Indulgentiae *ter in anno* intclligi debeat distributive per annum fidelibus singulatim ad opportunitatem impertienda, an iribus per annum praescriptis diebus communiter elargienda ad normam consuetae praxis in Ecclesia.

Dc facultate concedendi Indeldulgcnliam *ler in Jnna.*

R. Negative ad primam partem; Affirmative ad secundam.

627

Indultum circa i. «torum obier· onium.

S. C. de Prop. F. yr *[an.* (C. P. rito Sim.) — Surcifuex. — An fideles (encan· cur sacrificio Missae assistere diebus Dominicis ct festis in quibus vacnre possunt operibus servilibus.

R. Affirmative, ex responso S. Off. die 13 Iulii 1769 et S. Congr. Propag. i3 Ian. 1794. (K. *nn. 4-73 et 618).*

Verum cum ea sit certarum regionum asperitas et solitudo, ut ad loca, in quibus sacra celebrantur, nonnisi via longa ct saepe deterrima ex dissitis aliis locis perveniri queat, atque ideo vel ipso itinere conficiendo vix satis temporis reliqui esset ad obeunda opera servilia quae permittuntur, consulendum SStho pro venia Vicariis Apostolicis facienda dispensandi nomine S. Sedis per seipsos aliosve subdelcgatos ab obligatione audiendae Missae diebus festis, quibus opera servilia permittuntur, cum id, spectato regionum situ ct incolarum necessitatibus, expedire in Dfio videbitur. — Sanctitas Sua dignata est benigne annuere.

628

Ik dupcnutionc ab abitinentia primis anni tinia dio ta*.

S. C. de Prop. F. — yr *Ian. r?()6.* (C. P. pro Six.) — An sit concedenda Vie. Àp. Sutchuensi facultas dispensandi cum fidelibus tribus (primis) diebus novi anni sinici, super abstinentia ct ieiunio, cum inciderint in dies abstinentiae et iciunii.

Dentur decreta alias edita a S. C. S. Officii praesertim 4 Septembris 1663, 28 Februarii 1760, 12 Iulii 1770 fK. *nn.* Z55, 425, *479)·* His decretis perspectis plane constabit quoties illa petita est dispensandi facultas, toties reicctam fuisse. Sane merito visum est non expedire locum fieri dispensationi qua, qui uterentur christiani, tanti facere viderentur dies festos gentilium ut prae illis non dubitarent sacra sua contemnere. Qua in sententia, pro ea quae legibus Ecclesiae debetur plena obsequii reverentia, proque sanctissimae religionis maicstate tuenda, S. C. statuit esse omnino persistendum (1).

629

De diipcnutini e in impedi■calo diaparitam culto· in ca«u b sileri» raptae.

S. C. de Prop. Fide yr *Ian. 1796* (C. P. pro Sis.) — Sutciiukm. — i. An missionarii dispensare possint, in impedimento disparilatis cultus, cum muliere fideli, quamvis rapta fuerit ncc loco tuto reddita, dummodo ipsa libere in matrimonium consentiat.

2. An sit concedenda facultas a missionariis petita convalidandi matrimonia mulierum fidelium cum apostatis contracta, seu per vim seu post raptum, ct antequam ipsae loco tuto redditae fuerint?

R. Ad i. Cum in decreto facultatis extraordinariae, quae ad tempus concedi solet Episcopis ct Vicariis App. Indiarum orientalium, dispensandi super impedimento disparitatis cultus, omissa sit clausula quae in aliarum facultatum formulis apposita legitur: *Dummodo mulier rapta non fuerit, vel, si rapta fuerit, in potestate raptoris non existât,* hoc ipso concessum videtur quod non est in concedentis decreto restrictum. Cum tamen etiam de vi huiusce facultatis extraordinariae dubium exortum sit inter sinenses, ne suspensi maneant animi dc valore matrimonii, responderunt EE. PP. in proposito casu supplicandum Sanctissimo, ut dignetur declarare Episcopos et Vicarios Apostolicos, quibus concessa est extraordinaria illa facultas dispensandi super disparitate cultus, uti ea valere, gravibus de causis, in singulis casibus, prout in dicto decreto exprimitur, etiam in casu quo mulier rapta fuerit, necdum tuto loco restituta, constito ante de libero eius consensu in matrimonium, ct prachabito partis infidelis consensu in cohabitationem absque contumelia Creatoris. Insuper, ut pro tranquillandis conscientiis dignetur Sanctitas Sua convalidare ad cautelam, et quatenus opus sit, matrimonia vi praecedentium dispensationum ante contracta. existence muliere in potestate raptoris, quatenus nullum aliud obstet impedimentum dirimens. — Sanctitas Sua utrique supplicationi dignata est benigne annuere.

Ad 2. Consulendum Sanctissimo pro concessione petitae facultatis, dummodo fides mulierum sit in tuto, ipsae libere consentiant, ac possint habitare cum apostata sine contumelia Creatoris. — Sanctitas Sua benigne dignata est petitam facultatem concedere. — Hac porro dispensatione concedenda sedulo Pastor mulierem admonere non omittet de gravi obligatione qua tenetur omni ope curare ut per bonam conversationem virum apostatam a suscepta impietate revocatum Christo lucrifaciat, tum ut et suscepta proles in Christiana religione rite instituatur.

630

Nc laicu» sacerdotem neque tacerdo· quem· quam »ine Ordinant licentia ad civile tribunal conveniat.

S. C. de Prop.. Fide *6 Iumi 1796.* — Se debba approvarsi il seguente decreto fatto dal Visitatore per la diocesi di Alessio : < Il > secolarc non debba citare il sacerdote al tri-

(1) Modo facultas dc uua agitur, nonnullis adiectis conditionibus conceditur. In Formula £ facultatum extraordin. nro Vicariis Apostolicis Sinarum sub n. 16 datur facultas: *Dispensandi fideles sibi subieclos a iejiunio et abstinentia in caiu coincidentiae exordientis anni sinensis sive cum prioribus Quadragesimae diebus, sive cum aliis diebus, extra Quadragesimam, abstinentiae consecratis, iuxta Instructionem aaiectam* (to Iunii 1868).

< bunale turco; nè il sacerdote dcbba csporre < le suc qucrele al detto tribunalc senza previa « licenza del suo Ordinario >.

R. Affirmative ad 1. partem. Ad 2. Venia non concedatur nisi gravibus de causis; et, in criminalibus, facta protestatione ad formam sacrorum canonum.

631

ht bcneJi<rhOfte nuptUh tempore vetitn.

S. C. de Prop. F. jr *Iunii 1706* (C. P. pro Sts.) — Vie. Ai*. SurciiuRN. — Qua ratione providendum ut fideles qui temporibus vetitis absque solemnitate contrahunt, benedictionem postmodum recipere valeant? Exponit Vicarius Ap. saepius evenire ut qui sine solemnitatibus matrimonium contraxerunt, iidem, sive propter nimiam distantiam sacerdotis missionarii, sive propter prohibitum tempus, quod frequenter in reditu missionarii ad loca priora rursus occurrit, eo quod nonnisi post annum elapsum eadem visitare valeat, benedictionem solemnem non recipiant, vcl saltem nonnisi post plurcs annos, non raro tres quatuorve, eamdem recipere valeant. Unde humillime supplicat ut S. C. huic incommodo remedium benigne afferat, nc fideles tanto tempore tam optata benedictione priventur.

R. Firma remanente lege non impertiendi benedictionem tempore vetito, relinquendum prudentiae ct arbitrio Episcopi, facto verbo cum SSrTio, ut, spectata personarum conditione quoad faciliorem aut difficiliorem accessum ad missionarios, tum cx maiori minorive diuturnitate temporis quo expectanda foret benedictio, ipsemet Episcopus Vicarius Ap. facultatem largiri valeat cius benedictionis impertiendae, facta per ipsum missionarium declaratione cam benedictionem ad validitatem matrimonii antea valide contracti non pertinete, cx Decreto S. Olf. mense Ian. 1780. — Sanctitas Sua benigne annuit.

632

Dc matrimonio apmuiat.

S. C. de Prop. F. 2<V *Nov. 1796* (C. G.) — Scodrkn. — Sc si puô pcrmclterc ii matrimonio ad un cattolico battezzato, il quale per csscrc maggiormente in grazia del governatorc si fa turco, c dopo un tempo prende per moglie una cattolica.

R. Negative durante apostasia.

633

Vaioc facultatum po«t clap tum «crepa» coacce* Bioeh.

S. C. de Prop. Fide *16 Ian. 1797.* (C. P. PKO Sts*.). — 1. Quae sit mens S. Congregationis circa renovationem facultatum retardatam absque culpa.

i· Concessa fuit Vicario Apostolico (Ttm- « fa. ijnj occidentalis) facultas dispensandi in 1 affinitatis gradu cx copula illicita etiam lineae rectae cum his restrictionibus: *in occultis tamen et in foro interno.* Quaeritur utrum his verbis *in foro interno,* scu, ut explicat P. Antoine *in actu confessionis sacramentalis,* intclligatur confessio cui in ipso actu coniungitur absolutio, an vero sufficiat confessio in ordine ad absolutionem in posterum recipiendam, quando scilicet sublatus fuerit obex qui cogit ad eam differendam ct qui aliquoties diu durat.

R. Ad 1. Facultates concessas valere etiam post elapsum tempus concessionis usque ad novae prorogationis concessionem.

Ad 2. Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.

634

S. C. de Prop. F. /6' *Ian. r797* (C. P. pro Sis.) — In casu matrimonii dissolvendi ex privilegio in favorem fidei promulgato ab Apostolo, duo haec tantum spectanda de quibus fieri debet interpellatio: *i.* Utrum pars infidelis velit converti. 2. Utrum saltern velit cohabitare sine contumelia Creatoris; nulla praeterea habita ratione utrum nec nc praecesserit sive adulterium sive repudium. aJmairi»©» *<» prhiicpo »n b. "orcm bdc'

635

S. C. de Prop. F. *16 Ian. i797,* (C. P. pro Sis·.) — Utuntur Iunkincnses ad Baptismum sola aqua benedicta, non Oleo sacro, neque Chrismate foecundatu. Ratio huius diversitatis a primis Vicariis App. data haec est quod nimirum in his regionibus Fontes desint baptismales. Insuper ob nimium calorem cito putrescit aqua oleo immixta, ct in parvo vase contenta. Ipsa sola aqua naturalis, nisi magna salis quantitate misceatur, cito pariter foetet: hinc in benedicenda aqua consuetudo est salem multum adhibendi, quae tamen consuetudo aliquod dubium ingerit, utrum ad Baptismum aqua illa uti liceat? plM?£ d*·

R. Servandos ritus praescriptos in Rituali Romano, praeter casum necessitatis.

636

S. C. de Prop. Fide *,6 [an. i797 (C.* P. pro Sts.) — Vic. Ap. Svtchukn. — Non raro evenit propter itinerum asperitates, et etiam opificum imperitiam, ut sacri calices rumpantur, ita ut post restaurationem ipsorum debeant in maxima distantia ad Episcopum deferri pro nova consecratione, interimque missionarii, qui alterum substituendum non habent, sat diu expectant, vcl nonnisi cum magna difficultate alium sibi valent procurare. Ilis ultimis tribus annis, quinque vel sex calices sic fractos, in distantia decem dierum itineris, denuo consc- no» pro αî>π- coniecnooct, »? utcndi catafcu 'I>noc,'

crondos recepi; unde supplico, uc aliquot huius Vicariatus missionariis benigne concedatur facultas consecrandi calices ct patenas, ac determinetur in quanam distantia ab Episcopo dicta facultate poterunt uti. Rursus ct supplico uc nobis liceat uti calicibus ct patenis cx stanno confectis, licet intus non deaurentur, cum enim habita ratione mox expositae difficultatis, quamvis etiam missionarii aliqui petitam facultatem obtineant, adhuc saepe magna: distantiae erunt, convenit calices multiplicare; at paupertas nostra difficulter admodum expensas pro deaurationc facienda sustineret. *Hinc dubia:*

1. Se al Vie. Λρ. del Sutchuen debba impctrnrsi la facoltl di delegare alcuni missionari per consecrare i calici c patene; e qual distanza dal Vcscovo in ciô sia da prcscriversi.

2. Sc debba impetrarii a quei missionari la facoltà di celebrare in calici e patene di stagno, anche non indormi.

R. Ad (. Affirmative iuxta modum contentum in formula IV. (1) facto verbo cum SSrfto.

Ad 2. Affirmative ad normam Constitutionum s. m. Benedicti XIV. *Etsi pastoralis* 1742 pro italo-graecis et *Imposita nobis* *(V. pag. ri/. XX.),* pro sacerdotibus polonis ritus latini (f. *n. 381)»*

637

Λη licet diri· thini» »cponcrc atra locum wti- rcniitioti Meri* kii menu» illuc «liquando ddc- rctidai.

S. C. de Prop. Fide *t6 lan. 1797* (C. P. pro S(s'.) — Multis in locis, Christianorum precibus victi, gentiles non cogunt ipsos mensas deferre quae idolis vcl progenitoribus offerantur, sed iisdem permittunt ut eas extra sacrificii locum seponant, finito uutem sacrificio deferuntur mensae illae nequaquam oblatae, partimque cedunt in tributum ct honorem virorum in pago praecipuorum, partira vero a suis dominis domum deferuntur. Sed aliquando fit ut mensae illae in locum sacrificii dclatacibidem comedentibus apponantur, ita tamen, ut christiani praedictis conviviis intéresse non audeant mensaeque modo memoratae nullo actu superstitioso vitientur.

R. Secundum ca quae proponuntur tolerari posse, secluso scandalo, et ne concitetur aliqua persecutio.

638

(hr pro(c««ioiic <da a cailicchi- tfN eminenda.

S. C. de Prop. Fide *t6 lan. ıγoγ* (C. P. pro Sin. Funk. Occid. — Sc i catechisti annamitici siano tenuti a fare la Professione di Fede di Pio IV.

R. Affirmative.

639

Dc cjcrcmoniu bjptiamati» infantlam ia baptizandi» adulti».

S. C. de Prop. Fide — *16 lan. tygy* (C. P. pro Sin.) — Tunk. Occid. — Indigenae sacerdotes nec non plures missionarii europaci, ad uniformitatem servandam, et quandoque ob multitudinem occupationum, inter baptizandos adultos, solent uti caeremoniis pro infantium baptismate praescriptis.

R. Servandum omnino praescriptum Ritualis Romani, praeterquam in casu necessitatis (2).

640

Dc cum cantu »inc miniıum et cum ihunScahonc.

S. C. de Prop. Fide *16 fan. t*jyj.* (C. P. pro Sin.) — Τσχκ. Occid. — Omnes fere sacerdotes huius Missionis, deficientibus diacono, sabdiacono et choro, Missam soli cantant, ct in eodem akari thurificarc solent. Sunt tamen quidam ministri superpclliceis induti a quibus navicula ministratur. Forte erit ut pauperis huius Missionis S. Sedes miserescar, dicatque nobis Vir Dei: *Ite in pace.* His paulo fidentiori animo dictis, profiteor nos omnino paratos esse ad ea corrigenda quae summus Christi Vicarius vcl S. C. tolerare noluerit.

R. Non esse inquietandos.

641

De quodira contracta societatis.

S. C. de Prop. Fide *4 l^n. 1798* (C. P. pro Sin.) — Chan-si — Propone (il Vie. Ap.) parccchi dubbï all'EE. VV. Il primo versa su certo contratto di società, usato da'cincsi, della seguente natura. Si uniscono più perbone, cd ugnuna di esse contribuisce una data somma per trafficarvi in societl. Peraccudirc quindi al traffico, assumono altri quanti sono necessari per effettuarc la negoziazione ideata. Questi nulla conferiscono di denaro, ma la sola industria e fatica, a proporzionc della quale si nssegna loro un capitale corrispondente, quasi che avessero anch'essi rcalmcnte contribuite qucIla tal somma. Terminato il ncgozio in capo alfanno, ad ognuno dei soci, sl di capitale che d'industria, si distribuisce tuito il lucro in proporzionc dei capitale, o vero, o idéale e fittizio, da ciascuno conferito come sopra; sicchê chi ha sborsato effettivamente il danaro percepiscc tanto dal lucro, quanto corrisponde alia

(1) Id est: *Consecrandi calices, patenas et altaria porlatilia cum oleis ab Episcopo benedictis, ubi non erunt Episccpi, vel distent duas diaetas, vel sedes vacet.*

(2) Anno i8oj dtc 30 Ianuarii. — SStftus instante Vie. Ap. Tunk. Occid. — Apostolica auctoritate ac indulgentia, declaravit servari posse consuetudinem, quam in Tunkino vigere expositum est, utendi in baptizandis adultis caeremoniis pro infantium Baptismate praescriptis, ubi id rationabilis necessitas, vcl temporis angustia id caeteras sacri ministerii functiones explendas, seu nimia missionariorum defatigatio exigat.

somma sborsata ; c chi ha posto la sola industria percepisee dallo stcsso lucro in proporzionc della somma a lui fissata in principio per la sua opera. Sc il negozio terminasse sempre con guadagno, tutto anderebbe bene, dice Mons. Vicario; ma l'ingiustizia del contratto risulta in caso di perdita, perché questa, egualmcntc chc il lucro, si distribuiscc pure tra tutti i soeî tanto di capitale che d'industria; ond'c che il socio d'industria, cui c stata fissata per la sua opéra una somma idéale, corne se da lui fosse stata realmcnte contributes in société, alla fine del negozio, oltre il non pcrcepire alcun premio dclla sua opéra, si trova inoltrc debitore alla société di tanto, quanto, distribuita fra tutti la perdita, corrispondc a qucIla tal somma che si finsc da lui conferita, mai però realmcnte sborsata, c chc mai puô ripetere. Nc siegue quindi che in caso di perdita il socio perde la speranza dei lucro, l'opera sua stessa, cioê tutto il suo capitale, montre l'opera fu a lui ragguagliata in ragionc di capitali, ed oltrc a tutto ciô si trova debitore alla société di ultra somma, nella quale c sempre salvo il socio di capitale, c a perccpir la quale non sembra aver esso alcun titolo contro il socio d'industria, che ha perduto quanto è stato a lui conferito nella société.. Quai giudizio dec formarsi dell'esprcsso contratto di société?

De quodam contionit.

2. Trovô (il Vic. Ap.) tra que! fedeli molto in uso il contratto di pignorazionc dei campi, tutto uniforme, secondo chc egli asscrisce, a qucllo chc in Sutchucn c stato proibito; e quindi obbligô alla rcstituzionc dei frutti tutti quelli chc non avevano un giusto titolo per ritenerli: nel che trovô una pronta ubbidienza, per la vencrazionc dei cristiani verso i sacerdoti. — È d'approvarsi la condotta del Vic. Ap. circa il contratto di pignorazionc?

DcipooMiibot rentibu* pro u-

3. Se debba approvers! lo scioglimcnto di tutti gh sponsali contratti dai genitori pei figlt, senza aspcttarc chc questi siano in grado di manifestare la loro volonté.

R. Ad i. Recolatur resolutio S. Officii anni 1779 (1) fK. *n.* ad cuius normam indicium instituatur de particularibus, quae multae varietati obnoxiae sunt, singularium contractuum conditionibus, utrum nec ne officiant aequalitati iuris inter contrahentes, consultis probatis auctoribus ac singularibus casibus ac divino praesertim implorato lumine.

Ad 2. Transmittatur eidem Vie. Ap., et sedulo ab eo perpendatur (superius memorata) resolutio S. O. 1779 ad postulata Vicarii Ap. Sutkuen., una cum Litteris App. s. m. Benedicti XIV *Vix pervenit (V. Instr. S. C. de Prop. F. anno rSfjj,* ct Instructio dici 7 Aprilis 1749 ad postulata Cappuccinorum Tuneti *(V. n. 369).*

Ad 3. Transmittatur Vicario Ap. responsum a S. C. S. Ollicii datum anno 1779 Vicario Ap. Sutkuen. *(V. n.* 552/

642

S. C. de Prop. Fide / *fin. r7<j<l'* (C. P. pro Sin'.) — Chan-SI — Se convenga obbligare sotto reato di colpa i cristiani chc non possono ascoltar la Messa per mancanza di sacerdoti, ad intervenire nei giorni festivi in luogo di essa aile pic adunanzc che si tengono dai fedeli. uncantor c^"bul ,0'cf

R. Monendos fideles, qui in proposito casu Missam audire non possunt, non ideo solutos esse obligatione sanctificandi festum per precationes aliave pia opera ; ideoque magnopere hortandos, nec tamen sub reatu peccati (tamquam praecepto Ecclesiae inobedientes) obligandos, ut satagant piis illis conventibus intéressé, in quibus pabulo verbi Dei, aliisque religiosis exercitationibus instrui et enutriri valeant, ctconiunctis precibus in spiritu charitatis, divinam opem efficacius implorare valeant.

643

S. C. de Prop. Fide *4 fan. r79S* (C. P. pro StN.) — Sc sia da proibirsi ai cristiani di subire gli esami dei cincsi per la laurea dottoralc, attesc le circostanzc che accompagnano tutta questa funzionc. In questi esami si propone dai giudice a spiegare e professare al candidato un testo di Confucio, tra' quali testi molti sono superstiziosi e superstiziosamente da tutti interpretati. Riuscendo nell'esame debbono i candidati, quando *accipiunt gradus, ingredi templum istius magistri, et facere genuflexio* nes, et offerre ante eius altare ex candelis et odoribus.* Cosc tutte gia proscrittc da questa S. C. Non mancano perô dei laureati cristiani i quali vanno al tempio, cd accompagnando il mandarino cscrcitano tutti gli accennati atti superstiziosi ; c si ha per atto croico di religione ciô che alcuni praticano, di corromperc cioê il giudice col danaro acciô riconosca per legittima la scusa chc essi mandano di sopraggiunta improvisa infermité, c con questo inganno esentarsi dall'andarc al tempio, <IYI

R. Non licere ex decreto S. Congregationis edito anno i656 incipiente: *In praedicto Regno (V. pag. JJ.)* nec etiam licere mendacium quo nititur adducta infirmitatis excusatio.

S. C. de Prop. Fide 7 *Ianuarii tjqS* (C. P. pro Sis.) Pkkîs. — Matrimonia contracta sine presentia proprii parochi nulla esse iHmatrinH·

(1) Memorata resolutio edita anno 1778, transmissa ad Vic. Ap. Sutchucnscm anno 1779.

quibus in locis publicatum fuerit Decretum Tridentinum : ubicumque vero non habeatur copia parochi, matrimonia iniri poterunt praesentibus duobus vel iribus testibus, ad formam Decreti scu Declarationis S. C. Concilii anno ı632, ct responsi dati a SS. D. N. ad Episcopum Lucionenscm, 1793 (1).

645

s.G>'>sa' «où' Budja aunt prn iuÎZcewm' rirf«t"IrKum!.!

Instr. S. C. de Prop. F. Dp. informaRIONK BXIIIBRNDA PHO NOVIS DIORCKSIBUS, VICAHIATIBUS, VKL PItAKEKCTURfS ERIGBSbIS. Quemadmo^urn Sacra haec Congregatio Christiano Nomini Propagando a suis primordiis sumrno studio curavit, ut quo latius catholica fides inter ethnicos, haereticos, et schismaticos feliciter diffundebatur, eo efficacias novorum fidelium utilitati et commodiori regimini consuleretur; ita nihil ipsi potius fuit, quam diligenter inquirere, ut novi Episcopatus, Vicarianis vel Praefecturae Apostolicac, quas in iis regionibus erigi contingeret, idoneo loco constitutae, necessariis opportunisque subsidiis ad dominicum gregem pascendum instruerentur. Quae quidem S. Consilii sollicitudines licet suo effectu saepissime non caruerint, tamen quia nulla ad habendas notitias ad id scitu necessarias edita Instructio fuerat, factum est, ut illae nonnumquam in superfluis abundantes, generarim vero in pluribus necessariis deficientes exhibitae sint. Ut itaque ca incommoda avertantur, ac notitiis ipsis diligentius colligendis facilior via paretur, haec quae sequuntur circa statum cum materialem tum formalem Missionum, quae in novos Episcopatus, Vicariatus, vel Praefecturas erigendae proponuntur, prae oculis habenda sunt.

1. Breviter distinctcque exponantur quae ad Missionis catholicae initia ac progressum in regione, de qua sermo est, referuntur.

2. Confinia territorii, quibus nova Dioecesis, Vicariatus, vel Praefectura contineri debet, dilucide describantur : ct, ut clarior terminorum delineatio praebeatur, chartae corographicac etiam coloribus distinctae, ac, siquidem haberi valeant, typis editae adiungantur. Qua in re quantum fieri potest cavendum, nc montium series vel fluminum cursus, vel gradus longitudinis aut latitudinis tamquam limites assignentur; at potius curandum erit, ut integri disti ictus, ubi homines eadem lingua codemquc civili gubernio utuntur, intra terminos praedictos claudantur. Quamvis enim compertum sit, aliam divinarum, aliam humanarum rerum rationem esse, adeoque Ecclesia in Diocccsum aut Vicariatuum limitibus constituendis vel immutandis, civilium regnorum divisiones sequi non consueverit, nihilominus ad eas nonnumquam accedere non renuit quoties opportunius ct commodius sacri ministerii exercitium id requireret.

3. Exprimatur numerus civitatum, oppidorum et locorum, qui in tractu regionis, de quo agitur, extant ; nec non numerus incolarum corumque origo, insuper qua indole sint comparati, quaeque spes affulgeat progressus Evangclicae praedicationis inter ipsos.

4. An in territorio adsint haeretici vel schismatici, et an eorum errores sint valde diffusi.

5. An et quo numero existant inibi scholae aliare instituta ab acatholicis vel infidelibus erecta.

6. An libere possit per ea loca praedicari ct exerceri catholica fides, et an et quae impedimenta obstent progressui religionis, sive cx parte civilis gubernii, sive ex parte haereticorum vel schismaticorum aut paganorum.

7. Exprimatur numerus catholicorum, et quinam eorum mores, ct num fidem et observantiam Sanctae Religionis practice servent.

8. An iidem catholici habeant media providendi expensis divino cultui necessariis.

9. An repetuntur consociati in aliquibus territorii tractibus, vel contra ita per totam regionem dispersi inter acatholicos aut infideles, ut difficile admodum evadat operariis Evangelicis exercere ministerium ecclesiasticum inter ipsos.

10. Qua in urbe vel loco constituenda proponatur residentia Episcopi, Vicarii, vel Praefecti Apostolici, atque utrum ct in quo statu adsit inibi Ecclesia et domus, in qua novus praesul commorari debeat.

11. Indicetur numerus et status Ecclesiarum et Sacellorum, quae in territorio erecta sunt; num sint sacris supcllectilibus necessariis instructa, et utrum saltem in praecipuis ecclesiis vel sacellis decenter asservari possit SSrîium Eucharistiae Sacramentum : an illae in quibus residere debeant missionarii. habeant coniunctum presbyterium, aut saltem in iisdem locis conveniens mansio pro sacerdote procurari possit: denique an praedictae Ecclesiae aliquos reditus vel oblationes habeant, ct quas : et qua ratione administrentur.

12. Qui reditus vel praestationes assignari possint Episcopatui, Vicariatui, vel Praefecturae, et quo modo per eadem provideri valeat sustentationi Praesulis et Missionariorum.

13. Utrum obtineri possint subsidia a civili Gubernio ad fabricam Ecclesiarum, victum

(r) In Epistola Pii PP. VI ad Ep. Lucioncn. In Gallia *2S Maii mi* haec habentur: « Quoniam complures « cx Istis fidelibus non possunt omnino parochum le- « gitimum habere, istorum profecto coniugia contracta α coram testibus et sine parochi praesentia, si nihil α aliud obstet, et valida ct licita erunt, ut saepe sac- « pius declaratum fuit a S. Congregatione Concilii Tei- « dentini interprete ».

sacerdotum ct dotatîonem piorum quorumcumque operum, salva libertate ct independentia Ecclesiae,

14. Quot missionarii in promptu sint ut deputentur ad pascendos fideles qui in territorio praedicto commorantur; ad quam gentem pertineant, quot linguas calleant et a quanto tempore morentur in missionibus.

t5. An adsint sacerdotes indigenae, ct quae utilitas cx cooperatione ipsorum ad fidem conservandam vel diffundendam sperari possit.

16. An adsint catcchistac ct quidem co numero, qui sufficiat ad subsidium ferendum sacerdotibus in cura populi Christiani, ct an nccessaria instructione praediti sint.

17. An aliquod regulare institutum sive virorum sive mulierum introductum fuerit in regionem, de qua sermo est; num habeat convenientem domum ; quod ministerium exerceant religiosi viri, qui ad ipsum pertinent, ct an edocendae iuventuti dent operam.

îi8. An sine gravi difficultate seminarium clericorum erigi, ct necessaria praesidia ad iuvenes alendos, religiose educandos, ct disciplinis ecclesiasticis instituendos comparari possint; vel saltem constitui valeat locus aliquis, in quo iuvenes idoneam institutionem habeant ut sacerdotio initientur; aut demum, cactcris deficientibus, an spes sit idoneos iuvenes mittendi ad seminarium praesertim vicinioris alicuius missionis, ut ecclesiasticam educationem in eo recipiant.

19. An adsint scholae catholicae vel convictus sive masculorum sive foeminarum praesertim indigenarum, ct utrum in cis admittantur personae diversae communionis vel cultus: demum an in casu, quo adhuc omnino desint, an facile aperiri possint.

20. Innuatur an in territorio erectae sint aliquae Confraternitates, Hospitalia, Orphanotrophia, Cathecumenatus, aliave pia loca, an uti par est regantur et quibus subsidiis, et an ab ecclesiastica auctoritate exclusive dependeant.

Haec quidem capita praecipua sunt, ad quae dare et distincte respondere tenentur ii, ad quos de iure pertinet, si quando nova aliqua Dioecesis vel Vicuriatus aut Praefectura erigenda S. Congregationi proponatur; atque etiam ii, qui super huiusmodi negotio peculiariter sententiam rogabuntur. Erit autem Sacri huius Consilii expendere, an licet aliqua cx iis, quae supra expressa sunt, deficiant, ea tamen sit circumstantiarum ratio, quae memoratam erectionem suadeat, ut bono fidelis populi ct conversioni acatholicorum, servata prudentiae ratione, consulatur.

646

S. C. de Prop. F. — Notiones ac quabstionrs circa qualitates quab nkcbssariab sort IN PROMOVRNDIS AI) EPISCOPALE MUNUS AC DIONITATRM.

1. Notnen, cognomen, actas, patria Candidat!. cpiKopiha.

2. Cuius Dioecesis sit ac Provinciae Ecclesiasticae.

3. Ubinam studiis theologicis vacaverit, ct quo profectu.

4. An gradus assecutus fuerit, ct quos.

5. An professor extiterit, ct cuius facultatis.

6. An ct ubi missiones sacras obiverit, ct quam in cis experientiam obtinuerit.

7. Quot linguas calleat, ct quas.

8. Quibus officiis sit perfunctus ct quo successu.

9. Quam prudentiam exhibuerit in deliberationibus et agendi ratione.

10. An sit corpore sanus, frugi, patiens, atque in administratione rerum temporalium versatus.

11. Utrum sit propositi tenax, an ingenio mutabilis.

12. Num gaudeat fama honestatis, et an fuerit unquam in eo quid contra mores.

13. An in exercendis sacerdotalibus muniis sit attentus, compositus cum aedificatione, rubricarum studiosus observator.

14. An habitu, gestu, incessu, sermone aliisque omnibus gravitatem ac religionem praeseferat.

647

S. C. de Prop. F. — Phospkgtus Collbqii Urbani S. Conqrrq. dr Prop. Fidb nkc NON KIUSDBM ALUMNORUM AD SCIENTIAS ET AD APOSrOLICAM VITAM INSTITUTIONIS,

Quod Romanis Pontificibus fuit semper animo propositum, ut divina Icsu Christi Domini Nostri Religio ubique terrarum amplificaretur, id in primis Gregorius XV, atque Urbanus VIII sedulo intenderunt, atque insigni data opera plenius assequi satagerunt. Gregorius enim apostolico incensus ardore, atque orbis univèrsi al Christum convertendi studio flagrans, per Bullam die *22* Iunii anno 1622 editam, coetum nonnullorum S. R. E. Cardinalium Fidei Propagandae praefecit, atque ita inclytae illius Congregationis, quae optime quovis tempore de Catholica Religione merita est, providus extitit Institutor. Urbanus vero VIII pientissimum praedecessoris sui consilium suscipiens, atque ad praestitutum ab illo exitum perducere eupiens, dic 1 Augusti anno 1627 Pontificium de Prcp ftk

de Propaganda Fide Collegium erexit, quod ad aeternam Fundatoris memoriam usque ad hunc diem Urbanum appellatur. Porro finis ab Urbano intentus in hoc Collegio instituendo dignissimus sane fuit, qui a supremo Ecclesiae capite intenderetur. Voluit nimirum Pontifex ille maximus ut in Urbe totius Catholici orbis principe adolescentibus cuiuscumque regionis ct quocumque idiomate loquentibus adminicula omnia praesto essent, quibus et scientiis praesertim sacris imbuerentur, et ad sinceram germanamque pietatem informarentur, ut videlicet ad Christi fidem in quavis orbis plaga sive praedicandam primum, sive confirmandam ac propagandam, apti idoneique efficerentur.

Hic autem finis cum ad divinae gloriae incrementum atque ad animarum salutem mirifice cedat, omnes Romanos Pontifices Urbani VIII Successores permovit, ut Collegium de Propaganda Fide studio semper peculiari, singularique benevolentia prosequerentur. Atque hinc facium est ut eiusdem Collegii Alumnis praeclara privilegia ac favores perinsignes fuerint impertiti. Benigne enim elargiti sunt ut ii *titulo missionis, extra tempora, non servatis interstitiis* sacros Ordines suscipere possent; ut cx ipsis unus quotannis *coram Pontifice* ac *Purpuratis Patribus* latinam solemni Pentecostes die orationem haberet ; ut ii per certum spatium in publicis supplicationibus Pontificem comitarentur; ut duo denique cx eisdem Feria V in Cocna Domini Apostolos referentes ad sacram pedum lotionem, quam Pontifex ipse in Vaticana Basilica peragit, admitterentur. Accedit ct illud, quod ab iisdem summis Pontificibus Urbano Collegio concessum est, ut eius Alumni qui solemni facto scientiarum periculo, optimum profectus sui specimen exhibuerint, Philosophica, aut Theologica laurea ab Eminentissimo S. Consilii Cardinali Praefecto donarentur.

Quoniam vero quae Dei sunt, ordinata sint oportet, sapienter provisum est, ut quae Alumnorum delectum attingunt, ea rite atque ex ordine fierent, simulquc ut in Collegio illa sive institutionis, sive studiorum ratio adoptaretur, qua inviolabiliter servata, adolescentes in sortem Domini vocati atque ad apostolicum ministerium electi, congrua morum sanctimonia atque opportuno scientiarum subsidio instruerentur. Itaque adolescens, qui se apostolico ministerio dedicare in Domino statuerit, atque ideo in Urbanum excipi Collegium exoptaret, Episcopo, aut Apostolico loci, in quo degit, Vicario, seu etiam alteri viro qui Romae apprime sit notus, vota ista sua aperiat oportet. Ab his quaedam excipiet quaesita (extant in calce huius prospectus) quibus ubi ita scripto responderit, ut Episcopus, aut alter qui ea illi tradidit, prudenter iudicarc possit ipsum ad Collegii finem assequendum idoneum esse, per literas (quibus responsa ad quaesita una cum opportunis notitiis erunt adnectcnda) memorato Eminentissimo Cardinali Sacro Consilio Christiano Nomini Propagando Praefecto proponetur. Rumam vero candidatus minime petet, nisi postcaquam ab Eminentissimo Praefecto epistolam acceperit, qua se inter Collegii Alumnos adnumerandum esse deprehenderit; quod si quis, ut contigit aliquando, litteris illis non exceptis, Romam veniret, continuo in patriam suam reverti adstringeretur. At ubi adolescenti significatum expresse sit ut Collegium ingressurus in Urbem se conferat, is secum deferet tantum pecuniae apud Collegii Pracsidem deponendum, atque in alios usus haud convertendum, quantum illi pro reditu iuxta loci distantiam sufficere poterit. Afferet insuper testimonia de studiis, quibus operam navavit. de Baptismatis, ct Confirmationis Sacramentis sibi collatis. ac de Ordinibus quos fortasse susceperit. Statim vero ac in Urbem pervenerit, Collegium ingredietur, literasque illius quo curante in Alumnum adlcctus est, exhibebit : quod si absque legitima causa vel paulisper moraretur extra Collegium, in illud nunquam in posterum admitteretur.

Omnes porro Collegii Alumni, iis quibus subiicientur, praepositis, dociles in omnibus obtemperabunt ; rebus quas sccum detulerint nonnisi dc eorum consensu uti poterunt; nec obedientiae tantummodo studiosi erunt observatores, sed solerter ac studiose in id etiam incumbent, ut virtutum omnium habitus sibi comparent. Qui enim idcirco eliguntur, ut *eant et fructum afferant, ut sal terrae* futuri sint *atque mundi lux,* homines ad divinae Religionis cultum nec adducere unquam poterunt, nec revocare, nisi primum, quam populis praedicabunt, eam ipsi vitae praeseferant sanctitatem. Ubi vero Alumnus decimumquartum aetatis suae annum expleverit, ac septimum ab admissione mensem attigerit, praescriptum dc more iuramentum emittet, quod nihilominus iustis de causis in aliud tempus differre Collegii .Moderatoribus integrum erit. Nemo tamen ad ullum (minorem licet) Ordinem promoveri poterit, nisi prius hoc iuramentum praestiterit ct luculentum pietatis industriaeque suae specimen praebuerit. Ad haec autem iusiurandum illud adstringit Alumnos, ut nimirum omnia ac singula Collegii statuta accurate atque inviolabiliter servent, ut congruo tempore sacris Ordinibus initientur, ut in ecclesiasticam unde discessere provinciam, ad apostolicum ministerium in ea perpetuo exercendum revertantur, ut demum cum in eam redierint, saltem quotannis si in Europa, aut singulis bienniis si extra illam versabuntur, cum S. Congregatione de Propag. Fide dc rebus ad se, atque ad .Missionem suam pertinentibus communicare tc-

neantur. Quidam tamen cx Alumnis, satis probato consilio, nequaquam iurant sc in cam precise regionem c qua advenerunt, reversuros, sed eam solummodo suscepturos esse Missionem quam cis S. Congregatio adsignaverit.

Ad studiorum vero rationem quod attinet, ubi illa ab Alumnis latina lingua satis instructis incantur, sex annorum periodo absolvuntur. Duo priores anni philosophicis disciplinis excolendis, Logicae videlicet, Metaphysicae, Ethicae, Mathcscos, ac Physicae impenduntur, quatuor vero insequentes Theologiae Dogmaticae ac Morali, tum Scripturae Sacrae, Historiae Ecclesiasticae, ac Iuri canonico addiscendis impenduntur. Interim vero pro Missionum ad quas Alumni proficiscuntur varietate, severioribus iis disciplinis diversarum linguarum ac praesertim Syriacae, Graecae, Armcnae, atque Arabicae studium adiungitur, atque interea dum haec excoluntur, Gregoriani cantus ct sacrae eloquentiae studium non praetermittitur. Ceterum adolescentes post emensum scholastici anni curriculum, feriis autumnalibus decurrentibus, in villam aeris salubritate praestantem sc conferunt, ut vires totius anni laboribus fractas longiori corporis atque animi solutio reficiant. Scholastico item anno ad exitum perducto, publicae interdum de memoratis superius disciplinis disputationes habentur atque acadcmicac exercitationes; studiorumque cursus solemni aureorum argenteorumque numismatum distributione coronatur, ut scilicet eorum virtus atque industria qui pietate aut scientia per annum ceteris praestiterunt, insigni laudatione promeritisque muneribus cohonestentur. Singulis praeterea annis primo post Epiphaniam Dominico dic, Academica fit exercitatio, in qua a diversarum nationum delectis adolescentibus variae elucubrationes, nativa cuiusque lingua compositae recitantur. Quae quidem publica Academia semper ct illustri praesentia plurium S. R. E. Cardinalium et nobilissima Praesulum atque amplissimorum virorum frequentia decoratur.

Quum vero studiorum expicto curriculo ad suam pergere Missionem Alumnum oportebit, per viam a superioribus designatam abibit, neque illi ab ca vel pauilulum declinare licebit, nisi nd id gravi admodum legitimaque causa adigatur.

Cum vero Episcopis ac Vicariis Apostolicis illud apprime commendatum sit, ut vel plures eorum coniunctim, vel etiam singuli, quoad fieri poterii, in propriis regionibus erigenda curent Collegia aut Seminaria, ubi ad pietatem bonosque mores, atque ad humanas litcras pueri instituantur, cautum est ut cx locis in quibus huiusmodi Collegia erecta fuerint iuvenes ad Collegium Urbanum nc admittantur, nisi ad philosophica vel theologica studia habeantur idonei.

Ceterum ct illud animadvertendum superest in Collegii Urbani discipulorum numerum neminem praeter Alumnos admitti posse, nisi id Pontifex ipse Maximus alicui indulgent.

Conditiones rt quaesita pro candidatis ad Collegium Urbanum.

Conditiones

1. Ut candidati ad statum ecclesiasticum vocationis signa praebeant, ac quid apostolicum ministerium importet sciant.
2. Ut decimum quintum aetatis suae annurn attigerint.
3. Ut sani sint, lingua expediti, ac firma bonaque corporis constitutione, medici testimonio S. Cong. exhibendo post diligentem candidati physicam inspectionem comprobata, gaudeant.
4. Ut linguae latinae rudimenta calleant, ac aptitudinem ad studia ostendant.
5. Ne uxorem duxerint, vel sponsalia contraxerint.
6. Ut tantum pecuniae apud Collegii Praesidem deponant, quantam illis sufficiat pro reditu.
7. Ut documenta dc receptis Baptismi, ac Confirmationis Sacramentis exhibeant.

Quaesita.

1. Eorum nomen et cognomen.
2. Parentum nomina.
3. Vivant ne parentes an mortui sint?
4. Parentum quae religio?
5. Cuius dioeccscos ac provinciae sint (candidati) ?
6. Cuius sint ritus ?
7. An Ordines susceperint, ct quos ?
8. Quibus studiis operam dederint, ct ubinam ?
9. An habeant animum servandi regulas Collegii, in eo perseverandi, ac iuramentum suo tempore suscipiendi?
10. An subierint morbum qui vulgo dicitur *vaiuolo;* ct quatenus negative, an usi fuerint inoculatione, qua ab eodem praeserventur?
11. An tantum pecuniae apud Collegii praesidem velint deponere, quantum illis sufficiat pro reditu iuxta loci distantiam, nolintquc hanc pecuniam in alios usus convertere (1).

(1) Huiusmodi articulum quaestionario, dc quo agitur, adiungi statutum est in Generali Conventu S. C. de Prop. Fide *26* Iulii 1869.

648

i.SW– ffaılJ“n*0^'quc

S. C. de Prop. Fide *4 Januarii 180r. (Eχ* -di/d. *SSmi).* - * Si supplica perche i missioned dclla Cina, Tonkinoccc. possano, benchj non confessi, fatto perô un atlo di contrizione coi proposito di confessarsi al primo incontro, guadagnare le indulgence, a norma di quanto fu concesso dalla sa. me. di Pio VI in data del ! Aprile 1794 ai cattolici della Francia (1).

R. SSrïius annuit.

649

De «cpultura infantium extra upulchrum familiae, more gentilium.

S. C. de Prop. Fide *20 Febr. rSor* (C. P. PRO Sin.) — Ckansi Γ Chkxsi — In queste provincie gl'infanti, o figli o figlie, chc muoiono, non si seppclliscono nci proprio sepolcro dclla famiglia, ma altrove ; il chc procede dall'errore dei gentili i quali fanno cosï perché i suddetti non hanno prole che possa piangerli, c prestar loro gli ossequî delle riverenze e prostrationi. *Hinc dubium:* Se gl'infanti c i cclibi possano scppellirsi altrove chc nci sepolcro dclla propria famiglia.

R. Quoad cos christitidcles qui commune habent scpulchrum cum gentilibus, licere, dummodo superstitionis error absit ; curetur tamen ut in loco benedicto sepeliantur.

650

Quae contuetadines reiiciendae, quaeque retinendae m defunctorum tuinulatione.

S. C. de Prop. Fide *20 Febr. rSor* (C. P. pro Sin.) — Quoad plures consuetudines in terris ct provinciis Vicariatus Aposlolici Xan-si ct Xcn-si inolitas occasione tumulationis defunctorum, excqnutioni danda sunt ac retineri oportet decreta alias edita, ac praesertim Instructio S. C. anni 1793 ad Episcopum Corricen. Vicarium Apostolicum Tunkini Orientalis in qua hacc habentur: < Intclligat etiam (Domi-
< natio Vestra) habenda esse tamquam super-
< stitiosa, aut saltem superstitionis graviter su-
< specta, ac per consequens nullo pacto in pra-
< xim redigi posse ca omnia quae ab his gen-
< tilibus populis adhibentur in cultu progenito-
< rum propinquorumque defunctorum, iis ex-
< ccptis officiis, quae vel spectant ad naturalem
« pietatem, puta collocare in feretro ct humi
« mandare, vel quae pertinent ad civilia obsc-
« quia, qualia sunt retinere ad posterorum me-
« moriam imagines defunctorum, vel insignia ci-
< vilis magistratus quem exercuere dum viverent
« vel in publicis ac privatis conventibus eorum
« laudare gesta aut officia. Licitum tamen est
« Christianis erga fideles defunctos eas omnes
< caeremonias eaque adhibere obsequia quae
< iuxta consuetudinem ct ritus Ecclesiae catho-
< licae solent a Christianis exerceri pro iis qui
« in eiusmodi Ecclesiae communione obiere >.

651

S. C. de Prop. F. *20 Febr. t8or* (C. P. pro Sin.) — Ialora i missionary visitando i loro distretti s'incontrano in qualche malato ctico o d'altro morbo, che a certa sperienza durera molli mesî, ma dentro l'anno pcrisce: si cerca se in tale caso il missionario possa somministrargli il Viatico c l'Estrema Unzionc per la ragione che, quando sarebbe veramente nel grado suo di ricevcrla, allora il missionario non si potrl trovarc présente ncl luogo per la grande distança, c per altrc circostanzc impeditive. viaticietExtre-nuc Unaion,s'

R. Affirmative.

652

«Joe.

«t de electione cxtcchutarum.

S. C. de Prop. F. *20 Febr. rSot* (C. P. PRO Sis.) — CiIANSI Γ Ck ENSI ----- t. Tempus ac curriculum catcchumcnatus determinare pro singulis casibus, prudentiae ac pietati Vicarii Ap. pro tempore debet committi.

2. Regulae servandae in electione catcchistarum remittuntur in omnibus arbitrio Vicarii Ap. pro tempore.

653

S. C. de Prop. F. *20 Febr. r8oi* (C. P. pro Sin.) — Se nci due Tonkini e nella e». Cocincina debba iinpetrarsi l'apposizionc d'impedimento dirimente ai matrimonii contratti senza la presenza di due testimonii almeno.

R. Negative, ct detur Resolutio S. C. r Martii 1784 fK. *n.* 56'79. Vicarii autem Apostolici ct missionarii studeant privatis admonitionibus, praesertim in administratione Sacramenti Poenitentiae, ct communibus concionibus, deterrere fideles a matrimoniis clandestinis, quae Sancta Dei Ecclesia cx iustissimis causis semper detestata est atque prohibuit, ct cx quibus gravia peccata ortum habent; praecipue vero admonere graviter, ct sub interminatione divini iudicii, cos qui in statu damnationis permanent, dum, priore uxore, cum qua clam contraxerant, relicta, cum alia palam contrahunt, et cum ea in perpetuo adulterio vivunt (Concil. Trid. s. 24, cap. i, *De reform, matrim.).*

(1) Indultum huiusmodi ita sc habet : « Sanctitas « Sua (Pius PP. VI) dc consilio scicctac Cardinalium « Congregationis benigne indulge! fidelibus Regni Gal-« liarum ad annum, si tamdiu horum temporum cala-« mitas perduraverit, ut, deficientibus sacerdotibus uui « confessiones excipere valeant praefixo tempore, fideles « utriusque sexus eiusdem Regni Indulgentias consequi « possint tum ab eadem Sanctitate Sua, tum a Romanis « Pontificibus praedecessoribus concessas, sacramentali « Confessione non praemissa, modo actum contritionis « eliciant cum proposito confitendi quamprimum fieri « poterit ».

654

D. m.irimonii. .Ur cootra- p. pRO — yæ. Ap SuTcHUBN. — All-

S. C. de Prop. F. *20 Febr. t8oi* (C. p. pRO — yæ. Ap SuTcHUBN. — All-quando, etiamsi sacerdos adsit in loco, non potest tamen ab eo recipi benedictio antequam adhibeantur ritus civiles matrimonii. Quaeritur an in isto casu licite possint sponsi suspendere consensum suum de praesenti ad evitandum clandestinitatis vilium, ita ut, exercendo caeremonias publicas et consuetas, solummodo intendant confirmare sponsalia, vel sponsam traducere in lectum vacuum, non autem verum matrimonium contrahere, nisi cum postea sacerdotis benedictionem recipient ; quae omnia fiunt consciis Christianis, sed insciis gentilibus ita ut isti credant vere contrahi matrimonium, illi vero solum confirmari sponsalia.

R. Detur Instructio s. m. Benedicti XIV in Litteris Apostolicis dici 17 Septembris 1746 incipiens *Redditae Nobis* quoad ea quae referri possunt ad praesens dubium.

Instructio... Sciant itaque catholici vestrae curae concrediti *etc. (V. pag. f()6).*

655

α«ι<ιο·^.η> gori».

S. C. de Prop. F.-20 *Febr. 1801* (C P. pro Sin.) — Ckan-si kt Ckbn-si — i. An tolerari debeant *Mouen-Kioun,* id est custodes seu gubernatores portae, quae sunt duae figurae depictae vel sculptae in vestibus militaribus, quarum una faciem habet nigram, et altera rubram, quaeque apponi solent ad portam maiorem praefectorum militarium?

2. An Christianis licitum sit habitare in domibus paganorum, cooperiendo figuras superstitiosas ibidem appositas, quas vocant Ai-*sien* et *Pakia?*

R. Ad i. Licitum non esse adhibere insignia quae non ad decus tantum familiae, aut ad significationem honoris munerisvc quo quisque fungitur, sed titularis cuiuspiam opis implorandae causa, consueto superstitioso more ac ritu, prae foribus aut in aedibus appendi solent a gentilibus.

Ad 2. Affirmative.

656

ix caiuumre-

s. C. de Prop. F. *20 Febr. rSor* (C. P. pro Sin.) — Rescrvatio criminum quoad absolutionem in Sacramento Poenitentiae concedendam, arbitrio ct conscientiae pro tempore Vicarii Ap. relinquenda est.

(1) Hoc est (ut declaratum fuit in Congreg. 27 lanutrii 180$) benedictionem esse dandam in omnibus ct per omnia ad formam Ritualis Romani, scilicet etiam cum annuli benedictione.

(2) Hoc est, « *alteso il fericolo di facile rom-* ▮ *pimento o apertura del sefolcrino a motivo della* • *grande umidità, e la gran dijjicollà dt conservare Je*

657

S. C. de Prop. F. *20 Febr. r8o'* (C. P. , °TM pro Sin.) — La s. m. di Clemente XIV sotto p»* Codruenu 1 19 Settembre 1773, concesse ai confessori di ciascun confratcllo dei Rosario, chc si trova fra gli cretici o infcdcli, la facolU di commutare i pii esercizi della delta Confraternita in altrc opere saute: si cerea se tale commutazionc si debba fare entro il tribunale di Penitenza. ovvero anchc fuori.

R. Negative ad primam partem; Affirmative ad secundam.

658

S. C. de Prop. F. *20 Febr. '8or* (C. P. pro Sin.) — Sutchukn S. Sedes horiatur matrimonii· fideles ad supplendam benedictionem nuptialem lebSth. * parochi in matrimoniis clandestine celebratis. Quaeritur utrum intendatur sola benedictio solemnis quae habetur in Missali, an vero etiam benedictio annuli?

R. Affirmative in omnibus (i).

659

S. C. de Prop. F. *Ian. r802* (C. P. pro Sin.) — Sc debba approvarsi la consuetu- miiem omoiw dine introdotta nel Tunkino Occidentale di non Iniundcod1· unire i sacri oli all'acqua battesimalc a motivo della scarsezza di questo liquore.

R. Negative, et dentur decreta S. C. Sancti Officii ad dubium propositum a missionariis Sinarum die 3o Ian. 1766, et S. C. Prop. Fidei ad dub. 1 Bulgariac 17 Aprilis 1758. *(V. nn. 411, 459).*

660

S. C. de Prop. Fide *14 Ian. 1802* (C. P. pro Sin.) — i. Utrum Episcopus Vicarius Sanctoram rtil· Apostolicus altaria sine reliquiis Sanctorum, qu,H quamvis authenticas in promptu habeat, propter super exposita (2) tuta conscientia possit consecrare.

2. An habita copia altarium cum Reliquiis consecratorum, liceat missionariis super alia sine Reliquiis consecrata celebrare: vel an habeant iterum cum Reliquiis consecrari, ut super illi Missae Sacrificium licite celebretur.

3. An illa facultas missionariis pro casu necessitatis concessa, celebrandi nempe super altaria fracta, aut sine Reliquiis sanctorum, in-

< Sagre Reliquie ne' sepolcrini anche ben chiusi fer causa e delle frequenti persecutioni: nel qual caso 0 vengono " sperate le pietre sagre dai persecutori per la lusinga « di trovare oro ed argento, 0 dai cristiani stessi ven- « gono gettate le sagre Reliquie in luoghi immondi per « timore d'essere scoperti ʌ.

tcliigatur praecise dc illis altaribus quae cum Reliquiis fuerunt antea consecrata, postea vero propter fractionem vel motionem sepulchri cxc- crata fuerunt; vel id etiam intelligi possit de illis altaribus quae, ut supra dictum est, ab initio absque ullis Reliquiis fuerunt consecrata.

R. Ad i. Ad D. Secretarium cum SStTio pro dispensatione; et transmittantur decreta S.C. S. OfHcii sub die 14 Maii 168t. *(V. n.* 227)·

Ad 2. Negative ad primam partem, quando commode haberi possint altaria cum. Reliquiis consecrata, ita ut in iis possit celebrari. Quo vero ad secundam provisum in praecedenti, ct, si cum dispensatione Summi Pontificis altaria sine Reliquiis rite consecrata fuerint, iterum non esse consecranda.

Ad 3. Provisum in Formula facultatum (1) ct in duobus praecedentibus dubiis.

661

Dc quidam a- mitamon? ?m- w4u?.W!Ufnnon

S. C. de Prop. Fide *14. lanuarii 1S02* (Congf. P. PRO StN.) ---- TüNK. OcGTD. — An adoptio habenda sit pro impedimento canonico matrimonium dirimente in Regno Tunkini, quando iuxta leges ct consuetudines eiusdem Regni persona nondum sui iuris adoptare potest, neque requiritur ut adoptans maior sit 25 annis, sicuti parum curatur utrum sit masculus an femina ; ipsi quoque eunuchi adoptare valent, neque habetur ratio aetatis adoptantis relative ad personam adoptatam, neque etiam requiritur personae adoptatae praesentia, vel eiusdem in adoptione consensus, ita ut etiam parvuli ct puellae absentes ac veri consensus incapaces in filios ct filias adoptari possint.

R. Negative.

662

De fidei profe»- lloac a miaiio· uriis curopacis eminendi.

S. C. de Prop. F. *14 lan. rô'02* (C. P. PRO Sis.) — Tunk. Occid. — Sc anche i missionari curopei chc non posseggono benefizio ecclesiastico, siano tenuti a prestarc la stessa professione di fede, chc si fa dai catechisti nazionali.

R. Affirmative.

663

Cootn chritth- eorum idiiitcn- llim conviviis lapcritit loti » gajtthatn.

S. Congr. S. Officii *21 lanuarii ¡So j.* — SurcHUKN — Antiqua consuetudo hic est fere in omnibus huius Imperii provinciis, apud Christianos etiam recepta, assistendi nimirum conviviis gentilium quae fiunt occasione celebrationis memoriae corumdcm defunctorum. Convivia autem huiusmodi vel fiunt die sepulturae defuncti, vel adhuc non raro pluribus mensibus, atque etiam annis, post sepulturam, prout superstitiosa temporum inspectio diem aptum ad sacrificia determinavit; die assignato vel alicubi pridie illius diei quo dicta convivia fiunt, qui curant funus, porcum et capram coram tabella animae defuncti offerunt, postea transferunt ad culinam ut ibi coquantur, indeque tractentur hospites: porro saepe fit, ut caro sic oblata prae numero invitatorum non sufficiat, tuneque addunt alias carnes non oblatas, quas simul cum sacrificatis coquunt, et permixtim ac inditferenter mensis apponunt in loco prorsus indifferenti.

Iam a quindecim annis iuter missionarios huius Vicariatus agitata fuit praesens quaestio occasione Decreti huius S. Congregationis pro Tunkino dati 14 lanuarii t/53, cuius tunc indirectam notitiam habuimus, per quod illius partis Christianis prohibetur assistere conviviis quibus gentiles honorant memorias suorum defunctorum; quamvis autem, re internos discussa, casus prout hic observatur dissimilis apparuit, nihilominus ad maiorem cautelam Illrfius Agathopolitamis scripsit ad duos Vicarios Ap., nimirum Fokicnsem ct Chansinensem, necnon ad Episcopum Nankinenscm, eos rogans ut dc praxi suarum Missionum circa propositum casum vellent ipsum edocere. Respondit primus (R. P. Calvo, tunc Provicarius pro Illnio Sinopolitano e vivis iam tum excesso) praxim Vicariatus esse prohibere Christianis nc huiusmodi conviviis assisterent, ca dc causa quod decretum S. C. dc Prop. F. existebat id aperte prohibens ; et citabat praefatum decretum pro tunkinensibus datum ; alii duo Praesules unanimiter responderunt assistentiam hanc esse prorsus licitam, ncc ullum circa hoc posse dubium moveri. Unde videns Illrîius Agathcpolitanus missionarios huius partis circa hoc perfecte concordes, simul et auctoritate fretus duorum memoratorum Praesulum, qui eamdem sententiam tenebant, prudens non indicavit antiquam huius Vicariatus consuetudinem mutare propter decretum quod nunquam ad Missiones sinicas fuerat extensum, cuiusque obiectum videbatur prorsus dissimile ab co de quo agebatur in Sinis: unde statuit non esse inquietandos Christianos.

Rationes autem discriminis, quas tunc animadvertimus, quaeque etiam pro nunc eaedem apparent, sunt: 1. Quod in Tunkino, iuxta expositionem dicti Decreti, convivia huiusmodi immediate fiebant post oblationes ct sacrificia, ita ut quasi unam eamdemque actionem cum

(1) Haec in n. 23 Formulae I: «Celebrandi..., per « unam horam ante auroram ct aliam post meridiem, « sine ministro, ct sub dio, ct sub terra, in loco tamen « decenti, etiamsi altare sit fractum vel sine reliquiis « Sanctorum, et praesentibus haereticis, schismaticis, « infidelibus ct excommunicatis, si aliter celebrari non « possit ».

dictis oblationibus seu sacrificiis constituebant, quorum ideo videbantur veluti totidem communiones seu participationes; in Sinis vero convivia huiusmodi longe diu post sacrificia fiunt, ita ut saepissime oblationes spatio 4, 5, atque etiam aliquando 6 horarum a sc invicem dividantur, imo, ut superius notavi, non raro plus quam dimidia parte integrae dici separentur, quando nimirum pridie conviviorum gentiles sacrificia sua defunctis oderunt.

2. Discrimen in eo pariter est, quod in Tunkino convivia huiusmodi necessario referantur ad oblationes superstitiosas ; in Sinis vero, in dictis oblationibus separabilia sunt, ut saepe eveniat quod gentiles, praesertim divites, qui in his circumstantiis ingentem convivarum turbam invitant, prius cibos non oblatos invitatis ministrent, ct nonnisi hospitum improviso numero victi, aliis deficientibus cibis, tandem iisdem apponunt sacrificatos ; mos est enim inter eos carnes oblatas sibi reservare ut, absolutis omnino caeremoniis, altera dic inde intimos amicos, eosque qui tum in sacrificiis, tum in conviviis curandis, laboriose ministrarunt, lautius tractent ; unde consequens videtur quod si minus divites dictas carnes oblatas non sibi reservent, sed invitatis apponant, id non liat praecise ratione sacrificii, sed potius ad parcendum expensis,

3. In Tunkino convivia in memoriam defunctorum a gentilibus celebrata, propter eorumdem solemnitatem et affinitatem quam habent cum sacrificiis, videntur quasi pars caeremoniae quam in cultum defunctorum peragunt; apud Sinas vero, in schedula invitationis, quam scribunt quando dc parentandis defunctis agitur, nc minima quidem mentio est dictorum conviviorum, dum tamen ubi de matrimoniis celebrandis, aliisque civilibus causis, eorumdem expressam mentionem faciant: ibidem igitur unice assignant diem ct horam quibus sacrificia defuncto debent offerri, simul diem et horam quibus denuo defunctus debet in fortunato loco, ut scribunt, terrae mandari, rogantes consanguineos, affines ct amicos, ut dignentur praesentia sua honorare invitantes, ct mos invaluit ut sic epulis invitatos honorarent.

4. Ratio propter quam S. haec Congregatio tunkincnsibus prohibuit ne dictis conviviis assisterent, est, ne cx Christianorum praesentia, infideles confirmentur in suis erroribus et in observantia superstitiosorum rituum erga defunctos*. porro cum christiani tunc, contra infidelium morem, neque sacrificiis assistant, neque iisdem ullo modo ministrent, neque tabellam animae salutent, neque feretrum, neque candelas et papyros ad comburendum offerant, neque illud omne, praeter denaria cum inscriptione valde diversa ab ea qua gentiles utuntur (nam isti ordinarie involucrum denaria continens inscribunt *munus ad sacrificia,* illudque deponunt prope aut coram tabella animae quam prius prostrati salutant; christiani vero inscribunt *munus ad condolendum,* ct, quaesita aut cxpcctata opportuna occasione, illud in alio loco tradunt simpliciter in manibus eorum qui specialiter curant funus, et hoc faciunt partim ad restituendum id quod a defuncti familia in simili occasione prius receperunt, partim ad iuvandas expensas et convivii, quod quidem aliqui, in inscriptione sui muneris, minus urbaniter iuxta morem sinicum significant); cumque praeterea gentiles id generis convivia tancuam sacra nullo modo habeant, nec comedendo distinguant oblata a non oblatis, sed praecipue, si non unice, de bene epulando cogitent, probabile non est, his in locis, quod assistentia Christianorum dictis conviviis infideles confirmare valeat in suis erroribus, praesertim cum in iis circumstantiis christiani non raro dicteria et obiurgationes eorumdem infidelium contra se provocent, eo quod iisdem in supra memoratis superstitionibus nolint communicare.

Propter modo expositas rationes, usque huc consuimus Christianos non esse inquietandos quanquam plurimum iisdem consulamus abstinere quantum poterunt ab iisdem conviviis, ne forte ab infidelibus coacti, prout aliquando factum est, salutent tabellam animae vel feretrum aut aliis superstitionibus occurrant. Nunc autem quaestio haec rursus in controversiam vocatur. Sunt qui censent absolute prohibendum esse christianis dictis conviviis assistere, et id de facto in suo districtu prohibuerunt, non alia ratione nisi quia timuerunt nc huiusmodi convivia totidem fuerint sacrificiorum participationes ; alii distinguunt, ccnsentquc quod si agatur de conviviis quae fiunt die sepulturae, licet eodem pariter die offerantur sacrificia, et dc sacrificatis ibidem comedatur, tunc non prohibendum sit christianis iisdem assistere et denariorum munus ad condolendum offerre, ut supra, utpote quod convivium tunc non videatur paratum nisi in gratiarum actionem erga eos qui funeribus assistunt, et munus oblatum obiectum habeat pium, neque expensas pro funeribus, quas sic iuvant. Si vero agatur dc diebus in quibus unice fiunt sacrificia, censent absolute prohibendum esse christianis nc invitati tunc ad dicta convivia sc conferant, aut munus offerant supradictum, quanquam iidem facile concedant, caeremonia omnino absoluta, licere post aliquot dies denaria offerre in compensationem denariorum quae forsan a defuncti familia in iisdem circumstantiis pro exequiis propriorum defunctorum receperunt; ratio autem ipsis est quod, cum in schedula invitationis nulla tunc alia causa assignetur praeter sacrificia, gentiles censeantur tunc Christianos unice aci sacrificia invitare; porro indecens videtur ut christiani ad sacrificia invitati eadem die ad sacrificii locum se conferant; quod autem hac die chri-

stiani non debeant praedictam munus denariorum offerre, id probant eo quod munus istud non aliam probabilem causam habere videatur praeter contributionem ad sacrificia, siquidem in invitationis scripto unice d·: sacrificiis fit mentio.

Non diffiteor ergo quod satis inclinatum me sentiam in ultimam hanc sententiam abire; verum cum hic agatur de graviter ligandis Christianorum conscientiis contra antiquam huius .Missionis praxim, quae non minima auctoritate fun latur, nam praeter plurimos Praesules qui eam sapienter tamdiu gubernarunt, duo Episcopi superius appellati huius distinctionis notitiam etiam habuerunt, censucruntque eam parvipendendam: cumque rationes, quae hic opponuntur, non ita validae sint ut probabile dubium in contrarium excludant: nam quamvis unica causa, quae in schedula invitationis scripta tunc expresse proponitur, sit causa sacrificiorum, tamen iuxta morem sinicum publice receptum, qui eam recipiunt, dc facto censentur hoc modo ad convivium simul invitati ; cum igitur convivia huiusmodi honesta sint, et a sacrificiis indcpcndcntia, ut ipsi fatentur, siquidem permittunt christianis iisdem assistere, ubi gentilium funera concurrunt cum die ad sacrificia destinato, quamvis convivae de sacrificatis ibidem eodemque modo epulentur, restaret ut, si christiani omnino se abstinerent ab assistendo huiusmodi sacrificiis, ct conviviis tantum assisterent, cum aliunde munus denariorum, quod tunc offerunt, obicctum habeat longe distinctum a sacrificiis, nimirum parentum defuncti aliqualis consolatio, adiumentum pro expensis convivii, atque etiam pannorum seu vestimentorum luctus quae hac occasione large distribuuntur, restaret, inquam, quod christiani non essent saltem tam cito inquietandi, praecipue, si graves haberent causas ad dicta convivia eundi, et aliter non possent rixas, odia et inimicitias vitare, unde satius iudicavi causam relinquere in statu quo a bo. me. Illrfio Francisco Episcopo Agathopolitano decisa fuit, ct declaravi non esse inquietandos fideles usque dum haec S. C., dc his omnibus a me monita, postmodum aliter definiat ; igitur humiliter supplico ut, si abusus fuerit in hac agendi ratione, id S. Congregatio declarare dignetur, ut quam citissime huic eradicando pro viribus enitamur.

R. Respondendum esse iuxta adnexam Instructionem.

Hs t r o c h o. — Dubium S. C. de Prop. Fide aliquot abhinc annis a D. V. IllrTia propositum, ct nondum ob superiorum temporum vices resolutum, utrum scilicet, post eiusdem decretum dici 14 Januarii 1753 pro Tunkino latum, retineri in isto Vicariatu aut tolerari adhuc possit consuetudo a christianis recepta, *assistendi conviviis gentilium quae Jiunt occasione celebrationis memoriae defunctorum,* cum nuper ad S. C. S. Off. transmissum fuerit, haec in primis id perpendendum sibi esse statuit : An ct quatenus consuetudo sinensium, de qua agitur, differret a consuetudine tunkinensium, quae tamquam superstitiosa iam fuit rnerito reprobata atque prohibita. Ex hac quippe comparatione deliberationis summa pendebat ; absurdam enim fuisset, in re tanti momenti, id declarari sinensibus christianis licere quod non licere tunkinensibus declaratum fuit. Nam, cum in omnibas rebus optandum est, aut exigendum potius, ut christiani idipsum discant omnes, sintque perfecti in eodem sensu et in eadem sententia, tum praesertim in iis quae ad ius naturale ac divinum pertinent, in quo nimirum sicut nulla auctoritas est quae dispenset, nulla conniventia quae excuset, ita nulla consuetudo, quamvis inveterata, quae deroget atque praescribat. Agitur autem hic, non de instituto, aut ritu aliquo ecclesiastico, sed de primo Decalogi praecepto quo omnis, non exhibitio solum, sed etiam participatio superstitiosi ac profani cultus interdicitur. Iam vero diligenter inter se invicem comparatis utroque casu, tum qui olim pro tunkinensibus propositus fuit, tum qui modo pro sinensibus proponitur, S. C. nullum inter utrumque casum deprehendit alicuius momenti discrimen: eaedem quippe et numero et rc circumstantiae concurrunt utrobique; aeque convivia gentilium sinensium atque tunkinensium fiunt occasione memoriae defunctorum celebrandae, aut potius religiose colendae; fiunt post sacrificia ct oblationes coram tabella; fiunt cx cibis oblatis. Quod si sinenses, ab obeundis sacrificiis, atque oblationibus ipsis, aliisque caeremoniis alias a Sancta Sede vetitis, se abstinent, abstinebant sc pariter tunkinenses: quid ergo unum uni tam par est, tam simile, quam hae duae sunt inter se consuetudines?

Quas vero discriminis rationes studiose colligit D. V. eae visae sunt partim prodesse parum sinensium causae, partim verius obesse. Parum prodest horarum aliquot spatium, quod sacrificia inter ct convivia interponi a tunkinensibus etiam necessario debet; neque enim ad haec ab illis separanda interponitur, sed ad immolatas porci ct caprae carnes coquendas: ea igitur functio superstitiosa ct prorsus idololatrica, si minus physice, at moraliter certe continuatur, non interrumpitur; maxime cum vel ipsa ciborum praeparatio apud gentiles omnes pars caeremoniae funebris, atque adeo religiosae, habita semper sit, ct haberi pariter apud sinenses videatur, qui propterea iisdem coquis utuntur, qui sunt funerum curatores atque oblationum ministri. Parum prodest mos divitum aliquot sibi suisque intimioribus amicis ac funeris curatoribus oblatos cibos servandi: qui mos, utpote privatus ct arbitrarius, neque constans, neque universalis, nihil profecto probat contra primariam huiusmodi conviviorum in-

stitutionem, contraquc dispositionem publicam quae in externis religionis actibus est potissimum attendenda. Parum prodest denique quod a sinensibus permixtim apponantur cibi immolati cum indifferentibus: quippe permixtio haec, ct est ipsamet superstitiosa, cum cx instituto religioso flat, ct est cum cactcris gentilibus tum tunkincnsibus communis ; reprehensi enim Christiani tunkincnses fuerunt, non quod unice sed quod etiam oblatos cibos in his conviviis manducarent.

Utraque vero illa formula, tum qua Christiani sinenses ad funebria infidelium convivia vocantur, tum qua scu ad condolendum, scu ad convivii expensas iuvandas, symbolum conferunt, tantum abest ut superstitionis labem detergant, ut augeant potius. Fierctne a gentilibus in schedula invitationis unius sacrificii et non convivii mentio, si unum separarent ab altero, nisi hoc illo, tamquam partem toto contineri censerent? Christiani igitur qui huiusmodi invitationi obsequuntur, nonne ad convivia accedere videntur, tamquam ad sacrificii partem ct una sacrificii causa? Dum vero hi pecuniam tradunt ad condolendum, nonne se declarant illius esse velle luctus participes, quem esse superstitiosum norunt? Dum tradunt ad iuvandas expensas ct convivii, nonne ct sacrificii expensas scientes iuvant? Quibus enim tradunt? Nempe sacrificii ministris. Cur tradunt? Ad emendas carnes, quae, antequam apponantur mensae, defuncti animae coram tabella offeruntur? Quid tandem dc ratione dicendum est qua gentiles sinenses diem convivii huiusmodi celebrandi constituunt? Non scilicet commodo, non arbitrio, non respectu aliquo civili et politico, sed ut superstitiosa temporum inspectio diem aptum ad sacrificia determinavit. Res ipsa loquitur per sc.

Itaque, si, monente summo hac in re auctore Tertulliano, omnes afflatus idololatriae vice pestis devitandi sunt, non in directis modo atque intrinsecis actibus cultus idololatrici, sed in universa serie humanae superstitionis, sive diis, sive defunctis mancipatae, ut ad eosdem spiritus immundos pertinentes : quomodo non erunt Christianis devitanda huiusmodi convivia defunctis gentilium mancipata, quae non uno vel altero, sed tot afflatibus superstitiosis quot fere sunt eorum circumstantiae inficiuntur? Eadem est atque una conviviorum causa ac sacrificiorum ; idem atque unus finis, nempe cultus erga defunctos, quos sinenses, perinde ac divos manes romani veteres, venerantur, quosque nisi conviviis delectari ct rite coli arbitrarentur, non antea animalia cis sisterent atque offerrent, quam eorum carnes apponant mensis; eadem est atque una occasio, eadem atque una invitationis formula, iidem sunt ministri, iidem dies cademquc vanissima observantia constituti. Quomodo igitur non ad eosdem spiritus immundos pertinere convivia dicenda sunt, ad quos sacrificia pertinent, ct iis poterunt Christiani intéressé et accumbere, quin violent Baptismi fidem in quo satanae abrenuntiaverunt ct omnibus operibus cius ?

Est quidem gencratim ct speculative indifferens ad convivia ire infidelium, idque propterca Corinthiis minime Apostolus prohibuit, neque Sacra Congregatio prohibet sinensibus, si qua alia occasione mere civili ct politica vocentur, et velint ire, tuneque *omne quod, sibi apponitur manducent, nihil interrogantes propter conscientiam;* sed convivia occasione celebrationis memoriae defunctorum gentilium isthic celebrari solita, si speciatim ct practice spectentur, tres illas simul omnes circumstantias adnexas habere deprehenduntur, quarum vel una illicitam cum infidelibus communicationem efficeret. Hac enim occasione, cum convivia pars sint superstitiosae functionis, cis nequeunt assistere quin primo superstitionis participes fiant tum dc aliis causis quae superius memoratae sunt, tum illa imprimis quam affert Doctor gentium: *Nonne qui edunt hostias, participes sunt altaris?* Quin secundo edendis cibis, quos, quamvis nemo indicet, iam sciunt ct scire debent ex instituto oblatos fuisse, occasionem scandali infidelibus facile praebeant se in nefariam opinionem confirmandi, talibus mensis defunctorum manes ct delectari ct placari, ct honorari oportere, quo in casu idem Apostolus vetuit Corinthiis immolatum manducare, *propter conscientiam, non propriam, sed alterius;* quin demum Christiani ipsimet sibi subversionis periculum creent, ct iam non alterius solum, sed etiam propriam conscientiam laedant, cum scilicet non raro dicteria ct obiurgationes infidelium contra sc provocent, co quod aliis superstitionibus (iam ab Apostolica Sede toties damnatis) nolint communicare; ct cum aliquando rcipsa fiat ut periculo, in quod sc coniecerunt, succumbant, lapsu sane luctuosissimo.

His omnibus maturo examine perpensis, atque SSrtio D. N. expositis in generali Congregatione habita feria V, die 20 Ianuarii, an. 1802, doluit vehementer Sua Sanctitas, pro ferventi suo Christianae fidei ct animarum salutis studio, hac superstitionis labe dilectae istius Ecclesiae faciem deturpari ; cupiensque eam coelesti Sponso, cuius Sua Sanctitas ipsa vices gerit in terris, exhibere non habentem maculam aut aliquid huiusmodi, iussit decretum anni 1753 *(V. n. jS6)* pro Tunkino latum, ad Sinas extendi, deque ca rc ad D. V. Instructionem mitti. Quod dum facit Sacra Congregatio, iussui Sanctitatis Suae obtemperans, facile sibi persuadet, freta ct tua ct aliorum Antistitum ac missionariorum perspecta pietate ct prudentia, omnes ct singulos, se confortantes in Domino ct in potentia virtutis cius, controversiis omnibus ct dissidiis sublatis, in id unum

consilia ac studia collaturos ut laudatum decretum, cuius proinde exemplar transmittitur, primo quoque tempore exeeutioni mandetur ct inviolate servetur in posterum.

664

Circa ditpcn-utionea matri* moniale* cum altaret conlrahcn* tibuj es! acutho-lirua.

S. C. de Prop. F. *24 Nov. 1802* — Sul quesito: < Sc i Vcscovi cd i Vicari Apostolici nei regni Britannici possano, in virtu dellc facoltl ordinarie c straordinaric loro accordate dalla S. Sede, dispensare negl'impedimenti di consanguinity e di affinity coi loro dioccsani o sudditi quando una parte dei contraenti sia cattolica, Calera acattolica >.

R. Ad un tale quesito e stato dalla S. C. negativamente risposto a tenore dclla istruzionc del S. Offizio che fu spedita nell'anno 1774 a Mons. Vcscovo di Culma, ove compartendosi al Vcscovo prclodato l'cstcnsione dclla dichiarazionc emanata dalla s. m. di Benedetto XIV sui matrimoni di Olanda data li 4 Nov. 1744 chc incomincia *Matrimonia,* e citandosi nclla detta istruzionc la lectera del medesimo Pontcficc diretta al Primate Arcivescovo c Vcscovo dclla Polonia, chc comincia *Magnae nobis admirationis* data ai 29 Giugno 1748, si dice al predetto Vcscovo di Culma: < Da tal Icttcra ap-< prenderà Monsignorc di non dovere in nessu-« nissimo conto dispensare giammai sugl'impe-« diraient! canonici chc potessero intercedere tra « il contractée cattolico c il dissidente, scbbenc « fosscro di quel genere d'impedimenti pci qualc < avesse il Prclato ottenuto da questa S. Sedc « la facoltà di poter dispensare ; la quai facoltà « s' intende ad esso sottrutta rispetto al contra-< ente dissidente, ne cscrcibile, se non ncl caso < che il dissidente stesso abiurussc prima rcal-< mente c di fatto la eresia o lo scisma, c si « riconciliasse alla santa fede cattolica >.

665

r.uiinum'j'S \!r-,51 non cocnprchen-J„'

S. C. de Prop. F. *t(i Ian. 1803* (C. P. pro Sis.) — Prkini — 1. Num verba divi Pauli (t. ad Corinthios, cap. Vil, V. î5): *quod si infidelis discedit, discedat,* intelligence etiam sint de çatcchumcnis, scu potius utrum Titius catechumenus possit ducere Bcrtham catechumenam, et a suo marito infideli propter religionem repudiatam.

2. Praedicta Bertha tencrcturnc redire cum primo marito, si postea conversus illam revocaret ?

3. Tencrcturnc adhuc redire cum illo, si, Titio iam baptizato, illam nondum baptizalam revocaret ?

R. Ad i. Negative quia matrimonium non solvitur nisi per Baptismum. Ex quo patet responsio ad reliqua.

666

S. C. de Prop. Fide *t6 Ian. 1803* (C. P. d<rc4tm<ntibu· pro Srv. —· Ckav-si — Sc quei che redimo-itirÎnonimnS no i fondi altrui dalle mani degli usurai pos- nibut· sano Iccitamentc pcrcepirc qucU'emolumcnto chc nc perccpiva Tusuraio.

R. Negative.

667

S. C. de Prop. Fide *16 [an. 1803* (C. P. PRO Six.) — Se i Vicarî Ap., i loro Coadiutori ed i Vicarii Generali siano tenuti ad applicare pel popolo dei Vicariato. applicatione $OUT

R. Negative, sed decere cx charitate.

668

S. C. de Prop. Fide — *ib [an. 1803* (C. P. pro Sw.) — Pkkcmi — An durante revocatione facta a Rev. Episcopo (Pckincnsi) facultatis absolvendi omnes et singulos ex familia illius qui concubinam acceperat, legitima uxore dimissa, quidam cx ea familia, qui, non manifestantes intra Confessionem se esse cx supradicta familia, fuerunt ad Sacramenta admissi, monendi sint ut iterent Confessionem ? îenai·?

R. Pocnitentes dc quibus agitur, si sint in bona fide, non esse inquietandos.

669

S. C. de Prop. F. - Ex Aud. SSmi. *30 Ian. 1803* — SSftus instante Vru. Ap. Tus- iacnium' I?IbS-Kist Occidbxt. Apostolica auctoritate ac induigentia, declaravit servari posse consuetudinem, quam in Tunkino vigere expositum est, utendi in baptizandis adaltis caeremoniis pro infantium Baptismate praescriptis, ubi id rationabilis necessitas, vel temporis angustia ad caeteras saêri ministerii functiones explendas, scu nimia missionariorum defatigatio exigat.

670

S. C. S. Off. 9 *Febr. 1803.* — Proposito dubio dc validitate baptismi conlati (a muliere) hac forma: *Se sci vivo, io ti batte^o : se sei morto io ti bagno nel nome del Padre, e dei Figlio e dello Spirito Santo ;* EΦi PP. decreverunt quod conslito vere mulierem nihil aliud intendisse praeterquam baptizare puerum vivum ritu ab Ecclesia praescripto, Baptismus, de quo agitur, sit habendus uti validus.

671

Litt. encycl. S. C. de Prop. F. 6 *Iunii 1S03* (ad Patriarchas ortknt.) — Tristitia jclaVrSicMioiK magna, ct ingens dolor cepit animos ErTiorum F« Hocmi»· Patrum, quibus Fidei propagandae cura ab Apo-

stolica Scdc data est, cum primum ad cos est delatum, in electam istam Dominici gregis partem, falsorum quorumdam fratrum opera, qui ad Ecclesiae pacem conturbandam successere, disseminari coepta esse prava dogmata sectae cuiusdam a S. Sede reprobatae, eo praesertim tendentia, ut deprimant plenam illam potestatem in Ecclesia universa a Christo Domino Romanis Pontificibus in Beato Petro tributam, pascendi agnos ct oves, filios ct matres, greges nempe ct pastores, qui pastores quidem sunt commissarum sibi ovium, sed et ipsi oves sunt summi Pastoris, cui a Christo Domino cura demandata est, et onus impositum confirmandi fratres suos (t) ubique terrarum, quo praedicatio evangelica esset quovis tempore pervasura. Non animadvertunt isti, imo subtilius forte animadvertunt, rupto semel sacro illo fidei et obedientiae vinculo, quo adstricti christiani tenentur ei Sedi, *c qua sacerdotalis unitas exorta est* (2), nullum iam fore tam exitiosum errorem, quem novarum rerum cupidi, contentiosi homines, ac scipsos amantes, ut abducant discipulos post se, non valeant in Ecclesiae pacis perniciem inducere.

Itaque ad cohibendum tam funestae contagionis cursum, quae eo metuenda est magis hoc tempore, quo diffusior est absurda quaedam animorum propensio ad excutiendum salutare iugum sublimiorum potestatum , quae a Deo sunt ordinatae; Sacra Congregatio in rc tanti momenti implorandam protinus sine ulla cunctatione censuit Pii VII Pont. Max. paternam sollicitudinem, ac providentiam, suprcmacquc cius potestatis opem exposcendam. Qui negotii magnitudine ac periculo vehementer commotus, meritoque confisus eximia sibi perspecta pietate ac religionis tuendae studio, cum Rftae .Amplitudinis Tuae, tum ct Venerabilium aliorum Tui similium Patriarcharum, quorum praecipua est in istis regionibus ecclesiasticae administrationis auctoritas ct procuratio, pro sua sapientia consulto censuit, gliscenti malo non alia potiori ratione obsisti posse, quam ut omni ope provideatur, nc per vanas quaestionum ambages ct pugnas sana quandocumquc verborum forma a maioribus tradita sensim effluat ex animis christifidelium. Quam in rem vestram potissime adiungendam sibi duxit praestantem operam, vestrumque hisce litteris magis magisque incendendum studium, ut nomine Sanctitatis Suae praescriptae ab Urbano VIII professionis Fidei emittendae usum, diuturna constantique apud Vos observantia consecratum, eo acrius hisce temporibus renovare, retinere, urgere curetis, quo maius instat periculum, nc adversantium insidiis incautae simplicium mentes in fraudem inducantur.

Itaque sacrae huius catholicae Professionis exempla singulis Vobis transmittuntur, ut qua late patet sua cuiusque iurisdictio, Episcopos singulos, tum cleri utriusque saccularis ct regularis viros animarum curam sustinentes ei professioni subscribere iubcant, nisi antea forte iam id fecerint : idemque ab iis exigant, qui deinceps erunt ecclesiasticis Ordinibus initiandi, aut ad sacra quaevis ministeria promovendi.

Atque huic quidem ab Urbano VIII editae Professioni fidei (V. Dccr. S. C. de Prop. Fide i6 Iulii 1878), mandavit praeterea Sanctitas Sua veterem aliam illam amplioris documenti loco adiungi percelebrem Pontificis Sancti Hormisdac formulam, qua sexto ineunte sacculo, maxima cum orientalium tum et occidentalium gratulatione ac plausu dirum illud extinctum est acacianum schisma, quod Ecclesiae pacem tamdiu turbaverat: quam deinceps formulam per secuta saecula tamquam fidei tesseram pullulantibus erroribus oppositam, demum ab octava Occumenica Synodo, Constantinopolituna IV, an. 869 exceptam probatamque gravissima testantur ecclesiasticarum rerum monumenta. Ea autem formula sic se habet < Prima-salus est, regulam < rectae fidei custodire, et a constitutis Patrum « nullatenus deviare. Et quia non potest Do- < mini Nostri lesu Christi praetermitti sententia < dicentis: *Tu cs Petrus, et super hanc petram « aedificabo Ecclesiam meam etc.* haec, quae « dicta sunt, rerum probantur effectibus, quia « in Sede Apostolica immaculata est semper < servata religio. Ab hac ergo spe ct fide se- « parari minime cupientes, ct Patrum sequen- « tes in omnibus constituta, anathematizamus « omnes haereticos, praecipue Ncstorium hae- < reticum, qui quondam Constantinopolitanae < fuit urbis Episcopus, damnatus in Concilio < Ephcsino a Coclcstino Papa Urbis Romae, ct < a Sancto Cyrillo Alexandrinae civitatis Anti- « stile. Una cum ipso anathematizantes Euty- < chctcn et Dioscorum Alexandrinum, in San· < cta Synodo, quam sequimur ct amplectimur, « Chalcedoncnsi damnatos. His Timotheum ad- < iicientcs parricidam, /Elurum cognomento, « et discipulum quoque cius atque sequacem < Petrum vel Aeacium, qui in eorum commu- « nionis societate permansit; quia quorum se < communioni miscuit, illorum similem me· ·' ruit in damnatione sententiam. Petrum nihi- « lominus Antiochenum damnantes cum sequa- « cibus suis, ct omnium suprascriptorum. Qua· « propter suscipimus, ct approbamus omnes < Epistolas Leonis Papae, universas, quas dc < religione Christiana conscripsit. Unde, sicut < praediximus, sequentes in omnibus Apostoli- < cam Sedem, et praedicantes cius omnia con- < stituta, spero, ut in una communione vobis·

(i) S. *Ioann. st.*

(2) 5. *Cyprian. tp. ad* 5. *Cornelium PP. n. 14.*

< cum, quam Sedcs Apostolica praedicat, esse « mercar, in qua est integra et verax christia- < nae religionis soliditas. Promittens etiam, se- < questratos a communione Ecclesiae Catholi- < eae, idest, non consentientes Sedi Apostolicac, « eorum nomina inter sacra non esse recitanda < mysteria. Hanc autem professionem meam < manu propria subscripsi, et tibi Hormisdae < Sancto et Venerabili Papae Urbis Romae ob- « tuli. Data XV (Calendas Aprilis (an. Domi- « ni 517), Agapito viro clarissimo Consule ».

Dignum erit proinde religione Ven. Patriarcharum, tum ct collaborantium cum ipsis meritissimorum Antistitum, curare ut iis, qui Professioni Uroani VIII subscribunt exhibeatur simul haec alia, quae a S. Hormisda proposita est, nulla quidem ei subscribendi lege ipsis praescripta, nc quid sibi novi oneris impositum queri quisquam valeat, sed ut, quam longe lateque fieri possit, ea divulgetur religionis profitendae sanctio, in qua expressa cernitur vis tota cius sententiae, qua magnus ille Polycarpi discipulus, Lugdunensis Ecclesiae Antistes Irenaeus, de praecellenti Sedis Romanae dignitate disserens, eamque unam hacresibus quibusque natis, nasciturisve opponens, utpote quia depositum in ca ab Apostolis veritatis praeconium, per cius Pontificum successionem usquequaque diffunditur, edixit necesse omnino esse propter *potiorem* (alias *potentiorem)* illius principatum, omnem cum ca Ecclesiam, omnes qui undique sunt fideles, convenire. Quam dcin sententiam splendida illa Ecclesiae lumina Athanasius, Chrysostomus, Alex. Theodoretus, alii plcriquc luculentissimis ct factis comprobarunt, ct illustrarunt scriptis.

Quibus prolatis, subicctoque in primis oculis omnium in hac brevi Hormisdae formula exploratissimo testimonio ducti ab initio constanlisquc per tot saecula orientis occidentisque consensus de suprema per orbem totum diffusa Sedis cius auctoritate, *in qua semper est immaculata servata religio, ubi* nimirum, teste Sophronio Hicrosolimitano, *orthodoxorum dogmatum fundamenta existant,* in hanc laetam spem erigimur fore, ut opitulante Deo Optimo .Maximo, vestrisque adiuvantibus in Christi nomine piis precibus, salutaribusque monitis, vel ipsi rudiores intelligant, nihil sibi antiquius esse debere, quam haerere in vestigiis maiorum, devitantes, quemadmodum praecipit Apostolus, vaniloquia, quae non proficiunt nisi ad subversionem audientium ; ut quotquot vocati sumus in unitatem Corporis Christi, idipsum dicamus omnes, ac perfecti in eodem sensu, et in eadem sententia unanimes uno ore honorificemus Deum ct Patrem Domini Nostri lesu Christi, fiatque cx ovibus, quas ille undequa^ue adducit, unum ovile, ct unus Pastor.

672

S. C. de Prop. F. *2 Aug. 1803* (C. G.)

Axtibar. — i. Se possa permettersi ai cattolici di nccompagnare i cadaveri dcgli scismatici alla scpoltura con candclc accese in mano. cum ichi»m·-ncb'

2. Se possa permettersi che i cattolici facciano da patrini nei battesimi degli scismatici, c chc intervengano come testimoni nci matrimoni dei medesimi.

R. Ad i. Negative.

Ad 2. Negative quoad utramque partem.

673

S. C. de Prop. F. *16 fan. 1804.* (C. P. _ pro Six.) — Se nelle chicsc non solennementc benedette, come sono colà per la maggior parte a scanso dcgli inconvenienti chc occorrono in tempo di persecuzioni, possano erigersi le confraternité del SS1Î10 Sacramento, del Nome di Gesü, c del Rosario. t>tum in eccie- Je5icûÎem b€*

R. Affirmative.

674

S. C. de Prop. F. *r6 fan, 1804* (C. P. pro Six.) – Coctxcix. – An privilegio utrique Indiac olim a S. Sede concesso, nonnisi singulis Quadragesimae feriis sextis, Sabbato Sancto, ct Vigilia Nativitatis Domini iciunandi, uti liceat sacerdotibus indigenis harumce partium, utpote ad gentem ncophytam, et viribus infirmam pertinentibus. Ratio dubitandi est quod quidam dicunt illos sacerdotes, ex quo Ordines sacros susceperunt, non debere amplius inter neophytos computari. De mduito pro !Cnu*

2. In quibusdam locis (Cocincinae) iniungitur catcchistis vel etiam aliis prudentionbus laicis ut quoscumque Christianorum infantes cito baptizent, licet isti bene valeant, cum abest sacerdos, vel est eum adeundi difficultas. D< Baptismi iia» commbîa.

R. Ad 1. Concessionem de qua agitur, sacerdotes etiam indigenas comprehendere.

Ad 2. Consuetudinem de qua agitur probandam esse.

675

S. C. de Prop. F. *rr Febr. 1804* (C. P. pro Six.) — Coctxotx.— t. An matrimonia possint in foro externo declarari nulla atque invalida, quando eorum nullités in foro conscientiae cognoscitur, sed non potest in foro externo probari. QuHde mM· tum.

2. An praefati coniuges ad aliud possint admitti matrimonium, quamdiu impedimentum sui prioris matrimonii manet occultum, atque nullitas praedicti sui matrimonii non est probata in foro externo.

3. Quomodo agendum sit cum iis, qui ad

alias nuptias transiere, quamvis impedimentum prioris sui matrimonii occultum maneat, neque probari possit in foro externo.

4. An liceat huiusmodi coniugibus, si nullum adsit neque timeatur scandalum, in posteriori suo matrimonio remanere, quamvis nullitas prioris in foro externo probata non fuerit.

R. Ad i. Negative.

Ad *2.* Negative.

Ad 3. In foro externo secundum matrimonium nullum esse habendum.

Ad 4. In foro externo non licere; monendi tamen coniugcs ut impedimentum notum faciant, et Vie. Ap. utatur facultate dispensandi.

676

digm·reproban·,nr' ïnstr. S. C. de Prop. F. r/ *Febr. 1S04* (ad Vie. Ap. Couse.) S. Congregatio dissipationes potius cum Benedicto XIV (Constitutione *Inter omnigenas)* dicendas esse indicavit dispensationes, quae, uti exposuisti, Christianis illis conceduntur quorum vita adeo christiano nomine est indigna, ut nedum ad absolutionem, verum etiam ad contrahendum coram Ecclesia matrimonium admitti nequeant; decrevitquc ab Ampl. Tua serio monendos esse missionarios, ut in posterum ab huiusmodi dispensationibus elargiendis omnino abstineant.

677

Dc di.pcnu-IkntTomîldî tun? in'iacLhî-tera formali». s. C. de Prop. Fide rr *Februarii 1804* (C. P. pro Sin.) Cocisun. — In folio facultatum quas S. Sedes Vicariis Apostolicis concedit, sic habetur n. 10: *Hae vero dispensationes matrimoniales videlicet sexta, septima, octava et nona, non concedantur nisi cum clausula* dummodo mulier rapta non fuerit, vel, si rapta fuerit, in potestate raptoris non existât, *et in dispensatione tenor huiusmodi facultatum inseratur cum expressione temporis ad quod fuerint concessae.* Porro tempore persecutionum quae aliquot in locis grassatae fuerunt, dispensationes matrimoniales nc scripto quidem tradebantur, sed verbo tenus. Posterioribus vero temporibus, in huiusmodi dispensationibus, insertum quidem est quod conceduntur cx facultate a S. Sede obtenta, sed a quibusdam neque expressum est tempus ad quod Vicariis Ap. praedicta facultas fuerat concessa, neque exposita est clausula *dummodo mulier rapta non fuerit.* Dubium autem facessit hoc quod reperitur in Bullario s. m. Benedicti XIV, tom. 2, pag. 223. Quaeritur igitur utrum huiusmodi praefatae dispensationes sint licitae, an saltem validae?

R. Omissionem clausularum concessionum validitati non officere, dummodo reapse mulier rapta non fuerit, vel, si rapta, in potestate raptoris non existât.

678

De caercoMMb Baplhtni cta n mmiitritw. S. C. de Prop. F. — *27 Ianuarii 1805* (C. P. pro Sim.) — Posse sed non debere (missionarios) occasione qua infantes in periculo mortis constitutos in privatis locis baptizant, adhibere, si tempus ferat, omnes caeremonias quae in Rituali Rom. pro Baptismo solemni praescribuntur.

679

Indultum qieil Muuc nem pro tibui indium etiam *uctti'/x* compfchtn.li! S. C. de Prop. F. 27 *Ian. 1805* (C. P. pro Sim.) — Cham-s(kt Chkm-si — Comprehendunrurnc indigenae sacerdotes in induito SSrTii D. N. Pii PP. VII. quo dispensantur fideles ab auditione Sacri in festivis diebus quibus Sedes Apostolica eosdem exercere opera servilia induisit, ita ur supradictis presbyteris ad suum beneplacitum omittere fas sit iisdem diebus Missae celebrationem vel auditionem?

R. Affirmative.

680

De quohra Illi qui, bipinnium pein eta muliere qua j: legitime du tit vendita priai uxore quae e ip»a chrbôisa vult fieri. S. C. S. Officii 2p *fan. rSnj* — Cham-si et Chbm-si - Audito Dei verbo a quodam gentili qui, post venditam legitimam uxorem, alteram duxit, nunc cum sua ficta uxore petit Baptisma. Missionarius cum docuit necessario esse faciendam venditae uxori interpellationem; qua facta, legitima uxor respondit quod vehementissime peroptat redire ad suum primum coniugem ; ipsa namque, cognita religionis christianae veritate, Christo nomen dare intendit, eo vel maxime quia Christiana fieri prohibita fuit a suo emptore, qui eam in uxorem duxit, et ex quo procreati sunt varii filii, qui neque permittit ei observare legem Dei, ncc in ea educare filios; et, quod peius est, illicitum illegitimumque contractum matrimonialem scindere recusat, coque renuente, ncc a iudicc cogi potest, proindeque nullus est modus, absque dictae mulieris emptoris consensu, ut ad legitimum consortem a quo fuit vendita , redire queat.

1. Quaeritur num venditor uxoris baptizari possit, ita ut cum sua uxore post Baptisma matrimonium revalidari possit, ut habetur in folio I. facultatum, n. 11, cui repugnat illa clausula : *nisi prima voluerit converti.*

2. Item quaeritur utrum baptizari possit uxor vendita quae nullo modo discedere potest c domo sui emptoris, si ab eodem obtineat separationem tori, ct post clanculum observet legem Dei, licet in ea educare nequeat proprios filios.

Difficultas maxima circa primum quaesitum est, quia venditor, nisi recuperare potest legitimam uxorem, non vult dimittere aliam.

Circa secundum quaesitum, obtenta fori se-

paratione, annon infidelis poterit mutare consilium ? Posito etiam quod non mutet consilium, quomodo reparari poterit scandalum? Credentnc infideles aeque ac Christiani , quod inter huiusmodi fictitios coniugcs adsit praedicta tori separatio ?

R. Ad 1. luxta ea quae proponuntur, negative quoad revalidationem matrimonii, et item quoad Baptisma, nisi ab adulterino concubitu desistat : monendus inierim erit de obligatione, quam habet, redimendi, si possit, et cum primum poterit, venditam uxorem.

Ad 2. Praehabita separatione lori ab illegitimo coniugc, affirmative; dummodo sc abstincat etiam ab omni actu idololatriae ct Christianae fidei quomodolibct adverso. Quod si videat in praxi id praestare non posse, ct proximum adsit periculum relapsus vel scandali, moneatur de obligatione, quam habet, confugiendi ad alias regiones cum primum poterit, ct redeundi ad suum legitimum coniugem, iuxta adnexam Instructionem.

Imstructio — Merito dubitantes an non timendum sit ne mulier vendita, quamdiu versabitur in potestate emptoris qui ea hactenus abusus est, in proposito non perseveret abstinendi cum a carnali commercio tum ab omni opere vel sermone idololatriam exprimente, vel quolibet modo christianae fidei opposito, ac proinde ad statum infidelitatis relabatur: Emi DD. A. Tuae commendant ut antequam venditae huic mulieri petitum ab ea baptismum conferat, omnem suum zelum adhibeat ad lentanda media opportune, per quae prout ferre poterunt locorum circumstantiae, mulier illa redimi queat, sive legitimum ipsius consortem, qui et ipse christianam cupit amplecti religionem, exhortando ad id praestandum, sive alio quovis modo, sive ven litae mulieri insinuando, ut omnes inquirat vias lentandi fugam a domo emptoris quandocumquc poterit. Si autem neque his neque aliis quibusdam modis e manibus emptoris liberari queat ista mulier, tuum erit examinare utrum firma persistat in proposito fidem christianam amplectendi et baptismum suscipiendi; atque in primis an prompta sit ad reficiendam quamcumque inhonestam emptoris invitationem, ct omne cum eo carnale commercium, et ad renunciandum cuilibet actui vel idololatriae, vel quavis alia ratione Christianae religioni contrario ; si stantibus iisdem localibus circumstantiis, A. Tua spem ac securitatem moraliter certam habere queat praefatam mulierem in tali esse proposito atque in eo perseveraturam esse, (quod quidem sapientiae ac prudentiae tuae discernendum relinquitur) tunc optatum ei baptismum conferre poteris, cui certe vis inerit ad firmandum roborandumque sincerum ipsius atque efficax propositum. Deficiente autem praedictu spe ac securitate moraliter certa, tum A. T. cum eodem suo notissimo zelo in ea muliere fovere nitatur iam conceptum desiderium christianae fidei amplectendae, ac proinde baptismi suscipiendi, ubi primum, mutatis specialibus in quibus versantur circumstantiis, idexequi poterit sine contumelia Creatoris et reatu peccati; quo nimirum, in casu saltem gravis infirmitatis, aut mortis periculo, privata non maneat medio ad aeternam salutem tam necessario.

681

Illicitum olea uncta retinere in loco cura 4eatho·l>ά« promiscuo. S. C. de Prop. F. 7 *Martii 180*5 (C. G.) — ΙΠχνκΠΑΕ - Se sia da tollcrarsi che i cattolici ritengano nella sagrestia comune ai protestant! ΓOlio Santo, il S. Crisma c la SS. Eucaristia.

R. Serventur in loco non promiscuo cum acatholicis, et si alius desit, in aedibus parochi.

682

Dc unctione chn»m*tl» in vcrlice bapltnndorura quorum capilli denii151-rat. S. C. de Prop. Fide *14 Ian. 1806.* (C. P. pro Siv.) - SurcitURs - Quidam sacerdotes conferendo Baptismum adultis vel etiam infantilibus quorum capilli ita densi sunt ut Chrismatis unctio in vertice capitis vix fieri seu cutem attingere queat, eam frontis summitatem vel aliam capitis partem inungunt quae capillitium prope contingit, verticem intelligentes moraliter pro tota calva. Alii vero praemonent ut in baptizandorum vertice locus saltem radatur, in quo unctio fieri commode possit, quod quidem non sine incommodo fieri solet, praesertim in infantibus. Quoad mulieres autem adultas, quae decenter radi non possunt, matrina ipsa crines verticis dividit ita ut pateat quaedam cutis lineola, atque ibi fit unctio in modum crucis unde vix tantillum sacri Chrismatis possit attingere cutem, sed fere totum crinibus imponitur.

R. Unctionem peractam eo quo exponitur modo sufficere in collatione Baptismi.

683

Dc praii in-dendi nurtnlam pocnKcntibu» ad S. Communionem admittendi». S. C. de Prop. F. *14 fan. tSob.* (C. P. pro Six.) — Esse improbandam praxim praebendi in ipso tribunali Poenitentiae martulam sigillo signatam iis fidelibus quibus permittitur Communio, qua postridie exhibita, ad sacram Mensam admitti possint.

684

Dc conditione uh *tan/ floret* tAfiffiet cie. in licultAte diipcn-»4t)di super dis* P4fit4tc cultu». Decr. S. C. de Prop. Fide *14 Ian. r8o6.* — Cum pluries a S. C. de Prop. Fide et a S. C. S. Officii quaesitum fuerit, quomodo intelligenda esset conditio illa apposita facultati dispensandi super impedimento disparitatis cultus, ut ea dispensatio locum habeat in locis

tantum *ubi sunt plures infideles quam christiani,* utrum nempe nccessc esset ut in ipso pago vel vico, ubi dispensatio conceditur, plures essent infideles quam fideles; an potius sufficeret, ut in tota toparchia pluribus pagis constante plures essent infideles quam christiani, etiamsi secus esset in pago ad eam toparchiam pertinente, in quo dispensatio concedenda est; utraque S. C. constanter respondit, vi verborum facultatis, opus esse ut in ipso pago, in quo dispensatio conceditur, plures sint infideles quam christiani. Verum anno 1736, cum Episcopus Coriccnsis Visitator Ap. Missionum Tunkini occidentalis, idem dubium proposuisset, atque incommoda gravissima exposuisset, quae saepe orirentur si in singulis pagis ca conditio observanda esset, re ad S. Congr. S. Officii mandata, dubioque ibi his verbis concepto : *Utrum per Iy* locis *intelligatur unus tantum pagus, etsi tenuis, vel extendatur ad unam v. g, toparchiam, vel etiam ad totum districtum uniuscuiusque missionarii,* sequens prodiit rescriptum: *Verba facultatis dispensandi in locis tantum ubi sunt plures infideles quam christiani intelligenda esse stricte pro singulis pagis.* An autem sit amplianda facultas dispensandi ad unam toparchiam vel ad integrum districtum uniuscuiusque missionarii, dixerunt: *Pro extensione quoad unam toparchiam tantum , si SSmo 1). placuerit.* Et fer. IV, die *12* supradicti mensis Septembris 1736, facta per R. P. D. Assessorem S. Officii, in solita audientia relatione SSrho D. N. Clementi PP. XII, Sanctitas Sua petitam extensionem ct facultatem benigne concessit.

Nuper vero S. C. de Prop. Fide, animadvertens eadem ipsa incommoda ab Episcopo Coriccnsi tunc exposita, in aliis etiam Indiarum orientalium locis vigere, si in singulis pagis vel vicis ca conditio implenda sit, stricte retenta illorum verborum significatione iuxta antiquas supra memoratas resolutiones, censuit supplicandum SSnio, ut facultatis extensio a sa. mem. Clemente PP. XII facta, ut supra, Episcopo Coricensi, concedatur iis etiam omnibus, quibus in Sinis ct universis Indiis orientalibus a S. Sede facultas data iam fuit, vel in posterum dari contigerit, dispensandi super impedimento disparitatis cultus ea cum conditione *in locis ubi sunt plures infideles quamfideles,* ita ut vi ampliationis praedictae conditio illa, in casu dc quo agitur, generatim in posterum intelligenda sit, non dc singulis pagis vel vicis, sed dc singulis toparchiis.

Insuper, ad omnem dubitationem praescindendam, supplicandum item SSrfio decrevit, ut dignaretur sanare in radice matrimonia omnia contracta cum dispensatione super cultus disparitatis impedimento, ante cognitum huiusmodi ampliationis scu extensionis generale decretum in pagis vel vicis ubi plures erant christiani quam infideles, co quod sufficere putaretur ad dispensationem si in tota toparchia, vel ampliori regione, plures erant infideles quam christiani. Quam S. Congrcg. sententiam, Sanctitas Sua in omnibus approbavit, ac petitam extensionem et sanationem benigne concessit.

685

S. C. de Prop. F. *14. Ian. 1806* (C. P. ruo p Sts·) — Tunk. Orient. — In facultatibus ordinariis ad num. 11 conceditur facultas *dispensandi cum gentilibus plures uxores habmtibus ut, post conversionem et baptismum, quam ex illis maluerint, si etiam ipsa fidelis fit, retinere possint, nisi prima voluerit converti.* Quaeritur: Utrum *plures* intclligatur simul ac coniunctim praecise, an intclligatur etiam de habentibus plures successive, ita ut vir infidelis qui dimissa prima uxore alteram duxit, ct hac pariter dimissa , alii vel aliis successive adhaesit, post conversionem ct baptismum quam ex illis maluerit (sive adhuc cum co habitantibus, sive iam relictis) si etiam ipsa fidelis fiat, retinere possit nisi prima voluerit converti. neophyti·^, fX!4n,<00;

2. Quando petentes dispensationem (matrimonialem) ambo propter cooperationem ad superstitiosa, vel propter alia impedimenta, Sacramcntorum incapaces sunt, quamdiu in eo statu permanent, nulla cis conceditur dispensatio; *Quaeritur:* nithbo» ·l rum·

Utrum dispensatio matrimonialis cis licite concedatur quorum una taptum pars Sacramentorum capax, altera vero superstitiosis contributionibus, vel aliis implicata existit.

R. Ad 1. Affirmative.

Ad 2. Posse concedi huiusmodi dispensationes, concurrente urgentissima causa, ct remoto scandalo ac periculo perversionis.

686

S. C. de Prop. F. <9 *Feb. ,8o6* (C. P. n pro Sin.) – Ciihnsi ky Chansi – i. An possit permìtti ut chrìstìanì, occasìone matrimonìorum gentilium, ct maxime funerum, concurrant ad caeremoniam vulgo *Ly,* dando videlicet parum pecuniae in adiuvamen expensarum, etiam sine praevia protestatione non concurrendi ad superstitiosa. Dubium exurgit quia ethnici semper plus minusvc in ipsorum matrimoniis atque praesertim funeribus miscent, emunt, et agunt aliquid superstitiosum. mttnmoefaia cttuocnjmehr coruth.

2. An liceat Christianis locare domos et officinas gentilibus ? Ratio dubitandi est quia gentiles in nobiliori loco domuum istarum ct officinarum appendunt idola, erigunt altare, accendunt lampadcm , crcmunt thymiamata, reverentiam *koteou* exhibent, ac alia superstitiosa exercent. OclocMkcc^ n>m et'fornaa

3. An sit licita praxis locandi fornacem gentili quando Christianus scit ipsum gentilem incoquere lateres pro fanis aedificandis.

Ad *t.* Non licére.

Ad 2. Licere locare domos aut officinas gentilibus, si constet domos peti ad inhabitandum, ct officinas ad usum indifferentem; non licere tamen, si expresse petantur ad fanum construendum.

Ad 3. Non licere fidelibus locare fornacem gentilibus quando constet fornacem pcculiaiircr ct praecise peti aut ordinari ad coquendos lateres pro fanis aedificandis; licere tamen fidelibus locare fornacem gentilibus quando constet eam peti ad coquendos lapides pro aedificiis indistinctim construendis.

687

urtici.com- 1l 1M ' Instr· S· C· de Pr°P- Fide 16 Febr' ,So6 (ad Vic. Ap. Tuxk. Oiukst.) — Sale a catechumcnis in collatione Baptism! praegustato, etsi iciunium frangi videatur, adhuc tamen ullum dubium est quin ad sacram Communionem, suscepto Baptismate, admitti possint, imo vero debeant: ita omnino Ecclesia (in cuius potestate est a generali lege ieiunii eucharistici, ab ipsamet iis inducta, qui extra mortis periculum sacram Communionem recipere cupiunt, in peculiaribus casibus dispensare) in Rituali Romano praescribente, ubi ritum tradit quo Baptismus adultis conferendus est. <'.Mo γλ bhlionet ct pia ΐαχpιι ceno anopcr'

688

aim «dire no- iu imiihbu» Jibic alhobci-. < ccdctia oibobd» inuni- S. C. S. Off. *iulii l8o6'* — Propositis duabus quaestionibus cx relatione status ccdesjae r . p d Episcopi Murani excerptis et a S. C. Concilii transmissis, videlicet: iu. Quid agendum cum haereticis occultis qui resipiscunt, nec Romam adire patiuntur adigi. 20. Quid cum ruthenis vel albanensibus militibus qui sacris se immiscent catholicis, quosque non reputatum est adhuc interrogare dc fide ad scandala vitanda, Effli Dfii decreverunt respondendum: Quoad haereticos occultos poenitentes qui Romam adire recusant pro absolutione, si pctant absolvi in foro poenitentiali , adeundam esse Sacram Pocnitentiariam (i). Si vero sponte comparcant in foro externo, audiendos esse iudicialitcr ab Episcopo, vel ab officiali ab eodem delegando, ct praevia secreta abiurationc ct poenitentiis salutaribus, absolvendos esse ab excommunicatione propter haeicsim incursa, caque absolutio pro utroque foro valebit (2). q u o vcro iU| rulhenos ct albancnses milites qui sc immiscent cathōlīcīs, habendos esse uti catholicos, nisi aliunde constet, vel rationabile dubium adsit quod hacrcsi vel schismati adhaereant; quo in casu tolerari quidem potest si catholicas ecclesias ingrediantur et sacris ministeriis assistant, cum non sint uti haeretici vel schismatici publice ct notoric excommunicari ad formam decretalis Martini V. *Ad evitanda;* verumtamen admittendos non esse ad Sacramentorum participationem nisi postquam vel sufficientia signa dederint sc a catholica fide ct unitate non defecisse, vel, emissa congrua abiuratione haeresis, et relicto schismate, iterum ad Ecclesiae gremium ct unitatem redierint.

689

Instr. S. C. de Prop. F. *t8o7.* — Precibus Vicarii Apost. Cocincinae et Procuratoris Missionum Indiae, quì supplicant pro facultatibus favore missionariorum, vel, saltem Vicariorum App. ad commutanda in alia opera ipsorum iudicio utiliora, vel in generalem Missionum utilitatem, pia legata ct oblationes, particularibus quibusdam casibus offerentium voluntate destinatas, S. Congregatio ita absolute et generaliter annuendum non esse iudicavit. Obstant siquidem generali huic concessioni gravissimae difficultates, ob quas S. Sedes facultatem huiusmodi absolutam ct generalem nunquam esse ccnsuit clargicnlam. Postulat enim imprimis ius naturale et divinum: iubent canonicae, civilesquc ipsae leges: pluribus denique in locis studiose commendat Sacrosancta Synodus Tridcntina, ut voluntates fidelium, facultates suas in pias causas donantium vel relinquentium, diligentissime impicantur, ct in cos precise usus, iuxta modum conditionesque iis benevisas, pecunia inde obventa insumatur ad quos destinata fuit, neque in alios convertatur, etsi meliores utilioresque videantur; si secus fieret, fidelium voluntates, quae pro lege habendae sunt, fraudarentur, ipsique , magno cum Ecclesiae detrimento, a piis huiusmodi largitionibus retraherentur. Quibus vero pro eorum munere administratio bonorum scu pecuniarum huiusmodi concredita est, ii nullis laboribus ct difficultatibus deterrendi sunt ab iis conservandis, custodiendisquc, atque in rationum codicibus conficiendis: eam omnem diligentiam in hisce omnibus adhibentes , quam prudens ac probus paterfamilias adhibere solet in rebus suis. Commutari quidem Sedis Apostolicae auctoritate possunt fidelium voluntates, ex textu in Clementin. *Quia contingit,* tit. *de relig. domib.,* atque *alterari usus illorum quae per fideles donata sunt vel relicta,* uti adnotavit

(1) Ex Decr. 24 Ianuarii 1662 apud Albitium *De inconst. in Fide* lib. I cap. *25*-33.
(2) Albit. loc. cit.

Glossa verbo *Sedis Apostolicae,* scd commutationes ex Tridcntino Concilio (Sess. 22, Cap. 6, dc Ref.) *nonnisi ex iusta ct rationabili causa fieri debent,* ut Summus Pontifex fidelis ct prudens administrator habeatur et sit.

Qua lege cum Summus idem Pontifex obstringatur, qui solus potestatem habet perficiendarum huiusmodi commutationum, ipsius est cognoscere ct iudicarc de causa, quae in singulis casibus interveniat, talis nempe sit nec ne, ob quam iustc et rationabiliter a voluntate piorum offerentium , sive interpretando sive commutando recedi possit. Saepe enim accidit ut pecuniarum oblatarum pios usus differri potius expediat quam immutari, vel ut oblatas pecunias in unum potius, quam in alterum a postulantibus forte propositum atque expetitum usum converti necessitas aut maior utilitas postulet: in quarum rerum iudicio si ab inferioribus, quibus ab Ap. Sede commissum sit, forte peccetur, supremo bonorum Ecclesiae, rcrumque Deo oblatarum administratori ac dispensatori, itium huiusmodi α Deo iudicc imputaretur.

Hisce omnibus dc causis fit ut S. Sedes abstineat a facultate huiusmodi deleganda, sed ad iudicium eius particulares casus deferri iubcat, ut perpensis omnibus circumstantiis, quid magis in Domino expediens indicaverit, ipsa constituat ac decernat.

Quoniam vero in tanta locorum distantia, et in tanta difficultate recursus, ob actuales praesertim carum partium circumstantias, nonnulli casus dari possunt in quibus absoluta necessitas celerem exigat providentiam, idcirco uni Vicario Ap. Cocincinac aliquas facultates certis quibusdam conditionibus alligatas a SS1T10 D. N. impetrandas censuit S. C. quae in separato decreto exprimuntur, quibus idem Vicarius caute, prudenter, ct iuxta modum in decreto expositum utetur. — *En decretum:* — « Ex Aud. «25 Innuar. 1807. – SSthus.·· Vicario Ap. Co- « cincinac facultatem benigne concessit com- « mutandi eleemosynas et pia legata certo cui- < dam operi ex benefactorum voluntate addicta, < in alios pios usus, in casibus dumtaxat in < quibus necessitas urgeat, ac praescripti operis « cxcquutio impossibilis agnoscatur, ita tamen « ut in his casibus commutationem faciat in « opera meliora, ct de consensu missionario- « rum; caque demum peracta certiorem red- < dat Sacram hanc Congregationem pro obti- « nenda Apostolica approbatione ».

gnant. Lata enim sunt in casibus , quorum particulares facti circumstantiae inter sc diversae erant, quae si attente perpendantur, facili negotio decreta ipsa inter se concordantia et consona reperientur.

In casu enim a Coccincnsi Episcopo proposito anno 1759 agebatur dc infideli < qui fi- « delem coniugem non dimittit, scd cohabitare < pergit ut coniux, sine contumelia Creatoris, < imo cum spe conversionis, idque ad longum « tempus, ct etiam ad aliquot annos, scd postea « mutata voluntate, infidelis discedit, sive odio < fidei, sive alia de causa. » Hac posita facti specie quaerebatur, an in casu discessus *in odium fidei* maneret integrum ius parti fideli utendi privilegio fidei, non obstante pacifica infidelis cohabitatione post alterius partis conversionem ad fidem christianam: et responsum fuit: - affirmative». Quaerebatur insuper utrum parti fideli maneret pariter integrum privilegium fidei, etiamsi infidelis ab ea discederet ob alias causas ab eius conversione ac fide independentes: et < negative » responsum fuit, si pars fidelis post longum tempus pacificae cohabitationis post conversionem, praeberet parti infideli iustam ct rationabilem discedendi causam puta per adulterium, ob idque additum fuit *dummodo pars fidelis iustum ac rationabile motivum non dederit discedenti.*

Viceversa in decreto huius S. Congregationis anni 1797 actum fuit dc casu in quo adulterium partis fidelis perpetratum fuerat ante cius conversionem, repudio inde sequuto et quaesitum fuit an pars iam adultera ct repudiata, si postea christianam fidem amplexata fuisset, ct pars infidelis cohabitare cum illa rcusassct, uti posset privilegio *favore fidei* concesso, ct ad alias nuptias transire: et iuste responsum fuit: *affirmative praemissa interpellatione, nullaque praeterea habita ratione utrum nec ne praecesserit sive adulterium sive repudium,* quoniam adulterii macula praecedens, per conversionem ct Baptismum sublata censenda erat, ct pars infidelis irrationabiliter ct iniustc in suscepto consilio perseverabat minime sc parci fideli reconciliandi. Quare si in hoc casu infidelis accepta interpellatione, recipere partem fidelem, ct habitare cum illa absque Creatoris iniuria rccus'ct, iustum non est ut ob irrationabilem hanc aversionem, pars fidelis in statu voluntariae continentiae cum peccandi periculo maneat.

Diligenter itaque utriusque quaestionis statu distincto, omnis c medio tollitur ambiguitas. Cum enim agitur dc infideli qui secum iam partem fidelem post conversionem retinuit, et retinere in posterum pergeret, si haec illi iustam ct rationabilem discessui causam , praesertim pcr adulterium praeberet, in hoc casu infidelis discessus minime habilem reddit partem fidelem ad alias nuptias ineundas, atque

Quit» dbecMM? cuaiBgi« i«ftdch* lubilun rcJdat AJe:cn >J ·<>«· iAtua·

Instr. S. C. de Prop. F. ?o *fan. :8oy* — (ad Vic. Ap. SurciiuesJ — Responsa seu decreta, alterum Supremae Inquisitionis dici secundae Augusti anni 1759, (K. *n.421}* alterum Sacrae huius Congregationis diei 16 Ianuarii anni 1797 *(Γ. n. 634)* minime invicem pu-

hie casus est ad quem respicit decretum anni 1759. Quum vero agitur dc infideli, qui requisitus ut parti quae fidelis evasit se consocict, cum caque cohabitet, id recuset eam unice ob causam quod, ob adulterium ante conversionem admissum eam repudiaverat, hoc in casu, infidelis recusatio liberam reddit partem fidelem ad alias nuptias convolandi, et hic est casus ad quem refertur decretum anni 1797.

691

An liceat Gde-Ubat >Rro·, do. moi. apotheca* condocere, ad ethnicorum *«- Cerdotet vel icm* pia spectantes·

Instr. S. C. de Prop. F. 30 Λτπ. *rSoj* (ad Vic. Ap. Sutcuubn.) — Inter dubia ab A. T. in relatione superioris anni proposita illud recensebatur: – An fidelibus permitti posset ut agros, domos, apothecas conducerent quarum proprietasbonzis vel idolorum templis spectaret; ex quo contractu (uti in expositione dubii asserebatur) plcriquc alii fideles aliquod inde sumunt scandalum, quia huiusmodi locatarios habent et dictitant uti cooperatores superstitionibus. – Speciatim vero aliud quoque dubium addebatur, utrum Christiano cuidam licitum esset (quatenus alii emptores ei non suppeterent) bonzis vendere agrum quemdam , qui in medio territorii ad bonzos ipsos iam pertinentis positus esser, ut pecuniam inde obveniendam in utiliores sibi commodioresque acquisitiones insumeret. Haec duo dubia cum in Feria V 13 Ianuarii labentis anni proposita fuerint, SSrîius D. N, mandavit ut persequentem Instructionem Ampl. Tuae respondeatur: t. Quod pertinet ad primum dubium generale *locationes* respiciens, conducere domum, apothecam, agrum, res est natura sua prorsus indifferens, neque boni propterea, neque mali speciem ullam habens. Pretium conventum locanti solvere, debitum idstitiae est; usus vero, in quem pretium ipsum a locante insumatur, a solventis intentione alienum prorsus ct extraneum est. Solvit enim conductor pretium, quia locanti illlud debet, non vero ea mente solvit ut pecunia α sc soluta in unum potius quam in alium usum convertatur. Ex quibus facile profecto infertur quod fideles qui domos, apothecas, agros conducunt quorum proprietas etiam ad templa pertinet idolorum, inquietari non debent, praesertim si ad huiusmodi contractus ineundos iusta ct rationabilis causa concurrat, etiamsi supponatur (ut revera accidere debet) pretium pro usu vel fructu fundorum conductorum persolutum, favore templorum, ad quae fundi ipsi pertinent fore impendendum.

2. Duae tamen cxtrinsecac circumstantiae in hisce casibus illicitos redderent huiusmodi contractus, quarum altera locum nec ne habeat in hisce panibus ignoratur, alteram cx relatione tua adesse compertum fit. Prima ea esser, si contractus ipsi maiori consortio ct familiaritati Christianos inter ct infideles aditum atque occasionem praeberent, non sine pericnlo perversionis : quo in casu Christiani hortandi essent, ut quoad fieri posset, ab huiusmodi contractibus abstinerent, idque conformitcr ad generalem illam regulam doctrinamque sapientissime iam a s. m. Benedicto PP. XIV traditam in sua Constitutione, cuius initium *Inter omnigenas,* hisce verbis ; *hortandi tamen sunt fideles, ut quantum possunt, consortia et familiaritatem cum infidelibus devitare curent, ad omne perversionis periculum praecavendum.*

3. Altera vero ea est quum existcre hisce partibus refers, quod nempe cx hisce contractibus *pleriquefideles aliquod... scandalum sumunt;* sed cum, cx iis quae initio iam huius Instructionis dicta sunt, pateat huiusmodi locationum contractus, neque ex *intentione operantis,* neque cx *conditione operis* in se malos et illicitos esse, hinc scandalum, quod ex ipsis exurgit, non est scandalum activum et directum, quod locum habet quando aliquis suo malo facto vel verbo intendit alium ad peccatum inducere, nec est scandalum indirectum, quod inducitur quando ipsum factum vel verbum est tale quod de sui ratione est inductivum ad malum ; sed est tantum nut scandalum pharisaicum, ex sola scilicet aliorum malitia profectum, quod est contemnendum,'aut scandalum pusillorum, ab ignorantia nempe vel pusillanimitate ortum, quo in casu adest charitatis debitum et obligatio scandalum ipsum compescendi climandique per opportunas protestationes instructionesque, fideles illuminando, docente D. Thoma (cuius est doctrina huc usque exposita) quod, si scandalum pusillorum adsit, « vel totaliter dimittenda sunt temporalia, vel aliter est sedandum scandalum, scilicet per aliquam admonitionem ; cui quidem admonitioni si quis non cederet et perseverare vellet in scandalo, hoc in casu scandalum malitiosum evaderet, quod est scandalum pharisacorum, ct propter eos qui sic scandala concitant, non sunt temporalia dimittenda » ; ut citatus Doctor concludit. Atque haec quod pertinet ad primum dubium.

An ponit chri·‘cedere bond?,

4. Quod vero spectat ad particulare dubium Christiani illius qui agrum suum bonzis venderc intendit, ob rationes ct circumstantias in dubio ipso expositas : huiusmodi venditio, in casu dc quo agitur, verisque existentibus iis quae in dubio narrantur, permitti potest, dummodo tamen ea venditio in commodum ct favorem idolorum vel idololatrici cultus expresse non redundet.

692

De fide tutandi Btic· disciplina ,nter

Deer. S. C. de Prop. F. *17 April. 1807* — Cum innotuerit, plures inter Chaldaeos eatholicos Patriarchatus Babylonensis irrepsisse abusus, qui orthodoxae doctrinae, ct Ecclesiae disciplinae adversantur, Sacra Congregatio ad eliminandos errores circa fidem, ct ad instau-

randam ecclesiasticam disciplinam, reference Erfto ac Rifto Domino Antonio Cardinali Dugnani, regulas ct decreta, quae sequuntur, statuit, edixit, atque ab universis catholicis Chaldaici ritus inviolate observanda mandavit.

Ca*>n hirre-hrtfuin libre*.

I. Quoniam delatum est, aliquos haereticorum libros inter chaldaeos eiusdem Patriarchatus disseminatos fuisse, Sacra Congregatio vehementer sollicita, nc fidelium animi pravis huiusmodi libris, aut doctrinis inficiantur, mandat Episcopis, ac parochis eiusdem nationis, ut fideles sibi concreditos diligenter moneant, retentionem, ac lectionem haereticorum librorum dc religione tractantium, vcl, ac multo magis hacrcses expresse continentium vetitam esse sub poena excommunicationis ipso facto incurrenda, aliisque poenis ab Apostolica Sede, ct a sacris canonibus constitutis: ideoque teneri fideles omnes ciusmodi libros tradere Ordinariis, vel parochis suis, qui Delegato Apostolico a S. Sede constituto super Patriarchatu Babylonensi illos deferri curabunt. Quoad libros liturgicos, qui nestorianis erroribus infecti sint, providebit idem Apostolicus Delegatus iuxta instructionem quae a S. Congregatione eidem transmittitur.

Dc adhibendo in nommditioruII. M. Virginia vocabulo *Theotocot.*

II. Ad propellendas nestorianorum fraudes, omnemque avertendam erroris suspicionem, Sacra Congregatio decernit, ac praecipit catholicis universis chaldaici ritus, ut in nomenclatione Beatae Mariae Virginis adhibeatur pure ac simpliciter vocabulum *Theotocos,* sive Dci Genitrix ; quod ab Ecclesia consecratum est in tesseram quae catholicos n nestorianis distinguit, relicto vocabulo *Christotocos,* quo Nestoriani abutuntur.

Dc m4uU €C-arum ct m-crimm rerum Cu«InJ a.

III. Episcoporum maxime est ea omnia, quae ad Dei cultum pertinent, diligenter curare. Administrator igitur et Episcopi Patriarchatus Babylonensis omnem dent operam, ut ca, qua decet, munditie ac nitore custodiantur Ecclesiae; ut sacrae supcllcctilcs vasa ct ornamenta, ad Ecclesiae ministerium instructa, munda, integra, ac plane decentia sint; ut denique sacra pixis, peracta fidelium communione in tabernaculo reponatur, inflictis pro ratione culpae contra Ecclesiae custodes, vel procuratores, qui haec negligunt, ecclesiasticis poenis.

IV. Domus Dei locus orationis est, ideoque praecipitur, nc in ecclesiis viri ct mulieres dormire promiscue audeant: Episcopi, quatenus abusum hunc aliis remediis cohibere opportunum non iudicent, poterunt etiam anathematis poena in illos animadvertere.

V. Administrator Patriarchatus Babylonensis iuxta laudabilem Patriarcharum orientalium consuetudinem in aliquo monasterio, vcl saltem penes Ecclesiam residere omnino debebit. Episcopi etiam, si fieri potest, vel in monasterio, vel penes Ecclesias suas degere curabunt, a suarum familiarum contubernio sciuncti.

VI. .Monastici instituti abolitionem inter chaldaeos maximo detrimento fuisse compertum est. Quare Administratori, et Episcopis eiusdem Patriarchatus sollicite demandatur, ut omni studio curent vetera monasteria, quae aliquorum malitia obserata fuisse constiterit, in pristinum restituere, illorum bona ab iniustis detentoribus vindicare, ct monasticae vitae desiderium in fidelibus excitare, collatis studiis cum Delegato Apostolico, cui opportuna traditur hac de re instructio.

De tiiersu monutcn.i pnitioca r:·· tuendi·.

VII. Indecens est presbyteros ad comparandam sibi vitae sustentationem sordidas vilesque exercere artes, quae sacerdotali dignitati dedecus, ct contemptum pariant. Quare presbyteri ab huiusmodi artibus sc omnino abstineant ; si vero necessitate compulsi honestam aliquam artem exercere cogantur, semper liberum aliquod temporis spatium sibi reservent, ut Ecclesiae ministerio vacare possint.

De ucerà-R •u»tenti!;<4< ie center conp randi.

VIII. Qui ad ecclesiasticos Ordines promovendi sunt, a simoniae crimine (quod coetero-quin Ecclesia semper ct in omnibus detestatur) diligenter caveant, in quod gravissimis ab Ecclesia poenis animadversum est. Sciant enim, tam simoniacc promoventes, quam simoniace promotos ad Ordines, excommunicationem maiorem Summo Pontifici reservatam ipso facto incurrere. Praeterea qui simoniace ordinant, ipso facto a collatione omnium ordinum per triennium suspensi manent ; qui vero simoniacc ordinati sunt, suspensi pariter manent ipso facto nedum ab Ordinibus, quos simoniacc susceperunt, sed etiam ab aliis Ordinibus, ad quos absque simoniae labe promoti fuerunt. Quapropter tam ii qui simoniace manus imposuerunt, quam ii qui simoniacc iam ordinati fuerunt, consulant conscientiae suae , ct ab exercendis Ordinibus omnino abstineant, nisi prius absolutionem a censuris impetraverint. Quod si irretiti censuris in Ordinibus ministrare praesumpserint, sciant, sc irregularitatem etiam incursuros. Pro absolutione autem a censuris, et pro dispensatione ab irregularitate, si forte in eam quis inciderit, ad Apostolicum Delegatum se conferat.

Contra niie crimen.

IX. Sedulo etiam caveant tam Administrator patriarchalis, quam reliqui Episcopi, nc dispensationes largiantur, nisi urgens ct iusta ratio, ct maior quandoque utilitas id postulet; ideoque nunquam dispensent, nisi causa cognita, ac summa maturitate, atque gratis, iuxta mandatum Sacri Concilii Tridentini (Scss. 25 cap. т8 de reform.), adhibitis in consilium idoneis, probisque sacerdotibus, ac peritioribus missionariis. Si qui autem simoniacc vel absolverint, vcl dispensaverint, vcl spirituales alias gratias, aut indulta concesserint, absolvi non poterunt, nisi ab Apostolico Delegato, qui in casibus particularibus iuxta criminum gravitatem providebit, vcl per sc vcl per sacerdotes sivi benevisos.

De recti •itionum coi* restione.

Contra ordI-undorum bi£i-mum.

X. Nullus bigamus ad Sacros Ordines promoveatur; sed si Ecclesiae necessitas postulet, recurrant in casibus particularibus ad S. Sedem. Diaconi vero, qui ab haereticis ordinati sunt, si alteram uxorem duxerint, ministerium suum exercere non possint, nisi necessariam ab eadem Apostolica Sede dispensationem obtinuerint.

Dc intcniiliH ct ciaminc ordinandorum.

XI. Plurcs simultanée Ordines nullo modo ab Episcopis conferantur, sed servatis interstitiis ab Ecclesia statutis: nemo autem ad Ordines promoveatur, nisi praevio maturo examine idoneus repertus fuerit.

Dc confcaaariotum examine.

XII. Nemini pariter tribuatur facultas excipiendi sflcramentales fidelium confessiones, nisi prius diligenti examine instituto dc sufficienti peritia sua in rebus moralibus plane constiterit.

De CnnfcMiiombu« in privatis dnmibu*.

XIII. Non licere sacerdotibus fidelium confessiones excipere in privatis aedibus, nisi rationabilis causa excuset: quae cum inciderit, nc aegrotantium praesertim mulierum audiendae sint confessiones, cubiculi ianua sit patefacta, ut conspici tam confcssarius, quam paenitens possint.

Dc clericorum vin ct honotau.

XIV. Hortandi erunt clerici, ut semel saltem in mense ad Poenitentiae, ct Eucharistiae sacramenta accedant; diaconi vero, ut saltem bis in mense. Quo vero ad illos, qui, dum peraguntur sacrae functiones, in tabernis, vel officinis vino epotando dant operam, poterunt Episcopi in cos poenam suspensionis decernere.

De bonorum ccckiiatticorum admInbIralionc.

XV. Antistites diligenter invigilent, ut ecclesiarum ct monasteriorum reditus, nec non fidelium oblationes in cos usus penitus impendantur, pro quibus institutae, vel praestitae sunt; accuratam vero rationem ab aliis, ad quos pertinet, dc illarum erogatione statutis temporibus exigant.

i'.· Nissâe ·ρ· pHaiione.

XVI. Singuli sacerdotes sacrificium Missae licite valeant celebrare iuxta mentem eorum, qui voluntarias oblationes exhibent. Quod si secundae, et ulteriores oblationes pro eiusdem sacrificii applicatione superadduntur, sacerdos, qui eas receperit, semper teneatur monere fideles posteriore loco offerentes dc aliis oblationibus ad eundem finem acceptis, ct nisi iidem offerentes unica Missae celebratione sc voti compotes fore declarent, sciat se unico sacrificio plurium voluntati minime satisfacturum. Eorum autem mentem, qui pro Sacrificio obtulerunt, minime adimpleri a sacerdotibus per solam adiectioncm particularum, ct commemorationem, quae in panis praeparatione ante Missae sacrificium fieri solent; cum omnino necessaria sit integra concelebratio, nisi de corumdem offerentium voluntate aliter fiat: quemadmodum declaravit Benedictus XIV in Constitutione, quae incipit *Demandatam,* edita dic 24 Decembris 1743 § 10.

Dc sacramen·tali tigillo.

XVII. Caute invigilent Episcopi, ne confessarii peccata in poenitentiali iudicio detecta revelare praesumant; et contra delinquentes pro criminis gravitate procedant ad normam sacrorum canonum, ac praesertim Decretalis Innocenti'» III *In Cap. Omnis utriusque sexus, De Poenit. et remissionibus.*

iibwt ceded»,

XVIII. Curent Episcopi, ut in singulis ccelesiis parochialibus, saltem Dominicis, aliisque festis diebus, inter Missarum solemnia, aliqua cx iis, quae in Missa leguntur, praesertim vero Evangelium aliaque salutis monita, vernacula lingua exponantur, delectis ad huiusmodi munus idoneis ministris; absoluta vero pracdicatione, servetur pia consuetudo recitandi actus virtutum theologalium; quibus functionibus etiam presbyteri, ct diaconi sub poena suspensionis interesse teneantur.

Dc catechizandit fidclibui.

XIX. Singulis pariter diebus festis ad vesperas parochorum munus erit, pueros, aliosque rudes homines, catholicae fidei rudimenta, nec non obedientiam erga Deum, ac parentes diligenter edocere, atque in lege Domini erudire, accitis etiam ad hoc munus aliis de clero expertis viris.

De parentum offtcio quoad rcli-Goxam Silorum »titutioncm.

XX. Omni etiam studio adlaborent Episcopi et parochi, ut a parentibus filii mittantur ad Christianam perdiscendam doctrinam, ct quoties illarum monita ac praecepta in re tanti momenti suo careant effectu, poterunt quidem Episcopi ca quoque adhibere remedia, quae in eorum potestate sunt ad continendos in officio fideles inobedientes. Similiter se gerere poterunt circa parentes, qui festis diebus ducere vel mittere negligunt filios suos ad audiendum Sacrum, quique statutis temporibus nihil solliciti sunt, ut filii sui Poenitentiae, et Eucharistiae Sacramenta suscipiant.

Differenda sacramental» absolutio ignoranti acitu ncccvana.

XXI. Curabunt Episcopi, ut Sacerdotes excipientes Confessiones fixum illud immotumque habeant, invalidam esse absolutionem sacramcntalem, quam quis ignoranti res necessarias necessitate *medii* impertitur; nec posse homines Deo per huiusmodi sacramentum reconciliari, nisi prius, excussa huius ignorantiae caligine, ad agnitionem Fidei educantur. Sedulo etiam animadvertent confessarii, in aliud tempus reficiendam esse absolutionem illius, qui necessaria necessitate *praecepti* suo vitio nescit; coque solum quandoque casu Poenitentcin absolvi posse, quo sc vincibilis huius ignorantiae reum cognoscat et accuset, intimeque dolens tum a Deo veniam prccetur, tum sacerdoti serio promittat, operam se impense daturum, qua divinae gratiae praesidio discat etiam necessaria *praecepti.* Ita Benedictus XIV in Constitutione, quae incipit *Etsi minime Nobis,* edita dic 7 Februarii 1742 § 12.

.Matrimonia diu post sponsalia nc protrahantur.

XXII. Curent Episcopi, ct parochi, ne matrimonia diutius quam ad annum post inita sponsalia protrahantur.

N« u raatoo iam i de 1 de fir>n'

XXHL Denique Episcopi sedulo hortentur fideles, ne sc mutuo ad saccularia ludtcin deferant ; quod in fidelibus tantopere improbat S. Paulus Epist. ad Corinth, cap. 6; sed potius sc referant ad Episcopos, et si Episcopus desit, ad parochos, qui controversias dc bono et aequo componant, accitis etiam in consilium, si expedire indicaverint, probis aliis doctisquc sacerdotibus.

693

complici» in pro» caio torpi.

s. C. S. Officii *to Sept. t8oj.* — Se vietato sia a norma della Costituzionc della s. m. di Benedetto XIV il dare fassoluzionc da un un peccato turpe non solo a quel Confessore, chc gil ern talc allorchê fu complice del Pénitente nel violare il sesto Prccctto, ma a quel Confessore cziandio, cui (non Confessore c forsc neppur Sacerdote allorchê commise turpe peccato) si présenta il suo Complice per accusant délie impuriü con lui commesse, e di cui non erasi mai confcssato.

R. Affirmative. — SSfitus adprobavit.

694

n®"*,

S. C. de Prop. F. 25 *Lin. 1808* (C. P. pr o Sts'.) — Sc debba permettersi Γ uso dei voti nclla forma espressa dal Vicario Apostolico della Cocincina : *Moniales votis solemnibus paupertatis, castitatis, obedientiae ct clausurae non obstringuntur,* lis *tamen quae ad 40 circiter annorum aetatem processerunt id aliquando permittitur sed rarissime. Ut vero illud quod cx defectu votorum solemnium patiuntur detrimentum aliquatenus resarcire queant, fere omnes temporariis, aliae trimestribus, aliae semestribus, aliae vero annuis se votis obstringunt.*

R. Affirmative, dummodo moniales emittant praefata vota dc consilio ct assensu Vicarii Apostolici et confessarii.

695

ter in Ihptiiinl •dmimtiraiionc

s· C· de Pr°P- Flde *3n Aprilis 1808* (C. P. PRO SIN.) ---- VtC. Ap. SIAM ----- Non C^t jjIIIrgja jn Jingua vernacula, nec rituale, nisi quod attinet ad solemnem administrationem Baptismi adultorum, quod in linguam vernaculam translatum est. Circa interrogationes, fiunt in lingua vernacula; circa vero documenta ct quaedam alia, est mihi dubium utrum possim legitime uti lingua vernacula. Ratione timoris, soleo uti utraque, tum latina, ut non utar licentia quam non habeo, tum vernacula ut intclligar a recipientibus ct adstantibus. Circa quod supplico EE. VV. decernere quid in posterum facere debeam.

R. Scribendum Vicario Apostolico Siamensi Baptismum in Ecclesia latina administrandum esse idiomate latino, iuxta Rituale Romanum. Caeterum, nihil obstare quominus lingua vernacula explicentur ea omnia quae pertinent nd ipsum Sacramentum Baptismi.

696

S. C. de Prop. Fide *30 April. 1808* (C. P. pr o Sin.) — Ciikn-si — i. An christianis fas sit invitare ad funus cos infideles qui, si interveniant, patrias sc esse facturos superstitiones praevidentur, puta *ko-teou* ante feretrum. Ratio dubitandi est quia, nisi invitentur, superstitionibus obsistere nequeunt christiani. funeri,

2. Quum in kalendario publico indicentur dies fausti ct mali pro ducendis uxoribus et sepeliendis mortuis, quaeritur num christiani dies seligere teneantur diversos ab iis qui in praefato kalendario fausti vocantur. Dubitandi ratio est quia in Sinis nullum est determinatum tempus, aut stabilis consuetudo mortuos sepeliendi, ita ut domi non solum per aliquot dies, verum etiam per menses ct annos cadavera in feretro inclusa retineantur. Ast si illa dies, qua cadaver humari statutum fuerit, in eam incidat quae ut fausta indicatur in eodem kalendario, christitidclcs, qui pro suo lubitu diversam diem seligere possunt, nc scandalo afficiant infideles, aliam diem in conscientia eligere obligati mihi videntur: eo vel maxime, quia qui hoc advertenter faciunt, sunt divites pompae amatores, (qui) si seligerent diem quae fausta haud est indicata, deridentur a gentilibus, qui etiam funeri intéresse renuunt, dicentes, qua de causa non eligatur alia dies fausta indicata in libro *Hoang-ly* curopaeorum missionariorum nomine condecorato. ^n pwhacH. fdfcrndieVe niur.

R. Ad 1. Transmittatur Instructio edita pro Vicario Apostolico Tunkini Orientalis a Benedicto XIV dic 14 lanuarii i/53, ct extensa ad alias missiones sinenses decreto S. O. anni 1767 fK. *nn. -jSti et 406).*

Ad 2. Non teneri ; ct quatenus in aliquo particulari casu scandalum timeatur, removendum esse opportuna instructione.

697

Ex Instr. S. C. S. Off. */2 Martii 1809* (ad Ep.Catarkn.). – Per quanto sia vero che convenga (gcncralmcnte pariando) di sostencrc con costanza i nostri altari, c i dritti chc abbiamo nclle chicsc dei greci, ciô per altro, confElla stessa colla sua saviezza potrà conosccrc, soggiace a moite eccczioni, spccialmcntc ove si traita d'introdurre, o mantcncrc senza urgentissima cau$a una mcscolanza di altari o di riti per sc stessa indecente, nociva spesse volte alia purità di nostra s. religione, poco conveniente cc;ɒbr, *^r·' jcM··

alla santltà dei divini mistcri, c pcrciô appena talvolta tollerata dalla S. Sede rispetto a qualchc luogo donde non abbia potuto estirparsi senza eccitare turbolcnzc dannosissime, c senza pregiudizio gravissimo dei fcdcli, c coii' avvertenza inolire chc non concorresse nel caso alcun pcricolo di scandalo o alcra circosranza viziosa, essendo sempre prevalsa la massima (cd c qucIla chc dovrà sempre prevalcrc presso di Lci) che a preferenza d'ogni diritto deve oninamente procurarsi di mantenere la puriti di nostra santu fede, 1'osscrvanza delle regole canonichc, l'edificazionc dei popoli, c la salute ctcrna delle anime.

698

Cpn ilcuU1· s. C. S. Officii *26 Apr. 1809* — Cowstantinop. — 1. Sc le facoltà dei Prefetli detbono restringersi soltanto ai loro suddili religiosi.

2. Sc possono esercitarsi dov'c il Vicario Apostolico.

R. Ad 1. Negative.

Ad 2. Affirmative, iuxta tamen tenorem Formularum ct facultatum extraordinariarum.

699

s?n?",c"n' priam Minio· S^rcre ' ' ' Decr. S. C. de Prop. F. *28 Sept. 1812* — Cum sacrae missiones maxima nunc operanorum penuria laborent, aliunde vero innotuerit, aliquos missionarios, vel arbitratu suo, vel facta pridem potestate, in patriam velle reverti; alios autem ex una ad aliam Missionem pro suo ingenio transire: ad compescendam huiusmodi licentiam, ac nc fideles, qui in partibus infidelium, sive acatholicorum versantur, spiritualibus destituantur auxiliis, cx auctoritate a SSrîio D. N. Pio PP. VII. specialiter tributa decernitur atque in virtute s. obedientiae mandatur, nc ulli missionariorum liceat, assignatas sibi Missiones quovis obtentu deserere, donec aliter provisum fuerit, suspensa interim remanente omni prachabita remeandi venia: nec ulli pariter liceat vel ad alienas Missiones, vel in patriam sc se conferre absque speciali ac novo S. Congregationis mandato, sub poena suspensionis; nisi forte aliquis cx noxia vitae ratione, Praefecti iussu, expulsus fuerit; proindeque cunctis Missionum Praefectis mandatur, ne aliquem alienarum Missionum absque novis Patentibus Litteris S. Congregationis suscipiant, ac nc iis, qui sponte migrare voluerint, itineris sumptus praebeant.

700

n.cLciionc vi- s. C. de Prop. Fide 29 *Decembris 1812*- Qual temperamento si debba prendere sui ricorso del Vcscovo maronita N. specialmcntc rapporto alia deputations dei Vicario generale.

R. Spectare ad Episcopum Vicarii generalis electionem , nisi ipse ab episcopatu suspensus vel depositus sit.

701

De confractu tocietana pecu· nlarutn

S. C. de Prop. Fide *16 Ian. 1815* (C. P. pico St.v.) – SurcHuas·. – Pecuniarum societas, quam in relatione an. 1804 Sacrae Congr. fuse exposui, (ego Vic. Ap.) in plurimis adhuc huius Vicariatus locis viget, nec ulla unquam Vicariorum App. prohibitione, nec missionariorum cura et sollicitudine, penitus aboleri hucusque potuit, tum propter commoda non minima quae populis, praesertim pauperibus vel in arcto positis, pro suis rebus domesticis vel negotiis urgentibus non raro inde profluunt; summam enim pecuniae, qua indigent, totam simul accipiant, nec eam solvere tenentur nisi per partes cum moderato lucro ; tum quia iniustitia, quae inesse deprehenditur, non ita gravis, nec vitatu aut saltem reparatu difficilis semper aestimata est. Siquidem in hoc Vicariatu huiusmodi societas, dempto primo socio, quoad reliquos omnes, tamquam species ludi, qui gallice vocatur *loterie,* habita est, eo quod sorte determinetur quis pro pecunia quam intulit multum lucretur, quis parum, quis nihil; item ex pacto mutuo, ut aiunt, ct spontaneo sortitur quis lucrum, ct quantum ct quibus dare debeat, unde vi huius pacti et sortis, non vero mutui, quisque lucrum accipit quod sibi obtingit. Primus vero qui societatem adseivit, quia sortem non misit, sed pure ct simpliciter caetcrorum pecuniam accipit, ut simplex mutuatarius semper existimatus est, caetcrique ad restitutionem lucri ab ipso percepti sunt adducti, et etiamnum adiguntur, hinc fideles, scientes in huiusmodi contractu nihil aliud criminari nisi lucrum a primo socio perceptum, ad eum ineundum facile adducuntur, praesertim si ipsimet aut eorum cognati, amici, vel vicini sint in arcto constituti, et actu indigeant summa quadam pecuniae ad solvendum debitum urgens, aut cuius usuris nimium gravantur vel ad mercaturam, vel ad aliud quodeumque negotium suis rebus domesticis necessarium, nec grave peccatum inesse putant, dummodo propositum habeant dictum lucrum non percipiendi, aut perceptum restituendi. Quoad periculum rixarum aliarumque noxarum, quae non raro consequuntur, prout accidit in aliis etiam contractibus licitis quisque socius sibi facile persuadet, nihil de cacterorum sociorum, praesertim Christianorum, mala fide aut defectione esse pertimescendum, unde plerumque praedicta mala oriuntur. Passim tamen non desunt, qui postposita quavis consideratione humana , se in has societates ineundas induci non patiuntur, eo praecise quod a sacerdotibus fieri prohibentur.

R. Iuxta hactenus deducta contractum dc

quo agitur non esse impiobandum, et Vicarius Ap. semper prae oculis habeat quae a Benedicto XIV in sua Encyclica J5.v *pervenit (V. Instr. Sacrae C. de Prop. Fide an. r8jy)* praescripta sunt circa usuras, nc sequentibus temporibus in praedicto contractu usurae aut iniustitiae labes locum habeant.

702

Reprobatur Christianorum ■· *pendi* ratio furoiSef/in'accon· citaotium.

Instr. S. C. de Prop. F. *28 Febr. t8i5* (ad Vic. Ap. Sütchubn.) — Nulla omnino ratione probare potuimus, idola in gentilium fan;$ a christianis eversa fuisse ac confracta ; tum obstitisse cos ne per arcam Christianae domus transiret superstitiosus quidam apparatus ; quae sane omnia, cum a Christianae moderationis regula quam longissime abhorreant, cave quam diligentissime nc illa Christianos admittere denuo contingat, cos admonens ab Ecclesia Christi, vel in ipsis sui primordiis, illud lege sancitum fuisse, cos uti martyres non agnoscendos qui ob temere in se concitatum gentilium furorem, improvida huius generis aliqua agendi ratione, supplicia ac mortem passi fuerint ; imo vero damnatos iure ac reprehensos fuisse, quod ita in Ecclesiam universam gentilium animos commovissent. Qua dc re ribi Augustini sensus proponere opportunissimum iudicamus cx sermone 6 *De verbis Evangelii* depromptos, ubi, divina, ut ille est, sapientia refertus, haec habet : *Hostes nos dicunt* (dc gentilibus loquens) *idolorum suorum. Sic praestet Deus, et det omnia in potestate, quomodo dedit quod fractum est. Hoc enim dicimus charitati vestrae, ne faciatis ista, quando in potestate vestra non est ut faciatis illud. Pravorum hominum est, furiosorum circumcellionum, qui ubi potestatem non habent, saevire, ct velle mori properant sine causa. Audistis quae vobis legimus, omnes qui nuper in Mapalibus adfuistis:* Cum data vobis fuerit terra in potestatem *(prius ait* in potestatem,' *et sic dixit quae facienda sunt),* aras eorum, *inquit,* destructis, lucos eorum comminuetis, ct omnes titulos eorum confringetis. *Cum acceperitis potestatem, hoc facite. Ubi nobis non est data potestas, non facimus; ubi data est, non praetermittimus. Multi pagani habent istas abominationes in fundis suis: numquid accedimus ct confringimus? Prius enim agimus ut idola in eorum corde frangamus. Quando Christiani et ipsi facti fuerint, aut invitant nos ad tam bonum opus, aut praeveniunt nos. Modo orandum est pro illis, non irascendum illis.* Atque utinam ita animo comparati essent fideles isti, ut Apostoli monitum prae oculis habentes, iniuriam magis pati mallent, quam offendiculum Evangelic ponere. At ubi ctiam ab iniustis gentilium vexationibus sese defendere cogantur, aut sua iura vindicare, id ipsum tamen ca saltem ratione atque animi moderatione perficere studeant, ut nullum inde Christianae rei periculum, nullum possit obvenire damnum vel dedecus, uti iam evenisse narras , persecutionibus hac ipsa de causa isthic excitatis.

70S

S. C. de Prop. F. 5 *Martii 1816* (C. P. pro Srx.) – Tus-κ. Occid. – Sacerdos qui dum Fontem baptismalcm in Sabbato Sancto benedicit, non potest olea sancta aquae benedictae immiscere, vel quia haec illi deficiunt, vel ob aliam legitimam causam, potestne fontem nihilominus eo die benedicere, oleorum sanctorum immixtionem ad alium diem differendo; an vero integram fontis benedictionem omittere eo dic tenetur? De «qai< h ptiimaJ*· btet dictione «bfcÇu olci»

R. Affirmative ad primam partem, Negative ad secundam; et communicetur decretum S. R. C. dici 12 aprilis 1756 in Lucana. Pu*rochi qui ante Fontis benedictionem olea sancta recipere non potuerunt, illa subinde privatim ac separation in aquam mittere poterunt.*

704

S. C. de Prop. F. 5 *Martii 1816* (C. pho Sis.) — Twk. Occid. — 1. Utrum ad effectum matrimonii dissolvendi iuxta privilegium in favorem fidei a Christo Domino concessum, et ab Apostolo promulgatum, interpellatio partis in infidelitate perseverantis sit dc iurc divino, atque adeo necessaria ut, ca neglecta, nullus plane habeatur matrimonii dissolvendi locus : An solum pertineat ad formam iudicialcm, nec requiratur nisi ut dissolutio licite fiat, praesertim cum aliunde constat, indiciis moraliter certis, alterum coniugum nec fidem amplecti, nec sine contumelia Creatoris velle cohabitare. De ncftsiitik intcrpdU xxte coniüfii» 10l· ddii.

2. Posito quod ad primam partem respondeatur affirmative, quaeritur num sola dc Religione amplectenda sufficiat interrogatio, *utrum* scilicet *pars in infidelitate remanens velit converti necne,* quod, Thomae Sanchez auctoritate freti, existimant aliqui ex missionariis ; an potius interpellatio, *utrum saltem pars in infidelitate perseverans absque Creatoris contumelia cohabitare consentiat,* sit quoque essentialis ct absolute requisita, ita ut, illa praetermissa, non solum non licite, sed ctiam non valide matrimonium dissolvi queat. Dc quibat 6σ·. debeat lottrpd· latio.

3. Utrum solemnis uxoris expulsio a marito facta, videlicet dando libellum repudii coram pagi primoribus iuxta leges Regni, possit interpellationis locum tenere et pro ca reputari, cum certissime constet dc istius mariti voluntate, illum nempe praefatam mulierem nullo modo in posterum uxorem velle habere; an potius, nulla repudii habita ratione, in iis lutem! 1*» omnino liorodi niti hibuturA· poHolic* dupe®, tatio.

ctiam circumstantiis, duplex in iurc praescripta ad validitatem dissolutionis matrimonii requiratur interpellatio.

nù-iJ Tviinn? Md» rruduu. ILM? niin.inc iorunfocfiurj.

4· Quaeritur quomodo se debeat gerere missionarius erga mulierem infidelem, absque tilia adulterii causa a suo marito etiam infideli repudiatam, qui aliam duxit, cum illa postulat baptizari, et est suspicio an sit animo parata ad revertendum ad suum maritum, si forte postea revocet, ct sine contumelia Creatoris cohabitare consentiat. Dcbetne illam de hac re prius interrogare, atque interca baptismum differre, donec melius sit disposita, etiam cum periculo moriendi absque baptismate? Quid autem si consentit, sed dumtaxat cum hac conditione, quando nimirum expulsa fuerit concubina*

th divortio âjuitcrium.

5 Quaeritur an adulterium ansam praebeat comugibus infidelibus, sicut'ct christunis, divortium perpetuum celebrandi, ita ut parti innocenti omnino sit integrum, cum sacro fonte abluta fuerit, aut sacculo nuntium remittere, aut in statu viduitatis vitam transigere , licet pars altera reconciliati velit, ct sine contumelia Creatoris cohabitare.

Λη muiicr condiKCdcrc ponit a viro m- trantirc si ipuvciciu» propioqui eam ad jranter peccanum pertraham.

Cum maritus infidelis suae uxori iam sacri Baptismi aquis tinctae, Religionem quidem servare permittit, nec aliquid peccati morüa|îs formaliter iubet; at illam in usu matrimonn ad multa gravia contra coniugalem castimonjam aj Cü importune pellicit ut mulier semper sit in gravi periculo peccandi mortaliter. Quaeritur, in hoc casu , an praefata mulier possit cum relinquere ct ad alia vota transire. Quid autem si periculum non veniat ex altero coniuge, sed ab aliis qui in eadem domo sunt v. g. a socero qui suam nurum ad incestum sollicitat, vel a socru, muliere iurgiosissima ct superstitionibus addictissima ?

R. Ad i. Non esse locum dissolutioni matrimonii in infidelitate contracti, in casu de quo agitur, nisi interpellatione praemissa, aut nisi obtenta, legitimis ex causis, super interpellatione Apostolica dispensatione.

Ad 2. Interpellandum esse coniugem infidelem, non solum an conveni velit, sed etiam casu quo nolit conveni, an velit cum coniuge fideli cohabitare sine contumelia Creatoris, iuxta dispositionem Innoccntii 111, Cap. *Qu into, De divortiis.*

Ad 3. Faciendam esse interpellationem, ctiam in casu dc quo agitur, si fieri possit, aut recurrendum esse ad Sedem Apostolicam pro obtinenda dispensatione.

Ad q. Nihil obsiarc quominus mulieri, de qua in casu, modo aliunde sit sufficienter instructa, Baptisma conferatur.

Ad 5. Coniugem ad fidem conversum et baptizatum posse facere divortium quoad lorum, n coniuge infideli, ob adulterium ab eo commissum, quamvis iste veniam petat et velit cohabitare sine contumelia Creatoris.

Ad 6. Mulierem conversam posse a viro infideli discedere, et ad alia vota transire, in casu quod ille eam pertrahat ad gravia peccata contra coniugalem castimoniam (cap. *Quanto* et cap. *Gaudemus* Innocentii III, *De divortiis).* Quod si pertrdetio mulieris conversae ad peccatum mortale non proveniat ab cius viro infideli, sed ab aliis qui in eius domo habitant, socero, exempli gratia, vel socru, posse mulierem fidelem, ubi alia media non suppetant, se subducere ab ea domo, ubi ad graviter peccandum pertrahitur ; non vero posse matrimonium dissolvere et ad aliud transire.

70S

S. C. de Prop. Fide 5 *Martii tSi6* — (C. P. pro Stv.) — Tσχκ. Occn> ir quidim infidelis, dimissa uxore infideli, Annam mulierem fidelem duxit, quacum iam a sexdecim annis vivit; quos ex ca genuit filios baptizat! sunt et Christiane educantur; vult et ipse fieri Christianus , at propter ingentem morum pravitatem baptizari non potest. De caetero Anna omnes habet cond.tioncs quae a Sancta Sede requiruntur, ut locus sit concedendae dispensationi circa impedimentum disparitatis cultus. Haec igitur aliquod suae conditioni remedium ab indulgentia Sanctae Sedis Apostolicae confidenter expectat, exoratque humiliter, et eo quidem instantius, quod eam illa vir infidelis dimittere nolit, quodque insanabili ipsa morbo laboret: ubinam vero sit mulier infidelis iam dimissa, imo an adhuc vivat, nemo adhuc detegere potuit.

Dc caaa mulieri» cbrfotiMac quim auxit vir qui tftdigau· est baptismo uuod petit. et dc cuiu* uxore infideli antea dtmissa nuiU est cotini.

R. Quatenus obtineri possit moralis certitudo mortis uxoris infidelis dimissae a viro, de quo in casu, conceditur Vicario Apostolico facultas impetranda a Sanctissimo dispensandi cum Anna muliere fideli super impedimento disparitatis cultus, ad effectum contrahendi matrimonium cum praedicto viro infideli. Quod si nullo modo constare possit de secuta morte uxoris eiusdem viri, tentandam omnibus modis huius viri conversionem, ut dignus efficiatur recipiendi Baptismum, a quo non abhorret ; ubi autem ipsum baptizari contigerit, facultas impetranda a Sanctissimo conceditur praefato Vicario Ap. dispensandi cum eodem viro ut, irrequisita uxore infideli, quae inveniri non potest nec legitime moneri, matrimonium cum Anna fideli rite contrahere, in eoque remanere licite valeat. — SSnius adprobavit.

706

S. C. de Prop. Fide - 5 *Martii tSt6* {h✕'✕ (C. P. PKO Sts.) — Tusk. Occid. — Iulius, dimissa sua prima uxore infideli, post aliquot menses cohabitationis, tit Christianus ct Martham coram parocho accipit in coniugem absque ulla

mitnm. initum muh/rTïn" dl'

interpellatione, celato primo matrimonio, adhibitis etiam falsis testibus; paulo post vero prima uxor infidelis alteri etiam nupsit pagano. Iterum Iulius, bis iam consummato matrimonio cum Martha, tertio post nuptias dic eam relinquit, secreto aufugiens ad regiones longinquas: ibi tertio duxit infidelem cx qua iam filios suscepit atque per chartam Marrhae mandavit ut cuicumque vult nubere nubar. Martha autem, habita ratione aetatis, indolis ac loci et parentum, valde periclitans, licentiam petit alteri viro Christiano nubendi. Porro interpellatio primae uxoris infidelis, quae ante matrimonium Marthae omissa fuit, necdum etiam nunc per tempus fieri licuit, nec spes ulla est quod a Julio unquam fiat, vixque ab alio aliquo fieri poterit. si fieri possit, et dicta illa coniux respondeat se tunc forte vel certo Religionem amplexuram et ad maritum redituram fuisse, si fuisset interpellata ante matrimonium Marthae, quia ipsa tunc adhuc erat innupta (suspicor ego quod revera tunc erat sic animo disposita): si vero contra respondet negative; in utroque casu, ac etiam in casu quo nulla fieri possit interrogatio, quid sentiendum est de matrimonio Marthae ac de eius petitione ad alias nuptias convolandi? Supplicat vero eadem ut, si qua ratione fieri possit, eius necessitati S. C. benigne subveniat.

R. Matrimonium Iulii cum Martha nullum ac irritum fuisse, atque ideo dandum esse Marthae documentum suae libertatis, si nullum aliud intercedat canonicum impedimentum.

707

Quid conie»-»ano egendum cum pocnllen-ie indiaponto et matrimonium proxime celebraturo.

S. C. de Prop. Fide 5 *Martii 1816* — (C. P. pro Sts.) — Tusk. Ogcid. — Quomodo sc gerere debet missionarius erga poenitentem, cuius matrimonium coram se celebrandum sequenti die benedicturus est, quemque in sacro Poenitentiae tribunali minus dispositum ad recipiendam absolutionem sacramcntalem deprehenderit esse?

1. Expcditne huiusmodi poenitentem indispositum hortari ad ditferendam sui matrimonii celebrationem, donec absolutionis capacem se exhibuerit, praesertim quando nullum praevidet ex ea dilatione oriturum esse grave damnum atque incommodum pro sponsis, vel scandalum pro aliis, ct poenitentem suum huic hortamento et consilio obtemperaturum esse?

2. Supposito quod poenitens ille matrimonii sui celebrationem differre nolit, potestne missionarius, post declaratam ipsi necessitatem contritionis perfectae, ad supplendum defectum absolutionis, qua indignus indicatur, oblataque motiva idonea ad ipsum ad huiusmodi contritionem perfectam excitandum, ei expresse permittere accessum ad matrimonium, modo se ita perfecte contritum legitime censeat, praevidens cum taliter admonitum absque ulla haesitatione accessurum esse?

3. In eadem suppositione, satiusnc esset ipsum simpliciter hortari ct excitare ad contritionem perfectam, accessum ad Matrimonii sacramentum expresse nec permittendo, nec prohibendo?

4. Si percipiat missionarius huiusmodi poenitentem, vel propter mentis hebetudinem, vel cordis duritiem, contritionis perfectae stutim ec sine praemissa longiori praeparatione concipiendae minus capacem esse, dcbelnc, saltem in eo casu, ipsi praecipere uc ad aliud tempus matrimonii sui celebrationem dilferat?

5. In casu quo ambo coniuges matrimonium ditferre nollent, vel non possent, essetne prudens, poenitenti ad absolutionem haud praeparato suadere uc, elicito prius» actu contritionis perfectae, statim ad consortem accedat, et cum eo contrahat ct cohabitet, haud recepta benedictione nuptiali?

R. Ad 1. Affirmative.

/\d 2 ct 3. Affirmative, si adsit aliqua iusta causa non ditferendi matrimonii celebrationem. Quod si nulla talis adsit iusta causa, confcssarius hortetur poenitentem uc differat, seque prius disponat ad rite gratiam absolutionis percipiendam, monstrata eidem difficultate eliciendi contritionem perfectam. Quod si cx hac hortatione nullus obtineatur fructus, tunc satius erit illum hortari et excitare ad contritionem perfectam, ec inde nec expresse permittat, nec prohibeat accessum ad matrimonium; monendo tamen quod, nisi habeat contritionem perfectam, graviter ac sacrilege peccaturus sit.

Ad 4. Affirmative; debet enim confcssarius curare uc poenitens digne ac fructuose sacramentum recipiat; quamobrem, cum iudicat ipsum indigere longiori praeparatione ad excitandam necessariam contritionem, hanc illi praecipere debet, extra casum urgentis necessitatis, quo in casu curabit cum omni meliori modo disponere.

Ad 5. Negative: quando enim suadere missionarius potest poenitenti ut, elicita contritione perfecta, ad matrimonium accedat, non appareret ratio cur a benedictione nuptiali arceatur.

708

De redemptioot uten<ilium que contribulloasn exactore» a ebri-•lianla auferant, aliiaqoc xcoJutt.

S. C. de Prop. F. 5 *Martii tSi6* (C. P. pro Six.) — Tosk. Occid. — i. Saepe in Tunkino evenit ut, quando christiani contributiones pro operibus superstitiosis solvere recusant, contributionum exactores ab eorum domibus vi auferant aliqua utensilia quae alteri personae vendunt, non quanti valent, sed quantum pecuniae a christianis exigebatur; quo nimirum pecuniam habeant, quam possint iis a

quibus missi sunt pro dictorum Christianorum contributione tradere. Porro non pauci inter illos Christianos, post elapsos aliquot dies, utensilia sua redimunt maiori pretio quam vendita fuerant, quia emptores, cum sint gentiles, semper procurant ut aliquid lucri et emolumenti sibi ex ea revenditione proveniat. Quaeritur utrum toleranda sic ca Christianorum agendi ratio, modo nulla existât mala eorum, sive cum utensilium suorum emptoribus, sive cum contributionum exactoribus, conniventia, nec aliam in mente gerant intentionem quam redimendi ct recuperandi rem suam iniuste ablatam, aliis venditam, sibi vero necessariam sive pro usu domestico, sive ad exercendam artem qua se suamque familiam sustentant, quamque alias statim comparare ipsis difficile, haud raro etiam impossibile esset.

De tributo wkendo incoli* ethnici* pagorum ad quos œcrec» vendendae deferuntur.

2. In plurimis pariter locis quicumquc ad furum scu macellum vendendi causa frequenter veniunt, incolis pagi, in quo forum vel macellum existit, exiguum tributum solvere tenentur; secus, ipsis ad forum macellumve suas merces deferre iam non permittitur. Semel aut bis in anno, statis temporibus, istud tributum solvitur exactoribus, qui, a pagi primoribus missi, forum contributionem istam colligendo perlustrant. Pecunia vero collecta partim impenditur in foro reparando, partim dividitur inter primores pagi, uc insimul bibant uc lactentur, partim attribuitur alicui fano vicino (nam picrisque foris aliquod fanum, aut Confucio aut alicui genio tutelari dicatum, adiacct), ut cx ca thus inibi comburendum ematur; atque in locis non paucis, huic usui superstitioso tota pecunia collecta consecratur: unde lit, ut a gentilibus ista contributio nonnunquam appelletur *Tien huong, (pecunia pro thure),* cum alias vocetur *Tien thue, (pecunia pro tributo).* Quaeritur ergo utrum christianis liceat tributum huiusmodi solvere, saltem facta protestatione se non alio tine dare pecuniam, quam ad solvendum tributum pago debitum, emendamque ab co facultatem ad forum conveniendi, nullatenus vero ad quidpiam pro fani cuiuscumque usu ct idolorum cultu emendum, praesertim quando exactores pecuniam collectam vocant *Tien huong (pecuniam pro thure),* aut christianis notum est totam pecuniam collectam in rebus pro alicuius fani usu emendis insumi solere.

R. Ad i. Affirmative, dummodo non adsit fraus nut collusio, emptionem sive redemptionem de qua in casu, ct prout proponitur, esse licitam.

Ad 2. Permitti potest christianis solutio tributi, praesertim protestatione praemissa.

709

De baptiamo aloe palrinit

S. C. de Prop. F. *t Apr. t8i6* (C. G.) — Bardstown *(Louisville)* — An, cum valde difficile hic sit invenire patrinos quales Ecclesia requirit, Baptismus licite conferatur sine patrinis.

R. Si patrini haberi non possunt, absque patrinis non necessariis necessarium Baptisma conferendum.

710

S. C. de Prop. F. z *Apr. ,8,6* (C. G.) — An banna, seu prociamationes antenuptiales, etiam servanda sunt in matrimoniis servorum seu mancipiorum. moeft».

R. Affirmative, nisi accesserit dispensatio Episcopi.

7IX

S. C. de Prop. F. *r April. ,8t6* — An lege politica matrimonia irritante, v. g. defectu consensus parentum in minoribus, sic ut declaret infantes illegitimos, matrimonia etiam illa censenda sint irrita in facie Ecclesiae contracta. * «bux cx lege ct- ' ‘

R. Negative.

712

S. C. de Prop. F. *r Aprilis 1816* (C. G.) — Bardstown *(Louisville)* — i. An licitum petere vel exigere taxam seu contributionem applicandam aedificandis novis ecclesiis, monasteriis et aliis piis causis, dum dispensatio quaedam v. g. in matrimoniis cum consanguineis conceditur, idque per modum eleemosynae, satisfactionis, etc. — 2. Quale ius habet Episcopus in bona et ad bonorum administrationem, quae a novis hisce ecclesiis sunt acquisita ? — 3. Quale sacerdotibus simplicibus curam Congregationum habentibus competit ? — 4. An sacerdos simplex acquirat aliquod ius in similia bona quae intuitu Ecclesiae sunt data, illudque exerceat licite, invito Episcopo. »iarum.

R. Ad 1. Licere per modum eleemosynae tantum, seclusa taxa. — Ad *2.* Episcopos habere ius administrandi bona ab ecclesiis acquisita ad formam Canonum, et iuxta intentiones fundatorum. — Ad 3. Habere sub dependentia Episcopi. — Ad 4. Negative.

713

S. C. de Prop. F. *13 Maii r8i6* (C. G.) — Bardstown *(Louisville)* 1. An liceat sacerdoti venam aperire, aut alia quaedam artis medicinae exercere. uOtlDUS tnCuiCl* nac exercitium,

2. Quis optimus dicendus modus providendi sustentationi ministrorum hisce in novis regio- donem, nibus? . Quoid ·*«·

3. Qualis obligatio incumbit laicis debitum hoc solvendi?

4. Licetnc spirituale ministerium denegare iis, aut personis ad illorum spectantibus familiam, v. g. infantibus sacramentum Baptismi, si huic debito se submittere recusent.

R. Ad t. Negative nisi obtenta dispensatione, et in casu verae necessitatis.

Ad 2. Providendum esse ex reditibus ecclesiarum, ct voluntariis fidelium oblationibus.

Ad 3. Teneri fideles in conscientia ad sufficientem sustentationem Ministrorum Ecclesiae.

Ad 4. Indignam viro ecclesiastico, ct animadversione dignam quaestionem dc sacris ct ipso Baptismate denegandis iis qui oblationum debito se submittere recusant.

714

uîÎÙÆ'.m.' minew M.-hltaî dioccÎ dam^mfnhVc num.

S· C de Pr°p- F· *SeP'· tSI6 (c-G·)* — Se debbasi permettere al Patriarca siro di mandare nella dioeesi N. dei sacerdoti del suo c*cro con or^'nc Vcscovo di ammettcrli e non impedire Tcscrcizio delle loro funzioni.

R. Attenta necessitate augendi in dioecesi numerum sacerdotum, a R. P. D. Patriarcha esse providendum, salvis tamen iuribus parochialibus.

715

pirucipatione.

Instr. S. C. de Prop. Fide *tStj* — (pr o Mtss. Sw.) Quoniam Sacrosanctum Concilium (Tridentinum) id optandum proponit (sess. 22, c. 6), « ut in singulis Missis fideles adstan- < tes... sacrarnentali etiam Eucharistiae perce- < ptionc communicarent », ac fideles ipsos hortatur eam vitam agere (sess. i3, c. 8), ut panem illum supersubstantialem *frequenter* suscipere possint, hinc nihil magis esset optandum, quam ut fideles frequenter sacrae Eucharistiae participes fierent, atque isthic praesertim, ut iis ad persecutiones ferendas vires sufficiant. Hoc supersubstantiali pane primis Ecclesiae saeculis Christi athletae quotidie roborabantur; de hoc quovis dic Dominico etiam agricolae paiticipabant, teste lustino (Apol. 2) aetatis suae mores describente. « Solis (seu Do- < minico) qui dicitur die, omnium qui vel in «oppidis, vel ruri degunt conventus fit in « cumdem locum.... Precibus absolutis panis « affertur, ct vinum et aqua... ct cuique prae- « senti fit distributio eorum in quibus gratiae ♦ sunt actae, cisque quisque communicat; ab- « sentibus autem per diaconos mittitur ». Non itaque a sacra Communione arcendi, sed excitandi sunt Christiani, ut Confessionis Sacramento frequenter sc ad sacram Communionem disponant. Sacrorum sit ministrorum probare uniuscuiusque spiritum, sanare infirmos, debiles confirmare, ut ad sacram mensam probati accedant. Pateat cuique quam maxime potest ad probatos sacerdotes accessus. Rcgu- lae ct consuetudines, si quae iam introductae fuerunr, hisce Ecclesiae desideriis contrariae prorsus abrogentur.

716

Ex Litt. S. C. de Prop. F. *11 fan. iSti* Dc — (ai› Ep. Nîcopoutan.) Quantunque nei paesi di antico dominio tureo vogliasi pubblicato nellc chiese e societ! cattoliche, ossia per lo meno fra cattolici latini e greci ivi domiciliati, il citato Decreto dei Tridentino, c sieno conseguentemente nulli i matrimonî ivi concratti fra cattolici e cattolici senza la presenza dei sacerdote proprio di una delle parti contraenti, non è stato perô ne mai pubblicato né mai osservato in quoi dominî nclle societ! o scismatiche, o eretiche ivi da gran tempo formate c stabilite, c pcrciô i matrimonî ivi celebrati o dagli scismatici ed cretici fra loro, o da una parte cattolica, c Paiera cretica o scismatica avant! il pastore cretico o scismatico, dovranno aversi per rati e validi ; poichè in questo secondo caso (che è il caso di cui si tratta) ha luogo la regola stabilita da Benedetto XIV *de Synodo Dioeces.* lib. VI c. VI § XII, dove si parla dei matrimonî di Olanda « Cum con- « iugum alter, tum ratione loci in quo habitat, < tum ratione societatis in qua vivit, exemptus « sit a Tridentini Synodi lege, exemptio, qua « ipse fruitur, alteri parti communicata remanet « propter individuitatem contractus, vi cuius « exemptio, quae uni cx partibus competit, ad « alteram, secundum etiam civiles leges cx- « tenditur eidemque communicatur ». Sopra talc principio fondata la S. Congregazione del S. Uffizio, allorchê c stata interpellata dai Vicarii Apostolici e Prefetli delle Missioni di Costantinopoli, Pera, S. Gio. d'Acri, Sofia, Vallachia, di consimili matrimonî contratti senza la presenza del parroco cattolico fra cattolici ed eretici, o scismatici avanti il pastorc, o ministro cretico o scismatico, ha sempre dichiarato quanto ho riferito di sopra, doversi cioè avere per validi quantunque illeciti consimili matrimonî, qualora perô fra i contraenti non vi fosse alcun altro impedimento dirimente.

717

Illidtora icdpere ■ tnlniuro •catholico nuptulem benedtetionem.

S. C. S. Off. *2(f [an. tSry*— Saxoniar — An licitum sit catholico petere vel accipere benedictionem nuptialem a ministro acatholico, licet pars acatholica illud exigat.

R. Negative.

718

religionem,

S. C. S. Officit 29 */an. 1817.* — i. An licitum sit legere vel retinere libros contra religionem v. g. *le dictionnaire encyclopédique,* licet bona intentione legantur.

2. An laico tales libros legenti vel possidenti possit dari absolutio.

R. Negative quoad utramque pariem.

719

S. C. de Prop. F. *i8 Martii 1817* (C. P. p «o infami· nuo Pl<o Sf§·.) — Siam — Quidam Christianus patrinus luit cuiusdam infantis propter periculum mortis domi baptizati, cuius matrem postea accepit in uxorem. Propter diversas theologorum sententias circa impedimentum cognationis spiritualis: quid de isto matrimonio censendum ?

R. Consulendum SStTio pro dispensatione matrimonii, quatenus opus sit, super impedimento cognationis spiritualis, et etiam pro sanatione in radice. — SSflius in Audientia 4 Maii 1817 preces remisit eidem Vic. Ap. cum facultatibus necessariis et opportunis, ut illos (dummodo orthodoxae fidei cultores sint, ct sub obedientia S. R. E. vivant vivereque et mori intendant) a patratis excessibus abjolvere, et cum eisdem, imposita tamen aliqua poenitentia salutari, dispensare possit super exposito impedimento cognationis spiritualis ; quo non obstante, renovato inter eos caute consensu, nc oriuntur scandala, matrimonium de novo valide contrahere, atque in eo poslmodum permanere libere ct licite valeant; prolcmquc susceptam, si qua sit, et suscipiendam legitimam decernat. Si vero aut separatio aut scandala rationabiliter ex hoc timeri possent, tunc relictis coniugibus in bona fide, Sanctitas Sua, de plenitudine Apostolicae potestatis, matrimonium sic nullitcr per cos contractum in radice benigne sanavit, descriptis tamen nominibus et cognominibus contrahentium atque obtentae dispensationis in libro secreto matrimoniorum.

720

A" ”“V ‘or’ piodcrc et dec- ftïcmpôrTecii- P|U· S. C. de Prop. Fide *t8 Martii 1817* (C. P. pr o Sin.) — Siam — i. remporc eclipsis lunac siamcnscs tumultuantur, campanas ct alia instrumenta pulsant, explodunt tormenta bellica, ca opinione ducti quod credant draconem magnum dcglutire velle lunam aut solem: strepitum magnum sic faciunt ut liberent cum de ore draconis, et sic putant sc habere meritum magnum et ostendere gratum animum. Rex Siami solet eleemosynas dare sui corporis custodibus et aliis quos prope se invenit. Possuntne Christiani tales eleemosynas recipere, ct, si iubcantur, tormenta bellica explodere?

btqoidam ctc- c « capillorum ·· rud eihnicoi. 2. Viget consuetudo, raso capite puerorum, servandi capillaturam in vertice. Cum autem annorum decem aut duodecim plus minusve aetatem attigerint, parentes diem assignant qua capilli tonderi debent, invitantur ad caeremoniam cognati ct alii quoscumquc voluerint. Invitantur et bonzi, qui orant et aquam suam benedictam asperguht supra modo tonsum. Licet caeremonia sit superstitiosa, videtur tamen, sicut de ore praefectorum siamensium audierunt nostri Christiani, eo potissimum fine introducta illa consuetudo, ut pecuniam colligant parentes quae copiose datur occasione illius caeremoniae. Possuntnc Christiani ad illam invitati, praesertim a praefectis suis, dare pecuniam ct ad convivium sedere? Possuntnc vendere comestibilia ad huiusmodi convivia facienda? Usque modo prohibuimus nostros. Sunt tamen aliqui qui furtive adiuvant, seclusa omni superstitione: possuntne christiani similem adhibere caeremoniam, eo tantum fine ut laetentur ct pecuniam colligant ?

Dc venditione animalium ouibu« aupcrsdlioao ethnici utuntur. 3. Siamcnscs solent emere passeres, pisces, testudines, quas croco liniunt, quas iunctis manibus salutant, ct sic in flumen demittunt, ct credunt habere meritum magnum, quia sic libertatem ct vitam illis tribuunt, petuntque ab ipsis ut in futuro illos adiuvent : possuntne christiani praedicta vendere, quin superstitioni illorum conniveant?

R. Ad i. Nisi publica opinione explosio tormentorum bellicorum et acceptio eleemosynae ex pane Christianorum habeantur in casu, dc quo agitur, tamquam actus superstitiosi, Christianos non esse inquietandos.

Ad 2. Non licere adesse tonsioni capillorum ct quoad eleemosynam ct mensam non licere, si haec habeantur ut partes religiosae caeremoniae ; si autem habeantur pro laetitia familiae, licere.

Ad 3. Nisi constiterit animalia, de quibus agitur, a Christianis vendi gentilibus, ut ab istis libertate donentur aut asserventur ad effectum fovendi superstitionem, non esse inquietandos.

721

Religioni* »Imumirmooh wivit. Ex Instr. S. C. S. Offi. *20 Martii i8tj* (ad Prabf. Ap. Moldaviab) -... Non può mettersi in dubbio che i matrimonî contratti avanti il parroco cattohco, fra ven o non cattolici, purchè battezzati, siano validi c perciô indissolubili, quando non vi concorra alcun altro canonico impedimento dinmente. Imperocchc la simulazione di religione ê bcnsl illccita e criminosa al cospctto di Dio, ma non involve nullité in ordine al matrimonio, nc Γapostasia dalla iede discioglie il vincolo matrimoniale gil da prima validamente c legittimamente contraito, chccche in contrario pensino ne* loro vanegiamenti gli scismatici eterodossi. Quindi c chc un cattolico congiunto nci modo suddetto in matrimonio, o con chi ha simulato religione, o con chi dipoi 1’abbnndona e abbraccia lo scisma o l’cresia, non puô in alcun modo, durante la vita di costui, passare ad altre nozze ancorchê venga da lui abbandonato, o attenti

cgli altro coniugio, e perciô dovrà essere efficacemente esortato ed ammonito a soppoitare con virtuosa pazienza l'infclicissimo suo stato, e a non demeriure la divina grazia e la partecipazione de' santi Sagramenti con abbandonarsi vannmente, vivente il coniuge, ad altro sacrilego adulterino congiungimcnto.

722

Dc lupthmi for-Γ·ρΐ?ληιΓ ro* S. C. S. Officii *r7 Maii i8iy.* — Siam - Quidam infans domi baptizatus est. Laicus baptizans sic formam protulit: *En te baptismo en nome do Padre e do Filio e do Spirito Sancto.* Utrum propter defectum pronuntiationis *en te baptismo* talis baptismus sit iterandus sub conditione?

R. Baptismum dc quo agitur esse validum idcoque ne sub conditione quidem esse reiterandum.

723

fÞⅅo(⁞ἀO€€*µ fcMiooe' on' Instr. S. C. de Prop. F. *6 Iunii t8iy* — (ai› Vic. Ap. SuraHusN.) — i. Difficilioribus christianae reipublicac temporibus, in quibus multorum fides infirmatur ct refrigescit chantas, multae persaepe oriuntur quaestiones, coque partium aestu discutiuntur, ut magis inde fiat animarum periculum unde fidelibus lumen atque ad viriliter sancteque agendum incitamentum esset cxpectandum.

Ne fideles in Sinarum provinciis degentes aliquid detrimenti capiant ex dubiis illic obortis, S. C. de Prop. F., dic 18 Martii ulr. elapsi, dubiis a DD. Fontana ct Escodcca propositis opportuna instructione respondendum esse decrevit, ut certis christianae religionis principiis in memoriam revocatis, quid in peculiaribus casibus eligendum, quidque corrigendum sit facile pateat.

Ad tantum perficiendum opus opportunum sane erit quaedam praelibare principia quae theologis sunt cum Angelico Ductore communia. Dc Fide (quod etiam dc caeleris virtutibus dici posset) duplex extat divinum praeceptum, quorum primum *affirmativum* dicitur, quod non obligat ad semper, etsi semper obligat, et obligat pro loco et tempore secundum aliquas circumstantias; secundum dicitur *negativum,* quod obligat semper et in omnibus temporis ct locorum adiunctis. Praecepto affirmativo non iubemur quocumque vitae nostrae momento explicitos fidei actus elicere, sed negativo prohibetur quaecumque voluntaria dissensio a quacumque veritate revelata, etiam ad brevissimum tempus, atque ita, ut huiusmodi dissensio nunquam cx quacumque causa cohonestari queat; fidei enim iniuriam infert non solum qui interius haeresim aliquam amplectitur, sed etiam qui exterius eam negat, quique facto aut verbo falsae religionis sc simulat sectatorem.

Neque haec ignorari possunt ab eo qui Scripturas Sacras perscrutetur. *Quid enim* (ait Apostolus, *Rom. X) dicit Scriptura? Prope est verbum in ore tuo et in corde tuo: hoc est verbum fidei quod praedicamus. Quia si confitearis in ore tuo Dominum [esum, ct in corde tuo credideris quod Deus illum suscitavit a mortuis, salvus eris : corde enim creditur ad iustitiam, ore autem confessio Jit ad salutem. Et fides* (subdit Augustinus, Dc Fide et Symb. cap. i) *officium a nobis exigit et cordis et linguae,* cumque Christus coram Patre suo negabit qui officium linguae reddere recusaverit: *Qui negaverit me coram hominibus, negabo et ego eum coram Patre meo* (Matth. x). In dic furoris Domini turbae multae in cocio dicent, *quia vera et iusta sunt iudicia eius;* quaccumquc enim etiam simulata falsae religionis professio sinceritati christianae contraria est, mendacium in se gravissimum continet, ct virtualcm fidei negationem maxima cum Dci iniuria proximique scandalo includit, ut docet Benedictus XIV, Const. *Inter omnigenas,* § 3. Bull. tom. i.

Criminis huius reus fit quicumquc *facto et opere externo negat se esse Christianum vel catholicum, quod semper est intrinsece malum et Deo graviter iniuriosum* (Antoine, *De virt. theol.,* cap. 3, quaesi. 4); quales profecto sunt qui persecutionis metu perterriti, aut avaritiae cupiditatibus illecti, aut alio quovis quaesito praetextu, sua, non quae Dci sunt quaerunt, in odium tidci aut in idololatriae obsequium superstitiosas tabellas erigunt, catholicas destruunt, aut eo etiam audaciae perveniunt, ut cum gentilium satellitibus ecckUas diripiant, ct ecclesiasticos homines et Christianos caeteros persequantur. Quotiescumque nulla sit persecutionem evadendi potestas, nisi his aut similibus actibus falsae religionis professionem designantibus, praeceptum urget confessionis fidei, etsi mors vel dira supplicia comminentur, fidciquc scutum sumendum est, ct fidelis quisque tenetur non solum corde credere ad iustitiam, sed ore etiam Christum confiteri ad salutem: *Qui* (enim) *supradicta cum ingentifidei iniuria nefarie praesumunt... frustra sibi de christianae legis custodia et ^elo... blandiuntur, quoniam, vel in uno istorum dejicientes, facti sunt omnium rei., et quisquis, metu cuiuslibet potestatis vel temporalium amittendorum formidine, fidem suam prodit, iram Dei super se provocat, seque, nisi resipiscat, ab omni salutis spe extraneum reddit, quoniam magis timet hominem quam Deum, et momentanea retinere quam aeterna acquirere mavult,* ut ait Benedictus XIV, Const, supra cit. § 4 et 6.

2. Ex his facile intelligitur severioribus poenis coercendos esse Christianos illos qui chri- Quie cootn *· pointa» ager— ratio.

stianam fidem coram idololatris negaverint, ct superstitiosas tabellas erexerint, quamvis occulte christianae religionis officia implere ct preces recitare non detrectarunt: etsi enim hi quoad forum internum non sint formales apostatae, tales tamen sunt quoad forum externum, atque illorum numero acccnsendi qui *confitentur .te nosse Deum, factis autem negant,* ut ait Apostolus (ad Titum I), ct gravissimi illius mendacii rei facti sunt, quod maxima cum Dei iniuria proximique scandalo virtualem includit fidei negationem. Tanta igitur impietas coram fidelibus abiuranda ab cis est in illati scandali reparationem ; revertantur itaque a viis suis pessimis et poenitentiam agant, dumque benigna Mater Ecclesia cum cis mitissime agit, primorum saeculorum fidelium sibi exempla proponant, quibus teste Cypriano (Lib. *Delapsis),* Ecclesia *ostendebat dura, ut eos potaret vino compunctionis, atque ne charitas et fides in aliis refrigescerent.*

Sed hic quaestio movetur quomodo missionarii, qui nullam in foro externo iurisdictionem habent, similiter peccantes (apostatas) compellere ad haec (ad scandali reparationem, abiurando coram fidelibus, etc.) possint. At ii cx iurisdictionis externae defectu hoc tantum sequi animadvertant, se scilicet non posse contra apostatas procedere iuris ordine servato, nec sententiam damnationis aut absolutionis in forma iuris debita proferre ; minime tamen impediuntur quominus in foro conscientiae cos coerceant, ct publicam exigant publici scandali reparationem, et ca ipsa ratione qua fur, qui damnum illatum nec reparat nec reparare paratus est, ut beneficii absolutionis incapax , inabsolutus dimittitur, pariter inabsolutus dimittendus erit apostata, quamvis tantum externus, qui illatum scandalum reparare noluerit, neque dignus hic erit, *ut quisnam eorum oblationes accipiat, nec ad communionem admittantur altaris, nec Christianam (si in hoc peccato decesserint) accipiant sepulturam,* quemadmodum dc usurariis manifestis aperte statuitur cap. *Quia in omnibus. < Eorum igitur quisque satagat ut quos exemplo suo ad malos mores provocavit, suae emendationis testimonio ad rectam revocet vitam* >, ut ait Tridentinum Concilium, Sess. XXIV. *De reform.,* cap. 8. Missionariorum itaque erit, praetermissis iuris solemnitatibus, ab apostatis conversis publicam coram fidelibus retractationem exigere, cisquc pro modo culpae tales poenitentias imponere quales conveniunt legitimo suae iurisdictionis in foro conscientiae exercitio: quoniam vero opportunis hortationibus, impositis retractationibus, nc venia a Christianis scandalo affectis humiliter imploranda, praefinitos a iure limites minime praetergrediuntur, ideo simili consuetudini a spectatissimis viris iam adoptatae acquiescere tuto poterunt.

Hac autem rationes, cum sint etiam illis communes, qui quamvis fidem non negaverint expressis verbis, nec tabellas superstitiosas erexerint, odio tamen fidei vel persecutionis metu idololatris adhaeserunt, vel cum iis consentire simularunt, miscentes se persecutorum satellitibus in Christianorum personis et bonis persequendis ac depopulandis, efficiunt ut idem prorsus dc his dicendum sit ac dc illis dc quibus iam egimus, imposita insuper, quantum in ipsis erit, damnorum reficiendorum obligatione.

Sed iam ad eos venit oratio qui in infelicissimo statu simulatae apostasiae usque ad mortem perseveraverint, er, quamvis ab uxoribus et filiis excitati, superstitiosas tabellas recusaverint deponere, de quibus quaeritur : utrum ecclesiastica sepultura donandi sint ct Sacrificium pro illis offerri queat?

Nulla sane rationabilis praesumptio stat pro iis qui, uxorum et filiorum monilis despectis, quae facienda erant facere pertinaciter recusarunt. Deus utique, qui dives est in misericordia sua, semper potest, vel ultimo vitae huius momento, peccatorem ad sc trahere, et Spiritui Sancto non resistentem iusiificarc et salvare; sed utrum hoc factum sit indicare, Dei, qui coria noscit hominum, reservatur indicio ; Ecclesia vero ab iis, qui manifesti fuerint peccatores, in aliorum etiam exemplum, signa saltem aliqua exigit poenitentiae, ut ecclesiasticae sepulturae participes efficiantur , et nominatim pro iis Sacrificium offerri possit. Hoc supra vidimus statutum: hoc generice Rituale Romanum iubet dc iis manifestis et publicis peccatoribus qui *sine poenitentia perierunt.* Cum inter hos recensendi sunt homines de quibus agitur, sequitur cos nec esse ecclesiastica sepultura donandos, nec pro iis incruentum sacrificium esse offerendum, si simulata eorum apostasia notoria fuerit, neque ante obitum notabilia signa dederint resipiscentiae.

Quae huc usque dicta sunt lapsorum respiciunt correctionem : nonnulla nunc addenda supersunt ne ultra quam par est correctionis limites protrahantur. Initio posuimus cum theologis omnibus, praeceptum fidei affirmativum, etsi semper obligat, non obligare ad semper, sed obligare pro loco et tempore secundum aliquas circumstantias. Dubitatum aliquando est utrum liceat catholico ob metum persecutionis non manifestare suam fidem, nequ· uti signis quae fidem ipsam significent ; et de lapsis conversis, utrum publice et coram etiam infidelibus debeant errorem suum abiurare. At utraque quaestio resoluta est iu licio Sacrae Inquisitionis decretis feriae V, diebus 9 Decembris anni 1627 et 10 Iulii anni i63o, quorum primo permissum est tureis conversis, ut in occulto catholice vivant *ob metum mortis, dummodo nullum actum idololatriae aut fidei christianae quomodolibet contrarium committant ;* secundo vero

haec regula tradita: *Sanctissimus Dominus* (Urbanus VIII) *censuit apostatas a fide, redeuntes ad poenitentiam, non teneri ad abiurandam apostasiam coram infidelibus, sed sufficit ut eam abiurent in balneo coram fidelibus, abstinendo ab actibus infidelitatis, ac deponendo habitum infidelium, quatenus sit protestativus falsae religionis ; si vero sit aequivocus, posse illum deferre; quod si ex illa delatione, ratione personae, aliqua oriatur suspicio, teneri aufugere cum primum potuerit.* Quae hic dc habitu dicta sunt, sinicii tabellis aptari commode possunt; quare patet, amotis omnibus ct quibuscumque superstitionis ct idololatriae signis demonstrativis, apostatas conversos, in casu de quo agitur, non esse cogendos ad erigenda ct affigenda palam in domibus suis christianae religionis signa,

•ujXwntlo'iiSm 3. Minime praetereundae sunt quaestiones aliae quibus diversa locorum ct personarum adiuncta occasionem praebent. Cum enim aliquando fiat, ut ipsi persecutorum ministri superstitiosas tabellas in catholicorum domiciliis per vim erigant, catholici in iis degentes, nc deteriora patiantur, cas amovere negligunt non sine animarum suarum pernicie; quamvis enim in ipsa carum erectione, ob dissensum ipsa vi illata manifestum, non peccaverint, peccant tamen si, vi remota, factaque cis potestate vel discedendi ab abominationis templo, vel fortiter agendi, ca deponendo signa, quibus inhabitantes ut idololatrae designantur, potius tales eligunt sc haberi, quam novis persecutionibus suum corpus obiiccrc. Ad salutem consequendam satis non est bonum opus incepisse, sed usque in finem in eo perseverare oportet. Nunquam veteres illi Christiani, qui gladio impiorum occubuere, se idolorum parietibus defenderunt. Petrus ct Apostoli principi sacerdotum interroganti strenue responderunt: *Obedire oportet Deo magis quam hominibus* (Act. v. 29). Horum sequamur fidem, imitemur exempla. Caesi hi *ibant gaudentes a conspectu concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine Iesu contumeliam pati* (ibidem). Consummantibus cursum, servantibus fidem, reposita est corona iustitiae quam reddet Dominus iustus iudex ; sed apponens manum suam ad aratrum, ct respiciens retro non est aptus regno Dei. Quid igitur ei timendum non est, qui, virili animo deposito, superstitiosas tabellas per vim α persecutoribus erectas iam ut scutum quo defendatur honorat ?

At difficilius fortasse est dc iis ferre indicium, qui mandarini iussu tabellam flavi coloris erexerunt ; labella ipsa a quocumque superstitionis usu immunis supponitur, non inde tamen sequitur licitam statim indicandam esse earum erectionem. Necessarium non est ut signa essentialem habeant cum rc significata coniunctionem ; quod per sc signum demonstrativum non est falsae religionis, tale cx hominum opinione fieri potest. Praesidia intentio, quae talis asseritur, scilicet *ut apponant hanc tabellam in signum apostasiae,* hoc suadet; videant itaque Christiani in Sinis degentes nc coinquinentur signo apostasiae demonstrativo, quod facile ex communi hominum opinione indicabunt; quo in casu, ncc flava tabella esset toleranda, ncc ad illas domos sacrorum ministrorum accessus, nec in iis corumdcm occultatio aut caetera huiusmodi: non enim licet persecutionem vitare cum religionis iactura.

Haec sunt quae de tabellis, aut superstitiosis aut acquivocis, dicenda erant; quid vero asserendum erit de christianae religionis tabellis? Numquid, restituta Ecclesiae pace Christiani statim cogendi erunt ad eas erigendas ? Huic interrogationi quid respondendum sit, cx iam dictis patet; non enim hoc ad negativum fidei praeceptum pertinet, sed ad affirmativum cuius obligatio non urget singulis temporis momentis, aut in quibuscumque rerum adiunctis: imo quandoque prudens ratio suadere potest hic ct nunc cx externa fidei confessione, quam persecutor religionis necessariam non reddit, maiora timeri posse mala, quam bona sperari, metus novae persecutionis non irrationalis erit in fidelibus degentibus inter infideles, qui mox religionem Christianam fuerint persecuti. Quare in casu non sunt cogendi ad erigenda signa catholicae religionis.

4. Quae huc usque dicta sunt, criminis apostasiae etiam externae gravitatem ostendunt, atque ita ut inde etiam pateat quomodo huius criminis rei corrigendi sint, atque hoc praesertim evidentibus argumentis demonstratum iam est, non quosdam tantum inter apostatas, sed eos omnes, qui publice tanto scelere Ecclesiam scandalizaverint, retractationis oneri, et iustis pro modo culpae poenis esse subiicicndos; atque ea insuper addita sunt, quibus etiam ii, qui nullam in foro externo iurisdictionem habent, illaesis manentibus Ordinariorum iuribus, vcluti manu ducantur, ut solo iurisdictionis in foro interno sibi competentis usu, sine ullo iurisdictionis alienae attentatu , lapsos ad bonam frugem revocare, scandalum arcere, sancta sancte ministrare, et Ecclesiae bono, quantum in ipsis est, consulere possint ac valeant. Ecclesiae itaque ministris haec eadem erunt communicanda, ut eam tamquam regulam in Sacramentorum administratione sequantur.

Quoniam vero minor fructus sperari potest ab eorum ministerio, si in tam dissitis regionibus, in tam exiguo ministrorum numero, in tantis temporum angustiis, tantisque cx persecutione ipsa impedimentis, nova casuum reservatione, arctioribus eorum iurisdictio circumscribatur limitibus, ideo Ecclesiae bonum postulat nc plurcs nunc casus reserventur, quam canonica lex praescribit, ct vetus postulat con-

Induciae quitdam caatiutn rcaervatione* mo candae.

suctudo. Quarc rcscrvatîoncs novitcr indictae erunt omnino revocandae.

icoMccmo. Quoniam veroSacrosanetum Concilium (Tridentinum) id optandum proponit (sess· 22, c. 6), « ut in singulis Missis fideles adstantes.. « sacramentali etiam Eucharistiae perceptione « communicarent », ac fideles ipsos hortatur eam vitam agere (sess. 13, c. 8) ut panem illum supersubstantialem *frequenter* suscipere possint, hinc nihil magis esset optandum, quam ut fideles frequenter sacrae Eucharistiae participes fierent, atque isthic praesertim, ut iis ad persecutiones ferendas vires sufficiant. Hoc supersubstantiali pane primis Ecclesiae saeculis Christi athletae quotidie roborabantur; dc hoc quovis die Dominico etiam agricolae participabant, teste lustino (Apol. 2), aetatis suae mores describente. «Solis, qui dicitur, die « (seu Dominico) omnium qui vel in oppidis, « vel ruri degunt conventus fit in eumdem lo- « cum... Precibus absolutis, panis affertur et « vinum ct aqua... ct cuique praesenti fit dis- « tributio eorum in quibus gratiae sunt actae, « eisque quisque communicat; absentibus au- « tem per diaconos mittitur ». Non itaque a sacra Communione arcendi, sed excitandi sunt christiani, ut Confessionis Sacramento frequenter sc ad sacram Communionem disponant. Sacrorum sit ministrorum probare uniuscuiusque spiritum, sanare infirmos, debiles confirmare, ut ad sacram mensam probati accedant. Pateat cuique quam maxime potest ad probatos sacerdotes accessus. Regulae ct consuetudines, si quae iam introductae, fuerunt, hisce Ecclesiae desideriis contrariae prorsus abrogentur.

724

Spolii iura «rropig.Fide ij.uniur. **Ex Motu proprio Pii PP. VII** *If) Iu· ntt ibi?.* — Spolii iura eodem modo ct forma quibus nunc ad Cameram Apostolicam pertinent, Congregationi de Propaganda Fide ad Nostrum ct Successorum nostrorum beneplacitum addicimus, incorporamus, applicamus cum codemmet privilegio manus regiae aliisque omnibus fiscalibus iuribus et privilegiis, quibus in eorum Spoliorum exactione usque adhuc Camera Apostolica gavisa est ct gaudet, ita ut eadem Congregatio in Camerae Apostolicae locum ad libitum nostrum ct Successorum nostrorum, ut praemisimus, ad omnes ct quoscumque iuris effectus subrogata ct sutDetu omnino censeatur. Excipimus autem ab hac applicatione, ac favore Nostrae Camerae perpetuo reservamus tum hereditates quarumcumque personarum decedentium ab intestato absque legitimis heredibus, aliaquc bona vacantia, tum bona, iura ct actiones quascumque ad eamdem Cameram Apostolicam vel iam delatas, vel impostcrum deferendas per suppressionem, siqua fortasse eveniret, quorumcumque Episcopatuum, Abbatiarum, Cappcllaniarum, et aliorum quorumcumque beneficiorum. Excipimus autem bona Abbatiae Trium Fontium, quorum administrationem, durante illius vacatione, prosequi volumus ut antea, per dilectum filium Thesaurarium nostrum generalem , ciusque successores ad nostrum ct huius S. Sedis arbitrium.

725

De nupltali bcncjictionc accipienda. **Ex Instr. S. C. S. Off.** *6 Iulii 1817* (ad rRABF. MISSION. MARTiVICAe,GUADALUPAKetC.).- in medium afferemus (circa clandcstinitatis impedimentum) concordem theologorum, canonistarumque opinionem, multiplices S. C. Concilii resolutiones, recentem denique Pii f. r. Papae VI decisionem, in eius epistola in forma Brevis, Episcopo Lucionensi in Galliis directa dic 28 Mail 1793 quae incipit *Perlectae sunt* § 3, in quibus ponitur legem tridentinam, quoad suum effectum , suspensam remanere etiam quoad illa loca, in quibus fui: publicata, atque in observantia servata, quoties aut non amplius observari potest, aut non potest observari quia pericula ct obstacula insuperabilia, aut superatu difficilia offendantur: idque accidit quando aut parochi desunt, aut facilis ad eosdem, ct lutus non patet accessus.

Hisce tamen in casibus coniugatorum dispositio se praesentandi, cum primum licuerit, proprio parocho, seu vices cius obtinenti, ut nuptialem benedictionem consequantur, laudari meretur, non quidem ea dc causa, quod haec pro validitate ipsorum matrimonii , iam valide in cius absentia contracti, necessaria sit, sed potius, ut gratias et peculiaria auxilia sacro huic ritui adnexa, consequantur, atque, statim ac valent, coque modo quo valent, satisfaciant Ecclesiae praecepto, implorandi a proprio sacerdote carum nuptiarum benedictionem quae sine ipso iam antea initac valide fuerunt.

Neque supervacaneum erit hic memorare etiam ante Tridentini irrita matrimonia clandestina reddentis Decretum , matrimoniorum sine parocho ct testibus celebrationem illicitam atque peccato obnoxiam fuisse. Id enim perspicue non solum cx ipso Tridentini Decreto (de reform. Matrim. Sess. XXIV) colligitur, verum etiam a quamplurimis piorum Patrum Ecclesiaeque Doctorum testimoniis, a quibusdam Conciliorum generalium, provincialium- que sanctionibus, atque ab illis praesertim Conciliorum Lateranensium III et IV, ncc non Londinensis, ct Toletani (1); a responsis Nicolai I ad consulta Bulgarorum etc. Quamobrem illis in locis, ad quae Tridentini lex haud extenditur, seu quia minime publicata fuerit, aut in

(i) **Apud Droucn** *De re jacramentaria.*

desuetudinem abierit, vel quod observatu impossibilis aut difficilis fuerit, matrimonium quidem, non servata conciliari forma, irritum et nullum non est, illicitum tamen atque culpabile erit ob actualem Ecclesiae legis (quando haec facile servari potest) violationem, aut ob actualem ad eam violandam comparationem, respectu ad cos, qui ipsius observandae, ubi opportunitas aderit, animum minime habent.

Hinc factum est, ut S. haec Congregatio in Instructione quam anno 1780 ad Vicarium Apostolicum Sutchucnscm transmisit, dum consensus renovationem ante proprium sacerdotem haud necessarium esse declaravit, quoties matrimonium extra eius praesentiam valide contractum fuisset, simul tamen adiccerit « volu- « isse Sanctitatem Suam adhortandos esse fi- < deles ut missionario reduci sc sistant, ab < coque benedictionem petant, praevia tamen < declaratione a missionario facienda, benedi- < ctionem huiusmodi ad matrimonii validifa- < tem ncutiquam pertinere ».

Non itaque fundamento caret opinio P. Francisci a Brenno (1), qui cos haud absolutionis capaces esse propugnat qui nuptias coram parocho, ad accipiendam ab ipso nuptialem benedictionem, inire recusant, licet sine illo, illiusquc benedictione valide contrahere valeant, adeoque tali pacto sc prave ad recipiendam sacramentalem absolutionem dispositos ostendunt ob eam, quam gerunt, minime obtemperandi Ecclesiae voluntati, et quidem, ut ille ait, *in re gravissima;* unde concludit: < No- « lentes autem Ecclesiae obtemperare, nedum « sacramentali absolutione incapaces sunt, ut- « pote prava affecti voluntate, verum etiam, < ut ethnici et publicani ab Ecclesia merentur « omnino repelli, iuxta Christi Domini oracu- « lum Matth. 18 ». Atque dc his salis.

L)C diVOftJO. Catholica nunc super divortio, super legis illud inducentis auctore, ac super indicibus illud cxcqucntibus, vel cxcqui facientibus, principia constituere neccssc est.

Divortium omne, dissolutionem coniugalis vinculi legitime contracti et confirmati, inter Christianos adhuc viventes, importans, aliud non est quam ingens attentatio, sin contra ius naturale (dc quo scholastici inter sc disputant), ast profecto contra ius divinum positivum scriptum, sicuti perspicue S. Tridentinum Concilium ostendit, (sess. 24 Doctr. dc Sacr. Matr.) atque fuse evincit Benedictus XIV *de Synodo Dioec. lib. XIII cap. 22 § 3, et seqq.* Quapropter legum latio omnis, talem confirmans, ac dirigens attentationem, irrita et nulla suapte natura est, violentia potius quam lex est (D. Th. 1—2 *, quaesr. 46, a. 4), immo corruptio legis est, cum supra rem divina institutione mere sacram, adeoque superiorem, uti talem, et ab omni terrena potestate evadentem versetur: quae insuper manifesto divinae opponitur legi, cui omnis humana potestas flecti, atque cedere debet; quo fit, ut non minus legislator, a quo huiusmodi corruptio procedit, quam index, qui eidem famulatur, eamque ad peculiares casus applicat, atque cius promovet exacutionem, rei auctoritatis praeter fas usurpatae primo existant: quod idem est ac mortaliter peccare, priorem quidem *usurpatione potestatis,* alterum vero *usurpatione indicii;* (Leonard. Lessius *de Iust, et Iur.* Duben *Lib. 2 Cap.* 29 *p. 2SS).* Uterque pariter gravissimi scandali noxam incurrit, dum pharisacorum exemplo, utque « in re ma- « ioris longe momenti, irritum faciunt pracce- < pium Dei, ut traditionem eorum servent ». (Marc. VII, 9; Matth. XV, 3). Immo id etiam sibi sumunt, ut divino effato: *Quod Deus coniunxit horno non separet* contrarium substituant statutum: « Quos homo separavit, neque Deus, neque Ecclesia rcconiungat » uti ab articulo 295 codicis superius citati habetur. Uterque denique exitiosorum omnium consectariorum particeps reperitur, quae ab huiusmodi nefaria legum latione necessario fluunt.

Iam vero dum criminationes istas omnes a sc removere contendunt abusu tritissimae di- ter mairiactn
stinctioms contractus matrimonii, et sacramenti contribua ucnmcntua.
.Matrimonii, perinde ac si valor, consistentia, et duratio illius, e contra ac istius, saeculari potestati per modum regulae, atque pleno iure subdatur, augent profecto, non auferunt culpam, dum haeresim in subsidium impietatis advocant. Dogma fidei est, in Tridentino Concilio contra luteranos definitum, Matrimonium vere et proprie unum esse c septem legis evangelicae sacramentis a D. N. Iesu Christo institutum: « Si quis (Sess. XXIV, Can. I) dixerit < Matrimonium non esse vere et proprie unum <cx septem legis Evangelicae sacramentis a « Christo Domino institutum, anathema sit ». Hacresis igitur est, sacramentum Matrimonii a matrimonii contractu *per modum regulae,* et absolute sciungcre, perinde ac si contractus essentiam atque substantiam Sacramenti minime divinae institutionis vi ingrediatur, neque aliud Matrimonii sacramentum esse reperiatur, nisi qualitas contractui supernatans, aut corona pictam tabulam, cui extranea est, circum ornans. Quapropter D. Thomas pluribus in locis, modo sc digno, catholicam doctrinam hac de re declarans concludit: < Matrimonium « igitur secundum quod consistit in coniunctio- < ne maris et focminac, intendentium prolem < ad Dei cultum procreare et educare, est Ec- < clesiàe sacramentum ». (Lib. IV contra gent., c. 78). Alibi autem affirmat, quod cx coniunctione maris et focminac, cxplicito ipsorum mediante consensu < efficitur vinculum, seu nexus

(t) Manual. Miss. *lib.* rj, cap. v, quaesi. 19 $ 4.

quidam qui est sacramentum Matrimonii ». (In 4 Sent. dist. 28 a. 3 ad 2). Matrimonium igitur ideo sacramentum est, quia contractus et ad substantiam pertinet, et definitionem ingreditur sacramenti: atque hoc dogma catholicum est. Quamvis autem quispiam ponere velit, aliquod inter fideles matrimonium sacramentum non esse posse, semper tamen erit dc fide, minime inter fideles Matrimonii sacramentum reperiri, quod super contractu essentialiter haud aedificetur; nempe in lege evangclica matrimonii contractum esse posse, quod non sil sacramentum; Matrimonii tamen sacramentum esse non posse, in quo contractus ipse non sit sacramentum. Atque hoc dogma est, in citato Tridentini contentum canone: « Si quis dixerit Matrimo- < nium non esse vere et proprie unum ex septem | « legis evangelicae sacramentis etc ». Hacresis igitur, ut iterum dicam, est, asserere in lege evangclica contractum matrimonii regulariter et essentialiter e matrimonii sacramento secerni, et sacramentum non aliud esse, nisi contractus ornatum, qui ad valorem ipsius atque consistendam indifferens sit seu extraneus.

Fidei pariter dogma est aeque in Tridentino Concilio definitum Ecclesiam, ultra consanguinitatis et affinitatis gradus in Lcvitico expressos, valuisse alios gradus matrimonium contrahendum impedientes, et contractum dirimentes constituere; alia impedimenta matrimonium dirimentia constituere valuisse, in iisque constituendis non erravisse; causas denique matrimoniales ad indices ecclesiasticos spectare: « Si quis dixerit, ait S. Concilium (sess. XXIV < Can. III, IV, et XII) cos tantum consangui- < nitatis et affinitatis gradus, qui in Lcvitico « exprimuntur posse impedire matrimonium «contrahendum, et dirimere contractum, nec « posse Ecclesiam in nonnullis eorum dispen- « sare, nec constituere ut plures impediant, « et dirimant, anathema sit. — Si quis di- « xcrit, Ecclesiam non potuisse constituere im- « pedimenta matrimonium dirimentia, vel in « iis constituendis errasse, anathema sit. — Si « quis dixerit, causas matrimoniales non spe- < ctarc ad indices ecclesiasticos anathema sit ».

In hisce porro tribus Canonibus, qui dogmatici sunt, cognoscitur in Ecclesia vera et propria super matrimonii contractu potestas. Constituendorum enim impedimentorum dirimentium, corumquc dispensandorum potestas potestatem suapte natura importat sive auferendi, sive impartiendi matrimoniali contractui vim, atque valorem; item contrahentes sive habiles, sive inhabiles ad illud valide ineundum reddendi. Jurisdictio autem in causis matrimonialibus facultatem importat dc contractu ipso iudicandi, de ipsius nempe valorc, consistentia, durationc; cum causae et sententiae matrimoniales in hisce potissimum versentur. De fide igitur est, Ecclesiam divina institutione super fidelium matrimoniali contractu veram et propriam potestatem habere, non vero tantummodo super sacramento, seu super sola sacra caeremonia, qua contractui benedicit, eumdemque sanctificat, uti neoterici quidam contendunt, qui propterea in novam haeresim incidunt.

Addemus postremo, ex huiusmodi quorumdam modernorum legumlatorum systemate semel admisso, atque cx constituto, tamquam aequo ac legitimo, duplici contractus et sacramenti Matrimonii respectu, ut prior saeculari, alter vero ecclesiasticae potestati subdatur: cx huiusmodi, inquam, systemate id consequi, ut evangelicae legis matrimonium, gratia a Iesu Christo per suam passionem acquisita sanctificarum, perfectum, atque ad magni sacramenti Ecclesiae dignitatem evectum, eodem simul tempore, divina dispositione, -contradictoriis legum lationibus obiicerctur, atque perpetuo inter duas diversas potestates bello conflictaretur, dum id altera tuetur, quod ab altera irritum redditur; illa contemptui habet ac punit id cui ista benedicit, atque sanctificationem adhibet; illa civiles concedit effectus ei, quem ista, ad civiles atque spirituales effectus inhabilem reddit; quae hinc inde iure meritoque fierent atque congruenter nativis, divinis, humanisque iuribus, quibus praescribi nequit; quae quidem omnia simul sumpta immane hacresum blasphemiarumque cumulum conficiunt.

Circa iudfaes matrimonia di*- tolventci. Quaeris quomodo tam pro externo, quam pro interno te gerere debeas etiam respectu ad indices officialesque civiles, qui suismet sententiis, seu declarationibus matrimonia legitime contracta dissolvunt. — Haec una praesentibus in circumstantiis, quousque vi coactiva destituaris, quoad forum externum, tibi regula praescribetur, ut prudentia atque zelo utaris pro opportunitate, atque, nisi maiorum malorum pericula praevideri debeant, ut arguas, obsecres, incrcpes in omni patientia et doctrina. Quoad forum vero internum hoscc indices, corumque complices ab incursis censuris absolvere poteris, ubi ad tuos pedes se sistant in poenitentiae tribunali, atque admissarum culparum, et scandalorum, quibus offendiculo fuerunt, vere compunctionem cordis praeseferant. Nisi autem prius serio promittant se officia huiusmodi dimissuros, quae impiae legumlationi innituntur, iuxta quam *iuste atque recte indicare* haud possibile est, eos omnino absolutionis indignos debebis indicare.

726

Ouae Miiu celebranda in concurrentia matrimonii et funeri*. S. C. de Prop. F. *3 Sept. rStj.* (C. G.) — Quebkc — An concurrente eadem dic matrimonii celebratione ac defuncti funere, quae duo ad alium diem differri non possunt, praestet potius Missam celebrare pro sponsis, vel pro

mortuo, benedictione nuptiali sponsis absque Missa impertita.

R. In proposita concurrentia Missam pro sepeliendo defuncto esse celebrandam.

737

S. C. S. Off. *13 Ian. 1818.* — K^ruicv i f refintrrcwcct — r. An liceat intéresse haereticorum funecoptfa ralibus et sepulturae.

2. An liceat catholicis adire templa haereticorum.

R. ad r. Licere quotiescumque agatur de assistentia materiali praestita civilis officii causa a qua eximi nequeant catholici sine gravi damno vel periculo, dummodo nullo modo communicent in eorum ritibus et sacris caeremoniis quibuscumque.

Nc autem in praxi temere permittatur pcriculosa consuetudo adsistendi haereticorum funeralibus et sepulturae, inspiciat Episcopus scrioque perpendat num facile ea tolli possit quin exinde oriantur odia et inimicitiae haereticos inter ct catholicos, unde aliquod grave damnum catholicis sit pertimescendum. Quod si pacifice ea tolli nequeat, sedulo instruendi sunt catholici quibus conditionibus, quibuscumque in circumstantiis permittatur. Nimirum permittitur ut dictum est: 1. Sola praesentia materialis praestita civilis officii causa: ea igitur conditione ut catholici nullum se actum religionis ac religiosi cultus ct ritus praestare intendant. — Permittitur 2. in casu quo ab ca eximi nequeant sine gravi damno vel periculo; quae circumstantia non adest ubi quis nullum sibi damnum vel periculum alias imminere sciens , proprio lubim ct electione intéresser, nullo adstrictus civilis officii debito. — 3. Permittitur denique ca conditione ut nullo modo communicent in sacris cum haereticis ; igitur nec simul orare, neque se in eorum ritibus immiscere debent, ncc luminaria deferre, neque pro defuncti anima suffragia persolvere.

Ad 2. Licere, si adeant merae curiositatis causa, absque ulla communicatione in sacris, in qua talis aditus communiter habeatur pro actu protcslativo falsae religionis; quandoquidem sicuti profana aedificia, sic et templa haereticorum adire, est actus per sc indifferens; qui non nisi a pravo fine, vel cx circumstantiis efficitur malus. Malus nimirum efficitur: — !. Si quis ca udeat animo adsistendi sacris haereticorum functionibus; — 2. Vel etiam absque tali animo, si ingressus ipse in haereticorum ecclesias aliquam inftrat vel inferre videatur cum eisdem haereticis in divinis communioncm, hinc ct scandali occasionem praebeat; — 3. Aut si talis aditus indictus sit ab haeretico gubernio , tamquam protestatio eiusdem fidei ac religionis catholicos inter et acatholicos; — 4. Vel utrumque communiter habeatur veluti fessera unius eiusdemque communionis catholicorum et acatholicorum. — In his igitur casibus numquam licet catholicis adire haereticorum templa, quia numquam licet haereticorum sacris participare, nec propriam simulare fidem. Ubi vero haec omnia absint, et sola curiositate templa videndi moveantur, inculpate ea adire possunt.

728

Decr. S. C. SS. Rit. *3 Martii 1818.* — C»rci Mj iu b o liura *pg* ip» *to <t tpxu.*

Per generale decretum die 3o Decembris 1783 editum, ct a fel. rec. Pio Papae VI confirmatum dic 7 lan. 1784, declaratum fuit, in celebratione nuptiaium quae fit extra Dominicam vel alium diem festum de praecepto, seu in quo occurrat dupl. primae vel secundae classis, etiamsi fiat Officium et Missa de festo dupl. per annum sive mai. sive min. dicendam esse Missam pro sponso ct sponsa, in fine Missalis post alias Missas votivas specialiter assignatam ; in diebus vero Dominicis aliisque festis de praecepto ac duplicibus f. vel 2. classis dicendam esse Missam dc festo, cum commemoratione Missae pro sponso ct sponsa. Verumtamcn cum interca nonnulla excitata fuerint dubia circa rubricam in hac celebranda Missa servandam , et parochorum sensus sit varius, quippe quia aliqui, eidem Missae Hymnum Angelicum adiiciendutn censent, cum v. *Ite Missa est* in fine, alii vero etiam Symbolum Nicaenum legendum putant, ea freti ratione quod haec Missa ceu solemnis ct pro re gravi haberi debeat; ideo ad amputandas controversias ct dubitationes, utque ab omnibus unus idemque conveniens ritus servetur, Sacra Rituum Congregatio... re mature discussa, declaravit (firma remanente dispositione praefati decreti quoad designationem dierum quibus Missa votiva pro sponso ct sponsa celebrari potest) camdem esse votivam privatam, proindeque semper legendam sine Hymno Angelico ct Symbolo Nicaeno, cum tribus orationibus, prima videlicet eiusdem Missae votivae propria, ut habetur in fine Missalis , 2. ct 3. dici currentis, ut in Rubrica *rit VII. num. 3. Dc Commemorat.,* ct cum *Benedicamus Domino* in fine, et ultimo Evangclio S. loannis. Et ita decrevit. Dic 28 Februarii 1818.

Facta autem... relatione Sanctissimo Duo N. Pio VII Pont. Max. Sanctitas Sua praefatum decretum approbavit, confirmavit, mandavitque praelo tradi, ct publici iuris fieri. Dic 3 Martii 1818.

729

S. C. de Prop. F. ? *Aug. 1818* (C. G.). — 9îcl r-cc<1 pro Sc possa tollcrarsi che si facciano dc convm, n* \ci impocnj. nci qutüi i convitati rccitino dcllc preci in suf- unubu' fragio di quelli, che sono morti impénitent! o apostati dalla fede cattolica.

R. Negative quoad cos qui, patratis publicis concubinatus, apostasiae , venditionis filiarum mahumetanis, aliisque huius generis delictis, sine ullo praestito resipiscentiae signo, (mortui sunt). Curent vero, quoad poterunt, missionarii, consuetudinem dc qua agitur divellere utpotc periculosam, atque ab Ecclesiae usu abhorrentem. Et fideles instruantur super modo suifragandi animas defunctorum, quem tenet atque approbat S. Mater Ecclesia.

730

r.m mù'.'riSm pnniepi»quoad üoncra.

S. R. C. 25 *Aug. rStS.* — Quum non una cadcmque sit auctorum omnino sententia de privilegiis quibus Episcopi titulares gaudent, praesertim relate ad Missae celebrationem, dum in propria vel aliéna dioecesi peragrantur; ad quascumque eliminandas dubitationes, sequentia dubia in ordinario Conventu Sacrorum Rituum, Emis et RiTiis Patribus enucleanda, proposita sunt; nimirum:

1. An Episcopus titularis, absque speciali rescripto , possit aram portatilem ubicumque erigere, quamvis domi suae habitationis consanguinei induito oratorii privati gaudent?

2. An praeter Missam quam ipse celebrat, alias Missas celebrari permittere possit?

3. An Missa, quam ipse sic celebrat vel celebrare facit, valeat ad satisfactionem praecepti, non tantum suis consanguineis domi habitantibus, ct familiaribus qui ipsi inserviunt, quamvis tempore Missae actu non necessarii, sed etiam familiaribus suorum consanguineorum sccum habitantium ?

4. An ipse possit Missam celebrare et celebrari facere diebus qui excipi solent in induito Apostolico oratorii privati ?

5. An Episcopus, praeter Missam a se celebratam, aliam permittere valeat, si consanguinei indultum oratorii privati habentes Missam celebrari fecerint ?

Et Sacra Rituum Congregatio, audito prius altero cx Caeremoniarum Apostolicarum Magistris, qui suam scripto sententiam reddidit typisque evulgavit, ac referente Erilo ct Rtho Domino Cardinali Mattei, loco Efti ct Rmi Domini Cardinalis Iulii Mariae de Somalia Praefecti ct Ponentis absentis, respondendum censuit:

Ad !. Affirmative; verum consulendum Sanctissimo pro extensione privilegii, videlicet, quod Episcopi in casibus a iure permissis hospitantes domi vel parentum vel extraneorum, qui gaudent induito oratorii domestici , possint et valeant in eodem celebrare vel celebrare facere, loco ct vice arae portatilis, quam tantum extra propriam dioecesim indulget Bonifacius VIII cap. *Quoniam Episcopi,* De Privilegiis in 6, servata in reliquis forma decreti s. m. Clementis XI, iuxta tamen posteriores declarationes s. m. Innoccntii XIII ct Concilii Romani sub Benedicto XIII, Tit. 15, Cap. 3 (t).

Ad 2. Negative; verum consulendum Sanctissimo pro extensione privilegiorum quoad unicam Missam, quam, propria celebrata, Episcopi solent audire.

Ad 3. Affirmative, quoad familiares dumtaxat eidem Episcopo actu necessarios; Negative, quoad reliquos.

Ad 4. Affirmative.

Ad 5. Iam provisum in primo atque secundo. — Die 22 Augusti 1818.

Facta autem relatione de praemissis SSmo Domino Nostro Pio VII Pont. Max., Sanctitas Sua Sacrae Congregationis responsa adprobavit, confirmavit et extensionem privilegii , uc in responsione a i primum ct secundum ex propositis dubiis, induisit : contrariis non obstantibus. Die 25 eiusdem mensis et anni.

731

Dc facultate dispcnundi a redtalione prophetiarum in Sabato Sancto.

S. C. de Prop. Fide jo *Aug. rSiS.* — *(Ex And. SSmi).* Quum R. P. D. Vicarius Ap. Siami ct Quaedae humiliter supplicaverit pro uno sacerdote indigena, ut posset omittere recitationem Prophetiarum Sabbati Sancti propter difficultatem legendi, et possint cantari Litaniae Sanctorum lingua vernacula, delicientibus qui possint cantare latine, quumque laudatus Episcopus camdem facultatem gencratim pro omnibus indigenis sacerdotibus seu Vicariatus supplex expostulaverit, SSnlus... exclusa petitione pro Litaniis cantandis vernacula lingua, in reliquis benigne concessit uni tantum laudato Vi-

(1) Clemens XI decrevit (t$ Dec. 170J): « e Episcopis, ct his maioribus Praelatis, etiam Cardinalatus « dignitate fulgentibus, neque sub praetextu privilegii « clausi in corpore iuris, neque alio quoque titulo, « nullo modo licere extra domum propriae habitatio* « nis, in domibus laids, etiam in propria dioecesi, « quod fortiu^ intelligitur in aliena, etiamsi Dioecesani • consensus adhiberetur, erigere altare, ibique sacro « sanctum Missae sacrificium celebrare, sive celebrari « facere ».

Innocentius XIII (25 Maii 172$) declaravit « quod « cum in praedicto decreto (Clementis XI) statuatur, ɑ non licere Episcopis extra domum propriae habita- « tionis, in domibus laids erigere altare, ibique sacro* « sanctum Missae sacrificium celebrare scu celebrari « facere, huiusmodi prohibitio intelligcnda non sit de « domibus, etiam laids, in quibus ipsi Episcopi forte « occasione visitationis vel itineris hospitio excipian- ơ tur, ut nec etiam quando Episcopi in casibus a iure « permissis, vel dc speciali Sedis Apostolicac licentia « absentes a domo propria ordinariae habitationis, mo- « tam idcirco faciant in aliena domo per modum si- « milis habitationis ; his enim casibus licita iis erit « erectio altaris ad effectum praedictae celebrationis, « non secus ac in domo propriae ordinariae habita- « tionis ». Huiusmodi declarationem Benedictus XIII inseri iussit in *Concilio Romano* Tit. 15. cap.).

cario Ap. facultatem, ut valeat, non omnes sacerdotes indigenas Vicariatus Siamensis, sed toties quoties in casibus particularibus, dispensare a recitatione Prophetiarum in Sabbato Sancto, dummodo tamen concurrant circumstantiae, et ipse Vicarius Ap. conditiones adimpleat ut infra, nempe: 1. Vicarius Ap. uti poterit praedicta facultate, deficiente quolibet curopaeo sacerdote, ubi Missa absque benedictione Fontis celebrari contigerit; 2. Et hoc quoque deficiente, dispensationem non indulgent, nisi constet dc gravissima ac pene insuperabili difficultate eosdem Prophetias legendi latino idiomate ; 3. Proinde Vicarius Ap. instare debet quam maxime, ut sacerdotes indigenae calleant solutam lectionem latinae linguae, nc ad hoc deveniat addiscendi segnities, ut hac dispensatione sit opus ; 3. Denique hac facultate uti Vicarius ipse non poterit si cum Missa aliisque functionibus Sabbati Sancti coniuncta sit benedictio Fontis, quam praecedere debet recitatio Prophetiarum.

732

An qooUam iyivtunbo· «a-Muu. |KM* t ,n

S. C. de PfOp. Fide *ï8i()* — SIAM. — Sunt in Siamo vîtes sylvestres; uvae sunt nu-rae magnitudinis (vix credidissem nisi oculis propriis vidissem) ; potest unus racemus dare ad minus dcccm sagenas vini. Reperiuntur in una stipe viginti, triginta ct amplius racemi. Primo tempore quo in Siamum (ego Vic. Ap.) perveneram, venerunt ad me duo iuvenes super humeros portantes duos istiusmodi racemos ; cum multum expressissem, confeci undecim sagenas vini; residuum proieci. Non multum quidem confidebam tali experientiae. Post octo ct dcccm annos, volens gustare dc ultima sagena, inveni colorem, odorem ct saporem bonum; cum autem defunctus Episcopus noster diceret non esse vites veras, non poteram mordicus contradicere, licet assentiri ipsi non possem. Solam quam invenio differentiam , hacc est, quod scilicet grana scu semina uvarum siamensium sunt multo maiora, ct alterius formae quam europacarum ; sunt eiusdem figurae et formae, eiusdem magnitudinis, ac grana caffaei; fermentatio fit optime per plures dies. Miserunt ad me, hoc anno, viginti sagenas; sumpsi parting propter stomachum ct frequentes infirmitates meas, partira dedi libere aliis infirmis, ct profuit nobis. Quia vero non maturescunt propter defectum solis, debet immisceri saccharum, quod forte etiam necessarium est ad diutius conservandum. Inveniuntur tamen quibusdam in locis, quae ex se sunt dulces. Enixe peto decisionem, utrum tali vino possimus uti in celebratione Missae.

R. Ex hactenus deductis, non constare liquorem de quo agitur esse verum vinum ; ideoque non licere co uti in sacrificio Missae, donec aliter fuerit indicatum.

733

An liciti ceniu· rritti.

S. C. de Prop. F. 20 *Febr. 1819* (C. P. pro Six.) — Exorta controversia Macai apud Sinas, utrum forent liciti census reales qui ab ecclesiasticis viris in illis regionibus fieri consueverunt, quorum censuum fructus sunt decem pro quolibet centenario ct anno, Sacra Congr., attento quod (sicuti relatum est) census dc quibus controvertitur sint vere reales, nihilque habeant commune cum personalibus, ita ut si praedia, aut domus, in quibus census nomi·narim fundatur, casu aliquo ct sine censuatarii culpa, vel pereant omnino, vel cx parte minuantur, census ipsi, aut in pane, aut in toto extinguantur, adhibita tantummodo ab emptoribus censuum ca cautione, ut nempe medietatem circiter valoris corumdem censuum ponant super praedictis domibus aut praediis, ad evitandam videlicet omnem fraudem cx parte venditoris seu censuatarii, atque ut illum adigant ad conservandos fundos censibus oneratos; attento insuper, quod in praedictis censibus nulla appareat species mutui, quandoquidem in ipso publico instrumento census declaratur expresse quod census sit perpetuus ct irredimibilisex parte emptoris, redimibilis vero cx parte venditoris, Sacra Congregatio ccnsuit ac decrevit ut sequitur: Renovata, si opus est, prohibitione pro ecclesiasticis cuiuscumque negotiationis lucrativae et quaestaosae, census reales ct irredimibiles, dc quibus supra, non esse improbandos, neque obstare fructus annuos corumdem esse dcccm pro quolibet centenario ct anno, dummodo taxa huiusmodi fructuum sit communis in locis ubi similes contractus fiunt, ct penes tribunalia civilia admittatur.

734

Circa dhpw· talionem ab linentia in Qa. dragetima φκι· ad non Ittau* te·.

S. Poenit. Ap. *24. Febr. rSrg.* – Sc coloro chc non sono tenuti al digiuno possano nella Quarcsima, quando vi è induito, usarc dei cibi permessi dall'indulto medesimo, tutte lc volte chc mangiano.

R. Sacra Poen. dc mandato SSrTii respondit : Fideles qui ratione aetatis vel laboris iciunarc non tenentur, licite possunt in Quadragesima, cum indultum concessum est, omnibus diebus induito comprehensis vesci carnibus et lacticimis quoties per diem edunt.

735

Corporalia, pillae. amictui etc ex lino vel canna· bc conticenda.

S. R. C. *r8 Mati 18it).* -Quamvis S. R. C. in una Pisauren. sub dic 15 martii 1664, reprobaverit morem, qui forte alicubi obtinuerat, conficiendi amictus, albas, tobaleas altarium, nec non corporalia ct pallas cx tela quadam composita cx lino et gossipio subtilissimo, nihilominus novissimis temporibus adeo invaluit

abusus, ut, constanti Ecclesiae disciplina post-habita, nonnullis in ecclesiis non alia adhibeantur supcllcctilia, vel ad sacrificandum, vel ad altarium usum, nisi ex simplici gossipio confecta. Ad hanc corruptelam, quam bene multi consuetudinis nomine cohonestare nituntur, radicitus evellendam, studia converterunt EE. et RR. DD. Cardd. sacris tuendis Ritibus praepositi. Solliciti idcirco, ut quod usque ab Ecclesiae primordiis, quoad sacra indumenta et supcllcctilia, ob reales et mysticas significationes inductum est, retineatur, restituatur et in posterum omnino servetur, declararunt et decreverunt: < Ab antiquo more, sub quolibet praetextu colore ac titulo, non esse recedendum, et eadem sacra indumenta ac supcllcctilia conficienda esse cx lino aut cannabe, non autem ex alia quacumque materia, etsi munditie, candore ac tenacitate linum aut cannabcm aemulante ct aequante. Aliqua tamen indulgentia utentes, permiserunt ut amictus, albae, tobalcac, mappulae, si quae cx gossipio habentur, adhiberi interca possint usque dum consummentur; sed, cum huiusmodi supcllcctilia renovanda erunt, ne cx alia materia fiant, nisi ex lino vel cannabe, praeceperunt. Districte vero iusserunt ut corporalia, pallae ac purificatoria, post lapsum unius mensis a praesentis decreti publicatione, linea omnino sint vel cx cannabe, interdicto et vetito aliorum usu, quae cx gossipio supererunt ». Et ita decreverunt, ac ubique locorum, si SSrho D. N. placuerit, servari mandarunt. — SSiTius decretum S. C. approbavit confirmavitquc, typisque editum publicari praecepit; ac praeterea iussit ut locorum Ordinarii eiusdem observantiae sedulo incumbant.

736

Orci rcitrictionem: *in matrl·uonib contra·dit,* in ficuhitibat dbpcnundi.

Ex Instr. S.C.S. Officii *Aug. 1819* — Surinam — Unam cx facultatibus sibi a S. Sede concessis, aiebat Praefectus, esse facultatem *dispensandi super impedimento disparitatis cultus in matrimoniis contractis.* Stante hac restrictione facultatis *ad matrimonia contracta,* dubitabat: — i. An ea uti posset quando inter baptizatos ct infideles matrimonia ita erant contracta ut mulieres contraherent quidem *pro semper,* non autem viri ; sed postmodum vellent isti cum illis perpetuo contrahere. – *2.* An quando neophytus mulierem infidelem quam, iam baptizatus, ideoque nulliter duxerat, deseruerit, et alteri infideli nupserit, renuente prima converti, altera vero etiam baptismum suscipiente, possit dispensare ut cum hac secunda permaneat.

Matrimonia in expositione casuum recensita quamvis *de iure* non sint matrimonia legitima, *de facto* tamen matrimonia contracta dicuntur, ad quae extenditur concessa facultas dispensandi. Hinc S. Congregatio respondit propositis dubiis: *Affirmative.* – Quoniam vero probe novit, dispensationem sine legitimis causis dilatam non dispensationem esse, sed dissipationem, ct citra culpam sine causa dispensare non posse cognoscit, vult ut dispensaturus consideret utrum cx matrimonio de quo agitur sperari probabiliter possit religionis bonum, Christiana educatio sobolis nasciturae, et partis infidelis conversio; an potius probabiliter timendum de subversione in Fide partis fidelis, de prava prolis educatione, ct dc iniuria in Creatorem, ut inde licite concessa dispensandi facultate uti possit.

Exponebat etiam esse in illis partibus plures baptizatas mulieres quae sunt servae ce mancipia hebraeorum. Has plerumque in talibus circumstantiis esse aiebat, ut nequeant sc subducere c dominorum potestate : subdebat inde, dominos velle eas in uxores ducere, et ad intentum ipsis clam perpetuam fidem in coniugio sc servaturos permittere.

Hac narratione praemissa, sciscitabatur utrum in his casibus super impedimento disparitatis cultus possit dispensare.

Ex simplici casus expositione apparet matrimonia, dc quibus loquitur, non esse ullo modo contracta sed contrahenda: quare ad dispensandum in ipsis super disparitate cultus supra recensita facultas non extenditur. Nec ob impossibilitatem se subducendi e potestate dominorum, in qua sunt servae, nec ob firmas promissiones dominorum de nunquam servis deserendis putare debet facultatem sibi factam dispensandi in matrimoniis contractis extendi posse et ad ea de quibus loquitur: nam nec impossibilitas, in qua sunt servae, nec promissiones quas faciunt domini, potestatem concessam ampliant, ct ultra statutos limites extendunt. In hisce itaque ct consimilibus casibus necessaria est facultas dispensandi etiam in matrimoniis contrahendis a S. Sede impetranda.

737

Dc pontificalium exercitio in alieni diocccii.

Decr. S. C. de Prop. Fide *14 Aug. tStg* — Ad coercendum abusum qui in locis Missionum iamdudum irrepserat, ut scilicet nonnulli Praesules deserentes sub aliquo obtentu Ecclesias, scu Vicariatus suos, episcopalia munia in alienis Dioecesibus, seu Vicariatibus exercerent, S. Congregatio accedente Summi Pontificis auctoritate, decrevit dic 28 Martii i65î ac denuo sub dic 26 Iulii 1662, ac 17 Iunii 1712 ne ullo modo liceret Episcopis, scu Apostolicis Vicariis in aliena dioecesi, scu districtu, etiam de consensu Ordinarii, pontificalia munia peragere, sub poena suspensionis ipso facto incurrendae, ac Romano Pontifici reservatae. Cum autem compertum fuerit, generalem hanc inhibitionem maximo saepe incommodo, ct detrimento esse, praesertim cum aliquis Antistes ob

adversam valetudinem, vicinum aliquem Praesulem ad ea peragenda quae episcopalis sunt potestatis cogitur accersire, Emi Patres, referente Emo ac Rmo D. Card. Fontana Pracf. ccnsuerunt supplicandum SSfto pro eorumdern decretorum moderatione, ita ut quando rationabili causa, vel urgente necessitate Episcopi, seu Vicarii Apostolici ad alienas dioeceses seu Vicariatus se conferunt, possint sibi invicem communicare facultatem pontificalia exercendi, contrariis minime obstantibus praedictis decretis, dummodo tamen semper accedat Episcopi seu Viaarii loci consensus, inviolatumquc dc coetero maneat residendae praeceptum.

Hanc autem S. C. sententiam SSfto D. N. Pio PP. VII. relatam in Audientia habita per R. P. D. Carolum Mariam Pedicini Secretarium dic 8 Augusti 1819 Sanctitas Sua benigne adprobavit.

738

rrtione.

–Jitt encycl. S. C. de Prop Fide *lÔ Sept. roit).* (AD Episcopos Hibkrx.) Quod D.N. Icsus Christus iam praemonuerat, parabola usus agricolae, qui seminavit bonum semen in agro suo, cum autem dormirent homines, venit inimicus cius, ct superseminavit zizania in medio tritici (Matth. 13, 24), id quidem nostris hisce temporibus in Hibernia praesertim, accidere non sine maximo rei catholicae detrimento videtur. Pervenit enim ad aures S. Congregationis, scholas *biblicae societatis* in tota fere Hibernia esse institutas, «catholicorum procerum opibus ac patrocinio suffultas, in quibus fuco charitatis rudes utriusqu* sexus adolescentes, praecipue vero ruricolae atque egeni, blanditiis, atque etiam muneribus praeceptorum illecti, mortifero pravarum doctrinarum veneno inficiuntur. Additur huiusmodi scholarum magistros esse mclhodistas, qui bibliis utuntur, a biblica societate Angliae redditis, erroribus refertis, alio nullo sibi proposito tine nisi seducendi iuvenes, et orthodoxae fidei veritates cx eorum animis penitus evellendi. Haec cum ita sint, Amplitudo Tua iam videt quanta sollicitudine, ct studio pastoribus vigilandum est, ut gregem suum a luporum insidiis, qui veniunt in vestimentis ovium, sedulo tueantur. Si pastores obdormiunt, cito subrepet inimicus homo loliumque seret, cito zizania videbuntur in medio tritici succrescere, illudque operire. Quare nccesse est omnem navare operam, ut adolescentes a lethalibus hisce scholis avocentur, ct monere parentes, ut liberos suos in errorem duci minime patiantur. Ad vitandas autem adversariorum insidias nihil aptius esse videtur, quam catholicas erigere scholas in quibus pauperes ct rustici bonis disciplinis instituantur. Deerit fortasse modus supplendi sumptibus? Addisci hic facile poterit ab ipsis heterodoxis, qui, ut accepimus, pro carumdcm scholarum sustentatione hebdomadalem unius assis stipem a singulis dc populo rogant. Quid vetat, nc idem catholici faciant? Hortamur igitur ac pcr viscera Dfii N. I. C. obsecramus Amplitudinem Tuam, ut eo maiori, quem arbitraberis modo, gregem tuum diligenter custodias ab iis, qui insidiose se immittunt in ovile Christi ut incautas oves abducant; ct memor eorum, quae Petrus Apostolus iam pracnunciavit, tradens, quod, *et in vobis erunt magistri mendaces, qui introducent sectas perditionis* (2 Petri 2, 1), omni cura des operam, ne orthodoxa iuventus ab his corrumpatur. Quod quidem facile tc assecuturum spero, si catholicae scholae in tua dioecesi erigantur. Ac dum fore confido, ut Amplitudo Tua in re tanti momenti omnes animi vires adiiciat, nc scilicet bonum triticum zizaniis suffocetur, Deum O. M. precor etc.

739

S. C. S. Officii *23 Febr. 1820* — Qukbrc — i. Ad Missam solemnem ecclesiarum dioecesis Quebecensis cantatur pro rege Angliae *Domine salvum fac regem,* ct turn in ecclesiarum parochialium pronao (gallicc *le prône)* tum in benedictionibus SSmi Sacramenti, ubi pro Papa ct pro Episcopo, pro rege nominaliter oratur. Quaeritur an talis consuetudo arguenda sit communicationis vetitae cum haereticis.

Dc ioram c5*o tuper bibliiihx* rclici».

2. Cum protestantes officiarii dominentur omnibus tribunalibus, curiis, doganis, publicisque gubernii tum civilibus tum militaribus officiis (gallicc *les bureaux)* modusque iurandi apud eos sit tactus ct osculum Bibliorum : ubique biblia haeretica praebentur tangenda et osculanda, solique clero concessum est ut iurct admovendo manum ad pectus. Hoc posito, quaeritur an fideles inquietandi sint de modo qui invaluit tangendi ct osculandi huiusmodi biblia.

Dc admittendo viro acaZhoheo ad pulaandatn organum.

3. Deficiente catholico viro ad pulsandum organum in ecclesia quadam catholica, potestne temporarie ad istam functionem admitti musicus acatholicus?

R. Ad i. In casu et circumstantiis dc quibus agitur, esse locum dissimulationi et tolerantiae.

Ad 2. In casu ct circumstantiis expositis respondendum esse negative, nempe non esse inquietandos.

Ad 3. Remoto scandalo, vel scandali periculo, affirmative.

740

S. C. Indulg. 29 *Febr. 1820* — An recitans .ı,Λ’ŋ.ŋ™* «" altcrnatim cum socio orationem cui applicatae sunt Indulgentiae v. g. coronam, vel salutationem angelicam dictam *Angelus Domini* possit lucrari Indulgentias huic orationi applicatas?

ŋıi· quoad »Q· du,pcnUa‘·

R. Affirmative. – SSftus approbavit.

741

Qua a materia pit'.'c?u<xactX t benedicantur.

S. C. Indulg. 29 *Febr. 1820* – Ur o lS KΓ Or bis – In facultate concessa benedicendi co-ronas> rosaria, cruces, numismata ctd., ct iis-dem applicandi Indulgentias, expresse dicitur, quod < ab huiusmodi benedictione Sanctitas Sua rciicit imagines sive impressas sive depi-ctas, necnon cruces, crucifixos, parvas statuas, numismata, vulgo *medaglic* nuncupata, quae cx ferro, stanno, plumbo vel cx fragili mate-ria facilisquc consumptionis conficiuntur >. *Hinc dubia:*

1. An ab huiusmodi benedictione rciician-tur etiam coronae seu rosaria quae cx ferro, stanno, plumbo vel cx fragili alia materia fa-cilisquc consumptionis conficiuntur?

2. Specialiter, an possint applicari Indul-gentiae coronis ex vitro seu crystallo con-fectis ?

An uni coronae rtc, poiiini di-urnae applicari indulgentiae.

3. An uni ct eidem rei, puta, uni coronae possint applicari Indulgentiae diversae, v. g., Indulgentiae dictae Apostolicae, ct Indulgentiae dictae S. Birgittac.

R. Ad i. Negative.

Ad 2. Affirmative, dummodo globuli sint cx vitro solido atque compacto.

Ad 3. Affirmative, dummodo ad eas lu-crandas renoventur opera iniuncta iterabilia. – Sanctitas Sua votum S. Congregationis benigne approbavit.

742

Circa ciborum conoiioncm ad wpcntillooi o. rationes adhibi-tornet.

S. C. de Prop. Fide *20 Iunii 1820* (C. P. pr o Sin.) – Tunk· OcctD. – 1. Christiani filii aut famuli gentilium a quibus fiunt caeremo-niae superstitiosae, aut operarii conductitii qui in eorumdern gentilium domibus, dum labo-rant, nutriuntur, possuntne cibos idolis pro-genitoribusve oblatos comedere, quando ipsis tales cibi ad solitam prandii aut cocnac refe-ctionem apponuntur, si separating a gentilibus comedant, nec ulla prorsus ratione ciborum oblationi superstitiosae participaverint, praeser-tim· facta etiam protestatione sc talibus cibis uti tantummodo propter necessitatem, minime vero ad communicandum idololatrico sacrificio?

2. Mos est in Tunkino, ut quoties aliquis convivium solemne, sive pro defuncti alicuius funere, sive pro matrimonii celebratione, sive pro defunctorum progenitorum commemoratio-ne, sive propter alium finem, aut civilem ct honestum, aut superstitiosum ct idololatricum, adornat, ipsius cognati, amici, vicini, aut clien-tes domum illius conveniant ad ei congratu-landum aut testandum honorem ct obsequium, aut munuscula otferenda; quod quidem ni prae-starent, saepe saepius inimicitiae ct iniustac contra cos vexationes inde nascerentur. Hoc po-sito, Christiani, infidelium (a quibus superstitiosae fiunt oblationes) amici, cognati, inquilini vicini, vel clientes, possuntne, in tali circum-stantia, eorum domos adire ad simile obsequium cis exhibendum, modo nullatenus praefatis obla-tionibus superstitiosis assistant, nec locum sa-crificii et convivii ingrediantur, ct in alia domus parte, aut etiam in domo vicina, seorsim a gentilibus excipiantur ; praesertim si protesten-tur se obsequii, honoris et amicitiae causa tan-tummodo venire, nec ullam in iis quae fiunt superstitionibus partem habere velle? Iidem Chri-stiani possuntne cibos idolis vel progenitori-bus oblatos manducare, vel in alio loco ac gentiles, vel in eodem loco, sed postquam, fi-nita caeremonia, omnes convivae gentiles dis-cessere?

3. Christiani, qui, dum iter habent, aut qui alicuius negotii causa fortuito divertunt ad ae-des hominis infidelis, a quo superstitiosum con-vivium celebratur, possuntne escas oblatas illic comedere, servatis cautelis et conditionibus su-perius expressis?

4. Egeni qui ostiatim cibum comedunt, pos-suntne mendicandi causa accedere ad aedes gen-tilium, quos ipsi probe sciunt superstitiosa ce-lebrare convivia ? Possuntne etiam cibos idolis vel progenitoribus oblatos in modum eleemo-synae sibi datos assumere et manducare?

R. Ad i. Affirmative.

Ad 2. Affirmative, secluso omni scandalo et concurrentibus adamussim expositis conditio-nibus; ct ad mentem: Mens est, difficile admo-dum videri, quod secludi scandalum possit, ob magnam hominum multitudinem qui illuc con-veniunt.

Ad 3. Affirmative, servatis cautelis ct con-ditionibus expositis.

Ad 4. Ut ad 3 ; ct pro maiori instructione transmittatur copia Instructionis iam datae iussu Benedicti XIV fl". *n. 386),*

743

5. C. de Prop. F. *26 Iunii 1820* (C. P. pro Sin.) – Sutchukn – Utrum dilato cx parte fidelis per notabile tempus matrimonio post interpellationem factam, vel post obtentam ab ea dispensationem, nova interpellatio, aut dis-pensatio nova necessaria sit. Et quatenus af-firmative, quod temporis spatium intercedere debeat inter primam ct secundam, aut inter-pellationem, aut ab ea dispensationem.

aliquando coniu-p* mhdch· in-tcf?csUl,°·

R. Negative, quatenus fuerit facta interpel-latio; affirmative, post annum, in casu dispen-sationis obtentae ab initio.

744

Dc potestate Principum infi-delium impedi-menta matrimo-nium dinmcntfa constituendi.

S. C. de Prop. F. 26' *Iunii 1820* (C. P. pro Sin.) – Tunk. Occio. – Vir infidelis qui cum muliere infideli matrimonium inierat, o-

missa quadam caeremonia, cuius omissio iuxta Tunkini regestas censetur matrimonii impedimentum dirimens, ab ea muliere discessit ct aliam uxorem Christianam duxit ; Christianam ipse fidem amplectens, baptismum petit. Tencturne primam ab eo derelictam coniugem interpellare, an ct ipsa Christi fidem profiteri, ct cum eo redire velit, an saltem pacifice cum eo, ct absque Creatoris contumelia cohabitare consentiat ? Si Christiana fieri, aut saltem cum praefato viro pacifice cohabitare consentiat illa mulier, tencturnead illam redire? Si cum priore hac coniuge, facta Christiana, reconcilietur, ct stet inter ambos verum ac legitimum matrimonium, debetne ab iis renovari consensus ? Uno verbo, impedimentum dirimens a Principe infideli sancitum, aut apud gentem infidelem antiqua ct communi invectum consuetudine, redditae irrita ct invalida matrimonia inter viros ct mulieres infideles cum tali impedimento contracta ?

R. Esse nullum primum ct secundum matrimonium; non esse hinc locum interpellationi, sed esse locum novo matrimonio, servatis servandis; ct detur instructio (1).

745

Utrum teneatur oftdall» invettisare an inter mcrcct iab basta vendenda· reperiantur libri ciHioii.

S. C. de Prop. F. *26 Iunii 1820* (C. P. pro Sis.) – Siam. - Est officialis Christianus, cuius officium est praccsse quando merces sub hasta venduntur. Aliquando autem reperiuntur libri haereticorum aut alii obscena continentes; tcncturnc praedictus officialis investigare utrum sint tales libri ncc nc?

R. Officialem, de quo in casu, non teneri investigare an inter merces quae sub hasta venduntur reperiantur libri haereticorum aut alii obscena continentes. Quod si casu id agnoverit, possitque impedire nc pravi libri obveniant licitatoribus, qui ipsis sint abusuri id quidem praestet, cum quisque debet proximi peccatum impedire quando id commode potest, aut sine suo gravi damno.

746

De fioihit: Vuiicum d i v Irem*m Undi*· nem adminit- lutidi line »i0U.

S. C. de Prop. F. *26 Iunii 1820* (C. P. pro Sin.) – StrrcitUKX – Sc accordare ai missionari la facoltl di amministrare il S. Viatico c TEstrcma Unzione senza cotta c stola, c coi solo lumc della lampada *ratione periculi,* senza obbligarli a consultare nci casi particolari il Vicario Apostolico.

R. Affirmative, addito quod ipsemet Vicarius Ap. communicet petitas facultates missionariis.

747

An queintcatbo lici carnei qco- tidie ad menvia protcataniiua apponere.

S. C. de Prop. F. *26 [unii 1820* (C. P. pro Sin.) — Siam — Plurimi de nostris tenentur emere vel coquere, aut apponere carnes omni die ad mensam protestantium. Si cogantur officium dimittere, nullam aliam artem

(1) Huiusmodi Instructio iussu S. Congregationis concinnata fuit a Rev. D. Aloisio Frezza Consultore (postea Cardinali) atque Eihorum PP. approbationi exhibita in Congregatione Particulari pro Sinis mense Septembri an. 1821 una cum quadam alia Instructione, ct propositum dubium: « Sc, oppurc con quali modi- « ficazioni dar corso alie duc istruzioni ccc. ». At responsio Emorum PP. desideratur in Actis. En autem tenor praefatae Instructionis : — Instructio super casu « matrimoniali S. Congregationi de Prop. Fide propo- ▮ sito a sacerdote...Eyot in Tunldm Occidentalis Regno • miisioturio. — Cum in literis tuis super quodam ma· < trimoniali dubio huius S. Congregationis sententiam « exquireres, EEihi PP. censuerunt tuis votis ita satisfa- « cere, ut opportuna simul instructione tibi significc- ▮ tur, quid his in rerum circumstantiis sentiendum sit. « Pracsut tamen primo casum referre qui tuis postu· • lationibus occasionem dedit».

• — Vir infidelis (lie enim exponebas) qui cum mu- « litre infideli matrimonium inierat, omina quadam eae- « remonia, cuius omissio iuxta Tankinici regni leget ▮ censetur matrimonium dirimens, ab ea muliere disces- • sit, et aliam uxorem Christianam duxit ; Christianam « ipse fidem amplectens, baptismum petit — » Quibus expositis sic requirebas :

« — Tenetur ne primam ab eo derelictam coniugem ▮ interpellare, an et ipsa Christi fidem profiteri, et cum • to redire velit, an saltem pacifice cum eo, et absque « Creatoris contumelia cohabitare? Si consentiat illa « muli/r, tenelurne ad eam redire? Si cum priore hac « coniuge, jacta christiana reconcilietur, et stet inter « a^bos verum ac legitimum matrimonium, debetne ab • iis renovari consensus? Uno verbo impedimentum di- ti nmens a Principe infideli sancitum, aut apud gentem « infidelem antiqua et communi consuetudine invectum, ▮ redditne irrita et invalida matrimonia inter viros ac a mulieres infideles cum tali impedimento contracta? —»

< Ut tuis igitur postulatis breviter simul ct dilucide « respondeatur, ab iis fas est exordiri, quae ultimo loco « proponis ; nimirum num Princeps infidelis, aut anti- • qua consuetudo statuere possit inter subditos infideles « impedimenta matrimonium dirimentia.Hac enim quae- ▮ stione sublata, coetcris postulatis facilius patebit rc- < sponsio. Scito tamen, dum haec requiris, quaestionem «te instaurare iam ab anno 1786 eorum nomine, qui « missionarii munere in his iisdem regionibus funge- α bantur, huic Sacrae Cong. propositam.

« Triplici itaque sub respectu matrimonium com- « muni doctorum consensu considerari solet, nimirum α ut officium naturae, officium communitatis, ct Sacra- « mentum ».

In quantum est officium naturae (verba sunt Doctoris Angelici S. Thomae Aquinatis *in 4, dist.* **tf,** *q. t, art. s, ad quartum),* **statuitur** *lege naturae; in quantum est Sacramentum, statuitur iure divino ; in quantum est officium communitatis, statuitur iure civili, et ideo ex qualibet dictarum legum potest persona effici ad matrimonium illegitima.*

« Si de matrimonio Christianorum sermo instituere- « tur, dubitari nullo modo potest, quin Principes saecu- « lares suis legibus, quatenus ab Ecclesia adprobatae, c adoptataeque non fuerint, nullam haberent potestatem « in naturalem matrimonii contractum, ac conjugale « vinculum. Ex quo enim Christus Dominus matrimo- « nium, naturalem scilicet cius contractum a Deo ipso « primitus institutum, ad Sacramenti dignitatem erexit, « saeculares Principes nulUm amplius in illud eiusque « vinculum potestatem retinent. Nam cum res sacra

sciunt qua sibi providere possint ad sustentandam vitam, (ct) rediguntur ad extremam egestatem; potestne permitti aut tolerari ut sic faciant, cum sit tantum incommodum, et ex parte protestandum non fiat in contemptum Ecclesiae, de qua parum curare videtur, vel etiam forte non cogitant?

R. Affirmative, ob grave detrimentum quod inde in catholicos oriri poterit.

748

An poiiint mulieret tint carnet apponere dicbui vetiti*.

S. C. de Prop. F. *26 lunii 1820* (C. P. pro Sis.) – Uxores catholicae possuntne apponere carnes maritis petentibus diebus prohibitis, ipsis vero non comedentibus?

R. Affirmative, si grave damnum mulieres patiantur non obtemperantes viris suis, et secluso contemptu religionis.

749

An fat sit mitiioninit «dette miintnoniit haereticorum.

S. C. S. Officii *ro Sept. 1820* – Qukbbc – Expeditne ut missionariis quintae partis dioeccscos Quebecensis, illius scilicet extremae quae irrigatur per amnes ad Sinum Hudsonium et lacobinianum currentes, concedatur facultas accipiendi mutuum consensum sive haereticorum inter sc, sive corumdem cum catholicis matrimonium contrahentium.

R. In casu proposito praesentiam missionarii non requiri pro validitate matrimonio-

« atque materia Sacramenti facta sit, ncccssc est, ut α Ecclesiae ordinationi subiaceat, et potestas ecclesia- « stica civili potestati praevaleat, tamquam pars nobi- « lior, quae ignobiliorem ad sc trahere debet. Unde « merito Doctor Angelicus loc. cit. dist. 42, quaest. 2, « art. 2 ad 4, sic concludit : *Dicendum quod prohibitio « legis humanae non sufficeret ad impedimentum matri- « monti, nisi interveniret Ecclesiae auctoritas quae idem « etiam interdicit 9,*

« Sed cum res sit de infidelium coniugio, ratio Sa- « cramcnti, quae Christianorum matrimonium Eccle- « siac ordinationi subiicit, plane cessat, nec enim non ■ regenerati salutaribus Baptismatis aquis, Sacramento- « rum capaces sunt, nec iis qui foris sunt leges suas « edicit Ecclesia. Quare licet inter infideles verum sit « matrimonium, illud tamen ad naturae ct communi· « tatis officium referri tantummodo potest, ac proinde « a iure naturali ct civili plane est moderandum.

« Sequitur hinc Principes saeculares, sive fideles sive • infideles, plenissimam potestatem retinere in matrimo- « nia subii torum infidelium, ut scilicet, appositis impe- « dimentis, quae iuri naturali ac divino adversa non < sint, eadem non solum quod ad civiles effectus, sed « etiam quod ad coniugalc vinculum penitus rescindant.· « Qui enim ob rcipublicac bonum suis legibus ad legi· « timitatem, validitatemque coetcrorum contractuum « formam quamdam ct solemnitatem praescribere pos- « sunt, cur id in matrimoniali infidelium subditorum ■ contractu efficere nequeant, ratio non est : ct quod de « lege Principis saccularis hoc in casu dicitur, intellige « etiam de legitima consuetudine, quae vim legis in ■ subditos infideles adepta est.

« His ergo constitutis, lam vides quid sentiendum α sit de matrimonio a viro infideli cum muliere infi- • deli inito non servata ca *coercmonia* seu forma ac « solemnitate, quae, sicut asseris, ad cius validitatem ■ iuxta Tunkini regni leges erat servanda.

« Porro huiusmodi coniunctio, illegitima plane est, « nec verum tirmumque matrimonium inter eas perso- « nas efficere potest ; et cum per leges dissolvi me- • reatur quod contra leges praesumitur, planum est « concludere virum infidelem ab infideli muliere, quam • eo modo sibi copulaverat, iure discessisse.

« At neque mchori iure aliam uxorem Christianam, « infideli dimissa, sibi copulavit. Hic tamen sedulo ani- λ madverte sermonem haberi de viro infideli, qui cum «christiani muliere matrimonium inire praesumpsit, « non impetrata Apostolica dispensatione super impe· « dimento cx cultus disparitate matrimonium dirimente.

« Certum est enim, ab antiqua rationabili caque le- « gititna consuetudine inductum fuisse in Ecclesia im- « pedimentum dirimens cx cultus disparitate, adeo ut « verum ac firmum matrimonium inin non possit inter « personas, quarum una fidem per Baptismum suscc- « perit, altera vero in infidelitatis tenebris sit. Hinc « colliges secundum etiam matrimonium a viro infi- « deli cum muliere Christiana initum, plane nullum « atque irritum fuisse.

« Ergo ex his omnibus primo concludendum est, « ex parte viri illius, qui modo christianam fidem am- « plexus est, nullum plane locum esse interpellationi « mulieris infidelis, quam, cum ipse esset infiaelis, non < servata forma a legibus regni praescripta, sibi copu- « lavit, secundo etiam concludendum est ipsi viro fas « non esse in secundo coniugio cum Christiana muliere < commorari, eamque pro uxore habere, nisi cum ex « verum ac legitimum matrimonium iuxta sacrorum « canonum sanctiones denuo contraxerit ».

haereticum ministrum sibi constituant. Ast haec, aliaque huiusmodi momenta, quae etiam urgentiora viderentur, alias variis temporibus, a variisque regionibus proposita fuere, quibus tamen Sancta Apostolica Sedes permoveri non potuit, ut tali adsistentiac assentiretur. Neque pro adverso exemplo afferri valeret, ipsam Sanctam Sedem cum ob graves causas, debitisque cautelis matrimonium parti catholicae cum cotholica cx dispensatione inire sinit in locis, ubi Tridentinum viget Decretum, expresse simul concedere ut parochus cum duobus testibus cius adsit celebrationi. Nam omnes tunc circumstantiae id in obsequium Tridentini decreti, matrimonium sine parochi praesentia celebratum irritantis, peragi demonstrant; ecclesiasticae auctoritatis venia intervenit: parochus vero nullo pacto, aut ministri religiosi haereticorum vices gerere, aut particeps falsi ipsorum cultus fieri, aut illi aliquam afferre adprobationem, aut religioso indifferentismo aliqua ratione accedere apparet. Quae tamen omnia in casu proposito, aliisque huiusmodi non salis removeri manifestum est, eo vel magis quod haeretici non quemcumque testem, sed religionis ministrum, ante quem nuptialis contractus fiat, requirere, in propriis ipsorum moribus atque institutis habere soleant. Quae profecto ab Apostolica Sede dissimulari religionis iactura non sinit; ut proinde huiusmodi petitionibus suum denegare debeat assensum.

750

De omittendi* io administra* lioRC Baptlaml extra cccleaiam.

S. R. C. 25 *Sept. 1820.* — Cal AGURtγα-μα εγ Calceatum. — Parochus in casu necessitatis periclitantem puerum, stola violacea indutus, domi baptizavit, cique S. Chrisma, ct oleum sanctum quod securo detulit, imposuit, prout in Rituali Romano. Quaeritur: an bene vcl male sc gesserit in casu unctionis extra Ecclesiam ?

R. Parochum male sc gessisse, baptizando cum stola violacea, et liniendo puerum periclitantem extra ecclesiam, oleo etiam Catechumenorum. In casu enim necessitatis, iuxta Ritualis praescriptum, omnia sunt omittenda quae Baptismum praecedunt, quaeque postmodum supplenda sunt in ecclesia, ad quam praesentandus est puer cum convalescit.

751

De rthftaui accept*m mia-atoaani oaat ·»- bare rccataalt-ha.

Decr. S. C. de Prop. F. 30 *Sept. 1820.* – Cum aliquoties acciderit Religiosos nonnullos sacris missionibus deputatos, post acceptam a S. C. pecuniam ad iter conficiendum necessariam, iter accipere diutius detrectasse, atque ita ut S. Congregationi manifeste appareret cos vcl numquam dc sacris missionibus ineundis serio cogitasse, vcl a sancio proposito turpiter defecisse, S. C. ad hos coercendos abusus censuit suppplicandum SSrtlo ut, firma remanente obligatione restitutionis acceptae pecuniae, privationis vocis activae ct passivae poenam, per decem subséquentes annos duraturam, et Sedi Apostolicae reservatam, eum ipso facto incurrere decernat, qui post acceptam missionem ct pecuniam, quam viatici nomine designatis missionariis S. C. suppeditat, absque gravi causa ab ipsa S. C. probanda, expetitum et acceptum onus subire recusaverit. Quam S. Congregationis sententiam SSiîio D. N. relatam per R. P. D. Secretarium in audientia habita dic 24 Septembr. 1820 SSmus in omnibus approbavit ct excqui mandavit.

752

Grcauwmcc»· Jimcntoram m »croilnarefecti» ncdui'u ¶lc,uni1·

S. Poenitent. *n Octob. 1820.* — An qui ad ieiunum tenetur uti possit in serotina refectione, ubi viget indultum, *dei lardo c dello Strutto,* etsi per diem iisdem usus non sit.

R. Qui ad ieiunium tenetur, licite uti posse in serotina etiam refectione condimentis per indultum permissis quia illa, vi indulti', olei locum tenent; nec quidquam referre quod ipse pro suo arbitrio iisdem in prandio usus non sit.

753

d econfogiii»n

Instr. S. C. de Prop. F. *17 Ian, 1821* (ad Vicarios App. Sim.). — *De Coniugiis,* — Quaestio de inordinatis, ac clandestinis apud Sinas coniugiis non modo vestra, Venerabiles Fratres, ingenia vexavit diu, sacrorumquc operariorum, qui in difficili isto dominico excolendo agro adlaborant ; verum etiam S. huius Congr. studia non mediocriter exercuit. Atque id non eam unice ob causam, qua S. Augustinus Ecclesiae lumen obscurissimam dc coniugiis quaestionem , ciusdemquc sinus fere inexplicabiles esse professus est; sed quod maxime dolendum, ob hominum corruptelas honorabilis nuptiarum foederis speciem ac pulcritudinem inobscurantcs. *Magno* itaque *sacramento* suus ut restituatur et constat honor, S. C. quaestionem huiusmodi bono in lumine collocare, ac definire tandem, sollicita, praesentem Instructionem parandam duxit Vobis, Vcn. Fr. inscriptam, uti eam cum missionariis, parochis, ac confcssariis communicetis. Sed ordine res explicanda est ab initio.

i. Vestris equidem literis, ut bene meministis, pluries ad hanc S. C. datis, significastis: pravum inolevisse morem apud plurimos Christianos, tanto nomine indignos, ut post inita sponsalia, habitamque carnalem copulam cum muliere, cum alia inde matrimonium contrahant, communibus servatis Imperii, atque usitatis ibi Ecclesiae ritibus. Qua dc re anxie, ac pro charitatc, qua erga oviculas flagratis

vestrae sollicitudini commissas, a matre ac magistra vestra postulastis invalescenti apud eas gentes morbo medelam consentaneam : ct percontati estis, utrum primum illud coniunctionis genus, an alterum iusti matrimonii vim haberet, quando intra fines Imperii Sinici, ac circumiaccntium Regnorum ac Provinciarum nondum esset Tridentinum de matrimonio Decretum promulgatum.

2. Et Sacra quidem Congregatio Vos atque operarios vestros enixe hortata est, omnimodis ut niteremini qua privatis, qua publicis concionibus, ac praesertim in sacramenti Poenitentiae administratione deterrere fideles a clandestinis matrimoniis, quae Sancta Dci Ecclesia iustissimis dc causis semper detestata est, atque prohibuit ; et ex quibus gravia peccata ortum habent: maxime vero admonendos graviter, ct sub interminatione divini iudicii cos, qui in statu damnationis permanent, dum priore uxore, cum qua contraxerant, relicta, cum alia palam contrahunt, ct cum ca in perpetuo vivunt adulterio. Neque his contenta monitis cx limpidis S. Tridentinae Synodi fontibus deductis, ad propositi dubii solutionem, cx puris item fontibus Pontificii iuris in omnes catholicos pervulgatis observandam indixit a Gregorio IX P. M. acceptam praescriptionem Capitis A *qui, 30 de Sponsalib. et Matrim.* Interrogatus enim Pontifex, quid facto opus esset de homine, qui post inita cum muliere sponsalia, habitumque concubitum, aliam deinde in facie Ecclesiae duxerat, et cognoverat, huiusmodi responsum dedit. < Is qui « fidem dedit alicui mulieri, quod cam in Uxo- < rem ducere velit, ct si postea illam carnali- < ter cognoscat, aliamquc [in facie Eccclcsiae < ducat, ad primam redire tenetur: quia licet < primum matrimonium praesumptum videa- < tur, tamen contra talem praesumptionem < probatio in contrarium non est admittenda. < Unde sequitur quod matrimonium postea dc < facto contractum non verum sit matrimo- < nium sed nullum >. Hanc autem praescriptionem Sacra Congr. vestris studiis commendandam suscepit ab anno 1786 camdcmquc anno 1804 V. F. Stcphanus Borgia clarae memoriae Cardinalis, Sacrae item Congregationis nomine ad vestrum unum, nempe ad Vicarium Apostolicum Cochinchinae scribens, explicatius retinendam esse declaravit.

3. Iam vero tali tantoque remedio, consilioque a S. C. exhibito, futurum ca sperabat, ut iustis illorum Christianorum coniugiis rite constabiliendis, clandestinisquc cohibendis, opitulante Deo, nihil aut fere nihil superesset, quando post annos non paucos literas eiusdem Vicarii Apostolici Conchinchinac accepit, quibus praeter cetera significavit: Capitis *Is qui* observantiam eas in regiones vix aut nc vix quidem induci posse ob invincibilem Sinarum illius legis ignorantiam : cx divini verbi praeconibus, qui erudiendae genti strenuam dant operam, extitisse fere neminem, qui docuerit, 4X copula clandestina sponsalia subséquente validum in foro externo matrimonium aestimandum: docere autem id deinceps asperum futurum ob gravissima inde incommoda' pertimescenda, ac praesertim ob scandala tum apud Christianos, tum apud gentiles oritura quorum firma persuasio est: Matrimonium iustum constare nullum, nisi quod in conspectu Ecclesiae, vcl civilis Imperii legis fuerit celebratum.

4. Acceptis huiusmodi literis, S. C. non antea definiendum quidquam deliberavit, quam literis ad vos omnes, Ven. Fr. missis, quibus, ut nostis, sciscitatum est de origine opinionum apud eas gentes circa nuptias iustas, et illegitimas ; de universa super matrimoniis doctrina a missionariis explicata: dc ritu ecclesiastico, ac civili nuptiarum, deque incommodis ac periculis extimescendis, si quando memorati Capitis *Is qui* apud Sinas observantia esset inducenda.

5. Et vos quidem certiorem S. C. fecistis responsionibus fere inter se consentaneis : quae plene Emincntissimis Patribus satisfacere fortasse potuissent, nisi in re tanti momenti definienda, diligentia supra quam dici possit, maturitateque summa sibi opus esse existimassent. Aliae itaque literae S. C. nomine pervenerunt ad vos, a vobisque novae responsiones redditae, cx quibus dubia, quae sequuntur, efformata sunt.

Dub. I. (quod in serie propositorum septimum est) — An *in Chinae, Cochinchinae, et Tunchini utriusque regionibus, in quibus Tridentinum de Matrimonio Decretum nondum promulgatum est, copula sponsalia subsequens verum matrimonium inducat, etiamsi sponsi inter coeundum non maritali affectu, sed libidine moti, existiment, se in illicitum ac fornicarium actum irruisse, matrimonio iusto constituendo imparem; ac propterea non sibi ereptam facultatem existiment ad alia vota transeundi, cum haec apud eas gentes persuasio vigeat.*

Dub. II. (quod in serie octavum est) — *Quale consilium dandum missionariis earum regionum circa modum servandum, praesertim in Poenitentiae sacramenti administratione, cum iis fidelibus, qui post sponsalia et copulam habitam cum una muliere, nuptias publice cum alia contraxerunt, quas ipsi bona fide iustas existimant, validasque.*

Dub. III. (quod in serie nonum est— *Vicariis Apostolicis, ac missionariis remedium flagitantibus aptum ad cohibenda coniugia clandestina, et avertenda damna ex Udem funestissima suboritura, quid consilii dandum, aut praescribendum sit.*

Ad haec clarius, atque accuratius enodanda

dubia iuvcrit animadvertere : Eminentissimis Patribus incredibile videri, persuasionem in f. dubio memoratam tantam vigere apud sinenses, ut communis existimari possit: nempe ex sponsalibus, et copula clandestine habita non iis ereptam esse facultatem ad alia vota teanseundi. Etenim cum Sacra Congr. legem eo capite comprehensam explicandam iis gentibus, quoties sese occasio obtulisset, praescripserit: cumque compertum sit, quanto Vos studio ac sollicitudine S. C. consiliis, mandatisque morem gerere consueveritis : ac praeterea post accepta consilia ac mandata huiusmodi, per nonnullos annos nihil a Vobis de persuasione illa renunciatum sit ; iure Emincntissimi Patres arbitrantur, missionarios ac catechistas doctrinam Capitis *Is qui* non semper quidem, sed pro re nata tradidisse fidelibus nonnullis, hosque aliis tradere deinceps potuisse. Ac certe vestrum unus narravit: — missionarium quemdam ceteris clarius coram multis hominibus primariis palam docuisse sponsalia post copulam carnalem inter sponsos habitam, ex legibus Ecclesiae indicari debere tamquam matrimonia, nisi contrarium certo demonstretur. — Quo quidem facto facile intclligitur, alios missionarios idem minus dare tradidisse, et primarios illos viros regulam Ecclesiae gravissimam facile cum aliis fidelibus communicasse. Erunt igitur non multi, sed erunt tamen, apud quos persuasio illa non vigeat ; erunt plurimi, apud quos ea vigebit. Stabit ergo persuasio illa pede uno, cadet altero.

Videte igitur, Ven. Fr., utrique fidelium generi congruis consiliis, ac documentis providendum. Quod ut accurate succedat, ob oculos vestros proponite, quae in elucidando capite *Is qui* affert P. Pirhinghius sacrorum canonum explicator probatissimus. Namque ille in *lib»* *IV Decretal. lit. i Sect, i §* 5 post memoratam Gregorii IX. regulam, seu praescriptionem, haec addit: < Ratio est, quia Ec« desia ex carnali copula praesumit in sponsis « coniugalcm consensum ad excludendum pec< catum, quod scilicet sponsus ct sponsa non < fornicario, sed affectu maritali se invicem « cognoscere voluerint, quia delictum non est < praesumendum, ct haec est praesumptio *iuris* < *et de iure,* idest omnino certa ct indubitata, « contra quam non admittitur probatio; ct con4 sequenter non audiretur sponsus asserens, < sc non cognovisse sponsam affectu maritali, 4 vel animo contrahendi matrimonium cum illa, 4 (Covarr. in Epitome *Lib. IV Decret, p. [.* 4 *Cap. IV, § 1, num. i et* 3). Confirmatur, 4 quia copula carnalis sequuta post sponsalia 4 de futuro est sufficiens signum consensus dc 4 praesenti in matrimonium ; ct sponsi per «eam censentur sibi invicem tradere: quae < praesumptio habet locum in foro contcntio< so et iudiciali tantum , non autem in foro < conscientiae, ct poenitentiali· Unde si spon« sus vere cognovisset sponsam non affectu < maritali, sed fornicario, non esset verum ma< trimonium in foro poenitentiali, ct coram « Deo, quia Papa non potest facere ut sine 4 consensu expresso vel tacito sit verum ma< trimonium; *Hostien. hic coi. 2 in fine; Fa·* 4 *gnan. hic num. 6 et γ *.* Hactenus P. Pirhinghius, qui hanc doctrinam exhibens, affirmat camdcm esse apud omnes canonum tractatores pervulgatam. Hic igitur state, hic haerete. Nempe in iis etiam regionibus, in quibus Tridentinum de Matrimonio decretum promulgatum non est, si sponsus ac sponsa non maritali affectu, sed fornicario invicem coiverint, non ideo eorum sponsalia in verum matrimonium transire coram Deo; ac propterea coram Deo, sive in conscientiae foro, iisdem ereptam non esse facultatem ad alia transeundi vota si se legitima occasio praecedentium sponsalium dissolvendorum obtulerit.

Ceterum in forum externum ac iudiciale diducta si copula sit, possent iidem ab ecclesiastico indice legitimorum instar coniugum haberi : atque idcirco, quoad alter eorum vixerit, a quovis alio matrimonio prohiberi, quia est hacc praesumptio *iuris et de iure,* idest certa omnino et indubitata, contra quam non admittitur probatio: et consequenter non audiretur sponsus asserens, se non cognovisse sponsam affectu maritali, vel animo contrahendi matrimonium cum illa.

Quae cum ita sint, septimo Dubio hac ratione S. C. respondendum censet: nempe — Si in praefatis regionibus, ubi publicatum non fuit decretum S. Concilii Tridentini, duo sponsi carnalem inter sc deinde habeant copulam, eam tamen non ex affectu maritali, sed affectu illicito ac fornicario: haec eorum copula minime transire facit praecedentia corumdem sponsalia in verum matrimonium coram Deo; scu in foro conscientiae liberi manent, atque poterunt, si praedicta eorum sponsalia cx aliqua legitima causa dissoluta fuerint, nuptias alias licite inire. Nihilominus si eorum copula in foro externo, ct iudiciali probetur, poterunt iidem cx praesumptione *iuris et de iure,* contra quam non admittitur probatio per ecclesiasticam potestatem adigi ad sc sc habendos tamquam veros coniuges, quibus, vivente consorte, quodvis connubium interdictum sit, cx *Cap.* 70 *De Sponsahb. ct Matrim.* — (t).

Sed gradus faciendus est ad alterum enodandum dubium, quod octavum in serie propositorum est, scilicet: — Quale consilium dan-

(t) V. Constitutionem *Constniuj muluut* Leonis PP. XIII /5 *Ftbr. 1S92* qua novus hac in re canon statuitur.

dum missionariis carum regionum circa modum servandum (praesertim in sacramenti Poenitentiae administrationc) cum iis fidelibus, qui post sponsalia, et copulam habitam cum muliere, nuptias publice cum alia contraxerunt, quas ipsi bona fide iustas existimant validasque. — Cum huiusmodi pocnitentc hanc esse diligentiam, cautionemque observandam Emincntissimi Patres ccnsucrunt: Placide eumdem interroget confessarius utrum cum prima illa muliere concubuerit affectu motus maritali, an affectu illicito ac fornicario. Si poenitens hoc alterum respondebit, in pace dimittet, nec de validitate matrimonii deinceps contracti dubitationem ullam movebit. Si vero poenitens respondebit, sc cum prima illa muliere affectu coivisse maritali, graviter admonebit, eum non alterius esse maritum, sed primae, ad ipsamque redire omnino debere iuxta saepe memoratam Capitis /i *qui* praescriptionem. Sed aliam quoque cautionem prae oculis habeant missionarii, videlicet si accideret pocnilcntcm huiusmodi in foro externo minime probare posse, carnalem copulam ab sc cum prima muliere habitam, ac propterca adigeretur ecclesiastici praesidis iudicio ad nuptias in conspectu Ecclesiae contractas in honore retinendas; id si accideret, deberet ille quamcumque poenam etiam excommunicationis tolerare patienter, potius quam certus impedimento sc irretiri ligaminis, cum altera non sine gravi culpa concumbat. Nota enim est Innocentis Iii. P. M. praescriptio *Cap, 44 de sent. Excomm.* expressa: « Si alter coniugum (ita ille) pro certo «sciat impedimentum coniugii, propter quod < sine peccato mortali non valet carnale com- « mercium exercere, quamvis illud apud ecclc- « siam probare non possit... debet potius ex- « communicationis sententiam humiliter susti- « nere, quam per carnale commercium pecca- « tum mortale operari ».

Ex hactenus consideratis responsum ad huiusmodi II. Dubium S. C. ita complexa est: — Si quis fidelium post sponsalia ce uopulam dcin habitam cum una muliere, cum altera muliere publice matrimonium contrahat : atque in hoc statu ad missionarium aliquem in tribunali Poenitentiae accedat, debebit cum interrogare; an copulam istam cum illa prima muliere habuerit cx affectu maritali, an vero cx affectu illicito ct fornicario. Si alterum hoc respondebit, nullam de validitate praesentis sui matrimonii dubium ei movebit. Sin autem primum respondebit, graviter ipsum commonebit, eum maritum esse non secundae sed primae mulieris, ad camquc redire omnino debere. Additur vero ad corumdem missionariorum instructionem, quod si forte homo iste probare non valens in foro externo carnalem copulam ab sc habitam cum prima illa muliere, cogeretur hinc per ecclesiasticam potestatem cum altera muliere remanere qua cum publice matrimonium contraxit, deberet poenam quamlibet, ipsamque excommunicationem humiliter potius sustinere, quam cum altera hac muliere carnale commercium exercere non sine léchait culpa, ex *Cap. 44 de sent. Excom.*

Statuendum nunc, quid consilii dandum vobis Ven. Fratres, ct operariis, qui in sinensi Dominico agro adlaborant, quo facilius feliciusque clandestinae cohibeantur coniunctioncs, et praecidantur scandala, damnaque funestissima, quae suboriri cx iis possent: quod erat in III. Dubio propositum. Certe negari non potest, maximam ad clandestinas coniunctiones praecidendas medelam ac praesidium in celebris Tridentini de Matrimonio decreti promulgatione ab Ecclesia collocari: et Apostolica quidem Sedes, quotiescumque conducere ca promulgatio Episcopis, atque Apostolicis Vicariis visa est, nihil reliqui fecit, quo facilem iisdem se praeberet, atque huiusmodi medicinam tali consentaneam morbo praescriberet, quod fecit in Archiépiscopaux Kioviensi, cuius exemplum vestrum unus in suis literis indigitavit, nempe Ven. Fr. Vicarius Apostolicus Cochinchinae. Verum dc Kioviensi exemplo, quod ad rem nostram maxime facit, legendum est praedarum Benedicti XIV. P. M. opus de Synodo Dioeccsana *Lib. XII. Cap. V. §§ S, g, 10 et t r ;* ac legenda item eiusdem Pontificis Constitutio *Etsi Pastoralis § S de Sacram. Matrim. num. 1:* « Curent Ordinarii locorum, ut « Decretum S. Concilii Tridentini de reform. « matrim. in locis ct parochiis gnecorum ct al- « banensium, quoties expedire viderint, cvul- < getur ct publicetur ». Sed certum quoque est, sicubi promulgatum id Decreti fuerit, ibique dc praesentia parochi praescriptum observari minime potuisset, quod vel parochus deesset omnino, vel difficile adiri posset, Apostolicam Sedem declarasse, iis in locis testium praesentiam satis esse ad valide matrimonia constabilienda: quo si integrum decretum observari non posset, quoad tamen posset, observaretur.

Iam vero Emincntissimi Patres in huiusmodi prudentem Apostolicae Sedis oeconomiam animum intendentes, itemque considerate ac meditato animo perpendentes literas a vobis, Ven. Fr., iterato ad S. C. hac super re datas: circumspectantes etiam civiles, sacrasque rationes, et faciem ipsam Imperii Sinarum, quaeque eidem iunguntur provinciarum atque regnorum; ccnsucrunt, si id SStùo D. N. placuerit, ut *quibus in locis id expedire maturo consilio indicaveritis,* in iis Concilii decretum integrum rite promulgandum curetis, aut saltem quoad fieri licuerit, iuxta regulas paulo ante traditas.

Quamobrem omnia et singula matrimonia, quae posthac celebrari contigerit apud Sinas, ut valida nominentur ct sint, ineunda erunt coram parocho, aut missionario, aut alio quo-

vis legitime designato, ac duobus vel tribus, iisque quoad licuerit, christianis (r). In iis vero locis in quibus integrum non possit promulgari Decretum, vcl, si promulgatum sit, parochus tamen, vcl alius rite designatus absit, vcl faciles ad eumdem aditus non sint, iniri quidem possint coniugia, etsi absque parocho, coram duobus saltem testibus, iisque si fieri possit christianis; ira tamen contrahentes, nc Sacramenti dignitas vilescat, obligentur lege sistendi sc coram missionario vcl parocho quandocumque reduci, ut rite ab eo benedictionem accipiant. Missionarius autem vcl parochus redux, quando sibi dc consensu coniugum constiterit, antequam coniugcs benedicat, cos condocefaciat, ciusmodi benedictionem ad ritum unice, non ad validitatem pertinere coniugii ; ac proptcrca non committet ille ut rursus consensio per nova verba exprimatur.

Tandem nc Decreti Tridentini memoria, iusque obsolescat, cupit S. C. ut quoties sc dederit occasio, missionarii illud popularibus sibi commissis explicent, ac iuxta regulas modo expositas declarent. Expedit enim, ut ipsae maxime adolesccntulac virgines id perceptum habeant, nc in fraudem induci, ct occultis, vimque nullam habituris nuptiarum promissis, sc ad ullam pellici turpitudinem patiantur.

Atque haec via ct ratio est, quam retinendo existimat S. C. inordinatas ac clandestinas conjunctiones praefocari, Deo dante posse, ac *magno sacramento* suum honorem , unde apud plurcs deciderat, redintegrari.

Quam S. Congregationis sententiam SSiïio Dfio nostro PIO divina prov. Papae Septimo relatam per me infrascriptum Secretarium eiusdem Sacrae Congregationis in Audientia habita dic 14 Januarii 1821, Sanctitas Sua bcnigne approbavit, ct omnino servari iussit.

754

S. C. de Pr°P- F. r - Febr- '821 (C. G.).

in domibu, pn. – Hiberniae – Sc darsi alcun provvcdimcnto intorno olle confessioni delle donne (ncllc case private) scnr/alcun framezso.

R. Arbitrio Episcopi, qui perpensis iustis causis, ct concessa facultate ad audiendas fucminarum confessiones in domibus privatis, iniungant confessariis nusquam confessiones focminarum recipere sine cratibus, vcl alio quovis opportuno repagulo, exceptis infirmis in lecto recumbentibus, quo in casu porta cubiculi patens sit ita ut confessor ct pocnitens sint c longinquo visibiles.

755

S. C. de Prop. F. *12 I'ebr. 1821* (C. G.) — Hibskniae — Quoties Ordinariis expedire in Domino visum fuerit ut denunciationcs, vcl omnes vel carum aliqua, remittantur, *quacumque de causa accipiant,* veluli decretum fuit anno *ıγ5o* (28 Iulii) (2) et renovatum per encyclîcam anno 1768 (20 Aug.) ad omnes Hiberniae Ordinarios (3).

756

Decr. Gen. S. R. C. *3 April. ,821* — Quum abusus nonnulli sensim irrepsisse conspiciantur» tum adversus episcopalia Iura, tum contra rectam divini cultus disciplinam, licet alias per S. R. C. dc iis fere omnibus edita fuerint decreta: nc in dies magis invalescant, eiusdem Sacrae Congregationis Secretaries pro sui muneris officio dubia quae sequuntur Ernis et Rrîiis PP. in ordinario Conventu enodanda proposuit; videlicet:

1. An in Ecclesiis Regularium aliisque ecclesiis exemptis recitandae sint Collectae ab Ordinario loci praescriptae?

2. An liceat clero earumdem ecclesiarum ab iis recitandis cessare pro lubitu, antequam Ordinarius id iusscrit.

3. An, iubcnlc Ordinario, ut quibusdam solemnitatibus, vel in alio peculiari casu, sonus aeris campani omnium ecclesiarum edatur, praefatae Ecclesiae quamtumvis exemptae cius mandato parere teneantur ?

4. An praeter consuetas usuque receptas SS.Sacramcnti expositiones, extraordinariae quoque in ecclesiis exemptis fieri possint absque licentia Ordinarii ?

5. An liceat in expositione SS. Sacramenti lumen aliquod eo artificio collocare n parte postica spherae, ut recta illuceat in ipsam Sacratissimam Hostiam, quae exinde lucida appareat ?

6. An toleranda vcl eliminanda sit consuetudo, quae in dies invalescit, superimponendi Sanctorum Reliquias pictasque imagines Tabernaculo, in quo Augustissimum Sacramentum asservatur, ita ut idem Tabernaculum pro basi inserviat?

7. An liceat titulo specialis devotionis Litaniis Sanctorum vtl Laurctanis aliquem versiculum addere; vel novas litanias, dc quarum adprobationc Ordinario nullatenus constet, in ecclesiis canere vcl recitare ?

(f) V. Instr. S C. de Prop. Fide 2; *Iunii i8)O.*

(2) En verba : « Quotiescumque in matrimoniis celebrandis Episcopi expedire indicaverint, ut denun- « dationes remittantur, nihil quacunque dc causa ac- « cipiant ».

(j) Haec ibi : « Monendi erunt (Episcopi) gratis ab iis remittendas esse, cum id expedire consuerint, publicas denunciationcs quae ante matrimonii celebra- « tionem fieri debent ».

Et S. R. C., rc mature diligcnlcrquc discussa, ad relationem infrascripti Secretarii, respondendum ccnsuit ut infra; videlicet:

Ad i. Affirmative.

Ad 2. Negative.

Ad 3. Affirmative.

Ad 4. Negative; ct serventur decreta hac super rc pluries edita.

Ad 5. Negative ; cl servetur Instructio iussu s. m. Clementis PP. XI, evulgata dic 24 Ianuarii 1705, pro Expositione SS. Sacramenti, occasione Orationis Quadraginta Horarum § VI (1).

Ad 6. Assertam consuetudinem tamquam abusum eliminandam omnino esse.

Ad 7. Negative ; ct serventur omnino Decreta Sacrae Congregationis ; curentque Ordinarii colligere ct vetare formulas quascumque, tam impressas quam manuscriptus, Litaniarum dc quarum approbatione non constat.

Et quoniam dc Litaniis sermo est quum Sacrae Congregationi innotuerit aliquibus in Ecclesiis, praesertim occasione Orationis Quadraginta Horarum, libellos adhiberi, in quibus vcl peculiarium Sanctorum nomina addita conspiciuntur, vel unus aut alter versiculus in precibus desideratur; idcirco Sacra Congregatio, inhaerendo memoratae Instructioni Clementis PP. XI § XXIX, praecipit nc alii adhibeantur libelli, nisi typis Reverendae Camerae Apostolicae impressi vcl eisdem plane conformes.

Atque ita respondit. Dic 3t Martii 1821.

Et facta dc praemissis omnibus Sanctissimo Domino Nostro Pio VII Pont. Max. relatione, Sanctitas Sua Sacrae Congregationi responsa approbavit confirmavitque ; atque, ut cunctis pateant, Decretum Generale desuper expediri typisque evulgari mandavit.

757

S. C. S. Officii p Afan *1821* — Kentucky — Qui consuetudinarii sunt, recidivi, salutis incurii, Sacramenta per annos relinquentes etc. morbo correpti sacerdotem advocant, datis signis quibusdam infirmis quidem ct valide suspectis; quae Sacramenta ipsis ministrari absolute debent, supposito mortis periculo? quae negari? Quid si talis infirmus necdum primam Communionem fecerit?

R. Consulat (missionarius) probatos auctores. Meminerit tamen in mortis articulo quemlibet fidelium, qui signa dat resipiscentiae, a quoliber sacerdote absolvi de quibusvis peccatis ct censuris posse, et neminem tunc repelli a participatione Sacramentorum, nempe Extremae Unctionis, si aegrotent, et SStfii Viatici, nisi quoad Viaticum obiiciatur consuetudo, qua iis qui extremo supplicio mox punientur denegatur, de qua quidem consuetudine nihil hic pronuntiatur.

758

De S. Commamone percipienda ante matrimonii celebrationem.

S. C. S. Officii 9 *Afaii 182t.* – Kentucky – Passim ad Matrimonium se afferunt, qui nedum communicant; licctnc hoc sacramentum dare antequam communicent ? Communiter accidit quod, post contractum matrimonium, ad vomitum redeant cunctaque negligant.

R. Animarum pastores totis viribus m id incumbere debent ut nupturi rite in catholicae doctrinae rudimentis sint instructi, peccata sacramentaliter confiteri, sacraeque mensae accedere consueverint, atque curare ut matrimonii celebrationi Sacram Communionem, purificatis animis perceptam, adiungant.

759

Dc Ecdcftbc doctrina quoad usuras tradenda.

S. C. S. Officii 9 A/aff *1821* — Kbntuky — i, Estne usura omni iuri, etiam naturae, contraria?

2. Quomodo se geret confcssarius qui .... usuras (quasdam) putans prohibitas, mandatum acciperet ab' Episcopo nullam in publico mentionem faciendi cius materiae?

R. Ad i. Affirmative.

Ad 2. Quoad doctrinam Ecclesiae quod cx mutuo vi mutui non potest percipi usura aliqua illam silentio praeteriri non posse. Quoad decisionem casuum particularium in quibus vcl cx alio titulo diverso a mutuo, vcl vi contractus alterius indolis proventus legitime percipi asseritur, parere Episcopo posse ct debere.

760

Circa causa* dispensandi ab interpellatione coniugis infide-

S. C. de Prop. F. *26 Iunii 1821* (C. P. pro Sin.) — SureHues* — i. An distantia decem dierum itineris sit sufficiens ut Vicarius Ap. possit dispensare ab interpellatione coniugis infidelis.

2. Utrum, praeter nimiam distantiam coniugis infidelis, et ignorantiam ubi ille sit, adsint aliae causae in quibus Vicarius Ap. possit dispensare, maxime quando praesumitur, si fiat dicta interpellatio, gravia damna secutura esse christianis.

R. Ad utrumque: Servetur Bcncdictina Con-

ii) Haec ibi: « Ardano sopra l'altare almcno venti «lunii continuamcntc, cioè sei candclc d'una libbr.i, « tre per parte dai lati della Croce, cd otto candele « dalla parte superiore, con akrc quattro dai Uti dcl- « l'ostensorio, nclla cui parte opposta non si ponga « onnlnamentc lumc alcuno ».

scitutio hta die *16* lanuarii 1745, quae incipit: *In suprema Catholicae Ecclesiae* (1).

761

« et<uN>»!omaio π» beMorrudit.

S. R. C. *3' fulii 1821* — 1. An tolepanda sit consuetudo vigens in quibusdam ρaroccíís, praesertim m ruralibus, celebrandì per parochum Missam lectam feria V in Cocna Domini, quin peragi valeant eadem feria ct sequenti cactcrae ecdesiasiasticae functiones praescriptae, ob clericorum defectum: vel potius abolenda ?

2. An in Sabbato Sancto Missa ab Episcopo privatim celebranda in domestico sacello ratione Ordinationis, vel ab aliis sacerdotibus (si qui sunt) qui huiusmodi privilegio gaudeant, inchoanda sit a *Kyrie,* vel a Prophetiis.

3. An ad eliminandos abusus, si qui irrepserint, sit consulendum SSrito pro revocatione cuiuscumque indulti celebrandi privatim eamdem Missam, firmo tamen remanente singulari privilegio aliquibus ecclesiis peculiaribus attentis circumstantiis concesso, unam vel alteram Missam lectam celebrandi post unicam solemnem de die.

R. Ad i. Affirmative, ct ad mentem: Mens est ut locorum Ordinarii, quoad paroecias, in quibus haberi possunt 1res quatuorve saltem clerici, sacras functiones feria V et VI, ac Sabbato Maioris Hebdomadae, peragi studeant, servatu forma parvi Ritualis s. m. Benedicti XIIi, anno 1724, iussu editi; quoad alias paroecias, quae clericis destituuntur, indulgerc valeant, ob populi commoditatem, ut parochi (petita quotannis venia) feria V in Cocna Domini Missam lectam celebrare possint, priusquam in Cathedrali vel Matrice conventualis incipiat. Et ad Secretarium cum SSrTio.

Ad 2. Quoad Episcopos ratione Ordinationis servetur praescriptum Pontificalis ct decretum S. C. diei 21 Martii 1744 in Bergomensi, et Missa incipiatur a Prophetiis; ct quoad alios, si qui privilegio gaudent, more solito, sed sine Introitu, post Campanarum sonitum.

Ad 3. Affirmative, iuxta votum, videlicet: Consulendum SSiho pro revocatione cuiuscumque indulti celebrandi privatim in Sabbato Sancto, firmo tamen singulari privilegio aliquibus ecclesiis, peculiaribus attentis circumstantiis, concesso unam vel alteram Missam lectam celebrandi post unicam solemnem dc dic, sicut in dubio.

762

S. C. S. Officii *r Augusti 1821.* — Quo mi ritu assistet sacerdos matrimoniis in quibus pars ·»4»:<»·i una est acatholica? Licctnc proferre formam, bibendo». * dicere preces, benedicere annulum sponsae haereticae? — R. Negative.

(1) Dicta Constitutio ita se habet: « In suprema catholicae Ecclesiae administrarione etc. Quoniam autem saepe contingit, utriusque sexus infideles, iudacos, ct tureas huiusmodi, post contracta gentili ritu matrimonia, vel maritum uxorem, vel uxorem virum scu maritum, ut Catholicam Religionem amplecti possint, deserere aliosquc captivos factos a propriis finibus ct propriis coniugibus in alias regiones transferri; atque adee^ dictis utriusque sexus infidelibus, iudaeis et tureis ad fidem catholicam conversis deesse modum ct opportunitatem, vel quia interdum in hostilibus ct barbaris provinciis , ad quas nc nuntiis quidem patet accessus, commorantur, vel quia ignorant prorsus in quibus regionibus sint, vel quia itineris longitudo magnam affert difficultatem ad monendos intcrpcllandosque utriusque sexus coniuges *an cohabitari velint sine contumelia Creatoris;* atque hinc fieri ut non minima novis hisce matrimoniis objiciatur difficultas, qua obstante, saepissima ct gravissimi damna consecuta sunt; eapropter exponentes praefati, ut hisce incommodis remedium afferre possint, per Nos opportune provideri, ct, ut infra, indulged summopere desiderant.

Nos Igitur, dictos exponentes specialibus favoribus ct gratiis prosecui volentes, ct eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis ct interdicti, alilsquc ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine quavis occasione vel causa latis ct quibus quomodolibct innodati existant, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, ct absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in lota republic! Christiana generalium Inquisitorum adversus haereticam pravitatem auctoritate Apostolica deputatorum consilio Fraternitati tuae et pro tempore existent! Nuntio Veneriarum, ut cum quibuscumque utriusque sexus neophytis vel infidelibus, vel iudaeis, vel tureis, aliisque personis cuiuscumquc sectae huiusmodi in dicto loco pio (civitatis Veneriarum) pro tempore existentibus, seu in illum prius receptis et admissis, ac postmodum inde egressis, vere ad fidem conversis, qui ante Baptismum matrimonia, ut praefertur, contraxerint, ut eorum quilibet, ctiam superstate coniuge infideli, iudaeo ct turea, etiam cius consensu vel requisito ct non cxpcctato, vel minime requisito; dummodo ctiam tibi constet summarie ct cxtraiudicialitcr coniugem absentem moneri legitime non posse, aut monitum intra tempus in monitione praefixum, suam voluntatem significare neglexisse; matrimonium cum quovis fideli ct catholico, praemissis prius proclamationibus scu dcnunciationibus a Concilio Tridcntino praescriptis, in faciem Ecclesiae rite contrahere, ac carnali copula consummare, ct in matrimonio sic contracto quoad vixerint remanere libere ct licite possint, auctoritate nostra Apostolica dispenses ct induigeas. Praeterea matrimonia inter neophytos huiusmodi ct alios fideles ct catholicos alias rite contracta, etiamsi postmodum innotuerit priores coniuges infideles ve! tureas, aut iudaeos, nonnullis legitimis impedimentis detentos, suam voluntatem significare minime potuisse, vel ad fidem ctiam tempore secundi matrimonii conversos fuisse, ullo unquam tempore rescindi minime debere, sed illa semper firma, valida ct inviolabilia cxistcrc ct fore, dicta auctoritate decernas ct declares plenam ct amplam facultatem ct potestatem, eadem auctoritate, tenore praesentium tribuimus ct impertimur ; salva tamen semper in praemissis auctoritate Congr. eorumdem Cardinalium.

Non obstantibus *etc.*

763

Aapmnornm pcri* crudi"! pttiDt.

S. C. de Prop. F. *6 Sept. 1S21* — Sut-Chuks — Sunt quaedam scholae, praesertim rurj c[jnlcr montes, ubi libros religionis pueri Christiani docentur; at simul ctiam illis explicantur libri paganorum ; ideo autem, his persecutionis temporibus, dictos libros simul cum libris religionis docent magistri christiani, quia timent nc coram magistratibus civilibus accusentur quod libros Christianae religionis pueros docent, et perinde damna patiantur, atque ob hanc causam solent etiam in eorum collegiis cum pueris christianis gentilium pueros docere ut nimirum in casu quo accusentur apud praefectos, facilius probare possint sc non religionis Christianae, sed paganorum libros docere solitos esse, sicquc persecutionis pericula facilius vitare possint: dicunt tamen sc non superstitiones docere sed tantum characteres, quin sensum superstitiosum characterum pueris explicent, quem superstitiosum sensum saepissime contingit ut nequidem ipsi magistri intelligant. Porro hic abusus difficile nunc impediri potest, quia secus nullus est magister Christianus qui Christianorum pueros audeat docere, estque periculum ne si rigide id prohibeatur, multi pueri Christianorum a tepidis eorum parentibus mittantur ad scholas paganorum ubi non tantum paganorum libris studere sed etiam superstitiones facere cogentur... Cum ego non debeam hanc causam definire, rogo humiliter S. C. ut iudicet an id tolerari possit. Quod si S. C. indicaverit id tolerari nullo modo posse, rogo ut dignetur clare prohibere missionariis nc huiusmodi scholas tolerent in suis dislrictibus.

R. Magistros non esse inquietandos, dummodo in sola instructione scribendi et legendi sese coarctcnt.

764

Deadminhm· lotam fidelibus do«*fui.!llaru,n

S. C. de Prop. F. *6 Sept. 1821* (C. P. PRO SIN.) ----- SUTCHUKX ----- Unum CSt 111 illa (circa apostatas) Sacrae Congregationis instructione *(V. n. 723)* quod pluribus in locis observatu difficile admodum videtur: nimirum S. Congregatio videtur prohibere missionariis accessum in illas Christianorum domos qui gentilium superstitiosas tabellas destruere nolunt ; haec prohibitio, si ex parte multum tuetur decorem religionis Christianae, quia inde evidenter constat nullam esse posse conventionem Christi cum bclial, atque etiam evincitur impossibile esse duobus dominis sibi invicem oppositis servire, cx altera parte quandoque obest quominus multorum Christianorum, per quos non stat quin superstitiosa illa signa destruantur, spiritualibus necessitatibus succurri possit. Etenim in omnibus ferme apostatarum familiis adsunt aliqui utriusque sexus fideles, ut uxores, liberi, famuli ct inferiores domestici, qui Religionem adhuc observant, a superstitionibus abhorrent, multumque desiderium ostendunt ut parentes, aut hi qui primatum in familia gerunt, convertantur, et omnia superstitiosa signa evellant. Non raro autem contingit ut missionarii possint sine periculo ad has domos accedere, ct in illis aliquandiu hospitari; quo in casu, si huiusmodi domos ingredi renuant, et dictorum Christianorum Confessiones in illis domibus non audiant, dicti christiani qui Religionem observant, omni spe destituuntur Sacramenta suscipiendi, quia illi, et praesertim mulieres, his persecutionis temporibus difficillime possent ad alias domos sc conferre, ut sancta Sacramenta suscipere possint. In his igitur et similibus circumstantiis respondi, S. Congregationem non prohibuisse missionarios ne praedictas domos ingrediantur, sed missionariis fas esse huiusmodi domos ingredi, sicut fas est ingredi domos paganorum causa illos adhortandi ut convertantur, aut etiam causa administrandi Sacramenta veris christianis qui in eis sunt, si aliter Sacramenta illis administrari non possint : dummodo ubique declarent obligationem omnibus superstitionibus renuntiandi, futurum alioquin ut nec Ecclesiae Sacramenta suscipere, nec aeternam salutem consequi ullatenus possint. Qua declaratione facta, non prohibui missionariis quin in illorum apostatarum domibus aliquandiu hospitentur, ut possint in aliis cubiculis, ubi nullae sunt superstitiones erectae, illorum, qui non apostatarunt Confessiones audire, qui secus peccata sua confiteri non possent. Non permisi tamen illis ad eas domos se confugere causa facilius vitandae persecutionis, quod illicitum esse clare declaravit S. C.; neque etiam, ob scandalum quod oriri potest, permisi illis Missam celebrare in huiusmodi apostatarum domibus, in quibus erectae manent superstitiosae tabellae : et multum illis inculcavi ut curent, quantum fieri potest, ut Christianorum administrationem peragunt in illis domibus ubi nulla sunt superstitiosa signa erecta. Verumtamen humiliter rogo S. C. ut dignetur declarare quomodo sc gerere debeant missionarii io enarratis adiunctis: ct etiam, an licet missionariis in praedictis apostatarum domibus Missam celebrare, in cubiculis ubi nullae sunt superstitiones erectae, ut possit Sacramentum Eucharistiae administrare his qui nullo impedimento prohibentur, et qui secus non possunt satisfacere praecepto communicandi saltem semel in anno; 2. Utrum saltem id liceat, ut possint SS. Viaticum administrare infirmis qui secus sine SS1Î11 Viatici sumptione mori periclitarentur.

R. Secluso scandalo et religionis dedecore, licere sacerdotibus et ministrare Sacramenta, et ctiam Sacrum facere, pro satisfactione prae-

cepti paschalis, ct ministrare viaticum in cubiculo ubi superstitionis signa sublata fuerint.

765

QrioiJ eontn ci«m ioo<tith p«cmiirucn.

S. C, de Prop. F. *6 Sept. 1821* (C. P. pro Srv.) — SurciwsM — Quoad contractum societatis pecuniarum dc quo Illrhus Episcopus Tabraccnsis bon. mcm. S. Congr. pariter consuluerat, ct quem Sacra Congr. declaravit non esse improbandum (T. *n. 701),* aliqui missionarii putant ideo S. C. declaravisse huiusmodi contractum non esse improbandum, quia in expositione casus facta ab Illrîio Episc. Trabaccnsi non videtur expressum fuisse quod primus socius, qui nullam pecuniam confert, sed aliorum pecunias tantum recipit, tenetur singulis sociis pecuniam, quam contulerunt, restituere cum aliquo lucro, prout sors decidet. Sed sors nunquam decidere potest ut aliquis socius debeat pccuniam, quam contulit in societatem, amittere, quam primus socius integram semper, quidquid eveniat, restituere debet singulis sociis ; son autem tantum decidit quis socius, prius vel post, plus vel minus, vel etiam nihil lucri recipcre debeat; unde id discriminis habetur inter dictam societatem et aliam societatem ludi quae gallicc vocatur *loterie,* quod nimirum, in hac posteriori societate, pecunia ludo exposita amissionis periculo sit obnoxia : ct revera plcriquc, qui huiusmodi societatem dictam *loterie* ingrediuntur, saepissime non modo nullum praemium accipiant, sed etiam propriam pecuniam, quam contulerunt, amittere soleant. Contra vero in societate pecuniarum, prout viget in hoc Vicariat!), socii semper habent ius percipiendi totam illam pecuniam quam in societatem contulerunt, et insuper aliquod lucrum maius vel minus, prout sors decidit, plcriquc exigunt. Quamobrcm missionarii, iuxta mandatum Vicarii Ap., ubique prohibuerunt Christianis, nc memoratas societates inirent tanquam usurarias; et illi, qui huiusmodi societates inierunt, semper adacti fuerunt ad restitucn lum primo socio totum lucrum perceptum, quia primus socius semper existimatus fuit tanquam simplex rnutuatarius. Verum est quod, non obstantibus prohibitionibus Vicariorum App.ct missionariorum, multi christiani semper ineunt huiusmodi societates. Quaeritur igitur: Utrum, non obstante dicta animadversione, quae ab 111. Episcopo Tabracensi bon. mem. in casus expositione videtur omissa fuisse, permitti debeat memoratus contractus. At verum etiam est quod mulli christiani timeant inire has societates.

R. Ex hactenus deductis, in decisis a Sacra Congr. an. 181 5 *(V. n. 701).*

766

ΛoPTo^oη · Ut tiL

S. C. de Prop. F. *12 Sept. 1821* (C. P. Sim.) — SurcKutx — Utrum Provicarius Apostolicos, sede vacante, ratione muneris Provicarii, facultatem habeat:

r. Conferendi sacramentum Confirmationis.

2. Delegandi missionarios ut possint idem sacramentum conferre; Et quatenus negative:

3. An huiusmodi sacramentum debeat iterari his qui a missionariis, sola Provicarii licentia fultis, illud susceperunt. — Et 4. Supplicandum SSnùo ut memoratam facultatem ei concedere dignetur.

R. Ad primam ct secundam partem dubii : Negative. — Ad tertiam: Reiteretur, remoto scandalo. – Ad quartum: Supplicandum SSrho pro petita facultate, tantummodo sede vacante.

767

Circi ÎKi'U'a miiiinnanocwi in loch ciiiiL

S. C. de Prop. F. *26 Sept. 1821* (C. P. pro Sim.) — Sutçhukn — Expono S. Congregationi quatuor missionarios huius provinciae Sutchucn ultimo damnatos fuisse ad exilium in provincias longinquas, ubi multi christiani huius provinciae antea fuerunt variis temporibus relegati. Quare hi missionarii petiverunt, ut concederem illis facultates necessarias ut omnia munia apostolica erga praedictos Christianos relegatos, et alios, qui sunt in locis illorum exilii, exercere possint... Quia in talibus circumstantiis versamur, ut facile possit contingere ut alii missionarii comprehendantur et in exilium mittantur, et omnes huius provinciae missionarii multum desiderant scire quomodo in huiusmodi adiunctis se gerere debeant; tum etiam quia nos destituimur omni spe per litteras communicandi cum supradictis missionariis missis in exilium, ct instructiones ac decisiones S. C. ad eos mittendi, ut iuxta illas se gerant et munera apostolica obire possint: idcirco quaeritur:

i. Utrum Vicarius Ap. concedere possit missionariis sui districtus, damnatis ad exilium in alienas provincias, facultates ordinarias ct extraordinarias, ut illas exercere possint in locis exilii.

2. Utrum huiusmodi missionariis in exilium pulsis, independenter a facultatibus obtentis a proprio Vic. Ap., competant aliae facultates ab ipsa Apostolica Sede illis concessae tanquam missionariis Ap., praesertim si non constet illa loca esse alteri Episcopo subiecta aut propter nimiam longitudinem, vel aliud impedimentum, ad illum Episcopum recurrere non possint.

3. Quaenam sint huiusmodi facultates, ct quomodo se gerere debeant circa illas quae nonnisi ad biennium, vel aliud determinatum tempus concedi solent.

R. Ad t. Affirmative; sed exerceri nequeunt nisi de licentia Ordinarii, aut ob difficillimum accessum ad Ordinarium loci, aut ob deticicntiam eiusdem Ordinarii.

Ad 2. ct 3. Provisum in 1.

768

De Litfemi Un· etionc aegrotli K® cnnte· rcn.

S. C. de Prop. F. *26 Sept. 1821* (C. P. pro Sts.) — Sc si possa conferire il Sagramento dcITEstrcma Unzione ad un adulto pagano gil battc<zato, ammaestrato a sufficicnza ed appieno disposto, il quale trovisi oppresso da grave infermità.

R. Affirmative, servata forma decreti S. Officii anni 1703. *(V. n.* 256' *resp. ad 8).*

769

De abiolutio- K a cenfUfii in ^.ipcnutionibui Eütrinjonialibu»

S. C. de Prop. F. *26 Sept. 1821* (C. P. pro Siv.) — Sutchubn — In his regionibus non raro contingit ut fideles petant dispensationes matrimoniales per litteras, vel per interpositas personas, eo quod personae dispensandae missionarium difficile adire possunt, vel quia sunt puellae, quae duorum vel trium dierum iter agere non possunt, vel quia missionarius dispensationem largitur etiam per litcras, vel per easdem interpositas personas. Sed quandoque contingit, ut personae sic dispensatae innodatae existant excommunicatione maiori, vel propter peccatum apostasiae, vel propter abortus directe procuratos, aut etiam alia crimina, a qua poena excommunicationis ignorantia videtur non potuisse eos excusare, quia missionarii solent admonere poenitentes dc huiusmodi poena talibus criminibus adnexa. At (hoc) tunc tantum innotescit missionario, quando habet opportunitatem audiendi illorum confessiones; quare tunc missionarius dubitat personas illas sic dispensatas non obtinuisse dispensationis effectum, ac proinde etiam dubitat invalide initum fuisse illarum matrimonium. Ut igitur huic incommodo occurratur, quaeritur: Utrum missionarii, antequam largiantur dispensationes in foro externo, debeant, ad cautelam, absolvere dispensandos in foro interno a censuris ecclesiasticis: ac utrum possint et debeant in foro externo.

R. Affirmative ad primam partem. Ad secundam pariter affirmative, obtenta facultate ab Ordinario.

770

Quoid Mimrn tlt ° '

S. R. C. *20 Apr. 18z2* – Dkr THONKS. – Cum per decretum generale Sacrae huius Congreg. dies designentur, quibus Missa pro sponso ct sponsa prohibetur etiam diebus excludentibus duplicia per annum, ideoque etiam infra octavam Epiphaniae, in Vigilia Pentecostes, et infra octavam privilegiatam SSrTii Corporis Christi, *quaeritur*.

1. An huiusmodi Missa dici possit diebus duplicia excludentibus, ut supra, notatis.

2. An commemoratio Missae pro sponso et sponsa, dicenda, prout ex dicto decreto, in Missis de duplici i. vel 2. classis, dici debeat sub unica conclusione cum Oratione festi, vel sub altera conclusione.

3. An talis commemoratio pariter dici debeat sub unica, vel sub altera conclusione, prout solet de aliis commemorationibus occurrentibus in diebus Dominicis et festis de praecepto.

4. Quo loco, quando aliae occurrunt commemorationes, ut in proximo quaesito, commemoratio Missae pro sponso ct sponsa dicenda sit sub secunda conclusione.

R. Ad i. Negative quoad octavam Epiphaniae, vigiliam Pentecostes, et octavam privilegiatam SS. Corporis Christi, quatenus privilegium concessum sit ad instar octavae Epiphaniae.

Ad 2. Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.

Ad 3. Ut in antecedenti.

Ad 4. Faciendam primo loco post alias de praecepto.

771

Ex Litt. S. C. S. Officii 7 *Mati 1822* – Dubia quae S. Congfti de Prop. Fide proponuntur a F. Maurilio M. Stabcllini: « Inter « facultates a SS. D. N. Papa Vicariis App. « in locis Missionum concessas, hae duae le- < guntur sub num. t5 et 16, videlicet: N. 15: « *Absolvendi ab haeresi, et apostasia a fide, et* < *a schismate quoscumque etiam ecclesiasticos* ⅄ *tam saeculares quam regulares, non tamen* « *eos qui ex locis fuerint ubi Sanctum Officium* < *exercetur, nisi in locis Missionum in qui-* < *bus impune grassantur haereses, deliquerint;* < *nec illos qui iudicialiter Muraverint, nisi* < *isti nati sint ubi impune grassantur haere·* < *ses, et post iudicialem abiurationem illuc re·* « *versi, in haeresim fuerint relapsi; et hos in* < *foro conscientiae tantum.* — N. autem 16: *Ab·* < *solvendi ab omnibus casibus Sedi Apostolicae* < *reservatis, etiam in§ Bulla Coenae Domini* « *contentis.* Quaeritur t. Utrum harum facul- « taturn vigore, ab haeresi externa *occulta,* Vi- « cards Apostolicis quoscumquc delinquentes < eorum Jurisdiction! subicctos, etiam ccclesia- * sucos tam sacculares quam regulares, absol- « vere fas sit. Ratio dubitandi quoad primam < facultatem sub num. i5. est quia ibi fit sermo « de S.Officio, ct dc iudiciali abiuratione, quod < certe nisi in haeresi externa *publica* locum < non habet, ct insuper in hac facultate cxce- < ptio datur locorum in quibas hacrcsis crimen < fuerit commissum, cuius exceptionis quoad < haeresim externam *occultam* nulla videtur ra- « tionabilis causa, nisi forte circa cos dclin- < quentes qui ad loca Vicariis Apostolicis sub- < iccta, ad absolutionem obtinendam in frau- < dem reservationis, transirent. Neque dicen-

ab hecred.

< dum videtur : cui maius concessum est et < minus esse concessum; nam si in ceteris hoc <admitti posse censetur, certe non in casu no- « stro. Quamvis enim, uti Benedictus XIV aper- « te docet in sua *Dioecesana Synodo,* tam Epi- « scopus quam inquisitor haereticum ad forum « Judiciale deductum, sive sponte suum dcli- « ctum nd idem forum deferentem, pro utro· < que foro absolvere valeat, non autem hoc « valeat circa haereticum occultum, quem ne- < que Episcopus neque Inquisitor potest absol- < vere a vinculo excommunicationis qua coram < Deo et in foro conscientiae est innodatus. – < Ratio dubitandi quoad alteram facultatem si- < gnatam sub N. !6, nempe: *Absolvendi ab « omnibus casibus Sedi Apostolicae reservatis < etiam in Bulla Coenae Dni contentis,* est < quia cx communi scientia, concessa facultate < absolvendi a casibus Bullae Coenae, non in- < tclligitur concessa facultas absolvendi ab hac- « resi, nisi dc ea specialis mentio fiat, quia hae- < resis habet strictissimam ct specialissimam < reservationem. – Quaeritur *2.* Si per neutram < hanc facultatem valeant Vicarii App. ab hae- < resi externa occulta absolvere, possuntne ab « hoc occulto crimine quoscumquc, etiam eccle- « siasticos tam saeculares quam regulares, ab- < solvere ex alio capite, ob enormem nempe lo- v eorum distantiam, quae merito inter impe- < dimenta admitti potest Sedem Apostolicam « adeundi ? Sic autem absoluti tenenturne item « data occasione sc praesentare coram habente « facultatem directam ab hoc occulto crimine « absolvendi? – Ratio dubitandi quoad primam < partem huius quaesiti est quia huiusmodi fa- « cultas Episcopis tantum ordinariis videtur « competere ex vi sui muneris pastoralis. Vi- < carii autem Apostolici sunt tantum delegati; < delegatus autem limites transgredi non potest < suae delegationis. El Sacra Congregatio dc < Prop. Fide die 22 Martii anni 1664 decla- « ravit Vicarios App. non posse omnia facere « quae faciunt Episcopi in suis dioecesibus. – < Ratio dubitandi quoad secundam partem, quia « enormis locorum distantia videtur enumerari « posse inter impedimenta Sedem Apostolicam < adeundi >.

R. Responsum ad quaesita atque difficultates Fr. Maurilii Mariae Stabellini continetur in ipso § i5 facultatum, ubi in fine habetur : *ct hos in foro conscientiae tantum,* Circa quam clausulam die 26 Septembris 1696 fuit dictum a S. C. ca verba: *ethos in foro conscientiae* comprehendere omnes in prima facultatis parte nominatos. Manifestum ergo est in ista facultate sermonem non esse dc absolutione *in foro fori* seu in foro iudiciali, sed dc absolutione in *foro conscientiae,* adeoque harum facultatum vigorem exerceri praecisect taxative super haeresi *externa occulta* seu non deducta ad forum externum iudiciale. E contra Episcopi ct Inquisitores non possunt absolvere haereticum nisi iudicialiter in ipsorum foro exteriori comparentem, ct ibi suum crimen confitcntem. Absolutus autem sic in foro exteriori potest deinde absolvi a quolibet confessario in foro conscientiae absolutione sacramentali. Absolutio data vigore facultatum de quibus loquimur *pro foro conscientiae tantum* immunes non reddit sic absolutos a poenis fori exterioris. Quapropter (sic decretum die 3 Januarii 1640) si velint esse tuti in foro exteriori debent sponte comparcre in tribunali S. Officii vel Ordinarii, et denuo abiurare; alias, si denunciabuntur, Inquisitores, vel Ordinarii in eos animadvertere possunt. Item i5 Maii 1669. Serio tamen monendi sunt apostatae reconciliati *in foro conscientiae tantum* quod si redierint ad loca ubi exercetur S. Officium, remanent obnoxii poenis contra apostatas a foro externo comminatas.

772

S. C. Indulg. *12 Iunii 1822.* — Cum non pauci ad hanc S. C. Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositam supplices libelli porrecti fuerint, praesertim ex Gallia ob confessariorum inopiam, pro obtinenda facultate sacramentalem Confessionem peragendi per plures dies ante Eucharisticam Communionem ad Indulgentias acquirendas praescriptam; ncc non ut explicetur an ad easdem lucrandas liceat sacra Synaxi refici in pervigilio dici festi, pro quo declarantur concessae, eadem S. Cong. habita sub dic i5 Aprilis proxime praeteriti... censuit *licere ad praefatum effectum Eucharistiam sumere in pervigilio festivitatis ;* quo vero ad petitam explicationem respondendum censuit: – *Firmo remanente decreto g Decembris 1763 pro iis fidelibus qui ad Confessionem saltem semel in hebdomada accedunt: pro ceteris autem fidelibus, in locis in quibus ob inopiam confessariorum nequeunt fideles frequenter Confessione sacramentali expiari, postulantibus communicetur dictum decretum, et facto verbo cum SSmo, extendatur ad omnes utriusque sexus christifidelcs, ut Confessio peracta infra hebdomadam ante festivitatem suffragari possit ad indulgentiam luqrandam, expletis aliis conditionibus iniunctis, et dummodo nullius lethalis culpae post peractam Confessionem commissae conscii sint, nihil innovando circa indulgentias ad formam lubilaei concessas, ut in citato Decreto g Decembris 1763.* Factoque verbo cum SSmo, Sanctitas Sua S. Cong. votum benigne approbavit ac publicari mandavit.

Dc ConfaMnc ad Indalp». tias acoairtadat pracicripu

773

Ex Litt. Ap. Pii PP. VII 24 *Aug, 1822,* (ad Episcopos Amkiuc. Sept.). — Memorare debent aeditui bona quae ad divinum cultum, notionem.

Dc iurc Epiacoporum in tonorum MClesuiticorum admini-

ncc non ad Ecclesiae ciusque ministrorum sustentationem oblata sunt, in Ecclesiae potestatem transire ; sicut autem Episcopi cx ordinatione divina sunt qui praesunt Ecclesiae, ita ipsi non possunt ab eorumdem bonorum cura, dispositione ac vigilantia excludi. Quare Sacra Tridentina Synodus expresse mandavit, administratores fabricae cuiusvis ecclesiae, etiam cathedralis, et quorumcumque piorum locorum singulis annis ad reddendam Ordinario rationem administrationis teneri, addens (Sess. 22. Cap. 9. de Ref.) quod etiamsi ex praecipua aliqua loci constitutione administrationis ratio reddenda sit aliis ad id deputatis, tamen cum iis adhibendus etiam sit Ordinarius. Quare si aeditui concordi animo cum Episcopo temporalia Ecclesiae administraverint, omnia pacifice ct secundum ordinem fient.

774

Dc priiiegio nonnuiii» canoc!hooncc»io.lc·

Decr. S. R. C. 27 *Aug. 1822* — Ex Romanorum Pontificum Indulgentia, certa quaedam illustria honoris insignia collegiis canonicorum vel a priscis temporibus adtribui consuevere, quibus ct Ordinis maiestas commendaretur magis, ct ipsa sacrorum procuratio splendidiori apparatu ad populorum animos in divinae rei venerationem impensius comparandos effulgeret. Ast cum ca sit rerum humanarum conditio, ut quae providentissime constituta primum fuere, pravo deinceps usu atque a concedentium voluntate plane absono, infeliciter pervertantur, id et dc canonicalibus privilegiis ut plurimum contingere, graves undique invalescunt querelae hominum ct auctoritate ct sapientia praestantium. Nedum enim modus Pontificio Diplomate praestitutus violari conspicitur, sed id crebro honoris ac privilegii usurpari, nulla habita locorum, actuum personarumque ratione, quod primoribus cx Ecclesiastica Hicrarchia datum dignoscitur.

Tanto huic malo convellendo haud semel adlaboravit Sacra Rituum Congregatio, quae ad rectam rerum sacrarum actionem ordinandam est praeposita ; atque idcirco, quod praecipuum abusuum id genus caput est, privilegium pontificalium collegiis canonicorum insignioribus libenter collatum, statis quibusdam conditionibus moderandum curavit, praesertim in Panormitana die 22 Aprilis 1684 ct in Urbinatem dic 29 Ianuarii 1752.

Novis tamen ct deterioribus adhuc percrescentibus adversus haec instituta consuetudinibus, nonnullisque dubiis nuper delatis super usu pontificalium in metropolitans ecclesia Baren., placuit SSmo Domino Nostro Pio Pp. VII rem universam eidem S. Congregationi discutiendam demandare ; quae, exquisita prius sententia S. Congregationis Cacrcmonialis Secretarii, itemque Sedis Apostolicae caeremoniarum magistri, cunctisquc rationum momentis accurate diligenterque perpensis, edendum censuit decretum, quo pontificalium privilegia declarentur, certisque legibus ad ritualium praescriptionum normam coerceantur. Eius porro decreti articuli sunt, qui sequuntur :

1. Sacra peragere ritu pontificali de iure inhaeret dumtaxat episcopali dignitati.

2. Praelati Episcopo inferiores pontificaliter celebrant ex privilegio, sed ornatu moderatiori, statutis tantum diebus, in propriis Ecclesiis ab episcopali iurisdictionc exemptis; et tenentur in reliquis omnibus adamussim servare generalia decreta Alexandri VII, a Benedicto XIV confirmata.

3. In Ecclesiis non exemptis vetantur iidem pontificalia exercere, etiamsi intercedat expressa Ordinarii loci licentia.

4. Dignitates, canonici, rectores ecclesiarum quocumque nomine insignium prohibentur ritus et caeremonias pro Episcopis et Praelatis inferioribus designatas in sacris peragendis adhibere, aut ornatum aliquem pontificalem induere, absque speciali Apostolicac Sedis privilegio.

5. Quodcumque privilegium ad augendum insignium quarumdam ecclesiarum splendorem ab Apostolica Sede dignitatibus, canonicis, rectoribus aut alio quocumque nomine nuncupatis concessum, utpote laesivum dignitati Episcopali, dc iure Strictissime est interpretandum. Quamobrem nil aliud concessum intelligendum est, nisi illud quod est spcciatim expressum, neque ex induito uno altcrove privilegio trahi potest consequentia ad alia, quae singillatim descripta non fuerint.

6. Nec tamen, posito privilegio, omnia omnibus aeque competunt, sed discrimine est opus inter celebrantem ct assistentes cum insignibus pontificalibus.

7. Nam celebranti quaedam competere possunt pontificalia insignia; non item assistentibus, dum dignitates, canonici, rectores etc. sacra sumere debent indumenta.

8. Sub gcnerico ornamentorum pontificalium nomine, quae cx privilegio Apostolica Sedes insignioribus Capitulis quandoque concedit, intelliguntur dumtaxat, ex pluries decisis a Sacra Congr. caligae, sandalia, ncc auro ncc argento ornata, sericae item chirothecac, dalmatica, tuniccIla, annulus cum unica gemma, crux pectoralis sine gemma, mitra simplex ex tela alba cum sericis laciniis rubei coloris.

9. Hisce omnibus uti poterit solummodo dignitas aut rector solemniter celebrans, nisi forte privilegium noo omnia haec, sed aliqua dumtaxat insignia permittat.

10. Qui vero in Missa solemni diaconum et subdiaconum agunt, etiamsi sint dignitates, canonici etc., ncc mitram nec ullum aliud pontificale indumentum, ncc palmatoriam, si illius

privilegio polleant, ad Evangelium ct ad Epistolam adhibere poterunt.

Dignitatibus, canonicis, rectoribus etc. Missam cum insignibus pontificalibus solemniter celebrare liceat, iis dumtaxat diebus, in quibus celebrant vice Episcopi absentis vel impediti vel vita functi, aut in quibus Episcopus assistit vel assistere deberet cum pluviali ct mitra; in reliquis diebus, etiamsi solemnibus, celebrent more solito.

12. In Ecclesiis civitatis et dioecesis cum insignibus pontificalibus celebrare ipsis non licet, nisi in maioribus solemnitatibus, assentiente Episcopo, et assistente Capitulo.

13. Numquam vero iisdem utantur in Missis pro defunctis, licet Episcopus assistat cum pluviali et mitra, sed celebrent more solito.

14. Si dignitas vel canonicus etc. ab Episcopo designetur pro admittenda aliqua puella ad religiosum habitum, vel novicia expicto tyrocinio ad solemncrn professionem, pontificalibus insignibus uti nequeat, nisi dc expressa licentia; qua obtenta, iis tantummodo utatur, quae actioni conveniunt.

15. Cum pontificalibus indumentis celebrans, nec faldistorio uti potest, sed sedere debet in scamno cooperto tapete vel panno coloris, qui Officio diei respondeat.

16. Nequit praeterea, tam in solemni, quam in Missa privata, sacras vestes sumere ex altari; uti canone, palmatoria, presbytero assistente; salutare populum cum f. *Pax vobis* loco V. *Dominus vobiscum,* aut trinam dare benedictionem post Missam vel cum Sacramento; et si quae sunt alia, quae solis competunt de iure Episcopis et cx privilegio Praelatis inferioribus, dum his pontificalia peragere, statis diebus, concessum est.

17. Dignitates,, canonici, rectores etc., quando parati assistunt Episcopo pontificaliter celebranti, mitram solummodo adhibere possunt, quam puriter deferre poterunt, sacris indumentis, videlicet pluviali, casula vel dalmatica amicti, in processionibus SSmi Corporis Christi, ct in benedictionibus candelarum, cinerum, palmarum ; etiamsi has functiones peragat dignitas vel canonicus loco ct vice Episcopi absentis, impediti aut vita functi.

18. Assistentes Episcopo tam in altari quam in cathedra, quando ministrant aut cum eo operantur, stare debent detectis capitibus.

19. Solemniter celebrantes, dum Episcopus sacra assumit indumenta aut solium ascendit, stent sine mitra.

20. Non licet cis uti pulvino sub genubua, Episcopo praesertim assistente.

21. Non adhibeatur acolythus ad tenendam mitram cum holoserico velo e collo pendente, nisi pro dignitate, canonico, rectore etc. solerniter celebrante vel Sacramentum in processionibus deferente.

22. Dignitates, canonici, rectores etc. in processione SSmi Corporis Christi sacris indumentis amicti mitram manu deferant, nec eadem caput operiant.

23. Praeterea reliqua omnia, quae non sunt privilegio expressa, ut vetita censeri debent.

24. In Missis privatis, quoad indumenta, caeremonias, ministros, altaris ornatum, a simplicibus sacerdotibus non differant ; sumant proinde sacras vestes in secretario, non utantur Cruce pectorali, unico ministro contenti sint, non sibi velint aquam ministrari cum pelvi ct urceolo, et duo tantum candelae luceant in Altari.

25. Defuncti, nequeunt in loculo efferri, nec tumulari cum mitra.

26. In corumdem funeribus seu anniversariis, super tumulo erigi solito non apponatur mitra.

27. In insignibus seu stemmatibus familiae mitra non apponatur, nisi solo in casu quo expresse concessum sit in Literis Apostolicis.

28. Quod si super praemissis aliquod exoriatur dubium, hoc ad S. Congregationem deferatur, quae pro qualitate dubii providebit.

Si quae vero Capitula amplioribus ac praeter huiusce decreti instituta privilegiis se aucta fuisse arbitrentur, peculiaria haec iura in S. Congregationem perpendenda deducant, ut quod c canonicarum sanctionum praescripto visum fuerit, opportune decernatur.

De quibus omnibus facta per infrascriptum S. R. C. Secretarium relatione SSrîio Domino Nostro, Sanctitas sua cuncta in hoc decreto sancita benigne approbavit, atque in actis S. R. Congr. referri, nec non Literas Apostolicas sub plumbo de eodem edi mandavit. Die 27 Augusti 1822.

775

S. C. de Prop. F. *26 Nov.* r<?22 (C. P. pro Sis.) — Christianus habens mercaturam ct societatem cum infideli, tenentur ambo, et coguntur quotannis solvere in communi aliquid pro rebus licitis, ct indifferentibus, simul atque superstitiosis. Christianus protestatur cum suo socio sc nihil dare velle pro rebus superstitiosis, ct conveniunt invicem ut gentilis solvat solum pro rebus superstitiosis, ct Christianus pro rebus licitis ctc. Quaeritur an liceat, si Christianus ita dicat suo socio infideli : — ego absolute nil possum, ncc dare volo pro superstitiosis rebus, ct solum paratus sum solvere totum pro rebus licitis etc. — ct nil amplius.

ne conInbutionibu* ct de rerum tendinee quae lidtlsshMi atque «ujxrill·tlOMS U'lbln inserviunt

2. Emptor infidelis protestatur velle uti re vendita ad superstitionem ; ct Christianus negat hanc ei vendere rem. Infidelis audiens hoc, statim mutat verba, ct dicit; non ita sit, sed vende eam mihi, ut comedam, vel propter alios indifferentes usus. Quod si Christianus recuset,

est periculum ut gentilis clamet, rumoremque faciat contra Christianum, vel Christianos. Quaeritur an sic liceat Christiano vendere infideli, quamvis bene intelligat subdole illum loqui.

R. Ad **i**, et 2. Licitum, ut in casu proponitur.

776

liquidant con- rn^nîîur?1”48

S. C. de Prop. Fide 9 *Dec. 1822* (C. I*· PHO Sin.) — SurciiugN — Gravis quae- 5t*° orta cst "ner harum partium missionarios quomodo christiani, et multo magis missionarii se gerere debeant, coram iudicibus et magistratibus, quando sollicitantur ut negent se esse antiquos Christianos aut sacerdotes missionarios. Cum enim intersit mandarinorum, ad illorum honorem et dignitates tuendas, occultare Imperatori religionem Christianam late propagatum fuisse in his partibus, hinc est quod quandoque hortantur Christianos qui apostatarc recusant, ut dicant se non a multis annis, sed tantum recens ad fidem Christianam fuisse conversos. Missionarios autem qui munus suum apostolicum dignitatemque sacerdotalem palam confessi sunt, sollicitare solent ut praedictum munus et dignitatem occultent, atque fateantur sc religionem Christianam non praedicavisse, nec religionis suae sectatores post se reliquisse. Ideo autem mandarini ita sc gerunt, quia timent ne, si constet Imperatori religionem Christianam valde dilatatam fuisse multumque excrevisse missionariorum numerum, ipsi mandarini graviter puniantur, quasi négligentes fuissent in impedienda propagatione religionis Christianae sicut in aliis persecutionibus contigit, in quibus multi mandarini ob hanc causam dignitates suas amiserunt. Hinc, licet quatuor **illi** missionarii, dc quibus fuse dixi in relatione, semper confessi sint sc esse sacerdotes, fidemque Christianam pro viribus suis praedicavisse, attamen expositum fuit Imperatori illos non esse sacerdotes, nec Christianam fidem praedicavisse, nec fidei Christianae sectatores post se reliquisse : quare in Imperatoris rescripto asseritur illos ad exilium tantum condemnandos esse, quia non constat illos esse sacerdotes aut fidei praedicatores. Quaeritur igitur:

i. Utrum dicti missionarii licite potuerint recognoscere ct signare suam sententiam condemnationis, prout fert usus illius Regni, in qua enuntiatur illos nec esse sacerdotes, nec fidei praedicatores , atque id tali modo enuntiatur ac si ipsi missionarii ita confessi sint. Ratio dubitandi est quia, etiamsi missionarii non asscntiantur **illi** sententiae, et illam signare recusent, sentententia tamen illa eodem modo publicabitur ct execution! mandabitur perinde ac si illam signavissent, estque timor nc Praefecti, in vindictam quod **illi** non assensi sint, durius illos tractent. Ex altera parte, dictam sententiam signando videntur rctractavisse omnia quae in tribunalibus coram iudicibus ct magistratibus multoties confessi sunt de illorum dignitate sacerdotali ct munere apostolico.

2. Utrum praedicti missionarii, cum norint publicatam esse illam sententiam, in qua enuntiatur illos non confessos esse se esse sacerdotes et fidei praedicatores, teneantur, ad omne scandalum removendum, redamare contra Praefectos, aut saltem Christianis manifestare se munus suum ct dignitatem non occultavisse atque calumniam pati ex illa sententia contrariam veritati a sc manifestatae.

3. Utrum missionirii, quando a iudicibus aut mandanms sollicitantur ut manifestent familias illas quibus Religionem praedicarunt, aut apud quas hospitati sunt, peccent, si dictas familias iudicibus aut mandarinis indigitent. Ratio est quia dictae familiae gravissima damna pati solent in his circumstantiis, ct periculo apostatandi a Religione exponuntur per huiusmodi manifestationes. Quod si praedictas familias indigitare non licet, quomodo missionarius a iudicibus interrogatus respondere debet? Nam, si dictas familias non manifestat, iudices statim subdunt: < ergo tu non es sacerdos? ergo fidem nemini praedicavisti? » Sicquc in sententia condemnationis annuntiant illos esse confessos sc non esse sacerdotes atque nemini Christianam fidem praedicavisse.

^5« alandai fiddiam familia· mand··

R. Ad **i.** Negative: non potuisse scilicet missionarios recognoscere et signare suam condemnationis sententiam de qua in casu.

Ad 2. Non teneri eosdem missionarios reclamare contra Praefectos; ad vitandum autem inter fideles scandalum doceantur fideles ipsi nullam fidem habendam persecutoribus confessores Christi calumniose criminantibus.

Ad 3. Fidelium familias mandarinis interrogantibus non esse manifestandas, sed aut tacendum, aut evasivis verbis, omni tamen mendacio remoto, respondendum.

777

Dc ficallatc Vicariorum App. provicario» eligendi, ci*quc la* culutcs subdek' gandi.

S. C. de Prop. F. p *Dec. 1822* (C. P. pro Sin.) — Sutchukn — i. An harum partium Vicariis App. competat ius ct potestas eligendi ct constituendi vicarios seu provicarios, qui, Vicariis Apost. adhuc viventibus et munus suum exercere valentibus possint tanquam eorum Vicariorum Apost. vicarii aut provicarii idem munus exercere.

2. Utrum Episcopi Vicarii App. possint Episcopis coadiutoribus ac suis provicariis peculiares quasdam facultates, praesertim vero matrimoniales, sic communicare ac delegare ut ipsi Episcopi coadiutores ct dicti provicarii possint easdem aliis etiam missionariis communicare ac subdelcgarc; et quatenus affirmative, quaenam sint hac facultates?

R. Ad î. Affirmative, iuxta Constitutiones Clementinas, ct Benedictines incipientes : /T.r *sublimi (V. n. 387).*

Ad 2. Affirmative; competere scilicet Vicariis App. facultatem subdelcgandi suis coadiutoribus ct provicariis facultates ordinarias ct extraordinarias, exceptis iis quae characterem episcopalem requirunt ; praetereaque competere dictis subdelegatis, coadiutoribus nempe et provicariis, illas communicandi subdelegatas facultatcs aliis missionariis.

778

D< deferendo InSrnu1 SS. Si*mtncnio* abaque lurnioc ct uoU

S. C. de Prop. F. p *Dee. [822* (C. P. pro Srw.) — Sutchuen — 1. Cum concessa iam sit facultas deferendi SS. Sacramentum infirmis occulte, sine lumine ct stola, quaeritur utrum etiam licere possit harum partium missionariis occulte, ct sine lumine et stola, SS. Sacramentum administrare infirmis, quando aliter administrari non potest? Mulli enim moriuntur infirmi sine SS. Viatico in domibus paganorum quia numquam permissum est huius provinciae missionariis illud administrare sine lumine, supcrpelliceo et stola, quibus tamen saepe possunt administrari Sacramenta Poenitentiae ce Extremae Unctionis.

Pc adm<nl«tr«n· *0A* SS. Eocehina ii chratiinl» m carêtre delcolift.

2. Utrum Vicarius Apostolicus permittere possit missionariis, ut deferant ct administrent SS. Sacramentum Eucharistiae Christianis et praesertim sacerdotibus in carceribus propter causam fidei detentis, qui multum desiderant et maxime efflagitant, ut Vicarius Ap. permittat missionariis ut illis deferant et administrent SS. Eucharistiam in carceribus ad quos condemnati sunt ad totam vitam. Al, cum alii Vicarii Ap. similibus precibus non annuerint, nec ego ausus sum missionariis talem facultatem concedere; verumtamen mihi expositum fuit, quod hi qui ad carcerem perpetuum condemnati fuerunt, non prohibentur visitari, ct possunt soli cum solo diu permanere, ita ut facile possit illis sine periculo contemptus SS. Eucharistia administrari, si licitum esset illud administrare sine supcrpelliceo et stola.

R. Ad i. Affirmative, agitur enim de facultate a summis Pontificibus iam concessa.

Ad 2. Affirmative, ct quoad detentos ad tempus, quatenus petant ; arbitrio tamen et prudentiae Vicarii Apostolici.

779

Q ' . ne·» w· pro Sin.) — Siam — Sunt quaedam mulieres catholicae quae coram ministcllo nupserunt cum viris haereticis sine dispensatione; fides carum usque modo fuit in tuto: veniunt ad ecclesiam, Poenitentiae Sacramentum frequentant ; educatio vero prolis non est in tuto, *imo vero,* quando grandiusculi fiunt filii, coguntur sequi partes patrum suorum ; rogo dare mihi instructionem quomodo tractandae sint huiusmodi mulieres.

R. S. Congregatio respondendum censuit ac decrevit huic dubio sequenti data Instructione.

Instructio. — Ac primum Vicario Ap. ac missionariis, qui in Siemens! dominico agro excolendo tanta cum laude adlaborant duas Instructiones prae oculis habendas esse S. C. existimat: unem anno 1788 pro Imperio Sinico datam, eidem Vie. Ap. Siamensi anno 1818 transmissam, in qua disertis verbis affirmatur in Sinis Decretum de Matrimonio Tridcntinum nunquam fuisse promulgatum ; alteram, quam ipsa S. C., ineunto anno 1821, edidit dc matrimoniis clandestinis, observandamque a fidelibus eiusdem Imperii praecepit ; neque solum Imperii, sed eidem adiunctorum Regnorum atque Provinciarum, adeoque Siamensis etiam Regni. Etenim in ca declaratum est atque praescriptum, ut quibus in locis Vicarii Ap., maturo adhibito consilio, expedire iudicaverint, in iis Concilii Tridentini Decretum (cap. 1, sess. 24, *De matrim.)* rite promulgandum curent; ac propterea matrimonia quae posthac iisdem in locis celebrari contigerit, ut valida nominentur et sint, ineunda esse coram parocho, aut missionario, aut sacerdote quovis legitime designato, ac duobus vel tribus testibus, iisque, si haberi possint, Christianis ; in iis vero locis, in quibus integrum non possit observari Decretum, quod parochus vel alius ad id muneris rite designatus absit, facilcsquc ad cumdcm aditus non pateant, iniri quidem debere coniugia coram duobus saltem testibus, iisque quantum licuerit Christianis; ita tamen contrahentes, nc Sacramenti dignitas vilescat, obligandos lege sistendi se coram parocho vel missionario quandocumquc reduci, ut rite ab eo benedictionem accipiant. Missionarius vero vel parochus redux, quando sibi dc consensu coniugum constiterit, edoceat coniugcs ciusmodi benedictionem ad ritum unice, non ad validitatem pertinere coniugii.

Iam vero, consideratis et perpensis memoratis Instructionibus, facile intelligitur quid sentiendum sit de pravis conjunctionibus in superiore casu spectatis; nam, cum infelices illae mulierculae catholicae ante Decretum Tridentinum rite promulgatum nuptias cum viris haereticis coram ministcllo sine dispensatione inierint, etsi Sancta Mater Ecclesia detestabiles huius generis nuptias damnaverit semper, necnon omnimodis absterrere ab iisdem catholicos sategerit, non tamen invalidas eas esse S. C. censet, sed tantum vehementer illicitas ; ac propterea egent mulierculae illae poenitentia absolutioneque Ecclesiae, quae, nisi antehac concessa sit, concedatur.

At quoniam..... Tridentini decretum pro-

mulgatum rite per aliquot fortasse loca iam fuit, vel integrum observandum est, vel fere integrum pro conditione locorum ac personarum, uti paulo ante explicatum est: in hoc casu, si quae mulieres catholicae, contempto decreto, quod observare debebant, cum viris haereticis coram ministello nefariam coniunctionem inire tentassent, censet S. C. tales concubitus invalidos, ac vim nullam habituros in conspectu Ecclesiae esse declarandos.

Quod si tandem dubitetur, an rite Tridentinum Decretum per aliqua loca promulgatum hactenus sit, intercaquc similes nuptiae contractae fuerint, ac de validitate carumdem prudens aliqua dubitatio suboriatur, hoc in casu censent EE. PP. sananda huiusmodi matrimonia, quatenus opus sit, in radice.

Sed consilia quaedam ac regulae tradendae sunt missionariis, quarum ductu catholicae coniuges eripere grandiusculos suos filios possint a periculo perversionis. Primum itaque omnium condocefacere missionarii eas debent ut, pro gravissimo scelere quod admiserunt, veram poenitentiam agant, veniamque a Deo sibi adprccntur, concnturque pro viribus coniugem a fide deerrantem ad gremium catholicae Ecclesiae pertrahere, eiusque animam lucrari; lucrum enim parentum lucrum filiorum est. Adhortentur deinde eas ut humillimas preces ad Deum quotidie fundant, qui fortiter suaviterque corda hominum ilectit ac temperat, quique vocat ea quae non sunt tanquam ca quae sunt; ita enim fiet, ut pro salute virorum atque filiorum fusa oratio ad coelum ascendat ac divina descendat miseratio. Excitent praeterea carum animas ad cultum Christianarum virtutum, quibus tanquam inaestimabilibus gemmis ornatae exhibeant se viris suis, maxime vero modestia, patientia, obsequiis; nam si virtus etiam in hoste posita delectat, quanto magis in uxore delectabit? Neque vero, divina fortasse misericordia retardata, de misericordia desperent, imitatae sanctas coniuges, Monicam, Clotildem et alias quae viros suos a tide alienos, opitulante Deo, ad fidem tandem adduxerunt. Iam his regulis adhibitis, si viros suos integre non vincent, nec de eorum animis triumphabunt, at frangent certe duritiam eorum, et corda praeparabunt ad aliquod saltem lucrum in instituendis filiis consequendum. Atque hic explicabunt missionarii quae quantaque cautio ac diligentia adhibenda sit ^d pravae educationis prolis praefocanda pericula; tanta nempe quantam parentes adhibere tenentur ad spiritualem filiorum salutem procurandam. Studeant igitur catholicae coniuges ut sibi permittatur filios et filias, saltem usque ad pubertatis annos, educare; nam ex eo tempore, si pervertatur proles, ipsi imputabitur, non negligcntiac coniugis catholicae. Quod si post rationis usum, veniam suae educandae prolis impetrare non possint, dabunt operam admonitionibus, consiliis, suasionibus, quantum fas erit, ut natis suis veram religionem instillent. Tandem si quam fortasse earum missionarii despondere animum internoscant, quod, post omnimodam diligentiam cautionemque adhibitam, nulla ratione liceat sibi de catholica filiorum educatione proficere, declarabunt iisdem pulcherrimam Sancti Bernardi sententiam e libro quarto de Consideratione: *Noli diffidere; curam filii exegeris, non curationem. Audisti:* Curam illius habe, *et non:* Cura *vel* sana illum. *Non est in medico semper relevetur ut aeger. Paulus loquitur:* Plus omnibus laboravi, *non ait:* Plus omnibus profeci, *aut* plus omnibus fructiticavi, *verbum insolens religiosissime vitans. Noverat homo, quem docuit Deus, quia unusquisque secundum suum laborem accipiet, non secundum proventum.*

Atque haec attigisse sufficiat ad casus a Siarnensi Vicario Ap. propositi responsionem.

780

De venditione olei quo conficiuntur candelae ad kuperatitioao».

S. C. de Prop. F. p *Dec. 1822* (C. P. pro Sis. — Sutchubx — Suppliciter exoro S. C. ut dignetur declarare an possit permitti mercatoribus oleorum, ut vendant oleum iis qui cx eo solent conficere candelas, quarum usus magis ordinarius est ad colendum idola, vel peragendas alias superstitiones a paganis in sacrificiis suis, et maxime sub initio anni novi, peragi solitas. Porro licet huiusmodi candelae, ex oleis seminum confectae, ordinarie adhibeantur pro superstitionibus peragendis, non tamen extat ulla lex quae prohibeat quominus in aliis usibus licitis etiam adhibeantur: et sunt qui quandoque illas adhibent in lanternis tempore noctis, vel domi illas accendunt, hisque utuntur pro rebus licitis peragendis; sed pauci sunt qui illas adhibeant in usibus licitis, eo quod carioris venduntur quam aliae candelae cx sebo: et revera carum usus magis ordinarius est pro colendis idolis aut superstitionibus peragendis. Christiani autem non solent huiusmodi candelas conficere ncc vendere: sed difficile possunt eximere sc a vendendo oleo eis qui illas conficere ct vendere solent. Quaeritur utrum possit etiam permitti Christianis conficere ac vendere supradictas candelas nihil interrogando emptores de usu ob quem volunt illas candelas emere, licet sciant gcncratim a paganis illas candelas erni pro superstitionibus peragendis.

R. Detur responsio iam data a S. Congr. anno 1645 fK *n. 114).*

781

Cuiuc in ma· mbu·, ct an pluric» emittendum iuramentum Bui* lac *Ex quo.*

Instr. S. C. de Prop. F. *8 Mart. 1823* (ab Coauiutor. Vic. Ap. Sittchukn) — Quod

attinet ad ca quae circa iuramentum a missionariis qui ad Sinas mittuntur praestandum, quaesivisti *quando,* videlicet, *et cuius in manibus emitti illud debeat, et num etiam pluries, si de una in aliam Missionem ipsos transire contingat:* adnotandum libi esse censet S. Cong. quod in Constitutione S. Pontificis Benedicti XIV, incipiente *Ex quo singulari,* non solum praecipitur, ut missionarii qui ad Sinas mittuntur, antequam missionarii munus exerceant, iuramentum praestent iuxta formulam in eadem Constitutione praescriptam, verum etiam desi-

gnantur illi in quorum manibus praedictum iuramentum praestandum est. Hos vero, in defectum Commissarii ac Visitatoris Apostolici in praefato Imperio Sinarum pro tempore existentis, vel alterius ab illo deputati, esse debere Superiores illarum Missionum ad quas praedicti missionarii mittuntur, pronum est inferre ex eadem Constitutione. Nihilo tamen minus, cum contingere possit et saepe contingat, ut praedicti missionarii, antequam accedant ad suos Superiores, debeant per aliquod tempus immorari in aliquo loco Imperii Sinarum a Jurisdictione distanti suarum Missionum, si ibi volunt (quod commendandum summopere est) missionarii munus aliquod exercere, vcluti esset infideles ad catholicam religionem convertere, fideles fidei rudimentis imbuere, eorum confessiones audire, et similia, possunt iuramentum illud, quod ex praedicta Constitutione praestare omnino debent antequam missionarii munus exerceant, in manibus praestare Episcopi illius loci in cuius iurisdictione actu sunt: neque per hoc transgredi dicendi sunt praeceptum dictae Constitutionis, ut declaravit auctor eiusdem Summus Pontifex Benedictus XIV, occasione quorundam dubiorum, quae proposita fuerant sacrae huic Cong., iis similium quae nuper ab Ampl. Tua eidem S. C. proposita sunt. Insuper necessarium non est, ut toties repetatur iuramentum, quoties adeuntur diversi Episcopatus, vel Vicariatus, vel quoties mutatur superior ecclesiasticus ip eodem Episcopatu vel Vicariatu; idemque pariter intelligendum est de Regularibus, quoties mutantur eorum Superiores; denique satis est ut, semel emisso iuramento, proferatur testimonium de eodem iuramento praestito, datum ab eo in cuius manibus primo emissum est.

782

De recitatione Lv>Ofc*il, G/o·ri* «1 *Credo* Uf»· gui vtrnncata.

S. C. de Prop. F. *29 Martii 1824* (C. G.) — Se nella Messa parrocchialc sia lecito dopo il Vangclo in latino leggere il Vangelo in altro rito cd in nitra lingua, c che il ministro rcciti ad alta vocc in idioma volgarc *Gloria, Credo* etc.

R. Non licere, ct ad mentem. Mens est: che il solo Vangclo, volendosi fare la spiegazione o 1'istruzione, si possa premettere come parte dei discorso, purchè la versione sia approval o legittimamente adottata.

783

Dc ortesU-'kihtinumn!uid tempu» unv·tibu».

S. C. de Prop. F. *29 Martii 1824.* (C. G.) — Se i cattolici orientali dimoranti nei luoghi ove non esiste il parroco dei proprio rito possano seguire il rito latino durante la loro dimora nelle parrocchie latine.

R. Affirmative, durante absentia Episcopi vel parochi proprii ritus, ct ad formam Constitutionum Benedicti XIV *Demandatam* (1) ct *Allatae (V. n. 395).*

784

/\n po»sit n;·lier a viro toideli dimiui. ü fidem cooTcruchniliano ntbtre, ct vir idea convenu· alun ducere exorta.

Instr. S. C. S. Officii *16 Sept. 1824* (ad Arcuirp. Quebrgbs.) — *Dubia proposita:* — i. Vir ct mulier infideles plures annos vixere simul tamquam coniuges. Contendit mulier sc a viro acceptam fuisse in uxorem cum promissione perpetuae cohabitationis. In huiusmodi porro promissione (accedente copula) consistit totum matrimonium inter istos infideles iuxta morem regionis. At vir negat quod talem promissionem unquam emiserit, seseque liberum existimans, eamdcm dimisit cum filiis cx mutua eorum cohabitatione procreatis. Dimissa mulier Christianam religionem amplectitur, licetquc cum priore viro remanere possit absque perversionis periculo, si ille de suis promissis admonitus eisdem stare vellet, quaeritur an, co renuente, ipsa matrimonium cum viro christiano inire possit. Et quatenus affirmative, an prior quoque vir, si postea ad fidem convertitur, possit etiam aliam Christianam uxorem ducere.

De matrimonio vidui chmtiifii cum muliere infideli quie voit converti, et quit «« «| fiho illini rem habuit.

2. Paulus viduus Christianus Balbinam infidelem duxit in uxorem, quae in numero Christianorum cooptari cupit, ut cum ipso matrimonium christiano more contrahat. Interim Demetrius Pauli filius cx priore uxore proveniens declarat sc rem habuisse cum Balbina. Quaeritur an ex huiusmodi copula cum muliere infideli resultet impedimentum affinitatis in primo gradu.

(1) In dicta Const, pro gracco-melchitis (24 Dee. 174)) sutolt Pontifex: «Licere tantummodo fratribus « Ordinis Minorum S. Francisci Custodiae Terrae San- « ctie parochialia munia obire circa gracco-mclch'tas « risque sacramenta administrare in iis locorum ct tem- • porum circumstantiis, quibus omnino deficiat modus • habendi parochum aut alium Antistitem gracci ritus: « nuo casu praedicti fratres emolumenta legitimo iurc « debita percipere licite valeant, et a iurisdictione An- « tiochcm Patriarchae (gracco-melchitarum) nullatenus « ipsi dependeant, sed huic dumtaxat petenti teneantur « singulis annis notulam tradere animarum gracci ritus « in ca civitate scu loco existentium, utpotc quae in «reliquis eidem Patriarchae subcase intelligantur ».

DcKcundi* nu·rtih mulieri· ad idem conterite po»t relictum virum tnlijclcm, qui ad allai Iran·nit terrai.

3. Mulier quaedam infidelis coniugem aeque infidelem duxerat, quem sine causa reliquit adhaesitque viro christiano, quem ipsa facta Christiana in coniugem accipere vult. Quaeritur an cum co iungi possit, spreto primo coniuge infideli, qui ad altas terras transivit nec verisimiliter in patriam reversurus est.

An mulier ad idem convenanubere porlii sacramentalilcr vira bJcli, qui an·IM cam In nu·Inmonium duxerat ctiieiui evict affinia.

4. Vir fidelis in matrimonium duxit mulierem infidelem cuius consanguineam in secundo gradu infidelem quoque antea cognoverat. Quaeritur an postquam uxor eius Christianam fidem amplexa fuerit, indigeat dispensatione super secundo affinitatis gradu ut cum ipso sacramentaliter contrahere possit.

Quomodo sc gerere debeat nut·lionariui in cant mulieris Infidelis >iro haeretico nuptae, ct Baptismum petentis.

5. Mulier infidelis viro haeretico nupta ad Baptismum admitti postulat. Non obstat maritus quominus illum recipiat, ct catholicam religionem profiteatur, at ipso catholicum fieri nolente. Quaeritur quomodo se gerere debeat missionarius catholicus. An baptizando mulierem, permittere ut cum viro isto haeretico coram ministro acatholico matrimonium contrahat? An ei denegando baptismum, ansam dare ut illum ab haeretico ministro recipiat? An ipsam baptizare ct matrimonio iungerc cum viro haeretico, quod evidenter implicat communicationem in divinis?

Qmc *matrimo·«ù praeterita* imdliftnlur in formula facultati· dispcniandi in affinitate ct conunguinitate.

6. In facultatibus extraordinariis, quas Summus Pontifex concedere solet missionariis vel Episcopis in longinqua agentibus, dicitur: *Dispensandi quoad matrimonia praeterita etiam in secundo solo (gradu affinitatis et consanguinitatis), dummodo nullo modo attingat primum gradum, cum iis qui ab haeresi vel infidelitate convertuntur ad fidem catholicam.* De quo quaeritur an per matrimonium *praeteritum (Form. In. 6)* intelligenda sit coniunctio quae obtinuisset inter virum catholicum ct mulierem haereticam, vel inter virum fidelem ct mulierem infidelem, vel viceversa, ita ut praedicta facultate uti liceat quando alterutra tantum pars contrahens ab haeresi vel infidelitate redit ad fidem catholicam.

R. Ad i. Nihil propositi dubii species praeseferre dignoscitur quod ex traditis a Benedicto XIV (De Syn. Dioec. 1. i3, c. 21) facilis non sit solutionis. Duo enim ibi Pontifex ponit principia: 1. Matrimonia infidelium dissolvi posse si coniugum alter ad catholicam convertatur fidem, remanente altero in infidelitate ac renuente cum coniuge converso cohabitare; vel si voluerit, non tamen absque contumelia Creatoris; ideoque partem conversam posse inter catholicos ad alia vota transire. 2. Constare tamen debere dc infidelis coniugis renuentia, non ex sola praesumptione, sed per iudicialem eiusdem interpellationem, nisi interveniat Apostolica dispensatio.

Iam vero quoad primam dubii partem : Renuit, ut exponitur, vir infidelis stare promissis de perpetua cum praefata muliere cohabitatione, imo negat se huiusmodi emisisse promissa, ac proinde se verum iuxta morem regionis contraxisse cum ea matrimonium; negat igitur se illam habuisse, ct habere velle in uxorem. Quod, ut quisque videt, plus est quam simpliciter declarare < sc cum ipsa cohabitare nolle»: sufficeret autem haec declaratio: eo ergo magis sufficere dicendae sunt recensitae casus circumstantiae ad hoc ut liberum sit conversae mulieri aliud matrimonium inire. Neque obstat quod mulier remanere posset cum infideli coniuge absque perversionis periculo, si ipse admonitus de promissis cum ea cohabitare vellet: nam et admonitus iam supponitur, ct renuere asseritur.

Animadvertendum tamen est haud satis esse extraiudicialem notitiam renuentiae viri infidelis ante mulieris conversionem, praesertim si nullo comprobetur authentico aut publico documento. Non enim tuto in tam gravi negotio adhiberetur fides unius dimissae uxoris assertionibus. Oportet igitur iudicialiter virum interpellare, antequam facultas fiat mulieri novum ineundi matrimonium, nisi concurrant circumstantiae ab eodein Benedicto XIV indicatae, ob quas utendum sit Apostolica dispensatione, ut fusius dicetur ad dubium tertium.

Quo vero ad secundam partem dubii: Disputant equidem inter sc theologi ct canonistae, quaestionemque se intactam relinquere declarat laudatus Pontifex in sua Constitutione *Apostolici ministerii* (super abusu libelli repudii conversorum a iudaismo ad fidem catholicam): an scilicet qui cx coniugibus in infidelitate perseverat, in poenam suae perfidiae illigatus remaneat, vel ubi coniux conversus ad alias iam transit nuptias, liber et infidelis censendus sit. Ast longe dispar est praesens casus et extra quaestionem ; non enim hic agitur dc libertate viri in infidelitate adhuc perseverantis sed de eius libertate postquam catholicam ct ipse amplexatus est fidem, ac mulier aliud iam iniit matrimonium. Quo in casu quod favore fidei concessum est mulieri, fidei quoque favore concedendum est viro, nc alioquin ansa ei praebeatur catholicam aversandi religionem, aliisque infidelibus coniugibus in infidelitate permanendi. Praecisa itaque quaestione de ligamine poenali, quae in praesentiarum locum non habet, res est ex communis iuris principiis deducenda. Principium autem iuris communis est: soluta a vinculoconiugali muliere, solutum remanere ct virum. Quippe vinculum est inter duo, seu duorum in unum, idcirco libertas unius libertatem infert alterius. Nec refert inquirere an vir revera emiserit, vel non, assertam promissionem, scilicet an verum constiterit ipsum inter et dictam mulierem matrimonium. Quandoquidem non matrimonii dubietas in causa est cius solutionis, sed renuentia cohabi-

tandi, quin imo solutio verum matrimonium supponit.

Ad 2. Duo sunt distinguenda: Vel Paulus ducit in uxorem Balbinam infidelem praevia dispensatione Apostolica super cultus disparitate, vel absque Apostolica dispensatione. 2 · Vel Demetrius rem habuit cum Balbina antequam Paulus eam sibi acciperet in uxorem, vel post. Si praevia Apostolica dispensatione Paulus Balbinam duxit, etiamsi praecessisset Demetrii copula cum eadem Balbina, iam pro valido habendum est matrimonium; quippe impedimentum affinitatis, praesertim cx copula illicita, ut in casu, cum non habeatur ut iuris divini, aut naturalis, scd tantum ecclesiastici, infideles cx mente Ecclesiae non afficit, quia Ecclesiae non subditos: ct Ecclesia dispensando cum parte catholica super disparilate cultus ut cum infideli contrahat, dispensare intelligitur ab iis etiam impedimentis a quibus exempta est pars infidelis, ut inde huius exemptio, propter contractus individuitatem, communicata remaneat ct alteri. Fit inde consequens huiusmodi matrimonium iterari non posse post Balbinac conversionem ad fidem ; semel enim validum, semper in sua perseverat validitate, neque infirmaretur pcr subsequentem copulam quam Demetrius cum Balbina habuisset, quia non inde solveretur vinculum coniugale quod est indissolubile. In hoc ergo primo casu animadvertant missionarii nc huiusmodi coniuges Christiano more contrahere postulantes admittant ad novam consensus praestationem, imo eos admoneant de validitate praecedentis matrimonii, ut sciant pcr sacras nuptialis benedictionis caeremonias non novum sc inire matrimonium, sed tantummodo quod iam inierunt, firmumque consistit, sanctificari.

Contrarium autem dicendum est in secundo casu, nempe si Paulus contraxit cum Balbina absque Apostolica dispensatione super disparitate cultus; tunc enim nullum ct irritum fuit matrimonium, ac si contractum non fuisset, et ipsa Balbina post baptismum impedimento ligaretur affinitatis. Nec refert quod Balbina, cum carnalitcr cognita fuit a Demetrio, adhuc in infidelitate versaretur, atque idcirco ecclesiastico non subiicerctur impedimento; distingui namque debet affinitas, in sc ac physice spectata, ab impedimento affinitatis. Porro affinitas etiam ab infidelibus contrahitur, quia etiam inter infideles verum est quod vir ct mulier per carnalem copulam una caro efficiuntur. Itaque ut habetur in Cap. *Fraternitatis* 35 quaest. io*. « si una caro fuerint, quomodo < poterit aliquis eorum propinquus uni pcrli-
4 nere, nisi pertineat alteri? > Igitur quia Paulus pater pertinet ad Demetrium filium, pertinere dicendus est et ad Balbinam, ac Balbina, quia una caro effecta est cum Demetrio, perlinere Paulo. Id tantum est discriminis, quod affinitas ecclesiasticum non parit infidelibus impedimentum; fidelibus autem parit. Quapropter cum per baptismum non tollatur a Balbina cius iam physice contracta cum Paulo affinitas haec ipsa affinitas radicaliter in ea inhaerens, quae eidem infideli impedimento non erat ad contrahendum, impedimentum evadit post baptismum quo subdita fit Ecclesiae, eiusque proinde legibus subiccta; impedimentum autem utique in primo gradu, et quidem iu linea recta, quia in tali se gradu et linea Paulus pater ct Demetrius filius, ct affinitatis gradus a gradibus desumuntur consanguinitatis.

Ad 3. Duo in hoc dubio asseruntur unde cius auctor videtur rationem sumere dubitandi: nempe viri pcr mulierem facta derelictio, ct eiusdem viri in alias terras transmigratio, in patriam verisimiliter non reversuri. Scd exploratum est horum neutrum valere ad hoc ut mulier facta Christiana possit absque dispensatione Apostolica alteri nubere, *spreto,* idest non interpellato altero coniugc. Et sane: Non valet primum quia cum matrimonium infidelium, cui nullum obstet impedimentum iuris divini aut naturalis, validum sit ct indissolubile, nedum arbitraria alterutrius derelictione non solvitur, sed neque mutuo amborum coniugum consensu nec voluntate dirimi potest. Subsistit igitur coniugale vinculum, nec potest solvi omissa viri interpellatione. Neque valet secundum, ut hinc dici queat, cessare in casu obligationem interpellationis faciendae: missionaries enim latere non debet Benedictum XIV (dc Syn. Diocc. lib. 6, cap. 4; ct lib. i3, cap. 21) i. non satis tutam in praxi appellare opinionem illam, quae ponit iudicialem interpellationem licite omitti posse quoties aut fieri rcipsa nequit, aut, si fieret, nullius utilitatis fore reputatur; 2. ipsumque in ea esse sententia, quam ct fuisse memorat sententiapi S. C. Concilii in quadam *Florentina* (17 lanuarii 1722), nimirum: etiam in casu quod coniux infidelis in longinquas abierit regiones, aut ita latitet ut interpellari nequeat, adhuc opus esse dispensatione Summi Pontificis cuius est declarare in quibusnam circumstantiis desinat obligare praeceptum divinum quo praedicta interpellatio videtur iniuncta. Iudicio autem remittitur Episcoporum in illis Missionibus versantium, quibus facta sit facultas huiusmodi concedendae dispensationis, decernere in casibus particularibus, an concurrant urgentes eae circumstantiae ob quas dispensandum sit ab interpellationis obligatione.

Ad 4. Ex his quae dicta sunt in responsione ad 2 dubium patet responsio ad 4. In utroque enim agitur de impedimento affinitatis cx copula illicita, nisi quod ibi sermo erat de affinitate quodammodo passiva Pauli fidelis, quam nempe contraxerat cum Balbina non ex proprio sed ex facto alterius, scilicet Demetrii, hic autem dc affinitate agitur activa, cuius vi-

dclicct auctor est ipse vir catholicus qui contrahere vult mulierem cuius consanguineam in secundo gradu carnalitcr cognovit. Eo ergo magis resultare dicendum est ex parte viri impedimentum, et quidem in secundo, quia consanguinitas et affinitas pari procedunt et computantur gradu, codcmquc similiter detineri etiam mulierem, quum catholicam amplexata fuerit fidem. Itaque si matrimonium a viro fideli cum infideli contractum Apostolica praecesserit dispensatio super cultus disparitate, pro valido habendum est, ideoque non iterandum, post mulieris baptismum, novi consensus praestatione; si vero absque huiusmodi dispensatione initum fuerit, quia nullum tunc fuisset ct irritum, praeexistentis affinitatis impedimentum afficeret, post baptismi susceptionem, etiam mulierem, ut ipsa quoque indigeret dispensatione ad valide ct sacramentaliter contrahendum.

Ad 5. Missionarius in proposito casu edocere debet mulierem de nullitate prioris matrimonii in infidelitate initi cum viro haeretico, qui utpote per Baptismum Ecclesiae legibus subiectus, impedimento detinebatur disparitatis cultus, et si recte dispositam reperit, eam potest ad baptismum admittere, cum qua etiam ab habente facultatem dispensari potest, ad hoc ut, post baptismum, cum eodem haeretico viro, si nihil aliud obstet, licite nubere valeat. Nam quoad matrimonii validitatem, valide iam illud contraheret in provinciis Qucbeccnsi ct Canadcnsi ob extensionem Benedictinac declarationis (4 Novembris 1741) factam a demente XIII. Nihil autem impedire dignoscitur quominus praefatae mulieri baptismum licite conferri queat, cum, ut exponitur, catholicam ipsa profiteri velit, ipsomet viro id ei annuente, religionem. Sicuti nec urgens deesset causa cum ea dispensandi, ut viro haeretico nubat, quotiescumque foret cx denegata dispensatione prudenter pertimescendum nc ea vel a suscipiendo baptismate averteretur, vel illud reciperet a ministro acatholico, coram quo ct matrimonium pariter iniret; quod nullo pacto permitti debet. Vetitum autem non esset catholico parocho huiusmodi assistere matrimonio. Vi enim concessionis dispensationis Apostolicae licitum illud evaderet, ideoque et licita parochi praesentia. Verum, ut monet Benedictus XIV *(De Syn. Dioec. lib. 6, cap.* 5, $ *4),* iis in locis atque regionibus ubi huiusmodi matrimonia (catholicorum scilicet cum haereticis) aliquando contrahi permittuntur, expedit omnino ut Episcopus ad tuendum Ecclesiae decorem, ritus in eorumdern connubiorum celebratione servandos opportune prudenterque praescribat. Atque in primis prae oculis habeat Episcopus, ac, prouti fieri potest, servari curet praxim S. Sedis, regulasque ab ea praescribi solitas cum ob graves causas in huiusmodi matrimoniis dispensat, nimirum: ut matrimonium coram parocho et testibus celebretur extra ecclesiam, ct omissa nuptiali benedictione, omnique ritu sacro; ut pars catholica gravissime moneatur de obligatione quam habet, quaeque nunquam ei cessat, curandi conversionem coniugis ct educationem prolis utriusque sexus in catholica religione; ac demum ut catholica prolis educatio etiam in pactum iuramento firmatum deducatur.

Ad 6. Manifestum est per matrimonia praeterita, in quibus uti possunt Episcopi vel missionarii facultate sibi ab Apostolica Sede delegata dispensandi ut in dubio, intelligi non coniunctioncs quascumque etiam fornicarias, sed eas tantummodo, quae, iuxta mores regionum vel infidelium vel haereticorum, formam habent et figuram matrimonii, habenturque pro legitimis matrimoniis, quae tamen irrita sunt ob ecclesiasticum impedimentum secundi gradus affinitatis et consanguinitatis.

Intelligunrur itaque matrimonia hoc obstante impedimento nullitcr contracta ab iis qui legibus subduntur Ecclesiae. Huiusmodi porro sunt matrimonia: i. fidelium cum infidelibus inita absque Apostolica dispensatione super cultus disparitate: 2. catholicorum cum haereticis: 3. denique haereticorum pariter cum infidelibus, vel etiam inter se, quippe et ipsi Ecclesiae legibus tenentur. Non autem intelligenda veniunt matrimonia inter utramque partem infidelem. Qui enim Ecclesiae legibus non ligati, ut infideles, valide iam contraxerunt, opus non habent, neque postquam ad fidem conversi fuerint, dispensatione ut in contracto matrimonio remanere possint, quia quod validum initio fuit, revalidatione non indiget.

Primum autem, ct secundum dumtaxat casum ponit auctor dubii, tertium nec attingit; atque in illis duobus casibus, quia una pars iam catholicam profitetur religionem, ac idcirco, pcr alterius conversionem, ambo coniugcs iam sunt catholici, cum his dispensare licite posse non ambigit, scd tantum quaerit an ad huiusmodi solummodo casus extendatur dispensandi facultas. Hinc patet quod ad quaestionis clucidationcm, etiam dc tertio casu habenda est ratio, quaerendo nimirum an ad hunc quoque casum facultas extendatur, ita ut ea uti liceat, tam si una tantum, quam si utraque pars convertatur ad fidem.

Respondetur autem, extendi. Et re quidem vera, si convertitur vel infidelis vel haeretica, remanente altera in sua haeresi, habetur casus dubii praecedentis scilicet matrimonii mixti catholicos inter et haereticos. Sicuti igitur S. Sedes interdum dispensat etiam in huiusmodi matrimoniis ab impedimento affinitatis ct consanguinitatis, sic ct illi dispensare possunt, quibus concessa est facultas dispensandi cum iis qui ab haeresi vel infidelitate convertuntur ad fidem catholicam. Quod si convertitur pars haeretica, perseverante altera in infidelitate, iam

est casus matrimonii catholicorum cum infidelibus, ac tunc quae graves adessent causae dispensandi super disparitate cultus, eadem ct gravia evaderent motiva dispensandi quoque super affinitatis impedimento ; si vero convertitur uterque coniux, iam nec locus remanet dubitandi de facultatis extensione, ad effectum ut cum iis licite dispensari possit.

Atque haec quidem sunt quae pro Episcoporum ct missionariorum instructione super propositis dubiis respondere praecipit Summus Pontifex. Ea igitur veluti certam regulam et normam in expositis, aliisque similibus casibus prae oculis iidem Episcopi ct missionarii teneant, ac pro opportunitate servari curent.

785

«m o, ru *Tn.* rnhbfotnoxKx. **S. C. Indicis.** *26 Martii 1825.* — Quia prorsus impossibile est libros omnes noxios incessanter prodeuntes in Indicem referre, (Episcopi) propria auctoritate illos c manibus fidelium evellere studeant, ac per cos ipsimet fideles edoceantur quod pabuli genus sibi salutare , quod notium ac mortiferum ducere debeant, nc ulla in eo suscipiendo capiantur specie ac pervertantur illecebra.

786

TJAio®< instrumente, «e qu m >ub 14M1. chmo dd.frc **Decr. Gen. S. R. Congr.** *27 Λ/un 1826* — Pluries Effli Patres Sacris Ritibus praepositi ad sibi allatas quaestiones, liceret necne publicis in solemnibus supplicationibus, quae fiunt occasione celebritatis Sanctorum Patronorum principalium , per civitates ct loca, horum Reliquias vel Spinam Sacratissimae Coronae Domini Nostri lesu Christi aut Lignum vivificae Crucis sub baldachino deferre, responderunt: SSffiae Eucharistiae dumtaxat baldachini usum competere, ad tradita per Caercmonialc Episcoporum, Rituale Romanum aliosque rituales libros ; ideoque, habita ratione disparitatis ritus et cultus, neque instrumenta Dominicae Passionis, neque Sanctorum Reliquias sub pallio scu baldachino hastato deferri licere: huiusmodi delationem abusum declarantes, huneque improbandam ct eliminandum. Quia vero ct Lignum SSffiae Crucis ct Sacratissimae Spinae Coronae Domini, prout alia quaedam Instrumenta Passionis Dominicae contactu immediato SSffii Corporis Domini Nostri lesu Chsisti sanctificata fuere, ciusquc pretiosissimo Sanguine conspersa, proindeque speciali honoranda cultu: insuperque ca fere universali ubique locorum ct gentium invecta consuetudine, sub baldachino deferri obtinuerint; ideo illarum circumductionem sub bal lachino tolerandam ccnsucrunt: congruum quippe ct rationi consonum videbatur, ca reverentiae argumenta esse exhibenda Domino, quae Sanctis nullatenus praestari debent.

Sed quoniam, hisce non obstantibus sanctionibus, abusus qui irrepserant, sensim alicubi invalescere persentiantur, ct nonnulli existant, qui pia quadam fiaudc legem eludere in animum induxerint, superimponentes Reliquiis Sanctorum vivificae Crucis Reliquiam, ut illas sub baldachino huius praetextu deferant, prout cx repetitis ad Sanctitatem Suam ct Sacram Congregationem datis adversus huiusmodi abusus precibus constat; hinc nc debitus turbetur ordo ct in cxtrinsecis etiam honorificis, licet non essentialibus significationibus, congrua ratio servetur; utque vigentes adhuc abusus opportune abscindantur ct eliminentur, quaeque praescripta sunt debitae exequutioni mandentur, re mature diligenterque perpensa in ordinario Conventu habito dic 6 Maii currentis anni 1826, Effli Patres fuerunt in voto: « Dandum esse Decretum Generale, quo, iuxta alias resoluta, caveatur ct per modum regulae ubique servandae praefiniatur, ne in posterum alicubi per quoscumque, quolibet sub praetextu solcmnitalis, devotionis, pietatis, privilegii, indulti, concessionis, tolerantiae, consuetudinis licet immemorabilis, quam abusum non ferendum declararunt, liceat umquam Sanctorum Reliquias proccssionalitcr sub baldachino circumferre: tolerari tamen posse et permitti, quod Lignum SSffiac Crucis aliaque Instrumenta Dominicae Passionis, peculiari horum attenta veneratione habitaque ratione fere universalis consuetudinis, deferantur sub baldachino, dummodo tamen id fiat scorsim et disiunctim a Sanctorum Reliquiis, quibus distinctivum hoc honoris omnino non convenit : ct ad Secretarium cum SSffio>.

Facta igitur de praemissis omnibus ct singulis Sanctissimo Domino Nostro Leoni XII Pont. Max. relatione per infrascriptum Secretarium, Sanctitas Sua Sacrae Congregationis sensum approbavit, confirmavit iussitque promulgari, et in acta Sacrorum Rituum Congregationis referri: locorum Ordinariis stricte praecipiens, ut eliminandis abusibus, qui irrepserint, incumbant, et decreti huius observantiam solertissime urgeant.

787

S. C. de Prop. Fide 20 *Aug. 1826* (C. G.) — In Pekino si trovano alcuni russi (scismatici) che si portano bene c godono molio di essere present! alie funzioni ecclcsiastiche dei missionarî, c perô questi domundano: — < An locus « sit alicui dispensationi communicandi cum < ipsis in rebus divinis. Item de benedictione < mensae: aliquando enim illos invitamus ad < prandium, et videndo nos nec benedicere « mensam nec gratias agere, scandalizantur, « cum sciant ipsam esse consuetudinem apud < nos >. Murcum ac»· :ho,IC"'

R. Quatenus schismatici ct haeretici meram

praesentiam materialem exhibeant, et causa honoris civilis, nec sc immisceant precibus et ritibus catholicis, tolerari posse. Quatenus vero in religiosis functionibus proprios ritus adhiberent, aut nostris sc ritibus immiscerent, non licere ct non esse permittendum. Laudandos tandem missionarios quod in casu preces omiserint.

788

Ûra quorumfractu· icu an·:u' peniione·.

Instr. S. C. de Prop. F. *20 Aug. 1826*

Cum ad Sacrum Efîiorum PP· Consilium Re·jjgjonj Propagandae nonnullae delatae sint quaestiones dc censibus quibusdam qui Macai ct Pequini initi sunt, consuerunt Emi PP. muneris sui esse rem universam perpendere, ac diligentius examinare. Id vero cum illi, ut solent, praedare perfecissent, ac de rc diutius délibérassent, tandem singulis propositis quaestionibus respondendum esse decreverunt in eam formam, quae infra describitur, quaestionum ordine servato.

Quaerebatur primo an deberetur imminutio fructuum, sive annuae pensionis illis censibus, in quibus pro quolibet nummorum scutatorum centenario, decem eiusdem generis nummi pro fructu solvuntur, qui fructus, ratione habita ad iniquas temporis ac locorum circumstantias, ct ad debitorum conditionem, iuslos excedere limites nonnullis videbantur; S. C. considerans census istos existere in regionibus ab Urbe remotissimis, et Macai morari Missionum sinensium vice-procuratorcm, ab eadem S. C. deputatum, qui propterea facile factorum veritatem, ct rei universos adminiculos possit cognoscere, maturo eiusdem vice-procuratoris et prudenti iudicio negotium hoc definiendum decrevit; voluit autem ab eodem vicc-procuratorc sedulo distinguendum inter iustitiae titulum, et titulos christianae charitatis, ct cvangelicac prudentiae.

Ad iustitiae titulum quod pertinet, voluit ut in quaestione definienda duo potissimum vicc-procurator consideret; primum est tempus creationis censuum: ac si cognoscat, eorum pensiones, quo tempore iidem creati fuerunt, iustos non excessisse limites, statuat nullum locum esse ex iustitiae titulo carumdem pensionum reductioni sive imminutioni, etiamsi, habita ratione subsequentis vel praesentis temporis, pensiones illae graves ctiustum excedentes videri possint, sicut ex eodem iustitiae titulo locum non esset carumdem pensionum ampliationi sive incremento, si, habita ratione ad tempus subsequens creationem censuum, nimis exiguae ct iusto minores viderentur; quia sicuti in omnibus contractibus, ita ct in censibus, eorum justitia, relate ad illud tempus dimetienda est quo creati fuere.

Alterum quod ab eodem vice-prucuratore probe attendendum esse Sacra Congregatio decernit, est, censum esse contractum quo emitur res pretio aestimabilis; iustum vero rerum pretium vulgare, et quod cx communi usu ac aestimatione desumitur, non in puncto quodam consistere, sed (iuxta) theologorum sententiam iustum vulgare pretium triplicis esse generis, scilicet maximum, medium, ct minimum, proindeque triplicis generis esse posse iuslam census (in quo contractuum genere nullum esse solet in Sinis pretium legitimum, et publica auctoritate constitutum, sed vulgare tantum) pensionem,' maximam nempe, mediam, ac minimam. Quamobrem si controversorum contractuum pensiones, tempore quo iidem creati sunt, maximam earum, quae in communi usu tunc temporis erant, non excedebant, statuat vicc-procurator eas iustas aestimandas esse, nullamque ipsis cx iustitiae titulo imminutionem deberi; at si c contra inventum fuerit, pensiones istas, tempore creationis censuum, fuisse supra maximam earum quae in communi usu tunc erant, cx iustitiae titulo ipsis imminutionem deberi ab eo tempore quo praedicti census creati fuerunt.

In inquirendo vero communi usu, tribunalium praxis optima esset regula; verum hi.«*e silentibus, simplices coniecturae de eo quod probabiliter putatur ab ipsis decernendum fore, occasione alicuius litis ad ipsa deferendae, parvi aut nihil faciendae sunt, et aliunde communis usus et praxis erit inquirenda; quae si innotescere non poterit, pro iustitia pensionis praesumendum erit, praesertim relate ad pensiones censuum, qui creati fuerunt per Marchinium dudum mortuum, cum per plurcs annos Procuratoris Missionum munus gessisset, quem omnes norunt optime callentem res oeconomicas et iustitiae amatorem eximium et integerrimum virum fuisse. Imminuit quidem, ut asserit vice-procurator, Marchinius ipse pensionem duorum censuum, sed id praestitit, ut vicc-procurator similiter asserit, ob magnam difficultatem, quam in ipsis integris exigendis expertus fuerat, et fortassis etiam ex motivo charitatis, ct prudentis oeconomiae, qui (tituli) ut superius monuimus, alii sunt a motivo iustitiae.

Haec vero recte perpendens, si noverit vice-procurator cx titulo quidem iustitiae nullam praedictis censibus pensionum diminutionem deberi: verum, habita praesentium iniquorum temporum ct circumstantiarum ratione, locum esse debere christianae charitati ct evangclicac prudentiae ad evitandas obmurmurationes, et arcenda scandala, quae rei christianae ct religionis negotio non beneverterent; (hinc) aliquid praedictorum censuum debitoribus vel de praeteritis, vel dc futuris fructibus condonare poterit, intra quosdam tamen limites, nc gravem oeconomiae iacturam Missiones patiantur. Eius vero erit, si id faciendum indicaverit (quod tamen iis in circumstantiis tantum faciet, in quibus chantas id exiget) debitores admonere, condonationes

istas ex titulo tantum fieri Christianae charitatis, minime vero ex rigore iustitiae. Haec quoad census spectantes ad Missiones Macai; eadem vero Erhorum, et Rihorum PP. mens fuit relate ad census pertinentes ad Missiones Pcquini.

Quaerebatur altero loco an census creati, qui praeter conditionem irredimibilitatis cx parte creditoris, nihil commune habent cum reliquis conditionibus praescriptis in Constitutione S. Pii V *Cum onus,* essent in omnibus iuxta eamdem Constitutionem reformandi (i). Relate ad hoc, S. C. considerans, positivas et mere ecclesiasticas leges legitimae praescriptioni subiectas esse, decrevit quaestionem hanc cx usu ct consuetudine Macai definiendam esse, quod maturo vicc-procuratoris iudicio faciendum esse voluit. Nempe si, re attente perpensa, cognoverit Pianam Constitutionem, praedicta tantum conditione excepta, vel nunquam in usu Macai fuisse, vel si aliquando in usu fuit, ob contrariam ct posteriorem ct diuturnam consuetudinem obsoletam ac legitime praescriptam censendam esse, nulla facienda erit in praedictis censibus innovatio. Si c contra notum vicc-procuratori fuerit praedictam Constitutionem non fuisse legitime praescriptam, memoratos censuum contractus, nullos fuisse indicabit ob sequentia Pianae Constitutionis verba: *Contractus sub alia forma celebrandos foeneratitios iudicamus.* In hac vero nullitatis censuum hypothesi, nova opus esset eorum creatione, ct praeteriti temporis fructus, utpote illegitime et iniustc percepti, eorum censuum venditoribus essent restituendi, nisi ipsis ultro placuerit cos Missionibus condonare. In hoc vero rerum statu ad vice-procuratoris prudentem oeconomiam spectabit negotium ita cum censuum venditoribus gerere, ut nulla quidem fiat iustitiae laesio, at simul Missionum oeconomia, minimam quae fieri potest iacturam patiatur.

Tertio tandem relate ad condonationem a vice-procuratore factam census venditori Huctio, quod domus censitac pars corruerit, videtur abeo, saltem diligenter, investigatum non fuisse an fortuito, vcl potius cx negligentia et culpa ccnsuarii, pars illa domus censitae corruerit, quod verosimilius videtur, cum domus, antequam in totum, vel in partem corruant, signa aliqua praebere soleant futurae ruinae, quae aliquando facili ratione impeditur, et raro ictu oculi ruant, nisi negligentia domini domus praecesserit. quod si verum esset, nihil a vice-procuratore condonandum esset ad praedictae domus reparationem ; qua de re nullus potest esse dubitandi locus.

Indubitata similiter res est, pro reparationibus utilibus tantum et'non necessariis, nihil a ccnsualistis deberi censuariis. Cum vero ex teste fide digno habeatur, reparationem censitac domus Huetii centum tantummodo patacis (hispanis) potuisse fieri, hunc vero ad reparationem, utilem fortasse quidem, minime vero nc-

(1) In dicta Constitutione (19 Januarii 1569) luce habentur: « x. Statuimus censum scu annuum redditum « creari constitute nullo modo posse, nisi in rc im· « mobili, aut quae pro immobili habeatur, de sui na· « tura fructifera, ct quae nominarim certis finibus de· • signata sit. — 2. Rursum, nisi vere in pecunia nu· ▮ merata, praesentibus testibus ac notario, ct in actu « celebrationis instrumenti, non autem prius, recepto ▮ integro iustoque pretio. — J. Solutiones quas vulgo ▮ anticipatas appellant, fieri aut in pactum deduci pro· « hibernus. — 4. Conventiones directe aut indirecte ▮ obligantes ad casus fortuitos cum qui alias ex natura • contractus non tenetur, nullo modo valere volumus. « — 5. Quemadmodum nec pactum auferens aut re· • stringens facultatem alienandi rem censui suppositam, • quia volumus rem ipsam, semper et libere, ac sine « solutione laudemii» seu quinquagesimae, aut alterius « quantitatis vcl rei, tam inter vivos, quam in ultima « voluntate, alienari. — 6. Ubi autem vendenda sit, • volumus dominum census aliis omnibus praeferri, « eique dcnunciari conditiones quibus vendenda sit, ct « per mensem expeettri. — 7. Pacta continentia mo· « rosum census debitorem teneri ad intéresse lucri ccs· « santis, vcl ad cambium, scu certas expensas, aut ▮ certa salaria seu expensas medio iuramento credi· « toris liquldandas, aut rem censui subiectam, sive ali· ▮ quam cius partem amittere, aut aliud ius ex eodem ▮ contractu, sive aliunde acquisitum*pcrdere, aut in ali· « quam poenam cadere, cx toto irrita sint ct nulla. — • 8 îmmo, et censum augeri, ct novum creari super • eadem vel alia re, in favorem eiusdem aut personae « per eum suppositae, pro censibus temporis vcl prae· • tcriti vel futuri, omnino prohibemus. – 9. Sicut etiam « annulhmus pacta continentia solutionem onerum ad • eum spectare, ad quem alias de iurc et ex natura con· • tractus non spectarent. — 10. Postremo census omnes « in futurum creandos, non solum rc in totum vel pro « parte perempta, aut infructuosa in totum vel pro « parte effecta, volumus ad ratam perire, sed etiam « posse pro eodem prbtio extingui. Non obstante lon· « gissimi etiam temporis ac immemorabili, immo cen· « tum et plurium annorum praescriptione. Non obstan· ▮ tibus aliquibus pactis directe aut indirecte talem fa· « cultatem auferentibus, quibuscumque verbis aut dau· • sulis concepta sint. -IX. Cum vero traditione pretii « redditus extinguendus erit, volumus per bimestre ante « id denunciari ei, cui pretium dandum erit, ct post « dcnunciam, intra annum tamen, etiam ab initio, • pretium redimi posse; ct ubi pretium nec volens in· « tra bimestre solvat, nec ab invito intra annum exi· « gatur, volumus nihilominus quandocumque redditum ▮ extingui posse, praevia tamen semper denuncia , de « qua supra, ct non obstantibus his, dc quibus supra. « Idquc observari mandamus etiam quod pluries ac • pluries denuntiatum fuisset, nec umquam effectus • secutus fuisset. — 12. Pacta etiam continentia pre· « tium census, extra casum praedictum, ab invito, aut « ob poenam aut ob aliam causam, repeti posse, omni· « no prohibemus. — xj. Contractusque sub alia forma « posthac celebrandos foeneratitios iudicamus. Et ita, • illis proptcrca non obstantibus, quicquid vcl expresse « vcl tacite contra haec nostra mandata dari, remitti «aut dimitti contingat, a fisco volumus posse vindi· • cari. — 14. Hanc autem salutiferam sanctionem nc· « dum in censu noviter creando, verum etiam in creato « quocumque tempore alienando, modo post publica· « donem constitutionis creatus sit, perpetuo et in omni· • bus servari volumus. — x;. Dcclirantcs pretium sc· « mei censui constitutum numquam posse, ob tempo « rum aut contrahentium qualitatem, scu aliud acci· « dens, nec quoad ultimo contrahentes, minui vel au· « geri ».

cessariam, ter mille patacas impendisse, non levis suspicio est condonationem a vice-procuratore factam multum excessisse reparationem necessariam, cum gravissimo damno rei oeconomicae Missionum.

Sed nec pro necessaria reparatione praedictae domus aliquid Huctio condonare ex iustitia vice-procurator tenebatur, si, post ruinam, pars domus illius quae superfuit, capax erat integrae census pensioni solvendae. Sunt quidem ex theologis, qui, speculative loquentes, aliter opinentur, sed opposita opinio verior et probabilior est, et, quod pluris faciendum est, opinio haec in romano foro recepta est, ex eaque ius dicunt tribunalia etiam suprema romanae urbis, ubi in pleno usu et vigore est Piana Constitutio, cuius decreti conditionem de imminuendis pro rata pensionibus censuum, si pars rei censitac perierit, romana tribunalia de casu tantum interpretantur, in quo pars rei censitac quae superfuit, incapax facta fuerit integrae pensioni solvendae.

Itaque si pars praedicta domus, quae superfuit post ruinam alterius partis, capax erat integrae pensioni solvendae, non condonationem Huctio a vice-procuratore factam, nec ullam ipsius partem S. C. confirmat, sed in omnibus penitus irritam ac nullam esse decernit, idque eo magis, si ex Huetii negligentia pars illa domus porrucrit, vel reparatio ab Huctio facta, non necessaria, sed utilis tantum fuerit. Domum vero Huetii superstitem, etiam post lapsum partis ipsius, capacem fuisse integrae solvendae pensioni, evidens esc ex ipsa controversia Huetium inter ct Marchinium exorta. Quandoquidem ut ex ipsis vice-procuratoris epistolis habetur, ideo Marchinius Huetii petitioni assentiri recusavit, quia ex doctrina nunc proposita censebat nihil a ccnsualistis condonandum e>sc censuariis, si pars quae superfuit censitac rei, capax fuerit integrae pensioni solvendae. Igitur pro certo habebat Marchinius, Huetii domum, etiam post lapsam cius partem, integrae pensioni solvendae capacem fuisse. Si e contra pars dictae domus quae superfuit, incapax facta est ad integram solvendam pensionem, quod cx iam dictis incredibile omnino videtur, vel haec erit pro rata immi nuenda, vel, ut in sua integritate permaneat, sors principalis census pro rata erit augenda.

789

tirao'yr'?.run' **Instr. S. Poenitent. Ap. 22 *Aug. 1826*** — Si propongono da alcuni parrochi dclla diocesi di Gand i seguenti dubbi :

1. Se i parrochi sostituendo i loro vicari *ad cantandam Missam parochialem pro grege* debbano dar loro Γ elcmosina manuale dellc Messe cantate, o quelle délie Messe basse.

R. Egli c chiuro che se non piaccia ai vicari di rilasciare quel di più, che porta l'clemosina manuale delle cantate, devesi essa pagar loro dal parroco. non perche, ricusandosi questi di pagaria, cada neU'errore della proposizionc nona *inter damnatas* da Alessandro VII: « Potest sa· < cerdos, cui Missae celebrandae traduntur, per < alium satisfacere, collato illi minore stipen· « dio, alia parte stipendii sibi retenta : » ma perche essendovi l'clemosina fissa per legge dioccsana per le Messe cantate, ha diritto chi canta la Messa di esigerla. « Non est autem rationabile > dice il Card, de Lugo (Resp. L. 5 dub. 18) < quod non detur maior eleemosyna « pro Missa cantanda, quam soleat dari quando « sine cantu simplex et privata Missa recitatur >.

2. Che debba dirsi quando i parrochi destinano i loro vicari per le Messe solenni delle esequie e degli anmvcrsari.

R. Su ciô convienc distinguere la mera elemosina manuale stabilita per la Messa solenne di requie, e quell'emolumento che si dà alla chicsa per tali Messe solenni mortuarie. La prima si dovra al vicario come si dovrebbe a qua!siasi sacerdote destinato a cantarle : non cos) il secundo, chc dovrà ritenersi il parroco, come incerto di chiesa, inteso nella classe d'incerti di stola nera.

3. Essendo soliti alcuni parrochi di far cantare le Messe ai vicari senza dar loro elemosina, ma cambiando con essi 1'intenzione per Messe da loro ricevute, e facendole spesso soddisfarc da altri sacerdoti con Telemosina manuale, quandoche i vicari ne aveano ricevuto elemosine molto maggiori, si cerca, se possa ciô farsi lecitamente, e qualora non lo possano, se abbiano a restituite la porzione ritenuta deilo stipendio.

R. Bisogna premetterc in linea di fatto, che in questi cambi d'intenzione s'intende rilasciata *hinc inde* l'clemosina rispativa senza punto badare al più o al meno che essa porti; quindi pel parroco, il quale baratta col vicario l'intenzione, addivienc queila Messa ingiuntagli dal vicario, come Messa comunc di elcmosina manuale. e per conseguenza finchè trattasi fra parroco e vicario non puô aversi ditficoltl giacchè si ha per condonata vicendcvolmcnte queila dilferenza fra l'clemosina dclla Messa delfuno e queila dell'altro. Ma nel caso aggiugncsi, chc il parroco fa soddisfarc ad un terzo la Messa che avrebbc dovuto celebrare il vicario per la clemosina ricevutane, ed in allora questo terzo sacerdote non c nella presunta idea di *condonatione reciproca,* c perciô setnbra aver diritto al pieno dclla elcmosina data per queila Messa tassativamente che 'esso applica.

Sembra che il B. Liguori *Theol. Mor. L 6 n,* 522 propenda a negare, seguendo il *Concina* contro *La Croix,* che < sacerdos cui hodie of· « feruntur tres iuiii ut celebrer, possit procurare « ut alius celebret pro ipso, promittens die « crastina celebrare pro illo qui pro sua cra-

« stina Missa accepit unum iulium >, c ne allega per ragione < quia hoc non posset excusari a specie turpis mercimonii >. L'uso perô c contrario : e quando non siavi quel *turpe mercimonio,* mancando la causale, non pure che abbia luogo talc opinione.

Ad ogni modo non e espediente mandare nel Belgio una risposta che ponga in combustione quel clcro : potrebbe perciô contencrsi in termini assai generali la risposta, c premesso senipre, che non abbiavi mercimonio, c che siavi una presunta condonazionc reciproca, puô dirsi chc e più sicuro che dallo stesso parroco si soddisti alla intcnzionc ccdutagli dai vicario. Quindi su questi principii dottrinali potrebbe rispondersi :

« Sacra Pocn. re universa mature perpensa, « respondendum censuit: Ad primum : Pcrsol- « vendam vicario curato, cui demandatum est « a parocho cantare Missam parochialcm pro « grege, eleemosynam manualem pro Missis < cum cantu iis in locis rite praefinitum, nisi « aliter inter eos amice convenerit.

< Ad secundum: Pro Missis in defunctorum « exequiis, vel anniversariis cum cantu celebra- < tis competere vicariis eleemosynam pro Missis « cantatis legitime praestitutam ; si quid vero < praeter eam consueverit persolvi, id pro emo- < lumcntis ecclesiae scu parocho debitis ce- « dere existimandum esse, idque proinde ad « parochum spectare.

« Ad tertium : Permutationem intentionis « de qua in casu licite fieri, dummodo constet < alteri sacerdoti dc maiori stipendio cui sponte < ct libere rcnunciavcrit ».

790

be Confirm·- tlooa puerti ct· pouth adm>ni· •inna*.

S. C. S. Off. 27 Aug. *1826.* — i. Utrum pueri expositi in xenodochus, qui baptizantur sub conditione, debeant inde Confirmationem recipere.

An confirmatu·, ino'oniiif'ïu- Hum, «11 iterom -ηβηα··, it

2. Utrum persona adulta ct confirmata, sed collatione Baptismi inde oritur rationabile dubium, ex quo sub conditione postea baptizatur, debeat iterum confirmari.

.A" baptizato, Eumiticna· coo- ,€*.'°

31 Quomodo se gerere debeat in hoc seeundo ».asu circa confessionem praemittendam Eucharistiae.

R. Ad i. Atfirmative.

Ad 2. Negative.

Ad 3. Si agatur dc peccatis mortalibus rite antea in confessione sacramentel! absolutis, ex baptismate noviter sub conditione collato non importari ullum sacramentalis confessionis opus ante sacrae Communionis susceptionem ; secus praemitti debere.

791

n« Mcrn Infirmorum In àom)but i*trato.

S. R. C. *t6 Dee. 1826.* — Gandavkn. — 1. Sacerdotes curam animaram exercentes pro sua commoditate, apud se in domibus suis retinent S. Oleum infirmorum ; quaeritur: An, attenta consuetudine, hanc praxim licite retinere valeant.

2. In parochiis ruralibus, ubi longum faciendum est iter, plerumque portatur SS. Sneram. Eucharistiae ad aegrotos, cisquc administratur cum stola super vestem communem, absque cotta sive superpelliceo; quaeritur: An praxis illa, ubi invaluit, ct Ordinarii locorum non contradicunt, retineri possit ; et, si negative, quaeritur : An saltem Sacram. Extremae Unctionis cum stola tantum administrari possit. ii.untBad*

3. An benedictio cum Indulgentia plenaria, iuxta Const. Benedicti XIV *Pia Mater* 5 Apriiis 1747, impertienda sit pueris qui, defectu aetatis, primam Communionem necdum instituerunt. CuÛh o£!£\ '

R. Ad i. Negative, et servetur Rituale Romanum, excepto tamen casu magnae distantiae ab ecclesia ; quo in casu omnino servetur, etiam domi, rubrica quoad honestam ct decentem tuumque custodiam.

Ad 2. Ad utrumque : Negative ; ct eliminata prorsus consuetudine, servetur Ritualis Rom. praescriptum.

Ad 3. Atfirmative.

792

Decr. Gen. S. R. C. *r6 Dec. 1826.* — Ad tollendos ac eliminandos abusus, qui irrepserant, in cultus exhibitione nonnullis Dei Servis qui cum fama et opinione sanctitatis decesserant, inconsulta Sede Apostolica, ac si essent Beatorum honoribus legitime decorati ; s. m. Urbanus Papa VIII generalibus decretis editis anno 1625 confirmatisque die 5 Iulii 1634, providis latis legibus, certum praescripsit ordinem, in hisce agendis causis in posterum omnino constantcrque servandum. Per hanc tamen generalem sanctionem expresse declaravit: « Sc nolle ullum praeiudicium inferre iis (Servis Dei) qui aut per communem Ecclesiae consensum, vel per immemorabilem temporis cursum, aut per Patrum virorumque sanctorum scripta, vel longissimi temporis scientia ac tolerantia Sedis Apostolicac vel Ordinarii coluntur ». Quoniam vero huiusmodi ab universali lege exceptionum cognitio ad Sacrorum Rituum Congregationem servabatur, cx tunc obtinuit consuetudo, ut quoties eorumdem Servorum Dei, qui aliquo ex modis supramemoratis in cultus possessione reperiri putabantur, causa ad camdem Sacram Congregationem deferri contingeret, primum in ordinario Conventu dc introductionis Commissione signanda ageretur : qua favorabili rescripto absoluta, in allero postmodum cogendo, dc cultu sive casu excepto instrueretur indicium. Hoc tandem iuxta Postulatorum vota prolato, locum habebat al- in honorem sr

tora instantia pro Officii ct Missae concessione. Ita refert ct docet Bened. XIV. *De Servorum Dei beatificatione* Lib. IV, Part. II, Cap. IV ct sequentibus: atque haec fuit constans Sacrae Congregationis disciplina per bina fere saecula.

Sed quoniam saepe evenire solet, in iis etiam quae recte sapiente que constituta sunt diuquc incorrupte servata, ut temporis lapsu languescant, sensim immutentur, ct diversam formam suscipiant, unde opus sit ut oblitcratus si non omni, aliqua saltem in parte, rigor ad observantiam revocetur: id quoque accidit in praefatis causis périra'tandis, quae a Papae Urbani lege excipiuntur. In his quippe novus paullatim longe facilior et expeditior inductus est ordo sub ea specie, quod antiquus rigor retinendus sit dumtaxat si, sententia dicta dc casu excepto, progredi mens sit ad formalem Canonizacionem, non autem, si ut legitimus cultus approbari petatur ad hoc tantum, ad petendum nempe Officium ct Missam.

Quamobrem hanc veteris disciplinae relaxationem non sine aliqua indulgentia ct moderatione coercere exoptantes Emi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, scrioque recogitantes decere, ut pro casuum diversitate, diversus sit modus diversaque indicandi ratio, re mature diligenterque perpensa in ordinariis Comitiis sub infrascripta dic habitis, unanimes fuerunt in voto, decernentes: nc in posterum admittantur instantiae pro concessione officii et Missae in honorem illorum Dei Servorum, qui sunt aliquo cx recensitis modis in possessione publici ct ecclesiastici cultui, nisi ordine sequenti servato.

Primum in Congregatione ordinaria proponendum et discutiendum erit dubium : < An constet dc casu excepto n decretis s. m. Urbani PP. VIII ». Audito tamen in scriptis Promotorc Fidei, cui tradenda erunt originalia ct legalia documenta, ut suas exaret animadversiones, quibus, si opus fuerit, poterunt Postulatores respondere. Si Patres Ethi Sacris Ritibus praepositi in affirmativam abeuntes sententiam dixerint: « Constare dc casu excepto »; locus erit m subsequent! Congregatione novae instantiae super concessione Officii ct Missae, audito pariter in scriptis Promotore Fidei, vclut supra dictum est.

Quatenus vero in aliqua ex Causis, in quibus approbatus auctusque cultus est accessione Officii et Missae, procedi optetur ad formalem Canonizationem, acta strictim iteranda erunt ac relinendus antiquus iudicialis ordo, qui in similibus inviolabiliter servatus fuit. Et ita decreverunt ct declararunt, praecipientes infrascripto Secretario, ut Generale Decretum ederet, facto verbo cum SSiîio. Die 16 Decembris 1826.

De quibus omnibus ct singulis facta Sanctissimo Domino Nostro Leoni XII Pont. Max. relatione, die 20 Decembris 1826, Sanctitas Sua Sacrae eiusdem Congregationis sententiam approbavit ct confirmavit, ipsumque Generale Decretum praelo tradi ct evulgari mandavit.

793

Instr. S. C. S. Off. *14 Febr.* /<£27 — *Dubia proposita a Vice·Praefecto Hospitii Terrae Sanctae Memphis:* Orca «puiui-

?». Vj ‘° mom, an:culo

1. Quomodo se gerere debeat cum iis qui Sacnmcnranci- cum mahumedani non sint, sed cuiuscumque pcrc ΠΛ'υ€Γ,°·· alterius nationis, vulgo dicti *franchi* mt *levantini,* recusant tamen mukotics Sacramenta accipere in articulo mortis, et an isti sepulturae ecclesiasticae ct publicarum precum ab Ecclesia praescriptarum in expiationem pro animabus defunctorum participes esse possint, praesertim cum ad id sit coactus a viris praepotentibus multaeque auctoritatis.

2. Quam sententiam sequi (debet) ct in usu habere cum iis qui pecuniam suam dant ad usuram exigentes 12, 18, atque etiam 24 annua scutata pro centum, cum vel sine aequivalcmi assecurationc, quod satis pie posse arbitrantur ? Grwiocmm cx rouh °

Sanctissimus, auditis Eftorum et Rtftorum DD. Cardd. Gcn. Inquisitorum suffragiis, iussit ut ad utrumque dubium responderetur instructione ut sequitur :

Ad i. Sancta mater Ecclesia, benigna ct misericors erga filios suos, eos salvos fieri vehementer cupit. SSrîius D. N. hoc spiritu imbutus recte novit quod impietas impii non nocebit ei in quacumque dic conversus fuerit ab impietate sua. Hinc perspectis omnibus expositis peculiaribus circumstantiis ct rite perpensis, decrevit in iisdem tolerari posse quod sepultura ecclesiastica illi gaudeant, et publicae preces, scu suffragia, pro iis defunctis fundantur qui, adhuc viventes, catholicae Ecclesiae erant membra, quamvis in articulo mortis Sacramenta recusaverint, dummodo vel minima spes interluceat, ipsos putuisse dc peccatis commissis contritionem concipere, ct ad Deum ante obitum ex corde converti.

Quoad 2. dubium Sanctitas Sua exploratum habet, usurarium esse accipere in mutuo aliquid supra sortem immediate ct praecise ratione mutui, non concurrente aliquo ex titulis tale lucrum iustum reddentibus, idest lucri cessantis, vel damni emergentis, vel periculi ex* trinseci (non autem intrinseci et ex natura negotiationis provenientis) amittendae sortis principalis. Super haec principia innixus SSmus D. N. decrevit pro regula in hac materia habenda esse decreta a S. Sede pluries emissa, sicuti illud est pro Sinarum regno, quod hic subnectitur ΓF. pjg. 527, ubi pro licito habebatur semper et indiscriminalim exigere in mutuo aliquid ultra sortem, co quod semper ct ubique peri-

culum cxtrinsccum sortis agnoscerent. Haec praxis tamquam imprudens atque illicita reprobatur, ct tunc solum licitu huiusmodi compensatio dignoscitur, cum periculum intervenit revera, cc compensatio qualitati periculi respondet. Quod si periculum actu non interveniat sed sit probabiliter imminens, statuitur non esse inquietandos cos, qui aliquid accipiunt hac ratione, dummodo habeatur ratio qualitatis ct probabilitatis periculi, ac servata proportione inter periculum, ct id quod accipitur.

Praecipue vero Sanctitas Sua praecepit prae oculis habendam esse Encyclicam Benedicti XIV quae incipit: Ki.r *pervenit,* utpotc quae illicitum ct usurarium declarat aliquid in mutuo accipere ultra sortem, praecise ratione mutui, ct non concurrente aliquo cx legitimis supradictis titulis quamvis id quod accipitur non sit excedens ct nimium, sed moderatum et exiguum ; quamvis is, a quo id lucrum solius causa mutui deposcitur, non pauper sed dives existai ; quamvis qui ipsum recipit, datam sibi mutuo summam non sit relicturus otiosam, sed ad fortunas suus amplificandas.... utilissime sit impensurus. Ita ut quisquis suae conscientiae consultum velit, inquirat prius diligenter oportet vere nc cum mutuo iustus alius titulus, vere nc iustus alter a mutuo contractus occurrat, quorum beneficio quod quaerit lucrum, omnis labis expers et immune reddatur : quae quidem omnia fusius explanata fuerunt ab eodem Pontifice in suo opere *de Synodo Dioeces.,* Libro (in posticma editione) x, capitibus 4, 5, 6, 7 et 8. Porro cum idem Pontifex instructionem mitti iusserit Praefecto Missionum in Africa, sub dic 17 Aprilis 1749, quae ad rem opportune facit, eadem hic subiungitur ; in qua monet convenientius esse pro securitate Christianorum illius loci cos adhortari, ut a similibus contractibus abstineant cum facile sit quod lucri aviditas decipiat, ct titulos, qui veri tituli non sint, aliquid exigendi ultra sortem, falso ostendat, aut exigere fructum damno vel vero periculo extrinseco maiorem suadeat. Denique postremo apponitur responsio sub die 17 Septembris 1808 dc mandato Pii Pp. VII fcl. rec. data ad Vicarios Generales Pictavienses.

/strutione inviata per ordine di Benedetto XIV al P. Carlo Felice Cappuccino missionario in Africa, cd indiri^ata per ordine di Pio 17/ *ai Vicarii Generali di Poitiers.*

Neilii Congregatione del S. Otfizio tenuia nel Palazzo Apostolieu avanti N. Signore sotto li 10 Aprile 1749 essendo stato riferito il quesilo di V. P. sopra il danaro che cotesti schiavi cristiani sogliono dare ad intéressé ai negotianti ebrei, Sua SantiU si compiacque ordinare, che nel proposto cd altri simili casi si dovesse V. P. rcgolarc a tenore dclla lettera circulare dclla rnedesima SantiU Sua spedita ai Vcscovi di Italia sotto il 1 Novembre 1745, la quale cornincia < *Vix pervenit* » dalla quai lettera porra comprendere che icontratti, nei quali si riceve il frutto dei danaro dato altrui, non sono leciti, quando non hanno la loro denominazione o di *censo* o di *cambio vero,* sia per lettere, sia per here, o di sociecà rcalc, o non intervengano ir essi i titoii compensative di lucro cessante, e di danno emergente, per ragione dei quali si possa ricevcre tanto frutto oltrc la sorte del danaro dato, quanto basti a ristorare il danno che soffre il datore, o a compensare il iucro che perde, c che dove mancano le dette denominationi, o i riferiti titoii compensative, c che per tai ragione non si possano risolvere in altro contralto chc di mutuo, non ê lecito in alcuna maniera ricevere, o esigere frutto dei danaro dato altrui oltrc il capitale c la sorte, benchê il frutto sia moderato, o si esiga nun da poveri ma da ricchi. Da queste rcgole prescribe dalla delta lettera circulate di N. Signore potnl V. S. prender norma sopra i contratti chc si fanno da cotesti cristiani schiavi coi negozianti ebrei, per non permctcerli assolutamentc, quando non intervengano in essi le sopra riferite conduiuni. E poiche tra qucllo che dà il danaro, e il négociante chc lo riccve con assicurarc il datore o il capitalista della restituzione deila sorte c del capitale, epatteggiando con esso un frutto certo oltrc la sorte data, non può intervenire vero contralto di sucietà, però ogni guadagno o frutto che dal capitalista si esigesse oltre la sorte e ingiusto ed illecito, ancorchè non intend* di dare il detto danaro in ragione di mutuo ; e solamente nel caso che intervenissero i sopra riferiti titoii di compcnsazioae, |>oircbbesi dal capitalista esigere oltre la sorte quel frutto che basiasse o a compensare il danno che riccve, o il lucro che perde. E bcnche per ragione del pericolo non proveniente lalla natura della negoziazione, ma da altro incidente cstrinscco, al qual pericolo il datore espone la sorte, possa esigere dal ncgoziante che la riccve un lucro proporzionato al detto pericolo oltrc la sorte rnedesima, nulludimcno poiche in pratica c cosa difficilissime il misularc lu stima di questo pericolo, ed c cosa periculosissima a proporzionc di esso esigere il frutto, pcrciô si stima più conducente alia sicurezza dclla coscienza di questi poveri cristiani schiavi, chc V. S. li esoni ad astenersi da tali contratti, ammonendoli dei pericolo nel quale incorrono, c persuadendoli ad impiegare il loro danaro in altri contratti ccrtamcntc leciti, e chc ubbiano la loio propria denominaziune, come di compra o vendita, o di una vera societa, per mezzo dei quali, nggiunta al danaro la loro industria, possono ripoitare dallo stesso danaro onesto guadagno.

Risposta di S. Rma il Sigr. Card. Pacca a nome di S. Santità Pio VII ai Vicarii Generali della diocesi di Poitiers (t/ Sett. rSoS).

Hirtii Signori. È pervenuta al S. Padre una loro lettera dei 14 Agosto..... Quanto poi ai dubbt da loro proposti nella rnedesima lettera S. Santità m'incarica di suggerir loro di consultare 1'Enciclica dclla s. m. di Benedetto XIV del i Novembre 1745 chc cornincia *Vix pervenit,* cd insieme l'opera del lodato Pontefice *Di Synodo dioecesana, lib. 7 cap. 4.7* cdiz. rom. del Pagliarini dell'anno 1748, nei quali luoghi troveranno il fondamento per decidere con sicurezza qualsivoglia caso della natura di quelli da loro proposti. Ad ctfetto poi chc oltre i doctrinali contenues nell'anzidette pezze chc sono stnmpate e reperibili ovunque, possano aver qualchc più précisa norma, spccialmcntc per ciô che riguarda il *pericolo della sorte,* se ciô sia o non sin giusto titolo a qualchc lucro nel mutuo, la rnedesima Santità S. ha ordinato che si compicgasse loro una copia di una istruzione che per comando del sullodato Pontefice Benedetto XIV fu mandata ad un missionario dcll'Africa, dopo una lunga consultazionc tenuta avanti il Pontefice stesso duc anni dopo emanata 1'Enciclica succitata. Ncl-1'eseguire esattamente gli ordini dei S. Padrc godo di poter soddisfare per questa parte ai desiderii loro prodotti sicuramcnte dall'impegno di additure ai fedcli di questa dioccsi la sicura norma per non errare in sl delicato oggetto.

794

Pc promulgatione decreti tridentini *dc main· KQKÎO.*

S. C. de Prop. F. *2 Iulii 1827* (C. P. pro Sts.) — TuxKts. — t. An Concilii Tridentini Decretum *De matrimonio* in illis tantum locis seu christianitatibus diversorum pagorum obliget, in quibus singillatim promulgetur.— Et quatenus affirmative, quaeritur secundo: an idem dicendum dc illis christianitatibus quae intra unum cumdcmquc pagum diversas habent ecclesias, ut supra expositum est.

Circa matrimotiii talidita tern cotam tetfl but tantum contracti.

2. Utrum post promulgationem Decreti Tridentini, quando ob persecutionem, vel ob alias rationabiles causas non est Christianis facilis aditus ad missionarium, proindeque matrimonium ii contrahunt secundum morem patriae coram parentibus, cognatis ct propinquis utriusque coniugis, qui celebrationi matrimonii adsistunt, non rogatis testibus determinatis, neque formalitcr adhibitis, qui dc matrimoniali illo contractu, si opus fuerit, fidem facere possint, cum aliunde sint piures, qui licet ncc rogati, nec formalitcr adhibiti fuerint, dc matrimonio tamen more patriae inito, et de consensu utriusque coniugis, si non verbis, signis saltem sensibilibus expresso, possent facere fidem si dc ca re interrogarentur, sit tunc validum matrimonium tali molo contractum.

3. S. Congregatio die 5 Aprilis anni 1785 respondit < Nullam ex coeremoniis (quae more < Regni a tunkinensibus fiunt) constituere apud < Christianos matrimonium : quaenam vero ex < iliis facienda sit, ut certum inducat argu- « mentum consensus utriusque ad matrimonium praestiti, pendere ex singulorum casuum circumstantiis, quae a prudenti missionario inquiri ac diligenter ponderari debent >. Quaero ergo, utrum post promulgationem Decreti Tridentini, quando Christiani, absente missionario, contrahunt matrimonium secundum morem patriae, si cx coeremoniis observatis, atque ex aliis circumstantiis prudens missionarius certum deducat argumentum consensus utriusque coniugis ad matrimonium praestiti, attamen duos testes invenire non possit, qui dc omnibus iis coeremoniis simul sumptis, et a contrahentibus observatis, testimonium ferant, quippe qui eiusmodi caeremoniis nuptialibus, iis praecipue ex quibus missionarius certum deducat argumentum consensus utriusque coniugis ad matrimonium praestiti, non simultanée, sed successive interfuerunt: cum tamen sufficientes inveniantur ex ipsis, qui singillatim pro singulis coeremoniis testes esse possint, utrum, inquam, in tali casu matrimonium sit validum.

R. Ad 1. Ad primam et secundam partem: Non obligabit nisi in iis christianitatibus in quibus promulgatum fuerit.

Ad 2. Affirmative, quatenus testibus certe constet dc praestatione consensus.

Ad 3. Negative.

795

De gratnbtioniba» erga gcnlik* ad dignitst promotos. quae ad tupcrstittOM referuntur.

S. C. de Prop. Fide 2 *Iulii 1827* (C. P. pro Six.) — Siam — 1. Aliquando rex, princeps, praefecti fiunt bonzii ; tempore quo induunt pannum bonziorum possuntne Christiani prosternere se.coram illis, et salutare iuxta morem Regni, quin faciant aliquam protestationem, praesertim si fieri nequeat? Habetur ille pannus flavus tamquam pannus divinus, et bonzii appellantur *dii.* Quid si medici ipsi bonzii sint? Non enim possuntadiri sine praevia salutatione. Quid si cognati , aut aliquando proprius parens sint bonzii? Etenim nun salutare propinquos vel maiores esset causa magnae criminationis contra regionem christianam.

Circe cooperationem maicriaIcm ad ntu* *upenutiotoi.

2. Mortuo rege aedificant siamenses rogum magno cum apparatu per piures menses, ad cremandum corpus. Constituto dic quo cremari debet, invitantur talapuini mulli ad orandum pro defuncto, ct aspergendum illorum aqua, quam vocant benedictam, aliaquc perplura agunt superstitiosa. Si iubeanturchristiani portare lateres aut ligna pro constructione aedificii, possuntne adiuvare? Si renuant, ut ingrati erga regem detrectantur. Vocantur milites Christiani ad comitandum novum regem, et custodiendum in medio turbarum quando vadit ad accendendum rogum.

J

R. Iuxta votum et instructionem D. Consultoris.

Instructio — Salutationes vel gratulationes quae fiunt erga gentiles et idololatras, occasione qua ad dignitatem aliquam promoventur, illicitae habendae sunt si dignitas illa ad superstitiosa tantum, ct nihil ad civilia referatur; quia gratulationes essent dc re mala. E contra licitae existimandae erunt, si dignitas illa non ad religiosa tantum, sed ctiam ad civilia refe-
ratur et politica ; quia cum salutationes ct gratulationes illae fiant ab hominibus qui publice Christianam religionem profitentur, intclligi debent factae ob relationem dignitatis illius ad civilia, minime vero ad rcligiosaet superstitiosa, ct in hoc casu protestatio quae in prima hypothesi actum licitum non faceret, non est necessaria; suaderi tamen poterit, nisi rei Christianae aliquod cx ea damnum oriri facile posse praevideatur. Hisce principiis missionarios quaestionem solvere facillime poterit dc salutationibus ethnicis hominibus faciendis occasione qua bonzii fiunt, et tempore quo pannum induunt bonziorum.

Relate ad cooperationem ad ritus superstitiosos haec tenenda regula est: si cooperatio pars fuerit ritus superstitiosi, tunc formalis censenda erit, intrinsece mala, ct numquam fieri licita poterii. E contra censenda erit materialis, si pars non fuerit ritus superstitiosi. Grave aliquod damnum quod oriatur coopérant!, si ab hac materiali cooperatione abstinere voluerit, licitam eam faciet, etiamsi scandalum adfuerit quod *pusillorum* dicitur a theologis ; quia cx lege caritatis nemo tenetur cum gravi suo damno scandalum istud removere. Quamobrem si missionarius praeviderit Christianis qui adlaborare iubentur ad construendum rogum, de quo in proposito dubio, grave damnum oriturum, si illius constructioni adlaborare recusent, etiamsi scandalum adfuerit, *pusillorum* nuncupatum, Christianos illos peccati reus declarare non poterit.

Quod spectat ad Christianos milites qui vocantur ad comitandum ct custodiendum regem de medio turbarum euntem ad accendendum rogum, tenenda est Tertulliani doctrina *(Lib. de Idololatria cap. 5)* inquientis: « Ulinam nec vi-
• dere possimus quae facere nobis nefas est!
« Sed licebit adesse in quibusdam quae nos
« homini, non idolo officiosos habent... Si pro-
« pter sacrificium vocatus, assistam, ero parti-
« ceps idololatriae; si me alia causa coniungit
« sacrificanti, ero tantum spectator sacrificii ».
Cum vero christiani milites, dc quibus in proposito dubio, non propter ritum superstitiosum vocati, eidem adsistant, sed comitandi ct custodiendi regis causa dc medio turbarum, id cos non idolo sed homini officiosos facit; eos non superstitiosus ritus, sed alia causa regi coniungit superstitiosum ritum peragenti : ideo participes non sunt superstitionis, sed spectatores tantummodo ritus superstitiosi, ac propterca immunes a peccato.

796

S. C. de Prop. Fide 2 *Iulii 1827* (C. P. pro Sin.) — Cocincin. — 1. Sc debbansi escluderc le imagini dei dragonc onorato dai pagani, c le altri imagini superstiziose ; e se i missionari chc le permettono incorrano alcuna censura, e se tale censura sia *latae sententiae* e riservata.

Dc draconi» i. maginibai atdaque luptnutioiii figurii.

2. Qual giudizio debba farsi della condotta dei cristiani, i quali dopo avere invitato i pagani a suonare nelle chiese o ai funerali, loro si uniscono nci festini che han luogo dopo lc cerimonie; c qual mezzo debba adoprarsi per ottencre chc i cristiani cessino di unirsi ai gentili in si fatte circostanze.

De conrivpi cum pagani», qi. ad chriatianoftfunera cum menai initrumotu antea »0«; sunt.

R. Instructio *(Ad Vic. Apost.).* Primo quidem christianac fidei puritati parum conformes esse videntur illae, sive sculptae, sive tabulis depictae, draconis aliaeque avium et reptilium imagines, quae in ecclesiasticis praesertim functionibus adhibentur. Etenim cum figuras istas, et maxime draconis, idololatrae istarum regionum religioso cultu venerentur, qui iisdem in sacris praesertim ritibus utuntur, Christianam quam profitentur fidem superstitioso, imo idololatrico, paganorum cultu maculare videri possunt. Profecto inficiari non poterit figurarum istarum usum superstitiosum et idololatricum esse, si coniunctus fuerit cum falsa fide, qua credatur illius draconis figuras, aliasque istiusmodi, totidem divinitates esse, vel simulacra divinitatis, dc quo non levis esse suspicio poterit in regionibus istis, in quibus idololatria olim dominabatur, et in quibus apud ipsos christifidelcs, antiquae superstitionis vestigia, tamquam zizania in agro Domini, identidem apparuerunt: quibus extirpandis radicitusquc evellendis Romani Pontifices plurimum adlaborarunt.

Quamobrem, si ita sc res habuerit, aut gravis aliqua ita indicandi adfuerit ratio, munus tuum erit tuorumque Vicariorum ct missionariorum. quantum fieri poterit, adniti ut haec zizania dc medio tritici penitus eradicentur. Verumtamen, in hoc faciendo, maxime utendum erit diligentia ct cautione, nc cum zizaniis ct triticum eradicetur, ct, cum semina quaedam vetustae superstitionis a christifidclium animis evelluntur, vel ipsa Christiana fides ab ipsis eradicetur.

Neque tamen existimandum est, ut qui in hoc Vicariatu tuo christifidclibus in spiritualibus praesunt, haec fieri permittentes, excommunicationis poenae *latae sententiae* subiccti sint, ut ab aliquibus dubitatum est, quod talis censura lata fuerit in Constitutione *Ex quo,* quae a Benedicto XIV edita est adversus superstitiones christifidclium Imperii Sinarum ; ea

enim excommunicatio, quae legitur § 25 praefatae Constitutionis, lata est contra non impedientes superstitiones quibus christifidclcs utebantur erga Confucîum ct maiores suos: atqui poena excommunicationis *latae sententiae* contra aliquod designatum crimen in particulari, non extenditur ad aliud, quamvis eiusdem speciei, tum quia lex humana non obligat nec operatur ultra intentionem legislatoris verbis expressam, rum quia in odiosis, quemadmodum talis est gravissima excommunicationis poena, praesertim *latae sententiae,* stricta debet esse interpretatio; quamobrem apud theologos ct canonistas in proverbii fere consuetudinem venit, excommunicationem extendendam non esse dc casu in casum.

E contra si nulla, vel fere nulla fuerit ratio iudicandi illas draconis aliasque volatilium et reptilium figuras ad superstitiosum cultum adhiberi, sed vel ad civilem tantummodo usum, vel ad simplicem ornatum, consulendum utique sed non stricte praecipiendum fidelibus erit ut ab istis sive pictis sive sculptis imaginibus tanquam superstitiosis abstineant, dicendumque erit quod de usu ciborum, qui in veteri lege immundi habebantur, ab Apostolo dictum est: *Qui non manducat, manducantem non indicet (Rom.* xtv, 3).

Nihilo tamen minus si, remota licet omni idololatriae ct superstitionis suspicione, adhuc tamen usus istarum figurarum petra fuerit christifidclibus offensionis et scandali, ab eisdem, quantum postulat lex charitatis, abstinendum erit, idque iuxta eiusdem Apostoli doctrinam, qui, loco mox laudato, subiungit: *Si enim propter cibum frater tuus contristatur, iam non secundum charitatem ambulas. Noli cibo tuo illum perdere, pro quo Christus mortuus est. Non ergo blasphemetur bonum nostrum* (Ibid, v. î5 et 16). Et alibi idem Apostolus: *Quapropter si esca scandalizat fratrem meum, non manducabo carnem in aeternum, ne fratrem meum scandalizem* (I. Cor. viu, i3).

Neque probare S. Congregatio potuit convivia illa Christianorum cum paganis, quae fieri solent exactis funeribus Christianorum, ad quae ab istis vocati praedicti pagani, sua, tempore funeris, sive pulsarunt, sive inflarunt musica instrumenta. Quid enim familiarius inter homines convivio est? Atqui familiaritatem cum infidelibus, uti sunt pagani, vitandam esse suadet tum debitus nostrae religionis honor, tum ratio declinandi perversionis periculum. Sed iure etiam ecclesiastico, convivia haec cum paganis vetita esse communiter docent iuris ecclesiastici doctores. Id quidem, non quia expresse legibus canonicis vetita sint haec cum paganis convivia, sed quia existimant ad ea extendendas esse leges illas quibus convivia vetantur Christianorum cum hebraeis, qualis ea est quae legitur Cap. *Omnes* 14, Caus. 28, qu. r. Ita Engel I. E. 1. 5, t. 6, q. 2, n. 4; Pirhing *L. ζ Decretal.,* par. 1, t. 6, η. 4; Schmalzgrueber *ibid.,* et alii plures apud ipsos. Neque huic communi canonistarum doctrinae adversatur illud iuris principium: *Odia sunt restringenda,* etenim cum praefatae canonicae leges latae fuerint in favorem Religionis, favorabiles censendae sunt, adeoque latioris interpretationis, iuxta alterum iuris principium: *Favores sunt ampliandi.* Quod si convivia haec occasiones proximae fuerint intemperantiae, ebrietatis, ct similium, quae contingere plerumque consuevisse dicuntur apud christifideles Vicariatus tui, non iure tantum ecclesiastico, sed naturali etiam ct divino vetita esse dicenda sunt, adeoque aliam ob causam, camque potiorem fugienda.

Neque alterum probari undequaque potest, Christianos invitare paganos ut musica sua pulsent vel inflent instrumenta, dum illis suis parentant defunctis, ob grave periculum exponendi sacros religionis nostrae ritus contemptui ct irrisionibus paganorum, quod eidem Religioni summopere iniuriosum esset; suadendum igitur christifidclibus erit ut, aut opere aliorum Christianorum utantur in funeribus suis, aut, ut sine musicorum instrumentorum sono sua funera celebrent, cum aliunde sonus iste ad illa nullimode necessarius esse videatur.

797

S. C. de Prop. Fide 2 *Iulii 1827* (C. P. pho StN.) — Utrum in casu obitus alicuius Vicarii Apostolici in Sinis aut Regnis adiacentibus, qui decesserit quin prius ullum vicarium generalem aut provicarium nominaverit qui illi in administratione Vicariatus interim succedat, proindeque quaestio aliqua super iuribus administrandi eiusdem Vicariatus excitetur, opportunum sit, ad praecavenda damna inde oritura, ut Vicarius Apost. vicinior tanquam Delegatus Apostolicus vacantis Vicariatus interinac administrationi provideat.

annum admimi:ral,oncœ·

R. Negative, iuxta modum; id est quod in casu contestationis super iuribus plurium missionariorum ad administrandum Vicariarum Ap. vacantem, nec non persecutionis a gentilibus contra Provicarium Apost. excitatae, sicut ctiam quando periculosum sit ad eumdem accedere, Vicario Ap. viciniori necessariae ct opportunae facultates concedantur, ut Vicariatus Ap. vacantis bono consulat, quin tamen Delegati Ap. munus aut titulum adsumat.

798

Instr. S. C. de Prop. Fide *Aug. 1827* (ad Vic. Ap. *N.)* Ad mores quod pertinet sa- tom.
ccrdotum Vicariatus lui, si talcs revera fuerint quales describuntur, cos multa reformatione indigere negari non poterit. Quamplu-

res enim esse dicuntur, qui négligentes *gratiam* quae ipsis data est *cum impositione manuum presbyterii* (I. Tim. tv, 14), nihil aliud quaerunt quam *quse sua sunt, non quae sunt lesu Christi* (Philipp, n, at); suorumque officiorum erga Christi Ecclesiam immemorcs, quae ex sacris Litteris ipsis urgent ecclesiasticae sanctiones, cum debeant morum honestate, splendore virtutum totiusque vitae sanctimoniae, exemplo et incitamento ad christianam vivendi rationem aliis christifidelibus esse, potius facti sunt ipsis petra offensionis ct scandali, adeo ut non ad aedificationem Ecclesiae, sed potius in eius destructionem, manus ipsis impositae fuisse videantur. Toti ipsi dicuntur esse in exquisito domorum suarum splendore, ct muliebri suorum corporum ornatu quaerendo, idque in ecclesiasticis etiam muneribus exercendis; quamobrem ipsis aptari posse videtur, quod dc quibusdam presbyteris aetatis suae inquiebat Hieronymus in epistola ad Eustochium: *Tales cum videris, sponsos potius existimato quam Clericos.* Hi sacculi pompas ct mundanos honores sectari feruntur, ct *lucra saeculi quaerentes in militia Christi,* ut de ecclesiasticis eiusdem furfuris viris inquiebat idem Hieronymus ad Nepotianum, ad ea sibi comparanda, adversus Apostoli praeceptum (II Tim. n, 4), *militantes beo implicant se negotiis saecularibus.* Aliqua etiam reformatione dignum videtur quod ad S. C. relatum est, eos scilicet potius quam dent operam puerorum ct catechumenorum instructioni, ipsos in fidei rudimentis imbuendo, tempus saltem inutiliter terere in venationibus ct ludis. Venationem Episcopis, presbyteris ct diaconis vetitam esse constat cx Cap. I. *De clerico venatore;* camdcmquc subdiaconis aliisque minoribus clericis, plurimis synodalibus constitutionibus prohibitam fuisse ostendit Gonzalez in d. c. n. 3; Thornassin *De vet. et noa. Eccl. discipl.* par. 3, lib. 3, c. 46; ct Theophilus Raynaud in opere inscripto: *Mala ex bonis Ecclesiae,* lib. 2, sect. 3, c. 3, n. 26, scq.; ct altero: *Religiosus loricatus,* praesupp. t, torn.17, pag. 193. Distinctio quidem est apud canonisas inter *cl imorosam et quietam venationem,* ct quamvis communiter doceant hanc vetitam clericis non esse, nemo tamen unus est qui existimet illam esse permissam. Sed ct quietam etiam venationem ecclesiasticis viris vetitam esse censendum est, si non ad breve tempus ct honestae recreationis causa exerceatur, quod iuxta D. Thomatn (qq. 9, 16, 8 ct 2) ad virtutem cutrapeliac pertinere posset; sed in eam plurimum ipsi incumbant, adeo ut tantum ipsis non supersit temporis quantum necessarium est ut sui ministerii officia adimplere possint; hoc enim nedum ecclesiasticis sanctionibus oppositum esset, sed iuri etiam divino, quo docemur eos qui ad sacerdotalem dignitatem assumpti sunt, pro hominibus in eadem fuisse constitutos.

Idipsum dc ludis dicendum est, quibus nimium indulgcre presbyteri Vicariatus tui videntur. Animadvertere ipsi debent hominem per ludos ad fraudes, fallacias, mendacia, furta, periuria aliaque enormia scelera incitari consuevisse. Quamobrcm Innocentius III, in generali Concilio Lateranensi, dc clericis sancivit: *Ad aleas et taxillos ne ludant, nec huiusmodi ludis intersint* (cap. i5, *dc vita ct honestate clericorum),* ct Tridentinum Concilium ab illicitis ludis clericis abstinendum esse decrevit (sess. xxiv, 12, *de Reform.).*

Cum itaque, cx hactenus expositis, inultum dcplorabilis videatur status sacerdotum Vicariatus tui, S. C. decrevit, eosdem, per A. T., tuosque vicarios ct missionarios, vel alios idoneos viros, benigne simulquc graviter admonendos esse. Vult nempe ut ipsi cognoscant ct perbene considerent officia quae adimplere tenentur ratione status et vocationis suae; cos suarum splendore virtutum esse debere :n Ecclesia Christi tamquam fucernas ardentes Jn caliginoso loco, ut luceat eorum lux coram hominibus, ct videant opera eorum bona, ct glorificent Patrem nostrum qui in coelis est (Match. V, 16); cos a domino messis tamquam operarios, ct non tamquam otiosos homines, missos fuisse in vineam eius ut fructum afferant, ct fructus eorum maneat (Ioan, x, 2). Urgendas item ipsis esse ecclesiasticas sanctiones dc vita ct honestate clericorum, ct praesertim quae a Sacrosancta Tridentina Synodo lata est, sess. xxn, Decreto *de Reform, c.* i, in qua inter alia hacc leguntur: *Sic decet omnino clericos in sortem Dni vocatos, vitam moresque suos omnes componere, ut habitu, gestu, incessu, sermone, aliisque omnibus rebus nihil nisi grave, moderatum ac religione plenum prae se ferant.*

Quod si moniti, ad saniorem mentem revocari non poterunt, castigatoriam quoque virgam, quam Apostolus minabatur Corinthiis (I Cor. iv. 21), adhibere poteris adversus pertinaces, dummodo pro tua prudentia praevideris eam profuturam esse; secus ab hac rigidiori cum cis agendi ratione abstinere prudenter debebis, nihilquc aliud reliquum tibi erit, quam ferventiores preces ct obsecrationes ad Deum effundere, in cuius manibus sunt hominum corda ct quocumque voluerit inclinabit illa (Prov. xxi, 1).

Nc vero novus qui exurget clerus in hoc Vicariatu talis sit qualis esse videtur qui nunc est, sed talis futurus sit qualem divina ct ecclesiastica iura esse volunt, ct S. C. vehementer exoptat, prac oculis habere debebis illud Apostoli monitum: *manus cito nemini imposueris* (I. Tim. v, 11), nccnon verba Tridentini Concilii (sess. win, *de Reform,* c. χvι):

cum nullus debeat ordinari qui iudicio sui Episcopi non sit utilis aut necessarius suis ecclesiis; item, quae de requisitis in promovendis nd singulos Ordines sapienter ab eodem sancita sunt ibidem· Cum vero, inter haec requisita , doctrina in promovendis nd ecclesiasticos Ordines recenseatur, sine qua inutiles forent Christiano populo , cumque experientia compertum sit scientiae defectus in ecclesiasticis viris otiositatem gignere, quae multam docet malitiam (Eccli. xxxui, 29), lotis viribus adnitendum tibi , tuisque vicariis et missionariis erit, ut novus qui exurget clerus sufficienti saltem doctrina ct eruditione imbuatur, caquc praecipue quae ecclesiasticis muneribus recte et ad aedificationem christiani populi adimplendis necessaria esse videtur. Et si datum tibi esset in presbyteris etiam Vicariatus tui amorem excitare erga sacras doctrinas, et studium proficiendi in ecclesiasticis disciplinis, fortassis datum quoque tibi esset eorum mores reformare, cosque dignos Ecclesiae ministros, sibi aliisque christifidelibus utiles efficere. Hoc vehementer exoptat S. C.; hoc a prudentia tua, quae satis perspecta est, et a zelo quo erga Ecclesiae bonum accenderis, a tc praestolatur.

799

ûÎ'ûumiïu· ennemi poem- unbone.

Instr. S. C. de Prop. F. *Aug. 1827* (ad Vic. Ap. Cocincis.). – Sacra Congregatio approbare non potuit nimiam, quae de confessants Vicuriatus tui narratur, facilitatem in administratione Sacramenti Poenitentiae, qui dicuntur, nulla facta inter poenitentes distinctione, omnes etiam recidivos, et in habituali consuetudine peccati superstitionis morantes, indiscriminatim absolvere. Profecto, cum ex ipsa institutione Sacramenti Poenitentiae constet aliis esse peccata remittenda, aliis vero retinenda (Ioan, xx, 23), manifestum est hanc consuetudinem tuorum confessariorum, si vera sunt quae de ipsis narrantur, opponi ipsi institutioni Sacramenti Poenitentiae, neque enim supponi potest in omnibus poenitentibus Vicariatus tui dispositiones adesse, quae necessariae cognoscantur, cx laudata mox institutione Sacramenti Poenitentiae, ad sacramentalcm absolutionem obtinendam. Huic tuorum confessariorum consuetudini opponitur etiam ipsum Rituale Romanum in quo (Tit. *De Sacramento Poenit.)* legitur: *Videat autem diligenter sacerdos quando et quibus conferenda vel deneganda sit absolutio.* Quod praescriptum non fuisset, si poenitentibus omnibus, etiam recidivis et in habituali peccandi consuetudine existeniibus, indiscriminatim absolutio esset impertienda. Doceantur igitur confessarii tui dc hac triplici pocnitcntium specie, iuxta mox laudatum Rituale Romanum, ct absolutionem denegent iis qui vel nulla, vel fictae tantum poenitentiae indicia praebent : illis vero differant, quorum poenitentia incerta ct suspecta merito habetur. Ita docent cordatiores theologi, ita docent Instructiones confessariis propositae a S. Carolo Borromaeo, et a S. Francisco Salesio qui regulas a S. Carolo traditas in suis synodaiibus constitutionibus adoptavit, uti videre est in carum titulo 9, art. 5, n. 3; ac meminisse debent mox praefati confcssarii Vicariatus tui, ex magna absolvendi facilitate, magnam peccandi facilitatem oriri necessario debere.

800

Ex Litt. S. C. de Prop. Fide *29 Septembris 1827.* (ad Vic. Apost. CoctvasAx). Arp regimen — Scias R. D. Carolum Langlois, Parisiens!* Seminarii Missionum ad exteros Superiorem , dubia quaedam proposuisse, per hanc camdcm S. C. resoluta ut sequitur:

1. < Utrum mortuo Vicario Apostolico, cui non erat Coadiutor, et a quo nullus institutus fuerat generalis pro tota Missione Provicarius, missionarius qui pro una tantum Missionis parte specialiter designatus, Provicarii particu·· laris facultates acceperat, vi praedicti Brevis *Ex sublimi* totius Missionis Superior censeatur eiusque regimen obire valeat ct debeat, quamvis non sit ipse prior in Missionem ingressus ? » S. C. respondit: *Provisum sub die 2 Pulti,* quo decreto statutum iam fuerat ius succedendi in interina administratione in eo casu spectare ad antiquiorem· Seminarii Parisicnsis in Missione alumnum.

2. < An Decretum S. Congr. de Prop. Fide a Pio VI, die 11 Martii 1787 approbatum *(V. n,* 59/) ad omnes indiscriminatim missionarios cuiuscumque sint Ordinis et Instituti, non vero ad eos tantum spectet qui eiusdem sunt Instituti ac Vicarias Apostolicus defunctus ». Et hic pariter decretum est: *Decisum in primo, et spectare ad missionarios gallos, quibus concredita est Missio, ct ad quos spectat Vicarius Ap.*

3. < An missionarius qui senior est in Missione possit, eveniente casu de quo agitur, ius suum alteri cedere: an vero illud exercere teneatur, nisi omnino sit impotens?» Decretumque fuit : *Negative, et in casu recurrendum esse ad Vicarium Ap. viciniorem.*

4. « Quis eorum senior in Missione censendus sit: num ille praecise qui prior a cymba in terram prosilivit, etiamsi is diaconus tantum foret aut subdiaconus, alter autem sacerdos ». Effli Patres responderunt: *In indicanda antiquitate habendam esse rationem presbyteratus.*

5. < Si missionarius ante alium in Missionem ingressus, nonnisi diu post ipsum, vel propter aegritudinem, vel ob negligentiam, aut tenuem habilitatem, linguarn addiscere ct animarum ministerium exercere potuerit, quis ex his duobus senior in Missione censendus est? - Eζ

EE. PP. decreverunt: *Censendum seniorem in Missione qui longiori tempore ministerium exercuit, et in casu contestationis recurrendum esse ad Vic. Ap, viciniorem,*

6. *r* Quae sint Vicarii Ap. vicinioris iura in cam Missionem quae, defuncto Vic. Ap., exerceantur vcl a Provicario generali superstate, vel α missionario seniore? > Et EE. PP. responderunt: *Provisum sub die 2 Iulii,* decreto scilicet supra relato *(V. n. 797)* quo determinati sunt caius in quibus Vic. Ap. viciniori facultates conceduntur, ut vacantis Vicariatus Apostolici bono consulat.

801

G/ca tbitincfl-fum dictai k-lsnii.

S. Poenit. Ap. *8 Februarii 1828* — Quclli chc sono dispensati dalla qualité dei cibi possono nei giorni di digiuno cibarsi di sola minestra di brodo per provvedcrc alia loro salute, c nel resto far uso dei cibi esuriali per conservare quanto si puô fosservarua della legge dei cibi?

R. Affirmative, attente consideratis expositis.

802

rvm deoor. i··

S. C. dc Prop. F. *17 Apr, 1828* (C. P. pro Sim.) — Tunk. Okiknt. — **i**. Sc i cristiani tutti del Tonkino possano considcrarsi come ncofiti in senso della dichiaraz/ionc di Clemente XI *Animarum saluti,* dcll' induito *Gravissima omnium* di Benedetto XIV (i) c delle parole della Formola I al n. 6. *qui ab infidelitate convertuntur ad fidem,* relativamente alie dispense matrimoniali.

fmkmra > ca* cm,'*

2. Sc i catcchisti del runkmo debbano fare la professione di fede avant! il Vicario Ap., o se sia sufficiente che la facciano nolle rnani del Vicario provinciale, o del rettore del collegio ove subiscono Pesante.

R. Ad i. Affirmative, iuxta declarationem Clementis XIII *Animarum saluti* sub dic io Septembris 1766 (2).

Ad 2. Affirmative quoad utrumque, iuxta modum, nempe requiri ac sufficere delegationem Vicarii Ap., manentibus catcchistis sub eiusdem Ap. Vicarii iurisdictione.

803

G'fC« Cfluut di. »pcn»4! lotium matntnofiUhutfi

S. C. de Prop. F. *17 Apr. [828* (C. P. pro Six.) — Tunk. Okiknt· — Cum in hac Missione christifidclcs cum infidelibus permixti degant, ct in pluribus locis pauci sint christiani, ct hi cognationis vinculo regulariter inter se colligati, frequenter cum ipsis dispensare nccssc est, ut intra gradus prohibitos matrimonium celebrare queant. Aliquibus in locis viri christiani ad contributiones aliaque superstitiosa opera ab infidelibus coguntur, ct quandiu in tali statu perseverant, ad Sacramenta non admittuntur: quando isti petunt dispensationem pro contrahendo matrimonio intra gradus prohibitos, cum ipsis dispensatur, modo altera pars Sacramentorum capax sit, concurrente gravi causa, qualis est: si in illis locis pauci sint christiani, et hi fere omnes cognati, ut supra dictum est; vel quando puella (forsan pauper ct orphana) vigesimum quartum aut vigesimum quintum aetatis annum agens, necdum ab ullo in uxorem petita est, ct frustrata illa occasione contrahendi cum consanguineo, forsan in posterum nullum alium, cui nubat, inveniet; vel quando iam matrimonium contraxerunt, ct ob susceptam prolem, vcl ob alias causas difficilis videtur eorum separatio; vel demum quia, nisi cum consanguineis contrahant, timendum est nc infidelibus copulentur, non sine gravi animarum suarum detrimento. Ob has igitur atque alias graves rationes pluries cum supradictis dispensare nccesse est, remoto tamen periculo perversionis, quod quidem facile est evadere, quandoquidem supradicti viri praeter illas superstitiosas contributiones, quas vitare volunt, sed necdum potuerunt, in reliquis omnibus regulariter morigeri ct observantes apparent. Sed cum an-

(t) Hoc induito (12 Novembr. 1748) Pontifex concessit *Ordinariis tt Apostolicis Vicariis in Regnis Sinarum, Tunbinl, Siami il Cocincinae exislentibus* eas faculties dispensandi cum *neophytis* super matrimoniis, quae facultates iam concessae luerunt ab cius Praedecessoribus (Pio IV ct Clemente XII) Provincialibus Societatis Iesu, ct ab eis deputatis presbyteris.

(2) Haec declaratio est eadem quae continetur in Litt. Ap. *Animarum saluti* Clementis PP. XI *22* Sept. 1708, et ita se habet: « Quia a nonnullis dubitatum, seu haesitatum fuit, an omnes indigenae illarum regionum oriundi, et naturales, et Christianorum indigenarum etiam baptizatorum filii, etiam in eorum infantia baptizat!, lure neophyti appellari possint, idcirco tenore praesentium decernimus, ct declaramus, omnes oriundos, seu naturales supradictarum omnium tam orientalium, quam occidentalium panium, imo etiamsi aethlopes, anguiani, vcl quarumvis aliarum transmarinarum regionum, etiamsi Christianorum filii, ct in infantia baptizati, vel etiam inter sc, vcl cum curopacis mixtim progeniti sint, ad concessionis huiusmodi effectum, esse et intclligi debere neophytos, dictosquc presbyteros cum huiusmodi, ut vcl matrimonio conjungi' vcl in iam contracto rem mere possint, sive eorum alter tantum, sive etiam uterque inde oriundus, ac proprie indigena sit in locis, ct alias ut supra in quinuscumquc consanguinitatis vel affinitatis gradibus iure divino, ut supra, non prohibitis, primo excepto, ct alias ut praefertur, gratis tamen dispensare posse concedimus, ct indulgcmus. Quin etiam, quia dc mixtim progenitis, quos mixtos vocant, maius dubium esse accepimus, cum eisdem mixtis, quos similiter ad hunc effectum neophytos censendos esse decernimus, in gradibus ct matrimoniis contractis ct contrahendis praefatis, gratis tamen, dummodo non ita facile id fiat, dispensare cisdemquc presbyteris facultatem desuper concedimus opportunam ».

no 1806 ad meum quaesitum his verbis conceptum: *Utrum dispensatio matrimonialis cis licite concedatur, quorum una tantum pars Sacramentorum capax est, non item alia,* Sacra Congregatio respondisset: *Posse concedi huiusmodi dispensationes, concurrente urgentissima causa, et remoto scandalo ac periculo perversionis;* cx hac responsione exoritur dubium: Λη causae superius relatae, quae hic régulai iter reperiuntur, urgentissimae reputari possint, quatenus, una cx illis concurrente, dispensatio matrimonialis absque scrupulo concedi possit?

R. Remittendum prudenti arbitrio ipsius Vicarii Ap. in casibus particularibus, ct dentur decreta ut in Nota Archivii *(V. nn. jiget68d).*

804

Nonnulli c**u» dispensationis •upcr irnpcdi- | dnpjflt.l· Ut cultus.

Litt. S. C. de Prop. Fide 7 *Maii 1828* — ad. Via. Ap. Tunk. Orirnt. — Quoad dispensationum matrimonialium materiam tres proponis casus: i. Eius qui in praecedenti cohabitatione vixerit cum infideli cum contumelia Creatoris, ct deinde petat dispensationem super impedimento disparitatis cultus, impetrata prius a parte infideli facultate sccum cohabitandi sine contumelia Creatoris, quam vitari posse speratur, spectata indole partis infidelis atque filiorum, quando aliqua spes sit cius conversionis ad fidem, vcl etiam quamvis nulla spes cius conversionis affulgeat; 2. Eius qui dispensari postulat, ct speratur quod vitari poterit contumelia Creatoris respectu partis fidelis, filiorum parvulorum, atque nasciturae prolis, quamvis filii adulti infideles, ob suam duritiem, nolint ad fidem converti; 3. Quando pars infidelis consentiat in reliquis, impediat tamen ne proles mascula nata vcl nascitura, vcl ad minus primogenitus, in Christiana educetur religione, praesertim occurrente causa urgentissimae necessitatis, ut quando pars fidelis in periculo mortis constituta reperitur, nec alia ratione animae suae saluti provideri potest; ct quaeris utrum his dispensatio petita concedi possit.

Sacra Congregatio ad has quaestiones respondet: Attentis expositis, et peculiaribus casuum circumstantiis, ad *1* et *2* affirmative; ad 3 autem affirmative, pro casu mortis, dummodo pars catholica spondeat, si convaluerit, se modis omnibus curaturam conversionem partis infidelis et educationem cuiusque prolis in religione catholica.

Grea facultatem ditpcAaandi vota «imphoa.

Dubio autem quod proposuisti quaerens utrum facultas commutandi et dispensandi vota simplicia extendatur etiam ad vota simplicia iuramenti religione firmata, consultum est, decretoque statutum est supplicandum SSrno pro sanationi quatenus opus sit, quoad praeteritum, ct ad cautelam pro facultate in posterum etiam quoad vota iurata. Quod item factum est, ut cx Indulti Apostolici documento cognosces.

805

Celebratio Mii- »ac m dotniboi inhJcliarn.

S. C. de Prop. F. 50 *Iunii 1828* (C. G.) — Bosvar - Che cosa debbasi rispondere in proposito delle Messe che dai Missionarî si celebratio ncllc case dei maomettani (i).

(1) Antea S. Congregatio Litteris 16 Iunii 1827 haec scripserat Vicario Apost.: « Fatte le dovutc ri- « flessioni sulia condona di quei sacerdoti, i quali tal- « volta obbligati vengono da alcuni magnati turchi a « celebrare nascostamente la S. Messa ncll'interno delle « loro case affine di ottcncrc la sanitA corporale a « qualchc loro infermo: supposto come notissimo, c « conforme a ciô che praticavasi anchc nei primi sc- « coli della Chiesa, che puô offerirsi a Dio il sacrifi- « cio della Santa Messa non solo per la conversione, « ma anchc per ii bene temporale degli infcdeli, si è r cercato sc riguardo al luogo ove si celebra il divin r Sacrificio dai sacerdoti contemplati nel caso s* incon- « tri qualchc difftcoltA. È certo chc fuori dei caso di « somma necessity non puô cclcbrarsi la S. Messa nei « luoghi profani ; cd il Sommo Ponteficc Benedetto XIV « nclla sua Coslituzionc */nier omnigenas* emanata ap- « punto per il Regno di Servis, c pacsi adiaccnti, al «$22 prescrive: *Extra summum necessitatis casum • apud infirmos in aedibus non sacris Missas celebrare « non liceat.* Perché possa giudicarsi sc nel caso « esposto si combini questa somma ncccssità, è nc- « cessario chc V. S. spicghi il genere c la gravczza « dc' mali chc potrebbero i sacerdoti temere ; c sic- « come il concorso dolia somma ncccssità non è Pu· « mea diftîcoltA chc s'incontra per ciô, Ella si compia- « cerA ancora di riferire sc il SSino Sagramento e in « questa circostanza garantito da qualunque insulto dei « turchi ; sc i sacerdoti, chc si prestano al desiderio « de' turchi cclcbrino sulla pictra sagra ; sc si possa « esser sicuri chc decente sia il luogo nel quale essi « celcbrano, o sono per celebrare ; e finalmcntc sc que- « sta celebrazionc ncllc case de* turchi produca, o sia « per produire un qualchc scandalo ».

Vicarius Ap. respondit ut sequitur: «Al venerato « quesito propostomi da cotesta S. C. cioè in che ma- « niera vengono celebrate dai nostri sacerdoti le sanie « Messe ncllc case dei turchi, primicramcnte rispondo « chc questo caso avvicnc rarissimamente, c appresso « qualchc persona riguardcvolc, chc potrebbe c giovarci, « c nuoccrci ncgli incontri appresso i loro spavente· « voli tribunali, dai quali sumo bene spesso vessati, « cd angariati. In sccondo luogo, la stanza in cui si « viene a celebrare, sebbene serva ali' uso comunc, è « perô assai più decente e comoda dc' miserabili tu- « gurii e capannc dei nostri poveri villici, e monta- « gnoli, ne* quali tugurl c capannc convienc per dura « durissima nécessita bene spesso celebrare, sc si vo- « gliono provvcdcre i moribondi dei sacrosanto Viati- « eo, massimamente nei luoghi distanti a più ore, c «talvolta a gionutc inticrc dalFospixio parrocchialc. « Terzo, né il Santissimo Sacramento nel prooosto « caso viene esposto ad alcuna profanazionc, ed in- « suito nelie case dei turchi, chc ben volenticri si « asterrebbero di dare simili mcomodi ai nostri sacer- « doti, sc la ncccssità di malattia o di qualchc vessa- « zionc notturna, chc talvolta sentesi nelie loro abi- ti tazioni, non li costringcssc. Quarto, nessuno scan- < dalo od ammirazionc accade appresso i fedcli, fa- « ccndosi ciô privatamente c nascostamente, o con un « solo ministro assistente ».

R. Arbitrio ct prudentiae Vicarii Ap. qui concurrente, quam exposuit, necessitatis causa, ct dummodo decenter, er absque periculo scandali fiat, celebrationem Missarum, dc quibus agitur, permittere possit.

806

S. C. de Prop. Fide 22 *Sept.* M *(Ex* *b irrtgvUrtwc. Aud. *SSmi)* — Asgrak — An in artic. 2. (Formulae II), virtute facultatis datae dispensandi a quibuscumque irregularitatibus, comprehendatur facultas dispensandi etiam ab irregularitate ex defectu natalium.

R. Affirmative.

807

De Mhue ce- ««rntionc ·ıŋ« »0. tb tu «uibui/4 g. C. de Prop. Fide *jo Nov. 1828 (Ex Aud. SSmi)* Cum in S. Congregatione Particulari super rebus sinicis habita dic 2 Octobris decretum fuisset supplicandum esse SSmo ut facultates necessarias ct opportunas Vicariis Ap. Sinensibus ad decennium duraturas impertiatur ad hoc ut tempore persecutionis licentiam Concedere possint missionariis non quidem omnibus indiscriminatim ac per modum regulae, sed prudenti habito delectu tum circumstantiarum in casibus concurrentium, tum etiam personarum quas ea rite, sobrie ac sancte usuras praevideant, celebrandi Missam absque solitis utensilibus, ct sine sacris vestibus, vel cum aliqua tantum cx magis necessariis, ubi ceterae haberi non possint ; idque praesertim ubi urgeat necessitas Eucharistiam populo aut infirmis dispensandi, hanc S. Congregationis sententiam SSrftus in omnibus benigne approbavit, ac facultates dc quibus agitur peramanter concessit.

808

Dc electione Epitroporum Hiber* ait. Decr. S. C. de Prop. F. /7 *Oct. 182g* — Cum ad gravissimum electionis Hiberniae Episcoporum negotium rite sanctcque absolvendum certam aliquam methodum ubique in eo Regno servandam statuere in primis opportunum esse S. C. intellexerit, qua fieret, ut Sedes Apostolica exploratam notitiam habere possit meritorum sacerdotum pro quibus commendationes afferuntur, ut ad aliquem Hiberniae Episcopatum eligantur, eadem S. C. postquam diu multumque de ca re definienda cogitavit, in Generali tandem Conventu die 1 Iunii anno 1829 referente Ertlo et Rtîio D. D. Mauro S. R. E. Cardinali Cappcllari S. C. Praefecto, censuit ac decrevit methodum in toto Regno Hiberniae super ca re servandam in posterum esse debere eam, quae hic describitur.

Sede aliqua Episcopali, sive per Antistitis obitum, translationem, aliamvc ob causam in posterum vacante, Vicarius iuxta formam a sacris canonibus praescriptam, constituatur, qui dioecesi viduatae, durante vacatione, praesit. Metropolitanus Provinciae, ubi vacatio contigerit, simul atque de vacatione, ct Vicarii electione certior factus fuerit, litteris mandatoriis Vicario edicat, ut in diem vigesimum a dato edicto in unum convocet omnes, ad quos pertinebit Summo Pontifici commendare tres dignos ecclesiastici ordinis viros, quorum unus a Summo Pontifice dioecesi vacanti praeficiatur. Qui sint ii qui convocari debent, quae forma in convocando ct regendo conventu servanda sit, habetur cx sequenti expositione.

Qui in Hibernia nuncupantur parochi, scilicet clerici ad Ordinem sacerdotalem evecti, censurarum immunes, quique parochiae, seu parochiarum unitarum actuali ac pacifica possessione gaudeant, ad comitia convocandi sunt. Ubi vero adest Capitulum, convocabuntur cum parochis etiam canonici. Vicarius, edicto Metropolitani accepto, intra octo dies, singulos presbyteros supra designatos, litteris scriptis admonebit, ut loco quodam opportuno, in eadem monitione nominatim exprimendo, adsint, die in edicto Metropolitani statuto, ad tractandum de negotio ibidem descripto. Metropolitanus ipse, vel unus de suffragancis cius Episcopis ab ipso delegatus comitiis praesidebit: et nulla prorsus, ct invalida habenda sine ibidem acta et statuta, non servata forma supra definita, sive in convocando, sive in moderando conventu. Parochis cctcrisque, de quibus supra, dic ct loco statutis, mane in unum congregatis, Missa solemnis dc Spiritu Sancto celebretur : Missaque finita, Praeses super sedile in medio Ecclesiae ascendet, omnibusque, quorum nihil interest, exire iussis, foribusque Ecclesiae clausis , Vicarius catalogum nominum omnium parochorum et canonicorum, si adsit ibi Capitulum, dioecesis vacantis Praesidi tradet, qui corumdcm nomina, clara ac distincta voce a secretario suo recitari mandabit, ct unicuique eorum, postquam nomini responderit, sedem propriam assignabit. Si unus aut plurcs parochi absint, Praeses a Vicario probationem exquiret absentibus sine fraude edictum fuisse, ct tali probatione admissa, absentia cuiusvis numeri, modo quarta pars totius parochorum numeri adsit, nihil obstabit, quominus rata ct valida sint quae in comitiis gerantur.

Idem servandum erit circa canonicorum numerum in dioecesi in qua Capitulum adest. Parochis ct canonicis qui Vicarii monitioni, sive propter adversam valetudinem, aliamvc ob causam parere non valeant, liberum erit suffragia sua propria ipsorum manu scripta , involucro sigillato inclusa, ct extrinsecus ad Praesidem directa, cuivis alii parocho vel canonico eiusdem dioecesis confidere, ct suffragio sic habito ct probato eadem inerit vis, ac si parochus aut canonicus ipse praesens adesset, modo litterae ccrtificatoriae dc adversa cius valetudine a duo-

bus artis medicinae peritis subscriptae ad Praesidem transmittantur. Insuper parochus iste, vel canonicus, priusquam suffragium, modo supra descripto, ferat, camdcm declarationem emittet, quam ceteri parochi ac canonici inter comitia emittere coram Praeside debebunt, eiusque declarationis coram duobus parochis vel canonicis emissae probatio in medium erit proferenda coram Praeside antequam suffragium admittatur. Comitiis ita compositis, ac Praeside tractanda proponente, duo scrutatores, iuxta consuetus canonum formas, eligantur. Dcin suffragatores ad urnam supra mensam positam singuli accedant, ct clara altaque voce, tactis simul manu pectoribus, coram Deo, pro sc quisque, affirment, se neque gratia, neque favore inductos ei suffragaturos, quem dignum iudicent, qui dioecesi vacanti praeficiatur. Postea, suffragio in urnam immisso, singuli ad propriam sedem recedent. His peractis clara altaque voce a scrutatoribus ad Pracsidem, et a Praeside ad conventum renuntianda sunt nomina trium eorum sacerdotum, in quos maior suffragiorum numerus convenerit (1). Tunc Praeses narrationem authenticam in scriptis redactam, parari coram comitiis, eiusdemque duo exemplaria a scipso, ct secretario atque scrutatoribus subsignanda exscribi curabit. Ex istis exemplaribus alterum Vicario tradendum, qui idem ad Sedem Apostolicam transmittat; alterum vero Metropolitano, cuius munus erit idem ad suflragancos suos Episcopos in unum congregatos referre. Quaecumque iura, privilegia, et munera supra recensentur tanquam Pracsidi Conventus propria, eadem Sede Metropolitana vacante, seniori provinciae Suffraganco communicari volumus.

Episcopis Provinciae, Praeside Metropolitano, aut ipsius defectu, seniori Provinciae suffraganeo, in unum congregatis, ct narratione authentica supra memorata coram ipsis prolata, de eadem coram Deo iudicium sententiamque ferent. Praeses Episcoporum suffraganeorum sententiam de meritis trium sacerdotum, qui Sedi Apostolicac commendantur, litteris consignatam, uniuscuiusque Episcopi ct Praesidii manu subscriptam, sigilloque munitam ad Sedem Apostolicam transmittet. Semel peracta commendatione, si Episcopi indicaverint tres illos commendatos minus dignos esse, quorum unus ad Episcopatum promoveatur, tunc, quin detur novae commendationi locus, Summus Pontifex pro sua sapientia , viduatae Ecclesiae providebit.

Si agatur dc Episcopo Coadiutorc cum iure successionis cuivis Episcopo assignando, eadem quae, Sede vacante, commendandi forma servanda est, cauto tamen varia privilegia, iura, et munera Metropolitano, aut seniori Episcopo suffraganeo iam attributa, ad Archiepiscopum, aut Episcopum cui coadiutor assignandus est, unice pertinere, illaeso tamen servato iure Metropolitani, quanlo suffraganci cius Episcopi ad ferendum suffragium convenerint. Tandem quicumque Sedis Apostolicac approbationi commendentur, cives sint indigenae Hiberniae, serenissimo Imperii Britannici Regi fidelitate incorrupta obstricti, morum integritate, pietate, doctrina, cctcrisquc quae Episcopum decent, dotibus insigniti.

Haec sunt quae in commendandis Sedi Apostolicac sacerdotibus pro Episcoporum Hiberniae electione S. C. servanda praescripsit. Ea vero decernens significari omnibus voluit, in documentis dc hac re pertractantibus, ad Sanctam Sedem transmittendis nihil inveniri debere, quod electionem, nominationem, postulationem innuat, sed simplicem commendationem ; memorata praeterea documenta esse debere iussit in forma supplicis libelli ita conce-

(t) Litteris 25 Aprilis 183$ ad Archiep. Dublinen. S. C. declaravit quod sequitur: « Initum a S. Congregatione consilium ut certam methodum in regno Hiberniae servandam decerneret circa sacerdotes commendandos Apostolicac Sedi quando agitur dc Episcoporum electione, in eo totum versatum est ut, memorata methodo accurate servata, Apostolica Sedes exploratam notitiam habere possit meritorum sacerdotum pro quibus commendationes afferuntur. Quare Sacra Congregatio in decreto quod dic prima Iunii anno 1829 ca dc re factum fuerat, ac dic 17 Octobris eiusdem anni promulgatum est, declaravit mentem suam esse ut commendationes illae lumen tantum ac cognitionem sibi compararent circa cos inter quos Apostolica Sedes Episcopos est electura. Voluit quidem dioccesanum clerum consuli atque eiusdem opinionem circa sacerdotes commendandos per secreta suffragia requiri. Id autem ca tantum dc causa factum est, ut Sanctae Sedi constaret quinam praecipue sacerdotes aestimationem obtineant cleri dioeccsani, ct tale testimonium consequatur cx quo intclligi possit cos apud dioccesanum clerum ad episcopatum consequendum idoneos censeri. Hoc vero unico scrutinio fieri posse manifestum est, ct revera decreti superius memorati contextus hic est, ut in uno tantum scrutinio res peragatur atque cx eo scrutinio constet quinam sint *1res saccrJoits in quos maior suffragiorum numerus convenerit.*

Ad S. Congregationis notitiam nuper pervenit in aliquibus Hiberniae dioecesibus hoc obtinuisse ut in conventibus qui habentur a clero dioeccsano ad sacerdotes S. Sedi commendandos, cx quibus Episcopus aliquis eligatur, non unum scrutinium sed tria fiant. Intclligcns S. Congregatio hinc evenire posse, ut non tres praestantiores ex clero, sed unus revera commendetur atque ei duo alii veluti ad formam tantum adiungantur meritis omnino inferiores; cupiens praeterea eadem S. Congregatio ubique in Hibernia camdem methodum circa eiusmodi commendationes servari, scribendam iudicavit Amplitudini Tuae hanc epistolam caeleris Archiepiscopis communicandam, ut in dioecesibus omnibus Hiberniae constet unicum scrutinium in conventibus cleri peragendum esse ad tres sacerdotes Sanctae Sedi commendandos, antequam ipsa deveniat ad Episcopi alicuius Hiberniae dioecesis electionem, ct hunc verum decreti dici 1 Iunii (seu 17 Octobris) 1829 sensum esse.

pli, ut iode pateat nullam in S. Sedem inferri obligationem eligendi unum cx commendatis.

Declaravit denique S. C. salvam semper atque illaesam manere debere Sedis Apostolicae libertatem in eligendis Episcopis, ita ut commendationes lumen tantum et cognitionem Sacrae Congregationi, nunquam tamen obligationem sint allaturae.

809

Pc aJminMra·tionc Vlabd intra

S. R. C. rp *Dec. 182g* — An tempore s$, sacrificii Missae, in administratione Viatici, praesertim in xenodochiis, liceat ab altari recedere usque ad aegrotorum lectum, recitando interim ps. *Miserere,* ut fieri solet extra Missam.

R. Negative quoad ps. *Miserere.* Insuper animadvertendum quod si celebrans, pro Viatici administratione intra Missam, altare c conspectu suo amittat, hanc administrationem non licere.

810

Circi tiedto-nem canonici tbeotogi et p<>‹-nitcnîiAHi.

S. C. Concilii *2 i Dec. 182g* — An Episcopus polleat iure cum eligendi ad praebendam Theologi ct Poenitentiarii, quem ipse inter approbatos in formali concursu digniorem indicaverit ; seu potius illum eligere teneatur, quem magis idoneum in eodem concursu examinatores rcnuntiavciint.

R. Affirmative ad primam partem : Negative ad secundam.

811

Oc matrimoniis mlittt, ct pf>c-dc Câllio-llca protia edu-CAliOÜG

Litt. Ap. PiiPP. VIII 25 *Martii 1S30* – (au Akgiuep. Colonibn. βγ ad Epp. Tkbvirkx. Patkrbonkx. εγ Monasteries.) Litteris altero abhinc anno ad Leonem XII gl. me. Praedecessorem Nostrum datis, diligenter, Venn. Fratres, exposuistis arduum, in quo versamini, discrimen, propterea quod civili lege isthic ante paucos annos lata praescriptum est, ut in matrimoniis mixtis liberi utriusque sexus in religione patris, aut certe ad cius arbitrium, educentur: simulquc sacerdotibus interdictum, ne a personis matrimonia huiusmodi contracturis ullam exigant super religiosa nasciturac prolis institutione sponsionem. Et ipsi quidem vel cx eo tempore participes fuimus summi moeroris, quo i lem optimus Pontifex affectus est ob angustias has vestras, quas hac liturae plenius explicabant. Sed graviori adhuc molestia nunc angimur, quum humilitati nostrae inscrutabili Deo iudicio reservatum est vobis responsa reddere, quae Praedecessor Noster praebere morte praeventus non potuit. Siquidem S. huic Sedi prorsus non licet illa omnia praetermittere, quae in istis regionibus ad cius legis cxccutioncm postulari significastis. Verum duo sunt, quae haud parum Nos recreant, videlicet vestrum pariter ct sacerdotum, qui sub vobis sunt, pro doctrina ecclesiae tuenda servandisque illius regulis studium, quod praedictis quoque ad Leonem XII literis demonstrastis, ac Serenissimi Borussiac Regis· indulgentia, qui, ut pariter innuistis, ipse auctor quodammodo vobis fuit, ut Apostolicae Sedi huic integrum vestrum statum ingenue explicantes, illam super anxietatibus vestris consuleretis: hinc enim merito confidimus non modo vos rescriptis hisce nostris plane obscquuturos, sed ipsam quoque Serenissimi Regis Maiestatem vobis non succensuram, si eidem in rebus civilibus cx animo obsecundantes, in iis tamen, quae non civiles matrimonii effectus, sed ipsam attingunt matrimonii eiusdem sanctitatem , ct religiosa coniugum officia respiciunt, sacras religionis catholicae regulas custodiatis. Itaque ad rem propius veniendo, haud Nobis opus est, ut Fraternitates Vestras sacra omni doctrina peritissimas edoceamus quaenam adversus mixtas, dc quibus agitur, nuptias Ecclesiae ratio sit. Ergo ignotum vobis non est, Ecclesiam ipsam a connubiis huiusmodi, quae non parum *deformitatis,* et spiritualis periculi praescierunt, abhorrere: atque idcirco Ap. hanc Sedem summo semper costantique studio curasse ut canonicae leges matrimonia eadem prohibentes religiose custodirentur. Quod si Romani Pontifices a sanctissimo illo canonum interdicto nonnunquam dispensasse inveniuntur, id profecto graves ob causas, ct aegre admodum fecerunt, suisque dispensationibus adiiccre consueverunt conditionem expressam de praemittendis matrimonio opportunis cautionibus, non modo ut coniux catholicus ab acatholico perverti non posset, quin potius ille teneri sc sciret ad hunc pro viribus ab errore retrahendum, sed etiam, ut proles utriusque sexus cx eodem matrimonio procreanda in catholicae religionis sanctitate omnino educaretur. Nostis autem, VV. FF., ipsas omnes cautiones eo spectare, ut hac in re naturales divinaeque leges sarctae tectae habeantur, quandoquidem exploratum est catholicas personas seu viros, seu mulieres, quae nuptias cum acatholicis ita contrahunt, ut sc aut futuram sobolcm periculo perversionis temere committant, non modo canonicas violare sanctiones, sed directe etiam, gravissimeque in naturalem ac divinam legem peccare. Atque exinde iam intclligitis, nos quoque gravissimi coram Deo et Ecclesia criminis reos fore, si circa nuptias huiusmodi istis in regionibus contrahendas, illa a vobis aut a parochis vestrarum dioecesum fieri assentiremur per quae, si non verbis, factis tamen ipsis indiscriminatim approbarentur. Quare Nos summopere commendantes zelum illum vestrum quo catholicos vestrae curae commissos a connubiis mixtis avertere hactenus adlaborastis,

enixe in Domino exhortamur, ut posthac pariter in idipsum sedulo incumbatis in *omni patientia et doctrina,* horum deinde laborum copiosam in coelis mcrcedcm accepturi. luxta haec igitur quoties praesertim catholica aliqua mulier viro acatholico nubere velit, diligenter ab Episcopo seu a parocho edocenda erit quaenam circa huiusmodi nuptias canonum sententia sit, scricque admonenda dc gravi scelere quo apud Deum rea liet, si cos violare praesumat: ct maxime opportunum erit camdem adhortari, ut meminerit firmissimum illud nostrae religionis dogma quod — extra veram catholicam fidem nemo salvus esse potest: — proindeque agnoscat sc in filios, quos a Deo expectat, iam nunc crudelissime acturam, si tales contraxerit nuptias, in quibus sciat illorum educationem in viri acutholici arbitrio futuram. Quae quidem salubria monita erunt etiam, prout prudentia suggesserit, iteranda, eo praesertim tempore quo nuptiarum dies instare videatur, dumque consuetis proclamationibus disquiritur utrum alia sint, quae illis obstent impedimenta canonica. Quod si nonnullis in casibus paterna huiusmodi sacrorum pastorum studia in irritum cadere contingat, tum sane abstinendum erit a catholica eadem persona, censuris in illam nominarim expressis, corripienda, η tumultus aliquis excitetur, ct graviora rei catholicae mala obveniant : sed alia ex parte abstinere etiam catholicus pastor debebit non solum a nuptiis, quae deinde fiant, sacro quocumque ritu honestandis, sed etiam a quovis actu, quo approbare illas videatur. Quam circa rem illud solummodo in nonnullis locis toleratum est, ut parochi, qui ad graviora rei catholicae incommoda avertenda, praesentiam suam contrahendis his nuptiis praestare cogebantur, paterentur quidem cas ipsis praesentibus confici (si scilicet nullum aliud obstaret canonicum impedimentum) ut, audito utriusque partis consensu, deinceps pro suo officio, actum valide gestum in matrimoniorum librum referrent, sed caverent semper ab illicitis huiusmodi matrimoniis ullo suo actu approbandis, multoque magis a sacris precibus, ct ab ecclesiastico quovis ritu cisdcin admiscendo. — Sequitur iam ut dc illorum causa respondeamus, qui matrimonia mixta inire ausi fuerint catholico pastore non praesente. Et hac quidem super rc itA Nobis ccnsuimus statuendum: ut avertantur, quoad fieri poterit, scandala quae ex huiusmodi nuptiis oriri dcnunciastis ; iternque, ut catholici illi, qui in coniunctione vivunt eo modo inita, facilius induci possint ad peccatum suum salutaribus poenitentiae lacrymis expiandum; denique ut in posterum certa omnibus regula sic, qua de vi matrimoniorum ca ratione contrahendorum diiudicent. Iam vero ad coniunctiones quod attinet, quae isthic usque ad praesens tempus sine parochi praesentia initae sunt, Nos brevi delegabimus Fraternitatibus Vestris necessarias facultates, quarum vi, malis exinde ortis magna saltem ex parte mederi valeatis. Nunc autem per Nostras has litteras volumus et mandamus, ut matrimonia mixta, quae posthac (a dic videlicet 25 Martii i83o) in vestris dioeccdbus contrahi contingar, non servata forma a Tridcntino Concilio praescripta, si eisdem nullum aliud obstat canonicum dirimens impedimentum, pro ratis ac veris connubiis habeantur, prout Nos auctoritate Nostra Apostolica, matrimonia eadem vera et rata fore declaramus atque decernimus, contrariis non obstantibus quibuscumque. Quocirca catholicae personae quae in posterum matrimonia hoc modo contraxerint, dum nullum aliud iis obstaret dirimens canonicum impedimentum, a sacris pastoribus edocendae erunt ipsas verum et ratum coniugium inivisse. Insuper Pastorum officium erit, catholicos quoslibet, praesertim vero catholicas mulieres, quae cum acatholicis validas quidem, sci tamen illicitas nuptias contraxerint, opportuno tempore admonere *in charttate Dei ct patientia Christi,* ut de gravi patraro scelere poenitentiam agant, suisque satisfaciant obligationibus, ei praesertim, qua erga suos filios ipsae semper tenebuntur, ad catholicam videlicet illorum omnium educationem pro viribus seduloque curandam. Post haec supervacaneum ducimus, VV. Fratres, vos excitare, ut attendatis quanta prudentia hisce in casibus agendum sit, nc catholicae religioni creetur invidia : quandoquidem Fraternitates Vestras id probe novisse compertum nobis exploratumque est. Sic agite igitur, sicquc a Vobis admoniti agant parochi, ut omnes videant catholicos sacerdotes non alio, quam officii sui adimplendi spiritu animari, ut in iis, quae civilis sunt ordinis, regias leges non propter servilem quemdam metum, sed propter conscientiam custodiant *etc.* (1).

(1) Post has Litteras Ap. data fuit ab ΕΛο Card. Albini Seer. Stat, dic 27 Martii 1830 quae seauitur Instructif): « SSrhus D. N. Pius d. p. Papa VIII ad Archiep. Coionien, atq'uc ad Epp. Trcvirensem, Paderbonensem, ct Monastericnscm rescribens per litteras datas dic 2$ Martii 1830 eis iam significavit, quam magno moerore affectus ipse sil ob graves angustias in quibus illos versari cognoverat, propterea quod civilis lex in eorum regionibus anno 1825 lata statuerit, ut proles utriusque sexus cx matrimoniis mixtis orta, in religione patris aut certe ad eius arbitrium educetur, et sacerdotibus interdixerit, ne a personis connubia huiusmodi contracturis ullam exigant super religiosa futurae prolis educatione sponsionem. Non enim potuit Sanctitas Sua ullo modo declinare a constante illo studio, quo Sedes Apostolica semper advigilavit ut sacri canones qui mixtas huiusmodi nuptias deformitatis ct spiritualis periculi plenas severe prohibent, religiose custodirentur. Multo autem minus declinare potuit a ss«ho illo Sedis eiusdem instituto, per

812

<e^X «<«.jihohcorum cotecîcriu·.

S C· de Pr°P· F· *'9 Martii IS3Q* (C- G.) — In coemeterio catholicorum, quatenus aliud aj$jt jn j0C0| non c$sc a(j(njltcn(fa cadavera acatholicorum ; alio vero non existence, fiat divisio coemeterii cum separato ingressu.

813

JËSrâwS unam. '

S. c. S. Off. *12 Maii 1830* — Non licere absque principalium fidei mysteriorum cognitione, ct absque aliis necessariis dispositionibus nigros ccterosquc infideles rationis usus capaces baptizare·

814

.tmA^amlhlod ' 'M' u°'

Instr. S. C. de Prop. Fide 2? *Iunii tSjo* (ad Vrc. Ap. Siam) Baptismi Sacramentum unum cx tribus esse quae imprimunt in anima characterem, ideoque iterari non posse, definivit sacrosancta Tridcntina Synodus hisce verbis : *Si quis dixerit in tribus Sacramentis, Baptismo scilicet, Confirmatione et Ordine non imprimi characterem in anima, hoc est signum quoddam spirituale et indelebile, unde ea iterari non possunt, anathema sit* (Sess. 7, *de Sacrament, in genere,* can. 9); cui solemni definitioni, perpetuae Ecclesiae traditioni inniquod Romani Pontifices, quum interdum (aegre scilicet, ct graves tantum ob causas) matrimonia huiusmodi permitterent, suis dispensationibus adiiccre consueverunt conditionem expressam dc praemittendis matrimonio opportunis cautionibus, non modo ut coniux catholicus ab acatholico perverti non posset, quin potius ille teneri sc sciret ad hunc pro viribus ab errore retrahendum, sed etiam ut proles utriusque sexus cx eo coniugio procreanda in catholicae religionis sanctitate omnino educaretur. Cum enim non ecclesiastica solum, sed naturalis ac divina prorsus lex vetet, nc homo in nuptiis contrahendi sc aut futuram sobolcm periculo perversionis temere committat; exinde sane manifestum est memoratas omnes cautiones idcirco adhiberi, ut naturalis eadem divinaque lex sarta tecta habeatur. Quare Sanctitas Sua debitis prosequens laudibus praedictos Antistites pro pastorali aclo, quo catholicos suae curae concreditos avertere conati sunt a nuptiarum foedere illicite cum acatholicis coniungcndo, illos enixe in Domino adhortata est, ut postliac quoque in idipsum sedulo prudenterque adlaborent; simul vero, ct nonnulla iisdem literis praescripsit» quae Episcoporum eorumdern molestiis leniendis profutura viderentur, quaeque pertinerent ad catholicos in illicita illa connubia prolabcntes, ad meliora consilia atque ad salutarem poenitentiam facilius reducendos. Atque una declaravit, magnam se erigi in spem nou modo Episcopos pontificiis illis rescriptis religiose obsequuturos, sed ipsum quoque Serenissimum Regetn pro sua aequitate, et erga catholicos sibi subditos indulgentia, haud aejrc laturum, >1 animarum pastores Maiestati Suae in civilibus rebus cx animo obsecundantes, in hoc tamen negotio, quod ipsam attingit matrimonii sanctitatem, ct religiosa coniugum officia respicit, sacras religionis catholicae regulas observent.

Quam utramque spem nunc etiam magnopere fovet Summus Pontifex dum lue instructione supradictis xac, adstipulantur validissimae theologicae rationes, quas laudat I). Thomas (3 pari., quacstion. 66, n. 9), nimirum, Baptismum esse spiritualem quamdam generationem et nativitatem, ct sicut homo semel corporaliter nascitur, ita semel etiam spiritualiter nasci debere; itemque Baptismum institutum esse ad delendum originale peccatum: quia vero peccatum istud semel deletum iterum non contrahitur, ita nec eiusdem remedium iterandum est.

Quamobrem iteratio Baptismatis gravis culpa habita semper est in Ecclesia, adversus quam irregularitatis poenam, per quam scilicet rebaptizans ad Ordines superiores ascendere vetatur, si delictum publicum fuerit, decrevit Alexander PP. III. in Cap. *Ex litterarum, De apostatis et de reiterantibus Baptisma;* quae decretalis, tametsi loquatur de ministrante ei qui rebaptizat, multo magis locum habet in rebaptizante, quia usus et consuetudo, quae est optima legum interpres, eam poenam etiam de rebaptizante intclligit, ut ait Phirhing in 1. 5 Decretal, tit. 9, parag. 3, n. 13.

Ex his inferre debes baptizatos ab anglis in Pulopinang, si eorum baptismus fuit validus, nulla ratione rebaptizari potuisse. Sed in hoc cardo quaestionis positus est: dubitas nempe de illorum baptismi validitate, et sciscitaris a S. C. quid tibi faciendum sit. Quamobrem, ut postulationi tunc eadem S. C. satisfaciat, quatuor Episcopis nunciari vult alia nonnulla, quae circa eamdem rem indulgenda aut toleranda decrevit. Et primo quidem ad matrimonia quod attinet, quae in quatuor dioecesibus Colonicnsi, Trevirensi, Paderbonensi ct Monastcriensi hucusque inita sunt praeter formam a Tridentino Concilio praescriptam, iam SSmus Dfius Noster suis illis ad Episcopos litteris indicavit, sc eisdem delegaturum facultates idoneas, ut possint malis exinde ortis, magna saltem cx parte, mederi. Nimirum Summus Pontifex memor Vicarium sc esse lesu Christi, qui *venit quaerere ct salvum facere quod perierat,* ad infelicem respexit illorum catholicorum conditionum, qui in coniugio viventes coram Deo et Ecclesia irrito, sed coram civilibus loci legibus valido, in magna redeundi ab bonam frugem difficultate versantur, ct misericordia erga eos motus, ipsis aperire decrevit faciliorem viam ad poenitentiam. Itaque Architpiscopo Colonicnsi, ct Episcopis Trevirensi, Paderbonensi, ct Monastcriensi per nane instructionem significatur Sanctitatem Suam augere illos auctoritate necessaria ct opportuna, cuius vi unusquisque illorum tamquam Delegatus Apostolicae Sedis possit in sua dioecesi confirmare, atque etiam *in radice sanare* nuptias usque ad diem receptionis presentis instructionis initas inter unam partem catholicam, ct alteram acatholicam, quae irritae idcirco sunt, quod in ii< contrahendis servata non fuerit forma a Tridentino Concilio praescripta. Et quoniam nonnullae cx mixtis nuptiis hucusque contractis irritae item sunt propter alia, quae iisdem obstabant, canonica impedimenta : ideo SSrhus Dtius Noster plenam ipsis quatuor Episcopis addit potestatem, qua eorum quisque tamquam Sedis Apostolicae Delegatus .«b impedimentis illis in sua dioecesi valeat dispensare, dummodo scilicet de iis agatur impedimentis, a quibus Apostolica Sedes ob graves causas dispensare iam solet ; ct dummodo dispensatio ipsa pertineat ad sananda coniugia mixta, itidem usque ad praesens tempus con-

hanc instructionem ad te mittendam decrevit, in qua, recensitis iis, quae necessaria sunt ad huius Sacramenti valorem, necnon quibus in circumstantiis iterandus sit baptismus sub conditione, cognoscere facile posses quid tibi agendum sit, quidvc aliis permittendum sit aut prohibendum.

AJ v«. lotrrn nec pro. b"3» ?ec tides RitlsUi nccc». •aria.

Et primum, in tuam memoriam revocandum est, ministri Baptismatis improbitatem non officere validitati istius Sacramenti. Aliter quidem senserunt donatistae, quos solide refutavit Augustinus, cuius celebris est sententia sequens: *Baptismus talis est, qualis est ille in cuius potestate datur, non qualis est ille per cuius ministerium datur... Quid tibi faciat malus minister ubi bonus est Dominus?* (Tr. 5 in loanncm, n. 6, 1 1). Errorem hunc iam extinctum sacculo Ecclesiae quinto, renovarunt sacculo XП, waldenscs et albigenses, et desinente sacculo XV hussitac ct wicleffitae; et proscriptus fuit in Concilio Constanticnsi, ac tandem in Tridentino, in quo ita definitum est: *Si quis dixerit, ministrum in peccato mortali existentem, modo omnia essentialia quae ad Sacramentum conficiendum aut conferendum pertinent, servaverit, non conficere aut conferre Sacramentum, anathema sit* (Sess. 7, *De Sacrament, in genere,* c. 12).

Sicut probitas, ita nec fides in baptizante ad Baptismi valorem necessaria est. Errarunt in hoc Cyprianus aliique Africae Episcopi, quem errorem reiecit Stcphanus I Romanus Pontifex, celebri illo Decreto adversus rebaptizantes baptizatos ab haereticis: *Nihil innovetur, nisi quod traditum est.* Quamobrem Concilium Nicaenum I noluit rebaptizari baptizatos a novatianis, decernens de illis, Can. 8: *Placuit sancto et magno Concilio ut impositionem manus accipientes, sic in clero permanerent,* sine novo scilicet baptismate; eumdemque rebaptizantium errorem proscripsit Tndcntinum, ita definiens: *Si quis dixerit, Baptismum, qui etiam datur ab haereticis in nomine Patris, ct Filii, et Spiritus Sancti, cum intentione faciendi quod facit Ecclesia, non esse verum Baptismum, anathema sit* (Sess. vrr, *De Baptismo,* can. 4).

Quaenam necessaria ad Baptismi validitatem.

Haec de iis quae non officiunt Baptismi validitati: nunc de iis quae ad eius validitatem necessaria seu essentialia sunt. Haec ut clarius percipiantur, duplici ratione considerari Baptismus debet: primum in ratione generica Sacramenti, tum in ratione specifica Baptismi. Si priori modo consideratur, tria necessaria ad cius valorem requiruntur, nempe: materia, forma et persona ministri, ut docuit Eugenius IV in celebri Instructione pro Armenis, in haec verba: *Omnia Sacramenta tribus perficiuntur, videlicet rebus tamquam materia, verbis tamquam forma, et persona ministri,* tracta. Quam quidem auctoritatis vim eo libentius Sanctitas Sua eisdem Episcopis delegat, quod praeclaram de illorum virtute opinionem fovet, plancquc confidit ipsos potestate tam ampla prudentissime usuros. Et praeterea Summus Pontifex declarat Episcopos eosdem illa omni potestate uti posse etiam per alios idoneos ecclesiasticos viros a sc spcciatim subdclegandos. Nonnulla tamen sunt ad eius auctoritatis usum spectantia, dc quibus Sanctitas Sua Episcopos corumque subdelegatos admoneri mandavit. Primo scilicet, ut in singulis casibus perspiciam, an matrimonium, quod irritum erat, instaurari valeat nova per utramque partem consensus significatione, ca scilicet significatione, quae debito modo fiat, ct cui cautiones praecedant, quae pro coniugiis mixtis a Sede Apostolica exigi consueverunt. Et hanc quidem consensus renovationem tunc ipsi procurent, quando, omnibus specialis cuiusque casus adiunctis diligenter perpensis, nullum gravioris mali periculum fore consuerint in ca re postulanda et perficienda ; contra vero si gravia ca mala fuisse metuenda esse cognoscant, licebit eisdem matrimonium sanare in radice. Secundo, ut quoties in casibus huiusmodi matrimonium sanent in radice, admonere omnino teneantur catholicam partem dc gravitate sceleris ab ipsa patrati, ciquc salutarem pro eodem peccato poenitentiam imponere, atque imprimis adhortari illam m Domino, ut suis obligationibus sedulo satisfaciat, ei praesertim quae catholicam filiorum utriusque sexus educationem respicit. Tertio ut Episcopi ct eorum subdelegatl abstineant ab iis nuptiis imprudenter confirmandis, quae coram civili lege brevi dissolvendae praevideantur per sententiam laici magistratus, divortium inter partes pronunciantem. Et haec quidem SSthus Dominus N. indulgcnda decrevit ad catholicos, qui in praedictis quatuor dioecesibus illicita simul ct irrita coniugia ad praesens usque tempus cum acatholicis contraxerunt, in viam salutis facilius revocandos. Idem vero indulgentiae modus nequaquam adhiberi debet erga illos, qui futuro tempore nuptias mixtas ct irritas inire ausi fuerint, quandoquidem ex ipsa facilis remedii spe animum plures sumerent ad peccandum. Caeterum S. S. in litteris ad eosdem Episcopos datis, quae supra memoratae sunt, iam declaravit matrimonia mixta in praedictis quatuor dioecesibus in posterum (videlicet a die 25 Martii t8jo) ineunda, vera et rata matrimonia fore, quamvis praeter formam contraherentur, a Tridentino Concilio praescriptam, dummodo tamen nullum aliud cis obstaret canonicum dirimens impedimentum. Novit equidem Summus Pontifex molestias illas gravissimas, in quibus quatuor illi Episcopi in praesentia versantur, cx eo etiam oriri, quod catholici quidem, insano amore turpiter dementati, nuptias contrahere optant cum acatholicis sibi coniunctis , et sacerdotes vexant eisdem ca in re connivere abnuentes. Adhuc tamen S. S. Antistites ipsos in Domino adhortatur, ut illorum improbitati suam in pastoralibus officiis constantiam opponant; quin imo, ct eosdem ad saniora satagant consilia revocare. Quod si aliquo in casu paternis hisce sacrorum Pastorum studiis in irritum cadentibus, catholica persona a proposito coniugii cum acatholico sibi propinquo ineundi, removeri non possit, ct impedimentum, cuius relaxatio postulatur pro nuptiis valide contrahendis, pertineat solummodo ad remotiores gradus, videlicet ad tertium aut quartum gradum sive consanguinitatis, sive affinitatis, vel ad cognationem spiritualem <illa tamen excepta quae inter levantem ct levatum intercedit), vel tandem ad publicam honestatem cx sponsalibus ortam : tunc Episcopum ipsum considerare oportebit, utrum iusta atque urgens sit concedendae dispensationis causa, ct talis illa scilicet, ut non privatorum hominum dumtaxat, scd publicam ipsam religionis catholicae rationem spectet, atque una oportebit illum implorare fervidis precibus lumen Spiritus Sancti, ut deinde in rc

quorum si aliquid desit, non perficitur Sacramentum. Nempe necesse est ut per ministrum materia applicetur formae, alias non habetur Sacramentum. Quamobrem Augustinus, de Baptismo loquens, inquiebat: *Detrahe verbum, quid est aqua nisi aqua? Accedit verbum ad elementum ct fit Sacramentum* (Tract. 80 *in loannem,* n. 3, t. 3, part. 2).

Materia et forma esse debent iuxta divinam Sacramenti cuiuslibet institutionem, a qua recedere datum non est in iis quae divinae sunt institutionis ; quamobrem substantialis materiae vel formae mutatio irritum faceret Sacramentum ; non idem dicendum est dc dccidentali mutatione, quae illicitum quidem, minime vero etiam invalidum faceret Sacramentum.

Relate ad ministrum, in ipso saltem gcncrica requiritur intentio faciendi quod facit Ecclesia. Quapropter Martinus V in Constitutione quae extat ad calcem Constancicnsis Concilii, anno tqiS, ab iis qui in hacrcsis suspicionem venerant, quaeri iussit: *An credant quod malus sacerdos, cum debita materia et forma, et cum intentione faciendi quod facit Ecclesia, vere absolvat, vere baptizet, et vere conferat alia Sacramenta?* (tom. 12 Concil., p. 269). Et Trid. Concilium adversus Luthcrum ita definivit: *Si quis dixerit in ministris, dum Sacramenta conficiunt et conferunt, non requiri intentionem faciendi quod facit Ecclesia, anathema sit* (Scss. vu *De Sacram, in genere,* can. i 1).

Etiam in adultis aliqua intentio necessaria est ad valorem Sacramenti quod recipiunt; quod declaratum iam fuit in Concilio Carthaginensi tertio, an. 397 (can. 3q, *t.* 2 *Concil., p. rt/t)* et in Arausicano 1, an. 422 (can. 12, *t. 3 Cone., pag. 114g).* Quamobrem D. Thomas inquiebat : *Dicendum quod si in adulto deesset intentio suscipiendi Sacramentum, esset rebaptizandus* (3 part., quaest. 68, art. 7,ad 2). Haec de necessariis ad valorem Baptismi si hic consideretur in gcncrica Sacramenti ratione.

Si vero Baptismus consideretur in sua ratione specifica, tenendum est ex antiquissima ct constanti utriusque Ecclesiae occidentalis ct orientalis doctrina, validum esse Baptismum a quocumque homine viatore conferatur, etiamsi hic laicus fuerit, vel femina. Hinc Eugenius IV in superius laudata pro armenis Instructione, inquit: *In casu necessitatis, non solum sacerdos et diaconus, sed etiam laicus, vel mulier, baptizare potest.* Et Hieronymus: *Si necessitas cogit, scimus etiam licere laids baptizare (Dialog, adversus luciferianos,* tom. 4, pag. 295, p. 2); ct quia fides non requiritur ad valorem Sacramenti, validus erit Baptismus, ut superius dictum est, etiamsi ab hebraeo

---

tinti momenti id consilii caput, quod nugis in Domino expedire censuerit. Iam vero si quis ex quatuor Episcopis saepe memoratis, eadem illa causae gravitate permotus, ab aliquo praedictorum graduum (non tamen ab aliis gradibus nec ab alio quovis impedimento) ad contrahendas nuptias mixtas dispensaverit, hoc sane Summus Pontifex nullo unquam suo actu probaturus est: tolerabit tamen invito quidem, scu patienti animo, dummodo dispensatio huiusmodi ab Episcopo data fuerit intra tempus mox explicandum, aliisque servatis quae pariter modo declarabuntur. Nimirum primo, cum facultates aliae quas Sedes Apostolica Episcopis iisdem delegare iam consuevit pro matrimoniis inter catholicos ineundis ad quinquennii tempus definitae sint, dedant Sanctitas Sua, praedictam quo-3uc tolerantiam ad quinquennium solummodo ab hac ie 27 Martii 1850 inchoandum duraturam : et ita quidem, ut quum deinde facultates illae, quae pro matrimoniis inter catholicos delegari solitae sunt, ad aliud rursus quinquennium concedentur ; non tamen idcirco tolerantia haec prorogata censeri valeat, nisi ipsa quoque novo actu, verbisque expressis fuerit repetita – Insuper secundo decrevit etiam SSmus D. N. quoties pro matrimonio mixto dispensatio petatur in gradibus eadem tolerantia comprehensis, Episcopus concedere illam nequeat nisi postquam catholicam panem edocuerit, quacnam circa mixtas huiusmodi nuptias canonum sententia sit, et illam paterne ac sedulo adhortatus fuerit ad eosdem religiose custodiendos, monucritque >mprimis de gravissimo scelere, quo apud Deum rea fiet, si nupvas huiusmodi contrahere audeat, non praemissa eisdem idonea cautione dc liberis utriusque sexus in religionis catholicae sanctitate omnino educandis. – Tertio. Atque si aliquo in casu, (quod Deus avertat) contigerit, ut Episcopus, qui instructione monitisque huiusmodi nihil profecerit ad catholicam ipsam partem ah improbo suo consilio retrahendam, necessitati cedendum ludicet, ct dispensationem a sc tribuendam, quamvis idonea illa de liberis catholice educandis cautio non interveniat; statuit Sanctitas Sua, ut tum quoque Episcopus ipse dispensare non possit, nisi per diploma scriptum, scu per litteras catholicae eidem parti tradendas, ubi perspicuis verbis denuncictur impedimentum, quod nuptiis obstaret: idcirco tantum co in casu relaxari ne graviora scandala eveniant, ac proinde matrimonium quidem fore verum et ratum, sed tamen peccaturam gravissime catholicam panem, quae illud contrahat contra regulas catholicae religionis. Porro cum deinde eaedem nuptiae illicita hac ratione contrahentur, non modo abstinendum erit ab ecclesiastico quovis ritu nuptiis ipsis admiscendo, sed etiam a quocumque alio actu, quo sacerdos approbare illas videtur, quemadmodum in supradictis S. Suae literis praescriptum est. Post haec Sanctitas Sua ad Crucifixi pedes provoluta protestatur se ad tolerantiam praedictam ca dumtaxat de causa adduci, seu verius pertrahi, nc graviora religioni catholicae incommoda obveniant. Ceterum tolerantia eadem Episcopum satis in conscientia tutum faciet, si tamen ipse id gesserit quod implorato S. Spiritus lumine censuerit in Domino expedire,' et cetera omnia quae dicta sunt religiose servaverit. Postremo S. Sua Episcofos monet, cnixcque in Domino obtestatur, ut videant etiam atque etiam nc ex huiusmodi ipsorum ratione erga homines mixta connubia illicita contracturos contingat, ut in catholico populo extenuetur memoria canonum matrimonia ista detestandum et constantissimi studii quo sancta mater Ecclesia filios suos avertere satagit ab eisdem in suarum.animarum perniciem ineundis. Hinc Episcoporum, aliorumquc, qui sub illis sunt, sacrorum pastorum officium erit flagrantiori in posterum zelo in id incumbere ut in catholicis eorum curae commissis, tum privatim tum publice instruendis, doctrinam ct leges Ecclesiae ad connubia eadem pertinentes, prudenter simul, ct sedulo commemorent, earumque custodiam inculcent ».

collatus fuerit, vel turea, ct infideli, dummodo ca faciat quae ad valorem huius Sacramenti necessaria sunt.

Materia Baptismatis, quam scholae remotam appellant, quaeque ad eius valorem requiritur, esc aqua naturalis. Quod manifestum est ex Christi verbis : *Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu Sancto non potest introire in regnum Dei* (loan. 3 v. 5). Iure igitur Augustinus dicebat: *Tolle aquam, non est Baptismus* (tract. i5 *in loannem,* n. 4). Catholicam hanc veritatem confirmat universalis Ecclesiae praxis, quae manifesta est ex omnibus Ritualibus, latinorum libris, ct orientalium Eu·chologiis. Confirmavit etiam Tridentina Synodus ita definiens: *Si quis dixerit aquam veram et naturalem non esse de necessitate Baptismi..., anathema sit* (Sess. 7, *De Baptismo,* can. 2).

Ea vero, quam Scholae dicunt proximam huius Sacramenti materiam , est externa corporis baptizandi ablutio. Sive autem haec fiat per immersionem, sive per aspersionem, sive per infusionem, ad valorem non pertinet huius Sacramenti, quod manifestum est ex Ecclesiae disciplina, quae in hoc varia fuit pro varietate temporum ct circumstantiarum.

Ad formam quod spectat huius Sacramenti, probe tenendum est, in ea invocationem fieri necessario debere trium divinarum personarum iuxta id quod Apostolos docuit Christus: *Euntes docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti* (Matth. 28, v. 19); quae verba perpendens Tertullianus inquit : *Lex tingendi imposita est, et forma praescripta : Ite, docete nationes, tingentes eas in nomine Patris, etc.* (lib. *De Bapt.,* c. i3); ct Nicaenum I iussit baptizari baptizatos a paulianistis, quia hi non baptizabant cum expressa trium divinarum personarum invocatione, ut testatur Innocentius Papa I, epist. 17, n. 10, apud Constant.

hciuptiim» coi-latione «ub for-nuconditioMU.

Ex hjs qUac hactenus adducta sunt, facile ent in casibus particularibus cognoscere, validus necne sit collatus baptismus, idcoquc an iterandus sit, vel minime iterandus. Si vero, facta diligenti inquisitione, dc cius validitate dubitari prudenter poterit, iterandus erit sub forma conditionata. Huius generis forma, conditionem expressam habens, primis quidem Ecclesiae sacculis in usum minime fuit, sed tacitam conditionem adnexam habuisse formam, quae tunc adhibebatur, solide ostendit Benedictus XIV (lib. 7, *De Synodo Dioecesana,* cap. 6, part. 1). Qunc vero expressam habet conditionem, adhiberi coepit sacculo Ecclesiae VIII : ct multis iam locis receptam, Romanus Pontifex Alexander III, sacculo Ecclesiae XII, non solum approbavit, sed ubique adhibendam edixit (in cap. 2 *De Baptismo)* ita decernens : *De quibus dubium est an bapti^ati fuerint, baptizentur his verbis praemissis: Si baptizatus es non te baptizo: sed si nondum baptizatus es, ego te baptizo.* Eamdcm ecclesiasticam sanctionem confirmavit loanncsXXII, (apud *Odericum Raynaldum,* ad annum 1333, n. 42). Id vero sapientissime statutum est ne scilicet alicui in suspicionem veniret, aut Ecclesiam ab avita sua doctrina descivisse sup:r characterem qui per Baptismum in anima imprimitur, aut cum qui baptizat, non rcctc de Baptismi charactere sentire.

Neque existimandum est alterum baptismum qui sub laudata conditione confertur, esse veram baptismi iterationem: *quoniam non monstratur iteratum, quod nescitur esse factum* (Cap. *Solemnitates, de Consecr.,* dist. 1). Profecto, qui sub conditione illa baptizat, non habet baptizandi intentionem, si prior baptismus fuit validus, ut in ipsa conditionata forma expressum habetur. Hinc rectissime Catechismus Romanus, de baptismi iteratione cum forma conditionata, haec habet: *Neque vero quisquam putet eum ab Ecclesia iterari cum, adhibita huiusmodi verborum formula, aliquem abluit de quo incertum est an baptizatus prius fuerit:* Si baptizatus cs, te iterum non baptizo; si vero nondum baptizatus cs, ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti; *ita enim non impie iterari, sed sancte, cum adiunctione, Baptismum administrari dicendum est.*

In indicando vero an iterandus sit Baptismus sub conditionata forma, nec nimia difficultate, nec nimia utendum facilitate est: non illa, quia agitur de Sacramento summae necessitatis, sine quo cx Christi sententia aditus non patet ad regnum coelorum. Quamobrem theologi communiter docent, pro iterando tantae necessitatis Sacramento, non tantas requiri rationes dc cius valorc dubitandi, quantae requiruntur pro iterandis caeleris Sacramentis. Ita Leander, *De Baptismo,* d. 3, 4, 5; Roncaglia, tract. 17, *De Sacrament. Bapt. et Conf.,* c. 4, quaest. 5, resp. 2: aliique.

Sed nimia quoque facilitas improbanda est in iteratione sub conditione huius Sacramenti. Eam reprehendit Catechismus Romanus, qui post·caquam reprobassct agendi rationem illorum animarum pastorum, qui quemvis, sine delectu, cum adiunctione illa (conditionis) baptizant, cosquc sacrilegii reos declarasset, et irregularitatis poenae sublectos, rationem reddens istius doctrinae, inquit: *Nam ca Baptismi forma, ex Alexandri Papae auctoritate, in illis tantum permittitur, de quibus, re diligenter perquisita, dubium relinquitur an Baptismum rite susceperint; aliter numquam fas est, etiam cum adiunctione (conditionis), Baptismum alicui iterum administrare.*

Eamdcm secutus est doctrinam S. Carolus in cuius Institutionibus haec dc conditionata forma leguntur: *Qua forma utitur* (parochus)

cum infans aliusve, qui Baptismo offertur, re diligenter perquisita, dubium relinquitur, aut certo non apparet eum bapti^itum esse..... Quod si, re accurate investigata, exploratum habuerit illum forma servata baptizatum esse, caveat omnino ne hanc sub conditione baptizandi formam adhibeat, cum sacrilegium committat si contra fecerit, ct illud impedimentum contrahat quod sacri canones irregularitatem vocant (Act. Mediolan. EccL, p. 4). Huic doctrinae conformis est praxis Supremae Inquisitionis tribunalis, cum iudicat baptizandos sub conditionata forma baptizatos ab haereticis, uti testatur Cardinalis Albidus, *De inconstantia in fide,* c. 33, num. 55 et seqq.

Expositae mox doctrinae suffragatur etiam praxis S. Congregationis Concilii, quae, die 19 Decembris, an. 1682, hanc dedit responsionem: *Infantes ab obstetricibus baptizatos, posse rebaptizari sub conditione in casibus particularibus, ubi rationabile dubium oritur circa validitatem Baptismi prima vice collati.* Et dic 27 Martii, an. i683, propositis duobus dubiis: î. *An infantes domi in casu necessitatis baptizati, sint sub conditione rebaptizandi? –* 2. *An et in quibus casibus haeretici debeant sub conditione rebaptizari, si ad fidem catholicam convertantur?* Respondit: *Ad r. Negative, nisi adsit dubium probabile invaliditatis baptismi. — Ad* 2. *Ut supra.*

Tandem eamdem hanc doctrinam secutus est Benedictus XIV tum *Institut.* 84, tum in opere *De Synodo Dioecesana,* praesertim vere lib. 7, c. 6, sequens etiam, super poenam irregularitatis, affirmativam ct communem canonistarum sententiam, a qua tamen theologi communiter recedunt.

In illa vero disquisitione facienda dc validitate, vel invaliditate prioris baptismatis, antequam sub conditionata forma iteretur, debent animarum pastores inquirere praesertim super formam ct materiam adhibitam in priori baptismate. Nam relate ad intentionem quae, cx superius expositis, necessaria est ad valorem baptismi, nisi prudens dc ca fuerit dubitatio, praesumenda illa est, ut recte observavit Cardinalis Petra, inquiens de baptismo haereticorum: *Si materiam et formam adhibeant, praesumendum est habere intentionem baptizandi, alias non baptizarent ; quod etiam satis est ut baptisma collatum a calvinistis sit validum, quamvis ipsi nullam efficaciam Baptismo tribuant* (Commem, ad Const. II Greg. XI n. to).

Relate vero ad calvinistarum baptismum commemoratum a Card. Petra, haec Bcncd. XIV, quae multam afferent lueem rci de qua sermo est: *Caveat tamen Episcopus, ne incertam et dubiam pronuntiet baptismi validitatem, hoc tantum nomine quod haereticus minister a quo fuit collatus, cum non credat per regenerationis lavacrum deleri peccata, illud non contulerit in remissionem peccatorum, atque ideo non habuerit intentionem illud conficiendi prout a Christo Domino est institutum: siquidem cum in Galliis disputatum olim fuerit, an ob praedictam rationem baptizandi essent baptizati a calvinistis, S. Pius V, ad quem controversia delata est, minime rebaptizandos definivit; Sacramenti· enim validitati non officit ministri error, cui praevalet generalis eiusdem ministri intentio faciendi quod Christus instituit, seu quod fit in vera Christi Ecclesia, quemadmodum testantur acta Concilii Ebroicensis, an. 1576, ubi haec ad rem adnotantur: < Ante decisionem Apostolicae Sedis Romanae licuit fortasse cuique in suo sensu abundare; verum quoniam, post habitam de hac facultate disputationem, fel. rec. Pius V definivit verum esse Baptisma quo uterentur calvinistae, adhibentes formam et materiam institutam a Christo cum intentione generali faciendi quod Christus instituit, licet errarent in particulari interpretatione et singulari intentione, ut alii fere omnes haeretici errarunt vel circa intel·ligentiam formae Baptismatis, vel circa aliquem eius effectum: ob id baptizatos ab ipsis calvinistis non iterum tingendos sub conditione, etc. Hinc interdicimus omnibus curatis et presbyteris, sub poena suspensionis ipso facto a divinis, ne allatos ad se pueros iam baptizatos a calvinistis audeant iterum tingere sub illa conditione* » (loco superius laudato, n. 9).

E contra, quod propius ad rem pertinet, baptizatos nb haereticis Angliae iterum sub conditione baptizandos esse, asseruerunt theologi magni nominis quamplurcs, quos laudat idem Summus Pontifex Bcncd. XIV, laudati operis lib. 7, c. 6. Hi vero sunt: Sylvius, in 3 part., quaest. 66, art. 9 ; Card.de Lugo, in *Respons. moral.,* lib. 1, dub. 2, num. 3; Gobât tract. 2, η. 392 ; Laurentius Neesen, tract. 2 *De Baptismo,* dub. 5; Ludovicus Micon in *Usibus de Sacram.,* cas. 8; et Lacroix, lib. 6, part. 1, num. 322. Idem vero Sylvius in fur. *Résolut,* verbo *Baptismus, Operum torn.* 5, agens dc quodam britanno baptizato ab haeretico puritano, hoc est presbyteriano , dc quo valde dubitabatur, num in Baptismatis collatione orthodoxa forma usus fuisset, dicit quod, cum rationabiliter dc hoc dubitari posset, sub conditione rebaptizandus erat: *Quia iusta prorsus est ratio dubitandi de valore Baptismi collati, attenta haereticorum nostri temporis (qui, ut testantur Molanus et Synodus Me·chliniensis provincialis secunda, frequenter deprehensi fuerunt velformam corrupisse, vel intentionem necessariam non habuisse, vel aliter male baptasse) malitia..., quoniam saluti consulere oportet, quandoquidem est probabilis ratio dubitandi de remedio quod constat esse necessarium ; id quod fieri hic potest, etiam expedit ut fiat.*

Atque ad hanc rem adnotat laudatus Lacroix, multos protestantes, cum non putent Baptismum esse ad salutem necessarium, sed sufficere fidem parentum, ideo cos négligera quae necessario ad Baptismum requiruntur: et alios uti aquis odoriferis, non curantes an sint dementares, dummodo sint fluidae; quandoque unum effundere aquam, dum praedicans profert formam, vel cx cathedra legit Evangelium; et prout eidem Lacroix significavit quidam missionarius, unusquisque baptizat prout assuevit, sibique quisque formam fabricat prout ei placuerit, nulla in hoc adhibita cura, dummodo in speciem verba proferat, quae Baptismi collationem qualitercumque significent; ex quibus idem Lacroix ita colligit: *Si in quibusdam locis sint ita incuriosi praedicantes, nec sollicite observent ea quae catholica Ecclesia requirit ad valorem Sacramenti, debere, a talibus baptizatos, sub conditione rebaptizari* (Ibid.).

Postremum hoc exemplum, quod dc anglorum baptismate est, coniunctum cum iis quae in tota hac Instructione exposita sunt, multum tibi prodesse poterit, ut in casu proposito, atque aliis qui contingere poterunt, dignoscas sit necne locus iterationi baptismatis, adhibita conditionata forma, quam, in prudenti dubio dc validitate prioris baptismatis, Ecclesiae canones decreverunt.

815

Circa civilem lejcm vetantem opii commercium.

Instr. S. C. de Prop. F. 25 *Iunii 1830* — (ad Vtc. Ap. Scami kt Quedab) — Cum a S. C. quae negotiis praccst propagandae Christianae religionis quaesivisses edoceri dc ratione tenenda cum iis christianis qui opii commercium in tuo Vicariatu exercent, ubi gravissima mortis poena civilibus legibus vetitum est, eadem S. C. petitioni D. Tuae satisfaciendum decrevit hac instructione, in qua mentem suam manifestat, tuis etiam missionariis ct confcssariis communicandam, ad removenda dubia et animi perplexitates, quae oriri possunt in casibus particularibus, ac praesertim in Sacramenti Poenitentiae administratione.

Christianos teneri ad observantiam civilium legum, etiamsi istac latae fuerint a principibus infidelibus, dummodo istac Christianae religioni et morali evangelicac doctrinae non opponantur, nullus est dubitandi locus: nullumquc dubitationi locum relinquit Apostolus, qui, nulla facta inter sublimiores potestates distinctione, inquit: *Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit: non est enim potestas nisi a Deo... Itaque qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit: qui autem resistunt, ipsi sibi damnationem acquirunt... Ideo necessitate subditi estote non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam.* Rom. i3,v. 1 et seq.

Ex hoc apertissimo testimonio manifestum est summos in civili gubernio imperantes suis subditis ferre leges posse, quae eos etiam in conscientia obligent: quod ratio etiam suadet boni publici, arcendi scilicet a civilibus societatibus anarchiae monstrum cane peius et angue; et praeclara commendant exempla primorum christifidelium, qui civilibus gentilium principum legibus obtemperarunt, quousque sine fidei bonorumque morum dispendio id facere potuerunt.

Haec licet verissima sint, nihilominus in ordine ad legem vetantem opii commercium, multa oriri dubia possunt propter varias theologorum opiniones super civilium legum obligatione, quae cum non multum facilis sint solutionis, in casibus particularibus non parum vexare animum possunt missionariorum et confcssariorum, quod, acceptis eorum litteris, pluries factum fuisse cognovit S. Congregatio.

Sunt enim theologi quamplurimi, iique summi etiam nominis, qui dari civiles leges existimant, quarum transgressio poenam quidem adnexam habeat, minime vero etiam theologicam culpam, quasque propterea pure poenales appellant. Hi non inficiantur, quod clarum est ex laudato D. Pauli testimonio, summos imperantes leges ferre posse quae obligent in conscientia subditos, sive non solum ad poenam, verum etiam ad theologicam culpam, sed contendunt eos non semper hoc velle legibus suis, easque leges esse pure poenales. Iuxta hanc doctrinam, quae inter theologos communior esse videtur, dubitari potest, an civilis lex vetans in regionibus tuis opii commercium, sit lex adnexam habens culpam theologicam, vel sit potius lex mere poenalis omnem theologicam culpam excludens. Hoc alterum potius existimandum esse videri posset, ex eo quod lex illa lata sit a Principe infideli qui, cum putari iure possit nihili facere eam, quam christiani appellant obligationem in conscicptia, et theologicam culpam, poena quidem eiusque severitate cogere videri potest voluisse subditos suos ad illius legis observantiam, minime vero metu laesionis conscientiae et theologicae culpae.

Nec gravissima mortis poena adversus legis istius transgressores sufficiens ratio esse videtur ad ostendendum eam etiam ad culpam, minime vero ad solam poenam obligare, *quia* (ut ait Roncaglia) *expedit multoties bono communi, ut poenis gravissimis animadvertatur etiam in eos qui sine culpa theologica aliquam legem violant. Ita theologi communiter admittunt posse reum sine culpa theologica effringere carcerem ad mortem ex. gr. vitandam, quod tamen gravissime puniunt leges civiles: unde ex talibus poenis non sufficienter colligitur intentio legislatoris obligandi ad culpam theologicam.* (Tract. 3 De legibus, quaest. 2, c. 2, resp. 2 ad q. 2).

Verum etiamsi sbpponatur praefatam legem hum adversus opii commercium obligare etiam in conscientia, inde tamen non sequeretur eius violationem in omnibus circumstantiis secum ferre theologicam culpam ; leges enim humanae ordinarie loquendo non obligant cum gravi damno ad sui observantiam. Id locum habet in ipsis divinis legibus. Ita observantia sabbati in Veteri Lege, et abstinentia a sanguine non obligabant cum periculo vitae (D. Thom. 1-2, q. too, a. S ; Suar., 1. 3, *De leg. c.* 3, sect. 3), ct in Nova Lege non obligat cum eodem periculo lex dc integritate Confessionis, dc suscipiendis Sacramentis etc.

Quae cum ita sint, mens S. Congregationis non est illas theologorum de lege mere poenali controversias definire, ct an, in hypothesi existentiae huiuscemodi legum, in earum numero recensenda sit ca de qua sermo hic est. Similiter considerans, legem humanam, tametsi ordinarie loquendo, cum gravi damno non obliger, posse tamen cum gravi damno obligare quando id exigit magnum publicum bonum, quae suprema lex est; itemque considerans hanc boni publici necessitatem pendere a circumstantiis, quae comitantur particulares casus qui occurrere possunt, quos omnes praevidere impossibile est, proptcrca instructionem hanc duo monita ad missionarios ct confcssarios Vicariatus tui facienda comprehendit : docet nempe ct vult ipsos, in resolutionibus variorum casuum qui contingere possunt, non contemnere, sed magnam rationem habere debere civilis legis opii commercium vetantis ; vult secundo loco magnam quoque rationem habendam esse gravissimorum malorum, quae cx opii abusu in regionibus Vicariatus tui dimanare consueverunt.

Ad primum illud quod spectat, explorata res est ordinem publicum civilibus legibus custodiri, ac bonum publicum ab carumdem legum observantia plurimum pendere, ct omnia subveni in ca societate cuius cives cius legibus non obtemperant. Haec ratio potissima est in regionibus Vicariatus tui, ubi civilium legum violationes cx parte Christianorum maximum afferre scandalum possent, ct invidiam conflare civilis gubernii in Christianos corumquc religionem, quasi illi ea quam profitentur religione docerentur per violationem civilium legum publicum ordinem perturbare, simulque maiestatis iura violare.

Quod vero spectat ad alterum, illud notissimum esse debet relate ad Christianos, quorum religio tota in duritate fundata est, non solum erga Deum, verum etiam erga proximum. Haec enim docet unumquemque teneri ad mala arcenda a proximo, quem diligere tenetur cx divina lege sicut seipsum. Suos quidem haec lex duritatis erga proximum limites habet, sed isti co latiores sunt, quo plura ct graviora sunt mala ab ipso removenda: atqui plurima ct gravissima mala sunt, et temporalia ct spiritualia, quae cx opii abusu in regionibus Vicariatus tui dimanant, quae removeri possunt per observantiam legis opii commercium prohibentis.

Haec itaque duo si prae oculis habuerint missionarii ct confessarii Vicariatus tui, quemadmodum eos vult S. Congregatio prae oculis habere, admodum difficile non erit ut ipsi cognoscant quid ipsi respondere ct agere debeant in casibus particularibus, qui relate ad praefatae legis observantiam vel violationem contingere ipsis poterunt, ct viam invenire qua extricari ab ambagibus possint, ct ab animi perplexitatibus declinare.

816

Instr. S. C. de Prop. F. 25 /unii 1S30 (ad Vicarios App. Six.) — Saepe contingere, inquiebat Augustinus, ecclesiasticam disciplinam immutari, *cum aliquo experimento rerum, aperitur quod clausum erat, ct cognoscitur quod latebat (lib. 2. de Baptismo c. 3).* Id ipsum in ratione celebrandarum nuptiarum contingere nunc temporis apud Sinas debere, censuit Sacra Congregatio, quae Christianae Fidei Propagandae ncgociis auctoritate apostolica praeposita est.

Circi publtcibo. nem decreti tn· dentini *Taetdu* in Sim».

Cognoverat enim ipsa cx litteris Vicariorum Apostolicorum in Imperio Sinarum et adiaccntibus regnis constitutis, plurima, caquc gravissima cx clandestinis nuptiis oriri mala Ecclesiae Christi, quae in regionibus istis diffusa est : quamobrem eodem flagrans christianae charitatis zelo, quo in similibus circumstantiis incensi fuerunt Tridentini Concilii Patres, eorumdetnque Vicariorum consiliis ct suasionibus impulsi, eorum vestigiis inhaerendum esse existimavit, decrcvitquc in Sinarum Imperio chndcstinitatis vitium inter impedimenta matri imonium dirimentia habendum fore, prout declaratum e>t in *instructione de coniugiis, (V. n. 733),* quam misit ad Vicarios istis in regionibus publicandam.

Profecto talis apparebat in Imperio Sincnsi Ecclesiae status, caeque videbantur esse temporum ct locorum circumstantiae, ut decretum hoc vel maxime congruum esse suaderent ad gravissimis occurrendum malis cx clandestinis nuptiis dimanantibus, debitumque *magno sacramento* honorem in regionibus istis restituendum.

Verum cum cx corumdem Vicariorum posterioribus litteris Sac. Cong. intellexisset, alibus in locis publicationi illius decreti gravissimas opponi difficultates, cx quibus oriri facile putuissent mala longe iis graviora, quibus per decretum illud consulendum erat, summopere probavit eorum consilium, qui hanc ob rationem a publicatione illius decreti ab>ti’

nendum sibi esse ccnsucrunt. Isti, ita se gerentes, assecuti plene fuisse dicendi sunt dictam Sacrae Congregationis mentem cx ipsa mot laudata instructione *dc coniugiis* satis perspectam, quaeque fuit gravissimis malis cx clandestinis nuptiis manantibus salutarem medelam alferre, minime vero aliquid periclitari, per quod ca recrudescere facile potuissent, ct ingravescere.

Quamobrem eadem Sacra Congregatio prudenti tuo consilio publicationem illius decreti committendam esse existimavit, atque auctrix tibi est, ut ab illa abstineas ubi eam in destructionem potius corporis Christi, quam in eius aedificationem esse videbitur; ubi vero prudenter noveris obtemperandum fore iis quae in illa instructione praecepta sunt, propterea-que spirituali Christianorum bono profuturam esse, illam publices. Simul tamen congruum vel maxime esse iudicavit, christifidelium animos ad observantiam instructionis illius antea praeparare per instructionem alteram, in Tunkino Orientali concinnatam, quaeque sequens est. < Antequam consuetas Regni cae-« remontas peragant (futuri coniuges) proprium < missionarium adire debeant, et ipse inquirat « an aliquod habeant impedimentum; et si ni-< hil obstet, post Poenitentiae sacramentum « rite susceptum, coram ipso ministro, iuxta < ritum Ecclesiae contrahant, ct benedictionem < nuptialem ab eo accipiant. Secundo, si mis-< sionarius adiri nequeat, et ineundi matrimo-< nii urgeat necessitas, atque aliunde nullum « omnino obstet impedimentum, tali casu, pa-< rentes duos testes eligant, qui una cum sponso « ct sponsa, corumque propinquis ad ecclesiam < loci sc conferentes, flexis genibus, consuetos < fidei, spei, charitatis, ct contritionis actus « in communi recitent, sicque sponsus ct sponsa « ad contrahendum matrimonium rite se dis-< ponant. Post haec surgentes sponsus ct sponsa < coram praedictis testibus per verba de prae-« senti mutuum exprimant consensum, et post < gratias Deo actas domum revertantur. Si < autem ad ecclesiam ire nequeant, in priva-« lis domibus praedicta observentur; postea « vero, data opportunitate, ct novi coniuges, « ct testes missionarium adeant, ut ipsi de ma-< trimonio rite inito legitime constet, et ab eo-« dem benedictionem accipiant ».

Cum vero in superius laudata instructione *de coniugiis* praevisus fuerit casus absentiae missionarii, aut non facilis aditus ad eumdem, ac declaratum quid ca in circumstantia faciendum esset a volentibus contrahere matrimonium, eadem instructio responsionis loco haberi poterit ad quaesitum quo quaerebatur, quid faciendum sit post promulgationem integri Tridentini decreti in casu absentiae missionarii, vel non facilis accessus ad eumdem.

Novam potius responsionem merentur duo articuli, ad resolvendum propositi praedictae Sacrae Congregationi; videlicet an in casu, quo contrahere volentes matrimonium ambo, vel eorum alteruter sit superstitionibus addictus, licitum sit Missionario cos dc consensu in Matrimonium interrogare, vel saltem praesens tantummodo in silentio esse matrimoniali eorum contractui, et an in absentia Missionarii, haec praesentia licita sit testibus in Matrimonio adhibendis.

Verum cum istorum dubiorum resolutio a cognitione maxime dependeat qualitatis, ct naturae praedictarum superstitionum, nec non signorum, quibus exprimitur consensus in Matrimonium, Sacra Congregatio differendam existimavit dictorum dubiorum resolutionem, donec certior dc illis facta fuerit, caque sibi plene habuerit perspecta.

817

Instr. S. C. de Prop. F. 50 *Iunii 1830*

(ad Vie. Ap. Cocis'cix.) — In sacrorum ad- Ecclesia «arnti»
ministraiionc, maxime in tremendo Missae sacrificio, ritus negligere ab Ecclesia statutos, istis pro arbitrio addere ct detrahere, ct mixtam quamdam liturgiam cx Ecclesiae statutis, et ex aliis proprio marte excogitatis efformare, ... summopere reprobandam (agendi rationem) esse nemo non intelliget. Ritus enim et caeremoniae inductae sunt in Ecclesiam ut debita cum veneratione externus cultus erga Deum exerceatur, ut sacra quae peraguntur mysteria augustiora fiant, ct sint ca in magnam christitidelium aedificationem, eorum in Deum pietatem excitando ct devotionis aifcctum. Hinc Sacrosancta Tridentina Synodus ita ad rem hanc (sess. XXII *De Missae sacrifi* c. 5) : *Cumque natura hominum ea sit, ut non facile queat sine adminiculis exterioribus ad rerum divinarum meditationem sustolli, propterea pia mater Ecclesia ritus quosdam, ut scilicet quaedam submissa voce, alia vero elatiore in Missa pronuntientur, instituit. Caeremonias item adhibuit, ut mysticas benedictiones, lumina, thymiamata, vestes, aliaque id genus multa, ex Apostolica disciplina et traditione, quo et matestas tanti sacrificii commendaretur, et mentes fidelium per haec visibilia religionis ac pietatis signa, ad rerum altissimarum, quae in hoc sacrificio latent, contemplationem excitarentur.*

Tales cum sint ecclesiastici ritus et caeremoniae, sequitur eas iuris esse Ecclesiae, ad e inique tantummodo pertinere eas constituere, sicut ad Ecclesiae ministros eas amussim observare, maxime quod in hisce Ecclesiae ritibus implicita multorum catholicorum dogmatum continetur professio. Hinc etiam ex liturgiis fides eruitur de Verbi ct Spiritus Sancti divi-

nitatc, dc veritate humanitatis ct divinitatis Christi, dc virginitate Deiparae, dc Episcoporum supra presbyteros dignitate, dc necessitate gratiae Christi ad opera aeternae vitae meritoria, dc peccati originalis in omnes homines diffusione, dc Sacramento Confirmationis, de incruento Missae Sacrificio, dc rcali Corporis Christi praesentia in Eucharistia, dc mirabili quae in ca fit transubstantiationc, dc Purgatorio, dc cultu ct invocatione Sanctorum, aliisque pluribus, cx quo factum est ut theologi in liturgiis fontem theologicum agnoverint, cx quo Ecclesiae doctrina nobis manifestetur. Quae cum ita sint» rectissime laudata mox Tridentina Synodus ita decrevit (sess. VIi. *De Sacram, in genere,* can. ta): *Si quis dixerit receptos et approbatos Ecclesiae Catholicae ritus in so·lemni Sacramentorum administrationc adhiberi consuetos, aut contemni, aut sine peccato a ministris pro libito omitti, aut in novos alios per qumcumque Ecclesiae Pastorem mutari posse, anathema sit.*

Haec in Tridentina Synodo sancita, opponenda sunt contra sacrorum Ecclesiae rituum violatores, ct fortassis etiam aspernatores; opponenda ipsis est auctoritas Summorum Pontificum Pii V, Clementis VIII ct Urbani VIII, qui Missale Romanum una cum suis rubricis, pro Ecclesia universa, tribus editis Constitutionibus approbarunt; et adversus pertinaces rigidiori etiam utendum erit agendi ratione, si id cvangclicae prudentiae, ex qua nunquam deflectere debent-qui in Ecclesia Christi regunt ct gubernant, congruum esse videatur.

818

rwia Arp. inf»·di.i»ooe.

S. C. de Prop. F. 2 /iu/r. *1R30* (C. G.) Se la giurisdizione del Prcfctto Ap. possa considérant come quasi episcopale, c quasi ordinaria.

R. Negative.

819

Uc prcdbu» pro Mutho·»co.

S. C. de Prop. F. 2 *Aug. 1830* (C. G.) — Saxtoiuh. — Il Vescovo di Santorino per non incurrere l'indignaz.ionc dcll'attuale Présidente (scismatico) dclla Grccia, in certc funzioni nelle quali si prega pel Re Cristîanissimo di Francia, protettorc de' cattolici in oriente, ha fatto dire dopo il versetto *Domine salvum fac regem etc.* anche il versetto *Domine salvum fac praesidem etc.* scnz'allra orazionc. Quale utruzione o risposta dee darglisi?

R. Esse annuendum.

820

I ftculio Hot-

ilaaiel<<

S. C. de Prop. Fide *26 Sept. iS30* — \rchicp. Baltimoren. et Episcopi Foedcratar. Americae Sept. Provinciarum in Synodo Provinciali Baltimorensi mense Octobri anno 1829 celebrata congregati, S. V. exponunt valde difficile esse in permagna locorum distantia, sacerdotes, ad Baptisma conferendum, aquam Sabbato Sancto et Pentecostes benedictam cx fontibus ubi asservatur desumere, ct secutn circumferre ; quare S. V. precantur ut facultatem missionariis Amcricac septentrionalis concedere dignetur, benedicendi aquam baptismalcm ca breviori formula qua missionariis peruanis apud indos summus Pontifex Paulus III uti concessit, quaeque in Rituali Limae anno 1797 impresso refertur (F. *Rituale Rom. in Append.).*

R. Sacra C. censuit ac decrevit supplicandum SS. D. N. pro gratia ad viginti annos, attenta consuetudine iam vigente, missionariorum inopia, ct temporis angustiis in quibus missionarii versantur, ut cactcris sacri ministerii officiis fungi possint. — Hanc autem S. C. sententiam Sanctitas Sua (Pius VIII) benigne approbavit, et facultates necessarias et opportunas ad memoratam'formam in Baptismo adhibendam ad viginti annos impertita est.

821

ad matnmoou

S. C. S. Off. r7 *Nov. rS3o* — An dcgentes in iis protestandum locis, ubi baptisma dubium est, tamquam infideles habendi sint, ita ut inter catholicos et cos disparitatis cultus impedimentum dirimens adesse censeatur.

R. 1. Quoad haereticos quorum sectae ritualia praescribunt collationem Baptismi absque necessario usu materiae ct formae essentialis, debet examinari casus particularis. — 2. Quoad alios qui iuxta eorum rituale baptizant valide, validum censendum est Baptisma. Quod si dubium persistat, etiam in primo casu, censendum est validum Baptisma in ordine ad validitatem matrimonii. – 3. Si autem certo cognoscatur nullum baptisma c.x consuetudine actuali illius sectae, nullum est matrimonium.

822

area rira* pro* m,tcu,U!cra·

S. C. S. Off. *16 [unii 1831·* — An Episcopus cophtus catholicus consecrare possit ss. lapides ct ecclesias latinorum. 2. An latini uti valeant ss. oleis benedictis ab Episcopo ritus cophti catholici.

R. Non expedire.

823

Facultai Jiipcn·undi in conung, ctaflm.non comprehendit licuit, diipcoa. In publics honestate.

S. C. de Prop. F. */ fulii. 1831* (C. P. pro Six.) Tonkin. Ogcid. — Se la facoltà di dispensare negrimpedimenti di consaag. cd affinité, abbracci la facolté di dispensare ncll'impedimento di pubblica onesté proveniente da matrimonio rato c non consumato, ovvcro il missionario chc gode la facoltà di dispensare

nci duc primi impedimenti ha bisogno di nuova facoltA per dispensare ncirimpcdimcnto di pubblica onesil.

R. Negative quoad primam partem: affirmative quoad secundam.

824

pe collatione Ordinum diebut Icitivii abroga· 111, et dc non· nullis ntibu· Or· dinationi».

S. R. C. /2 *Nov. t8$t.* — Marsorum —

i. Si Episcopo detur facultas conferendi Ordines sacros diebus festivis, potestne illos conferre in diebus Apostolorum, cacterisquc per Apostolicam Sedem abrogatis? Hisce autem diebus licctnc conferre etiam Ordines minores?

2. In Ordinatione clericorum, antequam tonsurandi nominatim vocentur a notario, debetne archidiaconus eos invitare dicens: *Accedant qui promovendi sunt ad Tonsuram?*

3. In collatione primae Tonsurae, legitur in Pontificali: *Quilibet quum tondetur dicit: Dominus pars, etc.* Haec verba sunt proferenda etiam ab Episcopo?

4. Quando Ostiarius, archidiacono comitante, claudit et aperit fores ecclesiae, debetne claudere ct aperire etiam cum clavi, praesertim si in foribus oratorii, ubi confertur Ordo, non adsit clavis?

5. *Arnen* quod Pontificale praescribit respondendum in traditione vel materiae, vel sacrorum indumentorum, in Ordinatione, dicendum est ab ipso ordinando vel ab adstantibus?

6. An, ordinatis Episcopo candelam offerentibus post Offertorium, tolerari possit usus ut una tantum candela accendatur, quae a singulis ordinatis Episcopo offeratur?

7. Si Missa Ordinationis non fiat in cantu, subdiaconus ct diaconus debetne cantare vel legere Epistolam et Evangelium, et quando?

8. Diaconi et Subdiaconi in sacra Ordina* tionc quando dicere debent *Confiteor,* ante vel postquam communicati sunt Presbyteri?

9. Si Ordinatio Presbyteri fiat in cantu, Praefatio, et alia quae cantantur ab Episcopo, quomodo dicenda sunt ab ordinatis?

10. In Pontificali legitur: *Ordinati ad Presbyteratum dicant Evangelium in fine Missae.* Diccrene debent una cum Episcopo ad suam sedem redeunte, an cx sc solis?

11· In Communione ordinandorum, si communicentur etiam ordinati in minoribus, Episcopus utinc debet forma: *Corpus Domini Nostri Icsu Christi custodiat te in vitam' aeternam;* an dicere: *Custodiat animam tuam?*

12. Praestita a presbytero ordinato in fine Missae obedientia, Pontificale Episcopo iniungit ut cum osculetur. Quomodo ista deosculatio est facienda?

13. Pontificale praescribit quod, completa Ordinatione, ordinati, suggerente archidiacono, recedant ad loca sua. Quibus verbis uti debeat archidiaconus hisce occasionibus?

R. Ad 1. Affirmative ad primam partem, et etiam ad secundam, sed mane tantum.

Ad 2. Potest iuxta morem generalem.

Ad 3. Proferat iuxta morem.

Ad 4. Non est stricte necessarium.

Ad 5. Iuxta consuetudinem, ab Ordinando.

Ad 6. Affirmative.

Ad 7. Legant dum Episcopus legit.

Ad 8. Post Communionem Presbyterorum.

Ad 9. Sine cantu legenda.

Ad io. Una cum Episcopo.

Ad 11. Affirmative ad primam partem, negative ad secundam.

Ad 12. Dextera vultus pars deosculanda est.

Ad i3. *Ad loca vestra,* vel similibus.

825

Ex Litt. Ap. Gregorii XVI *3 Febr. 1832*

(aü Archikp. Primatkm Armkx.) — Non medio- «t Eucbinen animi nostri aegritudine accepimus isthic pnvatii. (Constnntinopoli) Poenitentiae et Eucharistiae Sacramenta privatis in domibus crebro ministrari; ad arcendos itaque abusus omnes qui inde oriri facile possunt, tuum zelum vel maxime excitamus ut hanc rem maturo examine perpendas, collatisque cum Vcn. Fr. Archiepiscopo Sardio Vicario Ap. Patriarchal! consiliis, provideas diiigenterque caveas ne id unicuique indiscriminatim permittatur, sed facultates huiusmodi iis tantum sacerdotibus concedantur qui ea praediti sint pietate quae omnem abigat suspicionem, ct in favorem eorum laicorum qui non solum bene morati sint, sed etiam locum habeant ad sacra mysteria rite obeunda aptum, et a profanis disiunctum usibus, ubi sacrum ministerium absque ullo profanationis periculo possit exerceri.

826

Instr. S. C. de Prop. Fide 2 /unii

— Malabar — i. La S. C. riconosce che i nc»promo<cndn figli dei pescatori, purchè abbiano le necessa- ,n rie qualité, cioe siano fomiti d'ingegno, di probiti e docilitl, c siano stati legittimamente procreati da genitori cattolici, c professino veramente la fede ortodossa, non debbano csdudersi dalTcsscre ammessi alio stato ecclesiastico.

2. Quanto a promuoverli perô agli Ordini sagri la S. C. ordina chc sc ne limiti il numero a quattro o al più a cinque, di modo che tal numero sempre si conservi, c non si aumenti in appresso senza suo nuovo permesso.

3. Non sari accordata ai giovani dclla schiatta dei pescatori Tammissione nel Seminario di Verapoli, ma il Vicario Apostolico si darà cura piuttosto che vengano istruiti nella picti c nelle scienze in Bombay.

4. Quei tra i pcscatori chc verranno promossi agli Ordini sagri eserciteranno il sagro minister© nelle chiese che spettano alia loro schiatta, o al più in quelle situate in luoghi ove i pescatori formano la più numerosa parte dclla popolazione. Nelle chiese poi che ai pescatori non spettano, o dove cssi non formano il maggior numero della popolazione, non potranno escrcitarc il minister© sc pria legittimamente non vi siano stati invitati, c non si terna il disgust© del popolo.

5. Sarâ dello zelo c particolar cura del Vicario Apostolico ii far si chc i giovani pescatori i quali si dedicano alia carriers ecclesiastica restino penetrati dall'importanza di dare saggio indubitato c permanente di pictA, di scienza, di probiti c di altrc virtù, acciô dal bro esempio istesso riconoscano quci che han mostrato contrariety alia loro stirpe, che anche tra i pescatori possono aversi degni ministri dcU'akarc; che presso fddio non vi ha accettazionc di persone.

827

be fundo» nm eccietUfttkonitn ahcnalKine.

S. C. de Prop. Fide 27 *Aug. 1832* (C. P. pr o Sts.) — Cocisas. — Fundos ecclesiasticos a Vicario Ap. vendi aut permutari non posse nisi quando, persecutione urgente, alia ratio praesto non sic eos Ecclesiae conservandi ad effectum tutius pretium investiendi (t).

828

Cjtechiiucmo.

S. C. de Prop. F. 27 *Aug. 1832* (C. P. pr o Stv.) - Se debba prendersi qualchc provvidenza perché i catcchisti non oltrepassino i giusti limiti nelTcscrcizio di quegli offici chc la necessity costringe affidarc ad essi.

R. Sedulo curent Episcopi Vicarii App. ct missionarii in Sinis degentes, ut catcchistac munus idoneis tantum viris ct pietate conspicuis committatur.

829

be laxis occa- »40ne coHâÜMI· McraauMorura

S. C. de Prop. F. r? *Sept. 1832* (C. G.) — Quoad collationem Sacramentorum nihil omnino esse percipiendum ; quocumque alio tamen titulo licere Archicpiscopo Primati (Armeno) statuere modicam tatam pro cancellaria ct administrorum substentationc, quae taxa constabilienda est attenta qualitate ct conditione personarum, pauperibus vero condonanda.

830

il;'rcrJI'nl'CR,Î^ Bapihmn»in- UI,ooe*

Instr. S. C. S. Officii *30 Ian. 1833.*. (ad P. Custodem Terrae S.) Propositum fuit dubium a P. Tua ad S. C. de Prop. Fide transmissum ex parte alicuius cx istis missionariis apostolicis pro persona catholica quae dc validitate suscepti olim baptismatis valde dubitat, quia praesumit debitam in ministro intentionem dum illam baptizabat, defuisse; huius autem praesumptionis fundamentum, ut exponitur, totum consistit in confessione seu declaratione cuiusdam Episcopi olim schismatici, postea, Dei succurrente gratia, ad veritatem catholicam conversi, qui nimirum declaravit, sc, dum in schismate versaretur, vesano in religionem catholicam odio, nunquam habuisse intentionem vere baptizandi, quando catholicorum filios baptizabat. Et quamvis persona dc qua in casu non ab Episcopo qui talem declarationem emisit baptizata fuerit, tamen cum putet, eadem ratione ceteros pariter ministros haereticos, ct schismaticos egisse, vel in posterum acturos: hinc baptismatis a sc suscepti validitatem in dubium revocat. Diligenti igitur discussione super huiusmodi dubio praemissa, S. Congrcg. Paternitati. Tuae peculiari hac instructione respondendum decrevit, ut nimirum, quid de casu praesenti ipsa sentiat, quidque dc aliis similibus sentiendum sic, probe intclligas.

Porro ad validitatem baptismi praeter materiam ct formam a Christo Domino praescriptam, debitam insuper in ministro intentionem requiri certissimum est. Ad valorem tamen Sacramenti necessariam non esse eam intentionem quam vocant expressam seu determinatam, sed sufficere intentionem tantum *generi-cam* nimirum *faciendi quod facit Ecclesia* scu *faciendi quod Christus instituit* vel *quod christiani faciunt,* theologi passim docent. < Ad va- « lorcm Sacramenti, ait P. Antoine *de Sacr.* « *in gen. Cap. II,* non requiritur expressa, ct < distincta intentio faciendi Sacramentum, sed « sufficit confusa ct implicita, qua quis inten- « dal facere id quod facit Ecclesia Christi, aut < quod Christus instituit, aut quod vidit per « parochum fieri, aut quod christiani faciunt. < Constat cx praxi Ecclesiae, quae non rcbapti- < zat cos qui baptizati sunt ab imperitis ct

(t) IuLitt.S. C. de Prop. F. ;r *Martii t3}6* ad Vic. Αρ. Cocincinae haec habentur : « Narns, urgente per- ‹ secutione et periculo amittendi omnes agros vel hor- • tos Missioni oblatos, sicut iam evenit prope aulam «regiam, te permisisse reliquorum venditionem, dum • existimares posse interpretari in hoc casu S. C. be· • neplicitum. Tua agendi ratio consonat responso dato • a S. C. anno tSp : tunc enim, cum nondum Sacrae • Congregationi constaret de urgenti necessitate, dc- « cretum fuit: *Fundos ecclesiasticos a Fic. Ap. vendi* « *aut permutari non posse, nisi quando, persecutione* « *urgente, alia ratio praesto non sit eos Ecclesiae con·* «*servandi;* ct tunc id fiat *ad effectum tutius pretii* « *investiendi.* Cum itaque bona illa ob urgentem per- « secutionis necessitatem alienata iam sint, restat ut « cures cxccutionem ultimae partis decreti illius, inve- • stiendo pretium, cx venditione redactum, in bonis tu· < tis, ct cum iisdem oneribus ».

< rudibus, aut paganis, cum debita materia et
< forma, licet illi non noverint distincte quid sit
< Baptismus, aut Sacramentum. Praeterea tunc
< est intentio faciendi quod facit Ecclesia, quam
< solam requirunt Concilium Florentinum et
< Tridcntinum >. His permota rationibus, hae-
reticorum baptisma validum esse, minimeque
repetendum Ecclesia declaravit. < Caveat Epi-
« scopus, ita gravissime docet Benedictus XIV,
« in suo percelebri opere *dc Synodo lib. VII*
< *Cap. VI,* ne incertam et dubiam pronunciet
• Baptismi validitatem hoc tantum nomine
« quod haereticus minister a quo fuit collatus,
« cum non credat per regenerationis lavacrum
< deleri peccata, illud non contulerit in remis-
< sionem peccatorum, atque ideo non habuerit
« intentionem illud conficiendi, prout a Chri-
< sto Domino est institutum : siquidem cum
« in Galliis disputatum olim fuerit an ob prae-
< dictam rationem rebaptizandi essent baptizati
« a calvinistis, S. Pius V, ad quem controversia
< delata est, minime rebaptizandos definivit, Sa-
« cramenti enim validitatem non afficit privatus
< ministri error, cui praevalet generalis eiusdem
< ministri intentio faciendi quod Christus insti-
« tuit, scu quod fit in vera Christi Ecclesia.
< Quemadmodum testantur acta Cone. Ebroicen-
« sis an. i 576, ubi haec ad rem adnotantur: *Ante*
< *decisionem Apostolicae Sedis Romanae, licuit*
< *fortasse cuique in suo sensu abundare. Ve-*
« *rum, quoniam post habitam de hac facultate*
< *disputationem, felicis recordationis Pius V.*
« *definivit verum esse Baptisma, quo uterentur*
« *calvinistae adhibentes formam et materiam*
« *institutam a Christo cum intentione generali*
< *faciendi quod Christus instituit, licet errarem-*
« *in particulari interpretatione et singulari in-*
< *tentione, ut alii fere omnes haeretici erravet*
< *runt vel circa intclligcntiam formae Bapti-*
< *smatis, vel circa aliquem effectum. Obidbapti-*
< *\atos ab ipsis calvinistis non iterum tingendos*
< *sub conditione* >. Quamvis enim pernotissi-
main illam explicitant conditionem *si baptt^atus*
es, non te baptizo, sed si nondum bapti^atus es
ego te baptizo quae Alexandri III decreto, in re-
novando baptismo dc cuius validitate dubitatur,
omnino adhibenda est, periculum removeatur
rebaptizandi cos, qui iam baptizati fuerint: ta-
men ad huiusmodi remedium minime recurren-
dum est, nisi rationes vere probabiles et pru-
dentes adsint de praecedentis baptismatis vali-
ditate dubitandi ; « Non ideo (prosequitur iam
laudatus Pontifex) quod per praefatam condi-
« tionem periculum evitetur rebaptizandi cum
« qui iam semel fuerit legitime baptizatus, est
« illa passim et temere adhibenda, sed tunc
< solum ca uti licebit, cum prudens et proba-
< bilis subest dubitatio, an quis fuerit rite ba-
< ptizatus, nec diligenti praemissa indagatione,
< potuit rei veritas innotescere, quemadmodum
< scite perpendit Sotus in 4, dist. 3, quaest.
< unica, art. 9, § *Circa hanc igitur solutionem,*
< ubi a sacrilegio non excusat, neque ab irre-
< gularitate absolvit sacerdotem sub conditione
< rebaptizantem quem scit domi baptizatum,
< et nihil est quod collatum ei baptisma ratio-
< nabiliter suspectum reddat. Quare minime sc-
« ctanda sunt exempla quae congesserunt Gobat
« *tom. I, tract. 2, sect, 3,* et Marin. *Theol.*
« *torn, 3, tract, rg, disput. r, sect. 8, n. 140,*
< ubi plurcs sub conditione baptizatos narrant,
< qui ob merum scrupulum non tam dubita-
« bant, quam imprudenter suspicabantur se non
« esse rite baptizatos ; quam quidem conditio-
< natam Sacramenti iterationem ob consequutos,
< scu potius apprehensos effectus quietis con-
< scientiarum, iidem auctores videntur appro-
< bare; sed potius aures praebendae sunt Estio
< *in 4, dist. 2,* **tj,** haec ad rem adnotanti:
< *Sciendum est non quamcumque levem in con-*
< *trarium suspicionem, vel scrupulum debere*
< *sufficere ad hoc, ut sub conditione quis hoc*
« *pacto baptizetur, sed requiri dubitationem*
« *probabilem... Ea autem probabilis dubitatio*
< *est, quae, facta etiam diligenti indagine, dis-*
< *cuti non potest, ita ut nec moralis certitudo*
< *facti haberi possit.* Immo verius obtemperan-
« dum est Catcchismo Romano *part. 2, de Sa-*
« *cram. Bapt. N.* 57, ubi dc forma conditio-
< nata ait: *Ea Baptismi forma ex Alexandri*
< *Papae auctoritate illis tantum permittitur, de*
< *quibus, re diligenter perquisita, dubium relin-*
< *quitur an baptismum rite susceperint. Aliter*
< *vero nunquam fas est, etiam cum adiunctio-*
< *ne, Baptismum alicui iterum administrare* >.

Dcbaptitmifor-
mi conJtlionaU.

Hae autem cautelae ac diligentiae omnes
in ferendo iudicio dc baptismo iam collato, de
cuius validitate dubitatur, ut adhibeantur, tum
Sacramenti eiusdem dignitas et sanctitas, tum
fidelium utilitas, et animarum quies, atque
tranquillitas cui in primis consulendum est, o-
mnino suadent. Quandoquidem si nimia, seu
imprudenti quadam facilitate, dubia quae circa
huius Sacramenti validitatem in dies nascuntur
excipiantur, homines timidi et scrupulosi dc
suscepti baptismi valore semper dubitabunt, se-
que iterum baptizari requirent. Horum exem-
plum alii atque alii imitabuntur, ideoque multa
eaque gravia in religionem orirentur incom-
moda et scandala, quae omnino evitari debent.

Quare cum dubium ad P. T. expositum
super invaliditate baptismatis dc quo quaeritur
non cx probabilibus rationibus, quae proposi-
tum casum specialim afficiant, sed cx generica
tantum ac levissima praesumptione ortum vi-
deatur, ideoque nec prudens sit neque satis
fundatum, Sacra haec Congregatio responden-
dum censuit, uti respondet: — Iuxta exposita
non esse locum renovationi baptismi, ideoque
poenitens de quo in casu acquiescat. —

Quod si cx diligentiori investigatione, ad
tramites doctrinae hactenus expositae instituenda

sive in praesenti casu, sive in aliis, aliquid novi emerserit, quod novo rnaturiorique examine dignum videatur, iterum ad hanc S. Apostolicam Sedem recurrendum erit, et novae omnes circumstantiae in casu concurrentes distincte exponendae, ct tunc S. C. decernet necessitati opitulari, et conscientiarum quieti provideri.

831

tk wKTamcntfe t· Γπια'ο m«r· IM pablicu i

S. C. de Prop. F. 26' *Aug. 1833* (C. P. pro Sis.) — Se si dia luogo a qualchc istruzionc sui metodo che si liene dai missionari di Fokien relativamente ai Sagramcnti, che si amministrano da essi agli usuraî pubblici posti in pcricolo di morte, contentandosi dclla promessa di restituzione fatta dal figlio del padre moribondo.

R. Missionarios accitos ut usurarii publici saluti consulant, si cos invenerint loquendi facultate destitutos, ct iam sufficientia poenitentiae signa dedisse compcrcrint, curn absolvant, moncantque heredes dc onere restituendi pecunias sine iusto titulo male acceptas, scu iniuste retentas. Si autem tempus supererit, et infirmus loquendi ct voluntatem suam patefaciendi vim habet, ab ipsomet infirmo missionarius exigere debet, antequam eum absolvat, ut meliori qua fieri potest ratione creditorum indemnitati consulat.

832

r» indt-ocirM Vemiiu*./f°

S. Poenitent. Ap. *16 Ian. 1834* — Sc godendo il padre di famiglia Tindulto di mangiar carne nci giorni vietati, c non potendo o non volendo far due pranzi, possano mangiar carne anche gli altri, come i figli c le figlie, il nonno c la mamma, cd anche le persone addette al servizio.

R. Personis quae sunt in potestate patrisfamilias, cui facta est legitima facultas edendi carnes, permitti uti cibis patrifumilias induitis, adiccta conditione iis, qui iciunarc tenentur, dc unica comestione ct de non permiscendis (1).

833

ΔΛ/ήX.'.\' ' i-otunt PMci- t ct

S Poenitent. Ap. rj *Febr. 1834.* — Utrum fideles dispensati n lege abstinentiae diebus Veneris ct Sabbati, decurrente anno, quando non urget obligatio iciunii, vesci possint piscibus simul ct carnibus.

R..S. Pocnitcntiaria, proposito dubio diligenter perpenso, factaque relatione SSrito Dfio Greg. XVI, dc ipsius Sanctitatis Suae mandato, respondit: Permitti.

834

Decr. S. R. C. *26 April. 1834.*— Quum ab anno 1788 ad hanc usque diem Breviaria, Horae diurnae, Missalia, Officia parva B. M. V. Officia Hebdomadae maioris, Ritualia, aliaquc id generis, quae denuo praelo mandantur, non amplius praescierant RR. Ordinariorum attestationes, queis declaretur haec exemplaria concordare cum iis quae Romae sunt impressa, ad tramites Bullarum S. Pii V, Clementis VIII ct Urbani Vili Summorum Pontificum, quae in fronte Breviarii Romani reperiuntur, Sacrae R. C. supplicatum fuit declarari: Utrum etiamnum servari deberent recensitae Constitutiones Pontificiae, et an transgressores poenas inibi inflictas incurrerent ; praesertim ex eo quod in praesentiarum nullus supersit dubitandi locus, quin emendatu exemplaria prae oculis in cusione habita sint, eo vel magis quod non parum torquerentur conscientiae tum eorum qui lucrum cx liturgicorum librorum venditione percipiunt, tum ecclesiasticorum qui illis uti debent, quum nullibi repedantur hisce attestationibus muniti; proptcrcaquc demum concedi ut sine ulla dubitatione quis horum librorum usum sibi permitti valeret. — Et Sacra eadem Cong., omnibus mature perpensis accurateque consideratis, rescribendum esse consuit ac declarandum : *Pontificias Constitutiones in suo robore permanere, et abusum non esse tolerandum.* Huiusmodi declarationi minime acquiescentes qui primitus supplicarunt, ct probe quum intelligent contra legem latam non esse aliquo conatu pugnandum, iterum tamen institerunt, quo traderetur modus ct forma quoad usum corumdcm librorum, quin inflictas poenas ulla ratione quis in se convertat. Hisce precibus similiter ut supra relatis, EE. PP. satius duxerunt super re indicium differre. Coadunata demum apud Vaticanas aedes iuxta morem eadem Sacrorum Rituum ordinaria Congregatio, in eaque iam tertia audita relatione... omnibus accurate libratis, rescribendum ac decernendum consuit: *Detur generale Decretum iuxta mentem.* Mens est, ut Ordinarii locorum pro suo munere invigilent, ut denuo non cu-

(t) Eidem S. Poenitentiaria cum quaereretur utrum patreshmilias, cum in familia adest aliquis a lege abstinentiae a camtbus dispensatus, dispensationem ad omnes ei familia indiscriminatim extendere possint, respondit (to Ian. 1834) : « Infirmitatem, ct aliud quod· • cumque rationabile impedimentum, dc utriuaque me- • d»ci coriillo, non vero gulam, avaritiam, sive genc- « ntitn expensarum compendium, eximere posse a prae- • ccpto abstinentiae in diebus esurialibus ». Et ad quaesitum: «An ratio propter quam filflfamilias uti pos· « sunt cibis vetitis a patrefamilias exhibitis, sit eorum • impotentia physica sive moralis observandi praccc·* • ptum; seu potius indultum quo gaudet paterfamilias»; respondit (29 Dec. 1862) : · Ratio permissionis de qua, • in quaesito proposito, sermo, non est indultum pa- « trisfamilias, sed impotentia in qua versantur filiua- « milias observandi praeceptum ».

dantur supradicti liturgici libri sine attestatione a Pontificiis Constitutionibus praescripta, et quoad illos qui huiusmodi attestatione destituuntur, et ab anno praesertim 1788 ac deinceps cusi fuere, aliquod exemplar ex supradictis examini probatae personae ecclesiasticae subiiciant, quae illud conferat cum iis qui in Urbe iuxta morem sunt impressi (exceptis tum Breviario anno 1828 typis *Contedini,* tum Missali anno 1826 praelo *De Romanis* cusis, in quibus nonnulla menda irrepserunt), acceptaque fideli relatione révisons, quando illud adamussim concordare cum praedictis inveniatur, suo clero declarent ipsi Ordinarii Breviaria, Missalia etc., illius impressionis perfecta esse, adeo ut illis licite et sine ulla dubitatione uti quis valeat. /\d praecludendam demum omnem viam dubitationis, tradendamque ipsis Ordinariis certam regulam, typographi romani deinceps ante impressionem horum librorum teneantur veniam a Sacra Congregatione impetrare illiusquc revisioni subiicere, ct attestatione eiusdem Secretarii munire.

835

Decr. S. C. de Prop. F. *n Iunii iS34*

£1 ad nriure- skhc Cov T.j' Prop. Fide.

— Attentis gravibus plurimarum Missionum ok sacerdotum inopiam spiritualibus ncccssitatibus, earum potissimum provinciarum, dioeccsum atque locorum, ex quibus iuvenes aut nullatenus, aut difficulter admodum haberi possunt, qui in sortem Domini vocati ex Urbano Collegio ad explenda suo tempore apostolica munia instituantur, S. Congregatio (in Consessu diei 12 Maii) peropportunum indicavit nonnam definire, quae in mittendis ad varias regiones sacerdotibus alumnis suis servari debeat. Statuit proptcrca atque decrevit, iuramentum quod singulis praefati Collegii Urbani alumni praestare tenentur ca in parte qua dicitur: *Voveo et iuro quod iussu praedictae Congregationis de Propaganda Fide sine mora n provinciam meam revertar,* eo sensu accipiendum, exigendum, atque praestandum ab iisdem alumnis: 1. Ut provinciae nomine, tota provincia ecclesiastica ad quam alumnus quisque pertinet intclligatur ac veniat: 2. Curae ut sit S. Congregationis alumnos qui praedicto iuramento sese obstrinxerunt mittere sive ad provinciam ecclesiasticam, sive ad dioeccsim, ad quam pertinent, ubi maior erit penuria sacerdotum, habita ratione utilitatis animarum: 3. Ut arbitrio eiusdem S. C. alumni ad alias etiam regiones extra propriam cuiusque eorum mitti possint, praevio tamen eorum libero consensu, ct expetita dispensitione a vinculo iuramenti quoad eos tantum, qui iussu S. Congregationis in suam provinciam reversi iam fuerint, quoties alio mitti velint.

Quam S. Conghis sententiam SSrho Dno N. Gregorio d. p. Papac XVI per R. P. D. Secretarium in audientia habita die 25 Maii relatam Sanctitas Sua in omnibus benigne approbavit ac execution! mandari iussit.

836

S. C. de Prop. F. *t3 Aug. tS34* (C. P. pho Sts.) — Chc cosa debba rispondersi al Vie. Ap. del Succhuen sui dubbio relativo al lucro proveniente dalla vendita delle mercanzic, chc cob si trasportano in luogo dei denaro spectante alia Missione. 1,0 Quando n· ° a'

R. Posse missionarios subsidiorum sibi debitorum securitati, et Missionis ipsius bono consulere accipiendo per modum permutationis merces pecuniis sibi debitis emptas, casdemque ad sc delatas vendere, et suum facere pretium ex venditione carum retrahendum.

837

S. C. de Prop. Fide *3r Aug. rS34* (C. P. PRO StN.) — CoRR.fi — Potero nc (ego Vicarius Ap.) uti in celebratione Missae cera cx quadam arbore fluente? Cera huius speciei satis similis est cerae communi; facile invenitur, ct vilis est pretii, dum cera cx favo mellis extracta ex remotissimis provinciis affertur, ct nonnisi cum maximis expensis comparari possit. dam arbore then. n,'

R. Supplicandum SSrho pro gratia a Vic. Ap. petita ut, durantibus circumstantiis, ille possit pro suo arbitrio ct conscientia permittere in Missae sacrificio usum cerae cx quadam arborum specie fluentis. — SSîîiu s etc., perpensis expositis, benigne annuit pro gratia.

838

s· c; £ p,rop'.,F;,··'' ~

(Ex Atia. SSmt) — Il Vie. Ap. della Corea domanda chc non solo i missionari ma anche gli altri fedeli possano lucrare lc Indulgcnzc plenarie assegnate per certe solennité o pratichc divotc a favore dei fedeli chc uniscano alie pratichc prescritte la Confessione c la Comunionc, nel caso ancora che manchi il comodo di potersi confcssare, o sia per qualchc motivo impossibile la celebratione della S. Messa, purchê i fedeli siano in istato di grazia c fcdclmente adempiano le altrc opere ingiunte. Nella Collezione dc'Decreti fatta per ordine di Benedetto XIV si trova chc ad istanza del Vcscovo di Meliapur tu proposto un analogo dubbio nella Congregazione delle Indulgente dei 20 Gennaio iy33, c fu risposto: *Consulendum SSmo ut per organum Congtiis de Prop. Fide praedictis missionariis (in regionibus infidelium degentibus) concedere dignetur indultum ut iisdem, quoties pro consequendis Indulgentiis dos t copia confessarii, ideoque actualem Confessionem praemittere nequeant, sufficiat con-* prolacrindiiple. η™*'

tritionis actus et Confessio in voto. E nel dI *22* dello stesso mese ed anno questa risoluzionc fu approvata dal Sommo Pontefice. Ora gli Emi PP. hanno crcduto di seguire la traccia di questo medesimo Rescritto pregando la S. V. perché si degni di dichiararc o concedere a favore del Vic. Ap. c missionari della Corea lo stesso induito.

R. SSrfius annuit.

839

n. Meno» “· “.’”.'LVc-'i'»· rh«-

Instr. S. C. de Prop. Fide 2 *lunii tfyj* (Ab Archibp. Albppex.) — La S. Scdc ha ritenuto sempre la massima, chc non si deve vincolare in alcun modo la liberti de' cristiani in un punto cos) delicato, quale c la sacramentale Confessione, cd ha voluto sempre che fosse lecito a ciascuno di manifestare le sue coipe a qucllo rra i sacri ministri approval!, chc gli fusse più a grado. Non ha egualmente mai proibito ad un confcssorc approvato di ascoltarc nclla propria Chicsa le confessioni di qualunquc siasi cattolico, che si présentasse al sacro tribunalc. Cos) non è proibito ai cristiani di una dioccsi passarc in un'altra per ivi confessursi. Inoltre, scbbcnc per l'adempimento del prccctto pasqualc deve ogni Cristiano fare la sua Comunionc nclla propria parrocchia, non ha perô alcun obbligo di confcssarsi in calc occasione al proprio parroco. Questa è stata sempre, cd c la massima c la pratica tenuta dalla S. Scdc. Non si è fntta poi mai alcuna distinzionc di rilo, giacchc Γ amministrazionc di tai sagramento non porta seco alcun cam· biamento di rito; chc anzi la stessa S. Scdc, quante volte si ê mosso alcun dubbio su tai particolarc, ha dichiarato, chc non devesi fare in tai genera alcuna limitazione. Quindi nd 1626 (5 di Giugno) victô severamente ad alcuni Vescovi latini d'impedire i loro sudditi di confcssarsi dai sacerdoti ruteni, e viccvcrsa; cccolc il dccrcto: < Non debere latinos Episco-
• pos prohibere subditis suis, nc confessiones
< faciant cum sacerdotibus ruthenis unitis ub
< Ordinariis locorum approbatis: ncc e contra
« Episcopos ruthenos unitos subditos suos si-
< mili prohibitione ligare, nc confcssarios la-
4 tinos approbatos ad excipienda peccata sua
« adeant. Nam cum rutheni uniti sint vere
« catholici, ubi ritus diversitas non repugnat,
4 discordias, dissidia inter cos excitantes vel nu-
< trientes, introducere, inconveniens ct damno-
< sum est ».

840

laetum pro ••erorum ocn- NOIWilfINI St/k*4o41tzo·

S. C. de Prop. F. 27 *Sept. 1S35* — Cum Episcopis ct Vicariis App. in Sinis et regnis adiaccntibus quandoque contingat ut iis premantur angustiis quibus legitime impediantur quominus iuxta sacros ritus quotannis olea sacra benedicant, SSrîius (Greg. XVI)... indultum alias concessum in similibus casibus, ut veteribus oleis utantur, confirmat in perpetuum et ad omnes Episcopos et Vicarios Ap. supradictos extendit.

841

S. C. de Prop. F. 27 *Sept. 1S35 (Ex And. SSnti)* — Cum Vie. Ap. Cocincinac ob persecutionem profugus cum nonnullis ex suis missionariis, petierit ut sibi ct suis presbyteris qui in huiusmodi circumstantiis reperiuntur, liceat etiam in quocumque festo duplici, in sacris mysteriis peragendis, legere Missas votivas de Trinitate, aut de B. M. V. aut etiam pro defunctis: facta relatione etc. SSrîius petita in perpetuum benigne concessit, itemque induisit omnibus missionariis in Sinis et regnis adiacentibus apostolicum ministerium agentibus et in similibus angustiis positis, ut, variae dierum solemnitatis habita ratione, aliquam cx dictis Missis votivis legere possint, omissis propriis in Missali Romano pro diebus iisdem praescriptis.

ntriF» quoad *n,,n vo'**

842

S. C. S. Officii *17' Nov. 1S35* — Quebkc — i. Quaeritur sitne validum matrimonium a duobus catholicis natu minoribus secundum formas ab Ecclesia praescriptas contractum, sed tamen invitis parentibus.

parentlboi iniu, H^rencoruoVt mtxt· non tina.

2. Quaeritur utrum matrimonium partis catholicae ct partis protestantis, utriusque natu minoris, invitis parentibus unius cx partibus contractum coram magistratu vel ministro protestante ct duobus testibus, validum censeri debeat necne.

3. Estne validum matrimonium a duobus protestantibus absque ullo teste contractum?

4. Matrimonium partis catholicae ct partis haereticae contractum inter utramque partem nullo adstante teste validumne censeri debet?

5. Matrimonium duorum catholicorum inter se solos contractum absque ullo teste, vel coram duobus testibus in loco ubi non possunt recurrere ad ministerium alicuius sacerdotis approbati estne validum?

6. Cum pars una catholica ct pars, altera haeretica desponsantur coram magistratu, et uno tantum teste, vel coram ministro protestant!, et uno itidem teste, potestne magistratus vel minister ut alter testis censeri? Et matrimonium istud estne validum?

7. Matrimonium duorum catholicorum inter se, adstantibus duobus testibus contractum coram parocho invito ct reluctante estne validum;

Dc mitrimoaio contracto conto parocho intfio ct reluctante.

8. Cum catholicus sc simulat protestantem aut apostatam, eo consilio ut matrimonium ineat cum muliere catholica coram ministro

Dc matrinoolo catholici hacr:· sim iimulantii, cum catholica muliere.

protestante et duobus teitibus, eiusmodi matrimonium estne validum ?

be mitrfmonili contract!· in triodetn legi· (ridcnUnac.

9. Dao catholici dioecésis Quebecensis nonnihil impedimenti obesse animadvertentes ne matrimonium contrahant, in fraudem legis ad illud ineundum coram magistratu pergunt ad Foederatae Amcricac Septentrionalis ditiones quibus in regionibus facta numquam est tridentini decreti *Tametsi* promulgatio. Ratumne habendum est matrimonium huiusmodi?

R. Ad t. Affirmative; ncc enim dissensus parentum aut actas minor inter impedimenta matrimonium dirimentia ullo possunt modo nostris hisce temporibus recenseri. Leges cacsarcas ct iussa Principum huic adversa sententiae non moramur; illa namque aut de civilibus tantum effectibus sunt intelligenda, sicut de edicto Henrici III Regis Christianissimi a Ludovico XIII confirmato sentiant praestantes viri Loretus in parisiensi senatu Consiliarius, Hubertus Episcopus Vabricnsis, Cabassutius, Gcrbasius, Natalis Alexander aliique; aut, quum id statuant quod limites praetergreditur saccularis potestatis, sunt omnino rciicicnda. Circa ca quae ad rationem pertinent Sacramentorum non Principibus saccularibus, sed soli Ecclesiae plena est definiendi potestas. Ea vero non solum in cap. *Licet* et in cap. *Tua, De sponsa duorum* eiusmodi matrimonia rata habuit ct declaravit, verum ct Tridenti in Spiritu Sancto legitime congregata cos anathemate percussit qui falso affirmant matrimonia a filiisfamilias sine consensu parentum contracta irrita cSse, ct parentes ca rata vel irrita facere posse. Nullus igitur dubio reliquus locus est super validitate praedicti matrimonii.

Ad 2. Affirmative pro Canadae regionibus ad quas extensa est Bcnedictina Declaratio. Iam enim supra monuimus neque aetatem minorem, neque parentum dissensum dirimere matrimonium, quod nec dc catholicis solum, sed de ipsis etiam protestantibus volumus intellectum, cum haeretici quoque sacris Ecclesiae legibus teneantur, nec, in iis praesertim quae attinent ad Sacramenta, saeculares leges Ecclesiae sanctionibus ullo possint esse detrimento. Deficientia tandem parochi in casu expresso nonnisi clandcstinitatcm parie, quae in illis locis in quibus vim habet Bcnedictina declaratio haud irritat matrimonia haereticorum. Cum vero ut idem fert Benedictus XIV in Opere de Syn. Dioec., in matrimoniis mixtis pars libera ct immunis a lege, eamdem immunitatem cum altera parte communicare'ccnseatuf, sequitur profecto clandestinitatem non obstare mixtis matrimoniis in Canadae regionibus contractis.

Ad 3. Est validum pro Canadae regionibus : inibi enim viget Bcnedictina Declaratio, quae valida declarat ea matrimonia quae clandestine ab haereticis contrahuntur.

Ad 4. Validum pro Canadae regionibus ob saepius laudatach Benedectinam Declarationem ad ea loca extensam. Hoc patet ex dictis in solutione ad dubium 2. Praestat vero hic pro maiori claritate verba referre eiusdem Benedicti XIV (Lib. 6, Cap. 6, *de Syn, Dioeces.)* sic exarata: < Cum coniugum alter cum ratione < loci in quo habitat, tum ratione societatis in < qua vivit, exemptus sit aTridentinae Synodi < lege, exemptio, qua ipse fruitur, alteri parti < communicata remanet propter individuitatem « contractus, vi cuius exemptio, quae uni ex < partibus competit, ad alteram secundum etiam < civiles leges extenditur cidcmque communi- < catur >. Quae verba, ut videre est, tam sunt clara et aperta ut nullum relinquant dubitationi locum super validitate istiusmodi matrimonii.

Ad 5. Primum matrimonium est validum pro iis dioecesis Quebecensis incolis qui missionariis tantum utuntur, Sacra enim Cdngr. de Prop. Fide anno 1820 decrevit: < Pro incolis < dioecesis Quebecensis, qui missionariis tan- « tum et donec utuntur, non esse locum Decreto < Concilii Tridentini *Tametsi,* nullo habito rc- < spectu maioris vel minoris distantiae; et mis- < sionarii curent referre matrimonia celebrata < in eorum regestu, Ordinario respective tra- < dendo: » quibus ex verbis patet incolas praedictos matrimonia inire posse, nec parocho nec testibus ullis, quum utraque obligatio cx eodem perveniat Tridentino Decreto *Tametsi,* cui locum non esse declaravit praelaudata Congregatio. Secus vero dc iis incolis affirmandum est, qui in locis habitant ubi sunt paroeciae constitutae; illi enim nullo modo a lege Tridentini Decreti immunes haberi possunt; ut proinde ipsorum matrimonia irrita fiant si nullo teste praesente contrahantur. Secundum matrimonium, de quo in dubio fit mentio, validum quoque habendum est: Sacra enim Congregatio Concilii dic 3o Martii anno 1669 declaravit, quod sicubi catholicus parochus aliusvc sacerdos *vel omnino non adsit, vel illius adeundi libera potestas non sit,* matrimonia etiam nullo adstante sacerdote contracta valida censeantur, dummodo coram duobus testibus contrahantur. Pius etiam VI huic inhaerens declarationi rata habuit matrimonia in Galliis tempore revolutionis contracta, cum ecclesiae legitimis pastoribus destituebantur.

Ad 6. Matrimonium est validum pro partibus Canadae ob declarationem inibi extensam. Repetendum hic est quod iam satis superque monuimus, matrimonia huiusmodi valida semper esse, etiam si nullo adstante teste contrahantur. Superfluum itaque videtur percontari utrum magistratus aut minister haereticus vehit alter testis possit existimari. Cur tanta dc altero teste sollicitudo, cum in casu de quo agitur, cx colluto induito, nullius testis praesentia ad matrimonii validitatem exigatur?

Leges autem sacculares, si quae in Canadae regione vigent, matrimonia clandestina rescindentes, coram EccleJa vi nulla pollere, meritoque explodendas esse, iam monuimus in responsione ad dubium t. Diligenter itaque commonendi sunt qui in Canadac regionibus matrimonia praedicta sic contrahunt, sc in foro conscientiae saecularibus illis legibus non teneri, idcoquc coram Deo coniunctos esse, ut nulla possint hominum potestate divelli.

Ad 7. Validum. Sic decrevit S. Congregatio Concilii anno 158i respondens 3 quaesito Episcopi Gicnn. sic expresso: < Si invitus et compulsus per vim adsit sacerdos dum contrahitur matrimonium, utrum tale matrimonium subsistat?» Responsum fuit: «subsistere».

Ad 8. Negative: cum enim alter coniugum haeresim simulat aut apostasiam, non ideo catholicam fidem cx animo deserit. Quocirca cum ambo coniugcs sint reapse catholici, clandestinitatis impedimento tenentur. Quod si coniugum alter non haec simularet solum, sed vere animo a catholica fide deficeret, ad haereticam transiens pravitatem, tunc profecto mixtum exurgeret matrimonium, quod ratum habendum esse cx superius dictis manifeste apparet.

Ad 9. Ratum, si coniuges transferant etiam domicilium: irritum, si primum domicilium retineant. Lubct hic resolutiones a S. C. Concilii tribus dubiis datas afferre, ex quibus patet apertissime quaenam sit Ecclesiae mens circa hunc similesvc casus. Quaesitum itaque fuit < 1. An incolae tam masculi quam focminae « loci, in quo Concilium Tridentinum in pun- « cto matrimonii est promulgatum, transeuntes « per locum in quo dictum Concilium non est • promulgatum, retinentes idem domicilium, < valide possent in isto loco matrimonium sine « parocho et testibus contrahere. — 2. Quid si « eo praedicti incolae tam masculi quam foc- « minae solo animo sine parocho et testibus « contrahendi sc transferant, habitationem non « mutantes? — 3. Quid si transferant habitatio- < nem illo solo animo, ut absque parocho et « testibus contrahant ? » S. Congregatio respondit ad 1 ct 2 : non esse legitimum matrimonium inter sc sic transferentes ct transeuntes cum fraude; ad 3: si domicilium vere transferatur, matrimonium esse validum.

843

Parochue CDlltO njuritnonio «b- v«rb« ro/ *rtc.* ne proferat.

S. C. S. Off. *26* Nov. r<?55 — Sc nci matrimoni misti il sacerdote debba anchc astcnersi dai pronunxiarc le parole : *Ego vos con· iungo in matrimonium.*

R. Parochus assistens matrimonio mixtae religionis sc abstineat.

844

De adeitirn* µ“ı1·

S. C. de Prop. Fide *3 Decembr. 1833* (C. P. pr o Sin). — 1. Utrum Episcopus Vicarius Apostolicus, e suo Vicariatu absens iusta de causa, ct alumnos vel etiam alios suos Christianos secum ducens, possit etiam in aliqua regione alteri Vicario Apostolico concredita suis Christianis administrare Sacramenta absque ulla Vicarii Apostolici facultate huius loci, praesertim si pluribus diebus itineris inter se distent.

2. Utrum simplex missionarius possit, etiam c sua missione iusta de causa absens, ea omnia quae dicuntur in prima quaestione de Vicario Apostolico.

R. Ad i. Affirmative quoad subditos suos.

Ad 2. Id licere etiam simplici missionario quoad audiendas confessiones praebendamque sacram Communionem. Cetera sacramenta non licere huic administrare nisi de consensu parochi localis.

845

Dejniewgu· pdiahooc«t RI' in ,'d '

S. C. de Prop. Fide /7 *fan. 1836* – Sotchuks — i. Christiani quando faciunt interpcllationcs prioris coniugis infidelis, si coniux infidelis respondeat se velle recipere suam consortem fidelem, tunc interrogant illum an velit converti ct an saltem consentiat cohabitare pacifice sine contumelia Creatoris. At si pars infidelis statim respondeat se nolle amplius recipere priorem coniugcm fidelem, aut ad illam reverti, tunc nihil ulterius interrogant, quia timent ne pagani magis indignentur ct blasphement contra religionem Christianam. Quaeritur igitur an possit permitti parti fideli ut cum alio fideli contrahat matrimonium, etiamsi in interpellatione prioris coniugis infidelis omissa fuerit interrogatio an velit converti, ct an saltem consentiat simul cohabitare sine contumelia Creatoris. Quod si S. V. ccnsucrit omissionem dictarum interrogationum, *an coniux infidelis velit converti, et an velit saltem cohabitare sine contumelia Creatoris,* reddere nullam interpellationem aut insufficientem, ita ut ex vi huiusmodi interpellationis pars fidelis non possit valide aliud matrimonium contrahere cum aliquo fideli, tunc humiliter supplicat Vicarius Ap. praedictus ut S. V. sanet in radice mulla matrimonia quae in Vicariatu Sulchucnsi contracta sunt post interpellationem factam sine dictis interrogationibus.

Dlipcnutto Intcrpellitiooe ob pcrlcnlun ci damnum.

2. Quidam gentilis inique ferens suam uxorem amplexatam esse religionem Christianam, solebat illam gravissime percutere, nec ullo modo sinebat illam observare religionem Christianam ; quare illa mulier clam aufugit a domo mariti sui pagani, et diu mansit abscondita in domibus Christianorum. At ille maritus paganus ubique quaesivit uxorem suam paganam, et

nd mandarinum etiam recurrit, qui iussit ut ilia mulier ubique quaeratur et suo marito restituatur. Nunc dicta mulier iam suscepit Baptismum, ct adhuc manet abscondita in domibus Christianorum: sed, cum sit pauperet iuvenis, videtur expedire ut transeat ad alias nuptias cum aliquo christiano. Quare humiliter S. V. supplicat Vicarius praefatus ut dignetur concedere dispensationem a facienda interpellatione prioris coniugis infidelis, quia haec interpellatio non potest fieri sine gravissimo periculo ct damno.

R. Ad i. SSiîius, perpensis expositis, benigne matrimonia ut supra contracta in Vicariatu Sutchucnsi cum omissione interrogationum, prout in supplici libello exponitur, in radice sanat atque convalidat perinde ac si in matrimoniis contractis interpellationes factae fuissent.

Ad 2. SSfilus, mature perpensis expositis, benigne dispensationem petitam concessit.

846

I °αi£ηů.⇃.«η-cedendi.

Instr· S· C· de Pr°P- Fide *29 F'ebr- t8rf* (ad Vic. Gks. Naxkîx.) — Ad dubia quod attinet, his quae proponis, quaeque spectant ad benedictionem coronis precatoriis seu numismatibus impertiendam respondeo cum Passcrinio *De Indulgentiis, quaest. Sg n. 454 :* « Cum concessio Indulgentiae sit quid pertinens ad iurisdictionem Ecclesiae ut visibilis, « non potest sola mente aut voluntate Praelati « concedi >. Et n. 455: < Sufficit autem quod « Praelatus suam voluntatem ct concessionem « exprimat sive voce, sive scripto, sive nutibus, aut facto; nec est necessarii aliqua ver- « borum aut signorum determinatio, sed qui- « buscumquc verbis aut signis uti potest, suf- < ficitquc ut exprimat determinate id quod con- « cedit >. His autem quae generatim de Indulgentiis a Passcrinio dicuntur, tantum addo quoad distributionem et usum numismatum ac coronarum ut supra benedictarum ab eo cui huiusmodi facultas concessa legitime fuerit, servanda esse monita quae unìcuique eorum, quibus haec facultas impertitur, dantur, typis Sacrae Congregationis impressa, ut in inserto folio perspicies (1). Nihil est quod dubites de valorc benedictionis impertitae coronis quibus crux seu numisma non sit adnexum ; indultum enim eodem prorsus modo loquitur de coronis precatoriis, seu crucibus, seu sacris numismatibus benedicendis; quoniam autem cruces et sacra numismata separatim a coronis benedici possunt, sic etiam benedici possunt coronae ab illis seiunctae.

GrCa dtaribu· η^'ΐκη·ια!η1,"i corontrum bcnc- dtcitrum.

Quaeris utrum catechistac teneantur ad emittendam professionem fidei iuxta formulam Pii IV quamvis isthic huiusmodi consuetudo minime vigeat. At non ignoras, etiam in iis locis, ubi magistri quicumque, quamvis grammaticam tantum doceant, legem emittendae fidei professionem implent, parochos posse seligere probos viros, et etiam mulieres, quae pueros vel puellas sibi adsignatas in doctrina Christiana erudiant, quin viri aut mulieres sic electae ad emittendam fidei professionem censeantur adstricti: quare satis erit ut in electione et officio catechistarum ea serventur, quae in epistola pastorali Episcopi Caradrensis Synodo Sutchucnsi addita N. 26 (2), et in ipsa Synodo sparsim

Ç;rea carcchi»tan>ra.

(r) Monita, dc quibus agitur, haec sunt : « In distri- < bucndis huiusmodi coronis, crucibus ctc. carumquc « usu, Sanctissimus Dominus Noster servari iubet Λ/- « cretum fel. recordat. Alexandri VII editum *sub die 6* « *Februarii 16* nimirum, ut coronae, cruces, rosa- * ria etc. ut supra benedicta, quoad indulgentias non « transeant personam illorum, quibus concessi sunt, « aut quibus ab iis prima vice distribuuntur ; nec alter qua re cx praedictis deperdita, pro ca subrogari al· « tcra ullo modo possit, quacumque concessione aut « privilegio in contrarium non obstante ; nec non caff dem commodari, aut precario dari non possint pro « Indulgentiarum communicatione, alioquin amittant « Indulgentias iam concessas ; tum etiam praefata post « pontificiam benedictionem vendi non possint, iuxta « dispositionem *Decreti Sacrae Congregationis Indui· « gentiarum et Sacrarum Reliquiarum* editi *die $ Iu· « nii 1721.*

« Insuper Sanctitas Sua confirmat Decretum *fel.* « *recor. Benedicti XIV datum die* /9 *Augusti 17^2,* « quo expresse declaratur Missas ad altare fm quo « aliqua ex praefatis sive crucifixi sive numismatis < imago quoquo modo collocata fuerit) lectas, sive a « sacerdote huiusmodi imaginem sccum habente cc- «lebratas, vigore dictae imaginis nullo prorsus gau· « derc privilegio.

« Praeterea vetat nc quisquam, quem infirmis mor· < tis proximis assistere contigerit, benedictionem cum « Indulgentia plenaria in articulo mortis, vigore huius- « modi imaginis, illis impertiri audeat sine speciali « facultate in scriptis obtenta, quoniam ad huiusmodi « effectum in Costitutionc *Benedicti XIV* incipiente < *Pia Mater,* satis provisum iam fuit.

(2) Haec ibi : « Cum maximi religionis intersit ut « missionarii ministros babeant, quorum contubernio - non infamentur, ac plerumque, experientia teste, ubi- « que eveniat ut In Christianorum visitatione, tum iu- « nioris aetatis mulieres, tum virgines ccteraequc puel- « lac, quasi cx condicto, absque nullo prorsus timore, « cum dictis ministris nimis familiariter agant, prae- « textuque doctrinae ab iis sciscitandae, vana colloquia « frequenter cum iis misceant, risibus et cachinnis in- « verecundis mutuo sese provocent, atque hinc facile « possint aut tentari aut tentare: ideo ad vitanda scan- « dala statuimus nulli sacerdoti licitum esse sibi ad- « sciscere ministros seu catcchistas, qui vigesimum « quintum aetatis annum nondum praetergressi fuerint. « Tales vero eligantur, qui pietate, moribus, gravitate, «doctrina, studii amore, ct habitu pudicitiam vere « polliceantur ; non permittatur huiusmodi ministris « frequenter cum mulieribus miscere sermonem ; nulli «eorum liceat privatim docere virgines; nullus culi- « nas audeat ingredi ; nullus a quacumque muliere muff nuscula, etiamque si religionis res sint, recipere aut « iisdem donare praesumat, nisi forsan communia cal· « ccamenta a dictis mulieribus ipsi offerantur , quae «tamen sine licentia' sacerdotis recipere non licebit; « nullus, nisi forte in itinere constitutus, propria sponte,

expressa leguntur, donec S. C. opportunum duxerit, novis ordinationibus, catechistarum electionem officiumque dirigere (1). Hinc patet etiam responsio ad dubium quintum: non enim fit independenter ab Ordinario, quod fit a missionapo in exercitio sui muneris intra limites facultatum iisdem concessarum vel communicatarum sive expresse sive implicite: quare catechista a missionario rite electus censendus est veluti ab ipso Ordinario approbatus ut fungatur muneribus catechistarum propriis, servata semper illis missionariorum auctoritate, et Ordinarii iuribus providendi ne novi introducantur, et introducti tollantur abusus.

citra Mitutum

Ad horam celebrandi Missam quod attinet, jn Formula I facultatum sub num. 23 datur celebrandi facultas una hora ante auroram ct una hora post meridiem} itaque evidens est praetergredi limites harum facultatum cum qui quacumque hora ante auroram , etiam nulla urgente Christianorum necessitate, cclcbrarc praesumit. Neque occasio ministrandi Viaticum sufficiens ratio est statutam horam cclebrationis Missae praeveniendi; agi enim non potest contra expressam Ecclesiae legem, ct in tali casu defectum Viatici in infirmo supplet Sacramenti percipiendi desiderium. Attamen Sanctissimus D. annuit ut, causa ministrandi Viaticum. Missae celebrandae tempus idoneum non observetur ; nam praeceptum sumendi Viaticum praevalet legi ecclesiasticae dc tempore celebrandae Missae.

Circa celebrationem tnom Missarum nocte Nativitatis Domini.

Successiva trium Missarum celebratio statim post mediam noctem in festo Nativitatis Dfii, ct fidelium sacra Communio in Missa quae post mediam noctem celebratur, diserte vetita est iteratis Sacrorum Rituum Congnis decretis dierum 20 Aprilis ct 7 Decembris 1641 (2). Temere igitur permittendum non est quod ecclesiasticis regulis contrarium esse invenitur. Celebratio autem praefatarum Missarum in tribus diversis pagis iisdem difficultatibus non est obnoxia; nec enim ipsis sacerdotibus vetitum est unam tantum Missam co dic cclcbrarc, ncc lex iubet fideles eodem dic tribus Missis intéresse. Attamen incolae illius pagi in quo prima Missa celebratur non possunt Eucharistiam sumere nisi eiusdem primae Missae celebratio ad eam horqm protrahatur qua istarum regionum christianis vel cx iure vcl cx privilegio licet ad Sacram Mensam accedere, casu tantum excepto novi indulti Sedis Apostolicae. Iam vero Sanctissimus Dominus concedit Tibi ut tres Missas continqatas in nocte SSiîij Nateljs célébrés, ita tamen ut a danda· populo Communione abstineas.

Quoad Odo riorum taridr.i oratoria.

Dividis in quatuor classes ccclcsias sjve oratoria in istis regionibus erecta scilicet: i. carum ecclesiarum quae erectae sint communibqs Christianorum impensis ; 2. carum quae in domo alicuius familiae divitis erectae sint in commodum totius pagi ; 3. carum quae sunt in utilitatem alicuius familiae, quae ob distantiam aut alias iustas causas ad communpm cappellam venire non potest ; 4. demum earum quae erectae sunt ex devotione alicuius familiae, in quibus, quamvis illa non sint nisi oratoria privata, neque ad annuam sacramentorum administrationem ordinata, missionarii invitati solent etiam in maioribus festivitatibus Missam celebrare, relictis cappellis communibus, non sine harum damno, eo quod deficiat qui harum impensas coadiuvct ; ct quaeris quae sint Ordinariorum seu etiam missionariorum iura circa ecclesiarum seu cappellarum erectionem, approbationem, aut visitationem. — Ex Concilii Tridentini decretis palam fit sanctum Missac sacrificium celebrandum esse in ecclesiis aut oratoriis diyino cultui dedicatis ab Ordinariis locorum designandis, ct visitandis: designatio itaque, ct visitatio cappellarum in quibus celebranda sunt sacra ad commodum christianitatis, quantumvis cac parvae sint, ad iurisdictionerq pertinet Ordinarii; regulae tamen ad hunc finem servandae in Sinis, ct ob distantiam lqcorum, ct ob defectum ministrorum, ct ob persecutionum priculum, caedem esse non possunt, quae in Europa servantur: hinc Sinarum Ordinarii peculiaribus gaudent facultatibus sibi a Sede Apostolica concessis, quas communicare etiam possunt suis missionariis. Hinc fit ut iis quaedam liceant, etiam quoad electionem loci in quo sacra peragant, quae in provincia christianis Principibus subdita parochis non licerent ; at facultatum communicatarum limites praetergredi non possunt : ct si iis abutantur, Ordinariorum est illorum vilia corrigere. Quae autem sit facultas missionariis concedi solita relate ad electionem loci, in quo munere fungantur suo, facile colligere poteris ex Synodo Sutchuensi cap. ro, n. i5. ubi, improbata in missionariis acceptione locorum et personarum, nc plurimi sacramentis et verbi divini pabulo priventur, praecipitur < In qucmcumque loco- < rum, sive divitem sive pauperem, modo sit < aptus ad congregandos fideles, securus, < aut etiam invitatus, ad Christianos divertat ut ibi su- • mat cibum : sicque tandem se gerant omnes ut suspi· ■ dones caveant, ct quiduuid mili probabiliter fingi • potest, ne fingatur, ante devitent. Denique pro munere « tuo atque conscientia, quae onerata remanet, missio- « naril severe super his invigilent, harumque regularum « observationem efficaciter promQvcant ·.

(t) Fidei professio cathechistis aliquando imposita. (K *f,. 6)8).*

(3) S. R. C. 20 *April. 1641: 9* An liceat in nocte « Nativitatis Domini, post cantatam primam Missam, « alias duas immediate cclcbrarc, ct communicare fi- « deles ·.

R. Nullo modo licere, sed omnino prohibendum.

Dic 7 Dec. *1641* idem decretum çortfirmatum fuit.

« ibiquc ad$inf saltcm viginîi personae, fuerit < acccrsitus missionarius, postposita propria < commoditate, ire personaliter non rrcuset, nisi « gravis alia ratio exigat ut fideles ip alium « locum convocentur ». Nihil igitur innovandum videtur quoad oratoria tribus primis classibus comprehensa. Quoad classem quartam, Ordinarii erit pro sua prudentia et conscientia prohibere missionario ne sacra faciat in oratoriis privatis sub 4 numero indicatis, cum communis cappcllac damno.

Contra quemqJôij “dmlnl· Sintu·? hu’

Exponis missionaries nonnullos, cum noverint numerum eorum, quibus in Confessione permiserunt ad S. Communionem accedere, non interrogatis pocnitentibus, totidem ponere particulas consecrandas ; ct quaeris num praxis haec sit prohibepda. Nemo non videt missionarios sic agentes uti scientia in Confessione acquisita, quod est Ecclesiae legibus expresse vetitum ; nec prava haec agendi ratio efficax est ad arcendos indignos I potest enim indignqs accedere inter primos ad Sacram Synaxim, cx quo a Communione dignus pro indigno excluderetur, addito etiam periculo ulterioris scandali’in sacramentalis Confessionis praeiudicium ; quare abusus hic est omnino tollendus.

Dc benedictiopcrtKifd·!11 nn

Refers nonnullos missionarios negligere nuptiarum benedictionem, et quaeris utrum ipsi compellendi sint ad nuptias benedicendas. Non ignoras in instructione super matrimoniis, quqc in istis regionibus contrahuntur absente missionario, praecipi çoniugibus, ut cum missionarius qd eos visitandos accesserit, coram eo sc sistant, ut benedictionem accipiant nuptiarum, quamvis eae iam valide contractae censeantur: ob quam causam abstinere debent a consensus renovatione; quamobrem vides reprehensione dignum esse missionarium illum, qui huiusmodi benedictionem petentibus negligat impertiri. Utinam omnes his benedictionibus cumulari studerent! facilior enim in dies evaderet viq medendi scandalis, quae a clandestinis matrimoniis oriuntur. Quare, tuos mono missionarios, ut in rc tanti momenti faciles se praebeant.

847

Xuiue in alunto^eiiqnhiclraponendae.

S. R. C. *n Martii 1836* — Tr ipbn t isa — 1. Quum iuxta Decretum S. R. G. pridie kalcndas Aprilis 1821, eliminanda sit consuetudo reponendi Sanctorum Reliquias, pictasquc Imagines super Tabernaculo inquoSS. Eucharistiae Sacramentum asservatur, adeo ut ipsum Tabernaculum inserviat pro basi, quaeritur: an hoc decretum valeat etiam pro Reliquiis SS. Crucis, vel alterius Instrumenti Dominicae Passionis publicae venerationi expositi.

collect» pro Plpa

q. An in diebus anniversariis Electionis et Coronationis Summi Pontificis, collecta in Missis pro eodem adiungenda sit de praecepto.

, Be colore <to->tnnda ss. Eachârilll>·

3. An stola pro ministranda SSfiit Euchqnstia extra Missam esse debeat coloris Olficio illius diei convenientis, ut praescribit Rituale Romqnum ; vel etiam possit esse alba, prout yalde conveniens Sacramento Eucharistiae, ceu multi censent docrores.

Ad i, et 2. Affirmative.

Ad 3, Affirmative ad utrumque,

848

gitnorum ad ή-3em veoientieeu

S. C, S. Officii *8 Iμηϋ 1836* — In S. C. Generali Universalis Inquisitionis actum est dc quaestione ab R. P. D. Archiepiscopo Quebeccnsi proposita, quae his verbis continebatur: < Ex illis difficultatibus quae in America obstant conversioni barbarorum, inter quos viget polygamia, ea prae cacteris, ut longa experientia constat, praecipue valet, scilicet quod usque nunc, iuxta XI ex XXIX articulis, quibus constat Indultum extraordinarium Episcopis communicatum, infideles plures habentes uxores tenentur, post conversionem et Baptismum primam retinere, si ipsa votuerit converti. Iam vero gravibus missionariorum rationibus permotus, et ut istorum infidelium saluti efficacius consulatur, enixe des dero novam erogari concessionem, cuius tenore eisdem infidelibus plures uxores habentibus, ct converti desiderantibus, permittatur ut quam ex illis maluerint (quae ordinarie inter alias iunior est) eligant, ad illam, etiam converti volentem, in matrimonium iuxta regulas Ecclesiae ducendam, sine obligatione primae eligendae, Haec autem de» siderata concessio refertur ad decretum S. Pii V *2* Augusti i5yi datum qqo declaratur: *Indi... in futurum baptizandi cum uxore, quae cum ipsis fuerit bapti^ata remanere valeant, tan· quam cum uxore legitima, aliis dimiasis* (1). In hoc enim Decreto nulla fit mentio de prima in legitimam uxorem suscipienda, sed tantum de ea quae cum illis fuerit baptizata, At in casu submisso nulla nascitur difficultas Baptismi suscipiendi a parte illius uxoris, qualiscumque sit, quam infideles prae caeceris eligunt ».

(i) En decretum seu Const. S. Pii V j *3ug. tjjt:*

« Romani Pontificis aequa et circumspecta providenti lia, nc ea quae pro salubri Indorum noviter ad Λ-α dem conversorum directione sanciri debent et 1er-« minari, alicuius haesitationis scrupulo subiaccant, « dcclaratipnibus ct aliis opportunis consuevit provi·• dere remediis. Cum itaque, sicut accepimus, Indis « in sua infidelitate manentibus plures permittantur « uxores, quas ipsi etiam levissimis de causis repudiant, α hinc factum est quod recipientibus Baptismum per-• missum sit permanere cum ea uxore, quae simul ‹l cum marito baptixata existit; ct quia saepenumero « contingit illam non esse primam coniugem, unde tam « ministri quam Episcopi gravissimis scrupulis tor-‹t quemur, existimantes illud non case verum matri-«monium; sed quia durissimum est separare cos ab

Rebus omnibus circa controversiam hanc mature perpensis, EE. ac RR. DD. Cardinales Supremi Inquisitores distinguendum esse censuerunt utrum matrimonium haberi possit ut validum necne. In primo quidem casu, videlicet quando agitur dc vero matrimonio inito, dubium esse non posse S. Cong. existimavit, infideles plures uxores habentes, post conversionem suam debere primam uxorem retinere, si ct ipsa Baptismum suscipiat, vel saltem habitare cum illo assentiatur absque iniuria Creatoris. In altero vero casu, scilicet quando non subsistit validitas ncc primi ncc subsequendum matrimoniorum, ita ut serio dubitari possit matrimonia huiusmodi ad instar bclluarum censenda esse, posse infidelem qui ad fidem convertitur eligere quamcumquc velit cx suis mulieribus, dummodo ct ca ad christianam religionem convertatur, ac renovetur consensus : vel etiam posse quamcumquc aliam eligere mulierem eadem servata conditione.

Gregorius XVI suffragia EE. S. R. E. Cardinalium Universalium Inquisitorum probavit, renovato tamen consensu, si matrimonium in prima hypothesi contrahitur cum secundo vel tertio etc. coniugc, proptercaquc primus in infidelitate permanens erit; et addita facultate dispensandi ab interpellatione coniugis primi, quoties aut fieri rcipsa nequeat, aut, si fieret, nullius utilitatis fore reputetur, iuxta ea quae a s. m. Benedicto XIV (lib. t3 *De Synod.* cap. 21) traduntur, ubi agatur de matrimonio valido.

849

Circa munitionem cmciutn ». I iaiginum *Viat Cntdi.*

S. C. Indulg. so *[unii 1836* — Aturrn. — i. Multoties ad dealbandas parietes, ab iis disiunguntur simul vel successive quatuordecim cruces vel imagines Viae Crucis: aliquando ex una ecclesia in aliam transferuntur, vel in oratorium ; quaeritur an amittantur benedictio ct indulgentiae.

Dc prtdbo» in *ViatCmdt* exefemo.

2. Ad lucrandas indulgentias Viae Crucis in ecclesia vel oratorio erectae adnexas, requiritumc recitatio sex *Pater* et *Ave* post quatuordecim stationes?

R. Ad r. Non amittuntur benedictio et indulgentiae, si una vel altera tantum crux removeatur a pariete ecclesiae, ad illam dealbandam: sed si simul omnes cruces removeantur ut postea iterum ponantur in dicta ecclesia, fideles eo tempore lucrari nequeunt indulgentias, si in aliam ecclesiam vel oratorium translatae sint cruces sine Apostolica facultate.

Ad 2. Negative.

850

S. R. C. 27 *Aug. 1836* — RiIRDONRN. — Circapdiimw. ctionemin Extrcm/UtaioTq

1. Anne ultra pedum partem superiorem, inferior quoque ungenda sit in Sacramento Extremae Unctionis.

Annuli benActlo in iconi» nuptiit.

2. Utrum in nuptiis, quae secundae dicuntur, omittenda sit benedictio annuli.

De Diptbmi cxremonii» iwplendi in ada::o antea baptizato.

3. Quaenam servari debent caeremoniae et preces, quae supplendae sunt adulto catholico, valide post nativitatem baptizato, sed omissis caeremoniis quae, iuxta Rituale, Baptismum praecedere vel sequi debent : an illae quae in Rituali assignantur pro Baptismo adultorum, vel pro Baptismo infantium?

DcDiptiimiaeremomii In ba« ptirindoiubcoft» ditione idulto.

4. Quae ex his caeremoniis servari debent, quum adultus, ab haeresi ad fidem catholicam conversus, baptizandus est sub conditione ob dubium fundatum de validitate Baptismi a ministro haeretico collâti ?

R. Ad 1. Nihil innovandum.

Ad 2. Negative.

Ad 3. Caeremoniae ct preces serventur quae in Rituali assignantur pro Baptismo infantium.

Ad 4. Quatenus supplendae sint et supplendae credantur caeremoniae, ut in dubio, illae supplendae sunt quae pro adultorum Baptismo sunt praescriptae.

851

Dc benedictione •jccrdotu »upcr populum.

S. R. C. 27 *Aug. 1836.* — Vbroxrn. — i. Utrum liceat simplici sacerdoti supcrpclliccо ct stola induto, post Vesperas, litanias ct preces, immediate altare ascendere et populum dimittere, eum benedicendo nuda manu per verba *Benedictio Dei omnipotentis etc.* ut praescribitur a Rituali post Communionem extra Missam.

De minhîerio mulierum in.Mitti.

2. Potestne sacerdos, omnibus sibi prius commode dispositis quae ad sacrificium occurrere possunt ne mulieres serviant altari, uti ministerio mulieris tantum pro responsis ?

R. Ad i. Affirmative, si adsit consuetudo.

Ad 2. Affirmative, urgente necessitate.

• uxoribus, cum quibus ipsi Indi Baptismum suscepe-
• runt, mixime quia difficillimum foret primam con-
• iugem reperire: Ideo Nos, statui dictorum Indorum
• paterno affectu benigne consulere, atque ipsos Epi-
• scopos ct ministros ab huiusmodi scrupulis eximere
• volentes, motu proprio ct ex certa scientia nostra,
« ac apostolicae potestatis plenitudine, ut Indi, sic ut
« praemittitur baptizati, ct in futurum baptizandi, cum
« uxore, quae cum ipsis fuerit baptizata ct baptiza-
« bitur, remanere valeant, tamquam cum uxore le·
« gitima, aliis dimissis, apostolica auctoritate, tenore
«praesentium, declaramus, matrimoniumque huius-
« modi inter cos legitime consistere etc. ».

852

An benedicent mwr'iTccitt îou^Tn^'V'ro

S. C. de Prop. Fide *10 Ian. 1837* (C. P. pro Six.) — Tusk. Oriext. — Se il sacerdote che benedice un matrimonio, quantunque nûn riceva l'clemosina, sia obbligato a dire nei tempi debiti la Messa votiva designata a questo effetto, o possa dire la Messa del Santo corrente, aggiungendo la colletta della stessa Messa votiva.

R. Servetur Rubricae praescriptio quoad Missae speciem, ita tamen ut celebranti liberum sit mente sua convertere spiritualem Missae fructum in favorem suppeditantis eleemosynam.

853

convertendi.

S. C. de Pr°P- Fide *10 Ian' 1837* (C. P. pro Sis.) — Se debba accordarsi la facoltà chiesta dal Vic. Ap. del Tonkino Occid. di poter convertire in merci il danaro che da Macao si manda a quella Missione affinchè piu difficilmcnte sia esposto aile rapine de' corsari, alia perfidia dei portatori ed alie angarie dei governo.

R. Dummodo absit omnino lucri studium vel propositum, et necessitas ita agendi perduret, et dummodo lucrum, si quod provenerit, non in alicuius missionarii, sed in Missionis utilitatem cedat, et pro hoc tantum peculiari casu, tribuatur petita facultas, ita tamen ut non evadat in exemplum, quasi negotiari liceat missionariis ob Missionis utilitatem.

854

Mauc celebra·

Instr. S. C. de Prop. F. 25 *Febr. rS37* — (ad Praef. Miss. Epir iJ — Non dee lollerarsi 1'abuso di alcuni missionari i quali, corn*Ella narra, celcbrano i sacrosanti misteri non solo secondo l'intcnzionc dei maomettani dai quali ricevono dell'elcmosinc, ma ancora nel tempo che le donne ottomane dimorano soito l'altare (i). Che perô Ella si darà tutto l'impcgno di eliminare talc abuso cd ogni altra profanazionc del luogo santo. Non si proibiscc per altro con questo che i missionarii ricevano ancora dai turchi delle elemosine, se loro si offrono per qualsiasi oggetto del divin culto ; s'inlcnde perô sempre che essi non per altro debbono porgere incessant! preghicre al Signore se non per la loro conversione alla vera fede, lo chc non deve lasciarsi di fare aneor quando non si riccvc alcuna demosina.

855

S. C. de Prop. F. *r3 Mart. 1831* (C. G.) — Se la facoltà di assolvere dalle scomuniche concceduta ai Prcfetti délie missioni, s* intendono soltanto pci foro interno. îuri◊».*'a"'Iccn'

R. Affirmative, ad normam Instructionis dic 14 Ianuarii 1726 data (F. π. jo£)·

856

S. C. de Prop. Fide *15 Martii 1837* (C. G.) — Scodrae — t. Se il Vescovo m forza delle facoltà pontificie (2) possa commutare fuffizio divino in altre preci, attesa la somma ignoranza di qualche sacerdote chc non lo sa recitare, c difficilmcnte puô apprenderne la maniera. Deface!»·]· ÎÎÎÎÎ'Vrniium 10 precc*·

2. I Padri delle diverse missioni di Albania, arnvando frequentemente in Scutari, celebrano la Messa nellc case ncllc quali dimorano, cd in altrc a loro piacerc senza licenza del Vcscovo, adducendo i loro pnvilegi di potere in qualsivoglia luogo celebrare. Si domanda se possano essere obbligati di presentarsi al Vescovo perché siano conosciute le loro facoltà, cd il luogo dove intendono celebrare. Orc4 fcn celebrandi Μπαοι indomibus Pflriu··

R. Ad i. Negative; consulendum tamen SSiTio ut facultatem commutandi largiatur. — SSffius concessit.

Ad 2. Affirmative.

857

Ex paganorum matrimonio rato non consummato Impedimentum non exurgit poblicae honestatis.

S. Congr. S. Officii zp *Aprilis 1837* — Tunk. Occid. — Matrimonium ratum non consummatum paganorum producitne honestatem publicam, vel censeturne impedimentum dirimens post eorum conversionem ? Verbi gr. Titius paganus duxit Macviam paganam sed non consummavit; post mortem .Maeviae Titius fit Christianus: potestne ducere Berthам sororem vel consobrinam Maeviae e pagana factam christianam ? Idcmque estne de sponsalibus paganorum ac dc matrimonio rato?

R. Impedimentum non subsistere.

858

lia» celebrare,

S. C. S. Officii 19 *Apr. 1837.* — Utrum possit aut debeat celebrari Missa, ac percipi eleemosyna pro graeco schismatico, qui enixe oret atque instet ut Missa applicetur pro ipso sive in ecclesia adstante, sive extra ecclesiam manente.

(t) Ita scripserat Praefectus referens dc ecclesia S. Antonii loci vulgo *Capo Redoni* in Archidioecesi Dyrrachicnsi ; «In questa chiesa si solcnnizza il 13 α Giugno, alia quale solennité compariscono gli otto- « mani quasi per meti, dove portano di più che cri- « stiani la limosina ali*altare, e danno le Messe da « celebrare alia loro intentione; anzi le loro donne, «quando si ammalano, vengono alia chiesa in quel • giorno ed in altri giorni feriali, e si mettono sotto • nell'antipendio dell'altare, c si celebra sopra le me· a desime ».

(2) Id est vi concessae facultatis communicabilis : *Recitandi Rosarium vel alias preces, si Breviarium secum deferre non poterunt, vel divinum Officium ob aliquod legitimum impedimentum recitare non valeam.*

R. luxta exposita fton licere, nisi constet expresse eleemosynam a schismatico praeberi ad impetrandam conversionem ad veram fidem.

859

Orci colorem ct mitenim m-crorom pari-mcfltorucL

S. R. C. *23 Sept. 1837* — MuriNKN/ — t. An paramenia coloris flavi adhiberi possint pro quocumque colore, nigro excepto.

2. Num paramenia confecta cx serico, variis coloribus floribusque intexta, ita ut vix dignoscatur color primarius et praedominans, usurpari valeant mixtim, saltem pro albo, rubro ct viridi.·

3. Nom planetae, stolae et manipula possint confici ex tela linea, vel gossypio, vulgo *pcrcallo,* coloribus praescriptis tincta, aut depicta.

De concione ante SS. Sim-mefirno detecto capite.

4. Colligitur ex decretis Sacrae Rituum Congregationis non posse fieri concionem, capite tecto, ante SS. Sacramentum palam expositum non obstante quacumque contraria consuetudine. Hinc quaeritur: An id saltem liceat quando SS. Sacramentum est quidem expositum, sed velo serico obductum.

R. Ad i. Negative.

Ad 2. Pariter negative.

Ad 3. Serventur Rubricae, et usus omnium ecclesiarum, quae huiusmodi casulas non admittunt.

Ad 4. Negative.

860

Dc Sinctorutn Rcfiouil» io alta* riatn côntecra• tiooe.

Instructio S. R. C. *6 Octobris 1837* — Altare super quo celebratur Missa, sive fixum sil, sive portatile idest cum petra sacra tantum, consecratum omnino esse debet ; ac pro ipso altare portatili sive peira sacra, praecipuus est ritus observandus, unctiones adhibendae, reponendae in sepulchro Reliquiae Sanctorum Martyrum, iuxta verba Apocalypsis: *Vidi sub altare Dei animas interfectorum.* Reliquiae ibi reponuntur ob relationem ac mysticam analogiam inter Dominum Iesum Christum caput Martyrum eiusque membra, iuxta Sancti Augustini verba: *Convenienter autem et quasi quodam consortio ibi Martyribus sepultura decreta est, ubi morS Domini quotidie celebratur ; scilicet ut qui propter mortem eius mortui fuerunt, sub Sacramenti eius mysterio requiescant.* Ideo sacerdos post confessionem osculans altare profert ca verba: *Quorum Reliquiae hic sunt.* Ex quibus etiam patet necessitas ut in altari sit sepulcrum Reliquiarum. Reliquiis enim non appositis et deficientibus, superflua ac vana essent ea verba. Praeterea sicut altare quodeumque, vel immobile vel portatile, evadit exccratum ob fracturam vel per se enormem ob quantitatem, vel enormem propter locum unctionum, licet levis in se fractura esset ; itd cxccratum evadit ob Reliquiarum amotionem : ex quo etiam liquido ostenditur Reliquiarum necessitas in altarium consecratione. Hinc si a ceteris ritibus observandis in nova altarium consecratione dispensavit aliquando Sedes Apostolica, nunquam a ritu dispensavit repositionis Reliquiarum et a caeremoniis necessario in hoc observandis. Sic Sacra Rituum Congregatio Episcopo Augustano supplicanti pro facultate reconciliandi plurima millia altarium (exeeratorum ob solam remotionem Reliquiarum, quae propterea iterum consecranda omnino erant) cum sola repositione Reliquiarum, iis tantummodo servatis caeremoniis quae in Pontificali Romano praescribuntur, respondit : < In hoc casu gratiam petitam posse concedi >; quae (gratia) a s. m. Clemente IX concessa fuit.

851

Circa *Vfae Cn·* c/f tabula» dauce».

S. C. Indulg. *13 Nov. 1837.* — Cum ad lucrifaciendas indulgentias quae pro stationum Viae Crucis visitatione conceduntur, minime requiratur tabularum erectio, sed crucium, proinde si ob vetustatis causam ipsae tabulae removeantur, ac in earum loco, etiam absque pontificia facultate, novae tabulae substituantur, indulgentiarum concessio perseverat ; imo etsi cruces ipsae, quae solae necessario requiruntur ob eamdem rationem, vetustate scilicet labentes renovari debeant, dummodo earum non sit maior pars, nec nova erectione opus est, nec indulgentiarum beneficium amittitur.

862

De Intcncota convivii» miho· mclanorutn, <t dc catbolicorun opera in aedil·candi» eorundem templi».

S. C. de Prop. F. *21 Nov. 1837* (C· θ·) — Sc abbia luogo alcuna provvidenza (nella Bosnia) circa rintervento dei parrochi ai conviti degli ottomani, cd i forzati lavori dei cattolici nella fabbrica o restauri delle moschce.

R. Quoad primam partem non esse interloquendum. - Quoad secundam non esse inquietandos, dummodo gravis mali metu coacti agant, neque intendant mahumetanorum superstitionibus cooperari.

863

Dc nccc»uni Patriarcharum e-lectioni» confirmatione, et pal-lii concciionr.

S. C. de Prop. F. *1 Dec. 1837* (C. G.) — Patriarchae (graeeo-melchit.) nomine Sacrae Congregatiofiis otficiosc quidem ct enucleare scribatur, ad ipsius memoriam devocando quae a sacris Canonibus et Constitutionibus Apostolicis praescribuntur de necessitate scilicet petendi obtinendique a Rom. Pontifice confirmationem electionis patriarchalis ct honorem pallii, quod est plenitudinis officii pastoralis insigne, servata antiqua Sedis Apostolicae ct patriarchalium Sedium, totiusque Ecclesiae consuetudine, antequam iisdem Patriarchis fas sit

convocare concilium, conficere Chrisma, dedicare basilicas, ordinare clericos, Episcopos consecrare, aliaque peragere quae non obtenta electionis confirmatione ct pallii concessione vetita sunt, nisi specialis Sedis Apostolicac venia praedictis Patriarchis facta fuerit. Haec autem ita Patriarchae Antiocheno nuncianda esse ErTii ct RtTii Patres decreverunt, ut cautum plane sit, ca super re, dc universali ac constanti Ecclesiae disciplina.

864

«X'b^'mîl tnmonii» protutantium praecise.

S. Ç. S. off. 20 *Dec' 1837-* — Episcopus Bardcnsis *(Birdstoiu seu Louisville)* humiliter exponit quod multi protestantes, absque ulla intentione religionem catholicam amplectendi, saepe sollicitant ut vel coram uno e suis sacerdotibus, vel coram Episcopo ipso consensum ad matrimonium contrahendum praestent. Notandum est quod in talibus circumstantiis non tamquam sacerdotes sed sicut magistratus civiles agerent Episcopus et sacerdotes, quod legibus rcipublicac licitum est. Nunc quaerit utrum ipsi missionariisque suis liceat talibus praccssc matrimoniis.

R. Si agatur dc matrimonio inter duas partes haereticas, licet huiusmodi interventus non ita reprobetur ut numquam licitus esse possit, communiter tamen esse dissuadendum. Si vero altera pars sit catholica, obtenta dispensatione ab impedimento mixtae religionis, et servatis solitis clausulis et conditionibus, licere.

865

Dc facultate quoad libroa prohibitos.

S. C. de Prop. F. *r8 Martii 1838.* — CoROMAKDEL *(Pondichéry).* — In folio facultatum Vicariis App. consuete concessarum legitur n. *2t : Tenendi et legendi, non tamen aliis concedendi, praeterquam iis missionariis quibus in Domino,* etc. Illa facultas nimis est restricta. Etenim, iuxta ipsius tenorem, nullo modo fidelibus, neque per se, neque per missionarios, libros infidelium de eorum religione tractantes apud se retinendi et legendi licentia concedi potest. Attamen in mullis casibus, et pro plurimis Christianis edoctis ct bona mente praeditis, tales libros apud se saltem per aliquod tempus detinendi, et cos legendi, ad effectum eos impugnandi in voce, facultatem concedere necessarium foret. Sint in exemplum catechistac qui debent, occasione data, idololatriam ipsiusque absurditates impugnare. Sint etiam in exemplum magnates inter christianos, cum quibus gentiles saepe saepius de religione sive gentili, sive Christiana, disputant aut tractant. Idololatriae notitiam si illi non habeant, gentilibus respondere, vel cos impugnare nequibunt. Unde enixe rogat Vic. Ap., ad effectum memoratum consequendum, ct secluso perversionis periculo, catechistis ct fidelibus, de quibus sermo est, dictos libros apud se detinendi ct legendi licentiam, sive immediate, sive mediate, idest per missionarios, dare possit ct valeat.

R. SSrtius annuit pro gratia, iuxta exposita a Vic. Apostolico.

866

De lore proprio Lpitco narum quoad Ordinationem.

S. C. de Prop. F. *14. Maii 1838.* (C. G.) — Ius ordinandi clericos ad ordinariam Episcopi iurisdictionem pertinere, cuius proinde exercitium impedire Patriarcha non potest, inconsulto Episcoporum synodo, nec audito antea eodem Ordinario, ct sine Sedis Apostolicae oraculo.

867

De precibus in pio *Viae Cncu* exercitio.

S. C. Indulg. 2 *Lunii 1838.* — Btrtnucsx. — Multi doctorcs contendunt, ad lucrandas sacrae Viae Crucis indulgentias omnino necessarium esse recitare sexies Orationem Dominicam ct Angelicam Salutationem post absolutas omnes stationes; cum autem haec conditio a paucis fidelibus adimpleatur, Superior Icsuitarum quaerit:

An sine praedicta Orationis Dominicae et Angelicae Salutationis recitatione Indulgentiae Stationum Viae Crucis lucrari queant, necne.

R. Recitatio Orationis Dominicae et Angelicae Salutationis tam pro unaquaque Viae Crucis statione, quam sexies easdem preces iterare post absolutas omnes stationes est tantum laudabilis consuetudo a nonnullis inducta, minime vero necessaria conditio ad lucrifaciendas Viae Crucis indulgentias, uti clare aperteque declaravit S. C. Indulgentiis praeposita in admonitionibus serrandis pro Viae Crucis exercitio peragendo, iussu et approbatione editis tum Clementis XII sub die 3 Aprilis 1731, tum Benedicti XIV sub die 10 Maii 1742.

868

Dc MCramcntali absolutione quoad *liberoi muraloret.*

S. C. S. Officii 27 *Lanii 1838.* — *Poe*nae ccclesiastiae a plurimis Romanis Pontificibus in cos statutae sunt, qui societati, quam < Liberorum Muratorum » dicunt, nomen dedissent, atque iuramentum de arcano servando in eorum conventiculis emisissent. Dubium exoritur, utrum ii quos licet emissi iuramenti pocnitcat, communicando tamen cum caeleris eidem sectae adhaerentibus, vel eorum conventicula adeundo, vel *alio quolibet modo* veros eiusmodi societatis cultores se palam exhibere perseverent, ad Poenitentiae aut Eucharistiae Sacramenti participationem legitime per confessarium possint admitti. Sacerdotes inveniuntur nonnulli qui huiusmodi homines reapse ad-

mittunt. Ut igitur certa confessariis norma praebeatur, quaeritur, utrum *in quacumque orbis regione* hominibus *liberorum muratorum* societati aggregatis, qui iuramenti dc secreto servando vinculis invicem consociati, in unum corpus coalescunt, iuramenti exigendi more apud eamdem sectam adhuc vigente, *sacramentalem absolutionem* licite aut valide confessarius impertiatur, priusquam ipsi *absolute et positive* praedictam damnatam societatem *in perpetuum* relinquant. Quaeritur quomodo sc gerere debeat confessarius. Huic petitioni Sacra C. S. Officii sub dic 5 Iulii 1837 respondit: « *Iuxta exposita non licere* ».

Cum autem ortum sit dubium, utrum verba illa *non licere* includant, in casu exposito, etiam *invaliditatem absolutionis,* exoratur S. C. ut dignetur id declarare.

R. Affirmative iuxta Constitutiones Apostolicas.

869

Decr. S. C. de Prop. F. *S Iulii 1838* «II· comecns- — Cum SSfto D. N. Gregorio Divina Providentia PP. XVI per R. P. D. Ignatium Archiepiscopum Edessenum S. Congregationis de Propaganda Fide a Secretis innotuerit, quasdam regiones Imperii Sinensis, et finitimorum Regnorum, RR. PP. DD. Episcopis ac Apostolicis Vicariis commissas, partim timere, partim vexari, partim in dies magis saeviente persecutione urgeri ethnicorum perfidia; nc pericula Ecclesiae ministris augeantur, nc res sacrae profanis polluendae prostent, neve difficultas ecclesiastico ritu celebrandi frequentiam auxiliorum minuat ; Sanctitas Sua benigne concessit facultatem *consecrandi,* nempe, *Altaria sine reliquiis sanctorum, etiamsi authenticae in promptu haberi possent; ac super iisdem Altaribus ita consecratis Sacrosanctum Missae Sacrificium celebrandi tam ab ipsis Episcopis ac Apostolicis Vicariis quam ab omnibus evangelicis Operariis: Item celebrandi noctu tribus horis antequam dies elucescat.* Quod beneficium amplissimum successores etiam eorum, quibus elargitum est, respicit ; Usus vero cius eo tantum tempore definitur, quo ipsa persecutio, vel eius rationabilis metus perdurat. Contrariis *etc.*

870

S. C. de Prop. F. *IJ) iulii ,838* (C. P. pr o Six.}. — An tolerandi sint sacerdotes qui vo«. submissa voce lotam legunt Missam nc forte audiantur vel ab extraneis qui in eadem domo versantur, vel a vicinis paganis, vel etiam a furibus qui in multis locis per totam noctem circumeunt domos, quaerentes quid furentur.

R. Affirmative.

871

S. C. de Prop. F. *19 Iulii 1838.* (C. P. pr o Sin.) — Se abbia a commendarsi che si premetta alia Confessione, la quale è di assoluta nécessita, il supplirc alie ccrimonic non csscnziali omesse nell' amministrazionc dei s. Battesimo. Dc «uppkoJii baplitml cure* moniii ante baptizat! Coafet* wionem.

R. Magis convenit ut omissae in baptismo caeremoniae prius suppleantur, quam baptizatus si indigeat, sacramentaliter confiteatur.

872

S. C. de Prop. F. *rg Iulii 1838* (C. P. pr o Sin.) — Omnino prohibeantur Christiani adolescentes paganorum scholas frequentare, attento periculo perversionis et idololatriae. Paganorum ichola» chriina· ni adolescente» nc frequentent.

873

S. C. de Prop. F. *19 Iulii 1838.* (C. P. pr o Sts.) — An liceat uti facultate sacros Ordines extra tempora conferendi in illis diebus festivis in quibus cx indulgentia S. Sedis neophyti nec audire Missam, nec ab operibus servilibus abstinere amplius tenentur. De collatione .. Ordinum die* bu· festis abrogatu.

R. Affirmative.

874

S. C. de Prop. F. *r9 Iulii ,838* (C. P. pr o Sin.) — Sc debba darsi (al Vic. Ap. di Chan-sl) altra istruzione intorno all'»1» amministrazione del Sagramento della Pcnitcnza. «i p<*»i· tentui pecunia* ŋ>·.

R. Detur iterum instructio anni i8o3 (i). Quo vero ad poenitentias pecuniarias eae omnino prohibeantur tam in actu quam extra occasionem Confessionis, ac insuper addatur

(i) En Instructio an. i8oj (16 Ian.) « Questa S. C. non ha creduto potersi intieramente approvarc il sistema ch'Ella dice avere adotiato coi pcnitcnii chc non si cmendano, sia per rapporto alla maniera chc tiene nell' imporre ad essi le multe pecuniarie, sia nel non uimcttcrli alia Confessione. 11 non ammettere alia Confessione i penitenti chc non si emendano, è un toglierc lore? uno dci mexzi più forti per 1'cmendazionc, giacchè nel pfesentarsi al confessore riccvono sempre delle esoruxioni c stimoli a mutar vita ; sembra dunque più utile che anxi loro prescrivano i confessori di tornare spesso, sebbene debbano negar loro 1' assoluxione. L* imporre poi multe pecuniarie ai penitenti potrebbe allontanare molti dal sacramento per non volerai privare dei loro denaro, c potrebbe renderc odioso il sacramento medesimo con la supposizione che si amministri ad oggetto di ritrame profitto. Perciô tali multe non debbono imporsi sc non con grandissima cautela e circospexione, né debbono giammai esigersi dal confessore ; ma sc in qualche caso verranno imposte, si avranno a far coasegnarc in mano altrui nclla maniera più conveniente.

S. Congregationem vehementer dolere utrumque abusum adhuc vigere, atque mandare ut omnes missionarii in administrando Sacramento Poenitentiae se gerant iuxta praescripta in Synodo Sutchuensi (an. i8o3) ac praesertim num. 5, cap. VI (1).

875

..“'.rtk'monî; quoties impertiri quca’

S. C. Indulg. *U Sept. 1838.* – Vbrohbn. – Λη Benedictio Apostolica pluries impertiri possit, novo mortis periculo redeunte?

R. Negative, permanente infirmitate, etsi diuturna; affirmative vero, si infirmus convaluerit ac deinde quacumque de causa in novum mortis periculum redeat.

876

ccdKend«°crucci *Viae Cruci»* ue.

S. C. Indulg. *28 Sept. 1838.* — Aturbx. — An novo hcnediccndac sint cruces et imagines Viae Crucis ad tempus a parietibus dislunctae propter rationabilem causam.

R. In casu de quo agitur, cruces non sunt iterum benedicendae ; quoad imagines vero numquam benedicuntur.

877

•iônum*"rd.ü£ ne·

Litt. Encycl. S. C. de Prop. F. *Oct. t83^·* ~ Ut hacc S. Congregatio de Prop. Fide statum exterarum Missionum apprime cognoscat, obvenienlibusque necessitatibus mature ac prudenter occurrere vel providere possit, omnium quae ubique terrarum geruntur, distincte et enucleate est certior facienda. Hinc peropportune Sacra haec Congregatio huic damno proviserat litteris datis sub die 17 Iunii anni 1747; utque res catholica, quae apud hostes Christiani nominis passim labefactari solet, bene feliciterque verteret, iterum eamdem rem decernendam et decreto firmandam curavit dato die *2* Aprilis anni 1759; quo cautum est, ut quolibet exeunte anno omnes Archiepiscopi; Episcopi, Vicarii Apostolici, Praefecti, caeterique Missionum Praepositi relationem ad hanc nostram Congregationem transmitterent. Utque res melius expeditiusque perficeretur duos proposuit libellos, quibus datis certis interrogationibus, unusquisque, qui de officio tenebatur ada·mussim responderet.

Ast profecto maximo animi angimur dolore videntes hoc nostrum praeceptum a nonnullis pessumdari, istasque leges sapientissime constitutas inutiles atque infectas evadere: itaque auctoritate, qua pollemus, cuique notum volumus adhuc plenissime vigere praefatum d-xretum diei *2* Aprilis 1759, quod adhuc in suo pleno robore permanere decernimus. Stat ergo unicuique onus in fine cuiusque anni certiorandi hanc S. Congregationem de omnibus quae ad sacras spectant Missiones, et respondendi clare, nitide aç distincte omnibus quaesitis in praefatis libellis enunciatis. Ergo hoc in vestris animis fixum haereat penitusque insideat, hanc obligationem tenere omnes, licet quacumque exemptione aut privilegio insignes.

Nostrum esset ad id vos cogere censuris ac poenis ecclesiasticis ; scd mitius agentes confidimus satis superque rei provisum si nostra praecepta in vestram mentem, cogitationemque revocaverimus. Vestram itaque conscientiam oneramus ; si secus feceritis, quod Deus avertat, vos reos coram Deo esse volumus muneris neglecti.

Mandamus ut praefatae litterae vim legis habeant tum pro his qui nunc sunt, tum pro futuris missionum Praefectis et Moderatoribus, donec expresse et apertis verbis iis non fuerit derogatum.

A nemine nisi a Deo merccdem nostrorum laborum expectantes, nihil aliud restat, nisi ut vos oremus obtestemurque ut vineam Domini sollicitis curis ct laboribus colatis ct administratione sacramentorum assidua, ct verbi praedicatione opportuna, et, quod caput est, bonorum operum exemplo. Vos forma facti gregis ad hanc normam vestras omnes operationes componite, expectantes beatam spem quam daturus est nobis qui non mentitur Deus.

878

De transitu orientalium ex udo ad alterum ritum.

Decr. S. C. de Prop.F. *20 Nov. 1838.* — Cum Sacra Congregatio de Propaganda Fide recto Ecclesiae regimini in Orientis partibus

(1) Hacc ibi: «Neminem quantumvis flagitiosum, «ac scandalosum, ct incorrigibilem, qui aliquo licet « exiguo poenitentiae stimulo excitatus, ad tribunal « accedit pro confessione suarum culparum , unquam « praesumant repellere, nisi nominatim ct puolicc « sit cxcommunicatus , aut sit iis criminibus im- « plicatus quibus a iurc adiuncta est excommunicationis « poena, ct crimen, propter quod in excommunicatio- « nem incidit, ita notorium , ac manifestum sit, ut « nulla possit tergiversatione celari, aut quovis suffragio « excusari (quod dc his neophytis plerumque rudibus, « et imperitis facile diiudicari nequit). Et quidem in « hoc postremo caso, si huiusmodi criminosus paratus « sit scandalum reparare, et Ecclesiae satisfacere, cito «admittatur: *Absolutionem enim sacramentalem,* inquit « Sacra Congregatio de Propaganda Fide in instructio- « nc ad hanc rem specialiter pro hac Missione data « an. 1784, *immerentibus denegare in potestate sacer·•rdotis est; at criminum confessionem non audire, fia·• esset* non *ferendum.* Quoad vero apostatas a « tide, ad poenitentiam redeuntes, teneantur tantum se- « mcl apostasiam abiurarc coram fidelibus, Ct abstinere « coram infidelibus ab actibus infidelitatis : abiuratione « autem peracta, admittantur ut cacteri peccatores ad « confessionem sacramentalem, et, si rite fuerint dispo- « siti, absolvantur a peccatis, iniunctis poenitentiis sa· « lutaribus arbitrio confessarii ».

valde profuturum cognoverit, si regula quaedam traderetur circa transitum ab aliquo cx ritibus orientalibus ad alterum : in generali Conventu habito die io Septembris anni 1838, referente Effio ac Rffio D. loscpho S. R. E. Cardinali Mezzofante, quae sequuntur decernenda censuit. Ex orientalibus nonnulli, uti sunt armeni et maronitae, cum Ecclesia latina pro Eucharistia utuntur azymo; alii vero fermentato, melchitae nimirum, Chaldaei, syri, ct cophti: nemo proinde a ritu in quo fit usus azymi transire valeat ad ritum in quo conficitur in fermentato, absque beneplacito Sedis Apostolicae, idemque erit servandum circa transitum cx ritu in quo adhibetur fermentatum ad ritum in quo praecipitur usus azymi. Cum autem inter duos ritus permutandos non adest praefata materiae in Eucharistia disparitas, sufficiat consensus duorum Episcoporum a quo, ct ad quem fit transitus. Haec pro illis sunt constituta qui iamdiu catholicam fidem profitentur ; quod vero ad haereticos et schismaticos pertinet, qui ad Ecclesiae sinum redeunt, permittendum censuit S. C. ut orientalem ritum qui magis iis placuerit amplectantur.

Hanc autem S. Congregationis sententiam SSffio D. N. Gregorio div. prov. PP. XVI relatam... SSffius benigne approbavit atque in omnibus servari praecepit (i).

879

S. C. de Prop. Fide // *Dec. rSjS* (C. G.)

A^apodoncn· — 1. Utrum Delegatus Apostolicus possit cx rationabili causa administrare, vel aliquo sacro fungi officio in ecclesiis orientalium , invisere intra clausuram monialium conventus, carumdem excipere confessiones, ac quemlibet fidelem absolvere a peccatis reservatis ab ordinariis orientalibus, quin necessario requiratur consensus Ordinariorum orientalium.

2. Utrum saltem provisorie Delegatus Apostolicus possit orientalem fidelem, aut sacerdotem, vel Episcopum delinquentem ligare censuris, ligatos absolvere.

3. Utrum Delegatus Apostolicus possit nomine S. Sedis iudicare, ac statuere super quaestionibus dc mutatione rituum v. g. alicui permittendo transire a proprio ad alium ritum.

nofie orienta· tun'»· lauoot. 4· Il c$t usage que les Préfets désignent ccux jc jcurs religieux qui doivent être charges des paroisses: cere seule designation ou nomination faite par les Préfets communique-t-ellc aux sujets nommés la juridiction curiale, ou doivent-ils la recevoir dc lOrdinairc du diocèse?

5. L'Ordinaire du diocèse outrepasserait-il les limites posés, si pour des raisons à lui connues, et qu'il croirait suffisantes, il interdisait un religieux missionnaire, ou restreignait scs pouvoirs dans ce qui concerne l'administration des sacrements?

6. Utrum Patriarchae, ct Ordinarii orientales possint interdicere missionaries latinis, ne sacramenta administrent, et facultates suas exerceant in ecclesiis sibi subditis.

7. Utrum missionarii possint sacramenta administrare, ct easdem facultates exercere erga orientales in ecclesiis latinis absque consensu Ordinariorum orientalium.

8. Utrum Patriarchae, et Ordinarii orientales possint interdicere suis subditis ne sacramenta recipiant a missionariis latinis.

9. Utrum absque speciali consensu Ordinariorum orientalium missionarii latini possint excipere confessiones monialium.

10. Utrum missionarii latini possint absolvere orientales a casibus quos sibi reservavere orientales Ordinarii, absque speciali consensu eorumdem Ordinariorum orientalium.

n. Utrum missionarii latini possint absolvere orientales a censuris latis ab Ordinariis orientalibus.

12. Possuntne Episcopi orientales rcspectivis sui ritus hominibus pro suo lubitu prohibere, ne confiteantur peccata sua missionariis latinis, aut Missam audiant, aut sacram Communionem percipiant in ecclesiis latinis, etiam praeter tempus paschale, ct in die festo v. g. patronali?

13. Si non obstante illa episcopali prohibitione accedat unus, aut alter ex praedictis hominibus ad missionarium confitendi gratia, peccatne confitcns, peccatnc missionarius qui illius accipit confessionem, aut illi in missionis suae ecclesia sacram administrat Communionem ?

Quoad auditionem Mime in alicno ritu. 14. Utrum nccesse sit ad satisfaciendum Ecclesiae praecepto de audienda Missa diebus Dominicis, ac festis, ut unusquisque Missam audiat in proprio ritu; an sufficiat audire Missam.

De adminiitntione Mcramcn·torum oricatilibu» ritu latino. 15. Utrum missionarî latini possint administrare orientalibus sacramenta Baptismi, Extremae Unctionis, ct Matrimonii ritu latino in

(O In L»tt. S. C. de Prop. Fide 7 Aprilis 1859 haec bibentur: · 11 decreto emanato ai 20 Nov. 1838 ri·
« guardo al passagg:o dcgli oricntaU'da un rito all'altro,
■ cd alla facolü, cnc si concede agli eretici ad agli scis-
• matici, di sceglierc Quel rito orientale che piü loro
• aggradi ncl ritorno dci medesimi al seno dclla cat-
• tolca Chiesa, non comprcndc gli apostati, quclli cioè
« che, essendo cattolici, abbandonarono la vera Chiesa
■ paasando all'ercsia cd allô scisma, e poi si convcr-

« tono ». In aliis vero Litteris (t, lolii 1876) declaratur quod sequitur : « Decretum illud sancitum dic 20 No-
« vembris 1838 agit dc transitu ab aliquo cx ritibus
« orientalibus ad alterum , ct nihil omnino statuit dc
« ritu latino, neque de iis qui hunc ritum habent, vel
« habere desiderant; ct quod ibi statuitur dc haereticis
« ct schismaticis ad Ecclesiae sinum revertentibus, dc
« iis intclligcndum est qui ad orientales ritus pertinent ».

ecclesiis orientalibus casu v. g. quo missionarius latinus parochi fungeretur officio in iis ecclesiis.

16. Utrum missionarii iisdem orientalibus eadem sacramenta possint administrare ritu latino in ecclesiis latinis.

t>« administratione ucramen- iorum ritu orien. n'i iltin!”10”4’

17. Utrum missionarii possint orientalibus administrare sacramenta praedicta ritu orienta^ servando illius ritum, cui administratur sacramentum v. g. graecum cum graeco, in casu quo missionarii latini parochi fungerentur ollicio in ecclesia orientalium.

18. Utrum missionarii possint in aliquo casu administrare latinis sacramenta ritu orientali v. g. ad benedicendum matrimonium, cuius altera pars latina, altera vero orientalis.

KuiutcinPiîcris iunctionibu* et EuchariatU.

<9· ^Iruni missionarii latini fungentes sacra functione in ecclesia orientali, possint ritui orientali aliquid immiscere ritus latini v. g. ad benedictionem SS. Sacramenti post cantum orientalem recitare orationes lingua latina, ct sic dc ceteris.

20. Utrum post Evangelium Missae ritu latino celebratae recitari possit, idest legi ad populum Evangelium lingua arabica, quod absque ullo damno saepe factum est.

21. Utrum dc consensu Ordinariorum orientalium, aut delegati apostolici quis utens fermentato sacram Communionem excipere possit in azymo, et vicevcrsa.

22. Utrum missionarii latini in propria, seu latina Ecclesia possint cuilibet, vel utenti aliunde fermentato, administrare Eucharistiam in azymo.

23. Se un cattolico, che secondo il suo rito deve comunicare in azimo, si trovasse solo in mezzo di altri cattolici, che comunicano in fermentato, o vicevcrsa, puô comunicare in fermentato, o vicevcrsa, per adempire il precclto pasqualc, o in articolo di morte?

R. i. Quoad primam partem: affirmative, si agatur de sacris functionibus usum pontificalium, ac spiritualem iurisdictionem non requirentibus; in reliquis, negative. Quoad secundam pariem moniales respicientem: affirmative, si gravissimus casus urgeat, et raro.

Ad 2. Negative in omnibus ad primam partem. Ad secundam supplicandum SSrtlo pro facultate absolvendi in foro conscientiae tantum a censuris episcopalibus, dummodo connexae non sint cum casu reservato.

Ad 3. Negative, ct ad mentem: Mens est, ut Delegato Apostolico communicentur facultates cius Antecessori concessae anno i835.

Ad 4. Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.

Ad 5. Negative, dummodo gravis, et urgens adsit causa, statim S. Congregationi significanda.

Ad 6. Detur decretum 26 Aprilis 1647 *(V. n. 116).*

Ad 7. Negative quoad parochialia iuxta decretum 26 Aprilis 1647, *n requis affirmative, nisi obstet diversitas ritus in sacramentorum administrationc, et servetur Decretum diei 3i Ianuarii 1702 (t).

Ad 8. Provisum in praecedenti, ct servetur instructio an. 1705 (2).

Ad 9. Negative, ct servetur Const. Gregorii XV. *Inscrutabili* (3).

Ad 10. Negative.

Ad 11. Negative.

Ad 12. Negative in omnibus, etiam quoad sacram Communionem, ubi ritus diversitas non repugnet.

Ad 13. Negative ad primam partem, si agatur de prohibitione generali; secus de praecepto particulari cuipiam facto ob peculiares causas S. Congregationi communicandas; et negative etiam ad secundam, nisi obstet diversitas ritus.

Ad 14. Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.

Ad 15. Affirmative.

Ad 16. Affirmative.

Ad 17. et 18. Negative.

(1) Haec ibi: S. Congregatio (de Prop. F.) mandavit praecipi, prout praesenti decreto praecipitur, « omnibus ct singulis missionum apostolicarum praefectis et missionariis, ne ullus eorum in posterum « quavis occasione aut praetextu audeat dispensare cum « catholicis quarumcumque missionum orientalium su* « per iciuniis, orationibus, caeremoniis, ct similibus, « a proprio carumdem nationum ritu praescriptis, ct a « S. Sede Ap. approbatis. Praeterea S. C. censuit non « licuisse, nec licere praefatis catholicis ullatenus a « prioris ritus a S. R. E., uti supra, probati consuctudîne ct observantia recedere ».

(2) In citata instructione seu concordia inter maronitas ct missionarios latinos Syriae (4 Mail 170$) edicitur: ■ Chc i missionarî curopei esortino efficacernente più e più volte in congiunturc opportune li maroniti di Levante a frequentare le loro chicsc nazionali, c di udirvi la Messa, cd assistervi alii divini offici nc’ giomi di festa di precclto, cd in caso chc alcunc volte li maroniti andasscro in detti giomi a sentire ia Messa alie chicsc dci missionarî, dovranno questi tanto in tale occasione, chc in qualunque altra < ricordar loro Γ obblijjo, che, anchc secondo il loro «uso antico, hanno di pagarc alii parrochi maroniti « lc decime, oppurc quell* elemosina chc, secondo la « loro possibilité sarà loro permesso. Dovranno li mc- « desimi missionarî ricordarc alii maroniti questo loro « loro obbligo, particolarmcntc nellc quattro quaresime « chc si fanno secondo Γ uso dclla nazione. Si stima « molto opportuno chc qualchc missionario nclli detti « giorni festivi, o in alcuni di essi si portasse alia « chiesa nationale dci maroniti a prcdicare la parola di « Dio ».

(5) In laudata Const. (> Fcbr. 1522) haec habentur: « Confessores vero sive regulares sive sacculares, « quomodocumque exempti, tam ordinarii quam cx- « traordinarii, ad confessiones monialium, etiam Rc- « gularibus subicctarum, audiendas, nullatenus depu- • tari valeant, nisi prius ab Episcopo diocccsano ido- « nei iudiccntur, ct approbationem, quae gratis concc- « datur, obtineant ».

Ad 19. Negative quoad sacram Liturgiam; in reliquis servetur consuetudo.

Ad 20. Missionarios non esse inquietandos.

Ad 21. Negative ad utramque partem, et servetur omnino instructio pastoralis Benedicti XIV, quae incipit *Eo quamvis, §. Neque etiam,* in qua permittitur orientalibus communio ritu latino tantum in subsidium, nempe cum difficulter communicare possint in proprio ritu.

Ad 22. Detur instructio anni 1767 *(V. n. 4.09)* necnon Decretum Supremae Inquisitionis 4 Sept. 1721 *(V. n. 296).*

Ad 23. Affirmative in omnibus quoad utentes fermentato: quoad vero communicantes in azymo, concedantur facultates prout in decreto S. O. 12 Decembris 1821 (1).

880

De treniUtione Stitioaum *Viae Crtdt.*

S. C. Indulg. 70 *Ianuar. 1839.* — 1. Si stationes *Viae Crucis* per cruces erectae a loco removeantur, ubi canonice erectae fuerint, et in alium transferantur, indulgentiae nec primo loco affixae remanent, nec cruces sequuntur, sed nova canonica erectio requiritur.

Qoind0 ob crucium motationem ait remotionem nova *Viae Crad»* «rectio ncceiairia.

2. Si cruces primitus benedictae omnino pereunt, iterum canonica erectio necessaria est; si pereant cx minori parte, licet alias illis substitucre absque ulla benedictione: si penitus tolluntur aliqua peculiari ratione, et ad tempus tantum ut denuo eidem loco restituantur, nec erectione nec benedictione opus est ad indulgentias lucrifaciendas.

881

Circi facultatem roatria bcncdiccodi.

S. C. Indulg. *30 Ian. 1839.* – Linoonbn. – Utrum sacerdos rector Sodalitatis B. M. V. dc Rosario olim canonice erectae, sive per Patres Ordinis Praedicatorum, sive per indultum speciale apostolicum, habeat, eo ipso quod sit rector dictae Sodalitatis, facultatem benedicendi rosaria, et quidem pro omnibus christifidelibus, cum applicatione Indulgentiarum quas applicant dicti Patres Ordinis Praedicatorum.

R. Negative nisi in diplomate erectionis, sive in induito Apostolico, addita sit facultas rectori pro tempore rosaria benedicendi atque illis consuetas Indulgentias applicandi.

882

Circa veMkdaattt« dcfafictot dcRaaaandv».

S. C. S. Off. *6 Martii 1839.* — Se debba farsi la dcnunzia (di sollecitazione) ancorchè il sollecitante sia defunto.

R. Negative, dummodo sollicitatio cum certa sc formali haeresi non coniungatur.

883

Circi inddecetiiv 5. *UirgitUt* coroDiiipplicudu.

S. C. Indulg. *22 Martii 1839* – Vivaribv. – Iuxta Rescriptum S. C. Indulg. datum die *t* 5 Ianuarii i83q, simplici coronae precatoriac, quinque scilicet vcl quindecim decadibus constanti adnecti nequeunt Indulgentiae S'. *Birgittae* nuncupatae, nisi hoc Apostolica dispensatione indulgcatur. *Quaeritur:*

1. Utrum haec dispensatio, quae ut supra requiritur, in sequenti concessione contineatur, videlicet: *SSmus oratori est elargitus facultatem benedicendi cruces, crucifixos, sacra numismata et coronas precatorias, cisdemque applicandi omnes et singulas Indulgentias a Sanctitate Sua concessas, ut in elencho typographiae Rev. Cam. Apost. edito anno 1831, etiam Indulgentias S. Birgittae nuncupatas?*

2. Utrum Indulgentiae applicari possint coronis precatoriis *ex chalibe polito (acciaio polimentato)* factis.

R. Ad i ct 2. Affirmative.

884

d. matrimonio guincorom, qoi postea biptiutl Jnnr.

S. C. S. Off. *77 Apr. 183g.* – Posdichrr. – Lucius religione paganus, duodecim circiter annos natus, secundum morem regionis, et iuxta caeremonias quae apud gentiles matrimonium verum denotant, suae sororis filiam Bertham religione gentilem, et quinque vcl sex annos natam, uxorem duxit. Ab illo tempore Bertha *taly,* quod est signum matrimonii, collo appensum deferebat, et apud matrem suam manebat. Bertha autem cum decem annos nata esset, et cum Lucio matrimonio se coniunctam sciret, atque, postquam nubilis facta fuerit, cum illo maritaliter cohabitandi voluntatem haberet, una cum marito suo Lucio Baptismum recipit. Quaeritur utrum dicti sponsi debeant, aetate a s. Ecclesia statuta consecuta, consensum renovare, ct indigeant dispensatione secundi gradus mixti cum primo, vcl utrum per Baptismum dictum matrimonium ad dignitatem Sacramenti fuerit elevatum.

R. Renovandum esse consensum ad cautelam; ad quem effectum pariter ad cautelam impetrandam esse a SSrho dispensationem.

885

De bapthmii «ηιι1°ΓΓ0ρl1

S. C. S. Off. 77 *Apr. 1839.* – PONDICHKRY – Cum in his calidis regionibus aqua baptismatis facile corrumpatur, quaeritur: 1. Utrum valide baptizetur cum aqua quae, etsi suam liquiditatem omnino servet, magnum tamen ct

(I) En citatum decretum: « SSmus benigne concessit « Patriarchae Ciliciae facultatem dispensandi armenos « catholicos Diarbckirii commorantes, ut, deficientibus « omnino sacerdotibus armeno-catholicis in axymo ■ communicantibus pro adimplendo paschali praecepto, « ct pro Viatico sumendo, recipere possint S. Synaxim « in fermentato a sacerdotibus catholico-chaldaeis ».

valde iniucundum foetorem exhalat. — *2.* Utrum posita validitate baptismi cum tali aqua, et altera bona, sacro Chrismate foecundata, non habeatur, melius sit uti ista aqua putida, quam aqua pura ct naturali, Chrismate non foecundata.

R. Baptismos collates cum aqua corrupta fuisse validos, quamvis illicitos extra casum necessitatis; ct in casu necessitatis praeferendam aquam naturalem; sed providendum renovatione aquae Fontis Baptismatis iuxta Rituale Romanum.

886

Dc parochorum monachorum re* motion·.

S. C. de Prop. Fide *rjMaiirSjg* (C.G.) — Qual regola debba fissarsi sulla remozione de' parrochi monaci (greci-mclchiti).

R. Circa Regulares ex parochiis removendos normam tradi perspicuam a Benedicto XIV in Constitutione *Firmandis* (F. *n. J4#)·*

887

Cire· Indulgentiarum promulgationem.

S. C. Indulg. *r Iuiii 1839.* — Calcedonikn. — Quando Summus Pontifex Indulgentiam quamlibet concedit Urbi ct Orbi, ut fideles talem Indulgentiam in variis dioecesibus lucrari possint, requirirturne ut haec Indulgentia ab Ordinariis locorum promulgetur ; an sufficit c contra ut certi sint praedictam Indulgentiam a Summo Pontifice fuisse concessam?

R. Negative quoad primam partem; Affirmative quoad secundam.

888

Dc benedictione cerei paichalia line cantu.

S. C. de Prop. F. *26 Iuiii 1839* (C. P. rso Sin.) – CociNcm. – An in Sabbato Sancto debeamus abstinere a benedictione aquae et Fontis Baptismatis? Ratio dubitandi: cx una pane adest decretum prohibens benedictionem cerei paschalis, quando sine cantu fit Officium, ct cx alia parte Rubrica requirit cereum paschalem ad benedictionem aquae in Sabbato Sancto, et in Vigilia Pentecostes, et aliunde ncc nobis possibile est ncc prudens in tempore isto Officium cantare.

R. Transmittendum Rituale S. Congregationis typis editum anno i83a,cui titulus: *Memoriale Rituum pro aliquibus praestantioribus sacris functionibus persolvendis in minoribus ecclesiis parochialibus* (t).

889

De Mi*·· in celebratione nuptiarum tempo-nbui vetiti·.

S. Rit. C. *31 Augusti 1839.* — Montis Pessulan. — i. Quando nuptiae celebrantur tempore Adventus vel Quadragesimae, debetne fieri commemoratio Missae pro sponso et sponsa per Collectam, Secretam et Postcommunionem ?

2. Licctne recitare supra sponsos preces seu orationes in Missali positas post orationem Dominicam, ct *Ita Missa est?*

3. Quando praedictae orationes non sunt recitatae in Missa nuptiarum, debentne recitari extra Missam elapso tempore prohibito ?

R. Serventur Rubricae Missalis ac generalia memorata decreta, quibus edicitur ut, quoniam temporibus ab Ecclesia vetitis locum habere nequit solemnis benedictio nuptiarum, ita pariter inhibetur commemoratio pro sponso et sponsa in Missa occurrente, neque orationes resumendae extra Missam, tempore prohibito iam elapso.

890

Crea Mistam pro *iponio et epo*9j.*

S. Rit. C. *31 Augusti 1839.* – Eystetbn.– Dum in suo generali decreto pridie kalendas Martii anno 1818, S. R. C. edixit ut Missae votivae privatae pro sponso et sponsa legantur sine *Gloria* et *Credo,* cum tribus orationibus, *Benedicamus Domino* et Evangelio S. Ioannis in fine, Rrîius Eysteten. Episcopus Sacrae eidem Cong. exposuit in Bavaria, ct praesertim in paroeciis pagorum, huiusmodi Missas plerumque celebrari cum cantu, quamvis unicus sit sacerdos ; quas quidem Missas cum cantu in praesentiarum prohibere difficile admodum arbitratur. Quibus positis, sequens exhibuit dubium, nimirum: — An Missae pro sponso et sponsa, quando celebratur cum cantu, addi queat hymnus Angelicus cum symbolo Nicaeno —.

R. Negative ad dubium ; in paroeciis vero ubi unus tantum est sacerdos, Dominicis festisque diebus, Missae occurrenti addatur commemoratio pro sponso et sponsa in casu.

891

Adtcriui nigritieum commercium.

Const. Gregoriî PP. XVI *3 Dec. 1839.* In supremo Apostolatus fastigio constituti, et nullis licet suffragantibus meritis gerentes vicem Icsu Christi Dei Filii, qui propter nimiam charitatem suam homo factus, mori etiam pro mundi redemptione dignatus est, ad nostram pastoralem sollicitudinem pertinere animadvertimus, ut fideles ab inhumano nigritarum scu aliorum quorumcumque hominum mercatu avertere penitus studeamus. Sane cum primum diffundi coepit Evangelii lux, senserunt alleviari primum apud Christianos conditionem suam miseri illi, qui tanto tunc numero, bellorum

* *(£)* *^letn°riale* etc. (editum iussu Benedicti XIII) reperitur in Appendice Ritualis Rom. typis S. C.

praesertim occasione, in servitutem durissimam deveniebant. Inspirati enim a Divino Spiritu Apostoli, servos quidem ipsos docebant obedire dominis carnalibus sicut Christo, ct facere voluntatem Dei ex animo; dominis vero praecipiebant ut bene erga servos agerent, ut quod iustum est ct aequum cis praestarent ac remitterent minas, scientes quia illorum et ipsorum Dominus est in coelis, ct personarum acceptio non est apud eum (t). Unfvcrsim vero cum sincera erga omnes charitas Evangelii lege summopere commendaretur, ct Christus Dominus declarassct habiturum se tamquam factum aut denegatum sibi ipsi quidquid benignitatis ct misericordiae minimis et indigentibus praestitum aut negatum fuisset (2), facile inde contigit nedum ut christiani servos suos praesertim Christianos vcluti fratrum loco haberent (3), sed etiam ut proniores essent ad illos qui mererentur libertate donandos ; quod quidem occasione imprimis paschalium solemnium fieri consuevisse indicat Gregorius Nysscnus (4). Nec defuerunt qui ardentiorc charitate excitati *se ipsos in vincula coniecerunt, ut alios redimerent,* quorum multos se novisse testatur apostolicus vir idemque sanctissimae recordationis praedecessor noster Clemens I (5). Igitur progressu temporis ethnicarum superstitionum caligine plenius dissipata, et rudiorum quoque populorum moribus fidei per charitatem operantis beneficio mitigatis, res eo tandem devenit ut iam a pluribus sacculis nulli apud plurimas Christianorum gentes servi habeantur. Verum, dolentes admodum dicimus, fuerunt subinde cx ipso fidelium numero qui sordidioris lucri cupidine turpiter obcaecati, in dissitis remotisque terris indos, nigritas, miserosvc alios in servitutem redigere, seu instituto ampliatoquc commercio eorum qui captivi facti ab aliis fuerant, indignum horum facinus iuvarc non dubitarent. Haud sane practcimiserunt plures glor. mcm. Romani Pontiticcs praecessores nostri reprehendere graviter pro suo munere illorum rationem utpofe spirituali ipsorum saluti noxiam, ct Christiano nomini probrosam ; cx qua etiam illud consequi pervidebant ut infidelium gentes ad veram nostram religionem odio habendam magis magisque obfirmarentur. Quo spectant Apostolicac litterae Pauli III, dic 29 Maii MDXXXVII sub Piscatoris annulo datae ad Cardinalem Archiepiscopum Toletanum, ei aliae deinceps eisdem ampliores ab Urbano VIII datae dic 22 Aprilis MDCXXXIX ad collectorem iuriuni Camerae Apostolicac in Portugallia ; quibus in litteris ii nominatim gravissime coercentur, qui occidentales aut meridionales indos *in servitutem redigere, vendere, emere, commutare vel donare, ab uxoribus et filiis suis separare, rebus et bonis suis spoliare, ad alia loca deducere et transmittere, aut quoquo modo libertate privare, in servitute retinere, nec non praedicta agentibus consilium, auxilium, favorem et operam, quocumque praetextu et quaesito colore, praestare, aut id licitum praedicare seu docere, ac alias quomodoltbet praemissis cooperari* auderent scu praesumerent (6). Has memoratorum Pontificum sanctiones confirmavit postmodum ct renovavit Benedictus XIV novis Apostolicis Litteris ad Antistites Brasiliae et aliarum quarumdam regionum datis dic 20 Decembris MDCCXLI, quibus eumdem in finem ipsorum Praesulum sollicitudinem excitavit (7), Antea quoque alius his antiquior praecessor Noster Pius II, quum sua aetate lusitanorum imperium in Guinenm nigritarum regionem proferretur, litteras dedit die 7 Oct. MCCCCLXII ad Episcopum Rubicensem eo profecturum, in quibus nedum Antistiti ipsi opportunas ad sacrum ministerium inibi cum maiori fructu exercendum facultates impertitus fuit, sed eadem occasione graviter in Christianos illos animadvertit, qui neophytos in servitutem abstrahebant (8). Et nostris etiam temporibus Pius VII eodem quo sui decessores religionis ct charitatis spiritu inductus, officia sua apud potentes viros sedulo interposuit, ut nigritarum commercium tandem inter Christianos omnino cessaret. Hae quidem Praedecessorum Nostrorum sanctiones et curae profuerunt, Deo bene iuvante, non parum indis aliisque praedictis a crudelitate invadentium seu mercatorum Christianorum cupiditate lutandis, non ita tamen ut Sancta haec Sedes dc pleno suorum in id studiorum exitu lactari posset ; quum immo commercium nigritarum, etsi nonnulla ex parte imminutum, adhuc tamen a christianis pluribus exerceatur. Quare nos tantum huiusmodi probrum a cunctis Christianorum finibus aveitere cupientes, ac rc universa, nonnullis etiam venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus in consilium adhibitis, mature perpensa. Praedecessorum Nostrorum insistentes vestigiis, auctoritate Apostolica, omnes cuiuscumquc conditionis christifideles admonemus ct obtestamur in Domino vc-

(1) Ad Ephesios VI. 5. seqq., ad Coloss. III. *22.* seqq. IV. 1.

(2) Matthaei XXV. K. seqq.

П) Lactantius Divin. Institut, lib. V. c. t6. tom. IV. Bîblioth veterum Patrum Venctiis a Gallandio editae P·K· n».

(4) De Resurr. Domini orat. HI. tom. III. pag. 420. operum edit. Parisicnsis anni 1638.

($) Ad Corinth, ep. I. cap. tom. I. bibl. Gal· landii p. 3$.

(6) In Bullar. rom. edit, typis Mainardi tom. VI. part. 2. Const. 604. pag. 183.

(7) In Bullar. Bcned. XIV, tom.I. Const. XXXVIII.

(8) Apud Raynaldum in Annalibus ecclesiasticis ad anu. 1462. n. 42.

hcmcnter, ne quis audeat in posterum vexare aut spoliare suis bonis, aut in servitutem redigere, vel aliis talia in eos patrantibus auxilium aut favorem praestare, seu exercere inhumanum illud commercium quo nigritac, tamquam si non homines sed plura putaque animantia forent, in servitutem utcumque redacti, sine ullo discrimine contra iustitiac et humanitatis iura emuntur, venduntur, ac durissimis interdum laboribus exantlandis devoventur, et insuper lucri spe primis nigritarum occupatoribus per commercium idem proposita, dissidia etiam et perpetua quodammodo in illorum regionibus praelia foventur. Enimvcro Nos praedicta omnia tamquam Christiano nomine prorsus indigna, auctoritate Apostolica reprobamus ; eademque auctoritate districte prohibemus atque interdicimus, ne quis ecclesiasticus aut Uicus ipsum illud nigritarum commmercium veluti licitum sub quovis obtentu aut quaesito colore tueri, aut aliter contra ca quae Nostris hisce Apostolicis Litteris monuimus praedicare scu quomodolibet publice vel privatim docere praesumat *etc,*

892

S. C. de Prop. F. zz *Dec. ,839.* (C. G.)

Regularci ml»---------•lonanoi parochoi.

j. An ct quomodo Vicarii Ap. seu Ordinam locorum visitare possint paroecias Regularium missionariorum apostolicorum in suis territoriis existentes.

2. aq designatio seu nominatio Praefecti Missionum sufficiat ad communicandam institutionem *auctori^abilcm* missionariis qui munere parochorum fungi debent, scu potius teneantur camdem ab Ordinariis locorum, in quibus id muneris est exercendum, recipere.

3. An Vicarii Apostolici scu Ordinarii locorum ita designatos valeant antea examini subiiccrc.

4. An et quomodo iidem possint semel admissos ad curam animarum exercendam removere, vel eorum facultates in Sacramentorum administrationc cohibere.

5. An Vicarius Patriarchalis Constantinopolitanus potuerit visitationi peragendae instructionem praemittere, cui parochi omnes respondere teneantur.

R. Ad i. Affirmative in omnibus iuxta Constitui. Benedicti XIV quae incipit *Firmandis (V. n. 348).*

Ad 2. Negative ad primam partem; affirmative ad secundam, iuxta decretum i838 *(V. n. 8j 9 §4).*

Ad 3. Negative.

Ad 4. Affirmative in omnibus, dummodo gravis et urgens causa adsit statim S. Congregationi communicanda.

Ad 5. Affirmative quoad ea in quibus visitationi ct correctioni eiusdem subditi sunt.

893

S. C. Indulg. *12 Febr. 1840* — Claromontrh.— An ad lucrandas Indulgentias s. scapularis neccsse sit ut una pars ab humeris, altera a pectore dependeat; an vero sufficiens sit deferre absque distinctione circa modum.

D* nindo gerendi »acra «capulans.

R. Affirmative quoad primam partem; Negative quoad secundam.

894

S. C. Indulg. *12 Febr, 1840* — Lbmovic8x. — r. Color taneus pro scapularibus benedicendis et imponendis fidelibus itanc stricte iuxta regulas praescriptus est, ut diversitas coloris admissionem in dictam Confraternicatcm nullam irritamque reddat?

Dc colore scapularis B. .M. V. de Monte Carmelo.

2. Huiusmodi coloris diversitas suspenditne saltem fruitionem indultorum et Indulgentiarum, quae adseriptis in dictam Confraternitatem, et gestantibus scapulare tanci coloris sunt concessae ?

R. Negative quoad utrumque dubium, dummodo colori vulgo *tani* subrogetur tantum alter consimilis scu niger.

895

S. C. Indulg. Г2 *Febr. 1840.* — Parochus habens in propria parochia Confraternitatem sacri scapularis B. M. V. de Monte Carmelo, ut plurcs ad camdem attrahat, docet fideles suos, lucrandis indulgentiis non obstare (ne iis quidem qui officium divinum non recitant): i. si abstinentiam in feria quarta non servent; 2. nec si septem *Pater* ct *Ave* singulis diebus non recitent; 3. si utrumque panniculum sacri habitus ex eadem parte pendentem et simul iunctum deferant ; 4. si eumdem sacrum habitum non supra pectus portent, sed ab humero transversim sub brachio quolibet. Quaeritur igitur utrum haec cum mente concedentis concordent.

Quid requiratur ad lucraodaa ». scapulari* B. M. V. de Monte Carmelo induigeotiau

R. Christifidelcs qui in Confraternitatem sacri scapularis ingrediuntur, ct legitime parvum habitum recipiunt, cumque semper deferunt e collo pendentem, unaque sui parte pectus, altera scapulas contegentem, frui possunt omnibus Indulgentiis a Summis Pontificibus concessis praedictae Confraternitati, dummodo tamen pia peragant opera iniuncta in concessione carumdem. Servare autem abstinentiam a carnibus quarta feria, nec non septies in die Orationem Dominicalcm ct Angelicam salutationem recitare, haud sunt conditiones generales pro lucrandis Indulgentiis deferentibus sacrum scapulare concessis, sed pia tantum opera a confratribus peragenda, qui speciales indulgentias lucrari cupiunt.

896

p<r Minam fc- ralem .tut alica- » Sucti.

S. C. Indulg. 2 *April. 1840.* — Utrum sacerdos satisfaciat obligationi celebrandi Missam pro defuncto, servando ritum feriae ve> cuiuscumque Sancti etiamsi non sit semiduplex aut duplex.

R. Affirmative.

897

De rit. uni ex

S. C. Indulg. 2 *Aprilis 1840.* — t. Utrum a(j Indulgentias applicandas crucibus, rosarus etc. alius ritus sit necessarius praeterquam signum crucis a sacerdote, qui hanc facultatem accepit, factum.

crîcu^ie4\Cod°al· goneanptiatar

2. Utrum Indulgentin concessa cadat solum in Christum ex aere, ligno, vel alia quaque materia confectum, ita ut possit ex una cruce a|jam (ransfcrr; absque periculo amittendi Indulgentiam ipsi collatam?

R. Ad r. Negative.

Ad 2. Affirmative.

898

Dc annuli dcli- Uoqc in Miim.

S. R. C. *it April. 1840.* — Quoad annuli usum serventur decreta pluries edita, quibus annuli delatio in Missa est vetita omnibus sacerdotibus, etiamsi sint protonolarii titulares, dignitates et canonici cathcdralis.

899

Ad lucrandam indulgentiam al- Uri» pnvikguti, Mum nlgrit paritncntu. cum licct, celebrandi.

S. C. Indulg. *2t April. 1840.* — 1. Utrum qui privilegium habet personale pro quatuor Missis in hebdomadis singulis, debeat cum paramentis colore nigro celebrare, diebus non impeditis, ut possit Indulgentiam plenariam pro animabus defunctorum lucrari.— 2. Utrum qui celebrat in altari privilegiato pro singulis diebus debeat semper uti paramentis nigris, diebus non impeditis, ut Indulgentiam privilegii consequatur.

R. Ad i. Affirmative. — Ad 2. Ut in primo.

900

An poMit ·ηqaando cbnitti- in qcmiHbut

S. C. S. Off. 29 *Apr. 1840* — C0RRA8 — An possit Christianus gentilibus vendere mancipium quod malae indolis est, ct nihil vult audire de religione sancta nostra.

R. In casu dc quo agitur, ct dummodo mancipium non sit baptizatum, dominum non esse inquietandum.

901

uMt

S. C. S. Officii *23 Iunii 1840.* — Co- CIMCWAB — Quaedam mulier quatuor genuit liberos quos ct ipsa baptuavit dicens in lingua vernacula: *Ego volo ministrare tibi Sacramentum Baptismi peccatorum in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Arnen.* Quaero ergo an Baptismus sic collatus valeat, vel an debeat sub conditione reiterari tanquam dubius, vel tandem an sit nullus, ideoque absolute denuo conferendus?

R. Baptismum fuisse invalidum, ideoque absolute esse baptizandum.

902

parentiboiHpt- ,cnubo'·

S. C. S. Officii 22 *Iulii 1840.* — Promont. Bonak Spki. — Pater vel mater mfidelis postulat Baptismum pro suis infantibus, illo vel illa vel utroque in infidelitate permanente: tutum erit illum conferre cum periculum sit filios in infidelitate educandos futuros esse, licet detur promissio filios, cum adolescent, dc suscepto Baptismo certiores faciendi, eisdemque permittendi sc Christianos profiteri ?

R. Utroque parente in infidelitate permanente, non licere (secluso tamen mortis periculo) quando filii sint in eorum potestate relinquendi, etiamsi detur promissio filios, cum adoleverint, dc suscepto baptismo certiores faciendi cisquc permittendi exercitium religionis Christianae. Quando vero eorum unus sit infidelis et alter Christianus, ct ambo concordes postulant baptismum pro filiis, licere in casu quo vitae periculum imminere videatur. Monendum tamen parentem Christianum ut filium vel filios in religione Christiana educare sedulo curet, si convaluerint. Vicarius Apostolicus prae oculis habeat Instructionem Clementis IK quae incipit *Apostolico Spiritu,* camque missionariis proponat. Et duo decreta Supremae S. Congregationis adncctuntur nempe: « *(Die3 Maii 1673)* « Quo vero ad Baptismum, licere, si infans sit < in articulo mortis moralitcr constitutus, vel < infans non remaneat in potestate infidelium >. < *(Anno 1703):* Non licere si sint filii infide- « lium et in potestate eorum relinquendi, secluso < tamen mortis imminentis periculo; licere vero <si sint filii barbarorum baptizatorum. Curan- ·< dum tamen per missionarios ac per ipsosmet < eorum parentes ut, cum ad annos discretionis « pervenerint, a se vel ab aliis instruantur, prac- « sertim in illis regionibus, si non praevideatur < in promptu adfuturos ministros evangclicos « qui in hoc parentum commode supplere pos- < sint defectum >.

9°3

miniatro formo· pcTpîtuHan'm^ Γ·,™οηH C0Qlri'

S. C. S. Officii 22 *Iulii 1840.* – Promont. θΛ Bonab Spri – Definitum est in Congregatione Generali S. Off. die 20 Maii 1754 invalidum esse matrimonium coram ministro calviniste initum eo quod soleat uti formula perpetuitati matrimonii contraria ; quaeritur:

1. Quid sentiendum de matrimonio catholicorum sic celebrato, si, non obstante formula ista, intendant bona fide contrahere in sensu Ecclesiae ?

2. Quid de matrimonio mixto cum pars catholica intendit ut supra contrahere in sensu Ecclesiae ?

R. Ad i. In casu, prout exponitur, Affirmative, seu matrimonium inter duos catholicos qui in sensu Ecclesiae contrahunt, interveniente declaratione contrahentium, esse validum et indissolubile.

Ad 2. Matrimonium mixtum esse nullum, scilicet parte ucatholica expresse declarante se contrahere matrimonium de praesenti iuxta formulam perpetuitati matrimonii contrariam. Quod si pars catholica expresse declaret se intendere contrahere in sensu Ecclesiae, et pars haeretica ei assentiatur. adhuc validum haberi debet.

904

Quid per Indulgentiam ah «ri pnvilcciito adnexamintclligndatn.

S. C. Indulg. *28 Iulii 1840.* — Utrum per Indulgentiam altari privilegiato adnexam intelligenda sic Indulgentia plenaria animam statim liberans ab omnibus purgatorii poenis; an vero tantum Indulgentia quaedam secundum divinae misericordiae beneplacitum applicanda.

R. Per Indulgentiam altari privilegiato adnexam, si spectetur mens concedentis, et usus clavium potestatis, intelligendam esse Indulgentiam plenariam quae animam statim liberat ab omnibus Purgatorii poenis ; si vero spectetur applicationis effectus, intelligendam esse Indulgentiam cuius mensura divinae misericordiae beneplacito ct acceptioni respondet.

90S

Caaua imperfecue adminiatrationia sacramenti Confirmatiooii.

S. C. de Prop. Fide *6 Augusti 1840* (C. P. pro Sis·.) — Dum quidam missionarius (Induito Apostolico confirmandi munitus) in eo erat ut Confirmationis Sacramentum pluribus Christianis administraret, territus est a gentilibus in atrio adstantibus. Omissa proinde prima manuum impositione, lectaque praepropere oratione *Omnipotens* usque ad verba *de coelis,* ct, neglecta commemoratione septem donorum, protulit formam : *Signo te,* etc. Quaeritur an, attenta Encyd. Benedicti XIV *Ex quo primum,* et scandalo quod oriretur si sub conditione illi christiani iterum confirmarentur, tuta conscientia possint relinqui in bona fide.

R. Non esse repetendam Confirmationem sub conditione.

(t) En decretum S. C. 21 Nov. 1678: < Instantia « declarationis quod missionarii Vicariis App. subiccti « possint alter alterius confessionem audire, nec non < uti inter se facultatibus etiam in locis ubi commode « reperirentur alii sacerdotes, nulla praevia Ordinario-

906

peremptu Mitbrla·

S. C. de Prop. F. *6 Aug. 1840.* (C. P. PKO Six·) – Tunk· – In Ταηκιηο sive orientali sive occidentali adest inter missionarios et sacerdotes indigenas utriusque Vicariatus conventio qua, adveniente morte alicuius ex illis, omnes alii sacerdotes utriusque Vicariatus ties Missas pro illius anima celebrare debent. Talis conventio pariter extat inter omnes missionarios Seminarii Missionum ad Exteros, ubique terrarum degant. Porro, occasione harum, exortum est dubium inter missionarios: An, scilicet, praedictae 1res Missae debeant celebrari pro illorum anima, quos persecutores in odium fidei trucidaverunt; vel, si non praecise pro illorum anima, saltem debeant celebrari pro solutione debiti circa has Missas erga eos dum viverent contracti, relinquendo divinae voluntati ut quibuslibet necessitatibus vel animabus voluerit, illarum Missarum fructus applicet. Et in casu quo praedictae Missae sint dicendae, an sint Missae dicendae de *Requiem,* vel de die.

R. Licet Innocentius III (in cap. *Martha, De cclebr. Missar.)* dicat: *Iniuriam facit martyri qui orat pro martyre,* id tamen ex Benedicto XIV *(De Sent. Dei Beat.,* lib. 2, cap. 2, n. i3 ct 14, et lib. 3. cap. i5. n. 8) intelligendum est dc *martyre vindicato,* seu postquam de ipsius pretiosa mone Summi Pontificis indicium accesserit. Ante indicium igitur, vel certe ante Apostolicam inquisitionem super martyrio, possunt celebrari suffragia seu Missae iuxta consuetudinem vel conventionem de qua supra, et ad libitum de die, vel de *Requiem.*

907

d« lodicndb ^s/nh^nte ω- £™^amonul' ac

S. C. de Prop. Fide *6 Aug. 1840* (C. P. pro Six.) — Sc i missionari in missione prima di prestare il giuramento alia Bolla *Ex quo* (Bencd. XIV. *15 Iulii 1742)* possano confessarsi scambievolmente.

R. Ante ingressum ad loca ubi viget Constitutio *Ex quo,* Affirmative, iuxta decretum 21 Nov. 1678(1). Post ingressum ad praedicta loca, Negative.

908

me ombu fanuum^cJdiJ^cin Ordu11'

S. C. de Prop. F. *6 Aug. 1840* (C. P. pro Sis.) — Utrum supplendae sint cacrcmoniae impositionis manuum sacerdotum, quae in Ordinatione sacerdotali ob distantiam missionariorum omissae fuerunt.

R. Negative.

■ rum licentia, et non obstante decreto huius S. Conjjr. ■ *() dug. 16jo),* responsum habuit: *Quoad confesiio- < nem, affirmative; quoad vero reliqua, explicent quibus • facultatibus uti velint».*

909

o in "eun fioto n wQfD.

S. C. de Prop. F. *6 Aug. 1840* (C. P. pro Sin.) — Utrum liceat mhcere oleum consecrawni vetustum cum oleo consecrando, vel melius esset consecrare oleum, ct postea misceri cum oleo vetusto iam consecrato.

R. Ex Rubrica neutrum licet; oleum vetustum semper comburendum.

910

tk ippotiiionc Mi-æ 71 t€lid

S. C. de Prop. Fide *6 Aug. 1840* (C. P. PHO Sts. — Tunk. Occio.) — Mos est apud tunkincnses ut in testamentorum confectione, praesertim lege sic lubcnte, apponantur verba: *Phan-huong-hoa,* quorum sensus est: *pars bonorum quae primogenito assignatur ut thus adoleat pro defunctis;* quae pars ncc vendi nec ullo modo alienari potest, sed fructus inde percepti, ex intentione legislatoris, ad sacrificia et convivia superstitiosa pro progenitoribus defunctis impendi debent, ita ut si ille, cui haec pars vocata *Phan-huong-hoa* obtigit, sacrificia ct convivia superstitiosa pro defunctis progenitoribus negligeret, posset cogi sententia iudicis hanc partem cedere in favorem alterius parentis qui de sacrificiis supradictis curam haberet. Equidem christiani hos fructus non ad superstitiones, bene vero ad opera pia erga defunctos impendunt; attamen quaeritur an in confectione testamentorum liceat apponere vciba praedicta, quae iuxta sensum suum obvium rem superstitiosam exprimunt, quamvis testator Christianus haec verba apponendo in mente intendat non rem superstitiosam his verbis expressam, sed tantum validitatem testamenti, quod, verbis praedictis omi>sis, iuxta leges Regni vitiatum foret. Sed advertendum quod licet praedictorum verborum *phan-huong-hoa* sensus, sive in obvia explicatione, sive in legislatoris mente, sit superstitiosus, tamen omnes sive pagani sive mandarini apprime sciunt Christianos, haec verba in suorum testamentorum confectione apponendo, non illa in sensu eorum naturali ac superstitioso intelligcre, bene vero in sensu Christiano. Ideo huc usque christiani his verbis, ob rationem legitimam utentes, nondum ûb ullo missionario inquietati fuerunt.

R. Non esse inquietandos.

911

txcAuihmacîT'itfir i *

Instr. S. C. Concilii *22 Aug. 1840.* — Cum moneat Glossa *(in cap. fin. de frig, et malef.)* in causis matrimonialibus omnem cautelam esse adhibendam propter periculum animarum, quod ct docuit Sanchez *(de matrim. lib. γ, disp, to?)* et Card. Argenvillicrs *(in dissert, matrimonii rei. inter vota Constantini P.* 5, *vol. ult. n. tb)* plura hinc a sacris canonibus sancita sunt, ut tutum ac rectum iudicium efformari queat. Ad removendas vero fraudes, quae coniugum malitia vel collusione saepe oriebantur, s. m. Bened. XIV (in Constit. *Dei Miseratione)* processum conficiendum esse praecepit sub poena nullitatis omnium actorum, ut probationibus undequaque accuratissime cumulatis, in causis huiusmodi omnium gravissimis, in quibus agitur dc Sacramenti validitate vel nullitate, ac dc dissolvendo vinculo matrimoniali, iudices in proferendo iudicio tuti conquiescere possent. At quia saepe in hoc difficillimo processu acta minus recte et apte ad veritatem eruendam conficiebantur, S. Congregatio saepius instructiones edidit, ac normam praescripsit quam Episcopi sequerentur.

Cum itaque in huiusmodi causis non de iure alterutrius partis tantum, sed praecipue de sacramcntali vinculo dissolvendo ngatur, processus acta non ad instar aliorum iudiciorum, praesertim civilium, sed iuxta ss. canones, citatam s. m. Bened. XIV Constitutionem, ct praesentem instructionem erunt clformanda. Ea itaque non vernaculo sed latino sermone erunt conscribenda, exceptis tamen excipiendis, nimirum articulis, interrogatoriis, responsionibus ad ea, ct peritorum relationibus; praesertim vero decreta, et sententia, quae iuxta priscos mores erit conficienda, latina lingua exarabuntur. Praeterea cum a S. Cone. Trid. *(sess. 24, cap. 20 de ref. §* Ad haec), ac etiam a s. m. Bened. XIV *(in cit. Constit.* Dei Miseratione *§4)* causarum matrimonialium cognitio quibusvis iudicibus inferioribus, non obstante quovis privilegio ac praescriptione, fuerit sublata, ac Episcoporum tantum examini et Jurisdiction! reservata, etiam prae Abbatibus vere Nullius, licet Cardinalitia dignitate fulgentibus, iuxta S. Congregationis resolutiones, hinc tutius erit, ut nedum sententia proferatur, sed etiam acta processus per Episcopum, vel per ecclesiasticam personam specialiter ab eo delegandam conficiantur.

* //nbcod»1 **excepti· ud-** piendl1·

De ludicibui.

Hisce praemissis, quoties aliquis cx coniugibus instantiam in scriptis porriget super nullitatc matrimonii, Episcopus iudiccm, si velit, delegabit, deinde ipse, vel iudex delegatus citari mandabit defensorem matrimonii, quatenus in cuna episcopali iam deputatus existât: sin minus idoneum virum deputabit iis qualitatibus praestantem, quas superius memorata Constitutio s. m. Benedicti XIV requirit, eumque citari mandabit. Defensoris matrimonii erit praefixa dic accedere ad praestandum iuramentum se munus suum diligenter et incorrupte expleturum, ct omnia vocc ac scriptis deducturum, quae ad validitatem matrimonii sustinendam conferre poterunt. Praeterea hic defensor matrimonii citandus erit ad quaelibet acta, ne vitio nullitatis ipsa tabescant. Ipsi, qui pro sacramenti validitate stat, semper et quandocumque acta processus, etsi nondum publi-

Dc defasort

cati, erunt communicanda, semper et quandocumque eius scripta erunt recipienda, ac novi termini eo flagitante erunt prorogandi, ut ea perficiat et exhibeat.

De examine.

Praefinita die in citatione comparebit instans pro nullitate, et tunc defensor matrimonii tradet interrogatoria clausa et obsignata cancellario seu notario, aperienda illo postulante ex iudicis decreto in actu examinis, super quibus interrogandus erit coniux instans pro nullitate. Iis ea addet etiam in actu examinis ex officio iudex, quae ex responsionibus magis apta conspiciet ad veritatem eruendam sive in declarationem responsionum datarum, sive super novis circumstantiis resultantibus; quod erit intelligendum etiam de aliis interrogatoriis, super quibus coetcri omnes de re instructi erunt examinandi.

Cum itaque advenerit statuta dies, pars nullitatem matrimonii allegans comparebit, ut supra dictum, coram iudice, adstante defensore matrimonii et cancellario; iudex deferet parti examinandae iuramentum de veritate dicenda, et deinde reserabit interrogatoria exhibita, ut supra dictum est, a defensore matrimonii, eaque singulatim proponet, audiet responsiones, easque dictabit cancellario.

Interim dum pars erit examinanda, ipse cancellarius exscribet in processu primam interrogationem, et deinceps singulas ex ordine, post quas scribet responsiones a iudice dictandas. Si quod interrogatorium, ut superius monitum est, addatur ex officio a iudice vel a defensore matrimonii, cancellarius interrumpet ordinem progressivum, et adnotabit *interrogata ex officio;* et scripta interrogatione et responsione, reassumet ordinem progressivum interrogationum exhibitarum a defensore matrimonii.

Si examen una sessione absolvi non poterit, iudex illud suspendet, ac destinabit etiam diem et horam pro reassumptione et prosecutione iisdem modo ac forma facienda, ut supra dictum est. Absoluto examine cancellarius leget clara et intelligibili voce responsiones datas, facta examinato facultate variandi, et declarandi datas responsiones, prout ei libuerit. Tandem iudex deferet iuramentum eidem coniugi se vera dixisse, atque nunquam ante publicationem processus se evulgaturum sive interrogationes propositas, sive responsiones datas. Deinde ipse subscribet, et, si fuerit illitteratus, per signum crucis; dein iudex et defensor validitatis matrimonii apponent suam subscriptionem, et cancellarius de actu rogabit.

Poterit pars examini subiecta vel illico post examen, vel etiam deinceps antequam publicetur processus, si velit, articulos proponere, super quibus etiam, citato defensore matrimonii, erit examinandus alter coniux, et quatenus etiam ab hoc articuli proponantur, erit iterum citandus coniux, qui primus fuerat interrogatus, et adstante defensore matrimonii, super articulis ab altero propositis audietur.

Haec norma quae data fuit pro instantis examine, servanda erit, congrua congruis referendo, in quovis alio examine.

Expleto examine illius coniugis qui actor fuit in promovenda nullitatis querela, sequitur examen alterius coniugis; quod erit conficiendum iisdem prorsus methodo ac lege, quae praescriptae fuerunt in praecedentibus paragraphs, ac sub iisdem interrogatoriis actori propositis, vel aliis additis vel novis confectis, prout defensor matrimonii in Domino censucrit.

Deinde procedendum erit ad examen *septimae manus,* hoc est septem propinquorum ex utroque latere ad formam Text, *in Cap.* Litterae Vestrae: *de frig, et malef.* Ut id facilius excqui iudex valeat, defensor matrimonii citabit partem actricem, ut indicet septem, sibi sanguine vel affinitate coniunctos, si fieri possit, sin minus septem vicinos bonae famae. Singuli, audita prius lectura examinis, seu confessionis coniugis eos inducentis, erunt interrogandi, utrum perspectam habeant religionem et honestatem illius coniugis, ut propterea sibi verosimile sit, ac credant eum vera dixisse. Similiter instante defensore matrimonii citandus erit alter coniux, ut etiam ipse indicet septem propinquos vel affines, iisque deficientibus, septem vicinos bonae famae, qui, ut supra dictum est, deponant; scorsim erunt hi quatuordecim, conflantes septimam manum, examini subiiciendi, designatis diebus et horis, delato prius iuramento singulis. Defensor matrimonii interrogatoria clausa exhibebit, ut superius dictum est.

Liberum erit coniugibus testes bonae famae ac de re instructos inducere, qui omnes scorsim et methodo hactenus praescripta erunt examini subiiciendi.

Si alios etiam defensor matrimonii ex actis iam confectis deprehendet de re instructos, hos etiam citabit, ut examini subiiciantur. Si qui forsan absentes noscantur, qui commode ad civitatem accedere nequeant, etiam ob distantiae sumptus, vel ad partis instantiam, vel, ca silente., ad instantiam defensoris matrimonii, erunt ab Episcopo illius dioecesis, in qua morantur, examinandi iuxta interrogatoria ab eodem defensore conficienda, ac clausa et obsignata transmittenda, deputato ab eodem Episcopo altero idoneo viro, qui praestet requisitis in Bulla saepius laudata san. mem. Bened. XIV praescriptis, quique expleat munus defensoris validitatis matrimonii, et examini adsit.

Omnes vero testes, congrua congruis referendo, rogandi erunt, praesertim quando initum fuerit matrimonium, utrum inter coniugcs mutui amoris et benevolentiae signa intercesserint; quamdiu in eadem domo, vel civitate cohabi-

Caverint; utrum innotuerit cos consummationi operam dedisse; an inde matrimonium consummatum censeretur; de causis consummationem impeditivis; de conquestionibus, quando ct cum quibus factis, et cur nolint amplius in matrimonio permanere.

Si querela super impotentia versetur, interrogandi erunt periti physici, quos coniuges consuluerunt.

Praeterea, quatenus querela super nullitate cx iis sit ut solvi possit matrimonium, si coniuges illud non consummarunt, tunc procedendum erit ad inspectionem corporis coniugum seorsim sequenti methodo perficiendam, instante praesertim defensore matrimonii.

Iudex praefiget terminum tam utrique coniugi, quam defensori matrimonii ad exhibendas notulas peritorum medicorum et chirurgorum confidentium et diffidentium pro utriusque coniugis inspectione, congrua congruis referendo.

Exhibitis notulis a partibus, iudex eliget quinque peritos, tres scilicet medicos, et duos chirurgos ex his, in quibus partes consentiant, sin minus cx officio eos, qui tamen partibus non sint rationabiliter suspecti, deputabit ; atque curabit, ut deputatio cadat super celebrioribus civitatis tum quoad scientiam, tum quoad religionem ct honestatem, atque his peritis facultatem dabit recognoscendi corpus viri, adhibitis honestis mediis ad explorandam ipsius potentiam, nec non facultatem, quatenus non conveniant in prima inspectione, iterum accedendi. Atque in eodem decreto diem, horam et locum destinabit, in quibus periti accedent, ut inspectionem perficiant.

Designata die ct hora, ad locum accedent iudex, defensor matrimonii, cancellarius, ac periti. Singuli cx peritis, ac seorsim, corpus viri inspicient ea qua fieri poterit decentia, ct factis experimentis, quae iuxta artem, non tamen illicitis, opportuna iudicabunt, singuli scriptam emittent relationem.

In inspectione ct relatione haec praecipue investiganda ct referenda erunt:

An adsint signa physice certa impotentiae deducta ex conformatione panium, aut ex aliquo vitio quod apparere poterit. An adsint signa quae moralem certitudinem inducant impotentiae, et quatenus existant, quae sit huius impotentiae causa, utrum sit impotentia perpetua, insanabilis, ac praecedens matrimonium ; an signa impotentiae sint dubia vel aequivoca.

Peracta relatione a singulis seorsim, defensor matrimonii exhibebit interrogatoria clausa, sigillata, super quibus fieri debet examen peritorum, sibique reservabit ius addendi alia interrogatoria, ac iterum ea ad examen revocandi. Si examen singulorum peritorum eadem die perfici nequiverit, iudex aliam diem designabit, ut illud prosequatur. Uterque cx peritis tum ante examen iuramentum praestabit de veritate dicenda, tum post examen iuramento dicta confirmabit, sese propria manu subscribens; iudex, defensor validitatis matrimonii, ct cancellarius sc subscribent, qui actum rogabit.

Procedendum etiam erit ad inspectionem corporis mulieris. Iudex, ut supra dictum est de peritis, tres saltem obstetrices deputabit quae a duobus saltem peritis, uno medico ct altero chirurgo, ut supra seligendis, sedulo erunt instruendae dc recognoscendo visu ct tactu in muliebrium inspectione. Statuta autem huius inspectionis die mulier erit traducenda ad domum honestae matronae pariter a iudicc deputandae pro infrascripta praestanda personali adsistentia, atque adstantibus semper tribus obstetricibus et matrona, immergenda erit in balneo aquae tepentis, α peritis prius recognoscendo, quod sit aquae purae, quo in balneo per spatium saltem trium quadrantium horae unius permanere debebit : quo tempore transacto, adstantibus semper et praesentibus matrona et obstetricibus, statim, ne ullum spatium aut momentum temporis mulieri detur, quo ad arctandum vas ullo medicamento aut aliqua fraude uti queat, ad ipsius corporis inspectionem a singulis seorsim deveniendum erit, adstante semper et praesente matrona: qua in re prospiciendum etiam, ut haec recognitio fiat tempore tantum diurno et in cubiculo luminoso, ut cx inspectione huiusmodi, utrum mulier virgo sit an violata ct corrupta, adhibitis artis regulis, exactius dcprehendatui.

Iudex, defensor matrimonii ct cancellarius cum peritis, ut supra, ad domum matronae accedent. Peracta hinc recognitione, seorsim singulae obstetrices referent de virginitatis, aut corruptionis indiciis ab inspectione resultantibus, an certa et qualia supersint signa et argumenta intemerati aut corrupti claustri virginalis, ct an ulla fraus ad virginitatem simulandam adhiberi potuerit. Deinde super his magis praecise deponent in responsionibus ad interrogatoria, quae clausa ct obsignata exhibebit defensor validitatis matrimonii. Deinde formali examini erunt subiicicndi periti, quorum indicium erit exquirendum super relatis ct depositis ab obstetricibus. Tandem examen subire debebit quoque matrona quoad praestitam toto balnei ct recognitionis tempore adsistentiam, servatis quoad examen iis omnibus, quae superius dicta sunt, congrua tamen congruis referendo.

De proccisui publicatione.

Quatenus defensori matrimonii nulla alia probatio exquirenda videatur, nullamque putet aliam iudex prae sua diligentia assumendam, finis imponetur probationum collectioni, et publicabitur processus, edito super hoc decreto a indice, factisque subscriptionibus ab eo, a defensore matrimonii, et α cancellario. Haec habenda methodus. Quae in actis continentur nemini, nec ipsis quidem coniugibus eorumque defensoribus erunt communicanda ante proces-

sus publicationem, uno excepto defensore matrimonii, cui libera semper et quandocumque erit actorum inspectio et examen.

n< defensioni. bu'* Locus deinde erit defensionibus. Liberum etiam erit defensori matrimonii post processus publicationem novas probationes exquirere, cum agat favore Sacramenti, et nunquam bina sententia nullitatis conformis transeat in rem iudicatam, ac reassumi caussa possit etiam post initas novas nuptias a partibus iuxta Constitua saepius citatam *Dei miseratione.*

De icmentîa. Omnibus absolutis, ct cum nil amplius deducendum censuerit defensor matrimonii, sententiam proferat Episcopus. Si hac matrimonii nullitas decreta fuerit, debebit defensor matri-

Dc appellatione. monii appellare iuxta citatam Constitutionem, nec poterunt coniuges ad alia vota transire nisi post obtentam alteram sententiam conformem

altera sen- ,cnU1, super nullitate, sub poenis contra polygamos constitutis in citata Constitutione *Dei miseratione.* Deinde transmittenda erunt acta ab Episcopo ad iudiccm, ad quem provocatum fuit, in copia authentica, soluta per partem diligentiorem competenti merccdc cancellario.

912

Circi vetitum diente-JnimTs.' c. «eminentur. **Ex Litt. S. C. de Prop. Fide** *31 Augu-* — (ao Vic. Ap. Siami) — Quemadmoper Seminarii Praesidcm Ampl. Tuae significaveram, in particulari conventu super negotiis missionum sinensium, habito die 6 labentis Augusti proposita ac perlecta fuit epistola A. T. diei 26 Iunii, qua facultatem petebas *imprimendi, edendi ac distribuendi aliqua opuscula controversiae, si quae indicaveris necessaria aut utilia,* non obstante decreto anni 1770, quod confirmatum vel extensum putabas per alterum diei 8 Ianuarii 1777. EE. PP. in re tam gravi omni maturitate perpensa, ac moti rationum momentis quae supramemoratum decretum anni 1770 provocaverunt, eidem derogare noluerunt, aliisque eiusmodi petitionibus viam sternere, eo vel magis quod in eodem decreto potestas relinquitur Vicariis Apostolicis imprimendi *parvas doctrinas, catechismos, instructiones ac preces, quae fidelium usui quotidiano inserviunt.* In reliquis autem nec urgens perspicitur necessitas libros imprimendi antequam Sacrae Congr. examinandi exhibeantur, neque cx aliqua fortasse mora in eodem examine incommodum vel detrimentum obventurum apparet. Certiorem insuper A. T. facere non praetermitto decretum anni 1777 nullo modo ad confirmandum vel extendendum generating praecedens anni 1770 editum fuisse, sed personale tantum fuisse indultum, seu facultatem Vic. Ap. Sutchuensi elargitam, caeteris Praesulibus haud communem. Si quid igitur imprimendum ac typis vulgandum A. T. habeat, quod in decreto anni 1770 exceptum non fuerit, illud praevio examine ac dc licentia S. C. edendum erit.

OU

S. C. de Prop. F. 2/ *Sept. 1840* (C. G.) — Se approvare i decreti fani da M. Vicario Ap. Patriarcale di Costantinopoli nella sua Visita, cioè :

Circi oirocho- mmque depen- lb Or* 1. Chc nella Messa parrocchiale si faccia da tutti 1 parrochi il discorso parrocchiale.

2. Che il parroco od altro sacerdote in sua vece debba fare il catechismo in tutte le Domeniche dell'anno, meno i duc mesi che seguono alla prima Comunione.

3. Che i parrochi debbano confessare per 10 meno una volta Vanno tutti i fanciulli giunti ali'uso della ragione, e più spesso quelli che si dispongono alla prima Comunione.

4. Chc i parrochi avvcrtano in tempo opportuno i forasticri che vogliono contrarre matrimonio di procurarsi dalla loro patria i documenti di stato libero, cd csiggano dagli sposi prima del matrimonio la fede della Confessione.

5. Chc in quanto aile tasse per le funzioni sagre i parrochi ed altri ecclesiastici qualsivogliano debbano conformant in tutto alla taritfa approvata dal Vicario Patriarcale.

6. Chc concorrcndo in un medesimo giorno 11 pontificale del Vicario Patriarcale ed una funzione parrocchiale, il parroco debba anticipare la sua funzionc per modo che non coïncida punto col tempo del pontificale.

7. Che ov'è chiesa, o pubblico oratorio sia vietato il celcbrarc nclle case le Messe.

CircimoHcrum confeM,onet· 8. Che ove siano chiese ed oratorî pubblici sia proibito l'ascoltarc confessioni di donne nclle case particolari, se non per causa d'informiez, ctà decrepita o sorditâ.

R. Ad i. Affirmative.

Ad 2. Affirmative. Optat S. Congregatio ut parochi utantur Catechismo Bcllarmini, ct, si quo alio utantur, transmittatur ad S. Congregationem.

Ad 3. Affirmative.

Ad 4. Quoad primam partem, affirmative; quoad fidem Confessionis, suadendum ut exhibeant, sed si renuant, non ideo a matrimonio excludendi, ct detur decretum 17 Aprilis 1820 (1).

Ad 5. 6. 7 et 8. Affirmative.

(i) Episcopus Qucbcccn. quaesiverat : « Quid agen- « dum cum pravis iis catholicis, qui renuunt peccata « confiteri priusquam ad matrimonium accedant·. S. C. respondit die 17 Apr. 1820: « Si catholici, dc quibus « in dubio, sint vere publici peccatores, non sunt ad- ■ mittendi, nisi parocnus ex causis vere gravibus cx • cusari possit, quae recensentur penes probatos aucto- « res, quos consulat; in reliquis iuxta votum consul- « toris, nempe : Si sunt peccatores occulti, praemissa « salutari admonitione, etiam si peccata sua confiteri ■ recusaverint, non sunt a matrimonio excludendi ».

Instr. S. C. de Prop. F. *26 Sept. 1840*

maquim aecad (aD VtC. AP. ScOP(AR). — Nclld Congr. Gcne-
d-si.edonoex. rale tenuta li 20 Luglio dccorso sono stati pro-
<sat posti i dubbî da V. S. fatti alla S. C. nella sua venura alia Dominante, cd ora vengo a parteciparle lc decisioni relative perche possa dare csccuzione alie medesime. — E da prima addimandava V. S. sc debba tollerarsi il costume che le giovani promesse in matrimonio rimangano per piü anni racchiusc in casa, c tralascino di conseguenza Pandare alia chiesa per ascoltarc nci di festivi la Messa. Al che la S. C. *(in Congr. Gen. 20 Iulii)* ha risposto chc non debbasi ulteriormcntc tollerare siffatto costume, c quindi dovere V. S. prudentemente insistere per la osservanza del prccctto dclla Chiesa. Chc sc non possa ciô ottenersi da lutte, si procuri per lo meno chc quelle donzcllc che non vanno alia Messa impicghino qualche tempo all'orazione nclle proprie case, c s'istruiscano nel catcchismo.

de^-rttoTri? *ramrtit.* Nel secondo dubbio avvertiva V. S. che si tralascia di fare la pubblicazione prescritta dal Tridcntino, c diccva che ai matrimonî medesimi assiste non altri chc il parroco cd un testimonio in qualita di compare ; c quindi chiedeva se debbasi comportare siffatto costume. Quanto alia prima parte ha deciso la S. C. chc debbano farsi onninamente le pubblicazioni nclle citi! c nci paesi giusta il Concilio Lateranense sono il Pontefice Innoccnzo III, il Tridcntino *Sess. XXIV, t de Reform,* c l'Albanesc *Prov. I parte II, c. VIII, p. ψΐ;* c giusta la Costit. della sa. m. di Benedetto XIV ivi riferita *p. 12j, § u.* — Quanto poi alla seconda parte ha prescritto che si comandi cspressamente che i matrimonî, a seconda del Tridcntino medesimo nel luogo citato, *coram parocho et duobus vel tribus testibus,* il chc è aneor conforme al prescritto nci Concilio Albanese *pag. 46.* Siccomc poi i matrimonî finora contratti senza avere adempito a tal prescrizionc debbono considcrarsi siccomc nulli, ne viene per conseguenza che debbono essere dal Sommo Pontefice sanati e convalidali. Dovranno quindi con apposita supplica implorarsi le dovutc sanazioni.

Dc sponaalibu· sub ccno ct li· altato tempore cootrahcodts. Nel tcrzo quesito manifestava V. S. l'abuso chc le giovani rimangono d'ordinario vincolatc cogii sponsali per quattro o cinque anni prima di congiungersi in matrimonio, c chc gli sponsali, mentre possono esser rescissi dab'uomo sempre chc voglia, non sono mai rcscindibili dalla donna per qualunque ragionc possa cllu avertie, c quindi implorava V. S. chc si prov. vedeise alia giusta liberti dclla donna, c fosse ristretto c determinato il tempo dcgli sponsali. La S. C. hi deciso chc venisse mandato a V. S. il decreto emanato dalla S. C. dei Concilio dcl-l'anno 1713 di cui ccco le parole: < S. Congregatio S. R. E. Cardinalium Concilii Tri-
< dentini interpretum censuit moneri posse par·
< tes ad contrahenda sponsalia sub certo tempore, quo elapso, permitti posse cum aliis bene visis ; non tamen cogi posse partes ad
< contrahenda sponsalia certo tempore; et quatenus sponsalia fuerint contracta indefinite, absque tempore limitato, posse superiorem ob legitimam causam, praesertim probabilis
< fornicationis, tempus celebrandi Matrimonii
« sponsis praefigere, coque elapso facultatem « concedere cum nliis contrahendi >. Procurer! quindi V. S. con lutta quella prudenza che Le sera possibile di far $1 che venga osservato siffatto decreto, c per maggior sua regola cd istruzione consulter! benanchc in proposito i buoni autori che ne hanno pariato.

Pc apoouî bu quae pro Al t contrahunt ρ· rentes. Nel quarto dubbio, che c pure relativo agli sponsali, esponeva V.S. chc i parenti contraggono cglino stessi gli sponsali pei figliuoli senza alcun consenso di questi, c quindi addimandava sc debba esigersi onninamente anchc il beneplacito dei figli contraenti per la validita dcgli sponsali. Alia quale domanda la S. C. ha creduto aver ben provvcduto coi ricordare 1'osscrvanza del decreto dei Concilio Albanese *part. 2, c. VII, pag. 47* espresso in questi termini : « Quoniam omnimoda arbitraria libertate matrimonium initur, toto pectore incumbant parochi ut contrahentium assensus omni impulsionis, coactionis, seu directae scu indirectae, materia careat, nec sacro iungant connubii nexu quos externae audacia violentiae, matrimonialia
< iura vitiando, vitiavit. Temerariis eorum ausibus, qui invitis confoederantur uxoribus, anathematis poena infligatur. Parochi quoque invalidae auctores coniutictionis ecclesiasticis innodentur censuris ».

Matrimonia ii eccleaia cdc* brandi 11 dubbio che in quinto luogo V. S. proponeva si volge sulla consuetudine di celebrare i matrimonî di sera, in guisa chc vanno privi i contraenti della benedizione nuziale, chc, giusta il Rituale Romano deve farsi in chiesa durante la S. Messa. Su di che la S. C. ha prcscriijo di dichiarare a V. S. le parole del Concilio Tridentino *Sess. XXIV, Cap. r.* < Benedictionem sacerdotalem in templo recipiendam (a coniugibus) >; non che quelle dell'Albanese *p. 46:* < In parochialibus ecclesiis fiant matrimonia ».

De detestabili puellarum mercimonio. Nel sesto dubbio manifestava V. S. il barbaro costume di porre ad incanto le figliuole da marito, talchc qucgli addivienc lo sposo chc oflerisce somma maggiorc. 11 quale detestabile mercimonio delle figlic vuolc ld S. C. che sia tolto merce tutto il poterc dello zelo sacerdotale.

Crea mulierum ius adeundi tertiam paternae hereditatis pr· icm. In settimo luogo V. S. rammemorava la facoltl chc la legge ottomane conferisce alie donne di adire la terza parte dell'credit! dopo la morte del padre, c il divicto che di giovarsene loro han fatto i Vescovi per gli odî e nimist! chc cssa seco traeva ; e quindi bramava

saperc sc debba sussistere perché le donne non si prevalgano di somigliantc beneficio. Sulla quai cosa non ha potuto la S. C. formare il suo giudizio, merccchc nc V. S. nè altri mai si è curato di meglio chiarirc i motivi del divieto dei Vescovi; e quindi é necessario, per decidere il quesito, che V. S. faccia meglio conosccrc le ragioni chc persuasero i medesimi Vescovi ad interdire aile donne l'approfittarsi del diritto loro dalle leggi civili concedulo.

(k parochorum iudicio in cau»l» civilibui

Coll'ottavo dubbio V. S. richiedeva sc i parrochi possano lccitamcntc cmcttcrc la loro decisione intorno aile cause civili che dalle parti vengono ad essi assoggettatc; e in caso affermativo, sc sia espediente il permetterlo, in vista segnatamente del disordine chc sovente intcrvicnc del ricorrere chc fa Tuna o Paîtra parie, o talvolta ancora entrambi, perché non paghi dclla decisione del parroco, al tribunale turco. Su di chc ha prescritto la S. C. di far palese a V. S. esscr massima fondamentale fissata e pubblicata dalla medesima S. C. con circolare dei i5 Gennaio 1622 (V. *n. 2)* che Γ intentions dclla Propaganda « non è d'alzar tribunali o di escrcitar giurisdizione temporale in alcun luogo, ne di tenere manière violente o insolite, ma c di attendere per vic soavi e picne di caritâ, chc son proprie dello Spirito Santo, alla conversione dcgli infedcli, ora prcdicando, ora insegnando c disputando, cd ora ammonendo, csortando c pregando, cd anchc di tirarc i popoli dolccmcnte colla orazione c col digiuno, c colle limosine, c fin colle discipline c colle lagrime, alla luce dclla vérité c alla via dclla salute, amministrando loro i SS. Sagramcnti senza fare niun rumore, c, per dir cosï, con un soave silenzio ». Chc perô st per la esposta massima, si pel sacro caratterc dei sacerdote, si per le leggi ecclcsiastichc, si per la poca idoncitA di quoi parrochi a giudicar rcttamente, è stata d'avviso la S. C. di loro vietarc di mcscolarsi nclle questioni civili, tranne i casi di amichevoli compromessi, nci quali ambe le parti si obbligano a deferire onninamente al giudizio arbitramcntalc dei parroco, o di altro sacerdote da V. S. designato.

Pc modo rôti* luendi turci* ru* ablata».

Nel dubbio nono implora V. S. una norma sui contcgno a tenersi coi penitenti chc hanno rubato ai turchi, c non possono far la restitutione senza pcricolo dclla vita, volendo i turchi conosccrc setnprc il nome dei ladro. Intorno alla quai cosa la S. C. ha dccrctato che debbasi V. S. attenere al sentimento dei buoni autori, i quali insegnano chc non potendosi effettuare la restituzione delle cosc rubate al loro padrone, nemmeno per mezzo dei confessori, c d'altra parte non potendo il colpcvolc ritenere il mal tolto, debbasi erogare il valore delle cosc rubate *ad pias causas, vel inter pauperes.*

Dc homicidii· quicultlomt eau· u patrantur.

Il decimo dubbio proposlo insorge dalla niuna guarentigia chc le leggi turche danno per la vita dei sudditi, onde i cristiani si credono autorizzati in lor feroce ignoranza α trucidare Γ uccisore di un loro fratcllo, perciocchè, non vendicandonc la morte, credono esporsi a maggior pcricolo di crudeli assassini; e conchhide V. S. coi dimandare se possano assolversi quei cristiani chc, per Vindicato motivo, meditano la morte dell'uccisore di un loro confratello. Essen lo siTatto quesito altre volte stato discusso, la S. C. confcrmando le gia date risoluzioni, ha risposto chc non debbono atTatto assolversi siffatti penitenti, e che si faccia nota a V. S. la risoluzione dei 9 Maggio 1763 in cui a somigliante dubbio fu risposto: < licitum non esse < hominibus privatis iniurias ulcisci, licet in iis < locis degant in quibus nemo est qui vindi- « candis criminibus praesit: proindeque eos- « dem, nisi animum ulciscendi deponant, non < esse absolvendos, ut alias respondit S. C. ». Come pure la medesima Congregazione ha voluto chc si rendesse noto a V. S. chc in scguito della relazione dclla visita fatta ncll'Albania c Macedonia dal P. Michele da Borgo S. Siro, in cui tra gli altri disordini esponeva il P. Michele quello della frequenza dcgli omicidi per vendetta, c per falsa opinione che l'ucciso invendicato sotfra gravissime pene; la medesima S. C. nella Congregazione dei 24 Agosto 1762 risposc: < Monendos esse missiona- « rios ut tam privatis quam publicis adhorta- < tionibus falsas opiniones extirpent, nec ad- < ministrent sacramenta iis qui ulciscendi ani- < mum non deponunt ».

Orc* Mime celcbrationcm pro dcfancti* ehri- »n*ai* occulti».

Addimanda V. S. nci dubbio undecimo sc possa celcbrarsi il divin sacrifizio per quei cristiani, la cui fede, montre vissero, rimase occulta, sebbene in punio di morte mostrassero d'esserc pentiti, e dessero qualche segno esterno tultoche privato, di cristiana credenza. Alia quale dimanda la S. C. ha giudicato bastantemente provvcduto nel Concilio Albanese p. I, cap. 3 e 4, e nclle due Costituzioni della sa. me. di Benedetto XIV ivi inserite pp. 121 e 176, non che nei decreti della S. C. di Propaganda chc ivi pure leggonsi alia pag. 2o5.

De baptitmo filiorum chn»iLinorum occulto, rum. et dc mutatione eorum nominum in nomma turcica.

Coi bipartito dubbio duodecimo chiede V. S. primamente sc possano lccitamcntc battezzarsi i figli dei cristiani occulti, ncll' antiveggenza chc cglino pure si terranno sempre in egual modo, durante il viver loro, nascosti, simulando di appartenere al maomettismo; e poscia interpella l'oracolo dclla S. C. sui contegno a tenersi verso quei fedeli chc cangiano in nomi turchi i cristiani nomi dei loro figliuoli. Il qual dubbio in ambedue le parti viene bastantemente sciolto da quanto Benedetto XIV prescrive nella Costituz. *Inter omnigenas (2* Feb. 1744).

Cire* uiunv

Le usure formavano il soggetto dei dcci- moterzo dubbio, in cui esponeva V. S. chc i cristiani sogliono prendere gl'intcrcssi del 10 per cento, mentre i turchi il 15 c i8 per cento,

e perô dubita sc siasi a pcrmettere talc usura comunque a termini delle leggi civili pcrmcssa, c *quatenus negative,* sc debbansi obbligare alia restituzionc i fcdcli chc 1'hanno pcrcetta. In risposta al chc la S. C. ha deciso chc si trasmetta a V. S. l'istruzionc del S. Off. dell'anno 1784 la quale troverà qui annessa (t).

he ebr uuno. Nel dubbio decimoquarlo chiedeva V. S. se i cristiani possano prestar l'opéra loro allé * fabbrfchc dcllc moschce, sendovi astretti dai turchi; esc possano altrcs) lavorarc nei dt festivi, obbligati a ciô egualmence dai medesimi turchi: avvertendo che alcuna volta trovansi tutti 1 fcdcli forzati a travagliare collcttivarnente ncllc opere pubblichc, c talc altra volta solo individualmentc debbono prestarsi in servigio dci rispettivi padroni anche per vero dispregio di nostra religione. La S. C. usando la maggiorc indulgcnza chc puô, ha deciso rispondcre a V. S. come ha risposto non ha guari ad altra somigliante domanda: *Non esse inquietandos, dummodo gravis mali metu coacti agant, neque intendant mahumetanorum superstitionibus cooperari.* Quanto poi al sccondo quesito ha dccrctato non potersi comportare chc i cristiani diano opera a tali lavori nci di festivi quante volte siavi aperto dispregio della religione; ma se non havvi dispregio della religione, c non potrebbesi impedire il lavorarc dci medesimi senza troppo grave detrimento dci fcdcli medesimi, in tai caso doversi prudcntcmcntc tollcrarc, purchè ascoltino la s. Messa; c, ovc pur loro fosse impedito lo assistere al divin sacrifizio, debbono per lo menu supplirc in qualche guisa con altre orazioni c pic opcre, imposte opportunamente dai parrochi.

nc opcr· hmu· lorum cl puto· r m dubu· fc •|H'

Col dubbio decimoquinto bramava V. S. snperc chc cosa debba prescnversi at servi c fornai chc debbono lavorarc nci di festivi, e di rado possono assistere al divin sacrificio. Su di chc la S. C. ha parimente risposto chc possa verso i medesimi usarc qucIla benigna indulgenza chc animette la notissima dottrina dei buoni moralisti, c la prassi, diportandosi verso 1 medesimi conformcmcnte a quanto si è detto nclla risposta al dubbio antecedente.

·β·ïi·5 quoad runcoiai

" scstodecimo dubbio riguarda i contadini cui la distanza della chiesa non sempre pcr•mette lo assistere alla Messa. E su ciô pure la S. C. ha detto chc debba V. S. attenersi allc tcorie chc nci moralisti sogliono trovarsi in tal particolarc, ed abbiano a considerarsi non solo le distanze dei luoghi c le asprezze dcllc strode, ma bcnanchc l'età, il sesso c la tempra dcllc rispettive persone, per giudicarc sc *ratione impotentiae* possano dirai csoncrati dall'obbligo di andare alla chicsa. Pcrciô o la lontananza dei contadini dalla chiesa in cui celcbrasi la 1. Messa è tanta, c talc ancora la difficult! dcllc strade, chc il portarvisi riesea di grave incomodo anche ai contadini: c in tal caso potranno anch'essi venirne scusati, corne dicono tutti i moralisti; o questa lontananza non è nè in sc stessa, nè per la scabrosit! della via, almcno nclla bella stagione, cost grande c faticosa chc possa dirsi a tutti indistintamente quei contadini incomodissima: c allora qucIli pci quali il rccarsi alla chicsa non fosse che una lunga camminata scnz'altro chc un poco di stanchczza, dovranno dirsi obbligati a farla per soddisfarc al prccctto della Chicsa.

915

S. C. S. Off. 2 *Decetnbr. r^o.* — An liceat celebrare parentalia ct ecclesiasticam sc- «wriow*» pulturam concedere iis qui ante exitum receperunt Sacramenta, attamen sectae mussonicac nomen dederunt, et in feretro tenent sectae eiusdem emblemata.

R. Affirmative, servata forma Innocenti III Cap. /t *nobis, De sent, excom.,* ablatis insigniis sectae ab Ecclesia damnatae, ct dummodo appositio emblematum demandata non fuerit a defuncto post receptionem Sacramentorum, vcl ab eodem fuerit revocata; ct amoveantur statim cognita eorum appositione, et omnino ante associationem cadaveris. Moneantur cunfessarii loci dc obligatione exigendi retractationem ante sacramcntalem absolutionem.

915

Decr. S. C. de Prop. F. rc *Dee. 1840* — Quum in foederatis Amencae Scptemtnonalis ccdesiisticone Statibus nulla a legibus civilibus ecclesiastica rro,r,cxndl successio agnoscatur, ct ideo nullum ius nec Episcopis, nec sacerdotibus ab iisdem legibus tribuatur transmittendi suis successoribus bona quaecumque, quae a pia fidelium largitate ad ecclesiasticos, vcl pios usus, sive Episcopis, sive sacerdotibus donata fuerunt: praedictorum bonorum, (circa quae Concilii Provincialis Baltimorensis IV Patres pastoralem sollicitudinem laudabiliter ostenderunt decreto VIII) securitati prospicere volens Sacra Congregatio de Propaganda Fide decrevit in posterum servanda esse quae sequuntur:

1. Archiepiscopus Baltimorensis, et Episcopi omnes in foederatis Americac Septentrionalis Statibus, statim post huius decreti receptionem testamentum iuxta leges Status, in quo degunt, quarum accuratam notitiam ex certis fontibus sibi comparabunt, conficiendum curent. Illud autem duplicato, et aeque authentico chirographo seu exemplari omnino efficient, atque heredem bonorum omnium ecclesiasticorum ad pios usus sibi, vcl praedecessoribus suis, vcl quibusvis aliis sive laicis sive clericis donatis,

(1) Dicta instructio repetitur inserta in Instructione S C. de Prop. Fide circa lucrum ex mutuo an. 187}.

quae ipsi actu possideant vcl ius ad possidendum habeant, illum cx Cocpiscopis suis americanis, quem magis in Domino expedire indicaverint, constituent. Hunc autem si forte cx vivis excedere acciderit, alium cx iisdem Coepiscopis in eodem testamento substituant, atque eius loco heredem nuncupent.

2. Testamento igitur, duplici et aeque authentico chirographo exarato, alterum ex exemplaribus Episcopi omnes ad Baltimorensem Archicpiscopum, hic vero ad seniorem Episcopum loco tuto custodiendum mittat; alterum vero testator ipse penes se asservabit. Moneatur etiam a testatore Episcopus, qui heres constitutus fuerit, per litteras, quas perlectas comburet, eo tantum fine se heredem nuncupatum fuisse ut bona omnia ecclesiastica dioecesis religiose custodiantur, donec a S. Sede successor eligatur, illique tunc fideliter et legitime transmittantur.

3. Testatore vita functo, heres, maxima qua poterit cura, bonorum omnium, tum mobilium, tum immobilium conservationi prospiciet, atque inter sacerdotes dioecesis defuncti Episcopi ministrum idoneum ei fidelem eligat, cui per procurationis mandatum administrationem bonorum committet, ea tamen lege ut rationem, quum opus fuerit, fideliter reddat.

4. Statim ac Episcopi defuncti successor a S. Sede de more electus fuerit, atque litteras apostolicas electionis acceperit, Episcopus, qui decessoris cius heres per testamentum constitutus fuerat, hereditatem universam illi, instrumentis iuxta formam a legibus civilibus praescriptam, omnino tradet; atque sive per se, sive per procuratorem, cui bonorum administrationem commiserat, rationem reddere curabit.

5. Si quem autem Episcoporum Coadiutorem habere contigerit, hunc per testamentum heredem instituet.

6. Archicpiscopi munus erit sedulo invigilare, et curare, ut a suffraganeis aliisque Statuum Unitorum Episcopis omnia quaecumque hoc Decreto S. C. praescribuntur religiosissime serventur. Moneat Episcopos, qui testamentum conficere ct ad metropolim mittere neglexerint, vel formam a legibus civilibus requisitam non servaverint, vcl aliquo adminiculo legibus contrario illud irritum reddiderint. Si quando autem monitiones suas nullum effectum consequi viderit, dc hoc Sacram Congregationem certiorem per litteras facere non omittat, ut opportunum et efficax remedium huic malo adhibere tempestive possit. Dc quibus omnibus Archiepiscopi conscientia oneratur. Quod autem spectat ad ipsum Archicpiscopum, is qui in provincia reperietur a consecratione episcopali suscepta antiquior Episcopus, hoc munus obibit.

7. Quo autem praedicta omnia rite ct recte praestare valeat Archicpiscopus, accuratam notitiam legum circa testamenta, quae in unoquoque cx Statibus Unitis vigent, sicut etiam adminiculorum, seu, ut aiunt, *formalitatum,* quae ad testamentorum validitatem requiruntur, tum per Episcopos ipsos, tum etiam per jurisconsultos, ct legis peritos quantocius obtinere non omittat; et nc haec omnia memoria excidant, eorum indiculum apud se scriptum retinebit.

8. Testamenta vero ipsa, quae ad Archiepiscopum mittentur, nuilo sigillo claudantur, sed folium in quo includuntur, in forma epistolarum usitata complicatum, et Archiepiscopo vernacula lingua inscriptum, sigillo muniatur, uti aliae epistolae communes, ut, eo aperto, Archicpiscopus testamentum legere, atque an rite ac recte confectum fuerit, omnibus attente perpensis, iudicarc possit, adhibito etiam, si opus fuerit, peritorum in legibus civilibus consilio.

9. Dc bonis vero ecclesiasticis, quae iure a civili potestate concesso, ab Episcopis, ecclesiis, collegiis, monasteriis, aliisque locis piis possidentur, vcl recta ad Episcoporum successores transeunt, nil est quod hoc decreto statuatur; ideoque in illo minime includuntur. Episcopi igitur, si qui sint, qui nulla alia bona ecclesiastica suo nomine possideant, ad testamentum superius descriptum faciendum non tenentur.

io. Eadem sollicitudine Sacra Congregatio providere volens securitati bonorum communitatum omnium, sive ecclesiasticarum, sive religiosarum, tum virorum, tum etiam puellarum, ct quarumcumque aliarum piarum institutionum, quae inter bona ecclesiastica locum obtinent, vcl saltem eorum naturae participant, atque sollicita Ecclesiae Pastorum cura piis usibus, ob quos vcl comparata, vcl donata fuerunt, servanda et posteris fideliter transmittenda sunt, quae sequuntur decernit.

ii. Archicpiscopus et Episcopi post decreti huius receptionem, ad superiores, praefectos, vcl praesides communitatum, quae intra dioecesis suae fines reperiuntur, scribent, illisquc omnibus auctoritate S. C., quae illis omnibus ad hoc specialiter delegatur, praecipient, ut quam primum fieri poterit, certiorem per litteras Episcopum ipsum faciant: i. An, quae, ct quo onere, bona possideat communitas, cui praecst. – 2. An suae communitati facultas seu ius a civili potestate datum fuerit, bona omnia, vel eorum partem possidendi, et ad successores transmittendi (If they have been incorporated and empowered to hold all, or any part of their property, and what?). – 3. An bona omnia, vel aliqua eorum pars a Superiore vel ab aliquo communitatis membro, vel a pluribus coniunctim possideatur. – 4. An aliquem invenerint modum tuto ad successores bona praedicta transmittendi, et quis sit modus iste. – 5. An nullus alius habeatur modus praeter testamentum.

12. Responso accepto, Ordinarius quid agendum sit facile compcriet. Nam si quae sint communitates, quibus ius a potestate civili tributum fuerit possidendi, et ad successores transmittendi bona omnia, vel aliquam eorum partem, nulla erit occasio sollicitudinem suam exercendi ad eorum conservationem. Sin autem modus aliquis excogitatus fuerit possidendi bona per societatis contractum, quo bona in communi possidentur a tribus vel quatuor communitatis membris, ita ut omnes socii ius illud possideant naturalis suae vitae tempore, sed, quocumque ex illis mortuo, ius apud superstites socios remaneat possidendi bona universa, nulla facta cuique cx ipsis potestate alienandi suae vitae tempore, vel per testamentum relinquendi bona praedicta post mortem: tunc id tantummodo ab Episcopo curandum erit, ut, uno cx sociis mortuo, alius cx communitatis membris in societatem adsciscatur. Tandem si unica testamenti remaneat via transmittendi bona ad successores, praecipiat Episcopus superioribus, vel ilii, qui suo proprio nomine communitatis bona possidere tunc poterit, ut statim testamentum iuxta leges civiles, duplici exemplari aeque authentico perficiat, ex quibus unum in communitatis scriniis diligenter asservetur, alterum vero ad Episcopum diocccsanum in archivio asservandum mittatur.

13. Ad communitates autem, quarum bona ab Episcopo possidentur, de hoc decreto nulla erit scribendi necessitas, quum per testamentum Episcopi, satis bonorum illorum securitati prospiciatur.

14. De Superioribus decreto huic minime obsequentibus, post unam vel alteram monitionem, Episcopi ad S. Congregationem scribent, quo mula, quae inde sequi possent, opportuno remedio praecaveantur.

Hacc sunt, quae dc bonis, in Foederatis Americac Septentrionalis Statibus, ad Ecclesiam sive iam pertinentibus, sive in posterum spectaturis, tuto servindis, S. Congregatio statuenda esse iudicavit.

Facta vero SS1Î10 Domino Nostro Gregorio PP. XVI. rei totius relatione per R. P. D. Ignatium Gadolinium Archicpiscopuin Edessenum S. Congregationis Secretarium, Sanctitas Sua, quae superius praescripta sunt, in omnibus confirmavit, ct cxcqucnda esse iussil (1).

917

S. C. Indulg. 5 *Febr. 184.1* – Va LENTINBH. .Dc reatitia

– i. Utrum sufficiat recitatio Confessionis, id faetor est *Confiteor etc.,* in Sacramento Poenitentiae habita, pro recitatione illius praescripta, quando impertienda est benedictio cum Indulgentia in mortis articulo.

2. Utrum accesse sit tribus vicibus recitare *Confiteor etc.* quando administratur Sacrum Viaticum, Extrema Unctio, ac Indulgentia in mortis articulo impertitur.

3. Utrum infirmus lucrari possit Indulgcntiam plenariam in mortis articulo a pluribus sacerdotibus facultatem habentibus impartiendam. Circa tenuiduig. pknim 1? П1ОП,> aft,cu'*'

4. Utrum sacerdos valide conferat Indulgentiam plenariam in articulo mortis, omissa formula a Summo Pontifice praescripta, ob libri deficientiam.

R. Ad i. Negative, iuxta praxim ct rubricas, nisi necessitas urgeat.

Ad 2. Affirmative, iuxta praxim et rubricas.

Ad 3. Negative in eodem mortis articulo.

Ad 4. Negative, quia formula non est tantum directiva, sed praeceptiva.

918

5. C. Indulff. *26 Febr. 1841* – Benedictus XIV in suis monitis ad recte peragendas «>· Viae Crucis stationes editis die 10 Maii 1742, ct praecipue sub num. VII sic ait: *Che essendo eretta la Via Crucis nclla chiesa, i fedcli si astengano dal praticarla nel tempo degli Uffiqi divini c della S. Messa, e quando in chiesa*

(1) In Concilio Plenario II Baltimorensi (an. 1866) Tit.IV, n. 191 haec habentur: «Huius decreti S.C. intui- « tu, quinti Concilii Baltimorensis Patres(·) ita dedara- « runt: *Perpenso decreto S.Congregationis de bonis tern·* • *feralibus Ecclesiae, Paires animum maxime propensum* • *ad mentem S. Sedis in omnibus sequendam ostenderunt,* • *sed censuerunt speciales leges Statuum singulorum lo-* v *corumjue adiuncta gravia afferri incommoda decreti* • *executions; singulorum tamen Episcoporum conscien-* « *tiam onerandam esse ut testamento vel alio instrumento* « *consulant securitati bonorum ecclesiasticorum quae penes* • *se sunt ; quorum testamentorum duplicatum exemplar* • *apud Archiefiscepum deponant, Archiepiscopus autem* ▮ *apud seniorem Episcopum, intra tres menses a sua con-* • *secratione; quod si neglexerit Episcopus aliquis, mo-* ▮ *nebit eum officii Archiepiscopus, eumque diu cessantem* « *ad S. C. deferet. Idcirco orant PP. ut S. Sedes di-* « *gnelur decreti rigorem bac ratione mitigare ».*

Concilium autem Plenarium HI (an. 1884) haec habet in Tit. IX, Cap. II : « Summorum Pontificum ac « Praedecessorum nostrorum cura dc bonis externis Ec- « clesiae hac in regione secure firmiterque servandis r quanta fuerit, cx actis ct decretis Conciliorum nostro- « rum tam provincialium nuam plenariorum apertum « est. Nec minori nos sollicitudine bonorum illorum ■ securitati providere intenti, Episcopos iterum iterum- « que monemus oneratam esse suam conscientiam, ut « testamento vel alio legali documento, prout, spectatis « locorum adiunctis vel legum in suo Statu vigentium • indole, melius videtur, securae bonorum ecdcsiastico- « rum quae penes sc sunt ad successores transmissioni e consulant ».

•| Décréta Concilii Provinciali· V. Balden. confirma!· fuere a S G dc Prop. Fide decreto 30 Sept. 1H43.

vi sia tal concorso di popolo, che il farla possa cagionar tumulto c disturbo, tanto piu chc, non csscndovi impedimento, si devono visitare ad una ad una lc stationi. Ex hoc monito dubium oritur ; An christifidcles in magno populi concursu, maxime cum ecclesia repleta et compressa sit devotis, possint sine corporis motu dc loco in locum Indulgentias *VïaeCrucis* lucrari.

R. Negative, absque speciali induito : singula enim Summorum Pontificum decreta affirmant inter alias conditiones pro acquirendis Stationum Piae *Crucis* Indulgentiis, necessario requiri aliquem corporis motum, ut clarius declaratum est ab hac S. C., nempe: *Chc si passi da una statione all'altra, per quanto permette o la moltitudinc delle persone che le visitano, o la ristrette^a dei luogo ove sono erette.*

919

Orca Communtonem pro indulgcnii* papali* benedictioni*.

S. C. **Indulg.** *19 Martii 1841* — Sanctitas Sua benigne declaravit; Per Confessionem ct Communionem die Paschalis Resurrectionis peractam, et Indulgentiam plenariam papali Benedictioni adnexam lucrari, ct satis praecepto Paschalis fieri.

920

De necessitate di»pcn*ationl* ct praescriptarum cautionum in matrimoniis mixti*.

Litt. Ap. Gregorii PP. XVI *30 Aprilis 1841* (ad Epp. Hunqar.) – Quas vestro ct communi istius Regni Antistitum nomine ad Nos per Vcn. Fratrem loscphum Episcopum Csanadiensem misistis, obsequentissimae literac partim moeroris, partim laetitiae causa Nobis extiterunt. Et sane cum pro Apostolici muneris officio sacrae doctrinae ct disciplinae integritati cavere studiosissime debeamus, non possumus non moleste ferre quidquid in earum discrimen induci fortasse contingat. Exploratum porro salis superque est, quid Ecclesia de matrimoniis catholicos inter et acatholicos perpetuo senserit. Ipsa nimirum tamquam illicitas planeque perniciosas semper habuit ciusmodi nuptias tum ob flagitiosam in divinis rebus communionem, tum ob impendens catholico coniugi perversionis periculum, pravamque sobolis institutionem. Atque huc omnino pertinent antiquissimi canones illas severe interdicentes, et rccentiores Summorum Pontificum sanctiones, a quibus speciatim recensendis iuvat abstinere, cum ea abunde sufficiant, quae in rem disseruit insignis memoriae Praedecessor Noster Benedictus XIV in Encyclicis Literis ad Poloniae Regni Episcopos, atque in celebratissimo opere quod *de Synodo Dioecesana* inscriptum est. Quod alicubi propter locorum ac temporum difficultatem talia connubia tolerentur, id profecto ad eam referendum est aequanimitatem, quae nulla ratione adprobationis vel consensus cuiuspiam loco habenda sit, sed merae patientiae, quam ad maiora vitanda mala affert necessitas, non voluntas; quemadmodum in data ad Archiep. Moguntinum die 9 Octobris t8o3 epistola fcl. ree. Pius VII, Decessoris sui ad Episcopos Vratislaviensem, Rosnaviensem, Scepusiensem responsiones commemorans, sapienter animadvertit. Hinc etiam accidit, ut, si aliquid de canonum severitate remittens haec Apostolica Sedes mixta istiusmodi matrimonia quandoque permisit, id gravibus dumtaxat dc causis, aegreque admodum fecerit, ct nonnisi expressa sub conditione dc praemittendis opportunis cautionibus, non modo ut coniux catholicum ab acatholico perveni non posset, quin potius ille teneri se sciret ad hunc pro viribus ab errore retrahendum, sed insuper ut proles utriusque sexus cx hisce coniugiis procreanda in catholicae religionis sanctitate omnino educaretur. Quae certe cautiones in ipsa divina ct naturali legi fundantur, in quam procul dubio gravissime peccat quisquis sc vel futuram sobolem perversionis periculo temere committit. Iam vero cx praedictis vestris litteris comperimus, per istius Regni dioeceses abusum communiter inolevisse, ut matrimonia catholicos inter et acatholicos, nulla licet accedente Ecclesiae dispensatione, nec praeviis necessariis cautionibus, per catholicos parochos benedictione sacrisque ritibus honestarentur. Ac proptcrca intelligitis, Vener. Fratres, quam graviter exinde affici debuerimus, maxime cum invectam ita latcque propagatam perspiceremus omnimodam mixtarum nuptiarum libertatem, atque adeo magis in dies promotum funestissimum, uti vocant, indifferentismum in religionis negotio intra vastissimi illius Regni fines, quod antea catholicae fidei gloria tantopere praestabat. Nec sane dissimulamus, Nos sanctissimi, quo fungimur, muneris partes minime fuisse praetermissuros, si scilicet res pridem innotuisset. Hanc autem silentii Nostri causam cx eo etiam vobis pronum est conficere, quod vel nuperis temporibus nulla prorsus ad promiscuas nuptias isthic ineundas Apostolica dispensalio fuerit concessa, nisi praescriptis necessariis conditionibus, iniunctisque regulis, quae cx Sanctae huius Sedis instituto servari consueverunt.

Inter hacc tamen non parum solatii Nobis allatum est, quod uno tempore de ingruenti malo certiores facti, didicerimus pariter adhibita per vos collegasque vestros studia ad illud opportune medendum. Et superabundavit quidem gaudio cor Nostrum, cum noverimus, quo coniunctim zelo inflammemini, ut catholicae fidei puritas illaesa usque permaneat ; quaque unanimiter hanc Apostolicam Sedem, veritatis ducem et magistram, observantia ac devotione prosequamini, ad illius nutum crediti vobis pastoralis officii rationem sedulo dirigentes. Ubi

enim docti Nostris in rem ipsam declarationibus ad alias regiones spectantibus, perpendistis, praxim, quae isthic invaluerat, Ecclesiae principiis, ac legibus penitus adversari, ac proinde sine gravi periculo tolerari per vos diutius non posse : minime dubitastis communi consilio atque opera eidem tollcn lac ut par erat insistere, parati etiam fortiter sustinere pericula, si quae forent, pro aeterna vestra gregisque salute obeunda. Ad Nostram autem laetitiam complendam accesserunt uberes fructus, qui cx vestris curis illico dimanarunt. Neque etiam ignoramus, quam fideliter parochi, ct reliquus clerus vestris ca dc re monitis praeceptisque fuerint obsequuti, ita ut, illegitima consuetudine iam passim sublata, primaevae Sacrorum Canonum disciplinae consultum sit. Itaque gratulamur Vobis maiorem in modum, Vcncr. Fratres, et gratias agentes Deo, qui vosmetipsos in fidei suae ac doctrinae tutelam fortitudine induit ex alto, hortari ac vehementius etiam excitare non desistimus, ut pari firmitate atque constantia pergatis catholicae Ecclesiae causam propugnare, ne pravus usus uspiam reviviscat, et si quod adhuc superest illius germen funditus eradicetur. Interim vero non potuimus non attente respicere ad ca omnia, quae in memoratis Vestris literis addebatis, exponentes nimirum gravissimas circumstantiarum difficultates, unde permoti ac propemodum coacti tolerandum censuistis, ut siquando catholicus vir aut mulier, conantibus licet contra per debitas suasiones hortationesque sacris Pastoribus, in contrahendi mixti matrimonii citra necessarias cautiones sententia persistat, ncc aliunde res absque maiori catholicae religionis discrimine valeat impediri: tum parochi matrimonio ipsi passive tantum intersint ab omni religioso ritu et a quovis adprobationis indicio prorsus abstinendo. Qua quidem providentiae forma dum propositum Vobis erat praesenti necessitati prudenter occurrere, arduum huiusmodi negotium ad Nos quamprimum deferendum statuistis, assensum in id Nostrum impetraturi, quem ex urgenti causarum concursu praesumi tunc quodammodo posse arbitrabamini. Et reapse Nos, qui, ccteroquin sanctissimis catholicae doctrinae institutis integre retinendis iugiter intenti, nequaquam omittimus calamitosis istarum regionum circumstantiis, ortisque inde vestris angustiis pro tradita Nobis potestate subvenire: quin susceptam per vos consilii rationem improbemus, petitioni vestrae ducimus indulgendum. Idque facimus congruenter ad ca, quae et Nos ipsi, Praedecessorum Nostrorum exemplo, circa aliarum ditionum loca haud ita pridem tolerantes admisimus; et iam ante alter illorum, sanctae nempe memoriae Pius VI pro aliqua ipsiusmet Hungarici Regni dioecesi pluries declaraverat. Is namque in responsione, quam tum an. 1782 Vindobonae degens, tum subsequent! post suum in urbem reditum dandam mandavit Episcopo Scepusiensi, quamque huius successori an. 1795 iterari iussit, ita de mixtis connubiis in iis temporum adiunctis agens mentem suam aperuit : « Quaecumque scilicet dc hac re latae < essent leges, oportere, ut Episcopus ct parochi < studiose ct prudenter curent, ne huiusmodi « matrimonia fiant, et, si contrahantur, ut pro- < les universa in catholica religione educetur : < quoties vero, ipsis invitis, secus fuerit factum, « abstineant semper α nuptiali benedictione im- « pertienda, eorumque praesentia, si necessitas < urgeat, sit tantummodo materialis, neque acti- < bus et declarationibus coniungatur, quae con- < firment vel adprobcnt prolem aliter quam in « religione catholica posse educari >.

Matrimonii mixti alnc cautionibu· cclcbntionl parochom adc'sc aliquando toleratur.

Siquidem igitur, Venerabiles Fratres, in Regni istius dioecesibus ex temporum, locorum, ac personarum conditione quandoque contingat, ut matrimonium acatholici viri cum catholica muliere, et vicissim, deficientibus licet cautionibus ab Ecclesia praescriptis, abque maioris mali scandalique periculo, in religionis perniciem interverti omnino non possit, simulque (verbis utimur gloriosae memoriae Pii VII in supranunciata epistola ad Archiep. Moguntinum) in Ecclesiae utilitatem et commune bonum vergere posse dignoscatur, si huiusmodi nuptiae quamtumlibet vetitae ct illicitae, coram catholico parocho potius quam coram ministro haeretico, ad quem partes facile confugerent, celebrentur: tunc parochus catholicus aliusve sacerdos cius vice fungens poterit iisdem nuptiis materiali tantum praesentia, excluso quovis ecclesiastico ritu, adessb, perinde ac si partes unice ageret meri *testis,* ut aiunt, *qualifiait!,* seu *auctori^abilis,* ita scilicet, ut utriusque coniugis audito consensu, deinceps pro suo officio actum valide gestum in matrimoniorum librum referre queat. His autem in circumstantiis, uti idem Decessor Noster apposite commendabat, haud impari, imo maiori etiam conatu ct studio per Episcopos ct parochos elaborandum est, ut a catholica parte perversionis periculum quoad fieri poterit, amoveatur, ut prolis utriusque sexus educationi in religione catholica, quo meliori modo fas erit, cautum sit, atque ut coniux catholicae fidei adhaerens serio admoneatur dc obligatione, qua tenetur, curandi pro viribus acatholici coniugis conversionem, quod ad veniam patratorum criminum facilius a Deo obtinendam erit opportunissimum.

Ceterum intime dolentes, quod haec tolerantiae ratio erga Regnum, professione catholicae religionis insigne, fuerit ineunda, sincerissime coram Deo profitemur, Nos ad ipsam unica de causa adduci, seu verius pertrahi, ne graviora Ecclesiae catholicae incommoda obveniant. Idcirco vos, Venerabiles Fratres, cunctosquc collegas vestros per viscera lesu Christi, cuius personam, immerentes utique, gerimus in terris,

tota animi contentione obtestamur, ut id demum in tam gravi negotio agere studeatis, quod imploratu Spiritus Sancti lurninc, istiusmodi lini revera censucritis respondere. Atque illud una simul satagite, nc tali tolerantiae ratione erga homines mixta connubia illicite contracturos fiat, ut in catholico populo extenuetur memoria canonum ea matrimonia detestandum, ct const.mtissimae curae qua Sancta Mater Ecclesia filios suos avertere studet ab illis in suarum animarum iacturam contrahendis. His vestrum aliorumque sodalium Antistitum et parochorum erit, in erudiendis sive privatim sive publice fidelibus, ilagranliori in posterum Λεἰο doctrinam et leges ad connubia eadem pertinentes commemorare, accuratamque carum custodiam injungere. Haec omnia *etc.* (i).

921

Circi commanκiuoncm in divilli* cum ucatbulicit.

Ex Instr. S. C. S. Off. /2 ΛΛπï

(au Ep. Sangtoribx.) i. Non sari lecito a verun Vescovo cattolico sebbene invitato dal governo grcco scismatico, neile feste di delta corte, di unirsi al govcrnatorc, per intervenire alla chiesa greca scismatica a cantare la *doxalogia* quasi che come superiore dei cattolici vi prendesse parte al pari délie altrc autorita civili cd ecclesiastichc scisnmtiche.

2. 1 cattolici, i quali, come impiegati civili del governo, sono invitati ed obbligati dal governo grcco d'intervenire aile funzioni, chc per teste di cortc si fanno neile chiese grcche scismatiche, non celcbrandosi la Messa, non si avranno ad inquietare, se per tali loro personali circostanze, intervengano alla doxologia purche non prendano parte nclla medesima, *et meram praesentiam materialem exhibeant causa honoris civilis.*

3. I Vcscovi cattolici invitati dal govcrnatorc locale per le feste di corte a solennizzarle nelle loro chiese, si limitino al solo canto del-*iinno ambrosiano, e alia benedi^ione dei Sagrainento,* dopo la quale siavi la solita trina aedamazione < Viva il Re ». Puô qui aversi in memoria 1'avviso dato gh in altra istruzionc in occasione di pubbliche prcghicrc ordinate da un Principe acattolico, che cioc l'indirizzasscro non pel solo bene temporale del sovrano c dei governo, ma bensi per la vera félicita, che c il prezioso dono della fede, e l'esscre nel seno della vera Chiesa.

4. Essi Vescovi in tali circostanze mai facciano pontificale, o facciano da altri cantare Messa, onde cosi evitare che, intervenendovi il govcrnatorc scismatico coi suoi officiali, si dia loro *Γincenso e la pace, non essendo cib lecito per rerun pretesto.*

5. Si ometta perciô l'invito del governalorc scismatico alia Messa solenne nelle feste del S. Prolcttore, affinchc non siavi occasione di devenire a questi atti, chc non possono permettersi.

6. A questa istruzione attengasi ogni volta chc si volesse dal governo per istraordinaric circostanze qualchc ecclesiastica funzionc.

(1) In Instructione ;o *dprilis 1841* ad Episcopos Hungariac ab Emo Card. Lambruschini iussu Sanctitatis Suae transmissa haec adiecu sunt : «..... Per« motus praeterea SStnus D. N. iis quae in pracnun« ciatis litteris per Hungaricos Antistites addebantur, α quaeque ex ipsorum sensu uberius expressit Episcopus « usanadiensis, tali nempe providentiae forma haud « satis mederi multiplici regionum necessitati, nec au« ferri suarum et cleri anxietatum causas, habita prae« sertim ratione nuptiarum, quas ob denegatam etiam « cx defectu cautionum catholici parochi benedictionem « coram acatholico ministro iniri contingat : alia non« nulla pari benignitate decrevit super mixtis connubiis « in Hungariic Regno, ct Magno Transyhaniae Ducatu « indulgcnda seu toleranda. Itaque praesenti instructione « Primati, Archiepiscopis, ct Episcopis eiusdem Regni « Pontificio nomine significatur: si recensitae superius • circumstantiae in re. de qua agitur, intercesserint, «pati ipsos ulterius posse, ut a parocho catholico tum « consuetae prodamationes fiant, omni tamen praeteru missa mentione circa religionem illorum, qui nuptias « sint contracturi: tum etiam de peractis hisce procla« mationibus lilcrac mere testimoniales concedantur, m « quibus (dummodo nullum adsit dirimens impedimen« tum) unice enuncictur, nil aliud, praeter Ecclesiae • vetitum ob mixtae religionis impedimentum, conci« liando matrimonio obstare, nullo prorsus addito verbo, « unde consensus aut adprobationis vel levis suspicio « sit oritura. Quod autem attinet ad connubiorum isto« rum coram acatholico ministro, seu non senata « Cone. Tridentini forma, celebrationem : erit omnino « Sacrorum Praesulum ac parochorum studiosissime ■ instare atque in caritate Dei ct patientia Christi par« tem catholicam hortari ac monere, ut illam nimirum « ab tanti scandali turpitudine, quantum possint, abs• terreant Siquidem vero huiusmodi ipsorum monitis « atque hortamentis nihil, quod absit, proficientibus, « mixta matrimonia ca ratione fuerint inita : inspectis « tam praeteritis, quam praesentibus locorum, dc quibus • sermo est, peculiaribus circumstantiis, erunt ab Epi■ scopis et parochis prudenter dissimulanda, ct, quam« vis illicita, pro validis habenda ; nisi tamen canoni« cum aliunde officiat dirimens impedimentum, seu in « nuptiarum celebratione appositae fuerint conditiones « substantiae matrimonii cx catholica doctrina repu« gnantes. Ceterum quocumque demum modo mixta « haec matrimonia citra Ecclesiae dispensationem et « necessarias cautiones, sive per passivam catholici « parochi praesentiam, sive coram acatholico ministro «contracta fuerint: illud Episcopis et parochis San• ctitas Sua magnopere commendat, ut omni pastorali « sollicitudine catholicum coniugem ad patratae culpae ■ detestationem, congruamque poenitentiam opportune « concntur excitare, cumque solerter adducant ad obii■ gationes implendas, quibus gravissime tenentur, illam ■ praesertim, quae est de catholica universae prolis cdu« cationc impense curanda. Quae si cx voto contingant, « adeoque constet cum revera resipuisse, paratumque ■ esse ad opportunam, quoad valuerit, scandali renara« tionem, tunc sane poterit ipse sacramentorum Eccle« siae particeps fieri, quemadmodum respondens die 13 « Iui. 1782 Archicpiscopo Mcchlinicnsi sanctae memo« riae Pius VI in rem adnotavit ».

7. Si procuci di evitare il reciproco intervento dci cattolici alie chiesc scismatichc, e dcgli scismatici alie cattolichc, potendo piuttosto ciascuno nelle respettive chiesc escguirlc sccondo la propria professione.

8. Col mezzo dci confessori, e con quelle cautcle che suggeriranno le circostanze locali c personali, colla maggior riserva i Vcscovi istruiranno nei casi occorrcnti quei cattolici, chc si trovino nelle occasioni considerate in questa istruzionc.

922

rc?.: u* inda»i^! ?»n

Θ' ÏHdulff· 2.7 *Maii 184t.* -Briocrn.-

i. An eodem die lucrari possint plures indulgentiae plenariae, quando pro unaquaque praescripta est perceptio divinae Eucharistiae.

2. An possit per preces iam obligatorias, v. gr. per Horas canonicas satisfieri precibus a Summo Pontifice praescriptis ob lucrandam indulgentiam plenariam.

3. An sufficiant quinque *Pater* ct /Ive quae recitari solent ob adimplendam Summi Pontificis intentionem, quando praescriptum est ut visitetur ecclesia vel altare, ibique fundantur preces.

4. An idem vir possit aggregari mullis sodalitatibus, et lucrari indulgentias unicuique concessas, dummodo conditiones praescriptas impicat.

5. An quando possessor coronae Domini vel crucis, cui applicatae sunt Indulgentiae *Viae Crucis,* preces praescriptas recitat una cum aliis, qui sibi non habent sive corqnam, sive crucem tali privilegio ditatam, possint adstantes ct simul recitantes easdem Indulgentias lucrari, quas lucratur possessor coronae scu crucis ?

Circa facultatem benedicendi numitmaU «te quoad numerorn.

6. An in facultate a S. Sede concessa benedicendi *pro numero mille* cruces, crucifixos, numismata, etc. haec verba *pro numero mille* intclligcnda sint de mille crucibus, mille crucifixis, mille numismatibus, etc.

R. Ad i Affirmative, servatis tamen aliis appositis conditionibus.

Ad 2. Negative.

Ad 3. Preces requisitae in indulgentiarum concessionibus ad adimplendam Summi Pontificis intentionem sunt ad uniuscuiusque fidelis lubitum, nisi peculiariter assignentur.

Ad 4. Affirmative.

Ad 5. Negative absque speciali facultate.

Ad 6. Negative, sed *mille* in totum.

923

■«3.

sc · dc Pγ°ρ· f · > Iul" ,s+'· (c · p· vru Sts.) — Tusk. Occid. — Se, fattanc la domanda per la rinnovazione, l'indulto dato di poter usarc dcllc facoltl spirate debba intendersi dcllc ordinarie soltanto, o dcllc straordinarc ancora c particulari.

R. Affirmative iuxta modum; nempe quoad facultates extraordinarias ct particulares, quae pro determinaro casuum numero conceduntur, renovatae intclligantur pro eadem quantitate si biennio transacto a die postulationis, Vicarii Apostolici responsum non acceperint.

924

S. C. de Prop. F. 5 (C. P. pro Sin.) — Chan-si — Sc accordare ai mis- tCfUin·
sionarî la facoltà di usare gli oli santi vecchi, ritardando i nuovi.

R. Affirmative iuxta mentem, quae est ut hac facultate utantur ipsa die Sabbati Sancti, quin unius mensis spatio olea praestolentur.

925

S. C. de Prop. F. 5 *Mi* (C. P. pro Sin.) — Utrum festum semiduplex sit causa iusta ut Missa de Requic celebrari nequeat, ct nihilominus indulgentia akaris privilégiât! lucrifieri possit. duigentii «jut.» pn* cg*u'

R. Negative.

926

S. C. de Prop. F. 5 *Iuiii, 1841.* (C. P. pro SiM.) — Chan-si — Se nell'orazionc del Vencrdl Santo *pro Imperatore* debbasi leggerc il nome dei sovrano cinesc, al quale taluno dci missionari sostituisce il nome dcll'Imperatorc di Austria. In functionibus maiori* hebdomadae Imperitor infidelia hiod nominandus.

R. Omittendum, et item in Praeconio paschali verba quae ipsum respiciunt.

927

S. C. de Prop. F. 5 *Iuiii 1841* (C. P. pro Sin.) — Siam — Sc le feste (patronali) Jlcin Dombi·
trasferite alia Domenica seguente per apostolico induito, possano cclebrarsi neU'antecedcntc, quando questa sia più prossima alia festa.

R. Negative.

928

S. C. de Prop. F. *21 Iuiii 184t.* (C. P. pro Sin.) — Tunk. Occid. — 1. Quid dc christianis vcl sacerdotibus, propter fidem non solum ad carceres perpetuos vcl temporales damnatis, sed ad mortem laqueo vcl gladio subeundam ? Potestne illis deferri SS. Sacramentum pridie, vcl ipso dic eorum cxccutionis ? Et tunc debet illis administrari tamquam Viaticum moribundis, vcl tamquam Communio ordinaria benevalentibus ? De administra» Itone Euchaniliac damnati* id mortem.

2. Quid dc christianis ad carcerem vel etiam ad mortem damnatis non propter fidem sed ob crimina vera, vcl illis iniustc imputata (quod

non raro)? Potestne illis attritis ct sncramentaliter absolutis deferri SS. Eucharistiae Sacramentum, maxime si illud petant?

De bdei conte·· »unbu» if. Euchiniliim aibimct «dminiitran* llbu·.

3. An permitti potest in hoc persecutionis tempore ut fidei confessores ad mortem propter fidem damnati, et quibus in carcere defertur SS. Euchar. Sacramentum occulte, possint illud suis manibus accipere et sese occulte communicare, ne sacerdos illos more ordinario communicans n persecutoribus agnoscatur et prehendatur; vel satiusnc est in illo casu ab illis confessoribus communicandis abstinere, maximo cum illorum animae detrimento?

R. Ad t. Affirmative, et per modum Viatici.

Ad 2. Affirmative, et ad mentem, quae est ut Vicarius Ap. quam maxime curet ut damnati ad mortem coelesti pane reficiantur.

Ad 3. Affirmative quoad primam pariem, dummodo nullo irreverentiae aut conculcationis periculo tantum Sacramentum exponatur.

929

Circa modum quemdam interpcllationi* conluftit Infidelia.

S. C. de Prop. F. *2t Iuiii 184t.* (C. P. pro Sis.) — Tunk. Occid. — Titia infidelis a suo marito infideli repudiata, ct postea Christiana facta, Paulo christiano nubere vult. Sacerdos illi praecipit interpellationem de iure suo marito infideli facere; sed illa sic tantum illum interpellavit: *Visne ut ad te redeam?* seu *visne me iterum ut tuam uxorem habere et recipere?* Cui ille: *Non, i quo volueris.* Statim Titia rediit ut cum Paulo nubat. Quaero an illud licite ct valide possit sine nova interpellatione, ct sine ulla ab ca dispensatione: an interpellatio a Tilia facta modo supra relato valida ct sufficiens sit ad matrimonium valide ct licite contrahendum cum christiano.

R. Attentis locorum ct temporum circumstantiis, non esse inquietandos, ct rem arbitrio ct prudentiae Vicarii Ap. remitti.

930

Circa facultatem diapenaandi in matrimoniis contcraorum.

S. C. de Prop. F. *2/ Iuiii 1841.* (C. G. pro Sin.) — Tükk. Orirnt. — Se possa il Vic. Ap. usarc coi cattolici dcllc facoltà accordatcgli per dispensare nei matrimonii con i convertit! dalla crcsia o daU'infcdcltà.

R. Detur Decretum dici 17 April. 1828 fK *n. 802)* ac etiam Instructio Bcned. XIV. *(V. n. 402).*

931

An quaedam pactio cum paganis ««t cooperatio ad luperatltioaa.

S. C. de Prop. F. *21 Iuiii 1841.* (C. P. pro Sin.) – Tunk. Occid. – Nunc cx edicto regis coguntur christiani fana idolis, et templa progenitoribus erigere. Porro plurimis in locis, ubi pagani et christiani mixti sunt, christiani cum paganis paciscuntur quod ipsi sustinebunt ad libitum suum, et quomodo poterunt, maiorem, vel aliquam specialem partem operum publicorum et licitorum in pago, modo pagani non illos inquietent circa superstitiones, non illos mandarinis prodant et accusent, et insuper tractent negotium superstitionum coram mandarinis pro toto pago ad libitum et quomodo poterunt. Sic agendo christiani non intendunt ut pagani ipsorum loco superstitiosa peragant, sed intendunt solummodo sese a superstitionibus faciendis liberare, er sese mandarinis occultare. Caeterum pagani nec maiores nec numero plures faciunt superstitiones quam de more suo faciunt. Quaero an talis pactio Christianos inter et paganos sit licita, attentis superius dictis, attenta insuper ratione quod nisi tali modo paciscantur christiani cum paganis, vel superstitiones peragent, vel innumerabiles vexationes sustinere cogentur.

R. Prout exponitur, posse tolerari, seu non esse inquietandos.

932

Circa nuptialem benedictionem.

S. C. de Prop. F. *2t Iuiii [84t.* (C. P. pro Sin.) — Tcjnk. Occid. — t. Benedictio nuptialis quae est in Rituali prohibeturne dari tempore vetito? An vero hoc tempore prohibetur tantum benedictio quae est in Missali?

2. In quantum affirmative ad primam partem praefati dubii, an saltem cum permissu Vicarii Ap. licite possit dari tempore vetito benedictio Ritualis tam iam matrimonio iunctis quam iungi intendentibus? In quantum autem affirmative ad secundam pariem primi dubii, an Vicarius Ap. permittere possit ut, eodem tempore vetito, illa Missalis benedictio detur, saltem iam matrimonio iunctis in absentia sacerdotis et absque illa benedictione? Quod si negative ad duplicem pariem huius secundi dubii, humiliter postulo hanc facultatem.

3. Benedictio quae est in Missali potestne dari illis qui sine illa benedictione iam matrimonio iuncti sunt in primis nuptiis, quando mulier iam gravida est, vcl iam filios peperit? Item iis qui hic ct nunc dc praesenti matrimonium contrahunt in primis nuptiis, quando sponsa cognoscitur gravida, vcl iam ante matrimonium filios cx fornicatione genuit?

4. Quando datur benedictio nuptialis iis qui iam valide matrimonio iuncti sunt, debetne recitari formula: *Ego vos in matrimonium coniungo,* sine renovatione consensus? Quid quando dubitatur (ut saepissime) an iam valide contraxerint necne?

5. Estnc necessarium ut qui iam valide matrimonio iuncti sunt, sint umbo in statu gratiae, ut licite possint recipere benedictionem nuptialem, sive quae in Rituali, sive quae in

Missili est, ct quam petunt non ad validitatem eorum matrimonii, sed tantum ne Sacramenti dignitas vilescat, ct ut fructus spirituales ex hac benedictione recipiant? In praefato casu sacerdos potestne ct debetne illos adhortari ut sese praesentent ad benedictionem nuptialem recipiendam ? Quid, si una pars est absolutionis capax, altera non?

R. Ad 1. Negative ad primam partem, dummodo non adsit consuetudo non contrahendi matrimonium, etiam sine solemnitate, tempore vetito ; affirmative ad secundam.

Ad 2. Affirmative ad primam partem, quatenus adsit supradicta consuetudo ; negative ad secundam, sed supplicandum SSrfio pro facultate. Quam benigne concessit ad formam concessionis pro Vicario Apostolico Sutchuensi anno 1796 *(V. n. 631).*

Ad 3. Affirmative.

Ad 4. Ad primam partem : Detur Instructio anni 1806(1). Ad secundam partem, consulat probatos auctores.

Ad 5. Ad primam partem , convenit ; ad secundam, provisum in prima.

933

Ftcoho pro Su· nX Wwonom •incMium aJn.1· mentum Confir· ro,nf' '

Decr. S. C. de Prop. F. 29 *Iulii 1841.*— Cum fieri quandoque possit, ac factum revera aliquando sit, ut in remotissimis Missionum Sinarum, ac finitimorum regnorum regionibus Praesule episcopali charactere insignito, cui unaquaeque illarum credita est, vita functo, vel successor iam designatus nondum sit consecratus Episcopus, vel haud tam cito alter Antistes viduatae Missioni praefici queat: S. Congregatio de Propaganda Fide in Particulari Conventu super negotiis Missionum carumdcm habito die 2t Iulii anno 1841, ut spiritualibus fidelium necessitatibus in memorato casu provideatur, censuil, ac decrevit supplicandum Sanctissimo, qui dignaretur pro antedictis Missionibus concedere ut, Sede vacante, Superior interinus vel Vicarius Generalis, cui iuxta Constitutionem sa. me. Benedicti XIV *Ex sublimi* etc. ecclesiastica iurisdictio devoluta est, vel electus Vicarius Apostolicus nondum consecratus, Confirmationis Sacramentum administrare camdcmque facultatem uni vel alteri cx sacerdotibus vacantis Vicariatus aut Dioecesis subdelcgare possint.

Hanc autem S. C. sententiam SSrho D. N. Gregorio PP. XIV. . . relatam die 26 mensis et anni, ut supra, Sanctitas Sua benigne in omnibus approbavit, petitamque facultatem induisit.

934

S. C. de Prop. F. *to Aug. 184t.* (C. P. pro Simis) — Tunk. Occid. — Utrum Indulgentia plenaria in articulo mortis concedi pos- mortcm' sit damnatis ad mortem, dum ad illam subeundam ducuntur, vel eadem die qua eam subituri sunt?

R. Affirmative, cum fieri poterit.

935

Litt S. C. de Prop. F. *to Aug. 184t.* — (Ad Vic. Ap. Funk. Occid.) —- Duo sol- fidem laprimc venda proposuisti : i. Utrum contra fidem lapsi to ad tempus tantum, seu qui fidem negarunt, vel Crucem calcarunt coram mandarinis, sed domum suam reversi religionem observant ut dc more, inciderint in excommunicationem contra haereticos ct apostatas latam. — 2. Utrum sic circa fidem lapsi, et etiam apostatae,* possint et debeant ad tribunal Poenitentiae invitari et admitti, antequam suam apostasiam vel suum lapsum coram cristifidelibus abiuraverint, non equidem ut statim absolvantur, sed ut confiteantur peccata sua, et hac occasione instruantur, et paulatim ad absolutionem praeparentur. — Super hisce S. C. ccnsuit dandam Amplitudini Tuae Instructionem anni 1817 quam hic adiectam invenies quae data iam fuit Vicario Ap. Sutchuensi *(V. n. 723),* iuxta quam te gerere poteris in memoratis casibus ; ac insuper consulas monet Synodum Sutchucnsem cap. VI. n. 5. (2).

936

Litt S. C. de Prop. F. *to Aug. t84t.* — (ad Vic. Ap. Iunk. Occid.) – Circa Missionis iimhcbdonudie paroecias vel ecclesias, et sacras functiones, ad dubium primum quod attinet, exortum quoad Missae celebrationem in feria V maioris Hebdomadae, Amplitudinem Tuam certiorem facimus, quod nuper SSrhus D. ad decennium benigne facultatem dedit, pro cunctis Missionibus ad Sinas, celebrandi Missam lectam tam in supradicta feria V, quam in Sabbato Sancto. Hinc ad alterum dubium, nempe: < Cum sacerdotum indigenarum districtus non sint verae et pro-

(1) ha sc habet Instructio an. 1806: « Trattandosi « di sola benedizione nuziale, dovrà piuttosto ai con- « iugi dichiararc chc una tal benedizione, bcnchb utile « c salutare, non è perô necessaria alla validité c inso- • lubilità del loro coniugio, e recitare perciô sopra gli « spoii ciô che prescrive il Rituale Romano, prescin- • dendo dal richicdcr loro la rinnovazionc del consenso, « c dal proferir le parole vor *coniungo ttc. ».*

(2) Haec ibi : « .... Quoad vero apostatas a fide ad « poenitentiam redeuntes, teneantur tantum semel apo- « stasiam abiurare coram fidelibus, et abstinere coram « infidelibus ab actibus infidelitatis; abiurationc autem «peracta, admittantur ut ceteri peccatores ad confes- « sionem sacramcntalcm, et, si rite fuerint dispositi, « absolvantur a peccatis, iniunctis poenitentiis salutari- « bus arbitrio confessarii ».

prie dictae parochiae, quaeritur utrum, quando in aliquo districtu plures sunt sacerdotes, omnes possint celebrare Officium Sabbaii Sancti ; et, in quantum affirmative, quaeritur an in praefato casu omnes debeant facere Officium completum, id est, cum benedictione cerei, ignis novi, etc., vel sufficitne ut Officium completum fiat ab uno sacerdote, dum alter vel alii simpliciter Missam celebrant in alio loco, ut fideles illam audire -,possint. Idem est dubium circa benedictionem candelarum, cinerum, palmarum, an nempe fieri possit a diversis sacerdotibus in pluribus eiusdem parochiae seu districtus locis >. S. C. respondit: — Affirmative ad primum, et detur decretum S. Rituum C. diei 10 Decembris anni 1703,quo statutum est functiones omnes Hebdomadae Sanctae non esse de iuribus mere parochialibus. — Quoad secundum, provisum per facultates elargitas celebrandi Missam lectam in Sabbato Sancto. — Quoad tertium, ut ad primum.

937

Approbatio Mi»-mc votivae *pro fidei propapa-Hone.*

Decr. S. C. de Prop. Fide *21 Aug. 1841.* Cum tanta sit quae ad Ecclesiae bonunY ubique terrarum promovendum ex optime merita Societate Propagationis Fidei in Gallia instituta resultat utilitas, S. C. de Prop. Fide illam Societatem impense iuvandam et favore suo prosequendam esse iudicavit. Itaque in generali Conventu die 9 Augusti an. 1841 habito, eadem S. C. consuit ac decrevit supplicandum SStTio D. N. ut facultatem concedere dignarctar, qua in omnibus dioecesibus in quibus vel nunc adest, vel in posterum aderit memorata Societas, diebus non impeditis, celebrari possit Missa votiva *pro Fidei I*ropagatione* ab Ap. Sede probata pro locis Missionum, cuius Missae collectas addere liceat in Missis, quae recurrentibus Societatis festis celebrabuntur, ita tamen ut collectae istae quando festum celebretur ritu duplici primae classis recitari debeant sub unica conclusione. Hanc autem S. Congregationis sententiam Sanctitas Sua in omnibus approbavit, et petitam facultatem benigne concessit.

938

pro tpontit.

S C· S. Off. *i Sept. 184t.* — 1. Licite matrimonium contractum coram parocho benedici ab alio sacerdote de consensu parochi vel Ordinarii. — 2. Quoad Missam celebrandam *de sponsis* vel *de sancto* standum decreto S. R. C. die 3 Martii 1818. *(V. n. 728)* — 3. Sacerdotem non teneri Missam applicare pro sponsis nisi ab iisdem eleemosynam accipiat. — 4. In eadem Missa posse sacerdotem plures sponsos benedicere. — 5. Ab eodem sacerdote celebrante aspergendos esse aqua benedicta sponsos ante altare gcnufiexos, non autem ab alio sacerdote. — 6. Non licere sponsos benedicere in Missa defunctorum, sed potius transferendam esse benedictionem ad aliam diem. — 7. Quando plures simul copulantur, accepto primum singulorum consensu, ct rite celebratis singulis matrimoniis, dictaque pro singulis a parocho forma *Ego vos coniungo in matrimonium,* etc., nihil obstat quominus benedictiones annulorum ct reliquae benedictiones fiant in communi per verba generalia.

939

De Utnporê b·-Munuiia pirvu-t· conferendi.

Litt. S. C. de Prop. F. *ti Sept. 1841* – (ad Vig. Ap. Corbae) – Circa praxim ab Amplitudine tua statutam quoad parvulorum Baptisma *intra decem dies ad summum, per sacerdotes, si detur opportunitas, vel per catechistam non vero per aliam personam, excepto casu necessitatis, conferendum* ,·EE. PP. standum omnino existimarunt Synodi Sutchuensis praescriptionibus.

Ex Synodo Sutchuensi: « Praeterea, cum in hisce regionibus vigeat consuetudo minime tuta ut parentes recens natos infantes in eodem lecto secum deponant, aliunde vero missionarii districtus suos nonnisi semel in anno perlustrare valeant : ne periculum subsit infantibus intereundi sine Baptismate, uti iam non semel accidit, in singulis christianitatibus specialiter edoceantur viri idonei atque mulieres, in primis vero catechista, qui pueros recenter natos, etiamsi non infirmos, baptizent, supplente dein presbytero, cum adventaverit, Baptismatis caeremonias: moneanturque parentes ut, quam primum commode fieri poterit, eos aqua salutari ablui procurent. Prudens valde est ut intra triduum abluantur; ne autem sacramentum tam necessarium diu nimis protrahatur cum periculo salutis, praefinimus octo dies ab infantis nativitate, mandamusque ut ultra hunc terminum non differatur ».

940

Dc quadam o-millionc tn Con·brniationn collatione 4 prciby-tero.

Ex Litt. S. C. de Prop. F. *u Sept. 1841* — (ad Vic. Ap. Corbae) — Dc Confirmatione a presbytero ex Apostolico induito collata, quamvis ut narras, omissa quandoque fuerit monitio de ministro huiusce Sacramenti, et dc facultate extraordinaria presbytero administranti elargita, iuxta Instructionem S. C., nihilominus validum fuit Sacramentum. Moneas tamen missionarios ccteroquin oportet servandam omnino esse Instructionem de qua sermo.

Orca participationem taenh-cil· cC idolothytis ethnicorum.

His porro quae addebas, nempe quoad participationem sacrificiis et idolothytis, vel quoad cibos idolis oblatos et a paganis divitibus pagi fidelibus pauperibus distributos, Erîii PP. ad rem esse duxerunt responsiones datas a Suprema Inquisitione anno 1768, i5 Decembris,

quibusdam quaestionibus operariorum in Sinis, nec non ab ipsa hac S. C. die 16 Januarii anni 1797 peculiari dubio a Vicario Ap. Sutchuensi proposito quas responsiones adiicimus (K *nn. 47o, 6jj).*

!>« in4filto Mı·· um recto capirc cckbravdi.

Circa vero facultatem celebrandi Missam tecto capite, ob allatas rationes, ea iuxta Breve Pauli V *(V. n. 206),* et Alexandri VII Indultum uti etiam poteris , non obstante praedecessoris tui prohibitione. Privilegium enim hoc ab Apostolica Sede Vicariis Ap. corumquc operariis concessum est, ac viget adhuc, eo quod nondum ab eadem S. Sede aliter declaratum fuit, uti in eodem Induito legitur. Quod si abusus in hoc irrepserint aliqui, ncc ea quae a Paulo V praescripta sunt rite serventur, rem S. Congregationi referes, ut provideatur.

941

Grci Ommulionem patchikrnnmF5Tv7n Con i *Ooŋικί.*

S. C. de Prop. Fide *rr Sept. 1841* — Siam. — An sit approbanda ct retinenda con* 5UC(udo, quae viget in Bankok, non dandi Communionem Paschalem in Feria V *in Coena Domini.*

R. Probe consideranti perspicuum erit, abusum potius quam consuetudinem appellari posse, quem proptcrca omnino tollendum EE. patres Vicario Ap. commendant.

942

Cira *Vùf Crueti* erectionem.

S. C. Indulg. 25 *Sept. 1841* — Apamir s. — An pro validitate erectionis Viae Crucis, ct ad lucrandas Indulgentias ipsi adnexas, sit absolute necessarius processus vcrbalis ab Episcopo, vel ab eius Vicario conficiendus: an sufficiat facultas a S. Sede per rescriptum obtenta?

R. Circa erectionem Stationum Viae Crucis, impetratis antea ab Apostolica Sede necessariis et opportunis facultatibus, omnia ac singula, quae talem erectionem respiciunt, scripto fiant, tam nempe postulatio, quam erectionis eiusdem concessio, quarum instrumentum in codicibus, scu in actis episcopatus remaneat, et testimonium saltem in codicibus paroeciae seu loci, ubi fuerint erectae praefatae Stationes, inseratur.

943

Üc «·crimcn-Uh cotifcMionc lu ordiic «J In*

S. C. Indulg. r; *Dec. [841* — L Per decretum S. C. Indulg., datum die 12 Iunii 1822, conceditur confessionem sacramentalem peractam infra hebdomadam ante festivitatem suffragari posse ad Indulgentiam lucrandam *(V. n. 772).* Quaeritur*, t. An verba *infra hebdomadam* significent octo dies tantum, quae festivitatem immediate praecedunt, an vero hebdomadam illam totam et integram, quae ance festum decurrit, ita ut, ex. gr., Confessio facta die dominica suffragetur ad lucrandam Indulgentiam dic sabbati hebdomadae sequentis, in quam diem festum incideret, tametsi tunc i3 dies inter Confessionem et festivitatem intercessissent. — 2. An Confessio octavo dic ante festivitatem peracta, vi huius indulti, suffragetur tantum ad unam Indulgentiam lucrandam : an vero per hanc Confessionem aliae etiam lucrifieri possint Indulgentiae, quae infra praedictum tempus occurrent, ct ad quas lucrandas sacramentalis confessio caeteroquin requireretur.

II. Utrum cum in Bulla vel Brevi, quo conceditur Indulgentia, Confessio tanquam conditio *sine qua non* praescribitur, necesse sil ut sacramentalis absolutio poenitentibus detur ad Indulgentiam lucrandam.

R. Ad I: Quoad primam partem i. quaesiti : Affirmative; quoad secundum partem: Negative. Quoad primam partem 2. quaesiti : Negative: Affirmative quoad secundam partem.

Ad II. Negative.

944

Altare portatilc nequit ct»c pn· vilcpatum.

S. C. Indulg. /5 *Deccinb. 1841* — Mkcic-I.iN'IKN Si a S. Sede indultum locale altaris privilégiai! conceditur, neque ulla facta sit mentio ncc in supplici libello nec in rescripto de qualitate altaris, sitne fixum scilicet vel portatile, an altare censeri possit privilcgiatum etiamsi sit portatilc.

R. Negative.

945

Circa piarum »o· dalitatum erectionem.

S. C. Indulg. 25 *Januarii 1842* — Cum Episcopus Cameraccnsis, in erigendis sodalitatibus cuiuscumquc tituli, unicuique sodalitati eadem statuta servanda tradiderit, quin mentio fiat in ipsis de aliquo pio opéré a sodalibus exercendo, quaerit a S. C. :

1. Utrum Indulgentiae, talibus ab Apostolica Sede concessae, validae sint, ct an sodales eas lucrari possint, adimpletis tantum conditionibus in pontificiis concessionibus praescriptis.

2. Utrum praefata statuta servanda sint sub poena nullitatis Indulgentiarum, ita ut fideles Indulgentiis priventur ob eorum inobservantiam, sive integram, sive ex parte tantum.

3. Utrum receptio fidelium, seu adseriptio in Sodalitatem, facta a parocho respective illius ecclesiae in qua sodalitas reperitur erecta sufficiens sit ad lucrandas adnexas Indulgentias, quamvis statuta mentionem non faciant quod parochus debeat esse sodalitatis rector.

4. Utrum Episcopi, qui ab Apostolica Sede facultatibus sunt muniti communicandi Indulgentia* sodalitatibus , quas in propriis dioecesibus erexerunt, debeant, sub poena nullitatis nc-

cessario uti formula a san. mcm. Clemente VIH approbata: an satis erit eas erigere cum diplomate cuiuscumquc formulae, episcopali signo obsignato, in quo, citato apostolico induito, mentio quoque fiat tum de necessitate adseribciidi sodalium nomina in sodalitatis album, tum de distantia servanda, prout Clemens VfII san. mem. in sua Constitutione praescribit.

R. Ad 1. Affirmative.

Ad 2. Dummodo sodalitates sint canonice erectae, ct sodales adimpleant opera iniuncta a Summis Pontificibus pro lucrandis Indulgentiis suae respective confraternitati adnexis, ipsique sodales legitime descripti fuerint in confraternitatem, inobservantia partialis scu generalis statutorum non obest acquisitioni Indulgentiarum, cx eo quod statuta sunt potius ad regimen ct ad rectam sodalitatis administrationem data, minime vero tanquam iniuncta opera ad Indulgentias acquirendas.

Ad 3. Affirmative, quatenus parochus sit ab Episcopo erigente deputatus ad recipiendos sodales, etiamsi nulla de eo facta sit mentio in statutis.

Ad 4. Quoad 1. partem: Negative. Quoad 2. partem: Ordinarii se conformare debent Litteris Apostolicis particularibus ab ipsis Ordinariis obtentis, et ubi in concessionibus cnunciatur : *Servata Constitutione Clementis VIII,* hoc respicit conditiones in ipsa Constitutione enunciatas, quae sunt observandae, minime vero formulam quae respicit Superiores Regulares in eorum Ordinis tantum sodalitatibus erigendis.

946

De *acri* Ordimbat *inc débita intentione accept»».

S. C. S. Off. *2 Martii 1842* — Angliar — Titius, dum Episcopus confert ei Ordinem Subdiaconatus, interna mentis intentione renuit, nec vult vere acceptare Ordinem illum, nec contrahere obligationem perpetuae castitatis ; deinde eodem prorsus modo ordinatur diaconus ; denique Ordinem Presbyteratus accipit cum debita interna intentione, cumque Ordinem vere ct sincere acceptat. *Quid agendum ?*

R. Ad Ertium Maiorem Pocnitentiariuin, ut Titium promotum ad Presbyteratum per saltum dispenset a suspensione ct irregularitate, ct mandet ut omissos Ordines Subdiaconatus ct Diaconatus secrete recipiat a quocumque catholico Antistite extra tempora, non servatis interstitiis, ct absque dimissoriis proprii Episcopi, in quibuscumquc diebus festis, etiam continuis, ct postea possit rite Missam in posterum celebrare, aliaque sacerdotalia munia valide et licite exercere.

947

Dc di»pcn»atio* dc nuper impeding aflinitathex illicita timui ct ct licita.

S. Poenit. Ap. 29 *Martii 1842* — Bihe Pater — Episcopus Namurcensis humillimus Sanctitatis Vestrae orator exponit, in sua dioecesi, uti et in aliis plurimis locis, non raros esse casus, in quibus pro matrimonio ineundo petenda sit dispensatio super impedimento affinitatis primi, vel secundi gradus lineae collateralis ; saepe autem contingere, ut hoc impedimentum ortum fuerit nedum ex matrimonio praecedenti consummato cum defuncto coniuge oratoris, vel oratricis, sed etiam ex copula antimatrimoniali seu fornicaria cum eodem defuncto ante initum cum ipso matrimonium patrata. lamvero cum dubitaretur, an hisce in casibus satis esset postulare dispensationem super affinitate ex consummato matrimonio proveniente, vel opus foret indicare etiam illicitam copulam antea habitam, Vicarius tunc Capitularis huius dioecesis rem detulit ad Sacram Congregationem Propagandae Fidei ; et a Praesule Congregationis eiusdem Secretario anno 1827 auctoritate Summi Pontificis Leonis XII responsum accepit, utramque affinitatis originem in propositis casibus esse narrandam. Verum propter conditionem temporum hominumque malitiam non parva inde difficultas contingit, cum Ordinarius, seu executor dispensationum, necessariam in occurrentibus casibus informationem instituit, nam interrogationes circa hoc punctum sunt plerisque oratoribu·» valde odiosae, aliis ridiculae, ita ut apud ipsos executor nonnunquam veniat in suspicionem pravae curiositatis. Quare Episcopus orator valde optat, ct rogat, ut obligatio illa copulae antimatrimonialis in praefatis casibus explicandae, suprema, si vidcbitur, Sanctitatis Vestrae auctoritate tollatur.

R. Sacra Poenitentiaria, attentis expositis, et re universa mature graviterque perpensa, factaque de his relatione SStho Dfio Nostro Papae Gregorio XVI, de cius speciali ct expresso mandato, Ven. in Christo Patri Episcopo Namurcen. Oratori respondet, Sanctitatem Suam Apostolica auctoritate permittere, ut mentio antimatrimonialis copulae pro dispensationibus super impedimento, de quo in precibus, omittatur; atque hinc idem SSrTius Dfius dispensationes omnes, in quibus nulla illius ratio habita fuerit, benigne sanat, atque ad omnes iuris effectus, ratas validusque decernit : matrimonia etiam, quae illarum vi coram Ecclesia rite alias iam inita sint, in radice convalidan lo. Non obstante praefata declaratione anni 1827, cctcr's' que contrariis quibuscumquc.

948

An adsit impo dim. dispariUtit cultu* Inter pu* tativuin christia·num cI baptiza* tam.

S. C. S. Off. 29 *Aprilis 1842* — 1. Utrum possessio publica nominis christiani, publicaque opinio qua quis creditur Christianus sive quia ortum habuit ex parentibus Christianis, sive quia constanter christianae alicui comunioni fuit annumeratus, christianumque se profitetur, sufficiat ad validitatem matrimonii in casu, in quo dictus homo revera non fuisset, aut in-

valide fuisset baptizatus, et matrimonium iniisset cum baptîzata, non petita dispensatione disparitatis cultus : Si praedictum matrimonium declaretur invalidum propter disparitatem cultus.

l>iftpcoMho toper impediment, minx rchgioait •0« valet proimpedtmenf. diipAnutu rtltOK

2. Utrum intendat Sancta Sedes dispensare etiam super impedimento disparitatis cultus quando dispensat partem catholicam ad contrahendum cum parte acatholica. Si intendat S. Sedes talem dispensationem concedere, quae validitati matrimonii sufficiat, quando dispensat super mixtae religionis impedimento, ita ut valeat matrimonium partis catholicae cum parte haeretica aut schismatica, etiamsi haec forte non fuerit, aut rite non fuerit baptizata.

3. Utrum Ordinarius dispensando virtute Indulti Apostolici super impedimento mixtae religionis, talem dispensationem concedat quae sufficiat ad validitatem matrimonii, etiamsi forte non fuerit, aut rite non fuerit baptizate pars acatholica.

R. Ad t. Iuxta exposita, Negative.

Ad 2. Negative ; Sedes enim Apostolica super impedimento disparitatis cultus nonnisi expresse, et gravissima de causa dispensat. In reliquis detur decretum feriae IV 17 Nov. i83o super precibus R. P. D. Episcopi Anicien. (t).

Ad 3. Provisum in secundo.

949

Grca obirationem aollicitantci dcnonciandi

Ex Litt. S. C. S. Off. *20 Maii 1842*

Il P. Provinciale dellOrdinc Agostiniano d* Irlanda ha inoltrato un' istanza .... per csscrc accertato dcll' esistenza del decreto dclla S. C. del S. O. sull'obbligo di dcnunziare i sollecitanti riportato nella *Nota* alia Bolla di Benedetto XIV. *Sacramentum Poenitentiae* nella Teologia Morale del P. Antoine. Questa Suprema ha risposto: « essore genuino il Decreto ». *Praedicta* Nota *est quae sequitur :* « Qui in partibus schismaticorum, haereticorum et mahumetanorum degunt, licet subiccti sunt Constitutionibus contra sollicitantes, tamen in iis locorum circumstantiis, in quibus nulla spes adsit punitionis dcnunciati, atque mulieres sine periculo et infamia denunciare nequeunt, dcnunciatos vero facile poenam declinare posse credatur, recurrendo ad episcopos schismaticos, vel ad laicos indices infideles, cx decreto S. C. S. Officii dic 21 Februarii i63o, attentis supradictis causis, absolvendi sunt, ct liberandi ab huiusmodi onere denunciandi ; moneri tamen debent, ut ccssantibus narratis periculis ct impedimentis, teneantur denunciare ».

950

S. C. Indulg. *22 Iunii 1842* — An sacerdos qui obtinet facultatem benedicendi ac imponendi scapularia, habeat co ipso facultatem commutandi obligationes commutabiles confratrum, quando opus est, scilicet cum recursus ad alterum sit impossibilis, ut hoc commodo fideles non priventur. imnonaJAA! r“,ru'

R. Negative ; vigore enim obtentae facultatis benedicendi ac imponendi scapularia non sequitur quod sacerdos ca quoque gaudeat potestate commutandi obligationes iniunctas, nisi expresse enuntietur in rescripto concessionis pro benedictione et impositione scapularium.

951

S. C. S. Off. 20 *Iunii 1842* — *1.* Utrum matrimonia mixta, si vir est acatholicus, benedici licite possint a parocho, etiamsi coniuges promittant sc educaturos proles in religione catholica, cum haec promissio irrita declaretur a lege civili, et pueri instituendi debeant tradi ministellis protestantibus. »>c obsemat» tnmonitiiuinn.

2. Quibusnam censuris ecclesiasticis pars catholica subiicicnda sit, si ipsius culpa promissio parocho facta de liberis catholice educandis non adimpleatur ?

3. Quidnam Episcopis ct parochis faciendum, si forte pars catholica ante annum 14 aetatis liberorum moriatur, et proinde promissis suis stare non potuit ?

4. Quid dc matrimonio iudicandum, quod sponsi mixtae religionis, quod parochus catholicus propter defectum cautionis opportunae dc catholica educatione prolis illud benedicere (aut litteras dimissoriales dare) recusavit, coram ministello protestantico contraxerunt ? Numquid mulier haec, ubi Condi. Trident, est acceptum, concubina erit habenda ? Et si ita, quibus sub conditionibus Ecclesiae poterit conciliari, ciusque matrimonium reconvalidari ?

5. Quid accurate et strictissime sumpta significat cautio opportuna ?

R. Ad 1. Negative.

Ad 2. Prudentiae Episcopi id esse commissum qui habita ratione adiunctorum omnium poterit urgere exeeutionem meliori modo quo expedire ei videatur.

Ad 3. Episcopis ct parochis huiusmodi filios remanere commendatos, qui satagere debent pro viribus, ut catholica doctrina imbuantur.

Ad 4. Quoad utramque partem recurrat in casibus particularibus.

(1) En decretum /7 Nov. jSjo. «Quoad haereticos quorum sectae ritualia praescribunt collationem Baptismi sine necessario usu materiae ct formae essentialis, examinari debet casus particularis : Quoad alios qui iuxta eorum ritualia baptizant valide, validum censendum est baptisma. Quod si dubium persistat, etiam in primo casu censendum est validum baptisma in ordine ad validitatem matrimonii. Si autem certe cognoscatur nullum baptisma cx consuetudine actuali illius sectae, nullum est matrimonium.

Ad 5. Talem promissionem, quae in pactum deducta praebeat morale fundamentum dt veritate cxccutionis, ita ut prudenter eiusmodi exeeutio expcctari possit. — SSrhus approbavit.

953

c°ntn abuium um in domibu» pritâin.

Lltt. encycl. S. C. de Prop. F. r? *AugUStl 1^4'2* (AD PATRIARCHAS ORIBHTALRS) La g viene a conosccre chc facilmcntc si praticu nell' oriente la cclcbrazionc della Messa nelle case private, c chc quindi questa sacrosanta axione non ottiene sempre il dovuto rispelto, mentre il luogo per essa destinato serve pure a domestici e profani usi, c bene spesso rimane esposto alie irriverenzc degi' infedeli. La mancanza di chiese in cui si trovano alcuni paesi e villaggi, come pure altre circostanzc locali, possono aver influito a far nascere siffatto abuso. In ogni modo si erede necessario di eccitare lo zelo de' Superiori ecclesiastici onde si adoperino con tutto 1'impcgno per cstirparlo, e adempiano per tal guisa 1'obbligo strettissimo chc loro incombe di zelare ii decoro dclla casa del Signore, e dei culto divino.

Conviene quindi che V. S. faccia conosccre che non ê assolutamente lecito ne ai sacerdoti d'otferire ovunque lor piaccia il divin Sacrificio: e molto meno ai laici Γ esigere a lor piacimento tale celcbrazione nelle proprie case. Potrà ricordarc che fin dai primi tempi della Chiesa vennero dagli Apostoli, c dai sacri pastori destinati alcuni determinati luoghi per s) augusta ceremonia, che in conseguenza per regola ordinaria non potevasi fuori di essi eseguirc. Analogamentc a quest' uso, chc inviolabile per tutti i secoli si mantenne nella Chiesa, furono in vari tempi pubblicati dc' canoni per impedire la celebrazione della Messa nelle case private, e notissimd è divenuto in proposito tanto nella Chiesa orientale, chc nella occidentale, il canone 58 dei Concilio Laodiccno. Tanto bastar dovrcbbc onde qucIli, che si gloriano di esserc figli dclla Chiesa, si uniformasscro con pronia sommessione a quanto Essa co' suoi usi, c con le leggi ha stabilito: nondimeno potrà V. S. insinuare i motivi chc hanno reclamata tale disposizione. Cosl difatti esigeva il rispetto c il decoro dovuto alia santitA dc' nostri mistcri, cui facilmcntc manear si potrebbe se fosse lecito ovunque offrirli. Cclebrandosi inoltre nc' privati domicili, viene spesso il popolo defraudato di un numero di Messe proporzionato al bisogno, e per ciô appunto più facilmcntc viene da molli trasgredito il precetto dclla Messa festiva. Faccia pure rilevare i vantaggi, che si ottengono dai concorrcrc tutti insieme alia chiesa pel buon esempio ; per 1'opportunitA chc ivi si offre di sentire le istruzioni, c per la tanto raccomandata comune prcghicra chc ivi si pratica.

Per eliminare più facilmente cotai abuso sarA cura di V. S. c degli altri Vescovi onde ne' luoghi, che privi sieno di chiese, vengano deputati degli oratori, che servono invece di chiese, ove soltanto sia lecito 1'offcrire il divin Sacrificio. Dovra poi invigilare che in tali oratori, e ovunque con la dovuta autorizzazione, secondo le regole ecclcsiastiche, si offrissero i divini misteri, non si pratichi altra azione profana; sieno detti luoghi segregati da tutti gli usi domestici, e situati in guisa chc rimosso venga ogni pericolo d' irriverenza e profanazione.

V. S. potrà più facilmente estirpare qualunque abuso sia invalso in questa materia, adoperandosi per ravvivarc sempre più nel popolo le fede della reale presenza di Cristo nella sacra Eucaristia, e con cccitar nel medesimo la più fervida divozione verso questo pegno dclla sua carità lasciato alla S. Chiesa.

953

Dc modo erigendi Vwm Cr>-cù.

S. C. Indulg. 22 *Aug. 1842* — An qui habet facultatem erigendi *Viam Crucis,* benedictione tabularum ct crucium prius facta, teneatur ipse tabulas collocare, ct stationes percurrere, ut valida sit erectio.

2. An benedictione tabularum ct crucium facta a sacerdote legitime delegato, alter quicumque tabulas collocare possit privatim sine caeremoniis, ct etiam alio tempore.

Cire4 »ubuntitionem et mutationem crucium V/jr *Cruett.*

3. An quando in priorum tabularum locum aliae substituuntur, nova requiratur facultas illas benedicendi, ct *Viam Crucis* erigendi.

4. An mutatio crucium de loco in locum in eadem ecclesia sccum importet annihilationem Indulgentiarum *Viae Crucis* adnexarum.

R. S. Congr. denuo declaravit, in erectione *Viae Crucis* benedicendas tantum esse cruces, minime vero tabulas scu picturas, ct respondit :

Ad i. Negative.

Ad 2. Affirmative.

Ad 3. Negative, dummodo substitutio non sit maioris partis crucium.

Ad 4. Negative.

954

Circa colorem ct gcitatîoncm »c.r-palans Immaculatae Conceptionis B. M V

S. C. Indulg. 22 *Augusti 1842* — ExoousMKM. — 1. Utrum color caeruleus sit color necessarius in scapulari Beatae ct Immaculatae Mariae Virginis.

2. Utrum qui scapularia Montis Carmeli, et Immaculatae Conceptionis accepit, utrumque gestare debeat.

R. Ad 1 ct 2. Affirmative.

955

Dc quodam legato ad teitamentorum validitatem praeteripto pro cultu iupentttioto.

S. C. S. Officii *24 Aug. 1842* — Tunic. OcctD. — 1. Ex lege civili huius Regni, pars bonorum quae vocatur *phan-kuong-koa,* et

quae pro cultu maiorum destinata est, prohibetur vendi et quovis modo alienari, ct fructus cx ea percepti ad solum cultum maiorum impendi debent. (Dans les testaments, chacun est obligé de léguer un dixième de scs biens au fils aîné pour faire les sacrifices et autres cérémonies du culte des ancêtres ; sans ce legs, le testament est nul. Aussi les chrétiens mettent cette disposition dans leurs testaments pour en assurer la validité ; mais ils n'entendent pas par là prescrire des superstitions, ct on fait seulement les suffrages habituels selon l'usage de l'Eglise). Unde quaeritur quomodo agendum sit erga Christianos qui in tribunali sacro sese accusant praedictam partem hereditatis vendidisse, vel fructus inde perceptos ad usus profanos consumpsisse.

i>< n* qui ut ·· » oγκπ» hereJi- irlu4eiu7qpili!k

2. Praedicta pars, ut decima pars bonorum famioae, cx lege debet assignait primogenito masculo, sed in defectu prolis sexus masculini 1CK jubet quod filius fratris maioris, et, in illius defectu, fratris minoris, ut primogenitus habeatur, ac proinde, praeter partem dictam *phan-kuong-koa,* quae illi datur ut curet de cultu maiorum, adhuc illi conceditur ius accipiendi unam partem hereditatis sicut caetcri liberi. Multi haud aequo animo ferunt quod maior pars bonorum suorum in detrimentum liberorum, quos genuerunt, sic ad alienos transeat ; unde fit quod omni modo possibili conantur ut in fraudem legis liberi sui maiorem partem bonorum familiae habeant, ita ut filio fratris nihil detur, nisi quod absolute denegari non potest, quin coram indice reclamet. His positis, quaeritur utrum talis agendi ratio sit peccatum contra iustitiam, ita ut sit obligatio restituendi.

R. Ad 1. Si testator verba dc quibus agitur, testamento apposuerit pro sola tantum validitate testamenti, non esse inquietandos Christianos, dc quibus supra, et decima pars cedat heredi, vel heredibus quibus dc iurc ; si vero voluntas testatoris ca sit ut decima pars applicetur cultui catholico: quoad praeteritum, iidem Effli DD. dixerunt: Supplicandum SSrho pro facultate sanandi alienationes ct distractiones de quibus agitur, miuncto tamen aliquo pio opere pro fidelium animabus expiandis, vetita protestatione ethnici cultus (1); quoad futurum vero, servetur pia testatoris voluntas.

Ad 2. Non esse inquietandos.

SSrttus (Gregorius XVI) praefatas resolutiones approbavit ct remisit facultates D. Vicario Ap. Tunkini sanandi alienationes et distractiones dc quibus in precibus iuxta Ernorum suffragia.

956

S. C. S. Officii *14 Sept. 1842* — An in casu necessitatis parochus ad validitatem sacramenti Extremae Unctionis uti possit oleo a se benedicto. to v* Koheopo b<»< noadhitciSI

R. Negative, ad formam decreti Fer. V. coram SS1T10 die i3 Ian. 1611 (2).

957

S. C. S. Off. *21 Sept. 1842* — ChaN-Sî — I. Qui (in Chan-si) quando si comprano muli, cavalli, maiali ccc. bisogna che il compratore paghi un certo dado seconde» e stato il prezzo p. e. il ire per cento: io (Vic. Ap.) sempre obbligai in coscienza i defraudatori di tali dazi. Adesso avendo esaminato questa cosa più sottilmente ho trovato che tutti i cristiani quando comprano da cristiani detti animali non pagano il dazio, c che tanto i cristiani, quanto i gentili, se possono sfuggirc i gabcllieri, partono anche dalle ticre senza avec pagato tal dazio. La ragione, mi dicono i cristiani, e che noi siamo obbligati al tributo, cioè fondiario, cd ai vettigali quando paghiamo le gabelle ; questi dazi non appartengono al Govcrno, ma sono imbrogli de' ministri subalterni, i qunli vendono, o affittano un talc otlîcio di gabellicrc degli animali, sicche cooperiamo negativamentc al danno dei gabellierc, a procurare il cui lucro non siamo obbligati, ma non defraudiamo il govcrno. Avverto chc chi page quel dazio è libero da vessazionî, poiche trovandosi il legittimo padrone dell'animale, il compratore non c tenuto a restituirlo, sc non dopo che avrà ricevuto il suo denaro dal venditore, c cotcsto dovra pagarc le spese dclla causa nel tribunale; sc poi non si e pagato tal dazio, il legittimo padrone ha l'azionc direttamente contro il compratore. Pagandosi tal dazio si riccve una carta d'assicurazione, e segnasi in un libro il nome del compratore, del vendi- Grachriuim» dioic* «η/iï 1

(1) In litteris S. C. dc Prop. Eide (17 Sept. 1842) id Vie. Ap. Turk, Orient, luce habentur: « Quoad • solutionem prioris quaestionis, quaedam Supremae « ipsius Inquisitionis nomine hic addenda sunt. Dictum • cnint est : *decima pari cedat heredi vel heredibus* • ut nempe casus praevideatur in quo piures una si- • mul adxint heredes, hoc est *coheredes,* inter quos • dividenda erit amedteta decima pars, habita ratione « quotae seu partis assis hereditarii unicuique ex man • dato testatoris pert.nentis. Dictum praeterea est: *ve- « lita protestatione ethnici cultus,* ut fideles nempe sciant • ncc simulate quidem id eis licere : nam ex casus ipsius « rerum jdiunctis patet cos posse in hoc forte peccare, « ut gubernio nempe suadeant sese etiam facto legis « praecepto obtemperare ».

(2) En decr. S. Off. *ï) Ian. ɟ6ɾɾ.* « SSrhus (Paulus V) « in Congregatione Generali coram sc habita, praevio « maturo examine ct censura propositionis sequentis, • quod nempe *Sacramentum Extremae Unctionis oleo « episcopali benedictione non consecrato ministrari va· « hde possit,* auditi» DD. Cardinalium suffragiis, dccla- « ravit dictam propositionem esse temerariam ct errori • proximam »

tore, il giorno. I cristiani dunque dicono: quando compriamo da cristiani non vi è alcun timore di accusa, o vcssazione, c sc vi fosse qualchc vessazione, non diremmo d'averlo compr to, ma d'averlo avuto in prestito dal tale, il quale ha la carta d'assicurazione: e se comprando da gentili c non pagan Jo il dazio, lo venisse a scoprire il gabelliere, siamo pronti non solo a pagare tal dazio, ma anchc la pena che c* imporrl. Aggiungono finalmentc chc persone di coraggio niente temono, c che sc sono state condotte davanti al giudicc, questo ic ha rimandate libere temendo che sc 1c condannasse per non aver pagato il dazio, e fosse portato Cappello al tribunale superiore, egli il giudice sarebbe o ripreso, o punito. Posto cib, domando umilmente aha S. C. sc debbano obbligarsi in coscienza tali defraudatori alla restituzione, ed a chi debba farsi, non csscndo conveniente, chc si presentino a' gabellieri gentili per restituire. Un sacerdote indigeno mi ha proposto lo stesso caso; gli ho risposto, che tacesse tino alia risposta di cotesta S. Congr.

Dc rctiitutionc ob darnnum illatum Unii idolorum, ct ob furtum rerum ii»-obi.iturum.

II. i. Un Cristiano se avvertitamente rovinasse le mura, o le porte, o altri utensili di un pagode, e fosse ritenuto dai gentili, deve o ραθ rest'tuire il prezzo del danno almeno sotto altro titolo?

2. Sc non fosse stato scoperto, cd in confessione se nc accusasse?

3. Se ubbriaco, o inavvcrtitamente avessc cagionalo danno, come si dee rcgolarc essendo rftenuto, c come essendo occulto, c corne sc non usb tutta la diligenza, o non previde?

4. Sc un cristiano avesse rubato le offerte agli idoli o le renditc d'un pagode sia obbligato alla restieuzione, cd a chi, c corne? Se non si ricordassc del luogo, o noo conosccssc gli offerenti, o collocato in gran distanza, corne dovrebbe regulars!?

5. Come debba risolverc un sacerdote il caso d'un gentile, chc desidera battezzarsi, e narra aver commcssi tali danni, u ingiustizie, o pure si accusa di tali cose nclla confessione dopo il battesimo credendosi obbligato a restituire?

sî'hftoriT'mofi »Hicn>iurn depi-

…* Come debba regolarsi un missionario (rovando nclle Chicsc, c nelle case le immagini del Salvatore colla barba alla cincsc, c colle scarpc? Finora nessuno ha detto ai cristiani cib essor proibito dalla Chiesa, ossia da Urbano VIII.

R. Ad I. Christianos fraudantes vectigalia emptoribus animalium Chan-si in regno Sinensi imposita non obligari in conscientia ad restitutionem, dummodo, iuxta exposita, saltem prudenter constiterit illa non esse a legitima auctoritate praecepta. Monendos tamen ut solvant quoties non valeant in illo infidelium Regno absque periculo incturac nostrae sanctae religionis se eximere, dummodo se abstineant a mendacio.

Ad II. Quoad 1. partem: Teneri ad restitutionem titulo institue.

Quoad 2. partem: Teneri ad restitutionem secreto faciendam.

Quoad 3. partem; consulat probatos auctores.

Quoad 4. partem: Teneri ad restitutionem faciendam vel sacerdotibus, vel iis ad quos pertinere noverint, vel etiam teneri vergere in pauperum beneficium, aliosque pios usus, si suis dominis directe restituere moraliter impossibile redderetur; et detur decretum diei t6 Fcbruirii 1792 *(V. n. 621).*

Quoad 5. partem: Teneri si possit, ct cognoscat personas, et detur Bulla Pauli III fr. *n. 114).*

Ad III. Missionarii eo meliori modo, quo possint, curent, ut imagines, de quibus agitur, conformentur illis quas ubique terrarum adhibet Ecclesia catholica.

958

S. C. Indulg. *rS Novembr. 1842* — In verus Galbarum dioecesibus, ct speciàliter in dioecesi Caenomanensi, permultae existunt confraternitates SS. Rosarii, B. M. V. dc Monte Carmelo, et SS. Cordis lesu. Diversae illae confraternitates, cx speciali S. Sedis facultate, ab Episcopis cum brevi formula fuerunt erectae; nomina confratrum et Consorurum io particularibus regestis inscribuntur, sed ad Directorem archiconfralcrnitatis non mittuntur, nec administratores pro unaquaque confratemitate eliguntur. Caenomanensis Episcopus, omnes fidelium anxietates praecavere aut sedare volens, expostulat a S. Congregatione:

formai· <rectiomt Lonfratemitatiun. ct dc carom directoribus.

1. An aliqua determinata formula necessaria fuerit sub poena nullitatis.

2. An necessc sit sub eadem poena ut administratores eligantur.

3. An Episcopus designare possit directorem uniuscuiusque confratcrnitatis suae dioecesis, sive iam existentis, sive ab ipso ex speciali apostolica facultate erectae.

4. An director ab Episcopo sic designatus eo ipso rosaria cum applicatione indulgentiarum, et scapularia benedicere ac imponere possit.

R. Ad i. Negative, quia formula praescribitur tantum pro erectione sodalitatum a regularibus peragenda.

.Ad 2. Negative, quia administratorum electio erit tantum ad bonum sodalitatum regimen, minime vero ad validitatem erectionis necessaria.

Ad 3. Affirmative.

Ad 4. Negative, nisi in huiusmodi concessionibus facta sit facultas rectori pro tempore benedicendi rosaria, coronas et scapularia.

959

5. Poenit. Ap. *1842* — Proiestans votum castitatis nec non paupertatis ct

Circa vota ab acatholtcis e-:nivK.

obedientiae emisit voce et scripto coram ministro anglicano ; quaeritur utrum vim saitem voti simplicis ct privati, aut vcluti irritum omnino sit habendum in casu conversionis ad religionem catholicam.

R. Votum, de quoin precibus, esse simplex, ct voventem teneri ad observantiam voti, si veram habuerit intentionem vovendi.

960

Crei legem -j minet» cti.· irthoiieo» «m·.!

S. C. S. Off. *t4 Dec. 1842* — Cum quaerctur de modo subveniendi conscientiae plurimorum artificum, structorum, famulorum etc. qui anis suae vel indigentiae causa vivunt inter reformatos, et malos catholicos in Anglia vel Ho landia, vel alibi, ct continuo exponuntur periculo violandi legem abstinentiae, Erfii DO. dixerunt: Si operam locant catholicis, serventur leges ecclesiasticae ; si operam locant dominis acatholicis, detur decretum dici 27 Maii 1671 **fr.** n. *I95).*

961

j!? TJcruc"r /umilmat· ct Lu ccq'i.n'n.lp- Pikihooc

S· Θ' 7 *^an· I^43* — Bfuociw. — i.Qui obtinuit facultatem benedicendi cruces, S4Cra numismata ct coronas precatorias cum applicatione indulgentiarum, potestne ea facultate legitime uti publice, v. gr. in ecclesia vel oratorio coram fidelibus inibi congregatis, ct res benedicendas manu tenentibus, si in induito facultatis sit clausula *privatim.*

2. Quando in induito existit clausula *in forma Ecclesiae consueta,* suificitne signum crucis manu ctformarc super res benedicendas, absque pronunciatione verborum formulae benedictionis, ct sine aspersione aquae benedictae ?

3. Si necessaria est formula, utrum sufficiat quaccumquc formula, modo ab Ordinario approbata ; an necessario adhibenda sit formula Ritualis Romani ?

4. Quando in induito facultatis non existit clausula *in forms Ecclesiae consueta* suificitne ciformarc manu signum Crucis super obiecta benedicenda?

R. Ad 1. Negative.

Ad 2. Affirmative.

Ad 3. et 4. Responsum in secundo.

962

An indallum ·»· 4nlg<nf i«r«m prn Quadam ·<>· Cii*< a? a» non . Vtc**J* «.aci·- Oa*

S. C. Indulg. 30 *[an. 1843* — An indultum apostolicum quod specificat quasdam indulgentias cuidam Sodalit ili concessas, excludat alias indulgentias non specificatas in praefato induito, quarum tamen mentionem faciunt nonnulli auctores dc indulgentiis pertractantes.

R. Stanlum esse verbis indulti, ex quo, si nulla sit expressa conditio, v. gr. *dummodo nulla alia indulgentia reperiatur concessa,* aut similia etc. eruitur firmas remanere singulas indulgentias etiam praecedenti tempore elargitas, de quibus mentio quoque fit apud auctores de indulgentiis pertractantes.

963

Dc culta d »ακ ratione Ss Iλ ci» IX NJ. G

S. R. C. *18 Ecbr. 1843* — Ckvomas'kn. — Dum Rtfius Cenomanen. Episcopus in id potissimum intendit ut pastoralis sibi commissi muneris partes omnes expleat, ca qua par est sedulitate ac vigilantia, repetit in universa sua dioecesi permultas vivificae Crucis Domini Nostri lesu Christi Reliquias, quae quamvis vix sensibiles sint, attamen in crucibus vel argenteis vel deauratis occluduntur, ac fidelium venerationi publice exponuntur, ferme ad instar Sanctissimi Sacramenti, nec non cum iisdem solemniter benedictio impertitur more pro benedictione Sanctissimi Eucharistiae Sacramenti usitato ; praecipuis tamen in honorem Sanctissimae Crucis precibus adhibitis. Quae singula dum serio perpendit Episcopus orator, ac iuxta sancita a Sacrosancto Concilio Tridentino Sessione XXV tit. *de invocatione, veneratione ct Reliquiis Sanctorum,* in earumdem recognitione et approbatione invigilat pro sua dioecesi circa memoratarum Reliquiarum cultum, certas indubiasque leges praefinire exoptat ab omnibus in rc non exigui certe momenti religiose servandas. Hinc Sacram Rituum Congregationcln humillimis precibus adiens, enixe rogavit ut quidquid hac ipsa in re alias definitum fuit indicare dignaretur.

Enixis huiusmodi precibus, per infrascriptum Secretarium relatis in Ordinariis Comitiis ad Vaticanum hodierna die coadunatis, EiTii et RiTii Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, rescribendum censuerunt : < Dentur decreta super re edita > ; ac proinde declararunt cum Reliquia Sanctissimae Crucis bene licendum esse populum dum ca reponi debet in custodia postquam processionalitcr delata fuit, aut publicae venerationi exposita, sicuti decretum fuit in una Brixicn. sub die i5 Septembris 1736 ad dubium (; et successive in una dubiorum sub dic 3i Maii 1817 ad dubium ir, illud etiam definitur quod benedictio isthaec semper sit impertienda, etiam si sacerdos qui functionem explet non sit Canonicus ; nam haec ipsa dubia proponebantur nomine Capituli unius cathcdralis ecclesiae : in una vero Lucioncn. sub die 23 Maii 1835 ad dubium 3, in actu talis benedictionis omnino interdicitur cantus cuiuscumque versus vel precis, uti iamdiu cantus iste fuerat interdictus etiam in benedictione cum Sanctissimo Sacramento in una Caputaquen. sub dic 9 Februarii 1762. Quoad autem hanc processionem cum vivificae Crucis Ligno,

Sacra Rituum Congregatio declaravit licitum esse hanc sacrosanctam Reliquiam capite detecto deferre etiam sub baldachino, incensantibus duobus thuriferariis ; verum his tantum in locis, ubi adest immemorabilis consuetudo. Quod spectat vero ad incensationcm Reliquiae Sanctissimae Crucis, sancitum fuit in Brixiensi superius cnunciata ad dubium secundum et in Mutinen. sub die 23 Septembris 1837 ad dubium XIV quaesi, i , hanc fieri debere a sacerdote non gcnuflexo, sed stante, etiam Feria VI in Parasceve ; et in ipsa Brixien. ad dubium tertium illud fuit etiam decretum quod Capitulum et clerus transeundo processionaliter ante akare, in quo Sanctissimae Crucis Reliquia reconditur, haud genuflcctere debeat. Verum si loco principe Reliquia Sanctissimae Crucis super altare fuerit exposita tunc transeuntes ante illam, uti decretum fuit in una Varsavien. sub die 7 Maii 1746 ad dubium septimum, unico genu usque ad terram flexo venerare debent ; diversimode vero sola capitis inclinatione, si praefata Reliquia recondita sit in custodia. Insuper in Missa coram Sacratissimae Crucis Ligno palam exposito in eadem Lucionen. sub dic 23 Maii i835 ad dubium primum, edicitur caeremonias omnino differre debere ab iis quae adhiberi solent coram Sanctissimo Sacramento publice fidelium venerationi exposito ; nam in casu coram Reliquia Sanctissimae Crucis gcnuflectcndum est tantum in accessu ct recessu ab altane, et quoties sacerdos transit per medium altaris seu de latere ad latus ut in incensatione : atque ibidem ad dubium secundum definitur necessc non esse in hac expositione ut qui in choro stant habeant caput detectum ; quod omnino requiritur coram Sanctissimo Sacramento palam exposito, neque ut in transitum genuflectant utroque, sed tantum unico genu. Quod si agatur dc expositione Reliquiae Sanctissimae Crucis Feria VI in Parasceve, Sacra Congregatio in eadem Mutinen. diei 23 Septembris 1837 ad dubium XIV quaest. 2, 3, 4, 5 et 6, declaravit servandam esse vigentem consuetudinem, tum quoad colorem pluvialis in benedictione, tum quoad modum recitandi orationem « *Respice quaesumus Domine* > n sacerdote vel genuflcxo vel stante; ttlm quoad admittendos fideles ad osculum huius Sacratissimae Reliquiae ; tum demum quoad sacros ministros, diaconum nimirum et subdiaconum, accedentes ad adorationem Reliquiae SS. Crucis : siquidem necesse non est ut et ipsi calceamenta deponant. In generali tandem decreto a Sacra Rituum Congregatione sub d.c 6 Maii 1826 lato, et a s. m. Leone Papa XII confirmato die 27 eiusdem mensis ct anni, dum admittitur seu toleratur consuetudo deferendi in processionibus sub baldachino Reliquiam Sanctissimae Crucis, id edicitur omnino, ut Reliquia ista seorsim u Reliquiis Sanctorum custodiatur in reliquiario, atque stricte praecipitur Ordinariis locorum, ut eliminandis hac etiam m re singulis abusibus serio incumbant, decreti ipsius observantiam solertissime urgeant, ac pro viribus adlaborcnt ne deinceps cum Sanctorum Reliquiis in eadem theca Lignum Sanctissimae Crucis occlusum permaneat.

Haec, quae a Sacra Rituum Congregatione hucusque circa cultum et venerationem Reliquiarum Sanctissimae Crucis Servatoris Nostri Iesu decreta, stabilita vel per modum generalis regulae tradita fuere et communiter in Ecclesiis Urbis servantur, ad mentem Sacrae eiuslcm Congregationis summatim communicantur Reverendissimo Episcopo Cenomanen., ut ea prae oculis habeat in etformandis pro sua dioecesi regulis in cultu et veneratione ipsius Sanctissimae Crucis Reliquiae servandis.

964

S. C. Concilii *rr Martii 1843* — Sîl var Ducis — R. P. a Secretis S. Congregationis de Propaganda Fide, Sacri huius Ordinis definitioni subiccit de mandato SSffii facultatem expetitam a Vicario Apostolico Sylvae Ducis (Bois le Duc), nimirum indulgendi aliquoties parochis Vicariatus ut per sacellanos suos implere possint onus applicationis Missae pro populo. — Praenotandum in facto esc non leves exortas esse in Belgio praesertim controversias utrum Missae illius applicatio sit onus personale, ita ut per sacellanos seu vice-parochos impleri non possit. Huic controversiae causam dedit opus in lucem editum a sacerdote Varhoesen qui onus illud personale esse demonstravit tum doctrina S. Alphonsi dc Ligorio, tum Sacri huius Ordinis resolutionibus.— Praemittendum etiam est, in facto, iuxta statuta synodalia praesertim mechliniensia, Missam parochialcm, quae dicitur *summa,* cum cantu expleri statis horis, ct ad eam concurrere plebem quae pro certo tenet eam Missam pro sc applicari. Ex his factum est ut parochi sive ob legitimum impedimentum, sive etiam absque iusta causa, Missae illius celebrationem ct applicationem pro populo sacellanis suis committere consueverint. Nec praetereundum est Vicarium Apostolicum oratorem, de hac rc consultum, responsum dedisse *non posse parochos absque iusta causa* per sacellanos applicare Missam pro populo. Ex his factum esc ut quamplurimae excitarentur controversiae utrum onus revera sit personale, ct quae esse possit iusta causa ut per alium adimpleatur. Haec erant EE. VV. patefacienda ut verba concessionis librare possint ; agitur enim dc rescripto quod firmat regulam praesertim in iis ditionibus.

R. Sacra Congregatio Eftorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum

I)e facultate mdulgcnd. paro· chia ut Mittam /•ro roffc/o pçr lAcclianot applj. care po««tm.

censuit rescribendum : — Pro facultate induigendi parochis Vicariatus ut per saccllunos Missam pro populo applicare possint in casibus verae necessitatis, er dummodo cx canonica causa fiat, facto verbo cum SSnio. — Factaque de praemissis per Subsccretarium S. Congregationis.·· relatione SSrTio Domino Nostro, eadem Sanctitas Sila resolutionem Sacrae Congregationis in omnibus benigne approbavit et confirmavit. Proptcrcaque eadem Sacra Congregatio supradict-im facultatem, superius descriptae resolutionis forma ac tenore in omnibus ct per omnia adamussim servatis, memorato Vicario Apostolico benigne impertita est.

965

Instr· S. c. S. Off. *6 April. 1843* — (ad Oreaoia qnoid Vtc. Ap. Oceasiak) — Iam a die 28 .Maii 1835. y. Amplitudo ad S. C. de Prop. Fide recurrerat, exponens difficultates circa valorem matrimoniorum in illis Oceaniae locis irritorum ; atque iterum die 20 Iunii anni 1840 eidem S. C. alia dubia circa idem obiectum proposuerat, quod videlicet, legibus loci non solum non obstantibus sed faventibus, ibidem permittantur iniri alia matrimonia post triennium absentiae alterius partis, ct quaerebat quid in hisce casibus esset agendum :

t. *Si uterque sit infidelis, et alteruter aut uterque voluerit converti ?*

2. *Si uterque sit bapti^atus, et alteruter, aut uterque voluerit converti?*

3. *&' utriusque, aut alterius baptismus sit dubius ?*

Mifnmonla coin verwruro ia InhJcbtaic contra* CIB.

S. C. de Prop. Fide supradicta dubia ad S. Officium transmisit, ubi diligentissime discussa fuerunt tum illa dubia, tum cetera omnia quae hactenus cx Oceania circa hanc materiam ad S. Sedem missa fuerant, ct quidem in consessu Eihorum Inq. Generalium fer. II, dic 21 Novembris 1842, ct 1 Decembris eiusdem anni, coram SStTio autem fer. V, dic 6 Aprilis 1843. SSffius vero D. N. D. Gregorius Papa XVI, re coram sc diligenter discussa, ad 1, nempe: *Cum agatur de matrimoniis in infidelitate contractis et uterque coniugum, vel unus ex ipsis converti voluerit, an possint alias nuptias inire, relicto priore coniuge,* rescribi mandavit : « *Cum « in casu posito, attentis etiam particularibus < circumstantiis, non una interveniat ratio iu- « ste dubitandi de valore huiusmodi matrimo- « niorum, provisum per communicationem tam < factam a S. Congregatione de Propaganda « Fide Vice-Praefecto Oceaniae Meridionalis « Decreti Sanctitatis Suae sub feria IV, 0* Iu- < nii /<Sj6, una cum instructione adnexa Emi- < nenhsstmorum Inquisitorum Generalium ideo < Vicano Apostolico recurrenti utraque trans- « mittatur ».* Sacra autem Congregatio, ut supremis mandatis Suae Sanctitatis obtemperet, ucrumqtic respective, Decretum et Instructionem Eminentissimorum ad Vicaiium Apostolicum transmittit. fK *η. X48).*

Miinwwji C<»nrtniMMn ·

Duo alia dubia versantur circa baptizatos, sive eurum baptismus sit validus, sive dc cius valurc iuste dubitaretur, ct circa hos S. Sanctitas iiBsit imprimis Vicario Apostolico communicari Instructionem Eritorum datam fer. IV, 17 Nov. i83o, prout S. C. de facto transmittit. (F. *n. Szr).* Advertendum est tamen, quamvis baptismus in casibus in decreto expressis, validus censendus sit in ordine ad matrimonium, tamen partem conversam, de cuius baptismi valorc prudenter dubitaretur, rebaptizandam fore sub conditione quia Baptismus est Sacramentum necessitatis. Atque sic confidit S. C. satisfactum fore plerisque difficultatibus, quae cx baptismo oriri poterunt. Sed quoad matrimonia post baptismum contracta, praecipua attentio Vicarii Apostolici in ipsum valorem matrimonii dirigenda est. Certum est matrimonium contractum cum conditione ipsius substantiae, ct nominatim ipsius indissolubilitati repugnante, nullum esse, ut habetur ex Can. *Si conditiones, De conditionibus appositis,* Iam vero non paucae formulae a protestantibus adhibitae illa conditione irritante contaminatae sunt in quibus expressis verbis inhaeret haec conditio: *contraho tecum donec in fidelitate permanseris;* immo ctiam voluntas aliquando satis aperte factis exprimitur, vel verbis simul ct factis, dum verba, vel factu interpretantur ipse usus ct consuetudo illorum locorum, ita ut abfuisse intelligatur consensus in contractum perpetuum ct indissolubilem.

Dc formali* eoatractu* nupti.j» conditione irritante vitiati*.

Tametsi autem dubitandum non sit, quin validum matrimonium contrahi possit cum errore mere concomitante circa eius indissolubilitatcm, quia tunc praevalet generalis voluntas contrahendi matrimonium iuxta institutionem Christi, ct generalis illa voluntas privatum errorem quodammodo absorbet, attamen ubi adhibetur formula cum explicita vel implicita illa conditione, iam fieri nequit, ut particularis error absorptus maneat a generali voluntate contrahendi iuxta institutionem Christi. Inter formulas conditione irritante vitiatas, non postremum locum tenet ca quae *transylvanien* dicitur, quaque calvinistae in Transylvania ct in pluribus aliis locis utuntur. Substantia huius formulae (tametsi quoad accidentalia nonnihil variare possit) in eo consistit: Minister protestans ad contracturos dicit: *Audite S. Evangelium;* deinde praelegit cis Matth. 19, v. 9. *Dico autem vobis quin quicumque dimiserit uxorem suam, nisi ob fornicationem* etc. quo textu ipsi abutuntur ad stabiliendos suos errores, et contracturi, qui eisdem erroribus participant, admonentur dc restrigendo consensu. Post consensum utrimque editum, perdurante eodem ritu, ab ipsis iuramentum exigitur, in quo sibi mu-

(uo promittunt fidelitatem quoadusque altera pars in honestate perstiterit. Pariter vitiata esset formula si minister pro textu Matth. 19, adhiberet alium, v. gr. Matth. 5, 31. *Ego autem dico vobis quia omnis, qui dimiserit uvorem suam* etc. vel Hebr. 13, 4, *honorabile connubium* etc. quibus pariter illi abutuntur ad eumdem finem, maxime si tunc, prout apud illos fieri solei, minister instructionem vel sermonem ad contracturos habeat dc mutuis coniugum officiis, inter quae illud ctiam numerant de unione servanda, donec altera pars in adulterium labatur; ac denique solum iuramentum, ut supra emissum in ipso ritu contractus sufficit ad matrimonium irritandum.

Circa alias formulas ita pariter statuendum, si vel implicite, vel explicite conditionem contineant matrimonii substantiae repugnantem. Praeterea cum vel ex precibus, vel cx adhortatione, quae aliquando praemittitur, aliquando postponitur formulae, vel cx mutuis promissionibus contrahentium aliquod vitium irritans emergere possit, ctiam ad caeremonias huiusmodi attendendum est : nam plerumque ct formula iuramenti, ct promissiones mutuae acquivalcnt apud ipsos pactioni huiusmodi, quod scilicet violatio illorum inducat respective cessationem ct iurium et obligationum inter coniuges, proindeque rescissionem matrimonialis vinculi. Ex hisce omnibus, ct ctiam ex adiunctis loci circumstantiis, ab eo qui in iis praesens sit facile dignosci poterit quaenam sit prava coniugum intentio.

Quia vero contingere posset, ut duo baptizati (de his enim nunc agitur) contraherent coram ministro protestantico, vel coram Principe, declarando se contrahere iuxta leges, vel consuetudinem regionis, ubi ctiam levibus cx causis dissolvi solent, talia matrimonia irrita essent.

In omnibus igitur supra expositis casibus possunt talia matrimonia a Vicario Apostolico irrita declarari, ac facultas tribui parti (vel partibus) conversae ad alias nuptias, nullo alio interveniente canonico impedimento, convolandi. Hic vero nonnulla pro diversitate casuum, ct circumstantiarum sunt diligenter adnotanda ut omnia inserviant ad maiorem catholicae religionis profectum :

i. Si ambo venirent ad catholicam fidem, ct vellent sccum uniti remanere, in casu nullitatis eorumdem matrimonii, renovent consensum. Quia vero evenire potest in hoc et sequentibus .casibus, ut interveniat aliquod aliud canonicum impedimentum, SSmus D. N. Vicario Apostolico concedit ad decennium facultatem dispcnimdi in omnibus impedimentis iuris mere ecclesiastici, exceptis his in quibus ipse Pontifex dispensare non solet etiam in terris infidelium, ct tunc recurratur in casibus particularibus ; porro hanc facultatem Vicarius Apostolicus possit subdclegarc missionariis sui districtus, vel in eo cum eius facultate commorantibus.

2. Si una tantum pars vellet fieri catholica, altera vero renueret, vellet tamen in matrimonio manere, Vicarius Apostolicus possit dispensare in matrimoniis mixtis, cum solitis conditionibus ab Ecclesia requiritis, nisi aliter prudentia requirat, transmisso Brevi Apostolico Pii VIII *(23 Martii 1830)* cum instructione Effit Albani (*'V. n. Stt),* ad Vicarium Apostolicum prout S. Congregatio ad eumdem transmittit, ut indicium ferre posrit quid, ct quousque prudentia permittat.

966

De formula p?o Γ3**» totum· »0401 VCnIlbu»

S. C. S. Off. *14 funii 1843.* — Proposito dubio dc usu graecorum in Italia conferendi sacramentalem absolutionem per formam deprecativam. Effit DD. decreverunt: < Sacerdotes italos graccos tam in casu necessitatis, quam in casu quo sint approbati a latinis Ordinariis ad audiendas confessiones Urinorum, obligari in conscientia (prout decrevit Innocentius XIII feria V die 26 Nov. anni 1722) ad adhibendam formam indicativum *ego te absolvo etc.* dum absolvunt latinos; ad tramites videlicet Constitutionis Clementis VIII. Si autem absolvant graccos graeci ritus, sequantur morem penes cos servari solitum.

967

An cenent Indulgentiae »i nova aedificetur eo clctifl.

S. C. Indulg. 9 *Aug. 1843.* – Lrouirx. – 1. An cesset Indulgentia confraternitatis SS. Rosarii, vel aliae indulgentiae, si nova aedificetur ecclesia *fere in loco* ubi vetus existebat.

2. An cesset Indulgentia si nova ecclesia aedificetur in coemeterio, non in loco veteris ecclesiae.

3. An cesset Indulgentia si nova ecclesia aedificetur in olio loco, ct non in coemeterio veteris ecclesiae.

R. Ad 1. Negative, dummodo sub eodem titulo aedificetur (t). — Ad 2. Affirmative. — Ad 3. Ut in secundo.

968

Circa omittet · dani unctionem renum in Extrema Unctione.

S. C. de Prop. F. *21 Sept. 1843* (C· P. pro Sin.) — Suranues' — Senes valde debiles,

(1) Proposito dubio: «An verba *jtre in loco* ita « accipienda sint ut intelligatur dc parva distantia, puta « quantum est iactus lapidis, vel spatium 20 sive 30 «passuum; aut coutra, an accipienda sint lato sensu, « ut adverbium *fere* dicatur pro muris civitatis, vel conr finio oppidi, paroeciae etc. » ; S. C Indulg. (23 Martii 1886) respondit: « *Affirmative* ad primam partem; *Negative* ad secundam ».

et infirmi ethica febri vel simili morbo laborantes, qui praesumuntur morituri antequam praesentem habere possint missionarium, quasi in extremo morbo ungi possunt, ut rescripsit S. C. anno i8or *(V. n. 631).* Saepius vero in fidelium conventu, suscepto Viatico, ct vfissa finita, hic ungi solent huiusmodi senes et infirmi, nec non alii quidam periculosius aegrotantes. Quando autem pro renum unctione peragenda in viris laxantur et elevantur vestes, sratim mulli, maxime mulieres, rubore suffunduntur, et veloci ter aufugiunt propter gentis mores. Si igitur S. Congregationi probatum fuerit, dignetur, obsecro, a SS. D. N. obtinere ut renum unctio omittatur non solum quando infirmus commode moveri non potest, sicut vult Rituale Rom., sed etiam quando Extrema Unctio administratur in coetu fidelium.

R. Affirmative, facto verbo cum SStho — SSrtius adprobavit.

969

Probyteri Con- etsc nequeunt.

S. C. de Prop. F. *2t Sept. 1843* (C. P. pro Sin.) — Sc sia lecito ai sacerdoti che amministrano il Sagramento dclla Crcsima fare insieme da padrini.

tmnte·"^itnnî

R. Non esse tolerandum.

970

Vicanos App io Sioia loramentum Bullae *Ex* 7»o semel emisisu «ati« c·!.

S. C. de Prop. F. *st Sept. 1843* (C. P. pro Sts.) - Liao-toho- An Vicarii App. dum transeunt ad novam sibi assignatam provinciam, teneantur praestare iuramentum (praescriptum in Const. Benedicti XIV *Ex quo).*

R. Satis est semel emisisse.

971

Qtue benedictio vidai· nubentibo« dari nc»

S. C. de Prop. Fide *2/ Sept. 1843.* (C. P. pro Sim.) -- Pkkixi — *i.* Fuerunt olim sacerdotes qui post primam uxorem, etiamsi secunda vel tertia vice nupserint (fideles), nec benedictionem ct consensum, ut invenitur in Rituali, ab illis postulabant, pessime intelligendo Rituale Romanum, cum illa benedictio de qua loquitur Rituale Rom. secundis nunptiis non impertiendam, solum habet locum in sponsa non virgine, et solum intelligitur illa benedictio quae est in Missali.

t>« cdcbfindi MitM/Td lfORIO *ft rponix.*

2. In his locis non est consuetudo ut celebrentur. Missae *pro sponso et sponsa.* Ut hac celebrentur laudabile et praeoptandum ; sed ego semper (hoc) habui ut consilium ct desiderium S. Ecclesiae, non autem praeceptum ; quid mihi agendum est ?

R. Ad 1. Benedictionem, quae viduis conferenda prohibetur, esse illam quae habetur in Missali Romano.

Ad 2. Nisi gravis et rationabilis adsit causa, celebrandam esse Missam *pro sponso et sponsa;* ct quoad applicationem detur decretum anni 1837. *(V. n. 832).*

973

S. C. de Prop. F. *21 Sept. 1842 (C.* P. pro Stx.) — oc i Vicari Apostolici possano concedere tuite quelle Indulgence ai fedeli loro soggetti chc i Vescovi titolnri possono compartire ai loro dioccsani.

cedendi mj πTα^. V,<"

R. Negative.

973

Cornu ccrriaae cibua quadri^* •Inulis.

S. C. de Prop. F. *21 Sept. 1843* (C· P· pro Six.) — Cornu cervinum aqua emollitum, saccharo conditum, ct glutinum factum potestne haberi cibus quadragesimalis ?

R. Consulendum SSrîio pro dispensatione, quatenus opus sit. — SSrtius *(in Aud. 14 Ian. 1844)* annuit.

974

An benedict)» aponilt dari posait, >1 aliemicr «upcrttinontbj» Implied nr.

S. C. de Prop. F. *23 Sept. 1843* (C. P. pro Sex.) — Tusk. Occid. — Si unus tantum (ex sponsis), vir scilicet aut mulier implicctur superstitionibus, sacerdos potcritnc illis dare benedictionem nuptialem in favore partis bene paratae? in contrahendo scilicet, ne (haec) damnum patiatur propter peccatum suae comparus : aut saltem in contracto (matrimonio), quia tunc non adest periculum profanandi sacramentum : reciperent lanium uberiorem gratiam.

R. Iam provisum per responsionem anni 1841 *(V. n. 932).*

975

Oc relatione a Vicarii· Apottolicii S Congrecationi cihlben

S. C. de Prop. F. 27 *Sept. 1843* (C. P. pro Six.) — Sc ai Vicari Apostolici corra obbiigo di dare ogni quin juennio la piena relazionc dei Vicariato. ed ogni anno ragguagliarc la S. C. dcgli avvenimenti c cosc pits notabili.

R. Affirmative iuxta decretum dici 20 Scptem. anni 1741 *(V. n. 331).*

976

»im dc *Kcpiif*, et liberandi mima» a purgaiom poem· per privl· Iccium altari».

S. C. de Prop. F. 27 *Sept. 1843* (C- P. pro Six.) — i. An in facultate celebrandi Missam de *Requiem* feriis secundis non impeditis *officio novem lectionum,* per huiusmodi officium intelligatur officium duplex aut etiam officium semiduplex.

2. An per facultatem liberandi per celebrationem Missae de *Requiem* animam a purgatorii poenis intelligatur liberatio totalis, vel solum indulgentia plenaria.

3. An sacerdos celebrans Missam de *Requiem* in feria secunda non impedita possit v> facultatis obtentae liberare animam secundum suam intentionem, et vi privilegii altaris aliis animabus indulgentiam applicare.

R. Ad 1. Intclligitur officium duplex ; officium vero semiduplex nonnisi in diebus quibus, iuxta rubricas, Missae defunctorum celebrari non possunt. Verumtamen iuxta declarationes Alexandri VII *22* Ianuarii 1667, Clementis IX Septembris 1669, et Ven. Innocentii XI 4 Maii 1688, tum in duplicibus tum in semiduplicibus in quibus Missae de *Requiem* prohibitae sunt, per celebrationem Missarum de festo occurrente, animabus in purgatorio detentis suffragari potest iisdem Indulgentiis perinde ac si essent celebratae Missae de *Requiem* ad formam privilegiorum.

Ad 2. Ecclesia per altare privilegiatum intelligit, per Missam celebratam ad praedictum altare, vel ab eo qui eodem privilegio personaliter fruatur, pro anima cuiuscumque christifidclis, quae Deo in charitate coniuncta ab hac luce migraverit, animam ipsam de thesauro Ecclesiae per modum suffragii indulgentiam consequi, ita ut, D. N. Icsu Christi suffragantibus meritis, a purgatorii poenis liberetur.

Ad 3. Negative quia est idem privilegium.

977

De quadam contributione ethnici» lolvcnJa.

S. C. de Prop. F. 27 *Sept. 1843* (C. P. pro Sis.) — Tunk. Oggîd. — Se possano i cristiani per sottrarsi alie vessazioni pagare ai gentili una contribuzione per cosc iccite, sebbene poi sia erogata in superstizioni.

R. Affirmative, scu melius, licitum ut exponitur.

978

Circa *utfragia pro defunctis peccatoribum poenitentibus.

S. C. de Prop. F. 27 *Sept. 1S43* (C. P. pho Sis.) — Sc approvarc che, per tine di dare esempio, si vieti ai cristiani di recarsi alla casa di un defunto per pregarc c fargli suffragî, perché meno vita cattiva, sebbene in morte siasi pentito ed abbia riccvuto i SS. Sagramenti.

R. Negative.

979

Quoad vetitam librorum de religione impressionem

S. C. de Prop. F. 27 *Sept. 1843* (C. P. pro Sin.) — Se nel divieto stilla stampa dei libri di religione s'intendano compresi i sermoni o prcdiche dei missionari, in guisa che non sia sufficiente l'csame e i approvazionc dei rispettivo Vicario Apostolico.

R. Quatenus velint typis edi, affirmative; secus negative in casu, dummodo Vicarius Ap. cos sermones approbaverit.

980

An liceat con fc»Mrio oceutfoi» coniugv» hortari ad nuptialem bc nedictlonnn ft-opiendam

S. C. de Prop. F. 27 *Sept. 1843.* (C. P. pro Sis.) — Tunk. Ocgid. — Licetne confessario coniuges hortari ad benedictionem nuptialem recipiendam, cum cognoscat in sacro tribunali eos copulam cum affectu maritali habuisse, secluso tamen periculo profanationis Sacramenti?

R. Respondeatur cum instructione qua dicatur matrimonium Christianorum in iis locis in quibus promulgatum non est decretum Concilii Trid. (Cap. I, Sess. 24 de Reform. Matr.) per legitimum viri et mulieris consensum perfici; ac proptcrca ubi constet de legitimo consensu, nullumque obstet canonicum impedimentum, posse confessarium, prout in casu, exhortari coniuges ut recipiant nuptialem benedictionem.

981

bc facilitate bcncdict >di olea •aera quoad Vicani Apnatolici Coadiutorvi.

S. C. de Prop. F. 27 *Sept. 1843* (C. P. pro Sin.) — Cogincin. — Se dimorando il Coadiutorc in lontane regioni dei Vicariato con Γ assenso dei Vic. Ap. possa benedire gli oli santi per quelle cristianità.

R. Consulendum SSrho. — SStTius declaravit satis esse provisum per concessiones factas annis 1835 et 1841 *(V. nn. 840 et 924)* quas proinde significandas, ct, si opus sit, extendendas mandavit ad regiones in Vicariato Ap., de quo agitur, contentas.

982

An Oadiutor Vicani Ap hum· tpecialibua privi· lcgUt un queat.

S. C. de Prop. F. 27 *Sept. 1843* (C. P. pro Sin.) — Cocingin. — Sc il Coadiutore del Vicario Apostolico possa usarc il pastorale, sedere in trono, e tutt* altro, nel celebrare pontificalmente, a somiglianza dei Vicario Apostolico (che nc ha Γ induito).

R. Negative, nisi adsit consuetudo, et exceptis iis functionibus in quibus id exigit ritus.

983

Quoad mi propnctati· Christianorum in a^ro·· Ipsis ■ c vili auctoritate jbm-gnatos

S. C. de Prop. F. 27 *Sept. 1843* (C. P. pro Sin.) – Cogingin. – Dcdi (ego Vic. Ap.) litteras ad S. C. in quibus loquebar de decreto a rege lato ad agros a legitimis eorum possessoribus auferendos, ct quaerebam : – /In *liceret pago Christiano agros, a rege illi assignatos, sibi ut suos vindicare*l *et an liceret Christianis fructus dictorum agrorum facere suos quando illi ipsis titulo militiae vel servitii publici assignantur.* Sed... S. C. quaerit: 1. Citrum cocincincnscs, quibus praedia auferuntur, tamquam legitimi verique possessores bonorum illorum habeantur; vel c contra regi tamquam

domino ca pertinere censeantur. — Respondeo ad r. (i. e. primam partem): Affirmative; dictos enim agros aut praedia inter se vendunt et emunt sine ulla omnino conditione vel onere ullo. Quotannis tributum dictorum agrorum solvunt, et titulo possessionis agrorum nihil aliud a possessore exigitur. Aliunde usque nunc quoties rex abstulit praedia aliqua ab aliquo, semper possessori pretium praedii solvit, ideo respondeo ad 2. (partem): Negative. — S. C. quaerit: 2. Utrum boni illa, a gubernio fisco adiudicata, cum regni seu publicis bonis commixta curentur, vel seiuncta administrentur. — Respondeo 1. Dicta bona non fuisse adiudicata, ideo cum bonis publicis ea nec curari nec a Iministrari seiunctim. Respondeo 2. Dicta bona adiudicata fuerunt ad pagos, intra quorum fines existebant: ideo eorum administratio ct cura pertinet ad pagos, non ad gubernium. Pagi tamen non videntur habere proprietatem veram et absolutam dictorum agrorum ; vendere enim cos non possunt, locare tamen cos possunt per aliquot annos iustis dc causis, a praefectis tamen approbandis. Isti agri *publici* dicuntur quia eorum proprietas ad nullum in particulari pertinet, et eorum fructus ab his solis qui ope* ibus publicis vacant percipi possunt. Et dicuntur ad pagum istum vcl illum pertinere quia ii soli qui ad istum vel illum pagum pertinent, fructus percipere possunt agrorum intra fines istius vel illius pagi existentium. Miles igitur istius pagi nullum ius habet ad agros publicos alterius pagi, in cuius tabulis inscriptus fuit et pro quo militat.

Alia quaedam sunt etiam notanda : i. Nullus inter indigenas videtur dubitare an pagi possint iust*, nec nc. dicta praedia a lege illis adiudicata recipere. — 2. Ncc inter eos qui partem agri sibi a pago assignatam recipiunt, ullus est qui suspicetur hoc sibi non licere; vcl enim ipsi vi dictae legis amiserunt praedia, vel non: si prius, tunc partem sibi assignatam, ut compensationem quamdam habent; si posterius, tunc sunt pauperes, et partem sibi assignatam habent vclut pretium quo pagus eos conducit ad militandum, vel operibus publicis vacandum pro pago. – 3. In tota hac provincia unus tantum est pagus in quo duae partes sunt Christianae, ct tertia pars pagana. Tres aut quatuor alii pagi sunt in quibus media pars est Christiana et me lia pars pagana. In omnibus aliis pagis provinciae christiani sunt inferiores numéro paganis, ct in tota provincia novem sunt millia Christianorum. —4. Si declaratur non licere communitati christianae et christianis dicta praedia recipere, nihil utilitatis refunditur in antiquos eorum possessores; ct multa inde sequerentur incommoda: a) Isti agri relati sunt in tabulis publicis ut agri communes, nec possibile esc mutare dictas tabulas; et qui dicta praedia alicui darent aut reciperent non titulo militiae vcl servitii publici, sed nlio titulo, certe haberentur ct punirentur ut rei malae administrationis, et ad restitutionem obligarentur sine ullo dubio. *b)* Si totus pagus Christianus foret, non posset quidem dicta praedia reddere, sed posset forsan compensationem facere antiquis possessoribus; sed nullus est pagus omnino Christianus, et pagus nihil habet ad reddendum etc. Et quomodo obligare privatos ad reddendum quod recipiunt titulo militiae et servitii publici etc.?

R. Attentis omnibus ct singulis circumstantiis, non esse inquietandos.

984

•S. C. de Prop. F. 27 *Sept. 1S43* (C· ·'· d'ho^'in". i pro Sis.) — An in Ordinatione Ostiariorum nandi» *o» . t·* possit omitti traditio clavium, aut oporteat uti clave qualicumque.

R. Negative ad primam partem; Affirmative ad secundam.

985

Ex Instr. S. C. Concil. *14 Octobr. 1843.* arca m Ordinariorum esse de re cognoscere et perpen- 1CM ,oncro· dere num revera necessitas urgeat ut sacerdos duas Missas celebrare cogatur, nec aliter utendum concessa hac iteratione quam iuxta conditiones ab ipsis apponendas, habita locorum, populorum ct paucitatis sacerdotum, ac proinde verae necessitatis ratione, de qua legatur Benedicti XIV. Constit. *Declarasti* ad Ep. Oscensem anni 1746, ct in eius opere *De Sacrificio Missae* lib. 3, cap. 5 et 6. Ipsorum vero conscientia oneratur stricte, nec permissio concelatur generaliter, quasi privilegium alicui sacer loti, sed ob peculiares casus, ct necessitatis causa ab ipso (Ordinario) examinata, qui praeterea moneat parochos quibus facultatem iterum, eadem dic, secundam Missam celebrari concesserit, nc eleemosynam vcl stipendium a quovis ct sub quocumque praetextu pro ea percipiant, iuxta decreta alias edita a S. C., sc l eam pro populo sibi commisso gratis applicent.

986

S. C. S. Off. *6 Martii 1844·* — Amkiuc. An liceat mm· Skpt. — 1. Sc sia lecito ai sacerdoti cattolici dotibu* «diilK*· assistere come magistrat! civili ai matrimonii haereticorum dcgli cretici. ptila.

2. Se sia lecito battczzarc i bambini degli An liceat U cretici esibiti al battesimo dai genitori, parenti, ruicnrum 6'· ed amici benchc non vi sia probabilité nella baptizare. parte de' genitori, che saranno istruiti nella religione cattolica ?

R. Ad i. Detur decretum Fer. IV. 20 Decembris 1837 nempe: « Si agatur dc matrimo- < nio inter duas partes haereticas responden- « dum ad mentem: *Che sebbene non si con-*

< *danni tale intervento, in modo che non possa « niai esser lecito, pure cornunemente si deve < dissuadere.* Si altéra pars sit catholica, ob- < tenta dispensatione ab impedimento mixtae « religionis, et servatis solitis cautelis cl con- « ditionibus, licere ».

Ad 2. Dentur decreta 24 Aug. 1826, ct 19 Septembris 1827, nempe: < Illam praxim (ba- 4 ptizandi etc.) non esse approbandam, prout < ex epistola ad Archiepiscopum Pisanum; ab « hac regula in praxi discedi non debere, sci- < licet infantes haereticorum a parentibus obla- « tos non esse baptizandos, nisi probabilis af- « fulgeat spes catholicae eorum educationis ». SSrhus approbavit.

987

Ore. prccc. chriOboc non m- xci,"t

EX Litt. S. C. de Prop. Fide 22 *Afartll 1^44* (Ad VIC. Ap. Coc INCWAB) Quacrcbas utrum christianis prohibendum esset domum defuncti convenire ad orandum pro co, quoties ille Christiane non vixerit in vita sua, licet tamen, in articulo mortis constitutus, ad meliorem frugem sesc recipiat, ct sacramentis munitus decedat: ca nempe dc causa ut fideles, hac in mortuos agendi ratione exterriti, facilius in officio contineantur, pieque vivere satagant. Haud tamen placuit S. Congregationi defunctis, ccteroquin poenitentibus, et in Ecclesiae communione obeuntibus, prohibere gratiam, suadendumque potius operariis ut peccatores obfirmatos et scandalosos ad saniora consilia, S. Pauli monitis inhaerentes, revocare adnitantur. Contra vero cos qui impoenitentes decesserint, sesc gerant iuxta leges Ecclesiae.

988

plùummidoh'. oblatorum.

Ex Litt. S. C. de Prop. F. 25 *Martii ,#44* (Au Vic. Ap. I.rao-tono). — Quaerebas an christiani possent recipere panes, quos, in novo anno vel sacrificiis, pagani vclut amicitiae causa cis distribuunt, scientes oblatos diabolo fuisse: an manducare possent, ac denique an munera muneribus rependere. Hisce omnibus consonam esse perspicies responsionem Supremae Inquisitionis ad similia dubia, anno 1768 exhibita datam, quae sic habet: *Licitum esse comedere epulas indifferenter appositas, quamvis idolis oblatas, dummodo non in templo, neque in loco idolis sacro, et dummodo omnis adsit species cultus aut venerationis idoli, ac suspicionis, nullumque adsit periculum scandalizandi fideles vel infideles.* Idem rescriptum fuit a S. C. de Prop. Fide anno 1797 Vic. Ap. Sutchuensi, nimirum, secundum ca quae proposita fuerant, *tolerari posse, secluso scandalo, et nc concitaretur aliqua persecutio (V. num. 637).*

Circa contractum oppignerationis.

Alterum (dubium) *oppignerationis* nuncupatum contractum respiciebat. Quamvis contractus huius generis alias vetitus ac illicitus declaratus a S. Sede fuerit, ex noviter tamen ab Amplitudine Tua deductis, Eiîii Patres rescribendum duxerunt: *Ea de causa christifideles non esse inquietandos, dummodo in casibus particularibus inter datum et acceptum servetur aequitas naturalis.* Data porro occasione, condoceas fideles oportet, S. Sedem alias prohibuisse, seu illicitum declarasse contractum *oppignerationis* nuncupatum, anno 1779 expositum (quae prohibitio in Synodum Sutchucnsem relata fuit), prout S. Sedi exhibitus fuerat, qui in substantialibus circumstantiis erat omnino diversus.

Circa repetmonem iuramenti Pallae *Ex guo.*

Quoad iuramenti autem repetitionem, dc qua item quaerebas, a missionariis praestandi, scias opus est nihil innovatum fuisse ab iis quae in Constitutionibus Clementis XI ac Benedicti XIV praecipiuntur, ita ut ii teneantur iuramentum emittere in manibus Vicarii sui Apostolici, vel ab eo delegati, antequam exercitium aggrediantur missionis, etiamsi in manibus Superiorum suae Religionis, si Regulares fuerint, vel Romae ErTii Praefecti, vel alibi alterius Vicarii Ap. aut Episcopi illud praestiterint. Quod si in eorum adventu Vicarium vcl delegatum adire prohibeantur, quantocius valeant, ad eum sese conferre debent, ac iuramentum praestare, vel ei iuramenti praestiti in manibus alterius Missionis Superioris testimonium exhibere. Ad Vicarios tamen Apostolicos quod attinet, semel emisisse satis est.

Illicitum miiaionanl* more aaccrdotum ethnicorum incedere.

Petebas quarto, ad facilius catholicam fidem inter tartaros inducendam, an possent missionarii induere vestes a sacerdotibus *Lama* adhibitas, vcl saltem tondere more illorum caput suum, seu penitus radere. — Alias etiam quaestio haec ad examen revocata fuit, exhibita a prioribus Vicariis, quibus anno i685 S. C. negative rescripsit, etiam quoad habitus colorem (i), a qua responsione recedi non posse censuerunt Erhi PP., ac, prout quaestio etiam nunc proponitur, *non licere* dixerunt.

989

Quando urgcai obligatio dc «ta* lu miMionum In Sinis referendi, atque vhitationh m Liminum.

Litt. S. C. de Prop. F. 25 *Martii 1844.* (An Vtc. Ap. Tunk. Occid.)... — Petebas an dc statu missionis ratio reddenda esset singulis annis, iuxta decretum anni i838, vcl quovis quinquennio.... Ad minuendum iisdem Praesulibus onus, decreverunt (Eminentissimi PP.)

(t) Anno 1685 Vicarius Ap. Siamcn. petiit ut missionarii possent ▮ uti veste talapoinorum, qui apud illas agentes in religiosorum, seu sacerdotum numero ha- « bentur; vcl saltem illius colorem assumere ». Et S. C. de Prop. Fide *(20 Martii)* respondit: *Negative, etiam quoad colorem.*

quovis quinquennio tantum plenam accuratamque, iuxta formulam typis editam, relationem esse mittendam, nec aliam requiri ab eorum Coadiutoribus. Monent nihilominus Vicarios Ap. ut singulis annis notulam conversorum, baptizatorum et annuae sacramentorum administrationis catalogum, una cum aliis notatu dignioribus, quae intra id temporis forte evenerint, S. Congregationi praebere non omittant. His porro addendum quod, postulante altero ex Vic. Ap., decernendum duxerunt visitationem nempe ad Sacra Limina, ad quam peragendum quovis decennio tenerentur, pcr procuratorem ab ipsa S. C., petentibus iisdem Vicariis, designandum, esse perficiendam ; quum iis nec, S. Sede inconsulta, liceat, nec omnino expediat, sibi creditas Missiones, in iis praecipue quibus versantur adiunctis, relinquere.

990

(Jwmudo101·-1 •i 7? pro K- - p uu'

C. Indulg. *10 Maii 16'44* — Mbc iil i-Nias. — 1. An christifideles secundum cano- *ncrn OmJies utriusque sexus* Sacramentum Eucharistiae suscipientes tempore paschali, possint per hanc sacram Communionem lucrari Indulgentiam plenariam, ad quam lucrandam inter cetera praescribitur S. Communio.

•·ccfdotla in M u pro mdu: r 11 ,ucr*rJ'

2. Utrum sacerdos in honorem B. M. V. Missam celebrans pro accepta eleemosyna, possic pcr sacram Communionem in Missae sacrificio peractam lucrari Indulgentiam vel sibi, vel defunctis applicandam, si ad hanc lucrandam praescribitur sacra Communio.

3. An sacerdos qui Missam celebrat cx. g. pro defuncto, cidernquc applicat Indulgentiam plenariam altaris privilégiât!, possit eodem dic, vi sacrae Communionis in Missae Sacrificio peractae, lucrari aliam Indulgentiam plenariam, vel sibi, vel defunctis applicabilcm, si ad hanc lucrandam praescribitur sacra Communio.

R. Ad 1. Affirmative, dummodo indulgentia lucrifacienda non sit in forma iubilaei, pro qua tantum requiritur specialis Confessio ct Communio; satis enim declaratum est a SS. I). N. Gregorio 1Ψ. XVI, per decretum huius S. C. in una Monastcriensi sub dic 19 Martii 1841.

Ad 2. ct 3. Affirmative.

991

λ· cm –λ ·*»*·

Litt S. C. de Prop. F. 25 *Maii 1844* (ad Viu. Ap. Siam Orient.) — Quaerebas' primo: Aliquando duces Christiani cum suis domesticis cx officio suo tenentur comitari regem, quando celebrat funera magnatum aut principum. Ordinarie ista funera locum habent in platea ad combustionem principum destinata. Porro in istis funeribus est consuetudo quod rex proficit pecuniam, quam assistentes ccrtatim arripiunt. Christiani possuntne arripere istam pecuniam ? Quod si, ut fit aliquando, rex singulis assistentibus pecuniam distribuat, possuntne etiam eam accipere? Ratio (inquiebas) dubitandi est quia, etiamsi rex non aperiat intentionem suam, attamen censetur eleemosynam largiri sive in suffragium defuncti, sive ut merito talis eleemosynae ipse aliquando perveniat ad coelos superiores, ideoque timendum videtur quod talis eleemosyna superstitiosa sit. – Alterum (dubium) erat: lum a duabus vicibus rex, assistens funeribus solemnibus cum sua familia in tentoriis prope flumen, iussit ut adducerentur Christiani annamitae (utpote optimi remiges), cymbas conscenderent, et cursu contenderent coram sc ad sui ipsius et familiae regiae, ut ait, delectationem: postea victoribus pecuniam distribuit. Possuntne Christiani sic cymbis contendere in medio flumine extra territorium fani, ct ad solam, ut aiunt, regiae familiae delectationem ? Ratio dubitandi (inquis) est quia isti cursus cymbarum occasione funerum exercentur, quamvis certum sit quod non rqperiantur in catalogo rituum funeralium, et ante adventum annamitarum non exercebantur. — Hisce porro, prout exposita sunt, Sacra Cong., mature perpensis, cx parte Christianorum cooperationem omnino ad superstitiosa deprehendi non posse censuit, ac propterea *inquietandos non esse* rescripsit. contendent»·· ncr^/Xc4 «Mitcnu.

993

S. C. de Prop. Fide 9 *Iunii 1844 (Ex Aud. SSmi).*- SSrîius D. N. Gregorius PP. XVI od preces quorumdam Vicariorum App. Imperii Sinarum ac finitimorum Regnorum, inclytae fidelium sodalitati, in memoratis Missionibus erectae vel instruendae, et *Angelicae* nuncupatae, cuius munus est sacro Baptismate periculose aegrotantes et in articulo mortis costilutos infidelium infantes abluere: ut ad tam pium nec non arduum obeundum charitatis opus magis magisque firmentur atque excitentur utriusque sexus fideles, et una simul ad infidelium etiam adultorum conversionem efficacius promovendam, Indulgentias, prout infra, benigne impertiri in perpetuum dignatus est. *iim* «d bonum tium ct adulto. rum·

1. Quicumque Associationi Angelicae nomen dederint plenariam Indulgentiam consequuntur prima die admissionis, si vere poenitentes et confessi, Sacra Communione refecti fuerint, ac devote oraverint pro finibus praescribi consuetis.

2. Semel in mense eamdem Indulgentiam plenariam lucrari poterunt omnes praefati sodales, qualibet dic ad sacramenta pie accesserint, et devote sic oraverint.

3. Sodales qui longe peregrinantur, Indulgentiam unius anni singulis peregrinationis diebus acquirent, modo quinquies *Pater* et *Ave* semel in dic recitaverint pro prosperitate As-

sociationis ; Indulgentiam vero septem annorum ac totidem quadragenarum consequentur qui, vel consilio vel dc facto, aliquo modo operam dabunt ut infidelis aliquis adultus ad fidem convertatur, ct sacro Baptismate regeneretur, sicut et ii qui alicui infanti infidelium in articulo mortis constituto Baptismum conferent vel conferri curabunt; plenariam vero indulgentiam acquirent ii qui vel ad conversionem decem adultorum infidelium in anno opera sua efficaciter coopcravcrint, vel Baptismum decem infantibus infidelium in periculo mortis constitutis contulerint, vel conferri curaverint, in decursu unius anni, ita ut dicta Indulgentia censeatur concessa pro quolibet numero decem vel adultorum in anno ad fidem venientium, vel infantium infidelium in anno baptizatorum, ct cum clausulis sub nn. 1 et 2 contentis.

4. Sodales qui statis quibusdam locis affixi permanent, Indulgentiam centum dierum lucrabuntur, quibuscumque diebus infantulos baptizandos perquirent, modo quinquies *Pater* et *Ave* semel in die recitaverint pro incremento Sodalitatis; insuper unius anni Indulgentiam consequentur qui, ut supra, vel consilio vel de facto, aliquo modo operam dabunt ut infidelis aliquis adultus ad fidem convertatur, ct sacro Baptismate regeneretur, sicut ct ii qui alicui infanti infidelium in periculo mortis constituto Baptismum conferent vel conferri curabunt ; plenariam vero Indulgentiam acquirent ii qui vel ad conversionem decem adultorum infidelium in anno opera sua efficaciter coopcravcrint, vel Baptismum decem infantibus infidelium in periculo mortis constitutis contulerint, vel conferri curaverint in decursu unius anni, ita ut dicta Indulgentia censeatur concessa pro quolibet numero decem vel adultorum in anno ad fidem venientium, vel infantium infidelium in anno baptizatorum, ct cum clausulis sub nn. 1. et 2. contentis.

5. Ceteri vero quicumque fideles, quotiescumque infantulos paganorum periculose aegrotos aqua Baptismatis expiaverint, centum dierum Indulgentiam acquirent.

6. Demum Indulgentiam centum dierum acquirent devote recitantes in quocumque idiomate, ct toties quoties, orationem *Aeterne rerum omnium effector Deus* a s. Francisco Xaverio pro conversione infidelium compositam; nec non plenariam in die festo S. Francisci Xaverii, et una vice singulis mensibus lucrandam, peractis consuetis conditionibus, qui per integrum annum quotidie dictam orationem devote recitaverint (1).

7. Omnes autem praedictae Indulgentiae, concessae pro omnibus Missionibus in Sinis ac Regnorum finitimorum, poterunt per modum suffragii animabus defunctorum fidelium applicari (2).

993

S. C. S. Officii j *iulii [844*— Povdichbr. — Erîius Cardinalis de Tournon sub poena excommunicationis latae sententiae prohibuit ne Christiani tibicines suam operam praestarent idolorum pagodis aut illorum festivitatibus, haneque sententiam Summus Pontifex Benedictus XIV confirmavit: ct insuper iniunctum fuit a Summo Pontifice Clemente XII ut missionarii ad haec Regna sacris obeundis missionibus missi, praestarent iuramentum implendi integre, exacte et omnimode tenorem memorati decreti. Missionarii nostri semper supradictum iuramentum, praestarunt et adhuc praestant, licet missionarii capuccini ct sacerdotes goanenses ac lusitani illud non praestarent, ct etiam nunc non praestent. Sed circumstantiae temporum nunc tales sunt ut necessitas adsit dispensationem iuramenti petendi circa unum punctum supradicti decreti, nempe circa tibicines, qui sunt in anglis et gallis regionibus, aut

0c christiania tibicinibus operam suam ethnicorum pagodis aut festivitatibus praestantibus.

(1) Praedicta oratio ita sc habet: « Aeterne rerum « effector Deus, memento abs te animas infidelium « procreatas, casque ad imaginem ct similitudinem « luam conditas. Eccc, Domine, in opprobrium tuum « his ipsis infernus impletur. Memento, lesum Filium « tuum pro illorum salute atrocissimam subiissc necem. «Noli, quaeso, Domine, ultra permittere ut Filius « tuus ab infidelibus contemnatur, sed precibus san« ctorum virorum, ct Ecclesiae sanctissimi Filii tui «sponsae placatus, recordare misericordiae tuae, ct « oblitus idololatriae ct infidelitatis eorum, effice ut « ipsi quoque agnoscant aliquando, quem misisti Do« minum lesum Christum, qui est solus vita ct resur« rectio nostra, pcr quem salvati ct liberati sumus, cui « sit gloria pcr infinita saecula sacculorum. Arnen ». *(Omnibus christi/idelibus qui eamdem oralionem, corde saltem contrito, devote recitaverint, Indulgentiam lercentum dierum, semel in die, concessit Pius PP. IX. die 24 Maii 1847).*

(2) Pro eisdem Missionibus quod sequitur indultum obtentum fuit cx Aud. SSmi dic 18 lanuarii 1778: « SSrtius D. N. Pius PP. VI, ad magis augenda inter « fideles defunctorum suffragia, omnibus ct singulis « utriusque sexus christifidclibus in quavis Imperii Sir nici, tum etiam Tunkini, Siami, Cocincinac, Cam« bodiac et Ciampae parte morantibus, qui vere poe« nitentes, confessi ct sacra Communione refecti, pie « ac devote Deum oraverint pro animabus in Purga« torio detentis, vel ca die in qua Commemoratio ce« lebratur omnium fidelium defunctorum, vel in qua< libet alia die infra octavam eiusdem Commemora« tionis, plenariam Indulgentiam, applicabilem quoque « per modum suffragii eiisdem animabus, ac semel « tantum in praedictis diebus lucrandam, benigne in « perpetuum concessit ; illis autem, qui vel in ipsa « Commemoratione, vel in reliquis eiusdem octavae « diebus, corde saltem contriti, pro animabus ipsis « aliquas ad Deum preces effuderint, partialem septem « annorum ac totidem quadragenarum Indulgentiam « applicabilem, ct lucrandam, ut supra, in perpetuum « similiter est impertitus : quam etiam partialem In« dulgentiam, pan modo applicabilem, S. S. voluit ac « declaravit, ut praefati christifideles consequi valeant ter in quolibet mense cuiusvis anni, dummodo corde « saltem contriti pro ipsis animabus devote precentur».

etiam in proprio ac personali famulatu regum huius regionis, ita ut missionarii non teneantur dictos tibicines, prohibitioni a decreto factae contra facientes, ab ecclesia expellere, licet eis, alio quo poterunt modo, salutarem poenam ut poenitentiam infligant. Duces enim in exercitibus, et dicti reges, expulsionem tibicinum ab ecclesia existimant tanquam cxcitamentum in rebellionem contra sua iussa, et tanquam factum boni ordinis et militaris disciplinae subversivum ; unde irascuntur, et non solum dictos tibicines puniunt, sed etiam cis suadent ut, religione catholica relicta, et ipsi, et uxores, (fere omnes tibicines sunt uxorati), et liberi, ad partes protestantium transeant. Insuper dicti duces inquirunt media sumendi vindictam a missionariis, ct non solum missionarios minantur, sed ct gubernator pudichcricnsis mc (Vicar. Apost.) minatus est cum ira, etiam in facie, propter tibicinem gallum ab ecclesia expulsum. Valde ardua est in hoc puncto nostra positio. Si enim non fecerimus iuxta tenorem iuramenti, periuri sumus, et, si fecerimus, magnae perturbationes exurgere possunt, ct etiam exinde plurcs Christiani non culpabiles possunt ad partes protestantium transire. Saepe missionarii a mc quaesierunt ut dispensationem, de qua sermo est, ab E. V. peterem. Dum autem graves sint rationes in favorem eorum postulatus, efflagitantor ac enixe precor E. V. ut supradictam dispensationem nobis impetrare dignetur.

R. Nihil esse innovandum. fIr. Litt. S. C. de Prop. Fide 5 *Apr. 1853).*

994

“ S· C· dC Pr°P- F· *9 (C· G·)

· ct · jf« MH‘°. — Facultas dispensandi a votis facultatem dispensandi a iureiurando per se non includit.

995

litfte matr naeiorum, quorem incerta va- ‚J‘‘r

s. C. de Prop. F. r *lunti ï845 (Ex Aud.* .xvnij – Yün–vλv. – Cum christianitates sui Vicariatus mullos iam per annos a solis indigenis visitatae fuerint missionariis, qui forsan omnia et singula dirimentia matrimonium impedimenta non callebant sufficienter, cx quo potuit evenire ut nonnulli fideles invalidum sic contraxerint matrimonium, etiam bona fide, S. V. etiam atque etiam rogat orator Episcopus ut talia matrimonia invalide contracta sanare in *radice* dignetur, scu ea sanata esse in *radice* declarare non gravetur.

R. Mature perpensis expositis, SSrTius matrimonia de quibus in supplici libello agitur, ex plenitudine apostolicae potestatis *in radice* benigne sanavit. Mandat tamen Sanctitas Sua ut huius gratiae pontificiae mentionem facere debeat Episcopus orator in secretorum matrimoniorum libro.

996

S. C. de Prop. Fide *S funii (Ex And. SSmi)* — Cum ea sit Ecclesiae consueludo, ut quae a Summo Pontifice approbantur ct instituuntur piae sodalitates sive SS Cordis Icsu, sive SS. Sacramenti, sive SS. Rosarii B. M. V. aliaeque, suam habeant capellam propriam in ecclesiis in quibus instituuntur, ct in pluribus orientis Missionibus non sint ecclesiae nec oratoria communia, sed in domibus privatis omnia fiant exercitia religionis: hinc Episcopi ct Vicarii Apostolici illarum regionum, quibus a Summo Pontifice conceditur facultas erigendi huiusmodi confraternitatcs, missionariis et sacerdotibus indigenis facultatem communicant in iis confratcrnitatibus, quas instituunt, admittendi fideles qui iis confratcrnitatibus nomen dare volunt, et eorum nomina inscribendi in catalogo quem secum deferunt. Sed haud raro contingit ut huiusmodi catalogi in satellitum manus cum sacerdotum suppellectilibus sacris decidant ac deperdantur. Memorati Antistites existimant Summum Pontificem, cui nota est conditio Vicariorum Apostolicorum in imperio Sinarum, aliisque regionibus, ubi non sunt ecclesiae nec oratoria communia, eo ipso quo ipsis impertitur facultatem aliquam erigendi piam sodalitatem, eos eximere ab obligatione piae illi sodalitati peculiarem assignandi capellam, nec non ab onere servandi catalogum eorum qui ei adseribi volunt. Si autem ea non fuerit hactenus mens Summorum Pontificum, qui Vicariis Apostolicis praedictarum Missionum facultatem elargiti sunt pias quasdam instituendi sodalitates, timent ne nullum sortitae sint effectum erectiones sodalitatum antea factae, haud servatis illis conditionibus, et idcirco suppliciter petunt :

1. Ut S. V. auctoritate apostolica, convalidare dignetur sodalitatum erectiones, quae ob ecclesiae vel altaris proprii defectum nullae sunt.

2. Ut Vicariis Apostolicis et missionariis sacerdotibusve ab eis delegatis ad tales erigendas confraternitatcs, facultatem tribuere dignetur eas instituendi sine ca obligatione.

3. Ut eos pariter liberet ab onere servandi catalogum eorum qui iis aggregari volunt.

R. Rebus in supplici libello expositis mature consideratis, habitaque praesertim ratione locorum ct peculiarium circumstantiarum, Sanctitas Sua benigne annuit in omnibus pro gratia iuxta preces.

Faculti· fraternitate· «h· ccnJi non euro bu» •errafiict-’ ditionibu*

997

S. R. Congr. *14 lunii 1845 “* Lrodikn. – Num calix ct patena amittant consecrationem per novam deaurationem, ct sic indigeant nova consecratione.

R. Affirmative: amittere nimirum, et indigere nova consecratione, iuxta exposita.

Per novam de· aurationem calix ct patena consecrationem amittunt.

998

XXΓ'ήť pocnitcntct clan· iibmadhaercint.

S. C. S. Officii 2 *fulti 1845* – Asoliak ΕΓ I IIDKKNIAR – EpisCOpî pfivdtim per SC Vcl per alios sibi bene visos nomme . béais confcssariis praecipiant ut serio moneant suos pocnitcntcs, ne societati *liberorum muratorum* aliisque huius generis clandestinis aggregationibus nomen dare, vcl carum conventicula adire aut fovere praesumant ; ac pertinacibus sacramcntalcm absolutionem negent, cum facultate absolvendi vere resipiscentes ab excommunicatione incursa.

999

£"."S repetitionem.

InStr· S· C> de PrOP· F' "6 Iulii (ad Vie. Ap. Pondîcher.) – Gravis est abusus, nec tolerabilis, rebaptizandi omnes quos catethislac baptizaverint, propter generale validitatis dubium. Id videlicet repetita romana decreta vetant. Ergo nonnisi post institutum singulorum casuum examen, ad Baptismi condilionalem repetitionem veniendum erit. Baptizatos porro ab hodiernis haereticis, denuo a catholicis baptizari, non est imprudens nec insuetum, propter haereticorum incertam ct suspectam praxim ; non tamen eo nomine quod dubitetur de fidei baptizantium capitibus. Etenim si certo constaret praedictos haereticos legitimam adhibuisse formam, materiam atque intentionem, rebaptizare prorsus non liceret, ut omnes norunt, neque Synodi (pondicheriensis) Patres certe ignoraverunt, qui illis decreti sui verbis nihil aliud fortasse designant, quam hodiernos haereticos, socinianos, méthodistes, quakeros, et forte alios, qui, cum Baptismi necessitatem negant, ritum fere contemnunt, idcirco baptizare recte nullo modo creduntur.

Qrca rcbaptiundo» bantizatoi ab hodiernis haeretici*.

Orci ordinem Kmndomiobi· ronTidultirutn?

Ad dubium liturgicum super adultarum Baptismate mulierum quod attinet, hic servandus ordo: Post secundam nimirum gcnutlexioncm electae, legatur unica oratio *Deus Abraham* etc. absque exorcismis ; post tertiam, sine oratione, quae non adest pro feminis, duo recitentur exorcismi, nempe *Exorcizo te* etc., et *Ergo, maledicte diabole,* etc., qui prioris exorcismi post primam genutlexioncm continuatio sunt, ac desinunt per verba *quod nos fronti cius damus,* etc. Post haec autem legatur oratio */Eternam,* etc., quae utriusque sexus baptizandis fidelibus communis est.

be exigendi obicrvintuCon· dicnxiv*Der/·

Ut omnes praecidantur ambiguitates, privatisque occurratur sententiis in iis quae rcquiruntur circa sa. me. Benedicti XIV Constitutionem *De ritibus malabaricis,* cunctis primum innotescere voluit S. C. illam definite praeceptivam esse, ciusque observantiam constanter tenendam. Eiusdem capitula, quantum opus est, catechumenis sunt exponenda, ita tamen ut hi obedientiam omnibus gencratim spondeant. Ab Apostolico demum Vicario curandum erit ut hac in re et quod ad debitum Constitutionis obsequium una eademque sit omnium operariorum agendi ratio.

Quod attinet ad scholas, optat S. C. ut eae cunctis omnino Indorum classibus pateant (prout multa decreta et adhortationes S. Congregatio- nis et Pontificum Maximorum iamdiu mandaverunt), atque ut nulla doctrina tum sacra, tum etiam saecularis iis denegetur. Item optat S. C. ut a missionariorum famulitio, cum fieri poterit, nulla classis Christianorum indorum arceatur.

cl · miiUonuio· cend?™11 "ıO3Γ

1000

S. R. C. *6 Sept. 1845.* — Sancti Anoblit *LÎÏÏÏÏ.S£ in Vado — Legis latae per generale decretum nuiia collocanda editum dic 31 mensis Manii anno 1821 bene R' *qula' conscius R. D. Paulus Antonius Marchi Canonicus Cathedralis Sancti Angeli in Vado, qua interdicitur apponi vel imagines, vel reliquias Sanctorum super Tabernaculum ubi reconditur SS. Eucharistiae Sacramentum, S. R. C. humillime supplicavit, ut saltem ante eiusdem Tabernaculi ostiolum collocari poscit alicuius Sancti reliquia, dic quo eiusdem festum recolitur, maxime quum vigeat super hoc ipso immemorabilis consuetudo.

R. Omnibus attente consideratis, ac praesertim Decreto in una *Congregationis Montis Coronae* edito 22 mensis Januarii anno 1701 ad dubium 10, quo prohibetur collocare et retinere, vcl vas florum, vel quid simile ante praedictum ostiolum Tabernaculi, rescribendum censuit: Non licere, ct assertam consuetudinem tamquam abusum eliminandam.

1001

Dc venditione chartae quam pa* gani lupcntitio- ac aunt adhibituri.

S. C. de Prop. Fide *3 Oct. 1843* (C. P. pro Six.) – Tune. Occid. – Christiani quamdam chartae speciem fabricant quam ordinarie vendunt paganis... Cum illa charta cx seipsa sit indifferens ad quemcumque usum, illam pagani nova operatione praeparant ut ad superstitiosa peragenda apta sit.

R. Siquidem charta, prout ab utrisque venditur, per sc et in communi hominum aestimatione sit indifferens, ct primario vel directe non referatur ad superstitiosa, non esse inquietandos.

1002

Necessaria ad fidem propagandam tum Episco porum mi»»10, tum cleri indigenae institutio.

Instr. S. C. de Prop. F. *23 Nov. 1845* Dk clero indigena – Neminem profecto latere potest quibus curis ac studiis Apostolica Sedes, pro collato sibi divinitus munere, in id assidue

intenderit, ut Evangelicac legis lumine latius in dies per omnem terram effuso, iacentes adhuc in tenebris et umbra mortis populi aeternae veritatis gloriam agnoscerent, susceptumque semel vitae verbum firmissime tenerent. Duo enim esse praecipua ac veluti necessaria catholicae Religionis propagandae, ct stabiliendae instrumenta, missionem scilicet Episcoporum, quos *Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei,* et sedulam indigenae cleri institutionem, tum alia gravissima, tum praesertim Apostolorum ctemplum, ac primitivae Ecclesiae testimonium manifestissime evincunt. Sane, ut

» ik i
p conr r.

ceteroquin notissima, hic praetermittantur, quae Sacrae Litterae, ct enucleatius ipsorum Apostolorum epistolae ct acta opportune ac abunde in rem habent, audire omnino est S. Clementem Romanum S. Petri discipulum, ac S. Pauli adiutorem et comitem, ita de Apostolis ad Corinthios scribentem cp. i, cap. 44, *< praedictos* (Episcopos) *constituerunt, ac deinceps futurae successionis hanc tradiderunt regulam, ut, cum illi defecissent, ministerium eorum ac munus alii probati viri exciperent ».* Et subsequent! saeculo S. Irenaeus (advers. hacreses lib. 3, cap. 3), inquiebat: « *habemus adnumerare eos, qui ab Apostolis instituti sunt Episcopi, et successores eorum usque ad nos ».* Quin ea fuit initio Ecclesiae de amplificando Episcoporum numero, deque iis per diversas regiones magis magisque distribuendis sollicitudo, ut id mulio ante aetatem suam factum fere ubique affirmaverit S. Cyprianus his luculentissimis verbis in epistola 5a. ad Antonianum: *< tampridem per omnes provincias, et per urbes singulas ordinati sunt Episcopi* ». Quamobrem S. Augustinus contra Cresconium lib. 3, 18 commemorat Episcopos ab ipsis Apostolorum sedibus inconcussam seriem usque in sua tempora perducentes.

3 Dt c m in-
toaotu*
t »:

Ncc minus cx sacris monumentis evidens compertumquc est Apostolos, missosque ab eis in ultimas etiam orbis partes Episcopos plures quacumque sacerdotes, et ministros initiasse, atque adeo clerum cx indigenis hominibus ad christianae religionis firmitatem et incrementum instituisse. Hinc S. Ignatius martyr S. Petri discipulus ciusque in Sede Antiochena post Evodium successor constitutus, variis in Ecclesiis una cum Episcopo presbyteros, et diaconos accurate describit : *Studete,* inquit in sua ad Magnesianos epistola n. i3, *ut confirmemini in dogmatibus Domini, et Apostolorum... cum dignissimo Episcopo vestro ; et digne contexta spirituali corona presbyterii vestri, et secundum Deum agentibus diaconis.* Et in alia ad Smymenses (n. ta) salutat *Deo dignum Episcopum, et Deo decorum presbyterium, et conservos . . . diaconos.* Id ipsum de Corinthiorum Ecclesia liquet ex allata superius S. Clementis priore epistola (cap. 40), ubi sic legitur: *< summo quippe sacerdoti sua munia tributa sunt, et sacerdotibus locus proprius praestitutus est; levitis quoque sua ministeria incumbunt* ». Denique non praetereundus Eusebius ab Apostolorum aevo licet remotior, cuius apertissimus est qui sequitur locus: (Hist. Ecc. lib. 3, cap. 23). *< Cum post obitum tyranni ex insula Patmo Ephesum rediisset îoannes ad finitimas quoque provincias rogatus se contulit, partim ut Episcopos constitueret, partim ut Ecclesias integras disponeret, ac formaret, partim etiam ut homines sibi a Divino Spiritu indicatos in clerum quemdam, seu sortem Domini seponeret.*

Iam vero Apostolorum exemplo et vestigiis inhaerentes Romani Pontifices universae Ecclesiae divina auctoritate praepositi, cum semper ct ab antiquissimis usque temporibus, tum maxime tribus postremis saeculis per Sacram hanc Congregationem sanctissimo propagandae fidei negotio peculiariter addictam impense? curarunt, ut multiplicatis, quo magis fieri posset, Episcopis, erectisque pro locorum opportunitate Ecclesiis, Religionis incolumitati, ct commodo consultum iugiter esset. Atque hanc saluberrimam providentiae rationem non modo ad regiones evangclico semine primum faecundaias, sed etiam ad illas ubi per saeculorum intervalla, vel haeretica pravitate, vel ethnica iterum superstitione invalescente, res catholica misere periclitabatur, patere studiosissime voluerunt. Quod si nonnullis in locis ob adversas temporum vices magnique momenti causas tulatos atque ordinarios Episcopos constituere haud licuit, Apostolicos tamen Vicarios episcopali charactere ct potestate auctos ad fidelem illic populum regendum mittere non distulerunt, paucisque tantummodo in regionibus ob graviora rerum adiuncta simplices presbyteros catholico gregi pracesse passi sunt, eo certe consilio ac mente ut, cum primum datum esset, perfecta ibidem ecclesiasticae hierarchiac forma instauraretur.

Porro autem Romanos Pontifices pro supremi officii sui sanctitate in id aeque omni ope atque opera incubuisse, ut, qui in diversas terrae partes abibant, earumque Ecclesiis praeficiebantur Episcopi, ii indigenae cleri institutionem vehementissime urgerent, res est, ut cuique perspecta, ita multiplici documentorum genere confirmata. Huc revera spectant omnigena subsidia in Episcopos remotissimarum etiam regionum pluries collatu ad seminaria erigenda, ubi pueri indigenae sacris deinceps initiandi, ad pietatem ct scientiam informarentur. Huc permulta nationalia collegia eumdem in finem sive Romae, sive alibi ingenti sumptu ac labore instituta, ct vel a fundamentis exstructa. Huc peculiares facultates Episcopis et Vicariis Apostolicis extra ordinem tributae ; quo scilicet aliquibus praesertim in locis facilior

esset indigenarum hominum ad presbyterii honorem ct gradum ascensus. Huc demum innumerae fere Romanorum Pontificum epistolae, et constitutiones, itemque tot ac tanta ipsorum auctoritate per Sacram hanc Congregationem edita documenta et decreta, perspicuum procul dubio testimonium Apostolicae de ista re sollicitudinis in aevum extitura.

Perlongum nimis esset pontificias huiusmodi sanctiones singillatim recensere, vel solummodo etiam, serie a primis Ecclesiae sacculis ad nos deducta, commemorare. Salis sil nonnullas hic afferre quae ab Sacrae huius Congregationis origine ad haec usque tempora latae identidem sunt. Itaque iam inde ab anno 1626, laponiae Episcopo mandatum fuerat « *ut iaponios, quos necessarios et idoneos iudicaret, ad sacros Ordines usque ad presbyteratum promoveret.* At paulo post die nempe 28 Novembris annui i63o, generatim quod ad Indos statutum est < *omnino providendum esse, ut qui ex Indis fuerint magis habiles, post diligentem et exactam eorum instructionem, morumque eorumdem per aliquot annos probationem, et in pietate, christianaeque Religionis functionibus exercitationem, ad sacros Ordines usque ad sacerdotium inclusive promoveantur* ».

Anno autem 1659 immortalis memoriae Pontifex Alexander VII monitos per Sacram hanc Congregationem expresse voluit Vicarios Apostolicos ad Tunquini, Sinarum, et Cochinchinae regna proficientes < *potissimam rationem Episcopos in illas regiones mittendi, fuisse, ut omnibus modis, atque rationibus curarent iuventutem illam sic instituere, ut sacerdotii capaces redderentur, et ab eis consecrarentur, ac suis locis per vastas easdem regiones collocarentur, rem illic christianam summa diligentia iis dirigentibus curaturi* » : itaque hunc finem semper ob oculos habere eos iussit, < *ut ad sacros Ordines quamplurimos, et quam aptissimos adducerent, instituerent, et suo tempore promoverent* > (i).

Similia prorsus habent sapientissimi eiusdem Pontificis Constitutiones *Sacrosancti Apostolatus officii* 18 Ianuarii i658, et *Super cathedram* 9 Sept. 1659, ncc non Clementis IX *In excelsa,* et *Speculatores,* utraque die 13 Septembris 1669, atque etiam Clementis X *Decet Romanum Pontificem* 23 Decembris 1673 uno ipsoque sensu indicentes: < *eo potissimum fine in Sinas, Tunquinum, Cochinchinam, Siamum, et alia vicina regna missos, ibique constitutos esse Episcopos Vicarios Apostolicos, ut ex Christianis indigenis, seu incolis illarum partium instituerentur clerici, et sacerdotes, ac crescente fide, fldcliumque numero, disciplinae ecclesiasticae usus paulatim introduceretur* ».

Praeterea Innocentius XI Litteris Apostolicis in forma Brevis, quarum initium *Onerosa pastoralis,* circa sinenses Missiones, datis die 1 Aprilis i860, *Apostolicorum Vicariorum numerum augendum* mandavit, ut amplissimae illae regiones recte et fructuose gubernarentur, et singuli eorum *institutioni, et ordinationi naturalium sive indigenarum praecipue studerent.*

Quid quod Venerabilis hic Pontifex ad indigenae deri institutionem memoratis in regnis efficacissime promovendam eo progressus est, ut suis legatis Heliopolitano ac Berilhensi Episcopis inter alia potestatem fecerit *cogendi* etiam *Vicarios Apostolicos, poenis a sacris canonibus inflictis, ad instruendos, et ordinandos clericos et sacerdotes naturales sive indigenas,* ut scilicet indigenarum quoque Episcoporum institutioni paulatim via sterneretur; quam quidem ipse Pontifex quibusdam in locis iam tum perfici praecepit? His deinde eodem plane proposito accesserunt Litterae in forma Brevis Clementis XI *Dudum felicis* 7 Decembris 1703, decretum Clementis XII 16 Aprilis 1736, plures Benedicti XIV Constitutiones, Epistola encyclica Pii Sexti 10 Maii 1775 ac tandem permulta in hanc rem ipsam a SSrtlo D. N. Gregorio XVI, quem Deus diutissime sospitet, per Sacram hanc Congregationem constituta ac decreta.

Atqui tamen impensis hisce, et numquam intermissis curis eum non respondisse exitum, quem Apostolica Sedes merito sibi pollicebatur, tristis experientia demonstrat. Silere quidem non licet complures Episcopos, aut Apostolicos Vicarios omni certe laude dignos in Sinis praecipue et finitimis regnis, vel nuper ut datum ipsis fuit, vel iamdiu etiam in cleri indigenae institutione assidue ubcrique cum fructu adlaborare. Atque hinc sane repetendum, imo potius summopere laetandum, quod illic catholica fides ira alte lateque radices egerit; ut tamquam nativa doctrina longo licet saeculorum decursu integra vigeat, ct immota consistat, nec diuturnae saevissimaeque ethnicorum persecutiones eam perimere unquam valuerint.

Verum obversantur una simul menti, et ab extremis terrae finibus supplices veluti manus ad sanciam Petri cathedram protendere videntur miserrimi tantarum regionum incolae, quos inter, plantata pridem magnis curis vinea Domini, agricolarum inopia, ob neglectam nempe indigenae cleri institutionem, in eo ferme est, ut arescat, aut vix aliquod interdum germen emittens, nascentis adhuc Ecclesiae conditionem praeseferl. Interca illud Dei miserentis auxilio nostris temporibus feliciter evenisse constat, ut vel pene sublatae, vel saltem imminutae admodum sint difficultates, quae rei catholicae firmiori, ct magis canonica forma dilatandae alicubi praesertim obstabant ; adeoque ad salutare

(i) Instr, ad Vic. Ap. Tunquini, et Cochinchinae anno 1659.

opus properandum evangelica illa verba quodammodo impellant : *levate oculos vestros, et videte regiones, quia albae sunt iam ad messem* (loan. cap. 4, v. 25).

Jsciusmodi igitur causae fuerunt cur Sacra haec Congregatio opportunissimum duxerit singulos Missionum praesides iterum iterumque hortari, ct monere, ut tantum negotium coniunctis viribus impensius persequantur. Quare in generalibus comitiis diei 19 Maii praesentis anni de Pudicheriani conventus deliberationibus agens, ut eximium Episcopum Drusiparcnscm, aliosque probatissimos praesules in sancto, de quo sermo est, proposito magis magisque confirmaret, ceteros autem, ubi opus sit, ad lata toties de hac ipsa re decreta pro suo munere revocaret, per hanc instructionem ad omnes Archiepiscopos, Episcopos, Vicarios Apostolicos, aliosque Missionum praesides mittendam, ca quae sequuntur, statuere omnino, ac mandare in Domino existimavit.

1. Et primo quidem omnes ac singuli Missionum praesides, quovis titulo earum regimen gerant, ita rei catholicae promovendae, et firmandae operam navent, ut ubi adhuc desiderantur Episcopi, praefici quantocius possint; ubi vero regionum amplitudo postulat aut sinit, ipsorum Episcoporum numerus, territoriis divisis, augeri, Ecclesiaeque ad perfectam hierarchies regiminis formam constitui tandem aliquando queant.

2. Illud insuper aeque studiosissime curent, quod etiam praecipui illorum muneris est, ut ex Christianis indigenis, scu incolis earum partium, probati clerici instituantur, ac sacerdotes initientur; quo scilicet crescente fide, fidcliumque numero, disciplinae ecclesiasticae usus paulatim invalescat, ac religionis catholicae stabilitati prospicietur. Huius rei causa maxime proderit, immo necessarium erit, seminaria condere, in quibus adolescentes, qui a Deo ad sacerdotium vocati fuerint, bene diuque educentur, sacrisque doctrinis imbuantur.

3. Ad omnem vero scientiam, ac pietatem levitae indigenae informandi et in sacro ministerio sedulo exercendi sunt; ita quidem, ut, quod iamdudum Apostolica Sedes in votis habet, ad ecclesiastica quaevis munia, atque ad ipsum Missionum regimen idonei fiant, ct episcopali etiam charactere digni existant. Quae tamen maximi sane momenti res, ut tutior evadat, ct non sine religionis emolumento perfici suo tempore possit, qui ad tantum onus designantur, illi ferendo assuescant oportet. Quapropter, quos ex indigenis clericis Missionum praesides praestantiores censucrint, eos gradatim ad potiora implenda munera instituant, ac suos quoque Vicarios pro opportunitate deputare non renuant.

4. Hinc reiiciendus, ac omnino abrogandus erit mos indigenas presbyteros ad cleri tantum auxiliaris conditionem cis merito molestam deprimendi. Quin potius paulatim, ct, cum fieri prudenter poterit, ca regula inducenda, ut inter evangelicos operarios, sive indigenae ii sint, sive europaci, ceteris paribus, praelationis ordo cx antiquiori Missionis exercitio servetur, atque adeo honores, officia, et gradus illis tribuantur, qui diutius sacro munere perfuncti sint (1).

5. Ad haec compluribus in locis factum est, ut, neglecta et posthabita indigenae cleri institutione, cvangelici iidem operarii laicos catéchistes adiutores sibi in ministerio adsciscerc consueverint; et forsan eorum operam plerumque fidei dilatationi perutilem experti sint. At cum non satis consentanee Apostolicac Sedis menti, atque ecclesiastici ministerii rationi id egerint, et graves etiam hac in re abusus ex praedictorum catcchistarum scu imperitia, scu licentia praevaluisse innotuerit, Sacra haec Congregatio singulis Missionum praesidibus mandare non praetermittit, ut donec eiusmodi laicorum auxilium, ob cleri indigenae defectum, vel paucitatem necessarium fuerit, viros morum integritate, ct fide omnino conspicuos ad id muneris eligi ac erudiri rectissime satagant. Ceterum hac etiam dc causa omnem per eos operam in cleri indigenae institutionem dari iubet, ut nempe progressu temporis, iuvenes potius levitae, ct novus idem clerus catcchistarum officia pedetentim occupent, et diligentius impleant.

Dc ritibui onco* ulibu* in lodiit.

6. Quia alicubi in Indiarum etiam regionibus christiani ritus orientales, ac praesertim syro-chaldaicus, subsistunt: ideo missionarii, si quando de iis inter catholicos agetur, observent omnino Benedicti XIV P. M. sapientissimam Constitutionem, quae incipit *Allatae sunt,* editam dic 26 Iulii anno iy55.

In rebut poli, lici» nc te ingerant tnittionini.

7. Quod in praedicta Constitutione *Sacrosancti Apostolatus Officii* Alexander VII olim monuit Indorum parochos, ut *caverent*

(i) In Litt. S. C. de Prop. F. 12 Iunii 1858 ad Vic Ap. Pondicher. haec declarantur : « Statuto proinde missionariorum curopaeanorum, ex Apostolici *•.' s;onarn titulo ac dignitate qua ditantur, praccmi- respectu, praestantia, nil obstare percipies, quominus naturalis idem clerus ita curetur ac foveatur, ut, cum tempus advenerit, prout laudata Instructio et allatae pariter Seminarii (Parisien.) regulae commendant, par nendae quodam vcluti iure, aba quaelibet superaddatur distinctio, seu dccanatus gradus, ut presbyteros indigenas in choro aliisque conventibus praecedere debeant, esse valeat ad quaevis Ecclesia munia obeunda, quin curopaeanorum operariorum ulterius egeat moderamine. Inter haec vero, ac salva missionariorum apostolicorum praeeminentia, nil item impedire videtur, quominus quaedam, ut ad maiora paretur ct erigatur naturalis idem clerus, indigenis quoque presbyteris inter ipsos praestantia ac decus aliquod tribuatur, habita meritorum sive laborum in vinea Domini ratione».

pervacuum esse intelliges, quemadmodum habita ac servita inter apostolicos ipsos missionarios, pro miniteri cvangelici exercitio, ratione ct ordine, in usu iugiter fuisse doces. Interim umeo, firma hac missionariorum apostobeorum, Indigenarum presbyterorum

ullo sese modo ingerere in rebus spectantibus ad politiam saecularem ; quodque pluribus verbis Sacra Congregatio in sua ad Vicarios Apostalicos apud Sinas instructione commendavit ; id graviores nunc ob causas monendum est atque inculcandum, ne missionarii inter diversarum gentium regimina versantes, saecularibus atque politicis se negotiis immisceant, studiove partium, atque nationum scindantur: sic enim ct ab evangelicis regulis discederent, et propriam vocationem pessundarent, et se fortasse ac religionem in discrimina multa coniicerent.

Ik piis tocieutibui Instituendi».

8. Postremo Sacra eadem Congregatio memoratos Missionum praesides vehementer in Domino hortatur, ut non minori sollicitudine ad alias utiles admodum atque etiam necessarias institutiones animum convertant, sibique subditos operarios ad cas adducant ; ne quid nimirum desit, quod ad apostolici ministerii perfectionem, et animarum salutem ubique magis procurandam conferat. Eiusmodi profecto sunt peculiares quaedam orandi studio, ac poenitentiae rigore commendatae societates , aliaeque ad exercenda misericordiae, et Christianae charitatis opera saluberrimae institutiones, ex quibus catholica fides permulta hausisse emolumenta gloriatur. Inter haec vero summopere, et in primis omnino curanda est religiosa atque etiam civilis puerorum, ct puellarum educatio, qua nil validius ad ipsius catholicae fidei incrementum, perennitatem, et decus fingi unquam aut excogitari potest. Proinde nil prorsus omittatur, ut optimis comparatis praeceptoribus, ac piarum feminarum sodalitatibus invectis, ad erudiendam iuventutem ubilibet, quoad poterit, scholae et gymnasia aperiantur. Atque in id praeterea vigilandum sedulo erit, ut missionarii fideles populos in iis etiam quae socialem vitam spectant recte imbuendo, atque informando, ad cvangelicae doctrinae tramites ac indolem eorum labores ct artes dirigere haudquaquam detrectent. Ex his autem omnibus quae catholicae religionis propagationi, ac stabilitati mirifice profutura persuasum cuique esse debet, ca sensim cx locis ipsis temporalia quoque commoda Missionibus obvenient quae imminutis, aut forte etiam deficientibus, ob temporum vices, exteris subsidiis, illarum necessitatibus sublevandis sufficiant. Operam denique impendant quotquot sunt Missionum praesides, ut quod ad fovendam fidei, ac disciplinae unitatem plurimum interest, synodales saepe conventus celebrentur, unde maxime fiet, ut una cadcmque sit operariorum agendi atque administrandi ratio, et studiosissima animorum coniunctio: neque in illud etiam adlaborare grave sit, ut ad necessarium inter S. Sedem, ac Missiones vinculum servandum, expeditiores, facilioresque communicationum viae in dies pateant.

Oc lynodalibu» convenîibu» ce-lcbrandii.

Quam quidem Sacrae Congregationis Instructionem SSfTio Domino Nostro Gregorio divina providentia PP. XVI per infrascriptum Sacrae eiusdem Congregationis Secretarium relatam in audientia habita die 12 Novembris, Sanctitas Sua illam benigne in omnibus adprobavit, ct omnino servari mandavit.

1003

S. C. S. Officii *14 lanuar. 1846* – Tghb-Klano et Kianosi – Bonzus (quidam) ethnicae superstitionis erroribus nuntium mittere, et sanctae catholicae Ecclesiae nomen dare paratus, *petit;* Ut sibi liceat retinere quae antea perceperat in ethnico officio quod gessit, quaeque in medicae artis exercitio comparaverat.

An bonzut id fidem venient postit lucra an·lea acquitta relinere.

R. Non esse inquietandum, dummodo aliunde non intervenerit certa iniustitia. Et re quidem vera nullum excitandum dubium quoad medicae artis emolumenta, cum mercedis locum obtineant. Quae item ab ethnicis sacerdotali munere sibi bonzus quaesivit, quamvis superstitioso e fonte manaverint, legitime tamen eidem obvenisse videntur, utpote quae fuerint paganae gentis propria, eiusque consensu suis sacerdotibus honorarii loco attributa. Iure autem meritoque praclaudato decreto est limitatio superdicta *dummodo aliunde non intervenerit certa iniustitia.* Justitiae siquidem edata : *Suum cuique reddendum; Quod tibi fieri non vis, alteri ne feceris,* ab ipsa naturae lege manantia, ubique gentium vim obtinent. Si quae igitur bonzus sive in medicae artis, sive in sacerdotalis officii exercitio se certo noverit iniuste percepisse, restituat domino, vel eius heredi, necessc est; aut, si uterque incertus sit, pauperibus eroganda, quorum nomine venire idem bonzus cx facti specie minime videtur.

1004

S. C. Indulg. 20 *Martii 1848* — Mbchlinikv. — t. An in resolutione data a S. C. Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita die î 5 Decembris 1841 *(V. n.q44)* per verba *altare fixum seu locale* intellexit *altare fixum* prouti supra ex scriptoribus de rebus liturgicis definitum est (1).

Dc slttn 6x0, etporutili. in ordine id privilegium.

2. An vox *altare portatile* in eadem resolutione habeat eamdcm significationem quam cx eisdem scriptoribus superius indicavit orator (sacrorum canonum professor) (2).

(1) Scilicet: *Ad propriam* fixi *seu* localis *altaris rationem non sufficere firmum terraeque fixum fundamentum, nisi ita stabiliter pars inferior cum superiori mensa connectatur, ut unum simul compositum efficiant,*

(2) Videlicet: *Altare* portatile *haberi et esse quod licit stabilem parieti terrasque affixam structuram exhlbeat, eius tamen mensa unum corpus non constituit cum subiecta lapidum strue, et cuius superposita mensa storsim a reliquo aedificio consecratur, et si mensa ista amovetur a sustentaculo cui aptatur, consecrationem non amittit.*

R. Ad r. S. Congregationem intellexisse ditare fixum quidem quod a loco dimoveri non possit, sed non tamen cuius superior pars sive mensa sit ex integro, lapide vel adeo calce conjuncta ut lapis consecratus amoveri non possit; secus enim diruto altari, quod privilcgialum concessum erat ob alicuius Sancti imaginem, post novam constructionem novo indigeret privilegio.

Ad 2. S. Congregationem intellexisse altare ut dicitur *viaticum,* quod constat tantum cx unico lapide integro tantae magnitudinis, ut calicis pedem cum patena, saltem quoad maiorem partem, capere possit, vel quod de uno in alium locum transfertur.

1005

Pttdi îll Con- •Utalto pro lq. Jii» fikndHer *d Stn*»

Litt. S. C. de Prop. F. *28 Aprilis 1846* (ap Vrc. Ap. Tumk. Occid.) — Ad removendam omnem ambiguitatem, ac petitionibus tuis annuens, Sanctitas Suu, ad sinenses finitimasque sive orientales regiones, Constitutionem s. m. Pauli III extendere dignata est, ita ut eiusdem sanctiones, quoad Indorum etiam baptisma, tuto e nunc in Missione ista servare liceat (i).

1006

t>c ♦ilote dette· lorum «t retpoD- •incan» Sacr<*« › '· Contre·

S. R. C. 27 *Maii 1846* — An decieta a Sacra Rituum Congregatione emanata, et responsiones quaecumque ab ipsa propositis dubiis scripto formicer editae, eamdem habeant auctoritatem ac si immediate ab ipso Summo Pontifice promanarent, quamvis nulla facta fuerit de iisdem relatio Sanctitati Suae.

R. Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanum subsignata die coadunata in ordinario Coetu, audito a subscripto Secretario fideli relatione, expositisque rationum momentis, ct diligenter consideratis, rescribendum censuit : « Affirmative ». Atque ita rescripsit.

1007

be neophyto η«ι . pnet lut p<< a onnn ρήσ- η» οβα l· io- ftJdti ftpndii* te« c».m «liera ialdeh rcaïucrt FtÜL

Instr. S. C. de Prop. F. *28 Maii [846.* — Siam — Expendimus quod Siamensis Missionis operarii solvendum dubium proposuere; erat autem: *Titius infidelis, post repudiatam Bertham coniugem suam infidelem, aliam duxit Saram nomine, etiam infidelem, quacum per decem et amplius annos convixit, file dein christianam fidem amplexus Bertham interpellavit an vellet ad ipsum redire, et ad Christifidem converti, aut saltem cum eodem pacifice ct sine contumelia Creatoris cohabitare; qua utrumque recusante, Titius dispensationem petiit ut cum Sara, quae Christiana quidem feri non vult, sed cum eo sine contumelia Creatoris habitare consentit, rem mere et m itrimonium contrahere valeat.* Qua in re, ac utrum dispensatio concedi queat, missionarios inter sc dissidere narras. Mature tamen omnibus perpensis, iis omnino assentiendum ducimus qui, per dispensationem , Titius cum Sara matrimonium contrahere posse existimant. Quamvis enim, ex recensitis responsis iussu Clementis PP. XIII, anno 1659, a Supr. Inquisitione latis, Titio eo in casu nonnisi fidelem sponsam ducere licitum eruatur, id tamen pro communi regula traditur, seu prout de iure, ut scilicet innotescat quid liberum per se cuique sit, secluso quovis induito, ac generarim loquendo. Cum porp dispensationis Apostolicae ratio habeatur, per eam cessante disparitatis cultus impedimento, Titius utique Saram ducere, etsi infidelem, iure poterit, et cum ea nubens a vinculo prioris coniugii solutus dicendus est ac si fideli nupsisset. Illud porro animadvertendum erit, in casibus particularibus, utrum quandoque expediat eiusmodi dispensationem concedere; quod sane, attentis locorum, temporum ac personarum circumstantiis, prudenti arbitrio relinquitur illius qui praedicta dispensandi facultate ab Apostolica Sede ditatus fuerit.

1008

Gr5* Inuiïk-ù- furum puonci·

S. C. S. Off. *8 fulii 1846* — Marianopol. — i. Sc un curato, che riceve dalla S. Sede un induito di pubblica Indulgenza per la sua parrocchia, possa pubblicare Γlndulgcnza, senza chc il Vcscovo dioccsano abbia visato 1'indulto, c ne permetta la pubblicazione.

tioncm.

2. Sc un sacerdote in buona coscicnza possa fare stamparc, e vendere libri devoti titracndone un vantaggio per compcnsarsi dcllc spese non solo, ma anche dcllc fatichc sue, c del rischio cui si cspone di sotfrirne danno.

"quoad ctenw,ct re-

3. Se il medesimo sacerdote dagli utili di quel negozio abbia intcnzionc di servirsene a vantaggio dc* poveri giovanetti, possa ciô fare.

4. Sc un prête, o una comuniU religiosa non ha facilmcntc i mezzi di mettere u frutto il danaro, possa impiegarlo nc* Banchi (si sup-

(1) In Conn. Pauli PP. 1Π pro Indiis Occidentalibus an t§37 quae incipit *Altiluda divini consilii (T. n. 114)*

haec habentur · otatoimus ut qui in posterum, extra ur- • xemem necessitatem, sacrum Baptisma ministrabunt, • ca observent quae a dicta Ecclesia observantur, one- « ralli saper hac tali necessitate conscientiis eorum, • extra quam qu dem neccsshatem in sacro Baptismo • haec quatuor observentur ; primum, aqua sacris actio* nibus sanctificetur; secundum, catcchismus et exor* « cismus fiat singulis ; tertium, sal, saliva, capella ct « candela ponatur duobus vcl tribus pro omnibus utrius· « que sexus tunc baptizandis ; quartum, Chrisma pona- « tur singulis in vertice cipitis, et oleum catcchumc- « norum ponatur super cor viri adulti, puerorum ct • puellarum; adultis vero mulieribus ponatur in Illa «ℂ parte quam ratio pudicitiae demonstrabit ».

pone pubblici) o darii in mano a persone particulari coi frulto cassato dalla legge.

Circi uiorai.

5. Sc sia lecito d'impicgarc il danaro a un intéresse maggiore di quello fissato dalla legge, per es. a 25 ovvcro anche a 5o per 100?

6. Se in coscicnza si possa obbligare il mutuacario a dare un premio per es. di 25 per 100, richicdendo Tobbligo in iscritto dcl-l'intercsse legale sulla somma imprestata c dei premio.

7. Pietro domanda a Paolo 5o scudi in prestito : si ricusa Paolo , ma dice a Pietro ; vendimi il tuo cavallo, che io te lo pago 5o scudi ; e Pietro acconsente alia vendita. Poco dopo Paolo conoscendo, chc Pietro ha bisogno del cavallo, gli fa offerte di rivendcrlo a lui per cento scudi, a condizionc perô di pagarli dopo un anno con l'intcresse legale, e Pietro vi acconsente, e ne sottoscrive l'obbligazione. Si domanda sc Paolo in tale transazione abbia aggravato la sua coscienza.

8. Se i confessori in Canada possano ragionevolmcntc negare Tassoluzione ad un uomo, che prende in prestito dalle Banche il danaro a 6 per 100, da rcstituirsi fra lo spazio di tre mesi; indi lo impiega con altre persone a lungo crîdito per esempio di uno, o due anni, imprestando 5o scudi per una scritta obbligatoria di cento, sulla quale esige Γinteresse legale del 6 per 100.

9. Se sia lecito comprare un credito scritto e sicuro pagabile fra un dato tempo, per esempio di un anno, dando la met! del credito ad uno chc si trova in bisogno di danaro contante.

10. λ) Un sacerdote presta una somma di danaro ad un mcrcadantc da mcttcrc in commercio, a condizionc di aver parte nel profirto senza frammischiarsi nel negozio, c chc il suo denaro gli venga restituito al tempo fissato. Si domanda sc ciô sia lecito.

Circa vectigalium Iolutioocm.

b) Sc sia lecito adoperare mezzi per non pagarc i diritti di dogana imposti dal governo suile merci portate da altri Stati.

11. Essendo entrate le dette mcrcatanzic nello Stato, se sia lecito comprarle.

12. Nel caso chc si rispondcssc aifermativamentc al n. toô), si domanda sc sarebbe un giusto motivo di modificare la risposta, pensando allo scandalo che ne prcndcrcbbc il governo protestante a carico della Chiesa cattolica.

Circa dierum fcttorum obacr-Tinliim.

13. Sc per l'adcmpimcnto del divino precctto di santificarc la Domcnica basti ascoltare la Mcssa, cd anche la sola Messa bassa.

Circa applicationem Indulgentiae altaria privilegiati.

14. Si domanda infine sc un sacerdote il quale applica la Messa per una persona vivente celebrando ad un altare privilegiato, possa applicare rindulgcnza dell'altarc ad un'anima del purgatorio.

R. Ad i. Negative.

Ad 2. Si agatur dc libris, quorum sacerdos qui typis mundare optat est auctor, licere; si autem agatur de libris ab alio compositis, vel aiias editis, gencratim loquendo non licere, sed in casibus particularibus rem conferat cum suo Ordinario, eiusque stet iudicio.

Ad 3. Stet iudicio Ordinarii.

Ad 4. ct 5. Dentur decreta una cum responso S. Congr. de Prop. Fide: < *Decretum Feriae IV « 3r Aug.* /<£?/--Propositis dubiis sequentibus < Capituli Collcgiatae Lucani : *Se Id necessaria < onesta sostenta^ione sia un sufficiente titolo di < dare ii denaro ad interesse, e se questo titolo « supposto ammissibile si possa estendere anche < alie chiese, monasteri ed altri luoghi pii;* ErTii < DD. dixerunt : *Non esse inquietandos et ac· < quiescant, dummodo parati sint stare manda· « tis S. Sedis* >. — < *Responsum S. Congrega· « tionis de Prop. Fide ad Vicarium Apostolicum < Mogol anno 1828 super dubio respiciente i « rinvestimenti fatti ai mercanti del danaro < appartenente ai legati pii* ». — Eadem S. C. respondendum decrevit Vicario Apostolico cum instructione ut sequitur: « In quanto poi a ciô « che si dice del denaro di questi legati pii < chc per maggior commodo suol darsi ad in- < teresse ai mercanti, ad evitare qualunque pe- « ricolo di usura, dee V. S. procurare, per < quanto puô, di fare osservare gli ordini più « volte dati da questa S. C. i quali portano « che il denaro dei legati pii non si dia ad < intéresse a persone particolari, nè s'impieghi < in commerci eventuali, ma che se nc com- > prino béni stabili, o che sopra béni stabili si < metta a frutto formandonc cioê regolari c < legittimi censi. Che sc nonostante le suc < premure vedrà che il danaro gia dato ad in- < teresse ai mercanti si continuera a lasciare < nelle loro mani, o ben anche se nc dl loro « del nuovo, formando altri simili contratti, < non deve Elu mettersi in pena ncppurc per « questo, né deve inquietare chi diede o riceve « il denaro in tal modo, poichè prescindcndo < anche dai titoli di lucro cessante o di danno < emergente, è chiaro da quanto Ella espone < chc questo denaro dato cosï e senza cauzione « ai mercanti corrc un gran rischio di perdersi. • In fatti Ella aggiunge chc una grande quan- < tita di simili fondi (in denaro) si è perduta « appunto per essersi dati nelle mani dci mer- « canti, quali alla fine hanno fallito. Ora è sen- « timento d'innumerabili tcologi, corne attesta « il B. De Liguori lib. 3, § 761, che quando < la sorte corrc un vero c straordinario péri· « colo, si puô a titolo di esso esigerc un cor- < rispondente e proporzionato intéresse. Per di < lei chiaro lume le riporto qui un decreto di « questa medesima S. C. di Propaganda, chc < ad istanza dei missionari Regolari della Cina « fu pubblicato nel 1645 con approvazionc della « s. m. d'Innoccnao X e con ordine del mede-

« simo che fosse da tutti quoi missionarî osscr-
« vato. Il dubbio c riferito in questi termini:
« *In Sinarum regno lege stabilitum est ut in*
« *mutuo triginta pro centum accipiatur absque*
« *respectu lucn cessantis et damni emergentis.*
« *Quaeritur u'rum Christianis licitum sit pro*
« *pecuniarum mutuo, licet non interveniat lu-*
< *erum cessans et damnum emergens, praedi-*
< *ctam triginta pro centum quantitatem lege*
< *taxatam accipere. Et causa dubitationis est*
« *quia in recuperanda pecunia est aliquod pc-*
« *riculum quod qui accipit mutuum fugiat,*
< *vel quod tardet m solvendo (cum detrimento*
« *scilicet mutuantis) vel quod necesse sit coram*
< *iudice repetere, vel propter alia huiusmodi.*
< Resp. *Censuit S. C. ratione mutui imme-*
< *diale et praecise nihil ultra sortem principalem*
« *esse accipiendum. Si vero aliquid recipiant*
< *ratione periculi probabiliter imminentis, prout*
< *in casu, non esse inquietandos, dummodo*
< *habeatur ratio probabilitatis periculi, et qua-*
< *litatis eiusdem, ac servata proportione inter*
* *periculum et id quod accipitur* >.

Ad o. Quoad praemium, generaliter loquendo non licere. Quoad intéresse legale, provisum in *quinto* per decreta.

Ad 7. Affirmative.

Ad 8. Affirmative iuxta exposita.

Ad 9. Negative.

Ad 10. *a)* Non licere, et consulat Constitutionem Benedicti XIV latam dic 25 Februarii i74t (1).

Ad 10. *b)* Consulat probatos auctores.

Ad ii. ia. 13. Consulat probatos auctores.

Ad 14. Negative, et dentur decreta, scu 1. Constitutiones Apostolicac Summorum Pontificum Alexandri VIII, Clementis IX, et praesertim Innocentii XI, qui suorum praedecessorum doctrinam confirmans, declaravit in Brevi •ub dic 4 Maii 1688 promulgato: *Quandocumque sacerdos aliquis Missam pro anima, quae Deo in charitate coniuncta ab hac vita migraverit, ad praedictum altare (privilegiatum) celebraverit, anima ipsa de thesauro Ecclesiae per modum suffragii Indulgentiam impetrabit.* — *2.* Propositio damnata ab Alexandro VII: *Duplicatum stipendium potest sacerdos pro eadem Missa licite accipere, applicando petenti partem etiam specialissimam, fructum ipsimet celebranti correspondentem.*

1009

t>< MKriMeÜt
■hill wis ■-
caUbefico hmw·
V· co0tf«cm H-
C· €»·.·! catbo I
pt»h· ml«»
iep<
iaefttc.

S. C. S. Officii 5 *Aug. 184.6* — Gkor-*>ut — 1. Se debba tenersi non solo come illecito, ma ancora come invalido il matrimonio che si contrae da una parte cattolica, c Γtitra russa alia presenza del ministro cretico, dove i contracnti in forza dcllc leggi imperiali sanno che restano obbligati a far tutti i futuri figli russi (scismatici).

2. Se possa ii missionario, dopo che detto matrimonio e stato benedetto dai prête russo, ubbidirc senza peccato alia lcggc dell'Impero chc ordina di fare coi nuovi sposi una specie di sccondo matrimonio, venendo con cio u ratificare il matrimonio gia benedetto alia chiesa russa.

3. Sc dopo tal matrimonio possa ammettersi la parte cattolica al riccvimcnto dei SS. Sacramenti, sebbene in forza delle leggi imperiali non vi sia più spuranza di separazione dalla comparte, nc di fare alcun figlio cattolico.

4. Se possa mai convalidarsi simii matrimonio, in cui ritrovinsi le circostanzc suddette cioê di non potersi separare dalla comparte erctica, di non potcrgli neppure suggerirc di convertirsi, e molio meno di poter fare alcun figlio cattolico.

5. Se debba obbligarsi in coscicnza il coniuge cattolico, che non è suddito russo a portarsi in altro dominio, dove non esistono tali leggi, sebbene con suo incomodo affine di torre simili ostacoli per la convalidazione dalla sua prole.

R. Ad i. Matrimonia dc quibus agitur, tametsi sint illicita, tamen ut valida esse habenda, ubi nullum aliud interveniat canonicum dirimens impedimentum.

Ad 2. Non prohiberi Praefectum missionis, quin praesentiam suam materialem exhibeat, ut audito utriusque partis consensu, pro suo officio actum valide gestum in matrimoniorum librum referat; curet tamen diligenter ne per illam mere materialem praesentiam detur occasio credendi quod per id licitum habeatur matrimonium benedictum a sacerdote schismatico, ct caveant semper ab illicitis huiusmodi matrimoniis ullo suo actu approbandis, mulloque magis a sacris precibus, ct ab ecclesiastico quovis ritu iisdem admiscendis.

Ad 3. Praevia absolutione a censuris ct impositis poenitentiis salutaribus partem catholicam postquam, facti poenitens clara dederit poenitentiae signa, et dummodo serio proponat sc curaturam pro viribus coniugis conversionem, ct totius prolis in catholica religione educationem, ad sacramenta admitti posse, et non esse locum separationi.

Ad 4. Provisum in praecedentibus.

Ad 5. S. Congregatio non censuit actum fore prudentiae, ut missionarius indistincte suadeat, et multo minus obliget pariem catholicam, ut in aliam ditionem sc transferat, ob gravissima incommoda, quae multoties timeri possent. Quoad reliqua provisum in antecedentibus.

(I) Id est Constitutio *Apoilcticat* urvifaffr contra clericos negotatores.

1010

'J K hPuuruni s>. Crocl» · Re- X 'Sind0'

θ* 22 *^br. 1&47* Ch SOMANKS.

— An praxis separandi Reliquias SSrtiae Crucis D. N. I. C. a Reliquiis Sanctorum sit accurata ct retinenda.

R. Affirmative: ct ad Emum Praefectum ad mentem. Et mens fuit quod scribatur tam Effio Urbis Vicario, quam Rffio Sacristac Capellae Palatii Apostolici, ad quos pertinet custodia sacrarum Reliquiarum, ut in vigorem revocentur decreta alias edita pro separatione Reliquiarum SSffiac Crucis a Reliquiis Sanctorum.

IOXI

dc una ubero 'n: ,r(J jo

S· C' S· Oiricil 24 Febr' IS47- — I. Nel quarto ultimo paragrafo dei suddetto Decreto *^UgUSfj ıú̇γo; V. n. 192)* si dice: < Fides « aliaquc documenta, quae producuntur dc par- « tibus, non admittantur nisi sint munita sigillo < ac legalitate Episcopi Ordinarii, ct recognita < saltem per testes, qui habeant notam manum « ct sigillum ». Sc non sono esse fcdi documenti muniti del sigillo dell' Ordinario, ma del sigillo e firma del solo parroco, e tal firma c tal sigillo, sia di parroco della diocesi, sia di parroco estranco, c ben conosciuta da uno o più ufficiali della Curia, come dai cancellierc o sostituito, possono ammettersi? Ed in caso nc gativo, a conosccrsi sc il sigillo o firma sia dei parroco scriventc, basta la testimonianza del padre o madre dello sposo o sposa, o di altri dclla di lui o di lci famiglia?

2. < Ncl terzo ultimo § del Decreto si prescrive: < Pro testibus in hac materia rccipian- « tur magis consanguinei quam exteri, quia « praesumuntur melius informati >. Sotto la parola *consanguinei* possono intendersi i propri genitori, abbenchè si scorgano talvolta intéressât! al disbrigo del matrimonio, per cui si csibiscono essi stessi, o si fanno indicare dagli sposi medesimi ad attestare sulla loro liberti di stato? E sc in mancanza dei genitori faccssero le loro parti o fratclli, o zii, potranno questi nclla conosccnza o supposto di tale interessamento sentirsi in qualitl di testimoni?

3. Ncl predetto § verso la metà si aggiunge: « Et notarius exacte describat personam testis, « quem si cognoscat, utatur clausula: *mihi bene « cognitus ;* sin minus, examen non recipiat, < nisi cum persona testis aliqua alia compa- < reat cognita notario, et duae attcstcniur dc < nomine ct cognomine ipsius testis >. Avvcnendo che in una dioccsi siano diversi c lontani paesi, c siavi 1'uso chc gli sposi mandino o porcino seco loro duc testimonî per lo più incogniti al cancellierc, ad anchc incogniti spessissime volte nclla cittl di vcscovile residenza, non ritrovandosi persona chc li conosca, a scanso di gravi incomodi per le popolazioni per la perdita del tempo c del danaro, che vi spendono inutilmencc, se dovesscro rimandarsi indictro, ed a scanso anche di forti lagnanze chc nc nascercbbcro, possono prendersi le loro testimonianze sui legale assioma che *Nemo praesumitur malus nisi probetur?*

4. Succedendo anche bene spesso il caso chc in seguito dei fatto stato libero, per qualche contraria circosunza datasi agli sposi, non ha più luogo per allora il matrimonio: passato uno due o tre mesi senza etfetto, dovranno essi tornare a fare lo stato libero per detti uno due o tre mesi, trattandosi specialmente di basso ceto e di persone non cognite alia Curia per esserc di diversi paesi?

5. Esscndo in moite diocesi invalso Tuso che nelfcsamc degli stati liberi si riccvano le deposizioni dei soli uomini, e dicendosi nel sullodato Decreto *testes* senza eccepirne le donne, possono sentirsi anchc le donne?

6. Non rare volte suol pure awenire che un uomo o donna si trovi domiciliate in altro paesc da quello d'origine perfino a dieci e piu anni, tuttoche partita dalla sua patria, o altra citta o paesc, gil adulta. Bastera che provi la liberti di detti dieci e più anni passait nel paese del suo ultimo domicilio, o converri pure (null'ostante un si lungo tempo di assenza dalla sua patria, o suo primo paese) avcrc anche le fcdi di stato libero di questa o questo per maritarsi?

7. Finalmente ncl penultimo § dei suddetto Decreto si prescrive: « Et huiusmodi exa- < minibus debet intéresse... extra Urbem vel « Vicarius Episcopi, vel aliqua aha persona « insignis ct idonea ab Episcopo specialiter dc- < putanda ». Per le parole *persona insignis et idonea* possono intendersi i Vicarii Foranci coi loro cancellieri, benchè questi non abbiano la facolta di rogare, accordata solo al cancellicre vcscovile? Ed in caso negativo puô attendersi la consuetudine in contrario?

R. Ad i. Quoad primam partem, Affirmative; quo tamen in casu apponatur legalitas a Curia Episcopali. Quoad secundam partem: Provisum in prima.

Ad 2. Affirmative.

Ad 3. Servetur Instructio.

Ad 4. Generatim affirmative; in casibus vero particularibus, prudenti arbitrio Episcopi,

Ad 5. Affirmative.

Ad 6. Quoad primam partem, Negative. Quoad secundam partem, Affirmative.

Ad 7. Quoad primam partem, Affirmative; Vicarii tamen Foranei transmittant acta ad Curiam Episcopalem, cuius est expedire fidem status liberi. Quoad secundam partem, Provisum in prima.

1012

r\- f.re u c rro i il· .u ♦ ,^xi.Aiac

Deer. S. C. de Prop. F. *r2 Martii 184.7.* Inter facultate» concedi solitas missionariis apo· stolicis ex régulai ibus Ordinibus desumptis, ea quoque numero undecimo repentur < deferendi, « nimirum, recipiendi ac expendendi pro suis < urgentibus ac aliorum necessitatibus pecunias, < quae a piis benefactoribus ipsis fuerint obla- < tae, vel alio legitimo modo ad cos pervene- <rint ». Licet vero, si indulti tenor rite per· spiciatur, eatenus tantum observantiae regularis severitas relaxetur, quatenus necessitas vel uti- litas ipsius missionis id exigant; attamen, at- tento praesertim severiori institutu cui Minores, *Cappuccini* vulgo nuncupati, sunt addicti ; ae- quo amplior pluribus antedicta facultas visa est. Proinde, ad praecavendos saltem abusus ne, dum missionibus praefati regulares vacant, Instituti spiritum amittant; opportunum fore ducitur arctioribus limitibus camdcrn facultatem coarctari : idque etiam R. P. Fr. Vcnantius ab Augusta Taurinorum, vices Procuratoris Gene- ralis modo gerens, enixis precibus postulavit.

Sacra proinde Congregatio, referente infra- scripto Archicpiscopo Thessalonicensi Secreta- rio, primo quidem monendos duxit missionum illarum Praefectos ut peculiarem dc missionariis sibi subicctis curam gerant, ac sedulo curent nc, pro locorum ac personarum adiunctis, ea iisdem desint, quae requiruntur non modo tempore quo in missionibus degant, sed etiam ut, cum ptovincias iidem iterum petant, iter conficere valeant. Censuit vero missionaries saltem prae- fati Ordinis tum hactenus ad Missiones de- putatos, tum etiam m posterum deputandos antedicta facultate uti debere dependenter pror- sus a Missionis Praefecto, vel altero missionario, qui in singulis stationibus praesit, ita ut dati et accepti rationem reddere iisdem teneantur.

Hanc vero S. C. sententiam SS. I). N. Pio Divina Providentia Papae IX ab eodem Secre- tario dic 28 Februarii huius annni relatam, Sanctitas Sua in omnibus probavit, illamquc servari iussit.

IOI3

h< ocrcmoaia loot*ante capll- tarera qhtd *44-

S. C. S. Officii r7 *Martii t8П* — Siam — Est apud sinmcnses consuetudo radendi pueros ct puellas a tenerrimi aetate, conservando cir- rum in vertice capitis; quando vero pervenerunt ad octo annos ct supra (aliquando differunt us- que ad sexdccim annos), tunc parentes vocant bonsios ad orandum ct aspergendum aquam superstitiosam super puerum vel puellam; post- ea radunt cirrum, vacantquc conviviis ct co- moediis, parentesque colligunt pecuniam a suis noti* et amicis. Omnes siamenses quos consului mihi dixerunt aspersionem hanc co fine fieri ne puer vel puella insaniat, et ut a morbis aut dae- monibus praeservetur. Talis consuetudo nullo modo per falsam eorum religionem praescripta videtur, et a multis non observatur; videtur ergo esse caeremonia civilis, cui admisceri quas- dam superstitiones apud paganos ncccsse est. Sed nunc quaeritur:

1. Quando bonzii iam abierunt venitque tempus vacandi conviviis, christiani (praesertim si a magnatibus invitantur) possuntne partici- pare istis conviviis? Usque modo non prohi- buimus quando sine comoediis lusibusque in- honestis fiunt.

2. Apud quosdam Christianos, et praecipue neophytos, observatur etiam consuetudo radendi pueros ct puellas, servando ipsis cirrum in ver- tice, quem suo tempore radunt, sed modo se- quenti : Mane cum comitatu adducunt ad eccle- siam puerum vel puellam, pro quo vel pro qua parentes petierunt Missam ; qua finita, sacerdos benedicit ipsi secundum formulam Ritualis Ro- mani, et postquam ad dumum reduces fuerint, dignior inter notus et amicos cirrum sine ulla caeremonia radit; deinde parato vacant convi- vio, parentesque colligunt pecuniam quam ipsi conviviis in simili circumstantia expenderant. Vicarii Ap. praedecessores mei illud permise- runt, sed cum quadam repugnantia, ct quia inter confratres sunt quidam qui illam caere- moniam reprobare videntur propter quamdam similitudinem cum illa quam exercent pagani, ideo consulendum esse duximus, ct si, ut puto, tolerari possit tuta conscientia, illam christia- nis permissam esse declarabimus.

R. Ad i. Occur decretum Congr. Particul. dc Prop. Fide mensis Martii 1817, hoc est: *Non licere adesse tonsioni capillorum; et quoad eleemosynam et mensam, non licere, si haec habeatur ut partes religiosae caeremoniae; si autem habeantur pro laetitia familiae, licere.*

Ad 2. Monendos ut se abstineant.

1014

Circa »enmrom emptionemd manomhsioacm

S. C. S. Officii *17 Martii 1847* — Siam — In Siamcnsi Regno triplicis generis sunt servi: — 1. Servi irredimibiles qui sine spon- sore venduntur. Si forte moriantur, pretium illorum a nullo exquiri potest, ct penitus per- ditur. — 2. Captivi quos rex elargitur, vel mandarim inter sc partiuntur, ct, si moriuntur eodem modo perditur illorum pretium, quod a lege taxatum est ad centum ct quinquaginta circiter francos. — 3. Servi redimibiles qui sub sponsore emuntur, ita ut, si fugiant, sponsor vel solvit pretium, vel in fugitivi locum suc- cedit. Si moriuntur, ordinarie dimidium so- lummodo pretium n sponsure exigitur. Secun- dum leges siamenses opera illorum servorum in locum usurae reputatur, ct, quando redimunt se, integrum pretium solvere debent domino. His positis, quaeritur:

1. Utrum christiani possint emere servos irredimibiles, vel non.

2. Vel saltem possuntne cum tacita intentione ipsis relaxandi de pretio suo pro rata parte illorum operae?

3. Quando autem opera adaequabit pretium, debentne illos dimittere liberos, vel possuntne illos servare ut filios adoptivos, ipsis invitis, humaniter illos tractando?

Aliquando evenit quod isti servi procreant liberos in sua servitute: quando autem isti filii servorum, facti adulti, volunt c domo domini sui exire, debent solvere domino pretium educationis, centum circiter francos. Porro:

4. Christiani possentne exigere istud pretium in compensatione alimentorum in pueritia expensorum? Admodum difficile esc determinare quantitatem pretii relaxandi, operae servorum correspondentcm, et multo magis difficile est inducere Christianos ad talem compensationem faciendum, propter exemplum paganorum, qui nihil omnino relaxant.

Ideo suppliciter ab EE. VV. postulamus ut, quantum fieri potest, quasdam regulas circa istam materiam nobis describere dignentur, ita ut neque dominorum, neque servorum iura laedantur.

Porro, ad maiorem rei elucidationem, tertium articulum regulae nostrae, qui sic sc habet, a siamensi lingua in latinam hic transfero: *Secundum Christianam legem, dominus debet diminuere pretium servi sui, quando erunt rationes minuendi, ita ut debeant dimittere illum liberum, quando secundum aestimationem sacerdotis et matorum pagi, opera servi pretium suum adaequabit. Porro sacerdotes et maiores quando huiusmodi compensationem ponderabunt, debent habere rationem aetatis servi : an (sit) puer; an senex; an dominus illum emerit propter misericordiam, an pro suo proprio commodo; quantum illum occupaverit et pro quali servitio; an servus ille sit debilis; an aegrotaverit, et quamdiu; praeterea debent aestimare periculum sortis et damnum emergens, quando his locus erit.*

R. Ad 1. Dentur Decreta S. Officii fer. IV. 20 Martii 1686 ct 12 Sept. 1776 prout in adnexo folio *(Ir. nn.* 270,5/59.

Ad 2. Provisum in praecedenti.

Ad 3. Negative.

Ad 4. Provisum in praecedentibus. — SSiTius decisiones Erhorum approbavit.

IOI5

ih‘o?oe±.*bin iintibui

S. C. Concilii 27 *Martii ,847* — 1. An ct quomodo (canonici) confabulantcs in choro tempore divinorum officiorum amittant quotidianas distributiones in casu.

2. An confabulationes, ob quas amittantur distributiones, constitui possint a pluribus parvis collocutionibus in casu.

R. Ad i. Affirmative.

Ad 2. Affirmative, si plures fiant in eadem hora.

1016

Dc po*«c"Monc ct utu acdia in qua ab ethnici* *upcf*titio«a peragantur.

S. Congr. S. Officii *21 April. 1847* — Tch8-kîaxo et KtAva-st. — I. Sinenses, etsi innumeros, non esse tamen in tota Imperii extensione partitos nisi in trecentum et aliquot cognomina variis familiis communia, de quibus multum gloriantur, quae scrupulose servant, quaeque superbe transmittunt, forte velati aliquod signum distinctivum inter se et cives aliorum regnorum. Vere ubique et in unoquoque pago, quamvis non magno, mos invaluit pro variis familiis eiusdem cognominis habendi unam aedem communem *Tsu Tong* nuncupatam, in qua asservant unam vel plures tabellas in avorum honorem erectas, et cum eorum nominibus inscriptas, coram quibus superstitiones ct sacrificia peragunt; pariter in eadem aede convivia agunt in uno, vel in utroque aequinoctio sive de rebus comestibilibus antea progenitoribus oblatis, sicut et de aliis non oblatis. Variae eiusdem cognominis familiae habent adhuc pro variis ciusmodi aedibus unum codicem communem, m quo inveniuntur scripta omnia nomina hominum eiusdem cognominis, quem ordinarie renovant et imprimunt quolibet quindennio. Quando renovatur codex, pagani varias faciunt superstitiones, et, quando est renovatus, bonzios adhibere solent ad orandum pro variis familiae membris, quae in illis ultimis annis e vita decesserunt. Si nascatur puer masculus, parentes, ut illius nomen inscribi possit in codice particulari, usque dum principalis renovetur, debent promittere aliquam quantitatem vini aut aliquas sapecas ad illud emendum : illud enim vinum tempore aequinoctii bibetur in aede superstitiosa ab omnibus membris particularium familiarum, quando inter se convivantur de aliis fructibus vel reditibus qui proveniunt cx terris templo progenitorum ab eorum avis vel proavis addictis. His praenotatis quaeritur:

Dc convivii* quae ibi locum habent lo aequinoctii*.

Dc tnacnptioee HVUHWVU DI W- Hodmuoi DI 00- dice cum «hmci* communi.

1. An christiani possint simul cum aliis gentilibus familiis eiusdem cognominis aedem, dc qua supra egitur, vel templum progenitorum retinere et possidere.

2. An christiani possint participes esse conviviorum quae in tali aede locum habent in uno vel utroque aequinoctio, dummodo non edant res progenitoribus oblatas.

3. An fideles deinceps possint inscribere nomina puerorum in codice quem habent communem cum infidelibus?

II. In omnibus fere locis istius provinciae, sinenses faciunt pluries in anno comoedias, vel intra, et aliquando ante templum idolorum vel

De coniributionI·· bnsqua·» clhnici ob aua* comoedia* a chriatiani* exigunt.

progenitorum, vel in plateis publicis, exigendo ut omnes familiae et omnes officinarum praepositi contribuant expensis, et hoc tam rigorose ut qui solvere recusat cogatur ad alium locum migrare vel claudere suam officinam. Istae comoediae, quamvis fiant semper, vel fere semper pro uno fine superstitioso, nihilominus habere videntur alterum finem, sicut in aliis orbis partibus, nempe laetitiam publicam. Unde, cum christiani semper numero pauciores non possint vi se defendere, ncc ad auctoritatem recurrere, quaeritur:

4. Utrum christiani, gravibus urgentibus causis, possint solvere aliquid, non ratione superstitionis, sed tantum ratione tributi quod solvunt ad emendum ius faciendi commercium, unice intendendo laetitiam publicam, expressisque verbis finem superstitiosum reficiendo.

De *cnmtxSu·* In •edc rrogi-nno* nbttt dicati.

III. In uno pago, cuius tertia pars incolarum est Christiana, sunt duae aedes progenitoribus dicatae: prima pertinet ad infideles in qua ipsi soli quolibet anno faciunt quatuor comoedias ; alia vero partira pertinet ad alios gentiles, partira ad Christianos. In ilia ultima aede ab omni tempore mos invaluit ut gentiles faciant etiam quolibet anno duos comoedias, et christiani pariter duas alias. Λ pluribus annis christiani, urgentibus missionariis, usi sunt, sed frustra, pluribus mediis ad se liberandum a tali servitute. Infideles, licet sint eiusdem cognomini*, per vim, persecutionem aliam illis minando, cogunt illos ut saltem praebeant, si nolunt ipsi eas duas comoedias facere, pecuniam ad hoc necessariam, dicentes sc nolle cogere illos ad solvendum pro superstitionibus, siquidem ipsi non credunt, sed illos debere solvere sicut alii, pro laetitia publica. Quaeritur igitur:

5. Utrum in tali casu, urgentibus gravissimis causis, liceat christiania facere illas duas comoedias, eligendo comoediae argumentum non directe superstitiosum, ct omittendo, sicut usque nunc, consentientibus gentilibus, omiserunt, actus superstitiosos qui comoedias a soli* pagani* foetas antecedere vel comitari solent ; vel utrum saltem liceat Christianis, urgente persecutione, praebere auxilium seu pecuniam ad faciendas dictas comoedias.

R. Ad 1. Quoad proprietatem non esse inquietandos; quoad interventum, licere in negotiis tantum mere civilibus, ita tamen ut ista negotia nullo actu superstitioso vitientur.

Ad 2. Non licere ; ct detur Instructio anni 1753.

Ad 3. Inscriptio taxative civilis ct politica, ct distinctive sumpta ab omni scandalo ct ab omni actu superstitioso, licita est, idcoquc permittenla; secus negative; ct consulat Constitutionem Bcncd. XIV *Ex quo singulari,* diei 7 Augusti 1742.

Ad 4. Christiani praemittant protestationem sc solvere pecuniam taxative tanquam mere tributum, dummodo non adsistunt ritibus superstitiosis; et, si a nemine reclametur contra, non esse inquietandos.

Ad 5. Non licere.

1017

Litt. Ap. Pii PP. IX *r Iunii 1847.* — Quum illud plurimi referat, ut in Apostolicis concessionibus nullus detur dubitationi locus, aT/mdîun▪z quae animos torqueat, ac controversias excitet, idcirco si quam existere ambiguitatem noverimus, ad eam avertendam curas nostras libenter intendimus. Iam vero praeter indultum testandi dc propriis bonis, quod Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus Sancta haec Sedes tribuere solet per Apostolicas Litteras in forma Brevis incipiente: *De benignitate Sedis Apostolicae,* iisdem per alias similes Litteras in forma Brevis, quarum initium: *Cum fel. rec. Urbanus VIII* facultas conceditur disponendi dc sacris utensilibus favore alicuius ecclesiae, seu capellae, vel loci pii non obstante Constitutione Urbani VIII < *Aequum est* > edita dic 24 Iulii anno 1642, qua sacra Cardinalium utensilia Pontificio Sacrario attribuuntur. Verum quum in memorato postremo Brevi, etiam quando agitur dc Cardinalibus Archiepiscopis, Episcopis ct /Vbbatibus, cx quodam invecto usu addi consueverit clausula « *Salva- < que in praemissis quoad ecclesias cathedra- « les, metropolitarias, aut patriarchates, qui· « bus praefueris, seu quas alias ex conces- < sione vel dispensatione Apostolica in titulum, « admmistrationem, seu Commendam obtinue- < ris; dispositione Constitutionis fel. rec. Pii < PP. V anno r567 tertio Kalendas Septem- < bris anno secundo »;* saepe saepius dubia exorta sint circa interpretationem et vim huiusmodi reservationis, eo vel magis, quod in superius memorato Brevi « *De benignitate Sedis Apostolicae* » praefatae S. Pii V Constitutioni in ca parte, quae sacra utensilia respicit, aperte derogetur. Si namque Romani Pontifices Cardinalibus quoque Archicpiscopis, Episcopis, ct Abbatibus privilegium disponendi dc sacris utensilibus concedere solent, illud frustrancum et illusorium foret, quatenus adiecta clausula eam vim haberet, quam verba praeseferunt. His quoque accedebat, quod nonnulli sacrorum canonum interpretes doceant, Cardinales utpotc qui in memorata S. Pii V. Constitutione speciatim nominati non sint, ca lege minime teneri, etsi alii contrariam sententiam tueantur. Quae cum ita essent Ven. Fr. N. Petrus Card. Ostini nunc Ep. Albancnsis, qui tunc temporis episcopalem Ecclesiam Aesinam regebat, enixe postulavit a fel. rec. Gregorio XVI Praedecessore Nostro, ut rem certo definiret, atque expresse declararet, an Cardinales Episcopi, seu Abbates *Nullius* in Apostolicis memoratis Litteris S. Pii V Praedecessoris Nostri comprc-

hendantur, ac stutucrrt quacnam sacra ornamenta, ct supcllcctilcs, ct utensilia S. R. E. Cardinalium ud Sacrarium Pontificium cx memorata Constitutione Urbani VIII, ct quaenam Patriarcharum, Archicpiscoporum, Episcoporum ct Abbatum *Nullius,* sive cardinalilia dignitate fulgeant, sive illa careant, ad ecclesias cathédrales cx superius citata Sancti Pii V Constitutione revera spectent, et quomodo facienda sit divisio sacrarum supcllectilium, et utensilium, quando Episcopus sive successive, sive simultanée piures Ecclesias gubernaverit. Nos igitur, qui in memorati Decessoris Nostri bo. me. Gregorii XVI locum, licet immerentes, suffecti sumus, ad praecidendas omnes hac super re dubitationis ac controversiae causas, dc consilio VV. FF. Nostrorum S. R. E. Cardinalium ncgociis ct consultationibus Episcoporum et Regularium praepositorum, haec, quae sequuntur, auctoritate nostra Apostolica decernimus, et mandamus.— i. Cardinales Episcopos teneri quoad sacra utensilia lege lata in Constitutione S. Pii V incipiente « *Romani Pontificis* » exceptis tamen Cardinalibus Episcopis Suburbicariis, nec non exceptis pariter Cardinalibus Abbatibus *Nullius,* qui in Romana Curia morantur, quorum sacra utensilia, attenta citata Constitutione « *Aequum est* » Urbani VIII Praedecessoris Nostri, ad Pontificium Sacrarium spectabunt. — 2. Firmis remanentibus clausulis derogatoriis Constitutioni S. Pii V cuius initium « *Romani Pontificis providentia* » in Litteris in forma Brevis incipientibus : « *De benignitate Sedis Apostolicae* » apponi solitis, in altero Brevi quod incipit « *Cum fel. rec. Urbanus VIII** auferatur clausula, qua salva edicitur eadem Piana Constitutio, ciusque loco substituantur ea, quae sequuntur « *Quod si Ecclesiis abbatialibus, cathedralibus, metropolitanis, patriarchalibus praefueris, seu quas alias ex concessione et dispensatione Apostolica in titulum, administrationem, seu commendam obtinueris, Te vehementer hortamur, prout iam Benedictus XIV Praedecessor Noster in sua Constitutione incipiente* Inter arduas *Cardinales hortabatur, ut in praedictis rebus disponendis eas ecclesias prae oculis habeas, caeterisque praeferas* ».

Nonnulla Pontifex decernit ct siodit.

Quae vero hoc in articulo praescripsimus ca ad singulos Cardinales extendimus, qui ante praesentium Litterarum publicationem cnunciatam testandi ac disponendi facultatem obtinuerunt, perinde ac si in respectives induitis expressa essent. – 3. Sacra utensilia quae vigore Constitutionis S. Pii V incipientis « *Romani Pontificis* » ecclesiis cathedralibus debentur, haec esse edicimus: mitras scilicet, planetas, pluvialia, tunicellas, dalmaticas, sandalia, chirothccas, albas cum cingulis, lineos amictus, et his similia; item missalia, gradualia, libros canius firmi ct musicae, libros pontificales, alterum cui titulus *Canon Missae;* item calices, patenas, pixides, ostensoria, thuribula, vas aquae benedictae cum aspersorio, pelvim cum urceo, vasa sacrorum oleorum, ct urceolos una cum pelvibus, et tintinnabulo, palmatorias, icones pacis, cruces archiépiscopales, candelabra cum cruce pro altaris usu, baculum pastoralem, faldistorium, aliasque res sacras sive paramenta, sive ornamenta, sive vasa, si quae sunt etiam ex eorum natura usui profano congrua, dummodo non per accidens, sed permanenter divino cultui, sacrisque functionibus fuerint destinata ; exceptis annulis et crucibus pectoralibus etiam cum sacris reliquiis, et iis omnibus utensilibus cuiusvis generis, quae legitime probentur ab Episcopis defunctis comparata fuisse bonis ad Ecclesiam non perlinentibus, neque constet Ecclesiae fuisse donata. Volumus propterea teneri, ac debere Episcopos conficere in forma authentica inventarium sacrorum utensilium, in quo pro rei veritate exprimant quando acquisita fuerint, et speciali nota describant, quae ex Ecclesiae reditibus, ac proventibus sibi compararunt, ne alias praesumi debeat ea omnia reditibus Ecclesiae comparata fuisse. Quod vero pertinet ad utensilia sacra S. R. E. Cardinalium ad Sacrarium Sacelli Summi Pontificis spectantia, nullam haberi volumus rationem qualitatis et naturae redituum, quibus comparata fuerint, et praeter ea quae in Constitutione Urbani VIII incipiente « *Aequum est* » in specie enumerata sunt, alia verbis generalibus tantum expressa intelligi volumus , sandalia, chirothecas, lineos amictus, albas cum cingulis, item pixides, ostensoria, vas aquae benedictae cum aspersorio, vasa sacrorum oleorum, ct urceolos cum pelvibus, ac tintinnabulo, tandem baculum pastoralem, faldistorium, palmatorias, icones pacis, thuribulum, ct his similia, exceptis annulis, et crucibus pectoralibus, etiam cum sacris reliquiis. — 4. Quando Episcopus duas, vel piures Ecclesias successive rexerit, sacra utensilia dividi volumus proporlionaliter inter ecclesias cathédrales, habita ratione fructuum ac temporis, iuxta Constitutionem S. Pii V incipientem « *Romani Pontificis* – 5. Ubi vero aliquis Episcopus simul praefuerit duabus, vel pluribus Ecclesiis unitis, vel in perpetuam administrationem concessis, quae habeant Capitulum, ct cathedrulem ecclesiam propriam ac distinctam , sacrorum utensilium divisionem faciendam esse edicimus aequis partibus singulis ecclesiis cathe lralibus, quatenus earumdem Ecclesiarum unitarum , seu in perpetuam administrationem concessarum reditu^ non sint divisi, sed unam episcopalem mensam perpetuo constituant ; si vero reditus divisi fuerint ac separati, divisionem fieri volumus singulis ecclesiis cathedralibus proportionalitcr ratione fructuum. – 6. Quod si constet Episcopum, qui per translationem dua-

Quicnim sint liera uteniilia da qulbu» agitur.

bus Ecclesiis successive praefuerit, comparasse sibi omnia sacra utensilia reditibus tantum unius Ecclesiae, nulli divisioni locus erit, sed eadem sacra utensilia ad ecclesiam cothcdralcm tantum spectabunt illius dioecesis, ex cuius episcopalis mensae proventibus fuerint acquisita. Haec volumus et mandamus etc.

XOI8

S. C. S. officii 2<y *iulii 1847* — Marunofol. — L'art du magnétisme s'exerce dans le dit diocèse. Est-il criminel quand on prétend savoir ce qui sc passe dans les lieux fort éloignés, ou ce qui est tout a fait intérieur ct caché dans le coeur? Quand on s'en sert pour découvrir des voleurs ou malfaiteurs ? Quand on en fait usage pour assoupir les personnes à qui il faut faire l'amputation dc quelques membres, afin de les rendre insensibles a la douleur ?

R. Pro nunc detur Decretum fer. III loco IV 23 Iunii 1840 prout sequitur: < Remoto omni < errore, sortilegio, explicita aut implicita dae- < monis invocatione, usus magnetismi, nempe « merus actus adhibendi media physica aliunde « licita, non est moralitcr vetitus, dummodo < non tendat ad finem illicitum aut quomo- < dolibcl pravum. Applicatio autem principio- « rum et mediorum pure physicorum ad res « et effectus vere supernaturalcs, ut physice < explicentur, non est nisi deceptio omnino il- « licita et hacreticalis ».

IOI9

m Ex L,tt S·R·C. // *Sept. 1847* (ad Archikp. cwrr. ss s«cra-'Aiuminbn·.) – Omissio incensationis conformior est Ecclesiae praxi in benedictione cum sacra Pyxide; requiritur tamen omnino quum impertitur benedictio cum O^tensorio, ac proinde illam hoc in casu exigat (Archiep.); ac pariter exigat ut in summitate Ostcnsorii crux visibilis nppo- [»« cr«c< in »u*. natur quod requirunt ecclesiasticae leges, non ü|J5tantc consuetudine Ordinis Praedicatorum, cui peculiaris est ritus in explendis caeremoniis.

IO20

Dc letrwfi *i- ». **cn· p«- fmm ⁸ S. R. C. *11 Sept. 1847* — Atrbbatrn. — An licitum sit, ad celebrandam Missam, ornamentis uti quorum textura vitrea est mixta •uro vel argento.

R. In voto Magistri Caeremoniarum, seu Negative ; proptereaque praedictis ornamentis uti non licet.

1021

fSim nr· ··« «mit. S. R. C. /r *Sept. 1847* —Vbkonrn. — Quum in mullis Breviariis ct Ritualibus in Litantis Sanctorum desiderentur preces pro arcendo *fiagello terraemotus, peste, fame* ct *bello,* quaeritur utrum recitari debeant, ct quo loco apponendae ?

R. Affirmative, et ponendas esse post versum zl *fulgure et tempestate.*

1022

S. C. de Prop. F. *14 Nov. 184]7 (Ex Aud. SSmi).* – *Le Vic. Ap. du Japon* supplie humblement V. S. dc daigner accorder a per- pétuité quarante jours d'indulgence que pourront gagner tous les fidexes de l'un ct dc l'autre sexe toutes les fois: 1. qu'ils feront une prière pour la conversion du Japon; *2.* ou qu'ils exhorteront les autres fidèles À prier pour la conversion du dit Empire; et une Indulgence plénière qu'ils pourront gagner deux fois l'an, en se confessant, communiant, visitant une église quelconque, ct priant comme ci-dessus. Ipponi» cotte, «ionc Id Jw <;- tU

SSrîius D. N. Pius PP. IX perpensis expositis, benigne annuit pro gratia iuxta petita, contrariis quibusque non obstantibus.

IO23

De cnhoiîa rd- cionc inOncflît Litt. Ap. Pii PP. IX *6 Ianuarii 1848* (ad Orikntalks).— t. In suprema Petri Apostoli sede, meritis licet imparibus, disponente Domino, constituti, et sollicitudine onerati omnium Ecclesiarum, respeximus inde ab exordio Pontificatus nostri in diversas orientis ac finitimarum regionum nationes Christianas cuiuscumque ritus, quae non uno quidem cx capite peculiarem a nobis curam exposcere videbantur. In oriente enim Unigenitus Dei Filius propter nos homines homo factus apparuit, ct per vitam, mortem, et resurrectionem suam opus humanae redemptionis perficere dignatus est. In oriente a divino eodem Redemptore, ac subinde ab eius discipulis, praedicatum initio est Evangelium lucis ct pacis; ct quamplurimae inclaruerunt ecclesiae Apostolorum, qui illas instituerant, nomine insignes. Sed insequenti etiam tempore, ct longo plurium saeculorum intervallo, floruere in orientalibus nationibus Episcopi, Martyres, aliique sanctitate ac doctrina praestantissimi viri, quos inter communi totius orbis praeconio celebrantur Ignatius Antiochenus, Polycarpus Smyrncnsis, Gregorius Neocaesarcensis, eiusdemque nominis Nyssenus ac Nazianzenus, Athanasius /Xlcxandrinus, Basilius Caesarcensis, loannes Chrysostomus, bini Cyrilli Hierosolymitan. et Alexandrinus, Gregorius Armcnus, Ephracmus Syrus, loannes Damascenus, nec non slavorum apostoli Cyrillus et Methodius, ut taceamus porro de caeleris prope innumeris, qui effuso similiter pro Christo sanguine, aut sapientibus scriptis, eximiacque virtutis operibus nomina sua perenni item posteritatis memoriae commendarunt. Pertinent quoque ad Orientis laudem fre-

quentissimi Episcoporum conventus, praesertim vero Occumenica vetustiora Concilia ibidem celebrata, in quibus, Romano Pontifice praeuntc, catholica fides contra illius aetatis novatores vindicata fuit solemnique iudicio roborata. Denique posteriori etiam aevo, quamvis haud exigua Christianorum orientalium pars a communione Sanctae huius Sedis, atque adeo a catholicae Ecclesiae unitate recessisset, et in oriente ipso rerum summam obtinuerint gentes a Christiana religione alienae, numquam tamen defuere illic homines bene multi, qui divinae gratiae auxilio freti, suam in vera fide et catholica unitate constantiam inter multiplices calamitates, et diuturna eorum praesertim temporum pericula comprobarunt. Heic autem abstinere non possumus, quominus commemoremus singulari cum laude illorum Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, et Episcopos, qui sedulam contulere operam suis ovibus in catholicae veritatis professione custodiendis; ct quorum proinde curis, Deo benedicente, factum est, ut mitigata postea temporum asperitate tantus inibi inventus sit eorum numerus, qui in catholica unitate manebant.

Pontifici· in fideles orientales propensitiima volaotaa

2. Itaque ad vos primum verba nostra convertimus, Venerabiles Fratres, dilecti filii, catholici Antistites, et cuiuscumquc Ordinis clerici ac laici, qui perseverastis firmiter in fide ct communione Sanctae huius Sedis, vel qui ad eam postmodum, errore cognito, non minori quidem virtutis laude convenistis. Etsi enim rescripserimus dudum ad multos cx vobis, a quibus gratulatorias de nostra ad Summum Pontificatum electione litteras acceperamus, ct inde a die 9 novemoris anni 1846 omnes totius catholici orbis Antistites per cncyclicam epistolam allocuti fuerimus ; consilium tamen est alio hoc peculiari sermone certiores vos facere studiosissimae caritatis, qua de vobis rcbusque vestris, solliciti sumus. Opportunam vero dc his scribendi occasionem habuimus in missione vcn. fratris Innocentii Archiepiscopi Sidcnsis, qui a nobis Constantinopolim legatus est ad celsissimam othomanam aulam, ut potentissimum turearum imperatorem nostro nomine conveniat, et pro oratore ab illo ad salutandos nos antea allegato plurimas nomine nostro gratias persolvat. Ipsi quidem Ven. Fratri diligenter mandavimus, ut vos, ct quaecumque ad vestram catholicaequc Ecclesiae causam in amplissima othomana ditione pertinent, eidem imperatori nostris verbis impensissime commendet. Nec dubitamus, quin imperator ipse, sua iam sponte erga vos benevolus, maiori porro benignitate rebus vestris faveat, ct neminem cx suis subditis catholicae religionis causa vexari permittat. Iam vero memoratus Sidcnsis Archicpiscopus nostrae in vos caritatis studia uberius declarabit illis cx sacris praesulibus primoribusve nationum vestrarum, quos Constantinopoli adesse contigerit: atque inde postmodum ad nos rediturus divertet, prout res et occasio tulerit, ad nonnulla alia orientis loca ut, quemadmodum in mandatis a nobis habuit, ecclesias catholicorum cuiusque ritus inibi sitas nostro nomine invisat, nostrisque verbis amantissime alloquatur, ct consoletur nostros Vcn. Fratres dilectosque filios, quos in locis illis invenerit.

3. Idem vero et ipsis tradet, et cum reliquis vestrum communicandas curabit nostras hasce litteras, testes, uti diximus, nostrae in catholicas vestras nationes propensissimae voluntatis, et per quas vobis omnibus notum facimus et confirmamus, nihil potius nobis fore, quam ut de vobis ipsis et de catholicae apud vos religionis statu quotidie magis bene mereamur. Quare cum inter alia relatum ad Nos sit, in regimine ecclesiastico vestrarum nationum quaedam esse, quae ob antcacti temporis calamitatem incerta adhuc manent vel minus apte constituta, libenter equidem aderimus auctoritate nostra apostolica, ut ad normam sacrorum canonum, servatisque SS. Patrum institutis, rite omnia componantur et ordinentur. Omnino autem sartas tectas habebimus peculiares vestras catholicas liturgias : quas plurimi sane facimus, licet illae nonnullis in rebus a liturgia ecclesiarum latinarum diversae sint. Enimvcro liturgiae ipsae vestrae in pretio pariter habitae fuerunt a praedecessoribus nostris ; utpote quae ct commendantur venerabili antiquitate suae originis, et conscriptae sunt linguis, quas Apostoli aut Patres adhibuerant, et ritus continent splendido quodam ac magnifico apparatu celebrandos, quibus fidelium erga divina mysteria pietas et reverentia foveatur.

4. Ad hanc Sedis Apostolicae rationem erga catholicas orientalium liturgias plura spectant Romanorum Pontificum decreta et constitutiones, quae de illis conservandis latae sunt: inter quas laudare sufficiet litteras apostolicas Benedicti XIV decessoris nostri, eas praesertim, quarum initium « *All itae sunt* » datas die 26 iulii 1755 (1). Eodem pertinet, quod sacerdotibus orientalibus in Occidentem venientibus nedum liberum est proprio nationis suae ritu celebrare in sacris latinorum aedibus, sed patent ctiam diversis in locis, ac Romae praesertim, templa in peculiarem ipsorum usum aedificata. Insuper nec monasteria defuerunt orientalis ritus, nec domicilia alia excipiendis orientalibus destinata; nec ctiam collegia in eum finem condita ut orientalium filii, sive soli, sive cum aliis adolescentibus, ad litteras

(1) Extant tom. IV Bullarii Benedicti XIV n. 47. Aliae ea de re eiusdem Pontificis constitutiones habentur tom. 1 memorati Bullarii n. 87, ct tom. III η. 44.

sacrasque scientias, atque ad clericalem disciplinam informentur, et idonei fiant ecclesiasticis muneribus deinceps in sua cuiusque natione obeundis. Quamvis autem aliqua ex his institutis recentiorum temporum calamitate perierint, nonnulla tamen adhuc supersunt, ac florent; in quibus, Venerabiles Fratres, dilecti filii, praeclarum sane documentum habetis singularis benevolentiae, qua Sedes Apostolica vos resque vestras prosequitur.

5. Celerum scitis iam, Ven. Fratres, dilecti filii, Nos in vestris religiosis negotiis procurandis adiutrice opera uti nostrae Congregationis plurium S. E. Romanae Cardinalium, cui a Propaganda Fide nomen est. At vero studium bene de vobis merendi commune est et aliis plurimis, tum romanis, tum exteris, qui in alma hac urbe morantur. Quo in numero nonnulli et latino, atque etiam cx vestris orientalibus ritibus, praesules, piique alii viri consilium nuper inierunt de pia societate cum in finem instituenda, ut sub auctoritate memoratae nostrae Congregationis cultum apud vos catholicae religionis, ct uberiores eiusdem progressus quotidianis piis precibus, collata aliqua stipe, et omni ope atque opera sua iuvarc connitcrentur. Qua de re cum relatum ad Nos fuerit, commendavimus equidem ct probavimus pium illorum consilium, ac suasores ipsis fuimus ut ei operi sine mora manum admoveant.

A3 citbolico-onenul». Episcopot edbortâbo.

6. Post haec, ad vos speciatim verba nostra convertimus qui aliis praccstis, VV. FF., catholici orientalium Antistites cuiusque gradus; ut collaudato iterum vestro ct /estri etiam cieti zelo in sacris ccdesiasticisque muneribus obeundis, hac porro hortatione nostra addamus vobis animos ad virtutem. Itaque obtestamur vos in Domino Deo nostro, ut caelesti cius auxilio freti advigiletis maiori usque alacritate ad custodiam delectarum ovium, ncc desistatis praelucere ipsis verbo et exemplo, ut ambulent digne Deo per omnia placentes, in omni opere bono fructificantes. Incumbant alacriter in eamdem curam presbyteri, qui sub vobis sunt, et animarum praesertim curatoribus instate, ut decorem diligant domus Dci, foveant populi pietatem, sancta sancte administrent, et, minime neglectis ceteris officii sui partibus, peculiari utantur diligentia in informandis pueris ad rudimenta Christianae doctrinae, atque in reliqua fideli plebe verbi Dci pabulo cum sermonis facilitate pro cius captu enutrienda. Summa autem illis vobisque ipsis sedulitate curandum est, ut fideles omnes solliciti sint servare unitatem spiritus in vinculo pacis, gratias agentes Deo luminum et misericordiarum patri, quod in tanto rerum discrimine constantes per eius gratiam permanserint in catholica communione unicae Christi Ecclesiae, vel reversi porro ad illam fuerint, dum alii ex popularibus suis vagantur adhuc extra unicum idem ovile Christi, a quo illorum patres iamdudum misere exiverant.

Schiioutici ij unionem com Sancta Romani Ecclesia intittt». tur.

7. Post haec, abstinere non possumus, quominus caritatis ct pacis verba his etiam loquamur orientalibus Christum colentibus, qui a communione sanctae huius Petri Sedis alieni sunt. Etenim urget nos Christi caritas ut, iuxta eius monita ct exemplum, dispersas oves sequi per invia quaeque et aspera, atque illarum infirmitati succurrere connitamur, ut in septa dominici gregis tandem aliquando regrediantur. Audite igitur sermonem nostrum vos omnes, quotquot in orientalibus ac finitimis plagis Christiano quidem nomine gloriamini, sed cum Sancta Romana Ecclesia communionem minime habetis ; ac vos potissimum, qui penes illos sacris muneribus estis addicti, aut maiori etiam ecclesiastica dignitate fulgentes ceteris praesidetis. Recogitate ac memoria repetite veterem ecclesiarum vestrarum conditionem, quum mutuo inter se ct cum reliquis catholici orbis ecclesiis unitatis vinculo conglutinabantur : ct considerate deinceps, num quidquam vobis profecerint divisiones quae postmodum subsequutac sunt, et quibus factum est ut nedum cum ecclesiis occidentalibus, sed neque inter vos ipsos retinere potueritis antiquam sive doctrinae sive sacri regiminis unitatem. Memineritis symboli fidei, in quo nobiscum profitemini, credere vos « Unam Sanctam Catholicam ct Apostolicam Ecclesiam >: atque hinc perpendite, num ipsa haec Sanctae ct Apostolicae Ecclesiae Catholicae unitas in tanta illa vestrarum ecclesiarum divisione inveniri possit, dum vos ipsi eam agnoscere abnuitis in communione Romanae Ecclesiae, sub qua aliae per totum mundum frequentissimae Ecclesiae in unum corpus coaluere semper ct coalescunt. Atque ad rationem cius unitatis, qua fulgere Catholica Ecclesia debet, penitius intelligendam, memoria recolite orationem illam in loannis Evangelio consignatam (1) in qua Christus Unigenitus Dei Filius Patrem pro suis discipulis ita precatus est : « *Pater sancte, serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi, ut sint unum, sicut et nos* » ; et subinde adiecit: < *Non pro eis autem rogo tantum, sed et pro eis, qui crediturі sunt per verbum eorum in me; ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint, ut credat mundus quia tu me misisti : et ego claritatem, quam dedisti mihi, dedi eis, ut sint unum sicut et nos unum sumus : Ego in eis, et tu in me, ut sint consummati in unum; et cognoscat mundus, quia tu me misisti, et dilexisti eos sicut et me dilexisti >.*

(!) lotnnis XVII n, 20, et seqq.

8. Verum idem humanae salutis auctor Christus Dominus, unicae illius, adversus quam portae inferi non praevalebunt, Ecclesiae suae fundamentum posuit in Apostolorum principe Petro; cui claves dedit regni caelorum (i); pro quo rogavit, ut non deficeret fides eius, addito etiam mandato ut fratres in ea confirmaret (2); cui denique pascendos commisit agnos et oves suas (3), atque adeo totam Ecclesiam, quae in veris Christi agnis atque ovibus est. Atque haec pertinent pariter ad Romanos Antistites Petri successores; quandoquidem, post Petri mortem, Ecclesia usque ad consummationem sacculi duratura, fundamento, super quod aedificata a Christo fuit, carere non potest. Quare S. Irenaeus, Polycarpi, qui Joannem Apostolum audierat, discipulus ac deinde Lugdunensis Episcopus, quem orientales non minus quam occidentales inter praecipua Christianae antiquitatis lumina recensent, dum adversus haereticos sui temporis referre vellet doctrinam Apostolis traditam, supervacaneum existimavit omnium ecclesiarum apostolicae originis enumerare successiones, affirmans satis sibi esse, ut allegaret contra illos doctrinam Ecclesiae Romanae, propterea quod < *ad hanc Ecclesiam propter potiorem principalitatem necesse est omnem convenire ecclesiam, hoc est eos qui sunt undique fideles, in qua semper ab his, qui sunt undique, conservata est ea quae est ab Apostolis traditio* (4) ».

9. Novimus commune vobis studium esse, ut doctrinae adhaereatis a vestris maioribus custoditae. Sequimini igitur veteres Antistites et christifidelcs orientalium omnium regionum, de quibus innumera prope monumenta demonstrant, ipsos cum occidentalibus consensisse in reverenda Romanorum Pontificum auctoritate. Inter praecipua ex oriente ipso eius rei documenta (praeter Irenaei locum paulo ante laudatum) commemorare hic iuvat quae IV Ecclesiae saeculo gesta sunt in causa Athanasii Alexandrini Antistitis, sanctitate non minus quam doctrina et pastorali zelo clarissimi, qui ab orientalibus quibusdam praesulibus in Concilio praesertim Tyri habito iniustissime condemnatus, et ab ecclesia sua pulsus, Romam venit; ubi venerunt etiam alii ab oriente Episcopi a suis item sedibus per iniuriam deiecti. < *Episcopus igitur Romanus* (qui erat Iulius decessor noster) *cum singulorum causas cognovisset, omnesque in Nicaenae fidei doctrinam consentientes reperisset, tamquam idem cum ipso sentientes, in communionem recepit. Et quoniam propter sedis dignitatem omnium cura ad ipsum spectabat, suam cuique Ecclesiam restituit. Scripsit etiam orientalibus Episcopis, reprehendens eos, quod in supradictorum causis non recte iudicassent, et quod ecclesiarum statum turbarent* (5) ». Initio etiam saeculi V., Ioannes Chrysostomus Constantinopolitanus Antistes, vir item longe clarissimus, qui Chalcedone in Synodo ad Quercum per summam iniuriam condemnatus fuerat, confugii et ipse per litteras et internuncios suos ad Sedem hanc Apostolicam, et a decessore nostro S. Innocentio I innocens declaratus est (6). Praeclarum aliud veneratae a vestris maioribus Romanorum Pontificum auctoritatis documentum extat in Chalcedonensi Synodo anni 451. Enimvero Episcopi, qui in illam ad sexcentum convenerant, ac pene omnes (paucis scilicet exceptis) ex oriente erant, post litteras Romani Pontificis S. Leonis M. in secunda Concilii actione perlectas clamaverunt: « *Petrus per Leonem ita locutus est* ». Subinde autem, Synodo ipsa pontificiis Legatis praesidentibus absoluta, iidem Concilii Patres in gestorum relatione ad Leonem missa, eum per memoratos Legatos congregatis Episcopis *sicut membris caput praefuisse* affirmarunt (7).

10. Ceterum non ex solis Chalcedonensis Concilii actis, sed ex rcliqua etiam orientalium veterum synodorum historia proferre liceret monumenta alia quamplura; ex quibus constat, Romanos Pontifices in Synodis praesertim Ooccumenicis primas habuisse partes, eorumque auctoritatem et ante Conciliorum celebrationem, ct his porro absolutis, fuisse imploratam. Atque etiam extra Conciliorum causam arferre possemus alia Patrum veterumque orientalium seu scripta seu gesta longe plurima; ex quibus item apparet supremam auctoritatem Romanorum Pontificum viguisse iugiter apud maiores vestros in oriente universo. Sed quoniam nimis longum foret ea omnia hoc loco recensere, et quae iam indicavimus satis sunt ad rei veritatem ostendendam: heic tantum coronidis loco memorabimus quemadmodum vetustissima aetate, ipso scilicet Apostolorum aevo, gesserunt se Corinthii fideles in dissensionibus, quibus ipsorum ecclesia gravissime turbata fuerat. Nimirum Corinthii dissensiones illas suas per litteras, et per Fortunatum ad eas perferendas huc profectum, detulerunt ad S. Clementem, qui paucis post Petri mortem

(1) Matthaei XVI x8, 19.
(2) Lucae XXII p, 32.
(5) Ioannis XXI ij, ct seqq.
(4) Ipsa haec sunt Irenaei verba *Lib. III centra hairtstt cap. 1.*
(j) Verba haec sunt Sozomcni Lib. III Hist. Eccl. cap. 8. Rem universam fusius exponit Athanasius ipse in sua *Apologia contra Arianos.*

(6) Binae hac de rc Chrysostomi litterae ad Innocentium, ct litterae Innocentii tum ad Chrysostomum, tdm ad clerum ct populum ConstantInopolitanum extant tom. III operum Chrysostomi edit. Maur. p. $1; et seqq.
(7) Tom. IV Conciliorum edit. Labbeo-Vcnetac pag. I2H ct 1755.

annis Romanae Ecclesiae Pontifex factus fuerat. Clemens autem, re graviter considerata, rescripsit per Fortunatum ipsum ct per adiunctos ci internuncios suos Claudium Ephebum et Valerium Vitonem, a quibus Corinthum perlata est celebratissima illa Sancti Pontificis Romanaeque Ecclesiae epistola (r). quae tum penes Corinthios ip>os, tum penes alios orientales tanto in pretio habita fuit, ut subsequent! etiam tempore in pluribus ecclesiis publice legeretur (2).

n. Iuxta haec hortamur vos. atque obtestamur, ut absque ulteriori mora redeatis ad communionem sanctae huius Petri Sedis, in qua verae Christi Ecclesiae fundamentum esse et maiorum vestrorum aliorumque veterum Patrum traditio, et quae antea commemoravimus Christi Domini verba in Sanctis Evangcliis relata demonstrant. Nec enim fieri umquam poterit, ut in unius Sanctae Catholicae et Apostoiicae Ecclesiae communione sint, qui divulsi esse voluerint a soliditate petrae, super quam Ecclesia ipsa divinitus aedificata est. Ac nulla sane ratio est, qua vos ab hoc ad veram Ecclesiam Sanctaequc huius Sedis communionem reditu excusare valeatis. Nostis enim, in rebus ad divinae religionis professionem spectantibus nihil esse tam durum, quod pro Christi gloria aelernacquc vitae retributione non sit perferendum. At vero ad Nos quod attinet, testamur et confirmamus, nihil nobis antiquius esse, quam ut vos ad communionem nostram redeuntes nedum nulla, quae durior videri possit, praescriptione affligamus, sed ex constanti Sanctae huius Sedis instituto peramanter ct paterna prorsus benignitate excipiamus. Itaque non aliud vobis imponimus oneris, quam haec necessaria t nimirum ut ad unitatem reversi consentiatis nobiscum in professione verae fidei, quam Ecclesia Catholica tenet ac docet, et cum Ecclesia ipsa supremaque hac Petri Sede communionem servetis. Hinc ad vestros sacros ritus quod attinet, reficienda solummodo erunt, si quae in illos separationis tempore irrepserint, quae eidem fidei ct unitati catholicae adversentur: atque his demptis, sartae tcctacque vobis minebunt veteres liturgiae vestrae orientales : quas pro illarum venerabili antiquitate et ceremoniis ad fovendam pietatem idoneis apud nostros decessores in pretio fuisse, atque a nobis pariter plurimi heri in priori harum litterarum parte iam declaravimus.

12. Insuper deliberatum fixumque nobis est ut erga sacros ministros, sacerdotes ct praesules, qui ex istis nationibus ad unitatem catholicam revertantur, camdem teneamus rationem, qua decessores nostri tum proximae tum superioris aetatis multoties usi sunt; ut illis scilicet servemus gradus ct dignitates suas ; atque hinc illorum, non minus quam reliqui catholici orientalis cleri, opera utamur ad cultum catholicae religionis inter populares suos tuendum ac dilatandum. Denique tum ipsos tum laicos, qui ad communionem nostram redierint, eadem qua ceteros orientis catholicos benevolentia complectemur; immo ct iucundum nobis erit omni studio conniti, ut de his aeque ac dc ipsis quotidie magis bene mereamur.

13. Utinam elementissimus Deus dare dignetur sermoni huic nostro vocem virtutis; utinam studiis benedicat fratrum filiorumque nostrorum, qui nobiscum dc salute vestrarum animarum solliciti sunt: utinam ca humilitatem nostram consolatione laetificet, ut inter orientales Christianos catholicam unitatem restitutam videamus, et in unitate ipsa novum habeamus subsidium ad veram Christi fidem in gentibus etiam a Christo alienis magis magisque propagandam. Nos quidem non intermittimus idipsutn a Deo misericordiarum et luminum Patre per Unigenitum suum Redemptorem nostrum in omni oratione ct obsecratione suppliciter poscere; eumdemque in finem invocare patrocinium Beatissimae Deiparae Virginis, ct Sanctorum Apostolorum, Martyrum, Patrum, quorum praedicatione, sanguine, virtutibus et scriptis vera Christi religio propagata olim per orientem et conservata est. Desiderio autem desiderantes gratulari tandem de vestro reditu in Ecclesiae Catholicae gremium, vobisque benedicere tamquam fratribus filiisque nostris, interea cunctos, qui modo in oriente loeisque conterminis sunt, catholicos Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos, clericos, laicos iterata nostrae fiagrantissimae caritatis testificatione prosequimur, cisquc omnibus apostolicam benedictionem amantissime impertimur.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem sub annulo Piscatoris dic 6 ianuarii 1848, pontif. nostri anno n.

(!) Extit haec Clementi1 epistola in Bibliotheca Vncnicn Patrum, Vcnetiis a Gallandio edita tom. I pag 9 ct seqq.

(2) Ex Eusebio (Historiae Eccl. Lib. ΠI cap. 16) et cx Dionysio Corinthiorum Episcopo, cuius testimonium extat apud Eusebium ipsum Lib. IV cap. 2j.

1024

Ex Decr. S. C. super statu Regular. 25 *ian. 1848* — i. In quocumque Ordine , Congregatione, Societate, Instituto, monasterio, domo sive in iis emittantur vota solemnia, sive simplicia, ct licet agatur de Ordinibus, Congregationibus, Societatibus, Institutis, monasteriis, ac domibus, quae ex peculiari privilegio etiam in corpore iuris clauso, vel alio quovis titulo in decretis generalibus non comprehenduntur, nisi de ipsis specialis, individua ct expressa mentio

Dc testimoniiltbu» Ordinmorutn littcnt pro admittendi* «J religtoium habitum

fiat, nemo ad habitum admittatur absque testimonialibus litteris tum Ordinarii originis, tum etiam Ordinarii loci in quo postulans post expletum decimum quintum annum aetatis suae ultra annum moratus fuerit (1).

2. Ordinarii in praefatis litteris testimonialibus, postquam diligenter exquisiverint etiam per secretas informationes dc postulantis qualitatibus, referre debeant de cius natalibus, aetate, moribus, vita, fama, conditione, educatione, scientia; an sit inquisitus, aliqua censura, irregularitate, aut alio canonico impedimento irretitus, acre alieno gravatus, vel reddendae alicuius administrationis rationi obnoxius. Et sciant Ordinarii eorum conscientiam super veritate expositorum oneratam remanere, nec ipsis unquam liberum esse huiusmodi testimoniales litteras denegare; in eisdem tamen super praemissis singulis articulis ea tantum testari debere quae ipsi cx conscientia affirmare posse in Domino judicaverint.

1025

Cire* modum erigendi *Viae Cmcit* IUtloow

S. C. Indulg. ?r *Ianuarii 1848.* — Nanc b i r s. — Episcopus Nanceiensis postulat: Utrum erectio et benedictio Stationum *Viae Crucis* in ecclesia vel oratorio ita fieri possit, ut ante caeremoniam, vel etiam die praecedenti, quatuordecim cruces cum tabulis pictis, si quae sint, suspendantur in locis praefixis, ct carum benedictio fiat a sacerdote ad eas ante aram converso ; quibus expletis, sacerdos ad singulas cruces genutlcxus eas incensat ct orat more solito, vel utrum expositio et suspensio fieri debeat durante caeremonia, quod quidem esset difficillimum.

R. Servandam esse in omnibus consuetudinem.

1026

An potsh Mim •t indulgentia, qaîrimr^hêrî •ppiicarl.

S. C. Indulg. ?r *Ianuarii 1848.* — To l o s a x. — An quando requiritur sacrificium Missae pro Indulgentia lucranda, Missa possit offerri pro uno ct Indulgentia applicari pro altero.

R. Communicetur oratori votum consultoris.- *Votum consultoris :* – Hanc camdem quaestionem enucleandam sibi proponit doctissimus P. loanncs Cavalieri, scilicet: An Indulgentia ct Sacrificium dividi queant ? Respondet : « Decisio pendet ex verbis indulti ; si enim cantat: *Qui pro defuncto Missam in tali altari dixerit, liberat animam eius, etc.,* Sacrificium et Indulgentia non possunt dividi, sed utrumque pro eodem defuncto est applicandum; si autem tô *pro defunctis* in induito desit, applicatio solius Indulgentiae sufficit ad liberandam animam, ct Sacrificium cuilibet poterit applicari ; ... si tamen fundator, aut stipem erogans imponat onus celebrandi in altari privilegiato, tunc praedicta divisibilitas locum non habet; per impositionem quippe talis oneris censetur etiam voluisse applicationem Indulgentiae. Secus est si sacerdos onus habeat sacrificandi, sed non in altari privilegiato; tunc quidem adimplet obligationem suam per applicationem Sacrificii, ct liber est quoad applicationem Indulgentiae, dummodo tamen celebret in altari cuius privilegium non exquirat etiam applicationem Missae ». Quae solutio et mihi arridet: nam Indulgentia etiam pro defunctis est donum ex Ecclesiae thesauro depromptum, qui constat cx meritis Christi, Beatae Mariae Virginis et aliorum Sanctorum ; opera vero iniuncta sunt conditio solum sine qua effectum non sortitur Indulgentia : ergo aliud est Indulgentia, aliud opus iniunctum. Porro si applicatio Indulgentiae pro solis defunctis concessae necessario coniuncta esset cum applicatione Sacrificii, Sacrificium ct Indulgentia forent unum et idem, ergo Sacrificium non esset tantum opus iniunctum, ncc Indulgentia ex Ecclesiae thesauro deprompta, sed ex valorc infinito eiusdem Sacrificii, qui certe Ecclesiae potestati non subest, sed voluntati Dei finito modo applicantis; atqui Sacrificium est tantum opus iniunctum, et Indulgentia non ex valore, scu fructu Sacrificii eruitur, ergo non sunt unum ct idem, adeoque Sacrificium et Indulgentia dividi possunt (saltem dum aliud in induito non exprimitur), et consequenter, in hac hypothesi, sacerdos potest Sacrificium offerre pro uno, et Indulgentiam applicare pro altero. Haec sunt, quae sapienti iudicio vestro, Eminentissimi Patres, subiicienda esse duxi -.

1027

milicien* pro

S. C. de Prop. F. rr *Martii 1848.* (C. P. pr o Six.)—Se possa riguardarsi per legittima c sufficiente causa, in mancanza di altre, di accordare dispense matrimoniali, Toblazione di qualche limosina a favore dei poveri e della chiesa.

R. Negative.

1028

Circa MI«lac applicationem m· xu ethnicorum mentem.

S. C. de Prop. F. *11 Martii 1848* (C. P. pr o Six.) – Se possa un missionario ricevere la limosina dclla Messa, cd applicarla secondo la mente o intenzione di un ublatore gentile che abbia per iscopo di ottencrc la guarigionc da malattia, o la liberazione dal curcerc e dalla pena capitale che gli sovrasta.

R. Affirmative.

(1) Eadem S. C. dic 1 Maii 1851 declaravit sufficere testimoniales datas ab Ordinariis per litteras privatas.

1029

S. C. de Prop. F. *rr Martii rSrf* (C. P. «woedJUphrM pro Sot.) — Excepta interna disciplina rcgu- r irwwvt. jarjt miJJj0ndrj0J religiosos quoad omnia né- gocia et directionem Missionum sub iurisdictionc Vicariorum App. esse; et ad mentem: *Mens est* che si faccia pürticolarmcntc sentire che sc il missionario religioso deve considcrarsi legato da una doppia obbedienza verso il Capo della Missione cioc, e verso il Superiore Rcgolarc, la prima deve essere la prépondérante, c quindi nel conflilto dec vincere, c non paralizzarscne l'etfeito coU'csigcre Tosscrvanza délia seconda.

1030

lJbfl birfcuco- ruta n«n«tcn«« ia xnaniba· rdIn- qotndi S. C. S. Officii 26' *Iulii 1848.* — Malac. — Inter varios libros qui birmano vel cariano sermone passim in his regionibus disseminan- tur ab anabaptistis, cum quibusdam plus mi- nusvc erroneis, reperiuntur Novi Testamenti translationes, quarum quidam loci adulterati, quidam vero, licet orthodoxi, non ad normam vulgatae editionis translati sunt; alii tandem propter defectum verborum, aut accurati ser- monis ignorantiam, ambiguitatem praeseferunt, vel saltem non adaequate ad genuinum sen- sum translati sunt. Hi libri ct translationes difficile possent auferri a neophytorum prae- sertim anabaptistarum conversorum manibus, quatenus illorum lectioni sint assueti, et mis- sionarii catholici meliores (libros) legendos illis praebere nondum valeant. Unde quaeritur:

t. An libri dc quibus agitur possint relin- qui in manibus conversorum, sub praetextu quod errores in illis inserti non intclligantur, vel saltem non credantur.

2. An possint absolvi missionarii, qui, sub iisdem praetextibus vel aliis huiusmodi, nollent auferre supradictos libros c manibus Christia- norum.

3. Utrum saltem, postquam errores reperti, correcti vel suppressi fuerint, possint supradi- cti libri relinqui fidelibus usquedum habeantur libri accurate scripti vel translati.

R. Ad singula dubia, negative. Curandum omnino ab operariis cvangclicis ut libri, de quibus agitur, flammis comburantur, ct omnem dent operam perficiendae catholicae emenda- taeque version! biblicae, typis dein edendae, praevio S. Congregationis de Prop. Fide examine et approbatione.

1031

rwn ciplovonc I· prefectioot 11·· part ««pCfBnOO- S. C. S. Officii /7 *Sept. 1848.* — Siam — i. Circa profectionem exercitus est consue- tudo quod magi regis, ex superstitiosa suppu- tatione, definiant diem, horam ct momentum profectionis; tunc dux iubet explodere tormenta ad dandum signum. Possuntne christiani mi- lites in tali casu explodere tormenta ad iussum regis vel ducis? Usque modo christiani mili- tes exploderunt tormenta, ct timenda sunt gra- via incommoda si renuant obtemperare.

2. Elephas albus pluris aestimatur in Siam Arii» utpote animal curiosum, pulchrum, et boni aupcntinou « ominis pro felicitate Regni. Porro, quando ad- 111 op,D,o' ducunt eum in ratibus ad regiam civitatem, magnates aliquando assumunt Christianos, ut adiuvent ad trahendam ratem in qua insidet animal, quod cum comitatu plurimo ct signis laetitiae excipiunt in civitate. Licetne Christianis trahere ratem elephantis albi? Ratio dubitandi videtur esse quod siamenses aliquam super- stitiosam opinionem habeant circa elephantes albos.

An heiu coo. 3. In media civitate est platea vacua, in pcratio cocnw· qua, quoties comburendum esc cadaver regis tiiom cadntrh vel principis, aedificant magnum mausoleum v<l F ** sub quo fit cadaveris combustio. Circa mau- soleum construunt septum intra quod versantur talapuini ad funera invitati. Praeterea dispo- nunt tentoria extra septum pro rege et magna- tibus, faciuntque stratum in tota platea, partim ex tabulis, partim cx arundinibus. Nunc quaeri- tur:— *a)* Christiani possuntne, si ad id iubentur, adiuvare in construendo mausolco, exceptis qui- busdam figuris et emblematibus superstitiosis? — *b)* Possuntne caedere, vel adducere, aut tra- here ad terram ligna aut tubulas ad confectio- nem dicti mausolei destinatas? — c) Possuntne texere stratum ex arundinibus, sive intra, sive extra septa? — *d)* Possuntne tenere arundines in suis domibus, ca tradere ducibus paganis, qui exigunt opus huiusmodi pro dicto mauso- leo? Istud mausoleum videtur esse quasi ten- torium momentaneum, siquidem statim post combustionem penitus destruitur.

Circa oblatio· ^"unin' bu' prinapnum. 4. In funeribus principum, omnes eorum clientes adiuvant, sive opera sua,.sive pecunia, pannis albis, aut comestibilibus. Ista comesti- bilia non sunt oblata idolis, sed communia, ct cedunt partim talapuinis, partim magnatibus, qui assistunt funeribus, ct partim operariis et servis principum. Nunc quaeritur: — *a)* An christiani clientes principum possint occasione funerum deferre ad palatium regis vel principis domini sui quaedam munuscula comestibilia, ipsa dic funerum, saltem praevia protestatione ut saepe fit, quod ipsa munuscula offeruntur ipsi principi, non autem pro talapuinis neque ad suffragium defuncti? — *b)* Possuntne offerre ista munuscula saltem aliquot dies ante funera? Si vero nihil offerunt, valde timendum est nc incurrant odium aut vindiciam domini sui.

Dc quadam pro. pmtuîwîm''· ncm· 5. In Siam pueri ct puellae servant cirrum supra verticem capitis ad aetatem circiter duo- dccim annorum; tunc abradunt cirrum, adhi- bendo quasdam caeremonias superstitiosas. Ccn-

sent cnim quod, si nun radunt cirrum, pueri variis calamitatibus erunt obnoxii. Aliquando rex lilium aut tiliam nd unum sacellum, ad id constructum in palatio, tribus vicibus mittit magno cum apparatu, ad recipiendum orationes ct aquam lustralem talapuinorum antequam abradat cirrum : ad processionem assumunt pueros variarum nationum indutos vestibus gentis suae. In decursu processionis brahamani procedunt spargentes ex utraque parte orizam superstitiosam. Porro, si rex iubeat ut assumant pueros Christianos ad istam processionem, possuntne christiani tradere pueros suos, supposito quod isti pueri nullam peragant superstitionem sed solum comitentur principem honoris gratia? — Iste casus raro accidit; dicunt iam bis ac ter accidisse, inscio vel consentiente Vicario Ap. non esse certum. Sed certum est quod si in futurum acciderit, satellites per vim cogent pueros ad comitandum principem. Ideo enixe rogo E. V. ut sententiam vestram circa istum et alia puncta ad me quam primum transmittere dignemini.

R. Ad i. Nisi publica opinione explosio tormentorum bellicorum habeatur tamquam actus superstitiosus, non esse inquietandos. Et detur decretum anni 1817 S. Congr. de Prop. Fide *(V. n. 720).*

Ad 2. Non esse inquietandos nisi publica opinione habeatur uti actus superstitiosus. Et detur decretum uti supra.

Ad 3. Detur Instructio S. C. de Prop. Fide dici 2 Iulii 1827 super dubiis propositis a Vic. Ap. Siamensi *(V.* n. 795).

Ad 4. Iuxta exposita tolerari posse, remoto scandalo, ct detur decretum 1645 S. Congregationis de Prop. Fide *(V. pag.* 52J.

Ad 5. Detur decretum an. 1817 *(V. n. 720)* ct Instructio S. C. de Prop. Fide, ut supra, anni 1827.

IO32

Rctilieote con* iuge infideli a promhiionc de cohabitationc pa* Cibe·, pote»! fi·ddtotd alias convolare nuptiaa.

S. C.S. Officii 27 *Sept.* (Ockaniak Ocgid.). — Utrum pars fidelis matrimonii initi aut confirmati coram proprio missionario, promissione de cohabitationc pacifica a parte non baptizata prius data, possit disiungi non solum quoad habitationem sed etiam quoad torum ct quoad vinculum a pane infideli, quae deinceps non vult amplius pacifice cohabitare propter partis fidelis religionem.

Quaeritur utrum hacc pars fidelis possit valide et licite convolare ad alias nuptias.

R. Affirmative.

1033

Dc auctoritate Vicariorum App. ku Supcnorum Motionum quo* ad miMionarioi.

Instr. S. C. de Prop. F. *30 Sept. 1848*

(SULLA DIPBNDKNZA OKI MISSIONARI RHOOLAIU DAt VICARII APOST. RD ALTRI SUPERIORI DI MISSIONI)·

fi ben dolente la S. C. che non di rado si metta in dubbio da alcuni missionari specialmente Regolari Tautorita dci Vicari Apostolici cd altri Superiori di Missioni, e di tratto in tratto vadansi riproducendo delle questioni di dipendenza, inesauste sorgenti di conseguenze funestissime al bene ed al progresso delle missioni medesime, quantunque dalla medesima Sagra Congregazione siano state più voire examinate e definite, cui si aggiunsc la suprema autorité della S. Sede con sapientissime prescrizioni. Ad eliminare sl disgustose ditferenzc fin dal 1669 la sa. me. di Clemente IX nella Rolla *Speculatores etc. (V. η. 186),* stabih le regole riguardo alla dipendenza dei nominati missionari, ordinando

1. Chc i missionari debbano prcsentarc le proprie patenti al Vicario Apostolico, non ostante che siano spediti in Missione direttarnente dalla S. Sede, o dalla S. Congreg. di Propaganda Fide, di modo che se ricusino di prescntarle, possano i detti Vicari come delegati della medesima S. Sede inibir loro 1'esercizio del ministcro.

2. Che i medesimi sono tenuti a chieder liccnza ai Vicari Apostolici di csercitar le loro facoltl ecc. sebbenc questi non possano senza grave causa negarglicla.

3. Che debbano esercitar la cura d* anime in mancanza del clero secolare, e ciô non solo *ex charitate,* ma ben anche ex *iustitia,* tal che possano asservi costretti dai Vicari Apostolici.

4. Chc escrcitando la cura d' anime, debbano rapporto alia medesima cd allé funzioni parrocchiali, esscr soggetti alla visita e correzione dei Vicari.

5. Che debbano render conto, richicsti, ai Vicari Apostolici dcircsecuzione delle pie lascitc, se siano deputati ad eseguirle.

6. Che se tra loro nascano questioni, i Vicart Apostolici, come delegati della S. Sede possano deciderle e terminate ecc.

Queste regolc furono successivamente ancor mcglio dichiarate, c di nuovo inculcate, a seconda delle ditficoltl che si ravvisarono incontrarsi ncll'osscrvanza delle medesime, o in occasione di dubbi proposti sull'oggetto stesso. Cos! nel 1677 la S. Sede dichiarô obbligati i citati missionart, non csclusi i PP. della Compagnia di Gesù, all* obbedienza c subordinazione ai Vicari Apostolici < *quoad omnia negotia et directionem missionum* >. Nel 1680 a togiierc ogni equivoco sulla relazione dei Religiosi verso i Superiori Regolari, la S. Sede voile chiarito chc sebbene essi quanto alla disciplina rcgolarc, erano soggetti ai Superiori dell' Istituto, pure questi non li potevan rimuovere dalla Missione senza il consenso dei rispettivo Vicario Apostolico. Nel 1701 si confermô, chc i ricordati missionari in quanto al-

ramminiitrazione dci Sngramcnti ed altri ministeri di missione sono *immédiatamente* soggetti alla S. C. di Propaganda o a chi alla medesima Ii sottopone, cioè ai Vicarî Apostolici. Similmente nel 1702 si ripetè il decreto, die i missionari rcgolari nclla Cina, di qualunque htituto siano . debbono esser soggetti irtfieramente ai Vicarf Apostolici ncU'amministrazionc dei Sagramenti, e cura d'anime ecc. c cosl successivamente.

Da tuttociô è facile di dedurre su quali cosc debbano i Religiosi di qualsiasi Istituto c Societ! dipendcrc, ed esser soggetti al Vicario Apostolico, ossia al Prelato Superiore della Missione, qualunque sia il titolo, sotto cui la regg*. In ogni modo ad cscludere ogni ulteriore occasione di dubbiezza, la Congrcgazionc particolare per gli affari della Cina, in conformité dclle anzidette prescrizioni, ha ingiunto (e il Santo Padre si c degnato di confermarlo) di dichiarare di nuovo espressamente a V. S. per sua norma e governo, chc i missionari rcgolari, comprcsi e nominatamenre inchiusi i PP. délia Compagnia, *eccettuata la sola interna disciplina regolare, quoad omnia négocia ct directionem Missionum sub iurisdictionc Vicariorum Apostolicorum esse.* Voile inoltre, che si dichiarasse ancora espressamente e si facesse sentire, chc sc il missionario religioso deve considérant legato da una doppia obbedienzd verso il Capo dclla Missione, e verso il Superiore Regolare, la prima dev'esser sempre la prépondérante, e quindi, in caso di conHitto, la prima dee vincere, c non venir paralizzata coll'esigere 1'osservanza della seconda. Sarebbc difatti ben singolare l'csigerc, chc il religioso dovessc preferire e far preccderc l'obbedienza professata al Superiore deli'Ordine, a quelle che è sopra ogni altra, cioè alla suprema autorité della S. Sede, e del Vicario di Gcsù Cristo, o far preponderate un qualsiasi punto di regolare ed interna disciplina agli obblighi principali e gravissimi di missionario, cd il bene particolarc al pubblico, cd alia salvezza eterna di moltissime anime confidatcgli. È ben persuasa la S. Congrcgazione, chc non potrA giammai aver luogo 1'additato conflitlo, sc il Superiore Regolare, egii stesso animato sia dal vero spirito evangelico, e dalla dovuta obbedienza e rispetto alla S. Sede, cd ai Rapprcscntanti o Vicari dclla medesima, e se questi dai canto loro non si faranno rcgolare chc dal vero intéresse della religione, che certumcnte in molta parte dipende dalla sentit! de' ministri a' quali vienc esso affidato.

Si appartenu pertanto a V, S. come di attenersi alie sopradette rcgole c norme, cost di esigere dai suoi missionari la più esatta osscrvanza delle rnedesime.

1034

Instr. S. C. de Prop. F. 70 *Sept. iS (8* — (ad Vrc. ?\p. Cocinc, Oguid.) — Quaestio fiebat an rebaptizandi sub conditione sint, qui promovendi sunt ad minores vel sacros Ordines, quique nullum exhibent collati cis Baptismatis documentum seu testimonium, tum ob librorum defectum, tum ob memoriae labilitatem, aut mortuis parentibus, patrini* etc., vel dubium exurgat, an valide baptizati fuerim a minus instructis catechistis aliisve Christianis. Hac de re A. Tuam, quoad primam dubii partem, testimonii nimirum defectum, nosse praestat iugiter, tum a S. C. tum a Supr. Inquisitione, quoties eiusmodi quaestiones propositae fuerunt, rescriptum esse negative, sententiam communem afferendo, cos nempe, qui a parentibus Christianis nati, et ab iis Christiano more educati sint, baptizatos omnino fuisse praesumendum. Praesumptioni vero eiusmodi inhaerere licet in altero quoque casu, seu cum dubitatur de catechistarum aut Christianorum, qui clericum baptizaverint, sufficienti instructione ad sacramenti administrationem. Nisi enim valida admodum sit dubitandi ratio quae moralem in hoc aut in illo casu peculiari certitudinem pariat, pro validitate baptismi standum erit, ncc fortuito suspicioni adhaerendum, qua vel fideles, in rc adeo familiari in Sinis, ac multo magis cathechistae, quorum deputation! adeo caute ab Apostolicis Vicariis procedi tur, minus instructi censeantur. Secus enim, ac si negativa dubia admittantur, ambiguitatibus quovis in casu ac sine fine locus fieret. n»ovcti4©r«r.. « r 'nc>'

1035

Litt S. C. de Prop. F. ?o *Sept. 1848* (ad Vic. Ap. Malacbn.) — Quaestio proposita fuit A. Tuae nomine, ab Episcopo Hescbonensi quoad opii ct *arrach* commercium a quodam Christiano Provinciae Merguy susceptum, ct in eodem oppido Karianorum statutum in quo presbyteri Seminarii missionem inchoarant. Petierat autem Episcopus Hesebonensis, ut missionariis potestas fieret excommunicandi venditores tum opii tum arrach, necnon emptores, seu qui ca merce utuntur, non secus ac publicos concubinarios, cosque qui praeceptum paschale implere negligunt. Mature tamen omnibus perpensis, Emi Patres peropportunum censucrunt, ut iis inhaereas quae traduntur in adiecta Instructione dici 23 Iunii i83o, eadem dc re lata *(V. η. 8iζ)* omnemque curam adhibeas ad usum quidem istum extirpandum, at caute ct prudenter agens, ne mala, quin imminuantur, aucta dein doleas. Quam parce enim ecclesiasticis censuris uti expediar. Λ. Tuam latere nequit; eae siquidem cum sint ecclesiasti- *rack.* Ccnmri· pwcc utendum,

chc disciplinae nervus, nonnisi ex gravibus admodum causis, canonicis et probatis, adhibendae sunt, ac Salvatorem nostrum potius imitari congruit, qui tantae mansuetudinis ct longanimitatis exemplum sc praebuit; plures quippe hortamentis, monilis, obsecrationibus ct charitate, magis quam austeritate ct poenis, lucrifiunt.

1036

‹ ;ptnu“o‘«n*. converso ut tnmonio cum Sdh 1 uc

S. C. S. Officii /4 *Decembr. 1848* — fuNK. Ocgid. — i. An (in casu matrimonii in infidelitate contracti, et conversionis unius coniugis) si non daretur talis dispensatio (disparitatis cultus), pars conversa non posset nec licite ncc valide remanere cum sua compartc infideli, sine contumelia Creatoris cohabitare consentiente?

An recuMtio catioma proha 'umcnâc^ruîon'

Quid si pars infidelis, equidem sine contumelia Creatoris cohabitare consentiret, sed rcusaret sinere ut proles nata vel nascitura in religione Christiana instituatur?

R. Ad i. Quando pars infidelis consentit habitare cum fideli absque contumelia Creatoris, matrimonium consistere iuxta D. Paulum, atque ad huiusmodi effectum nullam in casu necessariam esse dispensationem.

Ad 2. Posse in casu partem fidelem transire ad alias nuptias cum alia parte catholica; recusatio enim educationis prolis in religione catholica acquivalct contumeliae Creatoris. R. P. D. autem Vicarius Ap. efficaciter insinuet parti fideli ut curet, eo meliori modo quo potest, pertrahere prolem, si quam habuit, ad catholicam religionem.

1037

Negotiandi îabu* m embu* 4r

S. C. de Prop. F. *20 Aug. I&fQ. (Ex And. SSmij.* — 11 Vic. Ap. dclla Cocincina Orientale implora il permesso di negoziare nei casi particolari qui appresso notati.

i. Il Vicariato dclla Cocincina Orient, abbisogna di un proprio naviglio per servizio dclla Missione, c questo deve in ogni anno recarsi a Singapore, od altro porto curopco, sia per trasportarvi gli alunni che si diriggono al Collegio di Pinang, e le lettcrc per 1'Europa, sia per riccvcre gli annui sussidi che dall' Europa provengono, sia per compcrare vino, grano, olio ed altre cosc necessarie, sia per riccverc nuovi missionari c ricondurre gli alunni chc hanno terminato il loro corso ccc., cosc tutte che non si possono fare senza un naviglio proprio. Ora il Vicariato spende non lieve somma pel detto naviglio, pel nocchiero, marinari c quanto altro puô avervi relazione. Ma d'altra parte i sussidi annui ad esso assegnati sono ben tenui ed incapaci a sopperire a tuiti i bisogni della Missione. Ciô posto, chicde il Vicario Ap. chc sl ad esso, chc al suo successore venga permesso in tal caso di comperare delle mcrcanzic piu ovvie e facili ad esitarsi, per cavar qualchc profitto nella rivendita, c trovare cosl un compenso alie succennate spese. D'altrondc cio e necessario per occultarsi alie curiose ricerche dcgli infedeli che vedendo il naviglio fare i traietti senza mercanteggiare, entrerebbero in sospetto, ne farebbero la denuncia ai Prefctti col piü grave danno e coi massimo pericolo dei Vicariato iniero.

2. AlΓ occidente dclla Cocincina trovansi moite tribù barbare chc appartengono a quel Vicariato, c alie quali ancura non venne predicate il Vangelo. Ma Γaccesso nc e interdetto a tutti fuorche a coloro che comprano il diritto di negoziare presso di esse ; cd e difficile e pencoloso, e solo puô essere aperto ai missionari c loro ministri a costo di gravissime spcsc. A potersi quindi occultare presso gl'infedeli, come si e acccnnato di sopra, e presso queste barbare tribu, che altrimenti sospetterebbero male dei missionari, con danno e pregiudizio dclla Missione che vorrebbe intraprendersi presso coloro, come pure a trovare uosi un mezzo di sussidiarsi nei loro gravi bisogni supplica il Vic. Ap. che in questo caso sia nel!'accesso, sia nclla permanenza presso codesti barbari venga accordato il negoziare *nomine missionis.*

R. Pro gratia, dummodo per interpositam personam, et quoad emptionem iuris ncgociandi apud barbaras nationes, nihil solvatur quod superstitionem redoleat.

1038

Grca cooperationem ad *0· pcntiliou.

Instr. S. C. de Prop. Fide 50 *Augusti* (ad. Vic. Ap. Tunk. Ougid. — Ad tria ab A. Tua proposita dubia quod attinet, nonnulla quae eorum solutioni congruere perfacile intclligcs, adnotanda occurrunt. Dubia porro eiusmodi sunt:

An ad paganos idola deterentes liceat dapes afferre, ctrumqnc partem christiania relictam cdere.

1. in aliquibus locis pagani, quando suum idolum, vel idoli sedem, dc uno loco ad alium processionalilcr deferunt, idoli laudes cantando, multaque superstitiosa faciendo, Christianos cogunt eis media in via occurrere cum duabus mensis dapibus oneratis, eosdem deprecandi causa ut a superstitionibus eximantur. Deinde pagani mediam partem dapum assumunt, et dant illam aliis paganis, qui ex pagis vicinis ad festum superstitiosum occurrunt, manducandam, aliam mediam harum dapum partem Christianis relinquunt, qui illam dlio deferunt atque manducant.

Illicitum deferre menaea ad aedem templo idnli attinentem, ncc non orterre *btid* idoli latoribus.

2. Aliquando pagani, propter eorum penuriam, idolum suum sic processionalilcr circumgestare nequeunt; tunc illi aliqua in suo templo offerunt sacrificia, ct chnstianos cogunt praedictas duas mensas afferre in aliquam do-

mum, quee templo idoli attinet, et peracto sacrificio, dapes a Christianis allatas, idolo non oblatus, pagani in templo manducant una simul cum eorumdcm dapibus idolo sacrificatis; christiani vero partem dapum, quam illis pagani relinquunt, alio asportant et edunt inter sc.

3. Aliis in locis pagani, quando suum idolium processionalitcr deferunt, christianos cogunt praesentare idoli latoribus, quando ad idoli templum sese conferunt ad idolum in humeros suos assumendum, aliquas *betel* buccellas. Haec vero supradicta praestare christianos pagani cogunt, non tanquam contributionem ad superstitiosa, sed tanquam quoddam hommagium illis honorificum, ad petendam ab cis exemptionem a superstitiosis ; quo hommagio praestito, cum protestatione a christianis facta quod utpute Domini coeli cultores ct adoratores, non possunt nec idolum adorare nec illius cultus expensis contribuere, christiani ad nihil aliud coguntur; quo vero hommagio non praestito, pagani illos cogunt ad omnia superstitiosa quae ipsi faciunt.

Hisce positis, quaerebas: Num haec Christianorum agendi ratio in tribus praefatis dubiis tolerari possit ? Praedictas mensas praedictumque *betel* solum aliqui principales ex christianis deferunt paganis offerenda, sed ad has mensas ct ad hoc *betel* praeparanda multi, tum viri tum mulieres opera, ct omnes aliqua pecuniae summa concurrunt ; num omnes illi miserrimi christiani a sacramentorum participatione arcendi sunt, vel aliqui tantum, ct quinam?

Ad solvenda itaque tria proposita dubia ca conferre videntur quae habet Synodus Sutchucnsis. Nam, iuxta decreta generalia Sacrae huiusce Congr. haec inter alia praecipiuntur : *Nullo modo nullaque causa licitum esse, sive ad vitandas persecutiones, sive etiam ad servandam vitam, vel minimum superstitiosis contribuere, sive pecuniae, sive origae, sive cuiuscumque rei a quocumque etiam praefecto publico postuletur, sive apponatur conditio ut non inscribantur eorum nomina in catalogo conferentium, sive fiat protestatio se nimirum non conferre pro superstitiosis. Nunquam licere potest disponere mensas, nec apponere, nec alio quovis modo superstitiosis cooperari.* Quae sane conveniunt iis in priori dubio expositis; non enim extra sacrificii aut supentitiosac caeremoniae locum deferre ac deponere mensas coguntur christiani, sed in via, cum idolum de una ad aedem aliam transfertur, ac dum peragitur superstitiosa functio inter laudes et cantica in idoli laudem; nec dc oblatione agitur pro festu aliquo quod ad populi laetitiam pertineat, aut ad aliud quid indifferens et cultui religionis vhristianae non repugnans referutur ct destinetur; quo in casu, secluso scandalo, ct ad persecutionem vitandam, eiusmudi mos tolerari posset, ut habetur in laudata Synodo; verum dc festo res est quod omnimode ad superstitiosa refertur, et iis in adiunctis delatio fit ct depositio mensarum, in quibus abesse nequit scandali suspicio et occasio. Hinc, cx festi qualitate ct delationis ac praesentationis mensarum circumstantiis, omnino christianis id non licere perspicuum videtur; curandum propterea esset, ut saltem seorsim ct extra caeremoniarum actum, atque in locum ab omni scandali snspicionc immunem, nec superstitionibus addictum, eiusmodi mensae deferri possent; quo in casu, intercedente etiam protestatione, tolerari posset consuetudo, quemadmodum Sacra Congr. rescripsit in particulari Conventu anni 1796. — Quoad alteram dubii partem, nimirum de medietate mensurum, quam sibi a paganis relictam alio transferunt, et inter se christiani manducant, praesto est responsio Supremae Inquisitionis dic i5 Decembris anni 1768 lata, qua traditur: *Licitum esse comedere epulas indifferenter appositas, quamvis idolis oblatas, dummodo non in templo, neque loco idolis sacro, et dummodo omnis absit species cultus, aut venerationis idolis ac superstitionis, nullumque adsit periculum scandalizandifideles vel infideles.* lisdem igitur in adiunctis, multo magis licere mensas idolis minime oblatas manducare dicendum est.

Negativam item responsionem alteri dubio tribuendam arbitramur; fertur enim christianos teneri mensas deferre ad aedem quae templo idoli attinet. At vero si, docente Synodo Sutchuensi, *nunquam licere potest disponere mensas ad locum oblationis, cibos dividere, apponere..., non licet contribuere pro emptione cuiuslibet rei, etiam eduliorum illuc deferendorum;* additque etiam *pro spectaculis quae fiunt ante templa idolis vel progenitoribus dicata,* haud licere fatendum ad contiguam idoli templo cidcmquc spectantem domum afferre mensas; quod, praeter alia in Supr. Inquisitionis responsione adnotata, saltem scandali suspicione ct occasione haud immune esset.

Easdem ob rationes, negative quoque respondendum videtur dubio tertio, quod est de *betel* oblatione : caedem quippe circumstantiae sunt, quae ad superstitionis contributionem scu cooperationem, actum eiusmodi quodam modo conferunt. S. autem Cong. dic i3 lanuarii 1783 rescripsit: *Sciant fideles nullo modo nullaque causa licitum esse vel minimum pro superstitiosis contribuere..., sive fiat protestatio se nimirum non conferre pro superstitiosis, sed potius ad redimendum se ab iniusta vexatione.* Hinc Sutchuensis ipsa Synodus tradit: *Serio moneantur, fideles atque instruantur de gravitate peccati quod committunt ii qui contribuunt aut concurrunt ad superstitiosa. Et quoniam in pluribus locis frequentissima est occasio sic contribuendi, nec desunt qui vexationibus et exactionibus debilitati, vel timore aut humana consideratione ducti, cadunt, ideo in omni pa-*

tientia et doctrina missionarii frequenter, tum per se tum per catechistas edoceant et adhortentur fideles ut huiusmodi tentationibus fortiter et constanter, postposito omni humano timore, resistant, id persuasi quod non patietur Deus ipsos tentari supra id quod possunt. Ex eadem denique Synodo praxis eruitur servanda cum iis qui superstitionibus implicati fuerunt, vel iisdem quovis modo cooperati sunt, ct ad poenitentiae tribunal accedunt. *Gravissime* (tradit) *monemus omnes missionarios, eisque mandamus ut, reiecto rigore et severitate, huic regulae omnino adhaereant eamque diligentissime servent, scilicet, quilibet peccator, quem confessarius vel attritum vel contritum prudenter iudicaverit, statim absolvatur... imposita salutari poenitentia. Praxis enim ista, prudens et benigna, est antiquissimus Ecclesiae usus, Scripturae ct Patrum auctoritate comprobatus. Porro, si vigeat in tota Ecclesia catholica, ubi copia est confessariorum, ubi nullum persecutionis periculum, quanto magis in his regionibus servanda est, ubi continuo contra catholicos persecutiones vigent, ct ubi messis quidem multa, operarii paucissimi. Nec ab hac regula excipiendi sunt peccatores publici et scandalosi, qui fecerunt quod in se est ut scandalum reparetur.*

1039

Ad viiltationem ai.ldminum non tenentur CoadiulOfU.

Litt. S. C. de Prop. F. *24 Dec. 1S49.* — Ad memoratum Praesulem (Coadiutorem) quod attinet, petitamque pro eo dispensationem a Sacrorum Liminum visitatione, scias volumus nonnisi Vicarios Ap. cx generali S. C. decreto, teneri ad eiusmodi visitationem, quovis decennio, per procuratorem tamen ab eadem S. C. designandum, nisi a SSffio D. dispensatio tribuatur; eosdemque Vic. App., quovis quinquennio, plenam accuratamque creditae sibi Missionis relationem.... transmittere debere; singulis autem annis, notatu digniora quae evenerint, vel scribenda occurrant, nuntiare. Coadiutores vero, neque ad visitationem peragendam, neque ad reddendam Vicariatus rationem teneri, nisi forte hoc eis munus, nimirum relationis tradendae, Vicarius Apostolicus coadiutus delegaverit suo nomine absolvendum.

1040

Circa clautulam *urgente necem· Lite* in conceallonc diipenaationum matrimonialium.

S. C. de Prop. F. 5 *Ian. 1850 (Ex Aud. SSmi).* — Nelle dispense dei primi e secondi gradi di parentela a contrarrc matrimonio suole apporsi lα clausola *urgente necessitate,* o *quatenus concurrat necessitas.* Domanda il Vescovo di Monterey per quiete di sua coscienza se nel concedere lc dispense si adempia ali'indicata condizionc di *necessità* quando la volonté dei contracnti c cos) determinata, che in caso negativo andrebbero a contrarre avanti il magistrate civile con pubblico scandalo.

R. Affirmative.

1041

S. C. S. Officii *21 Febr. 1850.* — Siam An poumt chriOaiRvr. — Iam a pluribus annis rex Siam, praeter animalia quae sunt in horto regio, alit varia animalia, elephantes, equos, boves, oves et capras, anseres, porcos, anates, gallinas, etc., vel in stabulis, vel in septis intra hortos; aluntur expensis regiis, ct per servos numerosos. Quoties moritur aliquod animal, illud statim deferre debent ad *Rong viset* (culinas regias), ubi coquitur ct partim comeditur a famulis, operariis et ancillis palatii, partim mittitur ad *Rong than* (domum eleemosynae) pro alendis pauperibus. Quidam etiam dicunt optimam partem offerri talapuinis. Porro, si rex exigat a ducibus christianis quaedam animalia ad alendum in septis vel stabulis suis, protestando quod non intendit *Kum,* id est superstitionem, neque laxabit illa intra fines fanorum, sed mandabit alere illa ob solum beneplacitum suum, duces christiani possuntne, tuta conscientia, illa animalia regi offerre? — Ratio dubitandi est quia, ex una parte, quamvis rex utatur quidem his animalibus ad alendos servos et ancillas, operarios et pauperes, supponitur tamen in animo regis quaedam intentio superstitiosa, v. g., sustentando vitam animalium, intendit suam propriam vitam conservare. Sed, ex alia parte quando rex non solum non manifestat intentionem superstitiosam, sed coram tota aula sua saepe saepius protestatur quod ob merum beneplacitum, et non ob ullam causam superstitionis, intendant alere animalia, videtur loquelae regiae fidem adhibendam esse, quia vox regia ubique ut sacra ct veridica habetur. Alioquin omnes qui verbo regio non credent (secundum ingenium huius nationis) ut rebelles reputabuntur, et maximis poenis cum tota sua cognatione affligentur.

mtôamtwppoΓη'r^c wp\rM?liota in'enUo

R. Christiani catholici dc quibus agitur, si vera sunt exposita, praemittant protestationem se dare animalia, de quibus agitur inquaesito, laxative in merum tributum. Sciat Vicarius Ap. eosdem christianos non esse ob id inquietandos. Monendus autem per S. C. de Prop. F. Vicarius Ap. praefatus, simplices sacerdotcs, in vera Christi Ecclesia, in rebus ad fidem moresve spectantibus, non habere suffragium decisivum, sed solummodo consultivum. Atque hinc acriter moneantur etiam praedicti siamenses missionarii ut in posterum abstineant sc a similibus, nirnirum nc audeant ferre suffragium decisivum in rebus fidei et morum.

t habeam ia rebu», ”Jc'cl morurn·

IO42

t- Kd tmm plcmnim

S. C. de Prop. F. *12 Mdii 1850. (Ex ^U SSffii)* — Cocisc. et Mandchur. — An concessio Indulgentiae ter in anno, iuxta facultatem 14 ordinariam Vicariis App. concessam (i), intclligi debeat *distributive* per annum fidelibus singulatim ad opportunitatem impertienda, an tribus diebus per annum praescriptis *collective* elargienda? Die 31 Januarii 1796 a S. C. de Prop. F. fuit responsum: *Negative ad primum; affirmative ad secundum,* Inde sequitur, concludit Illrîius Miche Coadiutor Cocincinac, quod triginta ad plus fideles possint gaudere Indulgentiae beneficio, quia in Sinis et Regnis adiacentibus, ubi saevit persecutio, singuli missionarii singulis diebus vix excipiunt decem, ad summum duodecim, Confessiones. Inde dictus Prae»ul, cui potissimum sc adiungit Vicarius Ap. Mandchuriae, humiliter ad S. V. pedes provolutus, petit ut pro tant) neophytorum bono, in his locis difficillimis ubi saevit persecutio, ubi magis ardua videtur ad coelum via, propter paganorum consortia et vexationes, necnon operariorum apostolicorum penuriam, quando vix semel in anno sacerdoti occurritur, tantam gratiam concedere dignetur ut haec facultas 14 ordinaria, Vicariis App. concessa, *sensu distributive* intclligi in posterum debeat, et ipsam missionariis suis possint communicare.

R. SStîius, perpensis expositis, benigne annuit pro gratia iuxta preces.

IO43

(k bipuino infaTium cum formuli: *Si* r/ı êjrjo *Se roftifo eu*

S. C. S. Officii *12 [unii 1850* (Courvcis.) — Utrum validus sit Baptismus infantibus collatus cum hac conditione: *Si vis b ıpíμαπ, ego te baptizo* etc.; et quid agendum erga illos qui, apposita tali conditione, a quibusdam mulieribus baptizati sunt, an scilicet iterum vcl absolute, vcl conditionate sint baptizandi?

R. Validum esse Baptismum sub cnunci.ua conditione collatum, quae tamen conditio in posterum omnino omittenda erit.

1044

An iJ Idem coo· v«r»te«,uxon pa- **ri".** Impcdidcic·ta ^<uq id tutu re- Jtxt. pouut ami l· »fv »*pUa«.

S. C. S. Off. *12 [unii* r<?5o — Cokctxc. Ocelo. — i. Quidam ad fidem nuper conversi interpellant coniugem infidelem an velit converti vcl saltem habitare pacifice. Respondet illa sc quidem velle, sc l detineri a secundo marito, vcl a creditore qui illam abire non sinunt. Quaeritur utrum in hoc c isu coniux conversus possit ad alias transire nuptias.

2. Ex S. Sedis induito nobis dispensare licet cum gentiiibus plurcs uxores habentibus, ut, post conversionem et baptismum, quam cx illis maluerint, si etiam ipsa fidelis fiat, retinere possint, nisi prima voluerit converti; sed saepius evenit ut mulier quae habuerit plurcs successive maritos convertatur. Quaeritur ergo utrum locus esse possit dispensationi, quatenus illa retineat quem maluerit ex istis, modo fidelis fiat, si primus noluerit converti. Et utrum post baptismum partis infidelis requiratur consensus renovatio explicita, vel an sufficiat implicita, scilicet per cupulam subsequentem cum affectu maritali.

F'M'm*»·;.- \

Pro n' ▮ plure* oiflitt habamb ·.

R. Ad 1. Affirmative: nempe conversum dc quo agitur, si non est legitime ab Apostolica Sede dispensatus, teneri ex divino praecepto ad faciendam in praesenti cusu una vice interpellationem alteri coniugi; posse autem eam facere pluries ex mera charitate. Expicta autem a converso hac divinitus iniuncta conditione, si pagana uxor ad ipsum non redierit intra iustum aliquod et rationabile temporis spatium, posse praefatum conversum, licite et valide alias inire nuptias cum muliere tamen Christiana, dummodo vir non sit causa impedimenti quo mulier detineatur.

Ad 2. Locum esse dispensationi tam pro hominibus quam pro feminis. Post baptismum vero partis infidelis necessariam esse consensus renovationem cxplicitam, neque implicitam sufficere per copulam subsequentem cum affectu maritali.

IO45

Casu* viri qa: dti·» hiben» oxorc*. ad fidem convenu». K· cun Jam conveni nolentem Jecere permittitur, eût prima nec converti ncc Cam co habitare velit

S. C. S. Off. *17 hdii 18go.* — Siam — Brutus conversus ad fidem Christi duas acceperat uxores quarum prima ab ipso remissa nupsit cum alio viro; qui Brutus iam baptizatus interpellavit primam uxorem ut converteretur, aut saltem rediret cum ipso; sed illa renuit cum eo habitare, seu redire ad Brutum, tum convertere sc ad fidem; secunda vero consentit habitare sine contumelia Creatoris cum Bruto, sed non vult converti. Humillime petitur utrum Bruto iim baptizato concedi possit dispensatio dispnritatis cultus ut nubat cum secunda illa muliere pagana, vivente, ut semper supponitur, prima et legitima uxore quam olim in paganismo ipse acceperat. Saepius quidem adsunt rationes gravissimae. Secunda uxor, quae melius dicitur concubina, dedit viro liberos, et separatio ut plurimum difficillima.

R. Posito quod interpellata prima uxor renuat vcl converti, vel cohabitare sine contumelia Creatoris, si conversus gravibus dc causis

(1) IJ est *Largiendi* *in «o Indulgentiam plenariam contritis, confessis ac sacra Communione refectis.*

mulierem catholicam ducere nequeat, sjppli·candum Sanctissimo pro facultate dispensandi ad decennium ab impedimento disparitatis cultus, remittenda piudcnti arbitrio et conscientiae R. P. D. Vicarii Ap. Siamensis qui, tam in casu Bruti quam in aliis similibus casibus prius easdem graves causas recognoscere debeat. — SSrîius annuit.

1046

be prccibu» pro principe infideli.

Litt. S. C. de Prop. F. *24 Iulii 1850.* (au Archiep. Armbn. Constantinop.) — Saltanto entro i limiti dell'împero turco, cd in modo di scmplicc *tolleran^a* si permette la desiderata preghiera pel Sultano. Per quel che riguarda il modo, si amrnctte... nella seguente forma: *Preghiamo il Signore affinchè concéda la sua divina gracia al nostro inclito imperatore per poter godere la pace temporale ed eterna.* Finalmente volendo il Sultano che venga inserito nclla detta preghiera il suo proprio nome, nulla osta chc si aderisca a cotai suo desiderio. Appartenu quindi al saggio discernimento di V. S. di usarc quando lo credcrà più opportuno di tal permissione, tenendosi sempre nei limiti prescritti.

1047

De voto Episcopi titulans in synodo provinciali.

S. C. Concilii *25 Aug.* rijo. – Aquew – Episcopus mere titularis non habet votum decisivum in Synodo Provinciali nisi omnes et singuli Episcopi consentiant; neque supra ceteros gaudet praecedentia, licet ante consecrationem acceperit, nec considerari potest ut Episcopus exemptus.

1048

De usu candelarum cx oleo seu adipe ceti.

S. C. SS. Rit. 7 *Sept. 1850* -Oceaxiar. Etsi Sacra Congregatio de Propaganda Fide non intermisse institerit, ut in remotissimis etiam Missionibus pro Sacrosancto Missae sacrificio adhibeantur candelae ex industria apum labore confectae, ct interdum cx Apostolica venia induisent ut missionarii uti possent oleo in Missae celebratione loco cerae, et deficiente etiam oleo celebrarent absque luminibus, attamen praeterire nequivit fervidas preces operariorum evangclicorum in dissitis, ct adhuc nascentibus sacris Missionibus in Oceania, quorum nomine exponebatur sibi pene impossibile esse pro sacrosancto Missae Sacrificio vcl ceram, vel oleum comparare, ut iam impetratum indultum pro oleo loco cerae adhibendo, execution! demandare valeant. Et quum operariis ipsis non parum displiceat absque luminibus sacrosanctum Sacrificium celebrare, et quum iisdem difficile minus appareat ex piscatione, quae ibi instituitur cx societatibus balenariis, consequi candelarum illarum qualitatem, quae in pluribus regionibus sunt in usu, quaeque efformantur ex oleo seu adipe ceti, praevia necessaria purificatione, ct communiter *spermaceti* appellantur, harum usum in Sacra Actione sibi permitti instanter efflagitant, eo vel magis, quia ex eorurndem depositione, huiusmodi candelae ob nitorem, puritatem ct lucem lingua illa *bougies à Cétoile* nominantur. Et quoniam eidem Sacrae Congregationi dc Propaganda Fide, antequam quidquam in re decerneret, placuit huius Sacrorum Rituum Congregationis votum, et sententiam exquirere, Effli et RrYix Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, in ordinario Coetu ad Vaticanum hodierna die coadunati, audita a me subscripto Secretario fideli relatione, cribratisque maturo examine singulis circumstantiis in facti expositione concurrentibus, rescribere censuerunt: — Affirmative, seu permitti posse dummodo preces veritati nitantur.

1049

Circi cooperilienem MfJù·*t-im* ad iunenlitiOM.

Ex Litt. S. C. de Prop. F. 9 *Sept. 1850* (ad Super. Parisien·. Semin. Mission, ad Extbr.) Quamvis primum, non solum ex litteris R. P. D. Maliensis Episcopi, verum etiam ex iis quas missionarii illius transmiserant, in Suprema Inquisitione examen institutum fuisset super dubio a praedicto Antistite proposito, quoad oblationem animalium a siamensi rege impositam, ac proinde, mature omnibus perpensis, Sacrum Tribunal in fena V, sub die 21 Februarii a. c. responsum ediderit *(V.n. 1041),* quod missionariis ac Praesuli patefaciendum D. Tuae misimus: nihilominus, instante in primis Episcopo Columbicensi tunc Romae commorante, inter haec advenientibus aliis epistolis, vel animadversionibus, consultationibus etc., eorumdem operariorum, rem iterum Supremae Inquisitioni expendendam obtulimus, ne quid accuratae ac solerti deliberationi defuisse dici posset. Quapropter, iterum iterumque omnique maturitate expensis omnibus, in Sacro Conventu feriae IV, die 28 elapsi Augusti, EE. PP. decreverunt: *Cum naviter dedteta a missionariis non immutent statum quaestionis inter eos et Vicarium Ap., satis provisum,* nimirum per praecedens responsum diei 21 Februarii. Mentem vero suam esse addiderunt EE. PP., ut novam hanc responsionem D. Tuae significaremus Operariis communicandam, ita tamen ut una simul eos doceas Apostolicam Sedem quaestionem definisse, *probe agnitis ac matura perpensis omnibus prorsus hinc inde deductis;* doceas insuper ac paterne moneas Operarios ipsos, in eiusmodi controversia, illos haud res accepisse suo sub aspectu, nec distinxisse, uti par erat, inter immediatam ac mediatam cooperationem; haec enim permitti potest ubi gravis adsit advenientis mali detrimentique metus.

1050

An NptiunJi modinnonem rrtjnciîc*

S. C. S. Officii *t8 Sept. 1850.* – Pir t h . – 1. Se gli adulti sclvaggi, i quali dopo esscre sufficientemcnle istruiti nclla cattolica fcdc domandano esscre rigcnerati nel sagro lavacro, ma incontrano invincibile dilficoltâ nell' abbandonarc la loro maniera di vivere sclvatica, debbono per questa sola ragionc esscre dal sacro fonte allontanati.

«An bapnrinJu· du^ui /w *nortit arfic^lo* $>ı α>η- intionlt actum dxcrc nc^ui:.

2. Se un adulto selvaggio *in articulo mortis* per la brcvitl del tempo, per mancanza di ideee per ignoranza della lingua, non solo non puô essere istruito ncllc cose necessarie *necessitate medii* ma neppur formarc un atto di contrizione o d'attruione dei personali peccati possa esscre battezzato.

R. Ad I. Si verba ilia « la loro maniera di vivere sclvatica » indicant tantum usus indifferentes qui nec religioni nec morali opponuntur, baptizari debere; alifer differatur baptismus donec amoveantur obstacula.

Ad 2. Si antea dederint signa velle baptizari, vel in praesenti statu aut nutu aut alio modo camdem dispositionem ostenderit, baptizari posse sub conditione, quatenus tamen missionarius, cunctis rerum adiunctis inspectis ita prudenter iudicavcrit.

IO5I

Circi (■cultitam citcntionem

Litt. S. C. de Prop. F. *21 Sept. rS$o* (ad AbMixisra. Ap. Pkkls.) — Postulabas responsum ad quaedam dubia proposita nimirum:

1. Facultates vel privilegia concessa uni horum locorum Vicariatus suntne consequenter aliis Vicaiiatibus concessa?

Dc festorum franiliftonc

2. Usque modo quando festa S. loscphi Patroni Sinarum primarii, Annuntiationis B. M. V. et S. Francisci Xavcrii Patroni etiam Sinarum cadunt in Dominica die Quadragesimae aut Adventus, in quibus de cis non potest fieri Officium, illa festa pro christianis non transferuntur, sed fiunt in eadem dic Dominica, etiamsi Ecclesia hac die festa illa non celebret. Illa praxis estne bona et conservanda ?

0« apphrationc plurium induigenitarum uni cororic

3. Quaeritur an eidem coronae duplex aut triplex Indulgentia applicari possit, v. g. indulgentiae ordinariae, aliae dictae S. Birgittae, ct indulgentiae SS. Rosarii.

<D« mentione Vonor. i(Adfn.u'U/·! Apoti. I» Cmqo‹

4. Cum multum indigeamus auxilio divino <id bene administrandum loca nobis commissa, rogamus ut permittatur in perpetuum , sicut alibi iam permissum est, ut omnibus sacerdotibus tum Vicariatus Mongoliae, tum nostrae Administratiinis Pckinensis nominarim orare in Canone , hi pro suo Episcopo Administratore Ap., ct illi pro suo Episcopo Vic. Apostolicu. Hisce S. C. respondit ut infra, scilicet :

Ad r. Negative nisi exprimatur in concessione.

Ad 2. Detur instructio iuxta rubricas, nimirum : Solemnitas festi fit dic quo cadit, licet transferatur Officium ; nec obstat regulae huic generali quod S. loscph et S. Franciscus Xaverius in Sinis ut Patroni principales habeantur, nisi quoad privilegium quo iidem praeferri deberent ct anteponi Officiis Dominicae II, III, et IV Adventus, aut Quadragesimae: quod ct generalibus rubricis amussim conforme est, quodque ubi contingat, v. g. in festo S. loscphi, nedum dubium haud movet, verum etiam discrepantiam aufert dici inter solemnitatem ct officium.

Ad 3. Affirmative, quoties non requiratur diversitas formae coronae.

Ad 4. Exhortandos missionaries ad preces privarim pro Episcopo Administratore aut Vicario Ap. fundendas.

1052

S. C. de Prop. F. *22 SVt.rS5o (Ex Aud. SSmi)* — ru.MKisi Occid. — Humiliter exponit (Vie. Ap.) S. V. quod, cum hoc tempore multi sint in supradicto Vicariatu infirmi, cum cx alia parte persecutio multum sedata sit, ac parum ex mandarinorum et paganorum parte timendum, permisit ut in diversis districtibus asservaretur, in cubiculis nempe particularibus decenter ornatis, SS.Sacramentum pro infirmis, cum lampade accensa. Nisi enim ita fieret, permagna infirmorum multitudo sine Viatico moreretur. Hinc humillime postulat ut S. V. hanc praxim, in casu praefato et similibus, approbare velit pro conscientiae Oratoris tranquillitate. cubicui» pr r 1 *

R. SSmus benigne remisit preces arbitrio ct prudentiae Vicarii Ap., cum facultatibus necessariis et opportunis, durantibus circumstantiis, ct servatis servandis.

1053

S. C. S. Officii 20 *Nov. rSÿo* — 1. Sc sia lecito porgere torce o lumi acccsi a qualsivoglia persona ctcrodossa, chc ami assistere alie nostre funzioni. Circi commun», niohci*.

2. Sc si possa pcrmcttcrc chc i fanciulli di genitori scismatici esercitino 1'officio di ministri nella cclcbrazionc dei divini mistcri.

R. Ad 1. Negative ct ad mentem. La mente è chc sc, attesc lc particulari circostanze, non possono escludcrsi da tal cerimonia lc sole persone ctcrodossc, sc n'cscludano eziandio i laici cattolici.

A<1 2. Non posse permitti.

1054

S. C. S. Officii rr *Decembris 1850* — nc Bipibmo Vtc. Ap. Caniavic. — 1. Nous avons baotisé q"°'d »ub'<· quelques sourd-muets, aux quels nous voyons

faire quelque» signes de religion, sans être bien certains, qu'ils sachent les principaux mystères de la foi.

2. Nous avons également baptisé des veillards en danger dc mort, et souvent sans connaissance,' lorsque nou· avons cru, que ce n'était pas sans raison que la divine providence nous conduisait auprès d'eux; et que d'ailleurs nous avions la certitude qu'ils avaient renoncé à l'idolâtrie, et qu'ils n'étaient point ennemis de la vérité, quoique par ignorance ils ne l'eussent point embrassée d'une manière bien explicite.

3. Nous baptisons des hommes qui ont des femmes calvinistes, et vicevcrsa, lorsque nous croyons qu'il n'y a point de danger de perversion.

4. Nous baptisons les enfants des personnes non baptisées lorsqu* elles mêmes désirent d'être baptisées plus tard: ce qui arrive presque toujours.

5. Nous ne sommes pas si faciles à l'égard des enfants bien portants, qui appartiennent à des parents membres de l'église calviniste. Nous ne les baptisons pas. Nous l'avions fait quelque fois, ct nous nous en sommes repentis.

6. Nos chrétiens en baptisent souvent en danger de mort, soit publiquement, soit en cachette, et nous connaissons un grand nombre des calvinistes, dont les enfants ont eu le bonheur d'etre marqués ainsi du sceau des élus, ct de mourir avec la robe de l'innocence. Puissent ils obtenir pour leurs parents les faveurs de la miséricorde divine.

Cire· Baptiami caeremoniis.

7. Lisant dans la rubrique qui précède la manière de suppléer les cérémonies du Baptême: « Si vero ob multitudinem baptuatorum, < ut in India ct novo orbe, quandoque con- «.tigit, in singulorum baptismo praescripti « ritus adhiberi non possunt, tunc vel pluribus < simul adhibeantur, vel, si urget necessitas, « omittantur »; nous avons cru pouvoir adopter la conduite qui suit: - - - - i· Pour le cierge qui n'est pas toujours de cire et qui n'est pas non plus toujours allumé, nous disons au pluriel: *Accipite lampadem* etc.

8. Avant de commencer la ceremonie du Baptême nous faisons mettre les catéchumènes a la porte de l'cglise sur deux rangs, les homme à droit, les femmes à gauche. Dans certaines localités soit à cause des hérétiques, soit à cause de la pluie, ou de toute autre raison, nous faisons dans l'cglise même les cérémonies que d'après les rubriques nous devrions faire dehors.

9. Quand nous n'avons que quelques personnes 1 baptiser nous suivons le Rituel aussi exactement que nous est possible.

Circa aquam bipilimalem.

10. Comme nous n'avons point des Fonts, et qu'il nc nous çst pas possible de conserver partout dc l'eau baptismale, nous en avons fait toutes les fois que nous en avons eu besoin, et nous la faisons encore. L'année 1843 et 1843 nos missionnaires de la grande île, croyant de manquer do saints huiles, se sont contentés quelque fois de baptiser avec de l'eau bénite.

Circa bapli'-raum tub conditione

1 U Nous baptisons soüi condition exprimée ou purement intentionelle tous ceux qui se disent avoir été baptisés par les calvinistes.

Circa aetatem confirmando· rum

12. Nous confirmons les enfants sans attendre qu'ils aient atteint l'age de la raison.

Circa caeremonia· Conbrmationla.

13. Jusqu'à présent nous n'avons point donné des parrains, ou si quelque fois nous err avons donné, nous n'avons point observé la rubrique: *Adulti vero seu alii maiores ponant pedem suum super pedem dexterum patrini sui.*

14. Nous ne faisons point usage de bandelette. Il serait très difficile, pour ne pas dire impossible de s'en procurer. Nous contentons d'essuyer le front avec un linge ou avec du colon.

Circa dtipouüonca confirmandorum.

15. Nous avons soin que les adultes se confessent avant de recevoir cet auguste Sacrement.

Circa formulam ab»olution>a iacramentah».

16. Nous (ob poenitentium multitudinem) omettons quelque fois *Misereatur* etc. *Dnus noster* etc. *Passio Dni* etc.

Circa adminiatrationcm Extremae Unctionis

17. Nous donnons l'Extrême Onction 1 tous les malades que nous croyons en danger, et nous suivons le Rituel.

18. Nous ne craignons point dc donner ce Sacrement en présence des hérétiques. C'est une occasion pour nous dc leur montrer le chapitre V. de Saint Jacques v. 14.

19. Nous n'avons quelque fois, en donnant ce Sacrement, ni surplis, ni étole.

Circa matrimonii celebrationem

20. D'apres la loi du pays nous pouvons marier ct nous marions en effet des catholiques avec des catholiques, des catholiques avec des hérétiques, des catholiques avec des infideles , des hérétiques avec des hérétiques, des hérétiques avec des infidèles, des infidèles avec des infidèles.

21. Pour les catholiques avec des catholiques nous suivons exactement le Rituel, ct nous avons toujours soin de les confesser auparavant.

22. Pour les catholiques avec des hérétiques ou des infidèles nous confessons auparavant, pour plus grande sûreté, la partie catholique et nous nous contentons de demander ensuite le consentement des deux parties.

23. Pour les autres nous nc demandons que le consentement.

24. Nul doute que nous puissions, en vertu de nos pouvoirs, marier des catholiques avec des catholiques, des catholiques avec des hérétiques ou des infidèles: mais pouvons nous, en sûreté de conscience, comme simples officiers civils recevoir le consentement d'un hérétique avec un hérétique, d'un hérétique avec un infidèle,

d un infidèle avec un infidèle qui ne prétendent se marier que d'apres les sens et les termes de la loi civile qui admet le divorce?

5. Lorsque les deux parties que nous avons mariées ne sont pas toutes deux catholiques, pouvons nous rémarier celle qui obtient un billet *de* divorce?

26. Si (ce qu'a Dieu ne plaise) deux catholiques allaient se faire marier pan les ministres calvinistes avec l'intention de ne se marier que d'apres les sens ct les termes de la loi civile, qui admet le divorce, pourrions nous remarier la partie qui obtiendrait du gouvernement la permission de sc marier à un autre?

27. Notre conduite, dans ce cas, est de marier indistinctement, et meme dc remarier tous ceux, qui obtiennent du gouvernement la permission dc se marier. Nous nc sommes inexorables qu'envers les catholiques, que nous aurions validement marié, ct qui voudraient en vertu de la lois du divorce, se marier de nouveau.

l>c commonl-biihJchofn preobut (empore Miimc.

28. Aux Messes qui nc sont pas chantées nos chrétiens recitent tous ensemble les prières que nous avons traduites, ct qu'on sait par coeur dans toutes les peuplades.

R. Ad 1. Surdos mutos qui dant aliqua religionis signa posse licite baptizari. Curent autem missionarii eo meliori modo quo possunt, ut cos postea mysteria saltem principalia edoceant sanctae nostrae Fidei atque excitent ad Deum adamandum.

Ad 2. Senes dc quibus agitur posse licite baptizari, constito prius quod sint constituti in proximo ct moralitcr certo articulo mortis, ct quod antccedcntcr abrenuntiaverint idololatriae.

Ad 3. Omnes de quibus hic agitur licite baptizari, dummodo revera constet, ut dicitur, de nullo perversionis periculo.

Ad 4. Infantes, dc quibus agitur, posse licite baptizari, dummodo missionaiius fundatum motivum habeat credendi fore ut eorum parentes baptismum vel ipsimet petant. Sin minus, habeat prae oculis missionarius non exponere sacramentum periculo profanationis. Et communicentur decreta quae sequuntur: *Decreta super dubiis sequentibus:* « An licitum « sic conferre baptismum pueris a parentibus < infidelibus oblatis, cum periculum sit filios in « infidelitate educandos fore >. R. *(anno 1703):* < Non licere si sint filii infidelium > *etc. (V. nn. 34q, 902).*

Ad 5. Bene sc gerere.

Ad 6. Infantes de quibus agitur posse licite baptizari, dummodo revera constet de proximo ct moraliter certo eorum mortis periculo.

Ad 7. Stent Rituali Romano. Quoad pluralitatem, affirmative ; quoad cereos, sint accensi, et curent, si fieri potest, ut sint cx cera.

Ad 8. Gravibus dc causis posse fieri caeremonias, dc quibus agitur, intra ecclesiam, sed Vicarius Ap. diligenter advertat nc inter causas graves facile adnumeret contemptum haereticorum.

Ad 9. Commendari praxim de qua agitur; hinc regula generalis esto: semper inhaerendum caeremoniis in Rituali contentis; quod si impediente causa gravi non possunt omnes, adhibeantur saltem illae quae possunt in casu adhiberi.

Ad io. Si adsit gravis necessitas, et si nequeat conservari aqua baptismatis, ct si olei sancti defectus habeatur, posse conferri Baptisma licite etiam cum sola aqua benedicta. Caveant tamen missionarii nc id peragant nisi existente vera ct gravi causa dignoscenda, ut par omnino est, ab Ordinario loci.

Ad 11. Missionarii, qui ita sc gerunt, non esse inquietandos, sed exprimant formam conditionatam.

Ad 12. Neminem confirmandum nisi saltem septimum attigerit suae aetatis annum ; neque ab hac latinae Ecclesiae praxi recedendum nisi ob causas omnino graves, cx. gr. si infantes periculose decumbant, aut, ob distantiam locorum, amissa praesente occasione, aliam vix essent habituri.

Ad i3. Dandos in Confirmatione patrinos et observandas Romani Pontificalis rubricas quae neque variandae neque omittendae sunt, nisi ob causam gravem; et *ad mentem:* Mens est ut loco pedis ponant patrini manum dexteram super dexterum humerum confirmandi.

Ad 14. Si, ut dicitur, vittae comparari difficillime possunt, tolerandam praxim dc qua hic agitur.

Ad i5. Hanc praxim esse apprime conformem praxi imperatae § 4 Romani Pontificalis *De Confirmatione,* ideoque laudandam.

Ad 16. Bene se gerere, et *ad mentem:* Mens est ut si, urgente casu, missionarius breviorem formulam adhibere velit, dicat: *Ego te absolvo ab omnibus censuris et peccatis, in nomine etc.*

Ad 17. Bene se gerere.

Ad i8. Tolerandam hanc praxim, dummodo contemptui haereticorum ritus nostri non exponantur.

Ad 19. Curent habere, et induant utramque in collatione huius sacramenti.

Ad 20. Providebitur in sequentibus.

Ad 21. Bene ct rite se gerere.

Ad 22. Rationem sive modum ibi descriptum coniungendi contrahentes, dc quibus agitur, minime vetari, dummodo detur consensus extra ecclesiam, sine ulla omnino benedictione, quemadmodum rcctc de more iubet Benedictus PP. XIV *De synod, dioeces.* lib. 5, c. 5, § 5, ct serventur conditiones dc quibus infra.

Ad 23. Providebitur in sequentibus.

Ad 24. Quoad quaesiti partem primam,

viderit S. C. de Prop, utrum Orator cum suis missionariis fruatur revera facultate dispensandi super mixtae religionis impedimentis ct disparitatis cultus. In mentem tamen eiusdem Vicarii Apostolici hic opportune revocetur, matrimonia huius generis semper esse detestanda, nunquam a sacerdote catholico benedicenda, ct contrahenda extra fures ecclesiae, praemissis prius tribus solitis conditionibus, quae sunt nimirum educatio lotius prolis in catholica veritate, liberum exercitium religionis catholicae, ct studium catholicae partis pertrahendi scilicet alteram ad verae fidei professionem.

Quoad secundam quaesiti partem, missionariis, de quibus agitur, sub quocumque respectu consideratis, velitum esse recipere consensum tam haereticorum cum haereticis, quam infidelium cum infidelibus inter se contrahentium. Quod si Vicarius Apostoiicus praevideat superventura damna gravissima catholicae religioni cx recusata hac missionariorum assistentia, sciat ipse missionarios, in tali hypothesi, non esse pro inierim ob id inquietandos. Sed ipse quam citissime deferat omnia ad hanc S. Sedem, enunciando eidem diligenter ct accurate quae et quanta forent damna quae in casu imminerent ; referendo insuper exactissime omnes locorum, temporum, personarumve circumstantias ; referendo tandem utrum nostri catholici, sive alii quicumque scandalum patiantur ob memoratam sacerdotum catholicorum adsistentiam, ut S. Sedes matura deliberatione definire valeat utrum illius regionis missionariis possit licite permitti ut intersint praefatis connubiis tamquam officiales, ut aiunt, civiles, sive tamquam testes qualificati ct auctorizabiles, sola nimirum exhibita praebentia materiali ct passiva, sine ullo approbationis signo, ct sine ulla benedictione.

Ad 25 ct 26. Non licere, nisi constet primum matrimonium fuisse nullum sive ob legem divortii in pactum deductam, sive ob aliquod aliud dirimens canonicum impedimentum·

Ad 27. Praxim dc qua agitur omnino esse vetandam, praesertim si agatur dc mixtis matrimoniis fidelium cum haereticis ct infidelibus. Quoad assistentium vero quam missionarii nostri praestant haereticis inter se contrahentibus, ct infidelibus, missionarios praedictos non posse licite iisdem assistere, prout responsum fuit supra ad partem secundam quaesiti quinti.

Ad 28. Praxim, de qua agitur, laudandam verbis amplissimis.

1055

Nefa» chriatiania idolorum templa erigere aut eorum erectioni cooperari.

S. C. S. Off. *8 lan. 1851* – Tuxk. Occid. – Sunt christianitates, quae iam a mandarinis coactae sunt fanum publicum idolis erigere, et in posterum certe aliae ad hoc cogentur. Porro, stante crudelissimo tyranno qui hoc miserrimum Regnum gubernat, difficillime erit haec fana publica destruere ob mandarinorum ct paganorum rabiem, qui civili potestate freti eadem destrui non patientur, vcl destructa reaedificari urgebunt; sed facilius erit christianis intra pagum suum sese a superstitionibus faciendis abstinere. Quaeritur:

1. An, attentis supramemoratis, christianitates quae fana huiusmodi erexerunt, censeri vere possint a superstitionibus immunes, modo nullos superstitionis actus in istis fants pergant;

2. Vcl, ut illae christianitates a superstitionibus vere liberae sint, estne absolute necessarium ut illa fana destruant, quaecumque sint vexationes ct mala quae exinde illis accidere poterunt? Et in quantum affirmative:

3. Tota christianitas debetne censeri superstitionibus implicata, quamdiu fanum ab eadem erectum adhuc stabit, vel tantum istius christianitatis primores?

R. Ad i. Non licere christianis templa idolis fabricare aut eorum fabricae cooperari, ct detur decretum pro laponia, die 7 Decembris 1626, videlicet: *Non possunt iaponii fideles, ut periculum mortis vel exilii evitent, altaria vel idolis fabricare aut eorum fabricae cooperari.*

Ad 2. Negative, ct detur decretum *Sutchuen.* feriae V, 20 Augusti 1778, nempe: *Christiani qui emunt territoria, supra quae idola sunt aut parva idolorum oratoria, possuntne monere gentiles, quorum prius erat territorium, e territorio tollere, ipsisque recusantibus, teneturne confringere illa et destruere? — Cum territoria venduntur, videtur quod cum fundi dominio in emptorem transferatur etiam ius ac proprietas idolorum aut oratoriorum idolis dedicatorum, quae in fundo sita sunt. Si res ita se habet, tenetur christianus idola tollere ac oratoria destruere, vel in altam formam ac usum ita redigere, ut nulla amplius species appareat oratorii idolis consecrati, et omnis superstitiosi cultus removeatur occasio. Monere autem gentiles ut ipsi idola tollant ac oratoria destruant, nec turbarum excitandarum periculo vacat, nec iustum est ut, quae idola per se potest christianus evertere, permittat paganis alio transferre ac profano cultu adorare. Si vero idola ac oratoria huiusmodi, quamvis in privatorum territoriis constituta, publici iuris ac sub principis potestate sunt, tunc non licet christianis ea tollere ac destruere; et potius abstineant ab iis territoriis emendis in quibus profana haec simulacra ac oratoria reperiuntur.*

Ad 3. Provisum in secundo.

1056

oï.bu^ r 'i mum — S. C. S. Off. 29 *Ian.* afjr. — Kui-Cku Implorat (Vic. Ap.) facultatem procurandi ut pecunia, a Seminario Parieiensi pro viatico ct necessitatibus missionariorum missa, in portubus convertatur in merces, quae intra regio* nem ven iantur, ut sic sine detrimento recipiatur integra pecunia missa. Sic res procedit. Vicarius Ap. pecuniam ad se missam deponit apud quemdam mercatorem in provincia sua commorantem, et pariem illius pecuniae dc (empore in tempus sumit ct expendit prout necessitates postulant; et sic in fine anni, plus minusve pecuniae supcrest in manibus mercatoris, qui ca utitur pecunia ut suum exerceat commercium, ct lucrum ex ea percipit, miraturque quod Vicarius Ap. nullam lucri adventientis paitcm recipiat. Petit Vic. Ap. ut sibi liceat cum illo mercatore societatem inire, ut lucri vel damni sit particeps, pro rata pecuniae apud praefatum mercatorem a Vic. Ap. depositae.

R. Quoad ineundam societatem, negative: et Vic. Ap. Kui-ceu consulat Benedictum XIV in sua Constitutione *Apostolicac servitutis* ct *de Synod. Dioeces.* lib. 10, c. 3, ct detur decretum dici i3 Augusti 1834 nempe: *Posse missionarios etc. subsidiorum sibi debitorum securitati, ct missionis ipsius bono consulere, accipiendo per modum permutationis merces pecuniis sibi debitis emptas, easdemque ad se delatas vendere, et suum facere pretium cx venditione earumdem retrahendum.*

1057

!»< aJmini- π··η<^β w». b·. c o ct r.> in — S. C. S. Off. *12 Febr. tSÿi.* — CoRKAK i. tuguria corcanorum sunt parva valde, et parüm a|ta U(homo in iis vix stare possit: usque modo saepissime non potui administrare sacramenta cum baculo ct mitra. Hoc licitum sit mihi in posterum absque scrupulo.

·» '-m domi 2. Aliquando patresfamilias pagani veniunt ad nos baptismum petentes et adhuc mortuorum tabebam domi retinentes. Equidem illi non curant dc tabella, sed filii. luxta morem Regni qu indo quis h.ibct filium satis grandaevum, pater ilii tradit omnia vasa ct administrationem familiae, ct non amplius dc cis curam gerit. Illi patresfamilias possuntne admitti ad baptismum, absque eo quod auferant tabellam de domo? Et, si auferre vellent, non possunt, quia filius domi magister illos impediret.

h mi^11 'n posterum absque , ‹ (scrupulo dare baptismum adultis, utendo, propier defectum temporis ct nimiam defatigationem, caeremoniis pro pueris assignatis, sive r" sint pauci sive multi.

4. t Inter alumnos qui modo edocentur, unus est triginta sex annos natus, matrimonio coniunctus, sed α multis anni) una cum uxore in continentia vivens, uterque cum voto simplici castitatis; liberos non habet. Cupi lacrymis a me petiit uf se daret Missioni: illum incunctanter admisi. Rogo ut, postquam sufficienter edoctus fuerit, licitum sit, vivente uxore, ct, cum nullum sit in Corea monasterium, in saeculo remanente cum simplici voto castitatis, virum ad presbyteratum promovere. Homo ille est probatus in fide, et, ei fieret sacerdos, maximae utilitatis esset.

vcnatim P0®l* exon* tum cum »<'« C4'n,a,h·

5. Inter fideles sunf qui, tempore famis vel persecutionis separatj ab uxoribus, illas amiserunt, ct post plurium annorum parqujsitionem minime invenerunt, ncc ullam quidem notitiam utrum eae vivant an mortuae sint habere quiverunt: possuntne alias uxores accipere?

ηθiiÏ'πΓ^?· ^0*''lmuxonbcl

6. Impossibile est habere in Corea viaticum nostrum totum in solidum: liceat illud mutare in merces, sive lucrum sic, sive iaccura.

ilo1ξζ'ρβ^"™.“'^ merces,

R. Ad r. Adstante causa, passa privarim confirmare absque mitrd et baculo pastorali, adhibita stola.

Ad 2. Si petunt baptismum priusquam tradiderint filiis vasa omnia et administrationem familiae, non posse baptizari nisi destruxerint tabellas quarum habent dominium; si vero petunt baptismum postquam tradiderint filiis vasa omnia ct administrationem familiae, posse baptizari, quia iam tradiderunt tabellas aliis de familia ad quos pertinent in solidum.

Ad 3. Stet Rituali Romano.

Ad 4. Non expedire.

Ad 5. Non posse ad alias nuptias transire, et detur Instructio anni 1792 de Prop. Fide, nempe: *7'e non latere arbitror (V. n. 606).*

Ad 6. Detur Decretum i3 Augusti 1834 S. C. de Prop. Fide. *(V. n. 836).*

1058

Circi Merorum liminam vintitioncm ct rd»·lioncm dc ttitn miuionum.

Instr. S. C. de Prop. F. 2/ *Martii 1831* (ad Vic. Ap. Tusk. Ocgid.) — Ad sacrorum Liminum visitationem et ad relationem de statu Missionis quod attinet, scias praestat, ad visitationem praedictam Coadiutores Episcopos non teneri; Vicarios autem Apostolicos ex decreto generali ab Ap. Sede confirmato teperi tantum expleto quolibet decennio, verum per procuratorem a S. C. deligendum perficiendam. Relationem vero plenam dc Vicariatus conditione iuxta quaestiones 69 transmittendam esse ex eodem decreto a Vicariis ipsis singulis quinquenniis. Quolibet autem anno, aut quoties etiam infra annum opus fuerit, Bacrae Congregationi patefacienda esse quae memoratu digna evenerint, aut quae necessaria aut opportuna existimaverint enuncianda. Deinde pro-

Grc· ib*olu-tioarm pro de-fundi· poit Mu·utn dc die. et ibtquc Him.

ponebas dubia solvenda, nimirum: « i. Quando < dicitur Missa pro aliquibus defunctis, vel pro < aliquo defuncto, non praesente corpore, et non < potest cantari Missa de *Requiem* cum orna- M mentis nigris, propter diem Dominicam vel < aliquod festum hoc non permittens, potestne « recitari vel cantari Missa de die, cum orna- < mentis illi diei çongruentibus, et, durante « Missa, poni tumulum seu lectica mortuorum « in medio ecclesiae, cum ornamentis nigri? < superpositis, ct candelis ad utrumque latus «accensis; finitaque Missa dc die, sacerdos < potestne facere absolutionem cum pluviali « nigro, non secus ac si Missa de *Requiem* « cantata fuisset? » — Huic dubio negativum responsum in omnibus dedit S, C., ac servandas rubricas monuit; nulla enim est connexio inter Missam diei festi currentis cum ea quae canenda esset in suffragium defunctorum, ac nullo modo convenit solemnitati eiusdem dici festi appositio tumuli pro defuncto, eo etiam sub respectu quod absolutio eiusmodi unum vcluti efficit cum Missa de *Requiem.* Quapropter a Sacra Rituum quoque Cong., quoties eiusmodi quaestio proposita fuit, reprobata est commixtio ista seu confusio festivi ac luctuosi ritus (K n.275). — 2. « Num « praefata absolutio fieri potest extra Missam, « quacumque hora, et pluries eodem die sive « pro defuncto eodem, sive quacumque vice « pro diversis defunctis cum omnibus ceremo- « niis quibus facienda est quando ht post « Missam de *Requiem?* » — In hoc pariter dubio S. C. negative rescripsit, et servetur Rituale Rom. tit. *De Exequiis* etc. Ratio autem est quod absolutio facienda est propter Missam *do Requiem,* aut absque Missa, cum cadaver ad ecclesiam defertur, et eo praesente; id porro semel fieri debet. Si vero petitionibus quibuscumque obsecundari vellet, absolutionum infinitus esset numerus, ac dein abusus et dissidia facile oriri posse patet cum a praescriptis legibus declinatur. Hinc statutis in Rituali Rom. inhaerendum congruit.

1059

Circa liter·· testimoniale· pro admittendis ad Ordine» Regulares.

S.C. super statu Regular, r *Maii 1851 — Declarationes a Pio PP. IX approbatae ad decretum* Romani Pontifices 25 *Ianuarii [848* fK *n. 1024).* — 1. An sufficiant testimoniales datae ab Ordinariis per litcras privatas?

2. Utrum sufficiant testimoniales, in quibus Ordinarii non testantur in specie dc iis omnibus, quae in decreto < *Romani Pontifees* » praescribuntur, sed dumtaxat in genere referunt de qualitatibus postulantis.

3. Quid agendum si Ordinarii respondeant se postulantes non agnoscere?

4. Utrum Superiores admittere possint ad habitum sui Ordinis postulantem absque literie testimonialibus Ordinarii quando hic affirmat non posse eas dare quia prohibitus ab auctoritate civili.

5. Utrum Superiores possint ad habitum ipsum admittere milites, de quibus Ordinarii affirmant se non posse in Gallia informare cum nullos delegato? in exercitu habeant, nec parochi ullam dc his notitiam hab:rc possint.

6. Quid agendum sit quando Ordinarii nolunt dare litcras testimoniales non aliam pd causam, pisi quia opponuntur ingressui postulantis in religionem?

7. In his Ordinibus, in quibus praeter conversos laico? habentur *donati* seu *oblati,* testimoniales exigendae sunt ante susceptionem habitus donatorum ct oblatorum vel potio? conversorum ?

8. An sit nulla susceptio habitus sine literis testimonialibus.

9. Utrum sit invalida professio, si fiat omissis testimonialibus literis.

R. Ad t. Affirmative,

Ad 2. Affirmative, sed a Superioribus Regularibus serventur alia dc iure servanda ad singulas qualitates postulantium cognoscendas.

Ad 3. Posse postulantes admitti ad habitum, et novitiatum si Ordinarius a Superiore requisitus expresse respondeat sesc circa qualitates postulantis informare non posse, quia illum non agnoscit, dummodo tamen testimonialium defectui per aliam accuratam informationem, et fide dignam relationem suppleatur, ct serventur alia de iure servanda ; et postulantes antequam ad habitum admittantur maneant saltem per tres menses in conventu, ibique diligenter probentur.

Ad 4. Sufficere testimonium Ordinarii datum etiam per privatas et secretas epistolas ; sed si Ordinarius a superiore requisitus testimoniales ob expositam superius causam quovis modo dare renuat, pos^e postulantem admitti, supplendo testimonialium defectui per aliam accuratam informationem, et fide dignam relationem.

Ad 5. Affirmative si Ordinarius a Superiore requisitus respondeat se informare ob dictam rationem non posse, dummodo testimonialium defectui per aliam accuratam informationem, ct fide dignam relationem suppleatur, et serventur alia dc iure servanda; et insuper postulantes, antequam admittantur ad habitum, saltem per tres menses maneant $n conventu, ibique diligenter probentur.

Ad 6. Ordinarios, prout in Ari. 2. decreti « *Romani Pontifices* » praescribitur, non posse testimoniales litcras denegare; si tamen eas dare recusent recurrendum erit ad S. Congregationem *Super statu Regularium.*

Ad 7. Ante susceptionem habitus donatorum, ct oblatorum.

Ad 8. Susceptionem habitus esse illicitam, non tamen invalidam: testimoniales literas

omissas in receptione ad habitum quamprimum obtinendas esse, alias novitii ad professionem admitti minime poterunt.

Ad 9. Non esse invalidam, sed illicitam.

1060

hr pii··· avmtrTBtt. l· b·- ®o·

S. C. S. Off. *14 Maii r8$t* — Mslavbsîar ac MiCRovKstAK — Utrum suspicio vaga erga indigenas, qui multis ordinarie inficiuntur superstitionibus, (cos) mortem infantium in extremo agone baptizatorum ipsi baptismo tributuros esse, si specialem videant aquam adhiberi, sufficiat, donec indoles indigenarum melius agnoscatur, ad adhibendam aquam non consecratam.

it. Posse ut in casu.

1061

S. θ* S· Officii *4 Iunii 1851* — Prrth — Supposto chc lo stato di nuditl peifetta non sia di scandalo, nc di occasione di peccare tra questi sclvaggi, come comunemente si crede, attesa la gran contrariety che sperimentano, sopratutto lc fcmminc, ad indossarc ogni sorta di veste, (si domanda) sc debbano per questa sola ragione non essere ammesse nclla chiesa cattolica.

R. Non baptuentur nisi prius velare saltem pudenda consuescant, excepto articulo mortis.

IOO3

(>e miinmonit Mdtatti cae n·· fMh aiM di·- pOMt.ont.

S. C. S. Off. *4 Iunii t8y* — Mandciuriak — In his difficillimis dissitisque regionibus saepius occurrunt christiani, qui sive persecutionis vitandae causa, sive propter pecuniae necessitatem, sive etiam propter aliam causam, satis incauti, ut sunt plerumque sinenses, e locis Christianorum ubi habitant ipsi, sive nati sunt, ad loca longinqua proficiscuntur, ad 40 vel 5o ct amplius dies itineris, simul cum uxore ct filiis; in quibus locis non sunt christiani, nec inveniri possunt, nec ullus fuit unquam rumor de religione Christiana per circuitum. Grandiores facti filii et filiae nubunt cum paganis sine dispensatione possibili. Pro moribus gentis, filiae praesertim, ct saepissime etiam filii, sunt in impossibilitate absoluta transmigrandi ad loca Christianorum, sicquc debent omnino vel nubere cum paganis, vel manere innuptae aut caclibes. Quid iuris in hoc casu? Tencnturne impedimento disparitatis cultus? Quid iuris ubi fides eorum est in tuto, ut fit aliquando, et ubi sunt in bona fide, ut plurimum evenit?

R. In propositis circumstantiis non esse inquietandos, facto vctbo cum SStTio. — SStTius approbavit.

1063

Dc Miiu votin Piulooii I) N I. C. io raton hebdomadi.,

S. C. de Prop. Fide *20 iulii 1851 (Ex Aud. SSmi).* — SSihus ad preces Vicarii Ap. Cochinchinae Occidentalis, benigne eidem concessit ut sacerdotibus Annamitis, iam facultatem habentibus celebrandi quotidie Missam votivam vel de SS. Trinitate, vel de B. M. V. possit facultatem addere celebrandi Missam votivam dc Passione D. N. I. C. in Dominica Palmarum et feria 3 ct 4 Maioris Hebdomadae.

1064

Indultum inore pauperum quoad IndulgeotUi lodetitl» *fatioxh Hdti.* et «dhonitio d cutn ioundicn.

S. C. Indulg. 5 *Aug. 1851.* — Urbis rt Orbis — Cum scopus praeclarae Societatis Fidei Propagationis ille sit, ut christifidcles utriusque sexus huic coetui adscript! et piis precibus ct eleemosynis in id conveniant, ut et Patrem misericordiarum pro dilatatione fidei catholicae exorent, ct mediis et sumptibus concurrant iis sustinendis oneribus, quae pro eiusdem fidei dilatatione necessaria omnino sunt, hinc ipsi christifidcles, qui eidem adseribuntur, hoc sibi praecipue assumunt, recitandi nempe quotidie orationem Dominicam ct salutationem angelicam cum versiculo < *S. Francisce Xaveri, ora pro nobis »,* ct rite praescriptum obolum hebdomadalem erogandi. Quamvis autem huiusmodi eleemosynae elargitio admodum tenuis facile a christifidelibus queat sustineri; nonnulli tamen hominum in hac lacrymarum valle ca rerum conditione saepe vexantur, qua exiguam quidem eleemosynam hebdomadalem prae sua inopia conferre prohibentur. Quare SSrftus D. N. Pius PP. IX dum gratias ct indulgentias hucusque pio operi *Propagationis Fidei* a suis Praedecessoribus concessas, servato tamen quoad duration!* tempus carumdem concessionum tenore, confirmat, memoria recolens sc in terris vices gerere divini Reparatoris humani generis,. qui hoc in mundo et exemplo paupertatis cultorem sc exhibuit, ct verbis paupertatem cum virtute coniunctam in honore voluit haberi, huiusmodi vere pauperibus christifidelibus Ecclesiae thesauros aperuit, ac propterea clementer induisit, ut, si qui christifidelcs ita pauperes sint, ut hebdomadalem obolum omnino nequeant elargiri (quod uniuscuiusque conscientiae remittendum esse mandavit), et rite adscribi possint inter sodales, vel iam adscript!, sed qui in posterum id praestare non possent, tamquam sodales omnino habeantur, ita ut omnibus indulgentiis et gratiis *Fidei Propagationis* sodalibus concessis fruantur, dummodo tamen quidpiam pecuniae, ctiam in minima quantitate, iuxta uniuscuiusque vires ct conscientiam, saltem quolibet mense, societatis Propagationis Fidei collectoribus, usquedum in hoc verae paupertatis statu maneant, elargian-

tur, quibuscumque in contrarium non obstantibus. Ceterum dum Sanctitas Sua hoc speciali decreto consuluit, ne huiusmodi vere pauperes christifidcles gratiis ac sacrarum indulgentiarum thesauro priventur, expresse etiam mandavit ut omnes terrarum orbis christifidcles magis magisque in Domino excitentur, praecipue autem ii quos bonorum omnium largitor Deus fortunis ac reditibus locupletavit, singuli autem pro eorum viribus, ut piae huic *(Propagationis Fdei)* societati nomen dare quamprimum solliciti, precibus ac eleemosynis ad finem praeclarum catholicae fidei propagationis concurrant, ac indulgentiis ct gratiis a pia matre Ecclesia copiose concessis perfruantur. Quapropter animarum pastores, et praecipue locorum Ordinarii, fidei ac religionis dilatandae zelo succensi, verbis ct scriptis subditos sibi fideles ad praeclarum opus sustentandum inflamment, ct simul omnes, preces supplicationesque apud Deum Patrem omnipotentem offerre quotidie non cessent, ut, cum messis illa multa sit, mittere dignetur operarios in vincam suam, et opportunis subveniat auxiliis ad onera ingentia ubique terrarum perferenda pro'maiori catholicae Ecclesiae dilatatione, ut, omnibus tandem hominibus in unitatem fidei occurrentibus, fiat unum ovile ct unus pastor.

1065

Quoad vicario» App c Societate ictu.

Decr. S. C. de Prop. F. *fi Aug. 1851.* – Cum difficultates haud raro exoriantur circa Litteras Apostolicas quibus presbyter aliquis Societatis lesu ad Vicariatum Ap. regendum constituitur, Sacra Congr. de Prop Fide censuit supplicandum SStTio Domino ut quae iam pro Vicariatu Madurensi a sa. me. Gregorio XVI Apostolicis Literis in forma Brevis dic 19 Maii 1846 datis, atque alias deinde constituta sunt, generali decreto comprehenderentur. Statuta vero huiusmodi eo spectant ut quoties Apostolicae Litterae traduntur, quibus memoratae Societatis Vicarius Ap., scu Vicarii Ap. Coadiutor, Administrator, aut Delegatus Ap. ad Vicariatum regendum assumatur, quae sequuntur sancita intelligantur:

1. Dispensatio ac solutio locum habeat a regula Constitutionum Societatis, sive obligatione de non admittenda accipiendaque ulla extra Societatem praelatione seu dignitate. (F. *Decr. Febr. r88o).*

2. Quatenus electus in Societate professus existât, solutum eo ipso intelligatur votum per sacerdotes professos emitti solitum dc non recusando consilio Praepositi Gen. Societatis vel cius delegati, in commissi sibi muneris exercitio, si quando ad alicuius Ecclesiae regimen eligantur.

3. Si in Vicariatu Ap., cuius cura committitur, existant alii presbyteri ipsius Societatis, electus habeatur etiam veluti primarius Superior Regularis presbyterorum Societatis, adeoque iuxta Instituti regulas eosdem moderetur ac regat.

4. In gubernio Missionis, ct in administrationc fundorum ct pecuniarum quovis titulo obvenientium, omnia ex sententia Sacrae Congregationis de Prop. Fide peragere debeat, ad camquc singulis saltem trienniis de vero statu Missionis referre teneatur tum circa spirituales, tum circa temporales res ipsam respicientes.

Porro SSrîius Dominus Noster Pius PP. IX in audientia infrascripto S. C. Secretario concessa dic ro Augusti anni huius, haec omnia probavit, ac decretum servari praecepit, onerata super his omnibus eligendorum conscientia, ac de Apostolica auctoritate eosdem a quacumque prorsus obligatione dissolvit ac liberavit per professionem regularem suscepta, quae cum supradictis praescriptionibus non cohaereat: contrariis quibuscumque non obstantibus. *(V. decr. 23 Febr. 1880 et 18 [an. 1886).*

1066

S. C. S. Off. ro *Aug. 1851* – CocixciN. – luxta ius canonicpm, in Ordinatione presbyteri ct diaconi, impositio manuum fieri debet *tactu corporali;* quod si omissum fuisset, caute supplendum esset quod per errorem omissum esset; sed dubitatur: 1. Utrum si facta fuerit impositio manuum sine *tactu corporali,* suppleri debeat impositio manuum *tactu corporali?*

,Ictu P,h>‘ ni» manuum in *Ordlnal,one·*

2. In quantum affirmative, an rumor publicus, ct mala fama quae inde eveniret Ordinanti, praesertim in his regionibus, esset ratio sufficiens ad abstinendum ab huiusmodi impositione manuum iterata cum *tactu corporali?*

3. Si suppleri debeat tactus corporalis, an iteranda sint verba quae simul ab Episcopo proferuntur cum impositione manuum, praesertim in Ordinatione diaconi, in qua verba *Accipe Spiritum Sanctum,* etc., videntur mullis esse forma Sacramenti?

4. Utrum possit suppleri tactus ille corporalis privatim, quando huiusmodi Ordines non conferuntur?

R. Ad 1· Affirmative. — Ad *2.* Negative. — Ad 3. Affirmative. — Ad 4. Affirmative, ct secreto in actione Missae, atque ctiam extra tempora generalis Ordinationis.

1067

5. C. S. Off. *r Sept. r8>r.* — Qukbkc · **Λη auflchir··** — Si lon peut sc tenir au *Confiteor* récité unc fois dans l’administration du St. Viatique et de l Extreme Onction données de suite à un malade, ct aussi dans l’application dc l'indulgence *in articulo mortis* quand celle-ci

in mini- aegroto piunou» «aera· manti»,

a lieo en même temps que Γ administration de **l**'iift et de **l**'autre de ces deux Sacrements.

R. Si immineat necessitas conferendi unum post aliud immediate, licere semel in casu ; **secus** repetatur.

1068

ar bepii- *r'tucti'*-.corun

S. C. S. Off. *4 Dec. i8$t* – Mrssua. – i. SurJo-muti vel infantes, vel adulti, qui post baptismum remanerent inter gentiles sub potestate parentum gentilium possuntne baptizari etiam sine ulla praevia instructione ? Si in praefato casu baptismum conferre non potero, saltem in articulo mortis, quid agendum esset quoad surdos-mutos adultos?

An bipunnai Idiolfti eunentet •n;er gcrtiici

2. Utrum idiotae nati, vel ab infantia idiolac facti. remanentes tamen inter gentiles, possint baptizari, quamvis post receptum baptismum adsint in continua occasione participandi gentilitatibus, saltem materialiter.

R, Ad i< ct 2. Detur Instructio per S. C. de Prop. F. Etîii Gerdii anni 1777 die 17 Aprilis (Γ. *n. 522).*

1069

miuc d· coii··

Instr. s· c· de Prop. F· *Dec. tSzt* (ad Vic. Ap. Mysurkx. — Per litteras dici 2i Nov. A. Tuam praemonuimus praecipuum epistolae R. D. Boyer dic 7 Sept, datae, quam luam feceras, argumentum circa necessitatem aliquibus in casibus ac locis, nullo praemisso examine, iterandi Baptismatis puerorum sub conditione, ut primum licuisset, lubentissime votis annuentes tuis, examini S. C. exhibituros. Coactis revera generalibus Comitiis dic 1 labentis Decembris, rem absolvendam curavimus ac praevia SSrîii D. N. sanctione, quae definienda visa sunt hisce A. Tuae nunciamus. Quantopere itaque, in re tanti momenti, inhaerendum iugiter sit generalibus Ecclesiae definitionibus, Baptismi scilicet ^aeramentum, utpotc una spiritualis generatio, et cx characteris vi ac natura, nulla ratione iterandum, quaeque item constans fuerit Apostolicac Sedis ead:m dc re doctrina ac praxis A. Tuae apprime compertum esse, cx memorata ipsa epistola patet. In ea quippe amussim ac rite traditur, *generatbn* ac *sint delectu,* cum adiunctione etiam seu conditione, quemlibet rebaptizandum non esse. Quamvis autem hacc A. Tuam haud latere probe noverit S. C., nihilominus haud supervacuum duxit iterum iterumque in Domino hortari, ut pastoralem omnem vigilantiam adhibere pergas, ne temere xb huiusmodi definitionibus cvangelici operarii unquam recedere audeant, ac meminerint, illis tantum permitti Baptismum conditionne administrari. de quibus, diligenti praemissa perquisitione, grave ac rationabile iuris factive dubium relinquatur/ an sacramentum alias rite susceperint. Qua dc re cis proderit prae ocu* lis habere tradita a Benedicto XIV in suis *Instit.* 8 ct 84/ ac in *Synodo dioec.,* praecipue libi VII, cap. vt. Licet vero a diligenti eiusmodi praevia inquisitione vix forte unquam abstinendum esse, absque periculo iniuriae sa* cramcnti, perfacile appareat/ mature tamen perpensis libratisquc omnibus, quae in supra* dicta epistola ab operario Boyer adnotantur, et A. Tuae testimonio firmantur, de quibusdam locis Vicariatus istius, attenta cathechistarum ac fidelium qualitate, ita ut perquisitio aut examen ad validam invalidamvc Baptismi collationem dignoscendam, arguendamvc, aut omnino institui nequeat, aut nulliter et sine ulla dubii illustratione cerro fieret , Sacra eadem Congr., iis in adiunctis ct iuxta exposita, durantibusque circumstantiis absque aliis, ut in (uto salus animarum ponatur, Baptismum ad·dita conditione administrari posse declaravit.

Maximo autem una simul animi moerore eadem perceperunt EE. PP. quae a missionario Boyer et ab A. T. narrantur, eam nempe esse quorumdam catechistarum ac fidelium quoqtle omnium, picrisque recensitis in locis, inhabilitatcm et inscitiam vel ad unum Baptismi sacramentum administrandum, ut nemo prorsus eorum sit cui fides de rituali illius collatione praestari ullo modo queat.

Persuasum quidem Sacr. Congregationi est A. Tuam omnem dedisse ac daturam operam, ut deflendae nimis earum christianitatum conditioni, et calamitatibus occurratur/ ncc dubitat quin optimam, catcchistarum praecipue, ubivis institutionem, ct instructionem, iuxta monita etiam tradita die 23 xNovembris 1845, urgeas. Nihilominus EE. PP. id magis magisque A. Tuae commendantes, monent ut donec satius provisum iis in locis fuerit, peritosque et idoneus viros praeficere datum tibi erit, ineptis illis Cdtechistis praecipias et instes ut instrui satagant, ac interim, extra casum verae absolutaeque necessitatis, Baptismi sacramentum administrare non praesumant.

1070

Connu chriitli* nux cum Infiddi cx dlipeniatkmt cnmuncfm p»u·lino nequit privilegio frul.

S. C. S. Officii 5 *Martii rS$2* — NanKiN< — Petius Christianus, obtenta prius legitima dispensatione, matrimonium inivit cum muliere pagana, quae post 1res menses habitationis et tori unionis aufugit ad alium maritum paganum, quocum nunc pacifice vivit, absque ulla spe conversionis, ne redeundi quidem ad virum fidelem. Quaeritur an revera Petrus teneatur innupte vivere, vel potius praevia interpellatione ad alias nuptias transire possit.

R. Non posse Petrum transire ad alias nuptias.

IO71

Contra opii commercium cl usum

S. C. S. Off. *to Martii 1852.* — Vic. Ap. Chkm-si — Sinicu lex, sicuti nunc est, et semper stetit ex tempore quo opii usum sinicum gubernium advertit, istius succi venditionem vehementer interdicit. Quae interdictio duplici causa nititur: prior quod opium omni virtutis sensu populum destituit, altera quod Imperium depauperat. Sinarum Imperatores virique gerendae reipublicac peritissirni omni ope atque opera enixi sunt, ut prohibitiva lex irrita non esset; innumera edicta promulgata sunt, gravissimisque poenis sancita, europacos ipsos multis litteris appellaverunt ut tale commercium facere, sinensesque lentare ct corrumpere desisterent. Attamen, adversante iusta humanaque lege, invaluit malum. Europaei pestilenti commercio finem adeo attulerunt ut dc dic in diem auxerint. Constat igitur sinenses, qui opium vendunt et emunt, Imperii legum violatores esse. Constat etiam cos ab curopacis mercatoribus adiuyari ut legi fraudem faciant. Ex immoralibus opii usus consequentiis iterum constabit et sinenses et europacos, qui opium sive ad vendendum, sive ad utendum tractant, in viam moribus christianaequc religioni contrariam immitti. Omnibus revera probatur opii usum corporis et mentis sanitati noxissimum esse. Pallor horridaque macies deformant vultum omnium qui opii consuetudine detinentur. Eorum sensus stupescunt hebcscuntquc ; evanescit memoria, physicae vires dant locum maximae imbecillitati, lota complexio fit livida, languidi sunt oculi, appetitus aut destruitur aut depravatur, ita ut tantummodo sapiant cibi multo cum saccharo conditi ; somnus ncc reficit, nec refrigerat, ita ut isti hominum miserrimi nisi serius, a falso quietis tempore excitari possunt, prima eorum cogitatio ad opium volat, quia in ore et gutture sentiunt ignem er siccitatem, quibus ad opium urgentur. Si hora consueta id non accipitur, fit prostratio virium completa, cx oculis ct naribus fluit aqua, totum corpus frigore tremit, pectus ct caput acerrimis doloribus punguntur; mox sequitur diarrhoea, et, si opium non affertur, saepius post aliquot dies sequitur mors. Talis naturae est opii consuetudo ut per regulatas quantitates expleri non posset: cum tempore, succi modus augendus est, et tunc, debilitatis viribus, infirmo labore, vicius non amplius comparari possunt, familia non sustentatur ct tunc nihil nisi miseria ct crimen. Multi nominantur navium duces, qui, propter conscientiae stimulos, numquam opii advectionem acceperunt, vel post aliquod tempus reliquerunt, severas, quas experti sunt, tempestates illicito commercio adseribunt, improvisam mercatorum mortem, qui, post multos in Sinis laboris annos, ad patriam redeunt, ut male acquisitis divitiis fruantur, Dei vindictam proclamant.

Atqui nobis catholicis missionariis regula tam gravi de re definitiva deest. Instructio S. Congregationis die 23 Ian. 183o de opii quaestione insufficiens est, quia tantummodo remota theologiae principia ad quaestionem relativa continet. Sed cum ex principiis in S. Congregationis Instructione praedicta positis futurum videatur ut opii commercium ab Ecclesia damnetur, ideo enixis precibus rogamus ut Apostolica Sedes quaestionem dirimere dignetur.

R. Commercium et usum opii, prout exponitur, esse illicitum, i leoque Vicarii Ap. prudenter omnem curam adhibeant ad usum et commercium istud extirpandum. – SStftus D. N. Pius d. p. PP. IX resolutionem Etfiorum approbavit.

107α

S. C. Indulg. /5 *Martii 1852.* – Urbis «r Orris. – Cum ad Indulgentias acquirendas genti? rtdten' persaepe contingat ut, inter praescriptas conditiones, vocales quoque preces iniungantur, propositum fuit dubium huic Sacrae Congregationi Indulgentiarum: *An et quo modo surdo-muti supplere valeant impotentiae, qua detinentur, preces recitandi pro indulgentiis acquirendis iniunctas.* Re mature discussa tum prius ab uno cx praefatae Congregat, consultoribus, tum demum ab Erilis PP. in comitiis generalibus apud Vaticanas Aedes die t6 Februarii huius anni habitis, ipsi EE. PP. eiusdem consultoris voto inhaerentes responderunt : – Supplicandum SSrilo pro generali decreto ab hac S. C. cvulgando, atque apostolica auctoritate firmando, cuius vi statuendum: i. Quod, si inter opera pro lucranda Indulgentia, praescripta sit visitatio alicuius ecclesiae, surdo-muti ecclesiam ipsam devote visitare teneantur, licet mentem tantum in Deum elevent ct pios affectus. — 2. Quod si inter opera sint publicae preces, surdo-muti possint lucrari Indulgentias iis adnexas, corpore quidem coniuncti caeteris fidelibus in eodem loco orantibus, sed pariter mente tantum in Deum elevata, et piis cordis affectibus. — 3. Quod si agatur tandem de privatis orationibus, proprii mutorum et surdorum confessarii valeant easdem orationes commutare in alia pia opera aliquo modo manifestata, prout in Domino expedire iudicaverint. — Facta autem relatione *etc.* Sanctitas Sua non modo praedictum votum approbavit, verum etiam huiusmodi gratiam ac concessionem peramanter elargitam per generale decretum publicari mandavit.

X073

Quomodo Infellifçcnda Indulgentia plenaria *quotidiana* pro ecclesiarum »itiUtionc.

S. C. Indulg. /5 *Martii 18*52. — Indulgentiam plenariam *quotidianam* perpetuam vel ad tempus concessam visitantibus aliquam ec-

clesiam seu publicum oratorium, ita semper inteliigendam esse mandavit Sanctitas Sua, ut semel in anno tantum ab unoquoque fideli acquiri possit; excepto solummodo casu quo in decreto, rescripto, Brevi etc. concessionis favore alicuius ecclesiae seu publici oratorii, clare et explicite expressum sit, indulgentiam plenariam reapse quotidie ab unoquoque christifidelium rite disposito acquiri posse.

1074

Cnetfi ictoi iu* p«r»îi(iOMX erci 5'IГ1· <1 S

S. Congr. S. Officii jr Afur/ir *1852.* — Ho-naN — i. An liceat comitari processionem draconis, explodere tormenta eo transeunte, dare candelas pro draconis laterna, vinum et pecuniam pro hac superstitione.

2. An liceat christianis conducere domum cum obligatione deferendi vel per sc vcl per alium laternam in processione cum dracone.

3. An licear saltem aliquid contribuere cum protestatione dicendo: *hoc est non pro dracone sed pro te qui colligis contributiones.*

4. An occasione defuncti liceat, dum occiditur sus ut paretur convivium, facere explosiones.

5. An liceat filiis ct nepotibus comitando cadaver patris ct matris telae albae longum frustum deferre ad ostendendum esse posteros qui possint vocare bonzios ad rumpendum infernum.

R. Ad 1. et 2. Non licere.

Ad 3. Non licere, ct detur decretum fer. V 16 Nov. 1769, ut sequitur: *Decretum:* « Quaeritur an sit licitum contribuere candelas pro draconis laterna, vinum ct pecuniam, ct explodere tormenta pro hac superstitione. – Respondetur: In proposito casu non licere.

Ad 4. Negative.

Ad 5. Non licere.

1075

(>« cltcTioDe Epl·· icoporum An-

Decr. S. C. de Prop. F. 2/ *Apr. 1852* — Ut ecclesiae noviter per Sanctissimum D. N. in Angliac regno constitutae magis in dies floreant, iisdemque Antistites iugiter praeficiantur qui vitae probitate, doctrina, zelo ac prudentia spectatissimi existant, peropportunum visum est si ab ecclesiasticis viris qui sacris obeundis muneribus inter alios praestiterint, potissimum vero testimonio Episcoporum pro tempore existentium, nonnulli Apostolicae Sedi commendentur ex quibus eadem ad episcopalem gradum, quem magis idoneum ccnsuerit eligere valeat.

Commendatio vero huiusmodi tanti momenti esse noscitur, ut, inspectis animadversionibus ab Erflo et Rrtïo D. Nicolao S. R. E. Card. Wiseman, ac RR. PP. DD. Episcopis Angliac redditis, ac rc accurate perpensa, Sacra C. dc Prop. F. in generali conventu habito die 3 Aprilis 18^2 peculiari instructione methodum proponendam censueric.

Cum Episcopus est constituendus, capitularitcr dignitarius er canonici illius ecclesiae conveniant, precibus de more praemissis, ac praestito iuramento de secrero servando, tribus vicibus suffragia ferantur circa personas S. Sedi veluti digniores commendandas. Si in aliqua ex iribus vicibus in favorem nullius adsint suffragia tot numero quae excedant maiorem partem vocum, actus nullius momenti existai, atque iterum suffragia ferantur.

Actus capitularis rite descriptus atque obsignatus, transmittendus erit ad Archiepiscopum, vel ad suffraganeum antiquiorem, vacante sede archicpiscopali; vel, si de commendandis ad ipsum archiepiscopatum agatur, ut coetus episcopalis, consiliis collaris circa tria nomina alphabetico nomine descripta, quae in singulis votationibus maiorem suffragiorum partem obtinuerint ad S. C. referant, suamque opinionem tradant, transmisso etiam ipso authentico capitulari actu.

Demum cum contingere aliquando possit ut canonici legitime impediantur ne ad capitulum, in quo huiusmodi fieri debet commendatio, accedant, censuit S. C. admittendos tunc esse eorumdem procuratores ad effectum tantum tradendi schedam cum nomine et praenomine eligendi.

Ceterum animadvertendum ac declarandum censuit S. C. his omnibus contineri tantummodo commendationem, adeo ut, quando necessarium vel opportunum videatur, Apostolica Sedes suo utatur iure alterum quoque praeter commendatos eligendi.

Cum vero haec omnia SS. D. N. Pio PP. IK a S. Congregationis Secretario relata fuerint in aud. dici 6 ciusd. mensis et anni, Sanctitas Sua benigne eadem probavit, ac servari decrevit, contrariis quibuscumque haud obstantibus (1).

1076

Sacr. Congr. S. Off. 27 *Iunii 18^2.* – CotMBATUR – In hac regione difficillimum est conficere panes cucharisticos farina proprie dicta; unde consuetudo orta est (exceptis forsitan locis in quibus facile haberi potest farina cx Europa) panem conficiendi cx granis con- cuchariBtico· confic,cnd1,

tritis ct per aliquas horas in aqua infusis, non tamen usque ad corruptionem. Quae grana manibus comprimunt ct, cx materia alba adve-

(i) Huiusmodi methodus electionis Episcoporum pro Anglia, etiam pro Hollandia seu Necrlandia statuta est. (S C. de Prop. Fide 7 Iunii 18$8).

niente, panes conficiunt ferro calido, modo in Europa consueto. Aliquod habeo scrupulum de tali confectione. Nam i. si panem conficientes maximam attentionem non adhibeant, triticum relinquere possunt in aqua usque ad corruptionem, saltem inceptam. 2. Tota substantia tritici non mihi videtur in tali pane contineri. 3. Talis materia mihi videtur appropinquare amidum, ex quo practice panis euchansticus confici non debet. Aliunde de farina ex Europa adveniente valde dubitandum est utrum pura sit vel non, cum omnibus notum sit mercatores mixturas innumerabiles facere. Unde humiliter quaero :

1. Utrum licita sit supradicta confectio panis pro Missa.

2. Si non liceat, quid debeam facere, praesertim curn illa consuetudo vigeat in diversis partibus Indiae.

R. Affirmative; curet tamen, si fieri possit, Vic. Ap. ut frumentum cx quo panis eucharisticus conficitur, non contundatur solummodo, sed apto instrumento in furinam redigatur, quae deinde cribro exacte purgetur, et panis ex eadem conficiatur, modo in Europa usitato. — SSmus D. N. Pius d. p. PP. IX. resolutionem Eftorum approbavit.

1077

De Ifani'ationc fertorum relaie ad Indulgentia»·

Ex Decr. S. C. Indulg. 9 *Aug.* ^52. — SSiTius D. N. Pius Pp. IX... benigne mandavit ut omnes Indulgentiae, quae hucusque quibusdam festis concessae fuerunt, ac in posterum concedentur, vcl quae pro iisdem festis aliquibus ecclesiis et publicis oratoriis pariter concessae fuerunt, er in posterum concedentur, vel etiam si libuerit, de consensu Ordinarii, illae concessae in sacris supplicationibus, aut in novendialibus, vel septenariis, sive triduanis precibus ante vel post festum, vel eius octavario perdurante, translatae intelligantur pro co dic quo festa huiusmodi, etiam quoad solemnitatem tantum et externam celebrationem, non vero quoad Otficium et Missam, in aliquibus locis, vel ecclesiis publicisque oratoriis, sive in perpetuum, sive aliqua occasione, sive ad tempus, eoque durante, legitime transferantur. Cum vero transfertur tantum Officium cum Missa, non autem solemnitas et exterior celebratio festi, Indulgentiarum nullam fieri translationem decrevit. Hanc autem Apostolicae benignitatis concessionem eadem Sanctitas Sua quibuscumque in contrarium non obstantibus, ac perpetuis futuris temporibus, absque ulla Brevis expeditione valituram, per hoc Sacrae Congr. decretum typis impressum publicari voluit, dummodo ceterae omnes aliae conditiones in particularibus vel generalibus concessionibus praedictarum Indulgentiarum pro iis adipiscendis omnino serventur.

1078

S. C. S. Off. *u Aug. 1852* -Qwmc-

·ıμ ï» <χ
c«otnPai**<Uun

In dioecesi Qucbeccnsi non vigent ecclesiastica sponsalia. Attamen Rituale dioecesis enumerando diversa dirimentia impedimenta, de honestate publica sic ctfatur: < Honestas est impedimen- « tum quod oritur ex publica promissione v. g. < inter Petrum et Mariam, cuius tenore dictus < Petrus prohibetur ne matrimonium contrahat < cum matre, sorore vel filia dictae Mariae ». Sed attentis illius Ritualis verbis quae ad publicam promissionem referuntur, plurimi negant tale impedimentum oriri posse ex promissione inter solutum et solutam facta privatim, licet libere et serio, sed sine teste vel scripto. E contra inter alios et doctissimos theologos maximum existit dubium de certa existentia impedimenti dirimentis in casu secretae promissionis supra relatae. Hoc dubio permoti praedecessores Episcopi usum tenuerunt, sicut et ego nunc teneo ad cautelam in talibus casibus dispensandi. Igitur permultum desideratur responsio a S. Sede expressa, tenore cuius cessabit dubium, v. g. si declaretur impedimentum honestatis oriri etiam ex secreta promissione, vel si contra declaretur illud impedimentum produci non posse nisi per publicam promissionem factam coram duobus testibus, vel coram notario, vcl per instrumentum promittentium manu subscriptum, vel tandem per proclamationem duorum bannorum vel unius banni. Haec posterior clucidatio, si Sua Sanctitas benigne ratam voluerit habere, obstabit quominus plurima in posterum invalide contrahantur matrimonia, cum saepe ignoretur alterutrius contrahentium secretu matrimonialis promissio prius inita cum affinibus in 1. gradu, et tunc dispensatio ad cautelam de hoc impedimento nequit haberi.

Quaeritur itaque utrum impedimentum publicae honestatis oriatur ex clandestina promissione futuri matrimonii. Insuper mihi pergratum faciet Sanctitas Sua si pro dioecesi indultum voluerit concedere quo valida declarentur matrimonia usque nunc cum tali impedimento contracta absque dispensatione.

R. Affirmative. — Ad supplicationem vero pro sanandis matrimoniis cum impedimento publicae honestatis forsan contractis, supplicandum esse SS1Î10 pro sanatione in radice ad cautelam ; ct ad mentem. Mens est ut curet Archicpiscopus Orator correcto prius Rituali suae dioecesis, gregem suum docere, prudentiori modo sibi bene viso, de valore sponsalium quacumque forma contrahantur, nec non dc impedimento dirimente iustitiae publicae honestatis quod sponsalia valida producunt. — SSihus resolutionem Erîiorum PP. adprobavit.

1079

?r bene- 'JxT,r"'r

S. c. de Prop. F. 25 *Aug.* /<^52 (C. P.)

– Iafevak – i. Cum unusquisque missionarius multas habeat ecclesias quarum una distat ab alia, ct in unaquaque debeat manere aliquod tempus, quaeritur utrum debeat habere fontem baptismalcm in aliqua centrali ecclesia, et benedicere fontem in Sabbato Sancto vel in Sabbato ante Dominicam Pentecostes; ct quatenus affirmative vel negative, quis cum quanam aqua debeat baptizare in aliis Ecclesiis.

Grex aitcnario· ·–.'sUhn

2. Quando missionarius non potest dcccn(cr scrvflrc Eucharistiam quia in ecclesia non sunt nec ianuac nec fenestrae, quaeritur utrum possit, vel debeat, servare Eucharistiam, sint infirmi vel non.

Ik imped mente mte baptiuasm--- con' tract* c.

3, Vir infidelis qui adhuc in infidelitate positus cognovit sive publice, sive private, illicite tamen, mulierem quamdam, sive fidelem, sive infidelem, potestne, post susceptum Baptismum valide ct licite matrimonium contrahere cum consanguinea eiusdem cognitae mulieris, si ista consanguinea Baptismum susceperit sive ante, sive post copulam dc qua agitur?

4. Et quatenus affirmative (de quo valde dubitandum), idem infidelis ad fidem conversus, post mortem legitimae uxoris infidelis, possetne matrimonium contrahere cum consanguinea (usque ad 4 gradum inclusive) eiusdem defunctae uxoris, sive ista consanguinea Baptismum susceperit ante, sive post mortem praedictae uxoris infidelis?

An «let J.etn'um crim*· ·I-· »m' b«pth· mum idmun.

5. Vir infidelis qui ante Baptismum copulam habuit cum infideli uxore alterius, cui, annuente muliere fidem dc futuro matrimonio acceptante, mortem intulit, potestne post utriusque baptismum matrimonium inire cum dicta muliere?

6. Possuntnc hoc rnatiimonium contrahere si, quando patrarunt ista crimina, una pars fuerit Christiana?

Pemu'm «■·'»‹•"« trio>«

_ Possuntne haberi tamquam valida matrimonia infidelium qui contrahunt coram consanguineis, sed absque ulla praecisa notione de indivolubilitate matrimonii, ita ut, saltem implicite credant posse sc ab invicem separari et cum alio denuo matrimonium contrahere?

R. Ad 1. Detur Instructio data ad Episcopum Scutarinuin *(V. n. 537 § 5/*

Ad 2. Detur Instructio ad Helvetius 3 Augusti i8o3. – *En instructio:* * Ad impedire • qualunque irriverenza delle cosc sagre, la « S. C. non ha giudicato opportuno che dai « cattolici si ritenga nella sagrestia comunc ai < protestant! Γ Olio santo, il S. Crisma, e la « SS. Eucaristu ; ma vuole chc stano conscr« vate in luogo dei tutto separato dagli acat< tolici, c quando altro non ve ne sia proprio, « si conservino piuttosto con tutta la possibil < decenza nella casa dei parroco, o di altro < cattolico sacerdote ».

Ad 3. Negative. – Ad 4. Negative. – Ad 5. Affirmative. – Ad 6. Negative. – Ad 7. Affirmative ; haberi debent valida.

1080

S. C. de Prop. Fide 25 *Aug.* /<?52 (C.G.)

– Ckvlas – 1. Cum in istis regionibus, attento parvo missionariorum numero, difficile sit etiam in solemnioribus festis Missam canere cum ministris, in aliquibus Missionibus praevaluit usus thurificandi in Missa cantata absque ministris; quaeritur utrum, consideratis circumstantiis et usu, possit tolerari.

2. Cum velim (ego Vic. Ap.) aperire Semioarium, quaeritur utrum debeat considerari sulummodo meritum, nullo habito respectu ad castas, vel excludere castas viles et admittere iuvenes ex superioribus et mediis castis? Hoc ultimum mihi videtur melius ct quasi necessarium. "."j* cwunmleSt. minanom âdettendo*.

3. Utrum possit permitti missionariis uti rocheto loco cottae. |(JJc "otuT^1

4. Missionarii quando visitant suas ecclesias recipiuntur a populo cum baldachino ct cruce, sicut recipitur Vicarius Apostolicus; quaeritur utrum tolerandum. c^n' rionino·.

5. Missionarii Apostolici gaudentne iurisdictionc ordinaria tamquam parochi, aut solummodo delegata in Missionibus ad quas missi sunt per Vicarium Apostolicum? donariorum,

6. Iidem missionarii possuntnc propria auctoritate aeque ac parochi alium delegare sacerdotem ad effectum assistendi ct benedicendi matrimoniis Christianorum sibi commissorum? Item audire confessiones suorum Christianorum

Vicariatu?MMHH|^M^^MH^^^^^M|

7. Quid dicendum dc illis qui scienter legunt libros per se prohibitos, sed non contentos in Indice librorum prohibitorum? Incurruntne aliquam censuram? Suntnc deneganda sacramenta, si non est periculum perversionis? cno?i»?*br^n prohibitorum,

R. Ad 1. Non esse inquietandos.

Ad *2.* Communicentur Instructiones dici 2 Iunii 1832 (K. *n. 826).*

Ad 3. ct 4. Negative.

Ad 5. Negative ad primam partem ; Affirmative ad secundam.

Ad 6. Provisum in praecedenti.

Ad 7. Quoad primam partem, Negative. Quoad secundam, consulat regulas Indicis et probatos auctores.

1081

Dc u»u throni,

S. C. de Prop. F. 2j *Aug. t8^2* (C. G.)

– Chylan — In ista insula et generaliter in India praevaluit usus erigendi thronum, ct con- mentionem in vk.°rio» aV^

cedendi indulgentiam 40 dierum quotiescumque Vicarii Apostolici celebrant pontificaliter. Quaeritur ergo:

1. Utrum Vicarii Apostolici possint habere thronum, et concedere dictam indulgentiam nec ne; ct quatenus negative, quaeritur:

2. Utrum tolerandum propter usum, et ut ne veniat scandalum.

3. Utrum missionarii debeant, vel possint dicere in Canone: *et Antistite nostro N.* – nominando Vicarium Apostolicum.

R. Ad i. 2. ct 3. Negative.

1082

De Monitione Xetfüü etc. quae bt m Ordinatione.

S. R. C. 25 *Sept. [852* – Ve.'iRrtARUM – Utrum, etiam quando unus in episcopali sacello ordinatur, palam interdicere debeat Episcopus per unum cx suis, sicuti habetur in Pontificali Romano: *Ne quis accedat irregularis ?*

R. Affirmative.

1083

Pro erectione Capitulorum eathedrallum pro* vinciae Qucbcce&aia.

Instr. S. C. de Prop. F. *28 Sept.* ^52. (ad Archikpisc. Qukbkcrs.) — Per Apostolicas Citeras sub dic ιὸ Iulii anni huius datas SS. D. N. benigne annuit pro erectione Capitulorum cathcdraiium in Ecclesia Quebeccnsi aliisque provinciae eiusdem dioecesibus iuxta vota per R. P. D. Ep. S. Hyacinthi nomine etiam ceterorum Antistitum exhibita. Cum vero in iisdem Literis Apostolicis instructio S. C. servanda praecipiatur, Eiîii PP. censuerunt ea canadcnsibus Capitulis ferme aptanda esse, quae nuperrime pro Capitulis Angliae fuerunt constituta (1).

Unumquodque Capitulum constabit una dignitate et decem canonicis titularibus. Dignitas titulo *Praepositi* distinguatur: inter decem canonicos titulares erunt quoque theologus ac poenitentiarius.

Prima hac vice permittitur Archiepiscopo ct Episcopis ut ipsi pro suis respective Capitulis eligant ecclesiasticos viros quos optime meritos atque idoneos censuerint tum ad dignitatem tum ad reliquos canonicatus, comprehensis etiam olliciis theologali ac pocnitentiario.

Post primam electionem, Dignitas S. Sedis rescripto erit conferenda : quoad reliquus, mensium distinctio servabitur adeo ut vel per S. Sedem, vel per Episcopum collatio fiat. Quod pertinet ad canonicos theologum ct pocnitentiarium, ii in posterum ad sacrorum canonum normam erunt eligendi.

Ob praebendarum defectum, cumque canonici curae animarum, iuventutis institutioni, aliisque olliciis ecclesiasticis vacare debeant: canonici (quatenus Episcopi ita consuerint) ab onere residentiae penes cathedrdem, interim ac provisoria ratione, et sacra officia in eadem persolvendi eximuntur; attamen Archiepiscopus et Episcopi, collaris simul consiliis, nonnullos dies intra annum designent, quibus canonici Cathedralis chorum adire, atque ibidem sacra peragere teneantur, utque etiam apud Episcopum congregentur pro negotiis, praesertim circa quae sacrorum canonum praescripto Capituli sententia est exquirenda.

Cum demum congruum sit ut qui in Ecclesiae senatum, consiliarios Episcopi, ac praecipuos eiusdem adiutores pro dioeceseos administratione assumuntur, habitu quoque, ratione aliqua, distinguantur, placuit ut canonici canadenses, iuxta indultum canonicis Angliae factum, nullo facto discrimine dioeceseos aut gradus, supra superpelliceum assumant mozzettam nigri coloris, non tamen sericam, ad formam per Archicp. Quebecensem designandam. Quod vero pertinet ad canonicos honorarios, S. C. Episcopos monitos voluit, eorum numerum haud posse excedere quartam partem canonicorum titularium. De hisce vero honorariis canonicis plura reperire erit penes Thesaurum resolutionum S. C. Concilii ann. 1808 in *Fulginatensi,* i836 in *Ventimiliensi* vol. 96 p. 5q3; alia item apud pertractatores. Haec vero probante SS. D. N. traduntur, atque ad huius instructionis normam iuxta Literarum Ap. tenorem Capitula cathedralia erunt inierim erigenda.

1084

Circa preces et iudulgenttas in roman* *Collecttone* recensitas.

S. C. Indulg. 30 *Sept. 185-2.* — Cum in Collectione precum ac piorum operum vulgo: *Raccolta di orationi e pie opere per le quali sono state concedute dai Sornmi Pontefici le santé Indulgence,* duodecies iam Romae typis evulgata pro quibus α Summis Pontificibus, per generales concessiones, Indulgentiae sunt fidelibus elargitae, nonnullae ex iis Indulgentiis non reperiantur fidelibus defunctis applicabiles, nonnullae vero preces, quibus adnexae sunt Indulgentiae, latino tantum vel italico idiomate scriptae sint, et cum pro tcrtiadecima vice eadem collectio sit iamiam evulganda, enixis precibus SS. D. N. Pium PP. IX rogavi ego infrascriptus Secretariae S. C. Indulg. Substitutus, in Audientia habita die 3o septembris i85a ut de Apostolica Sua benignitate clementer indulgere dignaretur, ut deinceps omnes et singulae Indulgentiae, tam in ipsa tertiadecima editione, quam in aliis Romae in posterum, de licentia huius S. Congr. evulgandis recensendae, fidelibus etiam defunctis applicabiles esse intelligantur, necnon omnes et singulae orationes in

(r) Simili sane decreto (21 Aprilis r8p) Capitulorum cathedralium Angliae erectio constituta est.

ipsa pariter decimatertia, ac in aliis ut supra continendae, quocumque idiomate, dummodo versiones sint fideles, pro Indulgentiarum acquisitione, recitari possint. Itaque Sanctitas Sua, praefatis humillimis precibus clementissime exceptis, maiori christifidclium spirituali utilitati prospiciens, maximumque animabus defunctorum solatium afferri peroptans, benigne annuit in omnibus iuxta petita. Praeterea eadem Sanctitas Sua mandavit, ut, si contigerit eamdcm Collectionem in aliud verti idioma, huiusmodi versio typis publicari non possit absque approbatione huius S. Congregationis. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione. Non obstantibus in contrarium facientibus quibuscumque.

1085

roJXu,TCpœ nor.îilt et pro. n,ilCu,u* mambos t!pfo

S. C. super Statu Regular. 5 *Novembr. 1852.* — Superior Carmelitarum Discalceatorum Provinciae Aquitaniae in Gallia ad pedes S. V. humillime provolutus expostulat declarationem ad sequentia dubia super observantia Decreti *Romani Pontificis* editi die 25 Ianuarii 1848 *(V. n. 1024).*

1. Quando postulantes novitii, vel professi alicuius Congregationis petunt admitti ad nostram Religionem, litterae testimoniales petendae sunt a Superioribus alterius Congregationis in qua fuerunt, vel ab Ordinario?

2. Si a Superioribus, an a Superioribus generalibus vel localibus, et quid si in diversis domibus, vel conventibus fuerint?

3. In Hispania adest Patriarcha Indiarum, qui jurisdictionem exercet in universo exercitu per suos cappcllanos: litterae testimoniales pro militibus petendae sunt a praedicto Patriarcha, vel ab Ordinario?

Ex Audientia SSnii die 5 Novembris 1852. SStTius propositis dubiis respondendum mandavit, scilicet:

Ad i. Quoad novicios, ct professos saeculariratos, ob Ordinario; quoad professos, qui in Congreg., vel Ordine actu permanent, a Superioribus.

Ad 2. Possunt peti vel a Superioribus generalibus, vel a Provincialibus: vel quatenus agatur de Congreg. et Ordine, in quo Provinciales non habeantur, loco Provincialium a Superioribus localibus. Et si professus in diversis domibus, vel conventibus commoratus fuerit, sufficere testimoniales Superioris generalis, vel Superioris provinciae vel domus, (quatenus Provincialis non habeatur) in qua postremo tempore moratur. Caetcrum huiusmodi Superiores, antequam testimoniales concedant, diligenter inquirere debeant de qualitatibus religiosi.

Ad 3. Petendae erunt tam ab Ordinario originis, quam a Patriarcha.

ÏO86

S. C. s. Off. 22 *Dec. 1852.* — Rjchmomd. — Dubio quod proposuit Episcopus circa validitatem consecrationis suae, in qua solum Episcopus consecrans in impositione manuum tangebat caput suum, non vero tangebant duo alii coepiscopi assistentes, responsum fuit: *Acquiescat.*

ÆX.' c··· >cCU,,00c

1087

S. C. S. Off. *23 Febr. 1833.* — Tuhk. Okikv'y. — Leges annamitae facultatem tribuunt viris uxores legitimas repudiandi una ex causis in lege expressis concurrente, mulierque ita repudiata ad alias nuptias transire valet; cx quo clare infertur has gentes in errore esse quod per tale repudium matrimonii vinculum solvatur; mulier vero quae. Regni caeremoniis servatis, ab aliquo in uxorem recepta, et, absque libello repudii, alii viro coniungi ausa fuerit, tam mulier illa, quam secundus hic vir, cui, antequam repudiaretur a primo, coniuncta fuit, iuxta Regni leges, ambo mortis poena plecti debent. Si ergo mulier aliqua uxorata infidelis ad fidem convertatur, virque suus non solum fidem amplecti recusat, sed nec permitti patitur uxori ad fidem conversae ut secum absque contumelia Creatoris cohabitet, vel talis mulier innupta manere debet usque ad viri illius infidelis mortem, vel ad alias transire terras a loco viri multum distantes, et ibi, suas cum viro illo infideli adhuc superstate nuptias occultando, ad alias cum viro fideli transire nuptias; sed hoc multoties non absque periculo quod a viro infideli vel eius consanguineis comprehendatur, et hinc animae ct corporis detrimentum maximum patiatur; quaeritur ergo:

(3rca pm-s petendi ct tndendi ltbdua repudii d»iS lege «pprobiua

1. An liceat mulieri, de qua in casu, accipere vel etiam petere a viro infideli libellum repudii solo animo ut a gravissimis malis se liberet, ne cogatur innupta manere, aut cohabitare cum infideli cum evidenti periculo superstitionibus sc immisceri.

2. Quid si mulier illa revera non est legitima uxor infidelis illius, quia aliquo impedimento dirimente naturali ligati erant? Licetnc ei accipere, vel etiam petere a viro libellum repudii, ut absque periculo alicui viro fideli nubere valeat?

3. An liceat viro fideli mulieri fideli libellum repudii tradere, quando eorum matrimonium initum fuit cum impedimento dirimente, ad praecavenda mala quae oriri possunt.

4. An liceat viro ad fidem converso tradere mulieri in infidelitate permanenti libellum repudii.

R. Ad 1. 2. ct 4. Attentis expositis circumstantiis, cnunciatam praxim pro nunc posse

tolerari, dummodo: i. In accipiendo vel petendo libello nihil adsit superstitiosi; – 2. praecesserit consueta interpellatio, sed frustra ; – 3. pars fidelis minime credat virtute talis libelli se liberam esse a lege coniugii in infidelitate contracti; – 4. ad omne removendum scandali periculum, christifideles opportune instruantur matrimonium etiam in infidelitate contractum, si nullum intercesserit impedimentum dirimens, nullaque conditio substantiae matrimonii contraria in pactum deducta fuerit, esse indissolubile, nisi accedat divina dispensatio, ac propterca si quis ad fidem Christianam conversus libellum repudii forte petat, vel accipiat, id factum teneat ad nexum tantummodo civilem, in matrimonio iuxta Regni leges ineundo contractum, dissolvendum, non autem ad naturale coniugii vinculum relaxandum.

Ad 3. Prout in praecedentibus, omissa interpellatione. — SSrhus approbavit.

1088

o«.ciu tdti piganorum

Litt. S. C. de Prop. F. 5 *April. 1853.* (AU Vtu. Ap. Maduhbxskm) — Cum nuper a Suprema Inquisitione responsionem acceperimus ad dubia iam eidem S. C. ab A. T. proposita super Constitutione Bcned. PP. XIV. *Omnium sollicitudinum* de ritibus malabaricis, eam tibi patefacere haud immoramur. Dubia quidem, uti nosti, duo erant, quorum alterum catholicos tibicines vel caniores etc. ad festa vel solemnitates paganorum convenientes respiciebat; alterum vero iusiurandum ab apostolicis missionariis praestandum, prout in eadem Constitutione iubetur. Quamvis porro in Congregatione generali, habitu feria IV die i6 elapsi Martii, Ertïi DD. Inquisitores rescribi mandaverint *nihil esse innovandum,* nihilominus attente matureque perpensis ab A. T. allatis rationum momentis, quoad opportunitatem remittendi de severitate contra memoratos tibicines etc., iidem Etîii Patres, *mentem* una simul antcdictae responsionis aperiendam tibi innuerunt. Mens autem est, ut missionarii, omni meliori et prudentiori modo quo possunt, removere satagant eiusmodi catholicos tibicines, cantores etc. a damnatis ethnicorum conventibus ac solemnitatibus, eos monentes aliter teneri se omnino ab Ecclesiae coetu illos ciicerc ; quod si reapse impossibile evadat eos amovere, opportunis tamen monitionibus, obiurgationibus ct obsecrationibus, nec non denegationc etiam sacramentorum *ad tempus,* a daemoniorum cultu deterreant, ct ad bonam frugem revocare concntur. Ex hisce perfacile senties quomodo, firma generating Benedictinae Constitutionis iussione manente, in casibus peculiaribus et rerum adiunctis de severitate legis remittere aliquid liceat.

1089

S. C. S. Officii *t3 Aprilis ,853.* — È in uso in Mossul che ogni famiglia abbia il privato scpolcro, camera sotterranea che serve a quel- 1'effetto. Da più anni la nazione giacobita si è divisa, avendone una pane considerevole abbracciato la fede cattolica; contuttociô perseverano i membri dclla stessa famiglia eretici e non eretici ad esser sepolti nello stesso sepolcro. Deesi toglicrc un tale abuso? h<creiicorum in Mpdch?o.emq'K

R. Affirmative, et detur Decretum feriae V i6 Augusti 1781 — *quod est:* * SStTius auditis < Erhorum votis mandavit respondi per instru- < ctionem qua insinuetur Episcopo Scepusiensi < quod pro sua prudentia et zelo curet ut cuncta « fiant ad normam sacrorum canonum ; qua- < tenus vero absque scanlalo id obtineri non « possit, tolerari posse quae Episcopus exponit « in sua relatione >. *(V. n. 54g).*

1090

S. C. S. Officii 4 ^5? — Sutchukh — En Chine et en d autres royaumes où les pauvres sont tres-nombreux, les deux tiers presque des enfants, plus de la moitié certainement, meurent avant d'avoir commis un péché mortel. Les pauvres petits mal logés, mal nourris, mal vêtus, exposés à toutes les influences d'une température très-malsaine, sont attaqués, durant sept ou huit ans, par de nombreuses maladies qui les font mourir en nombre prodigieux. Ce sont surtout ccs millions de pauvres infidèles qui présentent Λ nos baptiscurs une si grande quantité d'enfants malades sans danger prochain de mort pour qu'ils les guérissent. Tous les enfants malades qui seraient baptisés par millions chaque année, et qui mourraient en si grand nombre avant d'avoir commis un péché grave, seraient sauvés; ceux [qui échapperaient Λ la mort, en plus petit nombre, devenus grands, profaneraient leur baptême. Je demande la permission, si elle est conforme à l'enseignement du Saint-Siège, de faire baptiser ces enfants malades sans danger prochain de mort, qu'on présence en si grand nombre à nos baptiseurs pour les guérir. inhJchtim intaO· Ап?'ptii?n^ te» mwo nu· Monin,B ob,a,'·

R. Non licere, si filii in potestate infidelium sint relinquendi, secluso mortis periculo.

1091

Litt. S. R. C. 2 *fumi r853.* — (ad V:c. Ap. Chknsi) — R. P. Fr. Aloysius a S. Iusto Ordinis Minorum S. Francisci dc Observantia, in Ecclesia ista Chensi caeremoniarius, S. C. Rit. exposuit quae sequuntur, nimirum: «Quo- « niam a S. Sede dispensatum fuit cum Vic. Ap. « huius Provinciae, ut feria V in Coena Do- cum duobu· tin. in ponti Hcili n,InltIn··

< mini peragere possit consecrationem sacrorum
< oleorum cum minori numero presbyterorum
< quam qui requiritur ut in Caercmoniali Epi-
« scoporum, ob eorum deficientiam, quumque
« in dispensatione habeantur haec verba : *Ad-*
« *hibeat quo plures habere potest presbyteros,*
4 quaeritur utrum illa clausula sic intelligi dc-
< beat, ut duo presbyteri, quorum co die unus
4 agit diaconum Evangelii, alter subdiaconum
4 Epistolae in Missa Pontificali, debeant, quum
4 ventum fuerit ad sacram caeremoniam supra-
4 dictae consecrationis, deponere dnlmaticam
4 et tunicellam, et casulam assumere, ut ma-
4 ior appareat presbyterorum numerus eiusmodi
4 consecrationi assistentium, dictaquc sacra olea
< salutantium: pcractaquc caeremonia, dalma-
4 ticam ct tunicellam reassumere ad Missam
4 perficiendam ? Notandum aliunde quod fere
4 nunquam habeatur aliquis ex Ordine diaco-
4 nali vel subdiaconali, qui e secretario afferat,
4 illucquc referat sacra olea, unde si non sit
4 necesse supradictos deponere et reassumere
< dicta paramenta, tunc ipsi afferunt et refe-
< runt olea, totaque caeremonia convenientius
4 peragitur. Quoad caetera nihil decst ad Pon-
4 tificalcm Missam, caeteraque illa die peragi
4 solita solcmniter perficienda ». Super quibus omnibus et singulis, facta per me subscriptum S. R. C. Pro-Sccretarium SSrîio D. N. Pio IX P. M. fideli relatione, prudenti sane consilio constituit (Sanctitas Sua) nil directe memorato Patri lespondcndum, ct satius esse Λ. Tuae communicare propositam praxim nullo modo adoptandum; ac pioinde omnino convenientius, ut diaconus ct subdiaconus qui Pontificali Missae assistunt, quique in casu sunt presbyteri, postquam ad suam sedem Episcopum comitati sunt, retentis sacris vestibus, quibus induti sunt, processionaliter ad sacrarium accedant, ex coque deferant olea; inde, quoad fieri potest, Episcopo praestent singula officia quae a Pontificali requiruntur, ct praestanda casent ab archidiacono ct presbytero assistente, cxplctaque sacra caeremonia, ud sacristiam sacra Olea reducant, processionaliter ad latera Episcopi revertantur, ut ci in suo quisque officio deserviat· Posita enim Apostolien dispensatione quoad numerum presbyterorum assistentium, nulla prorsus apparet causa ad propositam praxim adoptandam. Quae singula A. T. communico ut Sanctissimi oraculum, uti exponitur, execution! demandetur.

I0Q2

D« UmitatiniK r|
**- »» m <4cwl-

Instr. S. C. de Prop. F. 7 *Iunii rSjj.* (ad Vtc. Ap. Po^dickrr.) — Utrum (quaeris) obtenta iam facultate dispensandi, decem tantum in casibus pro quolibet anno, super impedimento secundi mixti cum primo consanguinitatis ct affinitatis gradu, si forte in uno anno pro decem casibus dispensationi locus factus non fuerit, in subsequentibus uti possis iisdem qui superfuerint. — Negative respondendum apprime intelliges cx aperta concessionis declaratione, qua nonnisi decem in casibus in quolibet anno, ubi necesse fuerit, dispensandi tribuitur potestas; atque indultorum verba prout sese exhibent esse intclligenda. Hinc negative quoque respondendum dubio quarto loco proposito inferes, nimirum, pcr facultatem dispensandi super impedimento secundi mixti cum primo, haud tributum indultum dispensandi quoque quando primus cum tertio mixtus deprehendatur.

De *Missionarii Apostolici* titulo ac praelatîone scias volumus quaestionem hanc nupertime quoque a Vic. Apost. Mayssurii propositam fuisse; utrum nimirum *Apostolici Missionarii* titulus, caetcris paribus, supra alios talem non habentes titulum quemdam gradum au: praeeminentium conferat ? Quod porro lassensi Episcopo dedimus affirmativum responsum idem A. T. rescribendum ducimus. Et quoniam eiusmodi forte quaestio, cx male percepta declaratione Instructionis huius S. C. dici a3 Novembris 1843, incip. *Neminem profecto*, § IV *Hinc reiiciendus* etc. *(V. n. 1002),* oborta praecipue videatur: eidem lassensi Antistiti, ac tibi etiam significandum existimamus, haud unquam S. C. mentem fuisse ut maximi faciendus *Apostolici Missionarii* titulus, tamquam vacuum tantum nomen dein haberetur: verum id unum intendisse ut ex ea, qua antea detinebantur indigenae presbyteri, fere famulatus, abiectionis et contemptus conditione erigerentur, ac paulatim et sensim, per accuratam sedulamque in omni scientia ac pietate institutionem, ad praecipua qnoque obeunda Missionis munia idonei redderentur ; quo tandem fieret ut Missionibus ipsis, florenti satis naturali clero instructis, neque extraneorum subsidiorum, nempe missionariorum europaeorum ope ac ministerio amplius egentibus, rectores, moderatores atque pastores, etiam ex iisdem presbyteris indigenis, praefici possent, quin magnis impensis indesinenter ex Europa operariorum auxilia suppeditare opus esset. Interim tamen haud cogitavit S. C., nec voluit, ut dum clerum indigenam quodammodo erigere et a1 maiora parare cupiebat, Apostolicis Missionariis potior omnino ab Apostolica Sede per eiusmodi titulum collata dignitas imminueretur, ct causa despondendi animum tribueretur. Quapropter, caetcris paribus, ct qua simplices presbyteri ii sunt, tam indigenis, tam europaeis operariis, applicanda regula (§ IV Instructionis traditae) clare innuitur; paritatem porro inter cos non esse patet pcr superadditum Apostolici Missionarii decus, quod praelationem utique meretur inter alios qui eodem ditati non sunt.

De stints

1093

Orca ab«olutio« Bern pro dcfuncti· poti Minam.

S. R. C. 9 *Iunii* /<^7. — Coctscis. — i. Utrum absolutio pro defunctis, finita Missa fieri possit tantummodo quando dicta fuit .Missa de *Requiem;* vel fieri etiam possit, in paramentis tamen nigris, post Missam dc festo duplici, cuius fructus defunctis applicatur.

Dc voce *Amen* ia fine formae Baptismi.

2. Plures theologi inter quos Sanctus Alphonsus Maria dc Ligorio, sentiunt veniale esse omittere vocem *Arnen* in fine formae Baptismi; quae tamen vox non reperitur in Rituali Romano. Hinc quaeritur: Num ca adhibenda sit vel omittenda?

Circa riinm conMcraiionia epiacopalJa, pre•byxeri*. loco Epucoporum, afuitcnlibuf.

3. Quando pro Consecratione Episcopi facta fuit facultas ut assistant duo presbyteri loco duorum Episcoporum, quaeritur: Utrum hi presbyteri assistentes debeant ambabus manibus caput consecrandi, post Episcopum consecrantem, tangere, et recipere consecratum ad osculum pacis.

R. Ad i. Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam.

Ad 2. Strictim in casu servetur Rituale Romanum.

Ad 3. Servetur eodem modo rubrica Pontificalis Romani.

1094

Dc unctionibus in nolarum bene* dictione.

S. R. C. *27 Iunii 1853.* — Εβγκγγκν·. — An liceat sacerdoti ab Episcopo delegato ad bene lictionem nolarum, quum debeat formam servare in Pontificali Rom. praescriptam, unctiones adhibere.

R. Affirmative.

IO95

Aη denuo confirnunJi qui a tacerdonbus tchitmat.eh confirmati aunt.

S. C. S. Off. 5 *Iulii 1833.* — i. Se qualcuno degli scismatici ritornasse all'unità della Chicsa, c non avendo con chi putere cscrcitarsi nel rito greco, abbracciassc il rito latino (s'intende essendo semplicc laico c non sacerdote), puô il Vescovo di rito latino confermario *sub conditione ?*

2. Sc i figli dei cattolici siano battezzati dagli scismatici (1) puù il Vescovo loro latino riconfermarli *sub conditione?*

R. Ad 1. et 2. Non expedire quod confirmati a sacerdotibus schismaticis denuo liniantur post reditum ad unitatem ; et ad mentem. — La mente c che nei casi particolari s'informi il Vescovo dei luogo preciso ove i conver-, titi furono cresimati. Chc se fosse in Bulgaria od in Cipro, m Italia o nell' isole adiacenti, o presso i maroniti libanesi, o in altro luogo ove espressamente sia revocata lui facoltà, debba riconfermarli *absolute.* Se in Valachia e Moldavia, nell'Asia o in altri luoghi in cui non fu espressamente rivocata, *acquiescat.* Che se si dubitasse del luogo, del modo, o di altra ragionevolc circostanza, *recurrat in casibus particularibus,* et consulat Benedict. XIV *De Syn. Dioec. lib. γ, c.* 7 *et seqq.* Sedulo autem curet idem Episcopus Vicarius Apostolicus admonere catholicos sibi subditos licitum ipsis non esse extra casum extremae necessitatis petere pro filiis suis Baptismum a schismaticis vel haereticis.

1096

An unitani. lu* IbcrftOi. calvinibe rebaptizandi itat tub condi none.

S. C. S. Off. 5 *Iulii 1833.* — Bulgariar — i. Se si converte un unitario alla religione cattolica, deve ribattezzarsi almeno *sub conditione?*

2. Se si convertono i luterani e calvinisti. si debbono ribattezsare *sub conditione?*

3. Se si converte un unitario alia religione cattolica e tenuto a ritencr la moglie della sua setta, se essa non vuole abbracciare il catcolicismo ?

R. Ad i. Quando unitarii ad fidem catholicam convertuntur, in primis Episcopus diligenter investiget an eorum ministri in collatione baptismi cum necessaria intentione materiam tum remotam tum proximam, et formam iuxta divinam institutionem adhibeant, et si, facta inquisitione, error substantialis certe inveniatur, absolute sunt baptizandi ; si autem remaneat prudens dubium circa validitatem, secreto et sub conditione baptizentur.

Ad 2. Dum lutherani ct calvinistae ad Ecclesiae sinum redire petunt, Episcopus diligenter inquirat an in locis in quibus baptizat! fuerunt a ministris haereticis, in collatione huius sacramenti omnia essentialia circa validitatem rite fuerint servata, et si facti inquisitione meliori modo quo potuit, adhuc prudens dubium de validitate baptismi perseveret, secreto et sub conditione sunt baptizandi.

Circa val dilatem nummonii liaereiicorurn dubie baptitalorum

Ad 3. Si omnibus perspectis, dubium persistat de valore baptismatis, validum censendum esse in ordine ad validitatem matrimonii, ideoque unitarium ad catholicam religionem conversum non posse dimittere uxorem suae sectae. Si autem certe dignoscatur invalidum esse eorum baptisma ex consuetudine actuali eiusdem sectae, matrimonium inter cos non esse ratum, ct ut infideles esse habendos.

1097

Apo«tolicae ScJi» »iudia pro achi^inaliconim conversione

Ex Litteris Apost. *Neminem vestrum* Pii PP. IX 2 *Febr. 1834* (ad Akmksos) — Summam certe laudem ii omnes merentur, qui exoptant, ut illa Armeniae vestrae Nationis

(1) Notum est graccos Confirmationem una cum Baptismo conferre.

pars, quae adhuc in schismate misere versatur, ad catholicam unitatem redeat. Etenim huiusmodi desiderium plane respondet tum ardencissimis S. Matris Ecclesiae votis, quae Deum orare ct obsecrare nunquam desinit, ut omnes dissidentes lilii ad suum sinum ct complexum revertantur, tum indefessis huius Sanctae Sedis curis et studiis , quae ob hanc causam tanto· pere adlaboravit, atque adlaborarc nunquam intermittit. Ac Nos ipsi, ut probe nostis, vel ab ipso supremi Nostri Pontificatus initio memorati Nostri ad Illustrem Turearum Imperatorem Legati occasione utentes, ad Orientales Nostras dedimus Litteras(t), quibus illos amantissime aeque ac studiosissime excitavimus, ut ad catholicae unitatis professionem reverti properarent, festinarent. Atque utinam universa vestra natio caelesti gratiae respondens, eiuratis erroribus, in docilitatis, ct unitatis spiritu ad unicum Christi ovile rediret, a quo plane abest quicumque non consociatur cum hac Sancta Petri Sede, cx qua in omnes venerandae communionis iura dimanant (2), ad quam omnis obedientia ct honor est deferendus (3), ct ad quam propter potiorem principalitatem nccessc est omnem convenire Ecclesiam, hoc est, qui sunt undique fideles (4). Equidem incredibili Nos afficeremur consolatione, et universa Ecclesia ingenti exultaret laetitia, si omnis vestra natio ad catholicam rediret unitatem. Ex quo profecto intelligitis, Venerabiles Fratres ac dilecti filii, Nos non solum probare haud posse eorum agendi rationem , qui asperis dunsque modis cum vestrae nationis schismaticis agere solent, nec debitam eorum rationem habent, verum etiam vehementer, et omnino illos improbare, qui non amore et benevolentia, sed asperitate ac severitate cos etiam prosequuntur, qui a funesto schismate ad catholicam unitatem sunt conversi.

Cooin oonnoU lorim cootUii circa nt»* on en til«t

Verum eodem tempore tolerare non possumus, ut aliqui catholicae unionis promovendae praetextu nullum discrimen habendum esse velint quoad schismaticorum errores, atque abutentes studio, quo haec Sancta Sedes veteres sanctosquc Ecclesiae orientalis ritus tuendos curavit, existiment, in hac re id prorsus omne accuratissime esse exsequendum, quod a Schismaticis m praesentia agitur, ct arbitrentur nonnullos quoque usus esse eliminandos, qui in catholicam vestram nationem rite invecti fuerunt, ut solemoiori mo lo ostenderetur, quam vehementer catholica ipsa vestra natio ab haeresi ct schismate abhorreat, ct catholicae unitati firmiter adhaerescat. Atque isti homines vellent etiam, ut quaedam opera, ct ecclesiasticae regulae tollerentur, quns experientia veterum canonum disciplinae adiiciendas plane esse demonstravit, dum catholica Ecclesia ab haeresi et schismate, quae mortua sunt, longe ct omnino dissimilis, perpetua vigens vita, ct caelestium divitiarum ditata thesauris, ac veritatis magistra, et salutis index, tot sanctorum operum, et pulcherrimarum institutionum est fecunda parens ct altrix, quibus religionem, pietatem, humanitatem, omnesque virtutes fovet, et communi omnium bono, ordini, prosperitati, et concordiae mire consulere numquam desinit. At minime ignoratis, eumdem Praedecessorem Nostrum Gregorium XVI contra istorum hominum ita sentientium consilia suas Apostolicas edidisse Litteras, quae dic tertia Februarii anno 1832 datae incipiunt « Inter gravissimas ». Illud vero singulare, et admiratione dignum videtur, quod isti rituum tantopere studiosi non dubitent in aliis articulis, ab ipsius orientalis Ecclesiae canonibus deflectere.— Iam vero, Venerabiles Fratres ac dilecti filii, post haec omnia, quae pro impensae Nostrae erga catholicam vestram Armeniam Nationem caritatis studio Nos ipsi hisce Nostris Litteris Vobis significanda et declaranda existimavimus ad omnes dubitationes et ambiguitates propulsandas, in eam profecto spem erigimur fore, ut Deo bene iuvante iuxta ardentissima Nostra vota concordia ct pax, ex quibus vestra eadem natio omnem veram prosperitatem cxpcctare potest, denuo in vestrum omnium animis reviviscant, ac dominentur.

(1) Litterae ad Orientales 6 Ianuarii 1848, quae in opiunt ▮ *In Suprtma Pttri Sedt ».*

(2) S. Ambros. Epist. 12 ad Damas, n. 2 et 4.

(t) Concilium Ephes. Act. 4.

(4) S. Irenaeus adversus haereses cap. j.

1098

Circa decretorum Sicne R»:. Congrcg. tocto- ritatem

S. R. C. *S April. 1854.* — 1. Quum ex declaratione Sacrae Rituum Congregationis, lata dic 23 Maii 1846 in una Ordinis Praedicatorum, sancitum fuerit Decreta ct Responsiones ab ipsa emanata, dummodo scripto formiter edita fuerint, camdem auctoritatem habere ac si immediate ab ipso Summo Pontifice promanarent, quaeritur: An per verba *dummodo formiter scripto edita fuerint,* sufficiat quod sint subscripta a Sacrae Rituum Congregationis Praefecto ct Secretario, ac eiusdem sigillo munita; vel potius requiratur, ut sint vel Romae vel ab Episcopis in suis dioecesibus promulgatae.

2. Et quatenus affirmative ad primam partem, negative ad secundam: An tanquam *formiter edita* habenda sint Decreta ct Responsiones in authentica Collectione inserta.

Ad 1. Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam.

Ad 2. Affirmative; uti patet cx adiccta Declaratione.

XOOQ

De SS. Eachritii* ad chnatia* 00» in carccribu* id in domibua dhnicotum Jcfcreads.

S. C. S. Off. 5 *Iulii 1854,* — Corbak —

1. Sunt in carccrc aliquot fideles, et apud viros paganos aliquae mulieres christianae, qui exire non possunt ad Eucharistiam suscipiendam : expeditne ut illis deferatur secreto, sive in carcerem, sive ad domum gentilium, modo magnum absit periculum?

Circa eoa qui tapcntIlioni aliqaomodo contribaont.

2. Illi qui occasione data remote contribuunt superstitioni, v. g. qui foro emunt cibos ad sacrificium ordinatos, qui submittunt igni aliquot ligna ad eos coquendos, qui tradunt vel commodant vas, mattam sternunt ad genuflectendum, ct alia huiusmodi faciunt, suntne arcendi a sacramentis u^quedum corrigantur, ideoque eorum actio estne peccatum mortale ?

R. Ad i. Affirmative, dummodo tamen aliunde sint rite dispositi, ac ieiuni (excepta gravi infirmitate), et remoto quovis sive irreverentiae sive contemptus periculo; idque fiat eo meliori quo fieri poterit modo, ipsius Vicarii Ap. prudentia determinando.

Ad 2. Detur Instructio Sacrae C. dc Prop. Fide diei 5 Aprilis 1785 *(V. n,* 576). Consulat Synodum Sutchuensem in Cap. X. § 3o. (r) Dentur responsa S. Officii sub fer. IV. 5 Septemb. iy36 fK *n, 320).*

IIOO

Litt. encycl. S. C. de Prop. Fide *I Aug. 1834.* – Haud semel contigit Romam advenisse adolescentes ex dioecesibus vel missionibus, ad quas Apostolica Sedes per S. C. dc Propaganda Fide suam peculiariter exerit solicitudinem, qui modis omnibus adnituntur ut in Collegium Urbanum eiusdem S. C. admittantur. Urinam datum esset plurium votis satisfacere: attamen ineo Collegio componendo totius ferme orbis est ratio habenda, atque uti par est carum imprimis Missionum quarum minus felix conditio existit : aedes insuper haud sinunt alumnorum numerum augeri : demum quolibet sub respectu servanda ca regula visa est quae iugiter viguit ct aequissima dignoscitur, ut nonnisi ex praevia ipsius S. C. venia, quae ad Episcopos atque alios Missionum praesides mitti consuevit, adolescentes iter suscipiant qui in Collegium admittantur. Quod igitur sapientissime a primordiis fuit invectum et ad praesens usque usu receptum est. servandum omnino e iicitur. Ne vero S. C. postulantes huiusmodi repellendo, id praestare cogatur quod maxime displiceret, opportunum visum est Antistites ac reliquos Missionum superiores peculiariter admonere ut nullum ipsi, nisi obtenta

Grca minendos 1*1 Urbanum Co*· legitim a dole, •certe*

(t) Haec ibi: « Serio moneantur fideles, atque in« struantur dc gravitate peccati, quod committunt ii, « nui contribuunt, aut concurrunt ad superstitiosa. Mo« dis omnibus a tanto delicto deterreantur, quod fidei « labem, religioni dedecus, fidclibusquc maximum infert « scandalum. Et quoniam in plurimis locis frequentis« sima est occasio sic contribuendi, nec desunt, qui « vexationibus, et exactionibus debilitati, vel timore, «aut humana consideratione ducti cadunt, ideo in « omni patientia, ct doctrina missionarii frequenter tum « per se, tum per catechistas edoceant, ct adhortentur «fideles, ut huiusmodi tentationibus fortiter, et con « stanter, postposito omni humano timore, resistant, id « persuasi, quod Dominus non patietur ipsos tentari supra id, quod possunt.

« Nc autem in tam gravi materia sibi variis praetex« tibus illudant fideles, sciant nullo modo, nullaquc causa licitum esse sive ad praecavendam direptionem bonorum, aut aliud grave damnum, sive ad ca redi« menda, postquam direpta sunt, sive ad vitandas per« secutiones, sive etiam ad servandam vitam, vel mi« nimum pro superstitiosis contribuere sive pecuniae, « sive oriiac, sive alterius cuiuscumquc rei, ncc mutuo « aliquid dare, ncc operam, vel officium impendere, a « quocumque etiam praefecto publico postuletur, vel « exigatur, sive apponatur conditio, ut non inscribantur « eorum nomina in catalogo conferentium, sive fiat « protestatio sc nimirum non conferre pro superstitio« sis, sed potius ad redimendum sc ab iniusta vexa« tione, sc conferre quasi munus exactoribus, ut pos« sint inter sc convivari, aut alia quaevis declaratio.

« Hinc non licet contribuere pro comoediis, aliisque « spectaculis, ct ludis, quae fiunt, ut solet, in honorem « idolorum, aut in alium finem superstitiosum, vel ante templa idolis, vel progenitoribus defunctis dicata, vel contra bonos inores, nec quidem iis omnibus mteresse β licet. Non licet contribuere pro aedificatione, repara« tione, conservatione, et ornatu cuiuscumquc templi idolorum nc quidem Confucii ct avorum, ncc pro emptione uniuscuiusque rei etiam eduliorum illuc dcferendorum, ncc pro sustentatione eorum, qui in his omnibus operam, et laborem imnendunt. Nec licet contribuere pro sacrificiis, aut aliis rit'bus, seu caeremoniis, quae intra domos privatas, vel ad sepulchra fiunt coram defunctorum tabella, aut feretro etc. Si M mos tamen alicubi invaluerit, quod nos latet, impo nendi quasdim contributiones, sed simul etiam ad « populi laetitiam, aut aliud qu;d indifferens referantur, « ac destinentur, tunc, urgente gravissima causa, liceret fidelibus contribuere pecunias, dummodo per huiusmodi contributionem non intendant ad actus superstitiosos concurrere» praesertim praemissa, si com« mode fieri potest, protestatione, quod imposita tributa praestant in ordine tantum ad populi laetitiam, et ad actus indifferentes, vel saltem cultui religionis christianae non repugnantes.

« hem nemini cx fidelibus licet, sive in novi aut ple« nilunio, sive in anniversariis, aut aliis diebus cultui « defunctorum, vel idolorum consecratis, etiam praemissa quavis protestatione, cibos emere, vel coquere, mensas aptare, vel edulia quovis modo praeparare, vel dividere, vel apponere, quae fiunt pro idolis, progenitorumque spiritibus specialiter praeparanda, et cis offerenda. Si vero cx.raordinaria huiusmodi convivia pro laetitia familiae, pro hospitibus aliisque occasionibus minime superstitiosis primario fiant, quamvis non ignoretur aliquam eorum partem idolis offerendam fore, si dapes non distinguantur, ut aliquae fiant pro oblatione superstitiosa , aliaque pto cibo convi« varum, sed destinatio pendeat cx arbitrio patrisfami« lias, si nulla dapes sit specialiter directa, ct praepa« rata pro idolo, in hoc casu si agatur dc ordinariis « servis, et culinariis, qui toto anni tempore huiusmodi « ministerio sunt addicti, cibos coquere, ct praeparare « licet, praemissa, si commode fieri potest, protesta « tione, sc agere pro comestione familiae, non pro su« perstitiosis; at istis quidem nunquam licete potest « disponere mensas ad locum oblationis, cibos dividere, « nec'apponere, ncc quovis alio modo superstitiosis « cooperari .

venia et rescripti tenore accurate servato mittant. neque etiam ad huiusmodi scopum commendaticias litteras tradant iis quibus locus haud fuerit adsignatus; imo pro viribus sedulo curent ne aliquis antea haud admissus ca de causa romanum iter suscipiat.

IIOI

S. R. C. *12 Aug. rSty* — VevriMiLWv. f .ub — Fotum praecipui Patroni dioecesis servandum sub praecepto in locis, in quibus non habetur specialis Patronus a S. Sede confirmatus, dc quo, in casu, agendum est dc praecepto, loco Patroni dioecesis.

IIO2

Circa absolutionsⓇ po«t Mi-um *tu die of-tlu*.*

S. R. C. *12 Aug. 18^4.* — Br iocr n. — r. Num jx>st Missum in dic obirus alius sacerdos a celebrante diversus accedere possit ad absolutionem peragendam.

Dc arnfflibuB nite ucn bp-•ani.

2. Num thecae deauratae Sanctorum Reliquiis addictae ad altaris ornamentum, inter candelabra collocatae, ct apertae singulis diebus sine lumine, sic permanere possint.

R. Ad 1. Negative; et ex decretis hoc iure gaudere tantum Episcopum loci Ordinarium.

Ad 2. Ante sacra lipsana exposita saltem duo lumina, cx decretis, collucere debere.

IIO3

Dc baphriadia adultis qui nondum S. Each·-risxia *r* hei pas*

S. C. S. Off. 20 *Sept. 1854.* —· Yun \·λ\· — i. Novi Dci cultores, qui pie vivunt, ct iam doctrinam ad Baptismum absolute necessariam callent, debentne statim baptizari , etiamsi nondum Sacra Eucharistia refici possint ? In istis enim infidelium regionibus utilitas maioris doctrinae non videtur praevalere necessitati ct etiam Baptismi utilitati, propter periculum ne praedicti catechumeni sine Baptismo moriantur, vel ab imperito christiano forsan baptizentur. Post baptismum suum doctrinam dc aliis sacramentis addiscere poterunt. Aliunde multi sunt ita tardi ingenii, ut statim non possint integram sacramentorum callere doctrinam.

D« bapiiiaodj·qol opiifli fumi «i ccx » Ktadiitcoi %taîim frq«tr* trqu«-IM

2. Qui fumigant opium ct illud statim derelinquere non possunt, propter fumigmdi consuetudinem, quin subeant grave periculum mortis, vcl saltem morbi gravissimi, modo tamen sese pro viribus emendare conentur, si aliunde dispositi, possuntne ad Baptismum admitti '

R. Ad 1. Novos Dci cultores qui pie vivunt, et iam sunt benc instituti, ut necessitas postulabit, posse baptizari, etiamsi S. Eucharistia n m him refici possint. Et Vicarius Ap. consul .t Rituale Rom. tit. *De Baptisme adul·torum, et* Synodum Sutchuens. cup. 2 § 3.

Ad 2. Dummodo pro viribus, ante Baptismi susceptionem, id impicant quod u se iure exigitur, et eorum constantia probata extitit, ac etiam vira, possunt admitti ad Baptismum, si aliunde sint dispositi.

II04

S. C. S. Off. *20 Sept. 1854.* — *Yux-χλχ* — In istis missionibus saepe evenit ut minor fratris sut matons defuncti uxorem ducat, cl postea convertatur. Di.hcillimc separari possunt propter prolem iam susceptam vel periculum ne avertantur a tide. Ipsorum matrimonium invalidum esse videtur utpote omnino a lege civili prohibitum, etiam ^ub poena mortis. Verum post baptismum ad convalidandum eorum matrimonium satisne est ut tantummodo suum renovent consensum?

bc ma·ηωο·λ ncophjit q«oJ Λ7 ««J. -» ·Menj cam uicr. train* tui w€ * · eti coniraut.

R. Praevia dispensatione ab impedimentis disparitatis cultus ct primi affinitatis gradus per facultates quibus missionarii gaudent, consensum esse renovandum. Quod si superventura mala deprehendantur, relinquendos in bona tide.

1105

Dc Confirmatione conlcicnh ante primam Communiorem.

S. C. Concilii rp *Nov. 18>4.* — (Ad *Ep.* S. Dionysii). — Cum longe minor aetas pro admittendis ad sacramentum Confirmationis requiratur, quam pro admittendis ad primam Communionem, ceu tradir Catechismus Romanus *De Confirm, n. 18,* ct docet Benedictus XIV *de Syn. Dioec. lib. VII, cap. to, n. 2,* ?, reformari Tibi proponitur iuxta allatam doctrinam articuli 22, p. 19 (in Actis Synodalibus), ita ut prius locus sit Confirmationi conferendae, postea vero, opportuno tempore, primae Communioni suppeditandae.

1106

De quodam wfo %cu *oblatione* maximum ani. mirum in purgatorio detentarum solanum.

S. C. Indulg. 20 *Nov. 1854.* —Cum sancta sit ac salubris pro defunctis exorandi cogitatio ut ab eorum solvantur peccatis, ad excitandos erga cos militantis Ecclesiae fideles, Romanorum Pontificum apostolica sollicitudo nunquam defuit in elargiendis de ipsius Ecclesiae thesauro pene innumeris indulgentiis, animabus praesertim in purgatorio detentis applicabilibus, tam in quarumdam orationum recitatione, quam in nonnullis piis operibus peragendis, ut citius c piacularibus flammis-solutae, ad supernorum civium societatem evolarent. Ut maximum autem eisdem animabus procuraretur solatium, sedente Benedicto XIII fel. rcc., pia quaedam devotio, quam *votum* seu *oblationem* appellant, a P. D. Gasparo Oliden ex Clericorum Regularium Thcatinorum familia fuit instituta, aut saltem per catholicum Orbem propagata, per quam christifidc-

les ipsam amplectentes omnia propria meritoria opera (1) dum in terris morantur, ac singula eorum suffragia, cum cx hac vita decesserint, defunctis fidelibus singulari pietate offerunt, atque in eorum cedunt utilitatem; idemque praelaudatus Pontifex Benedictus XIII omnibus hanc oblationem emittentibus peculiares elargitus est indulgentias, quas rursus, postulante eorumdem Thcatinorum Praeposito Generali die 12 Decembris 1788, Summus Pontifex Pius VI sua auctoritate confirmavit : ct in Audientia 3o Sept. 1852 SSthus D. N. Pius PP. IX,- instantibus nonnullis ecclesiasticis viris non modo eas iterum confirmavit, verum etiam voluit eas. ut infra, declarare: 1. Quod sacerdotes ipsam oblationem profitentes induito altaris privilégiât! personalis gaudere possint singulis anni diebus. — 2. Quod omnes christifidelcs qui idem votum seu oblationem emittunt, Indulgentiam plenariam fidelibus tantum defunctis applicabilcm lucrari queant quocumque die ad sacram Communionem accesserint, et qualibet anni feria secunda sacrum Missae sacrificium in suffragium eorumdem defunctorum fidelium audierint, dummodo in utroque casu aliquam ecclesiam seu publicum oratorium visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium iuxta mentem Sanctitatis suae pie oraverint. — 3. Quod ipsis christifidelibus omnes et singulas Indulgentias quocumque modo concessas, vcl in posterum concedendas, quas lucrari possunt, animabus pariter defunctorum applicare liceat. — 4. Quod ut magis ac magis animabus peculiaribus flammis addictis perenne tribuatur auxilium, ad universi Orbis christifideles dictam oblationem exsolventes, quatenus opus sit, hoc indultum extensum habeatur. — Praeterea eadem Sanctitas Sua prae oculis habens tum adolescentes nondum ad sacram Communionem accedentes, tum vero infirmos, senes, villicos, in carccribus detentos, ceterosquc fideles qui aut ad sacram Synaxim accedere, aut in feria secunda sacrum Missae Sacrificium audire nequeunt, in Audientia 20 Novembris labentis anni clementer induisit ut omnibus et singulis christifidelibus, qui legitimo impedimento nequeunt Sacrum audire feria secunda, pro acquisironc supraenunciatae Indulgentiae in qualibet secunda feria, ut supra, concessae, suffragetur Missa quam die dominico ex praecepto audire tenentur; pro omnibus et singulis vero fidelibus, qui aut nondum sacrae Eucharistiae sumendae capaces, aut legitima alia ratione hoc Sacramentum sumere nequeunt, benigne remisit facultatem arbitrio rcspectivi pro tempore Ordinarii locorum subdelegandi confessarios cx approbatis pro opportuna Communionis in alia opera commutatione. Non obstantibus *etc.*

1107

S. C. S. Off. 29 *Nov.* — CambohtAE — In his regionibus iam a longo tempore multum insudarunt missionarii ad Christianos sibi commissos ab omni lobe usurae removendos praesertim in casu de quo infra agitur. — Christifideles, infidelium mores ct consuetudines nimis sectantes, quotidie dant mutuo pauperibus debitis obrutis quamdam summam pecuniae, v. g. too ligaturas, vel unum panem argenteum, et personam debitoris, vel uxorem, aut filios eius pro pignore debiti (quod aliunde a tertia persona saepe assecuratur) ut servos vcl famulos apud sc retinent. In hoc casu nihil ultra sortem percipitur, quia labor servi pro usura computatur. Porro, etsi debitor ipse, vel alius quispiam vices eius gerens, per 10 aut 20 annos et amplius famulatus fuerit, sortem integram nihilominus solvere cogitur ad libertatem obtinendam. Imo sors ipsa saepe saepius augetur, quia si quid confregit aut disperdidit apud herum in tempore servitutis, sive culpabiliter vcl inculpabiliter, ipsi imputatur et sorti adiicitur. Aliquando etiam contigit sortem esse omnino exiguam, v. g.. 3o vcl 40 ligaturas, et in hoc casu creditor operam servi scu debitoris sibi etiam integram vindicat, sorte minime imminuta. Quaeritur ergo utrum haec agendi ratio sit usuraria, ct ut talis profliganda, sub poena restitutionis et negationis absolutionis.

L>c lucro quod pecuniam motuanu·. a dc· biioribu* horum famulatu recipiunt hc Ohif senorum.

Ut autem causam sub omni respectu pernoscat S. C., ct suum indicium secure proferre valeat, hic iuvat quaedam momenta prolixius exponere, ad maiorem quaestionis clucidationem.

1. Notandum est legem civilem in Cambodia nihil praecise statuere circa usuram cx mutuo percipiendam; idcirco divitum cupiditati omnimode laxantur habente. luxta consuetudinem, qui humanius tractant suos debitores usura 60 pro too singulis annis exigunt, plcriquc alii 100 vcl 200 et saepe 3oo et amplius pro too accipiunt; sci nulla est taxa legalis, ct rex ipse a me interrogatus respondit usuram stipulatam, quantumvis enormis sit, semper esse solvendam : ct revera istam regulam sequuntur tribunalia.

2. Inter cos qui in servitutem propter dé-

fi) In postrema editione (an. 1808) Collectionis a LconcPP. XIII sa. mc., approbatae *(tiecr. Sacrae Congr. Indulg. 2) Julii 1S9S)* cui titulus: *Raccolta di orationi c pie opere per le quali sono state concesse dai Sommi Pontifici le ss. Indulgence* sic legitur (p. 45 j)· e Quc' « st*atto eroico di carità, a vantaggio delle anime del « purgatorio, consiste in una spontanea offerta chc fa « :1 fcdcle a Sua Divini .Macstà in suffragio delle dette « anime di lutte le sue opere *salisfaltorie* in vita, e di «tutti i suffragi chc puô egh avere dopo morte ».

bita redacti sunt, quidam sunt aetate provecti ut senes et vetulae, quorum opera vix compensare potest expensas victus nc vestitus eorum. Idem dicendum est de iunioribus a io annis usque ad aetatem i5 vel 16 annorum: hic non agitur de istis servis qui cx levi labore ius nullum comparare possunt ad imminutionem debiti sui; agitur tantum de iis qui in aetate virili constituuntur. Porro isti in duas classes ordinari possunt. Quidam extra sed prope domum heri habitant nihilquc ordinarie ad victum ab co accipiunt nisi diebus quibus ei operam praestant. Sed plerique sub eodem tecto cum domino manent, ciquc semper inserviunt. Imo sub quocumque regimine servi constituantur, si filios procreent in tempore servitutis, dominus cos ut servos suos habet et tractat, ct, si libertate donentur, hoc non fit sine pretio argenti, quamvis grandiores facti sufficienter laboraverint ad compensandum sumptus infantiae suae. (Iuxta statutum legis civilis, herus potest exigere 80 ligaturas ab unoquoque filio servorum quorum in servitute procreato, cum libertatem obtinere voluerit.) — Ex supra dictis patet servos in Cambodia servare facultatem sese redimendi, pretium emptionis hero refundendo; attamen plures domini cos vendunt quanti possunt, non sc^us ac iumenta et bubalos.

3. Labor ordinarius servorum non idem est in singulis domibus, sed differt pro varia conditione vel industria heri, ct ipso sexu aut viribus servorum. Si mulieres sint, coquere cibos, haurire aquam in flumine, contundere oiizam, curare infantulos, emere ct vendere in emporio, fila gossypii nere, suere, ct telas texere, est occupatio carum ordinaria. Si masculi praeter opera prius recensita, ipsorum est colligere et findere ligna, piscari, herbas secare, arundines in silvis ad domum aedificandam caedere, culmum falcare ct contexere ad tecta domus tegenda, remigare in cymbis ct fruges advehere. Si vero dominus sit arator, quilibet servus, sive mas, sive foemina, suo labore concurrit ad colendos agros, plantandas segetes, et eas metendas, advehendas et conculcandas. Imo sunt domini, lucro inhiantes, qui, opera in domo sua deficiente, suos servos aliis conducunt, ct merccdcm sibi vindicant, vel eos coeunt per rivos et flumina cymbas ducere ad commercium pro ipsis agendum: hic labor, ut cultui a agrorum, est gravissimus.

4. Ad praesentem quaestionem enucleandam, maxime interesset indicare qua mercede conducantur famuli in hoc Regno: inde enim pateret quantum creditores percipiant cx labore servorum suorum supra sortem pecuniae illis mutuitae. Sed haec regula nobis deest, cum nullus inveniatur famulus con luctitius in Cambodia. Qui vult habere famulum solvit debitum alicuius personae, vel dat quamdam summam mutuo, et servum accipit, cuius labor, seu famulatus, pro usura computatur, ut supra dictum est. Quidam tamen missionarii famulos conducere potuerunt ut sibi cibos pararent, quibus quotannis merccdcm 40 ligaturarum solvunt. Sed hic Qimulatus alteri comparatus longe levior est. Aliquando etiam contingit debitores, propter dedecus servituti inflictum, alterum conducere, quem in sui locum sufficiunt, et hic mercedem 20 ligaturarum singulis mensibus accipit, quamvis opera eius non tanti valeat. Unum tantum servum novi pretio 3 ligaturarum ad mensem conductum, sed in domo cuiusdam viduae cui operam levissimam impendebat. Summa 5 ligaturarum est pretium infimum et rarissimum, et summa 20 ligaturarum est supremum, et tamen ordinarium. Reor ergo verum et legitimum pretium laboris servorum inter haec duo extrema esse quaerendum, habita ratione gravitatis istius laboris ut expositum est in num. 3 praecedenti.

Si deficiunt famuli conductitii in Cambodia, non tamen desunt alii operarii, ut vectores, remiges etc., qui singulis diebus praeter cibaria (quae hic sunt vilioris pretii) dimidiam ligaturam pro mcrcede accipiunt, seu i5 ligaturas in mense. En sola momenta mihi nota quae in medium afferri possunt ad valorem et pretium laboris servorum aestimandum. Scio laboiem operariorum conductitiorum esse gravem et continuum, operam vero servorum, etsi aliquando gravem, interdum tamen remitti. Habita ergo ratione istius differentiae, si partem mitiorem secuti, ct magis hero faventem, supponimus servum mercedem 6 ligaturarum singulis mensibus tantum mereri, inde sequetur herum percipere usuram 72 pro 100 quotannis! Quis tantam oppressionem tolerare posset?

In tribunali Poenitentiae, fidem habens verbis fidelium qui se perhumanos in servos suos dictitabant, et in partem mitiorem alios inclinare studens, saepe pocnitentibus meis iussi ut 20 ligaturas eis quotannis saltem remitterent, ita ut debitum too ligaturarum post 5 annos famulatus extingueretur. Sed vix unum aut alterum pocnitentem obedirc paratum inveni: omnes, consuetudini inhaerentes, recalcitrant, ct cum mala fide contendunt servorum operam vix aequare expensas victus ac vestitus eorum. Si vero servorum verbis praebere aurem, ct oculis nostris credere licet, pro certo tenendum est cos nunquam esse otiosos, sed quotidie a mane usque ad vesperam variis operibus addictos esse; et hoc verum est. Si enim domini nullum lucrum cx labore servorum perciperent, non tam satagerent servos emere. Hic fere quarta pars populationis servituti mancipatur. Cum cambodiensis aliquis sua industria aut labore unum panem argenteum comparare potuerit, eo pretio unum aut alterum servum emete properat, ut pigritiae indulgcrc possit et alieno

labore vivere. Quamvis dicta servitus sit impropria, cum servus sit pignus debiti, et servet facultatem sc redimendi, attamen saepe perpetua est. Dominus enim pro usura operam servi sibi adscribie : debitum ergo remanet integrum, ct servus sc eximere nequit quin aliud debitum contrahat, sese alteri domino mancipando, et sic, servitute remanente, mutantur tantum domini, nisi servus habeat parentes aut cognatos qui ei succurrere velint et valeant. — En pessima lues cui remedium afferre intendimus, S. C. rogantes ut instructionem ad nos dirigere dignetur, qua innixi firmo pede inter tot et quotidianas difficultates rectam viam unanimiter tenere valeamus. Ut autem paucis verbis praecipuas difficultates quibus irretimur indigitare queam, proponuntur sequentia dubia:

1. Christifideles in Cambodia degentes possuntne, tuta conscientia, operam servorum seu debitorum suorum sibi adscribere, ut superius expositum est, sorte principali minime imminuta, ct hoc, secluso omni titulo extrinseco periculi sortis, damni emergentis ct lucri cessantis ?

2. Si negative, quantum circiter domini imminuere debent singulis annis vel mensibus, habita ratione laboris servorum et valoris eius prout in num. 3 ct 4 prius expositum est?

3. Licelne hero seu creditori filios servorum suorum, durante servitute natos, sibi ut servos vindicare, aut retinere, cosque ut tales vendere, non secus ac si nati fuissent cx parentibus in vera et proprie dicta servitute constitutis ?

4. Ut dicti servorum filii libertate donentur, potestne herus tuta conscientia, ab eis quidquam exigere praeter sumptus infantiae eorum ?

R. Prout exponitur, et agendo de pecunia mutuo data: Ad 1. Negative, ct consulat Encyclicam *Vix pervenit (V. in Instr. S. C. de Prop. F. an. t8jj).*

Ad 2. Interveniente iusto ct vero titulo ipsi mutuo extrinseco, ct dato aequo pretio operae ct laboribus servorum iuxta communem aestimationem, detractis sumptibus necessariis pro ipsorum alimonia, id tantum pro lucro, seu potius pro iusta compensatione exigi poterit quantum idem titulus ad iustitiae libram vere postulat, reliquum vero in sortis diminutionem cedere debebit. Si vero iustus et verus titulus non intervenit, tunc meminerint nihil omnino ex mutuo, vi ipsius mutui, ultra sortem repeti posse, sed integrum pretium et valorem operum et laborum, detractis ut supra sumptibus pro alimonia, in sortis diminutionem cedere debebit; et ad mentem. Mens est: Curent missionarii avertere christifideles a similibus contractibus valde periculosis ut provideant animae tranquillitati.

Ad 3. Negative.

Ad 4. Negative, et detur Responsio fer. IV 17 Martii 1847» nempe: — *Ferta IV, 17 Martii an. 1847 — A& dubium : Utrum Christiani possint exigere a filiis servorum, factis adultis et volentibus cx eorum domibus exire, centum circiter francos in compensationem alimentorum in pueritia expensorum, EE. DD. mandarunt rescribi : Negative.*

Ad dubium genericum, nempe: — Utrum haec agendi ratio sit usuraria, et ut talis profliganda sub poena restitutionis et negationis absolutionis. — Iam provisum per praecedentes responsiones, et, quoad absolutionem denegandam vel restitutionis onus imponendum, consulat probatos auctores.

II08

De coroni», crudbu· etc. icem· ti<n benedictis.

S. C. Indulg. *12 Martii 1855.* -Vbrdunbn.- Enixis precibus Verdunensis Episcopus huic S. Congregationi Indulgentiis sacrisque Reliquiis praepositae exposuerat quod hactenus coronae deprecatoriae, numismata sacra et cruces, antequam tali vel tali personae distribuantur, in globo benedicantur cum applicatione indulgentiarum a sacerdotibus, qui huiusmodi facultatem a S. Sede impetraverunt; et exinde quaerebat *utrum valida sit benedictio ita ut indulgentias praedictas adnexas possit quisque lucrari.* Proposito itaque dubio in Generali EE. PP. conventu, in Palatio Apost. Vaticano die 5 Martii i855 habito, S. C., voto Consultoris audito, respondit: *Affirmative.* — Et facta... SSifio D. N. Pio PP. IX relatione in Audientia diei 12 eiusdem mensis, Sanctitas Sua votum S. Congregationis confirmavit.

1109

Orca modum Mera scapularia gerendi.

S. C. Indulg. *12 Martii 1855* Mbldkn. - An parvi habitus seu scapularia sint necessario immediate super corpus deferenda, ita ut illud physice tangant, vel an super vestes retineri possint.

R. Negative ad primam partem; Affirmative ad secundam.

IIIO

Dc indulgrniia plcnina In morti» articulo aenei lucranda.

S. C. Indulg. *12 Martii 1855.* - Ditionis Bkloicak - Cum Sacra Congr. Indulgen. in una Valcntinen. sub die 5 Februarii 1841 sequenti dubio: *Utrum infirmus pluries lucrari possit indulgentiam plenariam in mortis articulo a pluribus sacerdotibus facultatem habentibus impertiendam,* resolutionem dedisset: *Negative in eodem mortis articulo,* exinde quaeritur: 1. Utrum vi praecedentis resolutionis prohibitum sit, infirmo in eodem mortis articulo permanenti impertiri pluries ab eodem vel a pluribus sacerdotibus hanc facultatem habenti-

bus indulgentiam plenariam in articulo mortis, quae vulgo *benedictio papalis* dicitur.-2. Utrum vi eiusdem resolutionis item prohibitum sit, impertiri pluries infirmo, in iisdem circumstantiis ac supra constituto, indulgentiam plenariam in articulo mortis a pluribus sacerdotibus hanc facultatem cx diverso capite habentibus, puta ratione aggregationis Confraternitati SSrîri Rosarii, sacri Scapularis de Monte Carmelo, SSrhae Trinitatis etc.

S. Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita, postquam in generalibus comitiis habitis dic 5 Martii i855 apud Aedes Vaticanas votum Consultoris super praefatis dubiis audissct, respondendum censuit: *Affirmative ad utrumque, firma remanente resolutione in una Valentinen. sub die* 5 *Feb. 1841.* Factaquc dc his omnibus SSrTio D. N. relatione in Audientia habita dic 12 Martii eiusdem anni, Sanctitas Sua resolutionem S. Congregationis benigne confirmavit.

mi

De Surae Senr ven u

S. C. Ifldicis 27 *Martii 1S55* — Ep. SaNCTORies>_ ! Bibbia francescdi M. dcGenoudc pubblicata ultimamente in Francia sotto 1'ispcztone di M. Arciv. di Parigi, senza note pero, s'intendc dalla S. Sede approvaca, oppure resta proibita sccondo le rcgolc generali delrindice?

γμ vereionc nbôrio, c'p"· •ïoï.κη ct to-

2. Chc cosa debbasi pensare del Salterio di I^viddc ; dcgli Evangcli ed Epistolc dcll'anno ; jcj|a (riduzionc di tuita la Messa, compreso 11 Canone: tradotti m lingua franccsc da autori cattolici ? Si permette la lectura, oppure restant) proibiti secondo lc recole generali delilndicc?

t>< i . toto eriiituh editi* r a· Tu-citai»· r*cic ,c '·

3. I,n Bibbia pubblicata nci testi originali greco de settanta. cbraico, ed anchc la vulgata in latino dcgli cretici e scismatici, senza note, commenti, scolî c prolcgomcni, c permessa o resta proibita come libro di essi tractanti *de religione ex professo ?*

4. La Bibbia dc* settanta cd altri libri liturgici pubblici o privati, di cui si servono i greci separati, ed in cui non si contengono gli errori della loro setta, ma il testo biblico sincero, preghiere scevre di errore, ed in uso presso costoro, sono permessi o pure *in praesumptionem periculi* proibiti ?

bl" '·* dc libn* l . k Nm.mio m

R. Ad i. Provisum per observationem Clementis Papae XIII ad Regulam IV Indicis, subicccumque decretum S. Indicis Congregationis an. 1737 (i).

Ad 2. Affirmative quoad primam partem, dummodo editiones fuerint ab Ordinariis recognitae, et ab Apostolica Sede approbatae. Negative quoad secundam partem.

Ad 3. et 4. ut in 2., et ad mentem. Mens est ut Episcopus recurrat ad Apostolicam Sedem pro facultatibus, iis qui idonei censeantur impertiendis.

IIi2

De quadam contributione qwx aupcunitontin olere videtur

5. C. S. Off. 27 *Iunii 1855.* — Tunk. Ogccd, — i. Possuntnc fideles contribuere cum pago vel cum parentela ad emendum bubalum, vel bovem, aut porcum, qui dividendus est inter omnes habitatores pagi, aut inter parentes? Ex sua carnium parte, christiani praeparabunt suas mensas quae nulla superstitionis labe inficiuntur, et infideles cx sua parte conficient suas idolo aut progenitoribus offerendas. Si christiani non contribuant, exponentur rixis, iurgiis ct inimicitiis personarum, quandoque litibus et apostasiae.

Dc interiptin· ; incataloeh îαι'ι quo* chriMiim ad Mipcratniow coguntur.

2. Possuntnc absolvi illi quorum nomina inscribuntur in catalogo pagi, vel in catalogo sui magistri, et non possunt illa delere? Iuxta hos catalogos infideles pagi vel condiscipuli cogent illos ad sacrificia superstitiosa ; illi tamen promittunt se nihil facturos esse, sed propter pusillanimitatem valde timendum est nc violent suam promissionem. S. C. iam resolvit hoc dubiam in responsis ad Episcopum Wratislaviensem, sed hoc responsum non habemus.

(I) Regula IV. Indicis *ta sc habet: «Cum experimento manifestum sit, si sacra Biblia vulgari lingua passim sine discrimine permittantur, plus inde, ob hominum temeritatem, detrimenti, quam utilitatis oriri; hac in parte iudicio Episcopi, aut Inquisitoris stetur, ut cum consilio parochi vel confessarii, Bibitorum, a catholicas auctoribus versorum, lectionem in vulgari lingua eis concedere possint, quos intellexerint cx huiusmod lectione non damnum, sed fidei atque pietatis argumentum capere posse . quam facultatem in scriptis habeant.

« Qui autem absque tali facultate ea legere, seu habere praesumpserit, nisi prius Btbliis Ordinario redditis, peccatorum absolutionem percipere non possit.

• B bliopolae vero, qui, praedictam facultatem non habent*. Biblh idiomate vulgari conscr pta vendiderint, vel alio quovis modo concesserint, librorum pretium in uius pios ab Episcopo convertendum, amittant ; aliisque poems pro delicti qualitate, eiusdem Episcopi arbitrio, su Saccant.

« Regulares vero, nonnisi facultate .1 praelatis suis habita, ea legere, aut emere possint».

< *Observalio Cltmcntis PP. rIII.* — Animadvertendum est circa sunrascriptam quartam Rcgulim Indicis fel. rec. Pii Papac IV nullam, per hanc impressionem et editionem, dc novo tribui facultatem Episcopis, vel Inquisitoribus, aut Regularium Superioribus, concedendi licentiam emendi, legendi, aut retinendi Biblia vulgari lingua edita, cum hactenus mandato et usu sanctae romanae ct universalis Inquisitionis sublata cis fuerit facultas concedendi huiusmodi licentias legendi, vel retinendi Biblia vulgaria, aut alias Sacrae Scripturae, tam novi quam veteris Testamenti partes, quavis vulgari lingua editas».

Decr, S. C. Indicis I] Iunii 17$7. — « Quod si huiusmodi Bibliorum versiones vulgari lingua fuerint ab Apostolica Sede approbatae, aut editae cum annotationibus desumptis cx sanctis Ecclesiae Patribus vel cx doctis cathohcisque viris, conceduntur».

I Ifta ictu» aupmiiilotoa genillium in Jomi·la· chri'tUnoГM0.

3. Iuxta consuetudinem Regni, domus primogeniti cuiusque familiae est locus in quo tota familia congregatur, offert progenitoribus et manducat immolata: uxor, filiae, domesticique debent verrere sordes, sternere mattas, parare locum ad immolandum. Quando primogeniti convertuntur ad Deum, familia non vult illis parcere haec opera ; saltem exigit locum ad immolandum ; si recusent, parentes non raro intentant lites pro fide periculosas ct dispendiosas: christiani possuntne sc habere modo passivo erga haec omnia, et relinquere illos facere haec superstitiosa in domo sua?

De illiciti» erg* Mob reverentiae vgnii.

4. Cum infideles congregantur in suis aedibus vel ad dividenda inter se onera pagi, vel ad sacrificia peragenda, vel ad festa in honorem idoli celebranda, qui prope transeunt debent descendere de palanchino, aut inclinare pileum in signum reverentiae: fideles, nc afficiantur duris aut iniuriosis ictibus, possuntne descendere de sella gestatoria, aut pileum inclinare cum protestatione ista: *Saluto primores tantum, non revereor idolum ?*

Cira abstincnliim a pronuntliiionc nomini» Idoli ob reverenturn.

5. Infideles in honorem idoli sui prohibent nomen eius pronuntiari in toto pago, ct indicant alterum verbum ad significandam rem quam exprimit nomen hoc. Christiani possuntne se abstinere a pronuntiatione nominis idoli, non reverentia, sed tantum metu paganorum, qui afficerent illos virgis ct poenis infamantibus? Ratio dubitandi est ne videantur honorare idolum.

R. Ad 1. Iuxta exposita, dummodo christiani non intendunt ad actus superstitiosos, nec sic in publica existimatione habeantur, non esse inquietandos. Nihilominus S. C. censuit pro varietate rerum ct circumstantiarum dandam esse resolutionem feriae IV, 5 Septembris 1736, nempe: *Mos est in Regno Tunquini.... n. 320).*

Ad 2. Detur Decretum sub dic 21 Aprilis 1847, nempe: *Sinenses etsi innumeros.... (V. n. 10t6).*

Ad 3. Simplicem tantam patientiam, citra ullam sive expressam sive tacitam approbationem aut quovis ministerio penitus excluso eisdem superstitiosis actibus (si quandoque contingat a Christianis), posse permitti, cum aliter odia, inimicitiae vitari non possunt, facta tamen fidei protestatione, ac cessante periculo subversionis.

Ad 4. Non licere.

Ad 5. Non esse inquietandos.

m3

De polygimo ad Mem conterno cuiu»pnmauior expeditam conveftionem diu·lio» differt.

S. C. S. Off. x *fulii* /<£55. — Γσνκ. Οκικχτ. — Si quando evenerit ut polygamus ad fidem conversus, facta iuxta Apostolicos sanctiones interpellatione, sub s/c conversionis coniugalitcr habitaverit cum prima uxore (quippe quae sola fuit et est legitima eius uxor), quae interim conversionem ac baptismi susceptionem diutius differt, fas erit Episcopo, rei veritate bene perpensa, declarare integrum esse coniugi fideli ac baptizato ad alia vota, cum persona tamen fideli, convolate, sive cum secunda, si ad fidem convertatur, sive cum quacumque alia persona fideli.

III4

Qrea pnvilefinir» paohnum, et inhdei» comugi» interpellatio* ocm.

S. C. S. Off. / *fulii* r<?5>. — Siam — I. Cum sinenses interdum emigrantes discedant, et in regno Siimcnsi permanenter maneant, hinc fit ut per distantiam locorum interpellatio ad coniugem infidelem pervemrc nequeat, vel est multum difficilis. Quaeritur: An possit dispensari ab interpellatione coniugis, attentis facultatibus Synodi Sutchuensis, cap. IX, § 8, quae id permittit pro difficultate exquirendi panem interpellandam, vel quia in tanta est distantia ut interpellatio ad illam pervenire nequeat, vel saltem res est multum difficilis. Quod deducitur ex Brevi Gregorii XIII, die 25 Ianuarii i585 (K. *n. 4.00).*

II. Leges in illis regionibus admittunt divortium et sinenses successive plures recipiunt uxores, et, relicta prima, habent aliquando filios a secunda muliere.

Quaeritur 1. Si prima, recusat redire cum viro, facta interpellatione, neophytus potestne, praevia dispensatione disparitatis cultus, contrahere cum secunda infideli, quae tantum vult cohabitare, a qua habuit filios?

Quaeritur 2. Si secunda mulier infidelis det spem futurae conversionis, licet filios non habeat, potestne similiter neophytus coniungi cum illa, praevia dispensatione ut supra ?

Quaer. 3. In casu quod secunda mulier converti velit, satis erit tantum interpellari prima an converti velit, omissa alia interrogatione an consentiat habitare pacifice ?

III. Evenit aliquando quod prima mulier vendita maneat in servitute, ipsa vero ad obtinendam libertatem consentit tantum habitare pacifice.

Quaeritur: 1. An primus vir eiusdem teneatur (eam) redimere a servitute, licet non ab ipso vendita fuerit, sed a parentibus vel a secundo viro, qui postea eam repudiavit?

Quaer. 2. Si neophytus habeat secundam uxorem in infidelitate, a qua filios habuit, et haec consentit converti ad fidem, vel cohabitare in pace, potestne illam retinere, renovato consensu, et data dispensatione, si necessaria f

Quaer. 3. In casu quod prima mulier, ut a servitute liberetur, simulet se velle converti ad fidem, postea converti recuset et cohabitare pacifice, potestne coniux denuo vendere infidelibus ad recuperandam pecuniam, et cum altera in matrimonio coniungi?

IV. Si neophytus in infidelitate plures uxores habuit successive, quas repudiavit, illa autem, quam in actu conversionis retinet, consentit converti ad fidem, neophytus pocestne coniungi cum ipsa, quin prima interpelletur iuxta decretum latum a Pio V pro Indis sub die 2 Augusti 1571Î

V. Si vir infidelis habens uxorem mulierem Christianam, retineat concubinas, potestne dici hoc esse iniuriam Creatoris, ita ut in hoc casu mulier Christiana possit uti privilegio in favorem fidei ad contrahendas alteras nuptias?

VL Titius, relicta prima uxore infideli, transit ad alias regiones, ubi edoctus et baptizatus, cum Anna Christiana nupsit coram parocho sine interpellatione, celato primo matrimonio : postea ad meliora reversus culpam confitetur, et petit dispensationem ab interpellatione primae uxoris ut renover consensum cum Anna: potestne dispensari, si adsint conditiones ad dispensandum necessariae? Titius bona fide contraxit matrimonium cum Anna et ignorabat illud esse impedimentum.

R. Respondendum esse per S. Congregat, de Prop. Fide R. P. D. Vic. Ap. Siamensi iuxta adnexam instructionem.

Instructio. Propositis dubiis ct quaesitis Episcopi Maliensis, Vic. Ap. Siamensis, feria4, die 4 Iulii 1855, S. C. S. Officii respondendum censuit sequenti Instructione, cum fere omnia quaesita, utpote respicientia interpellationem coniugis infidelis, faciliorem solutionem admittant si attendatur verbis ct praescriptionibus Synodi Sutchuensis, quae, approbante S. Sede, extensa fuit etiam ad regna Sinis adiaccntiu, inter quae comprehenditur etiam regnum Siamense; siquidem in cap. IX, § 8 eiusdem Synodi perspicue declaratur quando ab interpellatione dispensari possit, et quibus modis ad normam Brevis Gregorii XIII sit procedendum, et insuper praescribitur de quibus facienda sit: ibidemque reperitur quando et quomodo, prima legitima uxore renuente vel converti ad fidem, vel saltem cohabitare sine contumelia Creatoris, possit fidelis secundam ducere. At, si etiam secunda renuat converti, declarans tantum habitare pacifice, minime licitum est viro fideli. Si vero agatur dc particulari casu, ct gravia subsequantur mala, certior faciendus est Romanus Pontifex, ad quem recurrendum semper est in casibus extraordinariis, cum adnotatione omnium circumstantiarum. Interim standum erit praescriptionibus Synodi Sutchuensis et facultatibus a S. C. de Prop. Fide eidem Vic. Ap. impertitis. Cumque, ex cis quae habet Vic. Ap. in tertia secundi dubii quaestione, videatur inniti Apostolicis facultatibus dispensandi cum infidelibus plures uxores habentibus ut post baptismum, quam ex illis maluerint, si etiam ipsa tideLis fiat, retinere possint, nisi pnma legitima uxor voluerit converti, atque in hoc casu sufficere ut interpelletur num velit converti, S. Cong., antequam propositae quaestioni quidquam respondeat, eidem Vic. Ap. scribendum censuit, ut afferat rationem dubitandi circa usum earumdem facultatum. Si vero agatur de legitima uxore in captivitate detenta, etsi repudiata ab altero viro, instruendus erit neophytus, ac monendus ut debitam interpellationem non omittat, a qua tantum dispensetur si adsint supradictae iustae causae, servatis semper servandis. Aliunde, respondente captiva muliere (supponitur legitima) sc velle aut converti aut cohabitare sine contumelia Creatoris, eam a quocumque venditam redimere non negligat, si ei suppetunt media. Nunquam vero coniugi converso licebit eam vendere, etsi mendax in suis pollicitationibus reperta fuerit. Verumtarncn, si pars infidelis, etiam post longam cohabitationem cum viro converso, nedum converti recuset, sed insuper temet fidelem pertrahere ad peccatum, vel a viro iniuste divertat, aut alias ineat nuptias, poterit conversus uti privilegio in favorem fidei concesso, ac matrimonium cum alia muliere fideli licite et valide contrahere.

Praeterea vetitum omnino est Christianam nubere pagano; quod si, praevia dispensatione disparitatis cultus a S. Sede obtenta, quandoque eiusmodi matrimonium fieri contingat, notum est illud indissolubile futurum quoad vinculum, et solum aliquando quoad torum posse dissolvi, si motiva canonica adsint a iudice ecclesiastico agnoscenda. Nunquam proinde, vivente viro illo infideli, licet concubinario, poterit Christiana mulier secundas inire nuptias. Si vero agatur de uxore pagana alicuius pagani concubinarii, quae convertitur, tunc facta interpellatione (ut supra), si renuat converti aut cohabitare absque iniuria Creatoris, ac proinde desinere a concubinatu (qui sine iniuria Creatoris certe haberi nequit), poterit uti privilegio in favorem fidei concesso.

Generacim, si coniugis conversio praecesserit matrimonium cum infideli, praevia dispensatione Apostolica initum, nullo modo illo frui potest privilegio in favorem fidei concesso ; si vero matrimonium praecesserit conversionem, tunc pars conversa poterit uti eo privilegio, servatis servandis, prout dictum est.

cum hibet uo« tummodo ii rai· tnmonium lean Infideli) conter· sionem praecci· •it.

Animadvertendum est etiam, quoad impedimenta dirimentia, ignorantiam invincibilem aut bonam fidem haud sufficere ut valide contrahatur matrimonium. Etsi quandoque (quod tamen raro credendum est in praxi) illa ignorantia ct bona fides excusare valeat a peccato, tamen nunquam efficere potest matrimonium validum quod obice dirimente fuerit initum. Hinc si quis transeat ad alias regiones, ct ibi edoctus ec baptizatus uxorem duxerit Christianam, omissa debita interpellatione primae legitimae uxoris, eam facere tenetur, nisi adsint

illac cnusnc dispensandi proue in Synodo Sutchuensi cautum legitur·

Itaque ad enodationem propositorum casuum attente et fideliter perpendenda est laudata Synodust expendendae sunt facultates Apostolicac» et consulendi probati auctores. Quod si nihilominus difficultates ac dubia suboriantur, tunc recurrat ad S. Sedem, enucleatis omnibus circumstantiis, prout dictum est.

IUS

ne conopaep t»· timenti.

s. Rit. C. 2/ *Iulii* — i. Utrum tabernaculum, in quo reconditur SS. Sacramentum conopaco cooperiri debeat, ut fert Rituale. Et quatenus affirmative: — 2. Utrum conopaeum istud confici possit ex panno, sive gossypio, sive lana, sive cannabe contexto. — 3. Cuiusnam coloris esse debeat: aliis opinantibus, ut Barutfaldus, conopaeum debere esse coloris albi, utpote convenientis SS. Sacramento; aliis autem, ut Gavantus, eiusdem coloris cuius sunt pallium altaris et caetera paramenta, pro temporis festique ratione, praeter colorem nigrum, qui mutatur in colore violaceo in exequiis defunctorum.

R. Quoad primam quaestionem : atfirmative. Quoad secundam: pariter affirmative. — Quoad tertiam : utramque sententiam posse in praxim deduci, maxime vero sententiam Gavanti, quae pro se habet usum ecclesiarum Urbis.

1116

«.di cum'✕ ctit »cct«e mas· îîcramemi*,c m· quii», ct cedetunm.

S· C· S· Offic· 1 Aug"sti ^55· — Po«·tus Aloisii — Nous sommes dans ce moment en lutte avec les francs-maçons .... Voici les instructions que j'ai données a mes ecclésiastiques : je les soumets respectueusement a V. E. et je désire qu'Elle puisse les approuver. J'ai ordonné ce qui suit:

1. Que toute personne qui aurait été assistée d'un prêtre, ou qui aurait demande l'assistance d'un prêtre Λ l'heure de la mort, reçoiv·: la sepulture ecclésiastique. Voila la première règle: et je crois qu'il est impossible dans ce pays-ci d'agir autrement. Le fait d'avoir cherché Λ sc réconcilier à Γ Eglise, même à l'heure de la mort, doit être regardé comme une réparation suffisante pour autoriser la sepulture ecclesiastique, et je n'oserais pas faire autrement. J'cspcrc donc que V. E. approuvera cette premiere regie.

2. Que si le corps d'un maçon défunt était porté a la loge massonique, on nc le reçoive pas Λ l'église, mais au contraire, qu'on doive lui réfuser rigoureusement toute priere et cérémonie ecclésiastique.

3. Que pour admettre À lo sainte Communion un franc-maçon le clergé doive exiger rigoureusement qu'il abandonne A jamais la société maçonique, ce que le maçon peut faire sans bruit en cessant dc fréquenter leurs loges et de les aider à se maintenir.

4. Que quant au sacrement de mariage, le clergé doive agir avec les maçons, qui ne veulent pas abandonner leur fraternité criminelle, comme il agit avec les piotestants dans le cas de mariages mixtes.

Je ne vois pas la possibilité de faire autrement, et j'espere que V. E. approuvera toutes ces instructions que j'ai données 1 mon clergé. V. E. sait qu'il existe dans ce diocese des lois qui rendent le mariage valide aux gens de l'état, et, si nous mettons trop d'entraves au mariage ecclésiastique, les époux se contenteront du mariage civile tout seule, et viveront ainsi dans le concubinage. .Mais voici une question bien sérieuse que je soumets aut Saint Siège, le priant humblement de m'accorder une réponse pour la direction de ma conscience. Il s'agit toujours de franc-maçons. Les Bulles des SS. PP. qui excommunient les franc-maçons n'ont jamais été promulguées ici d'une maniéré solennelle pas plus qu'en Angleterre; mais comme regie générale, mon clergé a exigé, quand un maçon se présentait au tribunal de la Pénitence (chose excessivement rare) , qu' il abandonât la franc-maçonnerie. Cependant un de mes prêtres affirme qu'en France les confesseurs admettent a la sainte Table les franc-maçons sans leur demander ce qu'ils sont, pourvu qu'ils soient de la bonne foi: et ce prêtre a agi ainsi a Maurice dans quelque cas. Maintenant le Saint Siège a répondu le 5 Juillet 1837, et le 27 Juin i838 aux Vicaires Apostoliques d'Angleterre que l'absolution donné aux maçons dans quelque partie du monde que ce soit, est ill'cite et invalide. Un de nos maçons de Maurice qui faisait la Communion paschale depuis quelques années, et qui était, je le suppose, dans l'ignorance et la bonne foi, ayantapprs que les maçons sont excommuniés, et qu'il devait les quitter, s'il voulait recevoir la S Eucharistie, a préférée la maçonnerie a la religion, et cette année il n'a pas fait la Communion paschale. L'absolution donnée a celuici lorsque il ignorait le mal de la maçonnerie, est elle vadde ou invalide? Il y a quelques autres personnes, mais pas beaucoup, qui se trouvent dans la même position. Je supplie V. E. de vouloir bien me donner une décision, et une solution de ce cas.

R. Emincntissimi DD. mandarunt respondi per S. C. de Propaganda Fide iuxta adnexam Instructionem, et dentur decreta:

Feria IV. 2 *Dec. 1840.* — Ad dubium: « An liceat celebrare parentalia et ecclesiasticam « sepulturam concedere iis qui ante exitum re- « ceperunt sacramenta, attamen sectae masso- « nicae nomen dederunt, et in feretro retinent « sectae eiusdem emblemata: » ErYli decreverunt

< respondendum: «Affirmative, servata forma
< decreti Innocentii HI Cap. A *nobis* de sent, ex-
< com., et dummodo appositio emblematum
< demandata non fuerit a defuncto post rece-
< ptionem Sacramentorum, vel ab eodem fuerit
< revocata, ct amoveatur statim cognita eorum
< appositione, et omnino ante associationem
< cadaveris. Moneantur confessarii luci de obii-
« gitione exigendi retractationem ante sacra-
< mentalem absolutionem ».

Feria I*. *die* 5 *iulii t£jj* — Proposito dubio: « Utrum in quacumque orbis regione ho-
« minibus liberorum muratorum societati ag-
« gregatis, licet emissi iuramenti eos poenitear,
« siicramentalem absolutionem licite aut valide
< eonfessarius impertiatur, priusquam ipsi ab-
« solute et positive praedictam damnatam so-
« cictatcm in perpetuum relinquant»; SacraCongregatio S. Olficii respondit: *Iuxta exposita non licere.* Cum autem natum sit dubium:
< 'Jtrum verba illa *non licere* includant in
« casu exposito etiam invidi litatem absolutio-
« nis »; *Ferit IV* 27 *Iunii* ErYli DD. dixerunt respondendum esse: *Affirmative iuxta Constitutiones Apostolicas.*

Quoad dubium de validitate absolutionis impertitae sectario addicto societati massonicae ignoranti pravitatem huius sectae, *Feria IV 2 Iulii t&45* Emi decreverunt: « Vicarii Apo-
« stolici privatim vel per se vel per alius sibi
< benevisos, nomine S. Sedis *etc. (V.n. QgS).*

Rstructio — *[Ume ac Rtite Domine* — Ex epistola quam superiori anno ad S. C. de Prop. Fide misisti satis clare liquet quo studio ac pastorali /.elo flagras tam in procuranda gregis Tibi commissi salute, tam in tuenda SS. Canonum observantia ac integritate. Principio siquidem spirituali tuae dioecesis incremento merito laetaris; qua le re haec suprema Congregatio plurimum in Domino gratulatur ; deinde de temp irum difficultate graviter conquereris, deque hominibus qui clandestinis societatibus ab Apostolic 1 Sede toties damnatis tenaciter addicti perturbationes ct scandala ciere, atque silutares Ecclesiae leges infringere moliantur. At cum ea sit militantis Ecclesiae perpetua vicissitudo ut veluti Petri navicula nunc tranquillitate fruatui nunc urgentibus fluctibus veluti lactita peric itetur, praeclara passim occasio suppetit his qui praesunt Christi ovibus proferendi pastoralem return quo ct ca possint amplecti quae licere et expedire prudentia dictaverit, ct in dubiis icbusque arduis auxilium vale ml efflagitare ab Apostolica Scdc quae poscentibus praebet veritatem. Optimo itaque consilio dubia isthic naper exorta tum dc ecclesiastica sepultura sive danda vel deneganda iis qui proscriptis societatibus sunt addicti, tum praesertim de sacramentorum participatione, ad hanc S. C. delata sunt. Quamvis autem cx responsionibus eiusdem S. C. alias datis, atque cx ApostolicisConstitutionibus super hac re sapientissime editis late pateat qua ratione enunciate dubia enucleari possint, lubet nihilominus aliqua directe adiungere tum pro maiori eorumdem enodatione, tum insuper ut Ceteri, qui in excolendo dominico agro tecum ndlaborint, normam habeant quam inoffenso prorsus pede sequi possint ct debeant.

Norunt profecto omnes gravissima damna qtWe ex clandestinis societatibus nedum temporali reipublicae tranquillitati, verum ctiam spirituali animarum saluti a multis retro annis inferuntur. Inde enim (ut loquitur Leo XII) (1)
< existant acerbissimae calamitates, quibus Ec-
< clesia fere ubique vexatur, et quas sine dolo-
« re, imo sine moerore commemorare non pos-
< sumus. Impugnantur impudentissime sanctis-
« sima eius dogmata ct praecepta, cius di-
« gnitas extenuatur, et pax illa et felicitas,
< qua suo quodam iure frui deberet, non per-
« turbatur modo, sed omnino evertitur ». Quamobrem, ut probe nosti, Apostolica Sedes qua Encyclicis doctrina ac pastorali unctione refertis, qua exhortationibus, nunquam destitit ab huiusmodi societatibus Christi oves avertere, atque sectas extremum exitium Ecclesiae minitantes, suprema sua auctoritate damnare, inflictis insuper gravissimis poenis, ac in primis maiori excommunicatione reservata, ipso facto absque alia declaratione incurrenda, a qua (2) nemo per quemquam nisi per Romanum Pontificem praeterquam in articulo mortis constitutus, absolutionis beneficium valeat obtinere.

Quae cum ita sint, nemini dubium esse potest quin transgressores in hanc gravissimam poenam inciderint. Qui enim post habitam harum constitutionum notitiam, vel proscriptis societatibus nomen dire praesumunt, vel ab iis omnino recedere detrectant, hi profecto in re gravissima Ecclesiam non audiunt, eiusque auctoritatem contemnunt ; merito igitur plectuntur, cum, supremi Pastoris Christi iudrcio, tamquam ethnici censeri debeant. Praedare S. Cyprianus gravissimam hanc poenam spiritalem gladium appellat (3) quo superbi ct contumaces necantur. Quo etiam fit ut nedum bonorum spiritualium communione, sed, si contumaces ac obstinati decesserint, etiam ecclesiastica sepultura priventur.

Verum cum Christi Ecclesia divini fundatoris spiritu instructa nih I mugis exoptet quam ut devii, deposita contumacia, tandem aliquando ad ipsius sinum redeant, ideo, quemadmodum

(1) Bulla *Quo* /raviora (ij Martii 182p.
(2) Iu Clemens XU Bulla *In tmintnli;* Benedictus XIV *Providas;* Pius VII *Ecclesiam;* I eo XII *Quo graviora;* Pius IX Encycl. *Qui ()l,iribus.*
(3) S. Cyprianus Eput. 62.

etiam in articulo mortis possunt per contritionem in Dei gratiam redire, ac internam cum membris mystici corporis Christi communicationem adipisci, ita, si clara dederint resipiscentiae signa (quae passim a doctoribus enumerantur) (1), possunt etiam post mortem ab ecclesiastica censura absolvi, ac subinde (si casus excipiantur a iure praescripti) (2) ctiam ecclesiastica sepultura donari. Id luculenter declarat Innocentius III cap. *A Nobis est saepe quaesitum* dc sent, excom. ubi statuit insuper quo ritu sint absolvendi qui obtenta, prout creditur, gratia apud Deum per contritionem, per externa resipiscentiae signa excommunicationis vinculo exsolvuntur. Haec autem locum etiam sibi vindicant, si quando defuncti corpus in aulam massonum (vulgo *Loggia, Logé)* delatum fuerit. Etenim, si extrema defuncti voluntate id accidit, procul dubio ecclesiastica sepultura carere debet, cum, ut praefertur, obduratus obierit. Si vero perversa aliorum opera contra defuncti votum, quippe qui cum veris resipiscentiae signis decessit, neque absolutionis beneficio privari debet, nec ecclesiastica sepultura, prout ex doctrina nuper exposita, ct ex decreto (3) huius S. C. clarissime eruitur.

Quamvis vero cx his quae hactenus dicta sunt ultro profluat solutio ad ea quae sacramentorum participationem respiciunt, atque in primis num *liberi muratores* ceterique huius generis sectarii ad absolutionem in sacramento Poenitentiae, atque ad S. Synaxim admitti possint, nihilominus utilitatis expers non erit aliqua pressius a liungere. Ut autem silentio praetereantur ca quae a sacris canonibus generali regula praescribuntur, Romani Pontifices qui Christi vices gerunt in cerris, in memoratis constitutionibus, quarum iim notitia ubilibet propagata est, conceptis verbis docent, ct crebro declarant eos beneficium absolutionis a lata censura obtinere haud posse, nisi vel in articulo mortis, vel cx Apostolicae Sedis benignitate; atque in utroque casu cautum est, nc confessarius absolutionem conferat, nisi prius retractationem emiserint, ac certa dederint resipiscentiae signa (4). Accedit gravissima ratio cx iuramento a massonibus praestito deprompta, quod nedum ecclesiastica lege, sed divina prorsus ac naturali damnatur: « Quid enim? inquit < Leo XII (5), nonne nefas est iusiurundum, « quod in iustitia pronunciandum est, veluti < vinculum habere quo quis sc ad iniustam « caedem obliget, er ad eorum contemnendam « auctoritatem, qui, cum vel Ecclesiam, vel « legitimam civilem societatem moderentur, ius « habent ca cognoscendi, quibus illarum salus « continetur ? Nonne iniquissimum ct indignis- « simum est, Deum ipsum veluti scelerum te- < stem et tideiussorem appellare ? Rectissime < Patres Concilii Lateran. Iil inquiunt Can. 3: < *Non enim dicenda sunt iuramenta, sed po·* « *tins penuria, quae contra utilitatem cede·* « *siasticam et Sanctorum Patrum v niunt in·* < *stiluta.* Et intoleranda esc eorum cx his ho- < minibus impudentia sive ammtia, qui cum « non modo in corde suo, sed ctiam palam « dicant *Non est Deus,* audeant tamen iusiu- < randum exigere ab iis omnibus quos suas < in sectas deligunt ».

Quamobrem ubi primum confessariis Hiberniae et Angliac cx Apostolica indulgentia per Episcopos facta fuit potestas absolvendi pocnitentes qui damnatis societatibus adhaeserant, haec tria sapienter praescripta fuere: r. Ut confessarii serio monerent suos pocnitentes nc clandestinis aggregationibus nomen dare, carum conventicula adire aut favere praesumerent; — 2. Ut pertinacibus sacramentalem absolutionem denegarent; — 3. Ut vere resipiscentes ab incursa excommunicatione absolverent. .Atque in hoc tantum casu tributa fuit opportuna potestas (6) quemadmodum confessariis tuae dioecesis non aliter ab Apostolica Sede tribuitur. Quae cum ita sint, facile quisque intelliget neminem ex ma>sonibus absolutionem, de qua agitur, posse consequi nisi deposita contumacia, atque clandestinis societatibus omnino relictis: neminem insuper ex confessariis posse nisi vere resipiscentes absolvere, idque vel in articulo mortis, vel extra ex Apostolicae Sedis benignitate ac indulgentia.

Neque hic immorandum super dubio, si forte, nimirum, possit aliquis tali bona fide ac ignonmtia laborare, ut quamvis proscriptis societatibus adseriptus, tamen a lata censura reservata immunis ac proinde valide absolutus censeri valeat, tametsi nullam retractationem emiserit, utpote qui, bona tide relictus, ne cogitaverit quidem d* periculis erroribusque quibus scatent clandestinae societates. Vix enim generalis regula super hac re tradi potest: peculiares enim facti circumstantias oportet sedulo perpendere, atque pro earim varietate ab auctoribus probatae doctrinae iudicandi normam sumere, dummodo tamen prae oculis habeantur ea quae, tanta sententiarum gravitate, in Constitutionibus Apostolicts decernuntur. Id insuper accidere deinceps non poterit, cum confessarii Apostôlicae Sedis praecepto teneantur serio monere pocnitentes ne clandestinis aggregationibus nomen dare vel favere praesumant, atque debeant ante absolutionem exigere

(1) Fagnanus th. 28 *Dc sepultura* n. 12, 13. Ferraris V. *r'xcom.*

(2) Cap. *Ad audientiam* tit. *Dc torncamcutif,* Bened. XIV *Dc Syn.* lib. 13, c. 18, n. 10.

(3) Decretum fer. IV 2 Decembris 1840.

(t) Constit. Apost. ct decreta.

($) Quo graviora,

(6) Decretum an. 1840.

retractationem, prout in decretis, quae tibi transmittuntur, apertissime (raditur. Quod si, nisi resipiscant, indigni prorsus censeri debeant qui absolvantur in sacramento Poenitentiae, potiori iure ab Eucharistica Mensa sunt arcendi: qua enim ratione ad Sacramentum unionis ct pacis admitti poterunt hi qui nunc clanculo, nunc scriptis et aperta vi Christo eiusque Ecelesiae bellum indicere, eiusque dogmata ct tranquillitatem evenere funditus moliuntur? Pro externa vero agendi ratione, haec locum habent, dum agitur dc his qui notoric damnatis societatibus sunt adscript!: occulti enim, ut probe nosti, si publice Eucharistiam peterent, non essent arcendi, cum et ipse Christus Pastorum Princeps Sacramentum sui corporis in suprema coena proditori haud negaverit. Quod attinet denique ad matrimonium, in quo una contrahentium pars clandestinis aggregationibus adhaeret, cum usque adhuc Apostolica Sedes nullum generale decretum super hac rc tulerit, oportet ut pastores caute ac prudenter se gerant, et debent potius in casibus particularibus ea statuere quae magis expedire in Domino indicaverint, quam generali regula aliquid decernere. Certe boni pastoris partes erunt, quantum sine clamoribus ac scandalis fieri poterii, huiusmodi connubia impedire (1). Confessarii praesertim in sacramento Poenitentiae qua instructione ac consiliis, qua adhortatione, debent pocnitentes graviter admonere nc tali periculo se ac futuram sobolcm temere exponant, cum nil boni faustique expectari posait ab eo qui Dci eiusque Ecclesiae leges tam inique contemnit. Quoniam vero, ut exponis, denegata facultate contrahendi huiusmodi matrimonia, nonnulli passione forsan abrepti, parochi ac testium praesentiam négligèrent, initoque tantum contractu civiii, vitam in concubinatu degerent (quod ubi viget decretum *Tametsi* Concilii Trid. verissimum est), ideo urgente necessitate, pro casibus, ut dictum est, particularibus poteris ca decernere quae magis in Domino expedire indicaveris. Oportet denique ut nunquam ab oculis excidant xpostolicae Sedis sapientissima instituta, quae prout cunctis Ecclesiae Pastoribus est regula veritatis, cunctis identidem praeclara praebet pastoralis mansuetudinis ac prudentiae exempla. Et nc remota proferantur, praestat animum adiiccrc ad ca quae superioribus annis super hac re gesta fuere: idque eo vel magi» quoniam dubia, dc quibus hactenus actum est, eadem ferme sunt ac illa pro quibus in Anglia, Hibernia, ct alibi acriter disceptabatur, quaeque tandem ad hanc supremam Congregationem fuerunt deducta. Post sedulam itaque investigationem, resolutiones seu decreta prodiere, tum ad enuclean la dubia tum ad sedandas animorum perturbationes aptissima. Transmissis vero huiusmodi decretis, iniunctum fuit Episcopis ac Vicariis Apostolicis ut privarim, nomine S. Sedis, eorumdem exeeutionem confessants praeciperent; quandoque insuper, ne perturbationes in Ecclesiae perniciem suscitarentur, adiecta fuit clausula ut a publicatione omnino abstinerent. Quapropter, ca qua polles pastorali prudentia, privatim nomine S. Sedis confessariis tuae dioecesis praecipies ut sedulo obtemperent, ac omnino adhaereant his quae tum in memoratis decretis, tum in hac epistola continentur, quin tamen publicentur. Plurimum haec suprema Congregatio in Domino confidit u: tali prudenti oeconomia, ac insigni tua, lilrîie et Rrhe Domine, mansuetudine devicti, etiam devii, rclictisque damnatis aggregationibus, valeant tandem aliquando Ecclesiae ac Pastorum vocem submisse ac salubriter audire.

(t) Praestat audire verba Leonis XII, Bulla *Quo fraviora;* sic porro Pontifex Epscopos catholicos alloquitur : « Cognoscant (fideles) per vos sectariorum « dolos, et quanta diligentia cos, corumque consuetu« *9* d nem cavere debeant. Horreant vobis auctoribus ct « magistris privam eorum doctrinam, qui sanctissima « religionis nostrae mysteria, ct purissima Christi prae« cepia irrident, omnemque legitimam potestatem im« pugnant ».

1117

S. C. S. Officii 5 *Sept 1855* — Cum in Thibetensis Imperii quibusdam provinciis frequens sit simultané* polyandria, enixe Ap. Sedem rogat (Praefectus Ap.) ut illi indulgeat communicabilcm missionariis facultatem dispensandi cum muliere religionem Christianam profitent!, ut cum viro, qui vult fidem profiteri, nubere possit.

citum po- lvandnic cikn· Jiluriacaltiidi»· pcn»andi c n polygAmi» id h- dem conrcr»'

R. SSrtius, audita relatione suprascriptae instantiae una cum EE. ac* RR. DD. Cardd. Generalium Inquisitorum suffragiis, interpellato viro legitimo (si quis adsit) an velit converti, quatenus renuat, benigne annuit pro gratia extensionis facultatis in polygamia etiam quoad polyandriam, nempe mulier baptizata ducere valeat alium virum benevisum post susceptum baptismum.

II18

S. C. S. Off. *12 Sept. rS$5* — Corkab — !. Sequens casus hic occurrit: mulier pagana viro pagano nupta, propter morum dissensionem ab illo discessit, alteri que nupsit (quod in ista regione frequens est inter paganos) ; primus quoque maritus aliam uxorem sibi copulavit. Nunc dicta mulier, audita religione Christiana, Baptismum enixe petit, sed nec potest ad primum maritum redire, qui nec vult illam, neque iuxta regionis morem recipere posset; nec

De muliere pi. gana bapliundi Muac nec ad pn· mum tntriltm redire, ncc alte rum relinqu.rc poicit.

facile potest secundum maritum relinquere a quo plures filios generavit. Humillime postulat dicta mulier, quae via salutis ipsi maneat, vel quo pacto in articulo mortis baptizari posset.

De MAπάριο· rnrn conversorom nuptiis, qui in infidelitate matrimonia improprie dicta contraxerunt.

2. Mancipia apud infideles non proprie dictum matrimonium contrahunt, sed herus, servam nubilem habens, volentem virum advocat, qui maritalitcr cum serva vivit, nullo feminae interrogato consensu ; filii qui nascuntur ad herum pertinent ; masculus vero advocatus nullo ligamine detinetur, et ad libitum discedit, ita ut femina pluribus successive eodem moltf iungatur. Porro huiusmodi fornicarias coniunetiones nullam veri matrimonii rationem habere sine tergiversatione pronuntiavi ct, iuxta decisionem hanc, aliqua iam matrimonia ad fidem conversorum rite fuerunt contracta. Nunc vero, propter aliquorum dubium, humiliter rogo ut peremptorium responsum detur, et quae contracta fuerunt matrimonia si quod supersit dubium, quod mihi non videtur, in radice sanentur.

R. Ad i. luxta exposita mulierem esse baptizandam, ct praevia interpellatione primi viri, prout de iure, si renuat, data dispensatione disparitatis cultus, matrimonio copuletur secundo viro pagano, servatis servandis, praesertim circa educationem filiorum.

Ad 2. luxta exposita, dummodo in singulis matrimoniis praecedentibus baptismum non interfuerit reciprocus matrimonialis consensus, acquiescat.

1119

Quomodo inꝛtdligenda verba *fdtrino infantfm* (baptuandutn) *tenente.*

S. C. de Prop. F. *2t Ian. 1856* (C. P. pro Sin.) — Per verba (Ritualis) *patrino infantem tenente* haud susceptio absoluta requiritur, cum *tenere* aeque intelligatur ac sufficiat, si patrinus, ut in more est, physico contactu infantis iungat sc cum eo cuius manibus ille tenetur, et ad aquae infusionem comitetur deferentem, quin opus sit ut patrinus vel matrina tantum, amoto deferente, infantem suas in manus excipiens, sacerdoti baptizandum exhibeat.

XI20

De christiani* αι coguntur ad contributionem pecuniae pro »upentitioM·.

S. Congr. S. Officii *p .Aprilis 1856.* — Tunk. Occid. — Plurimi christiani superstitionibus implicati satis facile enixis suis precibus apud paganos a superstitionibus agendis se servant immunes, sed difficillime a pecunia secundum ratam suam partem solvenda pro superstitionibus agendis sese liberare possunt. Omne quod a paganis obtinere possunt est ut non illis tradant suae pecuniae contributionem, nisi elapso aliquo tempore post actas omnes superstitiones. Sic agendo illi miserrimi christiani multum lactantur quod eorum pecunia ad superstitiones agendas non assumpta fuit, nonnisique ad usus inditferentes expendenda est, et sic a superstitionis peccato omnino mundos esse se putant. Num horum Christianorum talis agendi ratio tolerari potest 7 Num in eorum bona fide relinquendi sunt, ct ad sacramenta admitti possunt? Ut ita fieri possit multum optamus ; secus enim multi aliunde satis boni christiani a sacramentis arcendi, in peccato relinquendi et aeternae damnationi exponendi erunt.

R. Si tributum, dequo agitur, constet recipi ct persolvi a christianis non pro superstitionibus, sed uti impendendam in alios usus indifferentes, Christianos ipsos ita persolventes, emissa etiam protestatione se nolle contribuere pro superstitiosis, non esse inquietandos.

II2I

Contra Indulgentia» falsas ct Apocrypha».

Decr. S. C. Indulg. *14 Apr. 1856.* — Sacrae Congregationi Indulgentiis saensque Reliquiis praepositae, quae iuxta institutionem a s. m. Clcmcntc PP. IX peractam Constitutione quae incipit: *In ipsis Pontificatus primordiis* sub die 6 Iulii 1669 *facultate* instructa est *omnem difficultatem ac dubietatem in Sanctorum Reliquiis, aut Indulgentiis emergentem... expediendi; ac si qui abusus in eis irrepserint, illos... corrigendi et emendandi...; falsas, apocryphas indiscretasque Indulgentias typis imprimi vetandi, impressas recognoscendi et examinandi, ac ubi Romano Pontifici retulerit, illius auctoritate reiiciendi,* pluries Indulgentiae typis impressae delatae sunt, quae licet falsae omnino, apocryphae ct indiscretae, attamen hac illae, sive hominum malitia, sive incuria, et absque ulla prorsus auctoritate typis mandantur, ct circumferuntur. Unde illud haud parum detrimenti provenit, ut in errorem inducantur christifideles, ct apud S. M. Ecclesiae hostes Indulgentiae ipsae irrisionibus pateant. Quapropter Sacra Congregatio in generalibus Comitiis in Palatio Apostolico Vaticano dic 3i Manii proxime elapsi habitis, plures huiusmodi Indulgentias typis excusas tamquam apocryphas, nullas et indiscretas habendas esse declaravit, ct locorum Ordinariis, per quorum dioeceses Indulgentiae eiusmodi circumferuntur, commendandum censuit, ut Sacrae Congregationis decreta in hanc rem edita omni studio observari curent.

Indulgentiarum concessione» generale* Impetrantes exemplar ad S. C. Indui- Sentiar, deferre ebent.

Quum vero incongruum prorsus sit omnia semper summaria, libellos, folia etc. persequi, quae indiscretas, falsas apocryphasque indulgentias descriptas continent, et qualibet vice prodierint, specialibus decretis eliminare, SSnlus D. N. Pius PP. IX, in Audientia diei 14 Aprilis 1856. praemissam ErTiorum PP. sententiam adprobando, cupiens insuper, ut ud *inaestimabilem* Indulgentiarum *thesaurum* quod attinet

omnia *pie, sancte et incorrupte fiant,* mandavit ut hoc decreto omnes per orbem Ordinarii hortemur ut pro ea, qua pollent, ct qua uti debent, sollicitudine in Dominici gregis bonum usque procurandum, invigilent non modo uti eiusmodi Indulgentiae falsae et apocryphae, quantum fieri potest, minime circumferantur, easque e fidelium manibus removeant, verum eram satagant, ut decreta a S. C. salubriter edita, ac praesertim super earumdem Indulgentiarum publicatione ct impressione observentur, in primis vero decretum sub die 19 lanuarii iy56 latum, era s. m. Benedicto XIV die 28 eiusdem mensis adprobatum, quod ita se habet: *Cum experientia quotidie comperiatur complures indulgentiarum concessiones generales expediri inscia ipsa S. C., ex quo multi promanant abusus ac confusiones, re mature perpensa, praesenti decreto declaravit, impetrantes posthac huiusmodi generales concessiones, teneri sub nullitatis poena gratiae obtentae, exemplar earumdem concessionum ad Secretariam eiusdem S. Congregationis deferre* (1). — Ceterum ad falsas apocryphasque Indulgentias α veris ct genuinis haud difficili negotio internoscendas, ca etiam recolere locorum Ordinarios luvcrit, quae sapienter, de more, ct hac in re idem fel. rec. Pontifex Benedictus XIV in Opere *De Syn. dioeces.* edocuit. El si praeterea aliquibus in rerum adiunctis super Indulgentiarum quarumcumque auihcnticttatc ac genuinitate dubii haerent, ad S. C. recurrant, ut inde opportunam dubiorum resolutionem assequantur.

1122

n// p/ "X": * * s. scipai-- M v

S. C. Indulg. *r/ April.* — Tar as-- t asir v. — 1. An sodales scapularis caerulei Immaculatae Conceptionis, recitando sex *Pater,* /b*e ct *Gloria* in honorem Sanctissimae Trinitatis ct Deiparae Virginis Immaculatae, orando pro haeresum extirpatione, exaltatione S. Matiis Ecclesiae, atque Christianorum principum pace et concordia, omnes lucrifaciant Indulgentias septem basilicarum Romae, Portiunculae, Jerusalem, et S. Iacobi dc Compostella.

2. An easdem Indulgentias lucrentur toties quoties, et in quocumque loco preces ipsas fuderint.

3. An ad easdem lucrandas Indulgentias recitare sufficiat sex tantum *Pater, Ave* et *Gloria,* ita ut nccesse minime sit alias preces addere, prouti in Indulgentiarum concessionibus atque rescriptis orare per aliquod temporis spatium iuxta intentionem Pontificis seu pro haeresum extirpatione, exaltatione S. Matris Ecclesiae, atque Christianorum principum pace ct concordia etc., iniungi consuetum est.

4. An ad memoratas Indulgentias consequendas necessaria sit sacramentorum Poenitentiae ct Eucharistiae susceptio.

5. An denique hac ipsae Indulgentiae omnes animabus in purgatorio detentis applicari possint.

R. Ad 1. Affirmative.

Ad 2. Affirmative iuxta votum Consultoris, nempe servato decreto S. C. die 7 Martii 1678, approbato ab Innoccntio XI, cuius initium *Delatae saepius* (2).

Ad 3. Affirmative.

Ad 4. Negative.

Ad 5. Affirmative. — SSmus approbavit.

II33

Litt. S. C. de Prop. F. *21 Maii 1856* (ad Vic. Ap. Tusk. Cbxtr.) i. Ex antiqua consuetudine Episcopus Tricomiensis (Vicarius Ap. decessor) retulit ortum, ut nunc'quoque preces quotidianae alternatim a viris ct mulieribus recitentur tam in ecclesia quam extra, ct aliquibus abhinc annis morem invaluisse ut dum sacerdos Missam celebrat, 1res quatuorve puellae iam nubiles pias meditationes ad unamquamque Missae partem accommodatas alta voce recitent seu decantent. Hac praxi, aiebat Praesul, Christiani valde adiuvantur ad continendas evagationes mentis, Missamque pie ac devote audiendam ; nihilominus a multis improbatur quasi contraria verbis Apostoli dicentis: *mulieres in ecclesiis taceant;* quibus ipsa S. C. inhaerens in instructionibus datis ad Vic. Ap. Sutchuen. 29 Aprilis 1784, ct ad calcem Synodi Sutchuensis impressis prohibuit < ne in < publico virorum conventu virgines vel ver- < bum Dei praedicare, vel docere, aut palam le- < gen io, vel singulariter praecinendo, quodam- < mo lo annunciare praesumerent » quod anno 1844 confirmatum est. Hoc minime obstante quaerebat Praesul, an S. Congregationis

Hiud probandum ut mnlicru put meditiho· net alta vo:c r. ecclesia recitent.

(1) In Aud. habita ab Emo Praefecto S. C. de Prop. F. dic 15 Dec. i8j9 Summus Pontifex: « udito analogo « rapporto in proposito dclla pendenza con la S. C. dellc • Indulgenze suile prcscrixioni dei decreto *Urbis et* • *Orbis* 14 Aprile i8$6, si è degnato, a seconda dei • desideri estemati dall'Emo Prcfctto di quella, sanare • tuiti i rocritti o Brevi d' Indulgcnxc generali di qua- • lunque slid Coog'cgationc o dicastero (ottenuti) sino • a questo giorno, Stnza uniformarsi alie prcscrizioni • del sucnunciato decreto, purché Î medesimi presentino « una certeua di loro autcnticiti, c solo manchi ad « essi la ingiunta esibizione in detta S. Congnc : cd ap· « provarc chc nel tratto successivo anche dalla Congnc « di Propaganda nclla concessione di simili generali « Indulgcnzc si adotti la clausola che gli impetranti « abbiano ad esibime copia alia Congrcgazione dellc < Indulgcnzc *sub poena nullitatis* ».

(2) In citato decreto declarantur falsae piures Indulgentiae, ct cnunciatur « semel dumtaxat in die *plee nariam indulgentiam* in certos dies ecclesiam visitan- • tibus concessam, vel aliud pium opus peragentibus, n lucrifieri ».

auctoritati abolendam penitus praxim hanc videretur, quod forte haud omnibus in aliis praecipue Missionibus expedire persuasum erat: vel potius tolerandam, aut permittendum ut dictae pine meditationes a pueris decantentur seu a cathechista aliquo ad omnes prccavendas obloquutiones. Serio autem libratis omnibus quae a laudato Antistite adnotata fuere, Erili PP. rescribendum A. Tuae ccnsuerunt: *Firma alterna recitatione vel cantu iuxta consuetudinem, servatis tamen decretis anni 1784 et 18.44, curandum prudentiori modo quo poterunt, ut id tantum a pueris vel ludimagtstris fiat.*

Dc celebratione Mituc coram intdebbui

2. Cum inter alias facultates Vicario Ap. in Formula I. n. r3 tribuatur celebrandi Missam coram infidelibus et excommunicatis, si aliter celebrari non possit, cumque praxis aliunde ubivis vigeat ut nedum non arceantur, verum etiam invitentur quandoque infideles ad sacras functiones, quod plerumque catholicae rei prodesse compertum fuit, utrum aliquid circa hoc emendandum esset Tricornia* Praesul sciscitabatur. Hoc porro item in themate S. C. respondit: *Serventur decreta, iuxta tamen regulas prudentiae, pensatis locorum et personarum circumstantiis.*

1124

Dc validitate matrimonii Int»-JeJium.

S. C. S. Officii /<? *Iunii 1856.* Cum matrimonium infidelium cui nullum obstet impedimentum iuris divini, aut naturalis, sit validum, ideo quotiescumque moralitcr constet fuisse valide initum, nulla adest necessitas renovandi consensum (in casu conversionis unius coniugis), neque coniux ad fidem conversus cogendus est ut infidelem coniugem pacifice ac sine contumelia Creatoris cohabitare volentem deserar, nisi revera adsit perversionis periculum sive respective coniugis fidelis, sive prolis.

1125

Admlnhtnuoh privilegia I p icoporutn non competunt niii p<r indultum.

S. C. de Prop. Fide *6 Iulii 1856 (Ex And. SSmi).* i. Cum Episcopus N. fuerit auctoritate Apostolica a dioecesi sua amotus, maneatque perpetuo suspensus ab exercitio omnis episcopalis jurisdictionis, Rrnus N. fuit anno 1841 ad Episcopatum promotus electusque Coadiutor seu Administrator dioecesis N. cum omni jurisdictione episcopali in illam dioecesim; dubitatur igitur: i. Cuius nomen, vel Episcopi suspensi vel Administratoris in Canone Missae nominari debeat a sacerdotibus in dicta dioecesi celebrantibus.

2. An supradictus Episcopus Administrator uti possit sede episcopali, baculo pastorali et mozetta. Et quatenus negative, humiliter petitur ut praedicto Episcopo Administratori concedatur pro gratia illorum usus, nam illis hucusque bona fide ct dc consilio aliorum Episcoporum usus est; et mutatio esset populo subiectum ct causa admirationis, oblocutionis ct scandali.

R. Affirmative in utroque, de speciali gratia in exemplum non adducenda, ac dummodo in casu consuetudo introducta fuerit.

1126

De Pio Opere *a Siiacla Infaxtta,* coi datur Cardiaahi patronat.

Ex Litt. Ap. Pii PP. IX *r8 lulii 1856.* — Gratae admodum animo nostro acciderunt preces quibus Pium Institutum a *Sancta infantia* nuncupatum nuper a Nobis postulavit ut unum aliquem e S. Rom. Ecclesiae Cardinalibus deligeremus, qui apud Nos et hanc S. Sedem eiusdem Instituti patronus existât cuius ope ac ministerio Apostolicac Nostrae auctoritatis ductum facilius sequi possit, quo communi Ecclesiae bono, ct commo Htatibus inserviat. Iam vero quamquam ab alio pio opere, quod a *Propagatione fidei* nuncupatur ortum duxerit huiusmodi pium opus a *Sacra Infantia* appellatum, tamen sive praecipuus illius finis, sive personae, quae in ipsum adsciscuntur, spectentur, dignum profecto censemus, quod peculiari Nostrae auctoritatis praesidio fulciatur. Et sane dum ipsum eo intendit, ut miserrimos sinensium, sive aliarum idololatrarum gentium infantes immanitate parentum morti addictos ab acerbo interitu redimat, et salutaribus abluat baptismatis aquis, catholicos pueros arcessit, atque excitat, ut iisdem servandis, quoad possint, operam adiiciant suam, ac tam praeclarum charitatis actum absolventes tempestive agnoscant eximium Dei beneficium, qui cos vocavit in admirabile lumen suum, quod sane beneficium despici hoc tempore per summum nefas solet a rationalism! sectatoribus. Quapropter novum hoc christianae charitatis institutum n-'dum minime obstare perspicuum est pio operi fidei propagandae, verum illud mirifice adiuvare dignoscitur, siquidem dum in puerorum animis christianae fidei igniculos excitat, et verae pietatis sensus ingerit, iam tum eosdem incendit, atque acuit ad animarum salutem quaerendam, ct verae Religionis lucem propagandam, sic ut adulta aetate pium institutum *Propagationis Fidei* alacriori animo amplexuri videantur. Maximo igitur cum animi Nostri gapdio perinde ac Decessor Noster, suboriri videmus hic in Urbe opus religioni adeo utile atque opportunum, illudque coelesti sacrarum Indulgentiarum thesauro ditavimus, dumque eidem ruendo unum e S. Romanae Ecclesiae Cardinalibus patronum constituimus, novum paternae Nostrae voluntatis ac benignitatis qua illud prosequimur, edere voluimus argumentum. Reliquum nunc est, ut merita laudum praeconia tribuamus pii huiuscc operis adiutoribus ac rectoribus pro curis illius propagationi ac prosperitati solerter impensis, ac

tum ipsos, tum singulos huic instituto adscriptos vehementius hortemur, ut in proposito constanter perseverent, animarum saluti studentes, quam curare quisque debet ex praecepto charitatis: unicuique enim mandavit Deus de proximo suo. Neque vero Venerabiles Fratres catholici Orbis Antistites monere hic praetermittimus ut huiusmodi Christianae institutionis genus in suam quisque dioecesim inducere, ac tamquam arbusculum assurgentem in vinea Domini excolere diligenter velit, fructus uberrimos allaturum.

1127

S. C. de Prop. F. 2/ *Iulii 1856* (C. G.)

• ru;» urochu- — 5. C. *prnbavit pro dioecesibus Holiandiae* ’ *sequentia :* Stafuta oknir alia ob congilhs quas BOSiS TEMPORALIBUS ECCLESIARUM PAROCHIALIUM ADMINISTRANDIS IN ARCHIDIORCESI UI.TRAIKCTHNSI ET SUFFRAOANEIS DIOECKSIBUS PROPONUNTUR.

Art. i. Unaquaeque parochia sive nunc existons, sive in posterum ab Episcopo per dismembrationem vel coniunctioncm erigenda, praescriptionibus horum statutorum subiacct.

Art. 2. Cura negotiorum rerumque temporalium, sive materialium, dc quibus parochiae interest, in unaquaque parochia, sub ecclesiastica auctoritate Episcopi, mandatur *concilio,* quod *a bonis ecclesiae parochialis administrandis* vocatur, et cui consequenter incumbit *(pro re nata)* ponere omnes actus civiles, ad quos parochia quatenus est corpus morale habilis est.

Art. 3. Concilium administrandis bonis temporalibus parochiae praepositum constat parocho qua talis, ciusve vicario (locum tenente), et aliquot membris, quorum numerum Episcopus pro rerum adiunctis determinabit, et quibus erit nomen *Magistri fabricae ecclesiae.*

Art. |. Parochus ciusve locum tenens perpetuo et ipso iure est praeses huius concilii. Ille labores concilii dirigit, ordinem in congregato concilio tuetur, curatque ut haec statuta aliacque huc spectantes praescriptiones ct iussiones Episcopi observentur.

Art. 5. Magistri fabricae Ecclesiae non efficiunt per sc collegium, sed perpetuo agunt statuuntque tamquam unum idemque cum parocho, ciusve locum tenente, concilium...

Art. 6. Magistri fabricae nominantur cx parochianis, qui probitate et aptitudinc excellunt. Prima vice Episcopus ipse nullo intermedio eos nominat, deinde autem in locum quemlibet vacantem nominat unum cx duobus candidatis, quos concilium iuxta regulas ab Episcopo approbandas electos proponet.

Articulis 7, 8 ct 9. docetur, quinam non possint nominari ct quinam excludantur, inter quos illi recensentur qui Communionem paschalem negligunt, vel aliter sunt peccatores publici scandalosi.

Art. to. Magistri fabricae per quatuor tantum annos munere hoc fungi possunt : per vices abeunt iuxta certum ordinem ab Episcopo statuendum... qui iuxta hunc ordinem abeunt iterum nominari possunt...

Articuli 11, 12, 13, 14 plura statuunt de tempore et modo faciendi electionem, electos Episcopos proponendi, nominatos ab Episcopo denunciandi.

Art. i5. Quisque magister fabricae potest, id petens, cum honore a munere per Episcopum solvi, audito concilio.

Poterit Episcopus propter graves causas, quarum aestimatio penes ipsum est, aliquem fabricae magistrum a munere dimittere, vel etiam universum concilium penitus dissolvere, facta tamen in utroque casu integra inquisitione factorum auditisque partibus.

Decreto, quo quis cum honore a munere solvitur, vel ab eo dimittitur, vel concilium dissolvitur, Episcopus statuet dc nominationibus faciendis aliisque consectariis, prout rei adiuncta suaserint.

Articulis 16 ct 17 statuuntur quaedam de modo curam gerendi, inter quae et hoc: Curae quotidianae demandantur praesidi (parocho) ct thesaurario.

Art. 18... Decreta capiantur absoluta votorum pluralitate. Si vota paria sunt, praesidis votum erit decretorium.

Si neque parochus, neque eius locum tenens adest, aut si non adest dimidium numeri magistrorum fabricae, nullum decretum fieri potest.

Decreta concilii bonis ecclesiae parochialis administrandis praepositi’, si legibus ecclesiasticis vel communis parochiae bono adversantur, ab Episcopo poterunt cassari sive omni efficacia privari.

An. 19. Concilium bonis ecclesiae parochialis administrandis praepositum curas sibi commissas diligenter fidcliterque geret. Continuas curas iustamque sollicitudinem adhibebit:

it) Pro ecclesia parochiali, domo pastoris et sacristae, ecclesia succursali, sacello, coemeterio, aliisque e pecuniis, ct in bonum parochiae factis institutionibus, quae ad rem ecclesiasticam parochiae pertinent ;

b) Pro bonis titulisque ad illas aedes institutionesque pertinentibus, comprehensis etiam reditibus ct expensis, accidentalibus lucris ct oneribus, ct quibuscumque aliis iuribus et obligationibus.

c) Pro bona conservatione tutaque custodia bonorum omnium parochialium tam immobilium quam mobilium, speciatim archivii ecclesiae parochialis, titulis proprietatis aliisque chartis, uti etiam de tabulis pictis, aliisque rebus artificiosis, aut monumcntalibus, aut certe alicuius momenti.

Caeterum regulis ordinat temporales indi-

gentias hisque providendi media , conditiones quibus Ecclesiae res immobiles aliaeve fructiferae locentur, inter quas numerantur sedilia in ecclesia paruchiali ct succursali vel sacello, uti ct ius sepulturae in coemeterio etc.

Art. 20. Concilium praedictum non potest, nisi obtenta in scriptis facultate ab Episcopo, quidquam facere, quod fines ordinariae administrationis transgreditur.

Itaque non potest, nisi eadem facultate obtenta :

u) Hereditatem, legata, donationes (solemniter factas) vel fundationes acceptare , aut iisdem renunciare;

b) Bona immobilia emere;

c) Vendere, permutare, hypothecae subiicerc, oppignorarc, servitute aliovc modo onerare, aut ultra trium annorum spatium locare res Ecclesiae immobiles;

d) Vendere, permutare, oppignorare vel alio quovis modo a destinatione sua avertere obtecta artificiosa, monumenta historica, aliavc mobilia alicuius magni momenti ;

e) Magnas pecuniae summas mutuo accipere, transactiones aliosque contractus onerosos facere ;

f) Aedes ecclesiasticas excitare, diruere, aut nova forma induere, ct reparationes extraordinarias facere ;

g) Coemeteria condere ;

/1) Facere aut supprimere parochiales, sive ad rem ecclesiasticam parochiae pertinentes, institutiones ;

1) Imponere capitationem , collectas inducere, aut eas, quas habet ecclesia, aliis donare;

j) Litigare sive tamquam actor, sive tamquam reus.

Art. 21. Parocho demandatur exclusive:

d) Ordinarium exercitium religiosi cultus, et quidquid praeterea ad munus cius spirituale pertinet ;

b) Cura tuendi ordinem in ecclesia, in coemeterio, ct sub exercitio cultus religiosi ;

c) Determinatio modi quo collocentur sedilia, scamna, capsulae oblationibus recipiendis inservientes, atque etiam quo fieri possint in Ecclesia collectae, denunciationcs, aliacquc actiones ;

d} Admissio et repulsio obicctorum, quae sive ad usum, sive ad cultum, sive ad ornatum in ecclesia vel sacristia forte destinentur;

e) Dispositio altaris, mensae pro distributione SS. Eucharistiae, cathedrae sive suggestus, e quo ad populum dicatur, organorum, loci canioribus destinati , et aliorum omnium quae ad exercitium vel administrationem religiosi cultus spectant ;

f) Tractatio , usus , custodia , conservatio vasorum sacrorum, vestium, librorum, aliorum omnium ad exercitium vel administrationem sacri cultus necessariorum paramentorum, ornamentorum, utensiliumque ecclesiae vel altaris, inter quae panis, vinum, thus, cerei, cacleracquc res omnes usu consumptibiles ;

g) Scriptio, dispositio, custodia librorum, quibus baptizati, confirmati, matrimonio iuncti, defuncti etc. inscribuntur, aliarumque omnium chartarum, quae ad archivium pastorale pertinent.

Quoad dictas res, aliasque omnes pastorale munus concernentes parochus sequitur exclusive leges ecclesiae, ct statuta vel praecepta ab Episcopo.

Si causa acquisitionis, vel conservationis rerum ad ornatum ecclesiae vel altaris pertinentium sumptus ex aerario ecclesiae solvi debent, concilium ecclesiae bonis administrandis praepositum de his imprimis sollicitum esse tenebitur. Quando dc necessitate horum sumptuum disputatur, Episcopus litem dirimet.

An. 22. Cantores, organista, sacrista, pueri chorales, campanae pulsator, sepulchrorum fossores caeterique ministrantes ecclesiae, quoad ministerium suum, soli parocho subiecti sunt. Merces eorum, parocho rogante, a concilio statuitur. Ab ipso parocho nominantur et dimittuntur.

Art. 23. Episcopus regulas statuit de certis, sive fixis reditibus ecclesiasticis parochi, aliorumque clericorum parochiali ecclesiae inservientium.

Quatenus dicti reditus ad instar pensionis vel suppletionis cx aerario ecclesiae solvi debent, summam ad instar pensionis vel suppletionis solvendam, Episcopus, audito praedicto concilio, determinat.

Art. 24. Episcopus regulas statuit de iuribus stolae, oblationibus sive honorariis parocho competentibus. Ille statuit tura, quae ecclesiae competant propter usum ornamentorum, cereos etc. occasione cxcquiarum , anniversariorum, aliarumque solemnitatum.

Quae parocho aliisque in parochia ministrantibus clericis obveniunt commoda , quae causalia dicuntur , haec non indigent statutis regulis, et de his ad concilium praedictum nihil attinet.

Si quando perit proportio inter reditus et onera fundationum, aut si cx alia causa provisio in his ct similibus requiritur, Episcopi erit de provisione curare.

Si per fundatores vel benefactores fructibus bonorum vel capitalium non est assignata certa destinatio, aut si dc destinatione lis oritur, Episcopus decernet quid parocho, quid aerario ecclesiae, aliisve ius habentibus competat.

Articuli 25 et 26 agunt de custodia aerarii rcrumque pretiosarum. Art. 27 agit de inventariis conficiendis. Art. 28 dc iisdem verificandis, quae verificatio, in visitatione ab Ordinario vel ab eius delegato facta, ct aliis quibusdam temporibus fieri debet. Art. 29 de re-

gistro archivii parochialis. Art. 3o ct sequentes usque ad 38 inclusive de aestimatione unoquoque anno facienda eorum quae anno proxime futuro expendenda et accipienda sint, et dc rationibus acceptorum ct expensorum unoquoque anno reddendis. Art. 3g determinat modum transitionis. Art. 40 praecipit, ut, si duae pluresve parochiae habent commune coemeterium, vel alius communes institutiones ad rem ecclesiasticam pertinentes, concilia harum parochiarum mox provideant in iis, quae ad harum rerum gestionem pertinent, et unum pluresve deputabunt, ut sint quibus haec administratio committatur. Haec administratio iuxta principia horum statutorum gerenda erit , ct quae hunc in finem statuenda videbuntur, indigebunt, ut vim habeant, approbatione Ordinarii.

Art. 41. Ecclesiae succursales sive sacella (oratoria), quae subsistunt quin aliquid ex aerario parochiali ad carum sustentationem impendatur, et quae ad hoc usque tempus separatam administrationem habuerunt, poterunt propriam administrationem, distinctam a concilio bonis ecclesiae parochialis administrandis praefecto, servare, si Ordinarius consenserit.

Eo casu administratio putatae ecclesiae vel oratorii poterit disponi iuxta haec statuta , ct sic disposita tenebitur ca in omnibus servare quemadmodum concilium bonis ecclesiae parochialis administrandis praepositum.

Art. 42. Episcopus sibi servet :

a) Regulas praescribere , quibus exsecutio horum statutorum ct observatio praescriptionum, quas continent, indigere videbuntur;

b) Lites et dubia tollere quae de sensu statutorum forte oriantur ;

c) Ampliare ct modificare illos articulos, quos ad certius tuendum parochialium ecclesiarum bonum aliqua mutatione egere experientia forte docebit ;

d) Delegare facultates, quas habet in actiones conciliorum , quae bonis ecclesiarum parochialium administrandis praeficiuntur.

1128

l <r
e 4‘·' ' !’

Litt. encycl. S. C. S. Off. / *Aug.* r<?5<î. ~ *n Congregatione Generali S. R. ct Universalis Inquisitionis habita in Conventu S. M. supra Minervam (fer. IV. 3o Iulii 1856) Efiii ac Rrhi DD. Cardinales in tota rcpublica Christiana adversus haereticam pravitatem Generales Inquisitores, mature perpensis iis quae circa *magnetismi* experimenta a viris fide dignis undequiiquc relata sunt, decreverunt edi praesentes literas encyclical ad omnes Episcopos ad magnetismi abusus compescendos.

Etenim compertum est, novum quoddam superstitionis genus invehi cx phaenomenis magne i· is. quibus haud scientiis physicis enucleandis, ut par esset, sed decipiendis ac seducendis hominibus student neoterici plures, rati posse occulta, remota, ac futura detegi magnetismi arte, vel praestigio, praesertim ope muliercularum. quae unice a magnetizatoris nutu pendent. Nonnullae iam hac de re a S. Sede datae sunt responsiones ad peculiares casus quibus reprobantur tanquam illicita illa experimenta, quae ad finem non naturalem, non honestum, non debitis mediis adhibitis assequendum, ordinantur ; unde in similibus casibus decretum est Feria *IV* 21 Aprilis 1841 : *Usum magnetismi, prout exponitur, non licere.* Similiter quosdam libros eiusmodi errores pervicaciter disseminantes prohibendos consuit S. Congregatio. Verum quia praeter particulares casus dc usu magnetismi generatim agendum erat, hinc per modum regulae sic statutum fuit Feria IV 28 Iulii 1847: *Remoto omni errore etc. (V.n. totS).* Quamquam generali hoc decreto satis explicetur licitudo, aut illicitudo in usu, aut abusu magnetismi, tamen adeo crevit hominum malitia, ut neglecto licito studio scientiae, potius curiosa sectantes magna cum animarum iactura ipsiusque civilis societatis detrimento, ariolandi divinandive principium quoddam se naetvs glorientur. Hinc *somnambulismi,* ct *clarae intuitionis,* uti vocant, praestigiis mulierculae illae gesticulationibus non semper verecundis abreptae, sc invisibilia quaeque conspicere effutiunt, ac de ipsa religione sermones instituere, animas mortuorum evocare, responsa accipere, ignota ac longinqua detegere, aliaquc id genus superstitiosa exercere ausu temerario p.aesumunt, magnum quaestum sibi ac dominis suis divinando certo consecuturae. In hisce omnibus quacumque demum utantur arte, vel illusione, cum ordinentur media physica ad effectus non naturales , repetitur deceptio omnino illicita, et scandalum contra honestatem morum. Igitur ad tantum nefas, et religioni, ct civili societati infestissimum efficaciter cohibendum, excitari quam maxime debet pastoralis sollicitudo, vigilantia ac zelus Episcoporum omnium. Quapropter quantum divina adiutricc gratia, poterunt locorum Ordinarii, qua paternae charitatis monitis, qua severis obiurgationibus, qua demum iuris remediis adhibitis, prout attentis locorum , personarum , temporumque adiunctis, expedire in Domino indicaverint, omnem impendant operam ad huiusmodi magnetismi abusus reprimendos ct avellendos, ut dominicus grex defendatur ab inimico homine, depositum fidei sartum tectumque custodiatur, et fideles sibi crediti a morum corruptione praeserventur.

1129

Circa venditionem librorumi catholicorum.

S. C. S. Officii 6 *Aug. 1856* — Ohroos — 1. Se un libraio cattolico possa vendere con sicura coscienza in un paese protestante i libri ctcrodossi, come p. e. la bibbia anglicana, i libri immorali, come *Γebreo errante* ccc.

Grc· validitatem matrimoniorum in qui bu * parte* tb valante leae divortii non abhorrent.

2. Se debbano considcrarsi come validi i matrimonî dci protestant*!, contrats sotto una legge la qualc permette il divorzio, csscndo disposte le parti a giovarscnc , qualora in seguito non si trovino scambicvoimente soddisfnttc.

R. Ad 1. Scribatur a S. Congregatione de Prop. Fide ad mentem. – La mente ê che la Propaganda faccia conosccrc a Mr. Vcscovo di Oregon con qualc dclicatczza la S. Sede si iiporta nel concedere una qualche liccnza nei vendere i libri proibiti, escludendo sempre qucIli chc sono di sua natura immoral), c chc trattano ex *propnsito contra religionem ;* chc non ostantc, attcsc le peculiari circostanze del luogo c del tempo a cui accenna, rimette alla sua coscienza c prudenza il concedere all'oratore librato quelle facoltà che credcra stiettamente indispensabili.

Ad *2.* Consulat Benedictum XIV *De Synodo Dioeces. lib. XIH. Cap.* 22. Quod si dubium oriatur, recurrat in casibus particularibus, expositis omnibus facti circumstantiis.

1130

Ab interpellatione minime diipcnMndum vi connu infideli» fijetn vult amplecti.

S. C. S. Off. *6 Aug. rÿj6* — Cocivc. OaiKsr. — Aliquoties evenit ut occurramus gentilibus qui volunt converti ad fidem, sed quia, dimissa prima uxore, secundum matrimonium contraxerunt cum alia , tenentur interpellare primam illam uxorem quae non raro peroptat redire cum illis, ct cx toto corde consentit ad fidem amplectendam ut in gratiam recipiatur a marito. Gentiles autem nolunt illas recipere, nec consentiunt secundam uxorem dimittere, quae aliunde est etiam parata ad fidem amplectendam. Unde ht ut aliquoties numerosae familiae remaneant in infidelitate. Habeo quidem ex concessione Apostolica facultatem dispensandi super interpellatione; sed haec facultas non sc extendit ad casum supramemoratum. Si igitur E. V. iudicat hoc expedire, suppliciter ab ea peto ut dignetur mihi impetrare a SSifto D. N. facultatem dispensandi ab interpellatione etiam in casu supramemorato, quando scilicet una pars nullo modo adduci potest ut cum altera redeat.

R. Negative.

1131

In Paichae celebratiooc ∎ romane calendario non recedendum.

Litt. S. C. de Prop. F. *ro Febr. iS$j.* — (An Vic. Ap. Cogingin. Occid.) — Literis dic 2 Augusti elapsi anni datis rescribentes sub dic 20 p. p. Ianuarii A. Tuam admonuimus proposita in iis dubia ad Supremam Inquisitionem solvenda sine mora remissa fuisse. Alterum sub n. 1. cx iis ita sese habebat: *Cum in his orientalibus regionibus luna prius quam in Europa oriatur, aliquando accidit ut dies lunae in Europa primus, in Sinis sit secundus, et sic de ceteris ; ac proinde evenire potest (et revera anno elapso contigit) ut dies tj. iuxta calendarium romanum sit dies Dominica in qua celebrari Pascha non debeat; in Sinis vero idem dies sit 15 in qua iuxta rubricas Pascha celebrari debeat; quaeritur utrum in hoc casu quoad celebrationem Paschae ceterorumque festorum mobilium sequendum sit calendarium romanum vel calendarium sinense.* — Quaestioni huiusmodi item a Provicariu Missionis Occaniac Centralis alias propositae cum Sacrum Tribunal responsum, mature re discussa ac libralis omnibus, exhibuerit, quod SStfti Dhi oraculo firmatum fuit, idem responsum A. Tuae patefaciendum iussit ; est porro: *Nihil esse innovandum, et non esse recedendum a calendario romano.*

II33

De profesiione votorum pileum a regularibos praemittendi profetMoni votorum wlcmmum.

Litt. encycl. S. C. super statu Regul. /9 *Martii* nf57. — Neminem latet, tristissimis hisce temporibus quibus inimici Crucis Christi humana divinaque omnic pessundarc, ac mores pervertere student, maximam adhibendam esse curam, sollicitudinem, diligentiam ad eorum spiritum, uti par est, probandum, qui vota solemnia Deo nuncupare postulant, ne quis admittatur, qui saeculi contagione podutus, tamquam ovis morbida electum Christi gregem inficiat, vel verae vocationis expers, et suscepti Instituti pocnitcat, et gravem sodalibus molestiam afferat cum disciplinae perturbatione, ct regularis observantiae discrimine. Hinc porro evenit, ut qui ex adverso sunt, contra regulares familias, licet de Christiana et civili republica optime meritas, pleno ore blaterent, et culpam quae paucorum est, in universum coetum conferant. Ex quo non levi religionis damno debita christiani populi erga religiosas familias opinio et reverentia vel maxime imminuta. Siquidem regulares viri propriae vocationis assidue memores esse debent, et omnium virtutum splendore fulgere, atque ex proprii Instituti regula nullis curis nullisquc laboribus parcere, ut maiorem Dci gloriam ac sempiternam hominum salutem procurare queant. Quod si semper, hisce praesertim temporibus, ab ipsis maiore studio et contentione est praestandum, cum populi, licet omnigenis insidiandum hominum erroribus fraudibusque misere decepti, tamen et veritatis luce, ac sanctissimae nostrae religionis auxilio sc maxime indigere sentiant. Quocirca regulares viri, qui auxiliares Ecclesiae milites merito semper dicti ct habiti sunt, nihil nunc intentatum relinquere debent, ut qua opere, qua voce, qua exemplo errorum tenebras dLsipent , hominumque mentes divinae nostrae religionis lumine illustrent, errantes in omni bonitate patientia ac doctrina ad veritatis ct salutis semitas perducant, vitiorum germina

radicitus evellant, ac pietatem, religionem omnemque virtutem ubique foveant, excitent ac propagent. Ut autem hacc prospere felicitcrque agere et consequi valeant, charitatcm in primis practeferant oportet, quae virtutum omnium parens et altrix, quaeque patiens atque benigna omnia suffert, omnia sustinet, ct idcirco necesse est Religiosos ipsos viros arctissimo charitatis vinculo inter se esse coniunctos, quo concordissimis animis, consociatisque studiis pracliantes bella Domini, ct quaerentes unice quae Christi sunt, possint Dci ciusquc sanctae Ecclesiae regnum magis in dies extendere.

Cum igitur Ecclesia prudenti quadam oeconomia ingruentibus malis iuxta rerum ac temporum adiuncta provide sapienterque occurrere soleat, SS. D. N. Pius PP. IX, Religiosos Ordines praecipua benevolentia prosequens, et ab iis huiusmodi mala avertere cupiens, rem deferendam voluit ad S. Congregationem super Statu Regularium, ut PP. Cardinales, rebus accurate discussis, proponerent quidquid in Domino expedire existimassent. Itaque auditis eorumdem Cardinalium sententiis, universaque rei ratione sedulo perpensa, haec quae sequuntur, quoad religiosas virorum familias, in quibus solemnia vota emittuntur, cx Apostolicae auctoritatis plenitudine statuit atque decernit, atque ab omnibus, ad quos spectant, cx obedienliac praecepto observari ct execution! demandari districte iubet, et contrariis quibuscumque, etiam speciali ct individua mentione ct derogatione dignis, derogat, ac plene derogatum esse declarat.

Peracta probatione ct novitiatu ad praescriptum S. Concilii Tridentini, Constitutionum Apostolicarum, ct statutorum Ordinis a S. Sede approbatorum, novicii vota simplicia emittant postquam expleverint aetatem annorum sexdecim ab eodem Tridentino Concilio statutam, vel aliam maiorem, quae forsan a statutis proprii Ordinis a S. Sede approbatis requiratur; ct quoad laicos ct conversos postquam ad eam pervenerint aetatem, quae in Constitutione Clementis VIII incipiente < *In supremo* * praelinita est.

Professi post triennium a die, quo vota simplicia emiserint, computandum, si digni reperiantur, ad professionem votorum solcmnium admittantur, nisi fortasse pro aliquibus locis, uti nonnullis Institutis indultum est, professio votorum simplicium ad longius tempus iam concessa fuerit. Poterit vero Superior Generalis, ac etiam Superior Provincialis ex iustis ct rationabilibus causis professionem votorum solemnium differre, non tamen ultra aetatem annorum vigintiquinque expletorum. Si vero in Ordine scu Instituto Provinciales non habeantur, eadem differendi professionem votorum solemnium facultas attribuitur etiam Superiori domus novitiatus, de consensu tamen Magistri novitiorum, ct duorum religiosorum, qui in Institutu aliquo gradu insigniti sint.

Decreta S. Congregationis super Statu Regularium incipientia « *Romani Pontifices* » et * *Regulari disciplinae* » anno 1848 promulgata omnino serventur in receptione ad habitum, novitiatum et professionem votorum simplicium.

Quae de votis simplicibus emittendis superius sancita sunt, servanda erunt relative ad eos, qui post datam praesentium ad habitum admittentur (r).

(1) In Lut. Ap Pii PP. IX 7 *Ftbr. 1862* statuitur quod sequitur: ■ Quoad religiosas virorum familias cuiuscutnquc Ordinis, Congregationis ct Instituti in quibus solemnia vota emittuntur >tatuimus, ac decernimus nullam ommno, irritam. ct nullius roboris fore professionem votorum solemnium tam scienter, quam ignorante'', quovis modo, praetextu, ct colore factam a novitfb qu uscumquc etiam laicis, et conversis, qui licet probationem, et novitiatum prout de iurc expleverint, non emittant prius professionem votorum simplicium, ct in ea pcr triennium integrum non permanserint, quamvis vel a Superioribus, vel a novitiis, vel ab utrisque intentio habeatur respective recipiendi ad vota solemnia, et ea emittendi, ac omnes ritus adhibeantur ad professionem votorum solemnium praescripti ».

USS

S. C. S. Off. r *Apr. 1857* — Zacywt. — Se sia permesso ai cattolici emettere il giuramento nellc mani del prete grcco (scismatico) pcr obbligo imposto dal governo, qualora si piesti in maniera che il solo giudice lo imponga, ed il prete greco senza stola c senza candcle accese dinanzi al Crocitisso, e senza minimamente dettarlo, se nc stia silenzioso; nè csiggasi chc la sola e pura sua presenza, mentre il testimonio lo pronunzia da sê ponendo la mano sui Vangclo.

An liceat iunmentum emittere coram uccrdote schismatico.

R. Quatenus minister schismaticus assistat iuramento catholicorum praesentia mere passiva et politica, sine stola aliisque "signis ministerii, scu tamquam non addictus sacris, sic jurantes non pcccarc; secus non licere·

1134

S. R. C. Q *Mati ï8>7* — SriUUONtKN. —

Deunctfoocia iicu et camp»· narum.

i. An Calix, cuius inauratio dumtaxat renovatur, possit a sacerdote, Ordine Episcopali non insignito, simpliciter sine unctione benedici; vel in hoc quoque casu ad Episcopum perferri debeat, ut ab hoc cum unctione benedici queat.

2. An in urbibus, in quibus frequenter funduntur campanae, ct simul a residentia Episcopi longius remotae sunt, aliquis ex Dignitatibus Capituli vel cx Praelatis deputari possit ad novas Campanas sine unctione benedicendas.

R. Ad 1. Quoad primam partem, Negative; quoad alteram, Affirmative ad utrumque.

Ad 2. Non posse, si campanae deserviant ecclesiis et sacris functionibus annunciandis.

1135

Dc ctntti in M »'i« defunctorum

S. R. C. 9 *Maii* 1857 – Portus Aloisr.

1. Num in responso a Sacra Rituum Congregatione dic 11 Septembris 1847 'n Taurinen. ad dubium secundum dato, quod respicit Missas defunctorum cantandas, verba illa *precatio suffragii* includant Scquentiam *Dies \rae,* quae vix vocari potest oratio vel precatio ? Item : Num in dictis Missis cantari necessario debeat Offertorium ?

Dc uiu stili scu tirgulic argenteae in Extrema Unctione.

2. Circa Extremae Unctionis administrationetn libellus inscriptus: *Ordo administrandi sacramenta ex Rituali Romano extractus, et iussu Episcoporum in Anglia adhibendus,* dicit : *Intincto stilo vel pollice in oleo sancto etc.* Quum vero theologorum non una sit sententia circa consuetudinem adhibendi stilum in hac sacra unctione ; ct theologi ipsi concludant. quod quisque sequatur usum Ecclesiae suae; quaeritur: Utrum in dioecesi ista Portus Aloisii, in qua invaluit usus stilum seu virgulam argenteam adhibendi in administratione Extremae Unctionis, usus ipse tuto continuari possit.

Circa usum adhibendi tn baptismo adultorum ritum pro intanhbu*.

3. Quum in dioecesi Portus Aloisii usus hucusque praevaleat in Baptismate adultorum ritum adhibendi pro Baptismate infantium designatum, Episcopus orator postulat, ut ex gratia liceat hunc usum servare praesertim ob paucitatem sacerdotum , quorum unicuique in ipsa dioecesi incumbit cura quinque vel sex amplius millium catholicorum , cum eodem numero paganorum ; ac proinde temporis angustiae ex hoc proveniunt.

Ad 1. Affirmative ad utrumque.

Ad 2. Negative excepta necessitatis causa.

Ad 3. Negative in omnibus.

1136

S. R. C. 9 *Mati* 1857 – Ruremundrm. – An fectitranj'ati ponit.

1. An vigilia alicuius festi transferri possit, si festum quod vigiliam habet, in diem aliam fixam perpetuo sit translatum, uti accidit in civitate Ruremundcnsi, ubi festum Sancti Iacobi Apostoli perpetuo transfertur ob occurrcntiam Sancti Christophori Martyris Patroni ecclesiae cathedralis ?

De rito quo Titulari» ccclexiae cathedrali» celebrari extra civitatem debeat.

2. An Titularis ecclesiae cathedralis a clero extra civitatem celebrari debeat ritu duplici primae classis cum octava ?

R. Ad 1. Negative. — Ad 2. Affirmative.

II37

(V tor Λρ· ihronucn po»»u bxbcrs ct

S. R. C. 9 *Maii 1857* ” Pβκιχι et Mxooliab. – 1. Ex iure communi Administrator Apostolicus debetne aut potest habere solium a parte Evangelii ?

2. Debetne aut potest illud habere etiam in omnibus locis dioecesis suae administrationis ?

3. Decreta quae dicunt Vicarium Apostolicum eadem non posse in suo Vicariatu ac Episcopi in sua dioecesi, et ei plura prohibent inter quae adest favor nominari a sacerdotibus in canone Missae , tacent omnino de Administratoribus Apostolicis, unde concludendum videtur praesertim Administratorem Apostolicum dioecesis Pekinensis ut talem non attingi a variis his laudatorum decretorum prohibitionibus in dioecesi suae administrationis, et eadem ibidem posse ac proprius Episcopus. Potestne praesens Administrator Pekinensis in locis suae administrationis Apostolicae prudenter sequi hanc suam interpretationem ?

R. Sacra Congr. singula mature expendere curavit, et inhaerens decretis alias in similibus editis praesertim in una Sarsinaten. die 22 Augusti 1722 rescribere rata est: *Negative in omnibus iuxta enunciatum decretum tn una Sarsinatensi 22* Aug. 1722 (1).

(1) Enunciatum decretum ita sc habet: « *Dubia:* « i. An Episcopus Civitatis Ducalis modernus Admi- « nistrator Ecclesiae Sarsinatcnsis in functionibus pon· « tificalibus gaudeat omnibus illis praecminentiis ct « praerogativis quibus fruuntur ct gaudent omnes alii « Episcopi in propriis dioecesibus. Et quatenus negati live:

« 2. An dictus Episcopus Administrator amovibilis • Ecclesiae vacantis, dum cantat Missas et Vesperas in « pontificalibus possit sedere super cathedra episcopali t elevata quatuor gradibus, parata cum baldachino ac « postergali, ct uti baculo. — J. An concedere possit In- « dulgentiam quadraginta dierum sine speciali ficultate « Apostolica — 4. An ei dum assistit fissae solemni « ab alio cantatae debeant canonici facere circulos ad λ *Kyrie eleison, Gloria in excelsis, Credo, Sanctus* ct « *Agnus Dei,* et tunc ubinam debeat sedere. J. An « fieri debeat Anniversarium suae Consecrationis cum « Missa cantata pcr Capitulum ct clerum, ciusque no- « men dcbcat in canone memorari per sacerdotes ce· « lebrantes. — 6. An cum Administrator Missam canut « in pontificalibus, dcbcat poni super alure septimum « candelabrum cum candela accensa. — 7. An dum « idem cantat Missam in pontificalibus, debeant omnes «canonici sacris paramentis indui; vel tres tantum « fungentes officiis diaconi, subdiaconi ct presbyteri as- « sistentis. ~ 8. An dum vadit ad cathcdralem debeat « sumere cappam magnam in aedibus superioribus Epi- « scopatus, vel in ingressu ecclesiae aut presbyterii. — « o. An canonici cum accessurum ad cathcdralem de· « beant omnes excipere in dictis aedibus, vel soli tres « aut quatuor ad portam ecclesiae. — *Resf.* Ad 1. Nega- « tive. — Ad 2 Negative quoad primam partem; Af- « firmative quoad secundam. — Ad 3. Negative. — « Ad 4 Negative, ct sedeat in primo stallo chori. — « Ad 5. Negative. — Ad 6. Negative. — Ad 7. Negative e quoad primam partem ; Affirmative quoad secundam. « — Ad 8. Arbitrio Administratoris. — Ad 9. Decere, « in casu de quo agitur, ut omnes accedant ».

1138

S. R. C. 9 *Mail 1857* - Pbtrocoricrm. - ·/?>/*. erJo. (Jtruni parochus aliique sacerdotes Exequiis mortuorum Officiisque quotidianis pro iisdem j ɳ) n rreontm assi5tCntes, ac pro ea functione stipendium ac- 4«< cipienres, teneantur per se Officium defunctorum persolvere, ira ut solummodo assistentes ct non cantantes vel psallentes, fructus non faciant suos; an vero sufficiat ut assistant, et schola Officium persolvat, ipsis interea pro suo lubitu alias preces fundentibus, v. g. Breviarium recitantibus pro sua quotidiana obligatione.

R. Affirmative quoad primam partem ; negative quoad secundam.

1139

t>«Sincn»P4- S. R. C. 9 *Maii 1857* — Br îo c bm. — Etsi *wtndeite.*ϑ iuxta declarationes alias datas ab hac S. Sede Ap., nomine *Sancti Patroni loci* intelligi debeat Sanctus qui in determinato loco, civitate vel oppido colitur velut delectus ad Deum patronus, ita ut *Patronus dioecesis* non sit colendus cum festo de praecepto iis in locis quae peculiarem aliquem Sanctum venerantur Patronum; attamen Vicarius Gen. dioecesis Briocen. ulterius a Sacra Rituum Congregatione requisivit, nurn iste Sanctus *loci Patronus* sit ille *parochialis (ecclesiae) civitatis:* ct quatenus affirmative postulavit quisnam sit Patronus civitatis illius in qua plures ecclesiae paroch'ales extant ? Huic porro quaestioni.... S. C. rescribere rata est: — Cessat omne dubium si Titularis ecclesiae, qui etiam appellari quandoque solet *Patronus ecclesiae,* distinguatur a *Patrono loci,* puta civitatis, provinciae, Regni etc. *Titularis* enim sive *Patronus ecclesiae* is dicitur sub cuius nomine seu titulo ecclesia fundata est, et a quo appellatur. *Patronus* autem *loci* proprie is est quem certa civitas, dioecesis, provincia, Regnum etc. sibi delegit velut singularem ad Deum patronum, servatis in eiusdem electione regulis in decreto s. m. Urbani VIII diei 23 Martii i63o statutis. (T. n. *54)*

1140

t µ λ . Mna S. C. Indulg. 27 *Maii* ^57 — Mx«t- ; , . LitK. — \n qui rite semel adscript! Sodalitati , à ScapuLuis B. \|. V. dc Monte Carmelo, postea 'if habitum sacrum Sodalitatis dimiserunt, tenean tur ad novam sacri habitus receptionem a potestatem habente, si velint Indulgentias praedictae Sodalitati a Summis Pontificibus concessas lucrari : vcl an sufficiat ut habitum sacrum ipsi denuo resumant simpliciter.

R. Negative ad primam partem ; Affirmative ad secundam.

1141

S. C. super Statu Regul. 20 *Maii iSv.* — Eutropc Abbate dci rrappisti di Gcthsemam nella diocesi di Louisville in America considerando, che Γ America c una terra di emigrati, c di viandanti, ossequiosamente implora che la S. V. si degni dichiarare :

1. Se sia sufficiente di esigere dai postulanti ecclesiastici le letterc testimoniali del Vescovo nclla cui dioecesi sono stati ultimamentc impiegati.

2. Siccomc la maggior parte de'postulanti laici sono irlandesi , o tedeschi, per ottenere Γ attestato del Battesimo fa duopo di scrivere in Europa, e le risposte tardano molti mesi, c qualche volta non si riccvono a (fatto , cosl quando evvi una certezza morale chc sieno battczzati, se possono ammettersi almeno provvisoriamente alia vestizione dopo due mesi circa di prova.

3. Se il postulante c gi& religioso di altra Congregazione, od istituto regolare, basterà di domandare gli attestati dai Superiore da cui dipende ?

Sacra Congregatio super Statu Regularium vigore specialium facultatum a SSmo D. N. Pio PP. IX concessarum propositis dubiis respondendum censuit prout respondet:

Ad i. Si agatur dc postulantibus in sacris Ordinibus constitutis sufficere testimoniales Episcopi, qui Ordines sacros legitime eis contulit, una cum testimonialibus Ordinariorum dioecesum, in quibus deinde ultra annum in unaquaque dioecesi commorati fuerint.

Ad 2 Documentum recepti Baptismatis exhibendum esse ante admissionem ad habitum.

Ad 3. Quoad novitios alterius Ordinis , ct professos saccularizatos, testimoniales litteras petendas esse ab Ordinario: quoad professos, qui in Congreg. vcl Ordine actu permanent, dummodo ab Apostolica Sede facultatem ad alium Ordinem transeundi obtinuerint, testimoniales litcras petendas esse a Superioribus, nempe vel a Superioribus generalibus, vel a Provincialibus Oidinis *a quo:* vcl quatenus agatur dc Congregatione, ct Ordine in quo Provinciales non habeantur, loco Provincialium a Superioribus localibus : ct si professus in diversis domibus, vel conventibus commoratus fuerit, sufficere testimoniales Superioris generalis, vel provincialis, vel Superioris domus (quatenus provincialis non habeatur) in qua posticino tempore moratur. Caeterum huiusmodi Superiores antequam testimoniales concedant diligenter inquirere debeant de qualitatibus religiosi.

De '""n· documento »v. e4reU|io»aah

II42

An ecclevia* ab e*hniciv dcvtru-codai ponlnl u.r>viani cxar-mut et occul-urc.

S. C. S. Off. /5 *fulii* /(¥^7 — Tunic. Cbmr«. - Cum rec ciusque ministri non so* lum religionem catholicam, Christiquc ministros illius praecones persequantur, sed etiam ecclesias domosve ad Christianorum congregationem, precum sacrarum recitationem, sacramentorumque administrationem destinatas, sive benedictos sive non, ut sint, severe prohibeant, ac destruere cogant maxima cum populorum, ubi inventae fuerint, iactura: quaeritur utrum Vicarii App. populis ob i t coram mandarinis accusatis possint licentiam concedere ut Christiani eas deforment, ligna materiarnque ita complicantes, ut secreto asservari possint, ut. cum oportuerit, iterum ad pristinam formam reducantur. Me non lutet S. Congregationis S. O. ad dubia R. P. Navarrete responsio anni 1674 declarans quod: « Regi gentili sive « cius ministris in odium fidei templa subver- < tere praecipientibus non possint Christiani nec < missionarii tali actioni cooperari, aut m nus < execution! imponere »; nec etiam alia eiusdem S. C. decisio anni 1776 a SSmo D. N. Pio PP. VI approbata, qua ad dubium a R. P. Fr. Feliciano Alonso propositum, scilicet: < An « liceat christianis tempore persecutionis, evi- « tandi persecutiones et pericula fidei ciurandae < causa, ecclesias divino c iltui dedicatas, non « consecratas nec benedictas, animo iterum, si * possint, eis reaedificandi, evertere seu exar- < mare?» Responsum fuit: « Affirmative, dum < modo non adsit scandalum et contemptus « religionis ». His non obstantibus adhuc mihi superest dubium : primo enim dc cusu quo rex vel mandarini tcmplor im iireptionem et destructionem, ut eitnatac fidei signum praecipiant, loqui videtur, sed hoc non semper, imo raro evenit. Secundo vero ecclesias consecratas vel benedictas non comprehendit, atque dc privata Christianorum determinatione lo tui videtur, de qua non est maior didicultas. Si vero nec christianis privata auctoritate, nec Episcopis Vicariis App. adsit, vcl a SSiho non concedatur talis facultas, in gravissimum et, ut ita dicam, certum praevaricationis laqueum incidunt populi Christiani cum vcl ab exteris ipsis infensis, vcl a quocumque eiusdem pagi incola coram mandarinis, ut saepius evenit, accusantur. Nullum enim in Tonkino vidi vcl ad aures pervenit meas, qui ita fortis in fide esset ut ecclesiam ad Deo cultum praestandum constructam clare fateretur coram mandarinis, sed vel muneribus mandarinum ciusque satellites placavere, ne hac dc re cos interrogarent, vel ambagibus, amphibologiis mendacibusque excusationibus utentes illam occultarunt, vel demum ut verum Dei templum a mandarinis recognitum illud destruxerunt, plerumque cum fidei publica negatione scripto mandarino exhibito. Plurcs certe cum mandarinis familiariter secretoque loquentes, se ecclesiam habere fatentur: si vero res iudicialiter tractetur, nullus veritatem dicere audet, quia si cultus catholici templum in aliquo pago existcre cx iudicialibus documentis conster, etiam illius destructio constare debet, alioquin tam pagi incolae, quam districtus iudex et praefecti sive mrndarini gravibus plectendi sunt poenis tamquam regalium decretorum transgressores. Cuncta vero narrata mala aliaque plurima quae his in casibus exoriri solent vitari possunt, si opportuna data facultate, praevio Vicariorum App. examine huiusmodi templa ad tempus sive exarmentur atque occultentur, sive benedicta, sive nondum benedicta fuerint.

R. Detur decretum feriae V 4 Iulii 1776 (F. *n.* ct ad mentem. Mens est quod in sensu explicato, nimirum dummodo non adsit scandalum et contemptus religionis, potest idem fieri quoad templa benedicta vel consecrata, et in hisce temporum angustiis, imminente persecutione, remittitur prudenti arbitrio Vicariorum App. rem sacram facere ubicumque et quomodocumque in Dfto expedire indicaverint, imitantes primaevos Pastores qui saeviente persecutione in domibus privatis, in chrvptis, in coemeteriis otferebant, exhortantes fideles ut sint prudentes in fuga, numquam vero mendaces, sed constantes in certamine ad coronam martyrii, si Deo placuerit, acquirendam : et serventur omnes hac dc re instructiones ct responsiones S. Sedi·».

II43

De muliere pagina taptixanda quam vir cui invalide nupsit dimittere non vulL

S. C. S. Off. 22 *[lilii iS^7* — Corkak. — Mulier pagana, a viro suo pagano expulsa, alteri viro gentili, qui suam uxorem etiam repudiaverat, ante quadraginta annos se coniunxit, a quo plurcs habuit filios. Dicta autem illa mulier, cum de sanctu Religione audivit, a tribue annis Baptismum cum lacrymis expostulat. Vir paganus cui se adiunxit, nec illam dimittere, nec priorem uxorem revocare consentit: maritus legitimus iam mortuus est. S. V. rogo ut, quomodo mulieris illius saluti providendum sit. mihi indicare dignetur.

R. Iuxta exposita mulierem esse liberam, et, prudenter separata a viro concubinario, nihil obstat quominus baptizetur.

II44

Dc quadam praecisione super-«tihonem redolente.

S. C.S. Off. 22 *[iilii* /<5*57 *et 3 Febr. 1859* “ Est alia caeremonia quae haud minus superstitionem redolet quam praecedens. Adveniente tempore messis, rex accersit piacfectos suos qui cum suis subditis in regiam conveniunt, ubi ordinatur processio circum moenia urbis, cum

intentione obtinendi abundantiam frugum. Diversae tribu* quibus constat populus Regni Cambodiac huic processioni assistere debent, cambodienses scilicet, Christiani, qui ob religionem quam profitentur vocantur europaci, malaccenses et sinenses. Sic ordinatur processio dicta: Quinque cumuli frugum recens demissarum in effigiem monticulorum extra moenia civitatis extru-(intur. Tunc fit processio, quae urbem ter circuit, transiens coram rege qui sedet in tentorio iuxta viam adornato. Christiani suum locum habent in hac processione */fe meae* nuncupata, ct armis instructi suum ducem sequuntur. Cum vero processio pervenit ad quamdam portam civitatis, quidam bonzii, in strato elevato stantes, aqua lustrali transeuntes aspergunt. Sed Christiani eos inclamant dicentes: Sinite ab ista aqua; nos sumus christiani camque in horrorem habemus. Post tertium circuitum comburuntur frugum tumuli, et tunc unusquisque domum suam revertitur. Quidquid hucusque dixerimus vel fecerimus, nunquam potuimus avertere imbelles neophytos nostros ab ista processione ; adeo regiam iram formidant.— Quaeritur ergo utrum, facta protestatione ut supra, vel aliter, licite possint milites christiani dictae processioni intéressé, praesertim cum sit locus timendi ne rex graviter in absentes animadvertat.

R. Ad primum dubium super explosione tormenti vulgo *mortari (V. pag. 6j(f n. ttjo),* EE. PP. decreverunt: luxta ca quae proponuntur, non licere; ct detur R. P. D. Vicario Ap. instructio P. Consultoris Nerini sub fer. IV 13 Nov. 1777 a suprema S. C. communicata Sacrae Congr. de Prop. F. — *Secundum quod scribis est huius modi: duas isthic bellicorum tormentorum explosiones fieri (V. n. 526).*

Ad secundum dubium: An christiani assistere possint processioni quae fit, prout exponitur, ad obtinendam abundantiam messis, EE. rescripserunt: Non licere, et R. P. I). Vic. Ap. consulat Bullam Bencd. XIV *Omnium sollicitudinum. (V. n.*

”45

« · ' $· θ" S' 23 — Myssur —
· nuirt- Sciendum est in Indiis, in quibus sive civiles
T ficuhi jr) s'vc rcHgiosac celebrandae sunt solemnitates, in facie domorum quaedam construi umbracula (tamulice *pandel).* Matrimoniale *pandel* dextrae manus Indi duodecim habere debet columnas, sinistrae manus Indi undecim tantum habere potest; pulcherrimum et maxime necessarium pro coetu parentum amicorumque congregato. Quot caeremonias observant gentiles, quot deos deasque invocant, quibus columnas dedicant diis, narrare prolixius foret. Multa nostri Christiani dereliquerunt ; attamen in tali *pandel* unam columnam fere sicut gentiles erigant ct habent. Et quia essentialis et praecipua inter tamulcnscs habeatur, illam abolere timui; attamen proptei rationes subséquentes illam tolerare reformido :

i. Materia designata lotius columnae; siquidem vel *bambou,* vel alia specialis arbor requiritur, dum e contra materia aliarum columnarum est indifferens.

2» Dies plantationis est peculiaris ; siquidem ab erectione illius usque ad caeremoniam matrimonii essentialem, impar dierum numerus semper esse debet (3 vel 5), durn pro erectione *pandel* parvi refert quot et qui numerantur dies.

3. Momentum erectionis ominosum est ; siquidem gentiles et christiani multi astrologos et brahmanos consulunt, dum pro aliis columnis nullum inquirunt momentum.

4. Nomen illius columnae ; nam astrologi coniunctione vel disiunctione planetarum ct siderum observata, momentum propitium *monhourtam* declarant, tunc nomen *monhourtocombou* id est columna propitia dicitur , sed nullum nomen sic attribuitur aliis columnis.

5. Locus erectionis determinatur ; siquidem versus ecclesiam stare debet... sponsus et sponsa semper in faciem illius sedere et indesinenter in faciem illius remanere debent.

6. Caeremoniae et preces in plantatione usitatae. Gentiles suas habent, sed christiani catcchistam adducunt recitantem litanias, ct *Salve Regina* cantant. Multi novem granorum seminant species, lacte ct aqua irrigant ut germinent intra matrimonii dies, in signum abundantiae, quidam dicunt, sed in honorem novem planctarum vel constellationum frequentissime talis operatur seminatio ; certe, si talis columna esset indifferens, tales non adhiberentur precationes.

7. Ornamenta quibus illam ornant; nam illam pannis rubris ct fulvis cooperiunt, sandalico liniunt pulvere, pretiosos lapides, variaque monilia appendunt, tloribus circumcingunt. Arboris *mouguo* dictae foliis illam coronant. Tandem christiani vel depingunt imaginem crucis vel crucem appendunt huic columnae. Sed, quos adorant vel quibus in honorem quorumdam deorum utuntur, ramos aut arbores semper eodem modo gentiles ornare sciendum est.

8. Processiones vel circuitus cum inclinationibus venerationis tali columnae faciunt. Quando sponsi primo sub dicto *pandel* intrant, ambo columnam circumeunt, et inclinatione capitis illam venerantur; in pluribus aliis circumstantiis talem faciunt processionem : Christiani dicunt tales inclinationes crucem respicere ; sed quis credit inter gentiles , quando crux non est patens et apparens ?

9. In multis locis.... huic columnae alligant ramum arboris cuiusdam. Sed in tali caeremonia cuiuscumque arboris ramus sacer sem-

per habetur.... Tamulcnses, saltem quoi cognosco, talcm non videntur alligare ramum (sicut canarcnscs), *moungo* arboris folia tantum in extremitate alligant.

His consideratis, tali columnae quamdam significationem, vel gentilem, vel superstitiosam» Indos attribuere evidenter apparet...

R. Non licere, ct prudentiori modo curandum per R. P. D. Vic. Ap. Maiuurii ut huiusmodi abusus aboleatur.

1146

SïïS? «' Hfciiuncuiac

S. C. S. OfT. 29 *Iulii* z<?57 – Scbciak. – Potestne (diebus iciunii) ratione quacumque v. g. studiorum, hora prandii et collationis interveni ut, more gallico, collatio sumatur hora undecima, prandium vero hora quinta post meridiem?

R, Inverti posse rationabili dc causa; ct consulat probatos auctores.

II47

Dc matrimoniis untionc utendi' dieormvei*kfe*

S. C. S. Off. rp *Aug. 1857* – Tahiti – Mulier tahitiana matrimonium init secundum ^cgcm suae regionis quae admittit divortium. Mulier illa intendit sc uti velle divortii a lege permissi facultate, si circumstantiae id ipsi suadeant. Revera repudiato primo illo viro voluntarie, sive coacta, mulier ad secundas, ct quoque tertias nuptias transit coram publico officiali ac ministro... Hodierna die vult ipsa mulier catholicam fidem amplecti; impossibile ipsi est ad primum virum reverti, qui pari exemplo ad alias item transiit nuptias, qui non vult catholicam fidem sequi, quique mulierem, cui postremo nupsit, nullimode relinquere vult. Ex altera vero parte sperare haud fas est, mulierem, dc qua supra, in continentia vivere paratam fore. Casus expositus ita ordinarius est in quibusdam locis, quemadmodum alter dc coniugibus quorum nuptiae ad obitum usque perdurent. His positis, quaeritur:

1. Quid sentiendum dc huiusmodi coniugiis initis cum intentione non expressa pro lubitu divortii?

2. Possuntne huiusmodi coniugcs in bona fide relinqui, moniti tamen quod si catholici evadant nequeunt uti lege divortii, prout antea fecerint?

3. Ad augendam camdem bonam fidem, potestne ab cis peti renovatio consensus, cum fidem catholicam amplectuntur, et eorum coniugium benedictione nuptiali ditari?

4. Quae tenenda est praxis ac ratio agendi ad tramites misericordiae, ut saluti animarum illorum prospiciatur!

5. Extraneus catholicus non vult vivere nisi in concubinatu cum muliere tahitiana protestante, sed spe movetur temporalis utilitatis, quae ipsi proveniet contractum iniens coram officiali civili, et ministro, ac propterea ad eiusmodi contractum ineundum procedit, quemadmodum in casu praecedenti sermo fit. Omnes exteri norunt huiusmodi contrahentium intentiones, ac notum palamque est extraneum virum, de quo supra, tandem relicturum mulierem cui nupsit, et quam uti concubinam tenet, ut vel in sua patria, vel etiam in regione Tahiti serio ad alias nuptias duraturas transeat.

R. Ad i. Quoties in foro externo rite constet coniuges animo ac voluntate solvendi vinculum contraxisse, aut cum expressa repudii conditione in pactum deducta, matrimonium est nullum. Si vero expressa illa conditio, de matrimonio pro aliquo casu dissolvendo, apposita minime fuerit, et aliunde nullum praecesserit impedimentum, standum pro valore contractus: exceptio enim intentionis in foro externo non admittitur nisi probetur, et probari nequit nisi per externam declarationem. Consulat insuper Benedictum XIV. *De Synodo lib. 13, cap. 22, n.* 7.

Ad 2. Negative, adhuc vivente priori coniuge, nisi de nullitate matrimonii antea contracti rite constet.

Ad 3. Provisum in secundo.

Ad 4. Consulat probatos auctores, qui data opera de apostolicis missionibus, ac dc procuranda infidelium et haereticorum salute scripserunt.

Ad 5. Matrimonium esse nullum, si constet in foro externo huiusmodi coniuges contraxisse ficte; vel nonnisi dissolubililer etc. prout in primo.

1148

S. R. C. *12 Sept.* — MoMNKN. — An coniecrari ?«ιζ»ι/«miem bencdicu·

i. Utrum in ecclesia tantummodo benedicta altare possit consecrari, quin prius ipsa ecclesia consecretur.

2. Utrum moniales seu piae feminae vitam communem sub regula degentes, possint cum licentia Ordinarii abluere corporalia, pallas, et purificatoria. An monuie» crc^pouint^cum Ofd,wril vcni<-

3. Num tolerandum sit ut mos non geratur decretis S. Congregationis duos ministros m Missa lecta prohibentibus, eo sub praetextu quod hi ministri non introducantur ratione dignitatis celebrantis, sed ratione celebritatis aut fréquentions assistentiae, cx. gr. si Missa sit parochialis aut communitatis. Circa duo> miρΠv·ι>.

Ad 1. Affirmative.

Ad 2. Negative.

Ad 3. Servanda esse quidem decreta quoad Missas stricte privatas; sed quoad Missas parochiales, vel similes, diebus solemnioribus, et quoad Missas quae celebrantur loco solemnis atque cantatae, occasione rcalis atque usitatae celebritatis ct solemnitatis, tolerari posse duos

ministros Missae inservientes, servatis ordinationibus S. Congregationis in una Tudcn. diei 7 Sept. 1816 ad dubia 5 er 6 (i).

1149

Ik Irapreа- « CTutji- tjAoc inmmini)· rua Jodelftarja

S. C. Indulg. *14. Decembris 1857 – Pr^* TROCOR1CKN. – In decretis de libris prohibitis quae post regulas Indicis addita sunt, haec leguntur § III, n. *12: Indulgentiarum libri 0- mnes, diaria, summaria, libelli, folia etc., in quibus earum concessiones continentur, non edantur absque licentia S. Cong. Indulg.* Cum vero circa huius regulae interpretationem plura dubia exorta sint, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus Episcopus Pctrocoriccnsis ct Sarlatensis in Galliis ab Ipsa efflagitat humillime:

t. Utrum praefata regula ita intelligcnda sit, ut nulla summaria, catalogi, folia Indulgentiarum, ipsa auctoritate Ordinarii imprimi possint, absque speciali licentia S. C. Indulg. etiam quando ipsi certo constat authenticas esse illas Indulgentias, verbi gratia, quia penes sc habet catalogos aut summaria Romae impressa.

3. An vero haec impressio et evulgatio solum prohibeatur Ordinario , quando non ipsi certo constat iam a S. C. Indulg. evulgatas fuisse has Indulgentias.

R. Articulum 12, § III decretorum post Regulas Indicis editorum ita esse intelligent dum, et in praxim deducendum, ut si agatur de edenda concessione alicuius Indulgentiae vel Summarii Indulgentiarum quod ex Brevi Apostolico vel Rescripto desumendum est, aut de Summario ec auctoritate S. C. iam vulgato, in potestate Ordinarii sit licentiam concedere earumdem Indulgentiarum concessiones typis imprimendi (dummodo pro aliquo elencho non sit specialis et expressa prohibitio); c contra vero si sermo sit de Summario vel antea collecto, sed nunquam approbato, vel nunc primum ex diversis concessionibus colligendo, requiritur expressa S. Congregationis Indulgentiarum licentia, addita tamen conditione : Facto verbo cum SSrtio. — SStflus approbavit.

USO

De reatatiooe m comsaai sei lintee pertona re anu coronam lubeeu.

S. C. Indulg. *t4 Decembris 1857.* – An consulendum sit Sanctissimo ut concedere dignetur, ut omnes utriusque sexus christifideles Rosarium, vel tertiam saltem eiusdem partem, in communi recitantes, lucrentur Indulgentias a fel. rcc. Benedicto Papa XIII concessas, licet manu non teneant rosarium benedictum , ac sufficere ut una tantum persona, quaecumque ca sit, cx communitate, illud manu teneat, eoque in recitatione de more utatur.

R. Affirmative. — In Audientia dici 22 Januarii i858 , Sanctitas Sua, benigne annuit, addita tamen expressa conditione, quod fideles omnes, caeleris curis semotis, sc componant pro oratione facienda una cum persona quae tenet coronam, ut Rosarii Indulgentias lucrari queant.

USI

Orca limitationem facollitii erigendae *VUc Crudi.*

S. C. Indulg. *14 Dec. 1857.* — Tornacrv. — Cum rescripta S. C. Indulg., quibus facultas erigendi *Viam Crucis* sacerdotibus saecularibus conceditur, eamdem facultatem délimitent *ad ecclesias seu publica oratoria de dioecesi locorum , in quibus Ordo Minor. S. Francisci non existit, quaeritur:*

1. An per loca, in quibus Ordo Minor. S. Francisci non existit, intelligendum sit in casu civitas, oppidum, pagus cum respcctivis suburbiis, sive locis eis adiacentibus; ct quatenus Negative:

2. An intelligendum sit paroecia, vel universa dioecesis, aut alia quaelibet dioecesis sectio seu pars.

3. An per formulam rescripti censeatur prohibitum quominus *Via Crucis* erigatur extra ecclesias, vel oratoria sive publica sive privata, ex. gr. in coemeteriis, vel in claustris.

4. An sub poena nullitatis apponatur delimitate ad loca ubi Ordo Minor. S. Francisci non existit, et ad ecclesias ct oratoria tantum eiusmodi locorum, ita ut *Via Crucis,* a sacerdote saeculari, in locis in quibus laudatus Ordo extat, vel extra ecclesias seu oratoria, erecta, denuo erigenda sit.

R. Ad t. Affirmative.

Ad 2. Provisum in primo.

Ad 3. et 4. Affirmative.

1152

De indiiiolubi* litate Matrimo* nil.

Instr. S. C. de Prop. F. *1858* – (ad Epp. orarco–rumesos). — Difficile dictu est quanta animi laetitia Sacra haec Congregatio fuerit affecta, cum primum accepit, factum fuisse tandem opera, fortitudine atque constantia Venerabilium istius Ecclesiae Fogarnsiensis scu Albae Iuliae Praesulum, ut inveteratus ille abusus quo coniugium Christianum vel ob adulterium, vel ob perfidam alterius coniugis desertionem impune solvebatur, coeperit non cxcindi modo, sed pene radicitus convelli, ne unquam amplius fruticetur. Atque id quidem ex eo accidit Congregationi iucundius quod per hanc talis tantique abusus excisionem atque evulsionem, videat optatae executions mandatam illam fidei formulam , quam Romani Pontifices omnibus graecis atque orientalibus, expresse profitendam

(1) En dubii proposita: $. An in Missis privatis per* ▮ mitti possit ministro aperire Missile ct invenire Mis- « sim - 6. An In iisdem Missis privatis permitti possit « ministro, si fuerit sacerdos, diaconus, vel subdiaconus, « ut praeparet Calicem ct ipsum extergat in fine post « ablutionem, sicut in Missa solemni ». S.C. respondit : « Ad $. Negative, ct serventur rubricae. — Ad 6. Ut ▮ ad proximum *(anltctdtnt)* ».

proponunt, qui, ciuratis erroribus, ab haereseos vel schismatis dissidiis ad catholicae Ecclesiae unitatem, tamquam ad unicum veritatis asylum sc recipiunt.

In hac enim formula ab Urbano VIII illis proposita aperte quisquis profiteri tenetur : « Item Sacramenti Matrimonii vinculum indissolubile esse, et quamvis propter adulterium, « hacrcsim, aut alias causas possit inter coniuges tori ct cohabitationis separatio fieri, non « tamen illis aliud matrimonium contrahere fas « esse » (i). Hancquc formulam qui Urbanum subsecuti sunt Pontifices omnes plane comprobarunt, confirmaruntque ; quos inter Benedictum XIV praesertim volumus appellatum, qui Simoni Evodio, electo Ecclesiae Antiochenae Patriarchae, hanc ipsam proposuit fidei formulam edendam profitendamque (2).

Neque umquam destitit Apostolica Sedes, quoties sibi se obtulit occasio, ab inculcanda atque exigenda huius articuli, qui tanti momenti est, observatione. Iam enim ex Actis Concilii Florentini constat EugeniumIV Summum Pontificem de hoc penes giaecos inveterato abusu fuisse graviter conquestum, nec quid ii reponerent, invenerunt (3). Qui propterea Pontifex in suo decreto pro Armenis in eodem Concilio haec edixit: « Assignatur autem triplex « bonum matrimonii, primum est proles sus« cipienda et educanda ad cultum Dei; secun« dum est fides quam unus coniugum alteri « servare debet ; tertium est *indivisibilités ma« trimonii* propter hoc quod significat coniun« ctionem Christi et Ecclesiae. *Quamvis autem « ex causa fornicationis liceat tori separa« tionem facere, non tamen aliud matrimonium « contrahere fas est, cum matrimonii vinculum « legitime contracti perpetuum sit* » (4). Demum hunc ipsum articulum solemniter Occumcnica Tridentina Synodus definivit Sess. XXIV can. VIII his verbis: « Si quis dixerit Ecclesium errare, cum docuit et docet iuxta Evan« gclicam et Apostolicam doctrinam, propter « adulterium alterius coniugum matrimonii vinculum non posse dissolvi, ct utrumque, vel « etiam innocentem, qui causam adulterio non « dedit, non posse, altero coniuge vivente, « aliud matrimonium contrahere, moccharique « cum qui, dimissa adultera, aliam duxerit, « ct cam quae, dimisso adultero, alii nupserit, « anathema sit ».

Hoc porro canone Concilium nihil aliud sanxit, quam quod in utraque Ecclesia occidentali ct orientali continenti traditione a Christo et Apostolis creditum et servatum est. Quoad Ecclesiam quidem latinaro seu occidentalem res est perquam explorata. Jam enim saeculi V initio a Concilio Milevitano II id adstructum fuerat eadem pene formula quam deinceps Concilium Pridentinum adseivit, suamque in Can. VII, quem memoravimus, fecit, eiusque verba haec sunt : « Placuit, ut secun« dum Evangclicam ct Apostolicam disciplinam « neque dimissus ab uxore, neque dimissa a « marito alteri coniungantur ; sed ita maneant « aut sibimet reconcilientur. Quod si contcm« pserint, ad poenitentiam redigantur (5) ».

Atque in eamdem doctrinam conspirant, ut notum est, S. Hilarius Pictaviensis (6), S. Ambrosius (7), S. Hieronymus (8), S. Augustinus (9), S. Innocentius I. (10). Quorum singula per singulos verba referre heie supervacaneum putamus satis erit S. Innocentii gravissimum testimonium producere quo Ecsuperio Episcopo Terraconensi, qui hac de re eum interrogaverat, respondit: « De his etiam « requisivit dilectio tua, qui, interveniente re« pudio, alii sc matrimonio copularunt. Quus « in utraque parte adulteros esse manifestum « est. Qui vero vel uxore vivente, quamvis « dissociatum videatur esse coniugium, ud alium « copulam festinarunt, neque possunt adul« teri non videri, in tantum, ut etiam hae « personae, quibus tales comunctac sunt, etiam « ipsae adulterium commisisse videantur, se« eundum illud quod legimus in Evangelio : « *Qui dimiserit uxorem suam et duxerit al« teram, moechatur, similiter et qui dimissam « duxerit, moechatur.* Et ideo omnes a com« tnunione fidelium abstinendos (11) ».

Verum non minus luculenta sunt ac peremptoria, quae graeci Patres hac super re nobis exhibent testimonia. Ac primae ipsius nascentis Ecclesiae sensum patefacit vir apostolicos Hermas in libro *Pastoris,* cui quantum tribuerint vetusti Patres, iique nec pauci numero, nec minus auctoritate insignes, vix est qui possit ignorare. In co porro Libro II Mandato IV legitur: « Si permanserit in vitio suo « mulier ? Et dicit (Angelus) : Dimittat illam « vir. Et vir per sc maneat. Quod si dimiserit « mulierem suam, et aliam duxerit, et ipse

(1) In Bullario Bened. XIV, tom. I, p. 260.

(2) In Const. LXXI1 Aīw/>rr *ad nos* in Bullario eiusdem Pontif. tom. I, p. 258.

(j) Concilia generalia ct provincialia Scvcrini, Binii: Colon Agripp. 1618, tom. IV, pan. I, pag. 60 ct seq.

(4) Acta Cone. Harduin. tom. IX, coi. 440.

($) Cone. XVII, Acta Conci1. Harduin. Tom. 1, col. 1700.

(6) In Cap. IV, Comment, in Matth. num. 22, ad Maur.

(7) Exposit in Luc. lib. VIII.

(8) Epist. LXXVII, n. J, 4, col, 455, ad Vallars. et in Comment, in Cap. XIX, S. Matth.

(9) In duobus libr. *Dr Coniugiis adulter,* ad Pollentium.

(to) Epist. ad Exsuperium Time, n. t2 edit. Constant. col. 794; ct iterum Epist. II ad Victricium Rotomag. n. 15 ibid. col. 752.

(n) Epist. IV, loc. cit.

« moechatur (1) >. Iustinus vero Martyr in Apologia I ostendens quantum Christiana institutio praestet gentilium institutionibus, hoc de castitate velut Christi praeceptum generating enuntiat: <Qui ducit repudiatam ab altero viro, « moechatur » (2)·

Quibus congruunt, quae in Canonibus *Apostolicis* nuncupatis, quorum magna semper extitit in Ecclesia graeca auctoritas, constituta sunt. Etenim in can. XLVIII indefinite, nullaque prorsus exceptione facta, statuitur: < Si < quis laicus uxore sua eiecta, aliam acceperit, < vcl ab alio dimissam, segregetur > (3). Exinde factum est ut S. Basilius, S. Gregorius Nazianz., S. loanncs Chrysostomus, Thcodorctus, aliique passim, dum uno ore facultatem tribuunt fidelibus coniugem dimittendi adulteram, unanimi consensione inficientur eos posse, adultera dimissa, caquc vivente, aliam ducere uxorem.

Sane S. Basilius vcl in ipso Canone IX, quo tantopere abutuntur qui divortium propugnant, omnimodam insolubilitatem adstruit matrimonii dicens: « Aeque viris ct mulieribus con- < venit secundum sententiae conscquutioncm, « quod a Domino pronunciatum est, non licere a < matrimonio discedere, nisi ob fornicationem. « Consuetudo autem non ita sc habet, sed de < mulieribus quidem mulla accurate observari * deprehendimus, cum Apostolus quidem dicat, « quodi/ui *adhaeret meretrici, fit unum corpus.* * leremias vero, *quod si fuerit mulier cum alio* < *viro, non revertetur ad virum suum, sed poilu·* « *ta polluetur :* et iterum, *qui habet adulteram,* < *stultus est ct impius.* Consuetudo autem etiam « adulteros viros, ct in fornicationibus versantes, < iubet a mulieribus retineri. Quare quae una < cum viro dimisso habitat, nescio an possit « adultera appellari. Crimen enim hic attingit « mulierem, quae virum dimisit, quanam dc « causa a coniugio discesserit. Sive enim per- < cussa plagas non ferut, ferre satius erat quam « a coniuge separari ; sive damnum in pecuniis « non ferat, nc haec quidem iusta excusa- « lio: sin autem, quoniam ipse vivit in for- « nicationc, non habemus hanc in ecdcsia- « stica consuctudme observationem, imo vero < ab infideli viro non iussa est mulier separari, < sc l propter eventum incertum remanere: *Quid* • *enim scis, mulier, an virum salvum sis fa·* < *ctura?* Quare, quae reliquit, est adultera, si « ad alium virum accesserit: qui autem relictus < est, dignus est venia, et quae una cum eo • habitat, non condemnatur. Sed si vir, qui < ab ucorc discessit, accessit ad aliam, est et < ipse adulter, quia facit ut ipsa adulterium < committat, et quae una cum ipso habitat, < est adultera, quia alienum virum ad se tra- < duxit > (4).

Ex quibus discimus iuxta B. Patrem pares cx Evangelio esse virum ct mulierem, etsi consuetudo per leges civiles inducta tribuat marito facultatem dimittendi propter adulterium mulierem, quam huic denegat. Ceterum ipse ad normam Evangelii utrumque, virum scilicet et mulierem, reum adulterii declarat, qui, alterutro vivente, licet dimisso, vcl vir alteram duxerit uxorem, vel uxor alteri viro nupserit. Quam germanam esse eius mentem patet tum cx aliis locis (5), tum potissimum ex Regula LXXII1 in qua absolute pronuncial etiam in casu adulterii : < Quod non licet viro uxore dimissa < aliam ducere: neque fas est repudiatam a ma- < rito ab alio duci uxorem » (6); idque ad normam cvnngclicae doctrinae quam ibidem adducit.

S. Basilio consonat S. Gregorius Nazianzcnus, qui itidem reprobat consuetudinem n legibus civilibus inductam de repudiandis uxoribus adulteris, dum c contra non licet mulieribus repudiare adulteros maritos, dicens : < Circa hanc (quaestionem) plerosque male af- < fcctos cerno, ac legem eorum iniquam, nec < sibi constantem. Quid enim causa fuit, cur « mulierem coercerent, marito contra indulge- < rent, cumque liberum relinquerent? Et mulier < quidem, quae improbum consilium adversus < viri sui cubile susceperit, adulterii piaculo « constringatur, acerbissimisquc legum poenis < excrucietur; vir autem, qui fidem uxori da- < tam per adulterium violaverit, nulli supplicio < obnoxius sit? Mane legem haudquaquam pro· < bo, hanc consuetudinem minime laudo » (7). Et in Epist. CCXI. < Equidem libentissime, < scribit, consilium dedissem meo Ucriano, ut « multa eorum quae in medio interiecta sunt, < praetercurreret: quo divortium ratum non fa- « ceret: quod legibus nostris omnino displicet: « tametsi Romanorum leges aliter indicent » (8). Per quae quidem verba expresse Beatus Pater opponit legibus civilibus quae permittunt divortium, leges Christianas quae illud vetant.

Demum S. loanncs Chrysostomus insolubile quocumque in casu coniugtum constanter affirmat, quum civiles leges, quae divortium sanciunt, tamquam contrarias legi Evangelicae planissime improbat. Scribit enim: < Quid « enim dicemus ei, qui de nobis indicaturus est,

(1) Edh. Cotder. *PP. Apoit.* Tom. I, edit. Antuerp. 1698, pig. 87.

(2) Edit. Maun. n. if.

(f) Apud. Couler, edit. Antucrp. Tom. I, pag. 444.

(4) Epistola CLXXXVU, edit. .Maur. Tom. III, P*g< 37).

(5) Can. XLVIIÎ.

(6) Edit. cit. Tom. II, in *Moralibus,* ραϭ. ?og

(7) Orat. XXXVII, η. 6, edit. Maur. 1778 Tom. I, pag. 649.

(8) Opp. edit. Paris. 1630 Tom. I, pag. 905.

< quando legem illatam in medium legerit di-
« cens: iussi repudiatam uxorem non ducere,
< dicens id adulterium esse: Quomodo igitur
« ausus es ad prohibitas nuptias accedere ?
« Quid dicemus, quid respondebimus? Num·
« quam enim illic fas externas leges praetexere,
« sed necessarium est tacentes ct ligatos in gc-
« hennae ignem immitti cum adulteris, et alie·
« num torum iniuria afficientibus. Nam et qui
« dimiserit absque causa stupri, ct *qui eiectam*
« *vivente viro duxerit,* cum eiccta illa punien-
< tur * (i). Et iterum absolute alibi pronun-
ciat: « Nec mihi enim dicas: ille ciecit. Nam
« eiecta adhuc manet ciicicntis uxor » (a).

Ex hac constanti atque unanimi maiorum doctrina factum est, ut numquarn ausi fuerint fideles, dimissa ob adulterii tlagilium uxore, novas celebrare nuptias illa vivente. Sane ex universa antiquitate ne unum quidem proferri exemplum potest dc ciusmodi celebratis coniugiis, ecclesiastica praesertim probante aut suffragante auctoritate. Quae agendi ratio eo pluris facienda est, quod imperiales leges eiusmodi divortia permitterent. Argumento igitur ineluctabili est aetate illa nondum noxiam ac perniciosam de dirimendis coniugiis praxim induci coepisse, sed adhuc Evangclicac et Apostolicae doctrinae consentientem viguisse disciplinam in Ecclesia graeco-oricntali, quae ut in ceteris, sic etiam in hoc articulo cum Romana seu occidentali conveniebat Ecclesia. Alioquin tum frequentes, prout postea factum est, eiusmodi coniugiorum diremptiones accidissent; inter utramque Ecclesiam dissensiones, ct controversiae hac de causa excitatae fuissent quamplurimac. Verumtamen, quantum cx historiis aut monumentis repetere vcl longissime possumus, nihil umquam quaestionis per eam aetatem inter utramque Ecclesiam hac de rc exortum, aut agitatum novimus; quodque ccrtc mirabile foret, nullum huiusmodi quaestionis vestigium memoriae proditum fuisse.

Itaque non cx Sacris Literis neque cx maiorum traditione, prout serioribus temporibus nonnulli excogitat uni, repeti perniciosa eiusmodi praxis potest. Secus enim huius concertationis vestigia alicubi in vetustis documentis apparerent. Contra vero notum est ad hos fontes non sc recepisse, aut provocasse graccos scriptores, nisi postquam acriter Ecclesia Romana gliscentem hunc abusum insectari coepit, ut quoquomodo praxim suam aliquo veritatis colote cohonestarent, nc turpiter adeo scab Evan·gelicac ct Apostolicae doctrinae tramite descivisse faterentur.

Non aliunde igitur haec praxis seu verius abusus Ecclesiae graeco-orientalis arcessendus est, quam ex imperatorum legibus quas per summum nefas primum nefarius Photius luctuosi schismatis auctor, quo graeca Ecclesia a Romana scu Catholica discissa est, in suo *Noniocanone* inter canonicas sanctiones adseivit, perinde ac si profanae leges a Patribus hac super rc reprobatae, vim ecclesiasticae ct canonicae auctoritatis haberent. Ex eo enim tempore factum est, ut furtim prima perversa illa consuetudo in Ecclesiam graeco-orientalcm irrepere coeperit, dissimulantibus ignavis episcopis laicae potestatis nimis addictis; postea vero etiam ingravescens malum probantibus, donec longe latcque ditfusum altus egerit radices, nulla fere humana vi convellendas. Haec autem adeo diversa agendi ratio, quae serioribus temporibus obtinuit, ab ca, quae viguit anteriori aetate, flurentibusque Ecclesiae sanctissimis Patribus, luculenter ostendit aliam prorsus primitus doctrinam invaluisse, nec nisi post luctuosum schisma contrariam gliscere ac praevalere praxim coepisse.

Quod neque ipsi iuris canonici interpretes graeci inficiari ausi sunt, immo vero aperte fatentur. Satis heic sit unum commemorare penes gracco-orientales non exiguae auctoritatis scriptorem, Blastarem monachum, qui dc causis agens quibus matrimonium solvitur, quasque haud paucas tum ex parte mariti tum ex parte uxoris recenset, eas omnes repetit ab imperatorum legibus. Sic enim scribit: < De matrimonii « solutione multis in locis multae leges tra-
< ctant, sed perfectius Novella Justiniani, quae
< diserte causas exponit, ob quas maritus aut
< uxor repudium coniugi mittere potest... Cau-
« sac vero nominating enumeratae sunt a re-
« ligiosis imperatoribus, ob quas solas matri-
« inonium solvere licet ». Inter has causas autem ct illam refert : < Si adulterii mulier accu-
4 sata, ct, secundum leges, adulterii convicta
« fuerit » (3).

Notum vero est, ut gravissimis Pii VI verbis utamur, humanis legibus nonnulla interdum humanae fragilitati concedi, quae non licent iure conscientiae. Notum est non defuisse leges talem usurae modum permittentes, quae cum iure naturali ac divino conciliari prorsus non valeant, ut proinde facultas hisce legibus data, impunitas potius dicenda foret, quam iusta libertas. Ac ne a subiccta materia discedamus, notum pariter est primis quoque sacculis permissum humanis legibus fuisse, ut ceitis de causis matrimonia solverentur, forte etiam utrique parti facultate ad alias nuptias transeundi facta. Quid porro ad haec Ecclesiae Patres?

(1) In serm. *de libello repudii,* num. edit. Miur. Tom. III, pag. 207.
(2) Hom. XVII, in Match. Tom. VII, pag. 227, seq. num. 4.
(j) Matth. Blastaris, Syntagma Alphabeticum littera , cap. XIII.

Chrysostomus in cap. VII Epist. ad Rom.: *Non nrhi recites leges externas, atque profanas, quae libellum repudii dare, ac divortium facere praecipiunt; non enim profecto secundum has leges iudic iturus est Deus, sed iuxta eat, ruis ipse posuit.* Hieronymus Epist. 3o: *Ahae sunt leges Caesarum, aliae Christi: aliud Pipinimus, aliud Paulus noster praecipit.* Quocirca i lcm S. Doceor peccasse fatetur Fabiulam, quod repudiato marito, adultero quidem, et qui sese scorto vilique mancipio miscuerat, *non innupta manserit;* tametsi eam excuset, quo l adulescentula esset, ct civilibus legibus permitteretur repudium, scribens: *igitur et Eabiola, quia persuaserat sibi, et putabat a se virum iuste dimissum, nec Evangeli! vigorem noverat, in quo nubendi universa causatio, viventibus viris, foeminis amputatur, dum multi diaboli vitat vulnera, unum incauta vulnus accepit* (i).

Cum porro ab Apostolica Scdc adeo perniciosa obiurgarctur praxis, tunc demum gracco-orientalis Ecclesiae scriptores, ut eam quoquomodo cohonestarent, confugerunt ad textus Match. V 32. et XIX 9 ubi clausula apponitur ec xptionis: *Excepta fornicationis causa.. Nisi ob fornicationem;* quasi nempe voluerit Christus Salvator Noster per eam, adulterii flagitio interveniente, tribuere facultatem non modo dimittendi uxorem fornicariam, verum etiam ct alteram ducendi, ea dimissa. Quae quidem interpretatio quam absona sit et a Christi mente alieni unusquisque facile videt, qui attendat ad scopum quem sibi id temporis proposuit, nempe abolendi concessum a Moyse ob duritiem cordis isracliticac gentis libellum rc udii, ac revocandi coniugium Christianum ad primaevam cius lcm divinam institutionem perpetuae indissolubilitatis. Quem profecto scopum minime attigisset, si divortii faciendi fidelibus suis in causa adulterii tribuisset facultatem. Unusquisque praeterea id videt, qui attendat ad loca parallela Marci X 11. et Luc. XVI t8, ubi quavis exclusa exceptione, absolute Christus adulterii reum pronunciat, qui dimissa uxore sua, alteram duxerit, et eam, quae, dimisso viro, alteri nupserit; qui attendat ad Paulum Apostolum Rom. VII 4 seqq. tum 1 Cor. VII 10, ii et 3ç, Christi exponentem de matrimonii Christiani perpetua indissolubilitatc doctrinam; qui demum ad universae ecclesiasticae anti (uitatis sensum attendat, quae in allegatis Matthaei verbis non aliam datam a Christo facultatem agnovit praeter coniugis adulterae dimissionem quoad turum habitationemque, coniugii vinculo, quamdiu illa vixerit, perseverante. Sic perperum iidem scriptores ad Canonis IX S.Basilii patrocinium sc receperunt, quasi nempe S. Pater secum ipse pugnassct, dum, ut vidimus, absolutam coniugii Christiani ad normam evangelicam adstruxit indissolubilitatcm; atque absurde iuxta civiles leges admisisset virum quidem in casu fornicationis posse uxorem repudiare, non item vero uxorem adulterum maritum; idque postquam par in utroque coning.· iuxta evangelicam ct apostolicam doctrinam ius cognovisset.

Quod si praeterea ad unum altcrumve scriptorem, qui ipsis quadantenus favere videatur, recurrant, rursum cum eodem laudato fel. rec. Pontifice Pio VI reponimus: « Non ex privatis « istorum sententiis Ecclesiae traditio est colli- < genda, ut patet vel cx controversia circa Ba- < ptismum ab haereticis collatum, et beatitu- < dinem non protrahendam ad diem ultimi « iudicii; licet enim in hisce capitibus viri « cruditione ct sanctitate conspicui erraverint, < Ecclesia nihilominus ciusmodi controversias < cx traditione diremit. Quidni ergo ct prac- « sentem similiter dirimere potuerit? Quamob- « rem, ut in praesenti quaesito haereamus de « solvendo matrimonii vinculo absentiae causa, < haud amplius licet viro catholico quaestionem « agitare, ct vclut dubitationi a Ihuc obnoxiam habere, quae Tridentini aperta definitione « Can. VII allata prorsus dirempta est » (2).

Quae cum ita sint, Sacra haec Congregatio dum debita laude prosequitur istius Metropolitanae Albaeiulicnsis Archipraesulem, qui maiori usque alacritate adlaborandum duxerit, ut inveteratus ciusmodi abusus dissociandi propter adulterium aut perfidam desertionem coniugium penitus convellatur, eumdem ad constantiam ct fortitudinem in suscepto proposito adhortatur. Immo vero istiusmo li Metropolitanae Ecclesiae suifragancos Episcopos ctiatn atque etiam Sacra haec Congregatio enixe excitat, ut ct ipsi in hoc idem studium ac sollicitudinem suam impense conferant, ut uno animo coniunctisque viribus optatus finis obtineatur. Eo vel magis quod cum actus Unionis istiusmodi dioeccseon cum Ecclesia Catholica feliciter execution! mandatus est, adposita fuerit expressa conditio quod gracci-uricntales pollicerentur non modo prolitcri cum Apostolica Sede quatuor articulos in quibus ab ea dissidebant, verum etiam < ca < omnia admittere, profiteri ac credere, quae S. Mater Ecclesia Romana *admittit, profitetur < et credit ».* Iam vero nuilum dubium subest Romanam Ecclesiam credere ct profiteri articulum dc absoluta, etiam in casu adulterii ac perfidae desertionis, coniugii christiani insolubilitate.

Quocirca huic articulo speciali ratione insistendum ab istiusmodi Provinciae praesulibus i est penes obluetantes, si qui fuerint, quibus

(t Lia. (Pii Vî) ad Anton. Archlep. Pragois, die 11 Iulii 1789.
(j) Ibid. (loc. sup cit.).

praesens instructio communicari poterit. Sic enim facilius sibi persuadebunt non agi de nova in istis dioecesibus introducenda doctrina, sed unice dc inveterato abusu penitus eliminando, qui altas radices fixerat. Immo vero haec ipsa instructio haud parum proderit oculis illumi-nandis illi eiusdem gentis pani, quae adhuc luctuoso schismati adhaeret, quaeque in errore hac super rc iugiter perseverat.

Quoiutcpan-lioncm umui comar» ab aitc cuffl4 in?ntu?uni profitendum.

Verum antequam huic instructioni finis imponatur, censuit Sacra haec Congregatio adnionendos istius provinciae Antistites dc altero vitando errore circa connubii dissolutionem, quique similiter componi nequit cum sana Ecclesiae catholicae doctrina. Intelligitis sermonem esse de separatione quae identidem alicubi fit unius coniugis ab altero, absque eius consensu, ad aliquod profitendum monasticum institutum sub perfectioris vitae obtentu. Porro fidei quidem dogma est ab Oecumcnico Concilio Tridentino definitum: < Matrimonium ra- < tum, non consummatum, per solemnem reli- < gionis professionem alterius comugum diri- < mi > (t); ast si matrimomum inter fideles fuerit consummatum, dissolvi nulla ratione potest, nisi inter ipsos pari consensu de servanda continentia conveniant, ct quidem iuxta canonicam dispositionem, scilicet ut uxor voto se castitatis obstringat, aut si iunior fuerit, in monasterium se recipiat, ut maritus vitam monasticam profiteri possit. Adeoque et haec praxis inter abusus recensenda est qui a legibus imperialibus inducti sunt, atque a Sanctis Patribus reprobati (2). Sane antiquus auctor epistolae ad Celantiam S. Hieronymo adscriptae, quaeque aut S. Paulini, aut Sulpicii Severi esse creditur (3), acriter arguit eam matronam, quod absque mariti consensu continentiam voverit. Id ipsum praestitit S. Augustinns in Epist· ad Armentarium ct Paulinam, nam cum hortatur ad continentiae votum servandum quo sese obstrinxerat, vetat nihilominus illud servare, si cius uxor suum non praebeat assensum, adiicicns: « Nam ct vovenda talia non sunt < a coniugatis, nisi cx consensu et voluntate « communi. Et si praepropere factum fuerit, « magis est corrigenda temeritas, quam persol- « vendu promissio > (4). Item S. Gregorius M. qui apertius adhuc id ipsum scribit ad Theoctistam Patriciam ; « Si dicunt, inquit, causa rc- < ligionis coniugia dissolvi debere, sciendum < est, quia etsi hoc *lex humana* concessit, di- < vina lex tamen prohibuit . . . Scimus quia « scriptum est: *erunt duo in carne una.* Si < ergo vir ct uxor una caro sunt, et religionis < causa vir dimittit uxorem, vel mulier virum < in hoc mundo rem mentem, vel etiam for- « casse ad illicita migrantem, quae est ista con- « versio, dc qua una cadcmque caro ct ex < parte transit ad continentiam, ct cx parte « remanet in pollutione? > (5)

Ac ceteris omissis, Magnus S. Basilius eamdem aperte doctrinam professus est. Etenim in *Regul. fusius tractatis* Interrog. XII hacc in rem nostram praeclare scribit: < Atque ii etiam « qui matrimonio coniuncti ad huiusmodi vitae « genus (monasticum) accedunt, interrogandi < sunt, *an mutuo consensu id efficiant,* ex Apo- < stoli praecepto: *Nam,* inquit, *sui corporis e potestatem non habet,* sicque qui accedit, « coram pluribus testibus recipiendus est. . . « Quod si dissentiat altera pars, repugnetque, < quod minus sollicita sit, quomodo placeat < Deo, in mentem veniat Apostolus, qui dicit: « *in pace autem vocavit nos Deus* » (6).

Id ipsum a pterisque Conciliis constitutum novimus, ac a summis Pontificibus, quorum decreta relata sunt a Gratiano in Causa XXVII § 2 (7), ct in Decretalibus lib. III tit. 32 (8).

Adhortatio

Ut igitur huiusmodi errores quos profanae, ut plane ostendimus, leges obtruserunt, procul absint a populis vestrae curae concreditis, Sacra hacc Congregatio non modo cupidissime exoptat, sed ct fidentissime sperat. Atque huius optatissimae spei iam ipsimet praedecessores Tui Ecclesiae Fogarasiensis Antistites suo in vinea Domini excolenda zelo, suoque fervore arrham profecto illi certissimam praestiterunt, lamdiu enim ipsi uno illo, quo ardentissime flagrarunt tutandi catholici dogmatis studio, sponte permoti, c vestris gregibus talem tantamque abusionem eradicare pro viribus coeperunt. Nullum igitur dubium, non modo quin ab incepto unquam sis destiturus, sed quin usque etiam ct usque alacriori nisu coneris inceptum persequi, nc tandem aliquando consummare. Praesertim cum ad id tot tantisque modis Te ac Venerabiles Coepiscopos istius provinciae vehementer adhortetur SS. Domini Nostri Pii PP. IX manifestissima voluntas, cui quantum cordi sit, ut istarum Ecclesiarum venustas non modo nulla turpetur macula, aut ruga, sed ut in dies efflorescat magis, magisque adeo aeterno placeat sponso, Vos omnes, Venerabiles Praesules, plus quam ceteri, probissime nostis. Nullis ergo parcendnm laboribus, nulli industriae, nullis incommodis, modo ad optati tandem finis adeptionem fas sit perve-

(1) Can. VI Sess. XXIV.

(2) Id enim invenimus constitutum in Novell. lust. 22, *df Nuptiis,* ubi de iurc repudii. Item lib. V Cod. tit. 17 et in Digestis tit. *De divoitiis.* Insuper in Novell. 123 *De sançlissim. Episcop.* C. 40 *Solvatur Matrimonium.*

(3) Apud Vallars, in monito ad Ep. CXLVIII.
(4) Epist. CXXVIII n. 9, edit. Maur.
($) Lib. XI. Ep. XLV cd. Maur. coi. 1130.
(6) Opp. edit. Maur. torn. II, pag. 334.
(7) Λ cap. 2t ad 26.
(8) Capp. 2, 3, 4.

nice. Non deerunt profecto ab adversariis catholici nominis pugnae: exorientur inimici vestri, aut verius inimici Christi, ac difficultatibus undiqueversum petitis, constantiam ac fortitudinem vestram oppugnare unanimi conspiratione connitentur. Ast in constantia, fortitudine, et longanimitate certaminis reposita est corona victoriae, quam in suprema illa dic reddet vobis Dominus iustus iudex, cuius sponsam vos illi inter aerumnas et labores immaculatam, atque ab omni erroris contagione intactam, inviolatamquc servastis. Beati quidem heic critis si maledixerint vobis homines propter iustitiae ac veritatis propugnationem: sed multo tum beatiores, cum legitimum certamen, quod in defendenda Christi sponsa sustinuistis, coelestis aeternae gloriae largitor et sponsus immarcescibili donabit corona.

1153

peprcKCMU ccnficirtJo super viri impotimu rt non secuti matrimonii con·* teaoutione.

Instr. S. C. S. Off. *rS^S (Pro conficiendo processu super viri impotentia, et non secuta matrimonii consummatione, accedente Pontificis dispensatione ab accurata observantia praescriptionum Bullae Benedicti XIV* < Dei Miseratione >).

Iudex ad hoc deputatus prae oculis habeat quod examina, quaccunquc illa erunt, fieri debent sub iuramenti fide; et cancellarius curiae episcopalis, vel altera persona deleganda, interrogationes, responsa, et quaelibet acta scripto tradet, facta prius adnotatione mensis, dici, anni, loci, et personae iudicis coram quo conficiuntur acta, nec non cuiuslibet testis examinandi.

Testes singillatim audiantur, et in fine examinis se subscribant proprio nomine, vel cum signo crucis quatenus sint illitcrati.

Primus ille coniux audiatur qui actor est in causa. Interrogationes Iudicis arbitrio, prudentiae. et sagacitati relinquuntur: attamen pro cius commoditate sequentes traduntur, quibis alterae addantur prout melius in Domino indicaverit ad factorum veritatem magis magisque eruendam, nimirum: – A quanto tempore sese cognoverint sponsi ante matrimonium ; an parentum consensu, sponte, et mutua voluntate illud inierint; an in sequenti nocte in eadem domo, codemque cubiculo, et toro cubaverint, officiisque coniugalibus ultro libentcrque operam dederint; an matrimonium consummaverint ; an ipse examinatus cognoscat, vel suspicetur causas propter quas consummare nequiverint, licet iteratis vicibus etiam in sequentibus noctibus ausi fuerint ; an id contigerit ob nimiam angustiam cunei mulieris, vel ob immodicam sui penis crassitudinem, aut propter debilitatem, ita ut nulla, vel parvi momenti fuerit erectio ; an, quae, et quanto tempore adhibita fuerint medicamenta, et quinam fuerint effectus ; quamdiu simul vixerint et condormierint; quis primus alterum coniugem deseruit, et an etiam aliae causae accesserint: an et quibus parentibus, amicis, vel vicinis secreto manifestaverint quod matrimonium non fuerit consummatum, eosque singillatim nominet. Haec vel similia etiam ab altero coniuge requirantur, ut an inter sc apprime conveniant dignoscatur.

Deinde testes qui ab ipsis coniugibus fuerint recensiti, seorsim examini sublidantur. Prius vero eorumdem parentes audiantur, uti praesumptive magis informati; postea vero famuli, et viciniores. Si quis illorum obierit, vel longinquas regiones petierit, in actis innuendum erit. Interrogationes autem sequentes proponuntur, sed immutandae pro rerum adiunctis: — An cognoscat coniuges de quibus sermo; an sciat utrum libenter mutuoque affectu sese copulaverint, condormierint, et rnatnmomonium consummaverint; an sit instructus quibus de causis consummare nequiverint, et an, et quid ad illas amovendas experti fuerint; utrum et quae conquestio inter ipsos extiterit; quacnam sit fama tam apud sc, quam apud alios de hac praetensa non consummatione.

Singulorum testium absoluto examine, duo saltem cx celebrioribus civitatis physici medicinam et chirurgiam callentes seligantur, corpus viri inspecturi super cius potentia ad coeundum cum muliere, maxime virgine, nec ille physicus praetereundus qui forsan antea fuerit adhibitus ad viri incommoda medenda. Animadvertendum autem, ut mediis utantur licitis et honestis, et perscrutandum praecipue utrum illius virilia sint iuxta naturae leges accurate conformata: nimirum an penis naturalem habeat dimensionem, promptamque erectionem ad coeundum necessario duraturam; an aliquo morbo fuerit aifectus, a quanto tempore, et cuiusnam characteris; an fibrae compactae et consistentes, scu potius flaccidae lassacque sint ; an testes sani, naturalisque magnitudinis, et utrum aliquo vitio laboraverint, vel adhuc laborent; quo in casu morbi characterem. et causas investigabunt; an verus, vel recens, naturalis, vel acquisitus, et an curabilis, nec absque salutis periculo. — Quibus omnibus diligenter inspectis, singula sub iuramento scripto tradent, et quid ipsi sentiant de viri impotentia, an acquisita, vel ingenita ; absoluta, vel relativa cantum, ingenue fateantur nullaque relicta ambigendi ratione.

Corpus insuper mulieris, sed maxime illius genitalia membra a duabus saltem obstetricibus in arte et praxi petilioribus ac bonis moribus imbutis inspiciantur, adhibito prius mulieris balneo, si necessario praemittendum physici et ipsae indicaverint. Accurate observabunt signa integritatem mulieris constituentia, nimirum conformationem partium, iun-

ccuram, duritiem, rugositatem, et colorem; an hymen sit integrum, vel confractum in totum vel in parte; hoc in casu an ct qua naturali causa, scu potius c congressu extranei corporis contigerit ; an myrtiformes carunculae inveniantur, earumque magnitudinem, numerum, et conformationem, aliaquc signa ab arte tradita integritatem aut corruptionem mulieris constituentia sedulo inspicient· Deinde unaquaeque scorsim singula, quae repererint, sub sacramento iudici, et a cancellario scripto fideliter tradenda, distincte exponat, et quid ipsae sentiant de illius integritate declarent. Earumdem depositiones praedictis physicis examinandae tradantur, ut decernant num mulier adhuc integra habenda sit, atque matrimonium non consummatum iudicandum. Verum si aliquod dubium adhuc explicandum supersit, opportunis ab ipsis physicis concinnatis interrogationibus, iterum obstetrices examinentur, ct si nihilominus anceps peritorum indicium permanserit, corpus mulieris ab ipsis inspiciatur, adstante vero matrona antiquae virtutis, nulliquc exceptioni obnoxia, et ab Ordinario designanda. Expleta inspectione, indicium dabunt physici singulasque proferent rationes quibus ipsorum sententia innititur.

Praetereunda tamen non erit investigatio super qualitate testium audito eorumdem parocho vel alia proba et apprime instructa persona, utrum ipsi sint bonis moribus imbuti, ac plenam mercantur fidem illorum depositiones.

Omnibus superius recensitis diligenter ab Ordinario collectis, illa ad S. Congregationem mittere festinabit, decretorio cius iudicio subiicienda.

II54

De matrimonii» Instr. S. C. de PfOD. F. *I8tf* – (AD EPP. ORABGO-auMBHos) – Litterae, quas nuper, Venerabiles Praesules, ad Archiepiscopum Farsensem, in austriacis ditionibus Apostolicum Nuntium super mixtis nuptiis dedistis, Sacrae huic Congregationi Christiano nomini propagando, cx SStTii Domini Nostri mandato, traditae sunt ; eidemque simul iniunctum est, ut rite examinatis matuieque perpensis, quae in praefatis litteris continentur, opportunas ad Vos responsiones atque instructiones perscriberentur.

S. Congregatio persuasum habet minime Vos ignorare, Venerabiles Praesules, quae hac super re a Summo Pontifice Gregorio XVI fcl. rec. tum in Litteris /Ypostolicis, tum in Instructione Eius nomine die 3o Aprilis 1841 Hungariae et Transilvaniac da-

i/ rcm'it'Fn- t,s' ^clarata ct praescripta sunt (K *n. 920)*
42,ρρ·θvΐβ°· quandoquidem per Archiepiscopum Strigonien-
ι' sem Pontificia haec decreta atque mandata cum omnibus etiam graeci ritus catholicis Episcopis, qui tunc in illis regionibus existebant, communicata, atque ab eximiis illis Antistitibus summa cum reverentia parique animi gaudio accepta fuere. Ex huiusmodi praeclaris tum Pontificiae vigilantiae, tum sapientissimae pastoralis sollicitudinis documentis abunde cognosci potest, quaenam constans fuerit universalis Ecclesiae et S. Sedis doctrina et agendi ratio circa illas nuptias, quas catholicos inter et haereticos seu schismaticos celebrari aliquando contigerit ; neque proinde opus est, ut iisdem aut aliis quam plurimis, quae suppeterent historicis seu theologicis argumentis rem Vobis notissimam retractare et magis comprobare oporteat.

Id porro sapientissime a Summo illo Pontifice statutum est, ut dum Ecclesiae doctrina atque immutabilia ecclesiasticae disciplinae capita sarcta tecta haberentur, et ne minimum quidem auctoritati illius Ecclesiae legis detraheretur, qua huiusmodi mixta matrimonia tamquam illicita et perniciosa prohibentur; gravissimis tamen difficultatibus, quibus ob tristes rerum locorumquc circumstantias catholici Antistites premerentur, opportuna tolerantiae remedia adhibita fuerint.

Induisit nimirum SStfius Pontifex, ut quotiescumque matrimonium acatholicus vir cum catholica muliere vel vicissim, deficientibus licet cautionibus ab Ecclesia praescriptis, absque maioris mali scandalique periculo in religionis perniciem interverti omnino non possit, simulque in Ecclesiae utilitatem ct commune bonum vergere posse dignoscatur si huiusmodi nuptiae, quantumlibet vetitae ct illicitae, coram catholico parocho potius, quam coram ministro haeretico, ad quem partes facile confugerent, celebrentur, tum parochus catholicus aliusve sacerdos eius vices fungens, poterit iisdem nuptiis materiali tantum praesentia, excluso quovis ecclesiastico ritu, adesse, perinde ac si partes unice ageret meri testis, ut aiunt, *qua* lificAti* seu *authori^abilis;* ita scilicet ut audito utriusque coniugis consensu deinceps pro suo officio actum valide gestum in matrimoniorum librum referre queat.

Dein idem Pontifex suo nomine Episcopis significare iussit in hisce rerum circumstantiis pati illos ulterius posse, ut a parocho catholico tum consuetae proclamationes fiant, omni tamen praetermissa mentione circa eorum religionem, qui nuptias sint contracturi ; tum etiam dc peractis hisce proclamntionibus literae mere testimoniales concedantur, in quibus (dummodo nullum aliud adsit dirimens impedimentum) unice enuncietur nil aliud praeter Ecclesiae vetitum, ob mixtam religionem, impedimentum conciliando matrimonio obstare; nullo prorsus verbo addito unde consensus aut approbationis levis suspicio sit oritura.

Denique quamquam sacrorum Praesulum

ct parochorum studium quam maxime excitaverit, ut catholicos horrentur ct moneant nc ciusmodi matrimonia coram acatholico ministro celebrarentur; tamen si, spretis ipsorum monitis et hortamentis, mixta matrimonia ca ratione inita fuerint, inspectis tam praeteritis, quam praesentibus locorum, de quibus sermo est, peculiaribus circumstantiis, ab Episcopis ct parochis prudenter dissimulanda, ct quamvis illicita, tamen pro validis habenda esse declaravit.

Intclligitis porro, Amplissimi Praesules, huiusmodi tolerantiae ct indulgentiae remediis S. Sedem minime recessisse ab illa Ecclesiae doctrina, qua mixta matrimonia multiplici peccandi periculo communiter affecta, ac proinde suapte natura ct ratione illicita esse semper iudicavit, nec legem illam universalem Ecclesiae, qua generarim prohibentur, aut sustulisse aut immutasse.

Abhorret S. Sedes, uti semper abhorruit, ab illis connubiis, maximeque dolet, quod nostris temporibus in pluribus regionibus frequentius occurrant, nec penitus impediri possint. Quod si hac praesertim de causa ca matrimonia in quibusdam regionibus ubi catholici cum haereticis seu schismaticis permixti habitant, non solum tolerat, sed quandoque etiam ob peculiares rerum ct personarum circumstantias dispensando permittit, ut catholicus aliquis vir, aut catholica aliqua mulier, cum muliere aut viro haeresi aut schismati addictis nuptias contrahant, semper tamen et omnino camum esse vult, ut observatis quibusdam conditionibus et cautelis, ea omnia ab huiusmodi connubio removeantur, quae legi naturali aut divinae adversantur.

Rursus si impediri omnino citra maioris mali scandaliquc periculo nequeat quominus deficientibus illis conditionibus matrimonia mixta celebrentur, tunc neque ad perpetratum a filiis suis crimen tacet, neque illicitum concubii foedus iisdem caeremoniis cohonestare permittit, quibus eas nuptias sanctificare solet, quae in Domino contrahuntur; attamen dum illa coniugia deplorat, atque indubiis verbis et factis damnanda esse declarat, ea utitur indulgentia, ut ad graviora damna avertenda id fieri patiatur quod sine Dci offensa fieri posse cognoscit, quodque in ipsius Ecclesiae utilitatem necnon in filiorum suorum salutem cedere posse confidit.

'atn vero cx memoratis vestris litteris ad praefatum Apostolicam Nuntium datis non sine jo'* .-"·* *' ' m tgno animi dolore percepit Sanctitas Sua, illa praesertim, quae a sapientissimo Antecessore suo Gregorio XVI fel. rcc. circa passivam assistentum, quam vocant, praescripta sunt inter graeci ritus tam catholicos quam schismaticus homines, aut minime execution! mandari, aut st exequerentur, nullomodo hac indulgentia impediri posse, quominus mixta matrimonia coram sacerdote schismatico ineuntur. Nam si passiva illa assistentia omnino urgeretur, atque catholici graeci pro huiusmodi nuptiis sacerdotis uniti benedictione privarentur, fieri certissime scripsistis, ut iidem catholici ab ineundis matrimoniis mixtis minime desistentes, ad sacerdotem schismaticum pro obtinenda benedictione se converterent; sicque tum ipsi, tum universa ipsorum proles perversionis periculo committerentur. Ex orientalis enim Ecclesiae doctrina sacerdotalem benedictionem ad matrimonii validitatem necessario requiri; nec ratum et legitimum, seu Sacramentum, tam a schismaticis quam a catholicis graeci ritus hominibus censeri connubium, nisi adhibitis Ecclesiae solemnibus caeremoniis celebraretur, neque iisdem persuaderi posse asseruistis, ut matrimonium praesente tantum parocho, ilioque nihil prorsus sacri agente conciliatum, pro sacramento et pro in lissolubili foedere haberent atque venerarentur. Ut proinde impediatur, quod certe impediri debere pro summa vestra pietate ct religione cognoscitis, quominus ciusmodi nuptiae a catholicis in suoium ipsorum et futurae prolis perniciem coram schismaticis sacerdotibus ineantur, optimum, si non unicum, rati estis fore remedium, ut catholico sacerdoti indulgeatur dictis matrimoniis assistere, et illa sacro ct ecclesiastico ritu cohonestare.

Maximi sane momenti sunt, quae a Vobis, Reverendissimi Praesules, in huiusmodi angustiis de rc gravissima relata sunt ; neque parvi facienda pericula et difiiculiatcs, quae ex vestra sententia passivam, uti aiunt, assistendam in illis dioecesibus consequerentur.

Ad singula proinde respondendum est. Atque ut ab co incipiatur ex quo praesertim memoratae difficultates oriri videntur, a benedictione scilicet sacerdotali, quam ex ipsius Ecclesiae orientalis doctrina ad matrimonii validitatem necessariam esse asseruistis, Ipsi profecto perspicitis hanc quaestionem intime connexam esse cum alia gravissima et celeberrima de ministro nempe sacramenti Matrimonii, quae inter catholicos doctores hinc inde agitatur. Qua in re cum nullo adhuc Ecclesiae decreto quaestio decisa sit, haec S. Congregatio nec iudicis partes assumere, nec ipsam quaestionem definire modo habet in animo. Interim vero praeteriti nequit, sententiam, quae ipsos contrahentes sacramenti ministros esse defendit, teste Benedicto XIV (in opere de Synodo Diocccsana lib. VIII cap. XIII n. 4 et seq.) ct communiorem esse, ct validissimis niti argumentis, quibus cx ipsius S. Sedis agendi ratione magnum pondus accessisse negari haud potest. Hinc licet utraque sententia libere defendi queat a viris theologis, si tamen dc valore peculiaris cuiusdam matrimonii agitur, caute ct circumspecte loquendum et agendum est, nec statim tamquam invalidum pro-

nunciandum erit matrimonium ex co, quod absque sacerdotis benedictione celebratum sit. Quamquam enim Ecclesia nihil hactenus dc ministro matrimonii pronuntiaverit, illud nihilominus certissimum est, S. Sedem sacerdotalem benedictionem aliosquc ecclesiasticos ritus, qui in conciliandis nuptiis adhiberi solent, minime eo loco habere, ut eo» ad matrimonii validitatem omnino necessarios esse iudicct. Quod, ut alia plura omittantur, cx eo manifeste patet, quod laudatus Gregorius XVI nonnullorum Antecessorum suorum vestigia secutus in saepe memoratis suis Litteris, quae Vobis certe notissimae sunt ct familiares, mixtas nuptias cum sola passiva parochi assistentia absque ullo ritu sacro celebratas, pro validis habeat, ct declaret, eum parochum, qui materiali tantum praesentia adest, audito utriusque coniugis consensu, deinceps pro suo officio actum tamquam valide gestum in matrimoniorum librum referre posse decernat.

Nec audiendus esset qui diceret huiusmodi matrimonia valida quidem esse tamquam contractus, non autem sacramenti dignitate insignita. Nam quando de Christianorum mainmonio agitur, contractus n sacramento distingui nequit : < Fidei enim dogma est », ut nuper declaravit SSmus Pontifex Pius PP. IX fel. rec. in epistola ad Sardiniae Regem die 19 Septembris i852 data, « fidei dogma est ma< trimonium a Domino Nostro lesu Christo ad « sacramenti dignitatem erectum esse ; atque < cx Ecclesiae doctrina, sacramenti ratio non < qualitatem aliquam accidentalem refert con< tractui superadditam, sed ad ipsius matri< monii essentiam pertinet, ita ut unio con< iugalis inter Christianos non sit legitima nisi « in matrimonio quod sit sacramentum, extra < quod non habetur nisi concubinatus >. Quare si quis mixta connubia cum passiva tantum parochi assistentia conciliata, quae S. Sedes pro validis habet, sacramenti ratione destituta esse pronunciavcrit, contractum in matrimonio Christianorum a sacramento dividi posse supponeret, atque in hoc doctrinae Ecclesiae contradiceret.

De Ecdcslie n? dfc^benedi* *kmncm* nup!,a'

Nunc vero ut ad ea veniamus, quae dc orientalis Ecclesiae doctrina circa benedictioncm sacerdotalem retulistis, notum profecto est eamdem Ecclesiam non minus quam occidentalem, inde ab origine christiani nominis, in celebrandis fidelium nuptiis, utpote novae legis sacramento, sacros ritus sacerdotumque benedictiones adhibuisse, simulque omnibus severissime interdixisse, nc, illis praetermissis seu neglectis, coniugale foedus conciliare auderent. Quod autem matrimonia contra communem Ecclesiae usum inita non solum pro illicitis, sed etiam pro irritis habita fuerint, ex ecclesiasticis orientis documentis demonstrari nequit. Equidem nullum cognovimus antiquae eiusdccn Ecclesiae Patrii effatum, nullum Conciliorum canonem, quo illud expressis ac indubiis verbis declaratum fuisse appareat. Porro orientalium ct graccorum euchologia dum solemnitates ac ritus commemorant, quibus connubium cchbratur, mutuum consensum quo sponsus ct sponsa inter se copulantur supponunt, atque coniunctionem tamquam iam factam sanctificant, quin ullo verbo significetur, sacerdotem esse qui sponsos in matrimonium coniungat aut sacramentum ipsum efficiat et conferat. Dcin cum secundae ct tertiae nuptiae nec coronarentur nec bene licerentur, ct nihilominus, quamvis apud orientales improbarentur, tamquam sacramentum reciperentur, patet minime spectatam fuisse ut necessariam sive Coronationem sive benedictionem ad sacramentum constituendum.

Immo cx ipsius Balsamonis scholiis ad Canones S. Basilii 37, 38, 40, patet antiquitus reputatum fuisse nuptias solo contrahentium consensu perfici. Hinc persuasio illa de sacerdotalis benedictionis necessitate posterioribus temporibus orta esse videtur; quoi nec difficulter explicari potest. Constat enim Leonem Philosophum Imperatorem nono saeculo legem tulisse (inter Novellas 89) cuius titulas est ne *matrimonta citra sacram benedictionem firma habeantur,* et in qua iussit eadem *sacrae benedictionis testimonio confirmari.* Viri autem docti demonstrant, mutatis illo tempore tum publicis, tum privatis Imperii conditionibus, actus illos legitimos, quibus ex iuris civilis praesciipto nuptias, ut iustae iegitimacque evaderent, conciliari oportebat, aut in desuetudinem abiisse, aut amplius non suffecisse ut in singulis connubiis cognosceretur ea ad legum normam pro legitimis haberi posse. Hinc ratus est Imperator sacras caeremonias ab Ecclesia in celebrandis nuptiis adhiberi solitas praebere certissimum documentum, quo maritalis ille honor et affectio, atque legitimus in unionem coniugalem consensus, qui ad vera ct legitima matrimonia requiritur, cognosci et probari possit.

Huiusmodi vero Leonis Imperatoris sanctio, utpote a civili potestate lata, nec ecclesiasticas leges mutare, neque dirimens matrimonii impedimentum inducere potuit. Tota ipsius vis ad civiles tantummodo matrimonii effectus referenda erat. Attamen plurimi orientales, qui tum canones, tum Imperatorum leges collegerunt atque interpretati sunt, eamdem sanctionem seu legem, sicut et aliam posteriorem ab Alexio Comneno publicatam, in suas collectiones retulerunt. Minime autem mirandum est, quod ipsa sanctio seu lex ad sacramentalem etiam matrimonii naturam deinceps fuerit applicata;' cum neminem, qui ecclesiastici iuris historiam apud graecos noverit, lateat imperatoriis sanctionibus in orientali Ecclesia, maxime postquam diro schismate ab unitate avulsa fuit,

parem, imo et maiorem quam sacris canonibus attributam fuisse auctoritatem. Hinc sententia, quae matrimonia absque sacerdotis benedictione inita pro invalidis habet, in hominum animis eo facilius praevaluit, quo magis illorum intererat, ut nuptiae eo modo celebrarentur, qui ad consequendos civiles earutndem effectus omnino requireretur.

« r «:rwm apod wiwrak».

Ceterum posterioribus etiam temporibus, in Ecclesia orientali, sententiam quae sacerdotem huius sacramenti ministrum, atque sacerdotalem benedictionem ad eiusdem sacramenti validitatem, necessariam esse asserit, minime ab omnibus receptam fuisse, ex iis pacet quae Gabriel Mctropolita Philadclphiensis in tractatu seu opusculo, quod de sacramentis conscripsit, de Matrimonio disserit (1). Qui saeculi XVII scriptor, dum in aliorum sacramentorum tractatione de eorum ministro sermonem habet, ubi de matrimonio disputat, ministrum penitus praeterit. Capite quidem 2. eiusdem de matrimonio tractatus enumerans ea, quae ad *legitimum* (νόμιμόν) matrimonium requiruntur, quarto loco *oportere* dicit *ut matrimonium sit coniunctum per sacerdotem et preces eius ac benedictiones.* Capite vero 9, postquam in praecedenti Capite *materiam* huius sacramenti *mutuum viri et foeminae consensum esse iuxta praestantes doctores* asseruerat, *formam* esse dicit *confessionem verborum ipsorum coram adstantibus, hoc est :* Γπ *me, volo te.* Ex hac doctrina suapte sequi videtur, Gabriclcm Métropolitain Philadelphian, minime considerasse sacerdotem tamquam sacramenti ministrum, quippe qui formam ab ipsis coniugibus materiae applicandam, seu ca omnia agenda esse doceat, quibus sacramenti ratio absolvitur. Benedictio poirosacerdotalis,quam ad legitimum (νόμιμόν) matrimonium requirit, ex cius sententia nihil faceret ad illud firmum ac validum reddendum.

Quae hactenus per summa capita de sacramenti Matrimonii ministro, nec non dc sacerdotalis benedictionis necessitate allata sunt, non ideo dicta esse credatis, Venerabiles Praesules, quod Sacra haec Congregatio in hac rc vel indicium proferre, vel istorum fidelium persuasionem reprobare voluerit, qua nuptias religiosis ritibus cohonestari tanto ardore desiderant. Minime quidem: sed quoniam huius rei vcluti praecipuae difficultatum causae a Vobis mentio facta est, suum esse duxit, aliqua saltem ad gravissimam hanc quaestionem dilucidandam afferre, ne illam consulto silentio praeteriisse, ticqUe ultro admittere videatur, ipsam orientalem Ecclesiam indubie et sicerdotcm pro sacramenti ministro,'et ipsius benedictionem tamquam pro valorc matrimonii necessariam habuisse. Profecto in re, quae necessarias sacramenti partes divinamque eiusdem institutionem respicit, tam orientalis quam occidentalis Ecclesiae doctrina apprime conspirare eademque esse debet; cumque exploratum sit in occidentali Ecclesia, ac praesertim ab hac Apostolica Sede benedictionem sacerdotalem ceterosquc sacros ritus in matrimonii celebratione adhibitos, minime pro necessaria eiusdem sacramenti parte haberi aut habitos fuisse, patet ca quae circa camdcm benedictionem in Ecclesia orientali praescripta inveniuntur, non ad dogmaticum ipsius doctrinam, sed ad disciplinam tantummodo pertinere potuisse, proindeque nuptias inter fideles orientalis ritus conciliatas, non statim pro irritis et invalidis esse habendas, simul ac constiterit eas absque sacerdotis benedictione fuisse celebratas.

Diptwna· tia m munmo· n,l> mMUl'

Cacterum in mixtorum connubiorum negotio, de quo nunc Vobiscum agendum est, ml refert, ut optime Ipsi intclligitis, quaenam circa Matrimonii ministrum ac benedictionis necessitatem sententia amplectatur. Non enim illud quaeritur, utrum sacerdotalis benedictio reapse requiratur ad valide contrahendum eiusmodi matrimonia; sed totius rei cardo in eo situs est, ut decidatur utrum, habita ratione illius persuasionis, quae graeci ritus fidelibus passivam parochi assistentium exosam reddit, haec ipsa assistentia omitti debeat, atque cius loco liceat sacerdoti eadem connubia adhibitis ecclesiasticis precibus et caeremoniis cohonestare.

Iam superius dictum est, S. Sedem aliquando in lege matrimonia mixta prohibente dispensare, ac permittere ut praemissis observatisque debitis cautelis eadem connubia iuxta formam a Concilio Tridentino praescriptam celebrarentur. Eiusmodi nuptiae cum Ecclesiae venia initae, licitae profecto sunt, ac citra omne peccatum a catholico viro seu catholica muliere contrahi possunt.

Attamen S. Sedes, ut in animis catholicorum numquam obliterctur memoria canonum, qui haec detestantur connubia, atque constantissimi illius studii, quo S. Mater Ecclesia filios avertere consuevit ab iisdem nuptiis in eorum futuraeque prolis perniciem contrahendis, praeter memoratas cautiones, quae omnino praemitti debent, alias ulterius praescribere solet conditiones de omittenda scilicet, in eorum connubiorum celebratione, parochi benedictione, deque ipsa celebratione extra ecclesiam peragenda. Quod si proinde eadem S. Sedes nc in illis quidem matrimoniis sacerdotalem benedictionem adhibendam esse duxit, quae licita sunt et cum Ecclesiae venia contrahuntur, quomodo permittere aut tolerare poterit, ut sacris ritibus cohonestentur ea coniugia, quae ob neglectas cautelas ab Ecclesia praescriptas illicita prorsus sunt ct reprobanda?

(t) Apud Schchtrate in *Actis Orientalis Ecclesiae contra Lutheri haeresim* Pars I pag. ajj.

Novimus equidem Summos Pontifices, ubi dc licitis, et cum venia Ecclesiae contrahendis matrimoniis ageretur, aliquando tolerantia usos fuisse atque Antistitum prudentiae commisisse, ut ipsi, omni rerum, locorum ac temporum ratione habita, iudicent, quando praedictae conditiones de ipsis praefatis coniugiis, citra ecclesiam nempe et absque parochi aut alius catholici sacerdotis rite deputati benedictione, sine gravioris mali metu et periculo possint ac debeant servari, ct quando ad maiora mala et scandala propulsanda tolerari possit mos eadem coniugia benedicendi. Ast etsi huiusmodi tolerantia in illis matrimoniis aliquando intercedere queat, quae utpote cum Ecclesiae venia ineunda, licita sunt, illam tamen ad omnia mixta connubia indiscriminatim extendendam esse nemo pronunciure audebit, qui animo reputet, quaenam in hac re sit constans Ecclesiae doctrina ct agendi ratio. Vos, Reverendissimi Praesules, minime latet praefata matrimonia ideo maxime ab Ecclesia prohibita esse, quia in illis contrahendis catholicus coniux, ut plurimum, periculo committeretur transgrediendi ipsius legis naturalis et divinae praeceptum, quo tenetur suam prolem in religione catholica, extra quam non est salus, educare, et a se omnem perversionis occasionem avertere, atque alterius coniugis salutem omni studio procurare. Hinc nisi eiusmodi periculum opportunis iisque efficacibus cautionibus penitus amoveatur, catholicus in praedictis mixtis matrimoniis ineundis temere ageret, atque, ut declarat Summus Pontifex Pius VIII fel. rec. (t), *non modo canonicas violaret sanctiones, sed directe etiam gravissimoque in naturalem et divinam legem peccaret.* Iam vero inde vosmetipsi intelligitis, Venetabilcs Praesules, matrimoniis, quae sine gravissimo peccato a catholicis contrahi nequeunt, minime a catholico sacerdote bene precari posse. Gravissimi siquidem criminis ct ipse coram Deo et Ecclesia reus foret, quippe qui non solum aliorum peccatum ct sacrilegium proprio actu approbaret, iliisque cooperaretur, sed etiam aut sacramentum publice indignis administraret, si pro illius ministro cumdem habere velis, aut sacri ritus exhibitione ad sacrilegam sacramenti profanationem concurreret, si, ut plurimi tenent, ipsi contrahentes ut ministri sibi invicem conferunt sacramentum.

Quamobrem ubi illicitae nuptiae catholicos inter et haereticos seu schismaticos impediri minime possunt, sapientissimi Romani Pontifices tristem eorum, qui huiusmodi connubiis implicantur, conditionem, atque maius bonum Ecclesiae respicientes, passivam tantummodo parochi assistentium, quam in mixtis matrimoniis conciliandis, servatis conditionibus, ct cum eorum dispensatione permittere consueverunt, tolerari posse arbitrati sunt. Benedictionem autem sacerdotalem cacterosque Ecclesiae ritus numquam in eiusmodi nuptiis admiserunt, imo expressis verbis ab omni sacro ritu abstinendum esse semper ct constanter declararunt.

Neque dicatur Ecclesiam, sicut ad maiora mala et scandala amovenda passivam assistendam aliquando tolerare consuevit, ob eemdem rationem indulgere posse, ut quando sponsi hanc passivam assistentiam adversantur, eorum nuptiis quamvis illicitis sacerdotalis benedictio adhibeatur. Nam diversa et non eadem est passivae assistentiae et sacerdotalis benedictionis ratio. Parochus qui ex S. Sedis tolerantia, et tantum ut Concilii Tridentini legi satisfiat, illicito matrimonio tamquam testis, materiali tantum praesentia, adest, coram se fieri sinit, quod ipse nequit impedire, quodque, si alio modo factum fuerit, tam in catholici coniugis, quam in Ecclesiae damnum cederet. Parochus nihil dicit, nihil agit, quo illicitam et perniciosam eiusdem coniugis actionem aut approbare aut cohonestare videatur; imo hoc ipso quod actui ex natura sua sacro assistat, quin ullo modo eas exhibeat preces et caeremonias, quibus Ecclesia alias matrimonia et approbat et solemniora reddit, manifeste vel tacendo et nihil agendo declarat a catholico iniri connubium, quod Ecclesia tamquam illicitum et perniciosum reprobat atque damnat. E contra sacerdos iisdem illicitis nuptiis benedicens, non tantum fieri sineret quod nequit impedire, sed ipse propria sua actione aliorum peccato cooperaretur, et insuper sacrum et publicum ministerium, quo fungitur, profanando, illicitas mixtas nuptias tam suo, quam Ecclesiae nomine approbare, earumque libertatem saluti animarum ct fidei causae perniciosam sua ipsa opera fovere videretur. Itaque quamquam omni studio enitendum est, ut impediantur catholici quominus pro benedicendis mixtis ipsorum nuptiis ad sacerdotes schismaticos confugiant, sicque sc ipsos et futuram sobolcm perversionis periculo committant; ea tamen ratione semper agendum esse clare dignoscitur, quae prorsus ab omni peccato aliena est. Quandoquidem quod cx se malum ct peccatum est, nec ad impedienda maiora mala, nec ad promovenda quaecumque etiam bona admitti potest.

Interim cum inter fideles, qui gracco ritui addicti sunt, cx vestra concordi sententia, passiva illa assistentia a Gregorio XVI pro Hungariae Regno induira in usum deduci minime possit, unus altervc vestrum Reverendissimus Antistes ratus est, malis et difficultatibus saltem ex parte obviam iri. si illa lex reintegraretur, qua omnia indiscriminatim matrimonia mixta coram catholico parocho fieri jubebantur, vel nova lege praescriberetur, ut eadem

(i) Pius VIH in Litt. Ap. ad Archiep. Colonicn. et Episcopos suffraganeos dic a; *Martii ,Sjo. (V.n.Su).*

matrimonia vel omnia coram sponsi, vel omnia coram sponsae parocho celebrarentur.

Attamen revocata ad pristinum vigorem priore illa lege, caedem vel etiam maiores haberentur difficultates. Numquam siquidem, uti cx superius dictis patet, licere poterit catholico parocho, ut in nuptiis, quae spretis conditionibus illicite contrahuntur, sacerdotalem benedictionem impertiatur; quam si negaret, uti certe negare deberet, quotiescumque cautelae ab Ecclesia praescriptae deficerent, partes passivam ipsius assistendam recusantes, aut posthabita lege civili ad sacerdotem schismaticum confugerent nuptias celebraturae quae iuribus civilibus carerent, aut pars catholica ad schisma transiret, ut illis iuribus potiatur atque civiles poenas effugiat.

Parum itidem utilitatis pro Ecclesia sequeretur, nec difficultates minuerentur si, noVa lege, aut solius sponsi, aut solius sponsae parocho assistendi ius tribueretur.

In primis enim animadvertendum est non easdem in Transilvania quam in Hungaria civiles leges circa religiosam prolis in mixtis nuptiis procreandae educationem etiam modo obtinere. In Hungaria siquidem dum sponsus catholicus est, universa proles in catholica religione educanda est; dum vero sponsus acatholicus scu schismaticus, filiae quidem in marris catholicae religione educari iubentur, filii autem patris confessionem sequi permittuntur. E contra in Transilvania proles iuxta sexum in alterutrius parentis religione educanda est. Hinc in Transilvania sive sponsi, sive sponsae parocho assistendi ius tribueretur, in quolibet mixto connubio praescriptae cautelae exigendae essent ; quae si negarentur, negari etiam deberet sacerdotalis benedictio. In Hungaria autem licet parochus sponsi in omnibus matrimoniis mixtis inter virum catholicum et mulierem acatholicam contrahendis, saltem et tolerantia S. Sedis, sacros ritus adhibere possit, tamen sponsae parocho id non liceret, nisi dc universa prole in catholicae religionis sanctitate educanda expresse cautum foret. Ex his iam patet tum in Hungana, tum in Transilvania, cuicumque demum parocho ius assistendi mixtis nuptiis decerneretur, coniugia obvenire posse, quibus bene precari catholico sacerdoti nefas est; ct proinde difficultates, quae in illicitis eiusdem nuptiis oriri solent, nullo modo removerentur. Deinde cum, eadem hac nova lege, parocho schismatico vel sponsi vel sponsae idem omnino ac catholico matrimoniis assistendi ius tribuendum esset, catholici per ipsam legem ad vetitam in sacris communicationem cum schismatico sacrorum ministro adigerentur. Eiusmodi vero legem Ecclesiae ncc ipsa ferre, nec ut a civili potestate feratur, petere unquam potest.

Quae cum ita sint, vosmetipsi perspicitis, Venerabiles Praesules, ab huiusmodi legibus parum vel nihil pro utilitate Ecclesiae sperandum fore; quandoquidem nisi passivae assistentiac loco, ipsa sacerdotalis benedictio adhiberi posset, quod proisus nefas esse cognoscitis, istis legibus minime impediretur, quominus catholici ab illicitis mixtis connubiis desistere nolentes ad schismaticos sacerdotes se convertant, atque illegitimis ipsorum ritibus sese immiscentes, paulatim a catholicae Ecclesiae fide et unione recedant. Alia igitur via multiplicibus illis malis ditlicultatibusque occurrendum erit, quae Vos merito tantopere angunt ac sollicitos habent.

Nulla alia porro ratione id securius ct efficacius fieri posse videtur, quam si omni ardore, quo vos in procuranda animarum salute flagrare compertum est, in id intendatis, ut fideles curae vestrae concrediti mixtas nuptias aut omnino evitare, aut saltem nonnisi observatis adamussim debitis cautelis celebrare studeant.

Quod ut assequi possitis, in primis ipsorum fidelium animis impenso constantiquc studio inculcandus erit ille fidei nostrae articulus de catholicae nempe fidei ct unitatis necessitate ad salutem consequendam. Quod praecipuum Christianae religionis dogma, ut probe nostis, tum innumeris penes Sanctorum Patrum locis testatum, tum solemnibus quoque Ecclesiae actibus ac praesertim illis fidei professionibus enunciatum est, quas ab Apostolica Sede propositas tam graeci, quam caeteri orientales catholici amplectuntur. Nc cessetis proinde fidelibus eadem repetere verba, quibus celeberrimus Apostolorum discipulus S. Ignatius Martyr in epistola ad Philadclphienses utitur dicendo: « Ne « erretis, fratres mei: si quis schisma facientem « sectatur, Regni Dei hereditatem non conse« quitur ». Etenim crebro et continuo tum a vobismetipsis, tum a caetcris, qui vobis subsunt, animarum pastoribu> excitandus est populus ad catholicam fidem atque unitatem, ad quam summo Dei beneficio adductus est, tamquam unicam salutis viam ardentiori usque studio custodiendam, atque ideo ad omne illius deserendae periculum vitandum. Quae quidem catholicae unitatis tenendae necessitas, ubi fuerit in cunctis fidelium animis impressa altcque defixa, haud facile deinceps irrita erunt monita atque adhortationes, quibus ipsos avertere debebunt parochi a nuptiarum foedere cum schismaticis ineundo, aut si aliqua interdum causa interveniat, ob quam mixtae huiusmodi nuptiae sini debeant, eas non aliter contrahunt nisi impetrata Ecclesiae dispensatione, ei conditionibus, quae ab ipsa praescribi solent, religiose observatis.

Interim haec S. Congregatio minime ignorat ea esse tristissima locorum ac temporum adiuncta, ut tam felix rei exitus nec semper, ncc facili modo obtineri possit. Ex gravissimis enim litteris Vestris cognovit maximas difficultates

et angustias ca potissimum dc causa adesse, quod in Vestris regionibus civiles leges etiam nunc habeantur, quarum una rcvcrsalibus, ut aiunt, de religiosa filiorum educatione litteris omnem vim obligandi ademit, altera perniciosam fidei deserendae ct ad acatholicorum partes transeundi libertatem praebet. Asl praeterquam· quod S. Sedes omni studio in id incumbit, ut funesti istarum legum effectus inhibeantur, huiusmodi difficultates animarum pastores nullo modo a gravissimo quo tenentur olficio eximere valent, ut fideles mixta connubia inire cupientes, nec non eorum parentes aliosve quorum sub cura sunt, sedulo ab ipsis edoceantur, quaenam circa cam rem Ecclesiae sententia sit, graviterque moneantur, ne illius praecepta, terreni forsitan lucri aut commodi causa, in perniciem animarum suarum perfringere audeant.

Vestrum proinde erit, .Amplissimi Praesules, parochos dc hoc officio commonere, iliisque demandare, ut in fidelium memoriam revocent notissimum illud naturalis divinaeque legis praeceptum, quo non solum peccata, sed et pericula ad peccatum proxime inducentia evitare iubemur; uti etiam aliud praeceptum eiusdem legis, quo parentibus iniungitur filios educare in disciplina et correptione Domini, idcoque ipsos erudire ad verum Dei cultum, qui unice est in Ecclesia catholica. Hinc oportet parochi adhortentur fideles, ut illicita mixta connubia celebraturi serio perpendant, quantam Supremo Numini faciant iniuriam, ct quam crudeliter erga se futurosque sibi liberos acturi sint, ubi se ipsosque filios perversionis periculo committant. Monendi porro omnino parochi adigendique sunt, ut sedulo et diligenter gregi suo invigilent, et statim ac compcrcrint adesse iuvenes vel virgines, qui huiusmodi mixtas nuptias cum schismaticis inire velint, tunc ipsos eorumque parentes salutaribus doctrinis imbuant, nihilque omittant, quo eos a transgrediendis Dei ct Ecclesiae praeceptis avertant.

Sed quoniam in hoc gravissimo matrimoniorum negotio solius parochi arbitrio ct prudentiae nihil relinquendum videtur, sed omnia cx Episcopi sententia fieri necesse est, iam ea Vobis, Venerabiles Praesules, suggerenda sunt, quae a Vobismctipsis praestanda erunt, nc quidquam in hac re praeter ordinem fiat.

Iniungerc in primis parochis debebitis, ut Vos dc quolibet matrimonio mixto, quod ipsorum parochiani contrahere cupiunt, quam citius certiores reddant, exactissime relatis omnibus rerum, locorum personarumque circumstantiis; nec quidquam omnino in hac re agere praesumant priusquam a Vobis opportuna responsa acceperint. Vestrum deinde erit diligentissime perpendere quid, habita corumdem adiunctorum ratione, decidendum agendumve sit. Quod si videbitis nullam adesse spem fore ut catholici a celebrandis huiusmodi mixtis nuptiis desistant, paratos tamen esse sponsos ad con' ditiones omnes adimplendas, quae iisdem nuptiis praemitti debent, tunc poteritis quidem ad eas celebrandas veniam dare, utentes scilicet facultatibus, quas SSrTius Dominus Vobis tribuendas esse censuit per Sacrae Congregationis nomini christiano propagando praepositae decretum.

Ad benedictionem vero quod attinet huiusmodi licitis, ct cum Ecclesiae venia ineundis nuptiis impertiendam, optaret quidem summopere Sanctitas Sua, ut conditiones, quas Sancta Sedes praescribere solet de celebrandis scilicet illis connubiis extra Ecclesiam et absque benedictione, etiam apud Vos servari omnino possent. Quoniam vero, ut retulistis, Vestrarum dioecesium fideles passivam, uti aiunt, assistentiam tamquam m Ecclesia orientali non usitatam aversantur, ac sacerdotis benedictionem tanti faciant, ut, si illa a catholico sacerdote negaretur, non modo id aegre ferrent, sed timendum plane foret, nc ad illam obtinendam ad schismaticos sacerdotes confugiant, eadem Sanctitas Sua ad maiora mala evitanda opportunum fore duxit Vestrae prudentiae esse omnino relinquendum, ut ipsi iudicetis quando praedictae conditiones sine gravioris mali periculo possint ac debeant servari, et quando ad maiora mala et scandala propulsanda tolerari possit mos easdem nuptias benedicendi.

C'rc· tnoou» b<ncdiu

Interea necessarium plane erit, ut fideles curae Vestrae concrediti sedulo instruantur graviterque moneantur de peccato, quo obnoxii forent, si pro celebrandis mixtis matrimoniis sacerdotem schismaticum adirent, ab ipso nuptialem benedictionem accepturi. Sive enim hoc facerent, accepta iam a catholico parocho eiusmodi benedictione, sive illa omissa seu etiam negata, Ecclesiae legem transgrederentur, qua sic dicta communicatio in sacris cum haereticis ct schismaticis prohibetur, atque illegitimis illorum ritibus sese immiscentes, aliis scandalo essent, ac seipsos perversionis periculo se committerent.

Quod si autem ex iis, quae a parochis Vobis relata sunt, appareat agi dc matrimonio mixto, in quo celebrando sponsi cautiones ab Ecclesia praescriptas, aut aliquam eorum observare detrectant, tunc, si nuptiae impediri omnino non poterunt, ex Gregorii XVI induito compertum est pati posse ut a parochis catholicis consuetae proclamationes fiant. Non ignorat quidem S. Congregatio huiusmodi denuntiationes contrahendis nuptiis praemittendas in Ecclesia orientali antiquitus minime usitatas, nec lege aliqua generali praescriptas fuisse. Sed cum ex iis, quae hac de rc ad Apostolicam Nuntiam Vindoboncnsem scripsistis, easdem proclamationes apud Vos in usu esse constet, atque illas faciendi necessitas, uti bene scitis, lege civili quam maxime urgeatur, tolerandum

Cira prochmanonct matrimonforum imxlorum

utique etiam a Vobis erit, ut parochi proclamadones eo modo faciant, et a se factas esse testentur, quem Summus Pontifex in notissimis Litteris Apostolicis ad Hungariae Antistites datis accurate praescripsit. Maxime autem opportunum erit, si hanc veniam concedentes, parocho simul iniungatis, ut, iteratis etiam Vestro nomine salutaribus monitis ct hortamentis, sponsos a perpetrando tam multiplici scelere omni studio omnique charitatc avertere denuo conetur.

Oct paaaivam pare*hl aniitcanaain taarnnonln miitii.

Si vero catholici nullo modo adduci poterunt, ut vel a celebrandis perversis hisce nuptiis desistant, vel legis naturalis ct divinae praeceptis obtemperent, tunc Vestrae erit prudentiae iudicare utrum omni habita rerum, locorum et personarum ratione, exigi aut admitti possit ac debeat illa passiva parochi assistentia, quam Gregorius XVI f. r. ad maiora evitanda mala et ob maiorem tantum Ecclesiae utilitatem tolerari posse declaravit. Sane si sapientissimi illius Pontificis indulgentiam nec malis remedium afferre, nec in Ecclesiae bonum cedere posse indicaveritis, illam passivam assistendam minime urgere debebitis; sed, ea prudenti consilio praetermissa, nec ulla de causa, nec ullo modo permittere vel tolerare poteritis, ut catholicus parochus aut alius sacerdos illicitis et damnandis eiusmodi nuptiis benedicat. Imo Vestri officii omnino erit admonere graviter parochos ac stricte ab ipsis exigere, ut non solum a benedictione et a quocumque alio sacro ritu abstineant, sed ab omni etiam verbo et actu, quibus illicita illa coniugia cohonestare et approbare viderentur; ne, uti superius iam dictum est, gravissimi criminis etiam ipsi coram Deo et Ecclesia rei evadant. Sponsi autem catholici, quibus in hisce circumstantiis deneganda est sacra benedictio, si coram schismatico sacerdote dein coniugalc foedus celebrare praesumpserint, nec durius habendi, nec omnino reficiendi aut derelinquendi sunt : sed omni conatu ct sedula charitatc parochis elaborandum erit ut, quod iam praclaudatus Summus Pontifex Gregorius XVI Hungariae Episcopis significari iussit, catholicus coniux ad patratae culpae detestationem congruamquc poenitentiam opportune excitetur, atque solertcr adducatur ad obligationes implendas, quibus gravissime tenetur ; illam praesertim de catholica universae prolis educatione impense curanda. Quae si ex voto contingant, adeoque constet eum revera resipuisse paratumve esse, quoad valuerit, scandali reparationi, tunc sane poterit ipse sacramentorum Ecclesiae particeps fieri.

Q«aa prtt oct*· fu» habenda cum · » t cot

\Ex iis quae hactenus exposita sunt, iam intelligitis, Venerabiles Praesules, quanta prudentia, quantaque constantia agendum sit, ubi mixtae catholicos inter et schismaticos conciliandae sunt nuptiae. Non enim solius ecclesiasticae disciplinae ratio habenda est, quae utique pro diversa rerum, locorum temporumque conditione variari potuit, atque aliquando etiam mutari debet, ubi animarum salus maiorque ipsius Ecclesiae utilitas id postulaverit; sed insuper quae sit eiusdem Ecclesiae inviolabilis doctrina, quaeque naturalis ac divinae legis praecepta, prae oculis omnino habendum ; nc cum mala atque pericula gravia etiam et certa propulsare intendimus, graviora provocemus manifestisque peccatis implicemur.

Nunc, quod reliquum est, pauca adiungenda sunt de illo Instructionis ad Hungariae Antistites datae capite, in quo Summi Pontificis Gregorii XVI iussu declaratum est, matrimonia mixta coram ministro acatholico, seu non servata Concilii Tridentini forma celebrata, ab Episcopis ct parochis prudenter esse dissimulanda, et, quamvis illicita, pro validis habenda.

Atque in primis in dubium revocari omnino nequit Pontificiam hanc declarationem ad Vestras quoque dioeceses extendi, cum illam pro omnibus Hungariae et Transilvaniae Episcopis datam, omnibus pariter transmissam, atque a Vobis, vestrisve antecessoribus acceptam fuisse constet. Matrimonia proinde mixta coram schismatico sacerdote contracta, licet illicita sint atque damnanda, pro validis tamen habenda erunt, idque vel magis cum ex litteris, quae a Vobis ad Vindobonensem Nuntium datae fuerunt, pateat, pro certo affirmari haud posse Concilii Tridentini Decretum apud Vos in singulis parochiis vim obligandi obtinuisse. Minime enim Vos latet eiusmodi Decretum, iuxta doctrinam α Benedicto XIV in *Syn. Dioecesana lib. XII, Cap. V, n. 6* prolatam, in illis tantummodo locis in vigore esse, in quibus *tamquam Concilii Tridentini decretum* aut publicatum iampridem fuisse, aut iam usu receptum esse constet, ut matrimonia coram parocho et duobus vel iribus testibus tamquam in exeeutionem decreti Concilii Tridentini celebrarentur. Quare etiamsi eadem forma, quae a Concilio Tridentino stabilita est, vel ab aliquo Episcopo, vel a Concilio Provinciali, vel a lege civili praescripta, et inde in parochiis singulis observata fuerit, nisi hanc formam tamquam a praefato Concilio praescriptam ct iniunctam, et observatam fuisse constiterit, minime ex neglectu eiusdem formae dirimens matrimonii impedimentum exurgere poterit. Suprema enim tantummodo vel Concilii Oecumenici, vel Summi Pontificis auctoritas novam contrahendi formam praescribere, atque nuptiis contra huiusmodi formam celebrandis firmitatem adimere potest. Hinc Vosmetipsi etiam perspicietis, Amplissimi Praesules, leges illas civiles, quae matrimonia mixta coram solo parocho catholico celebranda esse iusscrunt, minime efficere potuisse, ut ciusmodi nuptiae coram schismatico sacerdote contractae pro invalidis haberi possint, licet civilibus effectibus destitutae essent, qui a lege civili nonnisi legitimis matrimoniis tribuuntur.

dcmin« h r... '0£>- U,tuat·

Quae nuper de mixtis nuptiis coram sacerdote schismatico celebratis, atque dc Concilii Tridentini Decreti vigore dicta sunt, tunc etiam prae oculis habenda sunt, quando in foro tum interno, tum externo de valorc illarum nuptiarum iudicandum Vobis erit, quae vel a schismaticis inter sc, vel coram alio sacerdote quam sponsi ct sponsae proprio parocho, aut sacerdote rite deputato celebratae fuerunt. Ubi enim constiterit in iis locis in quibus eiusmodi connubia conciliata sunt, Tridcntinum Decretum non tamquam a Concilio hoc Oecumcnico latum, aut publicatum, aut observatum fuisse, matrimonia haec omnia, nisi aliud adfuerit dirimens impedimentum, pro validis habenda erunt.

USS

Dc interrupta itaHoneciRou' rii recitatione,

S. C. IIICIulg. 22 /UH. *I8$8.* — I. An fideles lucrentur Indulgentias *Viae Crucis,* dummodo stationes visitent in uno codemque dic, etiam non uno tractu, sed interposito maiori minorique inter stationes temporis intervallo.

2. An pro lubitu vel commodo dividi possit Rosarium B. M. V. itaut acquirantur tum indulgentiae generales adnexae recitationi quotidianae unius coronae, dummodo intra diei spatium, licet non uno tractu sed diversis temporibus recitentur quinque denaria, tum indulgentiae speciales Sodalitatis SSiili Rosarii, dummodo intra hebdomadam quinque denaria recitentur, licet in plures quam tres partes dividantur. Et quatenus Negative,

3. An supplicandum sit SSfllo pro concessione.

R. Ad i. Negative.

Ad 2. Negative, exceptis confratribus, quod attinet ad Indulgentias ipsis concessas pro recitatione integri Rosarii infra hebdomadam.

Ad 3. Non expedire—Sanctitas Sua resolutiones S. C. confirmavit.

1156

De mu parvi co· chkenimMim.

S. R. C. *6 Febr. 1858* — Baltimorrn. — Quum quaesitum esset: *An parvi cochlearis pro aqua in Calicem infundenda usus esset licitus,* Sacra Rituum Congr. respondit an. i85o *die 7 Septembris* servandam esse rubricam. Quaeritur utrum haec verba intelligenda sint co sensu, ut usus cochlearis in praedicto casu omnino prohibeatur.

R. Negative, scu usus parvi cochlearis non esse prohibitum.

1157

Servand.t .·· ccrdole qui duat Mima eadem die «“brlrendibet'

Instr. S. R. C. r/ *Martii r8c8.* – Quando sacerdos eadem dic duas Missas dissitis in locis celebrare debet, in prima dum divinum Sanguinem sumit, eum diligentissime sorbeat. Exinde super corporali ponat Calicem, et palla tegat, ac iunctis manibus in medio altari dicat: *Quod ore sumpsimus ;* et subinde admoto aquae vasculo digitos lavet dicens: *Corpus tuum* et abstergat. Hisce peractis Calicem super corporali manentem adhuc, deducta palla, cooperiet ceu moris est, scilicet primum purificatorio linteo, deinde patena ac palla, et demum velo. Post haec Missam prosequatur ct, completo ultimo Evangelio, rursus stet in medio Altaris, et detecto Calice inspiciat an aliquid divini Sanguinis necne ad imum se receperit, quod plerumque contingit. Quamvis enim sacrae species primum sedulo sorptae sint, tamen dum sumuntur, quum particulae quae circum sunt, undequaque sursum deferantur, nonnisi deposito Calice, ad imum redeunt. Si itaque Divini Sanguinis gutta quaedam supersit adhuc, ea rursus ac diligenter sorbeatur et quidem ex eadem Calicis parte qua ille primum est sumptus. Quod nullimode omittendum est, quia Sacrificium moraliter durat ct superextantibus adhuc vini speciebus, ex divino praecepto compleri debet.

Postmodum sacerdos in ipsum Calicem tantum saltem aquae fundat quantum prius vini posuerat, camquc circumactam, cx eadem parte qua Sacrum Sanguinem biberat in paratum vas demittat. Calicem subinde ipsum purificatorio linteo abstergat, ac demum cooperiat, uti alias fit, atque ab altari decedat.

Depositis sacris vestibus et gratiarum actione completa, aqua e Calice dimissa, pro rerum adiunctis, vel ad diem crastinum servetur (si nempe eo rursus sacerdos redeat Missam habiturus) ct in cxcquenda purificatiouc in calicem demittatur; vel gossipio aut stupa absorpta comburatur; vel in sacrario, si sit, exsiccanda relinquatur; vel demittatur in piscinam.

Quum autem Calix quo sacerdos primum est usus, purificatus iam sit, si illo ipso pro Missa altera indigeat, eum secum deferat: secus vero, in altera Missa diverso Calice uti poterit. — SSrtlus adprobavit.

1158

Dc aeneorum

Instr. S. C. de Prop. F. 24 *Martii 1858.* (ad Arckirp. Fooarasikn. rt /Klba-Iulikx. orakci conlinenni· rit us). —Non latet Amplitudinem Tuamquantum Apostolica Sedes elaboraverit, ut fideles cuiuscumquc ritus ac disciplinae, vcluti membra eiusdem mystici corporis sub uno in terris capite divina institutione coniuncta, in unitate spiritus inviolate perstarent; atque ut etiam illi qui, a veritate declinantes, ab unitate catholica discesserant, tandem aliquando ad Ecclesiae sinum redirent; denique ut unitas fidei ac sanctitas disciplinae ubique terrarum flo·

UnJtM fidd e| unctita» dbd- comocn*. datur

rerct. Etenim cum fides, pcr infallibile Ecclesiae magisterium proposita, non humanis rationibus, sed divinis prorsus oraculis Deique revelantis auctoritate innitatur, unica omnino eademque apud omnes esse debet qui Christi Corpus constituere et in unico cius ovile vivere exoptant : ecclesiastica vero disciplina, quamvis pro rerum ac temporum varietate, sive pro diversa illustrioris alicuius Ecclesiae traditione ac consuetudine, externam veluti varietatem non respuat, tamen necesse omnino est ut nil contineat quod non eiusdem fidei sanctitati respondeat, nihil quod morum doctrinae vel ecclesiasticae honestati adversetur. Quo autem consilio, qua pastorali sollicitudine id praestiterint, praesertim quoad orientales, Romani Pontifices, quibus divinitus commissa est cura omnium Ecclesiarum, historiae ecclesiasticae monumenta luculenter ostendunt, et Benedictus XIV, immortalis memoriae Pontifex, in percelebri Encyclica – *Allatae sunt* (t) – ob oculos evidenter ponit quae dixerit quaeve constanter egerit Apostolica Sedes a Nicolao I Sanctissimo Pontifice ad sua usque tempora, ut orientales ad unitatem fidei ac pristinam disciplinae puritatem reduceret atque in ca firmissime solidaret. Qua in re omnis plane cura in eo collata fuit, ut detersis erroribus quos, durante schismate, inimicus homo clanculo superseminaverat, de cetero ritus orientalis qua in parte nec fidei catholicae adversatur, nec periculum generat animarum, aut ecclesiasticae derogat honestati, inviolatus firmusque maneret (2). Quod libentissimo prorsus animo praestitit etiam SS. D. N. Pius Papa IX decessorum suorum eximius aemulator; vixenimS. Petri Apostolorum Principis cathedram conscendit, orientales omnes ad peroptatam concordiam amantissimis plane litteris (3) excitare, iamque unitos favoribus augere non destitit, id unum requirens, ut errores omnimodi evellerentur, sed ritus orientalis maneret inviolatus, quemadmodum ct disciplina quam ante schisma orientales servabant et profitebantur, quaeque venerandis ipsorum antiquis liturgiis ac ritualibus innititur, religiose custodiretur. Equidem non alio consilio novam ecclesiasticam Provinciam, ab Alba-Iulia dictam, praelaudatus Pontifex instituit, quippe qui explicate mandavit, ut forma atque administratio ad ritum et disciplinam orientalis Ecclesiae exigeretur; ut insuper vel tali exemplo etiam dissidentes allecti ac unitatis studio, aspirante Deo, excitati, facilius in gremium catholicae unitatis se reciperent. Quoniam vero disciplina istius Provinciae non satis apte in aliquibus ad exemplum orientalis Ecclesiae composita videbatur, ideo Sanctitas Sua voluit, ut Episcopi memoratae Provinciae una tecum, collaris consiliis, relationem de his omnibus, appositis lucubrationibus commentatam, exhibere curarent, ut inde, rebus sedulo perpensis, opportune provideretur. Quod ubi accepit A. T. laudabili quidem sollicitudine praestitit per litteras pridie Kai. Dec. 1856 datas perque insuper adiuncta folia, ubi plura habentur quae disciplinam spectant orientalem et consuetudines moresque istius novae Provinciae. Porro Sanctitas Sua, cui nihil est potius quam ut disciplina orientalis in sua puritate vigeat ac servetur, summopere in primis desiderans ut qui, vocante Deo, sacris addicuntur ministeriis, nedum doctrina, verum etiam integritate vitae praefulgeant, ut verbo et exemplo fideles, quibus praesunt, possint instruere in doctrina sana, ct eos qui contradicunt, etiam puritatis vitae exemplo arguere, voluit ut pcr hanc S. C. de Prop. Fide quaedam interim A. Tuae cetcrisque istius Provinciae Episcopis significarentur quoad continentiam clericorum, quaeve ad ea referuntur quae in praedictis foliis a te transmissis continentur titulo IV *De Matrimonio clericorum,* in epistola vero § XII.

Gerrnaoidcderitinentu traditio,

Qui germanam traditionem de coelibatu ac continentia cleri sedulo expendent, inveniet profecto vel a primis Ecclesiae catholicae sacculis, si non generali et explicita lege, moribus saltem ac consuetudine fuisse firmatum, ut nedum Episcopi et presbyteri, sed ut clerici in sacris constituti virginitatem, vel perpetuam continentiam inviolate servarent. Eadem quippe sacri ministerii dignitas, cui officia prope divina tribuuntur, id exigere videbatur, ut qui immolare ac etiam producere deberent immaculatam victimam, quae ipsa est sanctitas ac puritas, aut virginitatis candore, aut perpetua continentia niterent. Amplissima insuper sanctorum Patrum traditio vel virgines vel post nuptias perpetuo continentes demonstrat Apostolos, unde et ipsi non alios sibi successores adseivere quam qui virginitatem coluissent aut inviolatam continentiam profiterentur. Hic non immorandum quid Apostolorum exemplo ac institutis edocta egerit ac docuerit Romana Ecclesia ceterarum mater ac magistra, quippe quae nunquam illam servandae castitatis obligationem intermisit, per totam occidentalem Ecclesiam salubriter propagavit, ac tandem inviolabili lege sancivit. Sed ct apud orientales coelibatus aut continentia clericorum, praeterquam quod maximo fuit semper in honore, antiquissimo ab usque tempore, in ccclcsiis praesertim ubi disciplina Episcoporum sedulitate florebat, religiose servabatur. Epiphanius siquidem, vir sanctitate ac doctrina insignis, quique orientalis Ecclesiae disciplinam optime norat, in expositione catholicae

Qu.d d®re«padorientale».

(1) Encyclk. 26 Iulii 17$$.
(2) Encyclic, ut supra.
(3) Litterae Apost. ad Orientales 6 lanuar. 1848.

fidei (η. 21) conceptis verbis affirmat « Saccrdo-
« tium cx virginum ordine praecipue constare,
« aut si minus.... ex his qui a suis uxoribus
« continent, aut secundum unas nuptias in vi-
« duitate versantur ». Principio etenim, prout loquitur Hieronymus (1) « quia rudis cx gentibus constituebatur Ecclesia » ad sacerdotium aliqui etiam assumebantur qui iam matrimonio iuncti fuerant, scd vel in viduitate continentes vel vitam ita degebant quasi uxoies non haberent. Unde idem Epiphanius (haeresi 59) diserte fatetur quemadmodum < Sancta Dei prae-
« dicatio in diaconum, presbyterum, Episco-
« pum et hypodiaconum non suscipit unius
« uxoris virum liberos adhuc gignentem, sed
< cum qui se ab unica continuit, aut in vidui-
< tate vixit, maxime ubi sinceri sunt canones
« ecclesiastici ». Neque contraria alicuius ecclesiae particularis consuetudo seu inobservantia quidquam obstat, dum sermo instituitur de disciplina Ecclesiae orientalis; etenim apposite idem Epiphanius prosequitur <At dices mihi: omnino
« in quibusdam locis liberos adhuc gignere pres-
< byteros, diaconos ct hypodiaconos : at hoc non
« est iuxta ennonem, sed iuxta mentem homi-
« num ». Quapropter ambigi nequit quin Epiphanii tempore clerici (ab hypodiacono ad Episcopum) coelibatum vel continentiam colerent. Quod aptissime firmari etiam potest testimonio Hieronymi, qui ob diuturnam in oriente commorationem, illius Ecclesiae mores ac disciplinam perfectissime noverat: porro s. Doctor Vigilando, clericali continentiae infensissimo, praeter alia argumenta, factum opponit universalis Ecclesiae. « Quid facient orientis Ec-
< elesiae, quid Aegypti ct Sedis Apostolicae,
< quae aut virgines clericos accipiunt aut con-
< linentes, aut, si uxores habuerint, mariti
« esse desistunt? Haec denique universalis Ec-
« elesiae traditio, hi mores erant ubi purior
< disciplina vigebat ».

Putant quidam graecorum, ct nimis confidenter asserunt, Episcopos in oriente sponte sua, non aliqua lege adstrictos servasse continentiam, quam dicunt primo in Trullana Synodo fuisse sancitam: ast praeter clarissima Patrum testimonia, vel ipse Iustinianus qui longe ante trul·lanos canones leges disposuit, quique profitetur, sc esse priorum canonum exeeutorem, non semel inculcat (2), ut Episcopi vel cx ordine eligantur monachorum, vel cx clero quidem scd ii qui neque filios, neque uxorem habeant, aut illi saltem non cohaereant. Eadem insuper viget disciplina apud sectas orientales quae vel ante Iustiniani tempora ab unitate defecerant, omnes quippe in eo conveniunt, ut Episcopi eligantur coelibcs (3).

Longe aliter accidit quoad presbyteros aliosque clericos; etenim quae erat tempore Epiphanii inobservantia scu laxa alicuius Ecclesiae particularis consuetudo, ita tractu temporis radices agere ac propagari cepit, ut tandem totam pene orientalem Ecclesiam pervaserit; et invalescente consuetudine, quod tantum Cantoribus Lectoribusque permissum erat, etiam presbyteris tributum fuit aliisque clericis in sacris constitutis, ut nimirum cum uxoribus, quas ante sacram ordinationem duxerant, consuescerent. Quinimo eo usque in aliqua provincia orientali se protulit laxioris disciplinae aestus, ut nonnulli etiam post sacrorum Ordinum susceptionem matrimonium attentare praesumpserint; quod tamen utroque iure, ecclesiastico videlicet ac caesareo, et quidem ante trullanos canones, severe ac sub gravissimis poenis improbatum prohibitumque fuit, ut vel ipsae Iustiniani leges luculenter ostendunt. Etenim praefatus Imperator graviter conqueritur(4) dc quibusdam clericis qui, *despicientes sacros canones* post Ordinationem nuptias attentare praesumpserant. Sacri siquidem canones severe vetabant sub poena privationis sacri ministerii, nc qui ex presbyteris, diaconis ac subdiaconis post huiusmodi ordinationem coniugari possent: unde, prosequitur idem Iustinianus « quemad-
« modum sacris canonibus prohibita sunt talia,
< sic ct secundum nostras leges rem ipsam
< prohiberi » ct canonicas poenas civilibus cumulans, filios ex tali nefaria coniunctione susceptos illegitimos decernit ac si cx inccstuoso coniugio prognati essent « ita ut neque na-
< turalcs aut nothi seu spurii intelligantur, scd
< prorsus et undique prohibiti, et successionis
«genitorum indigni». Hactenus Justinis .tus. Et quamvis in iuribus ecclesiasticis, ut rectissime loquitur Benedictus XIV (5), potestati laicae sola relicta sit gloria obsequendi, non auctoritas imperandi, tamen in re, dc qua agitur, Imperator loquitur relative ad sacros canones.

Neque obstat quod Provinciale Concilium Ancyranum canone X diaconis, si in Ordinatione contestati fuerint, sc non posse continere, permisit ut vel post Ordines susceptos matrimonium contrahere possent : esto enim quod canon ille concessionis vim habuerit pro Ancyrana provincia, non poterat certe orientalis Ecclesiae disciplinam immutare: et revera non immutavit, prout perspicuis verbis una testantur Epiphanius, Hieronymus aliique Patres, ct oui conceptis verbis id testatur de chaldaeis nestorianis, dc nuronitis.

(1) Lib. advers. Iovinian.
(2) Lib. 1 *Cod, de Episc. et Cler.* L.44. - Novel. 12J, c' M» 59.
(j) Cons, itinerar, hicrosolymit. Ioannis Catovici,
(4) Cod. Lib. I, Tit. J. *De Episc. et Cler.* $ Sacris Canonibus.
(5) Instruet. *Eo quamvis tempore* d»e 4 Maii 1745.

ipse imperator apertissime tuetur (1). Quapropter vel ipsa Trullana Synodus canone VI sub depositionis poena gcncratim decernit, ut nulli penitus subdiacono, vel diacono aut presbytero post ordinationem nuptias contrahere liceat (2) ; unde etiam graecorum canonistae ultro farentur canoncm concilii Ancyrani a Quinisesto fuisse penitus abrogatum (3).

Quae cum ita sint facile quisque videt quantum a germana orientalis Ecclesiae disciplina sit alienus mos ille, ut hypodiaconi, contrahentes post huiusmodi ordinationem matrimonium, ad superiores ordines promoveantur cum hoc vel ab ipsa Trullana Synodo penitus abhorreat. Quapropter Sanctitas Sua, cui summopere est cordi, ut mores istius Provinciae, quacumque corruptela detersa, ad normam purioris disciplinae orientalis componantur, haud potest quin meritis laudibus prosequatur Amplitudinis Tuae propositum iterato firmatum, neminem scilicet deinceps admittendi ad sacros Ordines, nisi aut penitus coelibem aut cum qui ante hypodiaconatum, iuxta morem orientalem, legitimam uxorem duxerit. Hic igitur A. Tua cetcriquc istius Provinciae Antistites in proposito permanentes firmiter state, hic haerete.

Quoad cos vero clericos qui iam post subdiaconatus ordinem nuptias contraxere, et pro quibus A. Tua enixe supplicat ut pro hac vice, cx Apostolica dispensatione, licite promoveri possint ad superiores Ordines : Sanctitas Sua, attentis omnibus, ct ex speciali gratia benigne dispensavit, ut quatenus nihil aliud obstet, licite promoveri possint ad diaconatus ac presbyteratus ordines, ac valeant insuper in coniugio iam contracto permanere. Haec autem Apostolicae Sedis indulgentia illos tantum respicit clericos, de quibus expresse loquitur memorata Epistola tua.

Ceterum SSihus D. N. vehementer hortatur in Domino A. Tuam ct Venn. Episcopos istius Provinciae, Vobisque addit animos, ut maiori usque alacritate ministerium vestrum implentes, sedulo nitamini, ut clericorum continentia purior floreat ac ad normam genuinae orientalis disciplinae restituta inviolate persistat. Quod si aliqui deinceps (quod Deus avertat) post sacros, ut praefertur, Ordines matrimonium attentare praesumpserint, decernit Sanctitas Sua, ut ad tramites sacrorum canonum severe puniantur, ut quos studium servandae disciplinae ac amor continentiae non movet, vel poenarum timor compescat.

(1) Auth. Coll. IX, tit. VI, nov. 12J, cap. XIV: « Non valente eo qui ordinat in tempore ordinationis, • permittere diaconum aut subdiaconum post Ordinatio- « nem uxorem accipere etc.

(2) Can. VI, Cone. Trull.: « Quoniam in Apost. • canonibus (can. 37) dictum est, eorum qui non ducta « uxore in clerum promoventur, solos lectores et can· « tore· uxorem posse ducere; et nos hoc servantes de- « cernimus, ut deinceps nulli penitus hypodiacono, vel « diacono vel presbytero post sui ordinationem con- « trahere liceat. Si autem fuerit hoc ausus, depona· ■ tur etc. ».

(j) Balsam., Zonaras, Aristenius aliique Cons. Arcud. lib. 7, cap. J7 et Bencd. XIV Instrue. *Eo quamvii tempore.*

1159

De nccesitiu •imullsncac ip> pliuhonn miicriac ct iorraic ia Bapmmo.

Instr. S. C. S. Off. 2 *Maii rtfjS.* — (ad Vrc. Ap. Abissiniak). — La S. C. del S. O. ha preso in considerarionc quanto V. S. ha csposto sui modo, con cui si conferisce il Battesimo dai preti scismatici dcU'Abissinia. Volendo portanto provvederc aU'cterna salute specialmenu di coloro, i quali illustrati dalla divina grazia ritornano al seno della cattolica Chiesa, cd all'obbedienza della S. Sede, ha credulo la lodata Congregazione necessario trasmettere a V. S. la présenté istruzionc, la quale serva di norma sicura, onde provvcdere ai casi accennati da V. S. e ad altri consimili in avvenire.

E dottrinalc cattolico che ncll'amministrare i sagramenti debbono *simultaneamente* applicarsi la materia e la forma. Pertanto ogni qual volta una venga complctamente applicata al *suscipiente,* c poscia, dopo qualche tempo o notabile interruzionc si pronunzi l'altra, il sagramento sarcbbe invalidamente amministrato. Vcnnero perciù nclla Generale Congregazione di fer. IV 14 Aprile i858, presi ad esame i dubbi e le ragioni di dubitare csposti da V. S. non chc altrc cognizioni di fatto somministrate alia sccssa S. Congregazione, onde si è rilevato che sccondo l'abuso introdotto e praticato forsc anchc in inticrc provincic, (come Ella dice) dcU'Abissinia si amministra il Battesimo nel seguente modo. Si versa prima l'acqua, o s'immerge il battczzando, c dopo compiuta per intiero qucst'azionc, si pronunzîa la forma, ovvero pronunziata inticramente la forma, si procede *&Wablutione.* Ora questa pratica, in se riprovcvolc, secondo la comunc sentenza dei tcologi, rende invalido il battesimo, o certamcntc lascia un gravissimo dubbio sulla validité del medesimo. La S. Congregazione dunque eccita lo zelo di V. S. a provvcdere ai casi occorsi, ed a quelli che putcsscro accadere per Tavvenirc. E poichê trattasi di un sagramento a tutti necessario, c d'un punto dei medesimo delicatissimo, sc cioè siasi validamente applicata la materia c la forma al soggetto, e siavi intervenuta la necessaria congiunzione o *simullaneità* dclla materia colla forma, o all'opposto una sia stata applicata dopo l'altra in modo tale chc compiuta *1'ablu^ione* siasi pronunziata la forma o viceversa: Ella pcrciô dovrd prendere le più esatte informazioni compatibili colle circostanze di persone e di luoghi. A tale clfetto trattandosi di

esaminare nun già le tcoric ed i rituali dcgli abissini, che si suppongono normali e sufficienti, ma piuttosto la prutica nei fatti c casi singulari, Elia dovra esaminare nel miglior modo chc le verra consentito lutte le circostanze, che uccompagnarono la *collatione* dei battesimo riccvuto nell'ercsia o scisma, dovrà esaminare lu stesso convertendo c le altrc persone, le quali per ragione di ministcro, di attinenza, di luogo, di tempo possano somministrarc notizic sui modo con cui fu confcrito il Battesimo. Quante volte se ne abbia per risultato un giudizio c critcrio fonduto e prudente (come insegnuno provati autori) che la materia e la forma sieno state distintamente c complctamente applicate una dopo Taltra, allora si dovrl amministrare il Battesimo *sub conditione.* In pari tempo, *sub conditione* si dovranno conferirc gli altri sagramenti della Confermazione c dellOrdine a coloro che li avessero riccvuti in seguito di un battesimo si fattamente dubbio cd invalido. Sarebbc poi opportuna cosa tenere apposito registro di cotali atti e persone. In fine onde non abbiansi a destare negli scismatici lamenti, discordie, e forse anche persccuzioni contro i cattolici, con grave danno della missione, siccome sventuratamente c avvenuto nei passati secoli, la S. Congregazione raccomanda a V. S. la maggiorc circospezionc nelle indagini da praticarsi, e che il tutto si cseguisca, con prudenziale segreto da estendersi ai missionari, cd a quelli chc dovranno prendere parte in simili atti.

1160

De parochorum plicandi Minim pto populo.

Litt. enCVCl. PÜ PP. IX. ? *Mail ï8$8.* (AD OMSKS EPISCOPOS) — AmantISSimi Redemptoris Nostri Christi lesu Unigeniti Filii Dei tanta fuit erga homines benignitas et caritas, ut, veluti optime nostis, Venerabiles Fratres, humana indutus natura non solum saevissimos pro nostra salute cruciatus, atrocissimamque crucis mortem perpeti, verum etiam in augustissimo sui corporis, sanguinisque Sacramento nobiscum semper morari, ac nos peramanter pascere et nutrire voluerit, quo ipse in caelum rediens ad dexteram Patris nos et sui numinis praesentia, et tutissimo spiritualis vitae praesidio communiret. Neque contentus nos tam insigni, ac plane divina dilexisse caritate, beneficia beneficiis cumulans, suique in nos amoris divitias profundens effecit, ut probe intelligcremus, quod cum dilexissct suos in finem dilexit eos. Namque sc aeternum Sacerdotem esse declarans secundum ordinem Melchisedcch, suum in catholica Ecclesia sacerdotium perpetuo instituit, ct illud idem Sacrificium, quod ipse ad universum humanum genus a peccati iugo, ac daemonis captivitate vindicandum et redimendum in ara Crucis, pretiosissimo suo sanguine effuso, semel peregit, pacificans sive quae in caelis sunt, sive quae in terra, usque ad consummationem sacculi permanere decrevit, et quotidie fieri, ac renovari iussit per sacerdotum ministerium, sula offerendi ratione diversa, ut salutares uberrimique suae passionis fructus in homines semper redundarent. Siquidem in incruento Missae sacrificio, quod conspicuo sacerdotum ministerio peragitur, illa ipsa vivifica litatur victima, quae Deo Patri nos reconciliavit, quaeque omnem merendi, placandi, impetrandi ac satisfaciendi vim habena « illam nobis mortem Unigeniti per mysterium reparat, qui licet resurgens a mortuis iam non moritur, et mors ei ultra non dominabitur, tamen in semetipso immortaliter atque incorruptibiliter vivens pro nobis iterum in hoc mysterio sacrae oblationis immolatur» (t). Atque haec est munda illa oblatio, quam nulla offerentium indignitas ac malitia inquinare unquam potest, et quam Dominus per Malachiam nomini suo, quod magnum futurum esset in gentibus, a solis ortu usque ad occasum in omni loco mundam offerendam esse praedixit (a). Quae quidem oblatio ineffabili prorsus fructuum ubertate redundans praesentem aeque ac futuram vitam complectitur. Ea enim oblatione placatus Deus gratiam, donumque poenitentiae concedens, crimina et peccata etiam ingentia dimittit, ac licet peccatis nostris graviter offensus, ab ira ad misericordiam, a iustae animadversionis severitate ad clementiam traducitur; ca temporalium poenarum reatus ct obligatio dissolvitur; ea defunctorum in Christo animae nondum ad plenum purgatae sublevantur; ea obtinentur quoque temporaria bona, si tamen potioribus non officiant: ca Sanctis, et in primis Immaculatae Sanctissimacque Dei Genitrici Virgini Mariae eximius quidam honor, cultusque conciliatur. Quocirca ex Apostolorum traditione divinum Missae sacrificium offerimus « pro communi Ecclesiarum pace, pro recta mundi compositione, pro imperatoribus, militibus, sociis, pro iis, qui infirmitatibus laborant, qui afflictionibus premuntur, et universim pru omnibus, qui opis indigent, ct pro defunctis in purgatorio degentibus, maximum hoc credentes adiumentum illis animabus fore, pro quibus oratio defertur, dum sancta et perquam tremenda coram iacet victima (3).

Cum igitur nihil sit maius, nihil salutarius, nihil sanctius, nihil divinius incruento .Missae sacrificio, quo idem corpus, idem sanguis, idem Deus ct Dominus Noster lesus Christus Deo pro omnium salute in altari per sacerdotes of-

SicrotancTi Mi·-ĸıcnficu excellente! ct uttiUi.

(1) S. Gregor. M. Dialog, lib. 4, cap. 58.
(2) Malach. cap. 1.

(j) S. Cyril. Hicrosol. Catcchcs. Mystag. 5 de sacra Liturg.

fertur, et immolatur, iccirco Sancta mater Ecclesia tanto divini sui Sponsi ditata thesauro nunquam destitit omnem curam, operum, diligentiamque in id conferre, ut tam tremendum mysterium a saccrdotibu>, quanta maxima fieri posset, interiore cordis munditia ac puritate perageretur, debitoque sacrarum caeremoniarum, ac rituum apparatu, cultuque celebraretur, ut ipsius mysterii magnitudo ct maiestas vel externa quoque specie magis eluceat, ct h leles ad rerum divinarum, quae in tam admirabili ac venerando Sacrificio occultae continentur, contemplationem excitentur. Ac pari sollicitudine, studioque ipsa pientissima Mater nunquam cessavit suos fideles filios commonere, hortari, ct inflammare, ut ea, qua oportet, pietate, veneratione ac devotione ad hoc divinum Sacrificium frequentissime convenirent, praecipiens, ut eidem omnibus dc praecepto festis diebus ipsi intéresse omnino deberent, animis ad illud, oculisquc religiosissime intenti, quo divinam exinde misericordiam, omniumque bonorum copiam >ibi felicissime camparare pos-

De îiebn.quibat pero • am «p;. f arc gf › j<

5Cnl< |am vero cum omnis pontifex ex hominibus assumptus, pro hominibus constituatur in j·^ ^UflC wn(aj Deum, ut offerat dona ct sacrificia pro peccatis, tum pro egregia vestra sapientia apprime cognoscitis, Venerabiles Fratres, sacrosanctum Missae sacrificium ab animarum pastoribus esse applicandum pro populo eorum curae commisso, ct huiusmodi obligationem cx divino praecepto descendere iuxta Concilii Tridentini doctrinam, cum idem Concilium disertissimis, gravissimisque verbis edoceat < *praecepto divino mandatum esse omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas agnoscere, pro his sacrificium offerre* › (1). Notissimae quoque Vobis sunt felicis recordationis Benedicti XIV Decessoris Nostri Litterae die 19 Augusti anni 1744 datae, quibus dc hac obligatione copiose sapienterque loquens, ac Tridentinorum Patrum mentem uberius explicari» ct confirmans, ad omnes controversias, quaestiones dubitationesque amovendas, clare aperteque declaravit ct constituit, parochos, aliosque omnes animarum curam actu habentes debere Missae sacrificium pro populo sibi concredito peragere omnibus Dominicis aliisque dc praecepto festis diebus, ct illis etiam, quibus ipse in nonnullis dioecesibus, dierum de praecepto festorum numerum imminuens, permiserat pupulis in servilia opera incumbere, sed caverat tamen, ut ipsi populi obligetioni de Sacro audiendo satisfacere deberent (2). Non mediocri certe iucunditatc perfundimur, Venerabiles Fratres, cum ex relationibus, quas dc vestrarum dioecesium statu cum summa vestri nominis laude, ac pari animi Nostri gaudio ad Nos, ct hanc Apostolicam Sedem veluti olficii vestri ratio postulat, mittendas curatis, agnoscamus, animarum curatores huiusmodi sui muneris obligationem diligenter implere Dominicis ct aliis, qui adhuc cx praecepto servantur, diebus, quibus Missae sacrificium pro populo sibi tradito celebrare haud omittunt. Sed minime ignoramus, pluribus in locis id a parochis iamdiu praetermitti solere aliis illis diebus, qui antea veluti festi dc praecepto erant colendi iuxta Constitutionem felicis memoriae Urbani VIII Decessoris pariter Nostri (3), et quibus haec Apostolica Sedes annuens variis Sacrorum /Vntistitum postulationibus, ac prae oculis habens causas, rationesque ab ipsis expositas, dum imminuit festos de praecepto dies, non solum permisit, ut populi servilibus operibus vacare possent, verum etiam induisit, ut ipsi ab obligatione audiendi Sacrum essent exempti. Ubi enim haec benigna Sanctae Sedis Indulta in lucem prodierunt, statim plurium regionum parochi existimantes, se hisce diebus ita reductis solutos esse ab obligatione peragendi Sacrum pro populo, obligationem ipsam implere plane neglexerunt. Hinc porro invaluit consuetudo, ut earumdem regionum parochi commemoratis diebus sacrosanctum Missae sacrificium pro populo applicare cessaverint, nec defuere qui ciusmodi consuetudinem tueri ac defendere non dubitarunt.

Nos igitur de spirituali universi Dominici gregis Nobis divinitus commissi bono vel maxime solliciti, ac non parum dolentes, cx huiusmodi praetermissione fideles illorum locorum populos maximis spiritualibus fructibus privari, tanti momenti negotio occurrere statuimus, cum praesertim noscamus, hanc Apostolicam Sedem docuisse parochos diebus festis etiam reductis debere Sacrum pro populo celebrare. Et sane quamvis Romani Pontifices Decessores Nostri enixis Sacrorum Antistitum petitionibus, ac variis pluribusque fidelium populorum indigentiis, ct gravibus rerum temporum ac locorum rationibus permoti festos de praecepto dies imminuendos censuerint, ac simul benigne concesserint, ut populi hisce diebus servilia opera libere exercerent, quin Sacrum audire deberent, tamen iidem Praedecessores Nostri in hisce induitis tribuendis integram inviolatamquc legem esse voluerunt, ut scilicet praedictis diebus nihil in Ecclesiis unquam innovaretur quoad consuetum divinorum officiorum ordinem ct ritum, utque omnia eo -prorsus modo peragerentur quo antea peragi solebant, cum enunciata Urbani VIII Constitutio plene vigeret, qua festi de praecepto dies servandi fuerant praescripti.

(Q Conal Trid Sets. 2), cap. t De Reformat.

(2) Bened XIV L it. Encycl. «Cum semper obhus » Die 19 Augusti 1744.

(j) Urban. VIII Constit. «Universa per orbem » Idib. Scptembr. 1642.

Ex quo parochi vcl facile intclligerc poterant, se illis diebus minime expeditos esse ab obligatione applicandi pro populo Missam, quae potissima ritus pars est, animo praesertim reputantes Pontificia Rescripta eo plane, quem prae se ferunt, sensu esse omnino accipienda, ct illa strictissimae esse interpretationis. Accedit etiam, ut haec Sancta Sedes in plurimis peculiaribus casibus dc huiusmodi parochorum onere consulta haud omiserit per suas praesertim Congregationes sive Concilii, sive Fidei Propagandae, sive Sacrorum Rituum, sive etiam per Sacram Poenitentiariam saepissime respondere ct edicere, parochos eidem oneri esse obnoxios applicandi pro populo Missam illis etiam diebus, qui de festorum cx praecepto dierum numero fuerant sublati.

Itaque rebus omnibus maturo examine perpensis, atque in consilium adhibitis nonnullis Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus Congregationis Tridentinis Decretis tuendis, interpretandisque praepositae, hanc Vobis, Venerabiles Fratres, Encyclicam Epistolam scribendam esse censuimus, ut certam et constantem normam legemque constituamus ab omnibus parochis sedulo diligenterque observandam. Quamobrem hisce Litteris declaramus, statuimus atque decernimus, parochos aliosque omnes animarum curam actu gerentes sacrosanctum Missae sacrificium pro populo sibi commisso celebrare, ct applicare debere tum omnibus Dominicis, aliisque diebus, qui ex praecepto adhuc servantur, tum illis etiam, qui ex huius Apostolicac Sedis indulgentia ex dierum de praecepto festorum numero sublati ac translati sunt, quemadmodum ipsi animarum curatores debebant, dum memorata Urbani VIII Constitutio in pleno suo robore vigebat, antequam festivi dc praecepto dies imminuerentur, ct transferrentur. Quod vero attinet ad festos translatos dies id unum excipimus, ut scilicet quando una cum solemnitate divinum officium translatum fuerit in Dominicum diem, una tantum Missa pro populo sit a parochis applicanda, quandoquidem Missa, quae praecipua divini officii pars est, una simul cum ipso officio translata existimari debet.

Nunc vero paterni animi Nostri caritate illorum parochorum tranquillitati prospicere volentes, qui ob assertam consuetudinem memorati* diebus Missam pro populo applicare omiserunt, eosdem parochos ab omnibus quibusque praeteritis omissionibus Auctoritate Nostra Apostolica plenissime absolvimus. Et quoniam non desunt animarum curatores, qui peculiare aliquod reductionis, uti dicunt, indultum ab hac Apostolica Sede obtinuere, concedimus, ut ipsi huiuscc indulti beneficio perfrui pergant iuxta tamen conditiones in induito expressas, ct donec parochorum officium exercuerint in paroeciis, quas in praesentiarum regunt at administrant. Dum autem haec statuimus, ct indulgemus, in eam profecto spem erigimur fore, Venerabiles Fratres, ut parochi maiore usque animarum studio ct amore incensi huic obligationi applicandi Missam pro populo diligentissime ac religiosissime satisfacere gloricntur serio considerantes uberrimam caelestium praesertim munerum ac bonorum copiam, quae ex hac incruenti divinique Sacrificii applicatione in Christianam plebem eorum curae commissam abunde redundat. Cum vero Nos minime lateat, peculiares casus contingere posse, in quibus pro re ac tempore aliqua huius obligationis remissio parochis sit tribuenda, sciatis velimus, ab omnibus Nostram Concilii Congregationem unice esse adeundam ad huiusmodi obtinenda indulta, illis dumtaxat exceptis, qui a Nostra Congregatione Fidei propagandae praeposita pendent, cum opportunas utrique Congregationi contulerimus facultates. nem Mt»ue pro p0pul0,

Nihil plane dubitamus, Venerabiles Fratres, quin pro eximia vestra episcopali sollicitudine omnibus ct singulis vestrarum dioecesium parochis, nulla interposita mora, sedulo manifestare velitis quae in hisce Nostris Litteris de eorum obligatione applicandi pro populo sibi commisso sacrosanctum Missae sacrificium suprema Nostra auctoritate confirmamus, ac denuo constituimus, volumus, praecipimus, et mandamus. Ac persuasissimum quoque Nobis est, Vos maximam adhibituros esse vigilantiam, ut animarum curatores hanc etiam sui muneris partem diligenter impicant, ac studiose observent quae a Nobis in hisce Litteris statuta atque sancita sunt. Optamus autem ut harum Litterarum exemplar in tabulario episcopalis cuiusque vestrum curiae perpetuo asservetur. Adhortatio,

Cum autem, Venerabiles Fratres, probe noscatis, sacrosancto Missae sacrificio magnam fidelis populi contineri eruditionem, ne intermittatis unquam parochos praesertim, aliosque divini verbi praecones et eos quibus demandatum est munus erudiendi Christianum populum, monere, hortari, ut fidelibus populis tam sancti tamque admirabilis Sacrificii necessitatem, praestantiam, magnitudinem, finem, fructus studiosissime et accuratissime exponant, explicent, ac simul fideles ipsos excitent, inflamment, quo eidem Sacrificio ea qua par est fide, religione ac pietate frequentissime intersint, ut divinam misericordiam, et omne, quo indigent, beneficiorum genus sibi comparare queant. Neque desinatis, omnem operam ct industriam impendere, ut vestrarum dioecesium sacerdotes ea morum integritate, gravitate, eaque totius vitae innocentia, sanctitate emineant, quae illos omnino decet, quibus unis datum est divinam consecrare Hostiam, ac tam sanctum, tamque tremendum perficere Sacrificium. Quocirca omnes sanctissimo sacerdotio initiatos etiam atque etiam monete, urgete, ut serio me-

ditantes ministerium quod acceperunt in Domino, illud impleant, et continenter memores dignitatis, ac caelestis potestatis qua praediti sunt, virtutum omnium splendore, ac salutaris doctrinae laude refulgeant, summaque animi contentione in divinum cultum, divinasque res et animarum salutem incumbant, ac seipsos hostiam vivam et sanctam Domino exhibentes, et mortificationem Icsu in suo corpore semper circumferentes puris manibus, et mundo corde placationis Hostiam rite offerant Deo pro sua ac totius mundi salute. Denique *etc.*

1161

Gm vota-im. *-r»Virm<T-u

S. C. SUper Statu ReguL *12 [unii 1858.* — SSrTnis D. N. Pius PP. IX attentis precibus Magistri Generalis Ordinis Praedicatorum S. Dominici, haec, quae sequuntur, circa naturam et qualitatem votorum simplicium, in cncyclicis literis huius S. Congregationis *super statu Regularium* die 19 Martii 1857 praescriptorum, et circa obligationes ac privilegia illorum qui ca emittent, pro eodem Ordine Praedicatorum decernenda statuit, prout praesentis Decreti tenore Apostolica auctoritate decernit atque constituit (1).

1. Vota simplicia, dc quibus agitur, perpetua erunt cx parte voventis, utpotc quae tendunt ad emittenda deinde vota solemnia, in quibus perfectionem et complementum accipient.

2. Eorumdcm votorum simplicium dispensatio reservata est Romano Pontifici, cui professi gravibus urgentibus causis preces porrigere poterunt.

3. Verum eadem simplicia vota solvi etiam possunt ex parte Ordinis in actu dimissionis professorum, ita ut data dimissione professi, ab omni dictorum votorum vinculo et obligatione eo ipso liberi fiant.

4. Facultas autem dimittendi professos votorum simplicium, de quibus agitur, spectat ad Magistrum Generalem Ordinis cum suo generali Consilio. Idem Magister Generalis cum suo generali Consilio poterit in casibus extraordinariis, et praesertim pro regionibus et locis longinquis, ad dimissionem decernendam subdclegarc probos et prudentes religiosos, qui saltem tres esse debent.

5. Licet ad decernendam dimissionem neque processus neque iudicii forma requiratur, sed ad eam procedi possit sola facti veritate inspecta, tamen Superiores procedere debent summa charitate, prudentia, et ex iustis et rationabilibus causis, quacumque humana affectione remota, secus eorum conscientia gravi- ter onerata remaneat. Nemo autem ex causa infirmitatis post professionem votorum simplicium superventae dimitti poterit.

6. Professi dictorum votorum simplicium participes erunt omnium gratiarum et privilegiorum, quibus professi votorum solemnium in memorato Ordine legitime utuntur, fruuntur, et gaudent.

7. Superiores Regulares, ad quos spectat, concedere poterunt huiusmodi professis litteras dimissorias dumtaxat ad primam Tonsuram, et ad Ordines minores, servatis tamen dc iure servandis, et praesertim quae circa Ordinationes Regularium ab Apostolica Sede praescripta sunt.

8. Anni professionis, qui in dicto Ordine requiruntur, ut quis voce activa et passiva gaudeat, et ad officia admitti possit, a dic emissionis votorum simplicium computentur; et professi votorum simplicium suffragium habeant in actis Capitularibus sui Conventus, quatenus et prout habent solemniter professi.

9. Professi votorum simplicium dominium *radicale,* uti aiunt, suorum bonorum retinere poterunt, sed eis omnino interdicta est eorum administratio, et reddituum erogatio atque usus. Debent propterca ante professionem votorum simplicium cedere pro tempore, quo in eadem votorum simplicium professione permanserint, administrationem, usumfructum, et usum quibus cis placuerit, ac etiam suo Ordini, si ita pro eorum libitu existimaverint.

10. Professi votorum simplicium remanere debent in domibus professorii et studiorum, et vitam communem perfectam observare.

11. Ad valide emittenda vota solemnia post vola simplicia requiritur professio expressa, et ideo professio tacita omnino abrogata est.

Haec Sanctitas Sua statuit atque constituit contrariis quibuscumque etiam speciali mentione dignis non obstantibus, quibus Apostolica auctoritate derogat, ac derogatum esse declarat.

1162

S. C. S. Off. 20 *hlflii r8j8.* — PONDIGHKR. — Unus gentilis non coniugatus, propter annonae deficientiam suum pagum relinquens, altenus provinciae pagum circiter 20 leucis distantem petiit, inibique iuxta morem suae tribus cum puella gentili undecim aut duodecim annos nata matrimonium contraxit. At, licet dicta puella apud maritum maneret, priusquam illa fuerit iuxta regionis existimationem nubilis, supradictUb gentilis, propter causam nobis ignotam, suam uxorem coram magnatibus tribus

Cous ncophjri Înct rem duxit, ull d>-monio m gent.· ll,a,e con!rK,°·

(t) Qpae sequuntur declarationes extensae fuerunt ad anos Ordines qui eas expostularunt, sed pro Ordlrubui Fratrum Minorum in an. 9 sublata sunt verba *« ac tliam suo Ordini »*, si ita pro eorum libito existimaverint, et subrogata sunt alia verba, nempe « *non tamen suo Ordini ».*

dimisit, suum natalem pagum repetiit, et post reditum suum in pago vicino, commercium vitae habens cum christianis, Baptismum recepit, dc matrimonio supra relato nihil dicens. Anno post Baptismi receptionem secundo, ille cum puella Christiana matrimonium contraxit, sed nihil dixit dc matrimonio in gentilitate contracto, neque interpellationem fecit. Iamiam tres liberos nunc habet ex muliere Christiana. Anno autem praeterito puella, quam ipse in matrimonium duxit quando erat gentilis, Baptismum recepit ct nunc cum Christiano vult nubere. Sed missionarius, in investigatione quam ante matrimonium fecit, primum coniugium in gentilitate ab ea, ut supra, contractum fuisse detegit, ct cx cis quae sive ex investigatione memorata dicta fuerunt, sive cx inquisitione facta apud neophyti parentes, ad nostram notitiam pervenit agendi ratio illius supra memorata ; nihil vero ei diximus de validitate aut invaliditate secundi matrimonii ut illius bona fides non tollatur. Interea permissio nubendi puellae recenter baptizatae denegata fuit usquedum responsum habeamus. Cum res ita sint, quaero: 1. Quid sentiendum est de matrimonio dicti hominis cum puella Christiana absque interpellatione ct dispensatione contracto, ct quid nunc agendum ? — *2.* Quid faciendum ut puella recenter baptizata licite ct valide cum homine christiano alio contrahere possit ?

R. Ex deductis subsistere primum matrimonium ; idcoquc R. P. D. Vicarius Ap. orator curet, prudentiori modo quo fieri potest, partes ad se vocare ad deducenda sua iura et, si nihil in contrarium repcrcrit, redire obliget ad primum coniugium. Insuper idem Vicarius Ap. suos missionarios hortetur ut opportune instruantur sive cathecumcni, sive neophyti, de obligatione quam habent interpellandi coniugcm in infidelitate relictum, antequam ad alia vota transeant, neque ad illa ineunda admittantur nisi propriam libertatem prius comprobaverint.

1163

be quodam contractu cmptinni* et venditioni^.

S. C. S. Officii **j** *Aug. t8gS* — Honan — Contractus honancnsis sic instituitur. Petrus indigens pecunia adhibet mediatores ut agrum suum vcl domum consignet ct tradat Paulo in usum ct etiam dominium aequivalenter translatum» mediante pretio summae sufficientis, factis ct scriptis conditionibus quod post 1res annos, ut ordinarie scribitur, Petrus habiturus sit facultatem recuperandi agrum suum vel domum, si velit ; quod si, illo trium annorum spatio transacto, non repraesentet sapccas in pretium receptas, ut verbis sinicis utar, Paulus semper et pro semper retineat usquedum sapecac venerint. Aliquando contractus ille aliis verbis sed eodem sensu conscribitur; sed quomodocumque scribatur, idem est in praxi, propter legem ct consuetudinem sine exceptione. *Notandum,* ut scribit Ligorius, *quando agitur de talibus contractibus, non curandum esse de nomine, sed de illorum natura;* parvi ergo refert quod contractus noster forte a quodam *oppignerationis* vocatus fuerit propter Synodum Sutchuen provinciae, probe enim inspecta cius natura, rationem census et venditionis cum pacto redimendi evidenter habet. Duo enim puncta capitalia et essentiam cius constituentia mihi certissime existcre constat, sive vi et tenore contractus, sive ex lege, consuetudine, et praxi uniformi, conscientiaque publica.

Punctum primum. — Ager vel domus ita transit in manus, dicamque, dominium acquivalcns dominio quod acquiritur vi contractus ct venditionis cum pacto reemendi, ut omnia pericula et onera rei in sc sumat. Paulus enim debebit postea solvere tributa tam ordinaria quam extraordinaria, repartitiones necessarias facere iuxta conditiones iustas ct consuetudine determinatas, et, si ager vel domus pereunt sive alluvione, sive inundationibus, terrae motibus, vel incendiis tam frequentibus, aut occupentur ab inimicis, ut nunc quotidie fit a rebellibus, tunc pereunt pro Paulo, qui suam pecuniam nullo modo recuperare potest. Hoc est tam clarum atque certum ut, dato casu, sinenses nec cogitant quidem de pecunia repetenda, nec possent quidem legalitcr coram tribunali. — De contractu hoc honanensi dicendum omnino restat quod Beatus Ligorius scribit in sua Theologia, lib. 3, tract. V, n. 8q.3 *De contractibus: « Gratis autem asseritur hoc esse mutuum virtuale, cum hic contractus omnino differat a mutuo, [n mutuo enim, si perit res oppignerata, mutuatario perit; hic autem, si perit res censuata, censitori perit ».* Et auctor hic remittit ad num. 813, ubi agitur de venditione cum pacto retrovendendi.

Secundum punctum. —Cum ille contractus sit in favorem Petri vel venditoris, sequitur, ct est, summam seu pretium receptum a Paulo censeri ct revera esse alienatam, ita ut nunquam repeti possit ab ipso, neque ad hoc illi datur actio in tribunalibus. Unde fit ut multae familiae tales possideant terras a 60, 100, 200 etc. annis quas aliquando postea prae paupertate, ut sibi parent ad manducandum, aliis cedere cogantur pro medietate tantum pretii primitivi ab ipsis dati : quod quidem non sic facerent, si possent cogere Petrum ipsum pecuniae duplo maioris receptorem ad restituendum, sicut fit in mutuo. Interim Petrus, dives effectus, ad libitum censurât vel emit alias terras fertiliores, primis derelictis, ad quas recuperandas equidem ius habet, sed non voluntatem. Unde iterum de isto nostro contractu scripta fuerunt verba ista B. Ligorii, lib. 3, tract. V, n. 840 *De contractibus : < Nec*

valet dicere huiusmodi contractum esse quoddam mutuum virtuale, nam in mutuo cogitur mutuatarius reddere eamdem sortem, sed in censu (tang) *capitale fit demortuum et tantum reddi potest ad arbitrium venditoris ».* Uno verbo, quidquid B. Ligorius ipse, cr Bouvier, ct alii theologi dicunt de contractu venditionis cum pacto rcemendi, ct dc censu, verum omnino est de nostro contractu.

Quod autem in provincia Sutchuen, unde casus fuit expositus S. C., contractus, dc quo agitur in Synodo et Theologia D. Perochcau, non istituatur eodem modo quo in Honan, rationes dubitandi sunt: i. Quod contractus ille ut simplex mutuum usurarium vcl antichresis praesentetur, noster autem omnino rationem habet census ct venditionis cum pacto reemendi. 2. Quod antea alio modo iudicabatur ab aliis missionariis in illa provincia, ut scitur ex verbis Synodi, in qua asseritur Episcopum Agalhopolitanum contra praxim antiquam primum fuisse qui hanc ut vetustatem erroris considerans, usurarium esse pronuntiavit contractum Sutchuen. 3. Quod cx expositione illius contractus, ut instituitur in theologia Perochcau, *De contractibus,* satis clarum apparet omnino diîfcrre a contractu in provincia Honan usitato. Sic enim exponit: *Oppigneratio, ut apud Sinas obtinet, est contractus quo quis fundum vel domum alterius in pignus accipit, tradita domino pecuniae summa maiori vel minori fundi vel domus utilitate, sub ea conditione ut, expleto oppignerationis tempore, rei dominus restituat mutuatori integram pecuniam quam ab eo accepit, mutuator vero reddat rem oppigneratam sibique retineat fundi fructus integros quos durante contractu percepit, etiamsi valor superet industriam et expensas quas pertulit in excolendo fundo.* His supponitur, expleto oppignerationis tempore, dominum rei restituere debere mutuatori integram summam ; sed quid intelligitur per illa verba *expleto oppignerationis tempore?* Agiturne de illo spatio usitato trium annorum, ut superius diximus, antequam Petrus possit recuperare fundum suum vcl domum? Supponiturne hic Paulum, post illud spatium determinatum, posse repetere suam pecuniam sicut in mutuo? Atqui hoc ccrtc falsum esset, nam conditio illa non est nisi in favorem Petri, qui tunc potest recuperare, vel iccmcre rem suam; sed Paulus ncc tunc ncc in perpetuum poterit repetere summam suam, nisi quando placuerit Petro, et interim nullum aliud ius habet, nisi patienter cxpectandi beneplacitum Petri vel haeredum cius. Quod si in expositione Theologiae I). Ptrocheau dicatur interim sustinere omnia onera ct solvere tributa esse adhuc partem officii Petri, dum alter habet solum commoda, falsum hoc est in nostro contractu Honan; onera publica vel tributa non remanent pro Petro, nam illa omnia sustinet Paulus, ct solvit tributa tam ordinaria quam extraordinaria.

R. Contractum emptionis ct venditionis, prout exponitur, esse licitum, dummodo inter datum ct acceptum servetur aequitas iuxta regulas a doctoribus traditas. Praeterea ipsi Vicario Ap. Honanensi iniungatur, ut, data occasione, condoceat fideles S. Sedem olim prohibuisse scu illicitum declarasse contractum *oppignerationis* nuncupatum, primitus a Vicario Ap. anno 1779 expositum (ct huiusmodi prohibitionem a Patribus Synodi Sutchuen in eorum Synodum relatam fuisse), prout eidem S. Sedi exhibitus fuerat, qui in circumstantiis substantialibus erat omnino diversus.

1164

S. C. super statu Regul. *6 Aug. 1858* — 1. An Professi votorum simplicium, quae professioni votorum solemnium iuxta litteras encyclicas dici 19 Martii 1857 praemitti debent, teneantur ad officium divinum?

Circa ca ad qaie tenentur reguli· rc» profcMi »o torum «impii· dum.

2. An teneantur ad observantiam Regulae Ordinis prout soiemniter Professi?

SSihus in audientia habita ab infrascripto Secretario S. Congreg. super statu Regularium die 6 Augusti i858 respondendum mandavit, nempe: — Ad 1. Non teneri ad privata mrecitationem divini Officii: debere tamen choro intéresse ut soiemniter Professi. — Ad 2. Affirmative, firma declaratione iam data quoad votum paupertatis.

II65

S. R. C. *14 Aug. 1858* — Granatbn. — Utrum in toto Orbe catholico sit praeceptiva commemoratio pro Summo Pontifice regnante in omnibus Missis cantatis et lectis in die anniversaria tam creationis quam coronationis eiusdem. — R. Affirmative.

he commemoratione Summi Pontifici* io

1166

S. R. C. *14 Aug. i858* Γαχκ. Occidbnt. — 1. Diaconus, qui cx mandato sui Vicarii Apostolici defert sacrum Viaticum infirmis, potest nc facere aspersionem aquae benedictae, dicere: *Misereatur etc. Indulgentiam etc.,* signare infirmum vcl semetipsum, dicere: *Dominus vobiscum* cum oratione, ct benedicere cum Sanctissimo Sacramento infirmum ct assistentes ?

ad infirmo» dciercnte'

2. Si idem Diaconus ex pari mandato precans pro defuncto dicat Vesperas aut Laudes vcl preces cxcquiarum in Rituali, debebit nc eas cantare ? Debebit nc legere *Non intres,* cantare *Libera,* ct circumiens feretrum poterit nc corpus aspergere aqua benedicta et incensare, ac benedicere sepulcrum et dicere alias preces, exceptis excipiendis, iuxta Rituales praesertim si faciat has privatim in domibus privatis?

De additionibu« in Litanli·.

3. In Litaniis omnium Sanctorum post versum : *Sancte R iphaei,* si addatur distincta invocatio novem Chorum Angelorum vcl invocatio unius vcl plurium Sanctorum pro devotione cuiuscumque, amittuntur nc omnes Indulgentiae a Summis Pontificibus concessae in recitando Litanias? Si respondeatur affirmative, Episcopus orator implorat ab eadem S. Sede, ut easdem Indulgentias sibi iterum concedere dignetur.

R. Ad i. Deficiente presbytero, cl Vicarii Apostolici concurrente licentia, Affirmative in omnibus.

Ad 2. Ut ad primum.

Ad 3. Observanda decreta, quae omnem vetant in Litaniis additionem.

1167

are· txnedikm.

S. R. C. *14. Aug. 18^8.* – Montis Albani.– i. An possit sacerdos, quum matrimonia extra Missam celebrantur, sicut in ecclesiis civitatum Montis Albani dioecesis frequenter evenit, sponsis benedictionem impertiri, ct orationes recitare quae in Missali in Missa pro sponso ct sponsa habentur, quaeque dicendae sunt tum post *Pater noster,* tum ante *Placeat,* quando non agitur de nuptiis, in quibus est deneganda supradicta benedictio. Et, quatenus affirmative, an teneatur.

2. Licctne Missam pro sponso ct sponsa ct benedictionem ad diem proxime sequentem vel in aliam multo remotiorem differre, etsi conluges ante benedictionem sacerdotalem in templo suscipiendam in eadem domo cohabitent?

3. Utrum prohibitio nuptiarum tempore Adventus ct Quadragesimae intelligi tantum debeat de Missa pro sponsis, ac dc precibus pro nubentium benedictione in Missali positis; an ipsum etiam attingat matrimonium, quod cum solis celebratur caeremoniis, et precibus quae in Rituali reperiuntur.

4. An facta per Episcopum licentia contrahendi matrimonium temporibus a S. Concilio Tridentino vetitis, censeatur etiam permissa benedictio coniugum per preces et orationes in Missa pro sponsis contentas. Et quatenus negative, an possit Episcopus in casu eam facultatem concedere.

R. Ad i. Negative in omnibus.

Ad 2. Negative in casu.

Ad 3. Affirmative ad primam partem ; negative ad secundam, dummodo accedat Episcopi venia.

Ad 4. Negative in omnibus.

1168

Circa facultatem di»pcntandi cum polygamia converti».

S. C. S. Officii 15 *Sept. 1858* — Kutr-GHU — S. Sedes R. D. Vicario Ap. huius Missionis Kouytchcou in Sinis facultatem concessit dispensandi cum gentilibus plures uxores habentibus, ut, post conversionem et baptismum, quam maluerint, si ipsa etiam fidelis fiat, retinere possint, nisi prima voluerit converti. Si vero nulla ex his uxoribus Christiana fieri velit, aut pacifice sine Creatoris contumelia cohabitare, Vicarius Ap. potestne, virtute privilegii ordinarii dispensandi ab imparitate cultus, huic neophyto concedere ut, omnibus uxoribus relictis, aliam paganam ducat' An requiritur S. Sedis specialis facultas ut haec dispensatio concedi valeat ? Quia vero in hac Missione Kuytceu plures huiusmodi dispensationes sine speciali facultate concessae fuerunt, praedictus Provicarius oraculum S. V. requirit, humiliter petens (si vere requiritur specialis facultas) : i. Ut S. V. revalidare ct in radice sanare dignetur omnia huiusmodi matrimonia invalida dispensatione iam contracta. — 2. Ut Sanctitati Vestrae placeat hanc specialem facultatem dispensandi cum gentilibus plures uxores habentibus quarum nulla Christiana fieri velit aut pacifice cohabitare, ut post baptismum, omnibus uxoribus relictis, aliam paganam ducant, ad quindennium benigne concedere.

R. Vicarium Ap. non potuisse dispensare ab impedimento disparitatis cultus : sed quoad matrimonia iam contracta sileat, ct coniuges relinquantur in bona fide. In reliquis, recurrat in casibus particularibus.

1169

Instr. Secret. Stat, iussu Pii PP. IX con ζ Λ'op. *i8$8* (ad omvbs rpiscopos) — Etsi Sanctissimus Dominus Noster Pius IX Pontifex Maximus gravissimis causis impulsui aliquod immutandum esse censuerit in formula dispensationum, quae ab hac Apostolica Sede conceduntur ad mixta ineunda matrimonia, . . . tamen idem Summus Pontifex dc universi Dominici gregis salute, sibi divinitus commissa, vcl maxime sollicitus, pro Apostolici ministerii sui munere non potest non summopere inculcare omnibus Archiepiscopis, Episcopis, aliisque locorum Ordinariis, ut sanctissima catholicae Ecclesiae de hisce coniugiis documenta integra, ct inviolata religiosissime serventur. Omnes enim norunt, quid ipsa catholica Ecclesia dc huiusmodi catholicos inter ct acatholicos nuptiis constanter senserit, cum illas semper improbaverit, ac tamquam illicitas planeque perniciosas habuerit, tum ob flagitiosam in divinis communionem, tum ob impendens catholico coniugi perversionis periculum, tum ub pravam sobolis institutionem. Atque huc omnino pertinent antiquissimi canones ipsa mixta connubia severe interdicentes, ac recentiorcs Summorum Pontificum sanctiones, dc quibus immortalis memoriae Benedictus XIV loquitur in suis Encyclicis Litteris ad Poloniae Regni Epi-

scopos, atque in celeberrimo opère, quod *de Syndic Dioecesana* Inscribitur. Hinc porro evenit ut haec Apostolica Sedes, ad quam unice spectat potestas dispensandi super huiusmodi mistae religionis impedimento, si dc canonum severitate aliquid remittens, mixta haec coniugia quandoque permiserit, id gravibus dumtaxat de causis aegre admodum fecit, ct nonnisi sub expressa semper conditione de praemittendis necessariis, opportunisque cautionibus, ut scilicet non solum catholicus coniux ab acatholico perverti non posset, quin imo catholicus ipse coniux teneri sc sciret ad acatholicum pro viribus ab errore retrahendum: verum etiam, ut universa utriusque sexus proles ex mixtis hisce matrimoniis procreanda in sanctitate catholicae religionis educari omnino deberet. Quae quidem cautiones remitti, scu dispensari nunquam possunt, cum in ipsa naturali, ac divina lege fundentur, quam Ecclesia , ct haec Sancta Sedes sartam tectamque tueri omni studio contendit, et contra quam sine ullo dubio gravissime peccant, qui promiscuis hisce nuptiis temere contrahendis, sc ac prolem exinde suscipiendam perversionis periculo committunt. Insuper in tribuendis huiusmodi dispensationibus, praeter cnunciatus cautiones, quae praemitti semper debent, et super quibus dispensari ullo modo nunquam potest, adicctae quoque fuere conditiones, ut haec mixta coniugia extra Ecclesiam, ct absque parochi benedictione ulloque alio ecclesiastico ritu celebrari debeant. Quae quidem conditiones eo potissimum spectant, ut in catholicorum animis nunquam obliteretur memoria tum Canonum, qui istiusmodi mixta matrimonia detestantur, tum constantissimi illius studii, quo Sancta Mater Ecclesia nunquam destitit filios suos avertere, ac deterrere ab iisdem mixtis coniugiis in eorum ct futurae prolis perniciem contrahendis.

Iam vero quod attinet ad praedictas conditiones, de his nempe mixtis nuptiis extra Ecclesiam, ct sine parochi benedictione, alioquc sacro ritu celebrandis, cum conditiones ipsae in plunmi> similium dispensationum rescriptis clare aperteque fuerint enunciatae, in aliis vero permultis rescriptis haud explicite expressae, quamvis iisdem rescriptis implicite continerentur, idcirco Sanctissimus Dominus Noster, pro summa ac singulari sua prudentia, hanc formularum varietatem de medio tollendam existimavit, ac iussit in posterum, unam eamdemque formulam esse adhibendam ab omnibus Congregationibus, per quas haec /kpostolica Sedes dispensationes super hoc mixtae religionis impedimento concedere solet. Itaque, rebus omnibus maturo examine perpensis, temporumque t itione habita, ct iis consideratis, quae a pluribus Episcopis exposita fuere, atque in consilium adhibiti» nonnullis S. R. E. Cardinalibus, idem Sanctissimus Dominus Noster constituit, in harum dispensationum concessione utendam esse formulam illius rescripti, quo etiamsi conditione praedicta de mixtis hisce coniugiis extra Ecclesiam, ct absque parochi benediction^, alioquc ecclesiastico ritu celebrandis haud aperte declarantur, tamen implicite continentur. Ac Sanctitas Sua omnes Archiepiscopos, Episcopos, aliosque locorum Ordinarios vehementer in Domino monet, hortatur, et excitat, eisque mandat, ut cum ipsi in posterum huius rescripti formula ab hac Sancta Sede obtinuerint facultatem dispensandi super impelimcnto mixtae religionis, in eadem facultatc exsequenda nunquam desistant omni cura, studioque advigilare, ut sedulo quoque impleantur conditiones de mixtis hisce matrimoniis extra Ecclesiam, et absque parochi benedictione, aliuque ecclesiastico ritu celebrandis. Quod si in aliquibus locis sacrorum Antistites cognoverint, easdem conditiones impleri haud posse, quin graviora exinde oriantur damna ac mala, in hoc casu tantum Sanctitas Sua ad huiusmodi maiora damna ac mala vitanda, prudenti eorumdem sacrorum Antistitum arbitrio committit, ut ipsi, salvis firmisque semper, ac perdiligenter servatis cautionibus dc perversionis periculo amovendo a coniuge catholico, de conversione acatholici coniugis ab ipso coniuge catholico pro viribus procuranda, deque universa utriusque sexus prole in sanctitate catholicae religionis omnino educanda, iudiccnt quando commemoratae conditiones dc contrahendis mixtis hisce nuptiis extra Ecclesiam, et absque parochi benedictione impleri minime possint, ct quando in promiscuis hisce coniugiis ineundis tolerari queat mos adhibendi ritum pro matrimoniis contrahendis in dioecesano Rituali legitime praescriptum, exclusa tamen semper Missae celebratione, ac diligentissime perpensis omnibus rerum, locorum, ac personarum adiunctis, atque onerata ipsorum Antistitum conscientia super omnium circumstantiarum veritate, ct gravitate. Summopere autem exoptat Sanctitas Sua ut iidem sacrorum Antistites huiusmodi indulgentiam, scu potius tolerantiam eorum arbitrio et conscientiae omnino commissam, maiori, quo fieri potest, silentio ac secreto servent. Cum vero contingere possit, ut iidem Antistites nondum fuerint exequuti illa similium dispensationum rescripta, quae ipsis ante hanc Instructionem concessa fuere, idcirco ad omnes dubitationes amovendas Sanctitas Sua declarandum esse iussit, eosdem Antistites hanc Instructionem sequi debere in commemoratis exequendis rescriptis.

Nihil vero dubitat Sanctissimus Dominus Noster, quin omnes sacrorum Antistites ob spectatam eorum religionem, pietatem, ct pastoralis muneris officium pergant tlagrantiori usque zelo catholicos sibi concreditos a mixtis hisce coniugiis avertere, cosquc accurate edo-

cere catholicae Ecclesiae doctrinam, legesque ad eadem coniugia pertinentes, atque eidem Sanctissimo Domino No>tro persuasissimum est, ipsos sacrorum Antistites prae oculis semper habituros Litteras ct Instructiones, quae a suis felicis recordationis Praedecessoribus, ac praesertim a Pio VI (1), Pio VII (2), Pio VIII (3), et Gregorio XVI (q) dc hoc gravissimo sane argumento, maximique momenti negotio ad plures catholici Orbia Episcopos scriptae fuerunt.

Haec Amplitudini Tuae erant significanda iussu ipsius Sanctissimi Domini Nostri Pii Papae IX, cui nihil potius, nihil antiquius est, quam ut catholicae Ecclesiae doctrina, ac disciplina ubique illibata custodiatur ac servetur.

1170

Circa wpcrstilto*ani tormentorum bellicorum ciplo*ionem

S. C. S. Off. j *Febr. 1859* — Cambodiab.— In Cambodia officium est Christianorum tormenta bellica explodere, sive in bello, sive in caeremoniis civilibus, et arma deferre in aliis solemnitatibus a rege assignatis. Porro in regia quotannis fit caeremonia superstitiosa quam vocant *Penharac,* id est expulsio diaboli, ct christiani iubentur ad statutas horas per totam noctem tormenta bellica explodere ad expellendum diabolum. In hac circumstantia quidam infideles vestibus ridiculis induti, et indumentis subsistentes ipsos diabolos repraesentant, ct ad fragorem tormentorum pavorem fingentes huc illuc discurrunt et tremebundi aufugiunt. Porro, anno praecedenti, christiani acccrsiti a rege ut praedicto officio fungerentur, a missionario aversi sunt nc huius caeremoniae participes fierent ; quo audito, rex inflammatus adstantibus dixit: Ergo nunc sunt duo reges in Cambodia , missionarius et ego ? Istis verbis timore perculsi, dicti fideles ad regiam se contulerunt ad tormenta explodenda ne verberibus caederentur. — Quaeritur utrum in tali casu christiani possint dicto regis obtemperare, ct tormenta explodere, saltem praemissa protestatione quod talem caeremoniam habeant ut vanam, ridiculam et omnino inefficacem ad lepellendum diabolum.

R. (F. *n. / p. 610:* Ad primum dubium).

1171

Circa S.Srfiac Eucharistiae Jelatioucm.

Litt. encycl. S. C. de Prop. F. 25 *Febbruant 1859.* — Etsi sancta omnia sancte tractanda sint, propterca quod ad Deum pertineant qui essentialiter sanctus est, attamen augustissimum Eucharistiae Sacramentum, sicut sacris mysteriis omnibus absque ulla comparatione sanctitate praeeminet, ita maxima prae caeceris veneratione est pertractandum; nil itaque mirum, si tot Ecclesia diversis temporibus ediderit decreta, quibus SS. Eucharistiae delatio, pro adiunctorum varietate, vel denegaretur omnino, vel ea qua par esset reveientia admitteretur < *Vide quae in rem proferuntur ad calcem huius Instruet.),* cum nihil antiquius fuerit Ecclesiae Dei quam ut animarum profectum atque aedificationem debito cum honore divinorum omnium divinissimi mysterii consociaret. Haec porro prae oculis habens Sacram hoc Consilium Christiano Nomini Propagando, cum primum intellexit, in quibusdam.... dioecesibus, consuetudinem seu potius abusum invaluisse, ut sacerdotes SS. Sacramentum a mane usque ad vesperam secum deferrent, ea tantum de causa quod in aliquem forte aegrotum incidere possent, ad Metropolitanos censuit scribendum, tum ut consuetudinem illam ab Ecclesiae praxi omnino abhorrere declararet, tum etiam ut cius extensionem accuratius deprehenderet. Responsa Archiepiscoporum brevi ad Sacram Congr. pervenerunt, ex quibus innotuit, multis in locis de abusu illo gravem admirationem exortam esse, cum aliqua in dioecesi ne credibilis quidem videretur. Verum non defuerunt Antistites qui illius existentiam eiusque causas ingenue confessi sunt. Quare Ertiis Patribus Sacri huius Consilii, in generalibus comitiis die a3 Septembris elapsi anni habitis, omnia quae ad hanc rem referebantur exhibita sunt perpendenda, ut quid SS. Sacramenti debitus honor ac veneratio postularent, in Domino decerneretur. Omnibus igitur maturo examini subiectis, statuerunt Eminentissimi PP. Litteras encyclicas ad Archiepiscopos atque Episcopos.....dandas esse, quibus constans Ecclesiae rigor circa Eucharistiae delationem commemoratur. Voluit insuper S. C. ut sacrorum Antistites excitarentur, quemadmodum praesentium tenore excitantur, ad communem Ecclesiae disciplinam hac in re custodiendam, quantum temporis ac locorum adiuncta, necnon inductarum consuetudinum ratio patiantur, ita tamen ut sedulam navent operam ad veros abusus corrigendos atque eliminandas. Quam quidem in rem censucrunt Patres Etîii apprime conferre frequentem celebrationem Sacrificii Missae, qua videlicet sacerdotes facile necessitati occurrere possunt SS. Eucharistiam secum per multos dies retinendi. Quae cum ita sint, hortor A. T.

(t) Epist. ad Archicp. Mcchlinicnscm, Episcoposque Belgii: *Exequeudo nunc* dic **ij** Iulii 1782.

(2) Epist. ad Archicp. Moguntinum *Etsi fraterni tatis Tuae* die 8 Oct. 180).

(3) Epist. ad Archicp. Coloniensem, ct Episcopos Trcvircn., Monastcrien. ct Padcrboncn.: *Litteris altero abhinc anno* dic 25 Martii 1830. — Instructio ad eosdem Archicp. ct Episc. die 27 Martii 1830. *(V. «. Sn).*

(4) Epist. ad Archiepiscopos ct Episc. Bavariae: *iu^iter studio* dic 27 Maii 1832. — Instructio ad eosdem dic 12 Septembris 1834.

Epist. ad Archicp., ct Episc. Hungariac: *Quas vero* dic 30 Aprilis 1841. — Instructio dic ?o Apr. 184t. — Instructio ad Archicp. ct Episc. Austriacac Ditionis in foederatis Germaniae partibus die 22 M.iti 184t.

ut in eum finem rurales aediculas multiplicandas cures, atque talia edas décréta ex quibus delatio SS. Sacramenti ad urgentes tantum causas, atque ad actuale ministerii sacerdotalis exercitium coarctetur, iniuncta vero presbyteris stricta obligatione semper in hisce casibus Sanctam Hostiam super pectus deferendi. Denique decreverunt EE. PPM ut de negotio isto gravissimo in provincialibus Conciliis agatur, quo nimirum Episcopi eam in suis dioecesibus communem normam inducere satagant, quam augustissimum Eucharistiae mysterium decere existimaverint. Tandem A. Tuae significare non praetermitto omnia et singula quae superius decreta sunt, SS. D. N. Pio PP. IX... relata fuisse in audientia diei 3 Octobris elapsi anni, atque Apostolica auctoritate confirmata.

Notanda: Ex dubiis propositis pro Christianis siSKssiHUS. — Ad propositum dubium: An *sacerdotibus sinensibus liceat in itineribus quae longissima sunt secum deferre Eucharistiam, ne ea priventur?* Responderunt *Non licere* qualiriwdtores S. O. die 27 Martii 1665; et Erhi approbarunt dic i5 Aprilis i665.

2. Pro GUBERNATORIBUS NAVIUM LUSITANIAK, qui singulis anni» in Indias orientales navigant, petentibus licentium deferendi Sacramentum Eucharistiae, nc nautae ct rectores sine Viatico decedant, lecto memoriali, et auditis votis, SSrtius supradictam petitionem omnino reiccil, ita quod nec in posterum ullo modo dc ca tractetur. — S. C. S. O., dic i3 Iulii 1660.

3. Bcnbd. XIV in Const, *biter omnigenas* PRO INUObIS R80NI SkRVIAE KГ FINITARUM RBGioNUM: /ir *ubi* (sicuti ibidem legitur) *turearum vis praevalet et iniquitas, sacerdos stolam semper habeat coopert im vestibus; in sacculo seu bursa pyxidem recondat, quam perfuniculos colin appensam in sinu reponat, et numquam solus procedat, sed uno saltem fideli, in defectu clerici, associetur.*

4. Honorius IU. in cap. *Sane, De celebratione Miss.,* expresse habet de delatione Eucharistiae, quod si *in partibus infidelium, ob necessitatem S. Viatici, permittitur, tamen extra necessitatem permittenda non est, cum hodie ecclesiastici lege absolute prohibitum sit ut occult'* deferatur. Occulte deferre in itinere, nequit moralitcrfieri absque irreverentia tanti Sacramenti.*

>. Vkrrigblli *De apostolicis Missionibus,* tit. 8, p. 136, expendit *an liceat in novo Orbe missionariis S. Eucharistiam collo appensam secum in itinere occulte deferre,* etc.; ct, quidquid sit dc veteri disciplina, concludit: *Hodie, miversalis Ecclesiae consuetudine et plurimorum Conciliorum decretis, prohibitum est deferre occulte SS. Eucharistiam in itinere nisi pro communicando infirmo, ubi esset timor et periculum infidelium, et dummodo ad infirmum non sit nimis longum iter, sed modicum ct unius dici.*

6. Thomas a Ibsu *De procur. salut, omnium gentium,* lib. 7: *Non auderem Evangelii ministros qui in illis regionibus aut aliis infidelium provinciis conversantur, si, imminente mortis periculo, secum Viaticum, occulte tamen, deferrent, condemnare.*

1172

S. R. C. *6 Martii tSsg* — Pkkin. Sbpt. — i. In missionibus aut in exercitiis spiritualibus, vcl in diebus primae Communionis aut Communionis generalis, vel numerosae, expeditae conservare usum quorumdam missionariorum, tum intra Missam immediate ante Communionem, vel immediate post, praedicandi circa receptionem Panis Eucharistici et gratiarum actionis illius receptionis?

Dc uau praedicandi in Mi»m immediate iiU vcl poit fideliam Communionem.

2. In Missa sine cantu v. g. diebus festivis aut dominicis, aut quotidie in Missa communi alumnorum, mos invaluit habere duos ministros sive clericos cum superpelliceo, sive laicos cum veste decenti. Rectusne est ille mos vel climinandus?

Dc duobuim··· nIstria m MisM sine cantu.

R. Ad i. Affirmative.

Ad 2. Servandum decretum in Molinen. dici 12 Sept. 1857 ^ub. vn. — *En decretum:*

« Utrum tolerandus sit ut mos non geratur de-
< cretis S. Congregationis duos ministros in
< Missa lecta prohibentibus, eo sub praetextu
< quod hi ministri non introducantur ratione
< dignitatis celebrantis, sed ratione celebritatis
« aut frequentioris assistendae, cx gr. si Missa
< sit parochialis aut alicuius communitatis. —
< R. Servanda esse quidem decreta quoad Missas
< scricte privatas; sed quoad Missas parochia-
« les vel similes diebus solemnioribus, et quoad
< Missas quae celebrantur loco solemnis atque
< cantatae, occasione realis atque usitatae celc-
< britatis et solemnitatis, tolerari posse duos
< ministros Missae inservientes, servatis ordina-
< tionibus S. Congregationis in una Tuden. dici
< 7 Septembris 1816 ad dubia xi et xu(i).

1173

S. C. S. Officii 70 *Martii r8$g* — Viknn. — Utrum acatholici ratione vinculi consanguinitatis, seu matrimonii, inferii licite possint in sepulchro gentilitio familiarum catholicarum. eorum.

De humanda ■caihoUcb in u> pulchni catholi»

(i) Propositis dubiis: An In Missis privatis permittitur ministro aperite Missale cx invenire Missam, et 6. An in iisdem Missis privatis; permitti possit ministro, si fuerit sacerdos, diaconus, vcl subdiaconus, ut praeparet Calicem, ct ipsum extergat in fine post ablutionem, sicut in Missa solemni? n S. C. respondit: Ad 5 « Negative; ct serventur rubricaen. _ Ad 6. « Ut ad proximum *(antectd.)* ».

R. Curent Episcopi totis viribus ut cuncta fiant ad normam sacrorum canonum ; quatenus vero absque scandalo ct periculo id obtineri non possit, tolerari posse (i).

1174

Qui intcllican· lur nomine *naeretia* in hccleratione Benedici XIV. circa mitrirnonia in Ibthndia.

Litt. S. C. S. Off. *6 April. 1859.* (ad Ep. Haklkmks). — Primum dubium circa matrimonia mixta volvebatur, nimirum an pro intelligente celebris Declarationis Benedicti XIV pro Hollandia comprehendi possint sub nomine *haeretici* quinque sequentes classes : 1. Illi qui catholice baptizati a pueritia nondum septennali, in hneresi educantur, ac hacresitn profitentur; — 2. Qui non tam in hacrcsi, quam ab haereticis educantur, nulla scilicet, vcl vix nulla haereticae doctrinae instructione accepta, ct cultu non frequentato, licet aliquoties participato ; — 3. Qui adhuc pueri in manus haereticorum incidentes, haereticae sectae adiunguntur; — 4. Apostatae ab Ecclesia catholica ad haereticam sectam transeuntes; — 5. Qui nati ct baptizari ab haereticis, adoleverunt quin ullam solemnem haereseos professionem emiserint, ac vcluri nullius religionis. — Igitur quid sentiendum sciscitatur Episcopus de istorum matrimoniis cum parte catholica initis. Addit vero illic praxim vigere partem catholicam non inquietandi. — S. Congregatio respondit: ad effectum matrimonii supranominatos comprehendi in laudata Benedicti XIV Declaratione, adeoque acquiescere debet, uti iam sc fecisse affirmat ipseinet Episcopus.

An baplir.tti ab haeretici» dot aub conditione bipli/undi.

Secundum dubium dc haereticorum baptismate cietur*, i. An baptizari ab haereticis promiscue sint sub conditione baptizandi ; — 2. An saltem illi quos non constat in particulari valide baptizatos fuisse. — Ad utrumque ac alia similia fit satis per resolutionem S. Congregationis Concilii, cui obsequendum esse probat Bened. XIV *(De Synod. lib. Vi* c. 6. n. 7.): — *Die* 29 *Martii 1683. An et in quibus casibus bapti^ati ab haereticis debeant sub conditione rebaptizari si ad fidem catholicam convertuntur.* Respondit : *non esse rebaptizandos nisi adsit dubium invaliditatis baptismi.* Itaque luculenter patet non praeceps, nec temere baptismum iterandum esse, sed in singulis casibus diligenter instituto examine a testibus fide dignis si rapertum fuerit eo loci valide baptizari consuevisse, acquiescendum erit; si vero adhuc probabile dubitandi motivum supererit, tunc conversus rebaptizabitur sub conditione. Ast huius negotii indicium cuinam committendum? Ad hoc quod tertio loco proponebatur dicendum est: posse Episcopum, regulariter loquendo, in casibus ubi non urgeat necessitas, ct alias iure non definitis, sibi reservare tale indicium ; quin imo quandoque, ob graviores difficultates, ad S. Sedem tum in quaestionibus de Baptismo, cum in quolibet alio catholicae doctrinae themate recurrendum esse iura ipsa decernunt.

0· btpuieo lufanlibu·4bobtutricibus iM- con'410·

Tertium quaesitum dc baptismo infantium CICtUr, domi ab obstetricibus aliisque conlato. Quoad hoc plura verba congerere supervacancum foret cum a Summo Pont. Bened. XIV copiosam solidamque pro more eruditionem regulamque practicam expositam reperire poterit A. Tua *De Synod, lib. VII. cap, 6 et Instit. 8 ac 84.*

benedictione contractum ma- ^ůβ^ıΓρβт» acathoiica ad t>- dem convertatur.

Demum ex pastorali sollicitudine A. T. inquint : « Utrum concedi possit benedictio nupria.is privatim extra .Missam, ct praesertim « annuli, quando post contractum matrimo- « mum pars acatholica ad hdem convertitur, « ct utrique contrahentium gratissimum foret « benedictionem accipere». S. C. respondit: « Facta declaratione super validitate matrimonii, iuxta decretum superius allatum (2), re- « mittitur arbitrio Episcopi, et, si fieri potest, be- « nedictio illa detur in .Missa ». Ex quibus probe colligitur hanc benedictionem unice in favorem fidei pietatisque impertiendam esse, minime cx necessitate aut ex praecepto. Immo declaratio de validitate matrimonii praemittitur ne scandali, aut dissidii, aut dubii exoriatur occasio. Quapropter prudentiae Episcopi committitur ut, pensitatis lerum adiunctis, hac facultate utatur, prout magis ad bonum gregis christiani ordinari in Domino indicaverit.

1175

0« fourpeii·- in&fehsfaaaSte Po>Iblru*®um·

S. C. S. Off. *13 April. 1859.* — TcHtLr Oηικν'γ. — Interpellationem faciendam esse post baptismum; et in casibus difficilioribus recurrat (Vic. Ap.) ad S. Sedem cum omnibus facti circumstantiis.

1176

n·»' cnm 'u.tc·

fnstr. S. C. S. Off. 22 *Iunii 1859.* — Communicatio cum haereticis esse potest vel in reproba doctrina vel in ritibus aliisve signis ,k:i·

(i) Eadem S. C. S. Officii die | Januarii x888 declaravit nonnisi iuxta huiusmodi responsionem esse intclligendum decretum 389 Concilii 11 Plenarii Baltimorensis ita se habens: « Ex mente Sedis Apostolicae « *lolfrdtur* ut in sepulchris gentilitiis, quae nrivata ct « panicularia pra catholicis laicorum familiis aedifi- « c.mtur, cognatorum ct affinium etiam acatholicorum « corpora tumulentur » : adeo ut *tolerantia* dc qua igitur sit tolerantia mere passiva ad *praecavenda maiora mala.*

(2) Id est decretum 4 Maii 1809 quo statutum « est: lansenistas non esse inquietandos obtentu matri- « monti bona fide contracti, non servata forma Con- « cilii Tridentini; ct pastores catholicos monendos ut « abstineant a movenda disputatione super validitate vcl « nullitatc matrimoniorum dc quibus agitur ».

felsie sectae protestativis cum scandalo fidelium, quibus ideo ab Ecclesia communio interdicitur cum illis, ne fides aut amitti aut periclitari intelligatur. Unde S. loanncs Evangelista sic severe praecipit: *Si quis venit ad vos et hanc doctrinam non affert, nolite recipere eum m domum, nec* ave *dixeritis ei, qui enim dicit illi* ave *communicat operibus eius malignis* (loan. 2. to). Evidentissime ex his verbis prohibitum iri infertur quidquid huiusmodi *ave* exprimit, prout sunt actiones liturgicae quae ad ecclesiasticam unitatem significandam institutae fuere. Quapropter a PP. Concilii Carthaginensis sancitum legimus *cum haereticis nec orandum nec psallendum,* prout refert Benedictus XIV (de Synod, c. V. lib. VI.). Illicitum est ergo in sacris functionibus haereticos in chorum invitare, alternis psallere, dare iis pacem, sacros cineres, candelas ct palmas benedictas, aliaque id genus externi cultus, quae interioris vinculi ac consensionis indicia iure meritoque existimantur, tam in sensu activo, nimirum similia cis dando, quam passivo, ab iis in eorum sacris accipiendo. Idem enim in utraque hypotesi esset ac *ave* illis dicere, eorumque operibus malignis communicare. Sed quaedam (nunc) proponuntur quae cx sc, prout iciune ac nude exhibentur, communicationem in sacris haud praeseferre videntur. Nam quae circa patrinos in matrimoniis, ct circa iurantes in ecclesiis nostris obiiciuntur, nullam declarant cooperationem prohibitam quoad catholicos. Patrini siquidem dicuntur ii qui solummodo desponsati lateri adstant, nihil agentes aut dicentes quod vetitae participationis signum referre indicetur, ct ita si, in ista materiali praesentia nullum pertimescendum sit scandalum, non erit cur anceps tluetuet missionarii animus. Multo minus angi debet si, nemine catholicorum invitante aut coopérante, haeretici templa nostra cuilibet patentia ingrediantur sua iuramenta pronunciaturi. Quid ad nos si tota actio haereticorum sit fidelium cooperationi remota ?

Quoad funera demum iam feria V dic vigesima Maii 1755 responsum fuisse noverint missionarii, tolerandos esse haereticos vel schismaticos, quatenus meram praesentiam materialem exhibeant, causa honoris civilis erga defunctos, non sc immiscentes precibus ac ritibus catholicis. In hoc enim nulla est proprie dicta participatio in sacris cx parte catholicorum, qua exclusa, in reliquis sese gerant ad tramitem Constitutionis Martini V « *Ad evitanda* ».

1177

(jura . - £ S. C. Concilii *18 Iulii 1859* — Ad benedictionem post partum ius tantummodo habere mulieres quae ex legitimo matrimonio pcpercrunt

1178

S. C. S. Off. *20 fulit 1859* — Proposito dubio R. P. D. Episcopi Philadelphiae circa professionem fidei ac absolutionem haereticorum dum convertuntur, feria IV dic 20 Iulii 1859, Erili DD. decreverunt dandam esse instructionem prout sequitur:

Quid igcndua In convertie»: hicrciicorum; c: de eorum proie» none tide! ct &K solutione

In conversione haereticorum inquirendum est 1. dc validitate Baptismi in hacrcsi suscepti. Instituto igitur diligenti examine, si compertum fuerit aut nullum aut nulliter collatum fuisse, baptizandi erunt absolute. Si autem investigatione peracta adhuc probabile dubium dc Baptismi validitate supersit, tunc sub conditione iteratur. Demum si constiterit validum fuisse, recipiendi erunt tantummodo ad abiurationem seu professionem fidei. Triplex igitur in conciliandis haereticis distinguitur procedendi methodus:

1. Si Baptismus absolute conferatur, nulla requiritur abiuratio nec absolutio eo quod omnia abluit Sacramentum regenerationis.

2. Si Baptismus sit sub conditione iterandus, hoc ordine procedendum erit:

a) Abiuratio seu fidei professio.

b) Baptismus condicionatus.

c) Confessio sacramcntalis cum absolutione conditionata.

3. Quando denique validum indicatum fuerit baptisma, sola recipitur abiuratio seu fidei professio quarn absolutio a censuris sequitur.

(Notandum vero abiurationem seu professionem fidei aliam esse ab ca quae habetur in Bulla Pii IV. Nam a Suprema S. C. S. Officii praescripta fuit illa, quae adncctitur, pro conversione haereticorum). Si tamen nonnunquam eiusmodi neo-conversus valde desi ieret ut ritus in eius baptismo olim omissi, hac occasione suppleantur, sacerdos huic pio eius voto morem gerere utique liberum habet. Debet tamen in tali casu adhibere ordinem baptismi adultorum, et mutare mutanda ob baptismum iam valide susceptum.

Sacerdos superpclliceo et stola violacei coloris indutus sedet in cornu Epistolae, si SS. Sacramentum asservetur in tabernaculo, sin minus in medio altaris, et coram illo genuflectit neoconversus, qui codicem Evangelii dextra manu tangens, emittit professionem fidei, prout inferius habetur: vel, si nesciat legere, sacerdos praelegit eidem tarde professionem, ut conversus camdem intclligere, ct cum sacerdote distinctis verbis pronuntiare possit.

Professione di fede

Io N. N. avendo avanti gli occhi inici i sacrosanti Evangclî chc tocco colle proprie muni, e sapendo chc niuno puô salvarsi fuoii di quella fede, che tienc, crede, predica, cd insegna la

S. Cattolica cd Apostolica Romana Chiesa, contre la quale mi dolgo di aver gr ivemente errato, perché, nato fuori di essa Chiesa, ho avu-tc c crcdutc dottrinc contrarie all'inscgnamento della medesima.

Ora illuminato dalla divina grazia professo di credere che la S. Chiesa Cattolica Apostolica Romana c Punica c vera Chiesa stabilita da Gcsù Cristo su questa terra, a cui di tutto cuore mi sottometto. Credo tutti gli articoli chc cssa mi propone a credere; riprovo c condanno tutto ciô che essa riprova e condanna, c sono pronto ad osservarc tutto ciô che essa mi co-manda, e spccialmcnte professo di credere:

Un solo Iddio in tre divine peisonc distinte, cd uguali, cioê Padre, Figliuolo, c Spirito Santo.

La dottrina cattolica sull'Incarnuzionc, Pas-sione, Morte, c Risurrezione di Nostro Signor Gcsu Cristo, e la unione iposlatica dellc due nature, divina ed umana ; la divina maternité di Maria Santissima unita allu di Lei integer-rima verginità ed immaculata Concezionc.

La presenza vera, rcalc, c sostanzialc del corpo insieme coll'anima c diviniU di Nostro Signorc Gcsù Cristo ncl Santissimo Sagramento dell'Eucaristia.

I sette Sacramenti istituiti da Gcsù Cristo per la salute dell'uman genere, cioe Battcsimo Crcsima, Eucaristia, Pcnitenza, Estrcma Un-zione, Ordinc, c Matrimonio.

Il Purgatorio, la risurrezione de' morti, la vita eterna.

11 Primato non solo di onore, ma anche di giurisdizione del Romano Pontcficc, successore di S. Pietro Principe: dcgli Apostoli, c Vicario di Gcsù Cristo infallibile.

Il culto dc* Sami, c delle loro immagini.

L'autoritA delle apostoliche, cd ecclesia-slichc tradizioni, c dcllc Sacre Scritturc, da non doversi interpretare, cd intendere, sc non ncl senso, chc ha tenuto, c tiene la S. Madre Chiesa Cattolica.

Ed ogni altra cosa che dai SS. Canoni, c dai Concilii Ecumenici, spccialmcnte dai sa-crosanto Concilio Tridentino c dai Concilio Vaticano e stata definita e dichiarata.

Quindi con cuor sincero, c fede non finta detesto, cd abiuro ogni errore, eresia, c setta conti aria alla detta S. Cattolica cd Apostolica Romana Chiesa. Coù) Dio ini aiuti, c questi suoi santi Evangclî chc tocco colle proprie inani.

Postea neo-converso genujlexo manente, sacerdos sedens dicit psalmum Miserere, *sive psalmum* Dc profundis *cum* Gloria Patri *in fine. Quo finito, sacerdos stans dicit:*

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.
Pater noster *secreto ;*

v. Et ne nos inducas in tentationem.
Sed libera nos a malo.
v. Salvum fac servum tuum (vel ancillam tuam).
iv. Deus meus sperantem in tc.
v. Domine, exaudi orationem meam.
fv. Et clamor meus ad te veniat.
v. Dominus vobiscum.
iv. Et cum spiritu tuo.

OKEMUS

Deus, cui proprium est misereri semper ct parcere, suscipe deprecationem nostram, ut hunc famulum tuum (hanc famulam tuam) quem (quam) excommunicationis catena con-stringit , miseratio tuae pietatis clementer ab-solvat. Per Dominum nostrum lesum Christum Filium tuum, qui tecum vivit ct regnat in uni-tate Spiritus Sancti Deus, per omnia saecula sacculorum. i>. Arnen.

Deinde sacerdos sedet, et ad profitentem genuflexum versus, eum ab hacresi absolvit dicens :

Auctoritate Apostolica, qua fungor in hac parte, absolvo te a vinculo excommunicationis quam (1) incurristi, ct restituo tc sacrosanctis Ecclesiae sacramentis, communioni et unitati fidelium in nomine Patris et Fi^lii ct Spiritus sancti. R. Amcn.

Denique abiuranti aliquam poenitentiam sa-lutarem iniungat, e. g. aliquas preces, visitare ecclesiam, aut similia.

1179

Gra tempai ct ♦xccrdoium a>-■Htcntiam in o-leorum conse-cratione.

Litt. S. C. S. Officii 5 *Augusti* r^jp — Al primo quesito (del Vie. Ap. della Mon-golia) circa Passistcnza dei sacerdoti al Vc-scovo consagratore dcgli Oli, c se gli Oli pos-sano consagrarsi in giorno diverso dai Gio-vcdi Santo, hanno provveduto (gli Erili PP.) ordinando chc si dessc comunicazione dei de-creti del 21 Settembre 1719 c 14 Fcbbr. 1704 fr. *n. 26j)·* Nclla Congregazione 21 Settem-bre 1719 fra gli altri dubbî fu discusso il seguente :

t. An Episcopi Vicarii Apostolici in Re-gno Sinarum quibus inter alia concessa fuit facultas conficiendi Olea Sacra cum sacerdoti-bus quos potuerint habere, si nullum sacer-dotem habere possint, vel quia distant uno vel altero mense, quos accedere vel vocare difficile est, vel propter persecutiones vel in religionem vel in personas, vel quia probabile est valde ut vel vocati vel invitati renuant accedere; an possit Episcopus sine sacerdote vel sacerdotibus Olea sacra conficere: ct quatenus non, suppli-

er) In dubio gravi aut levi utrum pocnltens in excommunicationem incurrerit per haeresim professam, sa-cerdos hic inscr.it vocabulum *forsan.*

cat ui, si sit locus dispensationi, SSmus indulgent» cum de facto habeatur in Sinis casus expositus.

R. SSrtïus, auditis votis Erïiorum, decrevit quoad primurn dubium satis provisum in fortn ils prima facultatum concedi solitarum Episcopis et Vicariis Ap. in partibus Sinarum sub n. f2·

Ora le facoltl accordate ai Vicari Apostolici dclla Cinn sotto ii ŋ. 12 della Formola I. permettant) ai medesimi di poter fare gli Oli Santi anchc fuori della Fcria V in Coena Domini, c sono dei seguente tenore: < Confi- « ciendi Olea Sacra cum sacerdotibus quos po- < tucrint habere et, si necessitas urgeat, etiam < extra diem Coenae Domini *. Come poi abbiasi ad intendere quella parte della riferita concessione cioè *cum sacerdotibus quos potuerint habere,* chiaramente apparisce dal seguente biglietto di Mons. Assessore del S. O. diretto al Segrctario della S. C. di Propaganda a cui venne rimessa la risposta dclla Suprema :

• Dal S. O. Ii 22 Sett. 1719· — Monsignor Assessore manda a V. S. la risolu/Jonc ossia risposta ai due dubbî proposti dal P. Ccru missionario Ap. nella Cina, cd anco aggiunge d'ordinc del S. P. che V. S. puô nella lettera di risposta significare chc, avendo facolta i Vescovi c Vicari Apostolici dclla Cina di far gli Oli Santi *cum sacerdotibus quos potuerint habere,* basta Γintervento di duc sacerdoti, c che piü ampia facolta e dispensa Sua Santitï non stima conveniente concc 1ère, tanto più chc hanno anco la f.icoln di consecrare gli Oli *extra diem Coenae Domini ».*

1180

An .' quiedn o · -uj.. m Γ** rm! '**'** S. C. S. Off. *tt AUg. tS*--- An ptaCtertnitti possit interpellatio facienda comugi infideli quando adest certitudo quod infidelis ncc converti, ncc cohabitare velit pacifice cum contage ad fidem converso.

R. Quoties coniugem infidelem ncc Christi fidem amplecti, ncc sine contumelia Creatoris cum coniuge converso velle cohabitare certo constet, Episcopi tamquam Apostolicae Sedis delegati, ct Vicarii Apostolici, dispensare poterunt super interpellatione, dummodo urgeat necessitas, ncc tempus suppetat recurrendi ad S. Sedem.

1181

, ' ', ' • V ' C'-a ·»«· •■«n· · S. C. S. Off. *11 Sept.* r<v59. — Cmcisnat. — »· In quali casi possa dirsi chc i penitenti dano in pcricolo od in articolo di morte, sicche possano essere assoluti sopra ogni censura e peccatu da qualunquc sacerdote.

2. Se i Vescovi in virtu del Capo *[Jce.it* possano tssolvere dai casi occulti riservati alia S. Sede dopo il Concilio di Trento, e nominatamente un confessore che abbia attentato di assolverc il complice nel peccato turpe.

Ile ib»ol»endo tacerdote Unie. 3. Sc possa ciascun confessore ussolvcrc il sacerdote che abbia sollccitato nell'atto o luogo della sagramcntal confessione.

Circa complici* absolutionem. 4. Quando debba reputarsi reo di peccato turpe un confessore, sicche se abbia assoluto il complice, sia incorso nellc pene e censure inflicte dalle Costituzioni di Benedetto XIV chc cominciano 1'una *Sacramentum Poenitentiae,* c Paîtra *Apostolici muneris.*

R. Ad i. A probatis auctoribus iudicandi normam sumat (Archiepiscopus) quibus in casibus revera dici possint poenitentes versari in articulo vel periculo mortis, adeo ut quilibet sacerdos a quibusvis peccatis et censuris eos absolvere valeat, ct sub quibus cautionibus, si agatur praesertim dc censuris summo Pontifici reservatis, ct consulat decretal. Clementis III relat. in Cap. XV *Cum desideres,* et C. 26. *Quod de his,* de sententia Excommunicat.

Ad 2. Non posse, iuxta resolutiones S. Congregationis Concilii Tridentini decretis interpretandis praepositae, quae mense Ianuario anni 1689 Archiepiscopo Mediolanensi ita respondit : *Reservations casuum de novo post Concilium non comprehenduntur in Cap. V! Sess. 24 De reform., et praesertim super clausura monialium;* ct quae item *2* Martii 15g5 Episcopo Nucerino respondit: *Nosse debet Episcopus facultatem absolvendi sibi tributam decreto c. VI sess. 24 non extendi ad casus qui novis Summorum Pontificum Constitutionibus post Concilium Tridentinum fuerint Apostolicae Sedi reservati.*

Ad 3. Cum sollicitatio dummodo fuerit simplex, nullo iure S. Sedi reservetur, nihil obstat quominus sacerdos sollicitans, aliunde rite dispositus, a quovis confcssario absolvi possit.

Ad 4. Ad dignoscendum quando contcssarius censeri debeat reus peccati turpis externi et in genere suo gravis, ita ut si attentaverit complicem absolvere, poenis et censuris per Constitutiones Benedicti XIV inflictis innodatus censeri debeat, consulat probatos auctores et praesertim S. Alphonsum dc Ligorio.

1182

Circa pileoli simet usum in Mis* tac celebratione. Litt. S. C. de Prop. Fide *6 Dec. 185g* (ad Provicakium Kuytcru) — Ad sinici vero pileoli quaestionem quod attinet, eam revera S. Congregationis mentem fuisse, quam innuis, declaramus, ut nimirum, si facile usus aboleri posset, neque graves adhuc illum retinendi causae, ut antea, suaderent, sensim universalis Ecclesiae praxis Missam celebrandi capite detecto instauraretur. Votum eiusmodi Sacra C. haud retractavit, quamvis alicuius forte momenti ra-

tioncs ab uno vel altero cx Praesulibus Missionum Sincnsium ad tuendum pileoli usum afferrentur. Attamen, in ca sententiarum discrepantia, haud omnino praecipiendam vel urgendam esse censuit pileoli abolitionem, quam porro in aliquibus Missionibus pacifice et absque ulla fidelium aversione aut admiratione peractam, haud iniucundum accidit percipere. Cum itaque, in ista provincia, quemadmodum et in plurisque aliis Missionibus novimus, rite ac sine ullo religionis detrimento absoluta res fuerit, uti narras, ac fideles iamdiu pileoli abolitioni acquieverint et assueverint, ut consuetudo abrogata iterum instauretur, quamvis id a conterminis Kuy-Tceu regionibus factum fuerit, ncc probandum nec suadendum ducimus.

1183

«mVcguhrium βοΐΐιοΛπι.

S. C. super statu Regul. 20 *Ian. iS6o.* — /\rchiepiscopus Mexicanus humillime exponit, quod S. V. decreto S. Congreg. super statu Regularium die 19 Martii 1867 praecepit, ut novitii, iam scxdecim annorum, etiam expleto novitiatus anno ad normam Tridentini, non alia vota nisi simplicia valeant emittere, dilata emissione solemnium post triennium, si digni tunc reperti fuerint, qui ad professionem admittantur, dummodo ultra 25 annum corumdem aetatis non protendatur.

Ex expositis sequentia dubia suborta sunt, quorum solutionem a S. V. obsequiosissime expostulat.

1. Possunt ne novitii post emissa vota simplicia, ante emissionem solemnium ad Sacros Ordines promoveri titulo paupertatis, non obstante Constitutione *Romanus* S. Pii V dic 12 Novembris anni 15o8 in lucem edita?

2. Possunt Provinciales dispensare cum novitiis defectu natalium laborantibus ante emissionem votorum solemnium, ad hoc ut his ordines conferantur?

3. Qui forte habitum religionis induerint, maiores iam a5 annorum, aut huic proximi aetati, possunt, expleto iam novitiatus anno, ad vota solemnia ct professionem admitti, an etiam cum similibus cxpcctandum est ulterioris probationis triennium?

4. Si novitii post emissa vota simplicia aut dimittantur c religione, aut haec ab ipsis mobilitate animi relinquatur; quid cum cis agere debet Ordinarius, si aut ad sacros Ordines, aut ad matrimonium forsitan adspirent?

Ex audientia SSrfti habita a D. Secretario S. Congreg. super Statu Regularium sub die 20 Ianuarii SStîius ad proposita dubia rescribendum mandavit, ut sequitur.

R. Ad 1. Negative quoad Ordines sacros.

Ad 2. Affirmative pro prima tonsura, et Ordines minores, quatenus Provinciales ex Apostolico induito legitime gaudeant facultate dispensandi super dicta irregularitate, caquc revocata non fuerit.

Ad 3. Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.

Ad 4. Si professi votorum simplicium sive per dimissionem ab Ordine, sive per Apostolicam dispensationem ab emissis votis soluti fuerint, sc gerat cum illis prout cum ceteris suis dioccesanis sese gerere debet.

1184

Reprobatur in million irm mercaturae excrcirium.

Litt. S. C. de Prop. F. *4 Febr. i860* — (au Vic. Ap. Lahassak) — Cum nuper a Suprema Inquisitione, ad quam solvendas remisimus quaestiones ab A. T. propositas quoad mercaturae exercitium (1), responsionem tibi communicandam acceperimus, eam sine mora transcribentes pandimus, quae est ut sequitur:

< Exposuisti S. C. de Prop. Fide, vetitum omnino esse, sub poena expulsionis, omnibus alienigenis, et praesertim europaeis, ingressum in istas Thibeti regiones, sive regi, sive magno Lamae subicctas, nisi cx causa negotiationis. Id intclligens A. Tua, verens nc apostolicum quod suscepisti mandatum, evangelizandi nempe efferatam et superstitiosam istam gentem, in tenebris et umbra mortis hactenus sedentem, incompletum remaneret, cum nullum aliud, ut asseris, suppeteret medium, opportunum putasti istius regni oras pervadere tanquam negotiator, quo praetextu fidem catholicam facilius tutiusque propagaturum contendis. Quocirca, ad omnem dc vero Ampl. Tuae cacterorumque sociorum statu et conditione ab infidelium animis suspicionem avertendam, non solum dictis, eisdem demonstrare studes vos omnes non aliud esse nisi quaedam mercatorum societas lucris terrenis addicta, sed, ut in huiusmodi opinione ultro confirmentur, nonnulla promptuaria scu officinas ad merces servandas et vendendas huc illueque stabilire tibi placuit, et, quod mirum est, haec omnia perfecisse inconsulta Sede Apostolica, ad quam demum recursum habuisti, ut super liccitatc praefatae

(i) Quaesierat Vic. Ap. « 1. Sc sia lccito avere delle « farnude per vendere le medicine, c dei fondachi per • depositarc le altrc merci, e venderle ugualmente agli w avvcntori.

« 2. Se nclle terre soggette al gran Lama possano « lccitamcntc i missionari commutare almeno merci con «merci, come fanno gl'indigeni coi negotianti cinesi, « onde ritenendo sempre i missionari il nome di nego· « danti, non vengano espulsi.

«3. Se i sccolari detti *batlisli* che i missionari so· « gliono spedire da una stazione all'altra, sia per Te· « pistolare corrispondcnxa fra di loro, sia per traspor· « tare sacri arredi, possano, viaggio faccndo, esercitar • la mercatura per non essere conosciuti.

« 4. Sc ciô sia lecito anche ai missionari che si tro· « vassero nclle medesime circostanxc nell'intraprendere «dei viaggi ncll'interno ».

negutialionis instruereris. EE. ac RR. PP. Supremae huius Sacrae Congregationis postulatis tuis serio nc mature perpensis responderunt: *non licere quovis titulo missionarios mercaturam exercere,* libique respondendum esse per instructionem decreverunt.

Et sane, qilanquam Emis PP. compertum sil, cx zelo quo ad fidem catholicam propagandam flagraris, A. T. permotam fuisse; tamen perspicuum tibi esse debet ss. canonum sanctiones, Conciliorum etiam generalium decreta, Apostolicas Constitutiones, ct SS. Congregationum responsiones ad Vicariorum Ap. postulata, contrarias omnino esse praefatae tuae agendi rationi; neque bonitas finis illicita inedia ad eumdem consequendum legitimate potest, non enim sunt facienda mala ut veniant bona. Caeterum, divina Christi religio propagari non debet fictionibus ct simulationibus, quemadmodum haeretici sua venenata dogmata propagare conantur. Dominus enim Salvator noster conversurus humanum genus, Apostolos et discipulos suos mittens, dixit illis: *Euntes in mundum universum praedicate Evangelium omni creaturae. Docete omnes gentes baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Ecce ego mitto vos sicut agnos inter lupos. Estote ergo prudentes sicut serpentes ct simplices sicut columbae.* Hacc sunt divina monita, a<i quae fideliter cxcquenda Evangelii praecones conatus omnes adhibere debent. Praetextus mercaturae, quamquam tibi videtur aptissimus ad fidem propagandam, nunquam tamen in conversionem animarum adhibenda est, ut indecens ct valde indecora viris apostolicis exemplo Christi ct Apostolorum, qui nunquam his fictionibus usi sunt, quibus Deo simul ct mammonae obsequi viderentur. Non enim desunt exempla in quibus infideles ut primum vident eos, qui summi Dei sc dicunt ministros et legatos, negotiis temporalibus addictos, eosdem spernunt, putantes illos uti religionis praetextu ut cx egestatis angustiis emergant. Hoc pacto, venerationem illam atque umorem, quibus ad animas Deo lucrifaciendas prae caeceris indigent, ubique amittent ct mercatorum potius pecuniarum, quam animarum curatorum, ignobile nomen sibi acquirent.

Ne igitur non solum ss. canonum sanctionibus, sed etiam Apostolicis Constitutionibus Urbani VIII *Ex debito pastoralis officii* 22 Febr. i633; Clementis IX *Sollicitudo Pastoralis officii* 17 Iunii 1669; Benedicti XIV *Apostolicae servitutis* 23 Febr. 1751 ; ClementisXIII, in sua Encyciica *Cum primum* 16 Sept. 1759: et Pii VI, in responsione ad Archicpiscopum Thcodosiopolitanum 18 Martii 1782, contradicere videaris, ncccssc est ut ab exercitio mercaturae, sive per te sive per alios, directe vel indirecte, aut quovis titulo vel colore, in posterum abstinearis, ne gravissimis poenis in SS. Canonibus ct praesertim in praediatis Constitutionibus latis, irretitus maneas.

Hisce praehabitis, ne mireris si aliquando intelligas S. C. plerumque dispensasse cum nonnullis ab huiusmodi negotiationis prohibitione. Omnes enim a praefata S. C. de Prop. Fide concessiones alicui Vic. Ap., vel presbyteris sinensibus ecclesiastico patrimonio carentibus factae, nonnisi quosdam casus particulares, et quidem urgentissimos, respiciunt. Nunquam vero huiusmodi concessiones factae fuere ut missionarii exercitio mercaturae uti possent tanquam medio ad fidem catholicam propagandam, prout A. T. obtinere peroptat.

Seclusa ergo quacumque negotiatione, species medicinales dumtaxat, ad infirmorum usum gratuito, vel saltem absque ullo lucro a missionariis in hac arte pei itis exhibendas permittere vales. In reliquo satage ut, prudentiori ct meliori modo quo potes, evangelizentur pauperes qui circa missionariorum hospitia domicilium sibi elegerunt, corumque pueri qui praefatorum missionariorum scholis intersunt ; cura ut cum humanis litteris religionis quoque catholicae rudimentis imbuantur. Hisce praejactis fundamentis, religionis aedificium, Deo adiuvante, ad suprema consurget; nam *neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus* ».

1185

Circa Inuriptloncm fideliam in ethnicorum catalogi».

Litt. S. C. de Prop. F. *ri Febr. rS6o.* (An Vie. Ap. Tusk. Occjd.) — Ut primum, incuntc anno 1858, litteras Ampl. Tuae dic 7 Iunii anni 1827 datas, accepimus, quels petitas a Suprema Inquisitione cnucleaiioncs quoad propositas alias quaestiones *circa inscriptionem fidelium in pagorum catalogo* exhibendas curasti, illas eidem S. Tribunali subierimus expendendas (i). Iterum porro super memoratis quaestionibus, cum per negotiorum copiam licuit, examine instituto, matureque

(1) Litterae Vicarii Ap„ (7 Iunii 1857), de quibus agitur, ita le habent: · Responsa data feria IV, dic 27 • Iunii 18$$ *(i*. n.* r/n) ad quinque dubia a me pro- • posita. um recepi, ct multat Eminentiis Vestris gra- • tus ago ct ad maiorem claritatem respondebo dua- bu* Eminentiarum Vestrarum quaestionibus quae sic • se habent I *Utrum inicriptio in catalogo, de quo • sermo, coactiva sit nec* ntl Ad hoc: luce inscriptio ▮ non est proprie coactiva; qui enim vult inscribi in- « scribitur; sed qui non inscribitur est quasi domesticus * totius pagi in operibus superstitiosis communibus sed « aliquantulum facilius potest illa vitare: vel debebit « dare pago bonam pecuniae summam, vel migrare ad « alium pagum, ubi alieno illi inserviet sicut el proprio: « quod durum est pauperibus ct divitibus 2. *Utrum, • ca despecta vel praetermissa, gravia exinde transgres- ▮ tori aamna metuenda sint?* Damna metuenda sunt « propter despecta opera necessario facienda ob hanc

perpensis omnibus, quae ab A. T. adnotata in thernate fuere, uberiusque explanata, nuper, nempe feria IV dic 1 vertentis Februarii, EfTii Patres ca dc re Λ. Tuae rescribendum decreverunt ut sequitur : < Ex deductis, si agatur dc iis, qui nondum sunt inscripti, sed cum animo se inscribendi, absolvi nequeunt, dum in tali perseverant indispositione. Si vero agatur dc iis, qui iam inscripti sunt, ct eorum nomina deleri nequeunt cx catalogo, confessorii sc < gerant iuxta regulus theologiae moralis a probatis auctoribus traditas >.

1186

Cire· decreti io"m".jɕnô‘» paroecia· ternotur.

Ex Instr. S. C. S. Off. *2) Febr. 1860* — (AD Arcihkp. S. Frasciscï) — Lex Tridentina dc clandestinis matrimoniis debet sane in unaquaque paroecia promulgari iuxta illius censuram ; sed facta semel promulgatione, ciusque observantia permanente, lex territorium afficit, ct adaequate loquendo localem ct personalem esse in confesso est apud omnes; quatenus localis, allicit territorium, cosque qui ibi matrimonio iungendi sunt obligat ; quatenus vero personalis, eos obligat qui domicilium, vel quasi (domicilium) habentes in loco ubi eridentinum decretum publicatum est ct viget, in altero ubi illud non viget contrahere vellent. Neque cx facta in posterum praedicti territorii divisione, vel in eodem aliarum paroeciarum erectione, partes divisae, vel recens erectae paroeciae, a lege iam territorium possidente liberae rcnunciari possent. Item cx continuata observantia decreti tridentini iustissime argui legitimam illius promulgationem communis similiter sententia est.

Publicatio (igitur) per Tridentini censuram in unaquaque paroecia praescripta paroecias allicit huiusmodi publicationi praeexistentes, vel in territorio fundandas, quod lex ista iam possidet ; alias neccssc foret toties eamdem iterare, quoties paroeciae iam huic legi subtectae dismembratio, vel nova in eodem territorio erectio fieret, quod inauditum in praxi est. Neque implicat quod missio vel ecclesia primitiva, quae paroeciarum speciem redoleat, in immensum portendatur, dummodo illius totum sit territorium, certisque limitibus definitum: facta namque decreti tridentini publicatio in illa, facta intelligitur in toto eiusdem territorio ; ct successivae aliarum missionum seu paroeciarum erectiones intra praefati territorii fines eodem iurc essent censendae.

Casus forsan excipi posset quo deficientibus lapsu temporis missionariis et fidelibus in territorio praedicto, alii advenissent, praesertim si acatholici, et scienter vel ignoranter matrimonia contrahere, non servata forma Concilii, coepissent, praeteritam publicatamque legem in desuetudinem adducentes; cum lex tridentina, licet territorialis, homines tamen afficit, et ubi vel desint, vel eam in desuetudinem per generalem inobservantiam adducant, incassum eiusdem sanctio urgeretur.

1187

Litt. S. C. de Prop. F. 5 *Martii i860* (ad Pro-Vic. Ap. Kurrciu) — Litteris iam datis anno 1867 dc contractu valde apud sinenses usitato agebas, quo pecunia indigentes domum aut agrum alteri vendunt cum clausula quod post statutum tempus ipsi poterunt, pretio emptori integre restituto, domum vel agrum recuperare, ordinarie post triennium, sexennium aut decennium, non raro etiam nullo determinato tempore. Interca emptores domo vel agro ut:, perinde ac si sua essent, et fructus redditusque omnes percipere, imo posse alteri cupienti eodem vel maiori pretio vendere. Sed per successivas huiusmodi venditiones prioris domini iura nullatenus violari, cumque posse semper illa a priore emptore exigere: cum per leges civiles talis possessio, quantumvis longa, nunquam generat piaescriptionem, ita ut, pluribus transactis generationibus, venditoris heredes domum aut agrum venditum repetere possunt, ct sicut venditor potest, restituto pretio, rem suam recuperare, ita emptor si, expleto tempore, rem amplius servare nolit, potest coram iudice urgere resolutionem contractus, qui, licet frequens ac quasi quotidianus dici possit, raro tamen lites gignit, et ubi, statuto tempore, venditor pretium non restituat, censetur iisdem conditionibus renovatus. Communius autem emptor emptionem perficit alia summa priori addita, et sic verum dominium in re acquirit.

n« cootneto re,rOTcn4,tlonl»

Re ad supremum S. Officii tribunal delata, omnibusque mature perpensis, ct praesertim antiqua Vicariorum App. praxi a temet asserta, contractum hunc utpote usurarium damnante ct severe fidelibus prohibente, licet successu

• inscriptionem: v. gr. mactare victimas, coquere carines, praeparare mensas, easque asportare ad locum • sacrificii, non vero propter ipsam inscriptionem prae « termissam. Pauperibus metuendae virgae infamantes; « divitibus plura plus minusve gravia (lamna, utrisque « salutatio idoli m reparatione iniuriae; si recusent « una vel altera vice, inde oriuntur odia, lites, iurgia « ct etiam migratio ad alium pagum; ubi eadem dura « invenient ; quia talis est fere omnium pagorum con-

* suctudo quae vim legis habet. Qui inscribuntur in hoc « catalogo superstitionibus pago communibus omnes « contribuere debent pecunia, oriza, ct manducatione; « adolescentes contribuunt adhuc opere, homines qui « quamdam auctoritatem habent et seniores salutant « idolum ct manducant de idolothytis Ideoque chris- α tiani qui mixti sunt cum idololatris; semper emunt « multa pecunia separationem ab eis ».

temporia per Episcopum Surensem uti legitimum habitum atque permissum, vicinis Vicariatibus in priori sententia etiam nunc perseverantibus, dubium exortum est de exacta contractus expositione, vel saltem de omissione licet involuntaria circumstantiarum, eo magis quod in tuis litteris nullum verbum de oneribus, et a quo, durante contractu, supportan lis apparet, ct, quando dc perfectione cius per alterius summae priori additionem mentionem faciebas, phrasi utebaris qua in illud temporis nondum dominium rei venditae translatum fuisse argui posset; scribebas enim: *et sic verum dominium in re acquiritur,* dummodo pro vero dominio plenum non intellexeris asserere. Cum itaque iuxti exposita tuto responderi non possit quaestionibus quas enodandas proponis, ut dubium penitus solvatur, ct regula certa pro futuro habeatur, nempe, an liceat fidelibus hunc contractum, quem theologi rctrovenditionem vulgo appellant, inire, ct, in casu negativo, quid agendum pro sic initis ac praeteritis huiusmodi contractibus, ne in exquirenda praedictarum difficultatum cnuclcationc, longum tempus ulterius insumeretur, visum est satius futurum, si una cum decretis ac instructionibus alias in rem datis, tibi nonnulla in mentem revocarentur, quae in quotidianis, quibus angeris pro vinea tibi commissa sollicitudinibus, te quasi manu ducere valeant in eorumdem applicatione casui quem pro manibus habes.

Iam vero pactum rctrovendendi, scu conventionem ut emptor vel possit vel debeat rem emptam revendere venditori, vel in gratiam solius venditoris, vel in gratiam solius emptoris, vel utriusque, praescripto frequentissime etiam tempore, licri posse, atque ex se esse licitum in confesso est apud omnes: nam, sicut venditor potestatem habet rem suam absolute vendendi, ita etiam vendendi cum certo modo et pacto ; ct similiter emptor, cum vel sine tali pacto liber est ud emendum, modo aequalitas utrinque servetur. Ad vitandam autem larvatae usurae iniquitatem, ponuntur communiter a theologis conditiones quaedam, nempe: – i. Ut nihil liat in fraudem usurariam, et adsit intentio vere emendi ct vendendi, alioquin iam esset mutuum implicitum scu larvatum, et lucrum inde proveniens esset usura, Hinc pretium vile ab empture oblatum pro re diutius retinenda ; item si emptor aliis usuris assuctus nolit mutuum dare, sed rem emere cum pactu rctrovendendi, dubium fundatum ingereret et diligenter attentionem excitare deberet. — 2. Ut onus impositum compensetur ; nam unus omne contractui cxtrinsecum ct pretio aestimabile compensari debet, alias non servaretur aequalitas ct iustitia : ac proinde minui debet pretium, si emptor teneatur rem emptam levendere venditori ; talis enim obligatio est onus pretio aestimabile, cum privet emptorem facultate eam retinendi aut aliter alienandi ; augeri vero, si venditor obligetur rem venditam redimere uti emptor voluerit, cum hoc onus sit etiam pretio aestimabile ac extrinsccum venditioni. Hinc emptio rei frugiferae, facta ea lege ut venditor teneatur postea rem suam lecipere, ct totum pretium pro ea acceptum reddere emptori retinenti sibi fructus, posset, saltem in piaxi, usurae velatae suspicionem ingerere ; nam reipsa mutuum virtuale cum lucro respectu illius redolet qui, nolens mutuari alteri pecuniam quaerenti, emit ab illo vincam aut domum, ca lege ut post biennium vel triennium redimatur eodem pretio quo empta fuerit, retentis fructibus ex ea perceptis : talis namque non habet intentionem sinceram emendi, verum tantummodo intendit dare pecuniam praefatam, ut totam postea recipiat cum lucro quod est usurarium. — 3. Ut res non redimatur maiori pretio quo prius vendita fuit, nisi melior industria vel opera emptoris facta sit ; nam vis pacti retrovenditionis in co est. ut emptor restituat rem, restituto pretio pro ea dato ; perinde enim est cum eo pacto contrahere, ac cum pacto ut liceat post aliquod tempus contractum dissolvere. — 4. Ut emptor fiat vere dominus rei emptae, eius periculum subeat, onera sustineat, fructus ac commoda percipiat; hoc siquidem exigit natura contractus. — Hisce circumscptum conditionibus pactum retrovenditionis cx communi sententia licitum est, cum non repugnet substantiae contractus, et aliunde onus impositum compensetur. Exinde clare patet discrimen inter huiusmodi contractum et alium oppignerationis, scu antichresis, qui etiam ab antiquo iuxta mores istius gentis inter christianos invaluit, ct aliquando tanquam usurarius et illicitus reprobatus est, uti edicitur in Synodo Sutchuensi, cap. X, § 3q ; aliquando, in concursu tituli cxtrinscci, fideles ea dc causa inquietandos non esse rescriptum est, dummodo in casibus particularibus inter datum et acceptum aequitas naturalis servetur iuxta aequalitatis regulas a ductoribus traditas quemadmodum videre est in Instructionibus annorum 1778 ad Vie. Ap. Sutchucn. *(V, n, 53r)* 9 Decembris 1784 ad Vic. Ap. Fochienscm in Imperio Sinarum *(V. n. 570),* et in responso dato Administratori Pekinensi 21 Septembr. 1843 (1), quae hisce inclusa litteris reperies, ut exinde videas, quanta solertia, diligentia et maturitate omnia rimari debeant,

(1) In hoc responso cnunciatur Sacram Congregationem, discussis omnibus quae dc quodam contractu oppignerationii a praefato Administratori, relata sunt, ccnsu'ssc christifidcles ca dc causa non esse inquietandos , dummodo in casibus particularibus aequitas naturalis senetur.

contractus a contractibus secerni, uniscuiusque natura, circumstantiae paetae perpendi ut non uni tribuatur quod ad alterum spectat, nec facile dc casu ad casum illatio fiat: praesertim quando ipsamet implexa atque involuta contractus ineundi formula illum suspectum reddit. Quod si, post haec, dubia adhuc supersint, facillimum tibi erit ea ulterius produccie quae naturam contractus penitius exponant, quae rationum momenta referant quibus ab aliis vel defenditur vel impugnatur, omnia ca denique quae ad rem facere videntur, ut exinde, pleniori qua fieri possit causae cognitione, decerni de eo valeat.

1188

.imuUMeafiincî dc poiygemohum'um hacr£ticorum comer-

Instr. S. C. S. Officii *28 Martii i860* — (ad Vrc. Ap. Gallas)— 1. Cum dubia exposita praesertim circa polygamiam simultancam volvantur, ct circa dispositiones ad susceptionem Baptismi, praemittenda erit doctrina Ecclesiae, ex qua, vcluti corollaria, quaesitu ipsa solutum iri (A. T.) facillime deducet. — Certissimum est polygamiam simultancam iurc evangelico esse omnino illicitam, unde postquam lesus Christus (Match. 19) matrimonium ad pristinam reduxit sanctitatem, unitatem et indissolubilitatcm addira pro bapt'zatis Sacramenti dignitate, nec fidclibus, nec iudaeis, nec ulli mortalium licuit plures sibi copulare uxores. Consequenter divinitus sic restituta monogamia, nonnisi unam uni legitimo validoque coniugio devinciri posse inconcussum fidei dogma habetur.

2. Quoad populos vero ubi illa vetita uxorum pluralitas reperitur, diligentissime inquirendum erit an in tanta morum corruptione quidpiam matrimonialis foederis teneant. Inveniuntur siquidem adeo perditi, apud quos nulla coniux propria est, sed ut cuique libitum fuerit, pecudum more lasciviunt, ut refert S. Heronymus (advers. Iovinian. lib. 2. n. 7), qua in hypotesi perperam dc iurc matrimonii institueretur quaestio, sed in conversione huiusmodi ad fidem polygami, aut eiusdem mulierum, conceditur missionariis ut in particularibus casibus pro sua prudentia et zelo id sequantur quod pro bono religionis ac partis conversae favore magis consentaneum esse indicaverint, utpotc qui vel quae nullo vero proprioque vinculo maritali vinciuntur.

3. Sed etsi in particulari operabili, ob malum consuetudinem ita foedari contingat humanum genus, tamen, ut ait S. Thomas (1. 2. q. 94. n. 4), quantum ad prima principia lex naturae immutabilis homines ad bonum speciei et societatis matrimonii officio consequendum, docet ct ordinat (S. Thom. contra gent. 1. 4. c. 78); quod ex Apostolo (ad Rom. 2. 14) colligitur: *cum enim gentes quae legem non habent, naturaliter ea quae legis sunt faciunt, eiusmodi legem non habentes, ipsi sibi sunt lex, qui ostendunt opus legis scriptum in cordibus suis,* ideoque bonum naturae cum non totaliter extinguatur (S. Th. 1. 2. q. 85 n. 1) apud gentes utut feroces et corruptas, aliquid circa connubia iuris constitutum invenitur, quo fit ut veri matrimonii ratio decernatur.

4. Et ita iudicandum esse quoad Gallas plurimis indiciis demonstrat epistola A. Tuae; descripta enim miserrima ac lugenda illarum mulierum conditione, scribis tot sibi posse quemquam copulare, quot alendis potis erit: agnoscunt ergo obligationem alendae uxoris. Traduntur filiae a parentibus quandoque insciae vel renuentes: ergo ibi auctoritas paterna filiorumque subiectio exprimitur. Affirmas haud dubitari posse de carumdem amore ad unitatem maritalem, quo certe practcnsam renuendam deposuisse feruntur. Sed insuper sacrum et solemne est apud Gallus hereditare uxorem defuncti fratris, quae idcirco ita erit fratris quod non alterius. Et quare non dicitur ius hereditandi *uxores* fratris, qui utique polygamus fuit, sed in singulari tantum *uxorem?* Quod si uxores hereditet, erit eadem ratio quae de pluribus iam dicta est. Ex hoc conficitur non solum esse apud Gallas verum matrimonium, sed praeterea innuitur esse unam inter illas mulieres polygami quae proprie *uxor* dicitur. Quod si constiterit apud illos populos verum contrahi matrimonium, investigandum sedulo erit quacnani habeatur tamquam vera uxor, utrum quae prima fuerit desponsata, an alia quae praestet ceteris aliqua dignitate.

5. Regulariter sacri canones primam non in ordine ad baptismum, sed ad tempus desponsationis legitimam denunciant (nullo interveniente naturali impedimento) co quod in primis nuptiis liber supponitur vir. Quod verum est si idem nuptiarum modus, consensus, eaedemque caeremoniae serventur in omnibus. Prima itaque tempore declarata pro legitima uxore, ceterae uti concubinae indicabuntur. Si vero esset inter illas ditferens desponsandi genus, ordo,' praestantia, superioritas, ita ut prima dicatur non temporis priontate, sed quae speciali connubii excellentia ac gentis existimatione aliis praecelleret, tunc A. Tua mores nuptiales ac consuetudines nationis profundius scrutando refe*et, adnotatis accuratissime rerum adiunctis, quo definiri posset quid iuris statuendum fuerit praesertim in particularibus casibus.

6. Hisce igitur ecclesiasticae scientiae praemissis theoriis, ad applicationem descendamus per quaedam corollaria ultro fluentia. Sequitur enim in polygamia tam infidelis quam haeretici regulariter primam habendam esse pro legitima, nisi ob aliquod dirimens impedimentum vitientur nuptiae. Quoad infideles pensitanda sunt impedimenta legis naturae: pro haeretico vero etiam impedimenta Ecclesiae ca-

tholicae cui subiicitur. Consideranda est etiam et forma nubendi, an in pactum redigatur matrimonii solubilitns, aliudve essentiae matrimonii contrarium. Demum si convertitur polygamus haereticus, remanere debet cum legitima uxore, dimissis reliquis, nulla facta interpellatione eo quod paulino privilegio uti nequit. Supponuntur etiam mulieres haereticae, alioquin adesset impedimentum disparitatis cultus irritans matrimonium. In eo tantum casu posset ex concubinis haereticis unam eligere si nec cum priori nec cum alia legitimo vinculo uniretur, renovato consensu : curandum tamen esset ut ct ipsa catholica fiat, nisi videatur concedenda dispensatio ab impedimento mixtae religionis, quae iustis de causis tribuitur. Scd in casu quod omnes verae concubinae probarentur, melius eligenda sibi esset aliqua catholica. Hoc committitur zelo et prudentiae missionarii.

7. Infidelis vero si frui velit dicto privilegio post baptisma, si unam tantum eamque legitimam habuerit uxorem, eam interpellare tenetur: *i.* An velit converti; – 2. an saltem cohabitare pacifice absque iniuria Creatoris. Utrique aut alteri assentientem accipiet prout iura statuunt. (dipsum dicendum de muliere quae converti vellet; et in hoc ad paria iudicantur contages infideles.

8. Sed pro polygamis infidelibus specialis concessio facta fuit in favorem fidei, nimirum quod illa interpellatio fieri debet quoad primam putem, scilicet *an velit converti* tantum. Renuente prima uxore poterit quamlibet ex aliis eligere, dummodo et illa fidelis fiat, renovato consensu. Hisce enim verbis exprimitur praefata facultas missionariis elargita: < *dispensandi cum gentilibus et infidelibus plures uxores habentibus ut post conversionem et baptismum, quam cx illis maluerint, si etiam ipsa fidelis fiat, retinere possint, nisi prima voluerit converti* ». Itaque huic priori uxori tribuitur plenius ius nuptiale, quae idcirco, si convertatur, remanere poterit in legitimo coniugio dummodo absque iniuria Creatoris : at si velit frui paulino induito, interpellationem faciet prout supra notatur, nec ab hac regula possunt missionarii pro lubito deflectere, sed si quid notatu in contrarium dignum repererint, S. Congregationi fidelissime referent.

9. Ex his patet etiam responsio ad ea quae de iurc hereditandi viduam fratris exponuntur. Siquidem si haec primo loco desponsata fuit in infidelitate, certissime pro legitima habebitur: si de concubinis fuerit, idem dicendum quod de illis: poterit enim si prima noluerit converti, eam accipere, si fidelis fiat renovato consensu , data illi post baptismum dispensatione super impedimento ab Ecclesia inducto (Uie equidem dispensatio iustis de causis concedi debet.

10. Explicatis iis quae matrimoniale vinculum respiciunt , ad dispositiones pro rite suscipiendo Baptismate gradum facimus.

Cum Apostolis ita Evangelium praedicaridum erit *(Act. cap. 2. v.* 57J.' *Poenitentiam agite, et baptizetur unusquisque vestrum.* Pro adultis itaque (baptizandis) necessaria est poenitentia non quidem sacramentaliter sumpta sed virtualiter, quatenus a statu peccati omnino recedere debeat suscepturus Baptismum, ut gratiam consequatur. Si enim baptizari vellet quis cum voluntate persistendi in peccato, non est ei sacramentum Baptismi conferendum, ut docet S. Thomas (3 p. q. 68. a. 4), primo quidem quia per Baptismum homines Christo incorporantur, secundum illud (Galat. 3): < qui- « cumque in Christo baptizati estis Christum « induistis ». Quamdiu autem aliquis habet voluntatem peccandi, non potest esse Christo coniunctus, secundum illud (2 Cor. 6): «quae « participatio iustitiae cum iniquitate? > Unde Augustinus dicit *(Lib. de poenit.)* quod nullus suae voluntatis arbiter constitutus potest novam vitam inchoare nisi cum vitae veteris poenitear. Ergo sive polygamus, sive concubinae omnino a statu fornicationis recedere debent, si velint digne disponi ad baptismum, et quoad hoc fides catholica flecti nescia nemini blanditur ; nec umquam lucem cum tenebris, Christumque cum belial coniungi sinet. /iadb ixtc-u. 044

Hacc itaque aliaque similia doctrinae catholicae dogmata missionaries docere studebit A.Tua, nc circa necessaria ad salutem quidpiam erroris in missionibus subrepat, quandoquidem non a prudentia carnis, scd a zelo secundum scientiam Dei cui omnia possibilia sunt, apostolatus fructus uberrimi oriantur.

1189

S. C. de Prop. F. 29 *Martii i860 {Ex Aud. SSmi)* – Corrar — i. Quum in Corea ob defectum oratoriorum, missionarii in domibus privatis, et de nocte celebrare cogantur, nec proinde fieri possit ut caeremonias omnes in Missali praescriptas pro feria VI in Parasceve observent, usus invaluit ut, caetcris omissis, habita prius dc Domini Passione concione, sola Crucis adoratio locum habeat. Quaeritur ergo an huic praxi standum sit? opiwo-c cicrcmoniven ,np>'

2. Propter periculum ab infidelibus imminens, nequeunt missionarii, tempore administrutionis, plusquam una nocte, in singulis Christianorum communitatibus commorari, unde licet Sabbato ante Pascha Missae privatae prohibeantur, attamen celebrare privarim coguntur, nc multi neophyti annua Communione priventur. Quum autem non eadem urgeat necessitas pro missionario qui alumnis in Collegio praccst, hinc quaeritur an nihilominus et ipse Sabbato Sancto Missam privatam celebrare possit. Cire* sibÎ' Sinc,°

R. Attentis extraordinariis Christianae religionis in corcano Regno conditionibus, dc speciali gratia (SSrtius) benigne induisit :

1. Ut praxis ibi cnunciata continuari valeat in casu.

2. Ut Missa privata Sabbato Sancto etiam a missionario Collegii Praeside dici queat, dummodo Missa solemnis cum reliquo eiusdem Sabbati Ollicio ibidem celebrari non possit.

1190

coikeu'.cn±n'.'. libu» in Hiberni·. , Instr· S· C· de Pr°P- F· 7 *April. t86o* (AD Ar ClUBPP. HtDRRN.)—NclP anno 1839 vcnnc subordinate da alcuni Vcscovi Irlandesi alia decisione della S. Sede il dubbio : < Sc con- < siderata la natura c la forma dei sistema < di educazionc nazionale d* frianda potessc * tollcrarsi che i cattolici ne fossero partecipi >. Questo sistema riguardava solo le scuole sccondarie o per le classi inferiori, non gia Γi· struzione scientific®, cd era stato promosso dal governo inglese per la gioventù a qualunque comunione cristiana clla appartenessc; e a questo fine pcr conciliare le diverse parti, tra i membri dei Comitato o Consiglio, cui era stata data 1'autorita di sopraintendere alfandamento di questa istituzione di educazionc, vennero annoverati, okrc sette protestant!, anche tre personaggi cattolici, tra i quali un Vescovo. Sebbene questo sistema introdotto tino dal 1831 e, per cura dei Comitato, in breve tempo propagato in tutto quel Regno, non avessc susciтata pcr varii anni controversia alcuna tra i cattolici, pur tuttavia avendo nel i83g manifestato alcuni Vescovi opinione contraria al sistema, il Somino Pontcticc Gregorio XV! di gl. m. voile che fosse presa la cosa in accurato esame dalla S. Congreguzionc di Propaganda, tanto piu che non tuiti i Vescovi convenivano nclla stessa opinione, e quelli stessi, chc atfermavano pericoloso Γ Istituto, temevano insiemc le conseguenzc che potevano derivare dal dichiararc illecito il profittarne. Fu quindi discussa la vertenza in varie Congregazioni di Propaganda c, dopo maturo esame, nel generale consesso de'22 Decembre 1840, la Sacra Congregazione, in vista delle ragioni clfella stessa cspose nclla risposta data, non crede emanare sulla cosa un giudizio definitivo, ma proserisse soltanto alcunc cautele, chc, approvate dal Sommo Pontcfice, fu sollccita di comunicarc all'Episcopato Irlandesc con lettera diretta a ciascuno de'Metropolitani in data dci 16 Gennaio 1841 f la quale e del tenore seguente:

« Quantam negotii gravitatem afiefret excitata « in Hibernia controversia de recenti national! < ut vocant, erudiendae juventutis systemate, « exploratum adeo A. Tuae est, ut mirum libi < esse non debuerit S. Congregationis de Pro- « paganda Fide responsum de ea re tamdiu « fuisse dilatum. Plenam enim lotius rei Λ. « Tua habet notitiam, penitusque cognita Tibi < sunt gravia omnia rationum momenta, quae « controversiae illius excitandae occasionem attulerunt, quaeque diuturnam prorsus rei de- ♦ liberationem postularunt. Nam S. Congrcga- « tionem magnopere sollicitam habere debuc- « runt, cum diu multumque pro sui instituti < munere quaestionem propositam consideraret, < catholicae religionis tutela, puerilis aetati.» in- < stituendac commoditas, grati animi olficium < erga britannici Imperii senatum, qui magnam < pecuniae summam popularibus Hiberniae scho- < lis decrevit, concordiae inter Episcopos catho- < licos relinendae necessitas, quietis publicae < fovendae debitum, metus denique ne ad he- < tcrodoxos forte magistros pecunia tota, et au- « ctoritas devolvatur.

« Omnibus ergo rei periculis et utilitatibus « accurate perpensis, auditis partium disccptan- < tium rationibus, habicaque praesertim felici « notitia, quod per decennium, ex quo id sy- « sterna studiorum susceptum fuit, religio ca- < tholica nihil detrimenti passa videatur, Sa- < era Congregatio, SSmo Dno Nostro Gregorio < PP. XVI probante, censuit nullum esse dc- « finite iudicium hac super re proferendum, « atque id genus eruditionis in Episcoporum < singulorum prudenti arbitrio, ct religiosa con- < scientia e$se relinquendum; quandoquidem < cius successum a vigili Pactorum cura, a cau- « teiis variis adhibendis, a futura demum per « temporis tractum experientia pendere necesse < est. Nc tamen sine idoneis consiliis, ac pro- « videntiis tanta res dimittatur, Sacra Congre- « gatio sequentia interim monenda esse iudi- < cavit, scilicet: – 1. Libros omnes, cui no- « xium aliquid sive adversus sacrorum Biblio- « rum canoncm aut puritatem, sive contra * catholicae Ecclesiae doctrinam vel mores con- « linent, a scholis removeri debere. Hoc autem « eo facilius cllici potest, quia nulla memorati « systematis lex obstat. 2. Dandam esse pro « viribus operam, ut praeceptor normalis pac- < dagogorum catholicorum, in classe religio- < sa morali et historica, vel catholicus, vel < nullus sit*, nam catholicum ab acatholico < religionis tradendae methodum , vel religio- « sam historiam doceri, indecorum est. 3. Tu- « tius multo esse ut literarum tantummodo hu- « manarum magisterium fiat in scholis *promiscuit,* quam ut fundamentales, uti aiunt, « et communes religionis Christianae articuli < restricte tradantur, reservata singulis sectis « peculiari seorsum eruditione; ita enim cum < pueris agere periculosum valde videtur. 4. Ge- < ncratim Episcopos, et parochos advigilare « oportere, nc ex hoc systemate nationalis in- < stitucionis pueris catholicis quamlibet ob cau- < sam labes obveniat, eorumdern etiam esse < enixe curare ut a supremis moderatoribus

« meliorem in dies rerum ordinem, ct condi-
« tionem aequiores impetrent. Illud quoque per-
< utile fore censet S. Congregatio, si loca ipsa
« scholarum in Episcoporum, vcl parochorum
« potestate ac proprio iurc maneant. Existimat
« simul permagnae futurum esse utilitatis, Epi-
« scopos dc tam gravi negotio in provinciali-
« bus synodis invicem saepe conferre. Si autem
< quid adversum accidet, Sedes Apostolica ccr-
« tior facienda sedulo est, ut ipsa simul pro-
« videat.

< Denique optat S. Congregatio ut deinceps
< Episcopi aliique viri ecclesiastici abstineant a
< contendendo super hac controversia in pu-
< blicis ephemeridibus, vel ciusmodi aliis libel-
< lis, nc religionis honor, mutua fama, ct chri-
< stiana charitas cum populi offensione lae-
< datur.

< Haec A. Tuae S. Congregationis nomine
« erant significanda, ut per Te RR. PP. Epi-
< scopis Metropolitanae Provinciae Tuae suf-
< fragancis communicentur. Quae vero supe-
< rius significavi, talia esse A. Tua quoque fa-
< cile intclligct, ut iisdem diligenter servatis
< ista in re tantae gravitatis, interca religioni
< satis tranquillitati, ac iuvenilis aetatis bono
< consultum esse concludendum sit >.

Ma dire aile scuolc d'istruzione secondaria il governo inglcse che vide frequentate queste anchc dai cattolici, voile fare un passo ulteriore, cd istiluire sullo stesso piede le ^cuolc univer-sitarie, o i collegii misti per la istruzionc scicn-tifica dclla gioventu. La novella istituzione pero fu giudicata ben diversa dalle scuole secunda-rie anchc da molli degli stessi fautori di que-ste, perche di maggior pericolo per la religione. Ma non essendo unanime il sentimento dei clero, i Vescovi Iriandesi si rivolscro nuovamente alia S. Sede per consultante l'oracolo, e per urdinc del Papa fu commcssa parimenti la discussio-ne dell'adarc alla S. Congregazione di Propa-ganda, la quale lo prese in maturo esamc in due generali adunanzc tenute negli anni 1846 c 1847. La risoluzione dclla medesima, appro-vata dai Sommo Pontcfice Pio IX. fel. regn. venne manifestata ai Vescovi Iriandesi con la lettera chc siegue dc'9 Ottobre 1847:

< Mirum fortasse videbitur quod Sacrae
« Congregationis responsum dc collegiis aca-
< dcmicis tatndiu dilatum fuerit: verum ct nc-
< gotii ipsius dc quo agitur gravitas, et rerum
« pertractandarum copia effecerunt ut diutur-
< num tempus efllucrct antequam documentis,
< ct rationibus pro utraque sententia rite per-
« pensis indicium tuto edi posset. Illud veto
< ante omnia significare debemus, ne cogitasse
« quidem S. C. aliquid minus rectum sibi pro-
« posuisse .Antistites illos, qui collegiorum in-
< stitutioni favere visi sunt: diuturni siquidem
< experientia illorum probitatem compertam
< habet, eosdemque in eam fuisse mentem im-
< pulsos existimat spe tantummodo maioris
« boni assequendi, utque religionis prosperitati
« in Hibernia consulerent.

< Attamen re mature, et, quolibet sub rc-
< spectu, penitus considerata, fructus huiusmodi
< ex ca collegiorum erectione S. C. haud sibi
< audet polliceri: grave imo periculum fidei
< catholicae inde obventurum limet; uno verbo
< religioni institutionem huiusmodi detrimento
« existere arbitratur.

« Monitos proinde voluit Archicpiscopus, ct
< Episcopos Hiberniae nc ullam in eiusdem
< cxccutione partem habeant: quemadmodum
< vero exoptasset ut, antequam cx iis nonnulli
< apud gubernium agerent ad legis praefata
« collegia respicientis mitigationem, aliaque in
< corumdem favorem obtinenda, Sedis Aposto-
< licae sententiam postulassem: ita pro summo
< obsequio quod erga camdem Hiberniae Anti-
« stites iugiter prae se tulerunt, haud dubitat,
< quin iidem ca, quae in contrarium praestite-
< rint, sint retractaturi. Haec vero omnia haud
« otficiunt, quominus, si aliqui ex vobis non-
< nulla gravioris momenti ulterius notanda fra-
< beant, S. Congregationi libere patefaciant, ut
< de omnibus rite diiudicari valeat.

« Ceterum S. C. probe noscit quanti in-
< tersit adolescentium, civilioris praesertim coc-
« tus, scicntificac instructioni consulere; pro-
« inde Amplitudinem Tuam, et sutfragancos
< simul Episcopos hortatur ut media omnia
< legitima, quae in vestra sint potestate ad eam-
« dem promovendam adhibeatis. Curandum erit
< ut collegia catholica quae iam constituta re-
< periantur, magis magisque floreant, iis ad-
< ditis in philosophica praesertim facultate uti-
< lioribus cathedris, quae fortasse desiderentur,
« atque ita ca collegia disponantur ut maiori
< adolescentium numero, prout regionum ad-
< iuncta exigant, patere possint. Imprimis vero
< opportunum S. C. fore duceret si, collatis vi-
< ribus, catholicam academiam ad illius instar,
« quae per Belgii Antistites in civitate Lova-
< niensi fundata est, in Hibernia quoque cri-
< gendam Episcopi curarent.

< Haec vero omnia, ut ex votis feliciter
« contingant, S. C. Episcopos hortatur quate-
« nus mutuam unionem maximamque concor-
< diam perpetuo servent: neque se partium
« studio abripi sinant ob negotia quae sacrum
< ministerium ipsis creditum haud attingant;
« cunctisquc pateat Dei cultum, religionis bo-
« num, animarum demum salutem eosdem
< tantummodo quaerere.

< Haec vero eo maiore studio vos praesti-
α turos, arbitramur, cum eadem in omnibus
< SSrîii D. N. Pii IX sententia extiterit: post·
< quam enim accuratam dc universo hoc ne-
< gotio notitiam sibi comparassct, S. Congre-
< gationis consilium probandum censuit, eique
« supremum auctoritatis suae robur adiecit >.

Ulteriori rapprcscntanzc vcnute dai fautori del sistcma del governo inglese indusscro la Propaganda ad cstminarc nuovamcntc la cosa in una Congregazione generale tenuta nel 1848, ove anche si esposero varii dcgli statuti sul si· sterna stesso d'insegnamento sanzionati dai go- verno, il qualc in quel frattcrnpo nc avea mo- dificati alcuni per calmarc i concepit! timori. Ma la S. Congregazione, non ostanti le nuove rapprcscntanzc, fu dcllo stesso parere; e la mente, munita anche questa volta dclla pontificia con· ferma, venne communicata all'Episcopato Ir- landese con la seguente lettera dcgli 1i Octo- bre 1848: < Excerpta nonnulla a statutis, quae < pro novis Hiberniae collegiis rediguntur, ac « suffragia super iisdem ab Episcopis data, occa- < sionem S. C. praebuerunt, ut, eo potissimum « sub respectu, dc praefatis collegiis iterum « pertractaret, quidque pro spirituali bono ca- « tholicae gentis hibernensis esset rescribendum « sedulo ac mature perpenderet. Licet vero « praefata statuta ea sub forma consistant, ut « diiudicari non valeat quantae auctoritatis, ut- « tenta anglicani regni constitutione, sint fu- < tura, omnibus tamen mature pensatis, S. C. « adduci non potuit, ob gravia et intrinseca « corumdem collegiorum pericula ad emol- < liendam sententiam de illis prolatam, ac pro- < bante SS1Î10 Dfio Nostro, quatuor Metropolita- « nis expositam nonis Octobris anni superioris.

« Cum autem innotescat quanto studio cie· < rus et integra natio pro iis adlaborcnt, quae < ad bonum Ecclesiae promovendum referuntur, < de universitate catholica erigenda Ethi Pa- « tres haud desperandum censuerunt, immo < consilium huiusmodi iterum iterumque com- < mendarunt, ut in eiusdem exccutionem omnes < pro viribus operam suam conferant, sicque < pleniori catholicorum instructioni satis fiat, « quin ullum exinde eorumdem religio detri- < mentum patiatur.

« Quam S. C. sententiam SSrîius D. N. « omni maturitate ac prudentia perpensam, « auctoritatis suae pondere probandam, con- « firmandamque esse duxit, voluitquceam qua- < tuor Archiepiscopis remitti, rcspectivis per < cos suffraganeis communicandam ».

Tornô poi a pariarsi nel 185y delle scuolc secondaric o dellc classi inferiori, suile quali eransi gil date istruzioni nella riportata lettera dei 1841, e cib nella Congregazione generale di Propaganda de' 9 Febbraio di qucll'anno, ove all'occasione delTesame d'un Sinodo tenuto dall* Episcopate Irlandesc nel i856, si riferi un passo ulteriore fatto dal Consiglio detto d'in- segnamento nazionalc per istabilire nella citt.1 dellc scuolc più alte sotto 1'esclusiva giurisdi- zionc del Consiglio medesimo, il chc veniva rappresentato dalTArciv. di Dublino (Delegato Apostolico in quel Sinodo) come cosa piena di pericolo pel carattere protestante che presen· tavano cotcste scuole, c per Vincente che auri- buivasi al governo di pervertite i cattolici. Quindi a forma dclla risoluzione dclla S. C., nella lettera, chc si spedi all'Arcivescovo sud. in data de' 20 Febbraio 1857 relativa al Sinodo, gli si aggiunse anchc il seguente brano sullc scuole nazionali*. < Quae autem in actis continentur < circa novas scholas a Consilio national! sub < ea exclusiva ipsius auctoritate instituendas, < Erïiorum Patrum attentionem sibi peculiariter < vindicarunt. Cumque exinde adolescentium « fidei non mediocre immineat periculum, S. C. < sane non potest quin Episcoporum sollicitu- < dinem caritatemque ad oves sibi commissas < tuendas excitet vehementer. Porro Antistites « hibernenses nunc praesertim ante oculos ha- « beant necesse est quaecumque iam cauta ac « praescripta fuerunt a S. Sede Apostolica su- < per instructione nationali, ut videlicet maiori « cura ac sedulitate pervigilent quo animaram « salus in gravius discrimen ex novo systemate < adducitur, utque opportunis monitis, concio- < nibus, pastoralibus literis fidei puritas ab er- < rorum contagio praeservetur. Quod quidem < facilius uc obtineatur atque c licacius, A. T. < ac caeceris Hiberniae Archiepiscopis etiam < atque etiam commendat in Domino S. C., « ut quae ad eum finem conferre videantur, < ea unanimiter, atque uniformi ratione, quan- « tum fieri possit, promoveantur ».

II9I

S. C. S. Officii *18 April, i860* — Litaniae omnes praeter antiquissimas ec communes, quae in Breviariis, Missalibus, Pontificalibus, er Ri- tualibus continentur, et praeter Litanias de B. M. V. quae in S. Aede Laurctana decantari solent, non edantur sine revisione ct approba- tione Ordinarii, nec publice in ecclesiis, pu- blicis oratoriis ct processionibus recitentur abs- que licentia et approbatione S. Rituum Con- gregationis.

Crea I Jtaiui».

1192

S. C. S. Off. 7 *Maii i860* — Hong-Kono — Sc contratto un matrimonio misto alia pre- senza dei ministro cattolico sccondo le re- golc della Chiesa, e considerato valido dalla legge civile, sia lecito alla parte cattolica di presentarsi dipoi coll'altra parte al ministro protestante.

Mato matri- monio contuncti nequeunt acatho licum ministrum adire.

R. Negative, et detur rescriptum S. O. dici 29 Novembris 1672 *(V. n. 20ζ)* et Praefectus Apostolicus consulat Benedictum XIV *De Syn. dioec. lib. VI. c. y.*

1193

Instr. S. C. de Prop. Fide f> *Iunii i860* (ad Ep. Sir ab) — Secondo la disciplina uni- versale invalsa in tutta la Chiesa cattolica,

Dc modo quo presbyteri iura- mentum emit- tunt.

osservata costantemente anche in Roma, allorchè i preti col consenso de' rispettivi Ordinarii presUno il giuramento nei tribunali laid, non toccano la S. Scrittura, ma bcnsl il loro petto: c questa disciplina ha il suo fondarncnto nel Cap. fin. 7 *de iuram. calumn.,* sul capo VI *Si quit presbyter* 2. q. 4, c principalmcntc nclla consuetudine universale di tuttc le curie attestata da tutti i canonist! cattolici che hanno trattato di tale argomcnto. Che sc per alcune particolari specie di giuramento e stato permesso dalla S. Sede che i preti, c lalvolta anche i Vescovi prestino il giuramento toccando la Sacra Scrittura, ciô non venne permesso allorche trattavasi di prestarlo avanti i tribunali laici, od almeno non fu mai abrogata la legge, ne la consuetudine universale chc garantisce ai preti l'accennato privilegio. Cos), per esempio, coll'essersi permesso ai Vescovi cd ai preti di toccarc la S. Scrittura ncl prcstarc il giuramento di fcdeltà ai principi secolari, secondo che scorgesi nei recenti concordati, non puô inferirsi che per ciô i Vescovi cd i preti, anche quando prestano il giuramento giuridico, debbano toccare la S. Scrittura. Infatti l'immortale Pontcficc Benedetto XIV, a cui non puô negarsi la cognizionc della disciplina della Chiesa Romana, allorche riferisec nella sua opéra *De Servorum Dei Beatif. et Sanctorum Canoni^.* lib. 2. cap. 48. η. 7, essore prescritto ai preti di toccarc gli Evangeli quando prestano il giuramento ncllc cause di bcatificazionc e canonizzazione, stabilisée per massima che d'ordinario i Vescovi per diritto, ed i preti per consuetudine giurano *propositis, non autem tactis, ss. Dei Evangeliis.*

''94

Grc· facuha- icm M>,um bit la dit cdebrand-.

S. C. S. Officii 20 *Iunii i860.* — Corkak — t. Se la facoltà di celebrare due Messe ncllo stesso giorno possa usarsi ncllo stesso luogo od in luughi quasi continui fra di loro.

2. Se il desiderio dei neoliti di riccvcre due o tre voile all'anno la SSma Comunionc sia una causa urgentissima per usarc dclla predelta facoltà.

R. Ad i. Missam ab eodem sacerdote, facultaicm S. Sedis habente bis in die celebrandi, gravissima causa urgente, in codem vcl in diverso loco ct in quacumque distantia celebrari posse, dummodo eiusdem celebratio non protrahatur ultra horam post meridiem.

Ad 2. Desiderium neophytorum bis aut ter in anno SSrtiam Communionem sumere volentium per se non esse urgentissimam causam in casu de quo agitur ; sed pensatis omnibus locorum et personarum circumstantiis, relinquendum arbitrio R. P. D. Vicarii Apostolici.

''95

An matrimoeu caeremoniae kip- Ciendae cooiop u» qui in iiS- dclitatc contra- xerunt.

S. C. S. Officii *26 [unii 1860.* – Corkak – i. Quaeritur utrum coniugibus qui, postquam in infidelitate nupserunt, ad fidem convertuntur, supplendae sint caeremoniae matrimonii.

2. Quid insuper agendum si, alterutro in paganismo perseverante, expostulent ambo coniugcs ut suppleantur praedictae caeremoniae?

R. Ad t. Coniuges infideles, si fideles facti sint, optime facere si Ecclesiae benedictiones recipiant ; adstringi tamen ad id non debere.

Ad 2. Negative.

1196

firmatiooem.

S. C. de Prop. F. 5 *Iulii i860* — Corkak — Missionario Confirmationis Sacramentum administrandi facultatem gaudenti potestne permittere Vicarius Ap., ut in districtu proprio ipsius Vicarii Ap. facultate utatur in absentia Episcopi? Si autem Vicarius Ap., aliis negotiis impeditus, missionario committat ut Christianis civitatis, in qua residet et adest, sacramenta Poenitentiae et Eucharistiae conferat, potestne etiam permittere ut Confirmationem praesentibus administret? Ratio dubii est quod si hac vice non confirmentur, per unum annum expectare tenebuntur.

R. EnM PP., perpensis expositis, decreverunt supplicandum SSrùo, pro facultate (Tibi Vicario Ap.) indulgenda, qua sacerdotem simplicem delegare valeas ad ministrandum Sacramentum Confirmationis, etiam in loco ubi commoraris, dummodo vel sis absens, aut legitime impeditus. Quam facultatem a S. S. benigne Ampl. Tuae tributam fuisse, servatis cctero- quin pernotis Instructionibus alias datis pro simplici sacerdote Confirmationis Sacramentum administrante, necnon tenore ac forma indulti eiusmodi delegationum, scias volumus.

''97

(Circa Ephco; facultatem ibiok vendi qui com· IblO'K'

S. C. S. Off. *18 Iulii i860.* — Br IOCKS, — t. Ütrum habeat Episcopus m sua dioeccsi, extra Italiam, facultatem sive per se, sive per delegatum specialem, absolvendi ab excommunicatione occulta quam confessorius contraxit absolvendo, extra articulum mortis, complicem in crimine turpi.

2. Utrum saltem habeat praefatam facultatem in casu quo, propter imminens pericu- lum scandali, aut alterius gravis mali, recursus ad S. Sedem fieri nequit opportuno tempore.

3. Utrum in iisdem circumstantiis habeat facultatem absolvendi presbyterum qui non esset suae dioecesis.

4. Utrum absolvendo a praefata cxcommu-

nicationc propter urgentem causam, debeat imponere poenitenti onus recurrendi, cessante impedimento, ad S. Sedem, sub poena rcincidentiae.

5. Utrum praefatam facultatem valeat ad tempus praefixum, vel ad praefixum casuum numerum, an tantum pro casu exposito delegare.

R. Ad i. Negative, ct dentur decreta Sacrae Congregationis Concilii Tridentini Decret. Inlerpr., quorum unum sub anno 1589, videlicet: « *Reservationes casuum de novo post Concilium non comprehenduntur in Cap. 6t Sess. 2/ de Reform., et praesertim super clausura monialium.* Et alterum sub anno 1095, nempe: *Nosse debet Episcopus facultatem absolvendi sibi tributam decreto C. 6. Sess.* 24 *non extendi ad casus qui novis Summorum Pontificum constitutionibus post Concilium Tridentinum fuerint Sedi Apostolicae reservati.*

Ad *2.* 3. 4. ct 5. Consulat Decretales Clementis III rclat. c. i5 *Cum desideres,* et cap. 26 *Quod de his* de sent, excom., et probatos auctores, inter quos S. Alphonsum de Ligorio L. 7. c. i. dub. 5 *De censuris* a n. 84 ad 92.

1198

Circa baptizando» adulto* moribundos dubie dispositos.

Instr. S. C. S. Officii ? *Aug. i860* — (ad Vic. Ap. Tghb-Kiaxo) — In foliis ab A. Tua ad S. C. dc Propaganda Fide transmissis exponebatur quemdam missionarium saepius appellari ad conferendum baptismum adultis moribundis, qui licet profiteantur propositum sibi baptismum se libenter recepturos, se vere renuntiare diabolo, credere in Deum, et anteactac vitae poenitere, attamen ex circumstantiis maximum relinquunt dubium circa sinceritatem huiusmodi dispositionum : supradictum vero missionarium consulere volentem ex una parte reverentiae Sacramenti, ct ex altera parte saluti aeternae infirmi iam iam morituri, conferre baptismum sub hac conditione < si tu es vere dispositus » expresse intendens se non baptizare, sepositis bonis dispositionibus. Hinc quaerebatur: i. Utrum talis modus conferendi baptismum licitus sit vel non.

Exponebatur praeterea nonnullos cx illis infirmis, recepto sub huiusmodi conditione baptismo, postea supervivere, imo ct aliquoties e sua infirmitate penitus convalescere, et posse rectius disponi, et quaerebatur: 2. Utrum ipsi superviventes, ct rectius dispositi debeant indiscriminatim omnes rursus baptizari saltem sub hac conditione < si non fuisti baptizatus ».

S. Congregatio Supremae ct Universalis Inquisitionis, cuius iudicio haec dubia delata fuerunt , maturo super iisdem adhibito examine, sub feria IV 1 Augusti i860 respondendum mandavit praesenti instructione.

Explorata res est tres in adulto requiri dispositiones ad Baptismum rite suscipiendum : fidem nempe, poenitentiam et intentionem illum percipiendi. Fides profecto necessaria est qua adultus debet esse sufficienter instructus, iuxta propriae intelligcntiae mensuram, de mysteriis christianae religionis, ct ca firmiter credere; ct necessaria item est poenitentia qua debet peccata sua dolcre, ct actum dicere vel contritionis, vel attritionis : ac tertio necessario requiritur intentio seu voluntas suscipiendi hoc sacramentum, eaque deficiente, non imprimitur in adulto baptismatis character. At enim vero fides ct poenitentia in adulto requiruntur, ut licite sacramentum suscipiat, et fructum sacramenti consequatur: intentio vero necessaria est ad illud valide consequendum, adeo ut qui baptizatur adultus sine fide ac poenitentia, illicite quidem at valide baptizatur; ct contra qui baptizatur absque voluntate sacramentum suscipiendi, ncc licite ncc valide baptizatur. Hisce praemissis facile erit dignoscere missionarium in proposito casu non bene se gessisse, quando Baptismum administrans adulto moribundo, eodem calculo habuit dispositiones requisitas ad baptismum licite administrandum, et eas quae ad illum valide percipiendum necessario requiruntur. In dubio enim utrum adultus morti proximus sufficienter instructus sit dc fidei mysteriis, ct ca sufficienter crediderit, atque in dubio utrum ipsum anceactae vitae sincere poenitear, quum mortis necessitas urgeat, sacramentum absolute administrare ei debet absque ulla conditione. In dubio vero utrum ipse vere intendat baptismum suscipere, si praevio diligenti examine dc hac intentione adhuc dubitetur, baptismus conferri debet sub conditione dummodo sit capax baptismi. Ne tamen norma quaedam desit huiusmodi missionario, hic adnexum A. Tuae transmittitur decretum eiusdem Congregationis Supremae et Universalis Inquisitionis latum feiia V coram SS1T10 die 23 Augusti 1703 super quaestione ab Episcopo Quebec. proposita. Praeterea nec bene sc gessit missionarius quando baptismum conferens sub conditione intendit sc non baptizare sepositis bonis dispositionibus in suscipiente baptismum : nam in casu missionarios debet tantum intendere se baptizare quatenus suscipiens sit capax baptismi, idest illum sincere percipere velit (1).

(i) Mens fuit Eiftorum PP. in praedicta Feria IV. *i Aug. i860* ut in transmittenda hac instructione ad Vic. Ap. Sacra Congr. de Prop. F. eum moneret etiam : « Chc ncU'esaminarsi coloro che furono battezzati pros- « simi a morte, sotto condizionc che non sarebbero bat- « tczzati sc non avcsscro ηὐ 1ᵗ intenzione, nè la fode, « nè ii pentimento dei peccati, debba investigarsi sc in < qucITatto avevano tutte siflatte disposizioni ; cd in « caso negativo, questi debbono battczzarsi di nuovo; « cd in caso di dubbio, *sub conditione ».*

Tandem quoad secundum dubium animadvertendum est baptismum ne sub conditione quidem passim ac temere esse iterandum, ct tunc solum conditione uti licere cum prudens et probans subest dubitatio an quis fuerit valide baptizatus, quemadmodum traditur in Catechismo Romano *P. 2 De Sacramento Baptismi n.* 57.

Ceterum si praedicta dubietatibus missionariorum diluendis non sufficiant, cas A. Tua S. Congregationi exponere curabit ut omnibus perpensis circumstantiis removeantur.

Dubia proposita ab Episcopo Quebec tenoris videlicet. — < Quaeritur an missionarius possit conferre baptisma aliaque sacramenta infirmo barbaro, cui explicata sunt religionis mysteria, quique pollicitus est se observaturum (mandata) hoc tantum motivo scilicet quod nolit ei contradicere.

Multae ipsi supersunt rationes dubitandi num moribundus sit bene instructus, quia missionarius linguae barbarae rudis fere atque imperitus, non potuit nisi obiter explicare mysteria sublimia excedentia captum barbarorum, et quando moribundus affirmet se omnia capere, exteriora tamen, et exiguitas devotionis persuadent id moribundum dicere ex complacentia, ita ut si alius ad cum accederet qui diceret quod omnia quae dicta sunt ei nihil sint nisi merae fabulae, *etiam, sunt fabulae* responderet barbarus complacendi gratia. Hoc autem oriri potest ex duobus principiis: primum quia non capit quae ei dicuntur; secundum ex animi levitate, ita ut eo ipso momento quo dicit *credo* et *faciam* credat revera et excqui velit, sed minimi ratione contraria sententiam mutabit. Quod tamen constat quod barbarus nollet uri in inferno, ct sic affirmatio eius possit esse vera et ex intimo cordis, *hinc:*

Feria V dic 25 Januarii 1703 in generali conventu habito coram SS1Ï10 proposita supradicta quaestione, et auditis suffragiis Eminentissimorum ct RiTiorum Cardinalium Inquisitorum generalium, SSrTius rescribi mandavit : < Non licere, si missionarius sit moralitcr certus, prout in dubio asseritur, barbarum infirmum non sufficienter iuxta proprii captus mensuram intellexisse mysteria christianae religionis. aut ea sufficienter non credere, ct ex solo motivo non contradicendi promittere se servaturum mandata eius religionis.

Si vero missionarius prudenter credat infirmum barbarum, quando dicit *credo* ct *faciam* revera tunc sufficienter credere serioque promittere sc servaturum, ut supra, debere babtizari. Si autem dc praedictis missionarius dubite , et tempus non suppetat illum melius instruendi, immineatque periculum mortis, debere itidem baptizari sub conditione ».

II99

Litt. encycl. S. C. de Prop. F. 5 *sti i860.*

Cum perlectis iis, quae in Epistola encyclica Sanctissimi Domini Nostri Pii divina providentia PP. IX dici 3 Maii anno i858 incipiente *Amantissimi Redempteris* etc. habentur, dc obligatione parochorum, aliorumque animarum curam actu gerentium, celebrandi, ct applicandi Missam *pro populo* omnibus Dominicis, festisque aliis diebus, haud exceptis iis, qui cx Apostolicae Sedis indulgentia e dierum dc praecepto festorum numero sublati, vel translati sunt, a nonnullis cx Vicariis ac missionariis Apostolicis huic S. Congregationi dc Propaganda Fide quaestio proposita fuerit, utrum per laudatam Encyclicam prioribus aliis eiusdem S. Sedis declarationibus derogatum esset, queis in Missionum locis, ubi neque parochi, neque paroeciae rite adhuc institutae inveniuntur, laudatos Vicarios, et operarios apostolicos, licet animarum curam exercentes, *tantummodo titulo charitatis, non vero ex iustitia* supradictae obligationi implendae obstringi nunciatum dudum cis fuit; Sacra eadem Congregatio, quamvis ex accurata ipsius Epistolae Encyclicac inspectione *negative* rescribendum esse videretur, ad omnes tamen praecidendas ambiguitates, ct amovendas anxietates, ut mentem suam ea de re benigne aperire dignaretur, Sanctitati Suae supplicandum censuit. Petitis porro Sanctissimus Dominus clementer annuens, in Audientia dici 9 Julii vertentis Anni i860 per R. P. D. Sacrae Congregationis Tridentinae Synodi interpretis a Secretis, facultatem tribuit, indulsitquc, ut Praesules, ct operarios evangelicos Missionum certiores faceremus, per Encyclicam, dc qua supra, haud irrogatum quidpiam voluisse antedictae declarationi. Id quod per hoccc monitum ipsis patefacimus.

Mlmmb *pro Fo~*

1200

S. C. Concilii *20 Aug. i860.*

— l'otcstnc sacerdos curare ut Missae manuales, quas a fidclibus undique celebrandas accipit, per alios celebrentur, retenta parte stipendii pro bono opere? Semper intclligitur sacerdotes substitutos certiores fieri dc partis retentione, et consensum libere dedisse. Orator arbitratur non licere, et casum comprehendi in prohibitione Const. Benedicti XIV *Quanta cura* (Γ. *n.* 727), aliorumquc Pontificiorum Decretorum. Sed cum aliquibus aliis secus videatur ex co quod dc pio opere agatur, quaerit:

Crea μ·ιμ πμ « tletmot>na··

i. Utrum sacerdos, qui stipendio solito pinguius accepit, possit, in gratiam pii operis, alteri sacerdoti ordinarium stipendium dare

(quo substitutus cum omnimoda libertate contentus est), retinendo partem taxa ordinaria maiorem. — 2. Utrum sacerdos possit sibi alium sacerdotem substituere, ea lege ut aliquam partem stipendii ordinarii in gratiam pii operis determinati remittat. — 3. Et quatenus negative in utroque casu, utrum sacerdos ita agens ad icstitutioncm teneatur. — 4. Utrum sacerdos petens huiusmodi donationem debeat prius illi totum stipendium tradere. — 5. Et quatenus affirmative, utrum sacerdos aliter agens ad restitutionem teneatur.

R. Consulat theologos, praesertim S. Alphonsum Tract. 3. *De Sacramento Eucharistiae,* cap. 3; et Benedictum XIV *de Syn. Dioecesana* lib. 5, cap. j, ct eius Constit., *Quanta cura,* corumquc sententiis sc conformet.

1201

Circe modum exprimendi contentum in matrimonio.

S. C. S. Officii *22 Augusti i860.* — Matrimonium firmum ac validum consistere quoties nutus, vcl caeremoniae coram testibus praestitae, iuxta communem regionis existimationem, mutuum sponsorum dc praesenti consensum sufficienter exprimunt: ct aliunde (si sermo sit dc locis in quibus tridenlina lex publicata est) missionarius commode haberi nequeat. Quod si contrahentes, vcl eorum alter, in caeremoniis patrio more habitis, intentionem seu voluntatem contrahendi dc praesenti vere non habuerint, matrimonium esse nullum.

1202

Circa amissionem privilegiorum clericorum.

S. C. Immunitatis *20 Sept. i860.* — Clericus qui nondum maiores suscepit Ordines, sive coniugatus sir, sive non, cum, quod ea quae S. Concilium Tridentinum Sess. 23 Cap. 6 De Reform, disposuit, diligenter non observaverit, privilegium fori amittit, habendus est uti destitutus atque ipso iure ct ipso facto destitui omnibus clericorum privilegiis, ita ut haberi tractariquc debeat tamquam persona vere laica, etiam in causis criminalibus, et ad effectus poenales, quin iam nunc, ac deinceps, triplex admonitio, sive peculiaris declaratio incidendae in hanc poenam sit necessaria.

(!) In Litt. S. C. de Prop. F. ad Archiep. Arnucan. *! Decemb. iS$2* haec habentur: « Quod spectat ad dubium propositum circa modum quo intelligi debeat locus Form. VI (n. 24) quo dicitur facultates de quibus in ea Formula agitur communicari posse sacerdotibus in aliquo *insigni oppido* degentibus, respondeo in facultatum concessione non agi dc oppidorum splendore ac dignitate sed maxime de populi catholici nono atque utilitate. Ubi igitur talis ac tanta sit populi catholici copia commorantis in ruralibus districtibus, de quibus A. T. loquitur, poterunt sacerdotibus ibi degentibus facultates subdelcgari, licet iis districtibus non conveniat titulus t/isifriium *oppidorum* ».

1203

S. C. de Prop. F. *r8 Nov. i860 (Ex Aua. SSmt).* – Er». Kil o ar iev. et Ekiaïiïtκχ. — Facultates omnes quas vi concessionis Formulae VI communicare valeo, nostro Vicario Generali impertiebar, ct cx his facultatibus quasdam Vicariis foraneis et aliis duobus ac tribus sacerdotibus scientia ct pietate conspicuis communicamus, prout bonum fidelium ac religionis postulare nobis videtur, sive Vicarii aut alii sacerdotes laudati degant in oppido quod ex numero incolarum dici possit insigne, sive non. Attamen oppidum, quod ex mero numero incolarum dici nequit insigne, dici debet quandoque insigne ex ratione loci, sacerdotis ct fidelium. Revera in nostra dioecesi vix est ulla urbs quae merito appellari possit magna ecc.

commuofc·- ooπβ ftCttlUtOfU «iccrdotitra· m

R. SSmus sententiam Episcopi ac praxim approbavit, ac cius prudenti iudicio eamdem remisit (1).

1204

Circa omixdo. nem dausulimm m (aculatum formulla appositarum

S. C. de Prop. F. *22 Nov. i860 (Ex Aud. SSmi.)* — Quoad clausularum omissionem *(V. n. 6yj)* moneatur (Vicarius Ap. Tunk. Centr.) eam, dummodo revera mulier rapta non fuerit, vel, si rapta fuerit, in potestate raptoris non existât, concessionum validitati non officere: nihilominus, quantum rerum temporumque adiuncta ferre poterunt, praedictas clausulas omnino esse exprimendas.

I205

!)c moJo »c gerendi pxrocbo· rum cum nuptu» ns Centura liga, ti·.

S. Poanit. Ap. *eo Dee. i860* — Quomodo sc gerere debeant parochi in celebratione matrimoniorum illorum qui notoric in ecclesiasticas censuras inciderint ?

R. Curandum pro viribus ut ecclesiasticis censuris innodati debito modo cum Ecclesia reconcilientur : at si reconciliari recusent, et, nisi matrimonium celebretur, gravia inde mala imminere videantur, parochus Ordinarium consulat, qui, habita rerum ct circumstantiarum latione, omnibusque perpensis quae a probatis auctoribus et praesertim a S. Alphonso lib. 6, tract, i, cap. 2, n. 5q traduntur (2), ea declaret quae magis expedire in Domino indicaverit, exclusa tamen semper Missae celebratione.

(2) Ita S. Doctor L c.: «Quaeritur an parochus possit assistere matrimonio eorum qui sunt publici peccatores. Certum est teneri parochos arcere a matrimonio cos qui nesciunt doctrinam Christianam, uti constat ex Ritual. Roman. *De matrim.* sub initio, ubi praescribitur: *Parochus cognoscat utrum uterque* (sponsus) *sciat rudimenta fidei, cum ea deinde filios docere suos debeat.* Item s. congreg. habita coram lanoc. XII ann. 1697, «t refert Sum. Pont. Bened. XIV. (De Syn. 1. 8, c. 14) decrevit parochos non debere procedere ad proclaniationcs nisi repercririt contrahentes sufficienter instructos in rudimentis fidei ; ct hoc decretum confirmatum fait a Clemente XI, ut in suo Bullario, ac a

1206

n'. <#· >t **.^4'.' 5* a'1·

Decr. S. C. Indulg. **i** Am. *i86r (Ex Aı/d. SSmi).* — Ad Religionis er pietatis incrementum , ad mutuam charitatem inflammandam, Apostolica Sedes pluribus sive Ordinibus Regularibus, Religionibus et Institutis, sive etiam christifidelium saccularium Archiconfrntemitatibus ct Congregationibus potestatem fecit alias ConfraterniCites ct Congregationes erigendi ct instituendi, ncc non etiam sibi aggregandi, ac Indulgentias, privilegia, aliasque spirituales gratias sibi concessas communicandi.

Cum autem nulla certa forma vcl ratio praescripta fuisset, quae in huiusmodi institutionibus ct erectionibus vcl c^ggregationibus ct communicationibus faciendis servari deberet, Clemens VIII. fcl. rcc. Constitutione quae incipit *Quaecumque a S. Sede Apostolica,* data sub die 7 Decembris 1604 modum praecepit servandum in his peragendis, formulam quoque praescribendo, atque inter alia statuit Indulgentias, privilegia etc. tantummodo communicari posse, quae nominatim et expresse Societati aggreganti concessa sunt, non tamen ca quae per extensionem vcl communicationem sibi quovis modo concessa sunt, et quidem communicari non sub generali verborum forma, vel ad instar sed expresse et in specie, atque per dictam formulam ab ipso Pontifice approbatam; quae quidem omnia in eadem Constitutione reperiuntur praecepta sub nullitatis poena, ut clarius patet ex laudata Constitutione.

Compertum tamen est progressu temporis non ab omnibus adhibitam fuisse hanc formulam. neque privilegia neque Indulgentias adamussim communicatas quamadmodum Pontifex praeceperat.

Cum insuper statutum fuisset in eadem Constitutione ut institutiones ct aggregationes gratis omnino fierent, ct tantummodo per Decretum Congregationis Cardinalium sub Paulo V. Indulgentiarum moderationi praepositae latum dic 6 Martii 1608, titulo expensarum permissum fuisset instituentibus, vel aggregantibus scutum unum aureum recipere, et quidem sub poena, inter caetera, nullitatis, prout clarius innotescit cx eodem Decreto, attamen cognitum similiter est neque dispositionem hanc ab omnibus servatam fuisse.

Ad dubitationem itaque omnem tollendam super validitate harum institutionum seu aggregationum, Sanctitas Sua benigne sanavit institutiones et aggregationes hucusque factas in quibus aliquid cx praedictis desideretur quod perficiendum erat per Constitutionem enunciatam, aut decretum superius expressum, vcl contra in iisdem praescripta peractum sit, simulque mandavit ut in posterum formula in huiusmodi erectionibus seu institutionibus seu aggregationibus adhibenda, concordet saltem in substantialibus cum illa praescripta a Clemente VIII, cuius Constitutionis ad minus praecipua capita in eadem formula inserantur cum variationibus ab eadem Sanctitate Sua approbatis (1), cuius quidem formulae exemplar, iis

---

nostro Papa Benedicto in litt. encyclic. Utrum autem, praeter hanc ignorantiam, possit parochus peccatoribus negare suam assistentiam ad matrimonium : Si contrahentes publice peterent, ct essent indigni ratione pcc cati vcl censurae occultae, recte dicunt Lugo *dist. 8, /ect. t)* et Croix «. *147* cum Arriaga et communi, parochum teneri assistere, iuxta dicta n. 47. Dubium est an assistere possit ct teneatur si contrahentes sint publice indigni Affirmant Layman /. J, /r. *to, p. 3, c. 4,* U.S; Croix /. c. ct Lugo n. aoj cum Praepos., modo tamen parochus prius conatus fuerit disponere sponsos ad digne contrahendum. Ratio, ut dicunt, quia parochus non est minister matrimonii, sed tantum testis, unde ex una parte, cum sit publicus minister, non potest suam negare assistentiam ; ct cx altera licite potest assistere, cum sua cooperario sit mere materialis. Negant vero alii auctores qui sentiunt parochum esse verum ministrum matrimonii ; sed haec ratio non subsistit ; nam, ut probabimus *infra it matrim,* cx n. *897* ministri matrimonii sunt insi contrahentes, ct parochus non est nisi merus testis. Hoc tamen non obstante, m nime acquiescamus primae sententiae, et dicimus parochum ron teneri ncc posse assistere tali matrimonio Favctcue nobis auctoritas Sumtn. Pont. Benedicti XIV. *De* Syn. l. *8, c. 14,* qui s;c docet Quamvis *iuxta com· muntO'im* rwjpjfti/ *ftccfkm tenlentiam* now */i!* (parochus) *Sacram. Matrimenti minister, tamen in multi/ eomfuratur ministro, nec licite tui prjccenl'j et auctoritate jirmtre fetest contractum, fuem scit a* ccntra^rnlituj *sacriUfi* miri. Ratio nostrae sententiae est, tum quia dc iure naturali nemo potest cooperari peccato proximi, etiamsi alter peccatum interne consummaverit, prout diximus dc caritate lib. 2, n. 47, ita ncc parochus in nostro casu : tum quia parochus tenetur cx iustitia, cx contractu inito cum communitate a qua stipendium accipit, incumbere saluti spirituali suarum ovium, eas avertendo a peccatis. Ncc valet dicere quod contrahentes habent ius ut parochus eorum matrimonio assistit. Nam respondetur r. quod nemo potest habere ius ad actionem in qua committitur peccatum ; resp. 2. quod sponsi in tantum habent ius ad assistentiam parochi, in quantum hic tenetur cx officio incumbere eorum bono spirituali ; unde cum in hoc parochi assistentia non conferret ad bonum, sed ad ipsorum ruinam, idcirco ncc sponsi ius habent, neque parochus tenetur assistere : imo debet suam assistentiam negare, cum praecipua cius obligatio sit impedire peccata ovium suarum. Et quod dicimus dc parocho, dicendum est etiam dc testibus ; qui tamen satis excusarentur a peccato, si assisterent coacti metu gravi, cum ipsi non teneantur, nisi cx caritate, impedire peccatum. Parochus autem etiam excusari potest ad vitandam mortem, vel alia graviora mala communitatis, vcl ipsorum contrahentium, puta nc ipsi perseverent in peccato ·.

(1) Praecipua capita dictae Constitutionis cum variationibus etc. haec sunt : t. Quod unica tantum Confraternitas eiusdem Instituti ct generis institui ct aggregari possit in ecclesiis tam saecularium quam regularium. 2. Quod id fiat de consensu Ordinarii et cum litteris testimonialibus eiusdem. —. J. Quod Contra ternit ri institutae vcl aggregatae expresse ct in specie communicentur privilegia ct indulgentiae Ordini m*ti tuenti vcl aggreganti nominatim concessi, non vero

praesertim quorum interest communicandum, in Actis S. Congregationis servari praecepit, ct ut Societati aggregatae ab Ordine, Instituto, scu Arcbiconfraternitate aggregante tradi possit separatim ct distincte a formula, ac etiam typis impressus elenchus Indulgentiarum ct privilegiorum ab Ordinario tamen loci recognitus ; cuius impressio in hunc tantum finem permittitur, etiamsi Indulgentiarum concessiones sint depromptae ex pluribus Brevibus etc. non obstante decreto S. C. Indicis, et altero decreto S. Congregationis Indulgentiarum explicante ct moderante praedictum decretum Indicis diei 22 Ianuarii r858.

Atque hoc decretum absque ulla Brevis expeditione publicari iussit, derogando cuicumque Apostolicae dispositioni in contrarium, etiam specialis memoriae dignae.

1207

Circa pUrntn Sodalitatum rc-ctore»*eumode-r^orc^c.i; n-

Decr. S. C. Indulg. */an. r86i ¡Ex Aud. SSmi.)* — Cum plures Confratcrmtates, Sodalitates. Piae Uniones etc. fidelium canonice erectae reperiantur, in quibus loci Ordinarius designaverit parochum qui ratione muneris quod exercet, ct pro tempore quo munere fungitur, sit constitutus Confraternitatis, Sodalitatis etc. Rector, Moderator seu quocumque titulo appelletur, proindeque facultate polleat ea gerendi, quae ad Rectores spectant, et etiam, quatenus in respective sodalitate id Rectori tribuatur fideles adscribendi, habitus benedicendi ct scapularia, iliaque imponendi, coronas etc. pariter benedicendi, iuxta facultates ad quamlibet Sodalitatem spectantes pro similibus impositionibus, benedictionibus etc., atque dubium exortum sit circa huiusmodi designationem parochi libere ct auctoritate propria peractam ab Ordimuiis, facta fuit relatio SSiùo D. N. Pio P?. IX in Audientia praedicta, et Sanctitas Sua derogando omnibus hucusque circa hanc designationem, quavis auctoritate ct quovis modo aliter praescriptis, benigne sanavit, quatenus opus sit, tales designationes parochorum, ncc non acta per ipsos tamquam Rectores, et adseriptos per eosdem parochos, quatenus Rectoris munus, quo fun-

guntur in respcctiva Sodalitate, fideles adscribcnli sit, valide adseriptos habendos esse declaravit, ncc non benedictiones habituum, scapularium etc. coronarum etc. et impositiones etc. ab eisdem factas, prout Rectoribus in respcctiva Sodalitate tribuitur, ratas habendas esse concessit. Quoad futurum vero eadem Sanctitas Sua benigne impertiri dignata est ut Ordinarii locorum libere designare possint, si ita in Domino expedire indicaverint, parochos pro tempore in Rectores, Moderatores etc. Confraternitatum etc. non obstantibus quibuscumque in contrarium facientibus.

1208

De electione Epi-to-

Decr. S. C. de Prop. F. *21 fan. t861* — Quum ad catholicae Ecclesiae utilitatem atque ad animarum salutem promovendam nil magis conferre compertum sit, quam ut Dominico gregi sacrorum Antistites doctrina ac prudentia insignes praeficiantur, idcirco S. Sedes peculiare quovis tempore studium in negotio electionis Episcoporum adhibendum curavit.Quam utique in rem sapientissimae extant canonicae sanctiones, variae quidem pro varietate temporum ac regionum, at specialibus semper ct temporum et locorum adiunctis accommodatae. Nil igitur mirum si pro foederatis Statibus Arnericae Borealis, ubi novae passim ctformantur civitates novacque proinde tractu temporis dioeceses ac Provinciae ecclesiasticae instituuntur, Sacrum Concilium Christiano Nomini Propagando opportuna haud multis ab hinc annis ediderit decreta, quibus tales eligerentur pro vacantibus sedibus Episcopi, quales inibi catholicae religionis status eiusque in dies progressus ac dilatatio postularent. Et sane laudatum S. Consilium die r8 Martii iS3q decretum edidit *super methodo servanda in Episcoporum dioecesium foederatarum Americae Sept, provinciarum electione* quod sic se habet:

< Cum ad Religionis incrementum in foe-« deratis Americae regionibus stabilius procu-c random in primis conferat, ut Episcoporum < dioeccsum ibi statutarum electionis gravis-< simum negotium rite sancteque absolvatur: « S. C. de Propaganda Fide valde opportunum

ca quibus per privilegium communicationis gaudet. — |. Quod statuta Confratcrnitatum examinentur ct approbentur ab Ordinario loci, et ab eodem corrigi possint. — 5. Quod gratiae et indulgentiae Confratcmitati communicatae praevia cognitione Ordinarii dumtaxat promulgentur. — 6. Quod confraternités eleemosynis excipiat ct eroget iuxta formam ab Ordinario praescribendam. — 7. Quod litterae erectionis et aggregationis gratis omnino ac nulla prorsus mcreede etiam a sponte dantibus sub praetextu quoque merae eleemosynae accepti expediri et concedi possint; ct solummodo titulo expensarum pro pergamena, scriptura, vcl impressionis stipendio, sigillorum expensis, cordulis, cera, secretarii notariique labore vel mcrcede, iliisque omnibus eam quantitatem quae non excedat summam scutorum sex monetae romanac in Italia, et extra non excedat summam libellarum vulgo *francs* triginta pro singula institutione vel aggregatione vel confirmatione recipere liceat 8. Quod singula hic mandata et expressa in omnibus suis partibus fideliter observentur, secus institutiones vel aggregationes ct communicationes privilegiorum ct indulgentiarum nullius sint roboris vcl momenti, ct quilibet superiorum atque officialium privationis officiorum quae obtinent, atque inlubilitatis ad illa ct alia in posterum obtinenda poenam eo ipso incurrant, quae ab alio quam a Romano Pontifice remitti non possit.

esse ad hoc consequendum existimans, ut certa methodus ubique in illis dioecesibus servanda statuatur, qua fiat, ut Sedes Aposto· lica exploratam notitiam habere possit meritorum sacerdotum pro quibus commcndatione* afferuntor, in generali conventu die 18 Martii anno 1834 habito, et referente Erîio ct Rfto D. I. Antonio S. R. E. Cardinali Sala, censuit ac decrevit in ca re esse servanda quae sequuntur.

Cum aliqua Sedes Episcopalis vacaverit, requirendum est Episcoporum omnium provinciae ecclesiasticae suffragium de sacerdocibus singulis, qui Sedi Apostolicae commendandi esse videntur pro nova Episcopi clectionc. Quoniam vero id in Concilio provinciali facillime et accurate fieri potest, si intra tres menses ab obitu Episcopi Concilium provinciale habendum est, expcctanda erit Concilii celebratio antequam ad commendandos sacerdotes, qui Episcopatu digni censcntur, ad S. Congregationem scribatur. In Concilio autem, collaris inter sc sententiis, Episcopi statuant, quos sacerdotes S. Sedi commendent vere idoneos, et de Ecclesia benemeritos qui Sedes vacantes obtineant, vel coadiutoris officium suscipiant illius Episcopi qui auxilio coadiutoris indigere censeatur.

Quod spectat vero ad casus quibus, prout superius statutum est, Concilii provincialis celebratio non ita proxima sit, ne Sedes Episcopalis aliqua diu vacet, primum hoc magnopere opportunum factu est, ut singuli Episcopi litteras subscriptas, et sigillo munitas duplici exemplo apud sc habeant quibus contineantur nomina trium saltem sacerdotum quos idoneos arbitrentur ad dioecesim regendam ; hae autem litterae ita exterius obsignari debent, ut, adveniente Episcopi morte, Vicario generali tradendae esse intclligantur: Vicarius vero generalis alterum earum litterarum exemplum ad Archiepiscopum, alterum ad propinquiorem, vel ad seniorem duobus Episcopis propinquioribus deferendum curet. Eo litterarum exemplo accepto Episcopus propinquior ad Archiepiscopum scribel suasque animadversiones adiiciet. Epistola Episcopi propinquioris ad Archiepiscopum delata, vel, si neglexerit is scribere, rationabili elapso temporis spatio, Archiepiscopus ad omnes Episcopos nc propinquiori quidem excepto scribet, ct nomina illa cum suis animadversionibus communicabit , aliorum etiam nominibus additis, si illi quos Episcopus designaverat Archiepiscopo idonei minime videantur. Post acceptas Archicp scopi litteras, omnes Episcopi ad S. C. sine mora scribent, suas sententias ct suffragia dc tribus illis vel sex commendatis exposituri. Vacante Sede Metropolitana, litterae Archiepiscopi demortui nomina trium sacerdotum designantes a Vicario generali ad Episcopum propinquiorem, ct ad suffragancum Episcopum seniorem, mittendae sunt. Episcopus autem senior suffraganeus faciet ca omnia quae de Archiepiscopo superius statuta sunt, ubi agitur de Episcopi electione. Quod si apud Episcopum vel Archiepiscopum demortuum litterae memoratae dc trium sacerdotum designatione non reperiantur, Vicarius generalis Episcopum propinquiorem, vel seniorem ex duobus propinquioribus, de ca re certiorem statim faciet, ut Episcopus propinquior tria designet sacerdotum nomina epistola ad Archicpiscopum mittenda. Archiepiscopus, ca accepta, ad omnes Episcopos scribet, et ea omnia lient quae iam indicata sunt circa agendi rationem tenendam ubi litterae Episcopi aut Archiepiscopi sacerdotum nomina ante mortem designantis fuerint repertae. Si Episcopus propinquior ad Archiepiscopum scribere neglexerit, Archiepiscopus ipse tria nomina sacceidotum suffragancis omnibus, propinquiori non excepto, designabit. Si agitur ile Archiepiscopi electione, senior Episcopiis suffragancus faciet omnia, quae in Episcopi electione, ab Archiepiscopo facienda esse decretum est.

Quod pertinet ad electionem Coadiutorum, excepto casu quo Sedes .Apostolica alia ratione agendum esse statuerit, Episcopus, qui coadiutorcm petit, nomina trium sacerdotum Archiepiscopo ct Episcopis suffragancis signilîcabil, supplicem libellum dc ca re ad S. C. mittet, et Archiepiscopus et Episcopi S. Congrcgationi mentem suam dc coadiutorc eligendo communicabunt. Haec sunt quae in commcndandis Sedi \postolicac sacerdotibus pro Foederatae Americae Episcoporum electione S. C. servanda praescripsit. Ea vero decernens notum omnibus esse voluit in litteris dc hac pertractantibus ad S. Sedem transmittendis nihil inveniri debere, quod electionem aut nominationem praeseferat, ita ut ctiam cx litterarum forma pateat nullam in S. Sedem inferri obligationem eligendi aliquem ex commendatis: salva enim manere debet et illaesa Sedis Apostolicae libertas in eligendis Episcopis; commendationes vero lumen tantum et cognitionem S. Congregationi non autem obligationem afferent.

Datum Romae cx aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide die 14 Iunii 18^4 ».

Huic autem Decreto Emi ac Rmi Patres Sacrae Congregationis in conventu generali habito dic 10 Aug isti i85o ct aliud addendum consuerunt sequentis tenoris :

♦ Sacra Congregatio dc Propaganda Fide die 14 Iunii an. i83q decretum edidit, quod incipit: *Cum ad religionis incrementum,* inscribitur vero*. *De methodo servanda in Episcoporum dioecesum foederatarum Ameri-*

« *cae Septentrionalis provinciarum electione.*
« Cum vero deinde, Deo favente, dioecesum
« numero per illam regionem aucto, Ecclesias
« quae antea uni Metropolitae suberant, inter
« plures partiri necessse fuerit: aliquid supradicto
« decreto seu instructioni addendum visum est
« ut commendatio sacerdotum pro vacanti-
« bus Ecclesiis ea ratione fiat, quae cum nova
« illarum partitione, ac Provinciarum statu co-
« haereat. Proinde S. C. in generali conventu
« die 10 mensis Iunii anni huius habito, re-
« ferente infrascripto eiusdem Praefecto, omnibus
« mature perpensis, ratione quoque voti habita
« ea de re ab Episcopis exhibiti ex Concilio VII
« Baltimorensi; decrevit ut in posterum, ser-
« vatis quoad reliqua iis quae in supradicto
« decreto continentur, Archiepiscopus Provin-
« ciae ad quam pertinet Ecclesia de novo Pa-
« store providenda, commendationem sacerdo-
« tum, qui proponuntur, ad ceteros Archiepisco-
« pos transmittat, qui S. Sedi suam sententiam
« de sacerdotibus sic commendatis aperiant.
« Datum etc. »

Mense tamen Augusti anni 1856 idem Sacrum Consilium Provinciis ecclesiasticis Baltimorensi, S. Ludovici, Neo-Aurelianensi ac Cincinnatensi induisit ut de commendandis candidatis pro sedibus vacantibus agatur in coetibus Episcoporum comprovincialium addita tantum obligatione scribendi ad Metropolitanum vel Episcopum non comprovincialem quum res sit de candidatis a Provincia extraneis, in Comitiis vero generalibus die 7 Augusti 1858 et illud decretum fuit, ut cum novus Archiepiscopus vel Archiepiscopi coadiutor eligendus sit, omnes circa eiusmodi electionem Foederatorum statuum Metropolitani consulantur.

Porro etsi eiusmodi normas opportunissimas esse ac religiose ab Episcopis foederatorum Statuum in praxim deductas fuisse constaret, nihilominus cum hinc adiuncta Sept. Americae graviora quotidie ederentur, sedulioremque Pastorum Ecclesiae vigilantiam exquirerent, inde vero quae humana sunt mutari semper in melius valeant ac perfici ulterius, propterea Emi ac Rmi Patres S. Congregationis de Prop. Fide, et alia quaedam supradictis decretis addi opportune posse consuerunt, ex quibus sacerdotum ad Episcopatum in iis regionibus promotiones, quantum humana fragilitas patitur, omni prorsus exceptione maiores ac sub quolibet respectu optimae obtineantur.

Quamobrem factum est ut Sacra haec Congregatio datis sub die 25 Maii 1859 literis ad omnes Foederatorum Statuum Archiepiscopos, ab iisdem petierit, ut quaecumque in sua sententia prodesse possent ad perficiendam hactenus vigentem in America Sept. electionem eligendi sacrorum Antistites, ea diligenter atque ingenue patefacerent.

Quandoquidem vero omnes ad unum memorati Archiepiscopi, prout singulis in Domino visum fuerat, responderint, Et Tii ac Rmi Tii Patres praelaudatae S. Congregationis in generalibus comitiis habitis die 21 Ian. huius anni diligens responsionum examen instituerunt, pluraque in eis sapienter dicta atque ad intentum finem non parum utilia invenerant. Quibus omnibus mature perpensis, censuerunt quidem haud recedendum esse a Decretis supra relatis dierum 14 Iunii 1833 nec non 10 Aug. 1850, ac posterioribus declarationibus, quibus vigens per Americam electionum systema innititur, verum illis quae sequuntur adiicienda putarunt atque ab omnibus ad quos spectat S. Sedi proponere viros ecclesiasticos pro vacantibus dioecesibus Foederatorum Statuum, stricte servanda mandarunt.

1. Omnes ac singuli Foederatorum Statuum Antistites tertio quoque anno tum Metropolitano Provinciae suae, tum S. Congregationi de Prop. Fide nomina sacerdotum exhibebunt, quos dignos atque idoneos ad munus episcopale obeundum existimaverint. Id vero secretissime praestabunt, ne forte cuiuspiam ambitio excitetur.

2. In notulis eiusmodi conficiendis maxima pro viribus urgentur cura, ut de qualitatibus eorum qui commendantur certiores fiant.

3. Quum aliqua Sedes vacaverit sive episcopalis sive metropolitana, Antistites omnes ad quos pertinebit summo Pontifici commendare viros ecclesiasticos, ut eorum unus vacanti Ecclesiae praeponatur, in synodum aut in specialem coetum convenient, ut proponendorum qualitates discutiant ad tramitem quaestionum quae hanc in rem typis impressae praesentibus litteris apponuntur (1).

4. Antequam vero praedictus conventus convocetur, ad Archiepiscopum vel seniorem pro-

(1) Dictae quaestiones ita se habent: *Motiones ac quaestiones circa qualitates quae necessariae sunt in promovendis ad episcopale munus ac dignitatem.*

1. Nomen, cognomen, aetas, patria candidati, *(indicetur ubinam, et quo die sit natus).* — 2. Dioecesis originis, et cui sit in praesens addictus. — 3. Ubinam studiis theologicis vacaverit, et quo profectu. — 4. An gradus assecutus fuerit, et quos. — 5. An professor extiterit, et cuius facultatis. — 6. An et ubi missiones sacras obierit, et quam in eis experientiam obtinuerit. — 7. Quot linguas calleat, et quas. — 8. Quibus officiis sit perfunctus, et quo successu — 9. Quam prudentiam exhibuerit in deliberationibus et agendi ratione. — 10. An sit corpore sanus, frugi, patiens, atque in administratione rerum temporalium versatus, — 11. Utrum sit propositi tenax, an ingenio mutabilis. — 12. Num gaudeat fama honestatis, et an fuerit unquam in quid contra mores. — 13. An in exercendis sacerdotalibus muniis sit attentus, compositus cum aedificatione, rubricarum studiosus observator. — 14. An habitu, gestu, incessu, sermone aliisque omnibus gravitatem ac religionem praescierat.

vincîae Episcopum eorum nomina transmittentur, quos singuli Antistites commendandos esse putaverint.

5. Qualitates candidatorum publice in coctu Episcoporum discutientur, praesidente Archiepicopo vel scnioie provinciae Antistite : suffragia vero secreto in urnam immittentur.

6. Acta denique conventus ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide ab Archiepiscopo, vel Episcopo provinciae scn'orc deferentur (r).

Notandum : *in Concilio Plenario Baltimorensi III auod a S. C. de Prop. Fide recognitum est decreto 21 Septemb. 1885 haec statuta sunt:* r. Quando ob se lem vacantem proponenda sunt S. Sedi nomina coium qui commendandi videantur pro dioecesi vacante, convocentur consultores ct rectores inamovibiles praedictae dioecesis. Horum erit tria nomina eorum quos dignos judicaverint Episcopis provinciae indicare, ut hi prae oculis habeant haec nomina in proponendis Sedi Apostolicac candidatis.

2. Consultoribus et rectoribus ita congregatis praesideat ArchiepLcopus, vel si impeditus est, Episcopus suffraganeus eiusdem provinciae ab ipso delegandus; si vero dc sede metropoiitana vacante agatur, congregatis praesideat suffraganeus antiquior ratione ordinationis, vel eo impedito, alius Episcopus ab ipso delegandus.

3. Antequam ad suffragia ventum fuerit, consultores ct rectores praedicti iurent sc neque gratia neque favore induci ad suffragium ferendum. Huiusmodi autem suffragium erit secretum et consultivum tantum.

4. Praeses mittet verbale huius conventus, secretarii subscriptione signatum, ad ceteros Episcopos et ad S. Congregationem.

5. Dic constituta convenient Episcopi, ct nomina sic proposita, vel alia ab ipsis proponenda, iuxta Instructionem S. Congregationis die 21 Ianuarii 1801 datam discutient, ct nuculam trium candidatorum Sanctae Sedi cxInbendam conficient. Quod si indicaverint nomina a clero proj osita esse reiicienda, rationes suas Sacrae Congregationi exponere non omittant.

6. In reliquis omnibus praedictam Instructionem sequantur.

Quum vero agitur dc designando Episcopo coadiutorc cum iure successionis, omnino serventur quae in regulis i, 3, 4, 5, ct 6 supra citatis enumerantur. Regula autem *2* sic immutabitur : Consultoribus ct rectoribus ira congregatis praesidebit Archicpiscopos sive Episcopus pru quo coadiulor eligendus est ; aut, si impe htus sit, Vicarius Generalis, vel alius sacerdos ab ipso delegandus. Episcopus autem hoc in casu poterit, si velit, suggerere aut designare nomina eorum, qui ipsi pro hoc munere maxime accepti forent.

In electione Episcopi pro dioecesi noviter erecta observentur quae in regulis1, 2, 3, 4, 5. 6 supra praescribuntur. Regula autem *t.* erit sequens: Quando S. Sedi proponenda sunt nomina eorum qui commendandi videntur pro dioecesi noviter erecta, convocentur consultores dioecesis vel diocccsum , c quibus nova dioecesis formata est, ct rectores inamovibile> novae dioecesis. Horum erit tria numina eorum, quos dignos indicaverint, Episcopis provinciae exhibere, ut ii prae oculis habeant haec nomina in proponendis Sedi Ap. candidatis.

1209

Litt. encycl. S. C. de Prop. F. *ro Martii 1861.* — Ex novis humani ingenii inventis quibus actas haec nostra ceteris antecellit, etsi commoda plus quam mediocria percipiantur, eorum tamen occasione abusus non pauci, iique in rebus gravissimis occurrere deprehenduntur. Cum igitur ex chymicae progressibus eo ventum sit, ut multa in naturae similitudinem componantur aut conficiantur, contingit frequentissime, ut in regionibus praesertim uvarum penuria laborantibus vina quaedam fabricentur, quae musto ex uvis expresso minime constant. Hinc vero plurcs per Ecclesiam Antistites talia recenter edere decreta debuerunt, quibus vini artefact! usus prohiberetur omnino ab altaris ministerio, quo videlicet. Divini Sacrificii securitati, ut par erat, consuleretur. Quam quidem in rem sicut in ipsa Urbe Erîius Sanctitatis Suae Vicarius quaedam adsignavit loca, ubi vinum dc vite tamquam tale recognitum ab ecclesiarum rectoribus aliisque sacerdotibus emi posset, ita aliis in locis ca Episcopi in cumdcm tinem statuerunt quae pro sua prudentia expedire iudicarunt. Porro vel in ipsa America res tanti momenti Episcoporum vigilantiam non effugit, ideoque notum est Sacrae huic Congregationi decreta quaedam in Provincialibus Conciliis fuisse condita, ut caveretur nc quis vinum arlefactum in Missae Sacrificio adhiberet. Quandoquidem vero hisce non obstantibus nuper a SSmo Domino nostro petitae fuerint sanationes super obligationibus Missarum in quibus bona fide vinum arte confectum fuerat adhibitum, idci.co compertiit Sanctitas Sua Antistitum curas aut decreta tinem intentum haud plene atque ubique locorum fuisse consecuta.

Quae cum ita sint iussit Beatissimus Pater, ut vigilantia omnium ac singulorum Antistitum

(i) Huiusmodi nocnu pro electione Episcoporum extensa fuit ad dioeceses Canadenscs m Congr. Gen. *2* Dcc. 1861.

et Vicariorum Apostolicorum a S. Congregatione Christiano nomini propagando praeposita dependentium, (praesertim illorum locorum in quibus vites vel parum vel nullo modo coluntur) suo nomine excitaretur ad cas edendas praescriptiones vel cautiones sacerdotibus praescribendas, quibus omne nullitatis periculum a Sacrificio Altaris, quod supremus est religionis actus, penitus arceatur.

1210

be no»® aium rcmoHoncm>€k-i/diquu7um,c,,r'

S. R. C. r./ *Martii 1861* — Nbwfort. — ^um innotuit Rifto Episcopo Newporten. quod, *n 4u°Jain eltari fixo suae dioecesis, lapis pro sigillo sepulchri Reliquiarum inserviens, ob defectum calcis qua conglutinabatur, amplius sepulchro non haerebat, ipse, ut rem melius exploraret, lapidem ipsum manu sua movit, ct cum reipsa solutus esset, de situ sublevavit, Reliquias tamen nullo modo tetigit vel dimovit, deinde lapidem reposuit. Quibus expositis, a S. Sede declarari humillime postulavit: i. An altare de quo supra, consecrationem amiserit.— 2. An debeat denuo consecrari, vel sufficiat sigillum denuo conglutinare et claudere?— 3. In casu quo sigillum tantum debeat iterum reponi, an calx qua conglutinatur, debeat benedici prout in consecratione altaris.

R. Altare, dc quo in precibus, nova consecratione indigere.

1211

bcBaptbmiAd-Xmuiî!i,(-ithcm-dr'',B·

S. R. C. *14 Mtrtii i86t* — S. Iacori dk CîLR — i. An, ubi viget consuetudo, liceat Baptismi sacramentum solemniter administrare in sacristie Cuthcdralis.

be acervatione ^P?uri©buB?*aÎia^· nbut·

2. Utrum ferri possit consuetudo plurium ecclesiarum... asservandi SS. Eucharistiam in duobus aut tribus altaribus: et nonnunquam occasione novemdialis, aut alicuius festivitatis transferendi etiam in aliud altare diversum ab illis, in quibus ordinarie asservatur.

he expotitione iùinc Ordinirn *cn,e·

3. Utrum servanda sit consuetudo exponendi public ic adorationi SS. Sacramentum, tum in ecclesiis Regularium tam in iis in quibus adest indultum Apostolicam asseivandi Eucharistiam, sine Ordinarii licentia.

R. Ad i. Negative; nisi adsit rationabilis causa ab Archicpiscopo approbanda.

Ad 2. et 3. Negative.

1212

An rarocho bu permhtîUqaue!iî pro «itera tutiu ubori· '

S. C. Concilii *Martii f86i* — i. Utrum P«rochi qui, ut menti fundatorum fiat snfs. diebus dominicis et festis binam, obtenta facultate, dicunt Missam, et pro fundatoribus *prifni.tsariarum* (quae ob exiguitatem redituum ct penuriam sacerdotum plerumque proprio carent sacerdote) applicant, salarium cx fundo *primissariarum* pro peculiari labore percipere possint.

2. Utrum parochi qui pro necessitate circumstantiarum diebus dominicis et festis bis celebrant, tradita simul doctrina Christiana, pro peculiari labore ct industria certum salarium annuum a parochianis oblatum percipere valeant.

R. Posse permitti prudenti arbitrio Episcopi aliquam rcmuncrationem intuitu laboris ct incommodi, exclusa qualibet eleemosyna pro applicatione Missae.

1213

S. C. S. Officii ro *Apr. i86t.* — Tci«ki.y Mkruiio-Ortb^tams — An adultis infirmis, quando ad capellam publicam nunquam posse deferri praevideatur, solemnis Baptismus conferri possit et debeat: aut, quando a christianis baptizati sunt, an iisdem baptismi caeremoniae possint ct debeant suppleri domi. Duplex plerumque occurrit casus: r. Sunt quidam adulti qui in morbo periculoso baptizari petunt: verum isti, vetulae plerumque atque plcbacii adeo rudes sunt, ct aliquando senio morboque confecti, ut nihil addiscere, nihil memoria retinere queant. Sc credere, se velle ascendere caelum, se timere infernum profitentur. Si mors imminere videatur, missionarios eos domi baptizat sine solemnitate ; nec alia sacramenta cis conferre audet ratione huiusmodi ignorantiae, ob ipsorum sacramentorum venerationem, ct ad vitandam quamdam Christianorum admirationem. — 2. Sunt vero alii adulti bene edocti et dispositi qui periculose decumbentes, vel absente sacerdote, a Christianis iam baptisati sunt, vel a saceidote praesente baptizari, aut sibi baptismi caeremonias suppleri, aliaquc sacramenta administrari petunt, quique, propter infirmitatem et periculum, ante mortem nunquam deferri posse ad templum probabilissime praevidentur. Quaeritur:

tionc uapi vm a· Juin» pcr-cuio»c

non d«fcr<ndi·.

r. An in primo casu bene se gerat missiunarius.

2. An, iuxta exposita in secundo casu, huiusmodi adultis infirmis domi solemnis Baptismus dari, aut caeremoniae suppleri possint ct debeant.

3. An extra casum urgentissimae necessitatis alia sacramenta, etiam Poenitentiae, nondum domi vel in templo suppletis Baptismi caeremoniis, administrare liceat.

4. An in Baptismo solemni domi collato, vel in cius supplendis caeremoniis, servandi sint omnes ritus, qui in Rituali Romano praescribuntur.

R. Ad 1. Adultos qui in morbo periculoso baptizari petunt, quique Christianae religionis mysteriis iuxta proprii captus mensuram intellectis credunt, et actum contritionis vel attritionis eliciunt, serioque promittunt se servatu-

ros mandata eiusdem religionis, baptizari debere. Et pariter licet e conferre baptismum adultis in mortis periculo constitutis qui peccata sua dolentes, ct baptismum suscipere cupientes, nequeunt temporis defectu in fidei mysteriis instrui, dummodo iisdem fidei mysteriis vel simplici oris affirmatione, vel nutibus saltem, ostendant sc consensum praebere. In baptismo autem domi conferendo ob imminens mortis periculum, omissis caeremoniis quae baptismum praecedunt, iuxta rubricam Ritualis, illae poterunt adhiberi quae baptismum subsequuntur. Praeterea hisce neophytis moribundis non esse administrandum Viaticum nisi saltem discernant cibum spiritualem a corporali, cognoscendo ct credendo in Sacra Hostia praesentiam Christi Domini. Nec conferendum Sacramentum Confirmationis, ncc Extremae Unctionis illis neophytis moribundis, quos missionarius capaces Baptismi credidit, nisi saltem habeant aliquam intentionem percipiendi Confirmationem ad robur animae suae adiicicndum, et recipiendi S. Unctionem in beneficium animae pro mortis tempore ordinatam. Curandum tamen ut, si huiusmodi adulti convaluerint, opportunis instructionibus circa fidei mysteria, et naturam atque effectus sacramentorum diligenter edoceantur, ct omissa omnia in baptismi susceptione suppleantur.

Ad *2.* ct 3. Affirmative.

Ad 4. Posse et teneri uti illis caeremoniis quibus possunt uti.

1214

MΘϊϊ dorcî£ nas data*

S. C. de Prop. F. *24 Apr. 186r* (au Archiki». Duihjnkv.) —Nel n. 7 della Formola (VI) si dice: *tenor huiusmodi facilitatum (videt. 4, 5 et 6) inseratur cum temporis ad quod fuerint concessae:* dalle quali espressioni Elia c stata condotta a credere chc lc dispense debbano darsi in iscritto, mentre altri opinano in questo diversamente. In rcaltà il S. Offizio c questa S. C. hanno piu volte dichiarato esser mente dclla S. Sede che, quando non vi siano veri ostacoli, debba osservarsi la suddetto clausoh nel senso inteso da V. S. Ove perô per qualunque causa non si dia la dispensa in iscritto, ma *oretenus,* si trova dichiarato chc ciô non la rende invalida, giacche nella Formula non si contiene alcuna clausola irritante.

1215

h« dtcrrl)· circa paatoram animarwm ıJcattam

Litt. encycl. S. C. de Prop. Fide *24 Apr. 1861.* — Qutndoquidcm divino praecepto animarum rectoribus mandatum sit oves suas agnoscere, casque pascere verbo Dei, Sacramentis, atque exemplo bonorum operum, idcirco ii ad personalem in suis dioecesibus vel Ecclesiis residentiam obligantur , sine qua iniuncto sibi officio defungi per sc ipsos minime possent. Porro pastoralis residentiae debitum quovis tempore Ecclesia Dei asserere atque urgere non destitit; cuius sollicitudinis luculenta exhibent testimonia non modo veteres canones, sed et sacrosancta Tridcntina Synodus Sess. VI, cap. 1. de Reform, et Sess. XXIII dc Ref. cap. i, ac novissime Summus Pontifex Benedictus XIV qui Constitutione /trf *universae Christianae reipublicae statum* edita die 3 Septembris 1746 residentiae obligationem et inculcavit sedulo, et disertissime explicavit.

Quod si ubique locorum pastores animarum, pro officii sui ratione, continenter in medio gregis vivere oportet, ad i i potiori etiam titulo illi tenentur quibus animarum cura demandata est in locis Missionum. Cum enim fideles in Missionibus graviora passim subire cogantur pericula, dum minora ut plurimum iis praesto sunt adiutnenta viitutum, peculiariae praesentissima indigent vigilantia atque ope pastorum. Haud igitur mirum si sacro Consilio Christiano Nomini Propagando nil fuerit antiquius quam datis etiam decretis curare ut a sc dependentes Episcopi Vicariique Apostolici, in suis Missionibus, quoad fieri posset, absque ulla interruptione residerent. Quam quidem in rem eo usque pervenit Sancta Sedes, ut laudatis Praesulibus sub gravissimis poenis prohibuerit, ne pontificalia munia in aliena dioecesi vel districtu etiam de consensu Ordinarii ullo modo peragerent.

At quoniam, hisce non obstantibus, haud raro contingit ut Praelati Missionum, inconsulta Sede Apostolica, et absque vera necessitate aut causa canon'ca perlonga suscipiant itinera, ex quo non mediocria commissae illis Missiones pati possunt detrimenta, proptcrca Emi ac Rrùi Patres Sacrae huius Congregationis in generalibus comitiis habitis die 21 Ianuarii huius anni expedire censucrunt, ut in memoriam revocarentur praedictorum Praesulum canonicae sanctiones circa Pastorum residentiam, ncc non decreta quae circa eiusdem obligationem edita sunt pro locis Missionum, ne quis videlicet in posterum dioecesim aut districtum, cui pracest, vel ad tempus relinquat absque praevia licentia eiusdem S. Congregationis (1). Quod quidem dum Paternitati tuae significo ex mente Ernorum Pauum, decreta, dc quibus supra, addere non praetermitto (Num. I).

(!) Il) Litt. S. C de Prop. F. r./ *Aug. 1S61* declaratur « Inhibitonem, quae pro animarum pastoribus • continetur in epistola cncyclici dici 24 Aprilis huius • acini, recedendi scilicet e suis dioecesibus vel missionibus (etsi ageretur dc itinere in Urbem ineundo) « intelligendam esse non absolute, sed de omnibus ca« sibus in quibus nulla sit causa canonica discedendi ».

De relit tone cire· MUiionutn •tattttn cohibenda.

Praeterea Erîii ac Rrîii Patres in iisdem generalibus comitiis statuerunt, ut universis Episcopis, Vicariis, ac Praefectis Apostolicis Missionum *Quaestiones* transmittantur pro relatione exhibenda Sacrae Congregationi de statu diocccsum vel Missionum qtleis praesunt. Cum enim ii omnes qui Missionibus praeficiuntur praedictam relationem statis temporibus subiiccrc S. Sedi teneantur, voluit Sacrum Consilium ut eam in posterum exigendam curent a i normam 55 quaestionum quae in adiecto folio continentur (Num II), utque in iis praesertim accuratiores sc praebeant, quae ad vitam, honestatem ac scientiam sacerdotum referuntur.

Num. L — *Decreta et declarationes S. C. de Prop. F. super residentia Praesulum in locis Missionum :* — t. In Congreg. Gcn. 28 Martii 165 t *(coram SSmo)* « Sanctitas Sua decrevit - quod Episcopi S. Congregationi de Prop. Fide « subordinate non possint exercere pontificalia « in aliis praeterquam in propriis Ecclesiis, « etiamsi esset dc consensu Ordinariorum sub • poena suspensionis ipso facto incuricndae, « ac eidem Pontifici reservatae, dummo lo a « praefata S. Congregatione non sint in certo « loco destinati Vicarii Apostolici, scu Admi- < nistratores alicuius Ecclesiae deputati >. Similia decreta prodierunt ab eadem Sacra Congregatione die *26* Iulii 1662 ct 17 Iulii 1715. 2. In Congr. particulari 7 Maii 1669 : — Cum iteratis per S. C. decretis exercitium pontificalium extra dioeceses Episcopis eiuslcm S. C. assignatas prohiberetur, quaesivit Episcopus Heliopolitanus: «An dicta decreta inlclligenda « essent vim suam habere intra fines Europae « tantum, an vero extenderentur etiam ad alia « loca, per quae transeundum esset, cum ad « suas Ecclesias proficisceretur. S. C. respon- « dit decreta prohibentia dictum exercitium [« pontificalium extendi ad omnia loca, etiam « extra lines Europae» (1).— 3. InCongr. Gen. 10 Iulii 1668 Eifti ac Riïiî Patres S. Consilii Christiano Nom. Propag., attentis expositis contra Episcopos ab eodem S. Consilio dependentes, qui cum detrimento suarum dioecesium eas deserebant ut Romam vel alia loca peterent, statuendum consuerunt: « Inhibeatur Episcopis « S. Congregationi subiectis ne Romam sub « quovis praetextu veniant, absque licentia Sa- < erae Congregationis. Decretum editum a. 1626 « renovarunt > *(V. n. 24).*

Num. II. — *Quaestiones pro relatione dioecesis ad Sacram Congreg. de Propaganda Fide.* — 1. Exprimantur nomen, aetas, patria Episcopi, et etiam Institutum, si sit Regularis.

2. Amplitudo et qualitas dioecesis.

3. In qua provincia sit, vel quot provincias contineat.

4. Si Ecclesia sil Archiépiscopales, quot ct quales habeat suffragancos ; si vero Episcopalis, cuius Archicpiscopi sit sutfraganca.

5. An habeat Cathedralem, et propriam residentiam, et in qua civitate.

6. An Episcopus habeat facultates speciales a S. Sede ct quas.

7. An habeat reditus proprios, quot, ct in quo consistunt.

8. Enumerentur loca dioecesis, et eorum respective distantia.

9. Quando visitatio dioecesis fuerit peracta ; num ad tramites praescriptionum canonicarum.

10. Quando provinciales ac dioecesanae Synodi fuerint habitae.

it· An pro exercitio Jurisdictionis aliqua inferatur molestia ab Episcopis finitimis.

12. An habeat Capitulum, ct cx quot canonicis constet;

13. An adsint praebendae, ct quae.

14· Quale servitium praestent canonici Cathedrali: et an etiam fungantur munere parochi in locis dioecesis.

15. An resideant intra fines parochiae.

16. An se immisceant in regimine Ecclesiae, impediant liberam jurisdictionem Episcopi.

17. An habeat Seminarium et ubi: quot iuvenes ibidem alantur, et quibus studiis vacent.

18. Num Concilii Trid. regulae circa Seminaria serventur.

19. An ibi adsint parochi, vel tantummodo simplices missionarii.

20. An parochi sint perpetui, vel ad nutum amovibiles, et an Missam celebrent festis diebus pro populo.

21. An eligantur ab Episcopo.

22. Quot sint parochiae: an in eis servetur Sacrosancta Eucharistia, et qua decentia.

23. An habeant fines certos, ct propriam ecclesiam : et quot capellae inveniantur in districtu uniuscuiusque parochiae.

24. An aliquae parochiae sint addictae Ordinibus Regularibus ct quibus.

25. An parochi habeant sacerdotes, qui cos adiuvent in cura animarum.

(1) S. C. de Prop. Fide cum compcrissct generalem inhibitionem quae continetur in superioribus decretis non mediocri quandoque incommodo esse, praesertim quum Antistites ob adversam valetudinem, ad ca peragenda quae episcopalis sunt potestatis, vicinum aliquem Praesulem acccisere coguntur, in Gcn. Conventu habito 2 Augusti 1819 censuit supplicandum SStiio pro eonimdcm decretorum moderatione, ita ut *quando rationabili cauta vel urvente necessitate, Efiiscopi seu Vicarii Apostolici ad alienas Dioeceses vel Vicariatus st conferunt, possint sibi invicem communicare facultatem pontificalia exercendi, dummodo tamen semper accedat Episcopi seu Vicarii loci consensus, inviolalumque dc cetero maneat residentiae praeceptum.* Id autem Summus Pontifex Pius PP. VII in Aud. diei 8 Augusti eiusdem anni ratum habuit ac probavit.

26. Exprimatur numerus et qualitas catholkorum in singulis quibusque locis degentium.

27. An sint ct quo numero scholae catholicae, et quot in iis instituantur.

28. An adsit Doctrina Christiana in lingua vernacula expurgata ab omni errore.

29. An sint ct quo numero scholae acatholicorum, et num catholici, ct quo numero illas adeant.

30. Exprimatur numerus sacerdotum indigenarum ct exterorum.

3t. Eorum patria, mores, munera in quibus sc exercent, ct cuius utilitatis sint pro servitio Ecclesiae.

3a. An huiusmodi sacerdotes facultates habeant a Scdc Apostolica, ct cuius expensis vivant·

33. An inter istos inveniantur alumni Sacrae Congregationis dc Propaganda Fide: quinam sint: et an satisfaciant muneri suo.

34. Exprimuntur etiam nomen, actas, ct qualitates sacerdotum indigenarum, qui sunt extra dioecesim : tum etiam adnotentur loca in quibus morantur : quid ibi peragant : et an ex aliquo peculiari titulo teneantur inservire propriae Ecclesiae.

35. An sint etiam clerici, et quot: quomodo, ct ad quem titulum ordinentur; ubi resideant; et quid ab illis exigatur, ut ad sacros Ordines promoveri possint.

36. An adsint missionarii Regulares, quot, cuius Ordinis, ct cuius regionis.

37. An cuilibet Ordini sint assignati certi districtus ; et qua auctoritate.

38. Ubi resideant, quibus Superioribs subsint, ct quot habeant domos.

39. An habeant conventus formatos, vel dumtaxat hospitia : ct in iis servetur clausura.

40. An in communi vivant, et cum regulari observantia, vel habitent soli ct in domibus privatis cum saccularibus: et praecipue cum mulieribus.

41. In quo habitu incedant.

42. An admittant .id habitum ct professionem sui Ordinis indigenas, ct qua auctoritate.

q3. An Regulares habeant facultates speciales, ct an eas exhibeant Episcopo, antequam exerceam.

44. (n quibus dependeant ab Episcopis.

45. Quibus mediis sustententur: an aliquid pro sacramentorum administratione percipiant, ct quae sit illorum fama.

46. An, ct in quibus utile opus praestent pro salute animarum, ct pro incremento religionis.

47. An sit aliquis monialium conventus ; cuius Instituti ; qua auctoritate fundatus ; ct cuius curae ct ministerio subsit.

48. An ibidem observetur vita communis, et an moniales obstringantur votis solemnibus paupertatis, castitatis, obedientiae: ct clausura.

49. An sint in dioecesi piae aliquae fundationes, scu legata pia.

50. An reditus pro huiusmodi legatis rite administrentur, et canones de re seiventur.

51. Enumerentur omnes abusus, qui forte irrepserunt, etiam inter catholicos, sive circa fidem, et ritus, sive circa mores, vel administrationem sacramentorum, divini verbi praedicationem, et cuiusque alterius generis sint.

52. Exprimantur principales causae huiusmodi abusuum, ct quomodo possint eradicari.

53. Num matrimonia rite contrahantur.

5q. An a viginti circiter annis status fidei catholicae augeatur, vel potius decrescat: et qua de causa.

55. Tandem attente perpendat spirituales christianitatis illius necessitates: eas distincte referat : mediaque proponar idonea ad praeteritos errores evellendos, ad maiorem religionis protectum inducendum.

1216

Dc bapthmoid ministrato per tactum digiti a qua lofuM.

S. C. S. Officii 12 */unii r36i.* — Poli Annui. — La question posée à lu Congregation du Saint OTicc, relativement au baptême administré, sans qu'il y ait *infusion avec écoulement proprement dit de l'eau,* c'est Λ dire, par l'application simple du doigt ou de la main *mouillés d'eau* sur la tête, ou le front de lu personne, que l'on baptise, a pour but de savoir s'il est permis de conférer le baptême sous condition dans le cas, ct de la manière qui suivent: — Un adulte né et baptisé dans l'hérésie réputée pour administrer invalidemeut le baptême, sc trouve *in extremis* et veut mourir dans l'Eglise catholique; mais son entourage, mal disposé, nc permet l'entrée au prêtre catholique, que comme ami ou comme médecin. Celui qui connaît la bonne disposition et le désir du malade , ct qui doute de la validité du baptême dans la secte, le rebaptise sous condition de la manière suivante, pour éviter le conflit ct le tapage, s'il fait la cérémonie ostensiblement : — i. Il a une pharmacie portative, de poche, dans la quelle sc trouve une fiole a eau, dont il mouille son doigt, puis l'applique sur le front du malade, en faisant un signe dc croix, ct en prononçant la formule ordinaire du baptême. — 2. Si les circonstances extérieures ne paraissaient pas permettre de faire l'application sur le front, mais seulement sur une autre partie de la face, cela serait-il permis ?

R. EE. PP. decreverunt : In casibus ordinariis stet Rituali Romano. In casibus extremae ct urgentissimac necessitatis agat eo meliori modo quo fieri potest ; et ad mentem :

Mens est quod EtTius Card. Praefectus S. Congregationis de Prop. Fide ex sc instruat missionarium dc necessitate qua curandum ut aqua sit tantae quantitatis ut tluat.

1217

De catholici» lu* dacorutn famuli·.

S. C. S. Officii /2 *lun, t86ï.* — Propositis nonnullis dubiis Archicpiscopi Leopolitani circa communionem catholicorum cum iudacis in operibus servitii et famulatus, EE. DD. decreverunt : — Prudenter dissimulandum, dummodo non adsit periculum perversionis; curandum tamen ab eodem Archiepiscopo ut, si ticri commode poterit, fideles nullum praestent famulatum iudacis, nequidem separata mensa atque habitatione, nisi praevia permissione eiusdem Ordinarii, vel etiam respectivi parochi.—

1218

Circa facultatem dnpenwnui in J ct 4 gradu aimpitci ct mixto.

S. C. S. Officii rp *lunii 1861* — SSrîius D. N. Pius PP. IX dc consilio Eniorum ac Rmorum Patrum Generalium Inquisitorum dignatus est declarare Episcopos qui facultatibus gaudent Formulae VI, atque ideo facultate dispensandi in 3 et 4 simplici ct mixto tantum in contrahendis, posse dispensure in 3 et 3, in 4 et 4, ncc non in 3 mixto cum 4, sive gradus ab uno, sive a duplici stipite proveniant.

1219

Dc assistentia matrimonii» ;/Z-*bcrorum muratorum.*

S. C. S. Officii *2t Aug. r86t* — Ma·rysvillk. — i. Anne licitum est matrimoniis eorum assistere qui non solum sint e secta protestandum, sed etiam c societate *muratorum liberorum,* si huiusmodi ducere* velint catholicos ?

2. Si petentes matrimonium fuerint equidem catholici, sed obliti omnino expertes religionis per varios annos, tandem socios sc junxerint *liberis muratonbus ;* si huiusmodi velint matrimonium contrahere cum catholicis quin prius *liberis muratoribus* rcnunciaverint, num licite talibus matrimoniis assistendunf est?

R. Quoad assistentium matrimoniis eorum qui pertinent ad societatem *liberorum muratorum* parochi et missionarii sc gerant uti cum agitur do praestanda assistentia matrimoniis eorum qui tamquam publici peccatores habentur. Cum vero usque adhuc Apostolica Sedes nullum generale decretum super hac re tulerit, oportet ut Pastures caute ac prudenter se gerant: ct debent potius in casibus particularibus ea statuere quae magis expedire in Domino indicaverint, quam generali regula aliquid decernere. Ccite boni pastoris partes erunt, quantum sine clamoribus ac scandalis ticri poterit, huiusmodi connubia impedire. Confessorii praesertim in sacramento Poenitentiae, qua instructione ac consiliis, qua adhortatione, debent poenitentes graviter admonere, nc tali periculo se ac futuram sobolem temere exponant, cum nil boni faustique expectari possit ab eo qui Dei ciusque Ecclesiae leges tam inique contemnit. Quoniam vero, denegata facultate contrahendi huiusmodi matrimonia, nonnulli passione forsan abrepti , parochi ac testium praesentiam négligèrent, initoque tantum contractu civili, vitam in concubinatu degerent (quod ubi viget decretum *Tametsi* Concilii Tridentini verissimum est) ideo, urgente necessitate pro casibus, ut dictum est, particularibus, poterunt ca decerni quae magis in Domino expedire fuerint judicaturi.

1220

De Indulgentia eooresta iuventibus infirmos in xenodochus.

S. C. Indulg. 2j *Augusti r86t* – Urbis kt Orbis — Cum fel. rec. Pius VI per edictum EiTh sui in Urbe Vicarii sub die 28 Febr. 1778 Indulgentiam centum dierum elargitus esset omnibus christifidelibus qui ad publica xenonochia se conferunt ad charitatis actus erga infirmos exercendos, dubium ortum est, utrum haec Indulgentia pro Urbe tantum sit elargita vel pro Orbe universo ; hinc SSiîius D. N. Pius PP. IX benigne declaravit, hanc concessionem non ad Urbem tantum, sed ad omnes totius catholici Orbis christifideles extendi.

1221

Gro facultatem absolvendi ab haeresi, apostasia ct schismate.

S. C. S. Officii *28 Aug. t86i.* — Mtsur — In folio facultatum Formulae I. n. 15. datur illa absolvendi ab haeresi, apostasia et schismate etc. in foro tantum conscientiae. Unde sequi videtur Episcopum non fuisse delegatum a S. Sede ad absolvendum neo-conversum ab excommunicatione in foro externo ; a fortiori missionarios non voluisse subdelegare ad hoc. Fateor (ego Vic. Ap.) huc usque circa talem restrictionem me numquam expertum fuisse dubium, et talem dedisse absolutionem in foro externo secundum modum excipiendi professionem fidei a neo-conversis qui repetitur in corpore Ritualis Romani Lugduni typis dati. Talis formula non repentur in Rituali Propagandae typis dato; unde quaero: Potcstne Vicarius Ap. absolvere (et delegare ad hoc missionarios suos) ab haeresi, apostasia et schismate in foro externo ? Si negative, pro facultate tali deprecor.

R. Transmittendum R. P. D. Vicario Ap. oratori decretum latum in fer. V. die 13 Aprilis anni 1777, ad cuius normam idem Vic. Ap. se gerere debeat in casibus ab ipso expositis. Decretum vero supra lictum est tenoris sequentis; « Praefectus Missionum in Regno Thibetano ex < Ordine Capuccinorum dubium proposuit hac < forma conceptum : *Nella facoltà che dalla < S. Sede si concede al n. 10 (Normola IV)*

< *si concede ai missionari di poter assolvere*
< *dalTeresia, dall'apostasia dalla fede, e dallo*
• *sasma; ma non si sa se, occorrendo il case,*
< *debbano i delinquenti, second) la forma pre-*
< *scritta nel Ritu lie assolversi con quelh atti*
• *esteriori prescritti, oppure assolverli nel solo*
« *foro interiore della coscien^a, quantunque*
« *il loro dehtto fosse stato di pubblico scan·*
< *dalo agit altri. Quello che causa il dubbio*
< *sono le ultime parole di detta facoltà:* et hos
< in foro conscientiae tantum, *le quali parole*
• *non si sa distinguere se si riferiscano a*
« *quelle descritte nella seconda parte dei de·*
• *creto* - non tamen cos – *nppure a tutti.* — Su-
< per ista dubitatione Sanctitas Sua sensum
« suum benigne aperiendo, quem mandavit
« per S. C. de Prop. Fide significari, statuit:
« Clausulam – *et hos in foro conscientiae tan-*
• *tam* – contentam in n. io. formulae IV.
< (quae apprime respondet η. 15. Form. I.)
« ad omnes referri personas ibi nominatas, ac
< sensum praefatae clausulae hunc esse, quod
« absolutio valeat tantum quoad conscientiam,
< non autem prosit delinquentibus quoad forum
« externum iudicialc, si contingat praefata cri-
< mina in iudicium deduci. Neophytos vero
« thibetanos pro publica apostasia a fide cum
9 ad Ecclesiae gremium redierint, praevia ab-
« iurationc coram christifidelibus, absolvendos
< esse ab excommunicatione in forma Ecclesiae
< consueta quae in Rituali Romano tit. 3.
< cap. 3. descripta est, ac postea admittendos
< esse ad sacramentalcs confessiones giavibus
« iniunctis poenitentiis salutaribus arbitrio con-
< feSaurii ». Ceterum R. P. D. Vicarius Ap. uta-
tur ca absolutionis forma quae habetur in Ri-
tuali Romano S. Congregationis de Prop. Fide
typis dato.

1222

Ontr»hcDtibut mttnmofilum cl in JitcfM» font cemmorwfibuA JiBpcn* *atio oniut Or-dimrX

Litt. S. C. de Prop. Fide 9 *Sept. r86t* – (ad Vic. Ap. Maduiuw.) – Haud necessc est ut, quando contrahentes (matrimonium) diversis commorantur in locis, ab utroque Ordinario, mulieris nempe atque viri, dispensandi sint, sed ab alterutro tantum, quemadmodum S. Poenit. (1 5 Nov. i835) declaravit. Eiusmodi responsum en de rc, quod hisce adiicimus, pro opportunitate innotescat congruum ducimus. — *Responsum S. Pocnitent.:* < Quilibet Ordinarius agendo
< cum facultate non ordinaria, sed a S. Sc ie
« absolute, simpliciter, ct absque ulla conditio-
« ne delegata, dispensandi cum suis dioecesa-
« nis, potest (facta in singulis actis expressa
< mentione delegationis) dispensure super nli-
< quo canonico impedimento, etiam in casu
< in quo una persona, ab impedimento ligata,
< est suae dioecesis, altera vero alienae; quia
< facultas procedit a Papa, ct, sublato impe-
4 dimento cx una parte cum qua dispensare
< valet, etiam pars altera libera evadit, cum li-
< gamen non amplius inter utramque partem
« existât ». Et die i3 Martii 1836 Episcopo Camcraccnsi declarabat : < Episcopum posse
< dispensationem matrimonialem in foro cx·
< terno, et a S. Sede commissam exequi, etiamsi
< ulter cx iis, quibus dispensatio concessa est,
< pendente cius expeditione, ab cius dioecesi
< discedens, alio fixerit domicilium, dummodo
• alter in ea remanserit.

1223

Dc crcctioDc .V. Cow/rzrffl/ *dc Prvg. Hdt pro negotii» rt-lut orientait».*

Constit. Pii PP. IX. 6' *Ianuani 1862* — Romani Pontifices, quibus ab ipso Christo Domino in persona Beatissimi Apostolorum Principis fuit commissa suprema cura et potestas universam regendi ac moderandi Ecclesiam, nunquam inte/miserunt indefessis consiliis et laboribus sanctissimam Christi fidem, religionemque diffundere per omnes terras, ct secundum Domini praeceptum confirmare fratres, ct homines nutantes sustinere, et imperitos docere, ct laborantes erigere, ct devios revocare, ct incertos ducere, ac vel haeresis, vcl schismatis contagione infectos ad catholicae unitatis centrum reducere, et spirituali omnium populorum bono consulere, et omnia peragere, quae maiori Ecclesiae utilitati quovis modo conducere possent. Cum autem Ecclesia a Christo Domino fundata una omnino sit, eaque c.x occidentis et orientis populis constet, tum iidem Romani Pontifices suas omnes paternas curas cogitationesque in orientalis quoque Ecclesiae gentes assidue contulerunt, quae tot habuit viros ingenio, consilio, sacraque praesertim doctrina, eruditione, eloquentia, ac sapientissimis scriptis magnorumque recte facturum et sanctitatis gloria insignes.

Et sane ut in oriente integrum inviolatumque catholicae fidei, servaretur depositum, utque ecclesiastica disciplina prospere procederer, et sacra liturgia omni sanctitate ac splendore fulgeret, iidem Pontifices, ubi primum Ecclesiae pax fuit donata, et plura convocarunt Concilia, et varias edidere Constitutiones, decreta, nihilque intentatum reliquere, ut orientalium utilitatem promoverent. Quod quidem singulare Romanorum Pontificum, ct huius Sanctae Sedis erga orientales populos studium ct amor semper viguit, ac vel maxime enituit, cum aliqua praesertim oborta esc haeresis aut schisma excitatum, quandoquidem iidem Pontifices nullis sibi curis parandum esse duxerunt , ut in oriente catholica servaretur, et magis in dies propagaretur unitas. Atque haec fidei unitas cum legitimorum rituum varietate, optime consistit, ex quibus immo maior in Ecclesiam ipsam splendor et maiestas mirifice redundat. Hinc ipsi Decessores Nostri non solum in animo numquam habuere orientales gentes

ad ritum latinum ducere, verum etiam quoties opportunum esse existimarunt, luculentissimis verbis clare aperteque declararunt, se nolle proprios orientalium Ecclesiarum ritus, utpote venerabili suae originis antiquitate, et sanctorum Patrum auctoritate commendatos, destruere vcl immutare, sed unice velle nc quid in ritus ipsos forsitan induccictur, quod fidei catholicae adversetur, vcl periculum generet animarum, vcl ecclesiasticae deroget honestati, quemadmodum immortalis memoriae Benedictus XIV Decessor Noster copiose demonstravit suis Encyclicis Litteris ad orientales missionarios dic 16 Iulii anno 1755 datis, quarum initium « *Allatae sunt* ». Quod si orientales ritus alicuius arbitrio aliquando immutati fuerint, id numquam Apostolicae huic Sedi est tribuendum.

Maiores vero ac potissimae post funestissimum ct nunquam satis lugendum Photii schisma curae et sollicitudines pro orientalibus a Romanis Pontificibus, ct ab hac Apostolica Sede adhibitae fuere, quae optatissimum in Florentino Concilio assequutae sunt exitum, cum in eodem Concilio sancta catholica unio, iamdiu tam vehementer expetita, fuerit restituta. Cum vero Marcus Archicpiscopus Ephcsinus tamquam novus Photius huiusmodi unionem insigni prorsus audacia convellere ct labefactare est conatus, Romani Pontifices omnem dederunt operam, ut graccos ad catholicum unitatem reducerent, ac spiritualibus omnium orientalium necessitatibus studiosissime occurrerent. Quocirca eorumdem Pontificum cura, ct missionarii ad orientales gentes missi, ct orientalium rituum libri recogniti, et peculiaria S. R. E. Cardinalium Consilia instituta, quae eorum negotia sedulo examinarent ac definirent. Et quidem pluribus annis ante Clementis VIII Pontificatum specialis instituta fuit Congregatio *de rebus graecorum* ac alia deinde sub eodem Pontifice erecta *super negotiis fidei et religionis catholicae,* paulo post appellata *de Propaganda Fide,* quae tum graecorum, aliorumquc orientalium negotia, tum fidei propagationem in occidentalibus regionibus curaret, \tque haec Congiegatio cum dem habebat finem, quem deinde habuit, ct in praesentia habet Congregatio generalis eodem titulo *Propagandae Fidei* insignita, ct n Gregorio XV Apostolicis Litteris dic 23 Maii anno 1622 datis ct incipientibus « *Inscrutabili* » erecta cum munere *praesidendi Missionibus omnibus ad praedicandum et docendum Evangelium et catholicam doctrinam.*

Iniiiiutioni·, dc ig,ur* ’

At vero inspecta orientalium cum ritus tum disciplinae varietate, vcl facile fuit statim agnoscere, etiam post praedictae Congregationis generalis De Propaganda Fide institutionem, necessc esse ut quemadmodum occidentalium, ita orientalium graviora negotia, quae maiori examine ct studio indigerent, peculiariter a nonnullis eiusdem Congregationis generalis Cardinalibus tractarentur. Quocirca, Urbano VIII Pontifice, qui in locum Gregorii XV fuit suffectus, duae speciales cx ipsius generalis Congregationis dc Propaganda Fide gremio Congregationes constitutae fuere, quarum altera appellata *super dubiis orientalium,* altera *super correctione Euchologii graecorum.* Ut vero opu> ab hac postrema Congregatione inceptum ad finem perduceretur, et studia eidem pro Euchologio graecorum commissa omnes orientalium libros complecterentur, nova Congregatio uti stabilis et distincta a Congregatione de Propaganda Fide erecta fuit a Clemente XI *super correctione librorum orientalium* proprium habens Praefectum et Secretarium, ct constans cx quinque Cardinalibus, pluribus theologis virisque orientalium rituum ct linguarum peritis. Ex ipsius autem Congregationis Christianae Fidei Propagandae actis appaiet quomodo fere semper, ubi de aliquibus summi momenti orientalium negotiis erat peragendum, eorum cura ct examen fuerit demandatum peculiaribus Consiliis, scu Congregationibus S. R. E. Cardinalium eiusdem Congregationis de Propaganda Fide, quemadmodum praestitum fuit dc rebus quae graecos melchitas, armenios, cophtos, maronitas, ruthenos, aliasque orientales nationes respiciebant.

Haec autem agendi ratio, quam ipsa rerum natura et indoles exposcit, Nobis viam munivit ad ea deliberanda, quae Nostris hisce Litteris constituere existimavimus. Cum enim arcano divinae providentiae consilio in hac Petri Cathedra licet immerentes collocati, pastoralis Nostrae vigilantiae, sollicitudinis ct caritatis curas cogitationesque ad universum humanum genus indesinenter debeamus extendere, ac simul omni contentione eniti et efficere, ut omnes homines cognoscant solum Deum verum, ct quem misit lesum Christum, ct omnes, occurrentes in unitatem fidei, ct agnitionis Filii Dci vitam habeant, et abundantius habeant, idcirco vcl ab ipso Nosti i Pontificatus exordio curas Nostras ad orientales studiosissime aeque ac amantissime convertimus, clementissimum misericordiarum Patrem sine intermissione orantes ct obsecrantes, ut qui in fidei unitate cum hac veritatis Cathedra sunt consociati, magis in dies stabiles et immoti persistant, et crescentes in scientia Dei, et cognitione Domini Nostri lesu Christi per bona opera certam eorum vocationem et electionem faciam; qui vero ab unico Christi ovili, extra quod salus esse non potest, misere aberrant, ad illud redire properent, atque festinent. Ea porro spe sustentamur fore ut dives in misericordia Deus hisce Nostris humillimis ct ferventissimis precibus propitius annuere velit. Inierim vero prae oculis habentes praesentem orientalium conditionem, et noscentes, in aliquibus locis quaedam impedimenta, Deo auxiliante, ita fuisse

remora, ut orientalis ritus gentes possint cum hac Apostolica Sede libere communicare et iccirco facilius Nobis sit gravibus illarum indigentiis occurrere, Apostoiici Nostri ministerii esse duximus, Nostras paternas curas et sollicitudines ingeminatis studiis adhibere, ut spirituali eorumdem orientalium bono et necessitatibus maiorem in modum prospicere valeamus. Itaque selectae S. R. E. de Propaganda Fide Cardinalium et Romanae Curiae Praesulum Congregationi commisimus, ut, rebus sedulo perpensis, Nobis proponeret quae potiora essent suscipienda consilia ad orientalium utilitatem magis magisque procurandam. Qui quidem Cadina'es et Praesules ex una parte apprime noscentes quam multiplices gravesque sint orientalium indigentiae, et quam ncccsse sit, ut illorum negotia propter linguae, ritus, disciplinaeque varietatem peculiari lationcquotidic magis dirigantur, ex altera vero animadvertentes qua? quantaeque sint curae et occupationes eiusdem Congregationis Fidei Propagandae ob mirum sanctissimae nostrae religionis progressum, hoc potissimum incunrc saeculo, divina adspirante gratia, in America Septentrionali in Indiis orientalibus, in Sinis, in Oceania, aliisque Europae locis singulari eiusdem Congregationis opera studioque effectum, et ob auctum Sedium Episcopalium et Apostolicorum Vicariatuum, et sacraram expeditionum scu Missionum numerum, vel facile sibi persuaserunt, eamdcm Congregationem novi> indigere auxiliis, ut sine gravibus diific dtatibus orientalium negotiis speciali molo providere queat. Quamobrem sensere opportunum omnino esse ad huiusmodi assequendum finem, ut ex ipsius Congregationis Fidei Propagandae more, formandi scilicet speciales Congregationes pro rerum ac temporum gravitate, instituerctur peculiaris Congregatio, quae stabili modo omnia tum ritus, tum disciplinae orientalium Ecclesiarum negotia tractati h ac dirigenda unice curaret. Quamobrem Nubis proposuere consilium formandi ex ipsa Congregatione Fidei Propagandae specialem et stabilem Congregationem, quae orientalium libris corrigendis, omnibusque et singulis cuiusque generis orientalium negotiis traclan lis unice operam navet, quaeque constet ex nonnullis eiusdem Congregationis Fidei Propagandae Cardinalibus, atque tl Generali ipsius Congregationis Cardinali Praefecto pendeat, et proprium habeat Secretarium, proprios consul-

Nowtc Congre- 'crcÎi Î1* tores, ac proprios officiales. Nos igitur de ma· *or* orientalium bono summopere solliciti, et ca omnia peragere vehementer cupientes, quae spirituali eorumdem prosperitati magis in dies conducere queant, dc eorumdem Vcnerab. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium consilio ac sententia, hisce Litteris, Auctoritate Nostra Apostolica praedictam specialem Congregationem pro omnibus orientalium Ecclesiarum negotiis unice tractandis ac dirigendis perpetuum in modum erigimus et constituimus, iis tamen legibus et conditionibus, quas hisce Nostris Litteris statuimus, et quas perpetuo servandas esse praecipimus.

Leget et conditione· noue Congr. itateuntur

Omnia itaque negotia quae ex commemoratis Decessoris Nostri Gregorii XV Litteris « *inscrutabili* » aliorumque Romanorum Pontificum Constitutionibus ad camdem Congregationem dc Propaganda Fide pertinent, erunt in posterum in duas plane distinctas classes divisa nempe in negotia latini ritus, et negotia orientalis ritus. Nova Congregatio a Nobis instituta omnia orientalium negotia, etiamsi mixta, quae scilicet sive rei, sive personarum ratione latinos attingant, tractare debebit, nisi eadem Congregatio negotia ipsa ad generalem Propagandae Fidei Congregationem deferenda esse interdum existimaverit. Atque haec Congregatio pro negotiis Ecclesiarum ritus orientalis, cui praeerit Cardinalis Praefectus Congregationis Propagandae Fidei, constabit ex sufficienti numero Cardinalium ipsius Congregationis Fidei Propagandae, et proprios habebit consultores, ac distinctum Secretarium, et secretariam cum suis propriis officialibus. Ut autem huic Congregationi a Nobis statutae presto sint viri, qui Ecclesiarum orientalium linguas, ritum ac disciplinam calleant, in hanc almam Urbem nostram nonnullos arcessivimus ecclesiasticos viros doctrina, et orientalium rerum peritia spectatos, qui suis studiis et scientia eidem Congregationi a Nobis erectae auxilio sint in iis praesertim, quae orientalium Ecclesiarum ritus ac disciplinam, et orientalium librorum emendationem respiciunt.

Haec autem Congregatio retinebit titulum *De Propaganda Fide* cum hac tantum accessione *Pro negotiis ritus orientalis,* et eodem utetur sigillo, quo Congregatio Fidei Propagandae utitur. Cum autem inter omnia orientalia negotia huic Congregationi a Nobis commissa contineatur etiam quidquid ad eiusdem ritus librorum emendationem spectat, iccirco declaramus iam nunc cxtinctam Congregationem hac de causa a Clemente XI institutam, vcluti per has Litteras Auctoritate Nostra Apostolica plane supprimimus et abolemus. Volumus tamen, ut in eadem Congregatione hisce nostris Litteris constituta existât Cardinalis *Ponens* a Nobis et a Nostris Successoribus stabili modo semper eligendus, qui munere fungatur sedulo dirigendi studia, quae necessaria sunt ad colligendos Ecclesiae orientalis canones, et ad examinandos , ubi opus fuerit, omnes orientales libros cuiusque generis sint, sive huiusmodi libri respiciam sacrorum Bibliorum versiones, sive catechesim, sive disciplinam.

Praeterea volumus, ut Cardinales huiuscc novae Congregationis a Nobis hisce Litteris delecti in primo conventu dividant inter se propria cu-

iusque orientalium nationis negotia. Atque huiusmodi divisio ita efficiatur, ut unusquisque Cardinalis stabili modo penes se habeat negotia unius vel plurium orientalium nationum, prout ci in divisione contigerit. Cum vero eveniat, ut aliquis Cardinalis suscepto munere perfungi non amplius queat, volumus, ut huius novae Congregationis Cardinales in ipsius Congregationis conventu praesentes optionis iurc potiantur, ira ut ultimus ex praedictis Cardinalibus post peractam optionem, illius orientalis nationis negotia procurantia suscipiat, quae Cardinalis curatione vacaverint, quo omnes orientales nationes suum semper habeant Cardinalem relatorem, qui Congregationem accuratissime certiorem faciat de iis negotiis, in quae ipse incumbit.

Facultates ct privilegia novae» Congregationi».

Iam vero cum haec Congregatio praescripto modo α Nobis excitata, pars sit Congregationis Fidei Propagandae, tum eidem novae Congregationi, eiusque omnibus Officialibus concedimus ct impertimur omnes facultates ct privilegia Congregationi Fidei Propagandae a Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostris attributa ca plane ratione, qua eadem privilegia et facultates in praesentia vigent. Huius autem Congregationis, cui praeerit pro munere, quo fungitur. Praefecti generalis Congregationis de Propaganda Fide, Dilectus Filius Noster Alexander Presbyter Cardinalis Bnrnabô, Cardinales eligimus ct nominamus Venerabiles Fratres Nostros Constantinum Portuensem cl S. Rufinae Patiui, Ludovicum Albanenscm Episcopos Altieri, Camillum S. loannis ante Portam Latinam Di Pietro, Carolum S. Caeciliae Rcisach, Antonium Mariam SS. XII Apostolorum Titulorum Presbyteros Pancbianco, Petrum S. Nicolai in Carcerc Tulliano Marini, lacobum S. Agnthae ad Suburram Antonelli, Prosperum S. Mariae dc Scala Caterini ecclesiarum diaconos Cardinales nuncupatos, cx quibus destinamus *Ponentem* pro cognoscendis orientalium Ecclesiarum libris, earumque canonibus colligendis, vcluti supra constituimus, Cardinalem Carolum Rcisach.

Cardinalium eiusdem Sacrae Congregationi»

hc con*uiion· grcgationi·.

Quod si quaelibet ecclesiastica Congregatio semper habuit consultores doctrina praestantes qui graviora ac difficiliora negotia sedulo perpenderent, eaque prudenti sapientique Cardinalium examini, consilio, iudicioque exponerent ac subiiccrent, id vel maxime memoratae Congregationis a Nobis pro orientalium negotiis institutae est necessarium ob idiomatum praesertim, ac rituum varietatem, sine quarum rerum cognitione nec accuratum indicium, nec opportuna consilia suscipi possunt. Atque iccirco volumus, ut huic Congregationi semper praesto sint sufficienti numero consultores non solum theologica scientia, verum etiam reium orientalium peritia instructi, aliisque dotibus ornati, quibus eidem Congregationi utilitati et auxilio esse valeant. Cum vero inter negotia Congregationis latini ritus, ct illa orientalis ritus mutua communicatio et vinculum intercedere interdum possit, tum statuimus ac decernimus, ut alterius Congregationis Secretarius sit alterius Congregationis consultor. Ut autem praedictae Congregationi nunquam desint viri, qui orientalium linguarum rerumque scientia praediti, consultoris munus exerceant, eidccnque Congregationi quovis modo utilem operam praebeant, Cardinalis Praefectus Congregationis Fi Ici Propagandae Nobis, Nostrisque Successoribus proponet eo, quo fieri potest, numero ecclesiasticos viros delectos scu ex illis qui Urbaniani Collegii fuerunt alumni, sive ex variis Religiosis Familiis, ut Romam veniente* omnia eorum studia commemoratum in finem sedulo conferant. Interim vero huius novae Congregationis Consultores nominamus Venerabiles Fratres Alexandrum Franchi Archiepiscopum Thessalonicensem S. Congregationis Negotiis Ecclesiasticis extraordinariis praepositae Secretarium, loscphum Cardoni Episcopum Caristensem, ac dilectos Filios Aloisium Ferrari pontificiarum caeremoniarum Praefectum, Dominicum Bartolini S. Rituum Congregationis Secretarium, Iosephum Fessler iuris canonici in Universitate Vindobonensi professorem Antistites domesticos ct Bonifacium Hancbcrg Ordinis S. Benedicti Abbatem monasterii S. Bonifacii ac professorem S. Scripturae in Universitate Monaceosi, Aloisium Vincenzi linguae hebraicae, Paulum Scapaticci linguae siro-chaldaicac, Philippum De-Angelis iuris canonici in hac Romana Universitate professores, Carolum Vercellone Procuratorem Generalem Congregationis CC. RR. Sanctorum Pauli ct Barnabae Apostolorum, Io. Baptistam Franzelin S I. sacrae theologiae * in Collegio Romano professore, Augustinum Theincr presbyterum Oratorii S. Philippi Ncrii, Io. Baptistam Pitra, Pium Zingerle, Bcrnardum Smith sodales Ordinis S. Benedicti. Volumus etiam, ut nonnulli cx romano clero iuvenes, qui eorum ingenio, et studiorum curriculo cum laude exacto maiorem felicis exitus spem ostendunt, in ecclesiasticarum orientalium rerum studia, aliquo consultore duce, naviter incumbant, quo ipsi consulturis munus in tempore sustinere possint; itemque volumus, ut qui ex eisdem ecclesiasticis cum progressu huiusmodi studiis vacaverint, praeferantur, cum ecclesiastica beneficia erunt conferenda.

Dc Sccwrio ct oll,c,ahbu>

In eadem Congregatione, uti constituimus, proprius Secretarius existere debet, qui omnia eiusdem Congregationis munia exerceat eo prorsus mouo, quo alter Secretarius Congregationis latini ritus exercet, et eadem omnino tum in tractandis orientalis ritus negotiis, tum in novae Congregationis conventibus habendis, methodo servata, quae in praesentia a Congiegatione Fidei Propagandae adhibetur. Ad hoc au-

tern Secretarii officium deligimus ct nomina- rw dilectum Filium loanncrn Simeooi Proto· notarium Apostolicum. Uc autem uterque Secretarius probe noscat omnia turn latini, turn orientalis ritus negotia, iubemus, ambos Secrctarios intéresse conventibus utriusque Congregationis, ita tamen ut Secrctarius Congregationis generalis Fidei Propagandae alterum Congregationis pro negotiis ritus orientalis ratione officii praecedat, ct Protonotarius Apostolicos post utrumque Secretorium sedeat. Quod autem attinet ad novae secretariae officiales volumus ut in ea sufficienti numero officiales existant, prout opus fuerit temporis decursu. Ambae Congregationes eodem Tabulario, cademque typographic omnino utentur. Cum vero ex huius novae Congregationis institutione impendia augeantur Congregationis Fidei Propagandae, iccirco congruos assignavimus fundos.

Continuo

Atque hic levantes oculos Nostros ad miserationum Dominum, ab ipso humiliter enixcque exposcimus, ut divinae suae gratiae divitias super orientales nationes copiose effundens, efficiat, ut tot olim illustres in oriente episcopales cathedrae Apostolorum auctoritate constitutae, quae nunc, heu miserum ! a Petra cui Ecclesia innititur, sciunctae et collapsae iaccnt, denuo pristino exornatae splendore reviviscant, atque uti antea vigeant, floreant, fideliter custodientes fidei depositum, morumque disciplinam.

In eam profecto spem erigimur fore, ut bonorum omnium auctor ct largitor Deus Nostris hisce curis propitius benedicere velit, utque omnes orientales qui catholicam veritatem profiteri gloriantur, hisce paternis Nostris studiis magis in dies respondeant, nihilque antiquius habeant, quam ut arctiori usque amoris ct obsequii vinculo huic Petri Cathedrae firmiter constanterque adhaereant, ac miseros errantes ad catholicam unitatem reducere contendant.

Haec volumus, statuimus, praecipimus ct mandamus decernentes has Nostras Litteras, ct in eis contenta quaecumque etiam cx eo quod quilibet intéresse habentes vel habere praetendentes vocati ct auditi non fuerint, ac praemissis non conscnscunt, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, scu intentionis Nostrae, vel alio quolibet etiam substantiali defectu notari, impugnari, aut alias infringi, suspendi, restringi, limitari, vel in controversiam vocari, scu adversus eas restitutionis in integrum, aperitionis oris, aut aliud quodeumque iuris vel facti aut iustitiac remedium impeti ari posse, sed semper et perpetuo validas ct efficaces existcre ct fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri ct obtinere, ct ab omnibus, ad quos spectat, ct spectabit quumo iolibet in futurum inviolabiliter observari, ac praedictae novae Congregationi pro negotiis ritus orientalis, nec non personis, quarum favorem praesentes Nostrae Litterae concernunt, perpetuis futuris temporibus plenissime suffragari debere, neque ad probationem, scu vcrificationem quorumcumque in iisdem praesentibus narratorum unquam teneri, nee ad id in iudicio, vel extra, cogi, scu compelli posse, et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum ac inane esse ac fore volumus et declaramus.

Non obstantibus commemoratis Apostolicis Litteris Gregorii XV incipientibus « *Inscrutabili* » itemque Clementis XI aliisque omnibus Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum Constitutionibus, nec non de iure quaesito non tollendo, alisque Nostris et Cancellariae Apostolicae Regulis, itemque Congregationis Propagandae Fidei etiam confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, induitis ct concessionibus, quamvis expressa, specifica ct individua mentione dignis: quibus omnibus et singulis, eorum totis tenoribus ct formis, praesentibus pro insertis habentes, ad praemissorum dumtaxat effectum latissime ct plenissime, ac specialiter et expresse derogamus cetcrisque contrariis quibuscumque. Datam *etc.*

1234

S. C. super statu Reguk 7 *Febr. 1862*

— Magister Generalis Ordinis FF. Praedicatorum exponit, occasione nuperrimi Decreti a S. Congregatione super statu Regularium dic *12* Iunii 1858 Apostolica auctoritate editi, nova quaedam in quibusdam sui Ordinis Conventibus exorta fuisse dubia, quorum solutionem ab eadem S. Congreg. enixe ct humillime exposcit. ad profcMioocm ^nhJJJi'po^ou *WHeta.

1. Cum ex praefati decreti tenore professi votorum simplicium suffragium habeant in actis capitularibus sui Conventus quatenus ec prout habent solemniter professi; quaeritur an inter huiusmodi actus Capitularcs recenseantur etiam actus receptionis ad votorum solemnium professionem; nam practcrquamquod votorum simplicium professi non sint de corpore professorum solemniter, contingere potest quod professi simplices numero excedant professos solemnes, et inter cos periculum collusionis enascatur, cum alii post alios, vel simul, vel post breve tempus ad solemnem professionem admittendi sint.

2. Utrum reiectio alicuius professi simplices a maiori parte Patrum in Consilio, vel totius conventus in Capitulo per suffragia secreta prolata, ab Ordinis Generali Magistro, nulla alia intercedente inquisitione aut informatione, haberi possit tamquam legitima et iusta causa, aut prudens indicium, ad hoc ut eiusdem pro-

fessi votorum solutio ab ipso curn suo generali Consilio decerni ct declarari possit.

3. Et quatenus negative, quaeritur tertio quid agendum, si Putres conventus ad excludendum novitium a professione solemni perseverent, nec ulterius camdem differri possit eo quod vigintiquinque aetatis suae annos novitius expleverit.

SSrfius D. N. Pius PP. IX... rescribendum mundavit:

R. Ad i. et 2. Negative.

Ad 3. Pro admissione ad vota solemnia post expletum triennium votorum simplicium, audiri quidem debet Opitulum conventualc ad instructionem animi Superiorum; minime vero a Superiori Generali vel ab cius subdelegato standum erit resolutioni eiusdem Capituli. Quod si aliunde habeantur legitimae causae ad dimittendos professos votorum simplicium, hoc in casu servanda erunt, quae in articulis IV. et V. declarationum praescripta sunt.

Insuper Sanctitas Sua ea quae in hoc responso concinentur, etiam ad alios Ordine^, et Instituta extendit, ct extensa esse declaravit.

I225

Circa modum aspergendi populum aqua benedicta poat Mi*· Min convcntualcm.

S. R. C. 22 *Martii 1862* — Minnesota — 1. An tolerari possit mos in multis ecclesiis existens, quo sacerdos ante Missam convcntualcm graditur per ecclesiam, incipiens a parte Epistolae et rediens per partem Evangelii, interim aspergens populum cum aqua benedicta, an potius aspersio aquae benedictae facienda omnino sit per sacerdotem stantem in aditu sanctuarii, et inde ter populum in medio, a dextris et a sinistris aspergentem.

I»c Mi**a pontificali absque diaconi* aMiMenti but.

2. Ob clericorum paucitatem impossibile evadit, ut iuxta praescriptum Caeremomahs Episcoporum, diaconi assistentes adhibeantur in Missa pontificaliter ab Episcopo celebranda. Insuper decet, ut in solemnioribus festis Episcopus ita celebret; et contrarium populo in scandalum foret. Quaeritur inde: An iis in adiunctis liceat diacono et subdiacono Missae locum supplere diaconorum assistentium.

hc Oleorum comccrationu cum exiguu »■· ccrdotum numero.

3. Etsi a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa IX potestas facta fuerit Episcopo Sancti Pauli de Minnesota Feria V in Cocna Domini sacra Olca conficiendi cum sacerdotibus qui haberi poterunt, evenit interdum, ut duo tantum vel tres ad summum haberi possint sacerdotes, qui etiam Episcopo solemniter celebranti in diaconali et subdiaconali officiis inserviunt; ceteris, ob longitudinem itineris et necessitatem populorum pro festis paschalibus rite ct devote celebrandis praeparandorum, Cathcdrali assistere omnino impeditis. Quaeritur ergo: An, stante supra enunciata Pontificia dispensatione, cum tam exiguo sacerdotum numero eadem Feria olea consecrari possint.

An necessarium ut olca constcranda sint recenti*.

4. Estne omnino necessarium ut olea Feria V in Cocna Domini consecranda debeant esse recentia ex. gr. ultimi anni?

R. Ad i. In casu servandam consuetudinem.

Ad 2. Affirmative, attenta necessitate.

Ad 3. Stante exposita necessitate, posse.

Ad 4. Negative; seu non esse necessarium.

im6

He ritibfis orientilibe*.

Litt. encycl. Pii PP. IX. *8 Apr. [862* (At* Epp. OR18XTAL1S Mirus). — Amantisstmus humani generis Redemptor Christus Dominus Unigenitus Dei Filius volens, ut optime nostis, Venerabiles Fratres, omnes homines a daemonis captivitate, et a peccati iugo vindicare, cosque de tenebris in admirabile lumen suum vocare ct salvos facere, cum delessct, quod adversus nos erat, chirographum decreti, affigens illud cruci, catholicam Ecclesiam suo sanguine acquisitam tamquam unam *domum Dei vivi* (1), unumque *regnum coelorum* (2), vel unam *civitatem supra montem positam* (3), aut *unum ovile* (4) ct *unum corpus uno spiritu* consistens vigensque, ct una fide, spe, caritate, et unis cisdcmque sacramentorum, religionis, doctrinaeque vinculis compactum et coagmentatum (5) conformavit, constituit, et rectoribus a se nominatis ac delectis instruxit, eamque ita a sc conformatam ct constitutam, quamdiu mundus ipse non intereat ct concidat, permanere, et omnes universi terrarum orbis populos, nationes complecti decrevit, ut cuiusvis gentis homines divinam suam religionem et gratiam acciperent, quam ad extremum usque spiritum retinentes aeternam adipiscerentur salutem et gloriam. Ut autem haec fidei, doctri-

Ecclcmjc unit*»

nacque unitas semper in sua servaretur Ecclesia, Petrum ex omnibus selegit unum, quem Apostolorum Principem, suumque in terris Vicarium, ct inexpugnabile Ecclesiae suae fundamentum et caput constituit, ut cum honoris gradu, tum omni praecipuae auctoritatis, potestatis ct iurisdictionis amplitudine ceteris omnibus quam maxime praestans pasceret oves et agnos, confirmaret Fratres, atque universam regeret et gubernaret Ecclesiam. Cum autem Christus hanc suam Ecclesiam unam, et im-

Romani Pontihci* primatus.

maculatam usque ad consummationem saeculi peimansuram voluerit, et unam fidem, unam doctrinam, ac regiminis formam servandam

(1) I. nd Timoth. III.
(2) Matth. XIII, ac saepe alias.
(V Match. V.
(4) Ioan. X.
($) Ephes. IV, tum alibi.

esse mandaverit, turn quae Petro dignitatis, potestatis ac iurisdictionis amplitudo, fideique integritas, ac stabilitas data, eadem prorsus eiusdem Petri successoribus Romanis Pontificibus est tradita, qui in hac Romana ipsius Petri Cathedra collocantur, ct quibus in persona Beatissimi Principis Apostolorum ab ipso Christo Domino suprema totius Dominici gregis cura divinitus est commissa, ac supremum universalis Ecclesiae regimen demandatum. Ac Vobis apprime compertum expioratumque est, Venn. Fr., quomodo hoc divinae ndstrae religionis dogma unanimi ac perenni Synodorum Patrumque mente ac voce fuerit semper praedicatum, defensum, ct inculcatum. Siquidem ipsi nunquam cessarunt edocere « unum esse Deum, < unum Christum, unam Ecclesiam, ct cathe- 4 dram unam super Petrum Domini voce fun- < datam (i), cui tamquam petrae, lapidique < firmissimo tota quanta quanta est Christianae « reipublicae moles divinitus est superinstru- 4 cta (2). Enimvcro hacc Petri Cathedra ct dicta « semper et habita, quae unica est ct prima de « dotibus (3), quae pcr totum terrarum orbem < primatum obtinens lucet (4), quaeque radix et < matrix unde unitas sacerdotalis exorta (5), « quae omnium Ecclesiarum non modo caput < scd mater ct magistra (6), ac pietatis metro- « polis, in qua est integra Christianae religionis, « ac perfecta stabilitas (7), et in qua semper < Apostolicae Cathedrae viguit principatus (8), 4 quaeque illi innixa est petrae, quam superbae < non vincunt inferorum portae (9), ct cui totam < doctrinam Apostoli cum sanguine profude- « runt (10), ex qua in omnes venerandae com· < munionis iura dimanant (11), ad quam omnis « obedientia ct honor est deferendus (12), quam 4 qui deserit in Ecclesia frustra esse confidit (t 3), 4 extra quam qui comederit agnum profanus 4 est (14). Atque insuper Petrus, qui in propria 4 Sede ct vivit et praesidet, praestat quacrcn- 4 tibus fidei veritatem (i5), Petrus, qui ad hoc 4 usque tempus, ct semper in suis succcssori- 4 bus vivit, et iudicium exercet (16), ipse per 4 Leonem loquutus est (17) Romanus Pontifex, 4 .qui in universum orbem tenet primatum, 4 Successor est Beati Petri Apostolorum Prin- 4 cipis, ct verus Christi Vicarius, totiusque 4 Ecclesiae caput, et omnium Christianorum 4 pater ct doctor existit (18) », et alia fere innumera cx luculentissimis testibus deprompta, quae clare aperteque edocent, ac declarant quanta fide, religione, observantia et obedientia hanc Apostolicam Sedem, Romanumque Pontificem ii omnes prosequi omnino debent, qui ad veram, unicam, sanctamquc Christi Ecclesiam pertinere volunt, ut aeternam assequantur salutem.

Sinctac Scdh créa rito· orien tale* favor.

Iam vero catholicae Ecclesiae unitati nihil plane adversatur multiplex sacrorum, legitimorumque rituum varietas, quin immo ad ipsius Ecclesiae dignitatem, maiestatem, decus ac splendorem augendum maxime conducit. Neminem autem Vestrum latet, Venn. Fr. quomodo nonnulli incautos praesertim et imperitos decipere, ct in errorem inducere nitantur, hanc Sanctam calumniantes Sedem, perinde ac si ipsa dissidentes orientales ad catholicam fidem excipiens velit, ut ii proprium deserant ritum, ac illum latinae Ecclesiae amplectantur. Quod quidem quam falsum sit, et a veritate alienum evidentissime ostendunt, ac testantur tot Decessorum Nostrorum Constitutiones ct Apostolicae Litterae ad ecclesiastica orientalium negotia spectantes, quibus iidem Praedecessores Nostri non solum constanter declararunt, id sibi in animo nunquam fuisse, verum etiam professi sunt, se omnino velle, ut orientalium Ecclesiarum ritus, in quos nullus circa catholicam fidem, vel morum honestatem irrepsisset error, sarti ac tecti haberentur. Quibus repetitis clarissimisque Decessorum Nostrorum declarationibus plane respondent tum vetera, tum recentia facta, cum dici nunquam possit, hanc Apostolicam Sedem vel Sacrorum Antistitibus, vel ecclesiasticis viris, vel populis Orientalibus ad catholicam unitatem reversis praecepisse, ut suum legitimum ritum mutarent. Atque universa Constantinopolitana civitas nuper vidit, quomodo Ven. Fr. Meletius Archiep. Dramensis, qui cum summa animi Nostri consolatione, et omnium bonorum gaudio ad catholicae Ecclesiae gremium rediit, proprio ritu, ac solemnibus caeremoniis ct pompa rem divinam magna populi frequentia peregerit. Itaque, Venn. Fr., pro eximia vestra episcopali sollicitudine ne desinatis vestrarum dioecesium Clero etiam atque etiam inculcare, ut opportunis quibusque modis detegere ac refellere studeat calumniam, qua malevoli homines imperitorum animos in errorem inducere, ct invidiam odiumque contra hanc Apostolicam Sedem excitare conantur.

(1) S. Cyprian. Epist. 40.
(2) S. Cyrill. Alcxand. in loan. lib. II, c. 42.
(j) S. Optat. Mtlevit. lib II cont. Parmen.
(4) Synod Nicaen. II, Act. 2.
(j) S. Cyprian. Epist. 1$ et
(6) Pelag. II, Epist. 1 ad Episcop. Oriental, ct Syn. Tridentin. Sess. VII de Baptism, can. 3.
(7) Litter, synodic. loan. Constantinopolit. ad Hormisd Pont et Sorora. Histor. lib III, cap 8.
(8) S. Aug. Epist. t6a.
(9) S. Aug. in psalm, contra pan. Donat.
(to) Tertull, dc praescript. c. *]6.*
(11) S. Ambros Epist. 12 ad Damas.
(12) Cone. Ephes. Act. IV.
(15) S. Cyprian, de unit. Ecclesiae.
(14) S. Hieronym. Epist. $1 ad Damas.
(15) S. Petrus Chrysol. Epist. ad Eutich.
(16) Synod. Ephes. Act. 3.
(17) Synod. Chalced. Act. 2.
(18) Concil. Florentin, in Decreto union. Graecorum.

Nus porro cum in hic Petri Cathedra arcano divinae providentiae consilio collocati ad supremum universae Christi Ecclesiae regimen evecti simus Nostram omnem spem et fiduciam in Christo Iesu habentes Apostolici Nostri ministerii partes implere contendimus, vcluti a Nobis postulat instantia quotidiana ct sollicitudo omnium Ecclesiarum. Siquidem divino Illius auxilio freti, cuius vicariam hic in terris licet immerentes gerimus operam, et qui dixit ccce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sacculi, ct confirmavit, inferi portas contra Ecclesiam suam nunquam esse praevalituras, nihil metuimus tot nefarias sacrilegasque molitiones, conatus ct impetus, quibus in hac tanta temporum iniquitate inimici homines catholicam religionem, si fieri unquam posset, funditus evertere connituntur, sed spirituali omnium gentium bono ct saluti consulere non desistimus. Etenim charitas Christi urget Nos, ac nihil Nobis potius esse potest, quam ut omnes curas, labores, consilia libentissime suscipiamus, quo omnes populi occurrant in unitatem fidei, et crescant in scientia Dci, et cognitione Domini Nostri Iesu Christi, < qui est via ct veritas et vita, via scilicet < conversationis sanctae, veritas doctrinae di« vinae, ct vita bcatitudinis sempiternae (i) ». Neque vero Vos ignoratis, Venn. Fr., quo singulari amore, et assiduo studio paternas Nostras curas ad istam electam dominici gregis partem vestrae vigilantiae commissam, vel ab ipso supremi Nostri Pontificatus initio contulerimus, atque cx reccntissimis Nostris Litteris annulo Piscatoris obsignatis, et VIII Idus proximi mensis Ianuarii editis magis magisque intclligerc potuistis, quam vehementer Nobis cordi sit istarum orientalium Ecclesiarum bonum, utilitas ac prosperitas. Namque iisdem Litteris peculiarem ex Congregatione Fidei propagandae conflatam Congregationem constituimus, quae eidem Congregationi Fidei propagandae tot assiduis gravissimisque occupationibus pene obrutae maiori sit auxilio, quaeque operam ab ipsa Fidei propagandae Congregatione hactenus omni studio, ac summa cum laude praestitam ita exerceat, ut omnia orientalium Ecclesiarum negotia unice tractanda et expedienda curet. Ea profecto spe sustentamur fore, ut, Deo bene iuvante, ἀχ huiusmodi Nostro consilio et sollicitudine in omnes orientales nationes spiritualis utilitas quotidie magis redundet. Etenim plane confidimus, hanc novam specialem Congregationem nuper a Nobis institutam nihil unquam iuxta Nostra desideria intentatum esse relicturam, quod in vestris tractandis negotiis ad catholicam unionem magis in dies promovendam, ad vestrarum Ecclesiarum felicitatem augendam, ac vestrorum legitimorum rituum integritatem tuendam, atque ad maiorem fidelium spiritualem utilitatem procurandam quovis modo possit pertinere.

Rclitlo ab cdfifl-UlibutEpfocopi·bos cihibenda

Verum ut hacc Congregatio omni cura et industria demandatum sibi a Nobis munus exercere, suosque labores et studia in maiorem istarum Ecclesiarum prosperitatem conferre possit, opus omnino est, ut optime noscat spirituales orientalium nationum indigentias, quibus opportune ac provide sit consulendum. Et quopiam Vobis, Venn. Fr. apprime nuta est conditio ct status gregis curae vestrae traditi, iccirco pro vestra sapientia probe nostis, maxime oportere, ut de rebus omnibus, quae vestras ecclesias vestrumque gregem respiciunt, maiore, qua fieri potest, celeritate Nos diligentissime certiores facere velit», ct accuratam de vestrarum dioecesium statu relationem mittatis, in qua sedulo exponatur quidquid ad ipsas dioeceses spectet, quo fidelium in eisdem dioecesibus degentium necessitatibus omni cura prospicere possimus. Summa certe erit Nostra consolatio, si quisque Vestrum, Venn. Fr. omnes suae propriae dioecesis res sedulo ad Nos referens significaverit, quot fideles in ipsa versentur dioecesi, quot sint ecclesiastici viri, qui proprii ministerii munia obeuntes ipsis fidelibus adsistant, quae eorumdern fidelium agendi ratio, tum quoad tidem, tum quoad morum honestatem, qua doctrina clerus sit praeditus, quaeque ipsius cleri educatio, et quomodo populus ad sanctissimam nostram religionem, morumque disciplinam instituatur, ct qua ratione populus idem ad pietatem, morumque probitatem quotidie magis conformari ct excitari queat. Optamus etiam summopere agnoscere qualis sit vestrarum scholarum conditio, ct qua frequentia illas iuventus adire soleat. Cum vero probe sciatis, Venn. Fr., omnes rei cum sacrae, tum publicae spes positas esse in recta, salutari ac religiosa puerorum educatione, iccirco maxime interest, ipsos vel a teneris annis catholicas celebrare scholas, quo divinae nostrae religionis veritatem, ac praeceptiones sedulo discentes a periculo amoveantur, ne tenerae eorum mentes pravis imbuantur principiis. Neque omittatis Nobis manifestare si libris indigeatis, ac simul exponere qui potissimum libri ex vestra sententia ct cleri doctrinae curandae, et populi institutioni promovendae, et acatholicorum placitis confutandis, ct fidelium pietati fovendae magis opportuni esse possint. Insuper cum acceperimus, in aliquibus locis liturgicos, ac rituales adhiberi libros, in quos vel aliquis irrepsit error, vel aliqua ad arbitrium invecta immutatio, Vestrum erit Nobis patefacere qui libri apud Vos adhibeantur, itemque dicere, si huiusmodi libri aliquo tem-

(1) S. Leo Scrm. II dc Resurrect. Domini.

pore fuerint ab hac S. Sede approbati, vel si ex vestro iudicio errores corrigendos contineant, atque etiam si quae dubia dirimenda habeatis, vel si adsint abusione» tollendae. Atque etiam praecipue expetimus a Vobis accipere quos in vestris dioecesibus progressus habeat sancta catholica unio, quae impedimenta eidem obstent, quibusque opportunioribus modis huiusmodi impedimenta amoveri possint, ut ipsa unio magis in dies promoveatur et augeatur.

A IHo H··<λ Videtis profecto, Venn. Fr., quanto amore, quantoque studio istas orientales prosequamur Ecclesias, ct quam vehementer optemus, ut in orientalibus populis sanctissima nostra fides, religio, pietas maiora in dies incrementa suscipiat, ac vigeat et efflorescat. Ac certi sumus, Vos pro episcopalis vestri ministerii munere, ct pastorali zelo vestras omnes curas cogitationesque in divina nostra religione tuenda et propagandi, atque in vestri gregis salute curanda studiosissime impendere. Cum vero inimicus homo hisce praesertim luctuosissimis temporibus non cesset in Dominico agro superseminare zizania tum pestiferis libris et ephemeridibus, tum monstruosis quibusque opinionum portentis, quae catholicae fidei ac doctrinae plane adversantur, idcirco probe intelligitis quanta sollicitudine, vigilantia, et constantia Vobis sit allaborandum et excubandum, ut lideles Vobis commissos ab hisce venenatis pascuis arceatis, ct ad salutaria propellatis, cosquc catholicae Ecclesiae doctrina maiorem m modum imbuatis. Ut autem id facilius asequi valeatis, animarum curatorum praesertim zelurn assidue excitare nc intermittatis, Venn. Fr., ut ipsi suo munere diligenter fungentes nunquam desinant evangelizarc Dei evangelium sapientibus et insipientibus, et omni sacrorum ope -hristianam plebem sibi commendatam iuvarc, ac pueros praesertim, ct rudes homines catholicae fidei documenta, morumque disciplinam patienter, amanterque docere, omnesque continenter exhortari in doctrina sana, nc circumferantur omni vento doctrinae. Omnes quoque vestrarum dioecesium presbyteros semper monete, ut animo serio reputantes ministerium, quod acceperunt in Domino, illud >cdulo implendum curent, ut virtutum omnium exempla Christiano populo praebeant, orationi instent, ac sacras praesertim disciplinas assidue excolant, ct in sempiternam fidelium salutem procurandam totis viribus incumbant. Atque ut facilius navos et industrios operarios habere possitis, qui in vinea Domini excolenda auxiliariam Vobis operam in tempore exhibere valeant, nullis parcite curis, nullisque consiliis, Venn. Fr., ut adolescentes clerici vel ab incunte aetate per lectissimos ma· gistros ad pietatem, verumque ecclesiasticum spiritum mature fingantur, ac litteris ct discipliais praecipue sacris ab omni cuiusque erroris periculo omnino alienis diligentissime erudiantur. Equidem haud ignoramus, Venn. Fr., quae quantaeque sint difficultates, quibus in episcopali vestro ministerio exercendo obnoxii estis. Sed confortamini in Domino ct in potentia virtutis eius memoria repetentes, Vos pro Christo legatione fungi, qui tradidit animam suam pro ovibus suis, relinquens nobis exemplum, ut sequamur vestigia cius.

Nemo vero ignorat quanto usui ct ornamento catholicae Ecclesiae in oriente fuerint religiosae monachorum Familiae. Namque ipsae vitae integritate, morumque gravitate, ac religiosae disciplinae laude spectatae, ct bonorum operum exempla fidelibus exhibere, et iuventutem instituere, ct litteras ac disciplinas excolere, ct auxiliariam utilemque Sacrorum Antistitibus operam navare studebant. Tristissimis autem rerum ac temporum vicibus hae sacrae Familiae dc Christiana et civili republica egregie meritae in aliquibus locis vel a proprii Ordinis disciplina declinarunt, vel omniuo extinctac fuerunt. Cum autem magnum emolumentum sanctissimae nostrae afferretur religioni, si hae sacrae Familiae, ubi praesertim interierunt, denuo reviviscerent, ct inter orientales nationes pristino fulgerent splendore, iccirco a Vobis exposcimus, ut Nobis significetis quid de hac re sentiatis, et qua ratione huiusmodi sacrarum Familiarum instauratio effici possit.

Pcrsuasissimum Nobis est, Vos, Venn. Fr., non solum hisce Nostris desideriis ac postulationibus alacri ac libentissimo animo e$se satisfacturos, verum etiam singulari diligentia exposituros alia omnia, quae ex vestra sententia ad maiorem in istis regionibus sanctissimae nostrae religionis, ac tum cleri, tum populi fidelis utilitatem procurandam sint peragenda. Cum autem cx encyclica Cardinalis Praefecti Nostrae Concilii Congregationis cpisrola noveritis, gratissimum Nobis fore Venn. Fratrum sacrorum Antistitum praesentia frui in solemni plurium Sanctorum canonizationc, quam proximo Pentecostes die, Deo favente celebraturi sumus, tum ea spe nitimur fore, ut hac occasione, si vestrarum dioecesium rationes permittant, vos praesentes intueri, amanterque complecti, et a Vobis· ipsis carumdcm dioecesium relationes accipere possimus. Interim vero pro eximia vestra pietate, et episcopali zelo pergite, Venn. Fr., maiore usque alacritate et contentione ministerium vestrum implere, et omni studio vestrorum fidelium saluti prospicere, eosque etiam atque etiam monere ct exhortari, ut in catholicae religionis professione magis in dies stabiles ct immoti persistant, et omnia Dei, eiusque sanctae Ecclesiae mandata religiose custodiant, et ambulent digne Deo per omnia placentes, et in omni opere bono fructificantes. Consueta autem vestra benignitate cos paterno affectu excipite, qui cum ingenti animi

Nostri laetitia ad catholicae Ecclesiae gremium redeunt, ct omnem impendite curam, ut illi magis in dies amanter enutriti verbis fidei, ct per gratiarum charismata confirmati in sancta vocatione immobiles permaneant, et alacriori usque pede incedant per semitas Domini, atque instent viam, quae ducit ad vitam. Ac pro egregia vestra religione nunquam desinite omnia conaii, ut in omni bonitate, patientia, doctrina, mansuetudine, lenitate miseros errantes Christo lucrifacere, atque ad unicum eius ovile reducere, et in spem aeternae hacrcditatis restituere possitis. Inter angustias veru ct difficultates, quae hisce potissimum asperrimis temporibus ab episcopali vestro munere abesse non possunt, confidite in gratia Domini Nostri Icsu Christi prae oculis habentes, quod qui ad iustitiam erudiunt multos fulgebunt quasi stellae in perpetuas aeternitates. Denique, Venn. Fr., pro certo habeatis velimus, praecipuam esse, qua Vos in Domino prosequimur, benevolentiam. Atque interim haud omittimus m omni oratione et obsecratione cum gratiarum actione a Deo Optimo Maximo humiliter enixeque petere, ut uberrima quaeque suae bonitatis dona super Vos propitius semper effundat, quae in dilectas quoque oves vigilantiae vestrae commissas copiose descendant. Atque horum auspicem, ct propensissimae Nostrae in Vos voluntatis pignus Apostolicam Benedictionem cx intimo corde profectam Vobis ipsis, Venn. Fr., cunctisque clericis, laicisquc fidelibus cuiusque Vestrum curae concreditis peramanter impertimus.

1227

Iu catholicorum *mS'nn*'Vathoiicorum.

Litt. S. C. de Prop. F. *16 Aprilis 1862.* (ad Ei·. Roshs.). — Delatum est ad S. C. S. Officii jn relatione de statu dioecesis innuebas in paroecia S. Crucis proprium catholicorum coemeterium non existcre, et catholicorum cadavera deferri debere ad coemctciium lutheranorum ; atque eadem S. C. S. Officii feria IV dic 12 Febr. 1862 hoc dedisse responsum: < Curandum est Episcopo ut catholici coemeterium habeant a coemeterio acatholicorum distinctum. 2. Si id effici non possit, experiendum est utrum saltem in eodem coemeterio distinctus locus pro tumulatione catholicorum haberi possit. 3. Si neque id possibile sit, usquedum praedicta facultas non obtineatur, singulis vicibus, cum catholici cadaver ad scpulchrum deferatur, sepulturae locus debet benedici ».

(1) Circa sacerdotes latinos confessiones orientalium excipientes quaesitum est: « Utrum missionarii (in par- « tibus orientis) teneantur interrogare graecos, ad Poe· » nitentiae sacramentum accedentes, de eorum fide, v. g. « de Summo Pontifice, dc processione Spiritus Sancti, « dc glorificatione Sanctorum, dc consecratione in azy· « mo, de Purgatorio, in quibus vulgo errant graeci. » Interrogandi videntur ne in dictis erroribus rema· «neant; si autem interrogentur, periculum esset ne • aversionem in Ecclesiam Romanam concipiant, con- « fessionemque apud illos effugiant, existimantes illos « dc ipsorum fide dubitare, ritumque aliquo modo re· « probare. Praeterea quod accedentes implicite viden- « tur recognoscere summum Pontificem ct eius fidei « veritatem ». Respondit S. C. S. Off. (22 Ian. 1688): « Nisi prudens confessarius probabiliter dubitet, non « tenetur interrogare graecos unitos de eorum fide circa α praedicta ».

1228

De acce<«tt orieniilium ad ecclciia» latino* rum.

Instr. S. C. de Prop. F. *30 April. 1862* — (ad Dklp.o. Ap. Aκουρη) — Circa il dubbio riguardante la frequenza dcgli orientali aile chicsc dei latini due massime possono notarsî; la prima garantisce la libertà e la devozione dcgli individui; la seconda favorisée il rito senza ledere la prima, L'una stabilisée non esscrc proibito ne potersi proibire ai fedeli di rito orientale di frequentare le chiese dei latini, anzi anche quelle di altro qualunque rito orientale cattolico. L'altra inculca che non solo non debbono gli orientali distrarsi dalle chiese del proprio rito, ma chc anzi debbono esorxarsi dagli stessi missionari latini a frequcntarlc, specialmcntc nelle feste. In questo senso appunto si è espressa sempre la S. C. la quale mentre ha fatto sentire ai Vescovi orientali chc essi non potevano proibire ai fedeli del loro rito di frequentare le chiese de' latini, ed ha deciso chc per soddisfarc il precetto di ascoltarc la s. Messa non sono obbligati i fedeli di ascoltarla nel proprio rito, non ha tralasciato di eccîtare i missionari curopei a ricordare agli orientali di frequentare le loro chiese, spcciaimente nelle feste.

Dc oncnlilibu* «crament» In Ulmorum eccle- •üa pcrciplcn· tibua.

Il 2o dubbio riguarda la pcrcczione dei sagramenti chc fanno gli orientali neile chiese latine, cioè della Penitcnza e dclla Eucaristia. Quanto alla Penitcnza la S. Scdc ha ritenuto sempre la massima chc non si deve vincolarc in alcun modo la libertà dei cristiani in un punto cosï delicato quai e la sagramcntale confessione, cd ha voluto sempre chc fosse lecito a ciascuno di manifestare le sue eolpe a qucllo fra i sagri ministri approval! chc gli fosse più a grado. Non ha ugualrncntc mai proibito ad un confessore approvato di ascoltarc la confessione di qualunque siasi cattolico chc a lui si présentasse nel s. tribunalc. Cost non e proibito ai cristiani di una diocesi di passare ad un'altra per ivi confessarsi. Inoltre sebbene per Tadcmpimcnto del precetto pasquale deve ogni cristiano fare la Comunionc nella propria parrocchia, non ha perô alcuna obligazione di confessarsi neppurc in talc occasione dal proprio parroco. Né si è fattu mai su questo punto alcuna restrizione di rito, giacchè Γ amministrazionc di tal sagramento non porta scco alcun cambiamento ncl rito. E sc qualche dubbio aile volte si e mosso su tal particolarc, la S. Sede ha dichiarato che non devesi fare in tal gencre alcuna limitazione (1). — Rapporto al sagramento dclla

Eucaristia convien distinguere gli orientali che fanno uso, secondo il proprio rito, dell'azimo da quclli che fanno uso del fermentato. Pei primî non vi e alcun divieto, ne possono i Vcscovi orientali inibirc ai proprî sudditi di ricevere 1'Eucaristia dai missionari latini nelle loro chiese (ben inteso nei casi in cui non entra il diritto parrocchialc). Per gli altri poi, cioe per quelli che ncila materia eucaristica fanno uso del fermentato, e a notarsi prima* mente che possono cssi anche nelle chiese latine ricevere la S. Comunionc, purche la ricevano secondo il proprio rito, e dai sacerdoti nazionali, come insegna Benedetto XIV neliEnciclica *Allatae sunt* ai numeri 33, 35, e 36. Anzi aile volte e questa una nécessité per quei luoghi ove gli orientali non hanno le chiese dei proprio rito. Altra cosa perô c sc gli utenti dei fermentato volessero dai iatini ricevere la Comuntone in azimo. Duc regolc sonosi stabilite per gli utenti dei fermentato: la 1. è che non possono ad arbitrio comunicarsi in azimo quando abbiano la opportunité di farlo nci proprio rito; la 2. e chc quando si verifichi la difficulté di comunicatsi in fermentato, lo possono fare anche in azimo non solo in articulo di morte c per adempirc al prccctto pasquale, ma anche in altri casi come si stabilisée nella istruzione pastorale di Benedetto XIV. *Eo juainvis tempore § Neque etiam* (1).

Nel 3. dubbio si tratta dei latini ossia degli utenti dell'azimo. Questi possono comunicarsi nelle chiese orientali nel proprio rito dai sacerdoti utenti dell'azimo, ma non possono senza dispensa pontificia comunicarsi in fermentato, ancorchc si verifichi la difficulté di comunicarsi in azimo. La massima si trova stabilita nella Costituz. *Etsi pastoralis* di Bened. XIV n. 12 del § VI., ove si dice assolutamentc : • ne laici autem latini Communionem a graecis « presbyteris sub specie fermentati recipiant pro« hibernus omnino et interdicimus ». Cocrcnternente il S. O. c la S. C. di Propaganda hanno sempre pruibito agli utenti dell'azimo il comunicarsi nel fermentato, c solo nci casi in cui si e verificata la deficienza totale di sacerdoti del proprio rito, c di quelli di altro rito in cui si cunsacri in azimo, hanno per essi implorata la pontificia dispensa la quale pcraltro non c stata accordata se non pet due casi di vera nécessité, cioe dei Viatico e del preccttо pasquale.

Il 4· dubbio o quesito c relativo all'otlicio cd ai diritti parrocchiali sugli orientali. Prima di risponderc a questo dubbio è da notarsi 1. chc i fcdeli di ciascun rito debbono essere nci parrocchiali assistiti dai preti nazionali quando ve nc siano abili c non impediti ; 2. chc i missionarii, come più volte si e espressa la S. Sede, non essendo che *in subsidium* dei preti relativamentc agli orientali, l'opera loro sussidiaria deve considerarsi e come suppletiva alia deficienza di detti parrochi, c comc accessoria e adiutricc dcll'opera dei parrochi dei rito, anche nei parrocchiali, quando non vi sia rnutazione e promiscuité di rito, e vi sia la liccnza dei parrochi stessi orientali. Ora considerando ciô chc riguarda l'officio parrocchiale sugli orientali, c da osservarsi che si possono dare 3 casi: i. quando nel luogo ove sta il missionario latino vi sia présente un prete, e sopragiunga un prete dei rito benchè non parroco; 2. quando un prete dei rito deputato all'ufficio di parroco faccia delle escursioni al luogo di cui si traita ; 3. quando nel luogo stesso siavi o sopravvenga il parroco orientale di uno dei riti, v. g. il cofto, ed i fedeli di altri riti manchino dei proprio parroco. La soluzionc dei 1. caso si hn nella decretale *Demandatam* e nclla Istruzionc *Eo quamvis tempore* di Benedetto XIV, non chc nelle formole facoltative che autorizzano i missionari ai sagramenti parrocchiali *in parochiis ubi non erunt parochi.* Coercntcmente la S. C. ha sempre inculcato non potcrc i missionarii amministrare quei sagramenti quando vi sia un sacerdote dei rito *deputatus ad parochialia;* poterio ove gli orientali manchino di proprî pastori. Ciascuno poi vede quanto sia ragionevole una tale disposizione la quale è direlta ad impedire i cambiamenti cui di continuo soggiacercbbcro i fedeli in un diverso sistema. La presenza dunque di un prête non parroco non osta aU'cscrcizio parrochialc dei missionari. Nel 2. caso, di preti cioe deputati ai parrocchiali che facciano delle escursioni nel luogo ove si trova il missionario, si verifica chc non vi ê all'assisienza degli orientali *sacerdos approbatus ad parochialia pro illo districtu.* Infatti i parrochi dei rispettivi distretti non possono considerarsi come legittimi parrochi degli altri distretti loro non assegnati, ne possono portarsi ad amministrare i sagramcnji parrocchiali fuori dei limiti della loro giurisdizione. In questo caso portanto i missionari, i quali in forza delle loro facolté devono assistere gli orientali in muncanza dei

tnuoia •f tufa parochia- a ft snonatio- rwm H onteta- k*.

(I) In Instructione *Eo quamvis ttmport* (4 Maii 1745) pro cophtis I. c. haec habentur: « Neque ctiam perpe« ram timeant missionarii sibi in vinea Domini tam· quam operariis tota dic otiosis, ct a bono opere tor• pent'bas, nullam vel exiguam occasionem impendendi • laboris esse relictam. Praedicandum est ab illis san· • ctum Christi Evangelium, et docenda mysteria chri« stiano homini necessaria ad aeternam salutem ; cx· «plicanda vitia quae declinare, virtutes quas sequi « oporteat ; adhibenda medela sauciatis per sacramcn« tum Poenitentiae ; tum alia quoque administranda « sunt sacramenta in subsidium presbyterorum ritus « cophti; nihil demum derelinquendum est quod ad « animarum salutem et religionis incrementum perti· • nere possit ».

parroco nazionale, hanno il diritto di amministrare ai medesimi i sagramenti parrocchiali. Il 3. caso e quando in un luogo siavi o sopragiunga il parroco orientale di un rito, e non l'abbiano gli orientali di altro rito. Nclla detta decretale di Benedetto XIV. < *Demandatam* » § *Et quoniam* vienc stabilito, corne di sopra si è fatto osservarc, che i missionari latini hanno la giurisdizione sopra gli orientali *in subsidium, quando deficit parochus aut Episcopus eiusdem ritus.* Ora nel caso di cui si paria si verifica per gli orientali rispettivamente la deficienza del proprio parroco. E perô tal presenza di preti orientali che o non sono deputati alla cura parrocchiale, o non lo sono in quel distretto, non impedisce che i missionarii assumano 1'officio di parrochi degli orientali. Resta a pariare degli emolumenti parrocchiali. Quando i missionari sono chiamati legittimamente all'utficio di parrochi degli orientali non puô recarsi in dubbio chc ad essi spettino gli emolumenti di qucll'otficio. Infatti quante volte la S. C. ha deciso che la presenza di un prete dei rito non parroco non esclude chc i missionari amministrino agli orientali i sagramenti, ha dichiarato ancora che i missionari possono in questo caso lecitamente perccpire gli emolumenti chc per diritto si devono ai parrochi. E Benedetto XIV nella detta Decretale *Demandatam* dopo di aver deciso < licere *ai PP. di Terra Santa* paro- « chialia munia obire in graccos melchitas, « cisque sacramenta administrare» quando questi manchino di proprio parroco, soggiunge: < quo casu praedicti Fratres emolumenta le- « gitimo iure debita percipere licite valent». Una sola cccczionc deve farsi in proposito, cd c che sc i parrochi orientali non possono esercitare il loro officio per timore delle pcrsecuzioni, o per altro legittimo motivo, ed i missionari latini devono fare le loro veci ncU'amministrazione dei sagramenti, i proventi dell'esercizio dclla stola appartengono tutti ai parrochi orientali, ed i missionari latini devono versarli nelle loro mani, essendone stata caricata la loro coscicnza dalla S. C. Sc bene si scorge perô questa forse non è chc una confcrma della massima generale che cioè gli emolumenti spettano ai proprî parrochi, quando vi siano legittimi, benchè talora impediti di escrcitare il proprio officio.

1229

Qumdonim rc. votorum simplicium dicent.

S. C. super statu Regular, *r Aug. 1862* — Lata lege dc praemittendis votis simplicibi ^us professioni votorum solemnium per encyclicam epistolam huius Sacrae Congregationis super statu Regularium die 19 Martii i85y, nonnullae deinde editae fuerunt declarationes quoad ipsa vota simplicia ; et relate ad votum simplex paupertatis constitutum fuit < *Professi votorum simplicium dominium radicale, uti aiunt, suorum bonorum retinere poterunt, sed eis omnino interdicta est eorum administratio, et redituum erogatio, atque usus. Debent propterea ante professionem votorum simplicium cedere pro tempore, quo in eadem votorum simplicium professione permanserint, administrationem, et usum/ructum, et usum, quibus eis placuerit, ac etiam suo Ordini, si ita pro eorum libitu existimaverint* ».

Nuper vero dubium exortum est, quandonam professi votorum simplicum emittere possint renunciationcm, de qua Sacrosanctum Concilium Tridentinum sess. XXV *de Regularibus* cap. XVI agit, quaque ipsi suarum rerum dominium a se abdicent. Dubio ad SSftum D. N. Pium PP. IX relato ab infrascripto Secretario Sacrae Congreg. super Statu Regularium in audientia habita die 1 Augusti 1862, Sanctitas Sua apostolica auctoritate statuit, atque constituit, rcnunciationem, quam in citato capite XVI sess. XXV. *de Regularibus* Concilium Tridentinum respicit, pro professis votorum simplicium locum habere infra duos menses proximos ante professionem votorum solemnium. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

1230

S. C. S. Officii /7 *Sept. ,862* — Proposito quaesito utrum in diebus iciunii possit maii. inverti tempus comestionis sumendo serotinam refectiunculam infra horam X et XI matutinam, prandium vero differendo ad IV vel V horam vespertinam, S. Poenitentiaria die 10 Ianuarii 1834 respondendum censuit : < Si inversionis supra- « dictae lationabilis aliqua extet causa, pocni- < tentes qui hoc more utuntur non esse inquie- < tandos ».

1231

S. C. Indulg. *'SSept. 1862* — Est hoc in more positum, quod ab animarum pasto- nari»» inJuigcn- ribus SS. Eucharistiae Sacramentum in aliqui- |MK. bus tantum infra annum praecipuis festivitatibus ad fideles habitualiter infirmos chronicos, ob physicum permanens aliquod impedimentum c domo egredi impotentes, solemniter deferatur; proindeque huiusmodi fideles tot plenariis Indulgentiis privantur, quas consequerentur si, conditionibus iniunctis adimpletis, ad sacram Eucharisticam mensam frequentius possent accedere. Itaque quarnplurcs animarum curatores aliique permulti ecclesiastici viri humillimas preces porrexerunt SS. D. N. Pio PP. IX, ut dc Apostolica benignitate super hoc providere dignaretur ; factaque per me infrascriptum Secretariac S. C. Indulg. Substitutum Eidem SSrîio dc his omnibus fideli relatione, in audientia ha-

bita die 18 Sept. 1862, Sanctitas Sua, spirituali gregis sibi crediti utilitati prospiciens, clementer induisit ut praefati christifideles, cxceptis tamen illis qui in communitate morantur, acquirere possint omnes ct singulas Indulgentias plenarias iam concessas vcl in posterum concedendas, quasque alias acquirere possent in locis in quibus vivunt, si in eo physico statu non essent, pro quarum acquisitione praescripta sit sacra Communio et visitatio alicuius ecclesiae vel publici oratorii in locis iisdem, dummodo vere pocnitentes, confessi ac caeteris omnibus absolutis conditionibus, si quae iniunctae fuerint, loco S. Communionis ct visitationis, alia pia opera a rcspcctivo confessario iniungenda fideliter adimpleant.

1332

Gru bincJi·ctlonon tniiri·~oni« muti* jcfifjprjifn.

Litt. S. C. S. Off. *26 Nov. 1862* — (ad Vig. Ap. MrsuHiEN.) Quid intelligendum sit, sciscitaris, per verba quibus in laudata instructione *(15 Nov. 1858)* innititur, et quasi ligatur facultas seu tolerantia benedicendi mixta matrimonia, scilicet ad vitanda graviora mala et damna. — Procul dubio graviora inde oriuntur mala ct damna — 1. quotiescumque ob denegatam matrimoniis mixtis benedictionem facile excitarentur haereticorum querimoniae et odia adversus fideles, legesque ecclesiasticas; — 2. quotiescumque denegata a parocho catholico benedictione, sponsi ante vcl post coram illo celebratum matrimonium ministellum adeant vcl etiam in haeterodoxorum templum convcniant ad saciilegam benedictionem obtinendam, parocho catholico omnino posthabito; — 3. quotiescumque insuper timendum esset quod recusata ab ipsis expetita benedictione, aut non servarentur necessariae cautiones de amovendo 1 coniugc catholico perversionis periculo, et dc universa prole in catholica religione educanda, aut, quod detestabilius foret, nc pars catholica ad haereticorum castra in sui ct futurae prolis aeternam perniciem transiret. Evidenter, IIlrTie ac RiTie Praesul, haec ct similia sunt gravia ilia damna ac mala ad quae vitanda Summus Pontifex indulgerc scu tolerari posse declaravit ut in matrimoniis mixtis nuptialis impertiretur bene lictio. Per haec igitur facilis Vicariis Apostolicis omnibus, ac recta sese offert instructionis interpretatio et praxis. — Unde etiam cx dictis patet responsio ad secundum. Statim enim ad supradicta attendendo anxietates et dubia evanescunt circa non rectam ac inde discrepantem instructionis interpretationem, et ad practicos visus scu eventus applicationem. Quandocumque autem ob notabilem locorum distantiam Praesules per se causarum ct circumstantiarum gravitatem et veritatem cognoscere nequeant circa mixta matrimonia sacerdotali benedictione honestanda, poterunt per missionarios sibi subditos haec eadem implere, qui tamen sint circa praedictas causas ct instructionem optime edocti, prudentia er zelo secundum scientiam praediti. Quae tertio loco te anxium reddebant circa silentium ac secretum in laudata instructione quoad posse inculcatum, non ita presse intel·figenda videntur, ut nemini innotescat haec S. Sedis indulgentia, seu potius tolerantia in benedicendis mixtis nuptiis. Etenim scias oportet quod Sanctitas Sua monitos esse voluit Praesules ut non passim et absque delectu matrimoniis mixtis benedictio impertiatur, nec per publicas instructiones, veluti etiam per modum regulae, tali utantur facultate, sed prudenter admodum ct caute, ut oblivioni non tradantur saluberrimae Ecclesiae conditiones, quae semper implicite talibus dispensationibus adiunctae intelliguntur. Sane non aliam esse Summi Pontificis mentem Ampl. Tuae ceterisque Apostolicis Vicariis perspectum erit si attendas ad ca, quae in Apostolicis Litteris in forma Brevis Episcopo Trevirensi die 3 Octobris i853 hac super re datis habentur. Summus Pontifex Pius IX postquam Trevirensi Ordinario induisit ut, concurrentibus causis iam supra commemoratis, matrimoniis mixtis impertiri posset benedictio, hunc in modum prosequitur: « Quae sane conditiones (extra ecclesiam ct absque parochi benedictione) eo potissimum spectant, ut in animis catholicorum nunquam oblitcretur memoria canonum, qui haec detestantur connubia, et constantissimi illius studii, quo S. Mater Ecclesia suos filios avertere consuevit ab iisdem nuptiis in eorum futurae prolis perniciem contrahendis >.

Ex dictis igitur Tibi ccterisque Vicanis Apostolicis certa proponitur norma ad recte interpretanda ct ad praxim reducenda ea quae de benedictione mixtis nuptiis danda traduntur in instructione Card. Antonelli. *(V. n. ii6g).*

Ad quaestiones tandem quae veluti consectarias, solvendas etiam proposuit A. Tua, ita S. Congregatio respondendum censuit. Improbandam minime esse missionariorum praxim, qua ad detegendam haereticorum fraudem, qui relicta propria uxore cum catholica muliere copulari praesumerent, inter alias investigationes, banna illorum publicantur, nulla tamen facta mentione religionis illorum, qui nuptias sint contracturi.

Quoad dubium autem : – Num sacramento dari possint catholicae pani mente paratae ad ineundum coram ministro protestante, sive ante sive post, catholicum matrimonium? Attenden dum erit, an sponsi adeant ministrum protestantem ut legi tantum civili satisfaciant, an vero ut in sacris comunicent. Si hoc secundum, cum minister heterodoxus adsistat ut addictus sacris, et pars catholica in sua prava intentione persistat, non potest admitti ad sacramentorum participationem usque dum a pravo resiliendo pro-

posito vere resipiscat. Qua de re opportunum erit consulere Benedictum XIV *de Synod. Dioec. Lib. Vf cap. Vif §* 2. Postremo sciscitabatur: An admittenda sit pars catholica, quae matrimonium cum haeretico, ct coram ministcllo contraxit (valide tamen vigore extensionis Bencdicdinae pro Hollandia) ad renovationem mutui consensus coram parocho seu missionario catholico, qui possit etiam recitare formulam < ego vos coniungo > insuper an ad camdcm consensus renovationem admitti possint coniuges ab haeresi conversi, qui id instanter petunt? — In locis in quibus matrimonia haereticorum inter sc, sive inter unam partem catholicam, aliamquc heterodoxam contracta, ctiafn non servata Tridentini forma, sunt valida (dummodo aliud non obstiterit canonicum impedimentum) nequeunt coniuges admitti ad matrimonium (iam per sc indissolubile) quasi denuo contrahendum per verba mutuum de praesenti consensum exprimentia, nec formula « ego vos coniungo in matrimonium > a sacerdote recitanda erit. Attamen si agatur de matrimoniis mixtis coram haeretico ministro iam contractis, quatenus cautiones a iure necessariae praestitae fuerint, et pars catholica facti poenitens benedictionem petat, poterit ei, praevia absolutione a censuris, impositisque salutaribus poenitentiis, benedictio impertiri, exclusa tamen semper Missae celebratione. Pariter etiam coniugibus ab haeresi conversis, dummodo petant, impertienda erit nuptialis benedictio in Missa. Parochus vero quovis in casu coniuges condocefaciat eiusmodi benedictionem ad ritum unice, non ad validitatem pertinere coniugii.

1233

Cire.· prae-cnîiem canonicononn n, choro ad buiwncî' r *

S. C. S. Off. 20 Dec. *ï8b2.* ı. An et quomodo canonici, tempore Divinorum Olnciorum audientes confessiones, censeri debeant praesentes in choro ad effectum lucrandi distributiones in casu.

2. An ct quomodo iidem canonici Missam celebrantes tempore Divinorum Officiorum tamquam praesentes haberi debeant in choro ad eumdem effectum in casu.

3. An et quomodo canonici assistentes Archiepiscopo in Pontificalibus aliisque functionibus, vel Missam privatam celebranti, absentes a choro lucrentur distributiones in casu.

4. An et quomodo lucrentur distributiones iidem canonici Archiepiscopo assistentes in pertractandis negotiis, vel ipsum in dioecesi extra residentium comitantes in casu.

5. An et quomodo lucrentur distributiones canonici absentes a choro, ad expendendas rationes massae capitularis in casu.

6. An ct quomodo lucrentur distributiones canonici absentes a choro ministerio praedicationis vacantes in casu.

7. An ct quomodo canonici lucrentur distributiones, dum absunt a choro pro examine ordinandorum vcl confessariorum in casu.

8. An ct quomodo canonici, Rectoris, Administratoris, Professorum ct Examinatorum munus exercentes in Seminario, a choro absentes lucrentur distributiones in casu.

9. An ct quomodo lucrentur distributionem canonici absentes a choro, ut Provicarii Generalis, Cancellarii ct Actuarii, aliaque munera in curia archiépiscopal! exerceant in casu.

10. An ct quomodo lucrentur distributiones canonici absentes a choro, rerum capitularium vel mensae archiepiscopalis administration! vacantes in casu.

11. An ct quomodo canonicus cancellarius Capituli lucretur distributiones, pro negotiis capitularibus in archivio distentus in casu.

Et quatenus negative:

12. An consulendum SSrîio pro absolutione ct condonatione perceptarum distributionum in casu.

R. Ad 1. Negative in omnibus, excepto Poenitentiario.

Ad 2. Negative, nisi de Praefecti licentia et in populi commodum.

Ad 3. Affirmative ad primam partem prout in Lycien. 17 Augusti 1641; ad secundam partem, Negative.

Ad 4. Negative in omnibus.

Ad 5. Affirmative per tempus ab Ordinario praefiniendum.

Ad 6. 7. 8. et 9. Negative in omnibus.

Ad 10. Quoad canonicum Administratorem rerum capitularium, Affirmative pro diebus et horis quibus reapse incumbit in administrationem ; in reliquis, Negative.

Ad **ti.** Negative, nisi in casu urgentiae.

Ad 12. Affirmative, celebrata unica Missa cum cantu, adstante universo Capitulo.

fn causa Lycien. Aug. iG/i, quam S. C. C. indicavit in dubii tertii resolutione, haec habentur: Cum quaesitum fuisset a S.C.C. < An Decretum Concilii cap. 12, sess. 24, de Reform., vers. *Omnes vero* (1), locum habeat quando Episcopus in aliis ecclesiis sibi subiectis in civitate existentibus pontificeliter celebrat, vel paratus adsistit cum pluviali ct mitra aut cum cappa divinis Officiis, ct Missae solemnia vel alia pontificalia exercet.... si numerus suffi□ciens canonicorum et ministrorum in ecclosia cnthedrali remaneat ». S. C. respondit: *habere locum.*

(1) Haec ibi: «Omnes vero divina per se, ct non per substitutos, compellantur obire officia, ct Episcopo cekbranti, aut alia pontificalia exercenti, adsistcre et inservire; atque in choro ad psallendum instituto, hymnis ct canticis Dci nomen reverenter, distincte, devoteque laudare ».

1234

S. R. C. *27 Dec. 1862.* — Quum in quibusdam Ecclesiis, in Gallia praesertim, inter sacerdotalia paramenta pro Missa celebranda Cingula lanea adhibeantur, Procurator Generalis Ordinis Carthusianorum a Sancta Sede declarari petiit, num Cingula ex lana adhiberi licite valeant in celebratione sacrosancti Missae sacrificii.

R. Nil obstare, quominus Cingula in precibus enunciata adhiberi possint.

1235

CV " cicjipra» ut ; Lb /Î.kctv ,ttr

Instr. S. C. S. Officii *1863*— (ad Vic. Ap. Hus-nah) — Delatae sunt ad S. C. quaestiones quae primum a R. D. Francisco Dien missionario, deinde ab A. Tua propositae sunt circa difficultates in quibus versantur fideles in Hunnancnsi provincia. Narrabas enim paganos regionis illius actos in rabiem ob libertatem Christianae religioni decretam ex publica conventione inter Gallorum ac Sinarum imperatores inita, eo procurrisse insaniae ut venerandae Crucis sigrtum pedibus ultro citroque euntium calcandum in publicis viis, in pontibus, in portarum urbium limine insculpserint, aut quomodocumque descripserint, idque tanta alicubi frequentia et continuitate ut abstinere ab ea iniuria (modo prosequi iter firmum sit) nc volentes quidem possint. Quod quidem ad Christianos praesertim in angustias conficiendos factum fuisse scribis, ut nimirum vel tota urbe carendum iis sit, negotiisque omnibus plane desertis, inedia fere ac tristitia intra domos pereundum, vel, cruce calcata, indicium, ut illi arbitrantur, eiuratac religionis dare cogantur : qua dc rc addis, quosdam tibi videri cx paganis primis diebus in excubiis fuisse ut Christianorum agendi rationem taciti explorarent. Quibus expositis postulasti an liceat christianis super ciusmodi cruces incedere, non quidem contemptus, sed necessitatis causa, idque eo etiam in casu in quo adstant exploratores qui taciti Christianos observant : quodque inde consequitur, an qui ita se gesserunt recte egerint ; sin vero male, ar relinquendi sint in bona fide, an monendi, an etiam ut apostatae habendi. Quibus quaestionibus alias addidit missionarius Tien, nimirum utrum , in incedendo aliquam diligentiam, camque mcdiocremnc an summam adhibere debeant christiani nc super cruces vestigium ponant : an imo iis liceat etiam voluntarie eas calcare, non quidem ad religionis, sed ad eorum contemptum qui absque ulla auctoritate eas descripserunt. Itaque si christiani a nemine moneantur dc aliquo Crucis signo quod ante pedes forte habeant, S. C. praestare censuit ut libere incedant nihil examinantes. Quando enim ea constant quae ab A. Tua exposita sunt, duoque illa praesertim sunt evidentia ct publice nota, necessitas ita agendi ad negotia propria gerenda vitamque ipsam sustentandam, et intima Christianorum voluntas in sua religione retinenda, ct in iis omnibus quae contraria eidem sunt excludendis, facile quisque intelligit neque ex fine, neque ex obiecto, neque cx circumstantiis (quae tria sunt elementa quibus actionis moralitas constituitur) eiusmodi agendi rationem posse redargui. Finis enim qui non ad religionis contemptum, sed ad consulendum necessitatibus propriis dirigitur manifeste honestus est; eiusmodi autem fine proposito, actum quoque materialem incedendi super cruces (quo in actu actionis obiectum situm heic est) si in se consideretur, nihilque pravitatis a circumstantiis accipiat, culpa omni vacare non est dubitandum. Cum enim incedere ic vestigia ponere sit actus natura sua indifferens, necessario sequitur quod, si finis inhonestus excluditur, honestus autem rationique conformis proponitur, ipse quoque actus ct honestus ct rationi conformis sit habendus. Itaque nosti non modo inter scrupulos recenseri si quis religioni sibi vertat quod paleas in crucis formam connexas inter ambulandum calcavit, verum etiam passim lihcrcquc in templis super lapides scpuichorum fideles incedere, ubi ssmum Icsu nomen ciusque monogramma, et cruces saepissime insculptae sunt. Restat igitur ut a circumstantiis nihil accedat pravitatis, ex quibus una in casu proposito occurrit quae speciem aliquam difficultatis portendere videtur, quod in praedictis crucibus describendis laqueum christianis inficere pagani sibi proposuerunt, ut nimirum, si necessitate coacti eas calcaverint, durasse religionem videantur: cui alteram addit A. Tua, qua nonnihil videtur commoveri, quod scilicet primis diebus etiam in excubiis pagani fuisse visi sunt, ut chiistianorum agendi rationem observarent : quam tamen circumstantiam nihil momenti atferre facile perspicies. Cum enim dicas eosdem omnino tacitos, nihilque prorsus audentes adstitisse, plane intelligis perinde eos esse habendos, ac qui fortuito Christianos transeuntes viderent. Quapropter unum quaerendum heic est tum quoad cos, tum quoad alios qui fortuito adsint, tum etiam quoad ceteros qui absentes factum cognoscunt, utrum quod malo illo animo cruces pagani insculpserint, scandalum apud illos merito oriatur si christiani super eas incedant, quasi nimirum eiuratac religionis indicium edi.lisse videantur. Cum in omnium oculos duo illa quae diximus insiliant publicequc nota sint, Christianorum scilicet voluntas quae religioni suae palam firmiterque adhaeret, parique ratione ab iis quae contraria sunt abhorret, et vera ratio quae eosdem adigit ad urbis vias frequentandas, quae est necessitas sua negotia gerendi suaeque vitae

sustentandae, illud sane consequitur quod si quis malitia sua voluntarie obcaccatus haec nolit videre, quod omnes vident, ut apostasiam per calumniam christianis attribuat, is profecto non pusillorum scandalum patitur, neque cx infirmitate natum, sed pharisacorum ct ex malitia prdductum. Pharisacorum autem scandalum nosti esse spernendum, ac proinde vides neque cx tine, neque ex actionis obiecto, neque cx circustantiis redargui posse Christianos quod nihil examinantes libere per urbem incedant. Id tamen S. C. in eo tantum casu retinendum esse censuit cum nemo christianus admonet de cruce aliqua quam iuxta pedes habeant. Si enim ab aliquo ii moneantur, eadem S. C. respondit diligenter eos curare debere, nc Crucem pedibus premant, quandoquidem, si moniti eamdem libere calcarent, cum tamen vitare id possent, merito pusillis atque infirmis viderentur religionis sanctitatem violasse. Quapropter non potuerunt Erhi Patres non mirari de dubio illo quod subicctum fuit, utrum nimirum christifideles possint etiam voluntarie cruces calcare ad contemptum illorum qui fecerunt, sine contemptu autem religionis. Quis enim non videat contemptum Crucis a contemptu eorum qui eas descripserunt eo in casu separari non posse? eaque excusatio si admittatur, non absimili defensione eum quoque posse uti qui veram Crucem sub pedes proiiciat, aiens se non Christi neque istius Crucis contemptu, sed iudaeorum, qui eam Christo statuerunt, id fecisse? Quod si etiam huiusmodi abstractio fieri posset, manifestum tamen est pusillorum saltem ratione qui scandalum inde caperent, eadem uti non licere. Ut enim in simili casu animadvertit Chrysostomus (Hom. XXV, n. 2, in 1, Cor.) de iis nimirum agens qui existimabant fas esse christianis de immolatitiis, etiamsi moniti essent, absque ulla necessitate edere, dummodo iure libertatis suae sc id facere profiterentur, non autem ut idololatriae consentirent, ciusmodi remedio pusillorum vulnus minime sanatur, quia nimirum cum videant vitari illud potuisse suspicionemque omnem violatae religionis ca ratione removeri, neque tamen id esse factum, nunquam ait S. Doctor sibi sinunt persuaderi malum animum in ca rc abfuisse, etiamsi millics id repetatur : infirmi enim sunt. Quapropter cum Germaniae Apostolus S. Bonifacius a Gregorio II postulasse! « utrum de immolatitiis, si « a fidelibus superductum fuerit vivificae crucis « signum, edi liceret an non ? » S. Gregorius (cp. XIII § 6) rescripsit: « Illud (de hac rc) « sufficit respondere quod B. Paulus Apostolus « dicit: si quis dixerit quia hoc immolaticium « est, nolite edere propter cum qui indicavit, « ct propter conscientiam ». Pari igitur latione si christiani ab aliquo moneantur se crucem ante pedes habere, curare omnino debent, ne illam conculcent. Quod si ita praeclusum sit iter ut nonnisi per descriptas cruces transire liceat, eo in casu cum sit manifestum non ex aliqua irreverentia, sed cx mera necessitate per illas incedi, fieri quidem id posse S. C. respondit, sed ad omnem scandali rationem amovendam, duplicem conditionem servari oportere. Prima est ut coram monente et audientibus expresse christiani profiteantur voluntatem inferendi Cruci iniuriam omnino a se abesse; altera est ut in actu ipso transeundi mo lum teneant, quantum fieri potest, decentem, ut aliquod reverentiae signum cx eo ipso appareat. Haec enim si fiant cum dc necessitate ita agendi, et dc voluntate a violanda religione aliena aperte constat, si quis scandalum id sumere velit, is pharisacorum mores plane sequeretur, adeoque despiciend i cius calumnia esset, praesertim cum, si hisce paganorum iniuriis pius aequo terreri christiani se sinant, ansa illis praeberetur ad difficiliorem in dies faciendam christianac religionis conditionem, eamque.facile hisce artibus extinguendam. Summa igitur responsi quod postulationibus tuis S. C. dandum censuit ciusmodi est: 1. Si a nemine christiani moneantur de aliquo crucis signo quod ante pedes forte habeant, oportere eos libere incedere nihil examinantes iuxta monitum S. Pauli (r. Cor. X. 22. 27). 2. Si moneantur, curandum ab iis esse nc vestigia supra crucem inferant. 3. Si moniti adesse crucem, adeo praeclusum iter reperiunt ut nonnisi per eam transire liceat, ita eos transire debere, ut primum expresse profiteantur nullam sibi esse mentem Crucis violandae, deinde, in actu ipso transeundi, modum quantum fieri potest decentem servent, ut indicium aliquod reverentiae cx eo ipso appareat. Quae quidem abunde vides sufficere ut certa norma christianis praescribatur, qua simul possint, ct necessitatibus suis consulere, et religionis sanctitatem inviolatam tenere.

1036

S. C. S. Off. *2i fan. tü6?.* — HbLVETIAK — t. Xci luoghi ov e il costume di contrarre il matrimonio innanzi al ministro cretico, i parrochi istruiscano i cattolici sui grave peccato che commcttono nel seguire questo costume, c solle gravi pene ecclesiastiche che sono pcrciô comminate, e le intliggano pure ali'occorrenza i Vcscovi, ove credano che ciô sia espediente; e chc nel darsi le dispense si ponga 1'cspressa condizionc che nc prima ne dopo il matrimonio i contracnti vadano avanti al ministro eretico.

Cavenda et terconiogik.

2. Chc per contrapporre un arginc ali* inditferentismo derivante dai matrimoni misti, i Vescovi insistano acciocche i parrochi non tralascino mai d' invigilare sulla cducazionc dci figli nati da tali matrimoni, specialmente quando siano nati da una donna cretica.

3. Che i parrochi tutte le volte chc muorc

la parte cattolica, invigilino attcntamente perché i figli non siano pervertit!.

4. Che nei luoghi ove esiste la legge che i figli debbano seguire la religione del padre, nei caso che questi sia erctico, non si accordi mai la dispensa, sc non consta moralmcnce almeno che la parte cattolica sinccramente voglia, ed etficaccmente possa adetnpire le obbligazioni e cauzioni. Intanto Mons. Incaricato suggerisca in quai modo potrebbe ottenersi anchc in via diplomatica l'abrogazionc di questa legge.

I237

Grca poenam, in aollktfantc·, mihabilitation!· •d Mitaam cdebrand·m.

S. C. S. Off. *18 Martii 1863* — Esaminato sc la pena d'inabilitazione alia celcbrazionc della s. Messa prcscritta contro i rci di sollecifaziunc ncl Deer, di Bened. XIV sotto i 5 Agosto 1745 sia *latae sententiae,* o soltanto *ferendae:* inerendo aile precedent! risoluzioni di questa S. C. Suprema, ed a dichiarazioni della S. Penitenzieria, gli ErTii Inquisitori Generali ritennero chc la pena sudderta ê soltanto *ferendae sententiae.* Fattasi dt ciô relazionc al S. P. dnll'Asscssore dei S. Off., S. Santita si degnô confcrmare questa dichiarazione, cd ordinarc che cssa sia notificata alla S. C. di Propaganda, c quindi la comunichi ai Vicari Apostolici c Superiori dcllc Missioni, avvertendoli ad osscrvarla in pratica, non estante qualunque altra risposta contraria che sia stata data in proposito.

1238

« . : joncn-

S. C. de Prop. F. 25 *Martii ,S63. (C.* G.) — i. Sc 1'obbligo di applicare la Mcssa *pm populo* chc secondo il diritto della Chiesa occidentale vicne imposto ai Vcscovi cd ai parrochi abbia cgualmcntc luogo per 1c stesse persone di rito orientale.

Quatenus affirmative:

2. In quanto alia determinazione di giorni se debbano osservarsi 1c leggi c consuetudini ragionevoli chc trovinsi in vigorc in alcune diocesi del detto rito.

3. In mancanza di simili leggi o consuetudini, sc talc determinazione debba farsi a norma cd in tutta la estensionc dcllc leggi occidentali.

4. Sc per gravi ragioni c circostanzc possa farsi luogo a qualchc riduzione dei giorni fissati dalle leggi occidentali, cd anche ad una totale dispensa, coll'obbligo perô di prcgarc pel popolo in quelle Messe stesse che dovrebbero applicarsi per esso.

Ad i. ct 2. Affirmative.

Ad 3. Negative.

Ad 4. Provisum in tertio ct ad mentem. La mente e chc all'opportunità si faccia sentire ai Vcscovi della chiesa orientale l'obbligo chc anchc in cssa incombe ai pastori di anime di applicare qualchc volta la Mcssa pci popolo, c per ciô che concerne la determinazione dei giorni si esponga loro la disciplina délia chiesa occidentale onde nc abbiano lume per vedere fino a quai punto potrebbe essa convenire aile loro diocesi, e per proporre in ogni caso alla S. Sede quei temperamenti chc fosscro per credere necessarî.

1239

S. C. de Prop. F. 25 *Martii tS63.* (C. G.) — Se il Vescovo di Dromore in Irlanda, essendo parroco di Newry nclla sua dioccsi, applicando ncllc Domeniche e nell'altrc teste la Messa per tutti i fedeli della sua diocesi, soddisfa anche all'obbligo chc gl'incombc come parroco. poco^i qui «t pJroc

R. Iuxta exposita, negative ct ad mentem. La mente c che, se ii detto Vescovo non tienc nclla citta di Newry un vicario per arnministrare quella parrocchia, debba porvclo, e per mezzo di esso debba altrcsl soddisfarc all'obbligo della Messa *pro populo,* avvcrtendo bensi, conforme ai § 4 della Costituz. di Benedetto XIV *Cum semper oblatas,* che nel fissargli la congrua debba aver riguardo all'anzidetto peso.

1240

S. C. S. Off. *I Iulii rS63* — Quando difficilis, nec tutus est accessus ad parochum, ct ignoratur quandonam parochus haberi possit, et praevidetur spatio saltem unius mensis a loco abfuturus, nullusque alius sit qui vices parochi suppleat, matrimonium valere absque praesentia parochi, servata in eo, quo potest, forma Concilii, nempe adhibitis saltem duobus testibus. XS que praeKOtii parochi.

I24I

Dc Epitcopo cogente paroeben ad n»sumendoa sibi vicinum.

S. C. Concilii *14. Aug. r86y.* — r. An possit Episcopus cogere parochum ad assumendum sibi unum aut plures vicarios, prout id necessarium iudicaverit.

De matrimonio contracto conrc presbytero ab E· pifcooo ipcciIitcr deputato.

2. An invalidum sit matrimonium contractum coram presbytero ab Episcopo specialiter depurato, ob congruentem causam, v. g. quia ille presbyter est amicus aut propinquus alterutrius sponsorum, morose renuente parocho.

De parochorun lunbui etrea r» rochianotin bo» pitali dciunclot.

3. An diversi parochi ius habeant reclamare suos quisque parochianos, qui decedunt in hospitali ubi est capellanus licentiam habens ab Episcopo tumulandi ibj defunctos.

4. /\n funeralia exequiarum, quae fiunt a capcllano, pertineant ad parochum loci ubi situm est hospitale, sive defuncti sint eius parochiani, sive aliorum.

5. An ius habeat parochus exigendi taxam exequiarum, quibus functus est capellanus hospitalis, quasi peractae fuerint ab ipso in ecclesia parochiali.

R. Ad t. Affirmative, ad tramitem tamen cap. IV sess. 21. *De Reform.* Cone. Tridentini·

Ad 2. Esse validum: ceterum curandum ne ob leves quaslibet causas huiusmodi depu· tationes fiant; salvis semper favore parochi emolumentis, si quae matrimonii occasione dari soleant.

Ad 3. Negative, quatenus hospitalis exemptus fuerit legitime declaratus a iurisdictione parochiali.

Ad 4. Spectare ad proprium cuiusque defuncti parochum nisi constet dc exemptione, ut supra, hospitalis.

Ad. 5. Affirmative, nisi constet, ut supra, de exemptione hospitalis.

1242

ccrJotc iuxta Îjh Îh Û'm"

Litt. S. C. de Prop. F. 24 *Septembris 1863* (ad Ahuiibp. Smyrnkn.) — E massima gcncra*c enunciata nclla Costituz. *Etsi pastoralis* di Benedetto XIV chc ciascun sacerdote debba amministrare ai fedeli la SS. Eucaristia conforme il proprio rito. Questa massima parimenti si ravvisa nella Enciclica *Allatae sunt* dello stesso Pontefice dove dice (§ 23) < lure < canonico illud quidem statutum habetur ri- « tum orientalem ct graecum cum latino haud « esse miscendum, ut videre est cx integra De- « crctali Caclestini III apud Gonzal. cap. *Cum* < *secundum, De temporibus Ordinationum;* « atque in Decretali Innoc. III *Quanto, De* « *consuetudine;* Cap. *Quoniam, De officio* « *ludie, ordin.* et in Décret. Honorii III Cap. « *Litteras, De celebrat. Missae* ».

Ia43

Dc *concordia* interlatini et ru· them ritu* nde-

Decr. S. C. de Prop. F. *6 Oct. 1863.*

Ad graves ct diuturnas controversias dinmcnjas, qUac jn ecclesiastica provincia Leopoliensi ob disciplinae varietatem nec non ratione mutuarum relationum inter ecclesiasticos viros latini ct graeci ritus inde promanantium, non absque christianae charitatis dispendio atque animarum detrimento, agitabantur, optimo sane consilio utriusque ritus Antistites conventionem seu concordiam sub dic 23 Decembris i853 ineundam ccnsucrunt, quam deinde S. Sedis placito subiicicndam curarunt..... Antcdictam conventionem per hoc S. C. decretum approbari mandavit (SSrtlus) iuxta sequentem tenorem : — /I. *Sub respectu transitus ab uno ad alterum ritum :*

a) Quilibet in suo nativo ritu permanere tenetur, et arbitrarius iam permultis tum ad durum, missionarios ct fideles orientis, tum ad oras nostras directis constitationibus ct decretis reprobatus transitus, denuo ac severissime prohibetur, ct quocumque modo ad effectum deductus, irritus ac nullus esse declaratur. Quare nemini absque obtenta Sedis Apostolicac facultate cx uno ad alterum ritum transire liceat. Attamen quoniam aliquando urgens necessitas forsitan expostulat, vel rationabiles causae suadere possunt transitum de uno ritu ad alium, idcirco in hisce casibus ritus mutationi liet locus, sequenti tamen methodo religiose servata. Ille qui cx uno ad alium ritum transire cupit, preces proprio Ordinario diocccsano porriget, causas, quae ritus mutationem suadent, accurate et fideliter exponens. Ordinarius scripto tenus sententiam suam super petitione ct causis aperiet: hoc autem documentum exhibebitur Ordinario alterius ritus, ad quem transitus expostulatur; atque hic etiam suam sententiam scripto significabit, et omnia transmittet ad S. Sedem, quae vel per se, vel per suum delegatum decernet utrum transitus permittendus sit nec ne. In casibus autem urgentibus, qui moram non patiuntur, Ordinarius illius ritus, ad quem transitus exposcitur, audito, methodo superius enunciata, Ordinario alterius ritus a quo dimitttendus est orator, transitum admittet provisorie, ct sub conditione *si a S. Sede transitus hic confirmabitur.*

b) A dic publicationis initae Concordiae, in unaquaque dioecesi utriusque ritus faciendae, terminus sex mensium praefigitur, intra quem licitum erit partibus, quae arbitrario ritum mutaiunt, ad ritum suum redire, atque hoc desiderium Episcopo utriusque ritus partes eaedem insinuabunt. Praedicto autem termino elapso, illi qui hac facultate usi non fuerint, si laid sint, in ritu illegaliter assumpto ex Apostolico induito perpetuo manebunt; si vero sint ecclesiastici, ad S. Sedem singillatim recurrant, ut provideat.

c) Ab eodem die publicationis Concordiae, si sacerdos, sive latini sive rutheni ritus, quempiam illegitime transeuntem sciens et volens ad suum aggregaverit ritum, aggregatio talis sit nulla ct irrita ; ct insuper sacerdos, qui hoc grave piaculum admiserit, si regularis sit, obnoxius erit poenis statutis in Constitutione Benedicti XIV, quae incipit *Demandatam coelitus* (1);

(I) In lue Constitutione (24 Dcc. 1743) qua nonnulla statuuntur circa ritus graecorum melcnltarum, hacc habentur: «Curent praeterea (missionarii) ut « omnia laudabilia Ecclesiae graccae instituta ab an· « tiqua Patrum traditione derivata, ct Apostolica com· « probatione firmata, in suo vigore permaneant, atque « a fidelibus istius nationis integre execution} tradan- « tur ; neque aliquid iisdem suggerere aut suadere au- « deant quod illorum contemptum atque imminutionem « inducere possit ; multoque minus auctoritate propria « aliquid circa illa innovare, aut etiam super iisdem alii- « quam dispensationem concedere vel admittere praesu- « mani. Alioquin praeter districtam, quam Deo, Nobis, « suisque superioribus (quos de urgenda huius decreti « observantia peculiariter oneramus) rationem reddent, « sciant sc harum Litterarum vigore privationem vocis «activae ct passivae, et inhabilitationem ad quem- • cumque gradum et officium in suis respective Or- « dinibus, Institutis et Congregationibus ipso facto in- « cursuros ».

si vero sir e clero saiculari, sive parochus sivc operarius· prima vice spiritus re^ollectionibus octo dierumt secunda vice quatuordecim dierum, tertia demum vice suspensione a divinis ipso facto incurrenda, ct pro casus gravitate etiam beneficii privatione, si parochus est, praevio processu iudidali: si operarius, inhabilitatione per triennium ad curatum beneficium obtinendum puniatur. Quod si quispiam, celato nativo ritu, fidelibus alterius ritus sc lungerct, et a sacerdote alterius arbitrario assumpti ritus obsequia spiritualia expeteret et obtineret, subdolus ille actus, licet post decursum plurium annorum in lucem demum prodierit, sit nullus et irritus; sacerdos tamen qui advenam suis ovibus inscius adnumcrab.it, insons declaretur, ct nonnisi eumdem ad i itum nativum relegare teneatur. Si vero etiam indubitata dc nativo advenae ritu obtenta notitia, obsequia spiritualia eidem praestare pergeret, iam sciens et volens talem advenam suo gregi adnumerare nititur; hinc poenis superius positis subiicicndus est.

c ra inargicM *re$peC(U functionum sacrarum, sive liturgtco:*

a) Utriusque ritus sacerdotes, qui censuris ligati non sunt, in ecclesiis mutuis, cum facultate rectoris ecclesiae, licite super altaribus sive consecratis, sive portatilibus, sive super antimensiis, ut in Ecclesia gracca moris est, singuli tamen suo ritu ct sua lingua liturgica ex Apostolico induito Missas cciebrarc possunt.

b) Pari modo offerre possunt sacrificium Missae in oratoriis privatis canonice erectis, aut sacellis cum licentia Episcoporum in pagis ct coemeteriis reperibilibus, sacerdotes utriusque ritus, ast semper praevia licentia parochi, in cuius iurisdictione sacellum situm est. In oratoriis latinorum sacerdotes latini ritus (iuxta Bullam Benedicti XIV, quae incipit *imposito nobis),* tantum super consecrato altari, vel saper lapidea pariter consecrata tabula, non autem super antimensiis Missas celebrare tenentur.

c) Si localis ecclesiae rector censuerit devotioni ct aedificationi fidelium id profuturum, ut in maiori populi concursu persolvatur devotio, nonnisi in altero usitata ritu, e. g. parastasis, aut decantatio Evangcliorum tempore comiutionis funerum, aut alia similia, nil obest quatenus devotiones tales peragantur. Peragi autem debent nonnisi ab illis sacerdotibus, in quorum ritu devotiones illae usitantur, et remuneratio, quae a populo pro tali devotione offertur, non rectori Ecclesiae sed sacerdoti functionem peragenti cedat.

d) Non licet sacerdotibus unius ritus in ecclesia alterius ritus (nisi a respcctivo parocho expresse invitati fuerint) benedictiones salis, aquae, frugum, thuris etc. peragere.

e) Visitate loca thaumaturga (sive sub regimine latinorum, sive rutheno-catholicorum sacerdotum existant) cuilibet liberum maneat, sintque imagines aliacque res in uno ritu venerabiles aequaliter etiam in altero ritu aestimatae.

C«rc· tacramca torum idm trationem *C. Sub respectu administrationis Sacramentorum:*

a) Nullus sacerdos proles alterius ritus baptizare praesumat, nisi necessitas ob periculum mortis infantis, aut hyemis inclementia, locorum distantia, itineris difficultas obstent, quominus baptisma a proprio sacerdote administrari possit. Baptismus autem in hisce rerum adiunctis collatus nullo modo ritus mutationem involvit, neque ad huiusmodi mutationem ullum praetextum aut colorem praebere poterit. Quilibet baptismum in praedictis necessitatis aut gravis difficultatis circumstantiis peragens sacerdos, utatur Rituali sui ritus. Sacerdotes vero rutheno-calholici proli ad latinum ritum spectanti sacramentum Baptismi in iisdem commemoratis casibus administrantes, etiam Confirmationis sacramentum conferre nullatenus audeant, sub poena suspensionis a divinis ipso facto incurrendae, salvis aliis poenis arbitrio Episcopi infligendis. Actus autem baptismi in necessitate vel gravi difficultate, ut supra, collati inscribatur in libro separato pro baptismate prolium alterius ritus, atque in eo adnotetur quod baptizata proles ad alium ritum pertineat. Demum de collatione huius baptismi respcctivus parochus via officiosa irremorc informetur.

b) Fideles utriusque ritus apud sacerdotem latini vel rutheni ritus a suo Episcopo Ordinario adprobatum peccata sua confiteri et beneficium sacramcntalis absolutionis valide ac licite obtinere possunt. Sacram vero Communionem nemo aliter ac in suo ritu sumat, scilicet latini sub una specie ac in pane azymo, ruthcno-catholici sub utraque specie, et in pane fermentato. Cuient autem Episcopi, ut in lucis thaumaturgis seu latinis seu ruthenis tot alterius ritus sacerdotes a parochis invitentur, quot sufficere possint ad Missam celebrandam, et sacram Communionem distribuendam iuxta proprium fidelium sive ruthenorum sive latinorum ritum.

c) Matrimonio benedicit secundum antiquissimam in dioecesibus nostris vigentem consuetudinem parochus sponsae. Idem quoque in matrimoniis mixti ritus, ubi sponsorum unus est ritus latini ct alter rutheni, servandum, ct talia matrimonia a parocho sponsae benedicenda sunt nisi ambo sponsi contrarium petierint. In benedicendis talibus matrimoniis tempus sacratum quod in utroque ritu diversum est, observari debet, ct nc conscientia alterutrius sponsi laedatur, et aliis fidelibus scandalum praebeatur, cavendum quoque est, nc benedictio matrimonii in diem ieiunii in hoc vel in altero ritu praescripti incidat.

d) Si ad infirmum sacramentis providendum, proprii ritus sacerdos haberi nequit, potest illi etiam alterius ritus sacerdos Extremam Unctionem oleo sacro in suo ritu usitato administrare : sacrum vero Viaticum etiam infirmis nonnisi iuxta eorum ritum a proprii ritus sacerdote porrigi debet. Deficiente autem sacerdote proprii ritus, valeat ex Apostolico induito la* tinus a presbytero rutheno in fermentato, ct ruthenus infirmus a presbytero latino in azymo sacrum Viaticum accipere.

Ncc Baptismus a sacerdote alterius ritus, urgente necessitate, vel in gravi difficultate, ut supra dictum est. collatus, ncc confessio peccatorum coram tali sacerdote facta, ncc sacra Communio ex ignorantia, sive inadvertentia, aut consilio ritum mutandi, iuxta alterum ritum sumpta, nec denique sacramentum Extremae Unctionis ab alterius ritus sacerdote in articulo mortis obtentum, transitum ab uno ad alterum ritum producere possunt.

Circa nuptiarum celebrationem ct prolia educationem. *D. Sub respectu ineundorum matrimoniorum, et educationis prolium :*

a) Matrimonia inter rutheno et latino-catholicos praepedire non licet. De talibus vero matrimoniis ineundis proclamationes in ecclesiis utriusque ritus omnino instituendae, nonnisi tunc promulgari incipiant, cum sponsi utriusque ritus conditiones lege praescriptas impleverunt. Eo tine sponsus a suo parocho scriptu exaratam contestationem expetat, qua confirmetur omnes praescriptas conditiones ex parte sponsi esse adimpletas, er inchoandis procl imationibus intenti matrimonii nil obstare. Hanc contestationem parocho sponsae admanuabit, ct similem contestationem intuitu sponsae ab eodem obtentam, parocho suo adferendam habet. Adquisita hoc modo certitudine dc adimpletis conditionibus, uterque parochus ad inchoandas proclamationes procedat. Graviter reprehendatur sacerdos proclamationes ideo protrahens aut impediens, quod pars ad cius ritum spectans, alterius ritus sponsum sive sponsam sibi elegerit, aut qui cx hac caussa testimonium bannorum sine mora extradere, aut demum tali testimonio non producto, matrimonio benedicere praesumeret.

b) Iuxta antiquam praxim, prout iam superius notatum, benedicit matrimonio parochus sponsae.

c) In posterum ubique proles c matrimoniis mixti ritus progenitae educabuntur in ritu parentum iuxta sexum. Ad evitanda autem gravia incommoda in familiis mixti ritus, per dispensationem ab Ordinariis impetrandam facultas fiat dies festos et ieiunia observandi iuxta unum eumdemque ritum, si ita parentes inter se conveniant, quin exin le ritus ipsius mutatio ullo modo deduci valeat. In matrimoniis tamen clericorum ruthenorum abhinc universa proles sequi debebit ritum patris, atque uxor latina per dispensationem ab Ordinario impetrandam racultatcm obtineat festos dies ct ieiunia servandi iuxta ritum ruthenum. Episcopi pariter lispcnsare poterunt cum famulitio in familiis mixti ritus sustentato, ut circa ieiunia ct festos die» sese accommodent conventioni inter coniuges, ut supra dictum est, initie; ast diebus dominicis ct festis in utroque ritu in eamdem diem incidentibus devotiones in ecclesia sui nativi ritus tam coniuges ac filii quam famuli peragere possunt. Praedictas vero dispensationes Ordinarii concedent tamquam Apostolicac Sedis delegati.

d) Quia vero lex retro non agit, idcirco si certo constiterit alicubi matrimonia ca lege contracta fuisse, ut universa proles ritum patris sequatur, subsistens usus ad evitandas in familiis ct actis parochial bus confusiones, impertita sanatione a Summo Pontifice, ultro servetur.

e) Illegitimae proles sequantur matris ritum.

Circa mutuam inter diverti ritui MCCfdolCl ijiutorinm. */?. Sub respectu mutui adiutorii:*

a) In baptizando adiutorium non feratur, nisi in casu urgentis necessitatis aut gravis difficultatis, prouti iam superius notatum est,

b) Omnis sacerdos a suo Ordinario adprobarus, et a respcctivo ecclesiae rectore requisitus, absque ritus discrimine, fidelium confessionem audire, ct eosdem a peccatis licite et valide absolvere potest. In assignandis satisfactionis operibus ratio diversitatis ritus habeatur, ct nonnisi talia eligantur opera, quae in ritu poenitentis sunt usitata. Nulli sacerdoti ad hoc non auctorizato, absolvere a reservatis ab Ordinariis licebit. Hoc fine omnes Ordinariatus casus a se reservatos, informandi cleri causa, sibi invicem communicabunt.

c) Absque proprii parochi requisitione nullus sacerdos mortuos alterius ritus sepelire praesum it. Si fideles mortuos suos in coemeterio alterius ritus sepelire optant, sepulturae non impediantur. Si ad sepulturam talem proprius parochus advenerit, proni sint sacerdotes alterius ritus usum Campanarum, luminarium, feretri etc. concedere erga iustam remunerationem ei, ad quem pertinet, praestandam. Funebralem devotionem aut catechizationem iuventutis in ecclesia alterius ritus peracturus sacerdos, de secuturo suo adventu rectorem huius ecclesiae praevie informare tenetur, qui curare obligatur ut et ecclesia patefiat, et peragendae devotiones parochiales ita ordinentur, ut cum secutura devotione alterius ritus non coïncidant, et se invicem turbent.

d) In sulcmnibus processionibus pulsus Campanarum mutuo et gratis concedatur.

e) Gtneratim iura parochialia c. g. circa domoruin, esculentorum, paschalium etc. benedictionem nemo involare praesumat.

f) Episcopis suas dioeceses canonice visitantibus, etiam sacerdotes alterius ritus honorem ct obsequia spiritualia prompte praestent.

g) Ne inter sacerdotes latini ct rutheni ritus in processionibus, sessionibus et aliis solemnitatibus ecclesiasticis simul peragendis, dc praecedentiae ordine controversiae oriantur, quibus charitas et mutua animorum concordia turbetur, decretum S. Congregationis Rituum datum 16 Februarii i63o, quo in causis praecedentiae inter Episcopos latini et episcopos graeci ritus uniti statuitur, nullam aliam rationem, ceteris paribus, inter illos habendam esse, quam antiquitatis eorum promotionis ad Episcopatum, permittente Sanctitate Sun, pro norma in posterum habebitur ab universo utriusque ritus clero, ita ut ad designandam prioritatem in eiusmodi solemnitatibus simultanée peragendis non ritus diversitas, sed tempus ordinationis aut qualitas ecclesiasticae dignitatis consideretur.

1244

Aα M.iaiointi bj» eidem dic cc-lcbranhbut du* pbcetn licui c-lumoiynam pcrnpcrc.

Litt. encycl. S. C. de Prop. Fide /5 *Octobr. 1863.* — A Sacra Congregatione Christiano Nomini propagando non semel per sacrorum Antistites in locis Missionum degentes quaesitum est, an duplex stipendium percipere liceat sacerdotibus, qui duas in eadem dic Missas celebrare iustis dc causis permittuntur. Ut igitur in eiusmodi re omnis dubitationi locus a Missionibus auferatur, visum est expedire eam promulgare regulam, quam constanter tenuit Sacra Congregatio Eminentissimorum Patrum Concilii Tridentini Interpretum, videlicet ex praxi generali presbyteris non concedi eleemosynam recipere pro secunda Missa, etiamsi de illis agatur qui, parochiali munere instructi, ideo stipendium pro prima Missa nequeunt obtinere, quod eam *pro populo* applicare teneantur. Porro huiusmodi regula recentem obtinuit confirmationem a SSmo D. N. Pio PP. IX in una *Cameracensi* die 25 Septembris f858. Etsi vero Sacri Consilii mens ea sit, ut norma praedicta omnibus locorum Ordinariis innotescat, ac gencratim servetur in praxi, quo videlicet a ministerio sacerdotali quodlibet periculum, aut species simoniac turpisve quaestus arceatur; cum tamen specialia sint in nonnullis Missionibus rerum ac personarum adiuncta, cumque difficultates non paucae oriri possent si regula, de qua agitU", nullam omnino exceptionem pateretur: SSrtius D. N. Papa benigne decernere dignatus est, ut Ordinariis Missionum facultas impertiatur, quemadmodum per praesentes literas eisdem tribuitur, in lulgendi ut, iusta et gravi causa intercedente, sacerdotes tibi subditi, etiam pro secunda Missa in eadem dic celebranda, stipendium percipere possint ac valeant.

1245

O< Fb› 4lit t).

Decret. S. R C. *10 Dec. 1863.* — Postquam saeculo XVI laboribus praesertim et studiis Antonii Bosi, iterum sacra suburbana patuere coemeteria, quae a sacculo VIII exeunto, Summorum Pontificum cura, penitus interclusa remanserant, ne barbari romanum solum devastantes, ibi aliquam inferrent profanationem, in iis conquiri coeperunt Martyrum corpora quae adhuc ibidem permanebant in loculis abscondita. Tutissimum dignoscendi sacra haec pignora signum, a maiorum traditione receptum, erant phialae vitreae, vel tigulinae, cruore tinctae, aut crustas saltem sanguineas occludentes, quae vel intra vel extra loculos sepultorum affixae manebant. Attamen aliquibus visum fuit viris eruditis alias praeter sanguinem admittere notas, quibus ipsi Martyres distingui autumabant. Verum ut in re tanti momenti inoffenso procederetur pede, placuit Clementi IX. Summo Pontifici singularem deligere Congregationem, quae ex Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, aliisque doctissimis viris constaret, eique hac super re gravissimum commisit examen. Haec Congregatio, quae postea a Sacris Reliquiis et Indulgentiis nomen habuit, argumentis omnibus perpensis, die 10 Aprilis anni 1668 decretum hoc tulit: < *Cum in Sacra Congregatione Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita de notis disceptaretur, ex quibus verae sanctorum Martyrum Reliquiae a falsis et dubiis dignosci possint; eadem Sacra Congregatio, re diligenter examinata, censuit, palmam et vas illorum sanguine tinctum pro signis certissimis habenda esse: aliorum vero signorum examen in aliud tempus reiecit* ». Decretum huiusmodi duorum fere sacculorum decursu fideliter servatum est, quamvis praeurito vertente saeculo nonnulli selecti scriptores dc phialae sanguineae signo diversimode dubitaverint; quibus praecipue gravissima Benedicti XIV auctoritas obstitit, quum in Literis Apostolicis ad Capitulum Metropolitanae Ecclesiae Bononiensis de S. Proco Martyre ex coemeterio Thrasonis cum vase sanguinis effosso edoceret: < *Ipsi debetur cultus et titulus Sancti, quia procul dubio nulli unquam venit in mentem quantumvis acuto ingenio is fuerit, et cupidus quaerendi, ut aiunt, nodum in scirpo, nulli, inquam, venit in mentem dubitatio, quod corpus in catacumbis romanis inventum cum vasculo sanguinis, aut pleno aut tincto, non sit corpus alicuius qui mortem pro Christo sustinuerit* ». At nostris hisce diebus alii supervenere viri eruditione aeque pollentes, et in sacrae archcologiac studiis valde periti, qui vel scriptis, vel etiam voluminibus editis, adversus phialam sanguineam utpotc indubium martyrii signum decertarunt. Sanctissimus autem Dominus Noster Pius Papa IX dc decreti illius robore ct auctoritate haud haesitans, quum videret tamen eruditorum difficultates in ephemeridibus tum catholicis, tum heterodoxis divulgari, ad praecavendum quodlibet inter fideles

scandalum, sapientissime censuit, ut huiusmodi difficultates in quadam peculiari Sacrorum Rituum Congregatione severo subjicerentur examini. Peculiaris vero Cungrcgaüo haec nonnullis cx eiusdem Sacrorum Rituum Congregationis Cardinalibus, Praelatis, officialibus, ac selectis ecclesiasticis viris pietate, doctrina, prudentia, rerumque usu eximie praeditis constituta, prae oculis habens universam argumentorum seriem, nec non fidelem eiusdem Secretarii relationem, quum omnia accuratissima ponderaverit disquisitione, die 27 Novembris vertentis anni duobus his propositis dubiis: — I. Ah *phialae vitreae, aut figulinae sanguine tinctae quae ad loculos sepultorum in sacris coemeteriis, vel intus vel extra ipsos reperiuntur, censeri debeant martyrii signum?* — II. Ah *ideo sit standum vel recedendum a Decreto Sacrae Congregationis Indulgentiarum et Reliquiarum dici to Aprilis 1668?* — Respondit ad primum: < *Affirmative* ». Respondit ad secundum: « *Provisnm in primo* ». Idcoquc declaravit confirmandum esse decretum anni r668.

Facta autem de praemissis SSrîio D. N. Pio PP. IX accurata omnium expositione, Sanctitas Sua sententiam Sacrae Congregationis ratam habuit et confirmavit, atque praesens decretum expediri praecepit.

1246

Dc absolvendis sub conditione moribundi* ac*· iholici·.

S. C. S. Officii *13 Ian. 1864.* — HrgitosoiliMAK — An sit probandus usus inductus in aliqua hospitali domo absolvendi sacramentalitcr sub conditione moribundos haereticos et schismaticos, idque iuxta naturam conditionatac absolutionis, et' ob praesumptam bonam iidem multorum qui in haeresi vel schismate educati fuere, nulloque praevio actu quo possint, saltem implicite, reconciliati catholicae Ecclesiae indicari: silentio super hoc servato vel ob impossibilitatem, vel nc turbetur moribun li conscientia.

R. Usum de quo quaeritur, prout exponitur, esse improbandum; et ad mentem: La mente è di accennare a Mons. Patriarca di Gcrusalcmme che. qualora ii moribundo eretico o scismatico avesse dato un qualche segno su cui fondare un ragioncvole dubbio che qucgli aderisca alia santa Chiesa cattolicu, in tal caso i preti di quella delegations dovranno seguire le norme dettate da accredited autori.

1247

l»c nu'nrnouii cckbralionc co·ram ministro hacfcfiCo

S. C. S. Officii f/ *Febr. 1864* ad Ep. Osnabhuokv. (Hanxovkk) — Non latet, quibusdam in locis haereticum ministrum agere personam magistratus mere civilis, coram quo se sistere solent coniuges, aut etiam debent, ob finem politicum, nempe ut habeantur civiliter honesti coniugesr prolesquc censeatur legitima. Tunc vero urgentibus haereticis, aut lege civili imperante, non improbatur quod pars catholica una cum haeretica sc sistat, ante vel post contractum ad formam Tridentini matrimonium, etiam coram ministro haeresi addicto ad actum civilem dumtaxat implendum. Etenim ad dubium olim sic expressum: < Utrum catholicum < coram proprio catholico parocho cum hae- < rerica contrahens, licite possit, urgentibus < haereticis, matrimonium hoc ratificare coram < ministro haeretico, si nulla hinc ritus haeretici < professio habeatur, aut colligatur, et, quid- < quid minister haereticus in casu peragit, ci- < vilis dumtaxat ct politica gratulatio sit et < censeatur »; per S. Congregationem responsum fuit: *Affirmative.*

Verum enim vero quotiescumque minister haereticus censeatur veluti sacris addictus, et quasi parochi munere fungens, non licet catholicae parti una cum haeretica matiimonialem consensum coram tali ministello praestare, eo quia adhiberetur ad quamdam religiosam caeremoniam complendam, et pars catholica ritui haeretico re consociaret; unde oriretur quaedam implicita haeresi adhaesio, ac proinde illicita omnino haberetur cum haereticis in divinis communicatio. Ea propter etsi perniciosa haec consuetudo inoleverit ita ut a clero de facili corrigi non possit, nihilo tamen secius, omni adhibito studio ac zelo evellenda erit. Et sane Benedictus XIV aperte docet non licere contrahentibus sc sistere coram ministro haeretico, quatenus assistat ut minister addictus sacris, et contrahentes peccare mortaliter ct esse monendos. Opportune itaque ab Te instructi ct commoniti parochi ac missionarii, edoceant fideles, qua publicis in ecclesiis catechesibus, qua privatis instructionibus, circa constantem Ecclesiae doctrinam ct praxim, ita ut a mixtis contrahendis nuptiis, quoad fieri possit, salubriter avertantur; sin autem, abhorreant piorsus a celebrando matrimonio coram haeretico ministro sacris addicto, id quod omnimode illicitum et sacrilegum est. Ita responsum fuit Ordinario Treviren. sub fer. IV die 21 Aprilis 1847.

Sciant insuper parochi, si interrogentur a contrahentibus, vel si certe noverint eos adituros ministrum haereticum sacris addictum ad consensum matrimonialem praestandum, se silere non posse; sed monere eosdem debere sponsos de gravissimo peccato quod patrant, et dc censuris in quas incurrunt.

Verumtamen ad gravia praecavenda mala, si in aliquo peculiari casu parochus non fuerit interpellatus a sponsis, an liceat nec ne adire ministrum haereticum, et nulla fiat ab iisdem sponsis explicita declaratio de adeundo ministrum haereticum, praevideat tamen eos forsan adituros ad matrimonialem renovandum con-

senium, ac insuper cx adiunctis in casu concurrentibus praevideat monitionem certo non fore profuturam, immo nocituram, indeque peccatum materiale in formalem culpam vertendum, tunc sileat, remoto taincn scandalo, ct dummodo aliae ab Ecclesia requisitae conditiones, atque cautiones rite positae sint, praesertim dc libero religionis exercitio parti catholicae concedendo, nec non de universa prole in religione catholica educanda. Quod si tandem consensus coram parocho velit renovari, postquam praestitus iam fuerit coram ministro haeretico, idque publice notum sit, vel ab ipsis sponsis parocho notificetur: parochus huic matrimonio non intererit, nisi servatis, uti supponitur, cetcroquin servandis, pars catholica facti pocnitens, praeviis salutaribus poenitentiis, absolutionem a contractis censuris rite prius obtinuerit.

Sacra igitur Congregatio plurimum in Domino confidit Te, praemissis prudenter ac firmiter inhaerentem, effecturum, ut inviolabilis doctrinae sartum tectum servetur depositum, catholicorum mores fidei respondeant, damna apprehensa arceantur, et fideles doctrina atque exemplo roborati incedant per semitas iustitiae.

1248

De locraodie d e p'unbutpie* &arn» ir--»--rcs

S. C. Indulg. 29 *Febr. 1864* – Cum ex diversis decretis S. C. Indulg. iam liceat plurcs plenarias indulgentias eadem die lucrari, solutis scilicet conditionibus, quaeritur an dictum decretum respiciar solas indulgentias in una dic occurrentes propter festivitatem, vcl potius etiam illas quas unusquisque ob suam devotionem tali per hebdomadam, aut mensem, diei adfixerit? — 2. Qui decreto ipso uti voluerit, an teneatur ecclesiam vel publicum oratorium visitare (quando nempe requiritur talis visitatio) totidem vicibus quot sunt indulgentiae lucrifaciendae? Et quatenus affirmative: — 3. An sufficiat ut in una eademque ecclesia tot preces seu visitationes repetantur quot sunt indulgentiae lucrandae, quin de ecclesia post quamlibet quis egrediatur, et denuo in eam ingrediatur.

R. Ad 1. et 2. Affirmative.

Ad 3. Negative.

1249

t.

S. C. Indulg. 29 *Febr. 1864* —Quamvis cx pluribus recentioribus decretis huius S. C. Indulg. praesertim dierum 11 Aprilis 1840 ct 7 Ianuarii 1843, facile eruatur quod in coronarum benedictione, quibus ab habentibus facultatem illae applicantur Indulgentiae dumtaxat, quas Romanus Pontifex solet impertiri, nec ulla recitationis formula, nec aquae benedictae aspersio, nec alius ritus exigatur praeter signum crucis, quando in induito dicatur: *in forma Ecclesiae consueta,* dubitarunt tamen nonnulli Vicarii Generales in Gallia: *An per praefatas declarationes comprehendatur etiam benedictio tum coronarum seu rosariorum S. Dominici, quae a PP. Ordinis Praedicatorum, tum coronarum Septem Dolorum, quae a PP. Ordinis Servorum Mariae benedicuntur; ita ut sacerdotes qui vel a Superioribus praefatorum Ordinum, vel immediate ab Ap. Sede facultatem impetrant praememoratas coronas benedicendi, id solo crucis signo perficere possint, an vero pro actus valore formula benedictionis simulque aspersio cum aqua benedicta omnino sit adhibenda.* Proposito itaque dubio in Sacra Cong. Indulg. quae in Aedibus Vaticanis die 29 Febr. habita fuit, EE. PP., postquam Consultorum vota audissent, responderunt:

Pro coronis Rosarii et Septem Dolorum servandam esse formulam, cum responsa Sacrae Cong. dierum 11 Aprilis 1840, et 7 Ianuarii 1843 non comprehendant casus de quibus agitur in proposito dubio.

Cum vero eiusdem dubii conclusio ea sit, ut in casu quo formula sit adhibenda, ipsis Vicariis Gen. dispensatio ea utendi concedatur, iidem EE. PP. respondendum esse duxerunt: *Quoad dispensationem non expedire.*

I25θ

S. C. Indulg. *29 Febr. 1864* — Utrum privilegium altaris sive proprie dictum, sive personale, applicari possit pluribus defunctorum animabus in cuiuscumque diei Missa (servatis servandis), sicut expresse, sed speciatim, declaratum fuit a S. C. die 19 Maii 1761 pro Missa in die Commemorationis omnium fidelium defunctorum die 2 Novembris. glatipiunbu» m λρριϊ«γι quot,

R. Negative (1).

1251

Decr. S. C. Indulg. r/ *April. 1864.* — Cum Sacra Congregatio Indulgentiis, sacrisquc Reliquiis praeposita déclarasse! per Decretum diei 19 Augusti 1747 approbatum et confirmatum sub die 26 praedicti mensis a san. mcm. Benedicto XIV, Sodalitates SSfti Rosarii erectas inscio Magistro Generali Ordinis Praedicatorum Indulgentiis in Brevi Apostolico expressis non gaudere, tamen plures Episcopi in propriis dioecesibus etiam nunc Sodalitates instituunt sub titulo SSrTii Rosarii vigore Apostolicarum “'VAnX ». Ro»in>.

(t) Anno 1880 proposita sunt dubia: · 1. Num apud • Trippenscs, in Missa quae quotidie celebratur pro pin· • nbus (fratribus scilicet ct benefactoribus) indulgentia • altari» ad unum ex iis limitetur.— 2. Num privilegium e nullum evaserit ex co quod uni cx iis determinatae «animae non consueverit applicari». S. C. Indulg. respondit : *Ad* r. *Affirmative. - Ad 2. Negative.*

facultatum, quae ab ipsis impetrantur in genere, erigendi nempe Sodalitates cuiuscumque tituli ct invocationis; itaque modernus Magister Generalis eiusdem Ordinis Praedicatorum, eidem Sacrae Indulgentiarum Congregationi dubium solvendum proposuit ; < Utrum absque « expressa mentione derogationis privilegii Or- « dini praefato concessi, ct sola vi generali» « communicationis indulgentiarum Archicon- < fraternitatum Urbis, tribulae confratcinitati- « bus, quae in aliqua dioecesi sub iisdem ti- < tulis ab Ordinario eriguntur, etiam Socic- < tates sub titulo Sanctissimi Rosarii inscio Ma- « gistro Ordinis Praedicatorum institutae, in- « dulgentiis huic Societati elargitis, frui possint < et valeant ». Cum autem praefatum dubium in Congregatione habita die 29 Februarii 1864 in Palatio Apostolico Vaticano ab EiTiis Patribus fuerit rite discussum, respondendum esse duxerunt : *Provisum per responsum ab hac S. Congregatione die 19 Augusti 1747, confirmatum a Benedicto XIV die 26 praedicti mensis, facto verbo cum SSmo.*

Facta deinde per me infrascriptum Secretarium SSmo D. N. Pio PP. IX relatione, in audientia diei 11 Aprilis eiusdem anni, Sanctitas Sua votum Emorum Patrum benigne confirmavit. Etsi autem per praefatum Benedicti XIV decretum cautum sit, ne in posterum virtute Brevis Apostolici in genere impetrati, erigantur Confraternitates SSrîii Rosarii, inconsulto Magistro Generali Ordinis Praedicatorum, tamen ne devotionis fervor tepescat, sed potius sodalium pietas magis augeatur et florescat, Sanctitas Sua confraternitates tali modo hactenus erectas, dummodo nihil aliud obstet, motu proprio, ac de plenitudine potestatis sanavit, et validas esse declaravit, contrariis quibuscumque, etiam speciali mentione dignis, non obstantibus. Idem vero SSrtius D. N. de plenitudine pariter potestatis voluit, ct expresse mandavit, ut in posterum Confraternitates SSmi Rosarii, nonnisi ad formam decreti Benedicti XIV erigantur, servatis insuper ceteris dc iure servandis.

1253

S C. Indulg. *tt April. 1864.* — Urbîs kt orbis. — Utrum sacerdos celebrans in altari privilegiato, legendo Missam dc festo semiduplici, simplici, votivam, vel dc feria non privilegiata, sive ratione expositionis SS. Sacramenti, sive Stationis ecclesiae, vel alterius solemnitatis, aut ex rationabili motivo, fruatur privilegio ac si legeret Missam *de Requic* per rubricas eo dic permissam.

icbrationc Mi»- ^/f.non

R. Affirmative deletis tamen verbis *aut ex rationabili motivo,* et facto verbo cum SS1Î10. — Sanctitas Sua ErTiorum PP. sententiam benigne confirmavit.

1253

S. C. EE. et RR. 6 *Maii 1864** — An et quomodo Episcopus Regularis teneatur ad regulam servandam quam professus est. t>< Episcopi RemUtm qu«m proferat c»f

R. Affirmative, ad praescriptum Constitutionis Benedicti XIII incipientis *Custodes;* nempe Episcopus Regularis tenetur observare regulas suae Religionis quae materiam voti determinant : item tenetur alias regulas ct observantias dignitati ct officio episcopali non repugnantes eadem obligatione gravi vel levi observare qua tenebatur antequam assequeretur dignitatem episcopalem: ita tamen ut in peculiaribus casibus iudicium ferre possit utrum cum dignitate ct officio episcopali illae conveniant.

I254

S. C. EE. et RR. *6 Maii 1864.* — I. An et quomodo Episcopus .V. ad sacram Ordinadonem admittere possit alumnos Instituti Λr. et fide Superioris domus declarantis eosdem alumnos adseriptos esse eidem domui ; vel potius necessariae sint litterae dimissoriae et testimoniales Episcopi originis, seu domicilii, iuxta formam Constitutionis Innocentii XII quae incipit *Speculatores.* De mr.Uicnonc Cu- tnnot Orû'' ne» promoner- ao» et promoto»,

2. An et quomodo idem dici debeat quoad alumnos iam promotos ad tonsuram, vel ad aliquem Ordinem.

3. An ct quomodo, haud obstante promissione obedientiac Episcopo facta in sacra Ordinatione, liceat Superioribus Instituti (praedicti) transferre eosdem alumnos in aliam provinciam quin venia a dicto Episcopo petatur.

4. An in casu egressus ab Instituto per dimissionem aut dispensationem, iidem alumni sublidantur iurisdictioni Episcopi dioecesis in qua sita est domus cui adscript! sunt; vel potius illi Episcopo cui subiecti erant priusquam Instituto adseriberentur.

R. Ad 1. Negative ad primam partem; affirmative ad secundam.

Ad 2. Affirmative in omnibus.

Ad 3. Superiorem provincialem posse libere uti facultate transferendi alumnos provinciae iuxta Constitutiones a S. Sede approbatas.

Ad 4. Negative ad primam partem ; affirmative ad secundam.

1255

Litt. S. C. de Prop. Fide *tj lunii 1864* d» rcnoutionc -AD ArcHIKP. WeSTMOVASTKRIHX. ---- L'abuso ^monhh» "co· denunziato alio S. Sede aver luogo in Inghilterra chc cioê nei matrimoni misti la parte cattolica suole essere trascinata a rinnovare il consenso innanzi al ministro erctico, fu cornu- JJintÎiro re,,C°

nicato alia Suprema Congregazionc del S. Ofli-
zio in un cogli schiarimcnti che ГЕ. V. si com-
piacquc porgere ultimamentesu talc argomento.
Ora gli Emi Inquisitori generali, presolo ad
esamc nclla fer. IV 8 corrente hanno risoluto:
< Tollendum esse abusum de quo est sermo,
praesertim off scandalum quod inde oritur ; op-
portune instruendos esse fideles, quan lo se offert
occasio, de peccato quod committitur, et dc
censuris quae contrahuntur ob renovationem
consensus coram ministro haeretico ut sacris
addicto. Pro casibus vero particularibus com-
municetur Episcopis Angliae instructio data sub
fer. IV dic 17 Februarii huius anni Episcopis
Regni Hannoveriani ». *(V. n. 1246).*

1256

A Epiw. et cirrui aatholi» iJ cTm'un pnwiot

S. C. S. Offici 22 *fun. 1864* — SaXCTO-jukm. — Sc possa tollcrarsi chc il vcscovo ed il clero cattolico accompagnino sotto il baldac-chino il re acattolico della Grccia fino alla chiesa, come sogliono praticare i greci scisma-lici ; c ciô alline di evitare gravi inconvenienti a danno dei cattolici.

R. Si notifichi al Vcscovo la risposta data dalla S. C. dcgli Affari Ecclesiastici Straordi-narii nella sessione dci 27 Luglio 181 5 al se-guente quesito di Mons. Vcscovo di Tournay nel Belgio: < *Con quali formalitd il principe eterodosso si debba ricevere, se voglia assistere allc cerimonie religiose* ». Fu risposto sccondo ristruzionc data dal S. O. il dl 10 Maggio 1753; *Quatenus meram praesentiam materialem ex-hibeat causa honoris civilis, nec se immisceat precibus ac ritibus catholicis, tolerari posse: quatenus vero in religiosis functionibus pro-prios ritus adhibeat vel nostris se immisceat, nec licere nec esse permittendum.*

Inollrc si richiami alia memoria di Mons. Vescovo di Santorino l'Istruzione data dal S. O. al prcdeccssorc di lui nclla fer. IV 25 Ag. 1841 c trasmcssagli col mezzo della S. C. di Pro-paganda dove spccialmentc sotto i nn. 3 c 4 si contcngono alcune prcscrtzioni chc fanno a proposito dclla présente domanda (1).

Finalmente si faccia conosccre a quel Ve-scovo chc la cerimonia di cui egli paria nel suo quesito si potrl toilerarc quando una mera nécessité lo richicgga, e purchè il Vcscovo ed il clero non usino la cotta, nè altro abito sacro, e porche si adoperi un bal lacchino di forma diversa da quella solita ad adoperarsi nelle sagre funzioni, c sia portato da sccolari.

1257

S. C. S. Off. yo /МП,Ï *et 7 iulii 1864.* — Smyrn. — r. Si puô permettere a cattolici di accompagnarc i funerali degli cretici sino alia porta della chiesa ? vini· cum aca* ,h°"d*'

2. Si possono gli cretici far cantare nelle nostre chicsc cd assistere all'altare per servire la Messa ?

3. Un cattolico puô permettere ad un cre-tico o scismatico di contrarre matrimonio nclla propria casu (facendo per lo piu i greci i ma-trimoni in casa ove si reca il loro prête)?

4. E proibito ad un eterodosso di far da patrino ad un fanciullo cattolico. Si puô per-mettere ad un cattolico di tenere al sagro Fonte un tigliuolo scismatico eretico, amininistrandosi il sagramento, s'intende già, da un ministro eretico ?

5. È permesso a cattolici di mettersi in ginocchio, o almeno dare alcun segno di ve-nerazione al SS. Sagramento recato dagli sci-smatici ?

6. In pericolo di morte, mancando un sa-cerdote cattolico, si puô cercare Tassoluzionc da un sacerdote scismatico?

7. I greci sogliono nei loro funerali di-spensare a vicini cd amici del grano e del pane detto *coliva;* c chi lo riccve debbe rispondere, intendendo del defunto: *il Signore lo perdoni;* é permesso ai cattolici di riccverlo? (I *coliva* prima che sian distribuiti vengono posti sui sepolcri dei defunti cretici, e qualchc volta si offrono in onore di un santo),

8. Si puô concorrere con denaro alia fab-bnca di clnese erctichc ? Si fa una questua al- tcmyia icdifl· l'uopo: si nuô permettere che i cattolici con-tribuiscano allorche sono ricercati?

9. Gli opérai cattolici, lavorando nella fnbbrica di chicsc crctiche, possono rimettere qualchc loro giornata a benefizio delle mede-sime ?

to. È poi permesso di lavorarc per tali cdifizi sacri ?

R. Ad r. Dummodo catholici comitantes funera haereticorum aut schismaticorum usque ad ianuam coemeterii, meram praesentiam ma-terialem exhibeant, civilis honoris causa erga defunctos, nec se immisceant ritibus haereticо-rum, nec luminaria deferant, nec pro defuncti anima suffragia persolvant, tolerari posse.

Ad 2. Ad utramque partem: Negative.

Ad 3. Iuxta exposita non esse permitten-dum (2).

(1) *V.* n 92*1.* (Diei j ; *Aug.* est dies qua huiusmodi Initrucfio a Sanctitate Sua est adprobau).

(a) Relatum fuerat nullam adesse in casu nécessita tero; sponsos schismatico* habere paratam propriam do-mum; posse alio modo demonstrari benevolentiam erga ipsos; adesse scandalum catholicorum, ct periculum adsistemiac actui religioso acatholieorum.

Ad 4. Negative in omnibus, et detur decretum latum sub fer. V, die 10 Maii 1770 quod est huiusmodi : - Proposito dubio a Vie. Apostolico Smyrnensi: *An liceat catholicis interesse baptismis graecorum, in quibus per se vel per alios aliquando etiam officio patrini funguntur;* SSrîius auditis Ernorum suffragiis decrevit: *Catholicis absolute non licere vel per sc vel per alios fungi officio patrini in baptismis qui haereticorum filiis ab haereticis ministrantur.*

Ad 5. Detur dccictum latum die 15 Aprilis 1672 sequentis tenoris: — Proposito dubio Nuncii Apostolici apud Venetos: An *Eucharistiae Sacramentum delatum ad infirmum a presbytero graeco schismatico adorari debeat a viro catholico;* responsum fuit: — *Scribatur quod occasione qua non possit evitare delationem Sacramenti, illud adoret, sed non prosequatur deferentem, nec ingrediatur ecclesiam graecorum.*

Ad 6. (.icere, dummodo tamen et aliis fidelibus non praebeatur scandalum, ncc sit alius sacerdos catholicus, nec sit periculum ut fidelis ab haeretico pervertatur, et tandem probabiliter credatur sacerdotem haereticum administraturum hoc sacramentum secundum ritus Ecclesiae.

Ad 7. Prout exponitur, non licere.

Ad 8. Non licere.

Ad 9. Non licere.

Ad 10. Detur Instructio iam data sub feria IV dic 14 Ianuarii 1818. Vicario Apostolico Kcntuchicnsi, cui postulanti : *An permissum sit haereticorum ecclesias seu synagogas aedificare;* responsum fuit: *Non esse inquietandos dummodo non adsit scandalum nec sit in contemptum religionis. Curet autem Episcopus ut artifices per missionarios et confessorios opportune instruantur, quando a propria praestanda opera in ecclesiis haereticorum seu synagogis aedificandis se abstinere debeant. Tenentur scilicet ab opere se abstinere: 1, (Ibi huiusmodi opus communiter habeatur pro signo protestativo falsae religionis;* 2. *vel aliquid in ipso contineatur quod per se directe ac unice exprimat reprobationem catholici cultus, et approbationem damnati cultus haereticorum;* **j.** *aut constet artifices catholicos ad opus adigi vel vocari ab haereticis in contemptum catholicae religionis, — Ceterum quamvis extra hos casus relinquendi sint in bona fide, semper tamen monendi sunt ne haereticorum cultui cooperari intendant,*

2. An consuetudo in contrarium retinenda sit, prout obligatoria in casu,

R. Ad 1. et 2. Ad nsteriscum in recitatione horarum canonicarum pausam omnino servandam ; non obstante quacumque in contrarium consuetudine.

1259

Decr. S. R. C. *14 Iulii 1864,* — Nonnulli , ° rrn Ritu Galliarum .Antistites, serio perpendentes tn durbtici» aJh·· multis suarum dioecesium ecclesiis difficile ad- ' “° modum ct nonnisi magnis sumptibus comparari posse oleum olivarum ad nutriendam diu noctuque saltem unam lampadcm ante Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, ab Apostolica Sede declarari petierunt utrum in casu, attentis difficultatibus ct ecclesiarum paupertate, oleo olivarum substitui possint alia olea quae ex vegetabilibus habentur, ipso non excluso petroleo. Sacra porro Rituum Congregatio etsi semper sollicita ut etiam m hac parte quod usque ab Ecclesiae primordiis circa usum olei ex olivis inductum est, ob mysticas significationes retineatur; attamen silentio praeterire minime censuit rationes ab iisdem Episcopis prolatas; ac proinde exquisito prius voto alterius cx Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, subscriptus Cardinalis Praefectus eiusdem Sacrae Congregationis rem omnem proposuit m ordinariis Comitiis ad Vaticanum hodierna dic habitis. Efiii autem ct Rrtii Patres sacris tuendis Ritibus praepositi, omnibus accurate perpensis ac diligentissime examinatis, rescribendum censucrunt (die 9 Iulii 1864): « *Generatim utendum esse oleo olivarum ; ubi vero haberi nequeat, remittendum prudentiae Episcoporum ut lampades nutriantur ex aliis oleis quantum fieri possit vegetabilibus* >. — Facta postmodum dc praemissis SStho D. N. Pio PP. IX fideli relatione, Sanctitas Sua sententiam Sacrae Congregationis ratam habuit ct confirmavit.

1260

Ex Litt. Ap. Pii PP. IX. *14 Iulii* ζὸ'64 (ad Arciukp. Fkiburqkx.) — Nemo certe ignorarc potest, tristissimam ac deplorandam conditionem, in quam hodierna societas magis in dies prolabitur, derivare cx tot funestissimis machinationibus, quae adhibentur, ut a publicis Institutionibus ac domesticis familiis quotidie magis sanctissima Christi fides, religio, eiusque salutaris doctrina amoveatur, ct saluberrima eius vis coangustetur, ac praepediatur. Quae perniciosissimae machinationes cx tot pravis doctrinis necessario originem habent, quas hac miserrima nostra aetate cum maximo Christianae civilisquc reipublicae damno undique maiorem in modum invalescere, ct caput altius extollere vehementer dolemus. Et sane cum

iirrcaïutb intu- 'u,,oncrn·

1258

vindVin rX none horarum canonlurum in

S. R. c. 9 *Iulii 1864·* — s. Iacobi dr Ctlb — 1. An in recitatione horarum canonicarum in c|loro sjne cantu oncantur chorales ad astcriscum pausam servare; et quatenus affirmative·

veritates 4 Deo revelatae impu lenter denegentur, vel humanae rationis examini sublidantur, evenit, ut illa naturalium rerum plane tollatur subjectio, quae supernatural! ordini omnino debet ir, utque hommes ab aeterno suo hoc arceantur, eorumqae cogitationes, actionesque ad materialium, fugaciumquc huius mundi rerum limite» redigantur. Et quoniam Ecclesia, quae columna ct firmamentum veritatis a Divino suo Auctore fuit constitutu, ut omnes homines divinam edoceat fidem, ciusque depositum sibi traditum integrum inviolatumque custodiat, ac homines, eorumque consortia et actiones ad morum honestatem, vitacque integritatem iuxta revelatae loctrinae normam dirigat et fingat, iccirco pravarum doctrinarum fautores ct propagatores omnia conantur, ut ecclesiasticam potestatem sua erga humanam societatem auctoritate spolient. Quamobrem nihil intentatum, nihiique inexpertum relinquunt, ut omnem Ecclesiae potestatem, eiusque salutarem vim, quam ipsa Ecclesia cx divina sua institutione scmpei exercuit, et in humanae societatis Instituta exercere debet, vel magis in dies coarcrent, vel ab eisdem Institutis arceant, el ipsa Instituta pleno civilis, politicaeque auctoritatis arbitrio subiiciant ad imperantium placita, et ad volubilium aetatis opinionum rationem.

Nihil veru mirum si huiusmodi funestissimi sane conutus in publicam iuventutis institutionem cducationemquc in primis comparentur, nihiique dubitandum, quin humana societas gravissimis repleatur ct vexetur damnis, ubi a publica et privata iuventutis institutione, qua rei cum sacrae, tum publicae felicitas tantopere continetur, fuerit moderatrix Ecclesiae auctoritas, ei isquc salutifera vis *mota. Hoc enim modo humana societas vero illo christiuno spiritu sensim privatur, qui unus potest ct publici ordinis, tranquillitatisquc fundamenta stabiliter servare, ac verum utilcmque civilitatis progressum efficere ac moderari, et ca omnia hominibus praebere subsidia, quae ad ultimum suum post mortalis huiusce vitae stationem finem assequendum, scilicet ad aeternam salutem obtinendam sunt necessaria. Et sane institutio, quae non solum rerum dumtaxat naturalium scientiam, ac terrenae socialis vitae fines spectat, verum etiam a veritatibus a Deo revelatis decedit, in erroris, mendaciiquc spiritum prolabatur oportet, et educatio, quae sine Christianae doctrinae, morumque disciplinae auxilio teneras adolescentium mentes, eorumque cerea in vitium flecti corda informat, non potest non parere progeniem, quae pravis cupiditatibus propriisque rationibus tantum permoti et impulsa, maximas tum privatis familiis, tum rcirublicae atfert calamitates. At vero cum huiusmoii perniciosissima docendi ratio seiuncta a catholica fide, ct ab Ecclesiae potestate, maximo sit hominibus, et societati damno, dum agitur dc litteris severioribusque discipliné tradendis, ac de educatione curanda in scholis publicisquc Institutis, quae honestioribus societatis classibus sunt destinata, ecquis non videt, multo graviora mala ct damna cx hac methodo derivare, si eadem in populares inducatur scholas? Etenim in hisce potissimum scholis omnes cuiusque c populo classis pueri vel n teneris annis sanctissimae nostrae religionis mysteriis, ac praeceptionibus sedulo sunt erudiendi, et ad pietatem, morumque honesta tem, ct ad religionem, civilemque vivendi rationem accurate formandi, Atque in eis lem scholis religiosa praesertim doctrina ita primarium in institutione et educatione locum habere, ac dominari debet, ut aliarum rerum cognitione», quibus iuventus ibi imbuitur, veluti adventiciae appareant. Quapropter iuventus maximis exponitur periculis, nisi eius in memoratis scholis institutio arctissimo cum leligiosa doctrina vinculo consocietur. Cum igitur populares scholae ad populum religiose formandum, eiusque pietatem, et christianam morum disciplinam fovendam sint praesertim statutae, iccirco omnem Ecclesiae curam, sollicitudinem, ct vigilantiam prae celeris educationis Institutis sibi merito, atque optimo iuie semper vindicarunt. Ac propterea cons lia conatusque arcendi a popularibus scholis Ecclesiae potestatem proficiscuntur ex animo eidem Ecclesiae summopere adverso, atque ex studio extinguendi in populis divinum sanctissimae fidei nostrae lumen. Quocirca Ecclesia, quae easdem fundavit scholas, summa cura studioque eas semper est prosequuta, illasque veluti putiorem ecclesiasticae suae auctoritatis ac regiminis partem consideravit, et quaecumque carum ab Ecclesia seiunctio maximum eidem Ecclesiae, ipsisque scholis affert detrimentum, Ii autem omnes, qui perperam contendunt. Ecclesiam debere salutarem suam moderatricem vim erga populares scholas deponere, aut intermittere, iidem nihil aliud profecto vellent, quam ut Ecclesia contra divini sui Aucturis mandata ageret, ct gravissimo officio curandi omnium hominum salutem sibi divinitus commisse, dccsset. Certe quidem ubi in quibusque locis, regionibusque perniciosissimum huiusmodi vel susciperetur, vel ad exitum perduceretur consilium expellendi a scholis Ecclesiae auctoritatem, et iuventus misere exponeretur damno circa fidem, tunc Ecclesia non solum deberet intentissimo studio omnia conari, nullisque curis unquam parcere, ut eadem iuventus necessariam christianam institutionem, educationem habeat, verum etiam cogeretur, omnes fideles monere, eisque declarare, eiusmodi scholas catholicae Ecclesiae adversas haud posse in conscientia frequentari.

Tibi autem, Venerabilis Frater, summopere

gratulamur, quod catholicae Ecclesiae doctrinae, quoad iuventutis institutionem, educationemque firmiter inhaerens, Tuo commentario omnibus opinionibus, ordinationibusque sapienter et constanter obstitisti, quae ab isto Magno Badarum Ducatu propositae fuere circa popularium scholarum reformationem, quaeque maximam Christianae educationi perniciem afferunt, et veneranda Ecclesiae in tanto negotio iura omnino destruunt. Ac persuasissimum Nobis est, Te nihil unquam inexpertum esse relicturum, ut eiusdem Ecclesiae iura impavide defendas, utque ab adolescentium institutione et educatione diligentissime removeas quidquid fidei firmitatem vel leviter turbare, labefactare, aut religiosam eorumdern conscientiam corrumpere, morumque honestatem contaminare possit, quae unice a fide nostra sanctissima producitur, alitur, ct augetur.

1261

Epicoporum pra\o% iibroi cx-— c,?4tur·

Litt. encycl. S. C. Indicis *24 Aug. 1864.*

Inter multiplices calamitates quibus Ecclesia Dei luctuosis hisce temporibus undique premitur, recensenda profecto est pravorum librorum colluvies, universum pene orbem inundans, qua per nefarios ac perditos homines divina Christi religio, quae ab omnibus in honore est habenda, despicitur, boni mores incautae praesertim iuventutis penitus labefactantur, et socialis quoque consuetudinis iura ct ordo susque deque vertitur, ct omnimode perturbatur. Ne que, ut vetus ipsorum mos erat, id praestare tantum nituntur libris magno apparatu scientiae elaboratis, scd ct parvis, qui minimi veneunt, libellis, et pcr publicas atque ad hoc confectas ephemerides, ut non litteratis modo et scientibus virus illud insinuent, sed rudioris cuiusque ct infimi populi fidem simplicitatemque corrumpant.

Qui autem super gregem Christi vigilias agunt legitimi Pastores, ut hanc perniciem a populis sibi commissis avertant, ad Sacram Indicis Congregationem quoscumque cx iis libris dc more deferunt, zelo adlnborantes ut Romanae Sedis habito iudicio ct proscriptione, a vetita lectione talium librorum fideles deterreant. Neque iis difficilem se praebuit ct piaebet S. Congregatio, quae quotidianam operam studiumque impendit, ut officio sibi a Romanis Pontificibus demandato satisfaciat. Quia tamen ex toto Christiano orbe increbrescentibus denuntiationibus praegravatur, non id praestare perpetuo valet, ut promptum et expeditum super quavis causa ferat iudicium: ex quo fit, ut aliquando serotina nimis sit provisio, et inefficax remedium, cum iam ex lectione istorum librorum enormia damna processere.

Ad hoc incommodum avertendum non semel Romani Pontifices prospexerunt, et, ut alia* rum aetatum exempla taceamus, aevo nostro per sa. me. Leonem XII mandatum editum est sub die 26 Martii 182 5, ad calcem Regularum Indicis insertum, ct hiSvC litteris adiunctum, vi cuius Ordinariis locorum praecipitur ut libros omnes noxios in sua dioecesi editos, vel diffusos, propria auctoritate prosciiberc, ct c manibus fidelium avellere studeant.

Cum autem huius Apostolici mandati provida constitutio praesentibus fidelium necessitatibus, ct tuendae doctrinae morumque incolumitati optime respondeat, SSrtio Domino Nostro Pio Papae IX placuit cius memoriam esse recolendam, tenorem iterum vulgandum, ct ab Ordinariis locorum observantiam exigendam, quod excitatoriis hisce nostris litteris, nomine ct auctoritate Apostolicae Sedi? sollicite praestamus. Qucis si debita obedientia respondeat (sicuti pro certo habemus), gravissima mala removebuntur in iis praesertim dioecesibus, in quibus promptae coercitionis urgeat necessitas. Nc vero quis praetextu defectus iurisdictionis, aut alio quaesito eoiore, Ordinariorum sententias et proscriptiones ausu temerario spernere, vel pro non latis habere praesumat, eis Sanctitas Sua concessit, sicut nomine et auctoritate Eius praesentibus conceditur, ut in hac re etiam tamquam Apostolicae Sedis delegati, contrariis quibuscumque non obstantibus, procedant. Ad Apostolicum autem iudicium ca deferantur opera vel scripta, quae profundius examen exigant, vel in quibus ad salutarem effectum consequendum, supremae auctoritatis sententia requiratur.

Mandatum s. m. Leonis XII additum Decreto Sacrae Congreg. (Indicis) die Sabbati 26 Martii 182S·

< Sanctitas Sua mandavit in memoriam revocanda esse universis Patriarchis, \rchiepiscopis. Episcopis, aliisque in Ecclesiarum regimen praepositis ca quae in Regulis Indicis Sacrosanctae Synodi Tridentinae iussu editis, atque in observationibus, Instructione, Additione, ct generalibus Decretis Summorum Pontificum Clementis VIII, Alexandri VII, et Benedicti XIV auctoritate ad pravos libros proscribendos abolcndosquc Indici Librorum Prohibitorum praeposita sunt, ut nimirum, quia pro:sus impossibile est, libros omnes noxios incessanter prodeuntes in Indicem referre, propria auctoritate illos e manibus fidelium evellere studeant, ac pcr cos ipsimet fideles edoceantur quod pabuli genus sibi salutare, quod noxium ac mortiferum ducere debeant, ne ulla in eo suscipiendo capiantur specie, ac pervertantur illecebra

Monitum S. C. (Indicis) editum ferii III die 4 Martii 1828.

< Sacra Congregatio in mentem revocat omnibus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, Ordinariis, et Inquisitoribus locorum id quod

praescribitur in Regula, inter editas iussuS. Concilii Tridentini N. IL, his verbis: *Haereticorum libri, qui de rehgi me ex professo tractant, omnino damnantur;* et ca quae mandavit sa. me. Clemens VIII in instructione de prohibendis libris, sequentibus verbis $ VI: *In universum autem de malis et perniciosis libris id declaratur atque statuitur, ut qui certa aliqui lingua initio editi, et deinde prohibiti ac damnati a Sede Apostolica sunt, Udem quoque in qu imeumque postea vertantur linguam, censeantur ab eadem Sede ubique gentium, sub eisdem poenis interdicti et damnati >.*

Monitum S. C. (Indicis) editum Fer, Γ die VII lanuarii r8j6.

< Cum nd S. Congregationem certo relatum fuerit sacratissimos Bibliorum Libros vulgari sermone nonnullis in locis typis edi. quin saluberrimae de ea re leges serventur, cumque inde pertimescendum sit, ne, quae hominum nequam hisce praesertim temporibus conspiratio est, errores, sanctiore divini Eloquii apparatu obvoluti perperam insinuentur, censuit eadem S. Congregatio revocanda iterum esse-in omnium memoriam, quae alias decreta sunt, vernaculas nimirum bibliorum versiones non esse permittendas, *nisi quae fuerint ab Apostolica Sede adprobatae, aut editae cum adnotationibus desumptis ex sanctis Ecclesiae Patribus vel ex doctis catholicisque viris* (ex dccr. S. C. Ind. (5 Iunii 1757 in addit, ad Reg. Ind.): iis praeterea omnino insistendum, quae per Regulam quartam Indicis, et deinceps cx mandato sa. me. Clementis VIII, in eam causam praestituta fuerunt.

1262

Circa quintan tocictitcin C' 'I 4J ffOCb· *'''h ckri. >U*iuiaUi uni· Itlcm.*

Litt. encycl. S. C. S. Officii *r6 Septembr. 186/* (ad Episcopos Amgliak) — Apostolicae Sedi nuntiatum est, catholicos nonnullos ct ecclesiasticos quoque viros societati *ad procurandam,* ut aiunt, *christianitatis unitatem* Londini inno 1857 erectae nomen dedisse, ct iam plures evulgatos esse ephemeridum articulos, qui catholicorum huic societati plaudentium nomine inscribuntur, vel ab ecclesiasticis viris eandem societatem commendantibus exarati perhibentur. Et sane quaenam sit huius societatis indoles vel quo ca spectet, nedum cx articulis ephemeridis cui titulus 77ie *union review,* sed ex ipso folio quo socii invitantur et adseribuntur facile intelligitur. A protestantibus quippe ctformata ct directa, co excitata est spiritu, quem expresse profitetur, tres videlicet Christianas communiones romano-catholicam, gracco-schismaticam c: anglicanam, quamvis invicem separatas ac divisas, aequo tamen iurc catholicum nomen sibi vindicare. Aditus igitur tn illam patet omnibus ubique locorum degentibus tum catholicis, tum graeco-schismaticis, tum dnglicanis, ca tamen lege ut nemini liceat de variis doctrinae capitibus, in quibus dissentiunt, quaestionem movere, et singulis fas sit propriae religiosae confessionis placita tranquillo unimo sectari. Sociis vero omnibus preces ipsa recitandas, et sacerdotibus sacrificia celebranda indicit iuxta suam intentionem ; ut nempe 1res memoratae Christianae communiones, utpotc quae, prout supponitur, Ecclesiam catholicam omnes simul iam constituunt, ad unum corpus efformandum tandem aliquando coeant.

Suprema S. O. Congregatio, ad cuius examen hoc negotium dc more delatum est, re mature perpensa, necessarium indicavit sedulam ponendam esse operam, ut edoceantur fideles ne haereticorum ductu hanc cum iisdem haereticis et schismaticis societatem ineunt. Non dubitant profecto EiTii Patres Cardinales praepositi Sacrae Inquisitioni, quin istius regionis Episcopi pro ea, qua eminent charitate et doctrina, omnem iam adhibeant diligentiam ad vitia demonstranda, quibus ista societas scatet, et ad propulsanda quae secum affert pericula: nihilominus muneri suo deesse viderentur, si pastoralem eorumdem Episcoporum zelum in re adeo gravi vehementius non inflammarent: co enim periculosior est haec novitas, quo ad speciem pia, et de Christianae societatis unitate admodum sollicita videtur.

Fundamentum cui ipsa innititur huiusmodi est, quod divinam Ecclesiae constitutionem susque deque vertit. Tota enim in eo est ut supponat veram Iesu Christi Ecclesiam constare partim ex Romana Ecclesia per universum orbem diffusa ct propagata, partim vero ex schismate photiano, et cx anglicana hacresi, quibus aeque ac Ecclesiae romande unus sit Dominus, una fides et unum baptisma. Ad rei lovcndas vero dissensiones, quibus hac tres Christianae communiones cum gravi scandalo, ct cum veritatis et caritatis dispendio divexantur, preces et sacrificia indicit, ut a Deo gratia unitatis impetretur. Nihil certe viro catholico potius esse debet, quam ut inter Christianos schismata et dissensiones a radice evellantur, et christiani omnes sint *solliciti servare unitatem spiritus in vinculo picis* (Ephes. 4). Quapropter Ecclesia Catholica preces Deo O. M. fundit, et christifidcles ad orandum excitat, ut ad veram fidem convertantur, et in gratiam cum Sancta Romana Ecclesia, extra quam non est salus, eiuratis erroribus, restituantur quicumque omnes ab eadem Ecclesia recesserunt: immo ut omnes ad agnitionem veritatis, Deo bene iuvante, perveniant. At quod christifidcles ct ecclesiastici viri, haereticorum ductu, ct quod peius est, iuxta intentionem hacresi quam maxime pollutam ct infectam, pro Christiana unitate oient, tolerari nullo modo potest. Vera Icsu Christi Ecclesia quadruplici nota, quam in symbolo credendam asserimus, auctoritate divina constituitur ct di-

gnoscitur : et quaelibet cx hisce notis ita cum aliis cohaeret, ut ab iis nequeat seiungi ; hinc lit, ut quae vere est et dicitur catholica, unitatis simul, sanctitatis et apostolicae successionis praerogativa debeat etTulgere. Ecclesia igitur catholica una est unitate conspicua pcrfectaque urbis terrae et omnium gentium, ca profecto unitate, cuius principium radix et origo inlcfectibilis est beati Petri Apostolorum Principis, eiusque in Cathedra Romana Successorum suprema auctoritas et potior principalitas. Nec alia est Ecclesia catholica nisi quae super unum Petrum aedificata in unum connexum corpus atque compactum unitate fidei et caritatis assurgit: quod beatus Cyprianus in ep. 43 sincere professus est, dum Cornelium Papam in hunc modum alloquebatur; *ut Ec collegae nostri et communionem tuam, idest catholicae Ecclesiae unitatem pariter et caritatem probarent firmiter ac tenerent.* Et id ipsum quoque Hormisdas Pontifex ab Episcopis acacianum schisma eiurantibus assertum voluit in formula totius Christianae antiquitatis surfragio comprobata, ubi *sequestrati a communione Ecclesiae cath alicae* ii dicuntur, qui sunt non consentientes *in omnibus Sedi Apostolicae.* Et tantum abest quin communiones a Romana Sede separatae iure suo catholicae nominari et haberi possint, ut potius ex hac ipsa separatione et discordia dignoscatur quaenam societates et quinam christiani nec veram fidem teneant nec veram Christi doctrinam ; quemadmodum iam inde a secundo Ecclesiae saeculo luculentissime demonstrabat S. Irenaeus lib. 3 contra haeres, cap. 3. Caveant igitur summo studio christifidelcs ne hisce societatibus coniungantur, quibus salva fidei integritate nequeunt adhaerere; et audiant Sanctum Augustinum docentem, nec veritatem nec pietatem esse posse ubi ebristiana unitas et Sancti Spiritus duritas deest.

Praeterea inde quoque a Londinensi Societate fideles abhorrere summopere debent, quod conspirantes in eam et *indifferentismo* favent ct scandalum ingerunt. Societas illa, vel saltem eiusdem conditores ct rectores profitentur photianismum et anglicanismum duas esse eiusdem verae Christianae religionis formas, in quibus aeque ac in Ecclesia catholica Deo placere datum sit : et dissensionibus utique Christianas huiusmodi communiones invicem urgeri, sed citra fidei violationem, propterea quia una eademque manet earumdem fides. Haec tamen est summa pestilentissimae indifferentiae in negotio religionis, quae hac potissimum aetate in maximam serpit animarum perniciem. Quare non est cur demonstretur catholicos huic societati adhaerentes spiritualis ruinae catholicis iuxta atque acatholicis occasionem praebere, praesertim quum cx vana expectation ut tres memoratae communiones integrae ct in sua quaeque persuasione persistentes simul in unum coeant, societas illa, acatholicorum conversiones ad fidem avcrsctur, et per ephemerides a se evulgatas impe lire conetur.

Maxima igitur sollicitudine curandum est, ne catholici vel specie pietatis, vel maia sententia decepti, societati, dc qua hic habitus est sermo, aliisque.similibus adseribantur, vel quuquomodo faveant, et ne fallaci novae Christianae unitatis desiderio abrepti, ab ca desciscant unitate perfecta, quae mirabili munere gratiae Dei in Petri soliditate consistit.

1263

Litt Sacrae Cong. Epp. et Reg. 70 *Septemb. [86/* (au Archîxp. Baltimore?*.) — Plu- ^m'“ÎÎ'sû?X* Eoedeuto λme-

tibus abhinc annis, ut optime novit Amplitudo Tua, nonnulla Sacrae huic Congregationi EE. et RR. proposita fuere dubia quoad votorum naturam, quae ab istarum regionum monialibus emittuntur. Cum vero nihil super iisdem S. Congreg itio decernendum ante putaverit quam locorum Episcopos sententiam rogasset, acceptis tandem illorum responsionibus, minime distulit de universa rei ratione SSrtio D. N. referre. Porro Sanctitas Sua, praevio rei examine ab aliquibus Eiîiis ac Rmis huius S. C. Patribus habito, auditoque eorum voto, haec quae sequuntur statuit ac declaravit:

1. Vota quae a monialibus a Visitatione B. M. V. nuncupatis emittuntur in monasteriis locorum Gcorgestorcn., Mobile, Kaskiaskias, S. Aloysii et Baltimorae, vi lescriptorum a S. Sede ab eisdem iam obtentorum, esse solemnia.

2. Quoad clausuram, praedictas moniales uti posse facultatibus sibi in vanis rescriptis a S. Sede concessis.

3. Ratione habita ad temporum, locorumque circumstantias, in posterum ab eisdem munialibus Visitationis, post expletum novitiatum emittenda esse vota simplicia : exactisque quinque annis a votorum simplicium professio te, admitti eas posse ad vola solemnia nuncupanda, praeviis spiritualibus Exercitiis per decem dies; professas autem votorum simplicium frui et gaudere omnibus ct singulis gratiis et favoribus spiritualibus quibus professae votorum solemnium fruuntur et gaudent.

4. Vuta, quae ab aliis monialibus in monasteriis iam erectis emittuntur, esse simplicia, excepti) cusu quo rescriptum pro votis solemnibus emittendis ab Apostolica Sede obtinuerint.

5. Tandem in monasteriis in posterum erigendis in singulis Statibus Unitis, vota a monialibus emittenda esse simplicia.

Itaque de mandaro Sanctitatis Suae declaratio haec ad A. Tuam per praesentes transmittitur. ut eam cum ceteris istorum locorum Ordinariis communicare velis ad rectum monasteriorum regimen ac disciplinam.

1264

S. C. de Prop. Fide / ; *Nov. 1H64 (Ex* MuJ. *SStni).* Ii Vicario Capitulare di Cuzco nd Peru, espone uhe moite volte accade chc il governo civile présenta per le digniU ecclesustiche sacerdoti che sono irregulari per difettu di nascita, ma virtuosi c di approvata dottrina, e le loro persone necessarie per tali digniu per bene e decoro della Chiesa: quindi e che domanda di poter dispensare i figli naturali, spun, incescuosi, sacrilcghi ed adulterini qualora la facolta concessagli (Form. I. n. 2) non comprenlu tal surta di dispense (1).

R. SSrtius respondit *non indigere,* cauto tamen ut orator tradita sibi facultate nonnisi cx gravi causa, ct cum personis vere dignis utatur.

1265

S'. '·-* n 'rirn - • «mlhoico* rvw.

s. C. S. Off. *i Dec. M/.* — i. Incolae mtidcle» insularum Samoa, quando volunt verum ac firmum matrimonium contrahere, necessarium putant pactum nuptiale inire praesente aliquo ministro idigionis, vei consule, ut appellari solet, alicuius nationis. Neque tamen huiusmodi testis praesentia ullius legis praescripto exigitur, sed solum ipsi incolae opinione sua eam ad matrimonii firmitatem requiri sibi persuaserunt. Quaeritur iam unum liceat missionariis catholicis tamquam testibus rogalis adesse celebrationi huiusmodi foederum nuptiarum.

Nota. Dum infideles illi postulant assistendam missionariorum, ostendunt sc bene affectos esse erga religion :m catholicum, spemque faciunt non minimam futurae conversionis. Repulsam vero passi a catholicis, adibunt ministrum piotcstantcm qui libentissime assistet celebrationi matrimonii ; sicque spes fete omnis conversionis ad fidem catholicam praecidetur. Eo pluris interest curare nc per repulsam animi avertantur a catholicis, quod plerumque duces sunt ct homines praecipuae auctoritatis inter suos, qui hanc contractus matrimonialis solemnitatem postulant.

2. In Archipelago Tonga lex civilis non agnoscit matrimonia, nisi inita sint coram aliquo ministro religionis. Pro moribus regionis parentes et amici conantur impedire matrimonia suorum, adeo ut consilium contrahendi, si pluribus diebus ante conclusionem innotescat, fere numquam etequueioni mandari possit: missionarii vicissim catholici ad honestatem morum et profectum religionis necessarium existimant promovere conclusionem matrimoniorum quantum possunt. Iam vero propter illam iniustam oppositionem parentum, et inde natam necessitatem occultandi consilium, aliquando haeretici sed iam postulantes admissionem in gremium Ecclesiae catholicae, desi lerant matrimonio coniungi priusquam adhuc salis praeparati sint ad absolutionem sacramentalem vei ad baptismum sub conditione suscipiendum.

3. Quaeritur utrum missionario catholico in tali rerum conditione liceat assistere matrimonio duorum protestandum. Si id licet, oritur alia quaestio pro hypothesi quod duo illi haeretici obstricti sint impedimento dirimente a quo missionarius facultatem habet dispensandi. Quomodo tum sunt absolvendi a censuris, ut idonei reddantur ad recipiendam dispensationem ?

R. Ad i. Missionarios in casu proposito propter graves causas, si bonum religionis catholicae id postulet, posse exhibere suam praesentiam matrimoniis inter infideles, dummodo i°. ex omnibus adiunctis appareant, vel etiam declarent expresse, se assistere nullatenus tam-, quam fungentes munere sacro, sed mere ut testes et spectatores contractus naturalis: dummodo 2° su Hcienter constet nullum impedimentum et nullum pactum intervenite quod reddat matrimonium invalidum, nihilque admisceatur superstitiosum, aut quod falsum cultum redoleat: et dummodo 3°. absit omnis ratio scdndali.

Ad 2. Missionarii ordinarie se abstineant ab assistendo contractui matrimoniali de quo in casu, et solum in aliquo casu singulari non esse inquietandus, sub his conditionibus: i°. Si matrimonii conclusio vere sit continuo necessaria et moram non patiatur, nec sine periculo, ut refertur, differri possit usque ad reconciliationem sponsorum cum Ecclesia catholica. 20. Si in illis regionibus cx hac re nullum sit periculum scandali, nec ex opinione sive catholicorum sive haereticorum ulla species conniventiae erga ipsum falsam religionem et sect un haereticam. 3°. Si constet sufficienter, nihil subesse quo matrimonium redderetur invalidum. 40. Ita ut nulla adhibeatur caeremonia religiosa, adeoq ie sine vestibus sacris aut ornatu ecclesiastico, in loco non sacro, sine precibus aut benedictionibus Missionarius sicut testes alii adsit ipsa forma et ipso modo assistentiae, declarans illos contrahentes nondum pertinere ad veram Ecclesiam. 5°. Per se patet sponsos esse relinquendos in bona fide quoud celebrationem matrimonii in statu peccati ac censurae, ne

(1) Il n. 2 dclla FormOla I di facoltA è cosl espresso : * Dispensandi m quibuscumque irregularitatibus, exce· * ptIt illis quae bl amii veri, vel cx homicidio yolun * uro proveniunt ; et in his duobus casibus, si praecisa necessitas operariorum ibi fuerit, si tamen, quoad « homicidium voluntarium, cx huiusmodi dispensatione α scandalum non oriatur ».

peccatum materiale reddatur formale. Quoniam agitur de re valde gravi, considerent missionarii etiam atque etiam, utrum bonum religionis catholicae, bonum spirituale contrahentium in singulis casibus hanc epicheiam exigat, et utrum vel sponsi non iam tum possint cum Ecclesia reconciliari differendo pleniorem institutionem in aliud tempus, vel vere dilatio matrimonii sine malis gravioribus fieri nequeat.

Et SSrfius D. N. ad 1. ct 2. suffragium Erîiorum PP. confirmavit, et ad 3. rescribi mandavit: Non expedire concedere dispensationes matrimoniales haereticis in casu.

1266

De vcritonibiiB prccuni quibui indulgentiae <unt adnexae.

S. C. Indulg. 29 *Dec. 1864* — SSihus D. N. Pius PP. IX benigne declaravit, indulgentias adnexas precibus valere quocumque idiomate recitentur, dummodo versiunes sint fideles. Licet autem pro lucranda indulgentia requiratur versionis fidelitas, nihilominus ut constet de fidelitate versionis, sufficit declaratio S. Congregationis Indulg. per Erîium Praefectum, vel unius ex Ordinariis loci, ubi vulgaris est lingua in quam vertitur oratio, cuius recitationi primitus indulgentia concessa fuit (1).

1267

Dcjiltcn» tcM|-monialibut *t«·tu» liberi »pontoruni; dc icitibu». ct dc juramento «upplctono.

S. Cong. S. Officii / *Februarii 1865.* — 1. Sc il Vescovo sia obbligato di accertare la libertà dcgli sposi, chc contra'gono matrimonio nclla sua diocesi, prima delle pubblicazioni, coi processo dei testimoni, ancorchc essi abbiano sempre avuto domicilio nclla diocesi stessa.

2. Qual maggiorc ampiezza di significato si possa dare ulli denominazione di vaghi, e sc sia lecito al Vescovo ammettere al giuramento, in luogo dede testimoniali delle curie c dei processo sui testimoni pei matrimoni da cclcbrarsi nclla propria diocesi, quelle persone che non essendo veramente vaghi, furono contuttociô in parecchi luoghi diversi, e dichiarano di non poter somministrarc testimoni alie curie pci le fcdi di stato libero : cd in generale sc si possano (rature come i vaghi in quanto non se ne possono ottenere lc richieste testimoniali li liberta, ammcttendoli al giuramento in riguardo a quei luoghi dai quali non si pussono le testimoniali ottenere.

3. Se la testimoniale deilo stato libero deve sempre esser fatta, oltreché sull'csame de' testimoni, anche suile pubblic«uioni ?

4. Se la parte dcli*istrudonc (Instinct. 21 Augusti 1070 Γ. n. *Si contrahentem sint vagi, non proced itur ad licentiam contrahendi, nisi doceant per fidem Ordinari trum suorum esse liberos etc.* rimanga senza vigore per la facoltà chc la S. Sede concede per ammettere al giuramento supplctorio i vaghi cd i militi, c sc per gli uni c per gli altri tuttavia oltre il giuramento suppletorio si esigano lc pubblicazioni nei luoghi, in cui vagarono od esercitarono la milizia.

5. Sc, quando mancano i testimoni, o essendo quelli difettosi nclla cono>cenca delle persone, cosicchc non valgano a rispondere alie interrogazioni presentte dal supraeirato decreto, ed in particulare a quelle che sono espresse sotto i nn. 9 e 13, come accade ordinariamencc, possa il Vescovo permettere il matrimonio contcntandosi delle pubblica/.ioni in quei luoghi, nei quali si possono far eseguire, cd in mancanza anche di queste o totali

(1) Notanda hic quae a S. C. Indulgentiarum declarata sunt die t) Scntcmbris 1888: « t. An chri« stifidcks récitâmes Oiticium parvum B. Mariae Vir « ginis, quod est precatio stricto sensu liturgica, in e quodvis vulgare idioma versum, etiam cum appro« batione Ordinariorum, lucrentur indulgentias a Sum« mis Pontificibus adnexas recitationi eiusdem parvi « Officii, uti innuere videntur plura decreta S. Con« te gregationis Indulgentiarum, ct illa praesertim edita « sub dic 50 Aprilis t8p, et sub die 29 Decembris 1864 ‹r Et quatenus negative:

« 2. An expediat praefatas Indulgentias extendere « etiam ad recitationem eiusdem parvi Officii in quod • cumque vulgare idioma versi.

« R. Negative ad utrumque ».

Ex decreto Sacrae eiusdem Cong. Indulg. /7 ¡Vo*vembrii 1877* constat summum Pont. Leonem XIII recitantibus Officium parvum B. M. V. Indulgentias, uti sequitur, largitum esse : « *Plgnariam* lucrandam quo· « libet anni mense, dici uniuscuiusque arbitrio eligendo, « ab omnibus utriusque sexus christifidelibus qui mense « integro quotidie totum parvum Officium B. Mariae α Virginis, idest Matutinum, quod uno tantum constat « nocturno diei currentis, cum reliquis horis usque ad « Completorium inclusive, devote recitaverint, dum« modo praefato dic vere pocnitentes, confessi, ad sa• cram Synax'm accesserint, piasque ad Deum preces « aliquo temporis spatio ad mentem Sanctitatis Suae «effuderint; 2. *S/ptem antorum leltdtmaut iiuidragt« narum,* semel in dic acquirendam ab iis christ fide« libus qui praefatum parvum Offichim devote pariter « ct corde saltem contrito persolverint ; t. *Ttrctnlum* dc « mum *dierum* ab aliis similiter semel m die lucrandam, 9 qui Matutinum tantum, uti supra, cum Liudibus dc « vote ac corde item contrito recitaverint. Quas omne* « Indulgentias cad n: Sanctitas Sua animabux qu »uuc « christifidelium in purgatorio detentis fore applicables « benigne declaravit. Praesenti in *ptrpcluum* valituro « absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibus « cumque non obstantibus >.

Tandem eadem S. C Indulg. sequens postulatum denuo examinandum duxit: · An non obstante decreto « in una Sebcriccn. d«e ij Sept 1888, expediat Indui« gentias a Romanis Pontificibus concessas christifide■ libus recitantibus parvum Officium B M. V., ut ex* « tat in fine Breviarii Romani, extendere ad illos qui « idem Officium recitaverint m aliatn linguam trans « latum, praevia recognitione et approbatione Ordinarii « loci ubi vulgaris est lingua ·. Et responsum est *(1$ Affirmative pre privata tantum recitationr.* — SSiius approbavit ct Indulgentiarum petitam extensionem benigne concessit.

o parziali, sc possa ammettersi al giuramento cd assumer questo come prova totale di libertà, o come partiale per riguardo ai paesi, in cui non si possono fare le pubblicazioni nc il processo dei testimonî?

R. Ad 1. Generarim loquendo, affirmative.

Ad 2. Affirmative, durante induito admittendi ad iuramentum supplctorium, et servatis omnibus clausulis in eodem induito contentis, et dummodo mora in unoquoque vagationis loco non excesserit annum.

Ad 3. Regulariter loquendo affirmative, quando mora contrahentium non fuit continua per plurcs annos in loco in quo contrahitur matrimonium.

Ad 4. Indultum admittendi ad iuramentum suppletorium locum dumtaxat habere quando libertas status aliter legitime probari non potest.

Ad 5. Urgendam observantiam instructionis s. m. Clementis X sub feria V 21 Augusti 1670 cum adnexis declarationibus datis fena IV 24 Fcbr. 1847, et instandum ut parochi diligenter inquirant a contrahentibus testes fide dignos in respectivis lucis examinando*. Si tamen id difficulter admodum fieri possit, admitti poterunt in curia loci ubi contrahitur matrimonium teste* fide digni, qui status libertatem tempore vagationis concludenter probent: et, si Ordinario opportunum videatur, admitti etiam potest sponsus ad iuramentum suppletorium, constito tamen ipsum esse fide dignum. In casibus vero particularibus et difficilioribus R. P. D. Episcopus recurrat ad Sacram Congregationem. Quod si matrimonium adeo urgeat, ut tempus recurrendi non adsit, Episcopus curet concludentes probationes super status libertate, prout expediens iudicaverit, aliter colligere.

1268

Gréa fecuît·· tien OrJihtno· turn, qol non Epiicopt , ·» let » h co · r<· conciliandi.

S. C. S. Off. *1 Febr. 1865.* — Utrum Ordinarii dioecesium qui non sunt Episcopi, uti Vicarii capitulates, Administrato!es Apostolici Ecclesiarum cathcdralium, ct etiam Vicarii generales, nec non utrum Praefecti missionum possint resipiscentem haereticum, aut coram se comparentem, aut ad forum externum quoquomodo deductum, aeque ac Episcopi, Ecclesiae reconciliare, et pro utroque foro absolvere a censura, in quam propter hacresim in**vidit.**

R. Quoad Vicarios capitulates, Affirmative quoad subditos, etiam cum potestate delegandi; quod vero attinet ad exemptus, regulariter indigere facultate Sedis Apostolicae. — Quoad Admi fistratores Apostolicus Ecclesiarum cathcdralium, Affirmative, etiam cum potestate subdelegandi. — Quoad Vicarios generales, Non posse vi muneris sui: posse tamen delegatione proprii Ordinarii. – Quoad Praefectos, Negative.

1269

Dc mathmome apo«taiâruto co> rem cnHi nurf· •IfJIIJ.

S. C. S. Off. *r s Fcbr. r86$.* — 1. Quid dicendum dc matrimonio coram magistratu civili contracto inter duas personas in catholica Ecclesia baptizatas, sed quarum una vel ambae hic et nunc profitentur sectam protestantem aut affirmant sc non esse amplius catholicas?

2. Quid quando ambae partes sunt catholicae, *cd vir pertinet ad societatem *liberorum muratorum* aut alterius societatis secretae ab Ecclesia damnatae?

R. Matrimonia de quibus agitur in primo quaesito habenda esse uti valida quando una vcl ambae partes ante matrimonium sectam haereticam professae fuerint, aut aliquo modo publice constet eam vel eas religionem catholicam demeruisse; matrimonia vero *liberorum muratorum* de quibus agitur in 2. quaesito generatim habenda esse uti nulla, quando contracta fuerint coram magistratu civili, non servata forma Concilii; sed quatenus occurrat gra^ vis difficultas, R. P. D. Episcopus recurrat in casibus particularibus, accurate expositis omnibus cuiusque casus adiunctis.

1270

Γjculutei 1 S. Scdc accept.» Vicarii App.m · «lonariis communicante* co- arclare neque unr.

Litt. S. C. de Prop. F. *16 Martii 1865* — aü Vie. Ap. Tunk. OuuiD. — De facultatibus pro dispensationibus matrimonialibus ea lege a Vie. Ap. suis missionariis communicatis, ut debeant ipsi, sub poena nullitatis concessae dispensationis, schedulam tradere sponsis declarativam dispensationis elargitae, et dispensationem ipsam adnotare in regesto parochi, observandum occurrit, quod notissimi iuris est, non posse inferiorem coarctare absque venia superioris concessionem istius. Igitur quas in foliis facultates habent Vicarii Ap. communicabilcs suis missionariis, vel in totum, vcl in partem, possunt quidem eas communicare vel non communicare, iuxtam datam sibi a Summo Pontifice auctoritatem, sed minime possunt novas apponere conditiones et irritantes clausulas in iisdem communicandis, quando ad sic agendum specialem non obtinuerint facultatem a S. Sede. Quapropter recurrendum esset ad Summum Pontificem in casu ; sed nescio utrum id expediens sit facere pro uno tantum Vicariatu, verendumque esset ne maior generaretur confusio. Quibus positis, cum ceteroquin rationum momenta a te exposita admodum gravia sint ad persuadendam providentiam aliquam, ne de plurimorum matrimoniorum valurc dubitari occurrat, propter defectum probationis traditae dispensationis : modis omnibus, iuxta datam libi a Dfio prudentiam, insistendum erit in hoc ut missionarii non omittant schedulam

dare sponsis, dispensationemque signare in regesto seu Iolio, statis anni temporibus transmittendo ad Vicarium, idque iniungerc etiam sub comminatione poenarum ecclesiasticarum.

1271

De Bdiolli et collegii» acatliolicit inter orientalet.

Litt. encycl. S. C. de Prop. F. *20 Martii 1865.* (ad Epp. Okiestalk*) — Venue recentementc partccipato alla Propaganda chc da parte de' protestant! e scismatici alio scopo di propagare maggiormente i loro errori si faccia ogni sforzo onde fondar dc' collegii ed aprire dellc scuole nelle principali citlà d'orienté: anzi a rendere sitfatte istituzioni più popolari ed insicme più favorite dai governo ottomano non si tralasci di adoperare l'elemento indigeno, rivestendo le medesime di un caratterc nazionale. Cost fu eretto in Beyrouth sotto il nome e la direzione di ben conosciulo apostata un scdicente collegio nazionale per la Siria, disgraziatamente ornai troppo numeroso e frequentato anchc da buon numéro di giovani cattolici di rito orientale. Anchc i greci scismatici parimenti a Beyrouth, oltre una scuola esterna che già csisteva hanno aperto a poche orc dalla citlà altro scdicente collegio *ortodosso libanesc* chc similmente atfetta nella maniera d'insegnarc un carattere nazionale. Non v'è chi non vegga quanto pericolosc siano le conscguenze che possono derivare da tal nuovo sistema d'insegnamento, ed insieme quanto grave sia il danno chc ininaccia ai cattolici di Oriente, ove non si accorra con oppoi tuni provvedimenti. Quindi è chc queuta S. C. adempiendo agli ordini ricevuti in proposito dalla Santità di N. S. si reca a doverosa premura di cccitar lo zelo pastorale di V. S. perche voglia senza indugio interporre lutta l'intluenza cd autorité di chc gode, alio scopo di distogliere i fedeli soggetti alla sua giurisdizionc dai collocare i proprî figli nelle summenzionatc scuole protestant! o scismatichc, imponendo, se facesse d'uopo, ancora dellc pene ecclesiastiche a quei genitori, chc non ÿôlessero desistere dall'inviarc aile suddette scuole i loro fanciulli. Esscndo poi grandissimi i vantaggi religiosi che possono ottenersi da un buon sistema d'istruzionc, brama perciô la S. C. chc anchc presso le nazioni orientali unite alla Chiesa Romana vengano cretti stabilimenti dclla medesima nature, massime nci luoghi ove più si sviluppa l'azione degli acattolici.

1272

Circa necessitatem «latu» li* ben nupturientium

S. C. S. Officii 22 *Martii 1865* — Nankin. — i. Titio capto a rebellibus, eoque frustra per duos aut tres annos desiderato, Martha cius uxor sine assistentia proprii saccidotis, quae ad valorem ibi necessaria non est, ct contra monitum missionariorum, contraxit cum Marco. Marcus autem graviter reprehensus a missionariis, vult quidem dimittere Martham, sed petit ad alias transire nuptias. Quid agendum ?

2. Caecilia, marito a rebellibus capto, nec post tres annos amplius Comparente. eum habuit pro mortuo, ct, absente proprio sacerdote, nupsit Petro rei conscio, sed similiter de morte prioris viri persuaso. Missionarius, cum impossibile sit scire vel inquirere utrum Pauiu* vir prior vivat, censet eo* non esse inquietandos, ct relinquendos esse in matrimonio donec non habeatur certus nuntius de vita Pauli. An bene?

R. Ad 1. Separandos esse coniuges, et virum non posse secundas inire nuptias, usque dum moraliter sit certum, quo tempore ipse matrimonium iniit cum muliere de qua agitur, primum virum eiusdem mulieris non obiuse.

Ad 2. Relinquendos esse in bona tide.

1273

S. C. S. Off. *28 /unit [867* PoNDIGHKHÏ — Quaedam mulier ex piotestannum seçu declarat sc undecim anno* natam matrimonio iunctam fuisse cum quodam viro eiusdem communionis, atque cum illo per aliquot annos habitasse, deinde ab eodem derelictam fuisse. Lege anglica in Indiis statutum est absentiam per septem annos fugitivi coniugis aequivalcrc morali certitudini de eius morte, si ipse, post eiusmodi spatium per publicas ephemerides invitatus, haud se manifestet. Cum id in casu evenisset, dicta mulier voluit cuidam catholico nubere. At cum catholicus presbyter eorum coniugium benedicere renuisset, eo quod de prioris viri morte minime constaret, illi coram ministro acatholico matrimonium contraxerunt : quod matrimonium, iuxta S. Sedis indultum pro In liis esset validum, si nullum aliud obstaret impedimentum. Hinc quaeritur :

A"'«i» civili» pre»itione» dc ab.cnnbu» con-

probandum

1. Utrum provisiones legis civilis de absentibus coniugibus, locum certitudinis moralis de eorum morte tenere possint, ac consequenter utrum derelicti coniuges, perfectis et impletis istis provisionibus, aliud matrimonium legitime contrahere valeant.

2. In praesenti saltem casu, cum illae duae personae, civili lege nixae, aliqua cum bona tide contraxerunt, ac prius mulieris matrimonium defectu aetatis fortasse invalidum fuci it, possuntne ad sacramenta admitti ?

R. 1. Iuxta expositum. Negative, et expendendos esse casus particulares ab ipso Vic. Ap. iuxta Instructionem quae eidem communicetur (i).

(1) Haec Instructio quae incipiebat *u Ingentes bellorum clades* ▮ subrogata fuit ampliori Instr.S. C.S. Off. a. 1868.

2. Quoad defectum aetatis, praevia advertentia quod admodum difficulter ex hoc capite iuxta exposita probari posset nullitas matrimonii io casu, nihilominus, si Vicano Ap. ita videbitur, fiant acta opportuna ad probandum:

i, Mulierem primum matrimonium contraxisse ante completum annum aetatis suae duodecimum. 2. Eo tempore malitiam non suppLvi>$c aetatem. 3. Nec post adeptam pubertatem habuisse copulam cum viro.

Quoad practensam mortem primi viri, fiant acta opportuna iuxta Instructionem superius memoratam. Sponsos tamen non posse admitti ad Sacramentorum participationem, nisi praevia eorumdem separatione.

1274

·«««· inMcham Ifitcotioocm.

S. C. S. Off. /2 *Iuiii '86;* — Utrum liceat sacerdotibus Missam celebrare pro turcarum aliorumque infidelium intentione, et ab iis eleemosynam pro Missae applicatione accipere.

R. Affirmative, dummodo non adsit scandalum, ac nihil in Missa specialiter addatur, et, quoad intentionem, cunstet nihil mali, aut erroris aut superstitionis in infidelibus eleemosynam offerentibus subesse.

hstKUGTio — Puô dirsi coi Bellarmino *i De Missa lib. VI Cap. VI): certum est, etiam ex natura rei,* si nulla sit prohibitio Ecclesiae, *lictre offerre pro eiusmodi hominibus (qui extra Ecclesiam sunt).* Ora questa proibizione esiste *pro excommunicatis, et consequenter pro haereticis qui sunt omnes excommunicari,* ma non per gl'infedeii e conseguentemente puô per essi orferirsi il s. Sacrificio dclla Messa, *nam haec traditio, imo et Apostolica constitutio est...., neque extat, quod sciam, ulla Ecclesiae manifesta prohibitio;* c sebbene a questi inicdcli. come osserva il Tamburino *(Method, celcbr. Miss. lib. 2 Cap.* 2 *2)* « non prosit < dissa quoa t meritum, siquidem infidelis qui « propter privationem gratiae est Dei inimicus, « non est in statu meriti : neque prosit quoad • satisfactionem . quia satisfacere poenae quis < non potest, dum est in peccato mortali, nc- « que poena uda remittitur ei, cui actu debe- « tur poena aeterna: prodest tamen quoad im- < pctrationem.... quatenus ei impetrari possunt « mediante Sacrificio aliqua bona temporalia, « immo ct spiritualia, ut sunt aliquae bonae « inspirationes, et auxilia » : ne pcrciô fassi ingiuria alfotferenie la elcmosina, poiche si presume *velle interpretative quod rationabiliter potest.* Vuulsi |<raltro qui caucamente av venire che, siccume sogliono talora questi infcdcli richiedcie speciali prcghierc da inscrirai nella sacra liturgia, o vengono mossi a ciô da false idee o da superstizionc: ove ccrtnmcntc constasse, o si avesse, dallo assieme delle circostanzc, fondato dubbio *aliquid m il·, aut erroris, aut superstitionis subesse,* uvvcro si esigesse apertamente *ut aliquid in Missa addatur* contre le canoniche prescruioni, non si potrebbe otferire la Messa per tali richiedcnti, ne accertarne la elcmosina, perche si farebbe cosa illccita, c si tenebbe mano a simili pregiudizî cd errori, cd in questo senso appunto si trovano date più volte dal S. Offizio risposte negative.

1275

Quiformicthr. JonfeJvhciirn J'

S. C. S. Officii *6 Sept. 186^* — Sacerdotes confessarios orientales in excipiendis sacramcntalibus confessionibus fidelium latini ritus uti debere forma et lingua proprii adprobati ritus, nisi aliter ab Apostolica Sede indultum vel decretum fuerit.

1276

co..:ra cuo.j^ Coctu* iC4tho<>- *cotunu.iccrSnbt*

Litt. E.mi S?cr. S. C, S. Officii *8* 1VOP. *tob^* – AU QUOSDAM PUSKISTAS ASOLtCOS. — Quod vos litteris datis, *corde sincero et voce non ficta* hoc tantum optare profiteamini, ut secundum Domini Icsu Christi verba, unum ovile fiat, ct unus pastor, id spem atfert huic Sacrae Congregationi jucundissimam, vos tandem divina eiusdem Icsu Christi gratia ad veram unitatem esse perventuros. Cavendum tamen vobis est, ne ipsam quaerentes dethetatis a via. Id porro Sacra Congregatio vobis contigisse vehementer dolet existimantibus, ad veram Icsu Christi Ecclesiam pertinere, tamquam partes, Christianos illos coetus, qui *sacerdotii et catholici nominis hereditatem* habere se iactant, licet sint ab Apostolica Petri Sede divisi ac separati. Qua opinione nihil est, quod magis a genuina catholicae Ecclesiae notione abhorreat. Catholica enim Ecclesia, ut in meis ad Episcopos Angliae litteris monetur, ca est quae super unum Petrum aedificata, in unum connexum corpus atque compactum unitate fidei et caritatis assurgit (1). Equidem hanc fidei et caritatis scu communionis unitatem c.x irreformabili Christi institutione, non modo praecipuam esse ac fundamentalem verae Ecclesiae proprietatem, sed certissimam quoque semperque visibilem notam, qua ipsa Ecclesia ab omnibus sectis tuto ac facile distinguatur, evidentissime vobis, si rem sedulo inspicere pacatoque animo considerare volueritis, demonstrabunt tum Sacrarum Scripturarum diserta testimon a insignesque metaphorae, parabolae et imagines, quibus delineatur ac vcluti repraesentatur Ecclesia, tum piaeclarissimu sanctorum Patrum antiquissimarumque syno lorum documenta, tum

/e* s< tubm u-

(t) S. Ambrosius dc oftic ministr. lib. III, cap. 3, num 19.

constans agendi ratio, quam Ecclesia a suis usque primordiis sequi consuevit adversus cuiusque generis haereticos ct schismaticos, tametsi cx iis complures sacerdotii ct catholici nominis hereditatem sibi arrogarent. Quemadmodum igitur Ecclesia Christi propter summam, quam per omnes gentes ct in omne tempus diffusa firmissime retinet, fidei communionisque unitatem catholica est ct dicitur, ita propter unitatem eamdem sancta ct apostolica praedicatur ; et quemadmodum absque tali unitate desineret et iure et facto esse catholica, ita sanctitatis etiam ct apostolicae successionis insignibus continuo privaretur.

Al Christi Ecclesia suam unitatem nunquam amisit, nunquam nc brevissimo quidem temporis intervallo amittet; quippe quae perenniter, iuxta divina oracula, duratura sit. Quomodo vero Ecclesia perenniter duratura credatur, si in essentialem eius statum actas aetati succedens non secus atque fit in mundanarum rerum mutabilitate, novam induceret speciem ct formam, ct ipsa adeo Ecclesia ab illa fidei ct communionis unitate desciscere aliquando posset, qua et a lesu Christo fundata est, et ab Apostolis deinde propagata ? Ideo enim, ait s. Ambrosius, regnum Ecclesiae manebit in aeternum, quia individua fides, corpus est unum (1). Quod si Ecclesia Christi indefcctibilis prorsus est, sponte sequitur, eam infallibilem quoque dici et eredi debere in evangclica doctrina tradenda ; quam infrillibilitatis praerogativum Christum Dominum Ecclesiae suae, cuius ipse est caput, sponsus et lapis angularis, mirabili munere contulisse, inconcussum est catholicae fidei dogma. Et profecto quis sanus sibi persuadeat, errorem subesse posse publico ac solemni Ecclesiae magisterio, quod Christus eo consilio instituit, ut iam non simus parvuli fluctuantes et circumferamur omni vento doctrinae in nequitia hominum, in astutia ad circumventionem erroris (2); quod sui praesentia nunquam deserendum, atque a Spiritu Sancto de omni veritate edocendum pollicitus est ; a quo voluit universas gentes ad obedientiam fidei vocari, et rerum credendarum agendarumque doctrinam ita accipere, ut qui Apostolis legilimisque eorum successoribus praedicantibus non credidisset, condemnaretur ; cui munus uuctoritatemque attribuit sanorum verborum formae praescribendae, in qua omnes docibiles Dei convenirent? Hinc Paulus Ecclesiam appellat columnam ct firmamentum veritatis (3). Sed quo pacto Ecclesia esset firmamentum veritatis, nisi tuto ab ea veritas peteretur ? Sanctissimi quoque Patres una voce loquuntur ac praedicant, in unitate Ecclesiae unitatem fi lci ac doctrinae Christi sic defixam c»e. ut una disiungi ab alia non valeat ; quo spectat aurea illa s. Cypriani sententia, Ecclesiam esse unitatis ac veritatis dom cilium (q). Nc4ue catholica Ecclesia dubitavit unquam dc hac praerogativa sibi promissa, ct pci iugem Christi praesentiam Sanetique Spiritus alHat im communicata, quoties suboitas fidei Controversias dirimere, sacrarum Scripturarum sensum interpretari, errores pie commisso revelationis deposito adversos profligare aggressa e<t; suas enim dogmaticas definitiones edidit semper ac proposuit tamquam certam et immutabilem fidci regulam : quibus, ut fidei regulae, intimum quisque assensum sine ulla dubitatione, suspicionc, haesitatione praestare deberet ; qui veru iisdem definitionibus contumaciter obsisterent, hoc ipso circa fidem saluti consequendae necessariam naufiagavisse, nec amplius ad Christi ovile pertinere censerentur. Atque haec magis magisque absurditatem pro lunt idius commenti dc catholica Ecclesia ex tribus communionibus coalescente, cuius commenti fautores infahibilitatem Ecclesiae necessario inficiari coguntur.

Iam non minus certum atque exploratum est, Christum lesum, ut fidei communionisque unitas in Ecclesia gigneretur ac perpetuo servaretur, utque capite constituto, schismatis tolleretur occasio (5), beatissimum Petrum praeceleris Apostolis, tamquam iliorum principem et eiusdem unitatis centrum et vinculum conspicuum, singulari providentia elegisse; super quem Ecclesiam suam aedificavit, ct cui totius gregis pascendi, fratres confirmandi, totoque urbe ligandi ac su.venii summam curam auctoritatcmque contulit in successores omni aevo prorogandam· Catholicum dogma hoc est quod ore Christi acceptum, perenni Patrum praedicatione traditum ac defensum Ecclesia universa omni aetate sanctissime retinuit, saepiusque adversus novatorum errores S immorum Pontificum Conciliorumque decretis confirmavit. Quare catholica Ecclesia illa solum semper credita est, quae fide et communione cum Sede Romanorum Pontificum Petii successorum cohaeret, quam proptercH Sedem s. CypJatius nuncupat catholicae Ecclesiae radicem et matricem (b); quam unam Patres et Concilia per antunomasticam appellationem *Apostolicae Sedis* numine designant e qua sacerdotalis unitas exoita est (7) ct in omnes venerandae Communionis iura limanant (8); in qua Petrus iugicer vivit et praesidet ct praestat quaerentibus fidei veritatem (9)· Certe s. Augustinus, ut schismatis convictos

(1) In Luc. lib. VII, n. 91.
(2) Ephes. IV, ta.
(j) t. Timoth. III, !$.
(4) Epist. VIII ad Corn. ap. Constant, n. 1.
($) S Hieronym. lib. I. adv. Iovin. n. 26.
(6) Epist. IV, ad Cornelium ap. Constant, n. J.
(7) S. Cypr. epist. XII, ad Corn. up. Constant, num. 14
(8) Epist. Concilii Aquileieusis ad Gratianum Imp an 381 inter epistolas s. Ambrosii.
(9) S. Petrus Chrvsol. epist· ad Eutych. Act. HI. Concilti Ephes, ap. Harduin. L 1478.

Donatisus ad radicem ct vitem, unde discesserant, revocaret, argumento utitur ab antiquioribus Patribus frequentato: < Venite, fratres, si vultis ut inseramini in vite. Dolor est, cum vos videmus praecisos ita iacere. Numerate sacerdotes vel ab ipsa Petri Sede, ct in ordine illo patrum, quis cui successit, videte. Ipsa est petra, quam non vincunt superbae inferorum portae » (i). Quo uno satis ostendit, in catholica Ecclesia eum non esse qui non inhaereat illi petrae, in qua fundamentum positum esc unitatis catholicae. Neque aliter sensit s. Hieronymus. cui profanus erat quisquis non Cathedrae Petri ct Pontifici in ea sedenti communione consociaretur: « Nullum primum (sic ille ad Damasum) nisi Christum sequens, Beatitudini tuae, idest cathedrae Petri communione consocior; super illam petram aedificatam esse Ecclesiam scio. Quicumque ettra hanc domum agnum comederit, profanus esc. Si quis in Noc arca non fuerit, peribit regnante diluvio. Quicumque tecum non colligit, spargit, hoc est, qui Christi non est, antichrist! est » (2). Neque aliter s. Optatus Milevitanus. qui singularem illam cathedram celebrat, omnibus nolam, Romae constitutam, in qua unitas ab omnibus ira servari debet ut schismaticus et haereticus sit qui contra illam singularem cathedram alium collocet (3), Et merito quidem; in Romanorum enim Pontificum ordinatione et successione, uti denunciat ajKrte omnibus s. Irenaeus, ea quae est ab .Apostolis in Ecclesia traditio ct veritatis praeconario pervenit usque ad nos ; et est plenissima haec ostensio, unam et camdem vivifieitricem fidem esse quae in Ecclesia ab Apostolis usque nunc sil conservata ct tradita in veritate (4).

Itaque si proprium est ac perpetuum verae Christi Ecclesiae insigne, ut summa fidei caritatisque socialis unitate contineatur, efflorescat ^c veluti civitas supra montem posita omnibus hominibus omni tempore patefiat; ct si, alia ex parte eiusdem unitatis originem, centrum ac vinculum Christus esse voluit Apostolkam Petri Sedem, consequens fit, coctus prorsus omnes db externa visibilique communione et obedientia Romani Pontificis separatos, esse non posse Ecclesiam Christi, neque ad Ecclesiam Christi quomodolibct pertinere, ad illam scilicet Ecclesiam, quic in symbolo post Trinitatis commendationem credenda proponitur Ecclesia sancta. Ecclesia una, Ecclesia vera, Ecclesia c itholica (5); quae catholica nominatur non solum a suis, verum ctiam ab omnibus inimicis (6), sicque ipsum catholicae nomen sola obtinuit, ut cum omnes haeretici sc catholicos dici velint, quaerenti tamen peregrino alicui, ubi ad catholicam conveniatur, nullus haereticorum vel basilicam suam vel domum audeat ostendere (7) ; per quam Christus veluti per corpus sibi penitissime coniunctum beneficia redemptionis impertit, et a qua quisque fuerit separatus, quantumlibet laudabiliter se vivere existimet, hoc solo scelere quod a Christi unitate disiunctus est, non habebit vitam, sed ira Dei manet super eum (8): eiusmodi proinde coetibus catholicum nomen tum iure minime competere, tum facto attribui nullatenus posse citra manifestum haeresim. Inde autem perspicietis, honorabiles ac dilectissimi Domini, quare sacra haec Congregatio tanta sollicitudine caverit, ne Christifidcles societati a vobis recens institutae ad promovendam, ut dicitis, christianitatis unitatem cooptari paterentur aut quoquomodo faverent. Perspicietis etiam in irritum necessario cadere quamcumquc conciliandae concordiae molitionem, nisi ad ea principia exigatur, quibus Ecclesia ct ab initio est a Christo stabilitu ct deinceps omni consequenti aetate per Apostolos eorumque successores una cademque in universum orbem propagata ; quaeque in celeberrima Hormisdae formula, quam certum est a tota catholica Ecclesia comprobatam esse, dilucide exponuntur. Perspicietis denique, oecumenicam illam quam memoratis, *intercommunionem* ante schisma photianum, ideo viguisse quia orientales ecclesiae nondum a debito Apostolicae Cathedrae obsequio desciverant ; neque ad optatissimam hanc intercommunioneni restaurandam satis esse, simultates ct odia in Romanam Ecclesiam deponere, sed omnino, ex praecepto ct instituto Christi, oportere Romanae Ecclesiae fidem ac communionem amplecti ; quandoquidem, ut ait venerabilis Beda splendidissimum vestrae gentis ornamentum : < Quicumque ab unitate fidei vel societate illius (beati Petri) quolibet modo semetipsos segregant, tales nec vinculis peccatorum absolvi, nec ianuam possint regni caelestis ingredi (9) ».

Atque utinam, honorabiles et dilectissimi domini, quoniam *Ecclesia catholica una esse nec scindi nec dividi posse monstrata est* (io), non amplius dubitetis, vos eiusdem Ecclesiae condere gremio quae usque ad confessionem generis humani ab Apostolica Sede per successiones episcoporum, frustra haereticis circumlatrantibus, culmen auctoritatis obtinuit (11). Utinam quod in vobis per inditam benevolentiam erga hanc Ecclesiam Spiritus Sanctus coepit,

(1) Psalm. in part. Donati.
(2) Ep st. 11 al 57 ad Damas, n. 2.
(O De Schism. Donatist. lib. II, n. 2.
(4) L'b. III, contra haeres, cap. n 5, ex veL crpr.
(5) S Aug. dc Symb ad catecb. cap. VI.
(6) S. Aug. dc vera Rclig, cap. VIL
(7) S. Aug. contr. epist. fundam, cap. IV. n. $.
(8) S. Aug. cp. 141, al. 152, n. $.
(9) S. Aug. Hom in natali ss. Petri ct Pauli.
(10) S. Cypr. cp. VIII ad Corn, apud Constant, num. 2.
(t 1) S. Aug. de util. credendi c. XVII, n.

ipse complere ct perficere sine mora dignetur. Id vobis una cum hac Sacra Congregatione toto ominatur animo, et a Deo misericordiarum et luminum Patre enixe adprecatur Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa IX, ut vos tandem omnes ab exheredata praecisione fugientes in hereditatem Christi, in veram catholicam Ecclesiam, ad quam certe spectarunt maiores vestri ante lugendam saeculi scxtidccimi separationem, accipere feliciter mercamini radicem caritatis in vinculo pacis et in societate unitatis (i).

1277

Circa cUutulam in formuli» facultalum: *nulla mod'› III uti l Oiilt extra Jinei tuae dioecetn.,*

S. C. S. Off. 22 *Nov. 1865.* — Southwark — i. In Form. II (facultatum) edicitur ut Episcopus, qui his a Pontifice facultatibus donatus est, *nullo modo iis uti possit extra fines suae dioecesis:* sed idem alias facultates solet a Sancta Sede obtinere quibus haec non apponitur limitatio, v. g., ut possit in matrimoniis mixtis contrahendis dispensare. Mihi videtur, quoties alicuius rei facultatem Romanus Pontifex rogatus cuilibet facit, haec limitatio implicite apponi, ita ut duobus Southwarccnsis dioecesis subditis, qui forte Plymuthi commorantur, ut ibi mixtum matrimonium inire queant concedere per dispensationem non possim. Quaeso Te, S. Pater, ut edisseras utrum haec sententia vera sit : id est, quoties Indultum ca verba *nullo modo uti* etc., minime praefert, haec semper in eadem subaudienda esse.

2. Cum, in dispensando super matrimoniis mixtis, Ecclesia catholico viro aut mulieri cum anglicana muliere aut viro (in quo directe cadere Ecclesiae beneficia non debent) inire nuptias permittere soleat, a quonam Episcopo concedi dispensatio potest, cum catholicus vel catholica venit ad matrimonium extra suam diocccsim ineundum?

R. Ad r. Clausulam *nullo modo uti possit extra fines suae dioecesis* ita intelligi debere ut facultates sub ipsa comprehensae exerceri tantummodo possint cum propriis subditis in dioecesi existentibus actu quo conceditur gratia. Eamdem tamen clausulam non subintelligi in facultatibus quae Episcopis ab Apostolica Sede conceduntur, nisi fuerit expressa, vel aliter constet dc mente Summi Pontificis, vel nisi subiecta materia eam requirat. Facultatem vero dispensandi super impedimento mixtae Religionis concedi cum clausula *dispensare valeat intra fines suae dioecesis;* eam proinde exerceri non posse nisi cum subditis actu existentibus intra fines propriae dioecesis, servatis caeteroquin iis quae traduntur in responsione ad 2.

Ad 2. Catholicos viros vel mulieres dispensari posse, iu»tis accedentibus causis, super impedimento mixtae religionis ab Episcopo hanc facultatem habente, cuius sunt subditi ob domicilium vel quasi-domicilium in eius dioecesi acquisitum, dummodo in eadem dioecesi actu existant quando dispensationem recipiunt; dispensationem vero ita obtentam execution! tradi posse ubicum (ue mixta connubia contrahi permittuntur, nisi aliquid aliud obstet, iudicio Ordinarii loci in quo contrahitur matrimonium: secus, pro dispensatione ad Apostolicam Sedem recurrendum esse.

1378

ne dHpentatiohibu» nutnmoniaiibu» cum dubititur de <11•tenti» inipcdlπκηΐι cccfeiia«tld.

S. C. S. Off. *14 Dec. t86$.* — Mvsur — Quaeritur abrogatio impelimentorum tertii et quarti gradu» consanguinitatis et affinitatis pro indigenis istarum regionum, vel saltem facultas dispensandi ad cautelam super impedimentis consanguinitatis vel affinitatis quae in matrimoniis indigenarum eorumdem intercedunt, quaeque saepissime ignota manent, propter difficultatem ea detegendi, diligenti licet examine instituto, attentis nimirum castarum usibus ibi locum habentibus,

R. r. Quoad generalem dispensationem pro Uissionibus indicis super impedimento tertii et quarti gradus consanguinitatis vel affinitatis : Negative. — 2. Quoad facultatem vero dispensandi ad cautelam in casu exposito, non esse necessariam, quando dubitatio de existentia ecclesiastici impedimenti oritur dumtaxat ex motivo generali. Dispensationem huiusmodi posse a Vicariis Apostolicis corumque delegatis impertiri, absque nova Sedis Apostolicae venia, quando dubitatio prudenter oritur ex motivo particulari, et agitur dc impedimentis super quibus, si certo cognoscerentur, Vicarius Apostolicus absolute dispensare posset. — 3. Non esse cur missionarii tanta anxietate laborent de impedimentis ob consanguinitatem vel affinitatem ecclesiastico iure induciis, quae post diligentem inquisitionem ignota remanere possunt.

1279

QuinJonam cx diuturna Capiti» *Tament* ob»crtahonc praesumendi iit CIU» publicatio.

S. C. S. Off. *ıo fan. t866.* — Waynk-Castr. — Quanto tempo si richiede perche dalla osservanxa dei Cap. *Tametsi* in un luogo se ne possa presumere la pubblica/Jone ?

R. Decretum Concilii Tridentini *De reformat. mttrim. sess.* 2/ diu dicitur observatum tamquam eiusdem Concilii decretum quando a tempore quod excedit hominum memoriam in parochia vim legis obtinuisse compertum est, ita ut matrimonia contracta praeter formam a Tridentino praescriptam irrita semper habita fuerint.

(1) S. Aug. cp. *61* (al. 223) n· 2, cp. 69 (al. 238) num. 1.

1280

)< *ariii* B·'Π· Instr. S. Poenit. /5 *Ianuarii rS'66.* — *1.* Quod iimdiu timebatur, quodque Episcopi cum singillatim, tum una omnes, protestationibus, zelo ac doctrina plenis, virique plurimi cuiusque Ordinis eruditis suis scriptis, ct ipsemet Summus Pontifex vocis suae auctoritate avertere conati sunt, id, proh dolor ! videmus in Italia constitutum. Quem vocant civilem matrimonii contractum, eiusmodi malum haud amplius est quod lesu Christi Ecclesia debeat trans Alpes deflere, sed ct quod in hisce Italiae regionibus consitum, pestiferis suis fructibus Christianam familiam societatemque minitatur inficere. Atque hosce funestos effectus Episcopi ct locorum Ordinarii animadverterunt, quorum quidem alii opportunis instructionibus munitum ac vigilem fecerunt gregem suum ; alii vero ad hanc Apostolicam Sedem mature confugerunt, ut normas inde haurirent, quibus in tam trepida re ac tanti momenti, tuto dirigerent sese. Quamvis autem hoc Sacrum Tribunal haud pauca rcsjKjnsa atque instructiones particularibus petitionibus, Summi Pontificis iussu, dederit, attamen ut postulationibus quae in dies augentur satisfiat, mandavit Sanctus Pater ut per hoc Tribunal ad omnes locorum Ordinarios, ubi infausta haec lex promulgata fuit, Instructio mitteretur, quae normae cuiusdam loco cuique eurum inserviret, ut et fideles dirigant, et ad morum puritatem, sanctitatemque matrimonii christiani sartam tectam servandam, uno animo procedant.

2. At vero in exequendis S. Patris mandatis haec S. Poenitenthiria superfluum putat in memoriam cuiusque revocare quod est sanctissimae religionis nostrae notissimum dogma: nimirum matrimonium unum esse ex septem sacramentis a Christo Domino institutis, proindeque ad Ecclesiam ipsam, cui idem Christus divinorum suorum mysteriorum dispensationem commisit, illius directionem unice pertinere; tum ctinm superfluum putat in cuiusque memoriam revocare formam a S. Tridcntina Synodo praescriptam, sess. 24, c. 1 *De reform, matrim.* sine cuius observantia, in locis ubi illa promulgata fuit, valide contrahi matrimonium nequaquam posset.

3. Sed ex hisce aliisque axiomatibus et catholicis doctrinis debent animarum Pastores practical instructiones conficere, quibus etiam fidelibus id persuadeant, quod SS. Dominus Noster in Consistorio secreto, die 27 Septembris anni i85a, proclamabat, id est : *Inter fideles matrimonium dari non posse, quin uno odemque tempore sit Sacramentum ; atque idcirco quamlibet aliam, inter Christianos, viri et mulieris, praeter Sicramentum, coniuncttonem etiam civilis legis vi factam, nihil aliud esse nisi turpem atque exitialem concubinatum.*

4. Atque hinc facile deducere poterunt civilem actum, coram Deo eiusque Ecclesia, nedum ut sacramentum, verum ncc ut contractum haberi ullo modo posse ; et quemadmodum civilis potestas ligandi quemquam fidelium in matrimonio incapax est, ita ct solvendi incapacem esse; ideoque, sicut hacc S. Pocnitcntiaria iam alias in nonnullis responsionibus ad dubia particularia declaravit, sententiam omnem de separatione coniugum legitimo matrimonio coram Ecclesia coniunctorum a laica potestate latam, nullius valoris esse : et coniugem, qui ciusmodi sententia abutens alii sc personae coniungere auderet, fore verum adulterum : quemadmodum esset verus concubinarius, qui vi tantum civilis actus in matrimonio persistere praesumeret ; atque utrumque absolutione indignum esse donec haud resipiscat, ac praescriptionibus Ecclesiae se subiicicns ad poenitentiam convertatur.

5. Quamvis autem verum fidelium matrimonium tum solum contrahatur quum vir et mulier, impedimentorum expertes, mutuum consensum patefaciunt coram parocho et testibus, iuxta citatam S. Concilii Tridentini formam , atque ita contractum matrimonium omnem suum valorem obtineat, ncc opus sit ut a civili potestate ratum habeatur aut confirmetur : attamen, ad vexationes poenasque vitandas, et ob prolis bonum, quae alioquin a laica potestate ut legitima nequa juam haberetur, tum etiam ad polygamiae periculum avertendum, opportunum et expediens videtur, ut iidem fideles postquam matrimonium legitime contraxerint coram Ecclesia, sc sistant, actum lege decretum exccuturi , ea tamen intentione (uti Benedictus XIV docet in Brevi diei 17 Septembris anni 1746 < *Redditae sunt Nobis* > §* *Exposuistis ; V. n. 359)* ut sistendo se Gubernii official: nil aliud faciant, quam ut civilem caeremoniam exequantur.

6. Iisdem dc causis, nequaquam vero ut infaustae legis execution! cooperentur, parochi ad matrimonii celebrationem coram Ecclesia cos fideles qui, quoniam lege arcentur, ad civilem actum dein non haberentur ut legitimi coniuges, non ita facile ac promiscue admittant. Hac in re multa uti debebunt cautela ac prudentia, ct Ordinarii consilium exposcere ; atque hic facilis ne sit ad annuendum, sed in gravioribus casibus hoc Sacrum Tribunal consulat.

7. Quod si opportunum est ac expedit ut fideles, sistentes sc ad actum civilem peragendum, se probent legitimos coniuges coram lege, hunc tamen actum, antequam matrimonium coram Ecclesia celebraverint , peragere nequaquam debent. Et si qua coactio, aut absoluta necessitas, quae facile admittenda non est, eius-

modi ordinis invertendi causa esset, tunc omni diligentia utendum erit ut matrimonium coram Ecclesia quamprimum contrahatur, atque interim contrahentes seiuncti consistant. Hac super re unumquemque hortatur haec S. Poenitentiaria ut doctrinam sequatur ac teneat a Benedicto XIV expositam in Brevi, cuius supra mentio facta est, ad quod tum Pius VI in suo Brevi ad Galliae Episcopos *Laudabilem maiorum suorum,* dato die 20 Septembris anni 1791, tum Pius VII in suis Litteris datis die ir Iunii anni 1808 ad Episcopos Piceni, eosdem Episcopo:» instructionis gratia remittebant, qui normas expostularunt quibus in simili civilis actus contingentia fideles dirigerent. Post haec omnia facile est videre praxim hactenus observatam i circa matrimonium, et speciatim circa paroccialcs libros , sponsalia ct matrimonialia impedimenta cuiusvis naturae ab Ecclesia sive constituta sive admissa, nullo modo variari.

8. Et hae sunt generales normae quas huic S. Poenitcntiariae, Sancti Patris mandatis obsequenti , tradere visum fuit, et iuxta quas eadem videns piures Episcopos ct Ordinarios suas iam instructiones adamussim confecisse, maximopere laetatur, speratque fore ut et caetcri omnes idem faciant : qui ita se Pastores vigiles ostendentes. meritum ac praemium a Iesu Christo Pastorum omnium Pastore consequentur.

suos poenitentes, ut sollicitantes huiusmodi, quamprimum poterunt. Inquisitoribus aut locorum Ordinariis deferam; eosdemque poenitentes non absolvere, qui huic adimplendo muneri parere recusent. Praeterea tertio loco Apostolicae Sedi reservatur, excepto mortis articulo, eorum casus qui innoxios sacerdotes apud ecclesiasticos indices falso sollicitationis insimulant, vel sceleste procurant ut id ab aliis fiat. Quarto denique sacer Ioti cuilibet omnis facultas ct jurisdictio ad sacramentales confessiones personae complicis in peccato turpi contra sextum decalogi praeceptum commisso excipiendas adimitur, nisi extrema prorsus urgeat necessitas, nimirum si in ipsius mortis articulo alter sacerdos desit, qui confessarii munere fungatur, vel sine gravi aliqua exontura infamia vel scandalo Vocari aut accedere nequeat (1). Et Apostolicae Sedi reservatur eorum confessariorum casus, qui complicem in peccato turpi absolvere ausi fuerint.

Nullum sane dubium est, quin hae praescriptiones, prohibitiones, reservationes omnes et singule in cunctas nationes universim vires suas extendant, ct ubique terrarum *inconcusse ac inviolabiliter* observandae sint. Quod quidem vel legenti Grcgorii XV et Benedicti XIV Constitutiones evidentissime patet; et idipsum consequentium Pontificum sutfragio, prout se dedit occasio, ad hanc usque diem coitirmatum est. Et re quidem vera Vicario Apostolico Cocincinac sciscitanti: 1. *An Constitutio Bened. XIV adversus sollicitantes obliget etiam missionarios franciscanos, qui ministerium exercent in Cocincina.* 2. An *eadem Constitutio restringi possit ac moderari in aliquo casu ob magnam confessanorum penuriam in eodem regno Cocinetnae ;* iussu Pii VI anno 1775 opportuna instructione responsum fuit: *Ad r. affirmative. Ad* 2. *negative.* Et proxime SSmus D. N. Pius Papa IX. decreto huius supremae Inquisitionis sub feria IV. die 27 iunii anno i860 edixit, *in facultatibus quibus Episcopi aliique locorum Ordinarii ex concessione Apostolica pollent absolvendi ab omnibus casibus Apostolicae Sedi reservatis excipiendos semper in posterum et exceptos habendos esse casus reservatos in bulla Benedicti XIV. quae incipit « Sacramentum Poenitentiae ».* Hoc decretum vero omnibus ubique tci rarum Ordinariis praedicta absolvendi facultate donatis absque ulla exceptione significandum mandavit.

Quamobrem omnibus locorum Ordinariis enitendum summopere est, ne eorum vigor, quae in praedicta Constitutione salubriter providentur, paulatim uspiam elangucat. At Ertri PP. Cardinales supremi Inquisitores nuper cognoverunt, eamdem Constitutionem non ubique, sicuti par esset, execution! tradi, atque in ali-

1281

orca indultum condimentorum *ex adiye.*

s. Poenitentiaria 20 *Ianuarii t866* — Se possa usarsi minestra coi brodo di carne nci venerdl e sabbati nci quali vi è Γ induito dei condimenti di grasso.

R. Sub terminis *condimenti di grasso* non comprehendi iusculum carnis coctae.

1282

Circa obaervanms iicticJ xiv. ?*</Λ'/7ΛvΛ7 contra»oliicitan-

Instr. S. C. S. Off. *20 Febr. r866* — Quae supremus Pontifex gl. mem. Bened. XIv *n Constitutione die r Iunii anno 1741 edita cuiui initium est *Sacramentum Poenitentiae* confirmavit ac decrevit, ca ad haec quatuor maxime capita reducuntur. In primis, quemadmodum iam antea sancitum fuerat, praesertim a Gregorio XV Constitutione quae, sub die 3o Augusti anno 1622 data, incipit *Universi,* omnes locorum Ordinarii aeque ac Inquisitores deputantur indices ad inquirendum et procedendum et condignis poenis animadvertendum contra sollicitantes ad turpia in Confessione, quamvis ab ordinaria jurisdictione quomodolibct exemptos. Itidem omnes sacerdotes ad audiendas sacras confessiones constituti, sicut antea quoque praescriptum erat, obligantur monere

(1) Const, eiusdem S. P. Bened XIV *Apcttolici mufiirb* die 8 Februarii 174$.

^uibus locis nonnullos tum in denunciationis onere adimplendo, tum in iudicio contra sollicitantes instituendo, irrepsisse abusus, qui sine iustitiae ac providae severitatis discrimine tolerari minime possent. Ituque neque inopportunum, neque ipsis locorum Ordinariis ingratum fore indicarunt, si quae contra eosdem abusus ab hac suprema Congregatione ad tramites sacrorum canonum decreta fuerunt, in unum collecta prae oculis habeantur. Ad quem cifectum praesentem instructionem edi mandarunt.

1. Personae sive mares sive feminae, quaecumque illae sint, ad turpia sollicitatae in Confessione vel occasione aut praetextu Confessionis, quemadmodum enucleate in memorata Constitutione praecipitur, rem ad Sanctam Sedem vel ad loci Ordinarium deferre debent.

2. Denunciarc oportet quemcumque sacerdotem etiam jurisdictione carentem, sollicitantem in confessione, vel etiam poenitentis sollicitationi consentientem, quamvis statim dissentientem de turpi materia loqui, illius complementum ad aliud tempus differentem , et non praebentem absolutionem poenitent: (t).

3. Huiusmodi denunciationcs a nemine absque culpa letali omitti possunt. Qua de re poenitentes debent admoneri, neque ab iis admonendis instruendisque eorum bona fides excusat.

4. Sacerdotes ad sacras audiendas confessiones constituti, qui de hac obligatione poenitentes suos non admonent, debent puniri (2).

5. Poenitentes admoniti, et omnino renuentes nequeunt absolvi; qui vero ob iustam causam denunciationem differre debent, eamque quo citius poterunt faciendam spondent serioque promittunt, possunt absolvi.

6. Denunciationcs anonvmac contra sollicitantes ad turpia nullam vim habent: denunciationes enim fieri debent in iudicio, nempe coram Episcopo ciusve delegato cum interventu ecclesiastici viri, qui notarii partes teneat, et cum iuramento, et cum expressione et subscriptione sui nominis; nec sufficit si fiat per apochas vel per litteras sine nomine et cognomine auctoris (3). Ceterum prohibetur, ne in recipiendis denunciationibus praeter iudicem et notarium, virum utrumque ecclesiasticum, speciali et scripto exarata Episcopi deputatione munitum, testes intersint. Cavendum quoque ne ex denunciantibus quaeratur, num sollicitationi consenserint : et convenientissimum foret, si de huiusmodi conscn>u, quantumvis sponte manifestato, aihil notetur in tabulis (4).

7. Denunciationis onus est personale et ab ip>a persona sollicitatu adimplendum. Verum si gravissimis difficultatibus impediatur, quominus hoc perficere ipsa possit. tunc vel per se, vel per epistolam, vel per alium personam sibi benevisam suum adeat Ordinarium, vel sanctam Sedem per sacram Poenitentiariam, vel etiam per hanc supremum Inquisitionem, expositis omnibus circumstantiis, et deinde se gerat iuxta instructionem quam erit acceptura. Si vero necessitas urgear, sc gerat iuxta consilia et monita sui confessarii. Ast si nullo impedimento detenta denunciationem omnino renuat, in hoc casu aliisque supra memoratis, laudandus est confessarius. qui operam suam poenitenti non denegaverit, et vel Ordinarium vel Sanctam Sedem pro opportunis providentiis consuluerit, suppresso tamen poenitentis nomine. Formulas autem hisce in casibus adhibendas tradunt probati auctores, quos inter Pignatclli consuit. 104, Caréna, Albitius, etc.

8. Non infrequenrer occurrit casus, ut confessarius aliusvc ecclesiasticus vir ab Episcopis (quorum utique haec potestas est) deputetur ad denunciationcs recipiendas in re ad sollicitationis crimen spectante absque interventu notarii. Huic instructioni folium adiicitur circa modum, quo hisce in casibus confici dcnunciatio cfebet * Qui enim ad hoc gravissimum munus viri maxime idonei destinantur, de actu denunciationis iudiciaria ratione assumendo instrui debent , ac moneri, ut statim a recepta denunciatione eam continuo ad ipsum Episcopum, a quo fuerunt deputati, caute transmittant, neque confecti actus exemplum vel vestigium aliquod sibi retineant. Atque in hunc fere modum haud difficulter denunciandi munus adimpletur. Profecto a locorum Ordinariis efficiendum est, ne ad loca suae iurisdictioni subiecta applicare oporteat quod pro Missionibus Pernambuci in America dic 22 Ianuarii an. 1627 declaratum fuit: *Mulieres* videlicet *sollicitatas non teneri ad denunciationem si ministri inquisitionis et vicarii Episcopi, in longinquis regionibus degentes, sine gravi incommodo adire nequeant.*

9. Si in denunciationibus, quod non raro contingit, aliae indicantur personae forte pariter sollicitatae, vel quae dc hoc crimine testimonium ferre aliqua ratione possint, hae quoque omnes et seorsim iudiciaria forma superius cnunciata examinandae sunt: et primo per *generalia,* deinde per gradus, quoad ita res ferat, ad *particularia* deveniendo, interrogari debent, utrum et quomodo revera fuerint ipsae sollicitatae, vel alias persona^ fuisse sollicitatas viderint vel audierint.

10. Accepta denunciatione, non illico proceditur, sed a superiore ecclesiastico inquiri sedulo debet, utrum persona dcnuncians sit fide

(1) Ex dedar, diei π Februar. 1661 confirmata in C»>n *tmtnlum Pctnittntiai.*

(?) Ex dedar, sub diebus 20 Martii 1621 ct 1 Octobres 1626 fv HS Albit. *Dt inconst, in fidt* cap. B n. 17

(j) Albit. loc. cit. n. 21.

(4) Ex dcclar. Urbani VIII sub fer. V dic 17 Aprilis 162.1.

(·) V, recentiOrem Instruet. *20 iulii 1S90 (n. Qjo)*

digna. Sollicitationis crimen ut plurimum sccrcto perpetratur; hinc privilegium est, ut in rausis quod conti a hoc crimen instituuntur, ad plenam probationem faciendam attestationes etiam singulares admittentur. At in memoratis summorum Pontificum Constitutionibus praescribitur , nc cum testibus singularibus procedatur, nisi praesumptiones, indicia et alia adminicula concurrant. Pondus igitur cuiusque denunciationis, qualitates ct circumstantiae serio accurateque perpendendae sunt, et, antequam contra denunciatum procedatur, perspectum exploratumque iudici esse debet, quod mulieres vel viri denuntiantes sint boni nominis, neque ad accusandum vel inimicitia vel alio humano atfeciu adducantur. Oportet enim, ut testes huiusmodi singulares ab omnibus privatis affectionibus sint immunes, ut ipsis integra fides haberi possit (1).

it. Ea est huius supremae Inquisitionis consuetudo, ut post unam alterainve denunciationem rescribatur, quod dcnunciatus *observetur,* ita videlicet super delato crimine suspectus habeatur, ut quum primum per novas denunciationes res explorata erit, in iudicium vocandus sit. Ut plurimum nonnisi a tertia denuntiatione procedi solet. Ad formale examen vocantur parochi, vel probatae fidei spcctataequc virtutis viri praesertim ecclesiastici, qui cum iuramento de veritate dicenda et de secreto servando super qualitatibus denunciantium ei denunciati , ct super mutuis eorum odiis ct inimicitiis examinentur. Hisce peractis diligentiis reus in iudicium adducitur, et coram iudice cum interventu ecclesiastici viri, qui notarii paries agat, super singulis cuiusque denunciationis et examinis adiunctis, iuramento dicendae veritatis obstrictus respondere debet. Cavetur solertissime, ne denunciantium nomina reo manifestentur et ne sacramentale sigillum quoquomodo violetur.

12. Quando perspecta evaserit patrati criminis veritas, reo ad defensionem, prout iura exposcunt, admisso , deveniendum erit ad illi interdicendum in perpetuum, nc confessiones excipiat, subtrahendo omnes et quascumque facultates ad id muneris eidem etiam per quodcurnque privilegium vel ab ipsa sancta Sede impertitas. I luiusmodi sententiam Episcopus ipse, ct non alius ab eo delegatus, proferat: et pro modo culpae, atque omnibus attentis circumstantiis caeteras quoque poenas reo irroget quae in supradictis pontificiis Constitutionibus decernuntur. Praeterea si reus in iudicio crimen confessus fuerit, congruam debet emittere abiuratiunem, ut se ita purget ab ea, quam incurrit, haeresis suspicione: et hac quoque poena m ipsa sententia mulctetur. Notandum est, pocnas huiusmodi omnes, et ipsam inhabilitatem ad sacrosanctum Missae sacrificium celebrandum in decreto Benedicti XIV die 5 augusti an. 1745 praescriptam, esse tantum *ferendae sententiae.* Abstinendum tamen erit ab infligenda degradatione ct traditione brachio saeculari. Id nimirum a Gregorio XV statutum fuit: ceterum *ad terrorem* potius impositum haberi debet quam ut execution*! man letur (2).

13. Qui nullis omnino supei hoc crimine praeventi denunciationibus, conscientia victi, Ordinario loci ciusve delegato se sistunt, patrata a se sollicitationis flagitia sponte confitentur, et veniam petunt, dimitti debent cum congrua abiurationc et poenitentiis dumtaxat salutaribus, adicctu consilio vel praecepto, ut ab excipiendis personarum sollicitatarum sacris confessionibus sc abstineant: ncc coetcris poenis antea dictis, accedentibus licet postmodum denunciationibus, afficiantur. Qui vero iudiciaria forma iam praeventi, sed nondum citati, sua sponte sc sistunt Î ct ii pariter, quos veritatem non integram sed diminutam in spontanea apparitione confessos esse Ordinarius loci ex acceptis postea denunciationibus deprehenderit, bcncticio impunitatis non gaudent, verumtamen pro ipsius Ordinarii prudentia mitius puniantur.

14. Quod in hisce causis vel ex commissione Apostolica, vel cx iure Episcoporum proprio, tractandis maiorem in modum curari et observari debet illud est, ut eaedem causae, utpotead fidem attinentes, secretissime peragantur, ct postquam fuerint definitae ct execution! iam traditae, perpetuo silentio omnino premantur. Omnes curiae ecclesiasticae administri, ct quicumquc alii ad has pertractandas, vel patroni ad defendendas causas assumuntur, iusiurandum dc s:creto servando debent emittere, ct ipsi Episcopi aliique locorum Ordinarii ad servandum secretum obstringuntur, prout in iure cautum est cap. *Statuta* tin. dc haeret, in 6, et in Clementina *Multorum § Porro* dc haereticis. Qui vero denunciationis oneri satisfaciunt. quippe in hisce causis examini subiiciuntur, iuramentum ab initio de veritate dicenda, et, actu expleto, de secreto servando, tactis sacrosanctis Dei Evangeliis, etiamsi sint sacerdotes . praestare tenentur. Haec si caute sancteque teneantur, nullum invidiae infamiaeque vel aliu I quodvis periculum timeri potest, quod vel testes a dicenda veritate, vel competentes iudices ab investigando et condignis poenis animadvertendo sollicitationis crimine contineat.

15. Indultum fuit a Pio VI in instructione, de qua antea dictum est, anno 1775 ad Vica-

(i) Ex Instruct, iussu Pii VI anno 177} ad Vicar. Ap. Cocincinae data. (K, *n, 949).*

(2) Albit. op. du cap. 15, n. 13, ct Benedict. XIV in privata epistola dic 11 Novcmbr. anno 1743 data ad Etnxnonuclcm dc Azevedo S. I. presbyterum.

rium Apostohcum Cocincinae data, ut cum di ficillimum sit in illis tam dissitis ac disparatis r:gionibu$ ea omnia a lamussim servare, quae in hisce causis servanda sunt ; et cum si aliqua et his omittantur, iustiria non patiatur, ut poenae infligantur adversus reos, dc quorum crimine iudiciaria ratione adhuc sufficienter non Constat, tunc consultius fortasse esset si extra judicii ordinem procedatur ad occurrendum lautu malo mediis et modis magis facilibus er expeditis, quo> in casibus particularibus Vicani Apostolici prudentia cum animarum zelo coniuncta suggciet. Iam vero quisque videt hanc indulgentium pro locis adeo dissitis, ac disparatis factim, neque omnibus esse communem, neque absque Apostohcae Sedis auctoritate iure losse ubivis induci.

16. Ceterum si locorum Ordinarii in conficiendis pioccssibus, vel etiam , confecto processu, in proferenda sententia contra sollicitantes ad turpia in confessione gravioribus involvantur difficultatibus , rem, transmissis actis, deferre poterunt ad hanc supremam Congregationem, quae peculiares instructiones singulis casibus accommodatas, ut saepe fit, tradet, ac definitivam sententiam, si expediens fuerit, ipsa proferet.

Haec sunt quae ad praedictam pontificiam Constitutionem caute rectcque exequendam conducunt, quaeque, utpote ubique locorum observatu facilia , sacra haec Congregatio supremae et universalis Inquisitionis pastorali Ordinariorum zelo ac sollicitudini vehementer commendat.

1283

b< luppicnJu Îi.r.*!bcn aÎ- r

S. C. S. Off. *28 Febr. t866.* — Postulantc Vicario Capitulari scnogallicn. instructionem c*,ca m >dum, quo suppleri possint probationes status liberi pro iis, qui in carccre detenti sunt; EE. PP. dixerunt tespondendum Vicario Capituli Scnogallicn., ut ad supplendas probationes status liberi eorum, qui detenti fuerunt in carceiibus, admitti possint documenta directoris carcerum, vel parochi in cuius paroecia situs est career, vel etiam capelltmi carcera; ct quatenus id obtineri nequeat, ct contrahens matrimonium mereatur fidem, admitti ipse possit ad iuramentum supplctorium , ct quod hoc iui amentum exigi om lino debet quoties habeantur probationes dumtaxat supplctivae. — Et SSrfius Ertiorum PP. suffragium confirmavit.

1284

• Ucklu- T ,λ'.'ï,r'-/ u· * . n» ♦

S. C. EE. et RR. 2 *Martii 1866.* — 1. An Religiosus non approbatus iuxta leges proprii Ordinis a suo Superiore, vel ip>o invito, cum sola facultate Ordinarii, valide excipiat confessiones saecularium.

2. An Superiores Regulares iurisdictionem habentes possint suos subditus suspendere ab audiendis confessionibus saecularium etiam ex informata conscientia. Et quatenus *affirmative,*

3. An valeat suspensio oretenus ct absque scripto enunciatu.

4. An absolutio impertita ab eo, qui tali suspensione est innodatus, sit valida. Et quatenus *negative,*

5. An qui huiusmodi absolutionem attentat irregularitatem incurrat.

R. Ad 1. Affirmative.

Ad 2. Affirmative, ita tamen ut religiosus suspensus illicite non vero invalide confessiones excipiat.

Ad 3. Affirmative, cum feratur per modum praecepti particularis.

Ad 4. Affirmative.

Ad 5. Provisum in praecedentibus.

1285

Nequit comeenri ccclcm altari* consecratione.

S. R. C. 7 *Martii 1866* — Auoustouunkn. — 1. An ad alicuius Ecclesiae consecrationem procedi possit, in qua omnia altaria sint consecrata, omittendo ea quae altaris consecrationem respiciunt.

2. An ad ecclesiae consecrationem procedi possit a duobus Episcopis, quorum unus ecclesiae, et alter altaris eiusdem ecclesiae consecrationem peragat.

Ad r. Negative.

Ad 2. Opponi ritui consecrationis Ecclesiae.

I286

he *choi» mii-

Instr. S. C. S. Off. *21 Martii 1866* — lampridcm ad Sacram hanc Congregationem quaestio de scholis mixtis, quae per totam fere Helvetiam perniciem rei catholicae minitantur, delata esc, tribus propositis dubiis, quorum duo omnibus communia haberi possunt: — 1. An sacerdoti liceat scholarum, dc quibus agitur, alumnis catholicis, sive intra earum septa, sive alio, uti in ecclesiam, ad id convocatis fidei Christianae documenta speciatim tradere, aut pro eis Capellani (aumônier) quovis munere fungi.

2. An parentibus liceat liberos suos huiusmodi scholis instituendos committere.

Tertium ad lurae incolas Bernensi Reipubiicae addictos pertinet, nimirum:

3. An catholicis lui assensibus liceat nuntium remittere iuri suo pactis publicis innixo, vi cuius nefas est quemquam in publicis eorum scholis docendi munus obire qui religionem catholicam non profiteatur.

Quemadmodum in re gravissima oportuit, tum diligentem circa rei veritatem ac statum ab Episcopis notitiam conquiri, tum mature agitari conterriquc consilia, Sacra Congiegatio

curavit. Quibus rebus praemissis de eadem denique dirimenda egit feria IV dic 17 Ianuarii huius anni.

An .uJoloecnk* *choll· inuh* In· MHucnJo* catnnulkrc Iiccjl

Porro praecipuum et capitale dubi im quod secundo loco proponebatur visum est : < An li- « ccat parentibus liberos suos huiusmodi scho- < lis instituendos committere > quo in excutiendo vehementer Emos PP. commoverunt tum intrinsecum rei periculum, tum ea quae ad cos ab ipsis Episcopis relata sunt. Itaque omni ope curandum esse censuerunt, ut omnibus patribusfamilius persuadeatur sc nihil peius dc prole sua, dc patria, de re catholica universa mereri posse, quam ut natos suos in extremam hanc aleam immittant. Cum enim puerilis netas, pro sua ipsa ingenuitate ac simplicitate, vafrorum hominum seductionibus, nisi diligenter custodiatur, tota pateat, tum vero maxime si iis implicetur rerum adiunctis in quibus eam versari in eiusmodi scholis nccesse est. Auctoritas quippe praeceptorum, quae maxime in adolescentium animis valet, ad ea omnia approbanda, quae in iis vident, cx iisve audiunt, naturali quadam vi cos rapit; quo fit utiliorum erga religionem indifferentia, errores ipsi haereticales, catholicacque religionis contemptus, venenato quodam alitu, tenella pectora inficiat, cxtinctoque calore omni pietatis, penitus corrumpat. Cui pesti haud minus lethifera accedit haereticorum condiscipulorum contagio, quorum corrupti mores, indica cx sectario dogmate indocilitas, quaeque pueriles animos vehementissime movet, in catholicam fidem atque Ecclesiae praecepta merdax dicacitas, si quid incorruptum, aut firmum in ipsis manserit, labefactent ac perdant nec*ssc est. Quae sane per se gravissima graviorem etiam in molem assurgere Emi Panes perspiciebant, ea considerantes quae ab Episcopis aperiebantur, eo consilio eiusmodi scholas institutas esse ut catholica religio ex istis regionibus extirpetur; eo enim praefixo scopo, nihil industriae, nihil fraudum, nihil adversarum virium praetermissum iri ad contraditam ipsis iuventutem pervertendam nemo non videt.

Neque vero illud quispiam sibi persuadeat immunes ab hac pernicie scholas illas fore quae materiam a religione discretum atque profanam habent. Etenim praeterquam quod eadem in illis ab haereticorum, sive praeceptorum , sive discipulorum, vitae ratione ac familiaritate scandala impendent , novus profecto in humanis rebus sit oportet qui non sentiat etiam in eiusmodi scholis aditum haereticis magistris undequaque aperiri, ut puerilem simplicitatem oportune ct importune, data et non data occasione circumveniat, et in laqueos inducat, cuius quo magis inopinae atque occultae sunt artes, eo magis sunt ad perden lum efficaces. Itaque non tantum quae sacris, sed etiam quae profanis disciplinis, non lanium quae metaphysicac aut ethicae, sed etiam quae mathesi aut physicae , aut historiae, aut humanis litteris, aut linguis, aut artibus quibusvis tradendis institutae sunt, periculi atque exitii plenas eiusmodi scholas esse nulla ratione est dubitandum.

Quae sane cum ita se habere apprime nossent Efbi Patres, non illud tamen eos praeteribat, peculiaria quaedam rerum adiuncta id efficere posse, ut easdem adire aliquando cogat necessitas; ubi scilicet ca tyrannide opprimantur catholici, ut ad scholas proprias , id est catholicas, adeundas, nulla iam illis aut pateat via. aut suppetat facultas, ideoque in ea sint optione, ut vel necessaria domui suae studiorum subsidia deserant, publicumque ipsum regimen heterodoxis totum relinquant, aut scholas mixtas utut invitissimi subeant. At vero licet id Patribus persuaserit non posse absoluto atque indefinito iudicio aditum ad scholas mixtas omnino Improbari, remque potius singulorum Episcoporum prudenti arbitrio religiosacque conscientiae esse relinquendam, nihilominus ne in rc gravissima quisque ses: decipiat, duo voluerunt serio moneri quae, cum agitur de subeunda occasione proxima peccandi quae necessaria sit, omnes monent theologi: primo, ut videant Episcopi, nc fucata aut proprie talis non sit ea quae obiicitur necessitas; secundo, ut ab iis ad quorum officium id spectat, remedia omnia studiose adhibeantur, quae ad avertendum perversionis periculum efficacia sint. Et ad primum quod attinet, animadverterunt frustra quempiam necessitatem causari, si ad alias scholas, quae sint mere catholicae, licet in extraneis regionibus sitae, possit liberos suos sine notabili damno mittere. Ad alterum vero quod pertinet, moneri voluerunt plurimum ad hanc rem conferre, planeque esse necessariam unanimem sinccramquc concordiam sive laicorum cum clero, sive minoris cleri cum Episcopis, sive omnium inter se, ut dum Episcopi. sive coniuncti dc opportunis adhibendis remediis in Synodis provincialibus agunt, sive singuli gregem suum qua voce, qua litteris pastoralibus instruunt et confirmant, a supremis vero reipublicac moderatoribus sive per se, sive gravibus interpositis viris, ut meliorem in dies rerum ordinem ct conditiones aequiores impetrent, constanter studioseque curant, dum clerus minor, ac praesertim parochi in catechesibus ac praecipue in his exponendis veritatibus sive fidei sive morum , quae magis ab incredulis atque heterodoxis impetuntur, diligentem operam ponunt, expositainque tot periculis iuventutem magis magisque , qua frequenti Sacramentorum usu , qua pietate in B. Virginem communire student, ct ad religionem firmiter tenendam excitant, in omnibus vero iustum ac vehemens desiderium ut eiusmodi religionis ac pietatis offendicula , cuiusmodi certe scholae mixtae sunt, removeantur, prudenter quidem

sed assidue alunt, dum singuli genitores, quive eorum loco sunt, liberis suis sollicite invigilant, ac vcl ipsi per se, vcl si minus idonei ipsi sint, per alios de lectionibus auditis eos interrogant, libros iisdem traditos recognoscant, et, si quid noxium in illis deprehendetint, antidota praebent, a iamili iritate vero ct consortio haereticorum discipulorum omnino arcent et prohibent, omnium simul ac ratione coniunctae ct consociatae vires fac lius efficaciusquc adolescentium salutem tueantur omnemque pestem ab eorum animis avenant. Itaque ad dictum dubium: λη *liceat parentibus liberos suos huiusmodi scholis instituendos committere,* responderunt: < Generarim loquendo non licere , sed in casibus « particularibus iudicio et conscientiae Ordinarii « id esse relinquendum, cuius tamen erit oflicii « diligenter curare ut non modo 4 se et a pa- < rochis , verum etiam a singulis genitoribus * opportuna remedia adhibeantur, quibus peri- « culum perversionis ab alumnis removeatur, « simulque eniti apud magistratus ac praesides < ne vis inferatur conscientiae catholicorum, < adhibendo libros qui religioni catholicae sint « infensi, ac denique assidue ct instanter mo- < nere ct hortari omnes, atque cos praesertim, « quibus facultas est ut liberos suos in alias « regiones mittant ubi catholice educentur ».

An Imcol ticcr- doii tpiriluiLm ciî boh'.orum miiurum who* (•rum alumna· rurr· cur^rn iu mtfe.

Ex hisce autem quae dc hoc dubio considerata sunt facile ad alterum patuit responsio quod primo loco hisce verbis proponebatur: « *An sacerdoti liceat scholarum, de quibus agitur, alumnis catholicis sive intra earum scpta, sive alio, ut in ecclesiam, ad id convoc itis fidei chnstianae documenta spectatim tradere, aut pro eis capellani (aumônier) quovis munere fungi* *. Ex quo enim constat gravissima ac plane extrema iuventuti catholicae in ciusmodi scholis versanti instare pericula, neque profecto cuipiam dubitare licet in extremo gregis periculo teneri vi muneris proprii Episcopos in subsidium accurrere, et sacerdotes ab eo evocatos , ac praesertim parochos , omni studio opem suam conferre,. cui tandem veniat in mentem infelices illos adulescentulos in mortis faucibus haerentes negligi ac deseri posse ? Qui sane, si culpa propria eo devenissent, eripiendi tamen essent; nunc autem cum non sua sed aliorum culpa eo fuerint perducti, quanto magis aequum est ut sacerdotali cura suscipiantur ' Neque vero quidquam movit Ethos PP. aut obiecta desperatio fructus, aut concepta spes cx desertione eorum qui eas scholas adeunt ceteros ab iis deterrendi, aut formidata scandali s|»ccies ne, si populus videat docendi manu» in eisdem scholis a sacerdotibus suscipi, eas ab Ecclesia approbari, licitcquc ac libere adi: i posse existimet. Cum enim agatur dc obligatione quae o ficto sacerdotali inest, palam est non in ca cxeqtenda scandalum timendum esse, quod sane pharisaicum foret, sed potius in eadem negligenda, neque bonum quodvis (pro quo obtinendo facienda mala non sunt) e.x cius violatione esse quaerendum, neque denique ob desperationem fructus, quem divinae bonitati committere decet, deseri illum debere. Quicumque enim speculatores domui Israel dati sunt, retinere non sine metu in auribus debent quae Dominus per Ezechielem monuit, nimirum : Si loquuti ipsi non fuerint, ut sc custodiat impius a via sua, fore ut impius in iniquitate sua moriatur: at simul sanguis cius de manu eorum requiratur: quod si, curantibus illis impii salutem, nullus ex eorum labore fructus succedat, impium quidem in iniquitate sua periturum, sed illos animam suam omnino liberasse. Itaque praedicto dubio: /b; *liceat sacerdoti in praedictis scholis fidei Christianae documenta tradere aut capellani munere fungi:* rcspondendum censuerunt: < Affirmative, et ad « mentem : mens est ut non modo fidei christia- « nae tradendae, verum etiam aliarum discipli- < narum scholis quotquot fieri potest praefici sa- < cerdotes, aut honestos perspectaeque religionis < laicos curandum sit; quo vero omnis cesset «scandali formido, monendum esse populum < id fieri ut mala quae cx huiusmodi scholis « dimanant, quantum fieri potest avertantur; « idque proinde nemini excusationi esse debere, « quominus liberos suos mittant ad scholas < mere catholicas, in quibus eorum fides ac < mores nullo modo pcriclitentur ».

Restat tertium dubium ouod pertinet ad incolas Montis Iurae Berncnsi rcipubhcae addi- , I W Î M l 1 iuri nuo inbo. nuru rd Pont quoad choi I ctos quodque ita propositum fuit: *Etiamsi illae (scholae mixtae) utcumque possint tolerari, an catholicis iurassensibus liceat nuntium remittere iuri suo pactis publicis innixo, vi cuius nefas est quemquam in publicis eorum scholis docendi munus obire, qui religionem catholicam non profiteatur.* Cui dubio absque ulld haesitatione Efhi Patres respondendum essecensuerunt : « Ne- < gative, sive agatur de expressa , sive etiam < d: tacita cessione ex silentio , ac tolerantia < culpabili ». — Itaque licet cavendum sit, nc quid imprudenter agatur quo ad graviora mala inferenda adversariorum excitetur ferocitas, nihil tamen dc industria deque constantia remittendum est, quo minus media omnia legitima, quae in catholicorum potestate sint, adhibeantur, ad praedictum ius una cum foederis sanctitate et catholicae religionis indemnitate recuperandum. Qua in re cum de zelo sive Antistitis , cuius iurisdictioni regio illa subiecta est, sive utriusque ordinis, clericalis scilicet et laicalis, Ertii Patres minime dubitent, quippe qui praeclara dc eodem monumenta habent, tum illud commendare non desinunt ut mutua concordia quam maxime retineatur, quae nisi vigeat, nihil unquam succedere feliciter poterit.

^equ'ùnYcïtho" hc^nuntwm rc-

1287

(.buHNcuiüm connp<o tqjui. Ju"*'

s. R, C. 2<y *Apr. rS66.* — Archicpiscopus Sancti Iacobi de Gilc exponens in ecclesiis suae archidioecescos usum ab antiquo tempore vigere non cooperiendi conopeo tabernaculum, in quo asservatur SSrTium Eucharistiae Sacramentum, sed intus tantum velo pulchriori serico, saepe etiam argento aut auro intexto ornari, a S. R. C. humillime declarari petiit: Num talis usus tolerandus sit, vcl potius exigendum ut conopeum, ultra praedictum velum, vel sine eo, apponatur iuxta praescriptum in Rituali Romano.

R. Usum veli praedicti tolerari posse, sed Tabernaculum tegendum est conopeo, iuxta praescriptum Ritualis Romani.

1288

De ritu» proucpüôncEuchakbrîhonc 'VisHookninis.

S. C. de Prop. F. *30 Apr. 1S66* (C. G.) — 1. Sc i fanciulli di rito orientale, ove si con5acrd 'n fermentato, pel tempo che dimorano negli stabilimenti di cducazione, nei quali in vigore di rescritto pontificio tutti usano dclΓ azimo, possano qualche volta venir condotti alia propria chicsa per ricevervi la S. Cornu·trione in fermentato.

2. Se un sacerdote maronita od armeno (che usano dell' azimo) possa amministrare il Sacramento dell' Eucaristia... consacrato sccondo il rito latino, e viccverba.

3. Se un sacerdote o diacono dei rito orientale , particolarmente di qucIli chc consacrauo in azimo, conoscendo la lingua latina possa assumersi in qualité di diacono o suddiacono nella Messa solenne celebrata in rito latino.

R. Ad 1. Affirmative (1).

Ad *2.* Affirmative, dummodo sacerdos linguam et caeremonias proprii ritus adhibeat, ct dummodo, quoad armenos, dc iis locis agatur in quibus servatur apud ipsos usus communicandi sub una tantum specie.

Ad 3. Negative.

1289

hipt.tnn collatio a praeacnpn» cacrcmoniii haud tdunfien-

g. C. S. Officii 2 ΛΛiΠ *lS66* Hu-XAN — 1. Nel conferire il Battesimo neli Ḥu-nan a q^cgli ajujti suj quali ncj Sutchucn sono stati già praticati gli esorcismi e le cerimonie tino ali' ammissionc del sale nella bocca , debbono sopra di essi ripetersi i detti esorcismi c cerimonie ?

2. Sc possano coabitare e dormire insiemc i fanciulli ammogliatt prima della puberti nci paganesimo sccondo il costume cinese, c convertiti dipoi con tuita la famiglia al cristianesimo.

Dc rum impuberem ^nnmonium cwrrmrnm

3. Se nelie feste cinesi chc hanno luogo nel quinto giorno dei quinto anno cinese, e nella fine di ciascun anno si possono ricambiare i donativi coi pagani per non membrare di violare le leggi della civiln.

chn»n»n«>% et cV '•°'

R. Ad i. Collationem baptismi adultorum, de quibus in casu, non posse nec debere seiungi a caeremoniis praescriptis iuxta Rituale Romanum.

Ad *2.* Christianos impuberes , qui in infidelitate matrimonium contraxerunt, nisi in iisdem malitia, id est potentia, suppleat aetatem, separandos esse quoad torum, et, si prudenter fieri poterit, a missionariis curandum ut etiam separentur quoad habitationem, iniuncto tamen onere vivendi maritaliter cum ad aetatem pubertatis pervenerint, dummodo huiusmodi matrimonia non probentur irrita ob aliquod impedimentum iuris naturalis vel divini, et praesertim ob defectum veri consensus.

Ad 3. Obsequia, dc quibus in ca>u, dummodo sint mere politica, et nullum adsit scandalum, tolerari posse.

1290

Orc* ^puitu c! cxequu* u% qui *c- o^eide.

S. C. S. Off. *16 Mail rS66.* — Cox-sTAxrrxop. — Sc sin lecito di dare sepoltura pro ecclesiastica, e celebrare solenni csequic c Messa pci suicidî.

R. Moneantur parochi et missionarii ut in singulis casibus, quibus praesens dubium refertur, recurrant, quoad fieri potest, ad Ordinarium. Regula (autem) est, non licere dare ecclesiasticam sepulturam seipsos occidentibus ob desperationem vel iracundiam (non tamen si ex insania id accidat) nisi ante mortem signa dederint poenitentiae. Propterea quando certo constat de iracundia vel desperatione negari debet ecclesiastica sepultura, et vitari debent pompae et solemnitates exequiarum. Quando autem certo constet de insania, detur ecclesiastica sepultura cum solemnitatibus exequiarum. Quando tandem dubium superest utrum mortem quis sibi dederit ob desperationem vel ob insaniam, dari potest ecclesiastica sepultura, vitatis tamen pompis et solemnitatibus exequiarum.

(1) In litteris ad Vic. Ap. Comtantioop. (19 Iunii 1866) notatur quod sequitur : « È mente del S. Pa« dre chc la determinazione dei giorni in cui potranno « i fanciulli orientali venir condotti alia chicsa del loro « rito per ricevere U S. Coniunione, debba rimettersi « al prudente arbitrio dci superiori dcgli stabilimenti « di cducazionc contemplati nci primo dci surriferiti « dubbi ».

1291

Deer. S. C. de Prop. F. , *Uni t86o* (pro blbct. Ehsgopoîu'm Austrauab) —Quum ad Catholicae Ecclesiae utilitatem atque ad animarum salutem promovendam nil magis conferre compertum sit, quam ut Dominico gregi sacrorum Antistites doctrina ac prudentia insignes praeficiantur, idcirco S. Sedes peculiare quovis tempore studium in negotio electionis Episcoporum adhibendum curavit. Quam utique in rem sapientissimae extant canonicae sanctiones, variae quidem pro varietate temporum ac regionum, ac specialibus semper ct temporum ct locorum adiunctis accommodatae. Nil igitur mirum si pro regionibus, ubi novae passim efformantur civitates, novaeque proinde dioeceses institutae sunt, atque in posterum instituendae praevidentur, Sacrum Consilium Christiano Nomini Propagando, certam methodum nc peculiaribus locorum conditionibus cohicrcntem servari statuerit, qua Sedes Apostolica exploratam notitiam sacerdotum ad episcopale officium nc dignitatem promovendorum assequi valeat. In hunc porro finem a Sacro Consilio Chr. Norn. Prop, sub die 24 Ianuarii anni 1861 ad universos foederatorum Americae statuum Episcopos datae sunt literae, quibus optima methodus pro commendatione candidatorum ad episcopale munus eligendorum decernitur atque sancitur. Quandoquidem veru magna Australiac regio in iisdem fere versatur adiunctis, quibus Status Borealis Americae inveniuntur, idcirco EiTii ac Rmi Patres laudati Sacri Consilii in comitiis generalibus habitis die 20 Martii 1866 easdem normas ad Australians extenderunt ; quae quidem ad sequentia capita reducuntur.

1. Omnes ac singuli Australiac sacrorum Antistites, tertio quoque anno, tum Metropolitano provinciae suae, tum Sacrae Congr. dc Prop. Fide nomina sacerdotum exhibebunt, quos dignos atque idoneos ad munus episcopale obeundum existimaverint. Id vero secretissime praestabunt, ne forte cuiuspiam ambitio excitetur.

2. In notulis eiusmodi conficiendis maxima pro viribus utentur cura, ut de qualitatibus eorum qui commendantur, certiores fiant.

3. Quum aliqua Sedes vacaverit sive Episcopalis sive Metropolitana, Antistites omnes, ad quos pertinebit summo Pontifici commendare viros ecclesiasticos, ut eorum unus vacanti Ecclesiae praeponatur, in Synodum, si intra tres menses locum habeat, aut in specialem coetum convenient, ut trium saltem proponendorum qualitates discutiant ad tramitem quaestionum quae hanc in rem typis impressae praesentibus literis apponuntur. *(V. pag 66 r in Nota).*

4. Antequam vero praedictus conventus convocetur, ad Archiepiscopum vel seniorem provinciae Episcopum eorum nomina transmittentur, quos singuli Antistites commendandos esse putaverint.

5. Qualitates candidatorum publice in coetu Episcoporum discutientur, praesidente Archiepiscopo vel seniore provinciae Antistite : suffragia vero secreto in urnam immittentur.

6. Acta conventus ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide ab Archiepiscopo, vel Episcopo provinciae seniore deferentur.

7. Quod pertinet ad electionem Coadiutorum, excepto casu, quo Sedes Apostolica alia ratione agendum esse statuerit, Episcopus, qui coadiutorcm petit, supplicem libellum dc ea re ad S. C. mittet, eiusque habita venia, nomina trium sacerdotum Archiepiscopo ct Episcopis sutfraganeis significabit, qui eidem S. Congregationi mentem suam dc coadiutorc eligendo communicabunt.

8. Cum in Australia provincias ecclesiasticas multiplicari contigerit, de commendandis candidatis pro sedibus vacantibus agetur in coetibus Episcoporum comprovincialium, addita tantum obligatione scribendi ad Metropolitanum vel Episcopum non comprovincialem quum «le canditatis a provincia extraneis res erit.

9. Ubi vero novus Archiepiscopus vel Archiepiscopi coadiutor eligendus fuerit, omnes circa eiusmodi electionem Australiac Metropolitani consulentur.

10. Omnibus denique notum esse debet in literis dc supradictis rebus pertractantibus ad S. Sedem transmittendis, nihil inveniri debere quod electionem, nominationem, postulationem innuat, sed tantum proprie dictam commendationem, ita ut etiam cx litterarum forma pateat nullam in S. Sedem inferri obligationem eligendi aliquem cx commendatis: salva enim munere debet et illaesa Sedis Apostolicac libertis in eligendis Episcopis; commendationes vero lumen tantum ct cognitionem S. Congregationi non autem obligationem afferent.

Notandum: *in Concilio Plenario Australasiae, quod a S. C. de Prop. Fide recognitum est decreto r Maii 1887, haec statuta sunt:*

1. Episcopus iuxta facultatem a Sancta Sede acceptam non omittet, durante vita, scripto designare sacerdotem diocccsanum qui sede vacante eam administret. Si vero Episcopus in hoc negligens fuerit, Archicpiscopi metropolitan! erit pro sutfraganeis sedibus Administratorem deputare, senioris vero sutfraganci pro archiépiscopal! sede. Hic autem Administrator eligatur cx consultoribus vel rectoribus parochialibus vacantis dioecesis.

2. Administratore convocante convenient ad cathcdralem ecclesiam intra quindecim dies consultores dioecesani et rectores inamovibiles va-

cantis dioecesis qui secreto suffragio in scriptis tria nomina proponent ecclesiasticorum quos digniores et magis idoneos indicaverint ad episcopale munus gerendum, ut Episcopi provinciae ca nomina prae oculis habeant in proponendis Sedi Apostolicae candidatis.

3. Consultoribus ct parochialibus rectoribus ita congregatis praesideat Archiepiscopus, vel aliquis Episcopus sutfragancus ab ipso delegandus ; si vero dc Sede Metropolitana vacante agatur, congregatis praesideat sutfraganeus consecratione antiquior, vel eo impedito, alius Episcopus suffruganeus ab ipso delegandus.

4. Antequam ad suffragia ventum fuerit, consultores et parochiales rectores iuramentum emittant se neque gratia neque favore induci ad suffragium ferendum.

5. Verbale huius conventus, propria, et secretarii subscriptione signatum statim mittet Praeses ad Provinciae Episcopos et debito tempore etiam ad S. C. de Prop. Fide.

6. Die constituta Episcopi provinciae convenient et nomina a clero sic proposita vel alia ab ipsis proponenda, iuxta Instructionem S. Congregationis dic 19 Maii 1866 datam discutient, et notulam trium candidatorum Sanctae Sedi exhibendam conficient. Quod si nomina a clero proposita haud probanda esse iudicaverint, rationes suas seu motiva S. Congregationi exponere non omittant.

7. Quoad cetera, praedicta Instructio S. C. in omnibus accurate servetur.

8. Si vero agatur de designando Episcopo coadiutorc cum iurc successionis, dic ab Archiepiscopo statuta convenient consultores et parochialcs Rectores; praesidebit Archiepiscopus vel, illo deputante, Episcopus, pro quo Coadiutor eligendus est, vel utroque impedito, alius suifragancus ab Archiepiscopo deputatus. Quoad cetera norma supra tradita pro Episcopi electione vacante Sede observetur.

9. In electione Episcopi pro dioecesi noviter erecta, convocantur ab Archiepiscopo consultores dioecesis vel dioecesium c quibus nova dioecesis formata est, et rectores parochialcs si qui sint in nova dioecesi. Quoad reliqua normam iam traditam sequantur.

1292

De servandi» in urinJ'ichnmati· Ru\c"\iioiicf.,,c’

S. C. S. Off. rr *Iunii rS66*—Leopolis — Domus Religiosaium SS. Cordis D. N. I. C. fundata est Leopoli anno 1844, et a quatuordecim annis puellae schismaticae ex Moldavia una cum catholicis in eadem non solum in scientiis profanis scd etiam in religione catholica educantur, cum parentes earum schismatici id diserte petierint et petant. Proportio inter numerum puellarum catholicarum et schismaticarum non semper fuit eadem : nunc vero a quinque iam annis schismaticae tertiam circiter partem omnium illius domus alumnarum efficiunt. Praeter institutionem catholicam, communem quoque habent praefatae puellae schismaticae cum catholicis lectionem piam et communia exercitia spiritualia ; atque simul cum illis sacrificio Missae quotidie intersunt; communiter quoque omnes orabant, sed ego (Archiep.) praedisposui, ut separatae a catholicis puellis orent (hac) lingua polonica, schismaticae vero gallica. Iuxta petitionem parentum schismaticorum aliae puellae, sub inspectione personae fide dignae, semel vel bis in anno ad ecclesiam schismaticam ducuntur, ut sacramenta secundum suam confessionem percipiant; aliae veru ab iisdem percipiendis abstinent. Hacc praxis in instituto Sororum SS. Cordis non fuit quidem ab Ordinariis loci approbata, quia Religiosae nunquam Ordinariattii officiosam de ea exhibuerunt relationem; sed tamen privatim ad Ordinariorum loci notitiam pervenit, qui eam tolerarunt *etc.*

R. Tolerari posse ut puellae schismaticae in collegium admittantur quod Leopoli Sorores a SSrho Corde D. N. I. C. nuncupatae dirigunt, lumtnodo bonam praeseferant indolem, iuxta exposita instituantur, nec tamen obligentur ad assistendum Missae Sacrificio aliisque functionibus ecclesiasticis, verum id earum arbitrio relinquatur, vetito quidem nc unquam disputationes cum pacllis catholicis habeant de rebus ad religionem spectantibus ; ne templum adeant schismaticum a ministris schismaticis sacramenta recepturae: quod si in aliquo casu id impediri nullo modo possit, Sorores passive se habeant; et pariter xetito, ne puellae ab amicis ct coniunctis, exceptis parentibus et tutoribus, absque licentia Ordinarii visitentur; de quibus omnibus clare et explicite instructi fiant, et in iis consentiant parentes vel tutores carumdcm puellarum antequam ipsae ad collegium admittantur. Idque scribatur R. P. D. Archicpiscopo Lcopoliensi Latinorum cum advertentia ut curet omnium horum exeeutionem, ct bonum spirituale puellarum quoad fieri poterit etiam post egressum c collegio; *et instruantur Sorores quod si aliqua ad fidem catholicam converti petat, res ad ipsum Archiepiscopum erit deferenda, qui iuxta casus adiuncta prudenter providebit,* ct sedulo caveat, ne ex admissione schismaticarum ullum ne minimum quidem perversionis vel inditferentismi periculum puellis catholicis subsit.

1293

tr ix i nnim. nuputt·
Instr. S. C. S. Off. *20 lunii t866* — pro Vtc. Ap. ad (tallas. — Delata sunt ad hanc btpnimum. mt · S.C. Supremae Inquisitionis plurima dubia quae proposuit R. P. D. Guillclmus Massaia Vicarius 0CM c!c·

Apostolicus apud Gallas in Africa, quaeque in octo diversas classes distingui commode possunt. Prima classis respicit polygamiam simul-(aneam tam cx parte viri, quam cx parte uxorum ; altera modum quo filiaefamilias nuptui truduntur; tertia baptismum eorum qui perversionis periculo praevidentur obnoxii; quarta emptionem, venditionem, fugam, coercitionem, matrimonia servorum ; quinta inimicitias, communis vindictae nomine, inter gallarum indepen lentium tribus exerceri solitas; sexta rationem agendi missionariorum cum hominibus c casta *mangih* sive *vnjto ;* septima ritus complures dc superstitione suspectos, qui vigent in regione gallarum ; octava tandem nonnulla decreta ab ipso Vie. Ap. lata, quae nunc S. Sedis iudicio subiiciuntur. Quibus omnibus dubiis mature perpensis. Erîii Inquisitores Generales per sequentem instructionem respondendum esse censucrunt.

be nr»» poir-eaml* f. *Prima dubiorum classis,* — « i. Utrum « vito polygamo se ad fidem convertere volenti • concedi possit libera electio inter plures ήχο- ı res quas habet, quasque omnes iisdem sole- « mnitatibus duxit : an vero obligationem ha- < beat retinendi primam plerumque aetate pro- « vcctiorcm, minusque ab co dilectam.

< 2. Quatenus vir polygonius obligetur ad < retinendam primam uxorem, reliquis aliis « dimissis, nec tamen huic obligationi satis- « facere velit, an hac una dc causa negandus « ei sit absolute baptismus, quem ipse sincere « desiderat, etiam eo casu quo cx cius convcr- « sione sperari probabiliter posset multorum « aliorum conversio.

< 3. An saltem locum habere queat antiqua * ecclesiastica disciplina admittendi hos polyga- < mos in numerum catechumenorum, ut tempus < habeant ad considerandum, et expcctentur in « articulo mortis quando omnes cessabunt dif- « licultates.

« 4. Utrum quaecumque ex uxoribus poiy- « garni in sua infidelitate obstinati, qui bapti- « zari desideret, frui valeat privilegio quod < Apostolus Paulus concedit mulieri fideli ma- < nendi cum viro infideli pacificae cohabitation! « consentiente ; an vero eiusmodi privilegium < pertineat dumtaxat ad primam omnium uxo- - rum cum cacterarum exclusione.

« 5. Quatenus impossibilis sit pacifica coha- < bitalio cum marito in sua infidelitate obsti- « nato, an missionarius debeat exigere separa- « tionem, etiamsi adsit periculum mortis, et < mulier nondum fuerit baptizata.

« 6. Quatenus privilegium Pauli Apostoli « ad primam uxorem tantummodo spectet cum « exclusione reliquarum posteriorum, utrum si « qua cx his uxoribus posterioribus cupiat fieri « christiant, possit baptizari remanens passiva « in sua uxoris vel potius veri mancipii con- « ditione, et praeseferent dispositionem cedendi < dumtaxat violentiae, sed nunquam quaerendi < debitum coniugale ; an exigi omnino debeat « separatio etiam cum probabili mortis pe- < riculo ».

Porro in hisce omnibus nullum vero dubio locum dari Emis PP. visum est. Exploratissimum principium est, matrimonium infidelitatis tempore a viro cum femina celebratum, vivente alia cum qua anteriori se coniugio obstrinxerat, nullum ct irritum esse tum lege divina tum naturali. Hinc ubi constet virum infidelem voluisse verum matrimonium, non simplex contubernium inire cum prima, quam accepit, muliere, nec ullum huic matrimonio obstitisse iuris naturalis impedimentum, prima illa mulier habenda est pro iusta ac legitima uxore; omnes autem aliae quibus, illa non adhuc morte sublata, vir postea nupserit, pro adulteris ct concubinis. Debet igitur polygamus uxorem tempore priorem, quae sola iusta ac legitima uxor est, retinere; cetcrasquc tamquam adulteras ct concubinas dimittere. Atque haec obligatio a lege divina er naturali dimanans, nedum per polygami conversionem relaxetur, magis c contrario magisque urget; ita ut nullo modo liceat baptizare polygamum qui ad praedictam obligationem implendam minime promptum ac paratum sc exhibeat. Uno tantum casu cessat haec obligatio, ct liberum fit polygamo ad Christianam religionem converso vinculum coniugale dissolvere prioris soliusque legitimae uxoris, ct alias contrahere nuptias cum femina Christiana quam ipse maluerit, quando nimirum locus esse potest privilegio in favorem fidei a Christo Domino concesso ct a Paulo Apostolo promulgato. Ea vero est privilegii Paulini vis ut matrimonium ab infidelibus in statu infidelitatis initum ct consummatum solvatur cum, altero coniugum ad fidem converso, aiter neque converti vult, neque sine contumelia Creatoris cohabitare consentit. Patet proinde i.hoc privilegium competere dumtaxat vero legitimoque marito erga veram legitimamque uxorem, ct viceversa ; patet 2. non posse coniugem conversum hoc privilegio frui nisi post susceptum baptisma, ct post interpellationem alteri coniugi rite factam dc evungelica veritate amplectenda, et pacifica cohabitatione permittenda; patet 3. nullum huic privilegio esse posse locum, si ambo simul legitimi coniuges ad fidem convertentur. Quod autem pertinet ad interpellationem, duo praeterea adnotanda sunt: primum, polygamie infidelibus christianatn religionem amplectentibus simul cum una ex concubinis suis concedi ab Apostolica Sede ut tantummodo circa conversionis propositum interpellare teneantur; alterum, cum infidelibus quibuscumque ad fidem conversis posse cx eiusdem Apostolicac Sedis auctoritate dispensari ut interpellationem utramque omittant, quoties haec aut fieri rcipsa ne-

queat, aut, si fieret, nullius utilitatis fore reputetur, iuxta ca quae a s. m. Bencd. XIV. lib. i3cap. 21 *de Synodo dtneccsana* traduntur.

Ex doctrinis hactenus declaratis aperte fluit responsio ad propositu dubia. Etenim in *primo dubio* plures illae mulieres, qu is habet |>olygamus, uxoris nomine omnes indicantur omnesque ductae fuisse dicuntur iisdem >olemnitatibus. Cum igitur regulariter loquendo prima tantum ex cis sit iusta et legitima uxor, hanc polygamus post conversionem suam retinere certissime debet, si et ipsa converti velit, vel saltem pacifice cohabitare. Quod si nolit converti, tunc sane poterit vir uti privilegio paulinu, ct eligere inter alias quam maluerit, dummodo ut ipsa fidelis fiat, ct renovetur consensus per verba dc praesenti. Sed in hypothesi *secundo dubio* e «pressa, quod nimii um vir debeat relinere priorem uxorem, ct tamen id cxcqui obstinate recuset, omnino arcendus est a baptismo, quem perperam sinccio animo desiderare asseritur, quandoquidem voluntas persistendi in peccato conciliari nequeat cum sincero conversionis et baptismi desiderio. Absurdum autem est quaerere an saltem ob speratam multorum aliorum conversionem baptizari possit monente per Apostolum Paulum Spiritu Sancto non esse facienda mala ut eveniant bona. Proptcrea nec in catechumenorum numerum (quod *tertio dubio* postulatur) pertinax huiusmodi polygamus recipiendus est; id enim ct christiano nomini, baptizatis atque cathccumenis olim communi, dedecus aspergeret, et refragaretur sanctissimae disciplinae Ecclesiae, quae abusum diifcrendi baptismatis usque ad exitum vitae gravissime semper improbavit et detestata est. Non tamen missionarii desistere debent a miseris hisce hominibus in omni patientia et doctrina instruendis, ct maiori qua poterunt, efficacia ad perfectam conversionem excitandi»: neque vetitum est quominus iidem possint in articulo mortis baptizari, si vere dispositi fuerint. *Quartum dubium* oritur ex falsa privilegii paulini interpretatione, quod profecto non servandi, sed contra dissolvendi vinculi coniugalis facultatem impertit, nec cuicumquc ex polygami uxoribus competit, sed uni dumtaxat legitimae, quae prima esse solet. Reliquae autem utputc in turpi concubinatu versantes, debent omnino, etiam cum periculo mortis adulterinum commercium abrumpere. Quoad *quintum dubium* examinari accurate debent casus particulares, ct investigari dispositiones animi mulieris baptismum petentis, et si qua gravis occurrat difficultas ad S. Sedem recurrendum erit. Neque ad baptismum concubinae regulariter admittendae sunt, quemadmodum petitur in *sexto dubio,* nisi prius sese rcipsa a polygamo separaverint ; quod plenius et enucleatius in instructione diei 28 Martii anni ı8üo declaratur *(V. n. ttSS).*

II. *Secunda dubiorum classis :* < Filiae· familias in regione tam Gallarum quam Sidamarum (raduntur in matrimonium inconsultic, saepe etiam invitae, aliquando iussu principis sine ullo ipsorum parentum consensu, plerumque nulla habita ratione diversae religionis, quam vir et mulier profitentur. Quaeritur proinde:

Oe puelli» quae in nuirmontutn viri» et»»tn inndehbo* incoatulim ct invlttc traduntur.

« 7. An filiafamiiias sic data in matrimonium debet esse disposita potius ad moriendum quam ad consentiendum, etiamsi soium passive, ut tradatur marito musulmano, aut idololatrae, aut polygamo.

« 8. Quatenus tradita sit per vim marito adhuc libero, quem tamen absolute ipsa non < amat ct non vult, utrum missionarios possit eam exhortari ut faciat de necessitate virtutem, suumque praestet assensum ad legitimandum et convaiidandum matrimonium vi contractum ; an satius sit eamdcm relinquere in statu concubinatus passivi, expectundo possibilem cius libertatem futuram.

« 9. Utrum dum infelix haec puella in statu passivo continuae violentiae detinetur, possint ei administrari sacramenta, an debeant negari sicut iliis qui versantur in occasione peccati ».

Certum est unumquemque hominem sic animo comparatum esse debere, ut potius eligat mori, quam vel uno peccato foedari. Certum quoque est gravissimum committi peccatum si matrimonium contrahatur scienter cum impedimento aliquo dirimente. Certum tan lem est matrimonio inter puellam christianam ct virum musuimanum aut idololatram aut polygamum obstare impedimentum dirimens ligaminis. vel disparitatis cultus, vel utrumque simul. Quapropter ambigi nullatenus potest, quin filiafamiiias, dc qua sermo tit in dubio 7, quaeque supponitur christiano, debeat esse disposita potius ad moriendum quam ad consentiendum quomodocumque ut tradatur in matrimonium viro musulmano, aut idololatrae, aut polygamo. Poterunt tamen missionarii providere per legitimam dispensationem, iuxta facultates, siquas habent, dummodo concurrant debitae conditione».

Sed praecipue assiduam atque in.lcfessam curam impendant, ut iniquissimam consuetudinem, qua filiaefamilias Christianae, non inconsultae modo et invitae, verum etiam polygamis et infidelibus viris nubere coguntur, c radicibus evellant, docendo, admonendo, et a sacramentorum etiam participatione repellendo christianos illos parentes qui divinam, naturalem et ecclesiasticam legem tam enormiter tamque ingenti filiarum suarum iniuria ac discrimine proculcare nequaquam horrescunt. In casu autem, qui *octavo* ct *nono* dubio exponitur, potest certe femina suaderi ut consensum suum adiungat, ubi nihil desideretur

aliud ad matrimonium convalidandum, sed cogi nequaquam potest, quia matrimonium iurc naturali liberum esse debet. At si consensum praestare detrectet, Vicarius Apostolicos ct missionarii se gerant iuxta regulas apud probatos auctores naditas.

111. *Tertia dubiorum classis:* — « to. Utrum propter periculum nc filia tradatur in matrimonium viro musalmano, vel ethnico, velsimplici polvgamo Christiano, possit sine imputdentiae nota administrari baptismus puellis sive infantibus sive adultis, quando ccteroquin necessarias habeant iispositiones ad cum suscipicndum, antequam determinetui vir, cui trudentur in matrimonium ; an cxpectan lum sit donec stabilitum fuerit matrimonium.

« H. An propter periculum ne servi heris musulmanis vel ethnicis cum fidei discrimine vendantur, possit illi conferri baptismus in infantia aut etiam in aetate adulta, quamdiu ciusmodi periculum perseverat, corumque dominus non iurat contrarium >.

Ad io. dubium quod attinet distinguendum est inter puellas infantes et puellas adultas. Illae, ubi nihil aliud obstet praeter futurarum nuptiarum periculum, admitti tutissime possunt ac debent ad baptismum, non enim aequum est ut pro incerto multumque adhuc remoto eventu a certo consequendae baptismatis gratiae beneficio repellantur. Puellae vero adultae, vel nondum nubiles sunt, vel iam quidem nubiles sed nondum in matrimonium promissae, vel iam desponsatae viris infidelibus aut polygamis. In primo et in altero casu non est cur denegetur aut differatur baptismus, modo puellae supradictae necessarias habeant dispositiones; quandoquidem periculum ineundi irritas cum infidelibus nuptias, in iisque postea violenter permanendi, certo proximeque non imminet, ct potest aliunde pluribus modis amoveri. At in tertio casu nullatenus expedit eas ante matrimonium baptizare, tum propter difficultatem non minimam legitimae dispensationis obtinendae, tum ob gravissimum periculum nc transeant ad nuptias, etiam non dato dispensationi loco, quae certe indulged nequit super impedimentis itiris naturalis. Satius igitur erit baptismum differre, quam proximae profanationi exponere. Si qua autem ob peculiares circumstantias gravesque causas baptizanda iu licetur, omnino requiritur talis cius animi dispositio, ut, si dispensari nequeat, potius mori velit, quam sacrilegum irritum que matrimonium contrahere (i).

Undecimum dubium maiorem continet difficultatem circa infantes, quam circa adultos. Nam praevisum perversionis periculum catenus baptismus nc conferatur impedit, quatenus per opportunas instructiones removeri nullo modo potest. Quo constituto principio, sequitur scrvos utriusque sexus adultos, qui rite dispositi sunt , ec Christiana instructione praemuniri queunt, baptizandos esse, etiamsi eorum dominus promittere neget sc nunquam id commissurum uc eos infidelibus divendat. De servis adhuc infantibus considerare oportet num ipsi obnoxii sint periculo transeundi in potestatem infidelium post adeptam adulescentiam, vel ante superatam infantiae aetatem. In priori hypothesi, quoties nihil aliud eorum baptismo obstet praeter supradictuin periculum, et spes aliqua effulgeat Christianae eorum educationis, sacro lavacio licite abluuntur; quod item licite cis administratur in posteriori hypothesi, si vel a parentibus christianis offerantur, vel morti proximi reperiantur. Ceteris vero in casibus consulant missionarii, ct fideliter observent sapientissimas praeceptiones quas s. m. Benedictus XIV tradit super hoc argumento in sua ad Archiepiscopum Tarsensem epistola quae hic adiungitur (Γ. *n. 360).*

IV. *Quarta dubiorum classis, de servorum emptione et venditione,* — < Servitutis proprie dictae conditio apud Gallas et Sydamas tam « stricte cohaeret cum sociali eorum statu, ut impossibile fere sit domum inter eos sine « mancipiis figere et retinere. Illic enim repe- « rire non est servos conducticios, et quilibet paterfamilias omnia prorsus sibi suaeque domui comparare debet, sive quae c tena gignuntur, sive quae hominum industria fiunt. « Praeterea mancipia habentur veluti principalis commercii materia, immo valent quadam- « tenus pro numerata pecunia, cademquc saepe « ad solutionem debiti vel principis iussu, vel « legum ipsarum praescripto creditores accc- « ptarc tenentur. Quae cum ita sc habeant, quaeritur:

« 12. An liceat christianis apud Gallas et « Sidamas mancipia emere, et in debiti solutionem, aut in donum recipere, quoticscumque id agant propter domus vel familiae suae « necessitates, sine animo eadem mancipia revendendi.

« i3. An familia aliqua Christiana non lucri faciendi consilio, sed tantum ob gravem « victus comparandi, vel debitorum solvendo- « rum necessitatem, possit licite aut tradere in pretium, aut vendere servum quem possidet.

< 14. An liceat admittere ad sacramento- rum participationem Christianum quemdam negotiatorem, qui a servis quaestus causa emendis ct vendendis abhorrere quidem so- « let, sed ne detrimentum rei familiaris patia- tur, servos aliquos revendere vult, quos olim nobilium emptorum praepotentia recipere co- « actus est pro mercium suarum pretio.

< i5. An christiani, ipsique adeo missio-

(1) Synodus Sutchuensis Cap. 11 de Baptismi Sacramento n. 7.

« narii licite possint intéressé tamquam testes, « vel se juestres, vel alio nomine contractibus, « indiciis, aut aliis id genus publicis actibus, « qui secundum gentium illarum leges fiunt « circa servos ».

Etsi Romani Pontifices nihil intentatum reliquerint quo servitutem ubique gentium abolerent, iisdemque praecipue acceptum referri debeat quod iam a pluribus socculis nulli apud plurimas Christianorum gentes servi habeantur; tamen servitus ipsa per sc ct absolute considerata iuri naturali ct divino minime repugnat, plurcsquc adesse possunt iusti servitutis tituli quos videre est apud probatos theologos sacrorumque canonum interpretes. Dominium enim illud, quod domino in servum competit non aliud esse intcIligitur quam ius perpetuum de servi operis in proprium commodum disponendi, quas quidem homini ab homine praestari fas est. Inde autem consequitur iuri natui ali et divino non repugnare quod servus vendatur, ematur, commutetur, donetur, modo in hac venditione, emptione, commutatione, lunatione, debitae conditiones accurate serventur quas itidem probati auctores late persequuntur et explicant. Quas inter conditiones illa praecipuum sibi vindicat locum, ut emptor diligenter examinet, num servus qui venum exponitur iustc an iniuste libertate sua privatus fuerit, ct venditor nihil committat, quo servi ad alium possessorem transferendi vita, honestas, aut catholica fides in discrimen adducatur. Christiani igitur, dc quibus in dubio primo sermo fit, licite possunt servos emere atque in debili solutionem, vel in donum recipere, quoties moraliter certi sint servos illos neque legitimo eorum domino sublatos, neque iniuste in servitutem fuisse abstractos. Si enim servi qui ad emendum offeruntur, legitimo eorum domino ablati fuerant, non licet eos emere, quia nefas est alienas res furto ablatas emere invito domino. Si autem iniuste in servitutem redacti fuerunt, distinguendum est num se christianis venum ire aut donari detrectent, vel consentiant. Si detrectant, emi aut recipi nequaquam possunt, ipsi enim captivi domini sunt propriae libertatis, quamvis iniuste iis ereptae. Si vero postquam plene edocti fuerint iure sibi libertatem competere, a qua nonnisi aliorum iniuria exciderunt, ultro et sponte sua, et cx libera ct propria voluntate tam piam rerum suarum domini sc exhibeant christianis ut ab eis recipiantur ct detineantur in servitutem, eo prudenti consilio ut a dura servitute praesenti, a qua ipsis datum non fuerit alio modo sc emancipare, mitiorem apud dominos Christianos servitutem sortiantur, penes quos etiam facile sibi persuadere poterunt, venire posse in cognitionem veri Dei cultus, eumque inaestimabili animarum suarum compendio profiteri, in his sane circumstantiis permitti poterit christianis, habito etiam respectu ad favorem fidei, ut possint ciusmodi captivos iusto pretio aut alio iusto titulo acquirere, ct in propriam servitutem redigere et retinere, dummodo eo animo sint ut eos tractent secundum praecepta charitalis Christianae, ct curent etiam rudimentis fidei illos imbuere, adeo ut, si fieri poterit, in libertatem filiorum Dei, quae in sola catholica ecclesia est, nulla tamen coactione facta, sed tantummodo opportunis suasionibus et hortationibus, libere ct feliciter traducantur per eorum conversionem ad veram fidem. Et hac de rc prae oculis habeatur instructio s. m. Pii VI *(!2 Sept. 1776)* quae adnectitur. *(V. n.* 5/5).

Quemadmodum vero servi licite emi, ita licite quoque vendi possunt, sed necessarium omnino est ut qui vendit legitimus sit servi possessor, nihilque in venditione committat quo servi alienandi vitae, honestati, aut catholicae fidei noceatur. Quare illicitum est servum vendere, aut quomodocumque in proprietatem cedere alicui domino, qui certo aut probabili iudicio peaevideatur servum eumdern inhumaniter habiturus, vel ad -peccatum pertracturus vel eodem abusurus ad iniquissimum illud commercium exercendum, quod Apostolicis Romanorum Pontificum, ac praesertim s. m. Gregorii XVI constitutionibus reprobatur districteque prohibetur. Illicitum pariter est servum alienare, nulla prorsus habita ratione iuiium ct officiorum matrimonialium ipsius servi. Multo magis illicitum est servum Christianum vendere domino infideli, aut etiam, ubi perversionis periculum prudenter timendum sit, domino haeretico vel schismatico. Haec si Vicarius Ap. probe teneat, aperte videbit, quid respondendum sit ad 13, 14 et i5 dubium. Nihil enim impedit quominus familia Christiana, de qua agitur in dubio 1 3, servos suos vendere tuta conscientia queat, si ipsos legitime possideat, ct cautiones supra descriptas in venditione observet. Sic etiam negotiator in dubio 14 memoratus poterit ad sacramenta admitti, si constet, servos, qui ei pro mercium pretio obtigerunt, neque per furtum legitimo eorum domino subductos, neque iniuste in captivitatem redactos fuisse, ac praeterea spondeat, se eos honestis conditionibus ita venditurum esse, ut nihil ex ciusmodi venditione laedantur vel periclitcntur iura et officia, quae illis tamquam hominibus, et, si Christianam fidem amplexi fuerint, tam piam fidelibus competunt. Tandem de dubio 15 statuendum est Christianos ipsos, etiam missionarios. intéressé posse ut testes ct sequestres aliove nomine per sacros canones non prohibito, contractibus, iudiciis, aliisque id genus publicis actibus servorum causa fieri solitis, qui tamen ct in sc liciti sint, et nulla prava circumstantia vitientur.

V. Sequitur *quarta dubiorum classis, de servis fugitivis.* — Mancipium iuxta leges Galla- Qrc« iüкı“T01·

ram ce Sidamarum in rerum milium numero censetur, de quibus verum propriumque dominium habetur, ct liunt contractus, quaeque deperditae conquiruntur, raptae aut usurpatae apud indices repetuntur. Hinc quaeritur:

< 16. An liceat Christianis ipsisque missionariis servos suos fugitivos persequi, atque « ad redeundum cogere, vel saltem permittere « ut eosdem persequantur, et vi etiam adhibita * reducant publicus magistratus aut amici.

« 17. An servi ius habeant ad fugam, et < an debeant resarcire damna cx eorum fuga < domino illata.

« 18. An ad damnorum restitutionem te« neantur servi illi qui in herili domo nati < sunt vel educati, quique fugam arripuerunt « antequam suis laboribus vel alia ratione com« pensaverint domino expensas in eorum in· < fautia factas.

« 19. An fructus omnes cx servorum labo« ribus et industria provenientes ita ad domi· < num pertineant, ut tamquam fures existimari « debeant servi qui invito domino illos sibi « attribuunt, dc iisque pro libito disponunt ».

Quemadmodum adnotatum est in responsione ad postulata proxime superiora, sunt iuxti aliqui tituli seu causae, ex quibus potest servus libertate sua legitime privari, legitimeque a domino retineri. Porro cum manifeste repugnet, hinc quidem ius domino competere possidendi ac retinendi servum, inde autem ius servo messe ne a domino possideatur ac retineatur, nemo non videt Christianos ct missionarios dc quibus agitur in dubio 16, posse tuta conscientia servos -»uos fugitivos persecui, et ad redeundum cogere, siquidem cos iustc in servitutem redactos iusto ex titulo possideant.

Non ita expedita est a i 17 et 18 dubium responsio. Regulariter fugere iure suo possunt servi qui iniuste fuerint in servitutem redacti; non possunt servi qui iuslam subeant servitutem , nisi forte a domino sollicitentur ad aliquod peccatum, vel inhumaniter tractentur. Ex h ic distinctione pendet solutio alterius quaestionis, an scilicet servi fugitivi teneantur resarcire damna cx fuga sua domino illata. Cum enim id inducendam restituendi damni obligationem tria haec simul et coniunctim requirantur, culpa theologica, damnum secutum, et causa c'licax, palet profecto ad reficienda damna cx fuga sua domino illata, tenere servos illos quorum fuga fuit graviter illicita, non teneri servos illos quorum fuga omni caruit vulpa; sc l dc liccitate fugae, deque obligatione resarciendi damna ex fuga illata consulat Vic. Ap. probatos auctores ct cum illis distinguat varios casus, variosque servitutis titulos.

Latissime similiter patet dubium 19 ac proinde, uti conceptum est, nonnisi generalem responsionem admittit, pluribus tamen exceptionibus obnoxiam, quas Vicarius Ap. cx probatis auctoribus discere curabit. Itaque regulariter quando servitus iusta est, servusque iustc et legitime a domino possidetur, atque ex aequitatis praescripto sustentatur, omnia lucra et emolumenta ex servi ipsius laboribus et industria provenientia domino acquiruntur, ideoque furti reus est servus qui eadem lucra ct emolumenta sibi attribuit, dc iisque inscio et rationabiliter invito domino disponit.

VI. Sequitur *quarta dubiorum classis, de servorum coercitione.* — < Lege Gallarum sta« tutum est ut quidquid committit servus fu« gitivus vel expulsus, domino suo imputetur, < qui proinde nulla alia ratione potest se ab < improbo perniciosoque mancipio expedire, < quam vel illud adoptando quadamtenus in < filium, assignata eidem ex herilibus bonis < congrua dotatione, vel per venditionem aut « donationem transferendo in alterius dominium, « vel tandem morti tradendo; quippe dominus « apud Gallas independences potitur iure vitae • er necis in proprios servos. Hinc relative ad < dominos Christianos quaeritur: C,fc* coercitionem

< 20. An domini christiani, ipsique adeo < missionarii, possint, herili iure utentes, man< cipium improbum, sibique perniciosum ad « mortem propria auctoritate damnare. Ratio < dubitandi est quia ex una parte non potest < dominus tale mancipium simpliciter expel< lere, vel per adoptionem in tilium cmancipa< re, cx alia vero parte quaecumque servorum < venditio aut donatio dominis Christianis pro« hibetur:

< 21. Quatenus dominus Christianus mediis • destituatur ad improbam, noxiumque servam < coercendum necessariis, an saltem possit il< lam donationis titulo transferre in alium do« minum, licet cum periculo ne ab eodem < postea divendatur ».

Duo haec dubia 20 et 21 inde nascuntur quod Vicarius Apostolicus existimet venditionem mancipii esse quocumque casu illicitam. Sed ex iis quae superius explicata sunt comperiet idem Vie. Ap. non esse inquietandos dominos Christianos, qui servos suos, iustac servituti addictos, venditione, donatione aut permutatione distrahere volunt dummo lo praescriptae Conditiones serventur, caque praesertim, ut mancipium, si baptuatum sit, non tradatur hero infideli. Possunt igitur domini christiani hoc pacto sese liberare ab improbo perniciosoque mancipio, quin illud capitali poena alficiant, quod nefas omnino est dominis Christianis. Quod autem pertinet ad missionarios, mirum profecto est hoc in mentem venire potuisse, ut poena mortis in servos utut criminosos decerni ab iisdem queat, adversus notissimos canones, qui etiam irregularitate mulctant quicumque cx clericis iudicio sanguinis sese immiscuerint.

|)c cervorum coniugii*

VII. Sequitur *quarta dubiorum classis, de servorum coniugiis.* — « Mancipia penes Gallas * concubinis utuntur, rarissime uxoribus certa < aliqua solemnitate nuptis, unde veri nominis « matrimonium arguatur; quia cum in tota sua « existentia domino subiiciantur, possintque a leo « quolibet die divendi, nullum inter ea per- < petuum matrimoniali-» societatis vinculum « supponitur esse· Idcirco postulatur:

« 22. Utrum dominus Christianus tolerare < possit ut duo servi adhuc infideles, qui. cum < primum eius sub potestatem venerunt, iam « in eiusmodi concubinatu vivebant, pergant < ita vivere; nn vero illos separare teneatur, < donec liant christiani, ct legitimo matrimo· « nio coniungantur.

<23. An dominus Christianus qui plures « possidet servos sic viventes in vero concubi- « natu, etsi matrimonii appellatione honestato, « quique ad regulam exigere desiderat eiusmodi « matrimonia, simul ac praedicti servi sese « dispositos exhibeant ab baptismum recipien- < dum, et matrimonium legitime ineundum, « possit in nova, quam meditatur, matrimonii « christiani ordinatione illos ex utroque sexu < seligere qui plus christiani spiritus demon· < strent, maioremque spem faciant unitatis at- < que indissolubilitatis custodiendae, nulla ha· « bita ratione priorum vinculorum matrimonii, « sive (ut magis nuncupare placeat) concubi- < natus, dummodo tamen novi contrahentes < mutua alliciantur sympathia; an possit pro- « inde tuta conscientia eosdem vi separare a < suis concubinis, nisi forte concubinarii ipsi « malint secum invicem contrahere matrimo· « nium christianum.

< 24. An saltem violenta concubinariorum « separatio locum habere queat, quando alter < cx ipsis, sive masculus sive foemina probi < dispositus est ad fidem amplectendam, et ma· « trirnonium christiane celebrandum. Hoc du- « bium idcirco movetur quia vioknta illa se- « paratio posset excitare administrationem, ct < querimonias apud homines parum instructos, « perinde ac si quaedam fieret iniuria parti < renitenti, quae christianam religionem am- « plecti detrectat.

< 25. Matrimonium sive servorum sive li- « berorum, iuxta Gallarum morem, dissolubile * est saltem cx parte viri. Si igitur convertan- < tur duo coniugcs sive servi, sive liberi, qui < eiusmodi matrimonium in infidelitate con- « traxerunt, debentne ante baptismum edoceri < dc indissolubilitate matrimonii statimque * christiano matrimonio iterum coniungi ipso « baptismatis die ; an vero possunt etiam post « baptismum relinqui in suo statu saltem per « aliquod tempus, donec pares clfccti fuerint < inteliigendo, sicut oportet, evangelico prae· < ccpto super indissolubilitate matrimonii? »

Arbitratur Vic. Ap. omnes generatim con- iunctiones servorum infidelium apud Gallas non veri propriique nominis matrimonii, sed meros esse concubinatus. Persuasionem hanc cx triplici potissimum ratione hausisse videtur, quia nimirum eiusmodi coniunctioncs. quamquam patrio more permissae, nulla adhibita *solemnitate* incuntur ; deinde quia cum servi toto vitae suae tempore sint in domini potestate, haud *supponuntur* esse inter eos perpetua matrimonialis societatis vincula, tandem quia matrimonium servorum omniumque universim Gallarum patrio item more *dissolubile* est. saltem ex parte viri. Sed ipse facile perspiciet quam infirmae sint hae rationes: solemnitates enim per se, maxime apud barbaros et infideles, ad essentiam non pertinent matrimonii, quod, una naturali lege inspecta, etiam sine illis consistere potest. Neque hypothe/ibus et praesumptionibus, sed certis evidentibusque prob itionum momentis inniti debet iudicium, quo nullum fuisse pronuncictur matrimonium, cuius validitati minime obstat ipsum divortium quoad vinculum lege vel moribus permissum, nisi in pactum conditionemque expresse deducatur Caveat igitur Vic. Ap. ne vera matrimonia pro contuberniis imprudenter traducat, praesertim cum caedem servorum infidelium coniunctiones, quas ipse concubinarias existimat, vulgo matrimonii nomine honestentur, ct violenta partium separatio, eodem Vicario Ap. fatente, quamdam iniuriae speciem habere apud homines illos videatur. Meminerit, matrimonium verum inter infideles existerc, ncc proinde requiri ut infideles Christiana religione initientur, quo verum legitimumque matrimonium contrahere valeant. Meminerit etiam admonere dominos Christianos, ne in servorum matrimoniis ineundis aliquam vim adhibeant, vel coniugem iisdem invisum obtrudant: matrimonia enim libera esse debent, ct coactiones quae in iis forte adhibeantur, difficiles solent exitus frequenter habere. Nunc ut dubiis 22, 23 ct 24 satisfiat, nefas profecto est domino christiano tolerare servorum suorum, licet infidelium, concubinatum; etenim concubinatus lege naturali prohibetur, qua non tantum fideles, verum etiam infideles obstringuntur, ct cuius observantiam dominus, utpote domesticae societatis ordinator, a suis sub litis exigere tenetur. Sed primum diligentissime investigare debet num illicito revera contubernio, an legitimo coniugio servi utantur. Quod si de illicito contubernio constiterit, neque fieri possit legitimum matrimonium inter concubinarios ipsos (quod quidem semper optandum est, maxime si prolem ex fornicario commercio susceptam haberent), tunc demum eosdem, vi ct am adhibita, separet, non impediendo tamen quominus se cum aliis legitimo matrimonio coniungant, etiamsi christianum fidem profiteri detrectent, nullasque ad eam amplectendam

dispositiones praescierant. Ceterum quam viam rationemqnc dominos Christianos sequi oporteat in permittendis vei inhibendis servorum infidelium coniugiis comperiet Vic. Ap. cx ali.i instructione quae huic adnexa a<i cum transmittitur (1).

Reliquum est dubium 15 quo supponitur matrimonia Gallarum, utpotc secundum patrias leges dissolubilia saltem cx parte viri, minime valere, ac proinde esse renovanda si coniuges convertantur ; tum *postulatur* an licear hos coniuges etiam post baptismum relinquere, saltem per aliquod temporis spatium, in suo errore circa dissolubilitatcm matrimonii. De suppositione sive hypothesi supra dictum est, pravam contrahentium opinionem, licet patriis legibus sive moribus confirmatam, quod nimirum matrimonii vinculum dissolvi possit, nequaquam per se officere matrimonii validitati, nisi hacc opinio deducatur in pactum tamquam conditio in actu ineundi matrimonii ; tunc enim matrimonium nullum irritumque evadit, uti semper accidit cum matrimonio est apposita conditio substantiae ipsius repugnans. Quod vero ad postulatum attinet, non tantum nefas est coniuges in illo errore post eorum baptismum relinquere, sed ne ad baptismum quidem admitti debent, nisi antea probe instruantur dc matrimonii indissolubilitate, et parati sint divinum hoc praeceptum observare.

VIII. *Quinta dubiorum classis* — < Mos est « apud Gallas independences, ut si quis occi- « datur, aut gravi vulnere laedatur, ab eo ipso < temporis momento omnes et singuli cius < propinqui et contribules tendantur mortale « odium iurarc adversus omnes et singulos in- < tcrfectoris propinquos et contribules, eosque < ad internecionem persequi, nemoque se possit « hac obligatione eximere quin iura socialia in « propria tribu amittat, ab eaque tamquam < hostis expellatur. Hoc autem ulciscendi san- < guinis ius et officium tamdiu durat, donec < certa pecuniae summa, arbitrorum iudicio de- < finienda, luatur homfcidium, et sic tribus, < ad quam pertinebat interfectus, satisfactionem < recipiat. Quae satisfactio frustra speraretur, < sublata eiusmodi obligatione suscipiendi prac- « dictam inimicitiam sive vindictam, quoniam < apud Gallas independences omnino deside- < rantur publici magistratus qui criminibus pu- , I)c cI vind'ctU, *

(t) Instructio S. C. S. Officii (jt Maii 1865), de qua agitur, data fuit Superiori Missionis Dahomey in Africa, atque ita sc habet: « Quaestio a te proposita circa obligationem dominorum Christianorum permittendi vcl impediendi servorum infidelium coniugia, qui. ante captivitatem, mulierum conturbcrniis usi fuisse com· Îieriuntur, delata est ad Eftos Supremos Inquisitores cria IV. dic Maii Libentis anni, prout apertius a tc eodem hoc anno incuntc luxu mandatum corumdem Ertiorum Cardd., litteris datis dic 7 Ianuarii, expressa fuerat his, qui heie adseribuntur, distinctis canibus. Primus casus est cuiusdam servi qui a domino Christiano uxorem petit, quique interrogatus num unquam fuerit matrimonio vinculatus, respondit : *sc quidem cum mu Utribus uxorie vixisse, sed ignorare quid sit vinculum matrimoniale ; in suis regionibus viros cum mulieribus habitare quae pro libito dimittuntur, vel quae sponte discedunt, ut cum aliis viris habitent, quin praece !entia vincula obstent, talem esse regionis consuetudinem.* Dominus autem certiores notitias habere volens, nihil praeter supradicta dignoscere potest. — Secundus casus est cuiusdam servi qui a domino suo uxorem petit, quique interrogatus respondet : *se iuxta morem suae gentis ante servitutem mulieres habuisse; inter eas unam celeris praelatam fuisse, sed eam non esse quam in uxorum numero priorem tempore habuit: quam autem priorem tempore uvorem habuit, cum ea non ita esse vtneulatum ut, quando libuerit, dimittere non possit; ea enim conditione assumuntur mulieres ; talem in suis regionibus morem vigere* Tertius casus est servi cuiusdam qui a domino suo uxorem petit, quique interrogatus circa priora vincula matrimonialia, respondet : *se quidem ante servitutem uxorem legitimam habuisse, sed quid de illa evenerit impossibile esse certo scire eam vel cum fugientibus in excidio patriae evasisse, forsitan in aliis regionibus venumdatam, vel in Amertcam translatam, vel in maritimo itinere, ut saepe fit, cbiisse certo autem de ea nullum unquam nuntium habiturum. St autem enixe postulare ut alta sibi detur uxor, tamquam per divortium a prima disiuncto.* Quartos casus est servi cuiusdam iam matrimonio ante scrv tutem vinculati, sed, servitute superveniente , ita ab uxore prima disiuncti, ut nulla unquam spes affulgeat suam uxorem possidendi. Enixe autem postulare ut alia detur uxor, vcl tamquam a prima divortio facto, vel quia, ut asserit, *a Deo, gentilibus saltem, in gravioribus casibus, plurcs uxores etiam simultanée possidere permissum est; sibi autem a fortiori permittendum, qui, priore amissa, aliam in eius loco habere postulat,* Quintus casus est servi cuiusdam uxorem petentis, quique interrogatus circa mores suae genis, respondet : *:n suis regionibus mulierem adhuc pnerulam viro a parentibus desponderi; in parentum potestate usque ad pubertatem custodiri tum sponso traditur; sed hoc non impedit quominus vir plures hoc modo receptas uxores habeat; in moribus autem esse, si viro libuerit, quod mulier dimitti possit; si autem ipsa sponte discedere velit, consentiente viro, ad alium transit ; vel etiam viro invito, coram arbitris re pertractata, et impensis pro tali muliere habenda a viro exactis, restitutis, ad alias nuptias convolat; et hoc iure facium indicatur, tamquam de quocumque contractu. Se hoc modo mulieres possedisse, a quibus nunc servitute divisus, aliam dari quaerit.* Sextus casus est mulieris cuiusdam in servitutem redactae quae viro in matrimonium iungi vult : dicit se iampridem ante servitutem cum viro fuisse, sed ignorare num fuerit legitima uxor; cum pluribus enim, asserit, aliis ixo ribus in eadem domo sub uno viro vixisse, nec bene scire si tamquam uxor, vcl ut concubina haberetur. Enixe autem postulare ut viro tradatur in matrimonium. — Septimus casus est mulieris gentilis quae a legitimo viro ita fuit servitute distracti, ut nunquam spes affulgeat cum illo posse coniungi. Dominus autem volens eam in matrimonio cum alio coniungi, quaerit num id liceat tamquam divortio a primo viro facto ita, ut in quarto casu.

Quibus casibus rite matureque perpensis, ita dc illis Emi Patres iudicandum ccnsucrunt. Quum in primo, secundo, quinto ct sexto casu serio dubitari possit con nubia dc quibus ibidem agitur non vera fuisse matri monia, sed iuxta exposita, ct, nisi melioris notitiae haberi possint, conturbernia tantummodo cx libidine cum mulieribus inita, abhorrere ab aequitate existimarunt, infelices illos paganos ad perpetuum coelibatum adigi, coque privari concupiscentiae remedio quod iure natu-

« nicndis iuribusquc tutandis invigilent· Quo·
« circa postulatur:

« 26. An inimicitiae praedicto modo cxcr-
« citae haberi possint veluti iustum bellum
« unius tribus adversus alteram.

< 27. An possit admitti ad sacramenta qui
« ex una parte protestatur se nullum prorsus
• odium vcl simultatem animo fovere adversus
< homines inimicae tribus, quin imo pauitum
< sc esse cupidumque exhibendi cis consueta
< amicitiae signa, statim ac iuri suo fuerit sa-
« lisfactum: ex altera vero parte promittit se
« nunquam quaesiturum occasionem rixandi
« cum hostibus, sed eorum occursum declinu-
< turum, ne in discrimen coniiciatur, aut ac·
« ceptandae pugnae, aut, si recuset, incurrendi
< in suorum olfensionem ».

Ex tribus quae ad iustitiam belli requiruntur conditionibus, legitima nimirum auctoritate, justa causa, et convenienti modo, manifestum est tertiam omnino desiderari in facti specie quam dubium 26 attingit. Modus enim conveniens id maxime postulat ut bellum non ulciscendi crudelitate, neque nocendi cupiditate geratur, sed recta intentione obtinendi debitam satisfactionem, utque innocentibus quantum fieri potest nequaquam noceatur. At Gallae simul ac aliquis ex eorum familia vel tribu fuerit interfectus, mortale iurant odium adversus omnes et singulos interfectoris agnatos, eosdemque sine delectu, si obvios habeant, aggrediuntur, feriunt, trucidant, id unum spectantes ut barbaro ritu sanguinem sanguine expient, donec consueta inter eos satisfactio praestetur. Neque vindiciam sumunt publicae auctoritatis ductu, cuius tantum est denunciare ac dirigere bellam, sed privati in privatos ferarum more insurgunt ; neque in antecessum examinant utrum casu, vel licitae defensionis necessitate, nec culpabiliter admissum fuerit homicidium; neque priusquam ruant ad arma, vias omnes sive per se, live per communes amicos pertentant, quibus debitam sibi satisfactionem pacifice valeant obtinere, sed ut refert in alia epistola idem Vic. Ap. ab eo ipso temporis momento ijüo homicidium aliquod aut lethalis vulneratio accidit, cuncti interfectoris interfectique agnati ita statim sj separant, ut non modo quodeumque locutionis vitaeque commercium secum invicem abrumpere, verum

rail iisdem datum est, praesertim cum agatur dc matrimoniis infidelium quae, cum non sint sacramenta, non eodem profecto gaudent favore quo Christiana gaudere constat. Itaque in praedictis casibus, *primo* scilicet, *secundo, quinto* ct *sexto* Eiiii PP. responderunt, dominos Christianos nermissivo modo sc habere oportere, ideoque non dcocre mancipia sua impedire quominus matrimonio se iungant ; hoc tamen circa secundum ct circa sextum idiecto modo. Circa secundum, cum ibidem duo haec simul narrata sint: t. omnes mulieres ea conditione viris adiongi ut, quandocumque libuerit, dimitti possint; 2. inter illas unam prae ceteris anteferri consuevisse: decreverunt Erili PP. praedictum responsum eatenus locum Jubere, quatenus omnino constet eam quoque, quae ceteris praefertur, eadem conditione fuisse in contubernium admissam. Quod vero attinet ad sextum, licet dubium contra matrimonii veritatem satis fundatum videatur, quod mulier, dc qua ibidem agitur, nescire sc profitetur matrimoniinc an concubinatus nomine a suo viro suscepta fuerit, quod quidem cum essentia veri matrimonii certum ac reciprocum consensum exigentis haud facile componi potest, nihilominus cum absque ulla difficultate res possit melius declarati, si duo haec a muliere requirantur : t. utrum eo tempore, quoad suum virum accessit, alias repererit mulieres eidem ante se maritali more coniunctas; *2.* utrum vir ille soleret pro suo lubitu susceptas mulieres dimittere, ct alias assumere: has quoque interrogationes non inopportune pro maiori diligentia fieri posse Emi PP. iudicarunt. Utrumque enim praedicto dubio gravissimum pondus adjiciet, et concubinatum potius quam verum matrimonium initum fuisse magis magisque suadebit.

At vero *tertii* ct *quarti* ct *septimi* casus diversam omnino esse rationem Eihi PP. ccnsucrunt Nam tertius *uxorem legitimam, cum captivus ductus est, habuisse* fatetur, itemque mulier de qua sermo est in septimo casu *legitimum virum habuisse* narrat; atque is dc quo m quarto agitur, *matrimonio se fuisse vinculatum* asserit: quae quidem omnia verum propricque dictum matrimonium clare exprimunt; quo fit ut novum matrimonium adulterinum esset concubinatus; neque enim dubitare Cis est polvgamiam simultaneam, atque ipsum adeo divortium non modo christianis, verum etiam infidelibus d vitio iure prohiberi, expresse id docente Innoccntio III in cap. *Gaudemus, D<· divortiis.* Quod autem ab eo, de quo agitur in tertio casu, additur sibi iam impossibile esse certo scire an uxor sua superstes mortuane sit, id ei ad novum matrimonium minime prodesse iudicarunt. Cum enim vinculi matrimonialis obligatio certa in eo sit, eiusdem autem per mortem solutio nullo pacto sit probata, quandoquidem simplex ignorantia non magis mortem quam vitam suadet, quae imo in dubio praesumenda prae morte est, hinc sequitur impedimenti vim adhuc integram manere, iuxta expressam doctrinam capitis *In praesentia, De sponsalibus,* in infidelium aeque ac ch Ntbnorum matrmoniis, retinendam, quippe quae in qualitate utrisque communi, quae est indissolubilius, fundatur. Quapropter non minus m hoc tertio quam in quarto ct septimo casu Eihi PP. responderunt, dominos Christianos teneri huiusmodi servos 1 novo matrimonio prohibere, nisi forte, ex pluribus saltem comesturis (quae sin minus singulae, at certe simul coniunctac certitudinem moralem pariant) demonstrari possit legitimum eorum conjugem mortem vere obiissc.

Ceterum latere te non potest certissimam eamdetu que facillimim viam eiusmodi nodos recidendi eam esse, si infideles, de quibus agitur, .d Christianam fidem convertantur. Hoc enim si fiat, ct ipsi privilegio Paulino cum aba catholica muliere nubendi, ct tu dispensatione uti poteris ab interpellatione primae coniugis, quoties aut fieri reipsa illa nequeat, aut si fieret, nullius utilitatis fore summarie saltem atque extraiudiclalitcr certo constet. Denique ne illud quidem S. C. praetermittendum esse voluit, nimirum ut, occasione data, dominos Christianos memineris admonere nc in hisce servorum matrimoniis ineundis aliquam vim adhibeant, vcl conjugem iisdem invisum obtrudant. Matrimonia enim libera esse debent, ct coactiones quae in iis forte adhibeantur, difficiles solent exitus irequenter habere. In casibus autem difficilioribus recurras, expositis omnibus adiunctis ».

ctiam, si fiant obvii, ad internecionem usque confiigere teneantur. Quae omnia quantum a convenient: belli gerendi modo, imo ab ipsa veri belli notione abhorreant nemo profecto non intclligit. Curet igitur Vicarius Ap., curent missionarii omnes in regionibus illis commorantes, ut tam barbaram ct perniciosam consuetudinem cx qua incredibiles hominum strages ac bonorum devastationes oriuntur, de medio radicitus tollant. Sed interea admittine poterit ad sacramentorum participationem qui ita animo sit comparatus, ut in dubio 27 exponitur? Responsio pendet a notissimis theologiae moralis principiis circa dilectionem inimicorum, restitutionem ex causa homicidii, ct dispositiones ad suscipiendum Poenitentiae sacramentum necessarias. Quibus principiis minime refragatur regula illa quam Vic. Ap. tradidisse sc narrat missionariis sibi subditis, ut nimirum sacramenta ei non denegentur qui protestatur se nullum odium personale in animo habere, et nihil aliud velle per externam inimicitiam nisi quod de iure sibi competit iuxta patrias leges, simulquc promittit sc omni pacto etfecturum ut a caede cuiusque cx inimicis abstineat. Hanc igitur regulam sequi poterunt missionarii quoad eos qui pertinent ad familiam vel tribum interfecti. At si agatur de iis qui sunt c familia vel tribu iniusti interfectoris, requiritur praeteiea ut quantum in ipsis est, prompti ac parati sint debitam satisfactionem praestare, atque subire potius suae ipsius tribus olfensionem, quam aggredi ct laedere quempiam cx adversa tribu si forte obvium habeant, excepto iure propriae defensionis cum moderamine inculpatae tutelae.

Jr
n m ibiccii.ip
c©

IX· *dubiorum classis* — « Sunt in oppido Kafa quidam abicctissimac sortis seu « *castae* homines vulgo *mangib,* in Abyssinia « *woito* nuncupati. Hi censentur non tantum < ipsi esse immundi verum ctiam immundi- < tum communicare personis quibuscum agunt, < ct rebus quas forte contrectant. Nondum « coeptum est eosdem dc Christiana religione < instruere, quia si missionarius cum iis con- « versaretur, evaderet et ipse immundus, ipsum- < que nemo amplius alloqueretur ; practcrquam- « quod si vel semel aliquis *mangib* ecclesiam < intraret, haec illico pro immunda haberetur. < Quapropter postulatur :

< 28. An memoratae diificultatcs praebeant « su ficicns motivum, nc missionarius hanc cu- « *3tam* instruere quaerat.

< 29. An eo casu quo aliquis huius *ca-* « *stae* homo instructionem sponte sua petat a < missionario, is possit tali sc ministerio de- • negare.

< 3o. Quaedam huius *castae* familia est sub < dominio Missionis, cidcmque inservit. Pecca- « retne missionarius si ob praedictas difficulta- « tes omitteret illam familiam instruere : »

Catholica Ecclesia in mysteriorum Dei dispensatione non modo nihil unquam discrevit inter divites ct pauperes, inter nobiles et abiectos, verum etiam quadam veluti peculiari charitate ac materna sollicitudine pauperes et abiectos semper complexa est, qui, sicut luculenta experientia testatur, facilius ad iidem accedere solent prae mundi nubilibus ct divitibus. Imitatur enim Ecclesia Iesum Christum 1). N. apud quem nulla est personarum acceptio, quique se ad evangelizandum pauperibus missum esse dicebat, et cum publicanis et peccatoribus manducabat, licet iniquissimum inde scandalum sumerent pharisaei. Quod igitur spectat ad tria postulata 28, 29 et 3o nullatenus ambigendum est quin missionarii pro suo munere debeant hominum quoque *mangib* nuncupatorum instructioni et conversioni solertissime, quantum poterunt, adlaborare, multoque magis si ipsi *mangib* divina gratia permoti instrui petant, vel iuslam subeuntes missionarioium servitutem, eorumdem domestici effecti fuerint. Neque tantum propter adductas rationes illicitum est ab instruendis *mangib* prorsus abstinere, sed etiam ne missionarii auctoritate sua confirmare videantur superstitiosam consuetudinem a iudaicis traditionibus probabiliter profectam, refugiendi nimirum contactum hominum *mangib,* imo cum cos tangentibus nullam habendi communicationem ; quam quidem consuetudinem Christianae charitati perinde ac rectae rationi tantopere adversantem missionarii penitus extirpare omni diligentia studeant. Interea tamen, ut aeternae saluti *mangib* quam citissime provideatur censnerunt EnM PP. unum c missionariis deputandum esse absque mora ad spiritualem eorum curam. Christiani vero qui illam consuetudinem servant admitti poterunt ad Sacramenta, dummodo id unice faciant ne a commercio aliorum civium segregentur, non autem sponte sua, atque ex erronea opinione quod homines *mangib* sint immundi, labemque ct immunditiem vel solo tactu atfriccnt personis quibuscum agunt aut conversantur, rebus quas adhibent, et ipsis ecclesiis in quas ingrediuntur. Haec enim opinio nullatenus toleranda est in viro catholico, postquam Deus Beato Petro ostendit neminem communem aut immundum dicere hominem (Act. X. 28).

De uiu intiou* circumcidendi.

X. *Septima dubiorum classis, de circumcisione* — < Viget apud Gallas usus circum- « cisionis, quae infantibus adhiberi solet prius- < quam deferantur ad Baptismum. Hunc ritum « pertinacissime Gallae observant vclut unum c « primis fidei Christianae signaculis; pollutam < existimant ecclesiam quam forte incircumci- • sus aliquis fuerit ingressus; Christianos euro- « paeos, eo quod circumcisi non sint, despi- « catui habent, neque ullo pacto filios suos ba- < ptizari sinunt nisi antea circumcidantur, adeo < ut gravis olim in quodam Gallarum oppido

« exarserit seditio quia missionarius iusserat sibi « ad baptizandum deferri pueros ctiam incir- « cumcisos. Presbyteri indigenae ctiarn catholici < usum circumcisionis tolerant, innixi, ut ipsi « dictitant, antiquis decisionibus Sanctae Sedis < quae circumcisionem ab Abissinis irequenta- « tam minime reprobavit, utpote civilem re- « gionis illius praxim. Vicarius Ap. opinatur < (licet id certo affirmare non au lcat) circum- cisionem ctiam penes Gallas habendam esse potius pro ritu mere civili, quam pro ritu sacro et religioso, maxime quia in privatis domibus lit, neque per manus ecclesiastici ministri ; tamen cum videat cx illa pusillo- rum scandalum oriri, quaerit :

« 3i. An tolerari possit usus circumcisionis vigens apud Christianos gallas ».

Monendus in primis est Vie. Ap. falsum esse quod presbyteri indigenae asserunt circumci- sionem in Abissinia fuisse antiquitus ab Ap. Sede permissam aut toleratam veluti civilem quam- dam gentis illius praxim. Catholico enim Abis- sinorum Patriarchae Alfonso Mendez, qui iam inde ab ineunte sacculo decimo septimo postu- laverat, an tolerari posset in abissinis circum- cisio, S. C. de Prop. Fide, approbante Pontifice, respondit die 28 Augusti anno 1637 non esse quocumque praetextu tolerandam circumcisio- nem; Pastores debere corrigere subditos quan- tum possunt, contumacesque arcendos esse a Communione. Cumque anno 1839 ^cm PostQ' latum instaurassct quidam Abi»siniae missiona- rius, Efti Inquisitores Generales die 17 Iunii eiusdem anni ita censucrunt: < Detur decretum « die 28 Augusti anni 1637; tamen missionarii < i l praestent adhibita omni Christiana pruden- « tia ». Tantum igitur abest ut Apostolica Sedes circumcisionem in abissinis permiserit unquam aut toleraverit, quin potius eumdem expresse improbavit districteque inhibuit. Et iure quidem atque merito; nam licet abissini modo hanc, modo illam adhibendae circumcisionis causam praetexerent, constabat tamen tum ex laudati Patriarchae accuratissima relatione, tum ex in- dubiis aliis argumentis circumcisionem ab abis- sinis servari tamquam ritum sacrum ac reli- giosum. Porro ea quae r.unc de populis Gallis exponit Vic. Ap. luculenter ostendunt atque persuadent hos quoque populos circumcisione uti cx aliqua sive explicita, sive saltem impli- cita cultus intentione. Quid enim aliud signi- ficant pertinacissima observantia circumcisionis tamquam unius e principalibus fidei Christianae tesseris, contemptus curopacorum incircumci- sorum, opinio tandem quod ecclesia per solum incircumcisi ingressum polluatur, et quod Ba- ptismus administrari nequaquam debeat nisi circumcisio praecesserit? Nec sane contrarium evincit quod circumcisio adhibeatur in privatis domibus, nullo interveniente Ecclesiae ministro; nam ct apud hebraeos circumcisio a quocumque fiebat etiam in privatis domibus. Quare Eff) PP. communicari mandarunt Apostolico Galla- rum Vicario decretum dic 28 Augusti an. 1637, adiecta munitione ut missionarii id praestent adhibita omni Christiana prudentia. Quamvis autem iuxta hoc decretum contumaces arcendi sint a Communione, caveant tamen missionarii nc dcncqcnt baptismum infantibus circumcisis, quippe qui non sua, sed parentum culpa iniu- riam istam patiuntur. Praeterea quoniam Vic. Ap. meminit in suis litteris dc quibusdam aliis vanis observantiis quae apud eosdem Gallas sunt in usu, et iudaismum redolent, qualis est observantia sabbati et disunctio inter munda ct immunda animalia, idcirco iusseruut Effli PP. ut Vic. Ap. ct reliqui missionarii omnem operam ponant ad vanas ciusrnodi observantias prudenter eradicandas, nam sacrosancta Romana Ecclesia, ut in Occumenico Concilio Floren- tino ab Eugenio IV declaratum est, omnes, post promulgatum Evangelium, circumcisionis, et sabbati, reliquorumque legalium observato- res alienos a Christi fide denunciat, et salutis aeternae minime posse esse participes, nisi ali- quando ab iis erroribus resipiscant.

De iupcntlîln·»· ird/iwnrvrt ri 11- bu»

XI. Sequitur *septima dubiorum classis, de religiosis Kafinorum ritibus.* — « Incolae re- « gionis Kafae, licet christiano nomine glorien- tur, ct servent ecclesiastica ieiunia, amentque a presbyteris obviam factis benedicta aqua aspergi, longissime tamen absunt a profes- < sione Christiana, et plerumque nc sunt qui- dem baptizati. Colunt praesertim SS. Geor- gium, Michaelem, et Gabriclem, eisque votu etiam nuncupare solent. Qui votum alicui a cx his sanctis per annum voverunt, festo eiusdem die ad ecclesiam pergentes offerunt presbytero candelam, thus ct vaccam vel ovem. « Presbyter haec omnia nomine Sancti acceptat, candelas quidem accendendo super altari, ct thus adolcndo, vaccam autem, vel ovem manu tangendo. Deinde vaccae, vel oves sic oblatae trahuntur ad locum ecclesiae proximum, ibi- que in honorem Sancti coiam populi multi- tudine immolantur. Immolari autem debent per manus diaconorum qui caelibcs sint. Adeps animalium immolatorum totus plerumque ad quandam holocausti speciem comburitur. Car- nes convivio apponuntur, cui accumbunt of- ferentes, curatores fabricae ecclesiae et presby- teri. Tantam vero virtutem et efficaciam huic « candelae, thuris et animalium oblationi attri- buunt, ut sese hac una oblatione iustilicari ct sanctificari firmissime persuasum habeant. « quidquid contra declamet catholicus missiona- < rius. Quando eorum aliquis moritur, propin- qui, die ut plurimum duodecimo ab obitu, pre- sbyterum adeunt eique candelam et cervisiam offerunt, rogantes ut excquius defuncto per- solvat. Cui postulationi antequam presbyter consentiat, quoddam a propinquis tributum

< pro sui muneris functione paciscitur cautio-
« nemque exigit. Tum candelam accendit, cer-
< fas aliquas preces e libro recitat, cervisiam
« bibit. Simili modo instaurantur exequiae die
< vigesimo, trigesimo ac quadragesimo. Quo
< postremo dic haoetur solemne convivium fu-
< nebre quod appellant *te^kar.* Presbyter nimi-
< rum accedit ad domum defuncti, factisque
« super ipso sepulchro exequiis, benedicit con-
4 vivio, solidam diem laetissime cum defuncti
< propinquis transigit, suique laboris satis am-
< piam mercedem, aliquas nempe vaccas, quo-
< dam veluti decimarum iure reportat. Convi-
« viurn *le^kar* tam abissinis, quam kafinissum-
< mopere cordi est. Kafini illud habent pro
« eximio religionis officio, in coque magnam
< collocant fiduciam; abissini, si convivium hoc
< omitterent, arbitrarentur se in paradisum in·
4 gredi non posse. Neque pretcrcundum est ka-
4 tinos addictissimos esse magicae superstitioni.
< Et sane magi apud eos opibus ct potentia
4 plurimum valent, coalescentes in quoddam
< veluti sodalitium cui rex ipse praeest. Spiri-
< tum vero magiae quo se magi pervasos exi-
4 sumant, appellunt *deocce,* quod vocabulum
< c lusitano idiomate derivatum esse videtur.
• Porro tanta est kalinorum observantia erga
• spiritum magiae *deocce* ut ipsi christiani obte-
« stari ct iurare teneantur t er eundem *deocce*
< idque non tantum vi consuetudinis, sed qua-
« dam etiam necessitate leguli. Quibus prae-
• missis, quaeritur > :

« 32. An presbyter catholicus cx quodam to-
< lerantiae spiritu, ut sibi catholic iequc missioni
< plebem conciliet, licite possit accedere tanquam
4 presbyter catholicus omnibus notus, ad eccle-
< sias illas quo supra licti oblatores conveniunt,
< atque accepture candelas ct adolcrc incensum
< sicque cooperari religiosae functioni hominum
' nonnisi solo nomine Christianorum, qui in hac
< etiam functione peragenda multas praeseferunt
« superstitiones traditionalibus suis ideis com·
« mixtas.

< 33. An presbyter catholicus possit acceptare
« animalia sacrificiis destinata, protestando con·
« ira haec eadem sacrificia, atque ea tantum de
< causa ministerium suum non recusando, ut
< arrepta peculiaris conventus occasione praedi·
« care queat advenus hascc superstitiones.

« 3q. An presbyter catholicus possit memo·
« ratos Christianos lustrali aqua aspergere, iu-
• xta antiquam eorum consuetudinem, illosque
« praesertim, qui vel catholicum ministrum re-
« iiciunt, vcl dc baptismo aut alia re nihil cu-
« rant. Idque postulatur propter periculum con·
« firmandi eos in suis vanis spebus.

<35. An presbyter catholicus possit persol-
« vere usitatas excquias pro hominibus minime
< baptizatis toloque nomine christianis; quae
« exequiae consistunt in accendenda candela et
« recitandis quibusdam arbitrariis piccibus; id-
< que ut presbyter occasione popularis conven-
« tus praedicare valeat.

< 36. Quatenus presbyter catholicus nequeat licite tales excquias persolvere, an saltem reci-
« pere possit stipendium pro iisdem exequiis
« reddi solitum, omittendo quamcumque fun-
< ctionem religiosam. Ratio dubitandi est, quia
< si presbyter stipendium ciusmodi acciperet,
« etiam cum protestatione sc illud decimarum
< dumtaxat nomine accipere, semper tamen
« verum adesset periculum, ne exequiae tam-
« quam persolutae existimarentur.

< 37. An christiani Kafam incolentes licite
« iurare possint per nomen *deocce* ».

R. Ad 32. Difficultas quae Vicarium Apostolicum movit ad proponendum dubium 32 duplici ex capite orta esse videtur, tum ex communicatione in sacris cum hominibus minime baptizatis soloque nomine christianis, tum multo magis ex pluribus superstitionibus quas homines iidem secundum maiorum suorum traditionem functioni supra descriptae intermiscent. Haec enim sunt ipsissima Vicarii Apostolici verba: « Se il prece cattolico.... possa ricevere « le candele, bruciarc fincenso come funzionc « religiosa fatta da gente che non è cristiana « se non di nome, tanto più che anche in questo « non mancano di avere moite superstizioni « miste nellc loro idee tradizionali ». Verum cum eiusmodi superstitiones locum quidem habere dicantur, sed minime explicentur, idcirco Erfti Patres dilata praesentis dubii resolutione iusserunt, ut laudatus Vicarius Apostolicus clare distincteque referat, in quo consistant multae illae superstitiones candelarum, thurisque oblationem comitantes, ec quae sine ideae traditionales, unde multae illae superstitiones emanant.

Ad 33. Quoad functionem in dubio 33 memoratam, qua scilicet animalia quaedam in honorem SS. Gcorgii, Michaelis aut Gabrielis offeruntur, Sancti nomine a presbyteris acceptantur, ct postea a diacono coelibc prope ecclesiam immolantur, ca certe, prout exponitur, non licet, neque ullo pacto in christifidelibus toleranda est, nisi removeantur omnia superstitiosa vel superstitionis speciem pracsefcrentia, potissimum vero quaecumquc sacrificii intentio, mactatio per diaconum caclibem, et adipis combustio ad instar holocausti. Quod enim animalium mactatio nulli alii demandetur quam diacono cidcmquc caelibi, et quod totus adeps holocausti instar comburatur, id manifestam continet superstitionem ; ad quam proinde quomodocumque concurrere nefas est presbytero catholico. Atqui concurreret si animalia sacrificiis destinata acceptaret. Ne^ue cum excusat aut protestatio adversus impia animalium oblatorum sacrificia, aut quaesita opportunitas praedicandi in has superstitiones. Nam et talis protestatio nihil prodest utpote contraria facto, quum presbyter sponte sua, nulla cogente neces-

sitatc, coopcretur ; ct absurdissimum est communicare quempiam posse in ritu superstitioso, ut nanciscatur occasionem improbandi ritum cumdem coram populi multitudine ; siquidem, monente S. Augustino, ca quae constant esse peccata nullo bonae causae obtentu, nullo quasi bono fine, nulla vclut bona intentione facienda sunt *(Lib. contr. mendae. Cap. Vil).*

Ad 34. Negative pariter respondendum est ad dubium 3q si aspersio vel petatur cum incentione superstitiosa, vcl atferut periculum confirmandi aut fovendi vanam pcrniciosamque fiduciam cx eadem aspersione conceptam. At si constet illam intentionem ct hoc periculum prorsus abesse, neque scandalum timeatur, nihil vetat quominus lustrari possint aqua benedicta homines solo licet nomine christiani: quandoquidem ipsae irrationales et inanimae creaturae simili modo lustrantur.

Ad 35. Sed responsionem absolute negativam efflagitat dubium 35. Cum enim agatur de hominibus solo nomine christianis, qui ab hac vita sine baptismo decesserunt, omnino non licet ecclesiasticas quascumque excquias pro iisdem celebrare; quod vcl cx ipso Rituali Romano aperte colligitur. Et sane exequiarum ceremoniae et ritus adhibentur tamquam vera religionis mysteria, christianac pietatis signa, et fidelium mortuorum saluberrima surfragia. His igitur ceremoniis ct ritibus, veluti candelarum incensione, et precum recitatione, honestare funus hominum absque baptismo, ideoque extra catholicam Ecclesiam mortuorum, perinde est ac ipso facto profiteri quod homines isti possint esse in loco salutis. Alio insuper cx capite improbantur ciusmodi exequiae a presbytero catholico celebratae, quia nimirum important communicationem in divinis cum infidelibus vel haereticis manifestis. Cum vero convivium, quod nuncupant *te\kar* habeatur tamquam pars excquiaiuin ipsarum, sequitur nequajuani licere intéresse, mulloque minus benedicere eidem convivio, si celebretur pro defuncto notarié haeretico, vcl non baptizato, vcl alias indigno ecclesiasticis exequiis.

Ad 36. Quod si illicitum est sacras excquias hominum extra catholicam Ecclesiam demortuorum celebrare, illicitum quoque est praestationem illam quocumque nomine exigere vei recipere, dc qua instituitur dubium 36. Profecto vetat naturalis ipsa iustitia, nc presbyter catholicus stipendium exigat, vel tamquam sibi debitum recipiat pro religiosa functione, cui sc denegavit, quamque proinde minime cxcquutus est. Sed praeterea graviter peccaret ratione scandali cum, recipiendo stipendium, censeatur cx vulgi opinione pctsolvisse exe juias, tametsi eas revera non persolverit.

Ad 37. Non minus illicitum est christianis obtestari et iurare per nomen *deocce,* dc quo iuramento dubium 37 movetur. Quodcumque enim sit etymon vocabuli *deocce,* certum atque exploratum est vocabulum hoc in communi loquendi usu significare spiritum magiae, nempe diabolum mendacii patrem. Unde consequens fit illos qui per nomen *deocce* iurant, cultum latriae diabolo adhibere. Nam, ut ait Angelicus Doctor, cultus latriae adhibetur ei cuius testimonium iurando invocatur. Et ideo praecipitur Exodi 13 : « Per numen externorum deorum non iurabtcis >. Intentio autem qua christiani hoc vocabulum ad Deum verum forte referrent, cos a peccato nullatenus eximere potest. In primis enim indecens prorsus est eo nomine Deum verum nuncupare quo ab impiissimis magis spiritus magide scu d abolus adoratui. Deinde cum iusiurandum praestetur respectu habito ad intentionem exigentis, chris iam per nomen *deocce* iurantes censebuntur, publica hominum opinione, illum ipsum magiae spiritum invocare, et sic actum ponent falsae religionis protestativum, et magos etiam atque etiam in sua superstitione confirmabunt. Quaecumque igitur sit interna Christianorum intentio, nefas prorsus est illos per nomen *deocce* iurare.

Pc ou inima· lium ab InfUclibu» occ^orum. «t 4e caer«mon»· vulgo

XII. Sequitur *septima dubiorum classis, de esu animalium a musulmanis vel ethnicis occisorum deque caeremonia* buttl. — < In Abissi- < nia musulman! animalia pro hominum victu « caedunt, quamdam suae superstitionis formu- « lam pronunciando, christiani vero caedunt di- « centcs : *tn nomine Patris et Filii et Spiritus « Sancti,* Hinc si quis christianus comederet « carnes a musulmanis mactatas, persuasum ipse « haberet sc ciusmodi facto abnegasse christia- « nam fidem, ct pro apostata reputaretur apud < omnes tam Christianos quam musulmanes. « item si quis musulmanus carnes ederet a chri- < stianis mactatas, sua et adorum sive musul- < manorum sive Christianorum opinione existi- « inaretur transisse a musulmane superstitione < ad religionem chnstianam. Persuasio haec « communis est omnibus catholicis etiam in re- « gione Gallarum, ubi christiani omnino absti- < nent ab edendis carnibus animalium quae oc- < ciderint musulmani vel ethnici gallae. Verum « ethnici vero gallae indifferenter comedunt car- < nes tam α christianis, quam a musulmanis < mactatas. Eadem consuetudo viget in regione « Sydamaiutn: christiani enim carnes a musul- « manis ct ab ethnicis sydamis mactatas nequa- « quam comedunt licet elhnici sydamae recu- < sent quidem vesci carnibus musulmanorum, « sed absque ulla difficultate comedant carnes u « christianis mactatas. Praemissa huius consue- < tudinis notitia, dicendum nunc est de ritibus < sive caeremoniis quas adhibent Gallae, quoties « extraneum quempiam civitate sua donare vo- « hint cum iure acquirendi fundorum dominium, < et publicum magistratum obtinendi. Tresaunt • ciusmodi caeremoniae. Prima dicitur *sabbà,*

• et consistit in mactatione caprae certo die fa-
• cienda ; 401 mactarunt debent se invicem vi-
« sitare, ct comedere cx caprae ipsius carnibus,
« qua comestione censentur profiteri quadamte-
< nus iidem Gallarum, penes quos edere carnes
« ab aliquo alio mactatas tantumdem valet ac
< religiosam ciusJcm fidem profiteri. Aliae $u-
< perstitiooes, saltem alicuius momenti, in prae-
< dicta mactatione locum habere non videntur.
< Succedit altera caeremonia *daggagà* nuncu-
< pata, ccrtoquc item dic peragenda ; qui ni-
< mirum mactarunt *sabba* mactare debent ct
« *daggagà,* quo nomine compellant vaccam cor-
< nibus reduncis sive deorsum inflexis. ct sic
< certum aliquem honoris gradum in populo
« consequuntur. Tertia caeremonia est *butta*
< quem qui mactant inter nobiles Gallas coo-
< ptantur, ct potiuntur iure percipiendi vectiga-
< lia ab alienigenis, stipulandi contractus, fun-
« gendi iudicis officio in sua tribu, politicos-
< que conventus adeundi· Itaque postulatur:

« 38. An liceat Christianis comedere ex car-
< nibus animalium a musulmanis ct ab ethnicis
< occisorum.

« 39. An caeremoniae *sabbà, daggagà* ct
< *buttà* permitti possint Christianis, saltem si ipsi
« polliceantur, nullis se superstitionibus usuros,
« veluti invocatione diaboli atque id genus aliis ;
< an vero prohibendae sint, propterca quod im-
< portent quamdam professionis fidei speciem ct
< obligationem vescendi illis carnibus ».

R. Dc cibis Christus D. N. universaliter pro-
nunciat, dicens: < Nihil est extra hominem in-
troiens in cum quod possit cum coinquinare »
(Marci VII 15, 19); subiuncta hac certissima
ratione, quia non intrat in cor cius, idest, ani-
mum ac voluntatem cius afficere non potest.
Hinc idolothytorum esum, extra certos casus,
licitum christianis esse luculentissime docet
Paulus Apostolus qui cap. octavo et decimo
primae a i Corinthios epistolae rem istam per se
ac simpliciter facit adiaphoram, nec aliter pro-
hibet quam ratione scandali, vel sacrilegae com-
munionis in sacris idololatricis. Qua posita do-
ctrina facilis est dubii 38 resolutio. Nam quoad
carnes a musulmanis mactatas, earum esus, re-
ferente Vicario Apostolico, habetur tamquam
signum musulmanae superstitionis protest di-
vum, nedum apud musuimanos ipsos, sed etiam
apud Christianos. Ergo ratione scandali haud
licet christianis cas comedere, maxime quia mu-
sulman! et solertissime cavent ab edendis Chri-
stianorum carnibus ne Christianae religioni hoc
ipso participare appareant, et nihil intentatum
relinquunt, quo Christianos pertrahant ad carnes
musulmanorum edendas in fidei contemptum ;
nunquam enim licet facere aliquid quod legiti-
mam inducat suspicionem profitendi falsam re-
ligionem. Equidem in simili casu Sanctus Ni-
colaus I. Romanus Pontifex neutiquam licere
definivit Bulgarie christianis comedere carnes
animalium a paganis occisorum, ne videlicet, in-
quiens, fidelis cum infideli saltem in modico
communicasse videatur : *quae enim p :rs fidelis
cum infideli?* (H. Cor. VI); et rursus piopter
conscientiam, non fidelis utique, sed infidelis,
gloriantis scilicet se quod sibi a Christiano fuerit
communicatum, ac per hoc autumantis, eo quod
non fuerit a fideli spretus, quod vanitas erroris
sui a Christiano extiterit approbata. Cum vero
ethnici gallae et sydamae carnes animalium a
christianis occisorum indifferenter manducent,
quin manducationem eiusmodi reputare videan-
tur protestativum fidei signum, poterunt etiam
christiani edere carnes ab ethnicis gallis et
sydamis in usum vitae mactatas, dummodo
certo constet nullum adesse periculum scanda-
lizandi Christianos vel ethnicos ipsos.

Resolutionem dubii 39 Erili Patres distule-
runt, eo quod multa alia scitu necessaria sint
ad illarum caeremoniarum naturam prudenti
iudicio definiendam. Itaque iusscrunt ut Vicarius
Apostolicos accuratiores transmittat informatio-
nes, potissimum vero ut clare distincteque re-
ferat, an animalium mactatio penes Gallas re-
tineatur pro ritu religioso, an fiat in loco sacro,
an cum explicita, vel implicita Numinis invo-
catione, cur certorum quorumdam animalium
ct non aliorum, certisque item diebus et non
aliis facienda praescribatur; quid significet illa
professionis fidei species in animalium occisione
consistens; quae qualesque sint superstitiones
illae exigui momenti dc quibus Vicarius Apo-
stolicus parum curare videtur, inquiens : < Altre
« superstitioni nello ammazzarc pare che non
« ci sieno gran cosa »; quomodo autem Gallae
dicantur habere esum carnium veluti signum
protestativum religionis eiusdem quam lanio
colit, cum Vicarius zXpostolicus in expositione
dubii proxime superioris narraverit Gallas in-
differenter comedere carnes quascumque sive a
christianis sive a musulmanis mactatas.

XIII· *Octava dubiorum classis.* – « Re- Dcadmlnijin·
< fert Vicarius Apostohcus se die 11 Martii Ücoriiirmenom»
< anno 1861 decretum provisorio modo tulisse ,ub c°»,J,',onc·
« ut nimirum omnes cx Abissinia provenientes,
« qui se dicunt Christianos, non exclusis sa-
< ccrdotibus etiam catholico ritu ordinatis, sed
< non baptizatis sub conditiouc, rebaptizandi
< sub conditione sint. Huius decreti varias ad-
« ducit causas, quae exprimuntur partim in
< ipso decreti prologo, partim in supplici ii-
« bello quo sacerdos quidam abissinus Michael
« Haylu petiit a Vicario Apostolico iterum sub
< conditione baptizari, confirmari, et Sacris Or-
« dinibus initiari. Quem, sicut et alium saccr-
< dotem dc valore sui baptismatis in Abissinia
< suscepti pariter ambigentem, voti compotem
« effecit Vicarius Apostolicus. Quoad laicos au-
« tem, qui baptizari fuerunt in Abissinia a
< presbyteris schismaticis, vult quidem Vicarius
< Apostolicus cos indiscriminatim omnes sub

» conditione baptizari, sed nondum iussit ut iisdem sub conditione administretur etiam • Confirm itio utpute sacramentum non abso- • lute necessarium. Quapropter quaerit :

< 40. An non tantum sacerdotibus, verum • etiam laicis ex Abissinia in regionem Galla- < rum provenientibus, et illic apu l schismati- « cos baptizatis debeat iterum sub conditione < praeter Baptismum administrari quoque Con- < lirmatio ».

Decretum dc rebaptizandis sub conditione omnibus indiscriminatim, qui fuere npud schismaticos in Abissinia baptizari, Eihi Patres minime probaverunt. Nemo enim ignorat validum esse baptismum ab haeretico vel schismatico ministro codarum, si nihil eorum, quae ab Ecclesia Romana prescribuntur circa materiam, formam atque intentionem fuerit omissum, ncc baptismum huiusmodi posse, licet sub conditione, absque gravi piaculo et irregularitatis poena renovari, nisi eo tantum eventu, quo dubium adsit probabile invaliditatis baptismi. Non igitur quaecumque levis in contrarium suspicio vel scrupulus sufficit ad hoc ut sub conditione quis iterum baptizetur, sed omnino requiritur probabilis dubitatio, quae, facta etiam diligenti indagine, discuti nullo modo possit. Iam vero rationes quibus permotum se esse dicit Vicarius Apostolicus, ad ferendum decretum dc conditionata baptismi iteratione, non sunt profecto eiusmodi ut paiere queant probabilem dubitationem de validitate omnium universim baptismor un qui in Abissinia a presbyteris schismaticis administrantur, praesertim cum libri rituales abissinorum, quod ad Baptismum attinet, reprehensione carcant, et nonnulli tide digni missionarii ad hanc S. C. retulerint, sc Baptismo a schismaticis abissims colluto non semel interfuisse, nullosque in eo deprehendisse substantiales defectus, tametsi haudquaquam negarent. in aliquibus fortasse abissinis provinciis locum habere posse talem baptizandi piaxim. quae merito ac rationabiliter incertain reddat colluti Baptismi validitatem. Revocato igitur suo decreto, stet (Vicarius Ap.) instructioni ab hac Suprema Congregatione ad Apostolicum Abissiniae Vicarium datae die 2 Maii anno i858: qua ex instructione videbit attendendos esse casus particulares, et si quando baptismum conditionata forma repeti oporteat ob prudens dubium de prioris baptismi validitate, iterandam pariter esse sub conditione Confirmationem tam clericis quam laicis; licet enim hoc sacramentum non sit absolute necessarium necessitate medii, tamen, ut docet Sanctus Thomas, omnino periculosum esset, si ab hac vita sine Confirmatione migrare contingeret, non quia damnaretur, nisi forte propter contemptum, sed quia detrimentum perfectionis pateretur.

1294

Ik «pcciah rc- •ervaciun« camum Bullae 6'tf- *eramenti Γ·»νηἡ· tentiac.*

Decr. S. C. S. Officii 27 *funii* /A66. — SStïias D. N. Pius Papa IX, in solita audientia R. P. D. Adscssori S. O. impertita, auditis suffragiis Ertiorum PP. Cardinalium Inquisitorum generalium, attentis rerum ct temporum cir- ^umstantiis decrcvit, in facultatibus quibus Episcopi aliique locorum Ordinarii cx concessione /Xpostolica j/ollent absolvendi ab omnibus casibus Sanctae Sedi reservatis, excipiendos semper in posterum, et exceptos habendos else casus reservatos in Bulla Bened. XIV quae incipit *Sacramentum Poenitentiae.* Et Sacrae Congregationi de Propaganda Fide iniunctum voluit, ut in expediendis facultatibus foi mularum, post verbi *absolvendi ab omnibus casibus Apostolicae Sedi reservatis etiam in bulla Coenae* (1). addatur *exceptis casibus reservatis in Pulla Pened. XIV quae incipit* < Sacramentum Poenitentiae ».

1295

he pnvikgio pnuhoo ct dc inter* pcliallonc.

S. C. S. Off. *ri [ulii rS66* — Nat al —

1. Quaeritur utrum dispensatio a vinculo matrimonii quae dari solet ab Ecclesia (positis ponendis) post baptismum unius partis, possit applicari in casu in quo, post baptismum susceptum unius, duae partes non cessarunt habere connexionem, ct consummarunt matrimonium sicuti ante baptismum.

2. Matrimonium valide contractum ante baptismum inter duos infideles potestne dissolvi qmndo, post baptismum unius, pars infidelis promittit quidem se non inquietare mulierem baptizutam in professione christianitatis, sed ille recusat dimittere alias uxores illegitimis, vel non vult promittere se servaturum leges Evangelii circa monogamiam ?

3. In casu praecedenti, si matrimonium dissolvi potest, mulier baptizata tencturne recurrere ad dispensationem pro dissolutione matrimonii ?

4. Mulier baptizata potestne recurrere ad dispensationem quandu praenoscit quod, facta dissolutione matrimonii, educatio prolis susceptae penitus erit m potestate viri eius infidelis?

5. Si dispensatio dari non potest, mulier legitima quae fit Christiana post conversionem, potestne cohabitare cum marito infideli qui simul in eodem domo retinet uxores alias illegitimas ?

6. Puella Christiana (obtenta dispensatione disparitatis cultus) potestne legitime contrahere matrimonium cum infideli qui non promittit se a polygamia abstinere in futurum ?

7. Bertha adhuc infidelis contrahit matii-

(1) In dictis facultatum formulis pro « Bulla *Coenae* » ponitur nunc « Bulla *Apostolicae Sedis moderationi* diei 12 Octobris 1869».

monium cum infideli statim ac pervenit ad annos pubertatis, et post duos annos relinquit virum suum, nulla suscepta prole, et ambo currunt ad alias nuptias, imo vir accipit plurimas uxores et fit polygamus. Sed nunc mulier aetate provecta, audito missionario, vult baptizari ; poterne illa mulier dispensari a vinculo matrimonii contracti cum primo marito, non postulato consensu eius, et sic remanere cum secundo manto cum quo illa suscepit prolem ?

8. Apud quosdam infideles detestabilis viget consuetudo iuxta quam vir post commissum adulterium cum uxore alterius, administrat remedium uxori adulterae, cuius effectus erit inferre mortem super legitimum maritum eo ipso quod postea habiturus sit connexionem cum uxore sua. Unde postulatur utrum vir legitimus qui nolit cohabitare cum uxore sua post adulterium commissum, si convertitur ad fidem, poterit dispensari a vinculo matrimonii sui contracti in infidelitate, et ducere alteram uxorem , etiamsi infidelis uxor adultera vellet et ipsa baptizari?

R. Erfti ac Rrfii PP. ad singula postulata responderunt iuxta sequentem modum , hisce tamen praenotaris: *Primo:* Suprascripta postulata intelligi de privilegio a Christo Domino in favorem fidei concesso, ct per Apostolum Paulum I ad Corinth. VII, 12 seqq. promulgato. *Secundo:* Hoc privilegium divinum in eo consistere, quod stante matrimonio legitime in infidelitate contracto ct consummato, si coniugum alter Christianam fidem amplectitur, renuente allero, in sua infidelitate obdurato, cohabitare quidem volente sed non sine contumelia Creatoris, hoc est non sine periculo subversionis coniugis fidelis, vel non sine exeeratione ssmi Nominis Christi, ct christianae religionis despicientia : tunc integrum fit coniugi converso transire ad alia vota, postquam infidelis interpellatus, aut absolute recusaverit cum eo cohabitare , uut animum sibi esse ostenderit cum illo quidem cohabitandi, sed non sine Creatoris contumelia. *Tertio:* luxta idem divinum privilegium coniugem conversum ad fidem, in ipso conversionis puncto non intelligi solutum a viriculo matrimonii cum infideli adhuc superstite contracti, sed tunc, si coniux infidelis renuat, acquirere ius transeundi ad alias nuptias cum tamen coniuge fideli. Ceterum tunc solum coniugii vinculum dissolvi quando coniux conversus transit cum effectu ad alias nuptias. Hinc:

Ad 1. Si quando evenerit ut, stante duorum infidelium matrimonio, alter coniugum ad fidem conversus baptismum susceperit, atque cum infideli coniuge pacifice, ct sine contumelia Creatoris cohabitaverit, si postmodum infidelis (quin tamen pars fidelis rationabile motivum dederit discedendi) ne dum converti rccu.averit, •e I insuper fracta fide dc pacifica cohabitatione. aut odio religionis discesserit, aut sine contumelia Creatoris cohabitare noluerit, vel fidelem ad peccatum mortale, aut ad infidelitatem trahere lentaverit, integrum erit coniugi fideli ad alia vota transire.

Ad 2. Si agatur de uxore pagana alicuius pagani concubinarii, quae convertitur, tunc facta interpellatione, si renuat converti aut cohabitare absque iniuria Creatoris , ac proinde desinere a concubinatu, (qui sine iniuria Creatoris certe haberi nequii) poterit uti privilegio in favorem fidei concesso.

Ad 3. Quando coniux infidelis interpellatus, aut absolute recusaverit cum coniuge ad fidem converso cohabitare , aut animum sibi ostenderit cum illo quidem cohabitandi, sed non sine Creatoris contumelia , vel absque eo quod se a concubinatu abstinere perpetuo velit, tunc coniux conversus, praehabito superioris ecclesiastici iudicio, separari debet ab infideli, et poterit, si velit, uti privilegio scu divina dispensatione in favorem fidei concessa, et sic ad alia vota transire cum persona fideli.

Ad 4. Si coniugi converso impossibile prorsus sit filios e potestate alterius coniugis in infidelitate obdurati subducere: ncc fas sit, praemissa iuridica ct formali interpellatione, cum eo cohabitare, vel quia ille non vult, vel non sine contumelia Creatoris vult cohabitare, praehabito iudicio superioris ecclesiastici, integrum erit ad alia vota transire; firma tamen manente obligatione, qua semper tenetur curare, si quo modo poterit, catholicam filiorum .educationem.

Ad 5. Provisum in praecedentibus.

Ad 6. Negative: et in similibus casibus missionarii qui ex concessione Apostolica pollent facultate dispensandi super disparitate cultus caveant ne dispensationem concedant, nisi remoto polygamiac periculo.

Ad 7. Quum agatur, uti supponitur, de matrimonio legitimo in infidelitate contracto , mulier separetur a secundo viro omnino et cum effectu ; et si ob gravissimas causas, et realein impotentiam separari nequeat quoad habitationem , separetur saltem quoad torum , ct consuetudinem , nullum amplius habens cum eodem viro tr ictum, aut carnale commercium. Deinde de more instruatur, ei praecipue notificando quod suscepto baptismo non dispensatur ab obligatione quam habet redeundi ad primum maritum*, et quatenus post debitam instructionem constet eam moveri ad accipiendum baptismum ex vero religionis motivo, admittatur statim ad baptismum, eoque collato, interpelletur omnino primus vir, ct interrogetur utrum converti velit, aut sine contumelia Creatoris cum ca vitam traducturus sit; ct, si id renuat, qua dc causa in illam adverso animo sit; ct de omnibus resultantibus R. P. D. Vicanus Apostolicus S. Congregationem certiorem faciat.

Quod si vero, summarie saltem et extraiudicialiter. constet coniugcm in infidelitate relictum adeo esse absentem , ut moneri legitime non possit, aut monitum infra tempus in monitione praefixum suam voluntatem non significasse; vel si adire quidem possit coniux infidelis, sed dc comparte iam facta Christiana interpellari nequeat sine evidenti gravis damni ei vel Christianis inferendi periculo, et quin huiusmodi damna cum necessaria circumspectione et cautela removeri possint, haec omnia Apostolicae Sedi rcnunciabit Vicarius Apostolicus, expressis nominibus, ct expositis gravissimis causis pro oblinenda dispensatione super impedimento dirimente disparitatis cultus, si praetensus secundus vir adhuc in infidelitate persistat, et narratis omnibus rerum, personarum ct facti adiunctis, ut in rc tam gravis momenti procedi tuto possit.

Ad 8. Matrimonium etiam in infidelitate contractum natura sua est indissolubile, ct tum solum quoad vinculum dissolvi potest, virtute privilegii in favorem fidei a Christo Domino concessi, ct per Apostolum Paulum promulgati, quando coniugum alter Christianam fidem amplectitur, ct alter nedum a fide amplectenda omnino renuit, sed ncc vult pacifice cum coniuge converso cohabitare absque iniuria Creatoris; idcoque non esse locum dissolutioni quoad vinculum matrimonii legitime contracti in infidelitate, quando ambo coniuges baptismum susceperunt, vel suscipere intendunt. — SSrfius confirmavit.

1296

An Vicarii App. el missionarii le neamur a p pii · care .Mosam pro

Decr. S. C. de Prop. F. *18 Aug. t866* — Post datam a SSmo D. N. Pio divina providentia PP. IX. dic 3. Maii anni 1858 epistolam encyclicam incip. *Amantissimi Redemptoris,* dubitari coepit an per ea, quae inibi habentur de obligatione parochorum aliorumquc curam animarum actu gerentium celebrandi ct applicandi Missam *pro populo* omnibus dominicis festisque aliis diebus, haud exceptis iis, qui ex Apostolicae Sedis indulgentia e dierum dc praecepto festorum numero sublati vel translati sunt, derogatum fuerit prioribus aliis laudatae Sanctae Sedis declarationibus, quibus nunciatum fuerat in missionum locis, ubi neque parochi neque paroeciae rite adhuc institutae inveniuntur, Vicarios Apostolicos ct missionarios, licet animarum curam exercentes, supradictae obligationi implendae *tantummodo titulo charitatis, non vero ex iustitia* obstringi. Porro quamvis annuente Sanctitate Sua, Sacra Congregatio dc Propaganda Fide die 5 Augusti anni 1860 *negative* responderit, nonnulli tamen Vicarii ct missionarii Apostolici rati non omnem prorsus ambigendi rationem hoc responso amotam fuisse, sequentes proposuerunt quaestiones :

1. An Vicarii Apostolici ac missionarii, qui quovis modo curam animarum in certo aliquo loco assumunt, omnes indistincte obligentur *ex iustili1* ad applicandam Missam pro populo in diebus festivis.

2. An vero de illis, qui ex iustitia non obligantur, dici debeat *decere* ex charitate aut *teneri* ex charitatc ad applicandam Missam pro populo in diebus festivis.

Iam vero cum dc his quaestionibus actum fuerit in generalibus comitiis eiusdem S. Congregationis habitis d e 23 Martii anni 1863 ErTii Patres respondendum censuerunt :

Ad i. Negative, dummodo non agatur de locis, in quibus sedes episcopales ac paroeciae canonice erectae iam sint, atque ad eas Vicarii Apostolici ct missionarii missi sint ut legitimorum Pastorum vices gerant.

Ad 2. Vitandam esse locutionem *teneri ex chantate,* dicendum vero esse *decere ex charitate,* idque ita ut nulla proprie dicta obligationis significatio appareat.

Has autem Sacrae Congregationis resolutiones SSrfius D. N. Pius PP. IX referente infrascripto Secretario in audientia diei 29 Martii benigne in omnibus approbavit.

1297

Circa dispea-

S. C. S. Officit 29 *Augusti 1866.* — Nam KiM.— Quidam missionarii sentire videntur, pariem fidelem, quae ante baptismum, uxore infideli dimissa, aliam infidelem duxerat, posse, toWdi dimUsa, iuridicc interpellata prioii coniuge, eaque rcnuente converti et redire, posteriori loco ductam infidelem, vel aliam, licet et ipsa converti nolit, dummodo consentiat cohabitare pacifice, mediante dispensatione ab impedimento disparitatis cultus, retinere, ac cum ca matrimonium inire: quin imo cx iis missionariis unus, ut audio, hanc sententiam ad praxim se tuto reducere posse arbitratus est. Unum quod ad sententiam suam firmandam adducunt argumentum , decisio est quaedam data Vicario Apostolico Siam, quam refert P. loanncs Perrone in suis *De Matrimonio Christiano libris tribus,* Romae Typis S. Congregationis de Propaganda Fide anno i858 editis, tomo secundo libri secundi cap. 7, art. 2, p. 329 his (otidem verbis: « Item a Vicario Apostolico Siam provinciae Sinensis anno i85q proposita fuerunt haec dubia S. C. S. Ollicii, nempe: – i, Utrum Pontifex dispensare possit ab interpellatione infidelis stante *gravi difficultate.* Resp. *Affirmative.* — 2. Utrum neophytus hoc in casu possit contrahere nuptias cum secunda uxore adhuc pagana, mediante dispensatione ab impedimento disparitatis cultus. Qua in hyputhesi, quamvis nati filii fuerint, si secunda uxor spem praebet futurae conversionis, quaesitum ulterius est, an possit illam pariter rcti-

nere, data dispensatione a disparitate cultus. Demum, si secunda uxor consentiat conversioni, satisne erit neophyto interpellare primam con·iugem an velit converti? Resp. *Iam provisum per Synodum Sutchuensem; Affirmative *.*

Cum horum missionariorum suprarelata sententia maximi quidem momenti, et praxis frequentissimac esse videatur, responsum ad haec duo quaesita supplex postulat orator: nempe:

1. An haec sententia veritate nitatur.

2. Quisnam sit verus sensus istiusce decisionis a p. Io. Perrone loco supra citato relatae.

R. Ad r. Negative, nempe in casibus de quibus agitur R. P. D. Vicarius Apostolicos, ideoque missionarii ab eo deputati, non possunt dispensare super disparitate cultus vi facultatis III. Formulae *b.* Et quoad matrimonia, si quae contracta iam sint cum huiusmodi dispensatione, sileant, ct coniuges relinquantur in bona tide. Quoad futurum vero ipse Vicirius Apostolicus recurrat in casibus particularibus, expositis omnibus cuiusque casus adiunctis.

Ad 2. Detur exemplum Instructionis Fer. IV dici 4 Iulii 1855 hic alligatum *(V. n. 1114)* ex quo R. P. D. Vicarius Apostolicus deprehendet aequivocationem in quam incidit R. P. loanncs Perrone in loco citato. Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

1298

Circa inter*» vel ««rucatio- n t™umOn rMcr' r'i

s. C. Indulg. *to Oct. rS66.* — Per decretum huius S. C. Indulg. editum die b lanuarii confirmata et pristinae observantiae restituta Constitutione Clementis VIII incipiente *Quaecumjue,* data sub dic 7 Dec. 1604 super institutionibus vel aggregationibus Confraternitatum. inter cetera cautum fuit ut in formula aggregationum, quae *concordare deberet saltem in substantialibus cum illa praescripta a Clemente VIII,* huius eiusdem Constitutionis *saltem praecipua capita insererentur cum variationibus a Sanctitate Sua approbatis.* Nunc vero SS. DD. N. Pius PP. IX, enixe postulantibus nonnullis tum Superioribus Ordinum Regularium, tum rectoribus Archiconfraternitatuin, ut huiusmodi litterae aggregationum commodius exaratae respectives Confraternitatibus expediantur, in audientia habita ab Eŋ'lo Card. Praefecto die 19 Oct. 1866 benigne induisit ut praefata capitum expositio in posterum etiam separatim n litteris aggregationum dari possit, ita tamen ut simul cum praefatis litteris adnexa omnino communicetur, et in eadem formula exprimatur. Servatis et in suo robore permanentibus reliquis omnibus quae tam in laudata Constit. Clementis VIII., quam in praefato decreto describuntur. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

1299

hc uiiiiiµ» ü· bihi uompiobsi». do.

S. C. S. Off. jr *Nov. rS66.* — Tgiibly MKiUDio-OGCfn. — *Casus:* 1. Una neolita abbandonata dai marito, son gia 14 anni, la quale non ha guari e passant in altro matrimonio con un cristiano da cui molio difficilmentc potrebbe separarsi.

2. Una donna cristiana, il cui marito fu rubato dai ribelli, e non potendolo ricrovarc, cerca di contrarre matrimonio con ultra persona.

R. Casus expositos et his similes accurate examinandos esse iuxta Instructionem S. Congr. quae transmittatur (i), et iuxta ea quae habentur expresse tradita a iure canonico cap. *Dominus, De secundis nuptiis,* quaeque traduntur a probatis auctoribus super subsistentia matrimonii initi nondum sufficienter probato obitu coniugis absentis. Ea vero quae deducuntur in utroque casu non sufficere ad novus permitten las nuptias: et faciendas ulteriores investigationes iuxta praedictam Instructionem. Et relate ad primum casum, quum neophyta et secundus vir eius sint ambo in mala fide, separandos esse, ct monendum etiam virum non posse ad alias transire nuptias, nisi constito virum absentem adhuc vixisse quando secundum matrimonium lentatum fuit.

(t) Est Instructio *Inçtnks bellorum clades* quae subrogata fuit ampliori Instructione an. 1868 *(V. n. S)2l).*

COLLECTANEA

S. CONGREGATIONIS OE PROPAGANDA FIDE

SEU

DECRETA INSTRUCTIONES RESCRIPTA

PRO APOSTOLICIS MISSIONIBUS

VOL. IL

Ann. 1867-1906. NN. 1300-2317.

ROMAE

EX TYPOGRAPHIA POLYGLOTTA

S. C. DE PROPAGANDA FIDE

MCMVII.

© Sacra Congregatio DE PROPAGANDA FIDE 1907

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any lorm or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of Gregg International Publishers Limited

Complete set of 10 volumes
Collectanea/DE MARTINIS, Ius pontificium ISBN 0 576 99172 4

Srt of 2 volumes Collectanea ISBN 0 576 99756 0
This volume ISBN 0 576 99758 7

Republished in 1971 by Gregg International Publishers Limited
Westmead, Farnborough, Hants. England

Printed in offset by Franz Wolf, Heppenheim/Bergstrasse
Western Germany

ABBREVIATIONS

QUAE IN HOC OPERE OCCURRUNT

Ampl.	Amplitudo
Ap.	Apostolicus
Archiep.	Archiepiscopus
Art.	Articulus
A. T.	Amplitudo Tua
Aud.	Audientia
b. m.	bonae memoriae
Card.	Cardinalis
C. G.	Congregatio Generalis
cl. mcm.	clarae memoriae
Cone.	Concilium
Congr.	Congregatio
Const.	Constitutio
C. P. pro Sin.	Congregatio Particularis pro Sinis
I)., DD.	Dominus, Domini
Deer.	Decretum
D. N.	Dominus Noster
Dom.	Dominatio
d. p.	divina providentia
D. T.	Dominatio Tua
Dub.	Dubium
EE. DD.	Eminentissimi Domini
EE. PP.	Eminentissimi Patres
EE. VV.	Eminentiae Vestrae
Eftus	Eminentissimus
Encycl.	Encyclica
Ep.	Episcopus
fcl. ree. pe/ f. r.	felicis recordationis
Fcr.	Feria
Foeder. Stat.	Foederati Status
Form,	Formula
nd.	Indiae, Indiorum
ndulg.	Indulgentia
Instr.	Instructio
Litt,	Litterae
loc cit. *vel* l. c.	loco citato
Mend.	Meridionalis
Miss.	Missio *vel* Missionarius
N. n.	Numerus
Occid.	Occidentalis
Orient.	Orientalis
Poenitent.	Poenitentiaria
PP.	Papa, Patres
P. V.	Paternitas Vestra
Quaes.	Quaesitum *vel* quaestio
R	Responsio, Responsum
R. D.	Reverendus Dominus
ree. mcm., r. c.	recolendae memoriae
R. P.	Reverendus Pater
R P. D.	Reverendus Pater Dominus
sa. me.	sanctae memoriae
S. C.	Sacra Congregatio
S. C. C. *vel* Cone.	Sacra Congregatio Concilii
S. C. Ep. ct Rcg. *vel* EE. et RR.	Sacra Congregatio Episcoporum ct Regulanum
S C. SS. Rn.	S. C. Sacrorum Rituum
Secret. Stat.	Secretaria Status
Scm.	Seminarium
Sept.	Septentrionalis
Sess.	Sessio
Sin.	Sinae *vel* Sinarum
S. R. E.	Sanctae Romanae Ecclesiae
s. m.	sanctae memoriae
S. Off.	Sanctum Officinm
S. R. C.	Sacra Rituum Congregatio
SS.	Sanctissimus *vel* Sancti
S. s.	Sanctitas Sua
ss.	sacri, sancti
Stat. Foeder.	Status Foederati
S V.	Sanctitas Vestra
Syn.	Synodus
Tit.	Titulus
U. Univ.	Universalis
V.	Vide
Ven. Fr.	Venerabilis Frater
Vic. Ap.	Vicarius Apostolicus
V. S.	Vostra Santità *vel* Signoria
VV. AA.	Vicarii Apostolici
VV. FF. NN.	Venerabiles Fratres Nostri

ERRATA		CORRIGE
Png. 130a lin. n —	ullum	nullum
> » > lin. 13 —	non constat parentes	constat parentes non
» 92, 1446 —	20 *Iunii*	20 *Iulii*
> 126, i5oi —	20 *Sept.*	29 *Sept.*
» 216, 1662 —	6* *Aug.*	*5 Aug.*
» 274, 1796 —	*Uj Maii*	*18 Maii*
> 275, 1797 —	/9 *Maii*	*18 Maii*
> 324, 1906 lin. 17—	19 Aug. 1889	19 Aug. 1888
» 418, ano *m fine* —	*(V. n. JI04)*	*(V. n. 2îo 3)*
> |2o, 2117 *in fine* —	*..et t3(jo*	*.. et i38()*

1300

Circa matrimomutonum,"vГїГreilgioiornm.

S. C. S. Officii jo Ain. *1867*— Lkodikv. — i. Quid agendum quando vir baptizatus, sed apostasiam a fide verbis et cordc profitons, asserensque nominatim sc non credere sacramentis Ecclesiae, petit matrimonium coram eiusdem Ecclesiae facie, unice ut desiderio sponsae satisfaciat ?

2. Quid si idem vir petit sectae condemnatae *muratorum* vel simili addictus, qui licet fidem non omnino amiserit, sectae tamen debite rc-nunciarc recusat ?

3. Quid si idem postulat vir, qui fidem non abiccit, sed eam profiteri, officiaquc Christiana adimplere abnuit ?

R. Ad i. Quoties agatur de matrimonio inter unam partem catholicam et alteram quae a fide ita defecit, ut alicui falsae religioni vel sectae sese adseripserit, requirendam esse consuetam et necessariam dispensationem cum solitis ac notis praescriptionibus et clausulis. Quod si agatur de matrimonio inter unam partem catholicam et alteram quae fidem abiccit, at nulli falsae religioni, vel haereticae sectae sese adscripsit, quando parochus nullo modo potest huiusmodi matrimonium impedire (ad quod totis viribus incumbere tenetur), ct prudenter timet nc cx denegata matrimonio adsistentia grave scandalum, vel damnum oriatur, rem deferendam esse ad R. P. D. Episcopum qui, sicut ei opportuna nunc facultas tribuitur (1), inspectis omnibus casus adiunctis, permittere poterit ut parochus matrimonio passive intersit tamquam testis *autori^abilis,* dummodo cautum omnino sit catholicae educationi universae prolis, aliisque similibus conditionibus.

Ad 2. Dandum esse decretum diei 28 Iunii i865, quod est huiusmodi: « quoad matri-
« monia in quibus una contrahentium pars
« clandestinis aggregationibus per pontificias
« Constitutiones damnatis adhaeret, dummodo
< absit scandalum, Ordinarius, habita circum-
« stantiarum ratione pro casibus particulari-
« bus, ea decernat quae magis expedire iudica-
« vcril ».

Ad 3. Consulat probatos auctores, et praesertim Benedictum XIV. *De Syn. dioeces.* lib. 8 cap. 14 n. 5.

1301

Dc aqua benedicta pro consecrationc altanum.

S. R. C. 9 *Febr. 1867.* — Tlasgales. — 1. An aqua benedicta quae superfuit in una consecratione (altanum portatilium) adhiberi possit in insequenti. Et quatenus affirmative: 2. Pro quo numero consecrationum eadem aqua adhiberi possit.

R. Negative in omnibus.

1302

An baptizandi puen a parenti-ou» non bapnxatis oblati

S. C. S. Officii rj *Febr. 1867.* — Ad dubium propositum a Praefecto Apostolico Nossi-bi, dc pueris qui in potestate parentum infidelium relinquendi erant, sed fundata suberat spes fore ut in religione catholica institui possent, respondit (S.Congregatio): «Remittendum prudenti arbitrio et conscentiae missionariorum (audito, si fieri possit, Praefecto Apostolico), qui in expositis circumstantiis baptizare possint pueros a parentibus non baptizatis oblatos, dummodo in singulis casibus non praevideatur ullum adesse grave perversionis periculum, et dummodo non constet parentes ob superstitionem filios olferre baptizandos ».

1303

Dc lectione librorum ethnicorum ad addiscendam sermonis elegantiam.

Ex Litt. S. C. S. Officii 15 *Febr. 1867* — ad Ep.Administrât. Qukbecsn. — Explorata res est ct antiqua constantique consuetudine comprobata, adolescentes etiam clericos germanam dicendi scribendique elegantiam et eloquentiam sive ex sapientissimis sanctorum Patrum operibus, sive cx clarissimis ethnicis

(1) S. C. S. OfT. fer. IV *11 Ian. 1S99:* « An verba decreti S. Oiï. Fer. IV dic 50 Ianuarii 1867 ad 1 : *rem deferendam esse ad R. P, D. Episcopum, qui sicut ei oppoituna nunc facultas tribuitur* extendi possint ad omnes Episcopos. — R. Affirmative, facto verbo cum SStho. — SSihus adprobavit ».

scriptoribus ab omni labe purgatis, absque ullo periculo addiscere optimo iure posse. M ab Ecclesia non toleratur modo, sed omnino permittitur er a SSrito D. N. Pio PP. IX perspicue declaratum fuit in epistola encyclica ad Galliarum Episcopos die 21 Martii t853 missa. Quum igitur antiqui libri nb ethnicis gracce aut latine conscripti, qui in seminario ct collegiis istis adhibentur, non it nimirum sint qui res lascivas seu obscenas tractant, narrant, aut docent, imo ab omni labe sint iam diligentissime expurgati, sicuti insigni testimonio tuo ultro fateris, idcirco nihil est quod in usu huiusmodi librorum iure possit reprehendi.

1304

An Epικopo-n*m privilegia cotnpc'ant Vicani» Apoetollcia

Ex Litt. S. C. de Prop. Fide *16 Februarii 1867* — ad Vic. Ap. Coimdatur. — Vicarii Apostolici cum non sint Episcopi titulares Vicariatus quem regunt, stricto iure nequeunt iis omnibus uti honoribus ct privilegiis quibus frui datum est Episcopis in suo territorio; unde nec thronum in Ecclesia habere, neque cappam magnam deferre valent; nec etiam iis ius est ut eorum nomina in canone Missae memorentur. Verumtamcn sicubi vel cx rescripto vel ex consuetudine mos inoleverit ut similibus a longo tempore fuerint usi, ct timor sit admirationis in fidelibus si videant morem illum innovari, tunc S. Sedes huiusmodi observantiam tolerare consuevit.

1305

Oa domicilio et quail domicilio.

Litt. encycl. S. C. S. Off. 7 *Iunii 1867.* — *kb* Epp. Amoliar rt Stat. Fokdrr. A.mkrig. Srft. — Saepe ad hanc Sedem Apostolicam delatae sunt controversiae de illorum matrimoniis, qui uim pertineant ad loca in quibus publicatum est decretum Concilii Tridentini de clandestinitate, ad locum se conferunt in quo illud publicatum non est, ut liberius ibi possint maritali foedere coniungi citra illas difficultates quibus in patria praepediuntur. Inde et gravissimae dc validitate quaestiones, et gravissima simul incommoda oriri solent, quae non modo incertum tenent sacrorum Antistitum animum in indicando, verum etiam pastoralem corumdem zelum vehementer commovent. Ad haec incommoda removenda SSiTius Dominus Noster PIUS PAPA IX pro ca, qua maxime urgetur totius dominici egregis sollicitudine, animum adiiciens, hanc rem examinandam discutiendamque commisit Supremae Congregationi S. Officii, ct interim hanc ad te dare epistolam mandavit ut significare velis quod de eadem re sentis et experientia cognitum habes.

Certum quidem est, perrara ca fore matrimonia, de quibus hic agitur, si canonicae praescriptiones de quasi domicilio ab iis qui e loco profecti ubi lex tridentina de clandestinitate viget, ad eum pergunt ubi non viget, diligenter accuraccquc servari contingeret. Perspectum enim tibi exploratumquc est quod a S.Congrcgationc Concilii iampridem definitum ct Summi Pontificis Urbani VIII auctoritate confirmatum est in Brevi quod incipit *Exponi nobis,* et rogatu Archiepiscopi Coloniensis editum fuit dic 14 Augusti an. 1627. Iuxta ea quae in hoc decreto sanciuntur, qui domicilium habent et retinent in loco ubi tridentina lex viget, nequeunt valide matrimonium inire in loco ubi non viget, nisi ibi nedum habitationem sed etiam vere domicilium fixerint, quo fraudem, si quae intercesserit, purgare omnino debeant. Ad constituendum vero quasi domicilium, quod in hisce casibus necessario adipiscendum est, duo haec simul requiruntur, habitatio nempe in eo loco ubi matrimonium contrahitur, atque animus ibidem permanendi per maiorem anni partem. Qnaprotcr si legitime constet, vel ambos vel alterutrum ex sponsis animum habere permanendi per maiorem anni partem, ex eo primum die quo duo haec simul concurrunt, nimirum et huiusmodi animus, et actualis habitatio, iudicandum est quasi domicilium acquisitum fuisse, et matrimonium quod proinde contrahatur, esse validum. Verumtamen si de praedicto animo non constet, ad indicia recurrendum est quae praesto sint, quaeque moralem certitudinem pariant. In re autem occulta et interna difficile est huiusmodi indicia habere quae iudicem securum faciant: inde est quod adhiberi maxime debet regula a Summo Pontifice Benedicto XIV (1) confirmata, ut inspiciatur utrum ante matrimonium spatio saltem unius mensis vel ambo vel alteruter in matrimonii loco habitaverint. Quod si facium fuisse deprehendatur, censendum est ex praesumptione iuris intentionem permanendi per maiorem anni partem extitissc, et quasi domicilium fuisse acquisitum, proindeque matrimonium esse validum. At si praesumptio haec iuris, quae ex menstrua habitatione oritur, contrariis elidatur probationibus, quibus certo ac liquido cunstct praedictum animum nullo pacto extitisse, tunc profecto contrarium proferri debere indicium manifestum est, quia praesumptio cedere debet veritati. Praeterea manifestum quoque est, actualem habitationem ineptam ecse ad quasi domicilium pariendum, si quis in ca regione more vagi ac itinerantis commoretur, non autem vere propricque habitantis, quemadmodum scilicet ceteri solent qui in eodem loco verum proprieque dictum domicilium habent.

(t) Litteris dic 19 Martii 1758 ad Archiep. Goanum datis, quae incipiunt *Paucis abhinc hebdomadis.*

Huiusmodi canonicae praescriptiones, praesertim in quantum exigunt ut habeatur animus permanendi maiore anni parte, eludi solent in matrimoniis, quorum incommodis occurrendum nunc est, minimeque servantur. Opportune hisce malis remedium afferretur, si eaedem canonicae praescriptiones, salva matrimoniorum libertate, eilicaciori, et quantum humana patiuntur, haud facile eludende sanctione communirentur. Ad hunc effectum Sanctitas Sua suitragio adhaerens Emorurn Patrum Cardinalium una inccum Inquisitorum Generalium u te peculiari modo exquirendum mandavit, utrum expediat declarare, Ecclesiam praesumere, neutrum cx illis qui c loco discedunt ubi tridentina lex viget habuisse voluntatem permanendi ad maiorem anni partem, ideoque nec quasi domicilium acquisiisse in loco ubi ea lex non viget; et quam voluntatem forte iactant esse simulatam, et matrimonium quod contraxerint esse invalidum ; nisi ipsi vel alteruter eorum Ordinario loci ubi matrimonium contrahitur, vel eius delegato se stiterint, et comprobata sicuti par est sui status libertate, animum ibidem commorandi ad maiorem anni partem concludenter demonstraverint; ut si quis ex. gr. concludenter probet se ad sex menses vel domum conduxisse vel operam suam apud aliquem locasse, in eaque re nullam esse fraudem duo probi homines, sive viri illi sint sive foeminae, teslentur; vel si sola etiam huiusmodi testium fides adducatur, qui scilicet curiae episcopali, vel cius delegato probe cogniti sint; quique profiteantur, scientiae causam afferentes, sibi notum esse, cum, dc quo agitur, vere sinccreque fixum habere, sex saltem mensibus in eodem loco commorari, vel denique alia hisce similia atterantur, quae pro concludenti probatione in iudiciis admitti solent.

Quod si gravibus forte rationibus id futurum observatu difficile, vel utcumque minus opportunum ubi persuadeas, tunc considerandum quoque proponitur, utrum expediat, ut locis ubi contrahi solent matrimonia, quae tot tantaque pariunt incommoda, et nominarim in Anglia rite publicetur decretum Concilii Tridentini *Tametsi* 1 sess. 24 *de reform, matr.,* ita tamen ut obliget catholicos dumtaxat inter sc contrahentes, quemadmodum servatur in iis locis ad quae ab Apostolica Sede extensa fuit declaratio edita anno 1741 a Summo Pontifice Benedicto XIV pro Holiandia.

Fac igitur, ut adhibita quoque, si lubet, praestantium virorum opera, hac in re sane gravissima studiose indaganda sedulo verseris, ct sententiam deinde tuam scripto tradas mihique communices. Nec te pigeat simul enucleate rationum momenta exponere quibus ad ca quae hic tibi proponuntur sive admittenda sive excludenda fueris adductus.

1306

Ex Litt. S. C. de Prop. Fide *t lunn toby.* — La Samit1 di Nostro bignore aderendo ad antiche c ripetute decisioni della Santa Sede ha disposto che nelle adunande dei Vescovi, i Patriarch!, senza distinzionc di rito c di nazionalitl, debbano prender posto secondo l'ordinc gil stabilito per le quattro sedi patriarcal!, c chc fra i Patriarch! i quali hanno il titulo dclla stessa sede, per la prcccdenza debba aversi unicumcnte ragione dell'anuriorita dclla loro canonica promozione alia sede medesima.

1307

S. C. Concilii *6 Iulii 1861.* — An Archiepiscopus *N.* privative a seipso canonicos *ad honorem* nominare, etiamque hunc honorem quibusdam officiis veluti doctoribus Seminarii, parochis civitatum etc. assignare valeat ; vel potius hoc agere consensu vel consilio Capituli. Orc* Ocuiutem nominxnJi aonnice· x/ ftowo

R. Negative ad primam panem ; affirmative ad secundam.

1308

S. C. Concilii *6 Iulii tS6?.* — 1. An canonici *ad honorem* sedere valeant in choro ante vel post portionarios et semiportionarios titulares, qui licet ministrare debeant uti diaconi et subdiaconi, sunt tarnen de corpore Capituli. Cire· c» qwc canonico» honnn* specum

2. An, si paramenta sacra in functionibus pontificalibus accipere debeant canonici *ad honorem,* plancta, vei potius dalmatica scu tunicella parari teneantur.

R. Ad 1. Affirmative post omnes portionarios ct semiportionarios, quatenus et ii inter canonicos recenseantur, et eodem gradu ac ceteri canonici in choro sedeant.

Ad 2. Si capitulares sint distincti per ordines, nimirum presbyteralem, diaconalem ct subdiaconalcm, canonicos honorarios induere debere tunicellam ; secus camdem vestem communem canonicis titularibus cuiuscumque ordinis sint.

1309

Ex Const. *Reversurus* Pii PP. IX. *12 Iulii t86j.* — Dei Filius Ecclesiae suae divinam ordinationem ita constituit, ut, quemadmodum B. Leo PP. I. Decessor Noster monuit *(Epist. ad Anastasium Thessalonicen.),* cum inter beatissimos Apostolos in similitudine honoris quaedam fuerit discretio potestatis omniumque par esset electio, uni tamen, scilicet Brtlo Petro, datum fuerit, ut caeteris praeemineret. Huic enim soli α Christo Domino suprema po- Ik in»t it titione I'arriirch·· rum ei Archicpi•coporum.

testas fuit attributa pascendi nedum agnos, verum et oves, hoc est regendi et gubernandi universam Ecclesiam, ut in grege Christi non sit, qui Petrum Pastorem non agnoscat. « De qua < forma, ut ait idem B. Leo, Episcoporum < quoque est orta distinctio, ct magna disposi- • tione provisum est, ne omnes omnia sibi vin- « dicarent: sed essent in singulis provinciis sin- < guli, quorum inter fratres haberetur prima « sententia ; et rursus quidam in maioribus < urbibus constituti sollicitudinem susciperent « ampliorem, per quos ad unam Petri Sedem « universalis Ecclesiae cura contiuerct, ct nihil « umquam a suo Capite dissideret ». Quibus sane verbis Metropolitarum ac Patriarcharum ecclesiastica institutio aperte designatur.

Hinc factum est ut in iis tantum amplioribus urbibus patriarchnlis dignitas antiquitus constiterit, quarum Ecclesias B. Petrus fundaverat. Hinc facium est ut Patriarchis ipsis vix electis nil magis cordi fuerit, quam confirmationis litteras ab hac B. Petri Sede obtinere, per quam sciebant, largiente Domino, omnium solidari dignitatem sacerdotum, et ab eadem ipsam patriarchalcm auctoritatem promanare.

1310

ucXt! bon· ecdcxünu c* ro-unj* ul'

Instr. S. C. de Prop. F. 70 *lulii r86y.* — ad Patriarch· Armbn. (1) —

1. In vendinone bonorum ecclesiasticorum praemittatur eorumdem aestimatio a probis peritis scripto facienda ; audiantur omnes intéresse habentes ; constet dc evidenti Ecclesiae necessitate, vcl utilitate ; vendantur favore maioris oblatoris, ct non minori pretio quam quod a praedictis peritis fuerit aestimatum ; pretium ab emptore integre solvatur in actu stipulationis, et collocetur in honesto, tuto, ac licito investimento ; quod si non erit in promptu, deponatur pretium in aliqua capNü publica, vcl apud aliquam personam spectatae probitatis ct idoneitatis, recepta tamen cautione scripto exarata, penes ipsum Patriarcham vel Episcopum Ecclesiae, ad quam pertinent bona vendita, accuratissime custodienda.

2. In permutationibus praemittatur aestimatio fundorum a probis peritis scripto facienda; audiantur omnes intéresse habentes; constet dc evidenti Ecclesiae utilitate; ct in contractus stipulatione expresse reservetur hinc mde regressus ad primaeva iura in casu evictionis. Quod si valor fundi ecclesiastici superet valorem fundi qui ab Ecclesia in permutationem recipitur, ca pecuniae vis, quae ad peraequationem contractus est necessaria, Ecclesiae persolvatur in actu stipulationis, ct collocetur in honesto, tuto, ac licito investimento; atque interim deponatur uti supra in capsa publica, vel apud personam spectatae probitatis atque idoneitatis.

3. In contractibus cmphyteuricis ineundis praemittatur aestimatio peritorum; audiantur omnes intéresse habentes; constet dc evidenti Ecclesiae utilitate ; canon ab emphyteuta persolvendus non sit minor quam qui a peritis statutus fuerit ; stipulatio scripto consignetur, cui descriptio fundi ac topographica eiusdem tabula adiiciatur: praestet emphyteuta hypothecariam inscriptionem super alio idoneo suo fundo, aut saltem, hoc deficiente, cautionem idonearum personarum pro securitate canonum trium annorum ; atque in ipsa stipulatione obligationem emittat pro sc suisque heredibus ac successoribus valituram, numquam utendi qualibet praesenti vel futura lege seu privilegio atfrancationis canonis, ct melioramenta omnia solo cedendi.

4. Si agatur dc Ecclesiae bonis oppignorandis, vcl de acre alieno contrahendo, neccssc est ut prius audiantur omnes intéressé habentes, et constet de vera et gravi Ecclesiae necessitate ; quae si vere intercedat, cavendum est, ut debitum illud, cum primum fieri poterit, Ecclesia ipsa dimittat ; eaque de causa imponatur eidem singulis in casibus obligatio contractum debitum extinguendi annuis ratis ab ipso Patriarcha praefiniendis; ad quem effectum determinati aliqui Ecclesiae eiusdem redditus erunt assignandi, ac singulis vicibus dsponendi in capsa publica, vel penes honestam atque idoneam personam, ut suo tempore investiri possint.

5. Cum vero Ecclesiae pecuniam investiri contingat, duo imprimis diligentissime curanda erunt, primum ut a contractibus ineundis longe procul sit quaevis usuraria labes, secundo ut Ecclesiae indemnitati cautum sit: ideoque non collocetur eiusdem pecunia nisi apud honestas et idoneas personas, quae praestent hypothecariam inscriptionem, vel saltem idoneam cautionem ; omnesque huiusmodi contractus publicis tabulis pro recepto regionum more consignentur.

6. Denique in locationibus bonorum ecclesiasticorum cavendum est, ut locationes praedictae fiant iusto pretio, atque ut annuae responsionis solutio non fiat anticipate in praejudicium succcessorum. Non licebit autem ecclesiastica bona locare ultra triennium ; poterit autem R. P. D. Patriarcha, si specialem ab Apostolica Sede super alienatione bonorum ecclesiasticorum facultatem obtinuerit, permittere ut locationes praedictae fiant etiam ultra praedictum tempus, dummodo non excedat novennium.

(1) Patriarchae Armen Ciliciae concessa fuit ad quinquennium facultas bona ecclesiastica, iuxta formam ct tenorem huius instructionis, alienandi, cum obligatione, exeunte quinquennio, docendi S. C. quomodo eadem facultate usus fuerit. (Ex Aud. SSmi ;o *lulii 1867).*

1311

Dc infantibus il- •pwidibuî îoi<J rinJh,t u▾blp"'

Litt S. C. Concilii 5/ *Iulii 1867.* — ad Ep. TV. — Pro certo habet S. haec Congre· g^rio, A. Tuam firmiter tenere, eos, qui matrimonii, ut aiunt, civilis contractu inito, communi contubernio vivunt, quin sacramentale foedus coram Ecclesia celebrent, in locis ubi lex sacrosancti Concilii Tridentini viget (cap. I. Tametsi, sess 24, de Reform, matr.) habendos esse, iuxta catholicam doctrinam, tanquam publicos *concubmarios,* corumque propterea filios censeri et esse illegitimos.

Quamobrcm quum in quibusdam tuae dioecesis paroeciis ab immemorabili, uti fertur, mos invaluerit ut illegitimi quilibet infantes baptizentur, adhibitis tantum in loco sacro caeremoniis a Rituali Rom. praescriptis, at absque populi concursu, et sine organi aerisque Campani sonitu, quo legitime natorum baptisma celebratur ; Sacra haec Congr. censet praefatam consuetudinem, quae obtinere etiam dignoscitur in pluribus locis tuae dioecesis finitimis, observandam esse in casu quo aqua Baptismi abluendi sint infantes eorum parentum, qui sub civilis coniugii praetextu scandalosam vitae communionem inierunt quum nullum prorsus inter eos matrimonium existai coram Deo et Ecclesia, neque legitimi sint filii qui ex ipsis nascuntur. Ceterum, sublata praedicta consuetudine, facile fieret ut ignarae plebis multitudo nullam prope adesse differentiam suspicaretur inter civilem actum, ct catholici matrimonii sacramentum, si, absque usitata distinctione in extrinseco apparatu, eamdem solemnitatem, quae hucusque locum tantummodo habuit in legitimorum natorum baptismo, adhiberi cerneret pro illegitimis ex civili contubernio. Quin imo, quum cxtrinscca illa solemnitas, qua aeris campani sonitu populus advocatur ad infantium Baptisma, etiam in parentum honorem aliquatenus cedat ; itaque sicuti dignum est ut huiusmodi honore gaudeant ii qui sancto catholico ritu magnum sacramentum in Christo ct Ecclesia susceperunt, sic indignum prorsus reputatur ut eodem honore fruantur qui publice in peccato vivunt, et gravissimo scandalo ceteris fidelibus offensionem et ruinam pariunt. Itaque dum curandum potius est, ut infantes ex huiusmodi parentibus nati quantocius per Baptismi lavacrum in Ecclesiam recipiantur, cavendum insimul erit nc praefatae solcmnitatcs pro his adhibeantur.

1312

dc «caihoiici· lJnlvcr»ilalibu« devitandi*.

Litt. encycl. S. C. de Prop. Fide z- « *Aug. IGŌ?* — AD EPISCOPOS ANOMAK ----- Lit- rcris dic 3 Februarii anni i865 ad RR. PP. DD. sacrorum Antistites Angliae datis Sacrum Consilium Chr. Nom. Propag. significavit se libentissime confirmasse sententiam a laudatis Episcopis in recenti Londinensi conventu unanimiter propositam de collegiis penes Universitates anglicanes oxfordiensem ac cantabrigensem non erigendis, deque parentibus catholicis opportune persuadendis ne suos filios ad eas Universitates mitterent, qaod videlicet idem Sacrum Consilium Episcoporum sententiam apprime consonam vidisset principiis iuxta Summi Pontificis mentem a se traditis, quoties dc scholarum mixtarum periculis consulta fuerat. Porro cum per epistolam encyclicam ad clerum datam suo die 24 Martii 1865 Praesules Angliae sententiam supradictam a Sacra hac Congregatione confirmatam sacerdotibus per suas d occeses patefecissent, sperandum erat fore ut eidem patresfamilias catholici sc conformarent, quo filios suos a perversionis periculis omnino arcerent. Verum nonnulla quae recenter evenerunt facta satis ostenderunt declarationes in rem a S. Sede emanatas, ac laudatam Episcoporum ad minores sacerdotes encydicam non fuisse sufficienter promulgatas, ideoque necessarium apparet ut litcrae pastorales a singulis Angliac Praesulibus divulgentur, quibus cleris pariter ac fidelibus suarum dioecesium perspicuam ac certam tribuant agendi normam in rc sane gravissima, quae cum aeterna animarum salute apprime connectitur.

Quoniam vero non omnes idem tulere iudicium dc acatholicis Universitatibus devitandis, ac quidam etiam non defuerunt qui censerent tolerati posse ut catholica iuventus praedicta instituta frequentaret sive ob temporalia emolumenta quae in iis comparantur, sive quod in ipsorum sententia certa lex non appareat qua ad illas accessus absolute prohibeatur, operae pretium arbitror ut Amplitudo tua clare explicet in epistola pastorali doctrinam dc proximis peccandi graviter occasionibus devitandis, quibus nemo sine letali peccato exponere scipsum potest, nisi gravis urgeat ac proportionata necessitas, ac nisi tales adhibeantur cautiones, quibus periculum peccandi proximum removeatur. Iam vero in re dc qua agitur, cui, cx Summi Pontificis declaratione, intrinsecum gravissimumque inest periculum non pro morum tantum honestate sed praesertim pro fide, quae ad saiutem omnino est necessaria, quis non videt vix aut ne vix quidem dari posse adiuncta illa in quibus absque peccato acatholicae Universitates frequententur? Levitas ingenii atque instabilitas adolescentium, errores qui quasi cum aura in dictis Institutis hauriuntur absque antidoto solidioris doctrinae, maxima vis quam in iuvenes exercent humani respectus ac sodalium irrisiones, tam praesens tamque proximum in adolescentes inducunt labendi periculum, ut nulla generarim sufficiens ratio concipi queat, propter quam adolescentes acatholicis Universitatibus com-

mittantur. Quae cum ita sint erit sapientiae tuae ita argumentis auctoritatis ac rationis uti in epistola divulganda, ut tandem aliquando omnibus sacerdotibus pariter ac fidelibus iaicis quid in negotio isto gravissimo sentire atque agere oporteat perspicuum sii. Ceterum non praetermittam Amplitudini tuae inculcare ut ita agas cum ceteris Angliac Episcopis, quo videlicet epistola, dc qua supra, ct uniformi ratione concipiatur ct pari uniformitate executioni mandetur.

1313

Gres tith him ct faCMIIBtea «iimo Mrtorwm wnrrw.

Ex Litt S. C. de Prop. F. 20 *Aug. i86y.* — au Episcopum Comstastirs. — Summus Pontifex animadvertit titulum ct facultates memoratas (Missionnriorum Apost.) minime concedi solere per modum privilegii generalis ecclesiasticis viris certae Congregationis vel Instituti, sed nonnisi singillatim personis vere bene merit.s.

ISM

Ex Litt. S. C. de Prop. F. *22 Au-*
i *iMoy,* — Dovcrsi tenere per termo cd indubitato che anche nell'ipotesi che trattisi di Custodie o Provincie propriamente dette, csistenti nelle missioni, la nomina dci Prcfetti Apostolici spetta principalmente alla S. C. sebbene questa pci ragiune di prudenza non soglia valersi dii suo diritto senza intendersi prcvcntivamcntc coi nspettivi Superiori Religiosi.

1315

µ /.'"/Λ/1' pro pnp.h» «p F .on

S. C. Concilii *24 Aug.* – Parochum (Canonicum) teneri per se Uii applicationem Missae pro populo his etiam diebus in quibus Episcopus pontificalitcr celebrat in cathedrali, per alium vero his festis in quibus uti Canonicus canere et applicare debet Missam conventualem pro benefactoribus.

1316

<>-»7 * Λ7 t· · n ("hico^ *·*'

®· 5^· RH* *^US· r^7·* — S. Hip-FOLTTi — An permitti possit Ciborium seu sacra Pyxis ex cupro deaurato? item Monstrantia (Ostensorium) ct Lunula.

R. Affirmative.

1317

« m .. ‹♦

5. C. SS. Rit jr *Augusti 1867.* — Am-BiAsas. — i. Utrum consuetudo ministrandi sacramentum Poenitentiae absque stola, etiam m ecclesia et sede confessionali, servari possit; cum Rituale Rom. dum praescribit usum stolae in administratione sacramentorum, addat: < nisi < in sacramento Poenitentiae ministrando occa- < sio, vel consuetudo, vel locus interdum ali- « ter suadeat »; et alibi idem Rituale subdat: < stola violacei coloris utatur prout tempus ct « consuetudo feret ».

2. Utrum pro supcrpelliceo uti valeat sacerdos alba cum stola in pectus transversa in casibus praefatis (i. e ad S. Communionem ministrandam fidelibus extra Missum ; ad celebrandum Matrimonium; in omni benedictione extra Missam), praesertim in celebrando Matrimonio, cum immediate post absolutionem ritus Matrimonii, Missam pro sponso ct sponsa celebraturus sit.

R. Ad i. Conveniens est ut in ecclesia adhibeatur stola, iu.xta S. R. C. decreta.

Ad 2. Si immediate sequitur Missa, sacerdos praeter albam ct stolam, induere debet etiam planctam.

1318

S. C. SS. Rituum. *31 Augusti 1867.* — Mkghlihirn. — Cruces nd socras unctiones praescriptae in Dedicatione Ecclesiae non fuerunt dispositae prout fert Libci Pontificalis ; et aliunde, incuria plane supina, quaedam fuerunt destructae effosso muro; quaeritur an novis crucibus loco et ordine requisitis depictis, suppleri debeat illarum unctionis caeremonia iuxta formam Pontificalis. prae*cnph·. de-

R. Depingantur iterum cruces in ecclesia, quarum sex in parte dextera, sex aliae in sinistra appareant, ita tamen ut duae sint prope altare maius, ct duae prope ecclesiae ianuam, omissa unctionis caeremonia.

1319

S. C. de Prop. F. rç *Sept. 1867.* (C. G.) 9rci IciiJn* âculholi-co« in »odctaici pi'lôntfcnlU *

I. Se convcnga avvertirc alcuna cosa circa il divisamento dei Vescovi degli Stati Uniti di America di ammuttcrc come sou onorarî nolle Societa di S. Vincenzo de* Paoli gli acattolici.

R. Nihil quidem obstare quominus etiam ab ucatholicis spontaneae eleemosynae recipiantur; verum ut iidem recenseantur inter socios honorarios, omnino non expedire.

1320

Litt, encycl. S. C. de Prop. F. *24 Sept.* Comra ««·< /iȯ/.-Au Drlhqatos App.kt Epp. ohibxtalks.– cbndeMine*·

Clandestinas sectas, ubi primum in perniciem religionis, rei publicae, ac societatis eruperunt. Apostolica Rom. Pontificum sollicitudo improbare, condemnare, atque gravissimis poenis coercere non omisit. Eaque est rei ipsius natura ct gravitas, ralisque Apostolicarum Constitutionum tenor, ut minime dubitari possit quin voluerint laudati Pontifices iisdem obligari omnes

ct singulos christifideles, nullo habito locorum, temporum , nationum vel rituum discrimine. Neque omisit S. C. Propagandae Fidei praeposita, pontificia illa decreta orientalium Ecclesiarum Praelatis opportune significare, uti ex eiusdem Sacrae Congregationis archivo satis superque compertum est. Cum vero eadem socialis clades in hac temporum acerbitate quotidie succrescat, Europae finibus sc non contineat, ac, transmisso mari, orientales quoque regiones inficiendas susceperit, eo certe graviori perversionis periculo, quo maior est simplicitas christifidelium illic degentium , sollicita fuit haec S. C. Prop. F. orientalis ritus negotiis praeposita Allocutionem a SSrTio D. N. Pio div. prov. PP. IX habitam in Consistorio dici 25 Septembris 1865 in varia eorumdem locorum idiomata conversam ad orientalium Ecclesiarum notitiam atque instructionem mittere. Subinde factum est, ut dubia quaedam apud orientales exorta fuerint, ct rogata etiam fuerit S. Sedes Apostolica, qua se ratione gerere debeant confessarii praesertim cum iis, qui damnatis hisce sectis nomen quidem dederint, sacrilegis vero earumlem iuramentis nondum se obstrinxerint.

Quae quidem cum ad accuratum examen in generali Congr. EiTiorum S. R. E. Cardinalium contra haereticam pravitatem generalium Inquisitorum revocata fuissent, declaratum est, probante SSrtio Domino Nostro, orientales comprehendi in constitutionibus pontificiis latis contra praefatas sectas etiam quoad poenas, quae in iisdem constitutionibus infliguntur : ac praemissis dubiis de medio tollendis visum est ad Ecclesiarum praelatos aliqua decreta transmittere, alias eadem super re ab Apostolica Sede edita ; quae typis impressa hisce litteris adiiciuntur.

D'creta S, R. et U. Inquisitionis de quibus agitur in superioribus litteris.

Die 2 *Iulii* nfyj. < Episcopi privarim per se, vel per alios sibi bene visos nomine S. Sedis confessariis praecipiant, ut serio moneant suos pocnitentes, ne societati liberorum muratorum aliisque huius generis clandestinis aggregationibus nomen dare, vel carum conventicula adire aut fovere praesumant, ac pertinacibus sacramcntalcm absolutionem negent, cum facultate absolvendi vere resipiscentes ab excommunicatione incursa ».

Die 5 *Augusti 1846,* « Proposito dubio quaenam sint societates damnatae in pontificiis constitutionibus, responsum fuit: Societates occultae, de quibus in pontificiis constitutionibus sermo est, eae omnes intelliguntur quae adversus Ecclesiam vel gubernium sibi aliquid proponunt, exigant vel non erigant a suis asseclis iuramentum de secreto servando. Et ad mentem : Mens est quod Episcopi communicent tantum confessariis huiusmodi responsum , et caveant ab cius publicatione ».

Die 28 Iunii r86ç. < Quoad matrimonia, in quibus una contrahentium pars clandestinis aggregationibus per pontificias constitutiones damnatis adhaeret, dummodo absit scandalum, Ordifiarius habita circumstantiarum ratione pro casibus particularibus ea decernat, quae magis expedire iudicaverit ».

1321

Instr. S. C. S. Officii *r868.* — Matrimonii vinculo duos tantummodo, Christo ita docente, copulari et coniungi posse; alterutro vero coniuge vita functo, secundas, imo et ulteriores nuptias licitas esse, dogmatica Ecclesiae catholicae doctrina est. **Dc probando contugt, obilo.**

Verum ad secundas ct ulteriores nuptias quod attinet cum de re agatur quae difficultatibus ac fraudibus haud raro est obnoxia, hinc Sancta Sedes sedulo curavit , modo constitutionibus generalibus, saepius autem responsis in casibus particularibus datis, ut libertas novas nuptias ineundi ita cuique salva esset, ut praedicta matrimonii unitas in discrimen non adduceretur.

Inde constituta sacrorum Canonum quibus, ut quis possit licite ad alia vola transire, exigitur quod de morte coniugis certo constet, uti cap. *Dominus, De secundis nuptiis,* vel quod de ipsa morte recipiatur *certum nuncium* uti cap. *In praesentia, De sponsalibus et matrimoniis.* Inde etiam ea quae explanatius traduntur in Instructione * *Cum alias* » 21 Augusti 1670, a Clemente X sancita, et in Bullatio Romano inserta super examine testium pro matrimoniis contrahendi» in Curia Erfii Vicarii Urbis et caetcrorum Ordinariorum. Maxime vero quae propius ad rem facentia ibi habentur nn. 12 et i3 fK. *n. 102).*

Et hacc quidem abunde sufficerent si in eiusmodi causis peragendis omnimoda et absoluta certitudo de alterius coniugis obitu haberi semper posset; sed cum id non sinant casuum propemodum infinitae vices (quod sapienter animadversum est in laudata Instructione his verbis: *Si tamen huiusmodi testimonia haberi non possunt, Sacra Congregatio non intendit excludere alias probationes, quae de iure communi possunt admitti, dummodo legitimae sint et sufficientes}* sequitur, quod stantibus licet principiis generalibus praestitutis, haud raro casus eveniunt, in quibus ecclesiasticorum praesidium iudicia haerere solent in vera iustaque probatione dignoscenda ac statuenda, imo pro summa illa facilitate quae aetate nostra facta est, remotissimas quasque regiones adeundi, ita ut in omnes fere orbis partes homines divagentur, eiusmodi casuum multitudo adeo succrevit, ut frequentissimi hac de re ad Supremam hanc Congr. habeantur recursus non sine porro partium incommodo, quibus inter

informationes atque instructiones, quas pro re nata, ut aiunt, peti mittique nccessc est, plurimum defluit temporis quin possint ad optata vota convolare.

Quapropter Sacra eadem Cong. huiusmodi necessitatibus occurrere percupiens, simulque perpendens in dissitis praesertim Missionum locis ecclesiasticos praesides opportunis destitui subsidiis, quibus ex gravibus difficultatibus extricare se valeant, c re esse censuit, uberiorem edere Instructionem in qua, iis, quae iam tradita sunt, nullo pacto abrogatis, regulae indigitentur, quas in eiusmodi casibus haec ipsa S. Cong. sequi solet, ut illarum ope, vel absque necessitate recursus ad Sanctam Sedem, possint iudicia ferri: vel certe, si recurrendum sit, status quaestionis ita dilucide exponatur, ut impediri longiori mora sententia non debeat. Itaque:

1. Cum dc coniugis morte quaestio instituitur, notandum primo loco quod argumentum a sola ipsius absentia quantacumque (licet a legibus civilibus fere ubique admittatur) a sacris canonibus minime sulficicns ad iustam probationem habetur. Unde sa. me. Pius VI ad Archicp. Pragenscm die ii Iulii 1789 rescripsit solam coniugis absentiam atque omnimodum eiusdem silentium *satis argumentum non esse ad mortem comprobandam,* ne tum quidem cum edicto regio coniux absens evocatus (idemque porro dicendum est, si per publicas ephemerides id factum sit) nullum suimet indicium dederit. Quod *enim non comparuerit,* idem ait Pontifex, *non magis mors in causa esse pntuit, quam eius contumacia.*

2. Hinc ad praescriptum corumdem sacrorum Canonum, documentum authenticum obitus diligenti studio exquiri omnino debet; exaratum scilicet ex regestis paroeciae, vel xenodochii, vel militiae, vel etiam, si haberi nequeat ab auctoritate ecclesiastica, a gubernio civili loci in quo, ut supponitur, persona obierit.

3. Porro quandoque hoc documentum haberi nequit; quo casu testium depositionibus supplendum erit. Testes vero duo saltem esse debent, iurati, tide digni, et qui dc facto proprio deponant, defunctum cognoverint, ac sint inter se concordes quoad locum, et causam obitus aliasquc substantiales circumstantias. Qui insuper, si defuncti propinqui sint, aut socii itineris, industriae, vel etiam militiae, eo magis plurimi faciendum erit illorum testimonium.

4. Interdum unus tantum testis examinandus repentur, et licet ab omni iure testimonium unius ad plene probandum non admittatur, attamen ne coniux alias nuptias inire peroptans vitam coelibem agere cogatur, etiam unius testimonium absolute non respuit Suprema Cong. in diri nendis huiusmodi casibus, dummodo die testis, recensitis conditionibus sit praeditus, nulli exceptioni obnoxius, ac praeterea cius depositio aliis gravibusque adminiculis fulciatur; sique alia extrinseca adminicula colligi omnino nequeant, hoc tamen certum sic, nihil in cius testimonio reperiri quod non sit congruum atque omnino verisimile.

5. Contigit etiam ut testes omnimoda fide digni tcstificentur se tempore non suspecto mortem coniugis ex aliorum attestatione audivisse, isti autem vel quia absentes, vel quia obierint vel aliam ob quamcumque rationabilem causam examinari nequeunt; tunc dicta ex alieno ore, quatenus omnibus aliis in casu concurrentibus circumstantiis, aut saltem urgentibus respondeant, satis esse censentur pro sequutac mortis prudenti iudicio.

6. Verum, haud semel experientia compertum habetur, quod nec unus quidem reperiatui testis qualis supra adstruitur. Hoc in casu probatio obitus ex coniecturis, praesumptionibus, indiciis et adiunctis quibuscumque, sedula certe et admodum cauta investigatione curanda erit, ita nimirum ut pluribus hinc inde collectis, eorumque natura perpensa, prout scilicet urgentiora vel leviora sunt, seu propiore vel remotiore nexu cum veritate mortis coniunguntur, inde prudentis viri iudicium ad eamdetn mortem affirmandam probabilitate maxima, seu morali certitudine promoveri possit. Quapropter quandonam in singulis casibus habeatur ex huiusmodi coniecturis simul coniunctis iusta probatio, id prudenti relinquendum est iudicis arbitrio; heie tamen non abs rc erit plures indicare fontes ex quibus illae sive urgentiores, sive etiam leviores colligi et haberi possint.

7. Itaque in primis illae praesumptiones investigandae erunt quae personam ipsius asserti defuncti respiciunt, quaeque profecto facile haberi poterunt a coniunctis, amicis, vicinis, et quoquo modo notis utriusque coniugis. In quorum examine requiratur *ex. gr. :* — An ille, de cuius obitu est sermo, bonis moribus imbutus esset, pie rcligioseque viveret, uxoremque diligeret; nullam sesc occultandi causam haberet; utrum bona stabilia possideret, vel alia a suis propinquis aut aliunde sperare posset. — An discesserit, annuentibus uxore et coniunctis; quae tunc eius aetas, et valetudo esset. — An aliquando ct quo loco scripserit, et num suam voluntatem quamprimum redeundi aperuerit, aliaque huius generis indicia colligantur.

Alia ex rerum adiunctis pro varia absentiae causa colligi indicia sic poterunt: – *Si ob militiam abierit,* a duce militum requiratur quid de eo sciat; utrum alicui pugnae interfuerit; utrum ab hostibus fuerit captus; num castra deseruerit, aut destinationes periculosas habuerit etc. – *Si negotiationis causa iter susceperit,* inquiratur, utrum tempore itineris gravia pericula fuerint ipsi superanda; num solus profectus fuerit, vel pluribus comitatus; utrum in

regionem ad quam sc contulit supervenerint seditiones, bella, fames et pestilentiae *etc.* – Si *marittmum iter fuerit aggressus,* sedula investigatio fiat a quo portu discesserit; quinam fuerint itineris socii; quo sc contulerit: quod nomen navis quam conscendit; quis eiusdem navis gubernator; an naufragium fecerit; an societas, quae navis cautionem forsan dedit, pretium eius solverit; aliaeque circumstantiae, si quae sint, diligenter perpendantur.

8. Fama quoque aliis adiuta adminiculis argumentum dc obitu constituit, hisce tamen conditionibus, nimirum: quod a duobus saltem testibus fide dignis et iuratis comprobetur, qui deponant dc rationabili causa ipsius famae: an eam acceperint a maiori ct saniori parte populi, et an ipsi dc eadem fama recte sentiant; nec sit dubium illam fuisse concitatam ab illis in quorum commodum inquiritur.

9. Tandem, si opus fuerit, praetereunda non erit investigatio per publicas ephemerides, datis directori omnibus necessariis personae indiciis, nisi ob speciales circumstantias saniori ac prudentiori consilio aliter censeatur.

10. Haec omnia pro opportunitate casuum Sacra haec Congr. diligenter expendere solet; cumque de re gravissima agatur, cunctis aequa lance libratis, atque insuper auditis plurium theologorum et iurisprudentum suffragiis, denique suum indicium pronunciat an de tali obitu satis constet, et nihil obstet quominus petenti transitus ad alias nuptias concedi possit.

11. Ex his omnibus ecclesiastici praesides certam desumere possunt normam quam in huiusmodi indiciis sequantur. Quod si, non obstantibus regulis hucusque notatis, res adhuc incerta et implexa illis videatur, ad S. Sedem recurrere debebunt, actis omnibus cum ipso recursu transmissis, aut saltem diligenter expositis.

1322

Orca verba formulae facultati* dispcnaandi *cum paup tribu» et qui iid S. Sedem recurrere nequemit.*

S. C. de Prop. F. 5 *Ian. rS6S. — Ex Aud. SSmi.* — An verba *pauperibus..... et qui ad S. Sedem recurrere nequeunt,* in quorum matrimoniis datur facultas dispensandi in Formula facultatum signata *Extr. a,* intclligi debeant modo copulativo vel disiunctivo.

R. SSrîius declarare dignatus est verba illa *pauperibus et qui* etc. intelligenda esse in sensu disiunctivo, adeo ut possit Episcopus vi eiusdem formulae dispensare cum catholicis sibi subicctis in utroque casu sive paupertatis, sive impotentiae recurrendi ad S. Sedem.

1323

he quibutdam formuli» in Baptismo administrando adhibiti*.

S. C. S. Off. *11 Martii r86S.* — Iaponiar. — Inter traditiones quarum pretiosum depositum faponensis Imperii fideles, urgente et durante persecutione, fideliter ac firmiter servaverunt, praecipua fuit traditio de natura et necessitate Baptismi, necnon dc eiusdem usu. In quocumque vico erat Baptizator cuius ministerium erat ad exclusionem aliorum fidelium, Baptismum recenter natis conferre; dum alius pariter ad illud ministerium designatus preces praesertim Orationem Dominicam, Salutationem Angelicam et Symbolum Apostolorum recitabat. Quisque baptizator discipulum educabat, cui simul et ministerium et modum baptizandi in hereditatem transmittebat. Currentibus vero annis, saeviente semper persecutione, traditionis monumentis pereuntibus, multae in doctrinam Baptismi irrepsere truncationes quae tamen circa formam Baptismi fere exclusive versantur; nihilominus Baptismum vel invalidum vel dubium reddiderunt. Dc his quae certe Baptismum invalidum faciunt hic non agitur, sed tantum dc his quae dubium dc valore Baptismi parere videntur.

1. In aliquibus locis sequenti formula utebantur: *Togo te pateri^o in nomine Pater et Hirio et Spirito Santo.*

2. In aliis: *Togo te baoti\o mono in nomine baoti^mo et Hirio et Spirito Santo* (Vox iaponica *mono* individuum significat).

3. In aliis: *Togo te pax mono* (individuum) vel *ba\mono in nomine Pater et Hirio et Spiritu Santo.*

4. In aliis: *Togo te baotin^o mono mid^ in nomine Pater et Hirio et Spirito Santo.* (Vox iaponica *midç* aquam designat).

5. In aliis: *Togo te baoti^o mono in nomine Pater et Christito naron* (filii qui Christus est) *Hirio et Seu Santo. Amen.*

6. In aliis: *Ego te Pater in nomine Pater et Hirio et Spiritu Sancto. Amer..*

η. In aliis: *Togo te baoti^o mono in nomid^ Pater et Hirio et Spirito Sancto. Amen.*

8. In aliis: *Togo te Pater in nomine Pater et Hirio et Ibiriseu San.*

9. In aliis baptizator prima vice dicebat: *Ego te tali nomine appello* (quod in idiomate iaponico exprimebatur) *baotin nomine Paiter et Hirio et Sora Sepirito Santo,* quo dicto, immediate baptizari caput digito in aquam misso signo crucis signabat; secunda vice, camdcm ac supra formulam repetebat; tandem tertia vice, eadem formula ac supra recitata, immediate post, baptizari caput vera effusione aquae abluebat.

Eorum qui cum formis praecitatis, saltem dubiis, baptizari erant, missionarii Baptismum sub conditione reiterare non dubitant.

10. Quando recenter, mirabili misericordia Dei, pretiosa Ecclesiae laponensis reperta fuere vestigia, missionarii baptizatores veram Baptismi formam docere curaverunt, sed vel ex oblivione, vel ex difficultate bene pronuntiandi nonnulli baptizatores hanc veram formam truncaverunt modo sequenti: *Ego te baoti^o in no-*

mine Patiris et Pirii (vcl *Birii) et Spiritous Sancti. Amen.* De ista truncatione missionarii dubii sunt.

ri. *Hi baotin; in nomine Pater ct Hirio ct Spiritos Tchandji Dei^aus Maria.*

Cum de valore Baptismi dubiorum solutio maximi momenti sit, ut de statu dubie baptizatorum, et de innumeris difficultatibus, praesertim circa matrimonium versantibus cognoscatur, et bene indicetur, ideo quaeritur:

Utrum et quaenam formae praccitatae Baptismum vere invalidum fecerint vel non? Et ideo utrum missionarii Baptismum cum talibus formis collatum, sub conditione, vel non, in posterum reiterare teneantur?

Notandum est quod iaponensibus ordinarie valde difficilis est plurimarum latini idiomatis vocum, V. gr. */, tri, pti, spi,* etc. pronuntiatio. Unde pro *Filius* dicent *Hirius,* pro *Patris* dicent *Pateris,* pro *baptizo* dicent *baoti^o,* pro *Spiritus* dicent *Sepiritus.*

R. Formae quae referuntur secundo, quinto, sexto ct octavo loco invalidum reddunt Baptisma; quod ideo erit absolute iterandum. Reliquae veio formae, saltem practice, dubiae sunt, ct Baptisma hisce collatum, est sub conditione iterandum.

1324

A rwiMlia rruln· mo hi it contra* lirndia Meles trcodu

Litt. encycl. S. C. de Prop. Fide *rr Martii r868.* Post editam Instructionem ad omnes Archiepiscopos, Episcopos aliosque locorum Ordinarios dc dispensationibus super impedimentum mixtae religionis quoad promiscui coniugia, cui sub dic i5 Nov. i858 subscripsit Ertius ac Rrtius D. Cardinalis Antonelli *(V. n. ttbq),* eae ad S. Cong. pervenerunt notitiae non solum circa auctam nonnullis in locis facilitatem mixta coniugia absque iusta ct gravi causa contrahendi, verum ctiam circa dispensationes quae pro connubiis illis delegata potesiate conceduntur, ut plane perspicuum sil laudatam instructionem non ubique locorum recte interpretari, sed potius ad erroneum sensum eiusdem litcrae ac spiritui contrarium alicubi detorqueri. Illa enim instructio expresse commemorat quid catholica Ecclesia de huiusmodi catholicos inter atque acatholicos nuptiis constanter senserit, cum explicite tradat Ecclesiam *eas semper improbasse ac tamquam illicitas ac perniciosas habuisse, tum ob flagitiosam in divinis communionem, tum ob impendens catholico coniugi perversionis periculum, tum ob pravam sobolis institutionem;* dein vero in Ordinariorum memoriam revocat *antiquissimos Canones,* nec non *recentiores Summorum Pontificum sanctiones* quibus *etsi aliquid de severitate canonum remissum sit adeo ut mixta coniugia quandoque permittantur,* id tamen *gr iribus dumtaxat de causis atque aegre adm)dum fIt, ac nonnisi sub expressa conditione de praemittendis necessariis opportunisque cautionibus in naturali ac divino iure fundatis,* ut scilicet *non solum catholicus coniux ab acatholico perverti non possit, quin imo catholicus ipse coniux teneri se sciat ad acatholicum pro viribus ab errore retrahendum, verum etiam ut universa utriusque sexus proles ex mixtis matrimoniis procreanda in sanctitate catholicae religionis educari omnino debeat.* Quae cum ita sint, mirari omnino debuit Sacra haec Congregatio quod nonnullis videri potuerit praedicta instructione principiis, quae semper Sancta Sedes circa mixta connubia tenuit ac docuit, aliquo modo derogari. Ac nc forte ex perperam intellecta instructione illa, quae tamen luculentissima est, commissus tibi populus quidquam detrimenti cupiat, sollicitudinem tuam enixe adhortor in Domino, ut clero ac fidelibus tuae subditis Jurisdiction!, data occasione, veram Ecclesiae doctrinam ac praxim circa matrimonia mixta tradere atque inculcare studeas. Porro quemadmodum probe cognoscis, ad matrimonium mixtum permittendum minime sufficit ut sponsi cautiones, de quibus supra, admittere parati sint, nec non ceteras clausulas in rescriptis Apostolicae Sedis adhiberi solitas, sed omnino *iustae gravesque* requiruntur causae, ut facultas dispensandi super mixtae communionis impedimento licite execution! mandetur. Cautiones enim illae ideo naturali divinoque iure exiguntur atque exigi debent, ut pericula intrinseca quae mixtis insunt 'matrimoniis removeantur; at vero ut gravibus fidei ac morum periculis etiam sub opportunis cautionibus fideles se exponere permittantur, grave aliquod incommodum ccteroquin haud devitandum immineat neccssc est. Quod si aliquando in memorata instructione mos adhibendi ritum pro matrimoniis contrahendis in diocccsano Rituali legitime praescriptum, exclusu tamen semper Missae celebratione, in mixtis coniugiis contrahendis tolerari posse perhibetur, id tamen nonnisi per modum exceptionis indulgetur, ac sub conditione *ut omnia rerum locorum ac personarum adiuncta diligentissime perpendantur, atque onerata Episcoporum conscientia super omnium circumstantiarum veritate ac gravitate,* ramum abest ut inibi principiis, quae Sedes Apostolica circa mixti connubia quovis tempore professa est, vcl minimum detrahatur ! Quamobrem enixe peto a charitatc tua, ut, quantum cum Domino poteris, fideles tibi commissos a mixtis matrimoniis contrahendis arcere satagas atque contendas, quo gravissima, quae in iis continentur, pericula praecaveantur ac devitentur. Id autem facilius assequeris si cos opportune instruendos curaveris circa peculiarem qua tenentur obligationem Ecclesiae vocem hac in re audiendi, nec non obsequendi praepositis suis, qui strictissimam aeterno Pastorum Principi rationem c>sent reddituri. si matrimonia mixta non tantum ob gravissimas causas aliquando permitterent, verum etiam facile atque ad petentium libitum a fidelibus contrahi cum a:atholicis tolerarent.

1325

JfCiin?>ndin rnjcnnni in i··

S· C· S. Off. // *Martii 1868* – Iαροχιακ– Sacrosancti Concilii Tridentini decreta in Ecclesia iaponensi, ante persecutionem, publicata fuisse et lotam vim obtinuisse videntur (ut in expositione quarumdam difficultatum circa matrimonium clandestinum a missionariis imperii laponensis anno 1626 insinuatur). Fidele* vero, de dispositionibus a Tridentino, speciatim circa matrimonium clandestinum, decretis omnino inscii, semper sine parocho (nullus c lim remanserat) et saepe sine testibus matrimonium contraxerunt. Unde quaeritur:

t. Utrum adhuc nunc Concilium Tridentinum in Iaponensi Imperio ut publicatum ct vim legis obtinens haberi debeat.

2. In casu affirmativae, utrum omnia matrimonia sine testibus (ct non sunt numero pauca) invali ia sint, etsi invincibilis et universalis fuerit ignorantia.

3. In casu affirmativae, suppliciter ac humiliter quaeritur:

a) Ut SSrtius dispensationem a radice, qua omnia matrimonia ob clan lesiinitatem nulla revalidentur, benigne concedere dignetur;

b) Ut in posterum matrimonia saltem absque parochi praesentia (ub actualem sacerdotum penuriam) valide celebrari possint.

R. Ad 1. Negative.

Ad 2. et 3. Provisum in praecedenti.

1326

Cire» matrimonii dubie valida a iaponeniibus I pcncculionc »ac· i viente contracta.

S. C. S. Off. *it Martii tSliS.* – Iaposiab – Christiani iaponenses, de impedimentis matrimonium dirimentibus ab Ecclesia institutis omnino inscii, saepe matrimonia his impedimentis vitiata bona fide contraxerunt, nihil de consanguinitate vcl affinitate vcl aliis impedimentis attendentes. Hic non .igitur dc impedimentis ad ius divinum pertinentibus, sed tantum dc ecclesiasticis; unde quaeritur:

1. Utrum in Iaponensi Imperio, perdurante sacculari persecutione, necnon Pastorum ct doctrinae privatione perseverante, impedimenta ab Ecclesia instituta totam matrimonia dirimendi vim obtinuerint. Inde, utrum omnia matrimonia cum talibus impedimentis dirimentibus contracta invalida sint. Ratio dubii in eo est quod, cum ignorantia de matrimonii natura et impedimentis omnino universalis ct invincibilis esset, forsan praesumitur Ecclesia de talibus impedimentis dispensasse, necnon suas leges circa matrimonium in hoc casu totam vim obtinere noluisse.

2. In casu affirmativo, suppliciter ac humillime imploro ur SSrfius dispensationem a radice, qua omnia matrimonia nulla ob impedimenta iure Eccleriae dirimentia revalidentur, benigne concedere dignetur.

R. Ad i. Providebitur m sequenti.

Ad 2. Quoad eos qui sunt in bona fide, R. P. D. Vicarius Ap. sileat omnino. Quoad eos qui in bona fide non sunt, curet ut consensus renovetur, dispensationem concedendo iucta facultates iam ipsi factas a S. C. dc Prop. F. Quod si consensus renovari non possit, vcl obstinate nolit, dummodo cerro constet de eius morali perseverantia, supplicandum SSrfto pro giatia qua idem D. Vicarius Apostolicus possit in radice sanare, inspectis circumstantiis cuiusque casus particularis, matrimonia iam contracta usque" ad receptionem praebentis concessionis. In casibus vero difficilioribus, recurrat, expositis omnibus cuiusque casus adiunctis.

1327

t)« ii* qui ob divortium boni fide ad nova» convolarunt nupti**

S. C. S. Off. *11 Martii 1868.* – Iaponiab – Mos divortii in Imperio laponensi ita universalis praevaluit ut sub levissimo praetextu coniux socium deserat, et ad novas nuptias convolet. Hanc luctuosam consuetudinem non effugerunt christiani inter quos casus divortii frequentissimi reperiuntur. Ignorantia legum sanctissimarum de matrimonio adeo vigebat, ut bona fide nullius mali sed tantum minus perfecti divortium suspicari viderentur. Inter Christianos, vel sub tali nomine designatos, alii invalidum, alii dubium, alii tandem validum suscepere baptismum. His positis, quaeritur:

1. *Quoad invalide baptizatos:* Utrum coniux qui divortium tentavit et perfecit, antequam ad sacramenta admittatur, secundum ac illegitimum coniugem dimittere, ct ad primum ac legitimum coniugem redire teneatur. Ratio dubii praesertim in eo videtur e>se quod: 1. Uterque coniux, scilicet dimittens et dimissus, ad suscipiendum baptismum disponuntur. 2. Coniux qui divortium tentavit, dc dispositione, in qua inest coniux dimissus baptismum suscipiendi, non dubitat. Unde videtur quod illi qui divortium fecit, tempore susceptionis baptismi, dispensatio divina in favorem fidei de qua loquitur Apostolus (I Corinth. VII) non potest applicari: quae si ita sunt, nempe si non est locus applicandi dispensationem divinam in favorem fidei concessam, interpellatione ad primum coniugem facta, vcl ex dispensatione omissa per gravissima inconvenientia quae ex tot jc tantis in familiis mutationibus oriri videntur, unicum medium vitandi forsan remanet, scilicet, ita si Sanctitati Suae placet, utendi hac

facultate a S. Alphonso indicata ct agnita *(Theol. moral. Dc matrim. n. 256),* in *Syn. Diocc.* Benedicti XIV tamen controversa (lib. 13, c. ar, nn. 4, 5; et lib. 6, c. 4, n. 5), matrimonium primum ct verum» necnon ante baptismum consummatum, dissolvendi, ct secundum matrimonium antea invalidum validandi.

Quod si res opportuna ct possibilis u S. S. benevisa est, S. S. suppliciter ac humillime rogo ct obtestor ut pretiosae, necnon persecutionibus, martyrum numero ct fortitudine, tandem miia conservatione illustratae laponensis Ecclesiae saluti misericorditer consulens, facultate praedicta matrimonia ante Baptismum consummata solvendi uti, ac secundam et illegitimam unionem validare dignetur.

2. *Quoad valide bapti^atos :* Utrum horum valide baptizatorum, ct generarim omnium etiam gentilium matrimonium, iuxta divortii morem in Imperio universalem, contractum, validum sit et ideo indissolubile. Ratio dubii sistit in universalitate huius luctuosi moris, in ignorantia in qua fideles de indissolubilitate matrimonii versabantur, vi cuius matrimonium ineundi ut tit in patria, id est modo dissolubili contrahendi intentionem saltem praesumptam habuisse videntur.

R. Ad dubium primum, prout proponitur, Affirmative; et ad dispensationem prout petitur, non concedi.

Ad dubium secundum, matrimonia inita cum solo contrahentium errore quod matrimonii consummati vinculum in casu adulterii vel ob alias causas dissolvi possit, valida sunt. Si vero sub hac expressa conditione inita sint, uti invalida habenda sunt.

1328

ca·'» num tolerantiae.

S. C. S. Off. *11 Afartu* 1AoA. - Iaponiak

In casu obitus, a magistralibus civilibus delegati ut dc morte ludiccnt, domum defuncti veniunt ; quo facto, sacerdotem idolorum mittunt ut superstitiones consuetas perficiat. Christiani vero, metu persecutionis, non audentes vi vel denegatione formali domus ostium sacerdoti idolorum praecludere, sese tamen ut patientes habent; peractis vero superstitiosis, profcctoquc idolorum sacerdote, christiani o-innia superstitionum vestigia igne destruere festinant. Unde quaeritur: Utrum haec tolerantia sit professio externa superstitionis vcl non, ct ideo an toleranda sit vel non?

R. Dummodo revera passive sc habeant, nullo modo ritui superstitioso cooperando, neque, si fieri potest, interessendo, tolerari posse prout m casu exponitur.

1329

<>'■· «e o ct Instr. S. C. de Prop. F. 25 Apr. *tS6S.*

— La crczionc di scuole c convitti nnsti di cattolici cd eterodossi, chc da qualche tempo sventuratamente si va rendendo ogni giorno più comune, ha indotto la S. Sede, desiderosa di provvedere alla sana istruzione dci fedeli, a richiamarc in proposito i giusti principii, dare le opportune rcgolc c porgere i necessarii avvertimenti tanto per organo del S. Offizio, quanto dclla S. C. di Propaganda, secondo i casi che alla medesima sonosi denunciatî. Ncl présente foglio si e crcduto conveniente di redigerne un compendio.

De catholic* haereticas aefe la* frequentin'. bu*.

Scbbcnc siavi dilferenza tra le scuole protestant! e scismatiche, c gencrulmcnte pariando, maggiori forsc siano i danni chc hanno a cernerai dalle prime, pur tuttavia non lasciano anche le seconde di essere grandemente pericolosc per la gioventù cattolica. Onde con cîrcolarc del 20 Marzo 1865 fK. *num. 1271)* la S. Congregazione di Propaganda, mentre rendeva avvcrtiti tutti i Vescovi Orientali del gravissimo pcricolo, al quale sono esposti i giovanetti cattolici nel frequentare le anzidette scuole dirette dagli scismatici e protestant!, chc vanno aprendosi, or più chc in altra cpoca, ncllc principali città dcll* Oriente, nc cccitava altrcsi lo zelo ad impedire cnergicamente siffatta costumanza, impiegando anchc all'uopo tutto il nerbo dclla loro ecclesiastica autorité. Ai Vcscovi principalmcnte ed ai parrochi incombe l'obbligo di usare le più solerti cd efficaci cure, onde persuadere i padri di famiglia non poter far essi cosa più pregiudizievolc alla loro proie, alla patria ed alla nostra santa Religione, chc coll' esporre i proprî figli ad un cosi manifesto pcricolo, che sarebbe anchc maggiorc, qualora le scuole medesime fossero i?tituitc col diretto intendimento di far proseliti all'crcsia cd allô scisma. Ognun conoscc quanta forza cscrciti suifanimo giovanile l'autorité dci prcccttori c corne potentemente lo induca ad approvar tutto ciô che in essi scorge c da essi ascolta. Quindi avvicne chc in un coll'inscgnamento contragga senza quasi avvcrtirlo i loro errori, c concepisca disprezzo della Religione cattolica. A ciô si aggiunga il conversare giornalicro c familiare coi giovani protestant! c scismatici, i cui costumi sovente corrotti, la indocilité, il mordace pariare contro la nostra santa Religione c contro le pratichc dclla Chiesa pervertono la mente e corrompono il cuorc dci condisccpoli cattolici. Nc si creda gié chc da ogni pcricolo vadano immuni quelle fra le anzidette scuole, il cui insegnamento riguarda la dementare istituzione, ovvcro materie meramente profane; impcrocchê oltrc ai medesimi pericoli ch'esse presentano pci consorzio c familiarité coi condisccpoli educati nella crcsia c n*llo scisma, porgono altrcsi ai prcccttori il mezzo d'ingannarc la giovanile semplicité con arti quanto meno apprese altrettanto più efficaci. Tuttociô trovasi trattato in un' analoga

istruzione emessa dalla Suprema Congregatione del S. Olfizio per la Svizzera sotto il giorno *21* Marzo 1866 *(V. n, 1286).*

lie icalhnlici* catholica* frequnt.iniibiK achola*.

Si è discorso fin qui dci giovani cattolici che frequentano le scuole protestant! c scismatiche. Passando ora a pariare dci giovani scismatici e protestant! che frequentano le scuole cittolichc, cgli c chiaro che in questo secondo caso non esistono pei giovani cattolici tutti quei pericoli chc si dissero concorrcre ncl caso precedente: impcrocchc essendo cattulico il precettorc, cattolici l'insegnamcnto e i libri, nulla v'ha a temere da questo lato. Ed è perciô che questa S. Congregazione di Propaganda si e mostrata altre volte indulgente a tullerarc o anchc ad ammctterc che nellc scuole cattoliche istituite ncllc Missioni e dirette dai missionarii si ricevcsscro cd ammaestrasscro dai prcccttori cattolici anchc gli eterodossi. Non disconosccva perô la stessa S. Congregazione chc anchc in tali scuole per direzione e per insegnamento cattoliche non mancherebbe qualche grave pcricolo per i'ammissione dei detti giovani scismatici e protestant! a motivo principalmcntc del quotidiano contatto chc questi avrebbero coi figli dei cattolici. Laonde ncl pcrmettcrc taie promiscuité fu sollecita di prescrivcre alcune cautclc necessarie specialmcntc a rimuoverc dai giovanetti cattolici il pcricolo di perversione, corne parc dagli acattolici il pcricolo d'indiffercotismo. Giovcré indicare talune risoluzioni prese in proposito da questa S. Congregazione. Una particolare adunanza tenutasi ai 18 Décembre 1742 fu di avviso potersi permettere ai missionarii Cappuccini di Moscovia che oltre aile scuole di lingue straniere c di scicnzc indifferenti, che allora si tenevano pci soli figli dci cattolici, altre nc potesscro tenere per tutti gli acattolici, chc volessero concorrervi, destinando all'uopo una camera separata. Certamente la separazione di camera elimina o nlmeno rende assai rimoti gli anzidetti pericoli chc nascono dalla promiscuité di giovani cattolici cd acattolici c chc formano appunto la principale ditficolté dellc scuole miste, sc pure possano dirsi propriamente tau ntl caso chc si assegni luogo distinto c separato ai discc-poli eterodossi. Un tal metodo perô di separazionc assai difficilmentc potrebbe adottarsi ovunque si per mancanza di luoghi c di mezzi, come pure per la csigenza di più maestri, di cui havvi ordinariamente scarsczza nci luoghi di Missione.

Sui finire dello seorso secolo i Padri Riformati missionary ncll'Egitto superiore avevano aperto dellc scuolc in varie stazioni di quella Missione pci giovanetti cattolici, c ad esse concorrcvano ancora i figli dci copli scismatici. La Congregazione generale adunatasi ai 29 Agosto dell'anno 1791 opinô potersi ciô tollcrarc per allcttare gli eretici copti al cattolicismo e non irritarli, aggiungendo perô che « periculum perversionis per magistrorum diligentiam removeatur ». Analogamcnte a questa risoluzionc del S. Consesso fu scritto al Prcfetto di quella Missione non doversi far dilficolté che i figli degli eretici vadano alie scuole cattoliche. Ma che siccome talvolta qualche giovanetto discolo cretico potrebbe pervertire alcuno dei cattolici, percio i maestri debbano avere di ciô cura, c non ammettere nelle scuolc i giovanetti eretici licenziosi. AlTopposto moltissimo bene si deve sperare dalla frequenza dego eretici alie scuole cattoliche potendosi cost imbevere dei sodi principi dclla nostra vera Religione, ed avendo agio i maestri d'insinuarsi nel loro spirito per guadagnarii alia Chiesa.

Omettendo altre consimili risoluzioni, giova riferire come nclfanno 1853 1 Vcscovi Armeni delta provincia ecclesiastica di Costantinopoli riuniti in confcrenzc avendo annoverato fra i mezzi opportuni per la conversione degli scismatici nazionali anchc quello di dare accesso ai loro figli ulle scuole cattoliche, ia Congregazione generale di Propaganda ordinô si scrivesse all'Arcivescovo Primate, significandogli chc il mezzo proposto ravvisavasi molio acconcio a procurare la Conversione degli scismatici, ma si richicdeva perô un melodo assai prudenziale per non far nascere degli inconvenienti ; che duc sono i pericoli che possono derivarne, il primo chc i giovani scismatici pervertano i giovanetti cattolici, se non si prendono tutte lc cautclc per impedire che parlino a lungo fra loro; impcrocche avvenendo naturalmentc che fra gli scismatici sianvi dei giovani artuti, di talento, radicati nello scisma in forza della domestica cducazione, e che tra gli allievi cattolici ve nc siano alcuni di scarso talento, c di poco sentimento religioso, faciimente i primi pervertirebbero i second). L'altro pcricolo e di rendere ipocriti i giovanetti scismatici se venissero obbligati ad intci veni;c agli escrcizi religiosi, al pari dei figli dei cattolici, perche in tal caso vi sarcbbe pcricolo che simulasscro la professione del cattolicismo contro la erronea loro coscienza ; c si rendercbbero proclivi ali' indifferentismo. Si awcrtl poi lo stesso Monsig. Arcivescovo chc non s'intendeva pariare di ammctterli ai Sagramenti, perche in tal caso dovrebbe précédera ia formale abiura e la sincera dichiarazionc di ritornare alia religione cattolica. Per ultimo s* insinuô ai Vcscovi deH'ansidctta provincia che per tener lontani tali pericoli dalle scuolc, in cui insieme ai giovanetti cattolici ricevonsi anche gli scismatici, allurquando si riunircbbero in Concilio Provinciale formassent un apposito regolamento per siffatte scuole miste da sottoporsi all'approvazione di questa S. Congregazione.

Iu aJ«icœon« ■cat'.n'-conjm «· doUMTctioam in colkgi* c at ho· lier

Resta finalmente a dirsi qualche cosa intorno ail'ammissionc dei giovani scismatici c protestant! nci pensionati c convitti cattolici. Non potrebbe perô darsi nna norma adequata c sicura applicable a ciascun collegio, convitro o pensionuto senza aver prima particulari ed accuratissime notizie sopra lutte quelle circostanze, dalla cui cognizione dipende nppunto il giudtzio che deve purtarsi suli'anzidctta promiscua convivenza di cattolici ed ciero lossi. Sarebbc quindi necessario di conoscerc il preciso scopo del convicto, la condizione c l'età di qucIli chc vi si ammettono, la qualité e il grado d'istruzionc che vi si <là, il regolamcnto onde c ordinatu Γ interna disciplina, specialmente pcr ciô che spetta aile relazioni le quali passant fra i fanciülli (o fanciulle, sc trattasi di convitto di sesso femminile) di diverso culto; sc pjsjano liberamcntc trattarc c pariare fra loro, se sia dd essi proibiio di ragionare intorno a punti religiosi. Allro aiticolo assai necessario a conoscersi c il modo con cui gli acattolici vengono directi in materia di religione, vale a dire sc vengono educati nclla religione cattolica con o senza il consenso dei genitori; qualuia non sono educati cattolicamente, sc e dato loro il permesso od anche imposto l'obbligo di assistere in un coi cattolici alla S. Mes.a cd aile pratiche di picII, se debbono astenersi sempre dal ricevere i Sagramenti, ovvcro se sia loro permesso di recarsi a ricevcrli qualche vulta nulle loro chicsc scismutiche, c chi ve li accompagni. Intéressa ancora sapere qualc sia in ciascun convitto il numero dci protestant! e scismatici, c in qualc prupurzione si trovi con qucIlo dci cattolici.

Occorrcrcbbc pertanto chc i Superiori délie vane Missioni si procurassent possibilmente c riincttesscro alla S. C. le suaccennate notizie intorno a quel convicti misti chc si truvasscro dipendenti dalla loro giunsdizione, per quindi riceverne le analoghc istruzioni adattatc aile peculiari circostanze di ciascuno di essi. Frattanto pciû nun sail del tutto inutile riferire una risoluzione emessa nell' anno 1866 dal S. Olfizio pel caso di un convitto misto di giovanette cattoliche di rito latino, c di scismatiche di rito orientale. Pria perô di esporla fa d* uopo dare un cenno dell' interno regolamcnto del convitto medesimo, senza chc non potrebbe ben comprendersi la portata dell'anzidetta risoluzione. Nello stesso stabilimento diretto da Religiose, in un colle giovanette cattoliche venguno educate anche le scismutiche di rito orientale. La proporzione del numero fra le une c le altre non fu sempre la medesima: da cinque anni perô a questa parte le scismatichc costituiscono presso a poco la terza parte dell'educandato, c vengono esse Ltituite non suîamcntc nellc scienzc profane ma ezian- I dio nclla religione cattolica, quante volte i loro genitori scismatici ne facciano espressa richiesta. Oltrc ail' istitu/.ione cattolica, le ridette educande scismutiche hanno in comune colle cattoliche, pie lezioni, esercizî spirituali, ed assistono con esse quotidianamente alla S. .Messa. In addietro picgavano anche insieme ma presenternente per disposizionc dell* Ordinario , affine di evitare lu comunicazione *in divinis* pregano separatamente dalle cattoliche di rito latino, le une e le altre nclla loro lingua nazi.male. Presso dimanda dei genitori le giovanette scismutiche una o duc volte all'anno sono condotte sotto la vigilanza di persona di fiducia ulla chiesa scismatica pcr ricevere i Sugramenti, le altre si astengono dal frequentarli. E da notarsi che gli Ordinari dioccsani *pro tempore* non approvarono mai il metodo tinora dcscritto che si osserva nel suaccennato convitto, ma lo tollerarono per la speranza chc le fanciulle educate cattolicamentc, tomate aile loro case c divenute *sui iuris* abbracccrebbcro la religione cattolica, vi condurrcbbcro i proprî mariti, c vi educherebbcro la proie, corne difatti gia dieci di esse abiurarono lo scisrna, cd una converti il suo marito: e quand'anche non lutte si convenant, tuttavia speravano quei Prciati che l'educazione ricevuta cattolicamente faicbbe loro depone i pregiudizî contro la Ch esa Cattolica, l'odio ed il disprezzo contro i cattolici; ne d'altra parte vi c a temere corne assicurava Γ attuale Ordinario diocesano che le giovanette materialmentc scismutiche, addivengano tali furmalmunte, atteso il tardo loro ingegno, secondo chc atlcstano i superiori del rimentovato stabilimento, il quale d'uitrondc, se non ammettesse ie giovanette scismatiche, mancherebbe dci mezzi sulficienti per mantenere le Religiose che lo diriggono, e non si troverebbe in grado di diminuire la retta aile convittrki latine d'ordinario povere e bisognose.

Presso tale reluzione la S. C. ici S. Oifizio risposc come segue: « *Feria Vi loco IV die t Iunii :866* Tolerari posse ut puellae schismalicae in collegium admittantur quod Sorores dirigunt, dummodo bonam praescierant indolem, iuxta exposita instituantur, nec tamen obligentur ad assistendum Missae Sacrificio aliisque functionibus ecclesiasticis, verum id carum arbitrio relinquatur, vetito quidem nc unquam disputationes cum puellis catholicis habeant de rebus ad religionem spictuntibus ; nc templum adeant schismaticum a ministris schismaticis Sacramenta recepturae ; quod si in aliquo casu id impediri nullo modo possit. Sorores passive sc habeant; ct pariter vetito, nc puellae ab amicis et coniuncds, exceptis parentibus et tutoribus, absque licentia Ordinarii visitentur ; de quibus omnibus clare et explicite instructi fiant et in iis consentiant parentes vel tutores carumdem puellarum, antequam ipsae ad collegium ad-

mittuntur, Idque scribatur R. P. D. Archiepiscopo (Ordinario) cum advertentia ut caret omnium horum executionem ct bonam spirituale puellarum, quoad fieri poterit, etiam post egressum c collegio; ct instruantur Sorores quod si aliqua ad fidem catholicam converti petat, ics ad ipsum Archiepiscopum erit deferenda, qui iuxta casus adjuncta prudenter providebit, et sedulo caveat nc cx admissione schismaticarum ullum nc minimum quidem perversionis ct indifferentismi periculum puellis catholicis subsit ».

Da questa risoluzione rilevasi il sentimento della prclodata S. Congrcgazione, c le cautelc da essa prcscritte in proposito, sebbene però il riferito decreto non possa darsi per regola generale applicable a qualunque altro convitto misto, attese le varie circostanze di ciascun caso particulare, suile quali siccomc si disse, convienc avere esattissime notizie pcr udattarvi le analoghe provvidcnzc cd istruzioni.

Cocrcntcmente alie sovraesposte norme, con lettera diretta sotto il giorno tôGennaio 184! ai Metropolitani Irlande*! da comunicarsi ai loro suffraganei, si dichiarô chc siccomc dal sistema di educazionc nazionalc d'Irlanda nelle scuole secondarie o nellc classi inferiori promusse dal governo inglese per la gioventù appartenente a qualunque comunione cristiana, sembrava non csscrc derivato alcun nocumento alla Religione Cattolica durante il decennio da che il sistema medesimo era stato introlotto, percio questa S. Congrcgazionc avea giudicato non doversi profferire sull'argomento alcun definitivo giudizio, rimettendo piuttosto un tal modo d'insegnamento al prudente arbitrio cd alia religiosa coscicnza dei Vescovi ; essendochè il successo di esso dipendeva neccssariamcnte dalla cura vigilante dei Pasturi, dalfuso di varie cautcle, c dalla esperienza del tempo nvenirc. Pcraltro la stessa S. Congregazione ammoniva scriamcntc 1 Vescovi Irlandesi quanto fosse necessario *che* si rimuuvessero dalle scuole tutti i libri nocivi alla fede ed ai buoni costurni: *che* il precettore nazionalc dci pedagoghi cattolici nclla classe religiosa, morale cd istorica fosse cattolico, ovvc.o non ve ne fosse alcuno: *che* sarebbc cusa più sicura d* insegnarc le sole belle lettere nclle scuolc *promixcue* di quelle» chc insegnare ristrettamente i cos! detti articuli fundamentali c comuni della religione cristiana, riserbando una speciale istruzione separacamente nllc singule secte: cd in line *che* i Vescovi c parrochi fosscro vigilanti unde dal suaccennnto sistema nationale d'istruziune non abbii a contaminarsi alcuno dci fanciulli cattolici. c si adoperassero encrgicamente per ottcncrc dal governo un ordinamentu migliore, e pid eque condition!· Indico ancora la S. Congregazione a quei Prclati chc sarcbbc cosa utilissima che le stesse località delle scuole restasscro in potere dci Vescovi o dci parrochi. e chc di atfarc s) grave si trattasse dai Prclati riuniti in sino lo provinciale, cuH'uhbligo ezian lio di tendere cunsapcvole la S. Sede di tutto ciô che fusse per avvenire in contrario.

Nell'anno 1867 occasione chc voleasi stabilire nclle cirri d'Irlanda scuole più altc sotto la csclusiva giurisdizione del Consiglio detto d'insegnamento nazionale, cosa (sicome veniva cspust.i alla S. Sede) picn f di pericolo pci carattcrc protestante che presentavano cotcstc scuole, c per lo sco(o che attribuivasi al governo Ji pervenire in esse i cattolici, con letters del 20 Fcbbraro dello stesso anno 18^7 si eccitô a name della S. Congregazionc la sollecitudine e lo zelo dei Vescovi a difenderc il loro gregge cd a vegliare su di csso con ranto maggior cura e diligenza quanto più grave era il pericolo, che dal nuovo sistema ridondcrebbe alia salute delle anime, procurando con opportune ammonizioni, >.on prediche e lettere pastorali che rosse preservata la puritl della fede dal contagio degli errori.

Pcr ciô poi che spetta allé scuolc Universitaric c collegi misti istiiuiti lai Governo Inglese con lo stes>o sistema pcr la istruzione scientifica della gioventù, la prclodata S. Cungregazione con lettera dei 9 Ottobrc 1847 m4~nifestô ai Vescovi Irlandesi il suo timore che da tail collegi fosse pcr derivare gran pericolo alia fede cattolica, e che li reputava dannosi alia religione; onde li ammoniva di non prendere veruna parte a sitfatta istituzionc, e li ecciuva invece a far Horire maggiormente i già istituiti collegi cattolici, ed .1 procurare la erezionc di un'Accademia cattolica. Il governo inglese pcr sedare i concepiti timori modifico alcuni statuti del ridetto sistema ; in seguito di che csaminntdsi n iovamente la cosa, la medesima S. Congregatione non per ciô credeite mitigare la già presa e teste riferita risolu/Jone sui ridetti collegi in vista dei gravi ed intrinseci loro pericoli, siccome indicossi ai Prelati d'Irlanda con lettera degli ii Ottobrc 1848.

GiuvcrA pcr ultimo aggiungere come la rimentovatu S. C. di Propaganda nella generale adunanza dci 3t Agosto i863, esaminando le regule dell'Istituto delle Suore di N. S. di Sion eretto in Francia, c pariando delle giovani convintici nel relativo cducandato, decise doversi rispondere al fundatore < essere intcnJimcnto délia S. C. chc nclle scuole delle pensiunate non si accolgano pcr massima gcncrab se non giovani cattoliche. Che se per grave ragione occorressc li ricever donzelle di altre confessioni *eJuwsi verb c ittolic.tmente,* debba rendersi di ciô inteso il Vescovo dioccsano, affinche di concerto colla Superiora stabiliscano

con ogni diligenza le regole necessarie per evitare ogni pericolo Ji seduzione o perversione, fra le quali rcgole non si ometterd di prescrivere che nelle visite che riccvono le suddette Jonzelle dai loro parenti debba trovarsi ognora présente una Suora ».

1330

Circa uiu® ficwhahM d tpcnmqJi a iclomo « abMmcfliia in ciord»o anal n-Dcnx».

Instr. S. C. de Prop. F. *10 [unii 1868* (ad Vicarios App. Sw.) — S. C. de Propaganda Fide apprime sollicita ut omnes Vicarii Apostolici Imperii Sinarum ac Regnorum adiacentium qui a S. Sede facultatem obtinuerunt dispensandi a iciunio ct abstinentia in casu coincidentiae exordientis anni sinensis sive cum primis Quadragesimae diebus, sive cum aliis diebus extra Quadragesimam abstinentiae consecratis, unam eamdemque methodum in usu praedictae facultatis observent, sequentes regulas praescripsit:

t. Itaque sciendum est, in induito de quo agitur, nedum fideles et sacerdotes sinenses, sed etiam missionarios europaeos comprehendi.

2. Quamvis hoc indultum a S. Sede concedi ut plurimum soleat Vicariis Apostolicis ad decennium, iidem tamen cavebunt nc dispensationem pro toto simul decennio largiantur, sed iuxta diversorum casuum necessitatem de anno in annum per litteras circulares mature transmittendas; quibus missionarii ct fideles dc dispensatione pro anno proxime futuro illis concessa praemoneantur.

3. Pro causa dispensationis numquam alleganda erit coincidentia exordientis anni sinensis cutn diebus iuxta Ecclesiae leges iciunio vcl abstinentiae consecratis, sed dumtaxat graves difficultates, in quibus ob temporum locorumque cicumstantias generatim versantur fideles quoad plenam earumdem legum observanti un.

4. Quo anno contigerit exordium anni sinensis incidere in aliquem diem abstinentiae ante Quadragesimam, fas erit dispensationem concedere pro omnibus abstinentiae diebus illo anno occurrentibus a kalendis Januarii usque ad initium Quadragesimae, iniuncta tamen missionariis et fidelibus, ad tantam indulgentiam aliquantulum compensandam, obligatione servandi eodem anno iciunium ct abstinentiam in pervigilio Desponsationis, aut Purificationis B. M. V. vel etiam cuiuslibet alterius intra annum festi pro prudenti arbitrio singulorum Vicariorum Apostolicorum. Ii autem diligenter attendent ne pro eiusmodi ieiunio ct abstinentia pervigilium designent, quod cum exordiis anni sinensis occursurum praeviderint, atque insuper iubebunt ut in pervigilio quod dictis ieiunio et abstinentiae deputaverint, missionarii ct fideles peculiares prcccs adiungant ad Deiparae opem pro rei Christianae prosperitate implorandam.

5. In casu coincidentiae exordii anni sinensis cum tribus primis Quadragesimae diebus lex abstinentiae ct ieiunii ad tres Rogationum dies transferetur. Sciant tamen Vicarii Apostolici non plures ieiunii dies missionariis ct fidelibus hoc tempore esse imponendos quam initio Quadragesimae (communi lege) observare tenentur, et quoties unius tantum dici iciunium ob praedictam coincidentiam sit transferendum, satius esse illud remitti ad feriam IV Rogationum scu pervigilium Ascensionis.

Haec sunt quae circa usum memorati indulti S. C. in conventibus pro negotiis Missionum sinensium successive habitis dic 5 Iulii 1841, dic 3 Octobris 1845, die 3 Aug. i85o declaranda, scu praescribenda duxit. Quae quidem omnia cum a Gregorio XVI san. record, et regnante summo Pontifice Pio IX plene fuerint approbata, haud dubium est quin a Vicariis Apostolicis Imperii Sinarum Regnorumque adjacentium sedulo diligentcrque serventur.

ISSI

hc S. Commemone in Mi* · Jefunciorum r.> nixranda.

Decr. gen. S. R. C. *27 Iunii 1868.* — Post liturgicas reccntiorcs leges a Summis Pontificibus Pio V, Clemente VIII, Paulo V ct Urbano VIII conditas, gravis exarsit controversia inter doctorcs ct rubricistas: « An in Missis defunctorum aperiri possit tabernaculum ad fideles pane Eucharistico reficiendos ». Sacrorum Rituum Congregatio prima vice interrogata, in una Albingancn. 24 Iuiii 1863 ad 2, respondit: *Non esse contra ritum ministrare Communionem in Missa de Requie, vel post illam cum paramentis nigris, omissa benedictione, si administraretur post Missam.*

Verum controversia nondum composita, identidem Sacra Rituum Congregatio peculiaribus in casibus responsa dedit, quin unquam ad generale decretum deveniret. Interca cx nonnullorum doctorum placitis, tum pervasit opinio posse nempe fidelibus Sanctam Eucharistiam ministrari particulis tantum in Missa pro defunctis consecratis; tum in aliquibus locis mos invaluit Missas defunctorum celebrandi in paramentis violaceis, ut non solum intra Missam sed etiam ante vcl post eamdem pietati fidelium Sacra Eucharistia refici cupientium satisfieret. Quapropter, Episcopis praesertim Sacrorum Rituum Congregationem saepissime rogantibus ut per generale decretum quid hac in re faciendum sit statueret:

Sacra eadem Congregatio anno 1823 edixit ut gravis haec quaestio *videretur peculiariter et ex officio.* Quod iterum anno i83y ad dubium: An *mos qui perdurat adhuc, communicandi in Missis defunctorum cum particulis praeconsecratis, possit permitti,* responsum est: *Dilata.* Nihilominus ob temporum ac rerum circumstantias isthaec peculiaris negotii

huiusmodi salebrosi disquisitio ad aetatem usque nostram dilata fuit; siquidem in Conventu dic 16 Septembris anni i865 Collecto, cum ageretur dc usu coloris violacei in Missis defunctorum in altari ubi Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum asservatur, responsum fuit tertio: *Dilata, et reproponatur una cum alio dubio: An sacerdos possit aperire ciborium ad communicandos fideles cum paramentis nigris.*

Tandem novis supervenientibus Sacrorum Antistitum precibus, die 3 Martii anni 1866, in ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis Com ciis propositum fuit dubium una cum sententia, quam ex olficio aperuit alter c consultoribus : < An *sacerdos possit aperire Ciborium ad communicandos fideles in paramentis nigris* ». Verum Effii ct Rffii Paties Cardinales responderunt: *Dilata, et scribat alter consultor, nec non Assessor, reassumptis omnibus ad rem facientibus, habita praesertim r:-tione relate ad opportunitatem.*

Typis traditis communicatisque hisce sententiis tum Rmi Assessoris, tum alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris specialiter deputati, Sacrorum Rituum Congregatio in ordinario Coetu hodierna die ad Vaticanum coadunata est: ubi Emus ct Rmus Dominus Cardinalis Nicolaus Clarclli Paracciani, loco ct vice Emi et Rmi Cardinalis Constantini Pati i/J Praefecti absentis, idem proposuit dubium. Et Emi ac Rrili Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, rc mature accuratcque perpensa etiam quoad opportunitatem, responderunt: « Affirmative, seu posse in Missis defunctorum, cum paramentis nigris, Sacram Communionem fidelibus ministrari, etiam cx particulis pracconsccratis, extrahendo Pyxidcm a tabernaculo. Posse item in paramentis nigris, ministrari Communionem immediate post Missam defunctorum ; data autem rationabili causa, immediate quoque ante eamdem Missam ; in utroque tamen casu omittendam esse benedictionem. Missas vero defunctorum celebrandas esse omnino in paramentis nigris; adeo ut violacea adhiberi nequeant, nisi in casu, quo dic 2 Novembris Sanctissimae Eucharistiae Sacramentum publicae fidelium adorationi sit expositum pro solemni Oratione Quadraginta Horarum. Et ita decreverunt ac ubique locorum, si SSmo D. N. placuerit, servari mandarunt.

Facta autem per Secretarium SSmo D. N. Pio Papac IX relatione, Sanctitas Sua decretum Sacrae Congregationis approbavit et confirmavit die 23 Iuiii eiusdem anni 1608.

1332

I>e recitatione l'. M v G'inad So J a le* U M. V. de Monte Carmelo.

S. C. Indulg. *20 Iuiii [868.* – Urbis — In Constitutionibus Ordinis B. M. V. dc Monte Carmelo, Romae editis anno 1825, ad lucrandum privilegium *Sabbatinum* appellatum, pro adscripts Sodalitati eiusdem tituli legitur: *Litteras habentes Officium saltem parvum 11. M. Virginis quotidie recitare,* et in libello Instructionis anno 1840 in Urbe impresso reperitur: *Qui sciunt legere tenentur recitare Horas canonicas in Officio magno vel parvo.* Ex parte itaque Rffii Procuratoris Generalis Congregationis SS. Redemptoris suppliciter S. Congni Indulgentiarum proposita sunt resolvenda sequentia dubia:

1. Num Confratrcs S. Scapularis, valentes Officium recitare, teneantur saltem ad parvum B. V. Officium persolvendum pro assequenda Indulgentia Sabbatina.

2. Num Officium parvum recitandum sit secundum ritum Romanum.

3. Num dictum Officium parvum quotidie sit recitandum.

4. Num totum Officium parvum quotidie sit recitandum, vel unum Nocturnum cum laudibus.

R. Ad i. Affirmative, exceptis iis qui iam tenentur ad recitationem divini Officii.

Ad 2. Affirmative, nisi quis habeat proprium ritum a S. Sede approbatum.

Ad 3. Affirmative.

Ad 4. Recitandum esse Nocturnum diei cum Laudibus, et ceteras Horas eiusdem Officii. SSffius die 18 Augusti 1868 resolutionem S. C. ratam habuit.

1333

S. C. Indulg. *20 Iuiii i86·Y.* – Aukkluxbn. — i. Cum Episcopus obtinuerit facultatem a Sede Ap. erigendi Confraternitatcs cum respeenvis indulgentiis, pote*tne Vicarius Generali* id praestare absque speciali delegatione Episcopi.

termtiics erigere Kwu appnT bar'

2. Potcstne Vic. Generalis auctoritate ordinaria erigere Confraternitatcs absque delegatione Episcopi, ita ut erectio sic peracta canonica sit.

3. Utrum Vicarius Gen. possit valide concedere literas testimoniales ac consensum requisitum a Clemente VIII pro aggregatione Confraternitatum.

4. Utrum Vic. Gen. possit approbare statuta Confraternitaium.

R. Ad 1. Negative, nisi Episcopo subdelegandi potestas in Apostolico induito concessa fuerit, suumque Vic. Generalem subdelegaveiit.

Ad 2. 3. ct 4. Negative; et supplicandum SSmo pro sanatione quoad praeteritum.

1334

S. C. S. Off. 9 *Sept.* rô'Oô'. — Ιαιόνιαη — i. Utrum, in casu dubii de valore baptismi, qui ita baptismum dubium acceperunt, in indicando de aliis difficultatibus, v. g. circa matrimonium, iaponenses ut christiani, vel adhuc ut infideles considerandi sint.

Ut chn*iMin habendi *unt ii d<. qtnbu» Jubilatur an valide Olit bepliratl. corumque matrimonium c*t validum

2. Utrum si dubium dc valore baptismi remanear, et S. Congregationi solvere dubium non visum sit opportunum, de his qui sic dubie baptuati sunt, in rebus quae ad matrimonium spectant, ac si vere ct valide baptizari fuissent iudreandum sit, vel non.

R. Ad i. Generatim loquendo, ut chriitiani habendi sunt ii de quibus dubitatur an valide baptizat! fuerint.

Ad 2. Censendum est validum baptisma in ordine ad validitatem matrimonii.

1335

Ix linrui >n ht· îeA* »e S C aJ· hjbrcda. cl Je âîi»dlûl*tl«Î *id>o·* •MU

Litt encycl. S. C. de Prop. F. 29 *Septemb, r868,* — Fuit in more positum sacculis antcactis, ut qui cum Apostolica Scdc communicare deberent ad negotia ecclesiastica (exceptis illis quae ad ritus orientales pertinebant) pertractanda, vel ad gratias postulandas, ii latina lingua aut saltem italics uterentur. Nec sane eiusmodi mos gravibus destituebatur rationum momentis, cum inter caetera exigi nullatenus posset ut in tanta linguarum varietate administri aut officiales Sanctae Sedis, quae ab omnibus terrarum orbis nationibus litcras aut petitiones excipit, omnium linguas legerent atque intelligcrcnt. At vero nonnullis ab hinc annis usus invaluit ut ad Sacram hanc Congregationem Fidei Propagandae, passim scripta non solum gallica lingua (quod difficultatem vix ullam facessit) sed anglica, germanica, hollandica aliisque exarata linguis transmittantur; ex quo non raro contingit ut negotiorum sacrorum expeditio non parum dilationis patiatur. Quae cum ita sint, sane non possum quin Tibi commendem etiam atque etiam ut nedum laicis sed praesertim ecclesiasticis viris Tibi subtectis inculcare nc praetermittas, ut quoties ad sacrum hoc Consilium litcras, petitiones aut etiam acta a l causas ecclesiasticas pertinentia mittere voluerint, latinum vel italicum idioma, quantum fieri jxjtcrit, adhibendum curent. Et quoniam latinaro linguam commemoravi, abs rc non erit animadvertere ex illius linguae neglectu gravissima per orbem Ecclesiis detrimenta obvenire. Neque enim tantum exinde difficilior evadit cum Ecclesia Romana atque aliis cum Ecclesiis variarum regionum communicatio; non solum amittitur maximum illud quo praeteritis temporibus catholici itinérantes gaudebant emolumentum, inveniendi scilicet ubique locorum Christi fideles quasi fratres communi patriae romanae lingua loqucntcs, verum etiam extranei Christiano populo sensim sine sensu evadent ac fere impervii omnes tum sacrae tum profanae scientiae fontes, qui graecam praesertim linguam ignorantibus nonnisi per latinum idioma patere possunt. Quamobrem erit sollicitudinis tuae operam impendere, ut studium latinue linguae in tua Missione promoveatur, cuius rei suscipiendae opportunum Tibi occasionem praebere poterit, quod praesentibus litteris Tibi censui commendandum.

1336

Litt. encycl. S. C. de Prop. F. 29 *Septemb, r86S,* — Quanto sia benemerita dellc Missioni cattoliche la Pia Opera dclla Propaga/.ione dclla Fcdc si rende évidente dai larghi perenni soccorsi, chc ella fornisce alie medesime, c dalle salutari istituzioni, chc i Vescovi c Vicari Apostolici dipendenti da questa S. C. hanno potuto promuovere c conservare finora, merce i sussidî che riccvono dall' cncomiata Pia Opera. Ora a mantenerc questa nel suo pieno vigore non solo la S. Sede si è spesso astenuta dall' incoraggire impresc che dvrcbbero potuto diminuirne le risorse, ma perfino ha rinunziato ad espresse esibizioni fattclc negli anni decorsi da sovrani e governi di mandare direttamente a Roma le collette dei loro Stati. E in fatti chi non vede che il tenere unite le furze dell'Opera c condizione necessaria al mantenimento dclla sua vitalità c di qucIla energia, d'onde pressochè tutte le missioni ripetono gli aiuti pecuniari, chc in gran parte le sostengono? Posto ciô non sarebbe certo a lodarsi l'intrapresa di opere in pro di Missioni particolari che, comunque ordinate a fini cccellenti, tendessero a raccogiiere elemosine dai fedeli, segnatamente con metodi analoghi a quello che ticne la Pia Opéra dclla Propugazione della Fede. Siccomc perô è avvenuto non ha guari chc in qualchc luogo siasi cos) adoperato, d'onde sono venuti speciali reclami dal Consiglio Centrale della Pia Opera, si è creduto opportuno di csortare in generale gli Ordinari dellc diocesi, nclle quali si truva stabilita l'Opera suddelta, ad avcrc presenti le acccnnate osseivazioni, perché non avvenga chc nci procurare un bcnc parziale abbia a rccarsi detrimento a quello generale c di somma utilitl per le Missioni, che la piu volte lodata Pia Opera sta da molti anni producendo con tanta gloria di Dio, c con si grande vantaggio dellc anime nel roondo universo.

Pro Pio (>ρ<Γ *PτoΓ,ικαΐioΛύ ItJct.*

1337

S. R. C. 5 *Dec. t868.* — Sïr r v. Para- c,r« ·»<■«« r*· menta coloris tlavi, tum serica, tum ex auro η·v·. contexta, possuntne adhiberi pro albo, viridi, rubro ac violaceo, praesertim in ecclesiis pauperioribus facere non valentibus paramenia singulorum colorum a Rubrica praescriptorum.

R. Quoad paramenta coloris flavi, Negative; quoad paramenta ex auro contexta, Affirmative; excluso tamen colore violaceo.

1338

De ocr»tncn-cluenda ■ neo-‘ºΛη‘

s. C. S. Officii *il Dec. 1868.* — Inter decreta prunae Synodi Provincialis vvestmonasteriensis sub cap. XVI, n. 8, ubi scrmo esc de abiurationc protestuntium adultorum et de baptismate sub conditione cis conferendo, additur: « Confessio etiam Sacramcntalis semper in tali casu est exigenda ». *Quaeritur:* An debeat, iuxta Synodi Provincialis decretum a S. Sede probatum, confessio sacramcntalis u neo-conversis in Anglia exigi, et an debeat esse integra.

R. Affirmative ; ct dandum esse decretum latum sub fer. V, diè 27 Iunii anni 1715 *(V. n. 286)* (t).

1339

ÆS jiendt.

S. C. de Prop. F. /2 *Ian. ,8b9* (C. G.) — Se e quale avvcrtimcnto debbasi dare al Vic. /Xp. di Colombo sui divicto mantenuto in quel Vicariato di ascoltarc le confessioni prima dei levare del sole e dopo il tramonto.

R. Prohibitionem moderandam iuxta decretum S. (2. Episcoporum et Regularium die 21 Iunii 1620 quod est huiusmodi: < Confcssarii « sine necessitate audire non debent mulierum « confessiones po^t crepusculum vespertinum et « ante auroram ».

1340

De pticrnnmi Communione

S. C. de Prop. F. /2 *fan.* (C. G.) — Haec S. C. quam maxime optat ut missionarii et cacteri animarum curatores in India pueros ac puellas, cum usum rationis fuerint assequuti, vim et dignitatem S. Eucharistiae diligentissime edoceant eo ut convenienti tempore divini epuli participes fieri digne mercantur. Iidem assidue urgeam fideles ad frequentem S. Confessionis ct Communionis usum.

1341

Dc modo reconciliandi icbismaticoB orientale*. ct dc fidei pmfcBtionc abii» emittenda.

S. C. S. Off. *tj ianuarti tS6y.* — Quum occasione conversionis ad fidem catholicam quorumdam Bulgarorum, cx iis quae ad rem relata fuerunt a Rmo Vie. Ap. Patriarchal! Constantinop., nonnulla dubia exorta fuerim quoad modum eosdem reconciliandi, ac fidei professionis formulam ab ipsis emittendum, S.Congregationi S. Officii hacc quae sequuntur quaestionum capita enodanda proposita fuerunt, nempe:

1. An schismatici idiotae et ignorantes, etnissa fidei professione, absolvi debeant simpliciter, an conditiunate.

2. Qua formula hacc absolutio concedenda.

3. Qua lingua a sacerdotious bulgans eadem absolutio impertienda sit.

4. Utrum illi bulgari schismatici, qui nulla emissa fidei professione, neque a censuris absoluti , ad sacramentorum participationem admissi sunt, debeant, antequam ad sacramenta iterum admittantur, fidei professionem emittere, ct a censuris absolvi.

5. An adprobanda sit fidei professio ab Episcopo Chicnsi concinnata. — E®i ac Rflii Di), decreverunt respondendum :

Ad i. In hypothesi dc schismaticis orientalibus sive bulgaris sive aliis etiam idiotis reconciliandis ab Ecclesia occidentali, absolutionem eis impertiendam modo absoluto iuxta formulam absolutionis S. Officii. In hypothesi vero dc praedictis orientalibus reconciliandis iuxta liturgiam oricmalem, supplicandum SSrho D. N. ut pro nunc nihil innovetur, atque ut valeat absolutio a censuris implicite et indirecte data, quae subintclligi debeat in ipso ritu reconciliationis.

Ad 2. In casu bulgarorum, vel aliorum siavorum, qui reconciliantur a S. C. S. Officii, vel ab aliquo ritus latini specialiter deputato, ritum peragendum, atque absolutionem impertiendam iuxta eam formulam quae adhiberi solet ab eadem S. C. S. Orficii, vel iuxta formulam a Pontificali Romano praescriptam pro haereticis ct schismaticis reconciliandis. In casu vero praedictorum orientalium qui in Ecclesiam recipiuntur ab Episcopo ritus slavo-graeci sive vi proprii luris, sive vi pontificiae delegationis: quoad absolutionem a censuris, provisum in primo; quoad cetera spectantia ritum reconciliationis, liturgiam grueeo-siavam servandam.

Ad 3. Provisum in 1.

Ad 4. Bulgaros, dc quibus in casu, iam in communionem Ecclesiae receptos non esse cogendos ad fidei professionem, neque subiiciendos ritui reconciliationis antequam iterum ad sacramentorum perceptionem admittantur.

Ad 5. Tradendum esse symbulum Constantinopolitanum pure ct simpliciter, prouti legitur in formula professionis fidei Urbani VIII, nonnullis additis iuxta mentem, idque pro rudibus ct idiotis dumtaxat, firmis formulis Grcgorii XIII et Urbani VIII pro doctis et instructis personis (K *decr. Sacrae Cbng, de Prop. Fîde rti [uhi in nota).*

(i) In Litt. S. C. de Prop. F *12 Iulii fS6ç* ad Archicp. Quebecen. lucc m rem habentur. « Qpoad « dubium ab A. T. propositum, sacramentalem con· « fessionem attingens a nco-convcrsis exigendam, ob· ■ servandum occurrit, responsum elapsi anni, licet Epi- • scopis Angliac tantummodo rogantibus datum, uni- « versalem legem continere, proindeque non solum in « Anglia, sed in aliis etiam regionibus obligare. Hinc « patet quod nullatenus permitti potest ut praedictae • decisioni contraria sententia doceatur ».

«342

tactile we- «a * f>m‘

Instr. S. C. S. Officii *r.i fan. r<\6f>.* (ad DtLit'fAT. Ap. Αβοττπ). — Sacrosancta Indentina Synodus *Sess. 24, Cip. 7 de Reform,* statuit haud facile ad matrimonium ineundum admittendas esse personas, quae vagas incertasquc sedes habuerunt, nisi prius diligens praecesserit inquisitio super earumdem libertate status. Saepe hac dc re interrogata Supremae Inquisitionis Congregatio, vel gcncraics, vel particulares tradidit regulas pro casuum opportunitate, accurate tamen, ct practice evolvendas, et applicandas prudenti Ordinariorum iudicio.

Aliquando contingit ut haec investigatio fiat super libertate status personae, quae vidua putatur, sed de illius comparus obitu legitimae non habentur probationes. Hoc in casu nu|>er aliam edidit Sacra Congr. instructionem typis editam, cuibs exemplar adiunctucn accipiet Delegatus Ap. Aegypti et Arabiae *(V. n. 1321).*

Aliquando autem investigatio est instituenda super libertate status personae quae prima vice matrimonium inire cupit, sed diu ct fere toto suae vitae cursu in dissitas, variasque abiit regiones: hoc in casu, inhaerendo regulis traditis in Instructione de anno 1670, ab Ordinariis locorum in quorum civitate, vel dioecesi permanserit persona ipsa, documentum cius libertatis requirendum foret. Verum cum hoc difficile sit, ct plerumque vel etiam impossibile ob locorum distantiam, vel ob populorum imperitiam, sicuti in missionum locis ut plurimum contingit, supplendum erit depositionibus iuratis testium qui sint idonei, et concludenter deponant de libertate personae matrimonium contiahere cupientis, vel quia aliquando fuerint socii itineris, vel negotiationis, vel frequens epistolare commercium cum eadem absente persona habuerint, ct praesertim si sanguine sint iuncti : hoc enim in casu vehemens oritur praesumptio quod testes ipsi, licet absentes fuerint, sint nihilominus dc illius libertate instructi.

Praeterea S. Congr. non respuit etiam depositiones iuratas testium qui de relato alterius personae deponunt, dummodo aliquo modo constet de illius idoneitate, probitate ct scientiae causa.

Hisce quoque delicientibus probationum argumentis, praetereunda non est investigatio super vitae ratione personae nubere volentis, habita in patria, non solum antequam discederet sed etiam post eius reditum ; nam si laude digna probetur, tunc fidentius ad iuramentum supplctorium admitti poterit pro cius libertate status comprobanda, monita tamen prius de actus emittendi sanctitate deque poenis in periuros a ss. canonibus comminatis.

Porro animadvertat Delegatus Apostolicus orator hoc probationis remedium adhibendum esse in defectu omnium aliarum probationum, sicut ipsa verborum significatio satis superque innuit.

1343

De facilitate excipiendi Cnnfct-•ionct in maritimo itinere.

Decr. S. C. S. Off. */7 Martii 1869.* — Quum identidem inter theologos fuerit disceptatum super facultate, qua ab Ordinariis locorum donari solent sacerdotes iter maritimum arripientes, excipiendi nimirum fidelium eiusdem itineris comitum Confessiones, nec una eademque ea super re fuerit doctorum, vel etiam Sacrorum Urbis Congregationum sententia, nuper vero pro parte Rrïii Episcopi Nannetcnsis eadem quaestio proposita fuerit Supremae S. O. Congregationis iudicio, sub dubii formula: /In *sacerdotes iter transmarinum suscepturi, facultate ab Ordinario loci, unde naves solvunt, donari possent ad excipiendas fidelium confessiones tempore navigationis ;* Erhi PP. Cardinales in universa Christiana rcpublica Inquisitores Generales, ut in re satis gravi, quae animarum bonum respicit, omnis in posterum dubitandi ratio, ac anxietatibus occasio removeatur, articulo formiter discusso, Feria IV die 17 Martii 1869 decreverunt: *Posse sacerdotes iter arripientes, ab Ordinariis locorum, unde naves solvunt, adprobari, ita ut, itinere perdurante, fidelium secum navigantium Confessiones valide ac licite excipere valeant, usquedum perveniant ad locum, ubi alius superior ecclesiasticus iurisdictione pollens constitutus sit. Cavendum tamen ab ipsis Ordinariis ne eiusmodi facultatem tribuant sacerdotibus, qui idonei non fuerint recogniti ad tramites Cone. Trid. Sess.* 25 *de Ref. cap. r*5. Quam resolutionem, referente R. P. D. Adsessore S. O. in ordinaria audientia eiusdem feriae ac dici, SS. D. N. Pius d. p. Papa IX plene ndprobarc ac confirmare dignatus est. Atque ita Riiio Episcopo Nannetensi aliisque Ordinariis petentibus iidem Erhi PP. respondendum esse mandarunt (1).

1344

Dc utu plurium facultatum in uno eodcmqae casu.

Litt. S. C. S. Off. *rS Maii 1869.* — Riticnsi per massima incontestable chc Γ uso di piu facoltà non pub cumularsi sullo stesso caso, per la regola generale chc victa in materia di dispense Γ nccumulamento, c perche le dette facoltà sono di stretto diritto, corne le dispense stesse, c quindi debbono strettamente interprétant, ne estendersi al di là di

(1) V recentius decretum S. C. S. Officii 9 *Aprilis 1900.*

qucllo chc suonano, cioe dclla cspressa volunt* del concedente. Laonde non faccndosi ncllc varie fncolt* di dispensu pci vari gradi parole alcuna che acccnni u cumulative, ne deriva chc chi c di quelle munito nun puo farne usu simuitaneamente nello stesso caso.

1345

(Sontra praaim eligendi pecuniam aJ force ecclosiarum ut fiJelet ingredi pot'inl

Ex Litt, encycl. S. C. de Prop. Fide /5 *Aug. 1869.* — ad Epp. Stat. Fokd. Amkr ig. Skpt. — Praxnn pecunias exigendi ad fures ecclesiarum ut fideles ingredi possint, ct divinis mysteriis adesse... penitus aboleri atque eliminati cupiens S. Congregatio, A. Tuam nunc in Domino adhortari non desinit, ut omnem curam conferas, si forte in aliquibus istius dioecesis locis consuetudinem huiusmodi invaluisse noveris, ne ulli omnino collectores, quando christitidcles in ecclesiam ingrediuntur, quo divinis mysteriis adstare, vel verbum Dei audire possint, ad carumdem ecclesiarum fores ponantur. Per hoc autem haud vetare intendit S. C. quominus pecunia sponte a fidelibus oblata ad Offertorium recipiatur, prout hucusque in maiori foederatorum Americae Statuum ecclesiarum parte fieri consuevit.

1346

Dc Mifttionlbut Indiarum Orientalium

* Instr. S. C. de Prop. F. *8 Sept. i86<j.* — ad Vicarios App. Isdiar. Okikst. — 1. Quandoquidem aucto extremis temporibus Vicaria· tuum numero, ac missionariis multiplicatis, huc illuc nonnulli adversus mutuam pacem et concordiam vcluti igniculi excitari visi sunt, quod nimirum diversitate nationum, educationis, Institutorum varietas etiam sententiarum oriretur, cui etiam accessit facilitas sese immiscendi in finitimarum Missionum negotiis, placuit EE. PP. singulis Missionum Praesulibus mandare ut

De Mit*Innum regimine.

1. Administrationem aliorum Vicariatuum, nec scriptis editis nec alio quovis modo carpendam suscipiant. 2. Collectas in alienis Missionibus inconsulto Superiore non faciant. 3. Abstineant vero a transferendo missionarios vel moniales ex uno in alterum Vicariatum nisi consensus alterius Praelati qui cos suscepturus est, nec non indicium S. Congregationis accesserit, idque etiam raro admodum efficient.

2. Nc forte accidat, aliquem cx istarum regionum Praesulibus cui non adsit coadiutor cum futura successione designatus c praesenti vita migrantem Vicariatum ita relinquere ut nemo sit qui ordinariam iurisdictionem loco ipsius exerceat, in memoriam revocandam esse voluerunt EE. PP. omnibus Vicariis Apostolicis Constitutionem sa. me. Benedicti PP. XIV quae incipit *Ex sublimi,* qua indicitur ut qui ex Praesulibus neque Episcopum Coadiutorcin cum futura successione neque Vicarium ex clero sive saeculari sive regulari generalem habent, statim atque ad unumquemque eorum illarum litterarum Apustolicarum certa notitia pervenerit deputent Vicarium ex clero sive saeculari sive regulari generalem, habilem tamen atque idoneum, qui eveniente cuiusvis Ap. Vicarii sine Coadiutore cum futura successione obitu tamquam Ap. Sedis delegatus teneatur assumere et obite regimen et gubernium Ap. Vicariatus, usque ad captam eiusdem Vicariatus Ap. huiusmodi po>se^>ioncm a novo Vic. Ap. quem eadem haec S. Sedes constituerit, aut usque ad quamcumque aliam ab ipsa S. Sede ineundam ordinationem.

De ckrn indiens

3.''Animadverterunt iidem EE. PP. exceptis nonnullis Vicariatibus in quibus cleri indigenae status commendandum aliqua ratione se exhibet, in caeleris Indiarum Orientalium Missionibus vel paucus esse indigenas sacerdotes, vel non iis qualitatibus praeditus, quae in Chi isti ministris maxime necessariae sunt; in nonnullis etiam non paucos in eodem clero abusus irrepsisse. Quapropter excitandum duxerunt zelum Vicariurum App. ut ad sacerdotum indigenarum institutionem promovendam omni studio animum adiiciant. Ad id vero perutile existimarunt ad omnes mittere Instructionem datam a S. Congregatione anno i8q5 in qua eadem de re uberrime agitur, quaeque potissimum praestanda sint singillatim recensentui *(V. n. tooi).*

4. Licet fatendum sit in nonnullis Indiarum orientalium Missionibus in quibus Regulares versantur, vitam indigenarum clericorum qui eorum institutum ut tertiarii vel oblati professi sunt exemplo atque utilitati fidelibus esse, gravissimae tamen rationes omnino suadent ut Vicarii App. omni studio, cuncordique actione ad clerum indigenam saecularem etformandum dent operam ; atque ed regularem profusionem nonnisi eos qui necessaria vocatiune praediti apparent, admittant.

5. Quod si cx una parte omnis diligentia adhibenda est ut idonei sacerdotes saeculares, et animarum rectores inter indigenas eligantur, cx altera in eodem clero gubernando ita procedi debet ut naturalis eius gentis indoles nimis ad ambitionem et turbas pruna, quod sc extolli videat novos inde stimulos non suscipiat. Quod si quidam ex indigenis presbyteris praestantiores cactcris atque omnino laudabiles se praebeant adeo ut Praesules etiam Missionarii Ap. titulo dignos arbitrentur, ad id commendare illos poterunt S. Congregationi quae in negotiu huiusmodi providere nun omittet. -

Dc In»liiuli» Regularibus

6. In multis vero Vicariatibus in quibus Religiosa Instituta vel non omnino adhuc exstant, vel tantum paucos sectatores habent, optimum erit consilium Vicariorum App. si cum clero indigenae saeculari efformando operam dederint, etiam Regulares Ordines et Congrega-

liooe* inter indigenas statuere satagant sub regimi .c superiorum europaeorum in Indiis commorantium ; quippe ea natura atque indole Comparati sunt In fiarum populi ut facile ad rcligioMim vitam amplectendam ad tueantur ; atque alia cx parte maxima emolumenta in Christianam plebem inde sperari debent, sive iis regimen scholarum aliorumquc iuventutis institutorum sive praedicationis Verbi Dei ministerium creiatur.

7. Cum in nonnullis Missionibus mos utendi talari veste, praesertim cum sacerdotes in publicum procedunt, non ab omnibus diligenter servatus huc usque sit: immo vero alicubi graviores etiam abusus hac in re induci coeperint, mandat haec S. C. ut omnes ecclesiastic: viri, memores decere omnino clericos etiam habitu gravitatem moderationemque exhibere, talares vestes sive albi sive nigri coloris, iuxta regionis consuetudinem ct S. Congregationis Indulta saltem in publico deferant, atque ad hoc obtinendum omnis tergiversatio aat praetextus removeatur. Quod si necessitate cogente aut causa itineris per aspera loca praedictum habitum exuere cogantur, eam saltem vestem adhibeant quae sacerdotalem modestiam nullo prorsus modo dedeceat.

4 •nnfvm. 8. Nil profecto opportunius ad directionis uniformitatem inducendam, et concordiam fovendam, quam si una vcluti regula et communibus tirmisque traditionibus universi animarum rectores caetcrique operarii evangclici regantur. Quod et experientia in pluribus Indiarum Vicariatibus contii matum est. Itaque S. C. omnes VV. AA. vehementer hortatur ut audito voto missionariorum, collectionem regularum et usuum qui in VicaiiatU invaluerunt componere quamprimum, »at.tgani quae quidem collectio >cu Directorium uomplectatur potissimum eu quae sive observanda a sacerdotibus in sua vivendi ratione, sive in ridelibus gubernandis ab iisdem arcte servanda sint. Atque huiusmodi Directorii exemplum a ! ipsam S. C. dare non praetermittant.

i», oio.-nj. φ. Ita etiam ad animorum unitatem, sacri ministerii profectum, ct uniformem disciplinae rationem servandam, maximam utilitatem obventuram existimantes EE. PP. cx frequentibus mi»ionariordin conventibus, commendandum omnibus Vicariis App. duxerunt ut quam saepe opportunitas permiserit umgiegationcs corumdem tnissionariorum cogant, et in his turent cx singulorum experientia ct consiliis deducete quae perfectius ordinari possint, quaeque a proximioribus Vicariis App. expetenda sint, ut difformiu» consuetudinum m variis Missionibus paul alim tolli valeat.

10. Id quoque ad ordinem servandum, vitandarnque confusionem mirifice conducet, ut L nimirum facultates quae missionariis communicantur, praesertim vero matrimoniales, absque ambagibus iisdem ostendantur: ideoque cavendum omnino ne illae aliter quam in scriptis tradantur per appositas litteras in quibus cum extensio facultatum tum etiam casus et censurae reservatae aperte et determinate exprimantur.

Dc cnlluionl. bu< circi C4Mii moral.·».

11. Satagendum etiam erit ut studium doctrinae moralis 'maxime foveatur, ac opinionum difFormitas quantum possibile est amoveatur. Ad hoc vero opportunum plane videtur consilium constituendi, ubi circumstantiae id non prohibeant, coliationes ad casus morales discutiendos ac dissolvendos, quemadmodum in nonnullis locis summa cum fidelium utilitate peragi coeptum est.

Dc qu.ic»nnni· bn« circa lucrum cx muioo.

12. Gravissimas quaestiones circa lucrum ex mutuo agitari inter Evangclicos Indiarum operarios animadvertentes EE. PP. ut quantum fieri potest directioni Confessariorum, et conscientiarum tranquillitati consulerent, mandarunt ad omnes Vicarios Apostolicos mitti exemplum Decreti S. Congregationis Inquisitionis dati die i3 Ianuarii anno 1780, ct responsa S. Poenitentiariae typis edita (K *fnstr.* S. *C. de Prop. Fide an. 1873).*

Dc iuramento auper Biblia haereticorum.

13. Relatum autem est in pluribus Indiarum regionibus catholicos super Biblia a protestantibus corrupta ct a gubernio exhibita, si iuramenti emissio occurrit, iurare consuevisse, cx alia vero parte haud difficile esse ab ipso civili gubernio obcineie ut catholicis potestas fiat iusiurandum emittendi super ipsorum Biblia. Itaque omnes Vicarii App. in quoium Missionibus usus huiusmodi adhiberi consuevit diligenter curent ut anglo-indicum gubernium libertatem fidelibus relinquat iuiandi super Sacram Scripturam ab Ecclesia catholica receptam. Quoadusque autem id a civili auctoritate non obtinuerint, prudenter taceant si viderint fideles super biblia haereticorum iuramentum praestare dummodo de licito iurcriurando agatur. Interea doceant S. C. an Biblia haereticorum pro iurciurando exhibita sint >ubstantialiter coriupta, an exhibeantur ut a catholicis probentur, an vulgata nostra latina excludi sulcat. Demum a quibus ct m quibus circumstantiis ac pro quo obiccto huiusmodi iuramenta exigantur.

Dc *Catechitmo* chrut lanae doctrinae.

14. Placuit Eîfris PP. omnibus Vicariis App. praecipere ut ubi adhuc Catechismus Christianae doctrinae pro fidelium usu compositus non eit, quamprimum in lucem edatur, etiam adoptando aliquem Catechismum alibi in usu ; in omnibus vero Missionibus quoad hanc rem optandam uniformitatem collatis consiliis Vicariorum.

Dc benedictionum fnrmulit.

15. Ut maiori Christianorum commodo atque utilitati provideatur, concedendum existimarunt ut Vicarii App. et missionarii uti valeant formulis benedictionum quae continentur in Appendice Ritualis Romani impressi typis

S. C. de Prop. Eide anno 1864. Quod si agatur dc benedictionibus diversis ab iis quae in illo volumine continent ir ad S. C. recurrant.

pv praedicatione

16. Quia vero imprimis S. Consilio cordi est, ut istius dominicae vineae operarii ad indigenarum salutem procurandam sese convertant ac maiori in dies diligentia infideles in ovile Christi congregare contendant, EE. PP. praecipiunt ut in omni statione militari inter indigenas posita praeter capellimum militum et alicr sacerdos constituatur qui praecipuum, imo et unicum officium habeat praedicandi Evangelium circumstantibus Indiarum populis; unde ct vernaculas linguas perfecte calleat. Praeterea omnes missionarii ad indigenarum curam addicti, etiam mores ct consuetudines regionis in qua degunt diligenter addiscant, ncc omnino eas quae nil pravi uut superstitiosi continent, impugnent, sive voce sive agendi ratione; ita vero se gerant ut populorum venerationem ac fiduciam sibi comparare possint.

Ile cdihonc librorum circa gentilium innrv».

17. Et quoniam compertum est in pluribus Vicariatibus edi libros ct opuscula, in quibus de gentilium moribus ct usibus sermo instituitur, quaeque ad interpretationem Constitutionis Apostolicae sa. me. Benedicti K1V quae incipit *Omnium sollicitudinum* plus minusve directe referuntur, consuerunt EE. PP. monendos esse Vicarios et missionarios Apostolicos mittendum omnino esse S. huic Congregationi exemplar quarumcumque instructionum et opusculorum in quibus agatur dc rebus ad memoratae Bullae interpretationem quoquo modo spectantibus.

h*, pmciir.indà iium?Jh?nnrum' o budji.Htarum.

18. Dolendum plane Eifiis PP. visum est multa centena millia hominum impiae mahumedhanae sectae addictorum per vastos Indiarum fractus, praesertim vero in regione septentrionali reperiri, qui in vitiorum caeno mersi, quamvis late diffundi catholicam veritatem videant, nullimode tamen dc illa amplectenda cogitent, immo ct eam obstinato animo detegentur. Quia tamen neminem negligendum esse in fidei praedicatione norunt, bene vero plantandum ac rigandum, expectantes ut Deus det incrementum, hortandos esse iusscrunt Vicarios App. ct missionarios, praesertim regionum septentrionalium ubi homines huiusmodi miniis adversos sc catholicité religioni ostendunt ut mahumedhanorum conversioni adlaborcnt. Quod ut facilius assequantur, optimum erit consilium si inter ipsos libellos dc chnstianac fidei divinitate tractantes diffundere satagant, quod ct alibi magno cum fructu factum est. Illud quoque curandum omni studio ut inter sectatores buddhisticae religionis qui in multis regionibus nequaquam catholicae pietati multum adversari dignoscuntur idonei missionarii mittantur, qui eorum praciudicia c medio tollere ct Christianae fidei sanctitatem edocere nitantur.

19. Ut in erectione novarum missionum et divisione vicariatuum in plures partes clarius innuantur omnia elementa quae necessaria sunt cum ad descriptionem regionum adamussim indicandam, tum ad statum spiritualem et temporalem Ecclesiae in eo tractu diligenter exprimendum, placuit redigendam esse Instructionem appositam camquc omnibus Missionum Praesulibus communicari *(V. n 64s).*

tic novi» mi·· ■lonibn* vfigeo· Ji»

Quomodo »ndijicnjruin Mccrdorun» directioni c««n»ulenJum.

20. Quo facilius indigenarum presbyterorum qui in districtibus longinquis a Vicani App. residentia degunt directioni consulatur, Emi PP. Vicariis App. ipsis suggerendum Statueront ut in iis Missionibus, in quibus commode fieri possit, plures districtus vel paroeciae sub regimine unius missionarii europaei cum titulo *Superioris* constituantur.

ik Hbn» pirochtalibas.

21. Iusscrunt praeterea omnibus Vicariis App. mandari, ut diligenter attendant nomina baptizatorum, ct defunctorum, nec non matrimonia celebrata in libris appositis recenseri accurateque conservari ad tramites eorum quae praescribit Rituale Romanum: ncc non diligenter curari recensionem status animarum, et adimplementi praecepti paschalis.

Dc tcraponli

22. Prae oculis habita necessitate certos reditus aliqua ratione in pluribus Vicariatibus constituendi quibus Missionum onera ferri valeant, mandat S. C. huiusmodi Missionum Vicariis App. ut collaris consiliis rationem excogitent qua praedicto defectui occurri possit ac S. Congregationi proponant. Ad id verum assequendum insinuari voluit iisdem ut curent expensas pro victu atque itineribus minimas fieri, singulos autem missionarios unoquoque trimestri, aut bimestri, dati ct accepti rationem respectivo Vicario Ap. reddere, quemadmodum in nonnullis Indiarum orientalium Missionibus Uudabilite; introduci coeptum est.

13. Animadvertit etiam S. C. in fere omnibus Indiarum Vicariatibus, exceptis nonnullis Orae canarensis et malabaricue, decimarum solvendarum legem qua ecclesiarum et sacerdotum sustentationi provideatur minime extare, imo in pluribus Missionibus ipsa emolumenta quae *stolae* appellantur non solvi a fidelibus. Itaque ut facilius ad certorum redituum institutionem perveniri possit, excitandam esse voluit diligentiam Episcoporum ut prudenter provient induci paullatim consuetudinem atque etiam, si efficere valeant, legem solvendi memorata iura stolae, quae decimarum locum teneant, atque a l certa sustentationis ministrorum sacrorum media stabilienda inserviant.

24. Summae gravitatis argumentum esse competierunt EE. PP. illud quod respicit titulum quo bona ecclesiastica in singulis Missionibus coram civili lege possidentur. Manifestum est enim nonnullis in locis eadem bona christianis communitatibus suo nomine retineri, in pluribus aliis vero Praesulibus ct Superioribus

ecclesiasticis tanquam privatis possessoribus, a gubernio adscript* censeri, nec ullum a civili lege in Ecclesia qua tali ius proprietatis agnosci. Nec deest circa idem caput inter Vicarios Apostolicos differentia sententiarum, nonnullis existimantibus satius esse bona Ecclesiae in Christianae communitatis proprietate manere ; abis consulentibus ut omnia in possessionem Vicariis Apostolicis tradantur. Itaque quoad haec omnia accuratae ab iis informationes Sacrae Congregationi praeberi debent.

25. Quodcumque vero consilium opportunius ineundum videatur circa ciusmodi proprietatis titulum, hoc imprimis curandum erit ut ita proprietas ct possessio ecclesiasticorum bonorum coram civili lege constituatur, ut securitati corumdem omnibus quibus possunt modis VV. AA. provideant. Incertum est porro qua ratione trasmittatur titulus legalis proprietatis cum ille apud Vicarios App. est in casu eorum obitus, vel renunciationis ; ac pariter qua ratione coram gubernio possideant communitates Christianae ubi proprietas ab ipsis retinetur. Itaque ea perspicue constituenda erunt. Nc vero quoad haec omnia Indiarum Orient. Praesules iis mediis destituantur, quae illis in huius gravissimi negotii examine utilitatem afferre possint, visum est EE. PP. expedire ut iis communicetur notitia eorum quae pro regionibus foederatorum Americac Statuum ab hac S. C. vel probata vel constituta sunt (i).

26. Siquidem propter quarumdam ecclesiarum et paroeciarum indigentiam opportunum videatur Vicariis App. subsidia a civili gubernio petere, vel oblata accipere: ut id efficere possint, liberum cuique relinquit S. C. Quia tamen facile evenire potest ut ab ipso gubernio eae conditiones huiusmodi praestationibus apponantur Kjuae negotium Episcopis in rerum spiritualium administrationc facessant, ideo S. Concilium singulos Vicarios App. monitos voluit ut in hac re de libertate et independentia ministerii ecclesiastici omnino caveant. Id eodem modo servandum circa stipendia capellanis militum a civili auctoritate concessa. Liberum pariter iisdem relinquitur postulandi a gubernio ut proprietatem ecclesiarum quas aedificavit publicis expensis Vicario Ap. cum aliqua dotatione cedat.

27. Ut autem omnium ecclesiasticorum reddituum administratio ordinate procedat in unoquoque Vicariatu Consilium cidem administration! gerendae constituendum est ; ubi vero iam constitutum repetitur accurate reformandum. Quod quidem Consilium cx nonnullis prudentioribus missionariis a Vic. Ap. designandis constare debet, cum quibus ipse Vic. in negotiis gravioris momenti aget, corumque audiet consilia; et cum sermo sit de novis ecclesiis aut domibus, collegiis, scholis fundandis nunquam aget contra maioris saniorisque missionariorum partis consilium.

28. S. C. diligenter etiam expendit ea omnia quae in relationibus Visitationis Ap. circa rationem administrandi bona ecclesiarum praesertim per Consilia fabriciariorum efferuntur. Intellexit siquidem non modo eadem Consilia nimis difformi methodo procedere, sed ct inordinata esse pluribus in locis, ac a Vicario Ap. et caeteris superioribus ecclesiasticis independentia. Quapropter bona pia voluntate fidelium in divinum cultum expendenda, ct male administrantur, et in profanos usus convertuntur. Itaque maxime optat S. C. praedicta Consilia idoneis praescriptionibus reformari. Quod priusquam fiat, mandandum censet singulis Vicariis Apostolicis ut informationes accuratas tum circa statum corumdem Consiliorum tum circa modum res componendi praebeant. Et ut aliqua norma ex eo quod alibi gestum est ipsis suppeditetur, communicandam iussit iisdem Praesulibus 1egulam pro fabriciariis ecclesiarum Hollandiae aliquibus ab hinc annis prooatam *(V. n.*

29. Gravitati ac decori cantus sacri qui in ecclesiis europaeorum adhiberi consuevit provident censuerunt EE. PP. Itaque Vicarii App. ex praescripto S. Concilii Tridentini Scs- pc cantu ccci©·

(i) *Concil. BaUimcrtn VII* « Statuerunt PP. ec· • cksias omnes cactcraque bona ecclesiastica, quae vel ■ dono, vel fidelium oblationibus acquisita, in duritatis • vel religionis operibus sunt impendenda, ad Ordina· • rium pertinere, nisi appareat scriptoquc constet illa • Ordini alicui Regulari vel sacerdotum Congregationi « in ipsorum usum tradita fuisse ■.

Cone. Ballim. III. · Nc fidelium pia voluntas suo • fraudetur effectu, et quae Deo dicaverint in Ecclesiae - utilitatem ad alios transferantur usus, monemus Epi- • scopos, sacerdotes ct alios omnes, penes quos bona ■ sunt mobilia vel immobilia ad ecclesiasticos usus • data, ut, ea quae in singulis foederatis provinciis tu- « thsicoa videbitur ratione, quamprimum curent ca, iu- « ita leges civiles, usibus a donatoribus designatis scr- • vanda. Quod si quis clericorum vel laicorurn huius- ■ mod bona a dcs'gnatis usibus contra donatorum • voluntatem avertent, se in poenas a Concilio Tri- • dentino latas (usa. XXII, C. II dc Rcf.) incurrere • noverit v.

Concil. Baltim. IV: v Praesules omnes monemus « ut securitati bonorum ecclesiasticorum sedulo pro· spiciant, omni qua valent ratione; ideoque legum « scu auctoritatis civilis praesidium quaerant, ubicum- • que haberi possit, salvo tamen libero Episcoporum « iure. Quod si nequeunt illud obtinere, saltem testa • mento iuxta legis dispositiones scite facto, cuius du- « plicatum habeant, caveant nc bona sibi in usus ec- ■ clesiasticos commissa a suis finibus avertantur. Ha- « beant etiam bonorum ecclesiasticorum inventarium « ct titulos et instrumenta omnia rite disposita. Et si « contigerit eos extra dioecesim versari, litteras procu- « rationis apud quemdam virum probatum relinquant, « qui ca bona valeat usibus ecclesiasticis servare. Mo- β nemus insuper Episcopos ne sinant sacerdotes penes < se retinere suo nomine quae a fidelibus in publicos « ct ecclesiasticos usus donata sunt, eorumque fidei e commissa ®.

Decr. S. C. dt Prop. Fidi: « Quum in Foederatis ■ *etc. (V. n. 916).*

sione 22, decreto *De observandis et vitandis in Sacrificio Missae,* cl Constitutionis Benedicti XIV *Annus qui hunc vertentem* ab ecclesiis arceant omnino cantus ct sonos ubi aliquid profanum aut impurum miscetur, quod divinae rei et loci sanctitati minime conveniat.

hc Jclalionc SS. Eucharistiae ad inhnnot.

30. Ad excitandam inter fideles devotionem eiga SSrhum Sacramentum Corporis et Sanguinis D. N. 1. C. satagant superiores Missionum ut in ecclesiis ubi cura animarum exercetur, custodiatur S. Euchaiistia ubi id tuto et decenter fieri poterit, servatis dc iure servandis. Ut vero melius provideant accuratiori delationi eiusdem S. Eucharistiae ad infirmos, prae oculis habeant Instructionem ad id datam a S.Congregatione *(V. n. ttyi).*

I)c put toJuIltaiibus.

31. Quo diligentius foveatur pietas et ad charitetis opera exercenda fideles indammentur, mandarunt EE. PP. ut universi Vicarii App. Iudiarum Orient, excitarentur ad pias laicorum sodalitates, ubi non extant, de novo instituendas, et si iam pridem institutae fuerint, et a pristina pietate exciderint, ad legitima et probata statuta reducendas et restaurandas. In moderandis huiusmodi sodalitiis RrTii Antistites prae oculis habeant quae salubriter decreta fuerunt in Apostolicis Constitutionibus Clem. VIII *Quicumque,* Pauli V *Quae salubriter,* et in Concilio Romano Bened. Kill Tit. 23. c. 1. Pias vero uniones mulierum et puellarum in India instituere, fovere et caute moderari pastoralis officii erit; et praedictae uniones congrua congruis referendo, iisdem legibus ac laicorum confraternitates, quoad fieri poterit, regantur.

32. In iis vero locis in quibus piae laicorum sodalitates institutae sunt, nulla tamen praescripta forma exteriori ac publica, nec constitutionibus, nec reditibus determinatis, curent Vicarii App. ita idoneis legibus easdem componere, ut propositis quibus iam exterioribus idoneis formis exinde augmentum pietati, divinique cultus splendori paretur.

De exercitiis spiritualibus

33. Curandum praeterea ut in singulis Vicariatibus sive clerus sive populus interdum det operam exercitiis spiritualibus, cx quorum usu tanta in catholicum populum bona invecta esse dignoscuntur : quae quidem in omnibus ad tramites Epistolae Encyclicae SSiTii D. N. Pii Papae IX quae incipit: *Qui pluribus* (9 Novembris 1846) componi debent (1).

De a». Rehquiia ct imaginibus.

34. Quamvis Vicarii App. fidelium pietatem erga Sanctorum Reliquias, imagines, et loca sacra ubi eae coluntur, excitare ac laudare debeant, cavendum tamen ipsis est nc ullius generis abusus aut superstitiones in saluberrima Sanctorum veneratione irrepere sinant. Quod ut impediant facilius, iis prae oculis habendum decretum Sacr. Cone. Trid. sess. 25 *de invocatione, veneratione et Reliquus Sanctorum, et sacris imaginibus.*

I*c tcliolts

35. Cum vero cx relationibus Visitationis Ap. manifestum sit unum cx praecipuis mediis a prolcstantibus a Ihibitum ad populos suorum errorum veneno inficiendos positum esse in scholis quas ad instruendos pro suo lubitu pueros ac puellas per omnes Indiarum civitates aperiunt, EE. PP. hortandos esse iusscrunt universos VV. AA. ut omnes vires ac studia sua in hoc conferre satagant ut per catholicarum scholarum institutionem sacrae puerorum puellarumque educationi ubicumque possunt provideant. Atque imprimis cum cx iisdem relationibus pateat in pluribus Vicariatibus masculorum sive europaeorum sive mixtorum atque indigenarum scholas, necessitati succrescentis iuventutis non sulficerc, curandum est ut in illis multiplicentur, ac saltem ea ratione constituantur qua spectari possint ut scholae» praeparatoriae ad Seminarii, unde scilicet desumi possint adolescentes in Seminarium Vicariatus transferendi. Providendum est etiam accurate scholis foeminarum, quarum cura, praesertim si de indigenis s:rmo sit, transactis temporibus in nonnullis Missionibus neglecta fuisse videtur.

36. De frequentia paganorum et protestandum puerorum ad scholas a catholicis constitutas, cum relata a visitatoribus considérasse! S. C., iussit omnibus VV. AA. dari instructionem editam sub dic 15 Aprilis 1868 cum animadversione quod si ipsis aliqua supersit difficultas, Ap. Sedi referatur, expositis omnibus uniuscuiusque scholae peculiaribus adiunctis (K *n.*

37. Sedulo cavendum ne catholici pueri iis scholis intersint quas gubernium civile constituit, ac sub immediata directione Consilii supremi Instructionis versantur, quod doctores constituit, libros designat, iubetquc ne in talibus scholis ulla dc rebus fidei ac religionis mentio fiat. Porro quia experientia compertum est auctoritatem civilem non abhorrere a concedenda facultate aperiendi scholas privatas, ac pro iis subsidia subministrandi, hac opportunitate uti poterunt Vicarii App. ad has scholas praesertim anglicae linguae constituendas, dum-

(1) Haec ibi: «Cum vobis compertum sit, ad ec-
« clesiastici ordinis dignitatem et sanctimoniam reti·
«nendam ct conservandam, pium spiritualium Exerci
■ tiorum institutum vel maxime concedere, pro epi-
« scopali vestro zelo, tam salutare opus urgere, omnes·
« que in sortem Domini vocatos monere et hortari ne
« intermittatis, ut saepe in opportunum aliquem locum
« iisdem peragendis Exercitiis secedant, quo, exterio*
« ribus curis sepositis, ac vehementiori studio aeterna
« rum divinarumque rerum meditationi vacantes, ct
« contractas de mundano pulvere sordes detergere, ct
« ecclesiasticum spiritum renovare possint, atque cx
■ poliantes veterem hominem cum actibus suis, no-
« vum induant qui creatus est in iustitia et sanctitate
• veritatis ».

modo condiciones quae a gubernio imponuntur nee catholicae fidei, nec bonis moribus, nec rectae cuiusque Instituti disciplinae sint contrariae, Denique ubicumque fieri poterit, curent erigi ita catholicas scholas, ut in iis gradus institutionis pueris traditae exaequet eam disciplinarum perfectionem quae in scholis gubernii observatur.

ik *"Tht·™.* 38. Ut saluti spirituali, christianacque educationi puerorum, qui parentibus destituuntur, qua maiori fieri potest efficacia consuleretur, sapienter per orphanotrophioium erectionem in nonnullis Indiae Orientalis regionibus provisum est. Quia tamen in pluribus Vicanatibus vel omnino adhuc tam salubre institutum desideratur, vcl admodum imperfectum, nec plane necessitati respondens apparet, placuit Ertiis PP. hortandos esse in Domino Superiores Missionum ut huic operi accurate constituendo ct augendo manum admoveant; nec tantum europacis ac mixticiis orphanis provideant, verum ct separatas domos pro pueris indigenarum aperiant.

lcnKcnSiriph,U ^9· catholici nominis, maximeque inter eos Ecclesiae infensi protestantes, ad errores ct calumnias suas longe lateque inter istas gentes diffundendas, libris omnigenis in lucem editis utuntur. Ut ergo catholicis viris pateat via ad hominum huiusmodi audaciam effringendam, veramque doctrinam tuendam, satagant Missionum Superiores media undequaque possunt congregare ut typographies erigant in quibus iuxta opportunitatem libri edi possint ad exponenda Christianae religionis dogmata, et calumniosa haereticorum ethnicorumque commenta retundenda : ubi vero caedem typographiac erectae reponuntur, omnino reformentur, augeantur, ut verae fidelium utilitati esse possint.

4°· pauperibus qui veram fidem amplceli cupiunt evangelizandis aptiori ratione consulatur, maxime idoneum Institutum in quibus lam Vicariatibus statui coeptum est, nimirum domus catechumenis excipiendis alcndisquc, saltem usquedum Baptismi sacramentum recipiant. Compertum est tamen cx relationibus Visitationis Apostolicae in non paucis Vicariatibus domos huiusmodi adhuc deesse, alicubi vero nonnisi ut opus incipiens haberi posse. Quia ergo maxime cordi est S. huic Congregationi, ut ethnici omnibus modis alliciantur, atque adiuventur ad lesu Christi D. N. fidem suscipiendam, hortatur Vicarios App. ut catechumcnatuutn fundationi adlaborcnt ; adhibeant vero in hoc debitas cautiones non modo diversas pro utroque sexu domos designando, sed et curando ut separatim homines castarum, quas puras appellant, ab iis qui ad *non puras* pertinent recipiantur.

r I'lβ<:α^» tnonendos esse Vicarios App. praesertim Indiae Meridionalis ut diligenter caveant ne in exequiis ac sepulturis fidelium su-

perstitiosum aliquid subrepat, sed in omnibus Ritualis Rom. praescriptiones observentur.

42. Decreta quae sequuntur quoad aquam J** bji'· baptismalcm, a Pondicheriensi synodo secunda edita, ad omnes Vtcariatus ludiarum Orient, extendi placuit. « 1. Aquam consecratam ali- < quo decenti loco et vase conservabit missio- « narius in ecclesia ubi ordinarie degit ct in « collatione S. Baptismatis adhibebit; idem « faciet in ecclesiis in quibus per notabilem « anni partem commoratur. 2. Occurrente casu « necessitatis utetur facultate aquam foecunda- < tam conficiendi extra Sabbatum Sanctum et < Vigiliam Pentecostes. 3. In locis quae Su- « cramcnta administrandi causa inviset, utetur < aqua consecrata quando illam m itineribus « secum facile ferre poterit ». Praeterea voluerunt EE. PP. omnibus Vicariis Apostolicis communicari Decretum datum Vic. .Ap. Tunquinensi dic 10 Februarii 1806. < Omnino te- < nentur missionarii m conferendo Baptismo « omnia agere ad praescriptum Ritualis Ro- < mani vel in ea etiam parte quae respicit sa- < cramcntalia ct usum aquae ad id in bapti < smali fonte asservatae. Al ubi aquam prae- < scripto ritu benedictam asservare gravis sit < incommodi aut periculi licebit eo casu mis- « sionariis vcl cuilibet alii qui ad hoc Sacra- « mentum conferendum pro temporum oppor- < tunitate aptus erit uti aqua communi prae- « sertim si benedicta fuerit, pro aqua fontis < baptismatis quae nonnisi gravi cum incom- < modo aut periculo haberi possit ».

43. Extenderunt quoque iidem EE. PP. ad omnes Vicariatus praescriptiones Pondichcrianas memoratae Synodi habitae anno 1844 circa reiterationem Baptismi sub conditione. < 1. Unusquisque missionarius catcchistas suos « et covilpcllcas, idest inferiores catcchistas < (aut officiale.·») semel saltern singulis annis « diligenter examinare tenebitur ut certior fiat « quinam inter illos sint fiducia digni. 2. Ui « non teneatur missionarius baptizatos a catc- « chista fiducia digno, sub conditione bapti- « zare, requiritur ut adsint duo testes qui te- « stificari possint Baptismum fuisse legitime * collatum; quibusdam tamen casibus exceptis, <,in quibus, singulis perpensis circumstantiis, < attenta peritia et probitate catcchistac, cui < tamen fiducia non est nimis facile concc- « denda, fieri potest ut nullum prorsus pro- « babile dubium circa validitatem Baptismi « oriatur, etiamsi non adfuerint duo testes. « 3. Catcchista infantem aliquem baptizaturus, « testes, quotiescumque poterit, advocare tcnc- < bitur, dabitque operam ut testes ipsi appri- < me noscant quaenam sint conditiones ad huius < sacramenti validitatem requisitae. 4. Pueros « a catcchista fide digno baptizaris non licebit < missionario sub conditione rebaptizare si < praedicta exhibeantur testimonia, nec ulli pa-

teat suspicioni testium sinceritas ». His vero addendum iusscrunt Instructionem S. C. an. 1851 ad R. P. 1). Ludovicum Charbonneaux nunc Vic. Ap. Mysurensem missam (i).

44. /\d omnes Vic. App. miiti iusscrunt EE. PP. responsionem S. Congregationis datam Vicario Ap. Siamensi an. 1808 super interrogationibus in lingua vernacula in sacramento Baptismi adhibitis. Scripserat ad S. C. Vic. Ap. in relatione Missionis his verbis : « Non est li-
« turgta in lingua vernacula, nec rituale nisi
« quod attinet ad solcmncm administrationem
« Baptismi adultorum quod in linguam vernn-
< culum translatum est. Circa interrogationes,
< fiunt in lingua vernacula ; circa vero docu-
« menta ct quaedam alia, est mihi dubium
« utrum possim legitime uti illa lingua ver-
< naculu. Ratione timoris sulco uti utraque,
< tum latina, ut non utar licentia quam non
< habeo, tum vernacula, ut intclligar a reci-
« pientibus ct aditantibus. Circa quod supplico
< EE. VV. decernere quod in posterum facere
« debeam ». Porro huic dubio S. C. negotiis Missionum sinensium praeposita respondit :
< Scribendum Vic. Ap. Siamensi Baptismum
« in Ecclesia latina administrandum esse idio-
< mate latino iuxta Rituale Romanum. Caete-
« rum nihil obstare quominus lingua vernacula
« explicentur ea omnia qua pertinent ad ipsum
« sacramentum Baptismi ».

(D Dicta Instructio ita sc habet: « Per litteras diei
« 21 Novcmbns A. Tuam praemonuimus praecipuum
▮ epistolae R. D. Boyer dic 7 Septembris datae, quam
« tuam feceras, argumentum circa necessitatem aliqui-
« bus in casibus ic locis, nullo praemisso examine,
« iterandi Baptismatis puerorum sub conditione, ut pn-
« mum licuisset, lubentissimc votis annuentes tuis, exa-
« mini S. C. exhibituros.

« Coactis revera generalibus Comitiis dic 1 laben
« tis Decembris, rem absolvendam curavimus, ac prae-
« via SSmi D. N. sanctione, quae definienda visa sunt
« hisce A. Tuae nunciamus. Quantopere itaque, in rc
« tanti momenti, inhaerendum iugiter sit generalibus
«Ecclesiae definitionibus, Baptismi scilicet sacramcn-
« tum, utpote una spiritualis generatio, ct cx chara-
« cieris vi ac natura, nulla ratione iterandum, quae-
« que ilem constans fuerit Apostolicae Sedis eadem
« dc rc doctrina ac praxis A. Tuae apprime compcr-
« tum esse, ex memorata ipsa epistola patet. In ca
« quippe amussim ac rite traditur, *fensratim* ac *sine*
• *dtltdu,* cum adiunciiorc etiam scu conditione, quem-
« libet rebaptizandum non esse. Quamvis autem haec
« A. Tuam haud latere probe noverit S. C., nihilo-
« minus haud supervacuum duxit iterum iterumque in
« Domino hortari, ut pastoralem omnem vigilantiam
« adhibere pergas, ne temere ab huiusmodi definitio
« nibus cvangelici operarii unquam recedere audeant,
« ac meminerint, illis tantum permitti Baptismum con
« ditionate administrari, dc quibus, diligenti praemissa
« perquisitione, grave ac rationabile iuris (active du-
ff bium rcbnquatur, an Sacramentum alias rite susce-
« perint. Qua dc rc cis proderit prae oculis habere ira-
« dita a Benedicto XIV in suis *Initii.* 8 ct 84. ac in
« *Synodo Dioec.,* praecipue lib. VII, cap. VI. Licet
« vero a diligenti ciusmodi praevia inquisitione vix
« forte unquam abstinendum esse, absque periculo in-

qS. Quod attinet ad caeremonias Baptismi „ 9/‘iSSTu? supplendas m hoc sacramento conferendo lis qui ab haeresi convertuntur, stent Vic. App. et missionarii praescriptionibus Ritualis Rom. *De Sacr, Rapt.* Tit. 2, c. 4, ŋ. i6, er Constitutioni Benedicti XIV *Inter omnigenas (V. n, Jdjf*

46. Quandoquidem compertum est multos ex pueris ethnicis, praesertim castarum infe- o* saietc procv· riorum, facile posse baptizari cum in articulo nn mortis constituti sint, et maxime tempore famis vel pestilentiae, S. C. vehementer in Domino hortatur omnes missionarios ut nullum non moveant lapidem ad memoratorum puerorum salutem aeternam omni conatu procurandam. Quia cum plurimi ex pueris in publicis nundinis a parentibus ct propinquis vendantur, optimum erit consilium st quotquot pote.unt ex iis emant, atque christunos effectos in orphanotrophiis educandos curent.

47. Quoad abusum admittendi haereticos l)c r4!nrm ,n ut patrinos m sacramento Baptismi, S. C. iussit in memoriam revocari omnibus Vicariis App. decretum SS. Cone. Trid. sess. 24 *De Reform.*

48. Ut omnis controversia tollatur quae in t»c nnm.^ba. in quibusdam Vicariatibus exarsit circa nomina nendi·, quae in Baptismo imponi possint, cautum est ut servetur Constitutio Ben. XIV *Omnium sollicitudinum* (2), et Rituale Romanum quibus locis dc impositione nominum sermonem habent.

« iuriac sacramenti, perfacile appareat, mature tamen
▮ perpensis libratisque omnibus, quae in supradicta
• epistola ab operario Boyer adnotantur, et A. Tuae
« testimonio firmantur, de quibusdam locis Vicariatus
▮ istius, attenta catechistarum ac fidelium qualitate, ita
• ut perquisitio, aut examen, ad validam invalidamve
« Baptismi collationem dignoscendam, arguendamve,
« aut omnino institui nequeat, aut nulliter et sine ulla
« dubii illustratione Certo fieret, S. eadem C., iis in
« adiunctis ct iuxta exposita, durantibusque circum·
« stannis absque aliis, ut in tuto salus animarum po*
« natur, Baptismum addita conditione administrari posse
« declaravit.

• Maximo autem una simul animi moerore eadem
« perceperunt EE. PP. quae a missionario Boyer ct ab
<< AT. narrantur, eam nempe esse quorumdam catc-
« chistarum ac fidelium quoque omnium, plcrisquc re-
« censitis in locis, inhabditatem et inscitiam \el ad
• unum Baptismi sacramentum administrandum, ut
« nemo prorsus eorum sit cui fides dc rituali illius col-
« latione praestari ullo modo queat.

« Persuasum quidem S. Congregationi est A. I uam
« omnem dedisse ac daturam operam, ut dctlcndae ni
« mis carum christianitatum conditioni, ct calamitati-
« bus occurratur, nec dubitat quin optimam, catcchi-
« starum praecipue, ubivis institutionem ct instructio-
« nem, iuxta monita etiam tradita dic 2J Novembris
« 1845, urgeas. Nihilominus EE. PP. id magis magis-
• ouc A. Tuae commendantes, monent ut donec sa·
« tius provisum iis m locis fuerit, peritosque et ido-
« neos viros praeficere datum tibi erit, ineptis illis ca-
ff techistis praecipias ct instes ut instrui satagant, ac
« interim, extra casum verae absolutaeque nécessita·
« tis, Baptismi sacramentum administrare non prae-
« sumant ».

(2) In dicta Constit. *(12 Stpl. 1S44)* haec haben-

fM caub»* rt-

49. Ut casuum reservatio ordinate ac perspicue fiat ncc ulla detur hinc causa anxietatibus aut dubiis. VV. AA. consulant Bencd.XIV *De Syn. Dioec. t. V, cap. 4 ct* 5, et ad eius normam redigant in scriptis norulam casuum reservatorum, praehabito praestantiorum missionariorum consilio.

ik 4<wwnn*<»*-•ibn* ■nnno' •il

50. Quoniam vero relatum est, attentis circumstantiis istarum Missionum, saepe expedire ut m denunciationibus Matrimonii fiat dispensatio, ita ut cx iis una tantum locum habeat, recolendum esse voluit S. C. Vicarios App. hac in re uti posse iure suo. Quod quidem est ad tramites Decreti Cone. Trid. sess. 24 *De Ref. c. t.* SSrtius vero D. N., attenta carumdem circumstantiarum gravitate, indulge! ut, cum necessarium visum fuerit, memoratae dcnunciationes fiant diebus fcrialibus loco diei festi a sacris Canonibus praescripti.

Ik bc«ltatc di·* P«0μ π4ι m 'mpedimenm iœpedienhbut

51. Licet admittendum non sit, Vicarios App. eo ipso quo facultatem accipiunt dispensandi in quibusdam impedimentis matrimonium dirimentibus, posse pariter dispensare quoad impedimenta impedientia, tamen, prae oculis habita conditione regionum in quibus versantur, placuit SS. D. N. ipsis quoad memorata impedimenta impedientia easdem facultates concedere quae Episcopis in sua dioecesi competunt.

De Iβιιικϋ muU Ct»· IR ditfXDMliombot main* montant»·.

52. Nullimode adnuerc potest S. C. ut in concedendis dispensationibus matrimonialibus laxae seu multae a contrahentibus exigantur; atque m hoc quamvis tergiversationem aut praetextum minime suffragari posse existimavit. Id tantum admisit ut fiat Vicariis App. facultas qua divites excitari possint ad praestandas eleemosynas, non per modum conditionis et praecepti, sed tantum admonitionis.

Ihipct'Mtiono t« κπρη· con* cedendae.

53. Mandarunt etiam EE. PP. ut dispensationes in impedimentis matrimonialibus semper in scriptis concedantur, facta expressa mentione Indulti a Summo Pontifice obtenti.

De diapenaa* lionara cnmulaIIOM.

54. Quia vero ad S. C. perlatum est piures cx Indiarum Orientalium Praesulibus usos esse huc usque facultatibus quae respiciunt dispensationes in impedimentis matrimonium dirimentibus etiam ubi eveniat duo impedimenta diversa in eadem persona cumulari, putantes •d id facultates sibi concessas pertingere, quod tamen admitti nequit; cautum est ut quoad praeterita matrimonia in quibus, concurrentibus pluribus impedimentis, hac ratione dispensatum est, VV. Apostolici sileant, et relinquant coniuges in bona fide ; quoad futurum vero tempus recurrant in singulis casibus ac si praevideant tempus difficile suppetiturum recurrendi ad S. Sedem petant facultatem pro numero casuum quae ipsis a Summo Pontifice, siquidem opportunum videbitur, concedetur. Eadem ratione si aliquod impedimentum dirimens locum habeat cum sermo est dc matrimoniis mixtis, in hoc pariter casu non possunt Vic. App. dispensationes concedere, licet separatam facultatem habeant dispensandi in mixtis coniugiis. Itaque quod spectat ad dispensationes praeterito tempore hoc modo datas, Episcopi, ut supra, sileant et coniuges in bona fide relinquant. Quod vero spectat ad futurum, SSnius Dominus N. ad petitionem VV. ΛA. facultatem pariter concedet pro casibus urgentioribus ubi pateat tempus non adfuturum recurrendi ad S. Sedem super quo VV. AA. conscientia graviter oneratur.

to iccnndu nu piih.

55. Cum EE. PP. considerassem errorem valde ditfusum esse in Indiis Orientalibus quoad secundas nuptias ut nimirum feminae ab iis veluti a minus honestis abhorrerent, praeceperunt ut missionarii moneant fideles de memoratis nuptiis, eas non esse neque a divina neque ab ecclesiastica lege improbatas, nisi aliud obstet, proindeque viduas ob incontinentiam ad iteratas nuptias hortentur.

1347

Dc parcnttbu patnnnrum oft cio in procrût •obolis ltapthm lungcniibu».

Instr. S. C. S. Off. rj *Sept. r86g.* (ad Admisistr. Ap. Pkrturs.) — Supremae S. O. Congregationis examini subiccta sunt dubia anno superiori ab A. Γ. ΕΦο S. Congregationis Prop. Fidei Praefecto transmissa, relate ad Sacramenti Baptismatis administrationem : quorum primo quaerebatur, num in casu necessitatis, nimirum deficientibus omnino extraneis patrinis, liceat parentibus propriam sobolem in solemni baptismo materialiter tencre, seu potius, eo in casu, solemni privatus Baptismus sit subrogandus.

Porro quaestionis ratio postulat, ut praenotetur discrimen solemnis a privato Baptismate : ex eo enim facile inferri poterit, an solus patrini defectus postulet quod solemni privatus subrogetur. Privatus igitur Baptismus, ut probe noscis, ille dicitur, in quo nulla alia caeremonia a Rituali praescripta adhibetur nisi ablutio baptizandi, verbis formae prolatis, iis videlicet quae Baptismo iure divino necessaria sunt. Solemnis vero censetur quando ii quoque adhibentur ritus ac caeremoniae, quas Rituale Romanum memorat acceptas et approbatas ab apostolica ct antiquissima traditione fuisse, ct ad cius solemnitatem pertinere. Iam vero relate ad usum rituum istorum Rituale ipsum admo-

tut t · Curent, quintum fieri potest, missionirii ut luxta • laudabilem Ecclesiae consuetudinem semper impona- • lur bsptixando a baptixante nomen alicuius Sancti « la Martyrologio Romano descripti, omnino interdictis ■ nominibus idolorum, vel falsae religionis pocniten- ■ tium, quibus gentiles utuntur, et neophyti hactenus « appellari consueverunt, antequam per Baptismum es- • sent divinae gratiae renati ».

net cos haud licere omittere, nisi causa necessitatis; quod quidem eadem S. C. oraculo suo confirmavit. Cum enim quaesitum fuerit anno 1663 : /iw *in locis ubi non adest ecclesia parochialis, neque fons baptismatis conferri possit baptisma cum omnibus solemmtatibus et caeremoniis Ecclesiae consuetis,* decreto feriae IV, 28 Febr. praedicti anni praescriptum fuit « *quod possint, immo teneantur uti illis * caeremoniis, quibus possint uti* >. Quaic Ii-quet illico privatum solemni Baptismo substituendum non esse, eo quod aliqua fieri nequeat caeremonia, nam, hac omissa, cacterac adimplendae sunt.

Hisce positis, quamvis vix concipi posset, quomodo desertis in locis, in quibus nullus alius occurrit praeter baptizandorum parentes, caeremoniae in Baptismo adhiberi queant ; tamen admisso quod earum aliquae servari possint, defectus patrini non efficiet, ut caeteri ritus omitti debeant vel possint, et sic Baptismus liat privatus: sed missionarii tenentur illis uti, quibus possunt. Immo Sacer Ordo censet hoc in casu praesentiam extranei patrini per baptizandorum parentes quodammodo suppleri. Quandoquidem nil impedit quominus ipsi patrinorum vices gerant, suos infantes materialiter tenendo, et pro iis baptizanti respondendo, citra tamen veri ac proprie sumpti patrinatus praerogativam, videlicet citra necessitatem obeundi onera, quae eiusmodi munus secumfcrt, contrahendi impedimentum cognationis spiritualis, usum matrimonii ptohibens. Ita fiet, ut in solemnitate Baptismi omnes quadam ratione serventur ritus, ct parentum materiali praesentia formalis patrinorum suppleatur. Caeterum per hoc intelliges minime quempiam eximi ab onere curandi pro posse, ut in solemni Baptismo unus saltem patrinus proprie dictus adhibeatur. Patrinorum siquidem praesentia in Baptismate cx vetustissima tiaditione semper tamquam praecipua caeremonia in Ecclesia Christi habita est, ut spiritualis generationis significatio per patrinos servaretur, et ipsorum sponsione in tuto religiosa pueri cducatio poneretur.

h
in^rinoî^vn
toniaabMniibut.

Quaerebat praeterea Λ. Tua, utrum aliquibus jn casibus, parentes licite possint tamquam patrinum designare personam aliquam abdentem , quamvis illius assensus habeatur post collatum Baptismum. Indubium profecto est, posse per interpositam persona'm, seu per procuratorem, patrini munus obiri; verumtamen hoc in casu iura exigunt, ut persona absens acceptet tempore habili munus patrini, ac mandatum edat favore cius, qui debet eum in tali caeremonia repraesentare. Ratio est, quia patrinus formalem habere debet voluntatem acceptandi ct exercendi pro viribus onera patrinatui inhaerentia. Quapropter probe intclligcs ratione a Te proposita patrinos deugnare haud posse.

Tandem Sacer Ordo una tecum est in improbanda parentum incuria, qui munus patrini non selectis idoneis personis, sed cuicumque qui eis cum Bapt smus conferri debet, occurrit, committunt, licet pro certo habeant ipsum suum filium spiritualem non amplius esse revisurum. Quare Tibi summopere commendat, ut etiam in hac rc Ritualis Romani praescriptum fideliter servetur, quod obtinebitur si parentes dc officii gravitate moniti inducantur ad idoneos patrinos, cum commode possint, eligendos.

De recti patrinorum electione.

I348

Const. Pii PP. IX. */2 Octobr. r86g.* — .Apostolicae Sedis moderationi convenir, quae tuuntur, salubriter veterum canonum auctoritate constituta sunt, sic retinere, ut, si temporum rerumque mutatio quidpiam esse temperandum prudenti dispensatione siudeat, eadem Apostolica Sedes congruum supremae suae potestatis remedium ac providentiam impendat. Quamobrem, cum animo Nostro iampridem revolveremus, ecclesiasticas censuras quae per modum latae sententiae, ipsoque facto incurrendae ad incolumitatem ac disciplinam ipsius Ecclesiae tutandam, erfrenemque improborum licentiam coercendam ct emendandam, sancte per singulas aetates indictae ac promulgatae sunr, magnum ad numerum sensim excrevisse: quasdam etiam, temporibus moribusque mutatis, a fine atque causis ob quas impositae fuerant, vel a pristina utilitate atque opportunitate excidisse: camquc ob rem non infrequentes oriri, sive in iis, quibus animarum cura commissa est, sive in ipsis fidelibus, dubietates, anxietates, ungoresque conscientiae ; Nos, eiusmodi incommodis occurrere volentes, plenam earumdem recensionem fieri, Nobisque proponi iussimus, ut, diligenti adhibita con.ideratione, statueremus, quasnam cx illis servare nc retinere oporteret, quas vero moderari aut abrogare congrueret. Ea igitur recensione peracta, nc Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus in negotiis fidei Geneialibus Inquisitoribus per universam christianam rempublicam deputatis in consilium adseitis, icque diu ac mature perpensa, motu proprio, certa scientia, matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, hac perpetuo valitura Constitutione decernimus, ut ex quibuscumque censuris sive excommunicationis, sive suspensionis, sive interdicti, quae per modum latae sententiae, ipsoque facto incurrendae, hactenus impositae sunt, nonnisi illae, quas in hac ipsa Constitutione inserimus, coque modo quo inserimus, robur exinde habeant; simul declarantes easdem, non modo cx veterum canonum auctoritate, quatenus cum hac Nostra Constitutione conveniunt, verum etiam cx hac ipsa Constitutione Nostra, non secus ac si primum

editae ab ea fuerint, vim suam prorsus accipere debere.

f>oa<» *ipecféH* •».^.* Rnn>.|'n*-tiAct rcwçyvifftU

Excommunicationes latae sententiae speciali modo Romano Pontifici reservatae. — Itaque excommunicationi latae sententiae speciali modo Romano Pontifici reservatae subiacere declaramus :

I. Omnes a Christiana tide apostatas, et omnes ac singulos haereticos, quocumque nomine censeantur, et cuiuscumque sectae existant, cisque credentes, corumque receptores, fautores, ac generaliter quoslibet illorum defensores.

П. Omnes et singulos scienter legentes, sine auctori'ate Sedis Apostolicac, libros eorumdein apostatarum et haereticorum haeresim propugnantes, nccnon libros cuiusvis auctoris per Apostolicas Litteras nominatim prohibitos, eosdemque libros retinentes, imprimentes, et quomodolibil defendentes.

III. Schismaticos et cos qui a Romani Pontificis pro tempore ctiscentis ubedientia pertinaciter se subtrahunt, vel recedunt.

IV. Omnes et singulos, cuiuscumque status, gradus seu conditionis fuerint, ab ordinationibus seu mandatis Romanorum Pontiticum pro tempore existentium ad universale futurum Concilium appellantes, nccnon eos, quorum auxilio, consilio vel favore appellatum fuerit.

V. Omnes interficientes, mutilantes, perçutientes, capientes, carcerantes, detinentes, vel hostiliter insequentes S. R. E. Cardinales, Patriarchas, Archiepiscopos, Episcopos, Sedisque Apostolicac Legatos vel Nuncios, aut cos a suis dioecesibus, territoriis, terris, seu dominiis, eiicientes, necnon ca mandantes, vel rata habentes, seu praestantes in cis auxilium, consilium vel favorem.

VI. Impedientes directe vel indirecte exercitium iurisdictio iis ecclesiasticae sive interni sive externi fori, et ad hoc recurrentes ad forum saeculare, ciusque mandata procurantes, edentes, aut auxilium, consilium vel favorem praestantes.

VII. Cogentes, sive directe sive indirecte, indices laicos ad trahendum ad suum tribunal personas ecclesiasticas praeter canonicas dispositiones: item edentes leges vel decreti contra libertatem aut iura Ecclesiae.

VIII. Recurrentes ad laicam potestatem ad impediendas Litteras vel acta quaelibet a Sede Apostoliea, vel ab eiusdem Legatis aut Delegatis quiouscumquc profecta, corumque promulgationem vel exeeutionem directe vel indirecte prohibentes, aut eorum causa, sive ipsas partes, sive altos, laedentes vel perterrefacientes.

IX. Omnes falsarios Litterarum Apostoli•.arum, etiam in forma Brevis, ac supplicationum gratiam vel iustitiam concernentium, per Romanum Pontificem, vel S. R. E. Vice-Cancellarios, seu gerentes vices eorum, aut Je mandato eiusdem Romani Pontificis signatarum : nec non falso publicantes Litteras Apostolicas, etiam in forma Brevis, et etiam falso signantes supplicationes huiusmodi sub nomine Romani Pontificis, seu Vicc-Cuncellarii, aut gerentis vices praedictoium.

X. Absolventes complicem in peccato turpi, etiam in mortis articulo, si alius sacerdos, licet non approbatus ad confessiones, sine gravi exoritura infamia ct scandalo, possit excipere morientis Confessionem.

XI. Usurpantes aut sequestrantes iurisdictionem, bona, reditus, ad personas ecclesiasticas ratione suarum ecclesiarum aut beneficiorum pertinentes.

XII. Invadentes, destruentes, detinentes, per se vel per alios, civitates, terras, loca aut iura ad Ecclesiam Romanam pertinentia; vel usurpantes, perturbantes, retinentes supremam inrisdictionem in eis: necnon ad singula praedicta auxilium, consilium, favorem praebentes.

A quibus omnibus excommunicationibus huc usque recensitis, absolutionem Romano Pontifici pro tempore speciali modo reservatam esse et reservari ; et pro ea generalem concessionem absolvendi a casibus et censuris, sive excommunicationibus Romano Pontifici reservatis nullo pacto sufficere declaramus , revocatis insuper earumdem respectu quibuscumque induitis concessis sub quavis forma et quibusvis personis etiam Regularibus cuiuscumque Ordinis, Congregationis, Societatis ct Instituti, etiam speciali mentione dignis ct in quavis dignitate constitutis. Absolvere autem praesumentes sine debita facultate, etiam quovis praetextu, excommunicationis vinculo Romano Pontifici reservatae innodatos sc sciant, dummodo non agatur de mortis articulo, in quo tamen firma sit quoad absolutos obligatio standi mandatis Ecclesiae, si convaluerint.

Lxcommuniu tionc^ Romtw Pontifici rcicn> lac.

Excommunicationes latae sententiae Romano Pontifici reservatae. — Excommunicationi latae sententiae Romano Pontifici reservatae subiacere declaramus:

I. Docentes vel defendentes, sive publice, sive privatim, propositiones ab Apostolica Sede damnatas sub excommunicationis poena latae sententiae ', item docentes vel defendentes tamquam licitam praxim inquirendi a poenitente nomen complicis, prouti damnata est a Benedicto XIV in Const. *Suprema,* 7 Iulii 1745: *libi primum,* 2 Iunii 1746; *Ad eradicandum* j 8 Septembris 1746.

II. Violentas manus, suadente diabolo, iniicientes in clericos, vel utriusque sexus monachos, exceptis, quoad reservationem, casibus ct personis, de quibus iurc vel privilegio permittitur ut Episcopus aut alius absolvat.

III. Duellum perpetrantes, aut simpliciter ad illud provocantes, vel ipsum acceptantes,

et quoslibet complices, vel qualcmcumque operam aut favorem praebentes, nec non de industria spectantes, illudque permittentes, vel quantum in iliis est non prohibentes, cuiuscumque dignitatis sint, etiam regalis vei imperialis.

IV. Nomen dantes sectae *massonicae,* aut *carbonariae,* aut aliis eiusdem generis sectis, quae contra Ecclesiam vel legitimas potestates, seu palam, seu clandestine, machinantur ; nec non iisdem sectis favorem qualemcumque praestantes; earumve occultos coryphaeos ac duces non denunciantcs, donec non lenuciaverint.

V. Immunitatem asyli ecclesiastici , ausu temerario violare iubentes, aut violantes *(V. n. t^66).*

VI. Violantes clausuram monialium cuiuscumque generis aut conditionis, sexus vel aetatis fuerint, in earum monasteria absque legitima licentia ingrediendo ; pariterque cos introducentes vel admittentes ; itemque moniales ab illa cceuntes extra casus ac formam a S. Pio V' in Const. *Decori* praescriptam.

VII. Mulieres violantes Regularium virorum clausuram, et Superiores aliosvc eas admittentes.

VIII. Reos sirnoniae rcalis in beneficiis quibuscumque, corumque complices.

IX. Reos sirnoniae confidential*!* in beneficiis quibuslibet, cuiuscumquc sint dignitatis.

X. Reos sirnoniae realis ob ingressum in Religionem.

XI. Omnes, qui quaestum facientes ex Indulgentiis aliisque gratiis spiritualibus, excommunicationis censura plectuntur Constitutione S. Pii V Qmnn *plenum 2* lanuarii tàSq.

XII. Colligentes eleemosynas maioris pretii pro Missis, ctcx iis lucrum captantes, faciendo eas celebrari in locis ubi Missarum stipendia minoris pretii esse solent.

XIII. Omnes qui excommunicatione mulctantur in Constitutionibus S. Pii V *Admonet nos* quarto kalendas Aprilis 1567 ; Innocentii IX *Quae ab hac Sede* pridie nonas Novembris 1591 ; Clementis VIII *Ad Romani Pontificis curam 26* Iunii 1092, ct Alexandri VII *Inter caeteras,* nono kalendas Novembris 1660, alienationem et infeudationem civitatum ct locorum S. R. E. respicientibus.

XIV. Religiosos praesumentes clericis aut laicis extra casum necessitatis Sacramentum Extremae Unctionis aut Eucharistiae per viaticum ministrare absque parochi licentia.

XV. Extrahentes, absque legitima venia, Reliquias ex sacris coemeteriis sive catacumbis Urbis Romae ciusque territorii, cisque auxilium vel favorem praebentes.

XVI. Communicantes cum excommunicato nominatim n Papa in crimine criminoso, ei scilicet impendendo auxilium vel favorem.

XVII. Clericos scienter et sponte communicantes in divinis cum personi* a Romano Pontifice nominatim excommunie itis et ipsos in officiis recipientes.

Excommunicationes latae sententiae Episcopis si*ve Ordinariis reservatae.* — Excommunicationi latae sententiae Episcopis dve Ordinariis reservatae subiacere declaramus : , Uco™»·»™O'

I. Clericos in Sacris constitutos, vel Regulares aut moniales, post votum solemne castitatis matrimonium contrahere praesumentes; necnon omnes cum aliqua ex praedictis personis matrimonium contrahe.e praesumentes.

II. Procurante* abortum, etfeuu secuto.

III. Litteris Apostolieis falsis scienter utentes, vel crimini ea in re coopérantes.

Excommunicationes latae sententiae nemini reservatae. — Excommunicationi latae sententiae nemini reservatae subiacere declaramus: tionc·octnmi r*. κη»ϊκ

I. Mandantes seu cogentes tradi ecclesiasticae sepulturae haereticos notorios aut nominatim excommunicatos. vel interdictos.

II. Laedentes aut perterrefacientes Inquisitores, denuntiantes testes, aliosve ministros S. Officii; ciusve sacri Tribunalis scripturas diripientes, aut comburentes; vel praedictis quibuslibet auxilium , consilium , favorem praestantes.

III. Alienantes et recipere praesumentes bona ecclesiastica absque beneplacito Apostolico, ad formam Extravagamis *Ambitiosae, De reb. Eccl. non alienandis.*

IV. Négligentes, sive culpabiliter omittentes, denunciare infra mensem confessarios sive sacerdotes a quibus sollicitati fuerint ad turpia, in quibuslibet casibus expressis a Praedecess. Nostris Gregorio XV Const. *Eniversi* 20 Augusti 1622, et Benedicto XIV Constit. *Sacramentum Poenitentiae* 1 Iunii 174t.

Praeter hos hactenus recensitos, eos quoque quos sacrosanctum Conrilium Tridentinum, sive reservata Summo Pontifici aut Ordinariis absolutione, sive absque ulla reservatione exvommunicavit, Nos pariter ita excommunicatos esse declaramus; excepta anathematis poena in Decreto Sess. IV De *editione et usu Sacrorum Librorum* constituta, cui illos tantum subiacere volumus, qui libros de rebus saens tractantes sine Ordinarii approbatione imprimunt, aut imprimi faciunt.

5 *ispensiones latae sententiae Summo Pontifici reservatae.* — I. Suspensionem ipso facto incurrunt a suorum Beneficiorum perceptione, ad beneplacitum S. Sedis. Capitula ct Conventus ecclesiarum ct monasteriorum, aliique omnes, qui ad illarum seu illorum regimen ct administrutionem recipiunt Episcopos aliosvc Piaelatos, dc praedictis ecclesiis, seu monasteriis, apud camdem S. Sedem quovis modo provisos, antequam ipsi exhibuerint Litteras Apostolicas dc sua promotione.

II. Suspensionem per triennium a colla-

tione Ordinum ipso iure incurrunt aliquem ordinantes absque titulo beneficii vel patrimo* nii, cum pacto ut ordinatus non petat ab ipsis alimenta.

IIL Suspensionem per annum ab Ordinum administratione ipso iure incurrunt ordinantes alienum subditum, ctiam sub praetextu beneficii statim conferendi, aut iam coliati, sed minime sufficientis, absque eius Episcopi litteris dimis* sorialibus; vcl ctiam subditum proprium, qui alibi tanto tempore moratus sit, ut canonicum impedimentum contrahcie ibi potuerit, absque Or linarii cius loci litteris testimonialibus.

IV. Suspensionem per annum a collatione Ordinum ipso iure incurrit, qui, excepto casu legitimi privilegii, Ordinem sacrum contulerit absque titulo Beneficii vel patrimonii clerico in aliqua Congregatione viventi, in qua solemnis professio non emittitur, vcl ctiam Religioso nondum professo.

V. Suspensionem perpetuam ab exercitio Ordinum ipso iure incurrunt Religiosi ciecti, extra Religionem degentes.

VI. Suspensionem ub Ordine suscepto ipso iure incurrunt, qui eumdem Ordinem recipere praesumpserunt ab excommunicato vel suspenso, vcl interdicto, nominatim denunciatis, aut ab haeretico vcl schismatico notorio: cum vero qui bona fide a quopiam eorum est ordinatus, exercitium non habere Ordinis sic suscepti, donec dispensetur, declaramus.

VII. Clerici saeculares exteri, ulna ^uatuor menses in Urbe commorantes, ordinati ab alio quam ab ipso *uo Ordinario absque licentia Card. Urbis Vicarii, vcl absque prajvio examine coram eodem peracto; vel ctiam a proprio Ordinario poslcaquam in praedicto examine reiccii fuerint: necnon clerici pertinentes nd aliquem e sex Episcopatibus suburbicariis, >1 ordinentur extra suam dioccesim, dimissoliaiibus sui Ordinarii ad alium directis quam ad Card. Urbis Vicarium; vcl non praemissis ante Ordinem sacrum suscipiendum exercitiis spiritualibus per decem dies in domo urbana Sacerdotum a Missione nuncupatorum, suspensionem ab Ordinibus sic susceptis, ad beneplacitum S. Sedis, ipso iure incurrunt: Episcopi vero ordinantes ab usu Pontificalium per annum.

Interdicta Iitae sententiae reservata. — I. Interdictum Romano Pontifici speciali modo reservatum ipso iure incurrunt Universitates, Collegia et Capitula, quocumque nomine nuncupentur, ab ordinationibus seu mandatis eiusdem tomani Pontificis pro tempore existent!* id universale futurum Concilium appellantia.

II. Sciente' celebrantes vel celebrari facientes divina in locis ab Ordinario, vel delegato Indicé, vcl a iure interdictis; aut nominatim excommunicatot ad divina officia, scu ecclesiaStic* sacramenta, vcl ecclesiasticam sepulturam admittentes, interdictum ab ingressu ecclesiae ipso iure incurrunt , donec ad arbitrium cius, cuius sententiam contempserunt, competenter satisfecerint.

Circi cenvura» a Concilio Tn·deniino laiat.

Denique quoscumque alios sacrosanctum Concilium Tridentinum suspensos aut interdictos ipso iure esse decrevit, Nos pari modo suspensioni vel interdicto eosdem obnoxios esse volumus ct declaramus.

Circa cantura* pro inlcrnu lu·«linitorum regimine adhuc vigente*

Quae vero censurae sive excommunicationis, sive suspensionis, sive interdicti, Nostris, aut Praedecessorum Nostrorum Constitutionibus , aut sacris canonibus, praeter eas quas recensuimus, latae sunt, atque hactenus in suo vigore perstiterunt, sive pro Rom. Pontificis electione, sive pro interno regimine quorumcumque Ordinum et Institutorum Regularium, necnon quorumcumque Collegiorum, Congregationum, Coetuum, Locorumquc piorum, cuiuscumque nominis aut generis sint, eas omnes firmas esse, ei in suo robore permanere volumus et declaramus.

Circa («cultatem absolvendi a caiibu* ct cen-•uri* Romano Pontifici reservati»·

Caeterum decernimus, in novis quibuscumque concessionibus ac privilegiis, quae ab Apostolica Sede concedi cuivis contigerit, nullo modo ac ratione intelligi unquam debere, aut posse comprehendi facultatem absolvendi a canibus et censuris quibuslibet Romano Pontifici reservatis, nisi de iis formalis, explicita ac individua mentio facta fuerit : quae vero privilegia aut facultates, sive a Praedecessoribus Nostris, sive etiam a Nobis cuilibet Coetui, Ordini, Congregationi, Societati, et Instituto, etiam regulari cuiusvis speciei, etsi titulo peculiari praedito, atque etiam speciali mentione digno, a quovis unquam tempore huc usque concessae fuerint, ea omnia, casque omnes, Nostra hac Constitutione revocatas, suppressas, ct abolitas esse volumus, prout reapse revocamus, supprimimus, et abolemus, minime rcfragantibus aut obstantibus privilegiis quibuscumque, ctiam specialibus, comprehensis, vcl non, in Corpore iuris aut Apostolicis Constitutionibus, ct quavis confirmatione Apostolica, vcl immemorabili etiam consuetudine, aut alia quacumque firmitate roboratis, quibuslibet ctiam formis ac tenoribus, ct cum quibusvis derogatoiiurum derogatoriis, aliisque elficacioribus et insolitis ciausulis, quibus omnibus, quatenus opus sit, derogare intendimus ct derogamus.

Firmam tamen esse volumus absolvendi facultatem a Tridcntina Synodo Episcopis concessam Sess. XXIV, cap. 6 *De reform,* in quibuscumque censuris Apostolicae Sedi hac Nostra Constitutione reservatis, iis tantum exceptis quas eidem Apostolicae Sedi speciali modo reservatas declaravimus. Decernentes has Litteras *etc.* Non obstantibus *etc.*

1349

]}c volo pau Cuuti* a Rciiu-nbu» ini»«io-runo servando.

Ex Instr. S. C. de Prop. F. 5 *bec.*

(ad Vîc. Ap. Aokak) (i). – Omnes missionarii (cupuccini) ex voto paupertatis quod emiserunt, et ex eminenti dignitate missionariorum Apo·stolicorum eam virtutem sedulo servare debent. Superioribus autem eorumdem gravior incumbit obligatio omnibus singulare paupertatis exemplum praebendi. Quapropter haud dubitat S. C. Ampl. Tuam, pro ca qua pollet pietate, universis missionariis exemplo praeiturum in detrahendo id quod superfluum appareat, in statu domus episcopalis sive in ornamentis et supellectilibus, sive in curruum ct equorum numero, sive in servorum multitudine, caetcrisque quae antcdctis temporibus admirationi tum catholicis tum protcstantibus fuerunt. Quo certissime fiet ut religiosi viri, quorum Institutum praecipue ob paupertatis laudem sese commendandum in Ecclesia Dei exhibuit, omnino nitantur ut quantum in ipsis est votum suum accurate servent. Id vero nunquam fieri potest si ut antea solebant RR. PP. et praesertim capellani castrenses salarium quod a Gubernio recipiunt pro suo libitu adhiberent quin unquam accepti ct dati rationes suis superioribus reddere tenerent. Porro novit haec S. C. in isto Vicariatu iam fuisse provisum ut administration! redituum praesideat Consilium quoddam Religiosorum cui omnes missionarii expensarum rationem dare debeant. Oportet autem ut suaviter adducantur iidem missionarii ad effundendam superfluam pecuniam in commune bonum; ct ut admininistratio diligentius procedat, in eodem Consilio praeter praesidem qui debet esse superior Missionis, et secretarium qui scriptis tradat deliberationes, quae fiunt, adsit etiam procurator Missionis qui cuiam habeat bonorum iam existentium, omne datum ct acceptum inscribat, operariorum cvangclicorum necessitatibus invigilet suumque officium adimpleat sub directione eiusdem Consilii. Ac ne sil locus querimoniis circa bonorum udminiatrationem, tempore annuorum exercitiorum spiritualium rationes acceptorum omnium et expensarum universis missionariis exhibeantur. Et quoniam hac dc re maxime Sacra haec Congregatio sollicita est, placuit eidem ut A. Γ. singulis annis ad ipsam computum dati et accepti sui Vicariatus diligenter mittendum curet.

Dc relationibus cum pcrrotii» Jiscr*i Mku>.

Ut omnis scandalorum et peccati occasio quantum fieri potest arceatur, relationes superiorum ecclesiasticorum ct omnium missionariorum cum personis diversi sexus ct praesertim monialibus debent esse rarae, breves, ct potius severae; et nunquam locum habere debent sine necessitate aut utilitate animarum. Nunquam debent recreationis causa cum illis colloquiis indulgerc, cum iis sive in iisdem curribus sive aliter deambulatum ire, nec solus cum sola ct sine testibus loqui, nec alia omnia facere quae nedum malum, sed neque speciem criminis suspicari sinant. Item nunquam debent missionarii mulierum confessiones audire in sacrariis, vel aliis locis clausis, sed, excepto casu gravis morbi, in ecclesia tantum, ct crate interposita. Quare m ecclesiis omnibus quae nondum talia contéesionaria habent, sine mora eadem constituantur. Nec videtur convenire ut moniales, praeterquam in privata capella monasterii, ct quaecumque aliae mulieres introducantur in sanctuaria ecclesiarum ad ornandum akare, nec etiam permittendum est ut sint cantatrices habituales, et quasi cxclusivae in omnibus caeremoniis ecclesiastici*» et etiam in olficiis defunctorum ; quae consuetudo prorsus c medio tollenda est.

Monitum quoad pttdIM ·eho larum alumna»

Porro cum S. C. ca omnia ad examen revocasse! quae ad scholarum rationem pertinent, inculcandum A. Tuae esse mandarunt ut sanctimoniales puellarum institutionem cui antes acriter moneas, ne puellas indigenas cogant uti vestibus europacis, aut usus ct consuetudines nationales relinquere quae superstitionibus expertes fuerint.

1350

Contri *FentJ*ty-ran* societatem.

Decr. S. C. S. Officii *12 kn. 1870.* — Cum dubitatum fuerit α nonnullis an societas *Penianorum* comprehensa censeatur inter societates damnatas in Pontificiis Constitutionibus, SSrtlus Dominus Noster Pius divina Providentia PP. IX, exquisito prius suffragio Emincntissimorurn PP. Cardinalium contra haereticam pravitatem in universa Christiana republics Inquisitorum generalium, ne fidelium praesertim simplicium corda cum evidenti animae discrimine pcrvcrtantui. inhaerens decretis alias a Sacra Congregatione IJuive.salis Inquisitionis in similibus editis, praesertim decreto Fer. IV die 5 iulii i865 (2), decrevit ac decimavit societatem americanam seu hibernicam *E'enianorum* appellatam comprehendi inter societates vetitas ac damnatas in Constitutionibus Summentum Je secreto servando ».

(1) Missio Agrac in Indiis orientalibus Ordini FF. Minorum Capuccinorum commissa est.

(2) Ex decr. ; *Iulii iS6$* « Contn fraternitatem « scu societatem */emarum* scu *fenianorum,* deque so- « cietate alia sub nomine S. *Palrilii* Eihi dd. : *Detur « Episcopii Americat Septentrionalis decretum diei j Au- « gusti 1846* ». Decretum *; Ag. 1846* ita se habet « Societates occultae dc quibus in pontificiis Constitu « tionibus sermo est, eae omnes intelligumur quae ad » versus Ecclesiam vel gubernium sibi aliquid propo • mint, exigant vcl non exigant a suis asseclis iura ■ mentum Je secreto servando ».

morum Pontificum, ct praesertim in nuperrima eiusdem Sanctitatis Suae edita quarto Idus Octobris 1869 incipiente – *Apostolicae Sedis* – qua, sub num. 4, excommunicationi latae sententiae Romano Pontifici reservatae obnoxii declarantur « nomen dantes sectae massonicae, « aut carbonariae, aut aliis eiusdem generis < sectis, quae contra Ecclesiam, vcl legitimas < potestates seu palam seu clandestine machi- < nantur; necnon iisdem sectis favorem qua- < lemcumque praestantes; earum ve occultos co- < riphaeos ac duces non denunciantes, donec < non denunciaverint ». Atque ita Episcopis quibuscumque petentibus respondere mandavit.

1351

Ex **Litt** S. C. de Prop. F. /4 *Ian. ,87n* (ad Vic. Ap. Vkkapolit.) — lusserunt Emi PP. A. Tuae significandum ut omni studio curet ut missionarii in exactione decimarum mitius sc gerant. Notum quippe Sacrae Congregationi est in nonnullis locis Indiae Meridionalis nimiam in hoc severitatem adhiberi. Porro singillatim id attendendum est ubi agitur dc neophytis ct pauperibus, ita ut fideles nihil patiantur in divinis, ct vitentur scandala. Item adverterunt prudenter efficiendum ne decimae, quoad fieri potest, publicanis tradantur exigendae. Quod si id necessitas exquiret, attendendum ut constet dc probitate et charitate conductorum praesertim erga neophitos ct pau- peres.

1352

J»e-icroiando biiojieabuoo

Instr. S. C. de Prop. F. *24 \faii rSio.* — 1. Facultas bis in die Missam celebrandi, Qua Missionum Ordinarios solet Sancta Sedes insignire, ut et ipsi missionariis suis eam communicent, non pauca dubia excitavit, quae Sacrae huic Congregationi ab iisdem sunt proposita. Huiusmodi dubiorum ratio cx ipso clausularum rigore petitur, quae Alexandri VI! iussu Formularum articulo, qui de hac agit facultate, adiectae sunt (t). Quamobrcm opportunum visum est, in praesenti hac Instructione colligere communiores regulas ac principia , quae in memoratae facultatis usu prae oculis sunt habenda.

2. Nemo ignorat, cx regula generali iuxta vigentem Ecclesiae disciplinam, licere sacerdotibus semel tantum in dic S. Sacrificium litare. Sic statuit Innocentius III (2): < Respondemus « quod excepto dic Nativitatis Dominicae, *nisi* < *causa necessitatis suadeat,* sufficit sacerdoti < semel in dic unam Missam solummodo ce- « lebrare ».

3. In casu ergo necessitatis permittitur sacerdotibus Missae iteratio eodem dic. Id tamen debet intelligi, uti ex ipsis Formularum verbis dignoscitur, de venia celebrandi duas tantum Missas, quamvis graves concurrerent causae, quae maiorem numerum celebrare suaderent. Postulavit olim Praefectus Missionis Cappuccinorum Tuneti, an uno eodemque dic, *si necessitas urgeat,* plures quam duas Missas celebrare potuisset, proptcrca quod omnes cius missionarii in carceres coniecti erant. Atque S. Congregatio generalis Fidei propagandae praeposita dic 7 Augusti 1684 respondit: *non posse vigore facultatum celebrare ultra duas Missas.* Quod iampridem responsum fuerat in generali Congregatione habita *coram Sanctissimo* dic 17 Februarii 1648; namque exposito abusu, qui invaluerat inter sacerdotes captivitate detentos in Algeria, celebrandi tres Missas, *< SSmus... iussit per dictum Praefectum (Algeriae) praecipi nomine Sanctitatis Suae sacerdotibus... quod cum Sedes Apostolica in facultatibus missionariorum potestatem, seu licentiam concesserit celebrandi bis in die, ubi necessitas id exegerit, ne deinceps ultra duas Missas celebrent ».* Idem fuit repetitum annis 1818 ct 1820 Praefecto Apostolico Tuneti.

4. Necessitas ergo est unicus titulus, cx quo facultas sacerdotibus fit duas dicendi Missas. Imprimis tamen expedit cum Vcrriccllì (3) animadvertere, quod « haec necessitas non est desumenda ex parte inopiae sacerdotum, sed cx parte necessitatis spiritualis populi, et raritate sacerdotum ». Quo posito principio, facile est quasdam negativas regulas eruere dc usu facultatis. de qua agitur.

5. Ac *primo* quidem evidens est, haud recte sentire qui diceret, posse Missam itciari diebus festis suppressis, in quibus populus Missam audire non tenetur, quemadmodum monuit S. Congregatio anno 1837, hisce verbis: *< Re mature perpensa, ex ipsius formulae verbis satis clare patuit, non posse facultates*

(1) En dictus articulus ut prostat in facultatum Formulis 1 S. C concedi soliis : · Celebrandi bis in die, »i necessitas urgeat, ita tamen ut in prima Missa non sumpserit ablutionem. .. Caveat vero, nc praedicta facultate seu dispensatone celebrandi bis in die aliter quam ex gravissimis causis, ct rarissime utatur, in quo Înviter eius conscientia oneratur Quod si hanc carnem facultatem alteri sacerdoti iuxta potestatem inferius apponendam communicare, aut causas ea utendi ui, qui a S. Sede hanc dumtaxat obtinuerit, approbare visum fuerit, serio ipsius conscientiae Iniungitur, ut paucis dumtaxat, iisque maturioris prudentiae ac zeli, ct qui absolute necessarii sunt, ncc pro quolibet loco, sed ubi gravis necessitas tulerit, ct ad breve tempus eamdem communicet, aut respective causas approbet ».

(2^ Cap. *Conguluiiti* de celebratione Missarum.

(j) Dc Apost. Missionibus Tit. IV, Quaesi. 98, Dub. 18, n. 201.

ad abrogatas festivitates extendi. Cum enim in memorata formula declaretur, facultatem valere si necessitas urgeat, sequitur, ex eo unice titulo quod dies illi festi olim fuerint, non posse Missam bis ab eodem sacerdote celebrari ».

6. *Secundo.* Pariter interdicta est Missae iteratio in eorum commodum, qui vellent praecepto audiendi Missam satisfacere in suis privaris cappellis. Enarraverat anno 1842 Vicanus Apostolicus Limburgcnsis consuetudinem in suo Vicariatu inolitam permittendi Missae iterationem *in castris magnatorum ;* quum autem non putaret, his in adiunctis eam necessitatem esse, quae a Formulis exigitur, petiit tum ratione consuetudinis, tum moralis utilitatis, quae inde proveniebat, ut sibi auctoritas fieret id permittendi. At S. Congregatio Inquisitionis iudicavit, *iuxta exposita non expedire.* Quumque subiunxissct Vicarius Apostolicus, nonnullos sacerdotes ex prachabita facultate ab eius praedecessore iterationem Missae prosequi, Suprema S. Congregatio decrevit, *facultatem esse revocandam, quatenus Vicarius Apostolicus Limburgcnsis prudenter idJieri posse existimet.*

7. *Tertio.* Ex huiusmodi resolutionibus infertur, consuetudinem non esse titulum sufficientem, ut idem sacerdos otferre bis possit uno codemquc die S. Sacrificium. Quod etiam consonat cum eo quod docuit Benedictus XIV in Const. *Declarasti Nobis,* data dic ıȯ Martii 1746 ad Episcopum Oscensem in Aragonia: « *Solum inquirimus,* Pontifex ait, *utrum ea consuetudo rationem praescriptionis aut praesumptionis sibi comparaverit, et utrumque falsum et alienum iudicamus ».* Et ad praescriptionem quod attinet, inquit: < *Si et enim iuxta civiles leges sanctae res praescribi non possunt, absonum undique est asserere, fuisse per praescriptionem aliquid obtentum vel requisitum, quod adversetur sanctionibus universalibus Ecclesiae, quarum observantiam S. Concilium Trid. in Missarum celebratione sacerdotibus omnibus praecipit ».* Dc praesumptione autem subiungit : < *Sed ceteris praetermissis, subdimus, haec intelligi posse de illis privilegiis, quae impetrari potuissent a Sede Apostolica, si quis ea postulasset, non vero de iis, quae cum postulantur, negari omnino consueverunt, ne praesumptio plus habeat roboris ct momenti quam veritas ».* Inde est, quod S. Congregatio, quum cognoverit aliquo in loco inolevisse consuetudinem iterandi Missam sine necessitate, non omisit eiusmodi reprobare consuetudinem tamquam abusum, zelum Episcoporum excitans ad eam eliminandam.

8. *Quarto.* Ncc etiam presbyterorum pauper-tas Missae iterationem, ut ex Verricelli (loc. cit.) indicatum est, valet probare. Quidam Hiberniae Archiepiscopus anno 1688 petiit < Num cx sola paupertatis causa possint Regulares duas Missas diebus festis celebrare in privatis domibus, quamquam omnes paroeciae et conventus proprias ecclesias et capellas habeant » : S. Congregationis responsum negativum fuit; quumque relatum esset in particularibus Congregationibus de Propaganda Fide habitis tum die 7 Manii 1743, tum die 28 Iuiii 1750, eiusmodi abusum in H.bernia adhuc vigere, quia multi sacerdotes utebantur facultate iterandi Missam non alia de causa, nisi ut pinguiores eleemosynas perciperent, atque inde commodius se sustentarent, Ertli Patres decreverunt: « *Graviter moneantur sacerdotes, ne facultate celebrandi bis in die abutantur, ut stipendium largius et pinguius habeant ».* Et a Benedicto XIV (1) appellatur *abusus intolerabilis* facultas alicui sacerdoti facta iterandi Missam *eum in finem, ut duplici eleemosyna decentius se sustentaret.* Solum ut aliquo modo consuleret pauperibus Religiosis eius Regni, qui conquesti fuerant dc simili prohibitione facta a Synodo provinciali Tuamensi anno 1817, ob damnum inde proveniens, sublata ipsis eleemosyna, quam Missae occasione percipere solebant ad ecclesiae ianuas, cum ipsi viverent ex fidelium oblationibus, S. Congregatio voluit, ut monerentur Episcopi, ut < *in impertienda de auctoritate Apostolica sacerdotibus licentia celebrandi diebus festis de praecepto duas Missas ob causas necessitatis ab Apostolicis Constitutionibus approbatas, rationem habeant sacerdotum Regularium, ac praesertim illorum qui in pauperibus coenobiis moram trahunt* 9. Ceterum cum declaraverit S. Congregatio Concilii < *ex praxi generali presbyteris non concedi eleemosynam recipere pro secunda Missa, etiamsi de illis agatur, qui parochiali munere instructi ideo stipendium pro prima Missa nequeunt obtinere, quod eam* pro populo *applicare teneantur* », uti notificatum est per litteras circulares S. Congregationis dc Propaganda Fide die i5 Octobris i863 Ordinariis Missionum, quilibet iam praetextus abusui iterandi Missam intuitu stipendii sublatus est. Habita tamen peculiarium quarumdam Missionum circumstantiarum ratione, SSihus Pater dignatus est auctoritatem facere, ut constat ex dictis Litteris circularibus, earum Ordinariis permittendi, « *ut, iusta et gravi causa intercedente, sacerdotes sibi subditi etiam pro secunda Missa in eadem die celebranda stipendium percipere possint ac valeant ».*

9. *Quinto.* Nccessc tandem non est adnotare, interdictam esse sacerdoti Missae iterationem, quoties alius haberi possit sacerdos,

(1) **Const.** *Apostolicum ministerium,* **30 Maii 1753, $** *1*1.

qui populi necessitati valeat satisfacere» ceu expresse docet Benedictus XIV in citata Conscit. *Declarasti Nobis.* Atque hinc est, ut, priusquam admittatur Missae iteratio, videndum sit, num aliquod e remediis a iure constitutis suppetat ad prospiciendum spirituali populi necessitati; atque imprimis tenetur ipse parochus stipendium alteri sacerdoti suppeditare ; posita autem eius impotentia, tenetur populus; ct denique, si neque populus ob paupertatem ad id compelli posset, Ordinarius supplere tenere‘Ur(O·

10. Hactenus dc casibus, in quibus prohibita est Missae iteratio. Ad casus quod attinet, in quibus ad hoc requisita necessitas concurrit, expositi isti in Constit. *Declarasti Nobis* inveniuntur. Hac in Constitutione consideratur in primis, iuxta unanimem theologorum consensum permitti iterationem Missae sacerdoti, *< qui duas parochias obtineat, vel duos populos adeo seiunctos, ut alter ipsorum parocho celebranti per dies festos adesse nullo modo possit ob locorum maximam distantiam ».* Atque hic est primus ct communior casus : alter, qui ibidem recensetur, est, *« quando una tantum sit ecclesia, in qua Missa celebratur, et ad quam insimul universus populus convenire non potest ».*

11. In his casibus iterari Missa potest etiam nb iis, qui facultate non sunt donati per Formulas, quae concedi solent per S. Congregationem Fidei propagandae praepositam, cum id concedat ipsum commune ius, semper tamen dependenter ab Ordinal io, ad quem pertinet tum dc vera necessitate, tum dc possibilitate canonica remedia applicandi, ferre sententiam (δ 9)· Revera, eiusmodi mediis indicatis, Benedictus XIV subiungit : « *Quae huc usque dicta sunt, canonicis etiam generalibus sanctionibus innituntur ».* Quin imo concors est theologorum opinio, quemadmodum ct ipse Benedictus XIV animadvertit, in casu unius parochi cum duabus paroeciis, < *Parochum nedum posse, sed plane teneri bis eodem die Missam celebrare » (μ).* Ex quibus facile consequitur, articulum formularum, cum sit facultative, protendi ad alios quoque casus necessitatis in communi iure non consideratos; secus enim inutilis ille articulus evaderet, saltem pro iis locis, in quibus paroeciae sum canonice erectae, ipso iure communi pro his paroeciis disponente. Quod consonat cum co quod docet Benedictus XIV in opere *De Sacros. Missae Sacrificio* (3), in quo, postquam asseruisset, « *casum, qui revera contingit, eum esse, cum parochus duas habet parochias,* etc. his verbis prosequitur: « *Neque tamen quidquam praeiudicatum volumus de aliis casibus, qui accidunt in Missionibus, quibus consultum est concedendo missionariis facultatem plurcs celebrandi Missas eodem die ; itemque de aliis casibus, in quibus vel ob locorum distantiam, vel ob paucitatem sacerdotum, aut haereticorum aut infidelium persecutionem, ne fideles Missa careant, opus est a sacerdotibus duas Missas celebrari* ». Et dc huiusmodi quidem causis, quae locum in Missionibus habent, pro quibus Missionum Superioribus datur facultas, loquebatur anno 1832 S. Congregatio de Propaganda Fide, cum ad quemdam missionarium Phiiippopolicanum, qui non iterabat Missas, quamvis variis christianitatibus praesideret, opportunum praebuit monitum. Iniuncta scilicet illi Missae iteratione, etiam ex mandato generalis Congregationis, adjungebatur: « *Si autem quaeras, cur facultati iterandi Missam in formula /ndulti adiiciantur illae rigoris clausulae, invenies m ipsa formula responsum ; observabis enim, Indultum non coerceri ad populi indigentias diebus festivis; sed quum generalibus terminis contineatur, comprehendere quo nie alios casus, de quibus agitur, quemadmodum esset necessitas administrandi infirmis Viaticum in utraque paroecia, et in huiusmodi aliis casibus locum habere debere praescriptas cautelas ».*

12. Atque in huiusmodi scilicet casibus minus frequentibus in usu eius facultatis identidem haerere visi sunt Episcopi ct missionarii, de causarum praesertim sufficientia dubitantes, quae requirerentur iuxta clausulas facultati adicctas, Al vero tot tamque varii sunt casus, qui de hac materia in Missionibus possunt contingere, ut praevideri facile haud possint, multoque minus reduci ad determinatas regulas; de iisdem enim indicium variari purest iuxta dispares locorum, temporum personarumque concurrentes circumstantias. Haec est ratio, cur dubiorum particularium resolutio, quae hac dc re sunt proposita, plerumque remissa est prudenti Superioris Missionis arbitrio.

13. Ac primo quidem saepius regula postulata est de *numero* fidelium, qui esset salis, ut Missa iterari posset. In Constit. *Apostolicum Ministerium* edita pro Anglia dicitur, eiusmodi facultatem posse adhiberi, « *cum eorum numerus, qui diebus festivis tenentur Sacris assistere, talem exhibeat necessitatem, ut nisi alicui sacerdoti duas Missas eodem die celebrandi potestas conced itur, Ecclesiae mandato* plurcs *non satisfacerent* ». Eiusmodi tamen generalis norma dubium omne non aufert dc numero iterationi necessario. Idem dici potest de quodam negativo responso S. Inquisitionis anno 1Ô88 dato Missionariis Capuccinis in Graecia. Hi quaesiverant: « *Utrum missio-*

(1) Ben XIV L c. Vot. Card. Zclada *Tbtjaur. re*relui. Tom. J7 in causa Derthusen. 26 Augusti 1768. |

(2) Dc Syn. Dioec. L. VI, cap. VIII, n. 2.
(j) Lib. fI, cap. V, n. 4.

narius sacerdos solus in loco degens duas Missas diebus dominicis ei festivis pro quindecim seu viginti personis, quae legitime impeditae primae Missae adesse non valuerunt, celebrare possit » ; ct Suprema S. Inquisitio dic 28 Januarii eiusdem anni decrevit: *non licere.* Quod si numerus viginti lidclium haud satis existimatur ut Missa iteretur, ulterius quaeri potest, quinam sic minimus numerus qui sufficiat.

14. Sed circa eiusmodi dubium, quemadmodum circa ca, quae *distantiam* respiciunt, S. Congregatio in more habuit, resolvenda haec esse prudenti Ordinariorum Missionum arbitrio, a quibus facultas dependet ; ipsi enim in locis, in quibus degunt, recte aestimare possunt circumstantias in singulis casibus concurrentes. Et sane usque ab anno 1688 Praefectus .Missionis Tuneti in Mauritania generatim postulabat, ut declararetur, qualis esse numerus fidelium deberet, qui Missa privarentur, ut Missa iterari posset; et S. Congregatio Fidei Propagandae dic ıȯ Novembris respondit : *Relinquatur charitati et conscientiae P. Praefecti.* Similiter Episcopus S. Ludovici in Statibus Amcricac Foederatis anno 1828, exposito suo aliorumquc Episcoporum timore propriam conscientiam gravandi ob formularum clausulas, postulavit : « *Utrum quoties triginta aut quinquaginta fideles periculo exponuntur Missam de praecepto non audire, bis celebrare valeant».* At iussu Leonis XII litteris datis dic i3 Martii rescriptum est: < *Omnem te anxietatem animi deponere debere, et quin commovearis verborum rigore, Se* (Sanctitatem Suam) *conscientiae ac prudentiae tuae committere, ut indices, quibus in casibus, ratione habita adiunctorum dioecesis tuae, graves adesse causae censendae sint, facultatem, de qua sermo est, sacerdotibus impertiendi. Ubi vero has causas graves secundum conscientiam prudentiamque tuam arbitratus fueris, Sanctitas Sua posse te absque ulla dubitatione ea facultate uti benigne declaravit ».*

i 5. Similis quoque responsio data est anno 1851 Vicario Apostolico Limburgensi, qui dubium super distantia sic proposuerat : < *In hac regione ex antiqua consuetudine binandi licentia aliquando conceditur ob necessitatem moralem, licet parochia vicinior non distet ultra spatium mediae leucae; quaeritur num recte? »* S. Congregatio litteris dici *3i* Iulii respondit: « *Praemisso, Episcoporum esse muneris pro viribus curare, ut hac uti facultate non sit opus ad succurrendum fidelium necessitatibus, praxis generalis servanda in singulis casibus assignari non potest. Quapropter in casibus ut supra particularibus, deficiente presbyterorum copia, aliisque omnibus circumstantiis mature perpensis, prudenti iudicio Superioris definiendum, utrum eo in casu concurrant gravia rerum adiuncta, quae tradunt doctores necessitatis casum efficere (uti propositus videtur), in quo dispensationi a praecepto universali de non iterando Sacrificio ab eodem presbytero eademque die locus fiat, et binandi facultati tribuendae, qua parce omnino illum uti debere ex Apostolici ipsius Indulti verbis apprime perspicitur ».* Atque haec instructio iisdem verbis missa fuit Episcopo Trevirensi anno ſ 833 cuius nomine varia dubia dc Missae iteratione proposita fuerant ; rescriptum enim ei fuit dic 28 Septembris, quod, cius quaesitis consideratis, « *censuit S. Congregatio dandam esse instructionem, quam... Vicarius Apostolicus Limburgensis obtinuit sub die jr Iulii anno 1851 ».*

16. Celerum inter varia responsa, quae dimetiendam iudicio Superioris remittunt causarum gravitatem, nonnulla peculiarem mentionem merentur; eiusmodi sunt illa, quae, dum sequuntur consuetam regulam remittendi Superioris iudicio causarum aestimationem, indicant simul aliquo modo genus scu necessitatis gradum, quem iteratio Missae postulat, atque identidem aliquatenus temperant formidinem, atque leniunt nimiam animi anxietatem, quam Episcopis et missionariis illae clausulae creaverant, quibus haec facuitas in Formulis coercetur. Unum cx eiusmodi responsis datum esi anno 1848 ad Episcopum in Statibus Amcricae Foederatis ; datis enim litteris die 8 Mai sic est rescriptum: < *Venio ad postulatum tuun circa modum interpretandi necessitatem, qua< requiritur ad licitum usum facultatis bis in du Missam celebrandi... Novent ergo Amplitude Tua, necessitatem huiusmodi, de qua serm est, veram quidem, sed moralem intelligi; not autem absolutam; de qua proinde diiudicare ir singulis casibus pendet a prudenti iudicio, inspectis circumstantiis. Caveas ergo oportet hai in re ab anxietate nimia in diiudicando, m frustra concessa, aut pene in nullo casu ac actum reducenda facultas praedicta videatur »* Notatu dignior est declaratio, quae missa esi anno 1828 ad quemdam Praefectum Apostolicum in Antillis Amcricac. Cum enim ille haut fideret, posse sc tranquille uti facultate, dc qua agitur, ob graves conditiones, quibus constringitur, imploraverat < *ampliorem facultatem a Sede Apostolica copiam faciendi presbyteris... ut diebus dominicis et festis de praecepto Missam bis celebrare possint, cum id postulet necessitas aut spiritualis fidelium utilitas* ». Facta huius rei relatione S. Pontifici dic 13 Aprilis* hoc modo responsum est : « *Talis existimatio est virtutis et prudentiae tuae, ut SSmus D. N. iusserit, omnem deponere te debere anxietatem animi, et si existimaverit necessarium esse, vel fidelibus vehementer utile, ut sacerdotes bis Missam eodem festo die celebrent, verborum, quibus Rescriptum contineri videtur, rigore*

commoveri te non debere. Prudentiae itaque et conscientiae D. T. committit de necessitate ista et causarum gravitate iudicare, atque in iis rerum adiunctis facultatem per memoratum Rescriptum copiam faciendi sacerdotibus, ut \fissam bis celebrent, te habere, Sanctitas Sua benigne declaravit ».

ij. Eadem regula committendi arbitrio aut charitati Superiorum Missionum applicationem generalium principiorum practicis casibus, servata quoque est, quando in ipsis, prout exponebantur, non appareret ea causarum vis ct gravitas (saltem si hac causae considerarentur in sc et in abstracto), quam huius facultatis clausulae exigunt ; quod quidem confirmat, in causis considerandis, quae u^um facultatis suadeant, magnam rationem habendam esse omnium conditionum statusque fidelium. Huius rei argumento est responsio a S. B. data anno 1688 Vice-Praefecto Missionis Tripolitanae. Hic ob clausulas incertus quaesierat, « cuinam « numero servorum aut liberorum posset prac- • cisc celebrare Missam secundam, quum in· • terdum daretur casus, ut in balneo extra « Tripolim, praesentes Sacrificio non adessent < plure> quam decem aut quindecim servi... ct < an in presbyterorum carentia pro illis solis « posset celebrari secunda Missa diebus festis ». Iam vero quin obstaret icsolutio eodem anno data a S. Congregatione Inquisitionis pro simili casu, ut notatum est superius § i3, S. Congregatio Fidei Propagandae praeposita die 5 Octobris respondit: < *Relinquatur ch tri- tati et conscientiae P. Vice·Praefecti* . Neque mirum esse debet, si haec S. Congregatio benigniori interpretationi induisit ; agebatur enim de servis, qui ob ipsorum conditionem peculiarem indulgentiam merebantur, quum unicum fortasse solatium eis esset SS. Missae Sacrificium. Aliud eiusmodi benignitatis argumentum, ratione circumstantiarum habita, anno i860, suppeditavit S. Inquisitio; namque licet die 20 Iunii responderet Vicario Apostolico cuiusdam Regni Sinis adi.icentis. « *desiderium neophy'- torum bis aut ter in anno SSmam Eucharistiam sumere volentium* per se *non esse urgentissimim causam m casu de quo agitur* », id est iterandi Missam iuxta facultatem ; attamen subiunxit: « *sed, pensatis omnibus locorum et person irum circumstantiis, relinquendum arbitrio R. P. D. Vicarii Apostolici* ». Ex quibus eruitur, eas causas, quae per se atque proinde multis in locis graves non sunt, graves evadere posse in aliis locis ob circumstantias, quae casum concomitcntur.

18. Haec sunt principia, quae prae oculis sunt habita quoad facultatem Missam iterandi, quaeque profecto in eiusdem facultatis exercitio Missionum Ordinarios tranquillos reddere poterunt. Quamvis autem sapienti Ordinariorum Missionum arbitrio hac in re deferri soleat, attamen cx hactenus dictis apparet, quanta cautela ipsi uti debeant, quum semper eorum conscientia onerata maneat in legitimo huiusmodi extraordinariae facultatis exercitio. Nihilominus repetere heic iuvabit, quod S. Congregatio anno 1832 ad Episcopum Nicopolitanum in Bulgaria rescripsit, clausulas in Formulis adhibitas « *intelligendas haud esse in* extremo *rigore, habito prae oculis principio, Sedem Apostoli· cam dictam facultatem concedere in bonum spirituale fidelium, desiderio, ut omnes praeceptum ecclesiasticum adimplere facile possint* ».

19. Superest nunc dc ritu dicere scu dc modo, quo iterari Missa possit. Semper a S. Congr. missionariis fuit praescriptum atque ab ipso Benedicto XIV, eum qui Missam iterat consuetas calicis ablutiones sumere non debere ob ieiunium, ita ut, « si in prima Missa post < receptionem Corporis Christi et Sanguinis , < profusionem acceperit, non debeat secun- < dam Missam in praedictis casibus celebra- < re » (1) id est, etiam in iis casibus, in quibus populus Sacrificio diebus festis secus privaretur. Quamvis autem in Decreto S. Congregationis SS. Rituum in *Ebusitana* dic 16 Septembris 181 5 praescriptum esset, ut unus tantum esset calix, quo uti debeat, qui duas celebrer Missas ; quum tamen eiusmodi decreti cxccutio haud levibus difficultatibus esset obnoxia, quando celebrari deberet in duabus ecclesiis ab invicem remotis, idem Sacer Ordo in generalibus comitiis habitio die 12 Septembris i85y pro moderamine dicti decreti rescripsit : *usum duorum calicum in casu posse permitti.* Instructio, quae heie adiicitur, iussu eiusdem S. Congregationis SS. Rituum concinnata, modum respkit purificandi calicem, qui pro prima Missa inservierit.

INSTRUCTIO

Λ S. fur. C(W<MIBOATIONK DIB 12 SKPTEMBKIS 185? KOITA PKO SACRRUOTK APOSTOLICAM KAGULTAГEM HABES ГH BIS MISSAM BADEM DIB CKLH- bkandi.

Quando sacerdos eadem dic duas Missas dissitis in locis celebrare debet, in prima, dum divinum Sanguinem sumit, eum diligentissime sorbeat. Exinde super corporale ponat calicem, ct palla tegat, ac iunctis manibus in medio altari dicat : *Quod ore sumpsimus,* etc., ct subinde, admoto aquae vasculo, digitos lavet dicens : *Corpus tuum,* ct abstergat. Hisce peractis, calicem super corporale manentem adhuc, deducta palla, cooperiat, ceu mos est, scilicet primum purificatorio linteo, deinde patena ac palla, et demum velo. Post haec Missam pro-

(i) Cone. Nemaus. 1284, apud Benedict. XIV *Dt SS. Minae Sacrif.* lib. III, cap. V, n. 4.

sequatur, ct, completo ultimo Evangelio, rursus stet in medio nitaris, et, detecto calice, inspiciat, an aliquid divini Sanguinis necne ad imum se receperit, quod plerumque continget. Quamvis enim sacrae species primum sedulo sorptae sint, tamen dum sumuntur, cum particulae, quae circum sunt, undequaque sursum deserantur, nonnisi deposito calice ad imum redeunt. Si itaque divini Sanguinis gutta quaedam supersit adhuc, ea rursus ac diligenter sorbeatur, ct quidem cx eadem parte, qua ille primum sumptus est. Quod nullimodc omittendum est, quia sacrificium moraliter durat, et, superextantibus adhuc vini spccicbus, cx divino praecepto compleri debet.

Postmodum sacerdos in ipsum calicem tantum saltem aquae fundat, quantum prius vini posuerat, eamque circumactam cx eadem parte, qua S. Sanguinem biberat, in paratum vas demittat. Calicem subinde ipsum purificatorio linteo abstergat, ac demum cooperiat, uti alius tit, atque ab altari discedat. Depositis vestibus sacris, ct gratiarum actione completa, aqua c calice demissa pro rerum adiunctis, vel ad diem crastinum servetur (si nempe co rursus sacerdos redeat Missam habiturus), et in secunda purificatione in calicem demittatur, vel gossipio aut stupa absorpta comburatur, vel in sacrario, si sit, exsiccanda relinquatur, vel demittatur in piscinam.

Cum autem calix, quo sacerdos primum est usus, purificatus iam sit, si illo ipso pro Missa altera indigeat, cum secum deferat: secus vero in altera Missa diverso calice uti poterit.

Cum superior S. R. C. Instructio nonnisi casum respiciat, quo sacerdos duas Missas dissitis in locis eadem die sit celebraturus; operae pretium visum est, ex Commentariis Bartolomaei Garanti et Caietani Mariae Merati, hic ritum adiungere a sacerdote servandum cum utramque Missam in eadem ecclesia offerre debet:

Hoc itaque in casu sacerdos post haustum in prima Missa diligenter Sanguinem Domini, omissa consueta purificatione, patena calicem et palla patenam tegens ac super corporale relinquens, dicet innetis manibus : *Quod ore sumpsimus Domine,* etc. Deinde digitos, quibus SS. Sacramentum tetigit, in aliquo vase mundo ad hoc in altari praeparato abluet, inierim dicens : *Carpus tuum, Domine,* etc., abstersisque purificatorio digitis, calicem velo cooperiet, velatumquc ponet super corporale extensum. Absoluta Missa, si nulla in ecclesia sil sacristia, calicem eodem modo super altare relinquet ; secus vero in sacristiam deferet, ibique super corporale vel pallam in aliquo loco decenti ct clauso collocabit, usque ad secundam Missam ; in qua, cum eodem calice uti debeat, illum rursus secum defetet ad altare, ac super corporale extensum reponet. Cum autem in secunda Missa sacerdos ad Offertorium devenerit, ablato velo de calice, hunc parumper versus cornu Epistolae collocabit, sed non extra corporale, factaque Hostiae oblatione, cavebit nc purificatorio extergat calicem, sed cum intra corporale relinquens leviter levabit, vinumque ct aquam eidem caute imponet, ne guttae aliquae ad labia ipsius calicis resiliant, quem deinde nullatenus ab intus abstersum more solito orteret.

1353

Dc ccihobcomm a/rcndi ratione circa tribunal *diwrtH.*

S. C. S. Off. *2 Iunii [670* – S. Gir mavt . – In una cx canadensibus provinciis foederatis existit quoddam *divortii* tnbunal a gubernio protestante erectum , cuius index de solutione vinculi pronuntiat tum quoad protestantes, tum quoad catholicos, si qui ipsi adsient. Cum vero hoc tribunal in quibusdam causis incompetens repertum sit, proponitur nunc in parlamcntariis aulis legis emendatio, hinc (Episcopus) quaerit: 1. An legislatores catholici, qui minores numero sunt, possint tuta conscientia adoptioni talis emendationis as>entire ; aut debeant obsistere vel abstinere, licet praesideant se hac agendi ratione alterum gubernium religioni adversum suscitaturos. 2. An lege lata possint tuta conscientia nominationi illius indicis manus dare.

R. Iuxta exposita non licere ; et ad mentem : Mens est quod si R. P. D. Episcopo difficultates occurrant, eas praecise atque accurate exponat ; ct si aliquod remedium habeat ad praecavenia mala, illud exponat.

1354

Dc noptiab benedictione quoad tubicctum.

S. C. S. Officii *Iunii 1870* — Mrsua. — 1. Utrum gentiles mulieres nuptae, vel viduae, vel notorie corruptae, quae ex gentilitate conversae Christianum recipiunt matrimonium, possint recipere benedictionem nuptialem intra Missam.

2. An sponsi christiani qui pridie in pomeridiana matrimonium in Ecclesia receperunt, et crastina sequenti die ad Missam ambo veniunt, benedictionem intra Missam recipere possint, illis non interrogatis de continentia in nocte servata.

R. Ad t. Affirmative.

Ad 2. Affirmative, neque ullo modo faciendam esse interrogationem de qua in dubio mentio fit: et ad mentem. Mens est quod in illis matrimonio iungendis admonitio praetermittenda non sit Sacrosanctum Concilium Tridcntinum hortari (Sess. XXIV cap. 1. De Reform. Matrim.) ut coniuges, ante benedictionem sacerdotalem in templo accipiendam, in eadem domo non cohabitent.

1355

ht BCCf ·.♦«« *reqts utôi Runi-* •ire· habendi ia Ep.tccpah.

S. R. C. *20 Aug. /870* - Er ics. - 1. An Episcopus, quando alios ministros, quorum mentio fit in Caercmoniali Episcoporum, obtinere non valeat, Missam pontificalem celebrare possit cum diacono et subdiacono.

2. Utrum Dominicis ct aliis diebus festis, sacerdote absente qui hoc officio perfungitur, Missam ultimem cantatam in sua cathedrali solus celebrare possit.

3. Utrum rogatus a fidelibus ut Missam cantatam pro defunctis solus celebret, eorum precibus annuere debeat.

R· Ad r. 2. ct 3. Negative.

1356

(jrc4 cicquU* in dotno dcfun-

S. R. C. 20 *Aug. [870.* — Rfiius I). Episcopus Laraudie et Coadiutor Vicariatus Apostolici Tunquini Meridionalis, exponens Sacrae Rituum Congregationi, defunctorum excquias in Vicariatu praedicto ncc in ecclesiis peragi posse, quum parvo sint numero, nec m coemeteriis quae ibidem in usu non sunt: ab eadem Sacra Congregatione enixe postulavit ut praedictae exequiae fieri valeant, antequam defunctorum cadavera e domibus efferantur. Sacra vero eadem Congregatio, audita relatione hac dc re a Secretario facta, rescribere rata est : Pro gratia, iuxta expositas preces.

ISS?

l>e nuptiali bcn«dici>oot citra Mnwm

S. R. C. *20 Aug. 1870. — 1.* Missionarii qui ad Hiberniam pertinent, in dicto Vicariaru usum introduxerant in Hibernia vigentem benedicendi matrimonia extra Missam, illas preces adhibendo quae in Missali sunt in Missa pro sponso ct sponsa. Quum autem anglo-indiani cupiant ut etiam eodem modo eorum matrimonium benedicatur, cx missionariis alii illorum votis favent, alii dubii haerent quid sibi faciendum sit.

(k rubric· Mi·» in uup(i·1ı benedict10»« omnmo tcmndi.

2. Quum Ritualia c missionariis hibernis in Indiam invecta, quoad nuptiarum benedictionem, discordent a Rituali Romano; quaeritur: An missionarii non solum hiberni, sed etiam aliarum nationum, iisdem possint uti in benedictione nuptiarum, non solum si agatur de hibernis, sed etiam de catholicis indigenis aut aliarum nationum.

R. Servetur quod decretum fuit, mandante SS. D. N. Pio PP. IX, in una Limburgen. dici 3 Iunii anni 1853 (1).

(1) Decretum ibi fuit: i.NuptUlem benedictionem nonnis in Missa impertiendam. 2. Quando eadem bcned'ctio est impertienda, Missilis rubricam omnino servandam, µ Icmnoribus prohibitis nuptias privatitn, > ne Missa ct sine benedictione celebrandas.

1358

Circa Cnnfcilionem pro Indu Ir enim lu. CldllJi».

S. C. Indulg. *6 Oct. 1870* — Urbis кγ Ouais. — SSrfius benigne declarari ct decerni mandavit prout hoc decreto declaratur ct decernitur : *tum Confessionem dumtaxat, tum Confessionem et Communionem peragi posse die qui immediate praecedit sequentem, pro quo concessa fuerit indulgentia quaelibet non solum ratione festivitatis occurrentis, iuxta allata decreta* (2), *verum etiam quacumque alia ex causa, vel devotionis, vel pii exercitii, aut solemnitatis, uti esset pro memoratis, et ceteris huiusmodi diebus, pro quibus indulgentia cum conditione Confessionis et Communionis concessa iam fuerit, vel in posterum concedatur, licet tempus ad eam acquirendam ab initio diei naturalis, et non a primis Vesperis sit 'computandum, servata tamen in adimplendis aliis operibus iniunctis regula generali circa modum et tempus in concessionibus praescriptum.* Voluitque Sanctitas Sua nihil innovatum censeri quoad decretum diei 9 Dec. 1763 favore christifidelium, qui laudabili consuetudine utuntur confitendi saltem in hebdomada, cum privilegiis, conditionibus, et restrictivis ibidem recensitis. Coutrariis quibusque non obstantibus.

1359

Ex Litt. S. C. de Prop. F. *rti Nov. r#7o*

- Al) Ar c HIKI'. Ut KAIKc TKN. - Cum sacerdos.... admittendos, in ista dioecesi parochi munere fungens, datis literis significaverit perutile futurum si in Sororum scholis adultiorcs pueri admitti possent, cumque ct huiusmodi literac S. Congregationis examini subtectae fuerint, eadem S. C. remittendum esse decrevit Ordinario ut permittere possit admissionem puerorum usque ad duodecimum annum completum, in cubiculis tamen separatis, atque iis in locis ubi adsit necessitas vel evidens utilitas.

I36O

Circa particulare» procct'U» in ÙUIII dc cultu Servorum Oct

Decreta S. R. C. *5 et ro Dec. 1870.* — I. In generalibus decretis a s. m. Urbano PP. VIII editis super moderatione cultus Dei famulis praestanli, omnino praecipitur ur, sive Causa procedat per viam non cultus, sive per viam casus excepti, particularis processus praecedere debeat una cum subsequent! pronuntiatione Ordinarii, seu Iudicis ub Apostolica Sede delegati, vel super cultu non exhibito, vel super casu excepto. Quibus decretis diu con-

(2) Scilicet decretum 19 Maii 1759 quo statuitur *Confessionem suffragari, si expleatur etiam in pervigilio festivitatis pro qua concessa est Indulgentia ;* ct decr. 12 Iunii 1822 declarans *Communionem peragi posse in vigilia festivitatis.*

formis cxtitit Sacrae Rituum Congregationi* praxis, uti patet ex eiusdem Congregationis Actis. Quin etiam, prouti testatur s. m. Benedictus PP. XIV in suo opere dc Canonizationc Sanctorum *Lib. it, Cap. 23, n. ro,* inductum fuit, ad normam corumdcm decretorum, ut per particularem processum nedum probaretur cultu* initium, seu fundamentum casus excepti, verum etiam cultus eiusdem iugis continuatio, usque ad sententiam hac de rc editam sive ab Ordinario sive a ludicc ab Apostolica Sede delegato ; subinde tamen, accedente expresso vel tacito S. Sedis consensu, iudicialis illa ac legitima inquisitio intermitti coepit, et per cxtraiudicialcs probationes deventum est ad declarationem casus excepti. Verum cum EtTii Patres sacris tuendis Ritibus praepositi particularis processus confectionem valde conferre animadverterint accuratiori causarum examini, rc mature perpensa, auditoque S. Fidei Promotore, hodiernis Comitiis ad Vaticanum habitis, generalium decretorum tenorem ac veterem S. Congregationis praxim districtius in posterum observari iusserunt. Proinde statuere ut deinceps ad approbationem cuiuslibet cx casibus exceptis non deveniatur, nisi praecesserit particularis processus tam super cultus initio, seu super fundamento casus excepti, quam super cultus continuatione usque ad sententiam ab Ordinario seu ab kidice ab Apostolica Sede delegato emanandam, qua declaictur casum dc quo agitur comprehendi inter exceptos a memoratis decretis s. m. Uibani PP. VIII: si SSmo Domino Nostro placuerit. *Die* 5 *Decembris 1868.*

Facta autem per subscriptum Secretarium SSrîio D. N. Pio Papac IX relatione, Sanctitas Sua decretum Sae*ac Congregationis approbavit, ac confirmavit, typisque editum publicari praecepit die io eiusdem mensis ct anni.

II. Sacra Rituum Congregatio, expendens Processus sive ordinaria sive Apostolica auctoritate pro Servorum Dei Bcatilicatione et Cunonizatione extra Urbem confectos, gravem quandoque irregularitatem adnotare debuit in eo sitam, quod personis certum officium in Processu instruendo gerentibus, postquam illo fungi coeperunt, venia data fuerit, perdurante adhuc sive ordinaria sive etiam Apostolica eiusdem Causae inquisitione, officio primo dimisso, aliud diversae indolis assumendi et exercendi. Hacc nutem officiorum permutatio cum iuris regulis minime consona videatur, eadem Sacra Congregatio in Ordinariis huius dici Comitiis a l Vaticanum habitis, ad praedictum removendum abusum ct suspicionem quamlibet etiam levem in rc tam gravis momenti prorsus eliminandam, « censuit prohibendum, si SSffio placuerit, nc deinceps in condendis quibusvis Processibus tam ordinariis, quam Apostolicis, ad eiusdem Servi Dei Causam pertinentibus, eadem persona diversis officiis, ne successive quidem, utcumque priori expleto et dimisso, fungi possit, sub poena nullitatis >. *Die ro Decembris 1870.*

Factaque ile praemissis per subscriptum Secretarium SSmo Domino Nostro Pio Papae IX fideli relatione, Sanctitas Sua praefatam Sacrae Congregationi* decisionem ratam habuit ct confirmavit, eamque praesenti generali decreto promulgari et ab omnibus servari mandavit. Contrariis non obstantibus quibu*cumque. Die *22* eiusdem mensis ei anni.

I3θï

S. C. Indulg. */7 Dee. 1810.* — Urbis Oe din»nb cor. κγ Orbis. — *trito* 10 concet-

Iuxta Ap. Sedis praxim in plenariae Indulgentiae concessionibus apponitur clausula: *christifidelibus qui vere poenitentes, confessi, sacraque Communione refecti* etc. Haec clausula, iuxta declarationem alias datam, expiimit conditionem, ita ut Confessio inter opera iniuncta recensenda sit, et nemo Indulgentiam plenariam, etsi in statu gratiae reperiatur, lucrari possit, nisi sacramentalem confessionem faciat, ct cetera iniuncta opera adimpleat. Iam vero in induitis, quibus partiales Indulgentiae conceduntur, nulla mentio fit de sacramentali confessione, sed adhibetur clausula : *corde saltem contrito.* Hinc quaestio : .4/1 *praescripta conditio requiratur dumtaxat uti mera dispositio, nempe ut, quatenus aliquis in statu peccati mortalis reperiatur, ac propterea incapax lucrandae cuiusvis indulgentiae, per perfectam contritionem cum proposito confessionis ad statum gratiae restituatur, et capax fiat indulgentias assequendi: vel potius clausula illa* corde saltem contrito *inducat veram conditionem, scilicet tamquam pars operis miuncti contritio ipsa habenda sit, ita ut, ad indulgentiam lucrandam, etiam ab iis actus contritionis emittendus sit, qui in statu grati le ct caritatis reperiuntur.*

R. Affirmative ad primam partem, ct Negative ad secundam. — SSrfius approbavit ct confirmavit.

1362

Instr. S. C. S. Officii *3 Ian. 1871.* (au Arghiki», Corgyrkw) – piumi* cithoii· ÎJJÏÏ? cl *ICC'

In collatione Sacramentorum Baptismi c: Confirmationis haeretici vel schismatici neque per se, neque per catholicum procuratorem, neque soli, neque una cum catholicis, patrini munete fungi licite possunt: neque catholicis eodem munere fungi licet in iisdem sacramentis acatholico ritu administratis : ita enim constanter tenuit haec Apostolica Sedes. Quapropter tuum erit, opere potissimum parochorum adlaborare, ut abusus hac super re isthic vigentes diligenter aeque ac prudenter, sensim sine sensu, ut iam speras, emendentur.

tk comitandi» «cith olicofum foMnbQt.

2. Si quando necessitas cogat catholicos ad acatholicorum funera comitanda, sedulo advertendum est id solum licere, quotiescumque agatur de praesentia materiali praestanda civilis officii causa, a qua eximi nequeant catholici sine gravi damno vel periculo; et dummodo nullo modo communicent in eorum ritibus ac saens caeremoniis quibuscumque. Hisce itaque adhibitis conditionibus, consuetudo adsistendi acatholicorum funeribus et sepulturis, si quando ncc facile tolli posset, quin exinde oriantur odia et inimicitiae catholicos inter et acatholicos, tolerari potest.

Obicr»io4â ptu».

3. Neminem latet quantopere sancta Mater Ecclesia semper abhorruerit a mixtis nuptus inter unam partem catholicam ct alteram vel haereticam vel schismaticam : quod ex fere omnibus Apostolicae Se lis documentis ad hanc rem spectantibus manifestissime patet. Nihilominus iustis quandoque ct gravibus de causis huiusmodi matrimonia licita fieri possunt. Ad quem effectum tria potissimum requiruntur: et *primo* quidem ut dispensatio impetretur ab Apostolica Sede, ad quam unice spectat facultas dispensandi super mixtae religionis impedimento : *secundo* ut mixta coniugia extra Ecclesiam et absque parochi benedictione ulloque alio ecclesiastico ritu celebrari debeant : et *tertio* ut in tuto positae omnino sint conditiones, quae in iisdem connubiis iure naturali ac divino requiruntur, nempe ut exclusum sit a parte fideli quodlibet perversionis periculum, et universa proles utriusque sexus in sancta religione educetur, et suscipiatur a parte catholica onus curandi ut alteram catholicam partem ad veram fidem unitatemque catholicam perducat.

4. Quamobrem etsi iamdiu, uti affirmas, opinio isthic inoleverit, licite posse mixtas iniri nuptias absque Sanctae Sedis dispensatione, haec tamen opinio, qualibet non obstante consuetudine, tolerari nequit ; ita eadem expresse docet s. m. Benedictus XIV de Syn. Dioeces. lib. 9, c. 2. Interim ad omnem removendam difficultatem, quae in aliquibus casibus forte obiici posset, SSrtius Dominus Noster Pius PP. IX Ampl. Tuae facit facultatem dispensandi super hoc impedimento pro triginta casibus urgentioribus ad formam rescripti, quod heic adiectum reperies. Caeterutn nihil erit omittendum ut in aliis casibus, quocumque remoto perturbationis ct spiritualis detrimenti periculo, Apostolica Sedes pro dispensatione adeatur.

5. Ex tua relatione deprehenditur morem quoque in ista Archidioeccsi invaluisse, quo mixta connubia aeque ac catholica in Ecclesia benedicuntur. Quid hac super re Apostolica Sedes induisent, notum tibi profecto erit ex instructione ad omnes locorum Ordinarios iussu Sanctitatis Suae ab Ertlo Cardmalt Iacobo Antonelli die i5 Novembris An. 1858 transmissa *(V, n. 1169)*. Mos enim iste, exclusa semper Missae celebratione, ibi solum tolerari potest, ubi revera invaluit, ct ubi dc medio tolli haud potest, quin graviora exinde oriantur damna ac mala. Non dubitatur ergo quin pro Tua spectata prudentia omnia ad tramites huius instructionis componas.

6. Conditiones omnino necessariae, quae ideo in promiscuis nuptiis requiruntur, quia in naturali ac divino iure fundantur, huiusmodi sunt, quae remittti seu dispensari nunquam possunt. Iure igitur meritoque factum est, ut mixtae nuptiae in ista dioecesi nunquam sint permissae, uti refers, quin hisce conditionibus cautum prorsus fuerit. Iamvcro si qua mulier catholica viro schismatico nubere, aut vir catholicus mulierem schismaticam ducere, haud praemissis hisce conditionibus obstinate velit, omni aptiori atque opportuniori, quo poterit, modo ab sacrilego huiusmodi proposito per parochum catholicum deterreri debet, atque instrui de aeternae salutis discrimine, cui se suamque prolem committeret. Neque ab huiusmodi faciendis admonitionibus et instructionibus proptcrca se excusare posset parochus, quia pars catholica in bona fide versatur, ct quia cavendum eat ne peccatum materiale fiat formale. In gravissimo enim scelere permittendi educationem prolis in schismate, bona fides in parte catholica esse non potest. Neque sine scandalo populus fidelis conspiceret eos ad sacramentorum participationem admitti, qui tam immane facinus patrare praesumunt,

7. Parochus igitur nihil intentatum relinquat quominus catholici viri ac mulieres a mixtis ineundis nuptiis sc abstineant, vel saltem ipsas nunquam contrahant, nisi impetrata Apostolica dispensatione, et praemissis necessariis cautionibus. Eos vero qui secus fecerint, in omni patientia ct doctrina, quoties opportuna sese offert occasio, et praesertim in administrando sacramento Poenitentiae, admoneat et instruat tum dc peccato commisso, tum vero etiam dc districta, qua tenentur, obligatione universam prolem, quoad poterunt, catholice instituendi, quin contrariis promissionibus, utpotc iniustis, quantumvis iurciurando firmatis, obligentur. Quod si docibiles facti, et vere poenitentes revertantur ad cor, admitti utique poterunt ad sacramentorum participationem, dummodo nullum validitati matrimonii obstet canonicum impedimentum dirimens : impositis quidem poenitentiis salutaribus, ct sanctissima addita lege, ut quantum in ipsis est, conditionibus in iure naturali ac divino fundatis satisfaciant.

1363

S. C. Indulgentiarum *26 Ian. rtijt.* — Circa tacuit»***0 «capuhru bcn<' dicendi et imponendi.

Cum S. C. de Prop. Fide soleat aliquando concedere missionariis facultatem benedicendi

ct imponendi christifidelibus scapularia, nonnulla oborta sunt dubia, quae dictae S. Congregationi ab Episcopis ct missionariis proposita, ct ab eadem ad hanc S. C. indulg. et Sacrarum Reliquiarum transmissa fuerunt, nempe:

1. Utrum sacerdos, qui a S. Sede obtinuerit facultatem benedicendi scapularia, habeat eo ipso facultatem ea imponendi christifidelibus, et eosdem adscribendi Confraternitatibus a S. S. approbatis.

2. Utrum necessaria sit praevia erectio canonica talium Confraternitatum cx parte Ordinarii loci, ut qui habent a S. Sede facultatem adscribendi dictis Confraternitatibus, possint christifidcles eisdem adscribere.

Quibus, vigore specialium facultatum a SS. D. N. Pio PP. IX tributarum, S. Congregatio Indulg., re sedulo diligenterque perpensa, respondendum censuit prout respondet:

Ad i. Affirmative, ita tamen ut sacerdotes qui praedictum indultum benedicendi scapularia ab Apostolica Sede legitime obtinuerint, penes se habeant privatum regestum, et quamprimum commode possunt, transmittere teneantur ad Superiores respectivac Sodalitatis vicinioris canonice erectae nomina receptorum, ut in album ipsius Sodalitatis referantur.

Ad 2. Detur Instructio prout sequitur:

Instructio. — Ex piis Sodalitiis, quaedam sunt ab Apostolica Sede ita approbata, ut christifideles ubique locorum eisdem, ab iis qui legitimam facultatem habent, possint adscribi, licet in eorumdem christifidelium respectivis dioecesibus peculiariter erecta non reperiantur, ut ex. gr., sunt Confraternitatcs Scapularis B. V. M. Montis Carmeli, Rosarii, Septem Dolorum: ac propterea, quoad ista Sodalitia, nnlla requiritur in dioecesi praevia Episcopi erectio. Quod si agatur de Confraterniiate approbata a S. Sede pro determinato aliquo tantum territorio, non requiritur praevia erectio Episcopi, sed sacerdos habens Apostolicam facultatem adscribendi, non potest ea uti, nisi in eodem territorio quo circumscribitur ipsa pia Sodalitas. Pariter non requiritur praevia erectio Episcopi, si pium Sodalitium legitime erectum reperiatur in dioecesi a Superioribus Regularibus qui ad hoc speciale privilegium cx Apostolicae Sedis concessione habent, dummodo in erectione conditiones in Constitutione Clementis VIII incip. *Quaecumque* servaverint.

Quibus positis apparet, cos qui, ut supra, a S. Sede facultatem obtinuerint benedicendi scapularia eaque imponendi, et christifideles adscribendi, posse dicta facultate uti dumtaxat quoad Confraternitatcs scapulare habentes, et canonice erectas, prout superius explicatum est ; ct si in induito apposita sit clausula : *de consensu vel licentia Ordinarii,* illa cum aliis conditionibus a iure praescriptis omnino servanda erit. Ut autem qui praedictam facultatem habent satis instructi sint in benedicendis et imponendis scapularibus, communicentur Resolutiones huius S. C. in *Urbis* et *Cameracen.* dici 18 Augusti 1868, *quae sunt sequentes:*

0« mnJo «ctpuhna confidendi ct fleitinji.

« Urbis. — Ex quo parva scapularia, quae fideles gestare solent, in sua origine et institutione aliud non sint quam scapularia variis Ordinibus Religiosis propria, pro maiori fidelium commoditate ad parvam formam redacta, enata sunt dubia a R. P. Procuratore generali Congregationis SS. Redemptoris S. Congregationi Indulg. ct SS. Reliq. proposita solvenda, quae tam ad antiqua quam ad recentiora scapularia referuntur, scilicet:

1. Utrum ad scapularia conficienda necessario et exclusive adhibenda sit materia *ex lana,* vel utrum sumi etiam possit cylinum *(cotone)* aliavc similis materia. Et quatenus affirmative ad primam partem, ct negative ad secundam:

2. Utrum vox *pannus, panniculus* ab auctoribus communiter usurpata sumi debeat sensu stricto, i. e. de sola lanea textura proprie dicta *(tessuto, tissu),* vel utrum etiam intelligi possit de lanea textura reticulata (vulgo *lavoro di maglia, tricotage),* et de quocumque laneo opere acu picto *(ricamo, broderie),* adhibito tamen semper colore praescripto.

3. Utrum validum sit scapulare ex panno laneo coloris praescripti, quod intexta vel acu picta habet ornamenta pariter ex lana, sed diversi coloris.

4. Utrum validum sit scapulare ex panno laneo coloris praescripti, quod intexta vel acu picta habet ornamenta cx materia non lanea, v. gr. ex serico, argento, auro, etc.

5. Hucusque generalis viguit usus conficiendi scapularia formae oblongae, vel saltem quadratae. Nunc autem quibusdam in regionibus introducitur usus conficiendi scapularia formae rotundae vel ovalis, imo ct multangulae. Quaeritur itaque utrum alia forma praeter oblongam vel quadratam obstet validitati scapularis.

6. Permultis in regionibus laudabilis viget usus, a S. Sede approbatus, gestandi per modum unius plura simul inter se diversa scapularia, quo in casu variorum scapularium panniculi, alii aliis superpositi, duobus tantum funiculis assuuntur, ita tamen ut singulorum scapularium panniculi dependeant tam a pectore, quam ab humeris. Non raro autem haec scapularia unita sic conficiuntur ut, loco plurium panniculorum dive si coloris, unicus tantum in utraque funiculorum extremitate panniculus habeatur, in quo conspicitur ornamentum intextum vel acu pictum cx diversis coloribus ad significanda plura diversa scapularia. Quaeritur utrum haec diversa scapularia sint valida.

R. Ad 1. Affirmative ad primam partem, Negative ad secundam.

Ad 2. Affirmative ad primam partem, Negative ad secundam.

Ad 3. Affirmative, dummodo ornamenta (alia sine, ut color praescriptus praevaleat.

Ad 4. Ut in praecedenti.

Ad 5. Nihil esse innovandum.

Ad 6. Negative.

SSrfius dic 18 Augusti 1868 resolutionem S. C. ratam habuit ».

Orca
<· i »rn>uiifr> nv
«»<·[«
«num

« Camr raues. — Nonnunquam acci lit, praesertim sacrarum musionum tempore, ut cum sacerdos, ad id legitime deputatus, scapulare B. M. V. Je Monte Carmelo aliudvc fidelibus imponit, deficiant scapularia, priusquam omnium fidelium votis satisfieri potuerit ; hinc Superior domus religiosae missionariorum Societatis Mariae in civitate vulgo *Tourcoing* nuncupata, Archidiocccsis Camcraccnsis, humiliter supplicat S. C. Indulgentiis sacrisque Reliquiis praepositae pro seqq. dubiorum solutione:

1. Utrum unum idemque scapulare semel benedictum valide possit pluribus per vicem imponi, repetita solummodo super singulis receptionis sive impositionis formula.

2. Utrum huiusmodi formula usurpari solita in actu impositionis scapularium, essentialis sit ut quis scapulare rite accepisse censeatur, iusque habeat ad Indulgentias illud ferentibus concessas; an vero absque Indulgentiarum dispen lio possit omitti praesertim in morbis aliove urgenti casu.

R. Ad 1. Affirmative, ita tamen ut primum scapulare, quod deinceps adseriptus induere debet, sit benedictum.

Ad 2. Tam ad primam quam ad secundam partem proferenda esse verba quae sunt substantialia, ad formam decreti huius S. Congregationis diei 24 Augusti 1844, quod sic sc habet: *An rata sit fidelium adscriptio Confraternitati B. ΛΛ V. de Monte Carmelo, quae fit a sacerdotibus quidem facultatem habentibus, non servata tamen forma in Rituali et Breviario Ordinis Carmelitarum descripta ?* S. C. respondit: *Affirmative, dummodo sacerdotes facultatem habentes non deficiant in substantialibus nempe in benedictione et impositione habitus, ac in receptione ad Confraternitatem.*

SSrîius die 18 Augusti 1868 resolutionem S. C. ratam habuit.

1364

i*· co*»· tr· vtoUnu» 1- ·vti immtiQiUictD.

Instr. S. C. S. Off. *r Febr. t8-jr.* (ad Vic. Ap. Mysuhiks.)— 1. Anxium te exhibebas circa magistratus catholicos et gubernii servos qui immunitatem asyli ecclesiastici violant, veritus nimirum ne omnes excommunicationi subjaceant, quae in Constitut. *Apostolicae Sedis* 12 Octobris 1869 est quinta inter excommunicationes latae sententiae Romano Pontifici reservatus, caquc esc tenoris sequentis : *Immunitatem asyli ecclesiastici violare bibentes aut ausu temerario violantes.* Qua tc anxietate ut eximerent Emi PP., audito etiam S>ini oraculo, monitum tc voluerunt in ea formula verba *ausu temerario* utrumque membrum complecti. Ex quo imelliges cum tantum excommunicationem incurrere qui ab aliis minime coactus, prudens ac sciens, immunitatem asyli ecclesiastici aut violare iubet, aut exequen lo violat; quem porro utpote omnis excusationis expertem excommunicationi subiaccre mirum esse non d:bet. — Deinde similem aperiebas sollicitudinem quoad eosdem magistratus ct gubernii servos trahentes clericos ad suum tribunal propter violationem legis civilis, sive alio modo, quos omnes timebas excommunicatione esse irretitos, quae in dicta Constitut. *Apostolicae Sedis* esc septima inter excommunicationes latae sententiae Romano Pontifici speciali modo reservatas. Sed in ea formula attendere debes verbum *cogentes* quod sane indicat excommunicationem cos non attingere qui subordinuti sint, etiamsi iudices fuerint, scd in cos tantum esse latam qui a nemine coacti vel talia agunt, vel alios ad agendum cogunt, quos etiam indulgentiam nullam mereri facile perspicis.

2. Quaerebas insuper an ii qui praedictas (Constitutionis *Apostolicae Sedis)* censuras incurrerunt. currcrunt admonendi sint; quod porro minime constabat utrum dc interno an dc externo foro quaereres. Sed si dc interno res est, licet theologi doceant aliquando (hoc est debitis factis exceptionibus, dc quibus iidem agunt) dissimulari cum poenitente posse cum duo hacc simul concurrunt, bona fides et indubia pracvisio nullum cx admonitione fructum perceptum iri; hic tamen.... sive ob personarum qualitatem quae excommunicationi subiiciuntur, sive ob qualitatem Constitutionis eamdem censuram inferentis, quae rccentissima est ac plane notoria, difficile dari potest bona fides quae admonitionem omitti poasc suadeat. Quod si de externo foro sermo sit, distinguendum erit inter pastoralem admonitionem, ac iudicialem sententiam qua reum, de quo agitur, excommunicationem incurrisse declaratur. Sententiam hanc dedaratoriam utrum ferri expediat definiri generation non potest, scd facti personarumque circumstantiis sedulo expensis dignosci debet. Ad pastoralem vero admonitionem quod attinet, quid theologi doceant probe nosti, qui, si deficiente probabili spe emendationis ac fructus, prudentique metu gravioris cuiuspiam mali concurrente, differri admonendi officium, quod ex proprio munere pastorem urget, posse consentiunt, nihilominus monent, si scandalum a pastoris silentio oriatur, intermitti illud non licere. Quod denique addebas *utrum habeas facultatem absolvendi a praedictis excommunicationibus,* ccnsuerunt Emi PP. id a Tc quaeri

ob clausulas derogatorias, quae in Constitut. *Apostolicae Sedis* leguntur, nam ceteroqui quid facultatum tibi datum sit, nossc ipse debes. Itaque decreverunt ut declaratio circa praedictas clausulas dc mandato Sanctitatis Suae ab hac Suprema Congregatione edita Tibi communicetur, scilicet: < SSiTius per dictam Constitutionem < baudquaquam in animo habuit quidquam in- « novare quoad facultates cuiuscumque generis « ante eiusdem promulgationem a S. Sede clar- < gitas, sive eae sint quinquennales sic dictae, < sive extraordinariae, sive occasione praesentis « lubilaei editae, quas omnes mandat ac dccla- < rat in suo pleno robore manere debere, du- « rante tempore in respectivis concessionibus < aut induitis praefinito >.

Circa ocruHoi sectarum cori* phacou Jcnuncunjoi.

3. Non satis te iblelligere indicas, cur in Conscit. *Apostolicae Sedis* sub num. 4. excommunicationum latae sententiae, quae Pontifici Romano reservantur, ca quoque censeatur, quae est contra non dcnunciantes occultos coriphacos ac duces sectae *massonicae,* aut *carbonariae,* aliorumquc eiusdem generis sectarum, quae contra Ecclesiam, vel legitimas potestates, seu palam, scu clandestine machinantur: eaque dubii ratio a Te proponitur, quod nomina praesidentium, et membra cuiusque *logiae* publice typis dantur. Sed ne in re tam gravi, quaeque tanti interest incolumitatis Ecclesiae, salutis animarum, publicaeque tranquillitatis, quempiam indormire sinas, persuadere Tibi debes non sine gravissimis causis, Romanum Pontificem a sua specula, ex qua totam Ecclesiam, omnesque simul circumstantias circumspicit, excommunicationem illam iampridem latam multo mitioribus terminis cohibitam retinuisse. Quamquam haud difficile cuique erit aliquam pcr sc causam videre iniunctae denunciation's, licet, ut ais, praesidentium ac membrorum nomina, saltem in secta *massonica* ct *carbonaria,* publice typis dentur. Ceteris enim praetermissis, quis sane dicere aut nossc valeat, utrurn qui in publicis ephemeridis appareant, specie tantum ac nomine tenus coriphaci ac duces sint, veri autem machinationum artifices directorcsquc delitescant? Aut quis etiam divinet, utrum perpetuo ct constanter ducum nomina evulgare velint ? Vides igitur non inutiliter, neque sine causa praeceptum esse ut coriphaci saltem qui occulti sint denuntientur. At quaeris cui et a quibus fieri dcnunciationcs in Missionibus debeant. Obscurum esse minime potest a quibus faciendae sint; generale quippe est praeceptum, omnibus fidelibus iniunctum. Cui vero sint faciendae manifestum quoque est, ei nimirum, qui pro pastorali officio vigilare ct cavere debet nc oves sibi concreditae in Iujk>s incurrant, neve peste inficiantur, cuiusmodi est quicumquc episcopale vel quasi episcopale munus in Missionibus gerit, Vicarius videlicet vel Praefectus Ap., vel ab eis ad hunc effectum deputatus. Narras (insuper) in tuo Vicariatu Tc iussisse scripta, diplomata ad- ,ibu1· missionis in sectas, aliaquc carum instrumenta, cum id sacerdotem deferuntur, comburi, quandoquidem ca servari periculosum valde esse ais. In hac re S. Congregatio deferendum prudentiae tuae satis cognitae ac perspectae existimavit ; nihilominus si quando scripta occurrant, quae cognoscere Ecclesiae reipublicacve haud leviter intersit, quantum fieri poterit curandum erit ut tuto pru lentique modo ad cos, ad quos spectet, mittant ir, iuxta dispositionem s. in. Pii VII in Constitutione *Ecclesiam* 13 Septembris 1821 § *Postremo* (1).

4. Quaeris dc nonhullis sectis quae massonicae societatis praescierunt ac *logi is* instar illius habent, inter quas memoras societatem, (S. Congregationi satis cognitam) *Old Fellows.* De his eadem Congr. respon lit : luxta expolita societates dc quibus quaeritur in proposito dubio, esse illicitas.

1365

S. R. C. *4 Febr. r87i.* — Danuk — I. Inter facultates speciales quae oratori communicutac fuere nona ita iacct : Deferendi Sanctissimum SacrameiKum occulte ad infirmos sine lumine, illudque sine eodem retinendi pro iisdem infirmis, in loco tamen decenti, si ab haereticis aut infidelibus sit periculum sacrilegii. Circa vero hanc facultatem quaerit:

dum ministrandi ïu-.xÛcmlm!uncnoncm,n“rrn‘’·

1. Num vi huius facultatis etiam liceat ministrare infirmis S. Communionem occulte sine vestibus sacris ct lumine.

2. Num vi huius facultatis liceat etiam ministrare Extremam Unctionem eodem modo.

3. Num vi huius facultatis liceat deferre ct ministrare dicto modo S. Communionem iis qui longo tempore in carceiibus acatholicis detinentur, si secus eadem carere debent.

4. Num in hisce casibus saltem sufficeret, si sacerdos in ipso cubiculo infirmi, aut carcerat!, veste talari ct stola induat.

5. Num vi huius facultatis liceat missiona-

(1) Haec ibi: « Postremo ut omne erroris pericu· « lum efficacius arceatur, damnamus et proscribimus « omnes *carbonariorum,* ut aiunt, catcchismo* ct li· • bros quibus a *carbonariis* describuntur quae in eo· • rum conventibus geri solent; eorum etiam statuta, « codices, ac libros omnes ad eorum defensionem exa- « ratos, sive typis editos sive manuscript©*, et quibus· « cumque fidelibus, sub eadem poena maioris excom « municationis eodem modo reservatae, prohibemus, • memoratos libros, vel eorum aliquos legere aut re- « tincrc, ac mandamus ut illos vel locorum Ordinariis, « vel aliis, ad quos eosdem recipiendi ius pertinet, « omnino tradant ».

rio, commoranti in locis ab ecclesia vel oratoriis longe distantibus, servare aliquas sacras Hostias in loco decenti pro infirmis forte occurrentibus, quamvis actu nulli ibi infirmi reperiantur.

De ücehâle tecvindi oifi.u pmIlcjcialt.

II. Anno 1860 die 23 Septembris Rmus Pro-Vicarius Apostolicus Missionarius illarum Missionum notum fecit Summum Pontificem eisdem concessisse facultatem recitandi Officia privilegiata quae in supplemento novissimarum editionum Breviarii Romani reperiuntur. Numquid haec facultas censenda est respicere illa tantummodo O.Ticiii privilegiata, quae tunc temporis iam reperiebantur vulgata in dicto Supplemento Breviarii, vel ad illa etiam extendenda erit quae post illud tempus (scilicet anno i860) passim vulgantur ?

Oe baphrandis IMannbut in lo* da longe ab cecleaia Jutintlbu*.

IU. In locis Missionum, ubi catholici haud raro incolunt procul ecclesiis vel oratoriis publicis, a quibus v. gr. decem vel viginti militariis geographicis distant, et translatio infantium in tenera aetate per tantam locorum distantiam magnis periculis et incommodis obnoxia est; licctne missionaiio advocato baptizare hos infantes solemniter in domibus privatis, vel extra mortis periculum, Baptismum ministrare sin: caeremoniis ?

An SS.Euchiri·alia inter vitreas laminas cxponl posait.

IV. Numquid ad sacram Hostiam in Ostcnsorio exponendam uti licet lunula , quae consistit cx duobus orbiculis vitreis tenui limbo vel circulo argenteo deaurato circumiuncti ct claudendis, ita ut sacra Hostia subter inhaereat ipsi circulo argenteo, ast ante et retro vitreos orbiculos ipsos immediate tangat, et per cos erecta teneatur?

Sacra vero Rituum Congregatio, referente infrascripto Secretario, audita sententia in scriptis Rthi D. eiusdem Sacrae Congregationis Assessoris, propositis dubiis rescribendum censuit :

Ad I. Ad primam quaestionem: Affirmative, si pariter ab haereticis aut infidelibus sit periculum sacrilegii.

Ad secundam: Atfirmative, si idem adsit periculum.

Ad tertiam : Affirmative, si immineat idem periculum et adsint causae prudenti indicio missionarii graves pro Sacra Eucharistia administranda.

Ad quartam : Id omittendum non esse, quotiescumque fieri potest.

Ad quintam: Atfirmative, prout liquet ex ipso indulti tenore.

Ad II. Per R. P. D. Secretarium suppli-candum Sanctissimo, ut decernere dignetur ad quaenam Officia in supplemento contenta vel etiam in illud inserenda indultum coarctari debeat.

Ad III. Affirmative, scu Baptismum in casu ministrari posse in privatis domibus, servato ritu Ecclesiae consueto.

Ad IV. Prout in casu exponitur non decere sacras species inter vitreas laminas includere, quarum superficies illas immediate tangant.

Facta autem de contentis in secundo dubio Sanctissimo Domino Nostro Pio Papac IX per cumdem Secretarium fideli relatione, Sanctitas Sua declaravit : Indultum coarctandum esse ad illa Otficia quae clero Urbis Romae usque huc concessa fuere vel in posterum concedentur. Die io iisdem mense et anno.

1366

Ik <cn{ur-cofl· iyii ccdctimid

Litt. S. C. S. Off. *ro Febr. iSit* — « Nella redazionc dell art. 5 dellc scomuniche *latae sententiae Romano Pontifici reservatae* con la Costituzione Apostolica *Apostolicae Sedis* del izOttobre 1869 essendo occorso un equivoco coi proporre ed applicare le parole *ausu temerario* ai soli violanti l'immunità, laddovc sccondo la mente pontificia dovea quella qualified investire anche ia prima categoria dei violanti, cioe *violare iubentes ;* dietro proposta della Suprema il S. Padre ncll'Ud. di Feria IV 15 Giugno dello seorso anno si degnô ordinare che quell'articolo fosse restituito al suo genuino senso e valore, cosicche debba in seguito leggersi: *Immunitatem asyli ecclesiastici ausu temerario violare iubentes, aut violantes.*

1367

Cire, tun.'jnr,· nem duarum n crudbut m Ec· nSieokoMrS· iMneib

S. R. C. *11 Martii 1811* --- Ma RIASOPOlifana — Hodiernus Rector parochialis Ecclesiae a Nativitate Beatae Mariae Virginis nuncupatae, sitae in loco cui nomen vulgo *La Prairie de la Magdaleine* in Dioecesi Marianopolitana, exposuit quod tota frons Ecclesiae praedictae (circiter pars sexta ipsius muralis ambitus) cum rumam minitaretur, erui debuit usque ad fundamenta quae remanserunt et in quibus novus murus pro maxima parte erectus est. In dicta autem fronte Ecclesiae reperiebantur duae e duodecim lapideis crucibus oleo sancto inunctis in consecratione praefatae Ecclesiae appositis, quae tamen in muro noviter extracto iterum collocatae fuerunt. Altare quoque maius ipsius Ecclesiae, consecratum cum ipsa, postea amotum fuit ct in alia parte erectum.

Hisce expositis a Sacra Rituum Congregatione praefatus orator exquisivit humillime ut ipsa declarare dignaretur : An supradicta Ecclesia remaneat consecrata; ita ut satis sit consecrare novum erectum Altare.

Ej Sacra Congregatio, referente infrascripto Secretario, rescribere rata est: « Affirmative ». Atque ita rescripsit.

1368

Circa facultatem abaohendi a cen·•uris, quae estât in facultatum formulis.

S. C. S. Off. *4 April, 18jji* — Sc dojxj la pubblienzione dclla Costituzione *Apostolicac Sedis moderationi* le parole *ab omnibus casi·bus etiam in Bulla Coenae reservatis* concernite in una dellc Formole dellc facolcà a stampa della S. C. di Propaganda, comprcndano ancora i casi *speciali modo* riservati alla S. Sede.

R. Attento quod censurae speciali modo reservatae Romano Pontifici, caedem sint quae continebantur in Bulla Coenae, Atfirmative. Et formula facultatis ita reformetur: *Absolvendi ab omnibus censuris, etiam speciali modo in Bulla* Apostolicac Sedis moderationi *die /2 Octobris 1869 Romano Pontifici reservatis, excepta absolutione complicis in peccato turpi,*

1369

be titulo Ordinationi».

Instr. S. C. de Prop. F. 27 *Apr, i8jt,* — i. Cum indecorum omnino sit atque a clericorum, qui in sacris Ordinibus constituuntur dignitate prorsus alienum, ut ipsi aut emendicatis subsidiis, aut ex sordido quaestu e.i quae ad victum necessaria sunt, sibi comparare cogantur, nemo ignorat, ab antiquissimis inde temporibus cautum fuisse, ut quicumque in Ecclesia Dei ad sacros Ordines essent promovendi, eisdem dc congrua perpetuaque substentatione provideretur. Olim quidem nemo ordinabatur, nisi certae adseriberetur Ecclesiae, cui perpetuo esset addictus, ut cx ea haberet unde vitam honeste posset sustentare *(Cone, Chatced. can. 6),* Posterioribus vero temporibus titulus Ordinationis invectus, quo videlicet victui clericorum satis consuleretur. Cuius necessitas primitus pro ordinatione Diaconorum ct Presbyterorum sancita, dcin ab Innocentio III, ad Subdiaconos quoque extensa fuit *(Cone. Lateran. III. can,* 5). Explorata autem omnibus sunt quae Synodus Tridentina, *Sess. XXI dc ref. cap, II,* hac super re constituit; cuius saluberrimas praescriptiones progressu temporis alicubi neglectas s. m. Innocentius XI litteris encyclicis ad omnes Episcopos per S. Congregationem Concilii die 18 Man 1679 datis gravissime observari mandavit.

2. Porro geminus distinguitur titulus, *ecclesiasticus* scilicet, ac *patrimonialis.* Hic postremus, cui occasionem dedisse videtur Alexander III *(In Cap. IV De Praeben.)* (1), quique circa finem saeculi XIII usuvenire coepit, obtinet, cum ordinandus talibus bonis cenis stabilibus ac frugiferis, aliunde quam ab Ecclesia provenientibus, est instructus, quae ad congruam eius sustentationem sufficere Episcopi iudicio censeantur. Ad praefatum accedit titulus *pensionis,* quae non modo ad congruam clerici alimoniam sulficcre, sed ct perpetua esse debet. /\tquc hi duo tituli extraordinarii censendi sunt ac veluti ex dispensatione admittuntur, st nimirum Episcopus pro Ecclesiae necessitate aut commodo aliquem ita ordinandum esse indicaverit (2).

3. Ecclesiasticus vero titulus in *bénéficiait m* subdividitur, ac *paupertatis,* quibus aliae quaedam veluti subsidiariae atque extraordinariae species adiiciendae sunt, tituli nempe *mensae communis,* atque *servitii Ecclesiae, Missionis, sufficientiae* et *Collegii.* Est autem titulus beneficii ius perpetuum percipiendi fructus ex bonis Ecclesiae propter officium aliquod spirituale, ecclesiastica auctoritate constitutum ; aeque hic ordinarius ac praecipuus titulus sacrae Ordinationis dici debet (3).

4. *Paupertatis* vero titulus in religiosa professione est positus, vi cuius qui solemnia vota in probata Religione emiserunt, vel ex redditibus

(i) *Tbomassinus* De vet. et nov. Eccl. discipl. *part. 2, l. h c. J, n. ; Q*

(2) Cone. Trid. loc. cil. et Bcncd. XIV *Inst. eccl. 26,* n. 1 et
(D Fagnan. *in Cap, 4, da Praebend. n. 24.*

(·) Habentur ad rem duae resolutiones S. C. Concilii quae ita sc habent: *2! Iunii 1629.* « Quaeritur an < super annuis perpetuis censibus constitui possint pa« trimonia pro clencb ad sacros Ordines promovendis ·. S. C. respondit : < Posse super censibus perpetuis co ▮ haerentibus rei immobili, ct cum legitimis cauiioni« bus et dummodo proprietas census sit talis summae » ut in casu restitutionis ct conversionis in bonis sta « bilibus vel Locis Montium non vacabilibus annui re- ft ditus pro decenti substentatione *(alimento)* promoto- ▮ rum sufficiant ; quodque in casu huiusmodi restitu« tionis, censuum debitores teneantur pretium deponere ▮ penes aedem sacram, vel personam fide ct facultati« bus idoneam, ad effectum investiendi quanto citius « in aliis censibus eiusdem qualitatis, vel in bonis sta« bilibus, vel in Locis Montium non vacabilibus, du« rante hoc patrimonii titulo nullatenus nisi ad prac< scriptum sacror. Canonum ct Sac. Concilii Trid. alic- ▮ nandis ; ad quod investimentum faciendum teneantur « ipsi ordinati sub poena suspensionis ipso facto. Quod « si contigerit patrimonium ab aliis quam ordinatis in « huiusmodi censibus constitui, curent Ordinarii ut con« stituentes in forma iuris valida promittant quod in « casu redemptionis, modo superius expresso, pro suf« fidenti ordinatorum victu providebunt «.

; Februarii 1SS4 n Archiep. Lancianen. 1. An red« ditus cuiusdam canonicatus iuris patronatus laicalis ▮ ct familiae, qui libellas quotannis sexaginta ct octo « vix attingat, quod tantummodo adhuc beneficii na« turam induat, posset haberi tamquam sufficiens ti • tulus ad sacros ct maiores Ordines suscipiendos.

« 2. Quod si non sufficiat, utrum augeri queat bo « nis patrimonialibus, vel aliunde, et quousque.

« R. Ad t. Negative. — Ad 2. Affirmative, usque • ad taxas synodalis complementum ».

bonorum, si quae ipsamet Religio possideat, vel cx piis fidelium largitionibus omnia communia habent, quarum ad vitam alendam indigent. Quem vero vocant *communis mensae* titulum, cos clericos attingit, qui Religiosorum more in communi vitae disciplina degentes aut nulla nuncupant vota, aut simplicia tantum, proindeque c domo religiosa exire aut dimitti, atque ad sacculum redire permittuntur. Neque enim ad eos pcitinct titulus paupertatis, ut cx Const. *Romanus Pontifex* (1) s. Pii V deducitur. Verum cx hisce clericis ii dumtaxat communis mensae titulo promoveri ad sacros Ordines possunt, quorum Congregationes aut Instituta peculiari ad id privilegio ab Apostolica Sede aucta fuerint.

5. Titulus *servitii Ecclesiae* qui olim ordinarius erat, prout supra adnotatum fuit, et postea evasit extraordinarius, iis quandoque conceditur, qui, cum Beneficio ecclesiastico vcl pensione carcant, aut patrimonialia aliaque bona non possideant, ca lege ordinantur, ut alicui Ecclesiae sint mancipati, cx cuius servitio ct eleemosynis a piis christilidelibns elargiendis substentari possint, et ab eadem Ecclesia nullo unquam tempore amoveri, vcl ipsi recedere nequeant, nisi aliter cis piovisum fuerit; quo titulo ut suis clericis sacros Ordines conferret, s. m. Sixtum V Patriarchae Vcnctiarum induisisse constat (2).

Anoiiw/ ȷum 6. Denique titulus *Missionis,* dc quo potissimum heic sermo est, praetermissis titulis *sufficientiae et collegii,* (quos utpote raro occurrentes tantum commemorasse sat erit), adhiberi consuevit, cum alius legitimus titulus haud suppetit, pro iis, qui maioribus Ordinibus initiari cupiunt, ut Aposiolicarum Missionum servitio sesc devoveant. Id autem saepe contingit in locis Missionum, in quibus ca est rerum conditio, ut commune Ecclesiae ius circa ca quae ad praerequisitum pro sacra Ordinatione titulum spectant, servari adamussim nequeat. Qui vero huiusmodi titulo ordinati sunt, ii ex apostolico ministerio in Missione, cui fuerunt addicti, ad victum necessaria consequuntur.

7. Sed exploratum est, Ordinarios clericis titulo Mjssionis non pos^c ss. Ordinationum munera impertiri, nisi speciali S. Sedis induito muniti sint : agitur enim de titulo extraordinario qui praeter ius commune adhibitus fuit. Quod quidem indultum Supcriorib is Missionum aut Collegioium seu Congregationum quae Missionibus inserviunt, vcl a i certum tempus, vcl ad praefixum casuum numerum concedi sciet. Meminerint autem Superiores eo parce utendum sibi esse: neque enim titulo Missionis omni absque delectu sacris erunt Ordinibus initiandi clerici qui ad Missionum curriculum ineundum utcumque dispositi videantur. Si enim iuxta s. Pauli monitum manus nemini cito imponendae, id potissimum valet, cum sermo est dc iis qui in arduum apostolici ministerii opus assumuntur. Quare hic titulus adhibendus erit in eorum dumtaxat favorem, qui animi indole et docilitate, intentionis rectitudine, aptitudinc ingenii, profectu in sacris studiis, morum integritate, ac rerum mundanarum contemptu, spem faciant, sese strenuos futuros fore Evangelii praecones; super quo eorumdem Superiorum conscientia districte oneratur.

8. Non secus ac alumni Collegiorum pontificiorum, ii omnes qui titulo Missionis inter sacros ministros cooptari cupiunt, tenentur prius iuramentum emittere, quo spondeant Missioni cui destinati sunt vcl destinabuntur, se fore perpetuam operam daturos; quod quidem ab iis qui hoc titulo frui volunt, S. Sedes, ut Missionum, quarum sumptibus illi aluntur, servitio consuleret, exigere constanter consuevit. Huic Instructioni subnectitur Forma istius iuramenti iampridem approbata usuque recepta, camquc ab omnibus usurpandam esse, ut uniformitas hac super rc servetur, omnino praecipit S. Congregata).

9. Neccsse non est, ut qui ad ss. Ordines hoc titulo evehendus est, actualiter in Missione versetur, sed sufficit, ut paratus sil ad missiones obeundas, quando ct quomodo Superiores cum mittendum censucrint ac ire iubeant.

10. Eis, qui hoc titulo sunt ordinati, vi praestiti iuramenti interdicitur in Religionem ingredi absque venia S. Sedis; cius namque iudicio reservatum est, praevia Ordinarii, cui intererit, relatione, iudicare utrum Missionum, quarum servitio ii sunt addicti, necessitas id patiatur. Scilicet publicum bonum privato antecellat oportet, ca nimirum ratione, qua aliquibus Ordinibus concessum est, nc eorum religiosis ad arctiorem sine suorum Superiorum licentia transire fas sit.

11. Quemadmo lum alii tituli, ita etiam hic, dc quo agitur, iuxta canonicas sanctiones amitti potest, atque ab Ordinariis auferri, dc consensu tamen S. Congregationis, cuius est sic ordinatos praestiti iuramenti vinculo exsolvere. Quod si amisso titulo gcncratim, aut etiam titulo Missionis, alter ei non substituatur, sacerdos haud propterea remanet suspensus; s:d Ordinarii tenentur compellere ordinatos ad alterius tituli subrogationem, prout sacris canonibus consultum est. Id Sacra hacc Congregatio in generalibus Comitiis diei r Septembris i856 declaravit.

12. Pariter sacerdotes Regulares, qui vota solemnia nuncuparunt, atque ex Apostolica indulgentia in sacculo vivere permittuntur, vcl

(1) Prid. Id. Octobr. «568.
(2) Campanil *Diversor, tur. canonic. rubr.S, Cap. 4, n. 14* ct G-inias *Dc Benef. part. 2, cap. ı6, n.* 96.

qui ediderunt vota simplicia, et c suis Congregationibus seu Institutis egressi sunt, ne cum proprii gradus dedecore emendicare cogantur, ad sibi de canonico titulo providendum obligentur ; in locis vero Missionum ipsi prob ire saltem tenentur, sibi suppetere media, quibus propriae sustentationi, ut par est, consulant.

! 3. Qui titulo certae alicuius Missionis ad ecclesiasticos Ordines adseenderunt, ubi missionarii officium dimiserint, procul dubio suum amittunt titulum, ac de alio sibi providere debent; si vero alterius Missionis servitio deputentur, ut huius Missionis titulum assumant, nova opus erit S. Sedis concessione ; neque enim cis suffragatur facultas, si quam obtinuerit eius Missionis Ordinarius, memorato titulo clericos ordinandi.

14. Ordinarii in Missionibus utantur opera illorum etiam sacerdotum, qui aliis titulis ad sacros Ordines admissi fuerunt, servatis dc iure servandis, neque enim ipsi possunt eos adstringere ad titulum Missionis subrogandum. Quin immo hortatur S. Congregatio Ordinarios, ut quantum fieri potest, alii quoque legitimi tituli pro sacra Ordinatione intioducantur.

15. Tandem Sacra Congregatio animadvertens incremento Missionum plurimum posse conducere, si qui in Collegiis sive Seminariis utriusque cleri, Evangelii praecones mox futuri educati sunt, vcl qui titulo Missionis ad Ordines fuere promoti, animo identidem recolant iusiurandum, quo se obstrinxerunt, cooperandi Deo in salutem animarum: eos hortatur, ut in annos singulos, anniversaria die praestiti iuramenti, illud repetere curent, serio méditantes divinam erga se bonitatem, quae eos constituit Verbi ministros ad annuntianda miiabiiia virtutis ac potentiae suae; quam immarcescibilis gloriae corona eis in coelis parata sit, si officium suum sancte impleverint ; quamque c contra districtum mancut indicium si negligentia vcl socordia sua, quod absit, quemquam perire contigerit. Id autem, quo promptius ct alacrius praestent, noverint s. m. Pium VI in audientia diei 7 Maii 1773 unicuique illorum plenariam indulgentiam, animabus quoque in Purgatorio detentis applicabilem, et perpetuis valituram temporibus impertitum fuisse, non solum cum praedictum iuramentum primo emiserint, verum etiam cum illud stato iam die renovaverint, dummodo in utroque casu conscientiam suam Poenitentiae Sacramento expiare non omittant atque cucharisticam Communionem suscipiant, vel Missae celebrent sacrificium.

FORMULA IURAMKST1 AD ITS PRAESTAS!)!, QUI TITULO MISSIONIS ORDINAS TUR.

Ego N. filius N. Dioecesis vel Vicariatus N. spondeo, ct iuro, quod postquam ad sacros Ordines promotus fuero, nullam Religionem, Societatem, aut Congregationem regularem sine speciali Sedis Aposcoricae licentia, aut S. Congregationis da Propjgan la Fide, ingrediar, neque in earum aliqua prolcssionem emittam.

Voveo pariter et iuro, quod in hac Dioecesi, out Vicariatu, *vel* (·) in Missione cui S. Sedi vcl S. Congregationi de Propaganda Fide me destinare placuerit, perpetuo in divinis administran lis laborem meum ac operam, sub omnimoda directione ct iurisdictione R. P. D. pro tempore Ordinarii, pro salute animarum impendam, quod etiam praestabo, si cum praedictae Sedis Apostolicae licentia Religionem, Societatem, aut Congregationem regularem ingressus fucio, et in carum aliqua professionem emisero.

Item voveo, et iuro, me praedictum iuramentum, et eius obligationem intelligere, et observaturum. Sic me Deus adiuvet et haec sancta Dci Evangeiia.

1370

Dc *VtacCructt* crecriont quae ni omr.ihu» ubique ccdoiis pibque ſoc fieri pciCBt.

Decr. S. C. Indulg. *14 Maji 1871* — Stationes Viae Crucis iuxta primaevas concessiones erigi tantum poterant in ecclesiis piisque locis Ordini Minorum Observantium subiectis, atque indulgentiis fruebantur personae quae eidem Ordini erant addictae. Tractu tamen temporis ad omnes christifideles, qui in ecclesiis piisque locis praedicti Ordinis tam sanctae devotioni vacarent, indulgentiarum concessioextensa fuit, ct deinde praesertim Benedictus XIV s. m. Apostolicis Litteris in forma Brevis incipien. *Cum tanta* dic 3o Augusti 184! evulgatis concessit, ut etiam in aliis ecclesiis memorato Ordini non subiectis stationum erectio fieri posset cum aliqua tamen limitatione, quam per Rescriptum S. Congregationis Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae die io Maii 1742 darius declaravit. Liem namque Pontifex inter mon ta ad rite peragendum pium exercitium Viae Crucis iussu Crementis XII exarata, ct ab ipso confirmata inseri voluit hanc declarationem sub num. X hisce verbis: « Si eccttuano < perô quei iuoghi dove si trovano i conventi < dei Frati Minori suddetti, non dovendosi in « tal ða eiigere la Via Crucis in altre chiese « non soggette al medesimo Ordine: seppure detti conventi non fossero situati in tanta lon- 4 tananza dalla terra o cîttï, ovvero la strada < chc ad essi conduce fosse sl malagevole, che « senza grave incomodo, da giudicarsi tale dal- < lOrdinario, non potesse frequentarsi dai po- « polo il santo esercizio ».

Nuper vero SSrho D. N. Pio PP. IX humillimis precibus expositum fuit val le optandum esse ut tristissimis hisce temporibus, quibus inimici Crucis Christi divina humanaqüe

(·) luxta hunc alterum modum iurarc debent qui nondum alicui Missioni addicti fuerunt

omnia pessumdare conantur, pia Viae Crucis exercitatio magis magisque promoveatur, ac illius stationum erectio, sublata limitatione enuntiata, ubique in ecclesiis piisque locis fieri possit. Sanctitas Sua animadvertens summam esse vim meditationis passionis ct mortis Redemptori' nostri ad confirmandam in animis fidem, ad curanda conscientiae vulnera, ad purgandam mentis nciem divinoque amore inflammandam, in Audientia habita die 14 Maii 1671 ab infrascripto Cardinali Praefecto S. Congregationis Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposs:tae memoratas preces benigne excipiens, Apostolic* auctoritate induisit, ut stationes Viae Crucis cum adnexis indulgentiis etiam in locis ubi conventus praefati Ordinis Minorum, sive Observantium sive Reformatorum sive Recollectorum existunt, quamvis in eiusdem Ordinis ecclesiis, sacris aediculis, piisque locis erectae reperiantur, nulla habita superius expressae limitationis ac distantiae ratione, servatis tamen aliis de iurc servandis, erigi possint et valeant. Ceterum Sanctitas Sua per praesens decretum minime intendit derogare privativae facultati quam idem Ordo in peragenda erectione stationum Viae Crucis habet, nec specialibus induitis hac super re aliis personis ob peculiaria rerum ac locorum adiuncta ab Apostolic* Sede concessis, quorum tenor ac forma in omnibus servanda erit.

1371

De decreto *Tamtui* Cooc. TnJ quoad haereticos.

S. C. S. Off. /7 Λ/αϊï *ï8yt* — Se il decreto *Tametsi* obblighi gli cretici in quei luoghi dove ha vigore pei cattolici, e dove cattolici ed erotici non solo sono costituili in societ! distinte e separate, dette impropriamente parrocchie protestant!, ma vi erano cosl costituite prima chc ncllo stesso territorio si erigessero le parrocchie cattoliche, e vi fosse pubblicato il 7'α-*metsi.*

R. Negative, facto verbo cum SSrtio.

1372

rtot

S. C. S. Off. *2 Aug. rSj[.* — Marianop. rr MΑκαυκΓΓκ. Mons. Vescovo implora un prowedimento sui modo di condurdi coi suoi diocesani riguaido ali'ossc. vanza dellc feste per essere essi quasi tutti Uvoranti di metalli, c costretti dai loro padroni a lavorare anchc nelle feste di precctto.

R. Episcopus rem agat cum proprietariis o Ticinarum ut indulgeaot operariis saltem alternative Sacrum audire diebus festis. Curet autem ipse Episcopus ut Sacrum celebretur ante horam septimam.

1373

Ex Litt. S. C. S. Officii *2 Aug. tS7t.* — Avendo il Prcfetto Apostolico di Danimarca proposto un quesito diretto a conosccre sc il Prefctto Apostolico debba ritenersi generalmente nella Prefettura come Ordinario per l*effetto della prcscrizione contenuta nella Bolla *Apostolicae Sedis moderationi* in quanto all'approvazione d'accordarsi a coloro che vogliono imprimere libri *de rebus sacris tractantes,* gli EfTii Inquisitori Generali, declinando per giusti rifiessi dal risolvere la questione in massima, stimarono invece opportuno di provvedcrc al caso pel petente coi seguente decreto : *Supplicandum SSmo Domino pro facultate largienda a S. C. Prop. Fidei oratori Praefecto.* Tale risoluzione venne pienamente approvata c confermata da Sua Sanciti.

pressionem H· brorum *dt rdv* iacril·

1374

S. R. C. 7 *Aug. t8jt.* — Ukokllkn. — utrum sit dc necessitate interiora labernacu-lorum panno serico albo contegere, an aequivaleat ct sufficiat simplex auratura.

R. Negative, ad primam pariem ; Affirmative, ad secundam.

I)c,f?l°c< menu tou» tesendl'

S. C. Concilii *12 Aug. t87i-S.* Gbr-, MANI Dk RtMOUSKI — 1. Ad quas personas (in dioecesis divisione) Episcopi (novae dioecesis) iurisdictio porrigatur.

2. An Episcopus (novae dioecesis) ius habeat revocandi ad suam diocccsim sacerdotem N. qui natus intra fines eiusdem dioecesis, tempoie divisionis exercebat quidem aliquod officium in ca parte quae veteri dioecesi adtributa est, nullo tamen ibidem beneficio vel ministerio in cura animarum potitus.

R. Ad i. Providebitur in casibus particularibus.

Ad 2. Affirmative, dummodo Episcopus eidem provideat de congruo officio vel beneficio.

rum io dioeceib dm>,onc

1376

S. R. C. 2 *Sept. tSyt* — Vallispr AΓKN. — A11 ccclcsiaq dioecesis, quae sunt solummodo benedictae, privilegio gaudeant ecclesiarum, quoe sunt dedicatae, in festo Titularis caram.

R. Affirmative.

Dc festo Tituwhîmmôj^! ncJ,c,t'·

'377

S. C. S. Off. *22 Novembr. tS7i.* — Titius paganus primam duxit uxorem Lola paganam ; post aliquot annos ista Lola Siam

C««u« privilegium paulinum ct interpellationem coniugis respiciente»

discessit e domo mariti cum Bruto pagano ct cum illo vixit. Titius aliam duxit uxorem Fo-lillam etiam paganam, et cum ilia pacifice vixit per multos annos et ab illa habuit liberos. Nunc vero Titiu> et Fotilla venerunt ad amplectendam fidem Christianam. Attamen Lola, prima uxor Titii nunc est in servitute, vendita a secundo manto Bruto. Titius interrogavit illam an vellet rediic cum ipso et converti. Ipsa Lola respondit se libenter redituram ct etiam fidem amplexuram, modo primus maritus liberet eam servitute a secundo marito. Nunc vero difficultates sunt : 1. Titius est omnino pauper et non potest liberare illam a servitute. 2. Insuper Lola non potest redire ad Titium, quia secundus maritus non vult dimittere illam. Lola per tres annos pacifice habitavit eam Bruto, non redamante primo marito: inde ex lege civili facta est uxor legitima Bruti ct Titius iam non habet ius ad illam. 3. Ipse Titius non vult dimittere Fotillam quia fidelitatem servavit, et quia, baptizata cum liberis hac secunda uxore, ct cum illo renovato consensu, iam cum illo vixit. — Potestne sic remanere coniunctus?

R. Ad propositum casum matrimonialem responsum esc ut sequitur:

luxta exposita, in casu dc quo agitur, quatenus prima uxor adhuc in infidelitate permaneat, permitti posse Titio ut legitimo matrimonio cum secunda muliere coniungatur.

Quaesitum primum, — An potestate a S. Pio V universe concessa per Breve quod incipit: *Romani Pontificis* uti possint missionarii in tota sua latitudine *(V. n, 848 in nota).*

Responsum — Breve s. m. Pii V spectare ad casum in quo prima uxor legitima nota non sit, simulque sit difficillimum eam reperirc; in cius vero usu servandam esse regulam ab eiusdem successore Gregorio XIII praescriptam, hoc est ut, antequam neophytus cum alia muliere quae simul cum eo baptizata est matrimonio iungatur, per summarium ct extraiudicialem processum constare debeat difficillimum reapse esse primam uxorem reperire.

Quaesitum secundum. — An liceat dare dispensationem disparitatis cultus quando data fuit antea dispensatio dc interpellatione, vel quando interpellatio facta fuit in vanum.

Responsum — Negative, et detur decretum feriae IV. 29 Augusti 1866, tenoris sequentis: *In casibus de quibus agitur R. P. D. Vicarius Apostolicas, adeoque missionarii ab eo deputati non possunt dispensare super disp irita-te cultus vifacultatis /// Formulae b.* Et quoad matrimonia, si quae contracta iam sint cum huiusmodi dispensatione, sileant, et coniugcs relinquantur in bona fide. Quoad futurum vero ipse Vicarius Apostolicus recurrat in casibus j articularibus, expositis omnibus cuiusque ensus adiunctis.

Idem responsum datum fuit sequentibus dubiis signatis sub litteris R. C. D. nempe:

B. — Uxor quaedam in adulterio deprehensa, a marito fuit in servitio vendita ipsi complici viro. Per decursum temporis ista femina in mortis articulo baptizata ad sanitatem rediit. Interpellatus primus maritus venditor an velit Christianus fieri vel saltem cohabitare sine contumelia Creatoris, respondit: Negative ct amplius. Vir complex nutem, quamvis nolit converti, consentit tamen cohabitare pacifice. An, hoc casu, per dispensationem dispaiicatis cultus permitti possit isti feminae ut remaneat cum viro complice, novo consensu dato ?

C. — Sinensis quidam divortio cum legitima seu legali, a pluribus annis facto, alteram duxit uxorem cum qua nunc vivit, quaeque ei quatuar filios edidit. Nunc vero Christo nomen dare vellet iste sinensis ; sed ponit conditionem ut cum ista secunda uxore remanere possit quae consentit ad cohabitationcm pacificam, quamvis pro nunc nolit converti. Prima autem uxor nec vult converti, nec pacifice cohabitare. Quaero igitur an sit licitum dispensationem disparitatis cultus dare in isto casu, ct in casibus similibus, qui saepe eveniunt.

D. — Idem casus, sed magis intricatus. Maritus quidam vendidit suam uxorem habitam, more Regni, ut legitimam, et abiit. Post plures annos autem contigit ut ista mulier fuerit baptizata in articulo mortis. Praesumitur quod si venditor interpellaretur, libentissime redimeret suam uxorem, ct cum ea redempta pacifice habitaret. Sed hic nodus difficultatis : Emptor, vir dives ct potens in Regno, non permitteret unquam ut ista mulier c domo sua egrediatur quia ei iam dedit plures filios, et cum primo marito redeat. Quid iuris ? An possit dari isti mulieri tum dispensatio dc interpellatione primo mai ito facienda, tum de disparitate cultus ut remaneat cum secundo nolente quidem converti, sevi consentiente pacifice cohabitare? Supponitur fugam, in casu, esse impossibilem isti mulieri.

Ad reliqua dubia relata a Vicario Apostolico sub numero 1 usque ad 6 nempe :

1. Maritus quidam pro nunc habitat cum secunda uxore libera ; prima vero uxor a plulibus annis in servitute languet. Vir autem inopia laborans maxima, redimere istam nequit, quae sub hac conditione redemptionis si interpellaretur, in convertendo se ad Christum consensura esse praesumitur.

2. Uxor quaedam coniugem habet in servitute venditum et omni viliorum genere disperditum. Mulier ad fidem conversa ce baptizata petit ut dispensetur de interpellatione facienda isti suo coniugi qui, si interpellaretur, per amorem libertatis recuperandae, se velle Christianum fieri responsurus praesumitur.

3. Maritus quidam duas habet uxores: pri-

ma, more Regni, reputata ut legitima, turpi morbo laborans, si interpellaretur, respon lerct se Christianam fieri velle; secunda autem toto corde*nomen Christo dare consentit: illam vero servare vellet maritus, relicta prima.

4. Siamensis quidam duas habet uxores ; prima sterilitate laborat, secunda viro iam dedit plurcs filios. Prima, quamvis non dc officio quaesita, dicit se velle converti ; maritus vero petens Baptismum vult secundam servare uxorem, dispensatione data de interpellatione dc officio facienda primae uxori.

5. Alter ctiam habet duas uxores: prima aleae ct vino dedita vult converti, quamvis non sit spes ut a vitiis abstineat. Petit iste homo Baptismum recepturus ut sibi licentia fiat remanendi cum secunda uxore quae cum co Baptismum recipiet. Supponitur, sicut in casu praecedenti, quod interpellatio non fuit facta de officio primae uxori.

6. Siamensis uxorem habet vino et alcae deditam ct per plures vices in adulterio deprehensam. Recipit Baptismum iste homo, ct remanet cum ista vitiosa uxore adhuc pagana. An ista vitia reputanda sint contumelia Creatoris, ita ut possit concedi illi viro facultas novum ineundi matrimonium.

Quaero igitur an in his ct similibus casibus adsit illud grave damnum de quo mentio fit in facultatibus pro dispensatione de interpellatione facienda, ct an dari possit dispensatio.

Responsum fuit: Recurrat in casibus particularibus.

Ad postremum dubium expositum ut sequitur: Saepe evenit ut siamenses ct sinenses in regno Siami degentes, occasione data, ducant uxorem, nulla caeremonia dc more patrio habita, ita ut, pro primo tempore, ista connubia habeantur ut concubin.iria. Sed, rebus prosperis, istiusmodi coniuges tideliter cohabitant, ac post quatuor annos secundum leges Regni reputantur ut coniuges legitimi. Quaeritur igitur utrum ista connubia habenda sint, post tempus legdle, ut legitima, adeo ut, si alter coniugum convertatur, ct velit novum inire matrimonium cum femina Christiana, debeat primum suum coniugem interpellare. — R. Affirmative.

1378

D< neophyti· qui 10 infidelitate matrimonium contratcrunt in rradibcu prohibiti·.

S. C. S. Off. /7 *Ian. i8j2* — Coimuatur — Utrum erret (Vicarius Ap.) retinendo inquietandos non esse illos neophytos qui matrimonium in infidelitate contraxerunt in iis gradibus in quibus Ecclesia dispensare soler.

R. Negative ; idque significetur per epistolam.

1379

Ore vrtHtn unet" i· «ïti· vigore clausulae · *exclusa tamen semper Missae celebratione* > quae apponitur in rescriptis dc matrimoniis mixtis prohibeatur tantum .Missa *pro sponsis* cum orationibus ct benedictionibus uti in Missali Romano, an quaelibet Missa ctiam privata quae celebretur coram sponsis et comitibus, post matrimonium, licet sponsis non detur distincta sedes.

II. Quoad clausulam appositam in induitis dispensationum ab impedimento mixtae rcligionis concessis Episcopis < *dummodo sponsi « neque ante neque post matrimonium initum « coram parocho catholico, ministrum adeant < acatholicum* », quaeritur:

Cire· vethum *pon·on»*ni K. c<aMim «j n». 1C4'"o

1. Utrum Episcopus antequam concedat dispensationem inquirere debeat dispositiones sponsorum, cosquc monere de prohibitione adeundi parochum acatholicum ; vel potius possit abstinere a quacumque inquisitione.

2. Episcopus, cum sciat vcl probabiliter putet sponsos intentionem habcic adeundi ministrum acatholicum, teneatur exigere retractationem huius pravi propositi sub poena negandi dispensationem.

R. Ad I. Affirmative respondendum esse ad utramque partem quando Missa celebretur cum omnibus expositis circumstantiis, ita ut ca habeatur tamquam complementum caeremoniae matrimonii.

Ad II. Quoad clausulam *dummodo etc.:* Ad i. generarim loquendo monitionem esse faciendam, et detur Instructio anni 1864 pro R. P. D. Episcopo Osnabiuccnsi fK *n.*
Ad 2. Provisum in r.

1380

Dc delatione cadaverum Rcpx'»riutn ct monitllum ad coemeterium tine parochi tntcnentt

S. C. Concilii *24 Febr. 1872.* — S. C. Concilii sub die 24 lanuarii 1846 statuit posse Regulares cum stola ct cruce Conventus et sine parochi interventu, deferre ad coemeterium commune Regularis defuncti cadaver, quod lege civili obstante, nequit in Conventu sepeliri, modo id fiat absque solemni pompa, ct defunctus recto tramite deferatur ad coemeterium. Quaeritur itaque an huiusmodi decretum extendi ctiam queat ad moniales Ordinariorum dioecesium iurisdictioni subicctas, ita ut ipsarum cadavera possint absque parochorum interventu ab ordinariis monasteriorum capcllanis afferri, moderato at funere, ad commune coemeterium.

R. Affirmative, dummodo cadaver deferatur cum stola ct cruce, sed absque pompa et recto tramite ad coemeterium.

1381

De Confirm* tione quam »ch·•matici preiby·teri administrant una cum iteratio* nc baptismi neo converti· a acta* •mate.

Ltt. S. C. S. Off. *[6 Martii 1872* — Nella feria IV 6 correntc e stato preso ad esame il dubbio clivato da Monsig. Patriarca di Geru-

salemmc (1) intorno al valore delle Crcsime chc dai preti scismatici si confcriscono ai neoconvcrtiti dalio scisma alia religione cattolica simukaneamcntc al Battesimo chc reiterano sacrilegatnentc, cioè, se la Cresima amministrara nelle condicioni cspresse dal prclodato Monsignor Patriarca debba considerarsi comc valida, oppurc sc il fanciullo debba o possa almeno essere nuovamente confermato *sub conditione.* Questi Erîii Inquisitori Generali dopo matura consideratione h inno giudicato di rispondere: *Iuxta exposita non expedire ut confirmati de quibus in casu iterum ab Episcopo inungantur, nisi ad Tonsuram et Ordines promovendi sint, vel ipsi vel eorum parentes id petant : quo in casu Confirmationis sacramentum secreto conferatur et sub conditione.*

1382

net rnatnmoma· ‹ luuiiuJi

S. C. de Prop. F. jz *Martii* r<?72. *(Ex Aud. SSmt)*——SSihus declaravit generarim prohibitionem conce lendi absque speciali facultate dispensationes, quando in una cadcmque persona plura concurrunt impedimenta matrimonialia, non extendi ad eos casus in quibus cum impedimento natura sua publico aliud occurrit impedimentum occultum scu fori interni.

1383

Dc Confirma·Uoncrcecpia sine f»rima manuum mpo«itione

S. C. S. Officii /7 *April. 1872.* – A taris. – Saepe accidit in Chrismate infantium, praesertim in multitudine eorum ut furtim aliquis immisceatur qui tamen praesens non fuit in prima manuum extensione Episcopi. An dicti infantes relinquendi sint confirmati absque prima manuum extensione.

R. Affirmative. Curandum tamen ut omnes confirmandi adsint ctiam primae manuum impositioni.

1384

Circa indultum confirmandi monlalinm confc»·vario» ultra triennium.

S. C. EE. et RR. *22 Apr.* M72 — Episcopus N. humiliter exponit quod nuper fusius relatis S. Congregationi EE. et RR. S. R. E. Cardinalium negotiis ct consultationibus Episcoporum et Regularium praepositae difficultatibus, quibus obnoxia sit in propria dioecesi dispositio iuris canonici, vi cuius quolibet triennio mutandus sit mulierum Religiosarum confcssarius, ab eadem S. Congregatione Indultum sub die 6 februarii proxime elapsi obtinuerit, prout sequitur: « Vigore specialium < facultatum a SSrtlo D. N. concessarum, S. C. « Episc. et Reg,, attentis expositis ab Episco· po N., eidem benigne facultatem tribuit, ad < septennium duraturam, confessarios de qui· < bus in precibus confirmandi ita tamen ut si < agatur dc secundo triennio, consensus dua· « rum saltem ex tribus partibus Sororum ca· < pitulariter ac per secreta suffragia praestan· « dus accedat ; si vero de ulterioribus trienniis, < omniurn piae domus Sororum consensus ut < supra prae>tandus accedat. Contrariis quibus· < cumque non obstantibus. — Romae 6 februa· < iii 1872 >. Porro idem Episcopus N. circa praedicti Indulti applicationem variis dubiis detinetur, quorum solutionem humiliter expostulat :

r. Quomodo intelligenda sit haec vox *capitulariter?* Num tantum de Sororibus quae ordinarie Capitulo intersunt, et in eo iure suffragii gaulent, habentes vocem sive passivam, sive activam, vel de omnibus indiscriminatim Sororibus, etiam noviciis, ct de iliis quae vocantur conversae ?

2. Adsunt in dioecesi N., sicut in caeleris Galliarum, variae domus Sororum quae extra clausuram operibus caritatis ecternis addicuntur, nempe pauperum et aegrotorum sublevamini, vcl puellarum educationi; illae domlis non sunt perfecte sui iuris, sed sub regimine Congregationis generalis detinentur. A domo praecipua (maison-mère), in qua resident Superiorissa generalis illiusque consiliariae, emanat directio, cui subiiciuntur illae domus particulares. Quin et Sorores non in eadem domo stabiliter permanent, sed saepius de domo in aliam transeunt, prout exigunt Congregationis necessitates. In istis igitur domibus nullum unquam fit Capitulum p.oprie dictum ; si quaedam oboriuntur difficultates, si quae occurrunt mutanda, modificanda, instituenda, haec omnia semper referuntur Supcriorissac generali eiusque consiliariis definienda et statuen la. Porro quod attinet ad particulares illas domos, quomodo intelligenda et applicanda vox illa *capitulariter* dc qua in praefato induito ?

3. In multis parochiis, praesertim ruralibus, adsunt duae vel tres et vix quatuor praedictarum Congregationum Sorores puellarum educationi inservientes. Porro illae Sorores, communiter sed extra clausuram degentes, non habent sacellum privatum, sed ecclesiam parochialem sicut caeteri frequentant, ibidem Missae et caeteris officiis adsistentes, sacramenta tum Poenitentiae tum Eucharistiae recipientes; illae insuper Sorores saepius de parochia in aliam transeunt secundum Superiorissae generalis voluntatem. Porro, num in hisce circumstantiis applicanda sit iuris dispositio circa triennalem confcssariorum mutationem, prae-

(1) Patriarcha lerosolym. in suis litteris rctulaat dc filiis graecorutn a schismate conversorum, qui latinum ritum sequebantur, quibus, cum a missionariis baptiuti fuissent, iterum a presbyteris schismaticis Baptismus conferebatur una cum Confirmatione,

sertim cum in hisce paroeciis unicus tantum adsit presbyter, nempe parochus: et, si applicanda sit, quomodo etiam intclligenda sit vox illa *capitularitcr?*

4. Voces illae *omnium piae domus Sororum consensus* debentne intelligi de *unanimitate absoluta* vel tantum *morali?*

R. Ad t. Intelligendas esse eas tantum Sorores ^uae ordinarie Capitulo intersunt.

Ad 2. Intelligen lum esse dc iis Sororibus quae praefatas domos inhabitant tum quum triennium confessarii completur, ct vocem habent in Capitulo.

Ad 3. Sorores de quibus agitur posse peragere extra piam propriam domum sicramentalem Confessionem penes quemcumque confessarium ab Ordinario approbatum.

Ad 4. Affirmative ad primam partem, negative ad secundam.

1385

Ad Ap. Sedcm privative ipeciit prcibytcn* In»i-CDta concedere.

5. R. C. *6 Maii 1872.* — Num Ordinarius dioecesanus possit propria auctoritate presbyterii non collegialiter, sed singulatiin sumptis insignia minora concedere.

R. Insignia cuiuscumque generis presbyteris concedere non solum collegialiter, sed etiam singulatim sumptis, privativo iure reservari Apostolicac Sedi: et, si eadem insignia fuerint cuicumque a Rrtns Ordinariis collata, debent statim deponi.

1386

Circa Epiacoporum iumdictionem in monia* hum Instituta.

Litt. S. C. EE. et RR. *14. Maii 1872* — In ordine alia traslazionc delle Suorc spectanti ad fstituti soggetti ad una Superiora generale per lo più c provveduto nelle respettive costituzioni, disponendosi in esse a forma dei diritto cumunc che appartienc alla Superiora generale il loro cambia nento nelle case dcll'Istituto, ma in alcune delle dette costituzioni vienc aggiunto che la Superiora generale in ciô procurera di mettersi di concerto con gli Ordinarii c, generalmente pariando, cos) in pratica si diportano le Superiore generali. Siccomc poi le case degli Istituti sono soggette alia giurisdizione degli Ordinarii dei luoghi ove esistono, cost potranno essi visitarlc cd emanare quei decreti chc giudicano necessarii per togliere gli abusi che si fossero introdotti contro il diritto comune, ed il disposto delle proprie costituzioni, anche in ciô che riguarda l'amministrazione e Tinsegnamento; nulla perô po-* tronno aggiungerc *contra vel praeter constitutiones.* E ciô con più regione si verified per le scuolc «terne chc ritengono le Suore, c per la ciirezione dcgli orfanotrolii nd esse affid.iti, poichê ia sorveglianza sull'insegnamento ed edueaxione della gioventii spetta all'Ordinario locale.

1387

S. C. SS. Rit. *it Iulii 1872.* — Quum Missa votiva pro ridet Propagatione typis S. C. de Prop. Fide in lucem edita anno 1S42 nonnulla contineat in orationibus quae non omnino concordant cum illis quae primitus ab ipsa S. C. de Prop. Fide fuerunt approbata, cumque dignosci nequeat an immutationes ipsae arbitrariae fuerint nec nc, hodiernus praedictae typographiae a Iministrator a SS. D. N. Pio PP. IX humiliter exquisivit, ut immutationes factas in editione supramemorata ratas habere ac confirmare dignaretur. Sanctitas porro sua referente etc. praefatam Missam votivam pro Fidei Propagatione approbare dignata est eo modo quo extat in memorata editione anni 1842. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

1388

De manuum impositionc in Ordin«tionc pre»·byteri.

S. R. C. yr *Augusti 1872.* — Svkew. — i. An in Ordinatione presbyteri, tum Pontifex tum sacerdotes qui adsunt, debeant prius imponere utramque manum super caput cuiuslibet ordinandi, et postquam haec impositio ab omnibus absoluta fuerit, tunc elevare manus dexteras easque extensas super illos tenere, dum Pontifex stans cum mitra solus dicit orationem; uti nonnulli explicant Pontificalis Romani hac de re praescriptionem? vel potius, uti Romae fit in Archibasilica Lateranensi, tum Pontifex tum sacerdotes qui adstant, vix facta impositione utriusque manus, statim dexteras manus extendant, casque sic extensas teneant donec Episcopus orationem absolverit?

Dc modo praebendi Communionem ncopre* byteri».

2. In praebenda Communione neo-presbytcris debetne adhiberi formula *Corpus etc,;* vel potius illa debet omitti?

R. Ad i. Negative ad primam partem; Affirmative ad secundam (1).

Ad 2. Ut in antecedenti; idest: Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam.

1389

I)c uiu pcnidlh acu virgulae argenteae in Hapti»mi adminls-trationc.

S. R. C. *jr Augusti 1872.* — Tolrtana — 1. Attenta praxi communi ct perantiqua utendi penicillo seu virgula argentea in admi-

(I) Eadem S. R. C. *(14 Iunii 187))* quoad huiusmodi responsum declaravit quod sequitur: « Sacra Congr. dum in praefato suo responso ritum insinuavit in peragenda sacra Ordinatione circa manuum impositionem observandum, non in dubium revocare intendit valorem sacrae Ordinationis eo quod in illi Episcopus ordinans manus extensas non tenuerit super ordinatum etiam per intervallum quod inter primam ct secundam manuum impositionem hirercedit ».

nistrando Baptismi sacramento in ecclesia, loco pollicis manus dexterae, ibolcndanc erit huiusmodi consuetudo utpote contraria Rituali Romano?

Circa consuetudinem deterendi SS.Eucharistiam jJ loiirrnos capi!· cooperio.

2. In deferendo SSrtiu Eucharistiae Sacramento pro sacro Viatico publice infirmis ministrando, sed sine baldachino, tolerandane erit consuetudo procedendi a parocho vel ministro capite cooperto per viam, fidelibus tamen nudato capite incedentibus ?

De u»u penicilli »cu virgulae argenteae in Extrc ma Unctione.

3. Utrum possit continuari consuetudo administrandi iti lcm sanctum sacramentum Extremae Unctionis, utendo penicillo seu virgula argentea generaliter et extra casum necessitatis, loco pollicis intincti in Oleo sancto iuxta praescriptum in Rituali Romano?

4. An praedicta praxis servari liceat extra casum necessitatis, saltem quando Extrema Unctio ministratur sine populi concursu ?

An queant paronrmorumInido* mo »ua rctmcrc.

5. Possuntne parochi retinere sanctum Oleum infirmorum in domo sua, eo quod extra ecclesiam parochialem habitent, non obstantibus Sacrae Rituum Congregationis decretis?

R. Ad i. Affirmative, excepta necessitatis causa, iuxta decretum S. R. C. in una Portus Aloisii die 9 Maii i85; ad 2. *(V. n. 1135).*

Ad 2. Gmsuetudo, de qua in casu, tanquam abusus est eliminanda.

Ad 3. ct 4. Provisum in primo.

Ad 5. Negative; ct servetur decretum diei 16 Decembris 1826 in Gandavcnsi. fK. *n. 791).*

1390

nem kill Patronorum ceded·· rum'

5. R. C. *28 Sept. 1872.* — Altonks'· — Quum Ŝtatus (Foederati Amène. Sept.) smt loca Missionum, paroeciae proprie dictae non adsunt, si cathédrales excipiantur ecclesiae. Reliquae enim ecclesiae generatim habent sacerdotem missionarium, qui meliori quo potest modo in ipsis ecclesiis statutis temporibus officia facit. Id autem non in omnibus accidit ecclesiis; sunt namque plurimae, quae sacerdotem rcsidentialem non habent ; ac consequenter ibi divina Officia peraguntur meliori quo potest modo iuxta circumstantias. Plures sunt sacerdotes qui etiam quinque inserviunt ecclesiis. Nonnullae istarum sunt magnae et pulchrae ; maxima vero pars carum sunt tales, ut vix hoc nomine possint appellari. Insuper rarissimae sunt ecclesiae consecratae; et in hac dioecesi consecratae ad quatuor ascendunt, reliquae sunt benedictae. Hisce expositis, Rffius orator db eadem Sacra Congregatione duo infrascripta dubia resolvi humiliter petiit ; nimirum:

1. Utrum festum Patroni ecclesiae consecratae in hisce americanis Missionibus celebrandum sit sicut festum primae classis cum octava tam quoad Missum quam quoad Officium.

2. Utrum ad normam supradicti decreti Concilii Baltimorcnsis, festum Patroni ecclesiarum non consecratarum celebrari debeat prout duplex primae classis cum octava, tam quoad Missam, quam quoad Officium,

R. Affirmative ad utrumque; tum quoad Missam , si in iis ecclesiis commode celebrari valeat ; tum quoa l Officium, si qui clerici ad horas canonicas obligati, vel saltem ex ipsis unus, iisdem ecclesiis sint adscript!.

1391

S. C. Concilii *r/ Decembr. /872.* — Parochum die festo α sua paroecia legitime absentem satisfacere suae obligationi Missam ap- * parocho pedhof *d plicando pro populo suo in loeu ubi degit, dummodo ad necessariam populi commoditatem alius sacerdos in ecclesia parochiali celebret et verbum Dei explicet. – Parochum vero utcumque legitime impeditum nc Missam celebret, teneri eam die festo per alium celebrari ct applicare facere pro populo in ecclesia parochiali; quod si ita factum non fuerit, quamprimum potent, Missam pro populo applicare debere.

1392

Instr. S. C. S. Off. *t8 Dec. 1872.* (ad Vic. Ap. Oceamas Central.) — Dubia, quae pu*rao. A. Tua detulit ad hanc S. C. in quatuor classes distributa, proposita suat die 8 Maii labentis anni 1872 iisque Erili Patres ita respondendum cemuerunt:

reni ГПЛШПОП'О· nmmcrmMe· c>'

Quod attinet ad primam classem, quae est *de matrimoniis inter infideles,* primum antmalve.terunt ex ve.bis relationis tuae apparere, non bene fuisse intellectam instructionem ad Archiep. Qucbecen. d'ci 8 Iunii i836, quae pro norma ad istam quoque missionem Oceaniac centralis iampiidcm missa fuit. Videntur enim missionarii ita illam intellexisse, ut tamquam ex regula generali, et nulla in casibus particularibus inquisitione praemissa, matrimonia infidelium istius regionis haberi debeant veluti mera contubernia, vel saltem valde dubia, adeoque in conversione alterutrius coniugis ad catholicam religionem matrimonium semper esse renovandum, datu facultate *parti conversae* (ut habetur praedicta instructione) *eligendi quamcumque velit ex mulieribus iam sibi contundis, vel etiam matrimonium ineundi cum qualibet catholica muliere.* Unde ipse animadvertis, id commode accidere, si sit vir, qui ad fidem prius convertatur; sed valde incommodum esse, si prior convertatur mulier, cuius scilicet magnopere interest manere cum viro, cum quo copulata est. Non hic tamen est germanus sensus instructionis datae Archiep. Quebccensi. Nulla regula generalis ibi statuitur circa validitatem eiusmodi matrimoniorum, quae *a priori,* ut aiunt, teneri possit absque ulla ne-

ccssitate faciendi debitas inquisitiones in casibus particularibus; imo, quando aliu i non obster, iuxta ca, quae mox dicentur in responsis ad dubia proposita, aperte ibidem innuitur, faciendam esse in singulis casibus diligentem ac seriam inquisitionem per ea verba < *quando agitur dc matrimoniis, dc quibus serio dubitari potest* etc. >. Cum enim dictum est < *quando agitur* » aperte indicatum est, habendam esse particularem rationem in singulis casibus particularibus; et cum dictum est < *serio dubitari potest 9* perspicue decl iratum est, non quamlibet formidinem, nec quaelibet dubia esse admittenda, sed ca tantum, quae *seria* sint, hoc est vere prudentia : quae si talia non fuerint, de validitate matrimonii ambigendam non erit. Insuper Erfti Patres animadverterunt, missionarios quoad matrimonia infidelium istius regionis videri in hanc etiam opinionem devenisse, *in dubio standum esse pro invaliditate matrimonii;* idque adeo, ut pars, quae petit baptismum, repelli debeat a baptismo, nisi aut se separet ab altera parte, aut matrimonium cum eadem renovet, etiamsi ea, quae baptismum pet»t, sit in bona fide, neque per eam stet, quominus matrimonium renovari nequeat*, quae sane probari haud facile possunt. Nosti enim in matrimoniis contrarium vigere principium, hoc est*, *in dubio standum esse pro validitate matrimonii.* Licet autem ab hoc principio aliquando recedere aequum sit, quando nimirum (ut plerumque contingit in matrimoniis infidelium) quaestio agitur de facto, utrum scilicet matrimonium fuerit unquam contractum, necne; nihilominus hoc etiam in casu non est continuo properandum ad principium contiarium. In primis enim videndum est, utrum matrimonium, dc cuius existentia missionarius dubitat, possessionem pro se obtendere merito possit. Hoc enim si contingat, perperam a missionario iudicaictur standum ei esse pro invaliditate, cum iura possessionis servanda sint, donec de contrario perspicue constet. Id autem Ertji PP. eo magis animadverti voluerunt, quod cx iis, quae nanas, apparet, ciusmodi casus esse valde frequentes. Ais enim id saepe evenire, quod mulier, quae baptismum petit *in bona fide sit,* adeoque censeat, se veram ac legitimam uxorem esse, itemque ceteros ex eius cum viro suo coniunctione *nullum scandalum pati,* adeoque ipsos etiam censere, eam in iusto esse coniugio, virum autem infidelem, etsi nihil aperte dicat, nihilominus neque mulieris, neque populi opinioni contradicere, cumque ipsa agere tamquam cum vera uxore: quae porro eiusmodi sunr, ut eorum coniunctioni matrimonii nomen ct possessionem vindicare videantur. In hoc igitur statu regulare principium, quod *in dubio standum est pro matrimonio,* reviviscat necesse est: adeoque etsi indoles barbarorum ad concubinatum magis, quam ad matrimonium proclivium, formidinem, ac dubium de contrario non immerito ingerat, non debet tamen missionarius ita durus, atque imo iniustus esse, ut si circumstantiae matrimonium renovari, omnique ex parte certum fieri non sinant, neque stet per mulierem, quae baptismum petit, ut illud non renovetur, eam a baptismo removeat, atque ab omni aditu salutis rciiciat: sed ita sc gerere debet, quemadmodum iuxta sanae doctrinae regulas in ipsis matrimoniis Christianorum fieri solet. Novit scilicet Λ. Tua, quod, si dubium aliquod deprehendatur in alicuius matrimonio circa validitatem, atque ille in bona fide sit, et communi iudicio verus coniux existimetur, non possit autem idem moneri absque gravi aliquo periculo, communi doctrina est, silendum esse iliumque in bona fide relinquendum, neque proinde a sacramentis esse :emovendum. Multo igitur minus in paribus circumstantiis removenda erit a baptismate mulier, quae illud postulat, cum multo maior sit baptismatis necessitas, quam ceterorum sacramentorum, sed in sua bona fide relinquenda erit, donec opportuna oriatur occasio, sive ex cessatione periculorum, quae timebantur, sive ex conversione ipsius viri ad catholicam religionem, matrimonium illud per renovationem omnino certum faciendi. Denique hoc etiam ab Erilis PP. animadversum est, missionarios ita in praeconccpia opinione defixos videri, quod maritales omnes coniunctioncs infidelium istarum partium meri concubinatus dicendae sint, ut sollicitudinem omnem gerentes de modo, quo ea mulier, quae baptismum petit, in vitae consuetudinem a viro recepta est, nullam eurum videantur habere inquirendi, utrum eius vir cum alia muliere adhuc vivente iustas nuptias ante illam inierit. Itaque de hac etiam re monen.los illos voluerunt, in hisce casibus prudentem primum, ac sedulam, quantum fieri potest, inquisitionem, necessario praemittendam esse, utrum vir infidelis ante nuptias cum muliere, quae baptismum petit, vero proprieque dicto matrimonio cum alia, quae adhuc vivat, coniunctus fuerit. Quod si ita esse constiterit, prae licth mulier non erit ad baptismum admittenda, nisi relicto viri infidelis conturbernio. Si vero id plane non constiterit, inspecta praesertim eiusdem bona tide, iisque omnibus, quae hactenus dicta sunt, in possessione sui matrimonii, prout exigent circumstantiae cusus, relinquenda erit. Quibus praemissis, en ipsa responsa supremae huius Congregationis ad dubia, quae in hac prima classe proposuisti.

Circa rcnovUio· ncm consensos matrimonial^ conrenorum ab infidelitate.

Dicebas, *saepe evenire, ut vir, qui plures aut successive, aut simultanée habuit uxores, unam tandem iuniorem et nobilioris familiae assumat. Spes fundata habetur, quod ipse illam perpetuo servabit; quamvis tamen non se existimet districtiori vinculo cum illa ligari,*

quam cum ceteris, quas ipse iam dimisit, aut quae cum dereliquerunt. Saepe tunc evenit, ut mulier illa, quae unica remanet, convertatur, et postulet baptizari. Ipsa equidem ab illo viro etiam infideli remanente recedere non vellet, ct pro sua parte promittit, se nunqu tm ab illo viro discessuram fore. Mulier est in bona fide, et credit nihil obstare, quin ipsa baptizetur. Vir baptismo mulieris consentit, ct imo saep · illum gratum habet. Sperat vero missionarius, illum virum ab ea uxore ad conversionem sinceram, et baptismi receptionem adducendum fore. Difficile est tamen eum adducere, ut coram missionano, aut coram testibus consensum exprimat in unionem perpetuam; periculumque adest, ne, recusato ab illo consensu, non amplius remaneat illius uxor in bona fide; et ex altera parte mulier non consentiet ib illo viro separan, ut ipsi bipti^ari possit, aut, si consentiat, in proxim i periculo perversionis erit propter iuniorem aetatem, et ceteras circumstantias. Denique nullum scandalum orietur, si ambae partes in bona fide relinquantur, et baptizetur pars conversa. Super kjuo themate sex dubia proponebas, quorum *primum* hoc fuit < *Utrum mulier praedicta baptizari possit, postquam ipsa renovaverit suum consensum in unionem perpetuam, sed sine renovatione eiusdem consensus cx parte viri, et sic m bona fide cum illo cohabitare post baptisma, etsi aliquod dubium extet circa validitatem matrimonii* ».

S. Congregatio respondit: « /id *primum: quatenus nullum ex viri indole immineat periculum, missionarius in casu proposito insinuet mulieri, caute tamen, ne eius bona fdes quidquam detrimenti patiatur, ut, opportunit ite capta alicuius momenti efusioris benevolentiae, excitet virum ad ei declarandum, si fieri potest, praesentibus propinquis, sive domesticis, sin minus inter se, eum habere ipsam uti veram uxorem; quod cum fecerit, ct ipsa continuo idem profiteatur erga eum, se scilicet h ibere eam tamquam verum maritum. Quod si missionarius videat, non sine aliquo discrimine haec fieri posse, tum, attentis expositis, ac praesertim bon t fide mulieris, et absenti : cuiuslibet scandali, sileat, camque in bona fide reltnqu it, et ad baptismum admitt it, eique iniungat, ut curet pro viribus conversionem viri : quod si Dei gratia adiuvante evenerit, tum libere poterunt, nisi aliud obstet, occasione benedictionis nuptialis, ad renovandum consensum adduci* ».

Secundum dubium ab Λ. Tua propositum fuit: « *Si necessario exigi deberet renovatio consensus ex part · viri, utrum sufficiat, ut ille consensus ab ambobus coniunctis renovetur, h ineque renovationem missionario testetur p 1rs conversa, quae postea baptizaretur* ». S. C. respondit: « *Ad secundum. Provisum in primo* ».

Tertium dubium hoc fuit: « *Utrum sufficiat, ut renovatio consensus mutui locum habeat ante baptismum partis conversae, sive coram testibus, sive coram parentibus* ». S. C. respondit: < *Affirmative iuxta modum expositum in responsione primo dubio data* ».

Quartum dubium hoc fuit: < *Si renovatione consensus non certioratum fuerit matrimonium, illudque remanserit dubium post baptisma partis conversae; et pars infdelis post quandam cohabitationem discesserit; ipsa autem postea convertatur, et postulet baptizari, quin tamen consentiat ad partem fidelem a se derelictam redire, haec vero nondum usa fuerit suo privilegio alteri nubendi, utrum propter dubium de priori matrimonio concedi possit, ut baptizetur pars infdehs, et novum matrimonium ineat* ». *S. C.* respondit: « *Ad quartum : diligenter examinandum esse virum, utrum primam mulierem, quae iam baptizata est, et cum qua etiam post baptismum eius cohabitavit, acceperit tamquam uxorem; et quatenus dicat, se accepisse eam tamquam concubinam, interrogandum esse de probationibus huius assertionis; tam opponendas ei esse omnes contecturas, quae contrarium suadent, sive quod mulieris nobilitas non sinit concubinatum praesumere; sive quod, dimissis ceteris, eam solam retinuerit; sive quod post eius baptismum consenserit pacifice cum ea cohabitare, cum tamen ignorare non potuerit, concubinatum in Christi ina religione non tolerari; sive quodfirmae e us opinioni, qua semper se habuit tamquam uxorem, nunquam contradixerit ; sive quod apud familiares et vicinos uxor legitima semper h ibita fuerit : tum examinandam esse ipsam mulierem, nec non vicinos et familiares circa probati)nes, quibus opinio eorum innititur, quod ipsa vera uxor fuerit; et eas quoque viro asserenti, se tamquam concubinam eam habuisse, opponendas esse. Quod si ipse hisce omnibus argumentis plane satisfecerit, ita ut omnino constet, eam quoque, non secus ac alias mulieres, quas, ea retenta, dimisit, fuisse apud eum in concubinae statu et qualitate, tum concedi ei posse, ut baptizetur, et novum matrimonium ineat. si argument t eidem opposita alipiatenus qu dem ipse enervaverit, sed non omnino sustulerit, ita ut in statu dubii res adhuc permaneat, tum res tata ad Ap. Sedem deferatur, et una cum ceteris omnibus circumstanti s, et fideli et distincta relatione de iis, quae in ea controversia acta sunt, exponatur quae sit de eo casu fama loci* ».

Quintum dubium hoc fuit: « *In hypothesi matrimonii dubii inter infdeles, si ambo conversi fuerint, missionarius vero non cogitans de dubio circa validitat nn matrimonii impertitus fuerit benedictionem nuptialem duobus coniunctis post utriusque partis baptisma, ipse autem neglexerit procurare renovationem mu-*

tuz consensus in unionem perpetuam; deinde vero cohabitαverint ambo coniuges in bona fide: utrum in eo casu existât vinculum matrimonii certum, sive quia partes non cogitantes de dubio persuasum habent suam unionem ab Ecclesia ratam habitam fuisse, sive propter cohabitationem cum illa persuasione habitam ». S. C. respondit: < *Ad quintum: Iuxta exposita regulariter tenendum esse, matrimonium factum esse certum ».*

Sextum dubium hoc fuit: < *In eadem hypothec matrimonii dubii inter infideles, mulier primum baptizata fuit, sed absque renovatione consensus ex parte viri. Quodam elapso tempore, vir in gravem morbum incidit, et m gravi periculo mortis bapti^atus fuit a missionary, vel a catechista laico, qui renovationem consensus circa matrimonium procurare neglexit. Vir autem non est mortuus, et postquam ad perfectam sanitatem reductus fuit, ipse recusavit suum consensum in matrimonium renovare, ct tamen cohabitare perrexit cum muliere, quae est remansa in su t bona fide. Postea vir ille discessit. Utrum pronuntiari possit, nullum fuisse matrimonium* ». S. C. respondit: « *Ad sextum, Negative; sed facienda esse acta opportuna, prout dictum est in quarto; iisque peractis, deferendi res erit ad Sedem Ap. cum fideli ac plena relatione singularum circumstantiarum, necnon actorum, quae facta sunt; et in specie exponendum erit, quae sit ac fuerit fama publica circa eiusmodi coniunctinnem, sive matrimonium ».*

Circi valorem matrimoniorum iotcr haef.ticoi dubie bapV'Moa.

Post haec A. Tua proposuit aliam seriem dubiorum *circa m itrimonium inter haereticos dubie bapti^atos,* quibus dubiis eadem A. Tua haec praemonenda esse censuit: < *Quoad matrimonia inter bapti^atos, aut dubie bapti^atos, qualia fiunt apud haereticos in quibusdam 0ceaniae insulis, et qualia fuerunt exposita a R. P. D. Vic. Ap. Oceaniae Centralis anno 1857, responsum est* (anno sequenti r858), *illa matrimonia a Vic. Ap. irrita declarari posse, ct facultatem tribui parti (vel partibus) conversae ad alias nuptias, nullo alio interveniente canonico impedimento, convolandi. Adnotatum vero fuit: r. Si ambo venerint ad catholicam fidem, ct velint uniti remanere, renovent consensum, sed in unionem perpetuam ;*

Λ una *tantum pars vellet fieri catholica, altera vero in haeresi remaneret, vellet tamen in matrimonio manere, Vic. Ap. possit dispensare in matrimoniis mixtis cum solitis conditionibus requisitis, nisi aliter prudentia requirat* ». Hoc vero praemonitum Ertii PP. attente considerantes anima Ivcrterunt, non fuisse bene intellectum praedictum responsum datum R. P. D. Vicario Ap. Oceaniae Centralis. Porro ille retulerat, methodistas sive concionibus, sive etiam praxi docere barbaros iuxta suae sectae placita, matrimonium solvi posse sive ex causa adulterii, sive aliis de causis: item dubiam aliquando esse validitatem baptismi, qui ab iis confertur. Quibus positis, quaesivit, utrum in regionibus, in quibus methodistae praedicaverant, haberi possent tamquam invalida 1. matrimonia barbarorum, qui dubie baptizati fuissent, ob ipsum dubium baptismi; 2. ceterorum quoque matrimonia, sive dubie, sive valide baptizati fuerint, ob errorem a methodistis praedicatum circa matrimonii indissolubilitatcm. Quoad haec dubia hoc primum ais, S. Congregationem respondisse, *matrimonia illa omnia a Vic. Ap. irrita declarari posse.* At hoc a germano sensu responsi longissime abest. Nam quod attinet ad matrimonia, dc quibus Vic. Ap. dubitabat ob dubium ipsum baptismi, S. C. ad eum transmitti iussit decretum *Feriae IV, 17 Nov. 1830,* quod scilicet docet, baptismum dubium in ordine ad matrimonium habendum esse tamquam validum: ex quo apparet respondisse barbarorum matrimonia ratione baptismi dubii nullo pacto habenda esse irrita, sed imo valida. Quod vero pertinet ad matrimonia, dc quorum validitate Vic. Ap. anxium se exhibebat ob praedicationem methodistarum contrariam matrimonii indissolubilitati, decrevit, ut instructio transmitteretur, quam anno i8q3 Vicario Ap. Oceaniae orientalis dederat, larn vero in ea instructione primum diserte proponitur regula generalis, quod *validum matrimonium contrahi potest cum errore mere concomitante cirai eius indissolubilitatem, quia tunc praevalet generalis voluntas contrahendi matrimonium iuxta institutionem Christi;* tum additur, quod, *ubi adhibetur formula cum implicita, vel explicita illa conditione* (ut matrimonium, quod actu contrahitur, solvi possit ex causa adulterii, vel aliis de causis), *iam fieri nequit, ut particularis error absorptus maneat a generali voluntate contrahendi iuxta institutionem Christi.* Ex quo apparet, hoc traditum esse: errorem menti inhaerentem, qui tamen non sit deductus in pactum sive conditionem, validitati matrimonii non officere, eoque tantum in casu invalidum red lere, cum. consideratis formulis, quae in actu contractus adhibitae sunt, mei ito dici possit fuisse in pactum deductum. Ut autem in re tam gravi facilior via praeberetur missionariis ad recte indicandum, nonnullae formulae adductae fuerunt in exemplum, quae eiusmodi pactum sive conditionem continent, quaeque a methodicis adhiberi solent: actum denique adiccta sunt verba illa, quae ab A. Tua citantur, nimirum: *In omnibus igitur supra expositis casibus possent talia matrimonia irrita declarari, ac facultas tribui parti (vel partibus) conversae ad alias nuptias, nullo alio interveniente canonico impedimento, convolandi:* ita ut manifestum sit, non de omnibus matrimoniis, quae in illis regionibus fiunt ab

haereticis, haec dicta esse, sed tantum de matrimoniis, quae contracta fuerint sub illis formulis, vel fortasse aliis cius tem valons, in quibus scilicet deducta fuerit in pactum, sive conditionem, matrimonii dissolubiIitas. Hinc Ertii PP. animadverterunt alium errorem, qui videtur irrepsisse inter missionarios in interpretatione praedictae instructionis. Scribis enim indistincte dc quibuslibet, qui ad catholicam fidem veniant, in illa instructione adnotatum fuisse, adduci debere ad renovandum consensum ; sique una tantum pars (relit fieri catholica, atque altera in haeresi remaneat, Vicarium Ap. posse dispensare super matrimonio mixto cum solitis conditionibus ab Ecclesia requisitis, nisi aliter prudentia requirat. Atqui haec ibi lem non sunt adnotata dc quibuslibet, qui cx haeresi ad fidem catholicam convertantur, sed tantum dc illis qui matrimonium inierint sub illis formulis, quae ibi adnotantur, vel fortasse sub aliis eiusdem valoris, quae facultatem dissolvendi matrimonii sive ex causa adulterii, sive aliis dc causis, in pactum adduxisse merito videantur; adeoque matrimonium vel certe nullum, vel merito dubium effecerint. Itaque adnotationes illae appositae sunt immediate post formulas recitatas, ct cum iis colligatae sunt per adverbium *hic,* id est *in hoc loco, in his casibus.* In ceteris enim matrimoniis, in quibus error dc matrimonii dissolubilitate nullo modo fuit in pactum de luctus, cum iuxta regulam in eadem illa instructione traditam omnino valida haberi debeant, consequens est, ut neque renovatio consensus, neque dispensatio super matrimonio mixto locum iam habeat, sed tantum agi debeat cum ca paite, quae remanet in haeresi, ut consuetas conditiones adimplere polliceatur, quas Ecclesia in matrimoniis mixtis requirit, interposita, si fieri potest, iuramenti fide; ea vero pars quae ad catholicam religionem venit, monenda sit, ut earumdem adimplementum, quantum in sc est, omni studio curet; idque sc perfecturam, necnon conversionem coniugis sui curaturam iureiurando promittat. Hisce animadversis, ad dubia, quae in hac altera classe A. Tua proposuit, ita respondendum ccnsucrunt :

Ad dubium primum, quod huius tenoris est : *< in casu, quo ambo coniuges sunt dubie tantum baptizati, ct dubium est vinculum matrimonii, si una pars convertatur, utrum sufficeret, ut renovatio consensus in unionem perpetuam a duobus coniunctis praestaretur, antequam iterum baptizetur pars conversa ».* S. Congregatio respondit: *< Negative, hoc est non debere praemitti renovationem consensus matrimonialis collationi baptismi sub conditione: et ad mentem. Mens est, quod in casu proposito, eum nullum adsit periculum in examinandis rite partibus tum circa baptisma, quod adulta aetate suscepiise supponuntur, tum circa matrimonium, quod redintegrare dicuntur esse parati, cumque eiusmodi dubia diluere facillimum sit, quippe quae versantur in facto proprio earumdem partium, missionarii non negligant examen partium rite ac diligenter peragere, et nonnnisi eo praemisso, et quatenus dubium permaneat, ad collationem baptismi sub conditione, et ad recipiendam matrimonialis consensus renovationem procedant >.*

Ad dubium secundum, quod fuit ita propositum : < Si *facta fuerit renovatio consensus mutui, antequam baptizaretur pars conversa, pars vero non conversa discesserit post quoddam tempus cohabitationis, aut nolit amplius cohabitare, nisi cum iniuria Creatoris, utrum pars conversa propter gravissimum dubium de baptismo in haeresi recepto aequiparari possit parti ab infidelitate conversae, et propter Paulinum privilegium ad alias nuptias transire* ». S. C. respondit: < *Negative* ».

Ad tertium dubium, huius tenoris : < *Utrum baptismus dubius censendus sit validus in ordine ad matrimonium etiam in eo sensu, quod invalidum sit matrimonium inter haereticum dubie baptizatum, et infidelem propter impedimentum disparitatis cultus* ». S. C. respondit: « *Affirmative* ».

Hisce dubiis A. Tua aha adiecit *circa applicationem dispensationum matrimonii,* quorum *primum* hoc fuit: « *Quidam neophytus ex infideli insula oriundus revertens in suam patriam, ubi forsan viam fidei praeparabit, postulat, utrum ipse possit matrimonium inire in illa insula valde distanti, ubi nullus est missionarius, nullusque recursus ad missionarium erit possibilis per unum, vel duos, vel tres annos. Neophytus continere non posset, praesertim inter dissolutos mores paganorum, et longe a sacramentis. Ibi vero nulla invenitur puella baptizata, aut, si qua sit, haec illi forsan non convenit. Quaeritur, utrum valide, utrum licite in eo casu particulari, et pro uno, aut altero tantum dari possit illi neophyto dispensatio anticipatim super impedimento disparitatis cultus absque nominatione personae, quae est ipsi unienda, quae quidem nondum est determinata. Si negative, utrum pronuntiari possit impedimentum disparitatis cultus, quod est ecclesiasticum, in eo casu non existere?* ». S. C. respondit: < Jd *primum : Quoad primam partem, Negative, et ad mentem. Mens est, ut consulatur SSmo, ut provideat per opportunas facultates Vicario Ap. concedendas pro duobus vel tribus casibus dispensandi neophytum sive per se, sive per suum adiutorem anticipatim absque nominatione personae super impedimento cognationis spiritualis, quatenus mulier convertatur, et deficiente alia persona catholica, ab ipso ba-*

, Circa applicanuiiotn dUpca- 'at,oaum·

picata fuerit; quatenus vero converti renuat, ab impedimento disparitatis cultus, sub hisce tamen m hoc altero casu conditionibus eidem neophyto imponendis, ut omni studio curet conversionem mulieris a se elect te, et interim promissionem iur.itam ab ea exigat, se curaturam, ut proles educetur in religione catholica, neque ullum unquam illaturam esse impedimentum sive sibi, hoc est ipsi neophyto, sive proli in religionis christianae exercitio. Quoad alteram partem, Provisum in prima ».

Praedictas vero facultates Sanctitas Sua benigne impertiri dignata esc pro tribus casibus.

Alterum dubium hoc fuit: < Qr/tWam *missionarius concessit dispensationem super impedimento, quin cogitaverit de absolutione a censuris ficicnda : censura autem innodatus erat enniungendus. (ftrum valida sit illa dispensatio, si confessarius ipse illam concesserit. Ptrum valida etiam sit, si dispensaverit alius sacerdos, qui non cognovit censuram* ». S. C. respondit! < *Ad secundum: Quoad confessarium, qui dispensaverit in actu confessionis post impertitam absolutionem, affirmative ; Quoad sacerdotem, qui dispensaverit extra confessionem, Negative ».*

Ik bipti»mo id· m«n «irato cum more circa ba pliicni ctlecium.

Denique A. Tua quartam adiecit classem dubiorum circa baptismum, quae haec fuere : « *in quibusdam locis nonnulli* (haeretici) *baptizant cum materia et forma debitis, simultanée applicatis, sed expresse monent b ipti-Zandns, nc credant baptismum habere ullum effectum in animam: dicunt enim ipsum esse signum mere externum aggregationis illorum sectae. Itaque illi saepe catholicos in derisum vertunt circa eorum fidem de effectibus baptismi, quam vocant quidem superstitiosam. Quaeritur :* i. *I drum baptismus ab illis haereticis administratus sit dubius propter defectum intentionis faciendi quod voluit Christus, si expresse declaratum fuerit a ministro, antequam baptizet, baptismum nullum habere effectum in animam. 2. Ctrum dubius sit baptismus sic collatus, si praedicta declaratio non expresse facta fuerit immedi ite, antequam baptismus conferretur, sed illa saepe pronuntiata fuerit a ministro, et illa doctrina aperte praedicetur in illa secta.* Porro haec dubia umpridem agitata fuisse, ac pro validitate baptismi fuisse responsum, videre potes apud Benedictum XIV *De Syn. Dioec. Lib. VII, Cap. VI, num. q,* ubi haec habentur: « *Caveat Episcopus, ne incertam ct dubiam pronuntiet baptismi validitatem hoc tantum nomine, quod haereticus minister, a quo fuit collitus, cum non credat per regenerationis I ivacrum deleri peccata, illud non contulerit in remissionem peccatorum, atque ideo non h ibuent intentionem illud conficiendi, prout a Christo Domino fuerit constitutum : siquidem cum in Gallia disputatum olim fuerit, an ob praedictam rationem rebaptizandi essent baptizat: a calvinistis, S. Pius V, ad quem controversia delata est, minime rebaptizandos definivit* ». Cuius rei ratio perspicue traditur a Card. Bellarmino *De Sacram, in genere Lib. I, Cap. XXVII, num. /3,* ubi, exposito errore Tilmanni, et Chcmnitii asserentium Concilium Tridentinum in canone XI, sess. VII *De Sacramentis in genere* definivisse, *non esse ratum sacramentum, nisi minister intendat non solum actum, sed etiam finem sacramenti, id est intendat illud, propter quod sacramentum est institutum,* haec subdit: < *Sed hoc merum mendacium est. Concilium enim in toto canone XI non nominat finem sacramenti, neque dicit oportere ministrum intendere quod Ecclesia intendit, sed quod Ecclesia facit. Porro, quod Ecclesia facit, qion finem, sed actionem significat. Denique ex praxi id constat; nam neque vetus Ecclesia rebaptizabat baptizatos parvulos a pelagianis, nec nos rebaptizamus baptizatos a z^dnglianis, et calvinistis; et tamen scimus, omnes istos baptizare sine intentione veri finis, qui est tollere peccatum originale* ». Ex quo est, quod Innocentius IV, *in Cap. II De Dipt. num. 9,* ait, validum esse baptisma collatum a saraceno, de quo notum est, *non credere per immersionem aliquid fieri, nisi madefactionem,* dummodo intenderit facere, *quod ceteri baptizantes faciunt.* Itaque ad praefata dubia S. C. respondit: « *Ad primum, Negative: quia, non obstante errore quoad effectus baptismi, non excluditur intentio faciendi quod facit Ecclesia ». « Ad secundum, Provisum in primo ».*

1393

Instr. S. C. de Prop. Fide — Saepenumero contingit ut ad Apostolicam Sedem deferantur quaestiones circa lucrum ex mutuo, quibus a Romanis Congregationibus, apposita resolutione, in similibus casibus provisum est. Ut itaque Superioribus Missionum praesto sit necessaria notitia eorum quae hactenus hac super re decreta sunt, opportunum visum est S. Concilio Christiano Nomini propagando omnes memoratas resolutiones una cum Constitutione Benedicti PP. XIV *Vix pervenit* in lucem clere; casque ad omnes Episcopos, Vicarius ac Praefectos Apostolicos ab eadem S. Congregatione dependentes mitti placuit.

l>c lucro tuo ct dc iiwnv

I. – S'. *C. S. Officii sub die 1 y Ianuarii rjSo ad R. P. I). Vicarium Ap. N. N.* — * Cum < aequalitas in conti actibus, ut iusti sint, re-
« quiratur, nihil in mutuo vi mutui, ut saepe
« definitum est, accipicn lum ultra sortem prin-
« cipalem. Quod si mutuanti lucrum cessare,
« vel damnum emergere, aut periculum immi-
« nere amitten lae sortis, vcl assumendi inso-
« litos labores pro illius reparatione contingat,

« horum quidem compensationem repeti posse, < duabus tamen conditionibus semper ob ocu- « los positis, qunrum prima, ut reapse titulus < unus aliquis cx istis concurrat, altera ut nihil « amplius, quam vere ille postulat, exigatur. « Quamobrem a iustitiae regula deficere, ct re- < stitutioni obnoxios esse omnes contractus, in < quib is aut intéresse fingitur, quod compen- « sctur, aut plus petitur, quod adaequata com- « pensatio requirit. Imprudenter igitur atque il- « licite agere, manifestoque se iniustitiae discri- * mini committere patet, qui ex eo quod pe- « riculum, quod innuimus, plerumque in *tali* * *loco* occurrat, *lucrum semper, atque idem sem·* < *per lucrum requirunt,* quasi periculum sem- < per intercedat, ct cum adfuerit, eamdeni sem- < pe. remunerationem petat: *neque excusari* « *quod minorem, quam quae Regni lege per-* « *mittitur, usuram percipiunt; cum non ideo* < *rectum sit aliquid, quod a iustitia minus de-* « *flectit, nisi ad recti formam prorsus compo·* « *natur,* neque humana sed divina lege natu- « rali, quae aequitatis tenax est, hominum actio- « nes pensandae sint. *Eos tantum recte se ge·* « *rere,qui ad individuos casus respicientes tunc* * *solum compensationem exposcunt, cum peri·* « *culum revera intervenit, et non aliam tunc* « *compensationem quaerunt, quam quae peri·* < *culi gravitati, quae proborum idcirco pru-* « *dentumque iudicio aestimanda est, respon·* < *det »,*

II. – S. *Rom. Inquisit. an. ty8d, Λfart. rS ad Vie. Ap. D. I). N. — Super quaestione mu-* *tui.* — « Atque illud in primis est exploratum « ratione mutui immediate, ct praecise *nihil esse* « *accipiendum* ultra sortem principalem. Si vero < aliquid percipiatur ratione periculi probabili- < ter imminentis, non esse mutuantes inquie- « randos, dummodo habeatur ratio qualitatis « periculi, et probabilitatis eiusdem, ct servata < proportione inter periculum, et id quod acci- < pitur. His ipsis verbis ita definitum est a Sacra < Congregatione dc Propaganda Eide die 12 Se- « ptembris an. 1645, cuius decretum pro Si- « nensibus Missionibus editum hic adiungitur. * *(V-* F‘’g- ,72/

« Quaeri nunc potest quale esse debeat pe- < riculum, et quae cius ratio, ct natura, ut hoc « concurrente titulo, possit mutuans aliquid ul- < ira sortem recipere. In hac autem quaestione « pro certo tenendum est, non qualccumquc « periculum salis aptum atque idoneum aesti· < mandum esse, ut ali juod lucrum cx mutuo < percipi possit. Nam cum titulos, cx quo itl- « sta ac legitima causa consurgit, ut qui ldam « amplius ultra sortem cx mutuo debitam rite < exigatur, debeat semper esse extrinsecus, nec < mutui naturae coniunctus, et innatus: hinc < plane consequitur, quod si periculum ex iis « circumstantiis dumtaxat proficiscatur, quae « omnibus mutuantibus istic communes sunt, < nec ab ipsa mutui natura disiungi possunt, « tunc certo quodlibet lucrum, quod ex mutuo < captatur, ab usurae labe purg-iri minime po- < test. Quap.optcr cum pestis, incendia, tur- « carum persecutiones, aliaque huiusmodi in- < fortunia, quae quamvis Constantinopoli fre· « quentiora sint, in quacumque tamen urbe < semper instant mutuantibus, maximoperc ca- « vendum est, ne propter commune hoc peri- « culum, quod ipsius mutui vis ac natura im- < portat, aliquid in mutuo ultra sortem exiga- < tur. Maiorem potius habere videtur indaginem, < cum periculum amittendae sortis immineat < vel ex culpa ip»iusmct mutuatarii, q iod ve- < teratur sit, fallax, vafer, quod fuga, aut ma· < litiosis tergiversationibus creditorem fallere < possit, vel cum praeter ipsius mutuatarii < culpam, alia instent creditori pericula cx loci, * temporis, ac personarum circumstantiis, quae « ipsum in sorte recuperanda valle anxtum, < atque sollicitum teneant. Quamvis vero po- « tiora semper haberi debeant pericula, quae < ex culpa mutuatarii proficiscuntur, attamen « in his omnibus casibus an, quomodo, et < quanti aestimari tale periculum possit, ex « quo titulus legitimus mutuanti praebeatur ad « lucrum supra sortem captandum, perdifficile < sane est generatim statuere. Ad unamquam- « que rem aestimandam, mementoque suo pon- « derandam, incumbat confessariorum solertia < ct doctrina : ipsi perpendant singulos casus, < inquirant super qualitate, et probabilitate pe- « riculi, videant si assecurationc pignoris omne < absit periculum, servent proportionem inter < periculum, atque id quod mutuanti lucrari < supra sortem permittitur, probatos auctores < consulant, atque praesertim adhaereant sen- « tenths, atque principiis ab hac Apostolica « Sede approbatis, tam in supia laudato de- < creto S. Congregationis dc Propaganda Fide < anni 1645, quam in Epistola Encyclica Be· < nedicti XIV Ki.v *pervenit* edita anno 1745, < cuius exemplum hic alligatur » (1).

(t) Ep. Encycl. Bcncd. PP. XIV. r. Nov. 1745. «Vix ▮ pervenit ad aures nostras, ob novam controversiam • (nempe, an quidam contractus validus iudicari de· « beat) nonnullas per Italiam disseminari sententias, « quae sanae doctrinae haud consentaneae viderentur, « cum statim nostri Apostolici muneris partem esse « duximus, opportunum afferre remedium , nc malum « eiusmodi, temporis diuturnitate , ac silentio, vires «magis acquireret; aditumque ipsi intercludere, nc h- « tius serperet, et incolumes adhuc It diae civitates la- « befactarer.

« $ i. Quapropter eam rationem consiliumque su- « scepimus, quo Sedes Ap »slolica semper uti consue «vit; quippe rem totam explicavimus nonnullis cx « Venerabilibus Fratribus nostris Sanctae Romanae Ex- « elesiae Cardinalibus, qui sacrae theologiae scientia, « ct canonicae disciplinae studio ac peritia plurimum « commendantur. Accivimus etiam plures Regulares in

III. — *Pius VIII in audientia Assessoris S. Officii ad dubia Episcopi Rhedonensis.* — « Episcopus Rhcdonensis in Gallia exponit Sa- < crac Congregationi Inquisitionis, non eamdcm « ŝe confessariorum suae dioecesis sententiam « de lucro percepto cx pecunia negotiatoribus « mutuo dati ut ea ditescant. Dc sensu epi- < stolae encydicae *Vix pervenit* acriter dispu· < tutor. Ex utraque parte momenta afferuntur « ad tuendam eam quam quisque amplexus « est sententiam, tali lucro faventem, aut con- « trariam. Inde querelae, dissensiones, denega· « tio sacramentorum plcrisque negotiatoribus « utraque facultate praestantes, quorum aliquos ex mo· « nachis, alios cx Ordine Mendicantium, alios demum • cx Clericis Regularibus selegimus ; Praesulem quoque « iuris utriusque laurea praeditum, et in foro diu ver· *e* satum adhibuimus. Diem quartam indiximus Iulii, • qui nuper praeteriit, ut coram Nobis illi omnes con- « venirent, quibus naturam totius negotii declaravimus; • quod illis antea cognitum perspectumque deprehen- « dimus.

« S 2. Post haec praecepimus, ut omni partium « studio, omnique cupiditate soluti, rem totam accu- « rate perpenderent, suasque opiniones scripto exara· « rent ; non tamen expetivimus ab ipsis, ut indicium • ferrent de contractu, qui controversiae causam ini- « tio praebuerat, cum plura documenta non suppeterent, «quae necessario ad id requirebantur; sed ut certam ■ de usuris doctrinam constituerent, cui non mediocre « detrimentum inferre videbantur ea quae nuper in « vulgus spargi coeperunt, iussa fecerunt universi: nam • suas sententias palam declararunt in duabus Congre- « gationibus, quarum prima coram Nobis habita est « die 18 Iulii, altera vero dic prima Augusti, qui men- « ses nuper elapsi sunt ; ac demum easdem sententias • Congregationis Secretario scriptas tradiderunt.

■ S I· P°rro haec unanimi consensu probaverunt:

« 1. Peccati genus illud, quod usura vocatur, quod- « que in contractu mutui propriam suam sedem , et • locum habet, in co est repositum, quod nuis ex ip- « somet mutuo, quod suapte natura tantundem dum- « taxat reddi postulat quantum receptum est, plus « sibi reddi velit, quam est receptum ; ideoque ultra «sortem, luctum aliquod, ipsius ratione mutui, sibi « deberi contendat. Omne propterea huiusmodi lucrum, « quod sortem superet, illicitum ct usurarium est.

« II. Neque vero ad istam labem purgandam, ullum • icccrsin subsidium poterit, vel ex co, quod id lu- ■ erum non excedens ct nimium, sed moderatum ; non « magnum, sed exiguum sit; vel ex co, quod is. a quo • id lucrum solius causa mutui deposcitur, non pauper, «sed dives existât; nec datam sibi mutuo summam « relicturus otiosam, sed ad fortunas suas amplifican- « das, vel novis codmendis praediis , vel quaestuosis • agitandis negotiis, utilissime sit impensurus. Contra « mutui siquidem legem, quae necessario in dati atque « redditi aequalitate versatur, agere ille convincitur. « quisquis, eadem aequalitate semel posita, plus aliquid • a quolibet, vi mutui ipsius, cui per aequale iam satis • est factum, exigere adhuc non veretur: proindeque « si acceperit, restituendo erit obnoxius, ex ciils obii- « galiooc iustitiac, quini commutativam appellant, ct • culus est, in humanis contractibus aequalitatem cu- • iusque propriam et sancte servare, ct non servatam • exacte reparare.

« 111. Per haec autem nequaquam negatur, posse « quandoque una cum mutui contractu quosdam alios, • ut aiun:, titulos, cosdcmquc ipsimet umversim natu- • rae mutui minime innatos ct intrinsecos, forte con· « currere, cx quibus iusta omnino legitimaque causa « consurgat, quiddam amplius supra sortem ex mutuo « debitam rite exigendi. Neque item negatur, posse « multoties pecuniam ab unoquoque suam , per alios « diversae prorsus naturae a mutui natura contractus, « recte collocari ct impendi, sive ad proventus sibi « annuos conquirendos, sive etiam ad licitam merca- « turam, ct ncgocationcm exercendam, honestaque in- « didem lucra percipienda.

« IV. Quemadmodum vero in tot eiusmodi diver- « sis contractuum generibus, si sua cuiusque non scr· « vatur aequalitas, quidquid plus iusto recipitur, si mi· *u* nus ad usuram (eo quod omne mutuum tam apertum, « quam palliatum absit), at certe ad aliam veram iniu- « stitiam, restituendi onus pariter afferentem, spectare « compertum est; ita si rite omnia peragantur, ct ad « iustitiac libram exigantur, dubitandum non est, quin « multiplex in iisdem contractibus licitis modus et « ratio suppetat humana commercia ct fructuosam ip- « sam ncgocationcm ad publicum commodum conscr- « vandi, ac frequentandi. Absit enim a Christianorum « animis, ut per usuras, aut similes alienas iniurias, « florere posse lucrosa commercia existiment; cum « contra cx ipso oraculo divino discamus, quod *iu- u slitia flevai «entem, miseros autem facit populos pec- ti catum.*

V. Sed illud diligenter animadvertendum est, falso « sibi quemquam, ct nonnisi temere persuasurum , re· « perin semper, ac praesto ubique esse, vel una cum « mutuo titulos alios legitimos, vel secluso etiam mu· • tuo, contractus alios iustos, quorum vel titulorum, « vel contractuum praesidio, quotiescumque pecunia, « frumentum, aliudve id generis alteri cuicumque crcdi- « tur, toties semper liceat auctarium moderatum, ultra « sortem integram salvamque, recipere. Ita si quis sen- « serit, non modo divinis documentis, ct Catholicae « Ecclesiae dc usura iudicio, sed ipsi etiam humano < communi sensui, ac naturali rationi procul dubio ad- « versabitur. Neminem enim id saltem latere potest, « quod multis in casibus tenetur homo , simplici ac • nudo mutuo alteri succurrere, ipso praesertim Chri- « sto Domino edocente : · *Volenti mutuari a te, ne aver- « tarit:* ct quod similiter mullis in circumstantiis, prac- « ter unum mutuum, alteri nulli vero iustoque contra- « ctui locus esse possit. Quisquis igitur suae conscicn- « tiae consultum velit, inquirat prius diligenter opor· « let, vere nc cum mutuo iustus alius titulus, vere nc ■ iustus alter a mutuo contractus occurrat, quorum be- « neficio, quod quaerit lucrum, omnis labis expers ct « immune reddatur.

« S 4- His verbis complectuntur, et explicant sen- ■ tentias suas Cardinales, ac theologi, et viri Cano- « num peritissimi, quorum consilium in hoc gravis- « simo negotio postulavimus. Nos quoque privatum « studium nostrum conferre in eamdcm causam non « praetermisimus, antequam Congregationes habetentur, « ct quo tempore habebantur, ct ipsis etiam peractis;

« rum iudicio summi Pontificis, si intercedat, « qualecumque sit : ncc, hac promissione ob- < tenta, absolutionem denegant, quamvis pro- < babiliorem credant opinionem contrariam tali « mutuo. Si poenitens non confiteatur de lucro « ex pecunia sic mutuo data, ct videatur in < bona fide ; isti confessarii etiamsi aliunde < noverint ab eo perceptum esse aut etiam nunc « percipi istiusmodi lucrum, eum absolvunt, < nulla ca de re interrogatione facta, quando « timent nc poenitens admonitus, restituere aut < a tali lucro abstinere recuset. Inquirit dictus « Episcopus Rhcdonensis: I. *Utrum possit ho- < rum posteriorum confessariorum agendi ra- « tionem probare.* – II. *Utrum alios confessa- « rios rigidiores ipsum adeuntes, consulendi < causa possit hortari, ut istorum agendi ra- < tionem sequantur, donec sancta Sedes ex- « pressum ea de quaestione iudicium ferat.*

< Loco^iSigillt

< C. *L. Episcopus Rhedonensis.*

< *Feria IV die t8 Augusti t8qo.* – SSrTtus < D. N. Pius div. prov. PP. VIII in solita au- < dientia R. P. D. Assessori S. Officii impertita < audita relatione superiorum dubiorum una « cum voto Eminentissimorum DD. Cardina-

« nam praestantium virorum suffragia, quae modo com- « memoravimus, diligentissime percurrimus. Cum haec u ita sint, adprobamus, et confirmamus quaccumque « in sententiis superius expositis continentur ; cum seri- ci ptores plane omnes, Theologiae et Canonum pro· « iessores, plura Sacrarum Litcrarum testimonia, Pon- « tificum Decessorum Nostrorum decreta, Conciliorum « ct Patrum auctoritas, ad easdem sententias compro- « bandas pene conspirare videantur. Insuper apertissime ■ cognovimus auctores, quibus contrariae sententiae « referri debent; ct cos pariter, qui illas fovent, ac tu- « entur, aut illis ansam, scu occasionem praebere vi· e dentur; neque ignoramus quanta sapientia, ct gravi- « tate defensionem veritatis susceperint theologi fini- « umi illis regionibus, ubi controversiae eiusmodi prin- « cipium habuerunt.

« $ 5. Quare has litcras encyclical dedimus uni· * versis Italiae Archicpiscopis, Episcopis, ct Ordinariis, « ut haec Tibi, Venerabilis Frater, ct cacteris omnibus « innotescerent; ct quoties synodos celebrare, ad po- « pulum verba facere, cumque sacris doctrinis instruere « contigerit, nihil omnino alienum proferatur ab iis « sententiis, quas superius recensuimus. Admonemus « etiam vehementer, omnem sollicitudinem impendere, « nc quis in vestris dioecesibus audeat, literis, aut ser- « monibus contrarium docere. Si quis autem parere « detrectaverit, illum obnoxium ct subicctum dcclara- « mus poenis per sacros Canones in cos propositis, « qui mandata Apostolica contempserint ac violavc- « nnt.

« $ 6. Dc contractu autem, qui novas has contro- « versias excitavit, nihil in praesentia statuimus ; nihil « etiam decernimus modo de aliis contractibus, pro « quibus theologi, ct Canonum interpretes in diversas « abeunt sententias : attamen pietatis vestrae studium « ac religionem inflammandam existimamus, ut haec, « quae subiicimus, execution» demandetis.

« § 7. Primum gravissimis verbis populis vestris « ostendite, usurae labem ac vitium a divinis Lucris « vehementer improbari, illud quidem varias formas * atque species induere, ut fideles Christi Sanguine « restitutos in libertatem ct gratum, rursus in extre- « num ruinam praecipites impellat. Quocirca si pecu- « niam suam collocare velint, diligenter caveant, nc « cupiditate omnium malorum fonte rapiantur, sed « potius ab illis qui doctrinae ac virtutis gloria supra ■ caetcros efferuntur, consilium exposcant.

«$ 8. Secundo loco, qui viribus suis, ac sapien « tiae ita confidunt, ut responsum ferre dc iis quae- « itionibus non dubitent (quae tamen haud exiguam « sacrae theologiae, et Canonum scientiam requirunt): « ab extremis, quae semper vitiosa sunt, longe sc abs « tineant. Etenim aliqui tanta severitate de iis rebus « indicant, ut quamlibet utilitatem cx pecunia desum- « ptam accusent, tamquam illicitam, et cum usura « coniunctam ; contra vero nonnulli indulgentes adeo, « remissique sunt, ut quodeumque emolumentum ab ■ usurae turpitudine liberum existiment. Sms privatis r opinionibus ne nimis adhaereant; sed priusquam re- ʌ sponsum reddant, plures scriptores examinent, qui • magis inter cactcros praedicantur; deinde eas panes « suscipiant, quas tum ratione, tum auctoritate plane < confirmatas intelligent. Quod si disputatio insurgat, « dum contractus aliquis in examen adducitur, nullae « omnino contumeliae in cos confingantur, qui contra- « riam sententiam >equuntur, neque illam gravibus ccn- « suris notandam asserant, si praesertim ratione, et «praestantium virorum testimoniis minime careat; si- « quidem convicia, atque iniuriae vinculum Christianae « charitatis infringunt, ct gravissimam populo ottensio- < nem, ct scandalum praescierunt.

« $ 9. Tertio loco, qui ab omni usurae labe se «immunes ct integros praestare volunt, suamque pe- « cuniam ita alteri dare, ut fructum legitimum solum- « modo percipiant, admonendi sunt, ut contractum in- « stituendum antea declarent, ct conditiones inserendas « explicent, ct quem fructum ex eadem pecunia postu- «lent: haec magnopere conferunt non modo ad animi « sollicitudinem ct scrupulos evitandos, sed ad ipsum « contractum in foro externo comprobandum : haec « etiam ad;tum intercludunt disputationibus, quae non « semel concitandae sunt, ut clare pateat, utrum pe- « cunia, quae rite data alteri esse videtur, revera tamen « palliatam usuram contineat.

• S ,0* Quarto loco vos hortamur, ne ad'tum re- « linquatis ineptis illorum sermonibus, qui dictant, de « usuris hoc tempore quaestionem institui, quae solo «nomine contineatur; cum ex pecunia, quae qualibet « ratione alteri conceditur, fructus ut plurimum com- « paretur. Etenim quam falsum id sit, et a veritate « alienum, plane deprehendimus, si perpendamus, na- « turam unius contractus ab alterius natura prorsus di- • versam et seiunctam esse; et ca pariter discrepare « magnopere inter sc, quae a diversis inter se contra- « ctibus consequuntur. Revera discrimen apertissimum « intercedit fructum inter, qui iurc licito ex pecunia « desumitur, ideoque potest in utroque foro retineri; « ac fructum, qui cx pecunia illicite conciliatur, ideo- « que fori utriusque iudicio restituendus decernitur. « Constat igitur haud inanem dc usuris quaestionem « hoc tempore proponi ob eam causam, quod ut piu- « rimum ex pecunia, quae alteri tribuitur, fructus ali· « quis excipiatur.

« $!i. Haec potissimum vobis indicanda ccnsuimus, «sperantes fore, ut mandetis executions quaecumquc « per has Litcras a Nobis praescribuntur. Opportunis «quoque remediis consuletis, uti confidimus, si forte « ob hanc novam dc usuris controversiam in dioecesi « vestra turbae concitentur, vel corruptelae ad labefa « ctandum sanae dotrinac candorem ct puritatem in· « ducantur. Postremo vobis, ct gregi curae vestrae < concredito Apostolicam Benedictionem impertimur ».

« lium Inquisitorum Generalium, respondit: « *Ad I. Non esse inquietandos. – Ad II. Pro-* 9 *risum in primo.*

< Loco>J<Sigilli S. Inquisitionis. — *Pro* < *D. Nicolao Soldini Sanctae rom. et* « *univ. In quisit. Notario, Angelus Ar-* « *genti Secretarius* >.

IV. —5. *Poenitentiaria ad dubia I). Dena·vit Professoris theologiae in Seminario S. Ire·naei Lugdunensis.* — < Quando Sacrae Poeni- < tentiariae dubia circa materiam usurae propo- < nuntur, semper remittit ad doctrinam summi < Pontificis Benedicti XIV quae revera sac clara < et perspicua est pro iis qui bona fide eam per- < scrutari volunt. Attamen sunt quidam presby- < teri, qui contcn iunt licitum esse percipere au- « ctarium quinque pro centum, solius vi legis < Principis, absque alio titulo vel damni cmer- < gentis vel lucri cessants: quia, inquiunt, lex < Principis est titulus legitimus, cum transferat « dominium in praescriptione : ct sic prorsus « annihilant legem divinam et legem ecclcsiasti- < cam, quae usuras prohibent. Cum hacc ita se < habeant, orator infrascriptus, existimans nui· « lo pacto esse licitum recedere a doctrina Be- < nedicti XIV, denegat absolutionem sacra- < mentalem presbyteris qui contendunt legem < Principis esse titulum sufficientem percipiendi < aliquid ultra sortem absque titulo vel lucri « cessantis vel damni emergentis. Quare infra· < scriptus orator humiliter supplicat, ut se- • quentia dubia šolvantur – I. *Utrum possit* ‹ *in conscientia denegare absolutionem presby-* • *teris praefatis.* — II. *Utrum debeat.*

« Lugduni *ii* Maii i83o. – *Dcnavit Pro-* « *fessor.*

< Sacra Poenitentiaria, diligenter ac mature « perpensis dubiis propositis, respondendum « censuit: – *Presbyteros de quibus agitur, non* • *esse inquietandos quousque Sancta Sedes de·* « *finitivam decisi mern emiserit, cui parati sint* < *se subiicere : adeoque nihil obstare eorum* « *absolutioni in Sacramento Poenitentiae.* – « Datum Romae, in Poenitentiaria, die 16 Se- < ptembris t83o.

« E. Card. De Gregorio Maior Poenit. – « F. *Fricca Sacrae Poenit. Secretar.* ».

V. — Sacra Poenitentiaria Fpiscnpn Vero-nensi communicat responsa alias data a Su-prema Congregatione Sancti Officii. — < Sa- < era Poenitentiaria, perlectis expositis a ve- « nerabili in Christo Patre Episcopo Veronensi • in supplici libello die 1 mensis nuper elapsi, < abstinendum sibi duxit a resolutione quatuor < dubiorum quae in eo proponebantur, sed ora- « tori communicat responsa data a suprema Con- « gregatione sancti O'ficii ad alia quaedam eam- « dem materiam respicientia. Haec autem sunt < huiusmodi: I. *Utrum confessarius possit in* • *conscientia denegare absolutionem presbyte-* < *ris, qui contendunt legem Principis esse ti-* < *tulum sufficientem percipiendi aliquid ultra* < *sortem absque alio titulo vel lucri cessantis* « *vel damni emergentis.* – II. *Utrum debeat.*

< Respondetur: Ad *utrumque, non esse in·* < *quietandos, quousque Sancta Sedes definiti·* « *vam decisionem emiserit, cui parati sint se* « *subiicere, adeoque nihil obstare eorum abso-* < *lutioni in Sacramento Poenitentiae.*

< Alia dubia: – *I. An confessarius ille pos-* ◂ *sit absolvi, qui licet Benedicti XIV, et alio·* < *rum summorum Pontificum de usura defini-* < *tiones noverit, docet, ex mutuo divitibus aut* < *negotiatoribus praestito percipi posse, prae-* < *ter sortem, lucrum quinque pro centum etiam* < *ab iis qui nullum omnino alium, praeter quam* « *legem civilem, titulum habent mutuo extrin-* < *secum.* – *II. An peccet con 'essarius, qui di·* • *mittit in bona fide poenitentem qui ex mutuo* « *exigit lucrum lege civili statutum absque* < *extrinseco lucri cessantis aut 'damni emer-* < *gentis, aut periculi extraordinarii titulo.*

« Respondetur: *Ad I. Confessarium, de quo* « *in dubio, non esse inquietandum quousque* < *Sancta Sedes definitivam decisionem emiserit, cui paratus sit se subiicere; adeoque nihil* « *obstare eius absolutioni in sacramento Poe·* < *nitentiae.* – *Ad II. Provisum in praecedenti,* « *dummodo poenitentes parati sint stare man-* < *datis Sanctae Sedis.*

< Alia dubia: – Vir quidam persuasus erat, « Encyclicam Benedicti XIV non inhibere lu- < erum cx collatione pecuniae perceptum iuxta « dispositu a lege civili. Eius heredes quaerunt < *I.* /In *Encyclicam recte acceperit. II. Etiam* < *supporito quod male acceperit, persuasus* < *tamen recte accepisse, an heredes ab omni* < *reparatione se exemptos existimare valeant.* < Respondetur: « .Id *I. Acquiescant, dummodo* < *parati sint stare mandatis sanctae Sedis*» – « *Ad II. Provisum in primo.*

< Alia dubia: - *I.* An *possit eorum confes·* < *sariorum agendi ratio probari, qui dum te-* < *nent uti probabilia em opinionem contrariam* < *lucro ex pecunia negoti itoribus mutuo data,* < *poenitentes eo modo lucrum percipientes ut* < *ditescant, absolvunt, quando nempe isti, obii-* « *cientes sententiam lucro faventem non fuisse* « *damnatam a Sancta Sede, promittunt t imen obedire iudicio summi Pontificis, si intercedat;* < *et similiter agunt, quando poenitentes, lu-* < *erum percipientes in bona fide, de eo non* « *confitentur, licet aliunde noverint ipsos per-* « *cipere lucrum ut supra, nulla ea de re fa-* « *cta interrogatione quando timent ne poeni-* < *tentes, admoniti restituere aut a tali lucro* < *abstinere, recusent.* – *II. Utrum Episcopus* « *possit hortari rigidiores confessarios consu-lendi causa ipsum adeuntes, ut priorum con·* ' *fessariorum agendi rationem sequantur, do-nec Sancta Sedes expressum ea de quaestione* * *iudicium ferat.*

« Respondetur: *Ad I. Non esse inquietan-*
« *dos. – Ad II. Provisum in primo.*

Datum Romae, in S. Poenitentiaria, dic 14 Augusti 1831. — *V. I). Solimei s. Poenitentiar. Secretariat.*

Vi. – *Congregationis Generalis Sancti Officii a Gregorio XVi approbatae circa quaesita Capituli Collegiatae Locarni. — « Quesiti dei Capitulo di Locarno:* – Beatissimo Padre– « 11 Capitulo di questa Collcgiata di Locarno, « dioccsi di Como, territorio svizzero, ha la < maggior parte dellc proprie prebende in da- < naro, ricavato principalmentc dall'estinzione « dclle decime avvenuta per decreto governati- < vo: il qual danaro cgli impiegar deve, per « viverne dei frutti, cd adempirc ai pesi annessi « ai benefizii. Per lc circostanze det tempi c < dei luoghi, o non si trova atfatto come in- « vestire il danaro suddetto in stabili frutti- < feri, i quali scarseggiano assai in proporzione < della popolazione ; o per la carezza di detti « stabili, non frutterebbe chc il duc e mezzo « per cento annualmente, il chc pcggiorercbbc < ccccssivamcntc lc prebende già per sc stesse < ineschinc. I censi si vogliono proibiti da < queste leggi municipali : e sono mal sicuri, < non esistendo in queste parti l'oflicio dellc < ipoteche che acccrti la liberté c sutHcicnza < de' fondi su' quali voglionsi stabilire. Inoltrc « questi stessi, che per fare i loro interessi ci « chiedono il danaro, ricusano ordinariamente « di sottoporsi ai censi, e amano meglio di « riccverlo a prestanza col contribuirc il quat- « tro o il cinque per cento annualmente. Ciô « premesso si domanda: *I. Se la necessaria < onesta sostenta^ione dei bénéficiait, che dee « provenire dal frutto dei capitali di tali pre·* c *bende, è dessa in tale circostan^a un suffi·* < *ciente titolo équivalente agli altri già ap-* « *provati dalla Chiesa, per cui sia lecito un* < *tale contratto di dare il danaro dotale di* « *dette prebende a interesse del quattro 0 cin-* « *que per cento, dietro ipoteca di beni stabili* « *e cautione di persone note e solvibili, affine* * *di assicurare la perpetuità delle prebende.*

//. Se questo titolo, supposto ammissibile, < si *possa estendere a favore anche delle chiese,* « *monasteri, e altri luoghi pii, come anche dei* « *pupilli e di altre persone che si ritrovano* « *nelle circostanze medesime di sopra descritte* « *ed hanno bisogno di far fruttare il proprio* < *danaro per sostentarsi onestamente.*

III. Se le leggi e procedure civili, che « *orntai approvano gcneralmente tali contratti* < *c li fanno eseguire, non che il comune ta-* λ *cito consenso dei popoli, che per Cuso in-* * *valso de secoli senibra li abbiano per mig-* * *gior comodo e facilità sostituiti ad altri con-* « *tratti piii complicati e difficili, bastino a giu-* * *stificarli.*

< */Γ. Se sia attendibile l'autorità del no-* « *stro Ordinario, e di molti savii c dabbene* « *ecclesiastici, che, avute di mira le circostan-* « *{e suddette, optnano favorevolmentc, e simili* < *contratti approvano.*

« *V. Qual consideratione meritino in pro-* < *posito le ragioni, che adduce Scipione Maffei* < *nci suoi tre libri* DcU'impicgo del danaro < *dedicati a Benedetto XIV, ed approvati dal-* < *l'inquisitore di Padova Γanno IJ44.*

< *VI. Sc la Bolla* De usuris *emanata dalla* < *felice memoria di Benedetto XIV Γ anno* « */745, probabilmente in sequela delT opera* « *del Maffei, al n. j di essa, e αlΓ articolo* « de contractu autem, *e seg. si possa inter-* « *pretare favorevolmente a tali contratti.*

< *VII. Supposti illeciti tali contratti, che* < *si ha a risolvere intorno a quelli gia fatti,* < *ed ai frutti già percepiti?*

< *VIII. Se tali contratti si possano ren·* *dere leciti almeno coli assumere il pericolo* < *fortuito dei fando assegnato m pegno a ca-* < *rico della prebenda, colle dovute proposi-* < *yioni, come net censi.*

« I sottoscritti oratori umilmcntc da Vostra « SantitI desiderano ed implorano una chiara « cd opportuna decisione di questi loro dubbi « per regolamcnto dellc proprie e delle altrui « coscicnzc gencralmcnte agitate in proposito. – < Locarno i3 Maggio 1831.

« L' agente aggiunge la generale c grandis- < sima scarsczza di numerario o di fondi, € questi ordinariamente in possesso di pochi. « Tuita la prestanza di danan, i possidenti per < la maggior parte inabili al commercio e alie < arti, consumati i pochi capitali, si ridurreb- « bero facilmcnte alia miseria. Gli altri sprov- < visti di danaro proprio, o di fondi stabili da < cambiare in contanti, non potrebbero avvan- « taggiarc coli' industria. Mancando Monti di « Pieti sarcbbero obbligati sovente a vendere « la piccoia credits paterna, e sovente a vilis- « simo prezzo, nulle loro nccessitl. L agita· « zionc delle coscicnzc ê oltre modo grande. « Onde diversi Ordinarii, tutto considerato, si < sono pronunciati in favore. Altrimenti na- « sccrcbbc un dissesto generale, e totale impe- < dimento degli atfari c dcll' industria.

< Feria IV 3r Aug. 1831 – Propositis su- < perioribus Capituli Collegiatae Locarni pre- < cibus, quae iam per manus una cum domi- « norum Consultorum sutfragiis distributae fuc- < rant, Eminentissimi ct Reverendissimi Domini < dixerunt :

< *Ad I, II, III, IV. Non esse inquietan-* < *dos, et acquiescant, dummodo parati sint* < *stare mandatis Sanctae Sedis.*

• *Ad V, VI, VII, VIII, consulant Ency-* 4 *dicam Benedicti XIV* Vix pervenit, *et pro·* 4 *batos auctores.*

4 Fer. IV. 7 Sept. 1831 - SSAus D. N. « Gregorius XVI in solita audientia R. P. D.

« Assessori S. Officii impertita, Eminentissi-
• morum resolutiones approbavit.

VII. – *Sacrae Poenitentiariae ad nova quaesita D. Denavit professoris.* — < Ad S. Poe-
« nitentiariam iterum exponit orator infrascri-
< plus : – Ex responso Sacrae Poenitentiariae
< ad oratorem infrascriptum directo die 16 Sc-
< ptembris i83o, absolvendi sunt presbyteri,
< qui contendunt legem principis esse titulum
< sufficientem et legitimum aliquid percipiendi
< ultra sortem in mutuo, absque alio titulo a
< theologis communiter admisso, donec Sancta
« Sedes definitivam decisionem emiserit, cui
< parati sint se subiicere: et huic responso hu-
< militer et libenter acquiesco. Attamen, salvo
< Sacrae Poenitentiariae responso praefato, con-
« suitis auctoribus probatis, et attenta doctrina
< omnium fere Seminariorum Galliae, ac prae-
< sertim eorum quae a presbyteris Congrega-
< tionis sancti Sulpitii diriguntur, sententia
< quae rciicit titulum legis civilis tamquam
< insufficientem, videtur longe probabilior, se-
< curior, et sola in praxi tenenda, donec Sancta
< Sedes definierit. Quapropter fidelibus, qui a
< me consilium petunt utrum possint aucta-
4 rium percipere cx mutuo, et qui nullum
< habent titulum a theologis communiter ad-
< missum praeter titulum legis civilis, respon-
« deo, cos non posse praefatum auctarium exi-
< gere, ct denego absolutionem sacramcntalem
4 si exigant. Pariter denego absolutionem iis,
«qui, perceptis huiuscemodi usuris, idest vi
« solius tituli legis, nolunt restituere. – Quae-
« ritur: *I. Utrum durius et severius me ha-*
4 *beam erga huiuscemodi fideles. – II. Quae*
« *agendi ratio in praxi tenenda erga fideles,*
« *donec Sancta Sedes definitivam sententiam*
« *emiserit.*

Lugduni 24 Sepe. i831. — *Denavit Professor.*

4 Sacra Pocnitcntiaria, perpensis dubiis quae
« ab oratore proponuntur, respondit: – *Ad I.*
« *Affirmative: quandoquidem ex dato a Sacra*
« *Poenitentiaria responso liquet, fideles huius-*
« *modi, qui bona fide ita se gerunt, non esse*
4 *inquietandos. – Ad II. Provisum in primo:*
4 *unde orator priori Sacrae Poenitentiariae re-*
4 *sponso sub die 16 Septem. 1S30 sese in praxi*
< *conformare studeat.* – Datum Romae, in
< sacra Poenitentiaria, die 11 Novembris i83i.
« *A. F. dc Ret^ Sacrae Poenitentiariae Regens.*
4 *F. Fricca Sacrae Poenitentiariae Secretar.*

VIII. – *Sacrae Poenitentiariae ad quaestiones Ioannis Antonii Avvaro S. T. doctoris et regii professoris.* — « Erfte ct Rfte Domine. —
« Regia lex pedemontana universim ct sine ulla
« restrictione permittit, ut, quisquis alteri cui-
4 cumque pecuniam mutuat, stipulare et exigere
4 possit annuum auctarium 5 pro 100 supra
« sortem. Hinc in Pinarolicnsi aliisque finitimis
« dioecesibus gravissima inter theologos fervet
< controversia, an, in casibus in quibus cx una
« parte nullus adest titulus lucri cessantis vel
« damni emergentis vel periculi extraordinarii
« sortis amittendae, ex altera vero praeceptum
4 charitatis erga proximum non obligat ad mu·
« tuandum simplici ac nudo mutuo, liceat mu·
« tuanti illud auctarium recipere ct retinere.
« Alii enim auctarium illud omnino usurarium
< ct illicitum, alii vero ab omni usurae labe
« immune prorsus licitumque esse propugnant:
« et, quod controversiam valde implicatiorem
« reddit, omnes gloriantur sc niti auctoritati
« Benedicti XIV, aut saltem cum sibi nullate-
« nus adversari. Nimirum theologi, qui primam
« sententiam tuentur, dicunt auctarium, de quo
« agitur, a Benedicto XIV reprobatum fuisse,
« implicite quidem in Encyclica die 1 Novem-
« bris 1745 *Vix pervenit,* ut patet cx attenta
« eius lectione ; explicite vero in opere *de Sy-*
« *nodo dioecesana* lib. X, cap. IV, n. 2 et 3
« his verbis : *Graecis ex parte consensit Calvi-*
« *nus, qui ad cap. XVIII E^echiclis licere*
« *docuit aliquod moderatum lucrum, non qui-*
« *dem a paupere, sed a divite, praecise ratione*
« *mutui, exigere.* Errorem *a Calvino obiter in-*
« *sinuatum, ex professo propugnavit Carolus*
« *Molinaeus in suo tractatu* dc usuris, *ubi*
« *num. to* audacter *affirmat usuram non esse*
« *prohibitam, nisi in quantum est contra cha-*
« *ritatem. Eamdem* pravam *opinionem ample-*
« *xatus, alia ratione defendit Claudius Sal-*
< *masius in duplici tractatu, altero inscripto*
« de usuris, *altero* de trapczitico foenorc, *qui-*
« *bus in locis usuram, nisi charitatem laedat,*
« *ab omni culpa absolvit, eo quod sit merces*
« *locatae pecuniae. Impiae Calvini et Mblinaei*
« *opinioni non veriti sunt subscribere pauci*
« *quidam doctores catholici: illi, scilicet, qui,*
« *quum agitur de mutuo quo pecunia aliave*
« *res datur ad negotiationem, a foenoris labe*
« *excusant lucrum quod ex mutuo percipitur,*
4 *dummodo sit moderatum, modumque servet a*
4 *patriae legibus definitum.* Porro, etsi Benc-
< dictus XIV in *Synodo dioecesana* solum lo-
« quatur ut privatus doctor, ipse tamen sine
< dubio omnium optime sciebat quid in sua
< Encyclica reprobare voluisset : adeoque quid-
« quid circa usuram postea scripsit in *Synodo*
« et signanter citato cap. IV ubi n. io doctri-
« nam in Encyclica definitam summatim re-
« fert, habendum est tamquam eiusdem Ency-
< clicae explicatio, a qua recedere piaculum sit.

« Theologi vero, qui tuentur secundam sen-
« tentiam, dicunt auctarium illud non percipi
« ex mutuo *ipsius ratione mutui, vel solius*
< *causa mutui, vel vi mutui ipsius, vel prae-*
< *cise ratione mutui, hoc est lucri cessantis,*
< *damni emergentis, aliove extrinseco titulo*
< *remoto,* quod vcluti usurarium atque omni
« iurc illicitum meritissime reprobavit Bcncdi-
« ctus XIV tum in Encyclica § 3, nn. 1 et 2,

tum citato loco *dc Synodo* n. 11 scd *ratione, causa, vi, ac titulo extrinseco legis civilis* dominium auctarii cx mutuatario in mutuante transferentis, eo modo quo rerum dominium ex uno in alium transfertur per legitimam praescriptionem: vel *ratione publici boni,* quod, mutatis circumstantiis in praesenti rerum statu, absque illo auctario, vix aut ne vix quidem obtineri posset: vel *ratione ultronei* taciti ac mutui consensus in auctarium a lege permissum ex parte totius generating societatis, cui inest ius disponendi dc rebus suis prout ei libuerit, et spcciatirp ex parte eorum, qui modo pecunia abundant ct modo indigent, ac modo pecuniam mutuo dant, modo vero accipiunt: vel *ratione consuetudinis* in orbe catholico fere ubique receptac, etiam apud homines timoratae conscientiae, auctarium moderatum et a patriae legibus definitum exigendi: vel ob alias huiusmodi causas, quas Benedictus XIV nullibi expendit aut memoravit. Ad argumentum autem quod cx Encyclica et ex opere *de Synodo dioecesana* deducunt primae sententiae patroni, quadrupliciter respondent:

Respondent t, Benedictum XIV, in Encyclica *Vix pervenit* hoc unum statuisse, tunc scilicet cx mutuo nullum auctarium, etiam moderatum, ultra sortem recipi posse, cum quis vel tenetur simplici ac nudo mutuo absque ullo auctario alteri succurrere, quod cx praecepto charitatis, cx coque solo, locum habet in multis casibus, idque ex eo quod tunc nullus cum mutuo concurrere potest legilimus titulus aliquid supra sortem exigendi; vel mutuum dal in iis casibus, in quibus nullum alium iustum contractum praeter unum mutuum celebrare potest; quod etiam accidit in multis circumstantiis, verbi gratia quum alteri credit vinum, oleum, etc., ut palet cx § 3, num. 5, ubi postquam definivit falso et temere affirmari, reperiri semper ac praesto ubique esse vel una cum mutuo titulos alios legitimos, vel secluso etiam mutuo, contractus alios iustos, quorum vel titulorum vel contractuum praesidio, quotiescumque pecunia, frumentum, aliudve id generis alteri cuicumque creditur, toties semper liceat auctarium moderatum ultra sortem integram salvamque recipere: *cumque qui ita affirmaret* non modo divinis documentis ct catholicae Ecclesiae de usura iudicio, sed ipsi etiam humano communi sensui ac naturali rationi procul dubio adversari; huius definitionis rationem reddit, ct concludit his notabilibus verbis: *Neminem enim id saltem latere potest, quod multis in casibus tenetur homo simplici ac nudo mutuo alteri succurrere, ipso praesertim Christo Domino edocente:* Volenti mutuari a te ne avertaris: *et quod simpliciter multis in circumstantiis, praeter unum mutuum, alteri nulli vero iustoque contractui locus esse possit:* ac proinde iuxta Benedictum XIV quoties mutuo datur pecunia, ct praeceptum charitatis non obligat ad eam mutuandam simplici ac nudo mutuo, semper una cum mutuo reperiri posse, quin imo praesto ubique esse legitimum aliquem titulum, verbi gratia *legem civilem, publicum bonum,* etc. cuius praesidio liceat auctarium moderatum ultra sortem recipere, iuxta tritam illam regulam: *[n necessariis expressio unius est exclusio alterius,* aut saltem Benedictum XIV huic sententiae nullatenus adversari.

Respondent *2,* huic quoque sententiae nullatenus adversari Benedictum XIV in iis quae circa usuram scripsit citato cap. IV *de Synodo* num. 2 ct 3: quia ibi solum docet, perpetuae Catholicae Ecclesiae de usura doerrinae, post graecos schismaticos, contradixisse tum Calvinum, qui erronee docebat aliquod moderatum lucrum cx mutuo *praecise ratione mutui* (in quo sita est usurae essentia) licite a divitibus exigi posse; tum Carolum Molinaeum, qui audacter affirmabat huiusmodi *usuram* a Calvino admissam, et suapte natura malam, non esse prohibitam, nisi in quantum est contra charitatem; tum Claudium Salmasium, qui eamdem *usuram,* nisi charitatem laederet, ab omni culpa prave absolvebat, falso eo praetextu, quod sit mercs locatae pecuniae; tum demum paucos quosdam doctores illos catholicos, qui, impiae Calvini et Molinaei opinioni *subscribere* non verentes, una cum ipsis audacter affirmabant et erronee docebant, *usuram non esse prohibitam nisi in quantum est contra charitatem,* atque a foenoris labe excusari lucrum quod a negotiatoribus exigitur pcrcipiturque cx mutuo *praecise ratione mutui,* dummodo sit moderatum, modumque servet a patriae legibus definitum. Haec omnia profccto ne latum quidem unguem differunt a doctrina, quae continetur in Encyclica. At vero aliud est usurarium et illicitum esse auctarium, etiam moderatum et a patriae legibus definitum, quod percipitur ex mutuo *praecise ratione mutui;* aliud est usurarium ac illicitum esse moderatum illud auctarium u patriae legibus definitum, quod percipitur cx mutuo non *praecise ratione mutui,* scd *ratione legis civilis,* vel ob extrinsccas alias causas paulo supra commemoratas; primum affirmat Benedictus XIV: de altero nc verbum quidem facit.

Respondent 3, in hypothesi quod Benedictus XIV in *Synodo* huic sententiae reipsa adversaretur, nullo modo culpandum fore, qui solidis rationibus innixus, a privata eius opinione scu explicatione modeste recederet, quum ille ipse in fine praefationis ad *Synodum dioecesanam* aperte profiteatur, *omnibus*

in rebus, quibus nullum ex publica Ecclesiae auctoritate pondus accessit, qualis pro cui dubio esc explicatio de qua agitur, *nihil se in Synodo definire ac veluti decretorium exhibere velle,* allata etiam ad hoc comprobandum auctoritate Melchioris Cani, ct excmpio Innocentii IV, qui, etsi commentaria sua in libros decretalium scripserit quum summum pontificatum gereret, non tamen hoc sibi unquam arrogavit, uc, quidquid in eo opere scripsisset, pro re definita haberetur, sed facile passus est opiniones suas, quas tamquam privatus doceor proposuerat, ab aliis doctoribus oppugnari, ut patet etc.

Respondent 4, in hypothesi quoque quod Benedictus XIV huic sententiae adversaretur in Encyclica, iam inde nullum amplius argumentnm peti posse ad reprobandum moderatum illud auctarium a lege permissum, quod percipitur in praesenti rerum statu : quia circumstantiarum mutatio aliquam inducere potuit, imo vero manifestam induxit variationem, non quidem quoad principia quibus nititur catholicae Ecclesiae de usura et mutuo doctrina, quaeque eadem semper ac omnino invariabilia sunt, sed quoad corum applicationem.

Ego, diligenter considerata, prout tenues ingenii mei vires fuerunt, Benedicti doctrina, ut moderatius, sic probabilius illud existimo: dubitari merito posse, utrum ca doctrina, cx sc sola, huic controversiae dirimendae sufficiat necne. Verum cum, etiam posita hac mea opinione, cui parum fidere debeo, incertum adhuc remaneat, num auctarium illud tuta conscientia recipi possit; ut sublata omni inccrtitudine sit mihi parata facultas apte respondendi quibusdam confessariis, qui novissime circa camdem controversiam me consuluerunt, tum ct aliis, qui ratione munerum quibus perfungor, sive intra sive extra sacrum Poenitentiae tribunal consulturi sunt; Vestram Eminentiam suppliciter rogo obtestorque in Domino, ut mihi transmittat resolutionem trium quaestionum, quas hic subiicio :

/. An ductarium, de quo agitur, licitus sit. Et quatenus haec quaestio ex doctrina Benedicti XIV aliisque Sedis Apostolicae iuditiis directe resolvi nequeat:

II. An *poenitentes, qui auctarium illud sive bona, sive dubia aut mala fide receperunt, sacramentaliter absolvi possint, nulla facta aut promissa hic et nunc restitutione, dummodo serio promittant se esse paratos ad exequendum quidquid super hoc negotio Sedes Apostolica determinaverit. Et quatenus affirmative, prout asserunt nonnulli ad hanc aliosque similes quaestiones iam pluries nomine sancti Officii et Sedis Apostolicae prorisorie rescriptum fuisse, de quibus tamen rescriptu eorumque tenore mihi non constat:*

III. An iis pariter qui neque ullum habent titulum lucri cessantis vel damni emergentis vel periculi extraordinarii sortis amittendae, neque versantur in casibus, in quibus praeceptum charitatis erga proximum eos obligat ad mutuandum simplici ac nudo mutuo, liceat pecuniam mutuo dare, stipulato aut convento annuo auctario 5 *pro roo supra sortem, prout lex regia permittit, sub eadem conditione de parendo futuris Sedis Apostolicae super hoc negotio determinationibus.*

Maxima fretus fiducia, quod Eminentia Vestra votis meis, in re mihi adeo necessaria, benigne obsecundabit, sum eroque semper Em. Vestrae (Pincroli, dic 22 Ianuarii 1832).

Humillimus obsequentiss. et deditiss. servus loscph Antonius Avvaro S. Theol. Doctor, et regius eiusdem facultatis Professor, Canonicus Theologus, et Provicar. generalis.

* S. Poenitcntiaria – Dilecto in Christo Iosepho Antonio Avvaro transmittendas censuit resolutiones alias datas ad quaedam dubia circa usuras, scilicet: *(sunt autem eae omnino quae superius attulimus num. V).*

Datum Romae, in S. Pocnitentiaria, dic 11 Februarii 1832 – *E. Card. De Gregorio Maior Poenitentiar. – D. Fratellini S. Poenitentiar. Secretar.* »

IX. – S. *Rom. et univ. Inquisitionis ad dubium Episcopi Nicaeensis.* — Rrnc Pater — In fasciculis quorum titulus *Annali dclle sciende religiose, vol. r, num. 1, pag. rzS,* ct *Γ Ami de la Religion, 2 Avril t&fâ num. 24.36,* legitur responsum, quod Emus Card. Pocnitcntiarius maior dedit dic 7 Martii 1835 illustrissimo ac reverendissimo Episcopo Vivariensi in quaestione ab ipso circa usuram proposita. Exposuerat enim Praesul, nonnullos verbi Dei praecones doccrc in publicis concionibus licitum esse lucrum cx mutuo percipere titulo legis civilis, quin ullum verbum facerent *de illa conditione,* rcsponsis a sacra Pocnitentiaria nuper latis apposita, qua cautum est, ut poenitentes lucrum ex mutuo, legis civilis titulo, percipientes, *parati* esse debeant stare mandatis sanctae Sedis: ac postulaverat, an illi sacerdotes essent improbandi. Cuius precibus benigne annuens Emincnlissimus Pocnitcntiarius Maior respondit, Sacram Pocnitcntiariam haudquaquam voluisse responsis illis quaestionem a theologis agitatam dc titulo cx lege principis desumpto definire, sed solummodo normam proposuisse quam confcssarii tuto sequerentur erga poenitentes, qui moderatum lucrum lege principis statutum acciperent bona fide, paratique essent stare mandatis sanctae Sedis : ac proinde minime probari posse illorum condonatorum agendi rationem, qui absolute docent in sacris concionibus licitum esse lu-

« erum cx mutuo percipere titulo legis civilis. < rcticitis enuntiatis conditionibus.

« Quidam attendentes ad illa verba in re- < sponso apposita *bona fide,* contendunt iuxta « normam a sacra Pocnitentiaria confcssariis • pluries propositam , illos tantum sacramcn- « taliter absolvi posse, nullo imposito restitu- « tionis onere, qui lucrum enuntiatum bona tide « percepissent. Alii c contra asserunt, etiam il- los, qui dubia vel mala fide dictum lucrum < percepissent, absolvi posse, nullo imposito « restitutionis onere, dummodo parati sint stan- < di mandatis sanctae Sedis: ct, ut aiunt, hanc . clausulam *bona fide* non respicere onus rc- • stitutionis, sed potius honestatem agentis et < absolutionem, quam confcssarii impertiri ne- « queunt poenitentibus in mala fide constitutis, « nisi prius dc patrato in maîa fide pocnitcant: « ct hoc deducunt ex ipsa postulatione Episcopi < Vivariensis. Non petierat Episcopus, aiunt, « utrum poenitentes dubia vel mala fide con- « stituti obligandi essent ad restitutionem, sed « tantum utrum improbandi essent concionato- « res illi, qui, nulla cnunciata conditione, li- < citum usum mutui praedicti praedicabant: < quamque sancta Sedes nondum quaestionem « definierit, ct patratum in mala fide, licet per < sc non inducat onus restitutionis , semper « tamen inducat culpae reatum ; hinc Eminen- < tissimum improbasse aiunt istorum agendi « rationem, qui, rcticitis conditionibus *bona* < *fide* et *standi mandatis sanctae Sedis,* lici- < turn usum dicti mutui absolute praedicabant, « quin loqueretur Eminentissimus de obliga- < tione restitutionis, de qua non postulabat < Praesul. Deducunt quoque ex conditione a « Sacra Pocnitentiaria requisita in poenitenti- < bus standi mandatis sanctae Sedis, quae dis- « positio dubium necessario aut supponit aut « excitat dc honestate mutui praedicti. Quum- • que hinc ct inde sint viri summae pietatis « et non spernendae auctoritatis ; hinc ut ani- < marum quieti in re tam frequenti et seria < provideatur, perhumillime petitur: /In *poe-* < *nitentes, qui moderatum lucrum, solo legis* < *titulo, ex mutuo dubia vel mala fide perce-* < *perunt, absolvi sacramentaliter possint, nullo* < *imposito restitutionis onere, dummodo de pa-* < *trato ob dubiam vel malam fidem peccato* « *sincere doleant, et filiali obedientia parati* « *sint stare mandatis sanctae Sedis.*

< Nicaeae 9 Septembris 1837 – Subscriptus « *Dominicus Episc. Nicaeensis.*

« Fer. IV, die 17 lan. x838 – In Congre- « gatione Generali S. R. ct Univ. Inquisitionis « habita in Conventu sanctae Mariae supra Mi- « ncrvim coram Eminentissimis et Reverendis- « simis Dominis sanctae Romanae Ecclesiae Car- < dinalibus contra haereticam pravitatem Gene- < ralibus Inquisitoribus, proposito supradicto < dubio, iidem Eminentissimi ct Reverendissimi < Domini dixerunt: *Affirmative dummodo pa-* « *rati sint stare mandatis sanctae Sedis.*

Loco sigilli. – *Angelus Argenti S. R.* < *et Univ. Inquisit. Notarius.*

X. – S. *Congr. S. O. sub dic 26 Mart. 1840.* < Proposito dubio, *an ad aliquid red-* « *dendum teneatur* N. N. cuius pater magnam < pecuniae summam mutuo dederat cum lucro « *decem pro centum,* legali taxae illius temporis < respondente ; ct quatenus restitutioni esset < obnoxius, *utrum saltem quinque pro centum* * *retinere licite valeat,* rescriptum fuit : *Quoad* « *usuras in genere, consulat decreta iam lata.* < *Quoad excessivitatem fructuum, consulat* « *R. P. I). Episcopum, qui expendat facti cir-* « *cumstantias, et praxim illius temporis, quae* < *vigebat apud viros timoratae conscientiae, et* < *provideat* ».

XI. – Cum demum elapso anno 1871 cx quodam Italiae loco quaesitum fuerit: r. Se *sia lecito, oggi, e^iandio agli ecclesiastici, di collocare il danaro coi frutto moderato, come permetteva la leggc preccdentemente sotto il legittimo governo, del cinque per cento. – 2. Se ojgi sieno da inquietarsi quei luoghi pii, monache e monasten, che ricevono il frutto dei loro capitale del sci per cento, stantechè oggi si dà e si riceve nell' andamento comune.*

S. Congr. S. O. sub die 28 Febr. 1872 respondit ad utrumque : < *luxta responsiones alias datas, dummodo sint p irati stare mandatis S. Sedis, non esse inquietandos* >.

Conclusio: – Haec autem quae sequendo ordinem temporis, hic retulimus, sunt responsa praecipua inter alia plura, quae ad haec ipsa revocantur. Ex quibus colligi potest:

1. Generatim loquendo de lucro ex mutuo, nihil omnino percipi inde posse *vi mutui, seu* immediate et praecise ratione ipsius.

2. Aliquid ultra sortem percipere licitum esse, si forte titulus aliquis extrinsecus, non mutui naturae universim coniunctus ct innatus, mutuo accedat.

3. Deficientibus licet aliis quibuslibet titulis, cuiusmodi sunt *lucrum cessans, damhum emergens, atque periculum amittendae sortis, vel assumendi insolitos labores pro sortis recuperatione,* unum quoque legis civilis titulum ceu sufficientem in praxi haberi posse, tum a fidelibus, tum ab eorum confessariis, quibus proinde suos poenitentes hac super re inquietare non licet, donec quaestio haec sub iudice pendeat, nec S. Sedes ipsam explicite definierit.

4. Praxis huius tolerantiam minime extendi posse sive ad cohonestandam usuram quamvis modicam erga pauperes, sive usuram immodicam ac naturalis aequitatis limites excedentem.

5. Denique, quaenam usurae quantitas dicenda sit immodica et excessiva, quaenam iusta ac moderata, universim determinari non posse,

cum hoc dimetiri oporteat in singulis casibus, respectu habito ad omnes et singulas circumstantiis locorum, personarum ac temporum.

1394

(jra iiocrJoiM S. C. de Prop. F. *4 Febr 1S73,* — Natωικζ — i. Sc ed in quai modo convenga dichiarare che i sacerdoti ordinati a titolo di *missione,* rendendosi indegni di escrcitare ii sacro ministero, rimangono privati dello stesso titolo, c chc lOrdinario non c tenuto a provvedere al loro sostentamento.

2. Sc in vista del difetto di altri titoli nei luoghi di missione abbia a derogarsi ail· articolo dell'Istruzionc, nel quale si prescrive chc gli Ordinari debbano costringere quei sacerdoti che rimanesscro privi del titolo di missione, a sostituire a questo altro titolo.

3. Sc approvarc il progetto di dichiarare che i Prclaii prima di conferire il titolo di *missione* ai sacerdoti regolari usciti legittimamente dai proprio Ordine, possano spenmcntarh per qualchc tempo, ammcttendoli ad esercitare il sacro ministero ncllc loro dioccsi.

4. Sc dichiarare più esplicitamente chc un sacerdote passando per una diocesi, per la quale preslô il giuramento, ad altra, debba prcstarc in questa un nuovo giuramento, c chc non possa ciô fare senza licenza della S. C.

5. Sc sia necessaria la licenza della S. C. perche un sacerdote ordinato a titolo di missione senza che abbia prestato il giuramento, possa da quelle per la quale venne ordinato passarc ad altra diocesi.

6. Sc convenga limitarsi a comunicarc le risoluzioni di questi dubbi al solo Vescovo ricorrcntc, ovvcro debbano le medesime cornunicarsi a tutti i Prclati dipendenti dalla S. C.

R. Ad i. In casu» prout exponitur, praevia declaratione ciusmodi sacerdoti ab Episcopo facienda, ct quamdiu praedictus sacerdos m sua prava vivendi consuetudine perseveret, nullum exhibens sincerae resipiscentiae signum, Episcopum non teneri ad sustentationem illi praebendam. Seiunctim autem a resolutione dubiorum, per epistolam significetur Ordinario (eidem Episcopo) ut ad dictam declarationem non deveniat, nisi postquam paternis ac repetitis monitis ciusmodi sacerdotem ad resipiscendum frustra invitaverit, atque de eius criminibus et publica diffamatione probationes certas, etiam cxtraiudicialiter conquisitas, sibi comparaverit, quas, in casu recursus, exhibere valeat S. Congregationi.

Ad 2. In casu proposito praedictam Instructionis (an. 1871 K. n. rjtfÿ) dispositionem non habere locum.

Ad 3. S. C. indulge! ut Episcopus antequam conferat titulum *missionis* Regularibus a suo Ordine egressis, possit eos mittere ad tempus congruum ad aliquam missionem regendam, experimenti ct probationis causa, exceptis apostatis, et iis qui utpote incorrigibiles ciccti fuerunt, quos perpetuae suspensioni obnoxios esse voluit Urbanus VIII decreto edito per S. C. Concilii dic 21 Septembris 1624.

Ad 4. Affirmative ad utrumque.

Ad 5. Affirmative.

Ad 6. Affirmative ad 1. partem; Negative ad 2.

1395

Ex Litt. S. C. de Prop. F. *3 Martii 1873.*

(ad Supkriorkm Skmin. Paris. Miss, ad kxt.) tutiomba» b< r

In S. Congr. S. Officii feria IV, 5 elapsi mensis {JiSî imcnioe

propositum fuit dubium a I). Tua emissum, an m«iibirko>

scilicet post Bullam *Apostolicae Sedis* vigeant adhuc censurae praescriptae in duabus Constitutionibus san. me. Benedicti XIV circa ritus sinenses et malabaricos. Porro EE. PP., omnibus diligenter consideratis, responderunt:

Constitutiones Benedicti XIV s. m. super memoratis ritibus sinensibus ct malabaricis, annorum 1742 ct 1744 *(V. nn.339 & 347)* editas, omnino vigere, exceptis tantum censuris latae sententiae de quibus nulla fit mentio in Constitutione SSrïii O. N. Pii PP. IX, quarto idus Octobris edita, quae incipit *Apostolicae Sedis moderationi;* ideoque ad calcem formulae iuramenti quod a Bened. XIV in eadem Constitutione praescribitur et confirmatur, inter verba: *Poenis per praedictas Constitutiones impositis me subiectum agnosco, et declaro,* inseratur, post vocem *impositis,* hoc additum : *et adhuc vigentibus.* Id Dom. Tuae Emi PP. significandum esse iusserunt.

1396

Decr. S. C. de Prop. Fide /2 *Martii 1873.* — Quanto studio et benevolentia RR. fruiiur^cA-

Pontifices Collegium Urbanum de Propaganda S^prop.iftk!"

Fide prosequuti fuerint, explorata res est. Inter favores autem, quibus praecellens hoc Institutum auctum fuit, procul dubio eminet amplum exemptionis privilegium. Enim vero f. r. Urbanus VIII munificentissimus cius fundator Apostolicis litteris in forma Brevis sub dic i augusti 1627 datis, praedictum Collegium ab omni iurisdictione Erni tunc ct pro tempore etiam existentis, sui et RR. Pontificum successorum suorum in Urbe Vicarii in spiritualibus Generalis, eximere ac liberare, sub propria protectione illud suscipere, sibique et S. Sedi immediate subiicerc voluit. Quod quidem exemplum aemulatus Clemens XI altero Brevi incip. < *Cum sicut accepimus* » diei 18 augusti 1708 eamdem exemptionem confirmare simul ct amplificare dignatus est, decernendo idem Colle-

gium, quoscumque illius ministros, alumnos, necnon famulos ct alios S. Congregationi de Propaganda Fide quomodolibet inservientes, intra tamen Collegii ipsius ac palatii septa degentes» a parochial! iurisdictione S./Xndreaedc Fractis perpetuo fore immunes, cosque sic exemptos Rectori vel alteri, qui ad id officii deputaretur, in iis omnibus quae ad animarum curam spectant (excepta dumtaxat administratione sacramenti Matrimonii) penitus ct omnino subiicicndo, ita ut cura personarum sic exemptarum ad praedictum Rectorem seu deputandum huiusmodi, tam super administratione omnium aliorum sacramentorum, quam iure sepeliendi in ccclcsia praefatae Congregationis Cardinalium, absque ulla quartae vcl aliorum iurium parochialium solutione, etiamsi in alia ecclesia sepultura electa fuisset, privative pertinere deberet. In harum dispositionum applicatione, praesertim ob immutatas quasdam circumstantias nonnulla oborta sunt dubia. Cum vero facultatem interpretandi praedictas Apostolicas litteras ct indicium super his quae memoratam exemptionem respiciunt, Clemens XI a quibuscumque iudicibus, etiam cardinalitia dignitate fulgentibus sustulerit : ad eas controversias aliasque cis affines diluendas Ssmi D. N. oraculum consulere visum est. Placuit autem Sanctitati Suae quinque S. R. E. Cardinales, ex eo coctu delectos qui negotiis Propagandae Fidei praesunt, ad accuratum examen earumdem instituendum deputare, ut, eorum auditis sententiis, quid decernendum foret, Apostolica deinde auctoritate declararet. In particulari itaque conventu dic i3 Februarii curr. anni 1873 habita, praclaudati EfTii Patres haec quae sequuntur sancienda censuerunt :

1. Ad formam Brevis Clementis XI nullum ius competere parocho ecclesiae S. Andreae de Fractis pro associatione cadaveris personarum exemptarum a ianuis Collegii et palatii usque ad sepulturae locum, dummodo cadaver deferatur absque solemn! pompa et recto tramite a Collegii alumnis tantum.

2. Spectare ad praedictum parochum curam familiarum quae domos collegio adnexas incolunt, habentes ianuam externam ab ingressu Collegii ct palatii distinctam, quamvis internam cum eodem collegio seu palatio communicationem retineant.

3. Exemptionem qua Erîius D. Cardinalis Praefectus et R. P. D. Praesul a Secretis S. Consilii Christiano nomini propagando praepositi fruuntur, minime extendi ad eorum respective consanguineos, affines aut famulos.

4. Rectori Collegii haud opus esse ut iurisdictionem ab E1Î10 Urbis Vicario accipiat ad audiendas sacramcntales confessiones quoad personas cius parochiali iurisdictioni subiectas.

5. Ecclesiam Collegii habendam esse tamquam ecclesiam publicam.

6. Non posse Rectorem sacramentum Baptismi administrare.

7. Rectorem absque speciali assensu S. Congregationis deputare non posse alium ecclesiasticum virum ad curam animarum in Collegio habitualiter exercendam.

8. Ius exemptionis ita inhaerere Collegio ut idem Collegium quoad administrationem sacramentorum, et custodiam SStfiae Eucharistiae in sacello communitatis, illud secum ferat in locum, quicumque ad usum rusticationis stabili modo destinatus fuerit.

9. Supplicandum SstTio ad cautelam ut omissionem Missae, ex decreto dici 20 augusti 1759 diebus festivis in ecclesia Collegii applicandae pro benefactoribus S. Congnis, sanare dignetur.

10. Denique supradictae obligationi, tempore quo Collegium rusticabitur satisfieri per Missam etiam sine cantu.

Has Emorum PP. resolutiones SSrhus D. N. referente me subscripto S. Congnis dc Propaganda Fide Secretario, Apostolicae sanctionis robore communivit, non obstantibus supra memoratis Constitutionibus Urbani VIII aliisque contrariis quibuscumque, etiam speciali ct individua mentione dignis.

1397

Litt. Ap. Pii PP. IX *28 Martii 1873.* — Vigore rescripti manu nostra exarati sub die tc. XXVIII mensis Octobris anni proxime elapsi 1872, quod exhibitum fuit Secretariae S. Congregationis Indulgentiarum, piis obsecundantes votis Vcn. Fr. Pauli Archiepisc. Dublinensis, partialem centum dierum Indulgentiam impertivimus semel in die adipiscendam christifidelibus parvum Sacri Cordis lesu scapulare, quod inferius describemus, gestantibus, ct Orationem Dominicam, Salutationem Angelicam ct *Gloria Patri etc.* recitantibus. Post haec die 22 Martii volventis anni 1873 accesserunt etiam supplicationes Vcn. Fr. Ignatii Ep. Ratisboncnsis, qui erga sacratissimum Cor lesu fidelium pietatem excitaturus, pro gestantibus supradictum scapulare aliquam a Nobis Indulgentiam enixe implorabat. Nos ut piis etium supplicationibus quas Ven. Fr. Ep. Ratisboncnsis Nobis perrexit, faveamus» memoratum rescriptum omnino confirmamus, ac, ut infra, indulgere statuimus. Itaque de Omnipotentis Dei misericordia, ac BB. Petri ct Pauli, Apostolorum eius, auctoritate confisi, omnibus et singulis utriusque sexus christifidclibus qui parvum scapulare laneum albi coloris, imaginem S. Cordis lesu in medio referens, gestaverint, et corde saltem contrito Orationem Dominicam, Salutationem Angelicam et *Gloria Patri etc.* quolibet anni dic recitaverint, centum dumtaxat dies, semel in dic lucrifaciendos, dc iniunctis cis seu alius

quomodolibct debitis poenitentiis in forma Ecclesiae consueta relaxamus. Quas poenitentiarum relaxationes etiam animabus christifidclium quae Deo in charitate coniunctac ab hac luce migraverint, per modum suffragii applicari posse impertimus. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque *etc.*

1398

•lKe' ran iq Indm e- icrc<n«e»

Litt. encycl. S. C. de Prop. F. 29 *Martii 1871.* — Cum Supremae S. Inquisitionis Congregation! dubium luent expositum an post Constitutionem *Apostolicae Sedis* editam a SSrTio D. N. Pio div. prov. PP. IX quarto idus Octobris 1869 adhuc vigeant censurae *latae sententiae* contra ecclesiasticos et missionarios mercaturae in Indiis Orientalibus operam dantes, in Constitutionibus Urbani VIII *Ex debito* die *22* Februarii 1633, ct Clem. IX *Sollicitudo* dic 17 Iunii 1669 editis comminatae, EE. PP. Inquisitores generales in Congregatione habita Fer. IV 4 Decembris 1872 cum considérassent reservationem aut exceptionem factam ad paragraphum Quae *vero censurae* praedictae Constitutionis posse quaestionibus ansam praebere, ccnsucrunt supplicandum eidem SS1Î10 Domino Nostro ut declarare dignaretur Constitutiones Summorum Pontificum Urbani VIII et Clementis IX superius memoratas adhuc vigere, ct declarationem notificandam esse ab hac.S. C. per litteras circulares, prout tenore praesentium fit, missionariis quibuslibet in Indiis Orientalibus ct Americac existentibus. Porro Sanctitas Sua eidem sententiae in omnibus adnuendum censuit.

1399

r/< 't:m nuptuncnMiitn

S. C. S. Ofr.* - *Aprilis 1873. — Constanrisop. — i. (i) Gli acattolici sono da reputarsi tcsttmoni idonei, c possono essere ammessi a deporre sullo stato libero di quelli chc vogliono contrarre matrimonio, specialmcntc quando non si trovano catiolici? E *quatenus affirmative* potrebbesi con costoro prescindere dal giuramento?

2. La quinta interrogazione da farsi al testimone è *an sibi pro hoc testimonio ferendo fuerit aliquid datum, promissum etc.* Questa interrogazione si potrebbe omettere quando il testimonio e persona distinta o pel suo carattere, come i sacerdoti, o per la carica chc sostiene, come p. e. gl'interpreti delle legazioni ed altri impiegati?

3. Nella settima interrogazione si dice *si responderit* (il testimonio) cwe *extraneos* (i contracnti) *supersedeatur in licentia contrahendi donec per litteras Ordinarii ipsorum contrahere volentium doceatur de eorum statu libero.* L'esperienza ci ha dimostrato chc c impossibile avere detti certificat! dai Vcscovi chc trovansi ncll'impero russo, e più particolaimente da quelli dclla Polonia.

È ugualmente noto che gli scismatici orientali non rilasciano mai attestati di stato libero in favore di quelle persone, lc quali appartenendo alia loro comunionc vogliono nientedimeno unirsi in matrimonio con un cattolico innanzi alia Chiesa cattolica. Come deve diportarsi la Cancellcria dei Vicariato Apostolico s) nel primo caso chc nel secondo?

4. Si domanda di più qual caso si deve fare dei certificat! di stato libero rilasciati dalTautorità civile.

Che sc in generale i certificat! dell'autorità civile si devono respingere, si potrebbe fare una eccczione pei protestant!, pci quali la rispettiva Cancellcria e la sola competente autorité in simili casi?

5. Per ultimo persone degnissime di fede anche ccclesiastichc assicurano che in Francia c moralmente impossibile chc un matrimonio si celebri in Chiesa, se prima non abbia avuto luogo il matrimonio civile innanzi al *maire* del luogo. Pei francesi adunque basterebbe Γ attestato dei *maire,* oppure si richiederebbe ugualmente quello dell'autorità ecclesiastica?

6. Proposto al S. Off. il dubbio: *An requiratur dicta attestatio (Ordinarii loci) pro illis exteris qui unicam vel plures duxerunt; et e contra si mortuae fuerint in loco ubi iterum matrimonium contrahere desiderant, ac amplius post mortem a dicto loco non discesserunt.* La S. C. risposc: *Requiritur pariter.* Si domanda sc ciô debba intendersi dei solo caso chc si dubitasse se la morta o il morto fosse legittimo coniuge dei superstito, ovvcro anche quando consti talc legittimità.

R. Ad i. Quoad primam dubii partem, quatenus constet acatholicos testes, de quibus in singulis casibus agitur, esse fide dignos, nihil obstare quominus eorum testimonium recipiatur. — Ad secundam partem, gencratim loquendo non expedire.

Ad 2. Gencratim loquendo, negative, ct ad mentem. Mens est quod si attenta conspicua qualitate ct honestate testis prudenter timeatur nc ipse cx huiusmodi interrogatione offensionem accipiat, posse idem interrogatorium omitti.

Ad 3. ct 4. cumulative: Curandum est ut habeantur documenta prout dc iure, ct quatenus ea obtineri nequeant, supplendum eo meliori modo quo fieri potest, habita ratione instructionis anni 1869 *(V. n. 1342)* R. P. D. Vicario Apostolico transmittendae. Ceterum gencratim vitanda esse matrimonia exterorum qui sint

(t) Haec dubii respiciunt praescriptiones S. C. S. Oftacii in decr. 21 Aug. 1670 (K. η. X72).

destituti requisitis documentis. In iis vero casibus urgentioribus, in quibus vetari sine periculo haud possit, quin matrimonium ineant, qui ab eius adeptione repulsi turpissimis vitiis non sine publica offensione sordescere, et quod ipsis imminet aeternae salutis amittendae periculum in dies augere pergerent, dummodo constet dc domicilio alterutrius sponsi, ct factis interrogatoriis iuxta formulam (de qua in expositis dubiis), supplicandum SSrfio pro gratia remittenda prudenti arbitrio et conscientiae eiusdem R. P. D. Vicarii Apostolici ut praefati sponsi admitti possint ad iuramentum suppletorium, idque ad quinquennium, durantibus circumstantiis.

Ad 5. Ad i. partem, negative; ad 2. partem, affirmative.

Ad 6. Affirmative.

Factaque de praemissis fideli relatione Sanctissimo D. N. in ordinaria audientia eiusdem dici ac feriae ab Assessore S. Olf., Sanctitas Sua resolutiones supra relatas approbare, ac facultatem, de qua in resp. ad 3 ct 4 dubium, impertiri dignata est.

1400

I.iitcrjc coinmcndjlinac 4 clerici peregrini» omnino cogendae.

Litt. encycl. S. C. de Prop. F. *20 Aprilis 1873.* — Prudenti saluberrimoque consilio ab antiquis temporibus constitutum fuit ut clerici, praesertim vero sacerdotes, vagi ct ignoti temere ab Episcopis non reciperentur : bene vero vitae ct conversationis, nec non ministerii alibi peracti probatio perspicua ab iis exigeretur. Nam quia tales clerici nulla testimonii fide commendati solent esse suspecti ; ac saepe criminosi, vcl alias irregulares, fugitivi, vcl in exilium missi dignoscuntur, oportet ad malitias hominum praecavendas, fraudesque vitandas diligenter circa ipsos inquirere antequam illis Sacrificii celebratio ac sacramentorum ministratio permittatur. Hinc sapientissime a Concilio Tridentino 25, c. *16 de Reform,* decretum est ut « Nullus clericus pe- « regrinus sine commendatitiis sui Ordinarii « litteris ab ullo Episcopo ad divina celebranda « acsacramcnta ministranda admittatur ». Quam PP. Tridentinorum constitutionem ad hanc usque diem diligenter observari per totum orbem Apostolica Sedes constanter curavit. Quare etiam in recentioribus Conciliis, praesertim Bakimorensibus, providae cautiones eadem super re determinatae fuerunt.

Graviter itaque tulit Sacra Congregatio de Propaganda Fide quod non semel ad cius aures pervenit, quandoque in Ecclesiis Missionum contingere ut facile in dioeceses recipiantur presbyteri ct clerici quin litteras commendaticias praedictas afferant, immo et sine iisdem ab una Ecclesia discedant ct in aliam transmeare audeant. Quo factum est ut nonnulli sacerdotes potius scandalo quam exemplo fidelibus quandoque fuerint ac non in aedificationem bene vero in destructionem.

Quapropter nc similibus damnis via in posterum pateat, omnino mandat S. Congregatio omnibus Episcopis in locis Missionum degentibus, nec non Vicariis ac Praefectis Apostolicis ut omni tergiversatione seposita, litteras commcndatiiias suorum Episcoporum a clericis et sacerdotibus peregrinis exigant ; qui vero iis careant nullimodc recipiantur.

1401

Circa matrimonia mutonum.

S. C. S. Off. *23 Apr. 1873.* — S. Bosifacii — Come rcgolarsi qualora un ascritto alia setta dei franco-massoni ricusi di ripudiarla, c si unisca in matrimonio con una cattolica *t* Puô benedirsi un tal matrimonio ?

R. Si dia il decreto emanato già per consimile caso il 28 Giugno i865, che è del tenore seguente : «Quoad matrimonia in quibus « una contrahentium pars clandestinis aggre- « gationibus per pontificias Constitutiones da- « mnatis adhaeret, dummodo absit scandalum, < Ordinarius, habita circumstantiarum ratione « pro casibus particularibus, ca decernat quae « magis expedire indicaverit, excluso tamen « omni ecclesiastico ritu ».

1402

«<ρσα«· tur SS. Sacramentum.

S. Rit. C. *14 Iunii 1873.* — Aorioestwa fu^oîumiitb — In altari ubi publice exponitur SSrïium Sacramcntum sive in pyxide sive m ostensono, Missae de *Requiem,* tempore qua expositio perdurat, omnino prohibentur.

1403

tpucoco în Conhrmaiionc minhtru ιιπαϊ ct ra,r,no·

S. R. C. *14 Iunii 1872.* — Policastrrs. — Num in administratione sacram. Confirmationis Episcopus possit, sicut in Policastrensi dioecesi decessor facere consueverat, ministri et patrini partes uno eodemque tempore sustinere, dextera scilicet manu frontem confirmandi sacro Chrismate signare ut minister, ac sinistra confirmandum ipsum tenere ut petrinus.

R. Episcopus confirmans in casu officium patrini gerat per procuratorem.

1404

Orca benedi- ciioncm *port partum* »1 prole p“μ

S. C. S. Officii *18 Iunii 1873.* — Nel Vicariato di Agra se accade nci matrimoni misti che la prole venga battezzata nel protestantesimo, contro le promesse faite nclla celebrazione delle no'/zc, molli missionari ricusano dare la bene iizionc *post partum* alia madre cattolica, sebbene non ubbia consentito a tal fatto.

R. Non esse denegandam benedictionem post pirtum mulieri petenti, pro eo quod eius proles ex legitimo matrimonio mixto baptizata fuerit apud haereticos, nisi constet ipsam consensisse, aut pro viribus non obstitisse.

HOS

Orca Uculîilea dtapenundi in foro interno •uper impcdimcilo occuho aflaituii

S. Poenit Ap. 50 *Iulii 1873.* — Facultas dispensandi pro foro conscientiae tantum in matrimoniis contrahendis super impedimento occulto affinitatis ex copula illicita, quando omnia parata sunt ad nuptias, et deest tempus recurrendi ad Ap. Sedem, valide et licite exerceri etiamsi praedictum impedimentum multiplex sit.

1406

be V'icanitCa. pituUnbut.

Constit Pii PP. IX *28 Aug. 1873.* — § i. Romanus Pontifex, pro munere sibi divinitus collato regendi ac gubernandi universam Christi Ecclesiam, non solum SS. Canonum observantiam urgere, sed etiam illorum certum et authenticum sensum declarare satagit, si quando quidpiam dubitationis in aliquo occurrat, ne diversis interpretationibus materia praebeatur, atque inde ecclesiasticae disciplinae unitas rumpatur, cum magno ecclesiastici regiminis detrimento.

§ 2. Sane, iuxta antiquam Ecclesiae disciplinam , sede episcopali vacante, dioecesis administratio ad Capitulum cathcdralis ecclesiae devolvitur, quod olim per se ipsum dioecesim toto tempore, quo sedes vacabat, administrare poterat, vel uni aut pluribus dioecesim administrandam committere, libera eidem relicta potestate deputatos eligendi, cisque delegatam iurisdictioncm, sive quoad usum, sive quoad tempus, arctandi et constringendi.

§ 3. At vero Concilii Tridentini Patres animadvertentes gravissima, quae passim oriebantur, incommoda ex administrationc viduatae ecclesiae coetui personarum diversi fere ingenii concredita, ad ea vitanda, sapienter decreverunt, ut *Capitulum, sede vacante, officialem seu Vicanum, infra octo dies post mortem Episcopi constituere, vel existentem confirmare omnino teneatur, qui saltem in iure canonico sit doctor, vel licentiatus, vel alias quantum Jieri poterit idoneus. Si secus factum fuerit, ad Metropolitanum deputatio huiusmodi devolvatur, et si ecclesia ipsa metropolitana fuerit aut exempta, Capitulumque, ut praefertur, negligent fuerit, tunc antiquior Episcopus ex sufraganeis in metropolitana, et propinquior Episcopus in exempta, Vicarium possit constituere.* (Sess. 24, cap. 16 de reform.).

VkMfttGir ť un· iurU.aJa. § 4. Huiusmodi vero decretum varie interpretati sunt privati canonicarum rerum scriptores. Quidam enim consuerunt posse Capitulum in constituendo Vicario aliquam Jurisdictionis pariem sibi reservare; alii putaverunt fas esse Capitulo ad certum tempus Vicarium deputare; nec defuerunt qui arbitrati sunt, licere Capitulo Vicarium pro arbitrio removere et alium substituere.

§ 5. Recensitae scriptorum sententiae a nonnullis Capitulis libenter exceptae sunt : quo factum est ut in hac re tam magni momenti disciplinae uniformitas deficeret, et tridentinum decretum optatum finem plene non attingeret. Quamvis autem Sacrae Urbis Cangregationcs has sententias suis responsis, in casibus occurrentibus, pluries reprobaverint, ita ut cx carum responsis manifeste appareat, quae fuerit mens Patrum Tridentinorum in edendo decreto superius relato; attamen cum nondum omnia ubique ad eam mentem exigi videamus, ad submovendam prorsus quamlibet dubitationis causam vel obtentum, iisdem responsis et declarationibus Apostolicac auctoritatis robur adiicicndum censemus. Quocirca motu proprio, ac certa scientia et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine declaramus ct decernimus: totam ordinariam Episcopi iurisdictioncm, quae vacua sede episcopali ad Capitulum venerat, ad Vicarium ab ipso rite constitutum omnino transire ; nec ullam huius iurisdictionis pnrtern posse Capitulum sibi reservare, neque posse ad certum et definitum tempus Vicarium constituere multoque minus removere, sed eum in officio permanere quousque novus Episcopus Litteras Apostolicas de collate sibi episcopatu Capitulo, iuxta Bonifacii VIII praedecessoris nostri constitutionem (1), vel Capitulo deficiente, ei exhibuerit, qui, ad normam SS. Canonum, vel ex speciali S. Sedis dispositione, vacantem dioccesim administrat, vel eiusdem administratorem seu Vicarium deputat.

§ 6. Quamobrcm pro nullis habendae sunt limitationes, seu quoad iurisdictionem, seu quoad tempus, adicctac a Capitulo electioni Vicarii Capitularis, qui idcirco, iis non obstantibus, officium semel sibi rite collatum loto tempore, quo sedes episcopalis vacua fuerit, totamque ordinariam iurisdictioncm episcopalem libere et valide exercere perget, donec novus Episcopus apostolicas canonicae suae institutionis litteras, ut diximus, exhibeat.

Diocccuis 4· minutrationem a Vicario Cap lulart ad aliun transferre neqir' Capitulum.

§ 7. Hac autem occasione declaramus etiam, et decernimus ea, quae a Gregorio X decessore nostro in Concilio Lugdunensi 2“ dc electis a Capitulis constituta sunt (2)/ comprehendere etiam nominatos et praesentatos a supremis publicarum rerum moderatoribus, sive Imperatores sint, sive Reges, sive Duces vel Praesi-

(1) Extravig. *Iniunctat* dc electione, inter comm. | (2) Cap. *Avaritiae* de elect, in 6.

des, ct quomodocumque nuncupentur, qui, ex S. Seclis concessione seu privilegio, iure gaudent nominandi ct praesentandi ad sedes episcopales in suis respectivis ditionibus vacantes ; abolentes idcirco, cassantes, et penitus annul·» lantes usum, seu potius abusum, sub quovis titulo vel praetenso ct asserto privilegio, quaesito colore et quacumque causa, licet speciali ct expressa mentione digna, in quibusdam regnis seu regionibus praesertim longinquis invectum, quo Capitulum ecclesiae calhedrahs vacantis, obsequens invitationi seu mandato, licet verbis deprecatoriis concepto, supremae civilis potestatis, concedere et transferre praesumit, ac de facto concedit et transfert, in nominatum ct praesentatum ad eamdem ecclesiam illius curam, regimen, ct adminislrationem, eamque nominatus ct praesentatus sub nomine provisoris, Vicarii Generalis aliovc nomine gerendam suscipit ante exhibitionem litterarum aposcolicarum, uti superius dictum est, de more faciendam, remoto proinde Vicario Capitulari, qui ex iuris dispositione toto tempore vacationis ecclesiae eam administrare ac regere debet. Confirmantes autem alia etiam decessorum nostrorum, et praesertim sa. memor. Pii VII» decreta et dispositiones, declaramus ct decernimus, ut, si interca Vicarius Capitularis decesserit, aut sponte sua muneri renuntiaverit, aut ex alia causa officium ipsum legitime vacaverit, tunc Capitulum, vel, Capitulo deficiente, qui potestatem habet deputandi vacantis ecclesiae administratorem seu Vicarium, novum quidem Vicarium vel administratorem eligat, nunquam vero electum in Episcopum a Capitulis aut a laica potestate nominatum seu praesentatum ad dictam ecclesiam vacantem, cuius electionem ac deputationem, si eam Capitulum vel alius, uti supra, peragere praesumpserit, cassamus, annullamus et omnino irritam declaramus.

§ 8. Confidimus autem, dignitates et canonicos cathedralium ecclesiarum vacantium, aC illos qui, deficientibus Capitulis, Vicarios deputant aut vacantes ecclesias legitime administrant, plene cxcquuturos quae hisce nostris litteris declarata et decreta sunt ; ubi vero, quod Deus avertat, ea exequi detrectaverint, ac concedere et transferre in nominatum ad eamdem ecclesiam cius curam, regimen ct administrationem sub quovis titulo, nomine, quaesito colore ausi fuerint, praeter nullitatem iam decretam praedictae concessionis ct translationis, praefatos canonicos ac dignitate» excommunicationis maioris, nec non privationis fructuum ecclesiasticorum beneficiorum quorumcumque, aliorumque reddituum ecclesiasticorum per eos respective obtentorum, similiter eo ipso incurrendis poenis innodamus, ct innodatos fore decernimus et declaramus; ipsarumque poenarum absolutionem seu relaxationem nobis et Romano Pontifici pro tempore existent! dumtaxat specialiter reservamus.

3 9. In easdem poenas pariter reservatas ipso facto incurrunt nominati et praesentari ad vacantes ecclesias, qui carum curam, regimen et administrationem suscipere audent ex concessione a dignitatibus et canonicis aliisque, dc quibus supra, in eos peracta, nec non ii, qui in praemissis paruerint, vel auxilium, consilium aut favorem praestiterint, cuiuscumque status, conditionis, praeeminentiae et dignitatis fuerint.

§ 10. Praeterea nominatos et praesentatos iure, quod eis per nominationem et praesentationem forte quaesitum fuerit, decernimus eo ipso privatos.

§ 11. Si vero aliqui ex praedictis episcopali charactere sint insigniti, in poenam suspensionis ab exercitio pontificalium et interdicti ab ingressu ecclesiae ipso facto, absque ulla declaratione, incidunt, S. Sedi pariter reservatam.

§ 12. Insuper quaecumquc a sic nominatis et praesentatis in administrationem vacantium ecclesiarum intrusis fiant, mandentur, decernantur et ordinentur, cum omnibus ct singulis inde quovis modo sequutis ct quomodocumque sequuturis, omnino nulla, invalida, inania, irrita, et a non habentibus potestatem damnabiliter attentata et de facto praesumpta, nulliusque valons, momenti et efficaciae esse ct perpetuo fore tenore praesentium declaramus ct decernimus, iliaque damnamus ct reprobamus. — Haec volumus, statuimus ac mandamus *etc.*

1407

Circa ritu· Ordinationi ŏiarii, lectoris, »ubdiaconi ct ŏiconi.

S. C. SS. RiL 27 *Septembris tSjj.* — Ekikn. — i. In Ordinatione Ostiarii, Pontificale praescribit ut Archidiaconus tradat ordinatis funes campanarum, faciens cos pulsare campanas. Quaeritur an insistatur pluralitati campanarum, an sufficiat una campana ubi plures non habentur ?

2/ Aliquae ecclesiae, ut cathcdralis mea, non habent turrim coniunctam cum ipsa ecclesia, sed pluribus passibus ab ca distantem. Quaeritur an Ostiarii nco-ordinati debeant egredi extra ecclesiam, ct per apertum pergere ad turrim, campanas ibi appensas pulsaturi, an vero sufficiat quassare tintinnabula altaris ad fores ecclesiae.

3. Quid agendum sit, si nulla campana adsit in casu praedictae Ordinationis? Sufficicntnc tintinnabula ?

4. In Ordinatione Lectoris, iniungit Pontificale ut Pontifex tradat omnibus codicem dc quo sunt lecturi. Quaeritur quid per codicem intclligatur, utrum volumen Sacrae Scripturae, an Missale, an Rituale.

5. In eadem Lectoris Ordinatione, cohortatio Pontificis (paulo ab initio) continet haec verba: *Lectorem siquidem oportet legere ea quae* (vel *ei qui) praedicat.* Quaeritur an etiam particula *vel,* rubro colore descripta, ct subiunctd duo verba *ei qui* sint pronuntianda ?

6. In Ordinatione Subdiaconi praescribitur ut ordinando tradatur liber Epistolarum, et in Ordinatione Diaconi ut tradatur liber Evangeliorum. Quaeritur utrum volumen Sacrae Scripturae vel Missale locum dictorum librorum supplere possint, ubi eiusmodi liber Epistolarum vel Evangeliorum non habetur.

R. Ad 1. Negative ad primam partem, Affirmative ad secundam.

Ad *2,* Negative ad primam partem, Affirmative ad secundam.

Ad 3. Affirmative.

Ad 4. In casu, codicem esse Missale, Breviarium, vel volumen Sacrae Scripturae.

Ad 5. Episcopum dicere posse in casu, vel *Lectorem siquidem oportet legere ea quae praedicat,* vel *Lectorem siquidem oportet legere ei qui praedicat.*

Ad 6. In Ordinatione Diaconi vel Subdiaconi eis tradi posse Missale.

1408

hc admittitrd« Confirmatione rauhitu-4mu pwerorun ci m daobu· patriote

Litt. S. C. S. Officii *26 Novembr, 1873.* — Nel prendersi ad esame dagli Erîii Inquisitori Generali il quesito di Monsig. Vcscovo (di Burlington) suile Cresime (1), hanno dovuto convincersi che le difficolià elevate dal proponente ridettono lutte al caso pratico, cioè all'imbarazzo derivante da mancanza di assistenti a poter conoscere con ccrtezza quale dei due patrini designati contragga la cognizionc spirituale coi crcsimando. E quantunque rilevassero che Monsig. Vescovo stesso o con un melodo o con Γaltro pratico avrebbe potuio provvederc ali'inconventcnte, pur tuttavia non hanno i préludait Erîii incontrato difficoltl da suggerire al medesimo il seguente partito, cioe quello di disporre in chiesa i crcsimandi per sessione, attribuendo a ciascuna uno dei due patrini come pei maschi, cosl per le femmine. Ogni sessione si schiercrcbbc in chiesa a seconda della capienza in duc ali *hinc inde* con un numero determinato di cresimandi, puta di 5o, 60 ed anche più; e prima dell'azione sacramentale il Vescovo o da sc o per mezzo di qualche sacerdote assistente dovrebbe rcndcrc avvcrtiii gli astanti che per quella sessione il patrino dei cresimandi è Tizio, lu matrina è Caia, i quali esclusivamentc debboro toccarc lu spalla del crcsimando. Per la seconda sessione da disporsi collo stesso metodo dovrebbe annunziarsi chc il patrino è Caio, la matrina Sempronia, e cost alternativatnente per le altrc sessioni quante nc occorrono ad esaurire il numero dei cresimandi. A questa opcrazionc basterebbe Γ assistenza di un solo individuo che in difetto di ecclesiastici, potrebbe essere anchc un laico probo, il qualc, a seconda che ritira il biglictto del parroco dal genitore del crcsimando, dovrebbe solamente notarc in ciascuno di essi il nome del patrino designato in ciascuna sessione. O questo, od altro metodo valevolc a stabilire un ordine potrà senza meno provvedere al temuto inconvenience.

Quello perô su cui vuolc il S. Consesso che sia richiamata l'attcnzione di Monsig. Vescovo, si è che l'uso dei due patrini per tutti i cresimandi di cui si fa parola nel Concilio di Baltimora non potrebbe udottarsi in prassi corne regola generale, ma solamente «puô tollerarsi nci casi di précisa necessity giudicata taie dal prudente arbitrio del Vescovo, come apparisce dallo stesso Concilio, e più chiaramente dalla rubrica del Pontificale Romano e dai decreti della S. Sede emanati in proposito. Cosicchc dovrà esscr egli avvertito chc potendosi averc comodamcnte un patrino per ciascuno o per ogni duc cresimandi, non dovrà permetterc chc duc soli patrini facciano le vcci per tutti.

1409

Circa facultatem Pradatorura Regularium absolvendi a ccnvuris.

S. Poenitentiaria Ap. 5 *Dec. 1873* — An Praelati Regulares post Constitutionem *Apostolicae Sedis* iisdem privilegiis gaudeant quibus antea, id est possint ncc ne suos subditos absolvere a casibus papalibus in dicta Constitutione simpliciter reservatis.

R. Negative, salvis illis facultatibus quae promanant cx rescriptis particularibus ad tempus concessis.

1410

De acatholicorum adsiatcntia nuptiis ct funeribus catholicorum, ct viceversa.

S. C. S. Off. *14 Ian. 1874.* — Columbi — i. An invitari possint haeretici, schismatici nec non infideles ad nuptias inter catholicos, vel mixtas quae licite contrahuntur.

2. Possuntne catholici intéresse quovis modo nuptiis haereticorum, schismaticorum, ei infi-

(I) En quiesitum : < Quomodo sc gerere debent • duo saltem patrini qui pro pueris, ct duae saltem « matrinac quae pro puellis sunt adhibendae in admi- • nirtratione sacramenti Confirmationis, tempore quo « Ep icopos confirmandorum frontem inungit? (Cone. « Btltitn. n. jj j). Ddhculias in eo est quod propter ma- « gnum confirmandorum numerum, ct absentiam de- « ricorum, vel aliarum personarum qui Pastorem pos- «sunt adiuvare, impossibile sit res ita ordinare, ut « unus e patrinis tales designatos pueros tangat, et alter « alios designatos ; unde cognosci non poterit qui sint ■ qui intra sc cognationem spiritualem contraxerunt ».

dclium; vel etiam iis nuptiis quae illicite contrahuntur, valide aut invalide, ab uno cx istis cum parte catholica.

3. Quibus cautelis ct conditionibus tolerari potest quod catholici adsint heterodoxorum funeribus?

4. An haeretici, schismatici et infideles invitari admittique possint ad catholicorum funera.

R. Ad i. Tolerari posse, accedente rationabili causa, ct dummodo nulla interveniat communicatio in sacris, ct scandalum non sit pertimescendum.

R. Ad 2. De regula, Negative: Tolerari tamen posse ut catholici huiusmodi nuptiis civilis officii causa tantum adsint, semoto scandalo, et quovis perversionis periculo, et ecclesiasticae auctoritatis contemptu.

Ad 3. Dandum responsum sicut responsum fuit ad 5. dubium Vicarii Ap. Kentuchiensi sub fer. IV die 14 Ian. 1818. *(V. n.* 727/ additis tamen post verbum *quibuscumque* eiusdem responsi quae sequuntur: *et non agatur de exequiis mere civilibus, a quibus ad incredulitatis ostentationem, et in religionis contemptum, quilibet sacer ritus et minister consulto excluditur.*

Ad 4. Satis provisum per responsum redditum fer. V. 10 Maii iy53. *(V. n. 38g).* Vicario Ap. per epistolam significetur: 1. Improbandos esse et, uti par est, prudenter adhibitis etiam ecclesiasticis censuris, reprehendendos esse fautores et promolorcs mixtarum nuptiarum, quae spretis, vel insuper habitis cautionibus, absque Apostolica dispensatione contrahuntur. — 2. Urgendum nc haeretici, aut infideles, in cadaverum fidelium humatione, cum catholicis et praesertim clericis quoquo modo se immisceant.

I4II

An denuo conficrindi eccletlcala» front dcmolita, et altare rana» amotum.

S. R. C. 20 *Febr. 18j4.* — Mariaxopol. — Hodiernus parochus ecclesiae a Nativitate Deiparae.... exposuit quod praedicta parochialis ecclesia una cum altari maiori rite fuerit consecrata die 18 Nov. 1841. Duodecim vero post annos frons ecclesiae ruinam minitans destructa et renovata fuit. Frons vero ipsa vix duodecimam partem totius ecclesiae constituebat. Altare quoque maius fuit ab antiquo loco amotum, sed paucis pedibus. His positis insequenda dubia pro opportuna solutione proposuit :

i. An ecclesia ob demolitionem suae frontis consecrationem amiserit ita ut ca consecrari debeat, an potius nova unius altaris maioris consecratio sit peragenda.

2. An praedictum altare consecrari debeat si ecclesia est consecrata.

R. Negative ad primam partem ; Affirmative ad secundam.

Ad 2. Provisum in 1.

I412

Circa ccntnnm ob contractum matrimnn tum ante mmitirum haereticum

S. C. S. Off. *ty Martii 1874.* — In seguito di una communicatione fatta dall' Eiho Penitenziere Maggiore per ordine dei S. Paire di doversi prendere nuovamente ad esame da questa Suprema l'articolo, sc cioè nci resentti per dispensa dall' impedimento di mista religione dovesse omettersi o conscrvarsi nella formola fa^soluzione dalle censure quando trattasi di matrimonio continuo gil innanti al ministro cretico o scismatico *uti sacris addicto,* gli Emi PP. nel Decembre dei dccorso anno risolvetlcro chc tino a tanto che non sia ßrticolo risoluto, abbia a conscrvarsi nella formola Γ assoluzionc della censura; con che rimanc paralizzata tino a nuove disposizioni la risoluzione presa in anteccdenza (1).

In quanto poi alia riserva dclla detta censura essa è attribuita in fatto alla S. Sede, osservandosî che, anche quando si danno le facoltà abituali ai Vescovi di dispensare nei matrimonî misti, si pone sempre la clausula *praevia semper absolutione a censuris, et impositis poenitentiis salutaribus, si matrimonium contractum fuerit coram ministro haeretico,* il chc importa dclegazione ad assolverc.

I413

Dc benedictione fontis bapntmâlis bis in inno peragendi.

S. R. C. rj *Apr, 1874.* — S. Hippolyti — Rifius D. hodiernus Episcopus Sancti Hippolyti Sacrae Rituum Congregationi exposuit quod in nonnullis suae dioeceseos parochialibus ecclesiis quarum populus non est numerosus ex longo iam tempore invaluerit mos, ut aqua baptismatis tantummodo in Sabbato Sancto Paschalis benedicatur, ct pro toto anno reservetur; benedictio autem aquae baptismatis in Vigilia Pentecostes omittatur. Ad monitionem a Decano factam, parochi isti non solum antiquissimam consuetudinem invocarunt, sed etiam ad Ritualis Romani Rubricam provocarunt, quae habet: < Aqua vero solemnis Baptismi sit eo anno benedicta, in Sabbato Sancto Paschalis vel Sabbato Pentecostes » ; unde inferebant sufficere ut vel Sabbato maioris Heb-

(O In fer. III, loco IV, 4 /\pr. 1871 ad dub. « Se • sia regohre la prassi tenuta sin qui nci rcscritti di « dispensa nci casi in cui siasi contralto il matrimonio « avanti il magistrato civile o il ministro protestante, « di assolverc le parti contraenti dalle censure incorsc > a S. C. S. Officii responsum fuerat *Omittendam esse absolutionem a censuris.*

domadac vel in Vigilia Pentecostes fiat benedictio aquae baptismatis, ncc oportere ex Rubricae mandato eamdem fieri utroque Sabbato.

Quapropter supradictus orator ab eadem Sacra Congregatione humillime exquisivit: Num consuetudo isthacc tolerari queat benedicendi aquam baptismalem in istis· parochiis dumtaxat semel per annum, Sabbato videlicet Sancto Paschalis ?

Et Sacra Congregatio, re mature perpensa, iuxta alias decreta, ac praesertim in una Lucana dici 12 Aprilis 1755, et in una Urbevetana diei 7 Decembris 1844, rescribendum censuit: « Aquam baptismalem in parochiis esse benedicendam in Sabbatis Paschae et Pentecostes, non obstante quacumque contraria consuetudine, quae omrtino eliminari debet ».

1414

An oecooonui cunlot pottil •4 parochia! 11 of ficu ollam delenire

S. C. Concilii 9 *Maii 1874.* — An oeconomus curatus, vacante paroecia, ab Episcopo constitutus in vim dispositionis Concilii Trid. sess. 24, cap. 18, possit alium sacerdotem delegare ad omnia officia, vcl ad aliquos tantum actus.

R. Affirmative ad primam partem, nisi obstet voluntas Ordinarii.

1415

Dc interpellatione eonlugi» infideli» ante ba> ptitmom.

Instr. S. C. S. Officii **j** *Iunii 1874* (ad Vic. Ap. Sittchuks. ORtasr.) — Difficultatibus atque angustiis in quibus saepius A. T. versari exponit, tunc cum urgentibus gravissimis adiunctis compellitur infidelem coniugcm interpellare priusquam altera pars iam catechumena Baptismo sanctificetur, ab Etîiis PP. Inquisitoribus Generalibus mature perpensis, per praesentes Litteras iidem EE. PP. mandarunt tibi responderi: Regulariter servandas esse instructiones hac super re alias latas, praesertim resolutionem ab hac Suprema S. C. feria IV, i3 Aprilis i85g editam, scilicet: *Interpellationem faciendam esse post baptismum.*

Attamen Ethi Cardinales, serio animadversis, quae ab A. T. locorum, temporis ac personarum adiunctis enarrantur, scilicet quod ad catechumenorum ad fidem conversionem aliorumque spiritualem obtinendam salutem, nullum aliud suppetat medium, neque alia pateat via, quam exequendo interpellationem, vcl etiam ab ca dispensando, antequam catechumenus cum clfectu baptizetur: saluti eorum qui in tam gravi versantur discrimine prospicere cupientes, censuerunt tibi impertiendam esse facultatem qua, iisdem positus in adiunctis atque angustiis, interpellationem exequi permittas ante Baptismum: adeo ut, suscepto Baptismate, ct infideli in suo discessu perseverante, pars fidelis licite ac valide ad alia vota transire possit. Itemque PP. EE. indulgentium esse consuerunt, ut A. T., iisdem urgentibus causis, dispensare valeat ab interpellatione ante catechumenorum baptismum, tunc cum pars infidelis absens ignoratur omnino ubi degat, vcl ob magnam distantiam nimis incerta ac nimis difficilis evaderet interpellatio. Unde in tali necessitatis casu, ac rarissime, exarato prius processu summario, quo pro omni futuro tempore appareat illa necessitas, concessa dispensatione ab eo qui tali pollet facultate, atque baptizato catechumeno, permittas ut etiam is transire valeat ad alias nuptias cum persona tamen catholica.

Igitur, relatis omnibus supramemoratis SS. D. N. Pio PP. IX, eadem Sanctitas Sua quoad matrimonia hucusque inita, in quibus ante baptismum facta fuit interpellatio, vel ab ca dispensatum absque praevia et expressa S. Sedis facultate, benigne declarare dignata est quod coniuges de quibus agitur non sunt inquietandi. Quoad futurum vero, Sanctitas Sua pariter clementer annuit pro gratia, qua interpellatio fieri valeat ante baptismum, vol ab eadem interpellatione, in gravissimis expositis adiunctis, dispensari pro quindecim casibus.

1416

Circa obier» anda in Expotiuonc *quadra^inia horarum*

S. R. C. *4 Iunii 1874.* — Lisbonkn. — i. Permittiturne vcl saltem toleratur antiqua consuetudo tenendi sacras Imagines detectas in cappella vel altari, stante Expositione quadraginta horarum ?

2. Permittiturne vcl toleratur consuetudo sermocinandi intra Missarum solemnia, durante eadem expositione ?

3. Permittiturne etiam consuetudo omittendi, vel dumtaxat recitandi Missam dc Pace dic medio ?

Circi Iniigioci tempore Pii«ioni» (egenda

4. Permittiturne vel saltem toleratur fieri Processiones tempore Passionis cum Imaginibus detectis?

5. Quid vero faciendum, si adsint aliqua pia legata pro talibus Processionibus faciendis intra praedictum tempus?

R. Ad i, 2 ct 3. Res remittitur prudentiae ct arbitrio Erîû ct RrTii Patriarchae ad tramitem decreti dici 12 Iuiii 1749 in Patavina, quod sic sc habet: « Instructionem Clemcntinam extra Urbem non obligare, laudandos tamen qui se illi conformare student, nisi aliud ab Ordinariis locorum statuatur ».

Ad 4. Affirmative.

Ad 5. Provisum in 4.

I417

Ex Litt S. C. S. Officii *4 Iuiii 1874,* — Il Cire· prodam· dubbio proposto da Mons. Vcscovo di Nc- monuJmiuh”' squally : *Se,* cioe, *come nei matrimoni misti*

cos) nei matrimoni tra cattolici ed infedeli siano permessi i banni o prodam trioni e stato risoluto da questi Erîii Inquisitori Generali nella Fer. IV i. corr. col seg. decreto: *Posse fieri proclamations in matrimoniis de quibus agitur, quatenus Apostolica dispensatione contrahantur; suppressa tamen mentione religionis contrahentium,* E mente perô dei prclodati Efti chc qücsta risposta venga accompagnata a Mons. Vcscovo con una lettera nella quale git si dieu chc potendosi dalla Curia, o da chi per essa, acccrtare la liberta dello stato dci contracnti, osservando le norme prescritte dalla s. m. di Clemente X colla Istruzione dei 21 Agosto 1670, sarcbbc più expediente, almeno in alcuni casi c circostanze, dispensare dai detti banni per evitare il pcricolo di ammirazione c scandalo, il che perô vuolsi rimesso al di lui prudente arbitrio.

1418

Dc convocatione Capitulorum cathcdralium ad lyoodum.

S. C. de Prop. Fide – C. Gen. *6 Zulu 1874.* — Anolub — r. Sc i Capitoli cattedrali possano esigerc di essere convocati al sinodo con invito spéciale firmato dal Metropolitano.

Dc muliebri caniu in Meria functiombui.

2. Sc come proibire i canti delle donne nelle sacre funzioni.

R. Ad i. Affirmative.

Ad 2. Enixe commendetur Episcopis ut, quantum fieri potest, eradicare satagant huiusmodi abusum.

1419

Circa baptiamum ct abaolutioncm mixionum morti proximorum,

S. C. S. Off. *Iuiii 1874.* —St at. Fordbr. Ambr ic. Sept. — 1. An parochus sive missionarius ad aegrotum vcl morientem, praesertim non baptizatum vel prolcstantcm, vocatus, quem certe scit ad *liberos muratores* pertinere, ac bona fide versari in praedicta secreta societate, possit, sine ulla admonitione quoad relinquendam damnatam societatem, illum baptizare vel absolvere.

2. An missionarius interrogare debeat morientem si solum dubitet dc monentis affiliationc ad *liberos muratores.*

3. In utroque casu, si tempus vel morientis status discussionem non permittat, debetne missionarius quaestionem ullam proponere eidem morienti circa societatem secretam *liberorum muratorum?*

R. Ad 1. Gencrice loquendo, Negative, iuxta decreta iam edita ; cum vero iuxta quae habet Albitius, pueri et morituri non abiurent; si agatur de morti proximis, ac materialiter, seu in bona fide, sectis a S. Sede damnatis, adscripts, et (nisi praevideatur quod specialis admonitio profutura sit) sufficere quod in genere hortentur ut se sinçere subiiciant ecclesiae auctoritati, atque mandatis S. Sedis, deinde baptizari atque absolvi possint. Scandalum vero reparetur co meliori modo quo fieri possit, etiam post obitum.

Ad 2, ct 3. Provisum in praecedenti.

1420

S. C. S. Officii *8 Iuiii 1874* — Fir man. Grcaceewn» — i. Qua parte Tndcntinae censurae a Piana Constitutione *(Apostolicae Sedis)* confirmatae co°’ adhuc vigeant ; quod idem est ac quaerere an peccans in materia, quam et Constitutio *Apostolicae Sedis,* et Concilium Trid. attingunt, in duplicem incidat excommunicationem, alteram Romano Pontifici specialiter reservatam vi supradictae Constitutionis, alteram simpliciter reservatam vi Concilii Tridentini, ct proinde an bonorum ecclesiasticorum usurpatores duplici innodentur excommunicatione.

2. An qui emunt ecclesiastica bona usurpata ab usurpatoribus incidant in excommunicationem speciali modo reservatam in Art. XI Constitutionis Pianac.

3. An saltem incurrant excommunicationem simpliciter Romano Pontifici reservatam a Concilio Trid. Sess. XXII de Reform, cap. XI.

R. Ad i. Negative, sed subiici censurae speciali modo reservatae Romano Pontifici in Const. *Apostolicae Sedis* Art. n.

Ad 2. Detur ca pars instructionis datae R. P. D. Episcopo Augustano explicativa (23 Apr. 1873) prout reperitur in § *La S. Penitenpteria* etc. (i).

Ad 3. Provisum in praecedenti.

(1) Episcopus Augustanus quaesiverat: « An cx- « communicationem incurrant qui sine debita licentia « acquirunt bona ecclesiastica a primis emptoribus qui « illa acceperunt a gubernio, sive obtinuerint licentiam • a Sede, sive non ». S. C. S. Officii respondit *Affirmativi.* In citata instructione haec habentur : « La « S. Pcnitenrieria.... farà rilevarc chc la prima parte « del quesito. in quanto cioè all’incorrersi la scomunica » riservata alla S. Sede da coloro i quali senta la debita « liccnza acquistano per contratto i beni ecclesiastici « dai pnmi compratori chc li comprarono dal governo « usurpatore, non poteva exsere risoluta in senso di- » verso. Impcrocchè prcscindcndo dall’indagare se in « qualche modo il caso di chc trattasi cada sotto la « censura num. XI di quelle *speciali modo* riservate al • Romano Pontcfice dalla Costituzione *Apostolical Se- « dis moderationi,* non puô perô cadcr dubbio che esso • sia comprcso nella chiara disposixionc del *Cap.* Λ7 < *Scss. a? di Ref.* del Concilio di Trento, c per con- • seguenza venga colpito dalla censura in detto luogo « in fitIta, la quale è in pieno vigore in forza della stcss.t « menzionata Costituzione chc coi $ *Praeter hos* vuole « conservate lutte le scomuniche imposte dallo stesso « Concilio, e sono egualmcntc al Romano Pontcfice « riservate ».

1421

ħ un Mie j oMi arechumc-

S. C. S. Officii *22 Iulii 1874.* — Magister cieremoniirum cuiusdam Episcopi in Ordina· none duorum presbyterorum, loco olei catechumenorum, oleum sancti chrismatis ordinanti Episcopo obtulit adhibendum, et hoc omnino praeter voluntatem et intentionem. Re cognita, auctores dc sacris ritibus tractantes consuluit, qui omnes unctionem renovandam esse praescribunt. Ast quum hoc absque valde notabili admiratione et veluti quodam scandalo fieri non posset, dictus caeremoniarum magister ad supremum S. Officii tribunal recurrit postulans ut ipsum iudicet an revera unctio foret repetenda, an potius sine dictae unctionis iteratione tutus in conscientia et absque animi anxietate esse possit.

R. Negative ad primam partem; Affirma· rive ad secundam.

1422

GrciMi· >rum V 77·' io" rtfo'

S. C. Concilii 25 *Iulii 1874.* – Archibp. M. “ parochorum reditibus etiam Missarum fundationes, singularum parochiarum propriae, ct publicae functiones occasione exequtarum vel benedictionis matrimoniorum peragendae numerantur, quibus pro Missis sive fundatis sive casualibus certa stipendia ordinario maiora parocho assignantur, quae stipendia partem integralcm beneficii parochialis constituunt. Quaeritur utrum parochi impediti celebrationem harum Missarum alteri sacerdoti sic tradere debeant ut totum stipendium constitutum pro celebratione talium Missarum solvant, an potius sufficiat ordinarium vel aliquanto maius ab Archiepiscopo statuendum, ita ut quod supersit ab ipsis parochis, quibus Missae eaedem in partem redituum assignatae sunt, tuta conscientia retineri possit.

R. Attento quod eleemosynae Missarum dc quibus in precibus, pro parte locum teneant congruae parochialis, licitum e»se parocho, si per sc satisfacere non possit, Missas alteri sacerdoti committere, attributa eleemosyna ordinaria loci, sive pro Missis lectis sive cantatis.

1423

iruMuuw tam, . .

Decr. S. C. Concilii 25 *Iulii 1874.* — ç^|n cjrcd c|ccrT|osyna'» Missarum graves quaedam quaestiones S. Sedi propositae fuerint eas SSrtius D. N. D. Pius divina providentia Papa IX ErTiis ac Rrfris DD. S. Rom. Ecclesiae Cardinalibus Concilio Tridentino interpretando ac vindicando praepositi» expendendas ac resolvendas mandavit. Itaque iniuncto >ibi muneri, ea qua par est diligentia et consilii maturitate, iidem Ertii Patres satisfacere cupientes, infrascripta dubia desuper concinnari voluerunt.

t. An turpe mercimonium sapiat, ideoque improbanda, et poenis etiam ecclesiasticis, si opus fuerit, coercenda sit ab Episcopis eorum bibliopolarum vel mercatorum agendi ratio, qui adhibitis publicis invitamentis, et praemiis, vel alio quocumque modo Missarum eleemosynas colligunt, ct sacerdotibus, quibus cas celebrandas committunt, non pecuniam sed libros aliaavc merces rependunt.

dIPd Irnr5rosbaB' rum Mi asarum e?ogîtiombûl.c<

2. An haec agendi ratio ideo cohonestari valeat, vel quia, nulla facta imminutione, tot Missae a memoratis collectoribus celebrandae committantur, quot collectis eleemosynis respondeant, vel quia per eam pauperibus sacerdotibus, eleemosynis Missarum carentibus, subvenitur.

3. An huiusmodi eleemosynarum collectiones et erogationes tunc etiam improbandae ct coercendae, ut supra, sint ab Episcopis, quando lucrum, quod ex mercium cum eleemosynis permutatione hauritur, non in proprium colligentium commodum, sed in piarum institutionum, et bonorum operum usum vel incrementum impenditur.

4. An turpi mercimonio concurrant, ideoque improbandi atque etiam coercendi, ut supra, sint ii, qui acceptas a fidelibus vel locis piis eleemosynas Missarum tradunt bibliopolis, mercatoribus, aliisque earum collectoribus, sive recipiant, sive non recipiant quidquam ab iisdem praemii nomine.

5. An turpi mercimonio concurrant, ideoque improbandi ct coercendi, ut supra, sint ii, qui a dictis bibliopolis et mercatoribus recipiunt pro Missis celebrandis libros aliusvc merces, harum pretio sive imminuto sive inlcgro.

J&JS ;' I! »mt recipi libri cl aliae merecs.

6. An illicite agant ii, qui pro Missis celebratis recipiunt stipendii loco libros vel alias merces, seclusa quavis negotiationis, vel turpis lucri specie.

,hc quae aanctuanU rradl,n!ur·

7. An liceat Episcopis sine speciali S. Sedis venia ex eleemosynis Missarum, quas tideles celebrioribus sanctuariis tradere solent, aliquid detrahere, ut eorum decori ct ornamento consulatur, quun lo praesertim ca propriis redditibus careant.

8. An et quid agendum ab Episcopis, nc in iisdem sanctuariis plures Missarum eleemosynae congerantur, quam quae ibi intra praescriptum seu breve tempus absolvi queant.

Circa MI icbrand·· com- mltlünu

o. An et quid agendum ab Episcopis, ut Missae, sive quae 'singulis sacerdotibus, sive quae ecclesiis et locis piis a fidelibus celcbrandae committuntur, accurate ct fideliter persolvantur.

Quibus dubiis non semel in propriis comitiis sedulo et accurate perpensis, tandem in Congregatione Generali habita in Palatio Apostolico Vaticano dic 25 Iulii 1874, iidem Erili Patres in hunc modum respondendum ccnsuerunt, videlicet :

Ad i. Affirmative.

Ad 2. ^Negative.

Ad 3. 4. et 5. Affirmative.

Ad 6. Negative.

Ad 7. Negative, nisi de consensu oblatorum.

Ad 8. ct 9. Standum Constitutionibus Apostolicis ct decretis alias datis (1).

Factaque die 3i Augusti 1874 dc his omnibus SSiîio D. N... relatione, Sanctitas Sua resolutiones S. Congregationis Apostolica sua auctoritate adprobavit ct confirmavit, atque ad Episcopos transmitti iussit, ut ipsi cas intra propriae jurisdictionis limites cxcqucndas, perpetuoque ct inviolabiliter servandas curent. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

1424

ðò«dïï “· Îe«ta°iâemuiïÎ nm? communiuubui.

S. C. S. Officii 25 *Nov. ,874* — I. An ^oca *n 4U^US excP solent confessiones monialium habenda sint ut loca destinata ad audiendas confessiones, vel ut vera confessionalia.

2. An idem dicendum sit de locis constructis ad formam eorum in quibus excipi solent confessiones monialium claustralium, in quibus excipiuntur confessiones mulierum degentium in locis quae vulgo dicuntur *conservatorii, ritiri.*

3. Quatenus habenda sint ut vera confessionalia, utrum talia censenda sint solum quoad moniales, ct alias degentes in praedictis locis, an etiam quoad alias mulieres extraneas.

R. Ad tria dubia prout exponuntur: Affirmative.

1425

ntionc

S. C. S. Officii 2 *Decembris 1874.* — Vallisprat. — Sc per ragione di scandalo o di ammirazionc si possa giammai celebrare la seconda Messa dopo la prima quando gia è stato infranto il digiuno.

R. Negative.

1426

dorum confer

S. C. S. Off. 2 *Dec. 1874.* — An catechumeni confiteri possint sacramentaliter antequam baptizentur sive absolute sive conditionalitcr.

R. Quoad confessionem ante baptismum absolute conferendum, *negative;* quod si nihilominus catechumenus velit sese confiteri, instruatur id nullatenus haberi posse sub ratione sacramenti, cum nequeat absolutio impertiri, ncc teneri missionarium ad secretum servandum. Si vero agatur de iis qui debent baptizari sub conditione, tunc poterunt ad maiorem functionis ecclesiasticae facilitatem prius audiri sacramentalitcr quoad eorum culparum accusationem; deinde post collationem baptismi sub conditione confessarius, iterum reassumptis per summa capita cum poenitente iis de quibus iam accusationem fecerit, absolvat sacramentaliter pariter sub conditione.

1427

C»rca barbarorum ruatnmonia dubiae validitati·.

Instr. S. C. S. Officii 9 *Dec. 1874* — (au Ep. S. Alberti) — Delata sunt ad hanc S. C. dubia de re matrimoniali ab A. T. proposita, quibus mature perpensis Ertii PP. Cardd. Inq. Generales per sequentem Instructionem respondendum esse censuerunt:

Dicebas: < Barbari infideles, quibus Evangc-
< lium praedicamus, nullum ineunt matrimo-
< nium ; copulantur, ita dixerim, ad experimen-
« tum, et hoc experimentum est quodammodo
< perpetuum, neuter enim solutorum huiusmodi
< coniugum habet se alteri obligatum. Vir nullo
< adhibito ritu feminam suscipit, verius emit,
« dato enim dono patri, vel, si hic desit, primo-
< genito aut proprietario puellae, haec, velit
« nolit, evadit concubina, mancipium novi sui
« domini. Si ipsa est morosa, pigra, infirma
< valetudine, societas durat solum tamdiu donec
< vir melius nanciscatur. Si vero se prodit labo-
< riosam et amabilem, specimen protrahitur : at
« duobus vel tribus annis transactis in sterilitate,
< vel reiicietur, vel torum cum alia communem
< habebit. Cohabitationis perpetuitas non effi-
< citur prope certa nisi a septimo vel octavo
< anno convictus, susceptis pluribus filiis. Ni-
« hilominus eorum contractum alium non esse
< ab herili, satis apparet ex responso mihi
« dato a catechumeno, quem dc muliere per-
< mutata reprehenderam : *Quare interdicis mi-*
< *hi ea quae facis tu ipse? Servum quem ha-*
« *bebas superiori mense hodie non habes: cum*
« *tibi non satisfaceret, eum missum fecisti:*
< *non est igitur cur mihi vitio vertas eamdem*
« *agendi rationem.* Ergo indubia res esc apud
« istos barbaros non inveniri matrimonium,
« saltem contractum matrimonii vel naturalem.
« Nihilo tamen minus occurrunt coniuges qui
< vitae consuetudinem retinent ab annis iuveni-
« libus, et quoad vixerint in ca manebunt,
< quippe inter se amentur, filios habeant, ct
« ex separatione gravia caperent incommoda.
« Sed dicam iterum, neuter praedictorum con-
< iugum se habet matrimonio iunctum eo sen-
« su quo a nobis haec vox accipitur ».

1. Hoc praemonitum Erhi Patres considerantes, tum alia quae leguntur in dubiis pro-

(1) Vide Benedict. XIV Instil. Eccles. 56; Dc Syn. Diocc. lib. 5, cap. 8 et seq.; De Sacrii. Mîss. lib. j, cap. 21 cl seq.

xime insequentibus, nonnulla in antecessum animadvertenda esse ccnsuerunt; ac primum, cum apud istas gentes eiusmodi sint matrimonii idea et status quales A. T. describit, puellae quandoque etiam invitae nuptui tradantur, polygamie vigeat, ac potissimum tanta sit facilitas disrumpcndi connubia, nullo negotio intelligitur certo certius perplures isthic esse coniunctiones contubernales, ve! peius, adulterinas, et proinde graves subesse causas cur non omnes indiscriminatim coniugati, qui sacramenta petunt, voti compotes fiant. Hinc Effli PP, tantam miserati animarum perniciem, et in primis gementes huiusmodi turpitudine ac libidine commaculari, perinde ac infideles, animas quoque sacro Baptismate ablutas, etsi probe cognitum habeant missionariorum zelum, facere tamen non possunt, quin eos magis magisque excitent ad inculcandam in multa sollicitudine matrimonii sanctitatem, praecipue vero naturale et divinum praeceptum « *Quod Deus coniunxit homo non separet* » (Matth. XIV 6).

2. Ceterum haud certum comperrumque est apud istas gentes nullum constare matrimonium secundum ius naturae, omnes ct singulas indiscriminatim coniunctioncs esse concubinatus, immo quamlibet ut confusam nuptiarum notionem earumque discriminis a concubinatu a barbarorum mentibus penitus excidisse. Re quidem vera iudicium quo alienae genti legitimus torus denegetur, proferri nequit, nisi praehabita diligenti morum investigatione, et innitatur oportet gravibus argumentis in facto positis ; secus attendenda est praesumptio Iuris; illis enim deficientibus, pro perdito quovis populo clamat natura, quae in omnium cordibus primas exculpsit nuptiales tabulas: ait enim Apostolus: « Cum gentes quae legem non habent, < naturaliter ea quae legis sunt faciunt, cius- « modi legem non habentes, ipsi sibi sunt lex. « Qui ostendunt opus legis scriptum in cordi- < dibus suis > (Rom. II. 14). Quid, quod apud ipsa» nationes quae ad extremam corruptionem adductae connubii iura penitus obliterurunt, semper repente licet aliquot in quibus non est adeo obscuratum lumen intellectus neque usque adeo diminuta naturalis inclinatio ad virtutem?

3. Praeterea si collectim sumantur ca quae ex pane data opera attulisti, ct ex paite tetigisti obiter, satis abundeque patet aliquam matrimonii notitiam eos habere, nam quaaantenu» norunt coniugii naturam, causas, legesque. Et de natura, omnia quae de eorum coniunctione habet relatio, quamdam praeseferunt nuru et foeminae maritalem coniunctionem vitae consuetudinem retinentem. Sic cum dicas a barbaris coniugium eodem plane loco haberi ac contractum herilem, hoc ipso aperte profiteris ex eorum mente nuptiis vim inesse cuiusdam contractus naturalis, casque naturalem quamdam praeseferre obligationem et vinculum; pactio enim inter dominum ct servum pertinet ad naturam.

4. Dc causis vero, prout docet Catcchismus Rom. « prima (matrimonii) ratio est, hacc ipsa « diversi sexus naturae instinctu expetita so- < cietas, mutui auxilii spe conciliata, ut alter « alterius ope adiutus vitae incommoda facilius « ferre, ct senectutis imbecillitatem sustentare «queat > (P. II. c. VIII, n. 13). Atqui, ut nihil dicamus de adiutorio mulieris quod ab istis adulteratum versum est in servitutem, licet miserrima sit focminarum conditio, attamen relatio pluries testatur uxori a marito alimenta praeberi ; narrat mulierem sterilem non semper missam fieri ; a polygamo sustentari quoque uxorem vel concubinam aetate provectam et infirma valetudine, ac idcirco plerumque a toro rcicctam; exponit viri ct foeminae mutuum amorem, ct hunc dicit separationem difficilem efficere, ct indicium esse societatis perpetuae. Ex quibus proclive est intelligerc, cos agnoscere obligationem alendae uxoris, neque omnino oblivioni tradidisse naturae dictatum, *nemo unquam carnem suam odio habuit, sed nutrit et fovet eam* (Ephes, v. 29).

5. Quoad alteram causam, neminem latet prolem alterum esse matrimonii finem, et e contrario in contubernio de filiis procreandis plerumque nullatenus cogitari, atque eo unice spectari, ut vacetur libidini. < Bonum prolis « est principalis matrimonii finis > ait S. Thomas *(in IV. Sent, d, 23. q. t. a.* r. *ad γ.);* inde Angelicus idem Doctor colligit discrimen intfr concubinatum et matrimonium: « Quia res « a fine plerumque nominantur tamquam ab « optimo, sicut coniunctio matrimonii a prolis « bono nomen accepit, quod per matrimonium « principaliter quaeritur, ita concubinae nomen « illam coniunctioncm exprimit, qua solus con- « cubinatus propter seipsum quaeritur *(ibid, a. 3. quaestione r. c.).* Age nunc, quis inficias ibit istos barbaros in nuptiali foedere intendere quoque prolem ? Dicebas enim mulierem sterilem altero vel tertio anno a nuptiis initis vel refici, vel pati debere tori sociam ; liberis susceptis, vix ullum supcicssc dubium dc convictus perpetuitate ; filios in causa esse cur separatio evadat difficilior, ct dc prolis alendae studio ciusquc educatione plus semel mentionem iniicis. Verbo, uti sterilitas est una de causis repudii vel polygamiae, ita proles fovet coniugii unitatem ciusque indissolubilem nodum ; ex quo barbarorum confici potest notitia dc matrimonio.

6. Pro qua facit etiam quod non sint cx toto ignari legum ad quas maritale foedus est iungendum, earumque quibus reguntur societates coniugalis et paterna. Sane cx his quae dubium quartum et quintum late disserunt dc impedimentis colligere est barbaros esse alienos a nuptiis

coniungcndis fratres inter ac sorores, nedum in linea recta cognationis. Quod uxor tamquam viri ancilla habeatur, ostendit esse quidem exaggeratum praveque detortum, non tamen ignotum naturae dictatum a PetroPauloque saepius confirmatum *mulieres subditas esse vins suis. Mulier domus curam habet.* Traduntur filiae a parentibus quandoque renuentes ; ergo ibi auctoritas paterna exprimitur. Et hoc ius patrium aliquatenus perseverat etiam postquam filia viro tradita fuerit: mulieri enim integrum est a viro discedere, si pater vel fratres partes eius tutantur. Brevi vir et foemina sistunt tamquam pater materque familias. Ad haec saepe commemorantur propinqui, eorum convictus vel societas, nec non relationes: quod novo indicio est notionis familiae; immo si pater desit, puellam nuptui collocat maior natu, qua in re vestigium apparet iuris primogeniti, quo huic paterna auctoritas quodam modo transmittitur, ct prospicitur familiae conservationi et unitati: familiae vero notionem constare posse sine aliqua notione matrimonii, ne in cogitationem quidem cadere potest.

7. Neque in contrarium facit quod barbari in suscipiendo coniugio nulla utantur caeremonia, et vir emat mulierem: nam solcmnilates per se, maxime apud barbaros ct infideles, ad essentiam non pertineant matrimonii, quod una naturali lege inspecta, etiam sine illis consistere potest : ct apud hebraeos quoque < nu- < ptiac fiebant coemptione » *(A Lapide in Exod. C. IV. n.* 25). Quod vero puella in matrimonium detur quamvis invita, efficit quidem ut, cum contingit huiusmodi casus, nuptiae sint irritae quoad decst consensus, sed argumento non est omnes contrahentes esse contubernales. Concludendum ergo immerito supponi, barbaros istos quamlibet exuisse ideam contractus naturalis matrimonii, ct idcirco omnes indiscriminatim eorum coniuncliones nullam prnescfcrrc iusti foederis speciem.

8. Missionarii praeterea in ca esse videntur sententia , barbarorum coniunctioncs etiamsi speciem quamdam gererent iusti matrimonii, omnes tamen esse irritas ob errorem de coniugii dissolubilitate, et longe latcque diffusam consuetudinem huic errori consentaneam, seu, quod eodem redit, nuptiales omnes pactiones esse vitiatas intentione contraria substantiae matrimonii. Verum A. T. optime novit, hunc errorem menti inhaerentem, et non deductum in pactum, matrimonio non officere, ut saepe saepius disertis conceptisque verbis declaravit haec S. C., ct nominatim dubio proposito ab Episcopo Bosnensi: « An sit validum matrimo- < nium contractum inter catholicum ct schisma- * ticum haereticum cum conditione foedandi, < vel solvendi matrimonium » die 2 Octobris anni 1860 respondit: < Si ista sint deducta in < pactum, seu cum ista intentione *sint con·* < *tracta,* matrimonia sunt nulla : sin aliter, sunt < valida > *(Apud Bened, XIV de Syn. dioec. lib. rj. c.* 22. *n. 8).*

9. Quod autem matrimonia hac conditione vitientur deducitur in universum ex formula qua ad nuptias consentitur, vel ex adiunctis proximis vel ex adiunctis remotis. Scd de formula et dc adiunctis proximis supervacaneum esset hoc loco disserere; ex illa enim emptione qua apud istam gentem tota concluditur nuptialis foederis ratio, nil confici potest in neutram partem : proinde restat ut ratio tantum habeatur de adiunctis remotis. Haec interdum huiusmodi sunt ut de matrimonii nullitate vix dubitare sinant: puta si constans vigeret et generalis consuetudo permutandi vel prostituendi uxorem, certa redeunte falsorum numinum solemnitate, gravissima subesset causa, quare supponi posset barbaros gcncratim in matrimonio copulando pacisci saltem tacite conditionem aliquam eius bonis repugnantem. Scd ea quae in relatione afferuntur, sive singillatim considerentur, sive collectim, tanti momenti non sunt, ut contuberniis accenscantur omnes indistincte barbarorum coniunctioncs.

ro. Et re quidem vera quod pars infidelis recuset renovare consensum, seu consentire ad nuptias perpetuas, hoc est concubinatus indicium, scd non probatio; non enim agitur dc matrimonio coniungendo sed de coniuncto: ac si secus esset, conturbernales essent existimandae omnes infidelium ct haereticorum coniunctiones, qui cum matrimonium dissolvi posse persuasum habeant, *libertatem et ipsi retinere volunt ad alia vota transeundi,* nec aliter sunt animo comparati ac barbari istius regionis. Neque consuetudo nuncium remittendi uxori quovis pene ex praetextu, aliamque suscipiendi, ex sese convincit omnia foedera infici pacto contra vinculum; quamvis eadem esset nuptiarum conditio apud Romanos aetate S. Pauli, Apostolus tamen supponit iusta et legitima matrimonia inter infideles copulari (t. Corinth. VII). illud sane primo aspectu gravius, quod ait A. T. barbaros sc coniungere, ita dixerim, ad experimentum: nimirum si compertum exploratumque esset hoc errore illos teneri, prima nuptiarum tempora esse veram propriique nominis probationem, causa esset diligenter examinanda, quippe, simul spectatis aliis quoque adiunctis, satis firmam suspicionem daret cuiusdam conditionis indissolubilitati repugnantis, sed, aliis omissis, cum propositio illa semel iterumque moderetur tempe- ramento, *ita dixerim,* abunde hoc ostendit rem non adeo liquere ut dari possit sententia decretoria.

11. Omnibus igitur perpensis, palam est praestitui non posse generalem regulam, ex qua, nulla in casibus particularibus inquisitione praemissa, matrimonia infidelium istius regionis, et

eorum catholicorum qui in eadem ignorantia versantur, haberi debeant veluti mera contubernia, sed m singulis casibus instituendum est examen circumstantiarum, ct modi quo coniugium *primitus* fuerit initum, tum cius diuturnitatis aliorumquc adiunctorum quae accesserint.

12· Itaque si cx prachabita inquisitione constat de concubinatu, neminem latet cx catholica morum regula concubinas ad baptismum non esse admittendas nisi prius sese reipsa a polygamo vcl contubernale separaverint. Si vero difficilior aliquis casus occurrat, consulendi sunt probati auctores. Quod si nihil apparet contra matrimonium, et aliud non obstat, profecto Baptismus est conferendus ci qui ad Christianam religionem vult venire. Cum vero causa in incerto relinquitur, ct neque separationi sit locus, neque cx malitia partis infidelis consensus renovationi, item qui petit Baptismum est baptizandus, idque duplici ex ratione:

i3. < In re dubia in favorem fidei pro- « nunciandum esse constans regula est > ait Benedictus XIV (1); iam vero clarius est quam ut dici oporteat, in his adiunctis favorem fidei postulare ut stetur pro matrimonii validitate. Novit A. T. hanc S. Congregationem huic principio innixam declarasse, casu quo polygamus infidelis a Christiana religione amplectenda detineatur, eo quod una cx parte haec unam tantum concedat uxorem, cx alia vero parte ille vel retinere velit iustac uxoris loco aliquam ex pellicibus quae non est prima uxor, vel aliam ducere (quae tamen et ipsa Religionem amplectatur); si de valorc matrimonii prudenter dubitetur, posse missionarium hanc ei potestatem faccrc. Iam vero in pari dubio parique fidei favore, contra ius fasque omne infideles a baptismate repellentur cum agitur dc matrimonio servando.

14· Huc accedit altera regula iampridem exposita in instructione dic 18 Decembris anni 1872, ad R. P. D. Vicarium Ap. Oceaniae Centralis data in haec verba: < In dubio stan- < dum esse pro validitate matrimonii. Licet < autem ab hoc principio aliquando recedere • aequum sit, quando nimirum (ut plerumque « contingit in matrimoniis infidelium) quaestio < agitur de facto, utrum scilicet matrimonium « fuerit unquam contractum, nec nc; nihilo- < minus hoc etiam in casu non est continuo < properandum ad principium contrarium. In < primis enim videndum est, utrum matrimo- « nium de cuius existentia missionarius dubitat, « possessionem pro sc obtendere merito possit. « Hoc enim si contingat, perperam a missio- « nario indicaretur standum ci esse pro invali- « ditate, cum iura possessionis servanda sint, < donec dc contrario perspicue constet.

15. « In hoc igitur statu (pergit laudata instructio) regulare principium, quod *m du·* < *bio standum est pro matrimonio,* reviviscat < neccssc esc : adeoque etsi indoles barbarorum < ad concubinatum magis quam ad matrimo- < nium proclivium, formidinem ac dubium dc < contrario non immerito ingerat, non debet ta- < men missionarius ica durus atque imo iniuscus < esse, ut, si circumstantiae matrimonium reno- « vari omnique cx parte certum fieri non sinant, « neque stet per mulierem, quae baptismum < petit, ut illud non renovetur, eam a bapti- < smo removeat, atque ab omni aditu salutis < reficiat : sed ita se gerere debet, quemadmo- « dum iuxta sanae doctrinae regulas in ipsis « matrimoniis Christianorum fieri solet. Novit < scilicet A. T. quod si dubium aliquod de- < prehendatur in alicuius matrimonio circa va- < liditatem, atque ille in bona fide sil, et com- « muni iudicio verus coniux existimetur, non « possit autem idem moneri absque gravi aliquo « periculo, communis doctrina est, silendum « esse, iliumque in bona fide relinquendum, ne- < que proinde a sacramentis esse removendum. < Mullo igitur minus in paribus circumstantiis « removenda erit a baptismate mulier, quae < illud postulat, cum multo maior sit bapti- < malis necessitas, quam ceterorum sacra- « mentorum, sed in sua bona fide relinquenda < erit, donec opportuna oriatur occasio, sive ex < cessatione periculorum quae timebantur, sive « ex conversione ipsius viri ad catholicam rc- < ligionem, matrimonium illud per renovalio- « nem omnino certum faciendi ».

16. Ut autem animarum zelus sit secundum scientiam (Rom. X, 2), Eihi PP. non absolute dixerunt in his et id genus casibus baptizandum esse, sed non semel addidere *si nihil obstat,* quo temperamento illud in primis cautum voluere, quod notatum invenitur in praedicta instructione, et etiam rei praesenti *adamussim* convenit. Denique hoc etiam ab Etftis Patribus animadversum est, missionarios ita in praeconcepta opinione defixos videri quod maritales omnes coniunctiones infidelium istarum partium meri concubinatus dicendae sint, ut sollicitudinem omnem gerentes dc modo, quo ea mulier quae baptismum petit, in vitae consuetudinem a viro recepta est, nullam curam videantur habere inquirendi, utrum cius vir cum alia muliere adhuc vivente iustas nuptias ante illam inierit. Itaque dc hac etiam re monendos illos voluerunt, in hisce casibus prudentem primum ac sedulam, quantum fieri potest, inquisitionem necessario praemittendam esse utrum vir infidelis ante nuptias cum muliere quae baptismum petiit, vero propricquc dicto matrimonio cum alia quae adhuc vivat coniunctus fuerit. Quod si ita esse constiterit, praedicta mulier non erit ad baptismum admittenda,

(1) Lin. ad R P. D. Gulielmi Congregationis S. O. Assessorem $ 27 (r$ Dec. 1751) Bullar. T. III.

nisi relicto viri infidelis contubernio. Si vero id plane non constiterit, inspecta praesertim eiusdem bona fide, iisque omnibus quae hactenus dicta sunt, in possessione sui matrimonii, prout exigent circumstantiae casus, relinquenda erit. Opus autem non est monere A. T. quae hoc et superiori loco dc muliere dicta sunt, accommodanda esse etiam viris, prout ferunt casus.

17. Generalibus hisce regulis specialis consideratio est adienda quoad casus quosdam ab A. T. obiter commemoratos, quos, utpotc non modo graves, sed singularem praeseferentes conditionem, piaculum esset tacitos praeterire. Ait A. T. a septimo vcl octavo anno convictus, pluribus liberis susceptis, cohabitationis perpetuitatem effici posse certam. Coniuges occurrere, vitae consuetudinem retinentes ab aetate iuvenili, et qui, quoad vixerint, in ea manebunt, quippe inter se amentur, filios habeant, et cx separatione gravia caperent incommoda; scilicet huc spectabant ErTii Patres declarando, examen instituendum esse non solum circumstantiarum, et modi quo coniugium primitus fuerit initum, sed etiam eius diuturnitatis, aliorumque adiunctorum, quae accesserint, videlicet prolis, mutui amoris perseverantiae et incrementi, et huiusmodi; cum enim ca adsunt quae, sive singillatim spectata sive collecttm, certum vel prope certum faciunt, qui una vivunt simul permansuros ad obitum usque, esto alia cx parte rvidentissimum esset coniugium fuisse primitus ab cis susceptum speciminis ergo, ad verum proiique nominis experimentum, et idcirco fuisse merum conturbcrnium, tenendum est tamen uti certum, vcl ad minus ut prudenter dubium, progressu temporis transiisse in matrimonium legitimum.

t8. Et sane, cum experimenti ratio tota ct unice in eo consistat, ut contrahentes videant utrum suscepta vitae consuetudine contenti sint, eo ipso quod de huius perpetuitate vix ullum rupersit dubium, coniici potest, conturbernalcs novum absolutumque deinceps praestitisse consensum, ct matrimonium evasisse ratum. Neque est (obiiciendum) < tale experimen- « tum esse quodammodo perpetuum, neuter « enim solutorum huiusmodi coniugum habet sc alteri obligatum; etiam cum pene nullum « superest dubium de connubii stabilitate, coniu- < ges tamen se non censent matrimonio iunctos < eo sensu, quo a nobis hacc vox accipitur » ; hoc enim, cum totum pertineat ad errorem speculativum, matrimonium, ut iam dictum est, nullatenus vitiare potest. His praemissis, en responsa huius S. Congregationis ad dubia quae proposuisti :

I>c coniugibu de quorum matrimonii validitate dubitatur . qui Mcramcnta petunt.

Dubium primum: « Occurrit, exempli causa, « infidelis cum infideli tempore plus minusve < *diuturno* una vivens, qui vult Christo no- < men dare; alter licet tum ei tum filiis facul- < tatem faciat suscipiendi baptismatis, et vi- « vendi christiano more, attamen non modo < cum imitari recusat, sed renuit etiam ad nu- « plias consentire, volens positive libertatem < retinere migrandi ad alia vota. Ille qui vult « religionem amplecti, praeterquam quod ad « separationem adduci nequeat, praesertim si < habet filios, etiamsi id vellet, si agitur de < uxore, gencratim opere implere hoc omnino < non posset; nam primum relicto viro non < haberet unde viveret : ad haec, etiamsi vitae < necessaria ei non deessent, a viro discedere « non posset, nisi ab ea starent (sic) pater vcl < fratres. Infelix mulier, quoad religionem non « suscipit, adeo est res viri, ut, citra domini « consensum, ei sil moralitcr impossibile grave < quidpiam statuere ; semper dicet : *Ille vult* < vel *ille non vult.* Quaero igitur, utrum hoc < casu sit generatim repellendus a baptismate « coniux, seu rectius contubernalis, qui vult < religionem amplecti, et iam vitam ducit cx < lege Christiana, praeter matrimonii iusta toe- < dera, quae inire paratus esset, si alter assen- « tiret ». Paucis: quaeritur utrum coniux tempore plus minusve diuturno iunctus matrimonio id genus quod supra explicatum est, sic gencratim repellendus a baptismate, si neque separatio obtineri queat, neque ex malitia alterius partis consensus renovatio.

S. C. respondit: Negative, sed in singulis casibus res est expendenda ad normam praescriptam, et ad camdcm est agendum, speciatim vero, cum, causa mature perpensa, occurrentibus utrimque rationibus aequaliter vel fere aequaliter probabilibus, valor coniunctionis praesentis dubius existit, quatenus nullum immineat periculum cx indole partis quae in infidelitate manet, missionarius in casu proposito insinuet parti quae suscipit Christiana sacra, caute tamen, ne cius bona fides quidquam detrimenti patiatur, ut, opportunitate capta alicuius momenti effusionis benevolentiae, excitet infidelem ad ei declarandum, si fieri potest, praesentibus propinquis, sive domesticis, sin minus inter sc, eum habere ipsam uti veram uxorem, vel, prout fert casus, verum maritum ; quod cum fecerit, et ipse continuo idem profiteatur erga alterum, sc scilicet habere cum tamquam verum maritum, vcl veram uxorem. Quod si missionarius videat, non sine aliquo discrimine haec fieri posse, tum, attentis expositis, et dummodo ille qui religionem amplectitur sit in bona fide, ct absit quodlibet scandalum, sileat, cum in bona fide relinquat, admittat ad baptismum, eique iniungat ut curet pro viribus conversionem coniugis: quod si Dei gratia adiuvante evenerit, tum libere poterunt, nisi aliud obstet, occasione benedictionis nuptialis ad renovandum consensum adduci.

Secundum dubium ab Ampl. Tua propositum hoc fuit: « Interdum reperiuntur coniuges, < qui licet eorum alter, vel etiam uterque sit

« baptizatus, contraxere perinde ac eorum pa-
« rentes, videlicet una vivunt sine legitimo toro,
< quippe procul a missionario, vel educati fuc-
< rint in infidelitate, vel saltem christianis prae-
< ceptis non eruditi ; missionarius tamen nequit
< eos adducere ad iustam nuptiarum coniunctio-
« nem neque ad separationem quae, ob rationes
< nuper allatas, mulieri est impossibilis. Iamvcro
< mulier vivit ad legem Christianam, liberos
< educat Christiane, quoad potest foemina bar-
<bara; confitetur quoties incidit in missiona-
< rium, a quo tamen absolvi nequit, habetur
< enim tamquam concubina, ipsa lubentissime
• quidem instum coniugium susciperet, sed
« socius recusat firmiter; ipsa promittit se a
« viro non discessuram, ut alteri nubat, et pro
« viribus conabitur suum statum componere
< ad regulam Christianam; in summa, hoc per-
« ficere nequit. Est ne indefinite repellenda a
« sacramentis? occurritne modus eam iuvandi?»

Quaeritur ergo, utrum mulier baptizate quae Christianae legis omnino ignara nupsit, perinde ac infideles, viro infideli, vel baptizato, sit a sacramentis arcenda, cum locus non est neque separationi, neque, er viri malitia, renovationi consensus.

Hoc quaesitum dividetur in duas partes, nam est plane diversa ratio nuptiarum baptizari cum infideli, ac baptizatorum inter se : et cum responsum dandum secundae parti sit admodum expeditum, e re est priori loco illud ponere.

Igitur quod ad baptizatarn coniunctam viro etiam baptizato S. C. respondit : Provisum in instructione et in responsione ad dubium primum. Immo diligenter animadvertendum, in expendendo utrum huius generis nuptiae sint invalidae, longe maiori ac in matrimoniis infidelium opus esse cautione et circumspectione ob sacramenti sanctitatem ; ex qua gravissimum accedit pondus regulae. *in dubio standum pro matrimonio.* Videndum vero utrum obstet canonicum aliquod impedimentum.

Quod attinet ad mulierem coniunctam viro infideli S. Congregatio respondit; matrimonium esse nullum ob impedimentum disparitatis cultus ; neque mulieri sutfragari ignorantiam invincibilem, in qua versabatur, ut pluries professa est haec S. C.; ct nominarim dic 3i Maii anni iyo3 irrita declaravit matrimonia a catholicis cum infidelibus inita in *terra* et *more barbarorum,* etsi lex vel consuetudo Ecclesiae inducens impedimentum disparitatis cultus in illa regione sit invincibiliter ignota. Et generarim de omnibus impedimentis iure ecclesiastico inductis (ait) in Instructione ad Vicarium Apostolicum Siamensem data anno 185q : « Ani-
< mavdcrtendum est etiam quoad impedimenta
< dirimentia, ignorantia minvincibilem, aut bo-
« nam fidem non sulficere ut valide contraha-
< tur matrimonium. Etsi quandoque illa igno-
< rantia et bona fides excusate valeat a peccato,
< tamen nunquam efficere potest matrimonium
« validum quod obice dirimente fuerit irritum.
< Nihilominus inquirendum esse, prout ait Bc-
« nedictus XIV utrum coniunctio sultem extrin-
< secam speciem habeat iusti matrimonii, et
< copula non fuerit manifeste fornicaria scu,
< utrum matrimonium fuerit dc facto contra-
< ctum, et intercesserit affectus maritalis una
< cum consensu naturali (i) ».

Iam vero si cx hac investigatione emerserit cxtrinscca species iusti matrimonii, cum consensus commode renovari potest, R. P. D. Episcopus dispensationem concedat ab impedimento disparitatis cultus iuxta facultatem ei factam a S. Congregatione de Propaganda Fide. Quod si consensus renovari non possit, vel obstinate nolit, dummodo constet de eiusdem consensus morali perseverantia, attentis expositis, Sanctitas Sua tribuit R. P. D. Episcopo facultatem, missionariis quoque sibi subicctis subdelegandam, qua possit in radice sanare, inspectis circumstantiis cuiusque casus particularis, matrimonia iam contracta usque ad receptionem praesentis concessionis: in singulis casibus vero difficilioribus recurratur, expositis omnibus adiunctis. His peractis possunt tuto sacramenta administrari parti fideli. Pergit quaerere A. T. in eodem secundo dubio : « Si respondeatur
< mulierem haberi posse uti legitimo matri-
< monio iunctam co quod polliceatur vivente
< viro nemini se nupturam, si deinceps dimit-
« tatur a viro qui noluit renovare consensum,
« et hic aliam sibi adiungat uxorem, illa est-
< nc censenda, vel saltem censeri potest soluta
< a lege viri? »

S. haec Congregatio nihil generatim respondit de huiusmodi feminarum conditione, videlicet, non dixit utrum coniunctio illius quae contraxit cum baptizato sit reapse iustum matrimonium, nec non; ct utrum coniunctio illius quae copulata est viro infideli habeat nec ne extrinsecam ma'trimonii speciem, sed plus semel monuit hoc a missionariis in singulis casibus expendendum esse iuxta regulas superius datas. Illud quidem non praetereundum, promissionem mulieris alteri non nubendi vivente viro, satis argumenti non esse, unde mulier existimetur, ut supponis, uxor legitima : sed esse tantum conditionem ut, reliquis omnibus concurrentibus, particeps fiat sacramentorum. Quibus praemissis, si mulier tradita viro baptizato, postquam ad normam huius instructionis sacramenta susceperit, a viro dimittatur, hoc vivente irc nequit in aliud matrimonium ; neque

(1) De Syn. dlocccs. Lib. XIII, Cap. XX, n. 8. Quaesi. Can Qp. CLXXIV.

haec lex ei durior videri poterit, cum ad sacramenta admissa fuerit hac conditione. Quod si aliquod suboriatur dubium de prioris matrimonii valorc, neque eiusmodi dubium, adhibitis necessariis et opportunis diligentiis, tolli possit, tunc res lota ad Ap. Sedem deferatur, ct una cum ceteris omnibus circumstantiis, et fideli et distincta relatione de iis quae in ea controversia acta sunt, exponatur quae sit de co casu fama loci.

Eadem agendi ratio adhibenda est cum muliere nupta viro infideli quae donata fuerit gratia dispensationis vel sanationis in radice; neque ei ullatenus suffragatur privilegium Paulinum, quo parti fideli ab infideli dimissae potestas sit migrandi ad alia vota ; hoc enim valet dumtaxat in matrimoniis initis inter duos infideles, quorum alter Christo se adiungit post matrimonium. Rem ita se habere iam edocuit haec S. C.: die enim 14 Iunii anni 1708 dubio: < Nonnunquam focminae christianac ex < dispensatione nuptias contrahunt cum viris « infidelibus a quibus postea abjiciuntur, et < prorsus deseruntur; hae vero foeminae sic a < viris reiectac, quod continere se nequeant, < sponte nubunt, vel aliquando contra propriam < voluntatem a parentibus cum altero infideli, « qui baptismum suscipere paratus est, vel cum « christiano nuptui collocantur. Quaeritur num < istud secundum matrimonium legitimum sit « vel validum ? » respondit : Negative.

Ad tertium dubium huius tenoris: < Si ex < pluribus polygami mulieribus una est aetate « provecta et infirmae valetudinis, ct nequeat « ab co discedere quem habet tamquam do- < minum, quin ex huius parte ei immineat < periculum, potestne haec ad baptismum ad- « mitti, et deinceps ad alia sacramenta ? Mu- < lier id genus est plerumque exclusa a socic- « tate tori ».

S. Congregatio respondit : Mulierem quam constat esse vere concubinam, quamvis aetate provectam, et infirmae valetudinis, atque propterca rciectam a toro, ad baptismum admitti non posse nisi tres simul concurrant insequentes conditiones: Primo quod mulier apud polygamum manere compellatur aliquo imminente ct una gravissimo damno vel periculo, puta vitae vel huiusmodi. Secundo praeter propositum non peccandi, serio promittat discedere primum ac tale periculum cessaverit, ct interim orationi instare aliisque piis operibus, nihil omnino efficere quod excitet viri amorem, et quoad heri potest, vitare eius aspectum, colloquium et potissimum solius ad solum congressiones : verbo nihil omittere quod peccandi periculum magis magisque arcere valeat. Tertio adsit omnino scandalum. Ceterum in praxi peccandi periculum, et periculum damni temporalis sunt perpendenda ct sedulo inter se conferenda, et, si illud est remotissimum, vel cx toto cessaverit (puta si mulier sit anus aetate morboque confecta) non adeo rigida ratio est habenda de altero, dummodo aliud non obstet; at e contrario, si peccandi periculum non sit adeo remotum, multo gravior esse debet cohabitandi causa.

Facultas diip<n tandi cum tiu pturicntibaa in caso dubii impedimenti.

In dubiis quarto et quinto plura exponuntur quarum summa huc redit. Ex multis variisque causis saepe saepius contingit nullatenus deprehendi posse utrum qui contrahere volunt sint coniuncti tertio vel quarto propinquitatis gradu; unde A. T. facultatem postulat dispensandi ab impedimento cuius existentia est certa, gradus tamen ignotus. Item interdum evenit ut neque cognosci possit utrum obstet impedimentum propinquitatis et cuiusmodi illud sit : hinc quaeris quid agendum sit cum hac de re occurrit dubium grave quod tolli nequeat.

(Gradu· ƥropin ƫuititi m qoi> but Apoit. Sede· •d matrimonium diipensare non •oleti.

Ad quae dubia S. C. respondit: Sive impedimentum sit certum, et dubitetur tantum de gradu cognationis, sive dubium versetur circa ipsam impedimenti existentiam, facta diligenti inquisitione, quatenus constet non agi de gradibus iure naturae prohibitis, vel de gradibus in quibus Ap. Sedes dispensare non solet (videlicet, praeter totam lineam rectam cognationis, de primo gradu cognationis lineae transversae, ac primo affinitatis gradu lineae rectae ortae ex copula licita, vel ex copula illicita publica, vel illicita occulta habita antequam nasceretur proles quae vult contrahere), in talibus adiunctis Sanctitas Sua ampliorem tibi impertitur facultatem dispensandi, ad quinquennium duraturam. Notandum tamen, in secundo casu, hoc est cum ambigitur de ipsamet impedimenti existentia, dispensationem esse adhibendam tantum ad cautelam.

Circa ƥrobatio net Italus liben advenarum.

Dubium sextum est huius tenoris: < Advena qui velit in matrimonium ducere < lierem indigenam, asseverat suum statum li- « berum, ct si ei respondeamus nuptias esse < differendas quoad exhibeat documenta, ille < matrimonium init coram ministro protestante. < Itaque si non constat rem aliter se habere < ac ille dicit, potestne ei fides adiungi, ct pro- « cedi ad benedictionem nuptialem ? »

S. C. respondit : Curanda est pro viribus observantia decreti Clementis X *Cum alias* die *21* Augusti anni 1670 (K n. ctgeneratim vitanda sunt matrimonia exterorum qui sint destituti requisitis documentis. Quatenus vero haec haberi nequeant, supplendum eo meliori modo quo fieri potest, habita ratione instructionis an. 1869 *(V.* n. *1321)* transmissae; et si testes vel testis catholicus desit, aut non sit idoneus, nihil obstat quominus in matrimoniis catholicorum recipiatur testimonium etiam acatholicorum, quatenus constet acatholicos testes, dc quibus in singulis casibus agitur, esse fide dignos, ut haec S.C. declaravit djc 2 Aprilis anni 1873.

In iis vero casibus urgentioribus in quibus periculum adest ne qui ab Ecclesia sunt repulsi matrimonium ineant coram ministro acatholico, dummodo constet de domicilio utriusque sponsi, et tactis interrogatoriis iuxta formulam transmissam, SSrftus facultatem A. Tuae impertitur subdelegandam quoque missionariisTibi subtectis, qua iidem sponsi admitti possint ad iuramentum suppletorium. Idquc ad quinquendum durantibus circumstantiis.

Grc rolcrxB· turn ſbcolu mcn ſito ia mixtu nopt11

Dubium septimum hoc fuit : « In dioecesi « S. Alberti extant pauperes quidam catholici « permixti cum protestantibus et infidelibus. « Hi confitentur quoties incidunt in missiona« rium, quod evenit semel in anno, ſvel in « biennio. Magis ex ignorantia quam ex ma« litia sunt infeliciter nimis faciles ad matri« monia mixta, nec intelligunt quare haec no« bis sint adeo invisa. Cum sint admodum « morosi, arbitrantur nos cos despectui habere « eo quod in talibus nuptiis nulla utamur « caeremonia ; ct ministri protestantes inde oc« casioncm captant cos ad hacrcsim adducendi. « Peto igitur ut nobis facultas fiat adhibendi in « hisce matrimoniis, cum impediri nequeunt, « aliquem ritum, saltem ut sacerdos adsit cum « supcrpclliceo ».

S. Congregatio respondit : Provisum Instructione *Etsi SSmus* dic i5 Novembris an. i858 transmissa. Cum tamen in rerum adiunctis a R. P. D. Episcopo expositis, periculum est ne catholici illi rudes cx hac S. Sedis tolerantia magis magisque in errore firmentur non esse cur Ecclesia tantum abhoncat a matrimoniis mixtis, Episcopus pro sua prudentia decernat, num satis sit sacerdotem uti tantum supcrpellicco, omissis precibus ct reliquis ritibus.

I428

Grci oium faeJuium nanorum In <>nente.

S. C. S. Officii *t6 Decembr. 1874* — Dklkq. ap. Mksopotamiar — I/Evêque désigné par les nn. 14 ct i5 (form. IV. Facultatum pro Praefectis) : *Reconciliandi ecclesias pollutas aqua ab Episcopo benedicta, et, in casu necessitatis, etiam aqua non benedicta ab Episcopo: et huiusmodi facultatem communicandi simplicibus sacerdotibus;* et : *Consecrandi calices, patenas et altaria portatilia cum oleis ab Episcopo benedictis, ubi non erunt Episcopi, vel distent duas dietas, vel Sedes vacet;* est-il ΓEvêque latin seul, ou le Délégué du S. Siege où bien toute espece d'Evcque oriental?

2. Les facultés pouvoirs, dispenses etc. contenues dans les Patentes des supérieurs des Missions latines en orient donnent souvent lieu \ l'ambiguité par suite de la nature variée des personnes avec les quelles ils sont cn rapport. Ces patentes sont évidemment faites pour les missions établies dans de diocèses gouvernées par des Evêques, ou des Vicaires Apostoliques du rit latin, qui ont une juridiction directe ct absolute sur tous les fidèles de leur dioecèse ; hors d'ici les missionnaires n'ont dc juridiction réelle que sur un nombre fort restreint dc latins, ct quelques orientaux privés de pasteurs, mais ils sc trouvent par le ministère dc la confession en rapport avec les catholiques des différents rits qui les entourent, grec, arménien, syrien, chaldéen. Pourront-ils dans ce cas, et dans tout ce qui n'est que de for intérieur user des dispenses concédées au Supérieur dc la Mission, si celui leur cn concède la faculté ?

R. Ad ît. Episcopus de quo sub nn. 14. ct i5. Facultatum esse Episcopum ritus latini.

Ad 2. Negative.

1429

Circa fidd protoasionem ia coniccrationc Epheoporum.

S. C. Prop. F. *10 Ian. 1875 (Ex Aud. SS.)* — Vicarius Ap. *N.* in Sinis exponit quod ante suam consecrationem, fidei professionem a Pio IV praescriptam non emisit, eo quod tam ipse quam Episcopus consecrator crederent iuramentum in Pontificali Romano contentum dt professionem fidei unam eamdemque rem esse. Nunc autem melius edocti, iidem duo Episcopi Vestram Sanctitatem suppliciter ct humiliter rogant pro censurarum, si quas forte incurrerint, absolutione.

R. SStftus (Pius PP. IX utrumque) Vicarium Apostolicum absolvit, quatenus opus sit, a censuris ob praemissa quomodolibct incursis, firma manente obligatione Vicario Ap. *N.* emittendi coram aliquo missionario sui Vicariatus professionem fidei, iuxta formulam a Pio PP. IV praescriptam.

1430

ρ,^ὐ'Λρi^ j»el}<10· <u,tu' rc nudent,

S. C. S. Off. *13 Ian. 1875* — Mandavit Sanctitas Sua (Pius IX) monendos esse scriptores qui ingenia sua acuunt super argumentis quae novitatem sapiunt, ac, sub pietatis specie, insuetos cultus titulos etiam per ephemerides promovere student, ut ab eorum proposito desistant, ac perpendant periculum quod subest pertrahendi fideles in errorem etiam circa fidei dogmata, et ansam praebendi religionis osoribus ad detrahendum puritati doctrinae catholicae, ac verae pietati.

I43I

nuum impomio- ordinandirum/

S. C. C. Off. 20 Zon. *1873* — Episcopus *N.* subdiacono diaconatus Ordinem confcnc volens, in illius ordinatione peragenda manum utique dexteram, et ad minimam quidem distantiam, super caput eius suspendit, quin tamen praedictum illius caput corporaliter attingeret.

1. An ad reparandum praedictae ordina-

lionis defectum, ordinatio tota diaconatus in illo sacerdote iterari debeat.

2. An hacc ordinationis iteratio sub conditione fieri possit a quocumque catholico Episcopo secreto, quocumque anni tempore, etiam in sacello privato.

R. Ad utrumque : Affirmative, facto verbo cum SSrTio.

1432

rdinendum”q.h \s. sacnmcD· l”m‘

S· R. C. *6 Febr. 1875* — Sk BBWICBX. — An, attenta peculiari structura ecclesiae cathcdralis Scbcnicen. et consuetudine in eadem rigente, retineri possit SSffium Eucharistiae Sacram. in altari maiori ; eo vel magis quod id non vetetur a Cacremoniali Episcoporum, sed solum uti minus opportunum perhibeatur (t).

R. Negative.

1433

mStumin nonibut matri- praemittendis,

Ex Litt. S· c· S* *Π Febr. i875* — S. Ger mani — La condizione dei giuramento (da prcstarsi nci matnmoni misti dalla pane eterodossa nel prcmcttcrc le solite cauzioni) e una prescrizione meramente ecclesiastica dalla quale puô talvolta prcscindersi se le circostanze lo consentano. Che per farsi luogo alia dispensa nci matrimoni misti è essenzialc solamente la promessa delle solite cauzioni, la quale dev’essere cosl seria che il Vescovo riesca a formarsi la certezza morale chc sarà dal coniuge eterodosso osservata ed adempiuta fedclmente ; e dove egli o per le qualité del soggetto, o per altre circostanze non potesse acquistare simile certezza, puô a buon diritto domandarc che la promessa sia munita di giuramento.

1434

Circa morem sepulcra expurgindi, gentilibus et chnatiania communem.

S. C. S. Officii /7 *Febr.* ^75. — Coctnc. Or ient. — I. Cum paganis, tum Christianis, in hac Missione Cocincinac Orientalis, mos est parentum sepulcra expurgare atque reficere, praesertim mense duodecimo cuiuslibet anni : nonnulli tamen mense undecimo vel etiam primo anni sequentis id peragunt. Cum enim, hoc tempore, autumnalis inundatio iam finem habuerit, populusqne magis opere vacet, nulla ccrtc alia anni tempestas tam opportuna ad id faciendum apparet.

II. Nulla autem, nec a rege, ncc a provinciarum praefectis, ncc a maioribus pagi, fuit praefixa dies, quae a solis familiis, prout cuilibet placuerit, constituitur,

III. Nunc praeterea religionem Christianam sat bene noscunt pagani, qui Christianos omnem superstitionem in sepulcrorum expurgatione amovere aperte conspiciunt, ita ut ullum nequeant, a Christianorum agendi ratione, scandalum accipere, ncc dc facto accipiunt ; imo amorem cum veneratione in parentes quorum reficiunt sepulcra ostendere cos videntes , iam non sunt tam sanctae religioni infensi.

IV. Ipsimct Christiani omnino in bona fide semper fuerunt ct sunt. Nemo quippe est qui putet, hac in re, ob modum vel ob tempus quo sepulcra reficiuntur, aliquid esse prohibitum, ct ne unus quidem mihi (Vicario Ap.) notus est qui cx sc in hac occasione superstitiosum actum faciat ; preces, e contra, pro parentibus defunctis recitant, Missae celebrationes petunt, ct post familiae convivium, quisque domum suam in pace repetit.

V. Qui vero simul cum gentilibus, quia sunt cognati, affines, vel eorum domestici, mortuorum sepulcra expurgant, actum aliquem superstitiosum nullo modo facere coguntur. Si quis vero talem actum admiserit (quod ignoro, sed identidem evenire praesumendum est), hoc tantum propter respectum humanum, debilem fidem, aut aliam causam huiusmodi, non autem propter ullam paganorum coactionem.

VI. Quapropter omnes ad unum antecessores mei morem supra expositum, quoad personas, modum ct tempus, unanimiter tolerarunt. Timebant utique ne, ipsis prohibentibus, Christiani haud pauci non obedientes (res enim alte in moribus fixa est) graviter formaliterque peccarent, ct malum augeretur nedum minueretur.

VII. Venerabilis etiam praedecessor meus, Episcopus Metcllopolitanus, decretum noverat datum Missioni Chcn-si in Sinis dic 9 Iulii 1792 *(V. n. 608);* quod decretum docet: *Permitti posse Christianos mortuorum sepulcra expurgare, ipsorum figuram cubicam reficere, dummodo id non peragatur simul cum gentilibus, neque eodem die, sed die et anni tempore penitus diversis.* Attamen praedictus Vicarius Ap. prohibere sepulcrorum expurgationem , quoad personas, modum et tempus, sc debere non arbitrabatur. Forte existimabat hoc decretum pro Sinis datum, pbi mortuorum sepulcra aliis

(i) In Cacremoniali Episc. *(Cap. XII)* haec habentur: ▮ Licet sacrosancto Dni N. lesu Christi Corpori, « omnium sacramentorum fonti, praecellent»ssimus ac « nobilissimus omnium locus in ecclesia conveniat, " neque humanis viribus illud venerari ct colere urn- ▮ quam valeamus quantum decet tenemurque, tamen « valde opportunum est ut illud non collocetur in ma- « iori, vcf in alio altari in quo Episcopus, vel alius « solemniter est Missam, seu Vesperas celebraturus, e sed in alio sacello, vel loco ornatissimo, cum omni t decentia ct reverentia ponatur. Quod si in altari ma- « iori, vel alio in quo celebrandum erit, collocatum re- « periatur, ab eo altari in aliud omnino transferendum « est, nc propterea ritus et ordo caeremoniarum, qui « in huiusmodi Missis ct officiis servandus est, tur « betur ».

forsan modis, caeremoniis ac circumstantiis expurgantor, non obligare in suo Vicariatu, aut etiam timebat ne maius pro animabus detrimentum a decreti publicatione oriretur, quod certe valde timendum est.

VIIL His fideliter expositis, suppliciter quaero :

1. An tacendo tolerare possim morem Christianorum, qui, a paganis penitus seiuncti, parentum sepulcra expurgant et reficiunt mensibus supra enumeratis, si timeatur ne, ex prohibitione magnum patiantur detrimentum, dummodo nullum exinde oriatur pro paganis scandalum, nullumque actum superstitiosum admittant christiani.

2. An eos qui bona fide et ob rationes cognationis, domesticitatis etc. supra expositas, una cum gentilibus sepulcra expurgant, quin ullius superstitionis participent, tacendo, etiam in sua bona fide relinquere possim ; praesertim si vere sit timendum nc multi rite moniti nullo modo obtemperent, aut imperfecte tantum obediant, et exinde maius detrimentum subeant.

3. An, si quando inveniantur qui cx imbecillitate fidei ct indolis, aut etiam ex impietate, cum gentilibus superstitiones peragunt in sepulcris expurgandis, prudens sit ac sufficiat eos dure increpare de peccato commisso, graviter etiam punire, atque illis absolutionem sacramentalcm denegare donec corrigantur ct resipiscant, sed non publicato decreto supra citato.

R. Ad 1. luxta exposita, affirmative.

Ad 2. Etsi agitur dc re valde periculosa, infirmis praesertim in fide, attamen, quia uti asseritur, christiani in expurgandis sepulcris una cum infidelibus nullo modo se immiscent superstitiosis eorum ritibus, nec illis quoquomodo cooperantur, nec operi expurgationis ulla praestituta est dies : insuper, *dummodo nec eiusdem operis modus, sive* **forma**, *ulla regantur lege vel consuetudine* (nisi forsan cx causa mere civili vel physica), cum, positis his conditionibus, opus de se licitum sit, et grave periculum immineat si prohibeatur, hoc est, vel inobedientiac ex pane Christianorum , vel persecutionis ex parte infidelium : tolerari posse ut christiani una cum gentilibus, ratione cognationis et domesticitatis, aut cx alia iusta causa, sepulcra expurgent ; adhibitis necessariis et opportunis praecautionibus, inter quas praecipuae videntur: 1. Instructiones et monitiones, quae quam proxime praecclant tempus expurgationis sepulcrorum; — 2. Si caveatur nc iterum se exponant periculo qui iam ceciderunt; 3. Si prohibeatur omnibus christianis indiscriminatim, dum possibile sit, nc assistant etiam praesentia mere materiali superstitiosis ritibus infidelium etc.

Ad 3. Quoad primam partem: Prudenti iudicio Vicani Ap. — Quoad secundam partem, id est dc non publicando decreto : Provisum in responsione ad secundum.

1435

S. C. de Prop. F. *26 Febr. 187^.* — (C. (j .) — ŏe siasi imposta o s'intenda imporre per precetto, o solo in via di consiglio la professione di Cede nei Concilt Provinciali a quei Vescovi chc gil altrc volte v'intervennero c ve Temiscro. ĉire sdet profcuioactn j@wnodi» prodam cm,th<e'

R. lamdiu invaluisse laudabilem consuetudinem qua Episcopi in Synodis Provincialibus, etiamsi aliis iam interfuerint, fidei professionem emittant.

1435

S. C. de Prop. Fide. — *26 Febr.* /<£75 (C. G.) Qukbkc. — t. Quando parochus Efînïï duabus praccsi parochiis) celebrateadcm dic in utraque parochia teneturne ad applicationem utriusque Missae pro populo? Quoad Mitua pro populo cac parocbuidoobu praccM paroeciis.

2. Quando (idem) parochus celebrat per se in una, et per vicarium, vel alium sacerdotem in altera, debetne utraque Missa applicari pro populo ?

3. Quando una parochia caret ecclesia, et populus eius ad alteram ecclesiam venit ut obligationi satisfaciat audiendi Missam , teneturne parochus ad applicationem duarum Missarum, si habeat vicarium vel alium sacerdotem, aut etiam bis celebret ipse?

4. Aliquando evenit ut Missa non celebretur in parochia minus principali, nisi bis aut semel in mense, aut etiam minus frequenter; teneturne parochus aliis Dominicis ct festivis diebus duplicem Missam applicare, si habeat sacerdotem aut ipse bis celebret in sua ecclesia ?

5. In hac regione saepe contingit ut quaedam territoria valde ampla, sed populum valde dispersum continentia, ab Episcopo limitibus circumscribantur ad tempus sub nomine *missionis* non vero *parochiae;* eorum cura spiritualis aliquando committitur alicui presbytero, qui ibidem residet cum titulo *missionarii,* ct omnia munera perficit quae sunt parochi propria, decimas ct oblationes percipit sicut verus parochus; teneturne ille presbyter ad celebrandum *pro populo,* sicut parochus. Qnoid Mltoa .fu«ion«bu»°

6. Aliquando harum *missionum* cura spiritualis committitur alicui parocho vel missionary vicino qui ibi identidem celebrat per sc vel per vicarium ; teneturne ille parochus vel missionarius ad Missam applicandam pro *populo* si habeat vicarium vel alium sacerdotem vel bis ipse celebrat ?

R. Ad i. 2. 3. 4. Affirmative.

Ad 5. 6. xNcgativc, et detur Decretum 18 Augusti 1866. *(V. n. 1296).*

1437

..SXnïïndi C|BiaKnKr,ſo ſhro dubuâ fu-

Ex Litt. S. C. Officii *'2 Martii iS75.* Nella Congregazione di Fer. IV. io. corrente si propose il dubbio del Vic. Ap. del Tunkino Orientale sul senso da darsi alia formola relativa alla facoltà di dispensare i cattolici poveri abilitandoli a lavorare nei giomi festivi. Gli Effit Inquisitori Generali dovettero riconoscere che la formola in discorso non à conccpita abbastanza chiaramente, e puô dar luogo a perplcssita, come infatti si verifica per pane dei prelodato Vic. Ap. mentre, com'c concepita, sembra che la recita delle preci supplctorie debba aver luogo anchc quando i poveri cattolici abbiano ascoltato la Messa, il che non· potrebbe a rigore esigersi. Per la quai cosa i prelodati ErTii hanno risoluto doversi riformare la ripetuta formola per modo che si dica : *post tamen S. Missae auditionem, si possit audiri; si vero non possit, recitatis precibus suppletivis;* e si adotti inavvenire per tutti i casi in occasione che avranno a rinnovarsi le facoltl a quei Vicarî Apostolici. Intanto potrà seriversi da cotesta S. C. a quel Vic. Apostolico facendogli intendere che le preci suppletorie, naturalmente da determinarsi secondo il prudente di lui arbitrio, debbono rccitarsi dai fedeli dispensati *sub gravi,* attesochc sono esse surrogate al precetto della Messa, e d'altronde è di dritto divino che la festa debba esserc in qualchc modo santificata con preci c con pie opere.

Si responsa fuerint negativa, praefatus orator humillime postulat ut S. C. sanet omnes benedictiones datas in dioecesi Lemovicensi usque ad hanc diem sine delegatione valida.

R. Ad t. Negative.

Ad 2. Provisum in primo.

Quoad vero postulatum, rescripsit : Attenta rei difficultate, Rthus Orator acquiescat.

1438

S. R. C. 2 *Apr. 1875* — Nicotbrbn. kt Oropikn. — Corpora defunctorum iam condita in sepulcris, quae non distant ab altari iuxta praescriptiones canonicas, removeantur, si id commode fieri poterit; posthac vero in iisdem ncutiquam cadavera sepeliantur (t). uri.

1439

S. R. C. *2 April. 1875* — Lbmovickn. — Ep. Lcmoviccn. S. R. Congregationi sequentia duo dubia enucleanda proposuit, nimirum : GraJdc«rionem benedictionum m Rom. Riluiii cxiv taim.

j ^n Episcopi, sive cx iure ordinario, sive ex consuetudine, omnes benedictiones descriptas jn RjtQa]j Romano et reservatas, in quibus non intervenit sacra unctio, sacerdotibus minoribus delegare possint.

2. An Vicarii Generales, sive ex facultatibus ordinariis, sive ex delegatione speciali, nomine Episcopi istas benedictiones delegare possint.

1440

S. C. S. Officii 7 *Aprilis. 1875.* — 1. An liceat Missam offerre pro illis qui in manifesta haeresi moriuntur, praesertim quando huiusmodi applicatio nota esset. Dc applicatione Miatac pro bacrciicii.

2. An liceat etiam in casu, quo huiusmodi applicatio Missae tantum sacerdoti, et illi qui dat eleemosynam nota esset.

R. Ad i. et 2. Negative.

I44I

Decr. S. C. de Prop. F. *8 Apr. 1875.* — Cum Archiepiscopus et Episcopi Provinciae Quebecensis in V Provinciali Synodo congregati, ut fideles a letali ebrietatis vitio de terreantur, atque ad colendam temperantiae virtutem excitentur, varias quae *a Temperantia* amussim numen mutuantur, societates fovere peropportunum duxissent, supplicem libellum ad Summum Pontificem miserunt, ut eisdem Societatibus indulgentias aliquas elargiri dignaretur. Porro SSffius D. N. , de consilio EAorum PP. S. Cong, de Prop. Fide , referente me infrascripto eiusdem S. Concilii Pro-Secretario, praedictis societatibus, dummodo nullum in eis fiat votum aut iuramentum, et promissio abstinendi a vino, aliisque potionibus inebriantibus ita emittatur ut eius violatio non sit peccatum, easdem indulgentias perpetuis futuris temporibus valituris ac fidelibus quoque defunctis applicabiles benigne concessit, quas Societati SSrtue Crucis per rescriptum diei 27 Iunii 1852 impertitus est, videlicet:

i°. Plenariam die receptionis in praefatam confraternitatem, dummodo iidem vere poenitentes ac confessi, ac S. Eucharistia refecti, ecclesiam Sodalitii loci visitaverint, ibique iuxta mentem Sanctitatis Suae per aliquod temporis spatium oraverint.

2 Plenariam dic festo titulari, servatis conditionibus sub n. i° expressis.

3°. Plenariam in articulo mortis, dummodo rite, ut supra, dispositi, SS. Icsu ct Mariae nomina, saltem corde, devote invocaverint.

4°. Indulgentias 7 annorum et totidem quadragenarum pro quatuor festis in anno ab Or-

(r) « Cadavera ab alun tribus cubitis distare debere: ct tres cubitos esse férc unum metrum longitudinis; atque hanc distantiam sepulcrorum ab altari sufficere ». (S. R. C. TI Ianuarii 1897.

dinario kernel tantum designandis , dummodo ecclesiam Sodalitii, ut supra, visitaverint.

5°. Indulgentiam 60 dierum pro singulis operibus piis.

6 indulgentiam 3oo dierum ab iis sodalibus lucrandam, qui ebrietati deditos ab huiusmodi vitio averterint, aut cos promoverint, ut pio Sodalitio adseribantur, ct obligationes illius firme ct sancte observent.

7 Indultum ut singulae Missae, quae in ecclesia Sodalitii loci pro defunctis sodalibus offeruntur, suffragentur perinde ac si in altari privilegiato celebrentur. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

1442

QtH Pdiqul·-rum mfhctilfci-Uleiu.

S. R. C. 25 *Aprilis* /Î75 — Mr diolankn. — Num Reliquiae, quas constat easdem esse, quae ineunto praesenti seculo asservabuntur sub altari sacelli Arcbipraesulum Mediolanensium, quamvis nomine careant Sancti, cuius corporis particulae sunt, ab Ordinario authenticari ct parocho pie petenti donari possint.

R. Quoad authcnticitatcm Reliquùe, Affirmative, seu satis constare; quoad distributionem eiusdem, non expedire.

1443

Cure» Miturom decmotyn»».

S. C. Concilii *24 April. 1875.* — 1. An illicite agant ii qui cum non sint bibliopolae nec mercatores, vcl aliter Missarum celebrandarum quaesitores, verum ecclesiastici viri, quibus sponte a fidelibus Missarum celebrandarum eleemosynae traduntur, quique ad bonos libros vel diaria religiosa evulganda eas celebrandas offerunt sacerdotibus, ut inde ii accipiant, stipendii loco, libros vel ephemerides.

2. An illic'tc agant huiusmodi sacerdotes, qui vcl iis oblatas a supradictis ecclesiasticis Missas acceptant, vcl ipsis eas petunt celebrandas, ut inde queant, pro Missis iam celebratis, carum stipendii loco, libros vcl diaria acceptare vel petere, cum ipsi aliunde sciant, aut sibi persuadeant, aliter non obtenturos easdem Missas pro effectiva eleemosyna celebrandas.

3. An ct quomodo sustineatur dccictum Episcopi C. absolute prohibens sacerdotibus suae dioecesis ne libros, vcl diaria religiosa pro Missis celebrandis vel celebratis recipiant.

4. An ct quomodo improbandi sint moderatores vel administratores diariorum religiosorum qui sacerdotibus Missas celebrandas committunt, retento cx carum eleemosynis pretio diariis ipsis respondente in casu.

R. Ad 1. et 2. Negative.

Ad 3. Reformato dubio: An et quomodo respondendum sit Episcopo C. in casu, Negative m omnibus ad utrumque.

Ad 4. Negative, dummodo nil detrahatur fundatorum vcl oblatorum voluntati circa stipendii quantitatem, locum ac tempus celebrationis missarum, exclusa quacunque studiosa collectione missarum, et docto cui de iure dc secuta missarum celebratione, facto verbo cum SSffio.

1444

Quoad da clausula» »() conccMione h cullaium appow-1M.

S. C. S. Officii /5 *Iunii 1875* — S. Ludovrcr — An dispensatio super impedimentis matrimonialibus ab Ordinario iuxta consuetas facultates Apostolicas concessa, quamvis graviter illicita, tamen valida sit quando data sit informis propterca quod tenor facultatis a S. Sede delegatae, vel tempus *ad quod,* expressa non sint, vcl quia tclcgraphice paucis verbis vel oretenus tantum concessa sit. Dubium hoc oritur ex omissione clausulae *alias nullae sint* in facultatibus ordinariis Americae nunc concessis, quae clausula olim in huiusmodi facultatibus expresse apposita fuerat.

R. Affirmative, dummodo reapse mulier rapta non fuerit, vel, si rapta , in potestate raptoris non existât. Clausulas vero servandas adamussim c^se quantum tamen rerum, temporum, loeorumque adiuncta ferre possunt.

1445

Dc (acullalc ‡iodi » multiplia cod· sanguiniutc d affinitate.

S. C. S. Officii /5 *Iunii 187*5. — 1. An in multiplici consanguinitate, seu cum consanguineis qui ex multiplici stipite invicem coniuncti sunt, Ordinarius dispensare possit iuxta facultates a S. Sede impetratas tenoris sequentis: *Dispensandi in 3. et 4. consanguinitatis et affinitatis gradu simplici et mixto* tantum, *et in 2. j. et 4. mixtis, non tamen* in *2. solo quoad futura matrimonia;* atque *Dispensandi in utroque foro pro catholicis eius iurisdictioni subiectis in matrimoniis sive contractis , sive contrahendis super impedimento* 2. *gradus consanguinitatis vel affinitatis in linea transversali aequali pro centum casibus.*

2. An in multiplici affinitate dispensare possit.

R. Ad 1. et 2. Affirmative, scilicet Episcopos qui facultate gaudent quinquennali dispensandi in 3. et 4. consanguinitatis ct affinitatis gradu simplici et mixto tantum, et in 2. 3. et 4. mixtis, non tamen in 2. solo quoad futura matrimonia, posse dispensare in 3. et 3. in 4. ct 4, in 3. mixto cum 4; nec non in 3. ct 4. cum 2. mixtis, sive gradus oriatur cx uno sive cx multiplici stipite. — SSmus adprobavit.

1446

arca ofidua nT.h‘‘‘m u™. trfcanl®».

S. C. EE. et RR. 20 *[unii 1875.* — M. Arcivescovo d' Oregon ebbe proposto i jeguenii dubbii, notando, per la chiara intclligenza del

primo, chc il doico Arcivcscovo avea citato un testo del Dottor S. Alfonso de Liguori in cui dicendosi chc i confcsson dcllc monache dccorso il triennio dichiaransi sospesi, si aggiunge : *et hoc valet etiam pro confessants Conservatoriorum :*

1. Nos sœurs de Charité et autres consacrées à Tcducation dc la jeunesse sont elles comprises sous le nom dî *Conservatorium ?*

2. Si oui, Γ Evêque peut-il autoriser le confesseur à les confesser *ultra triennium ratione deficientiae confessariorum idoneorum?*

3. La defense dc la S. C. cmportc-t-elle la nullité de l'absolution du confesseur auctorisé par Γ Evêque à confesser *ultra triennium ?*

Questa S. C. de Vescovi c Reg. per la risoluzionc degli esposti quesiti, dopo udito Γoracolo di Sua Santità, avvcrto primieramente che in genere la prescrizione sul cambiamcnto del confessore triennale deve applicant non menu ai Monasteri cd ai Conservatorii, che ad ogni altra società di donne conviventi *more communitatis,* i quali abbiano i confessori ordinari, salvo chc da particolari indulti nc fosscro dispensati. /Xggiunge similmente che lo stesso S. Consesso ħeU anno 1846 ad una richicsta affine alla présente, che avea promosso il Vcscovo Tridentino, sc cioc fossero da cambiarsi nci singoli trienni i confessori anche quando, corne avvicne aile Suore di Carità inservienti agli ospedali, queste spessissimo sono trasferite da un luogo e da una casa ad una altra, avea gil risposto in senso atfermacivo, concedendo perô neilo stesso tempo all'Ordinario le facoltà di confermarli una o anchc duc volte, osservate sempre le consuete condicioni in tale caso prcscrittc.

Da ultimo ha espressamente dichtarato la Santitl Sua che il lasciar continuare un confessore nolle comunità di donne come sopra, okrc un triennio senza dispensa della S. Sede, alla quale esclusivanicntc compete il concc-dcrla, non importa nullità delle assoluzioni sagramentali, ma U ticamente un escrcizio illccito di quel sagro ministcro. A rimuovere poi Γ incertezza che tuttora rimaneva nell'animo di M. Arcivcscovo di S. Francesco gioverà fargli considerare chc ove le Suorc o Figlie della Caritil di S. Vincenzo de Paoli della sua diocesi abbiano Γ abitudine, o debbano confessarsi dai parroco, accedendovi nella sua chiesa parrocchialc, o in altra pubblica chiesa, non e questu il caso in cui c applicable la inibizione data ai confessori di proseguire al di 11 dei triennio, mentre ia medesima c inflicta unicamente ai confessori ordinari che si recano ad ascoltare le confessioni nei monasteri, conservatori cd altri luoghi ove convivono donne in forma di comunità (t).

1447

S. C. S. Officii 25 *Iunii t875* — Baxonbn. p — Utrum obligatio de non miscendis piscibus cum carne diebus quadragesimae attingat omnes qui vi indulti carnibus vesci possunt, vcl solummodo cos qui ieiunant. Jicbu· iciomt.

R. Affirmative quoad primam partem ; negative quoad secundam partem ; et detur decretum 24 Martii 1841 , nempe ad dubium: « An lex dc non permiscendis licitis et interdictis epulis eos etiam respiciar qui ad unieam comestionem non tenentur, uti iuvenes « antequam tertium compleverint septennium, « aliique rationabiliter ab eadem excusati ob « impotentiam vel laborem » : Erfii decreverunt : *Affirmative.*

1448

S. R. C. 4 *Sept. i875.* — Holston S>.«swto — Rffio D. hodierno Vie. Ap. Holstein-Sleswigis a S. C. de Prop. F. circa celebrationem Missarum de Rcquie concessum fuit privilegium quod sic se habet: *Singulis secundis feriis non impeditis officio novem lectionum, vel, eis impeditis, die immediate sequenti, celebrando Sfissam de Requie in quocumque altari portatili, privilegium conceditur liberandi animas secundum eius intentionem a purgatorii poenis per modum suffragii.* Quum circa hoc privilegium nonnullae exortae fuerint difficultates, praefatus RrTius Orator ab eadem S. C. insequentium dubiorum solutionem expedit, nimirum: — 1. An tale Officium novem lectionum dictum privilegium prohibens, etiam illud censendum sit quod ritu semiduplicis celebretur. — 2. An in casu quo, impedica feria secunda, etiam dies immediate sequens, seu feria III similiter impedita sic Officio novem lectionum, privilegium supradictum pro tali hebdomada omnino cesset. p"Æ

Quum autem memorata Congr. eadem du-

(1) Quoad confcssarios monlalium haec, quae sequuntur, notanda: *S. C. Epf. et Rtgul. 2 .Maii 161J et y Iunii [620.* « S. C. statuit confessarios monialium « debere esse in aetate supra quadraginta annos ». — S. *C. Concilii 2 Sept.* /6/7. — « x. An archipresby- « ter C ithcdralis, cui imminet cura animarum, possit « esse confessarius ordinarium monialium.

« 2. An Episcopus possit denegare monialibus pe- « tentibus confessarium extraordinarium bis vcl ter in « anno.

• 3. An confessarii ordinarii possint ultra trien- « nium durare, ct maxime per longum tempus.

« 4. An cpnfcssionalia monialium possint esse in • sacristiis, vcl in domibus quas inhabitant confcs· • sarii.

« R. Ad x. Non posse, sed posse indulgeri.

« Ad 2. Non posse, immo teneri offerre.

« AJ J. Singulis trienniis mutari debere.

« Ad 4. Non posse, sed extare debere in ecclesiis « monasteriorum ».

bia pro opportuna solutione ad Sacrorum Rituum Congregationem transmiserit, haec, audita relatione *etc.* declaravit ; « */n casu de quo agitur celebrationem Missarum lectarum de Requie, praeter vigilias, ferias et octavas privilégiâtas, ic festa de praecepto servanda, impediri tantummodo ab occurrentia Officiorum novem lectionum quae gaudeant ritu duplicis maioris, aut duplicis 1. vel 2. classis >.*

I449

l>e Mhol'· po- Nicu ifl America xpt»ntnoniH.

Instr. S. C. S. Officii *24. Nov. 1875.* — (ad Episcopos Stat. Ford. Amkk. Srpt.) — Pluries S. Congregatio de Propaganda Fide certior facta est in Foederatis Statibus Americae Septentrionalis catholicae iuventuti c scholis publicis, quas illic vocant, gravissima damna imminere. Tristis hic nuntius effecit, ut praedicta S. Congregatio amplissimis istius ditionis Episcopis nonnullas quaestiones proponendas ccnsucrit, quae partim ad causas, cur fideles sinant liberos suos scholas acatholicas frequentare, partim ad media quibus facilius iuvenes a scholis huiusmodi arceri possint, spectabant. Porro responsiones α laudatis Episcopis exaratae ad S. Congregationem Universalis Inquisitionis pro natura argumenti delatae sunt, et negotio diligenter explorato fer. IV die 3o Iunii 1875, per Instructionem sequentem absolvendum ab Efiiis Patribus iudicatum est, quam exinde SSrtius D. N. fer. IV die 24 Novembris praedicti anni adprobare, ac confirmare dignatus est.

Ralm iuvcaiuti· *ia* ačcbob pU. bba» «nMitucn- 4it periculi

Porro in deliberationem cadere imprimis debebat ipsa iuventutis instituendae ratio scholis huiusmodi propria atque peculiaris. Ea vero S. Congregationi visa est etiam ex se periculi plena, ac perquam adversa rei catholicae. Alumni enim talium scholarum, cum propria carumdem ratio omnem excludat doctrinam religionis, neque rudimenta fidei addiscent, neque Ecclesiae instruentur praeceptis, atque adeo carebunt cognitione homini quam maxime necessaria, sine qua Christiane non vivitur. Enim vero in eiusmodi scholis iuvenes educantur iam inde a prima pueritia, ac propemodum a teneris unguiculis: qua aetate, ut constat, virtutis aut vitii semina tenaciter haerent. Aetas igitur tam flexibilis, si absque religione adolescat, sane ingens malum est. Porro autem in praedictis scholis utpotc seiunctis ab Ecclesiae auctoritate, indiscriminatim ex omni secta magistri adhibentur, et cetcroquin ne perniciem ilferant iuventuti nulla lege cautum est, ita ut liberum sit errores ct viliorum semina teneris mentibus infundere. Certa item corruptela ex hoc impendet quod in iisdem scholis, aut saltem in pluribus earum, utnusque sexus adolescentes et audiendis lectionibus in idem conclave congregantur, et sedere in eodem scamno masculi iuxta feminas iubentur. Quae omnia efficiunt, ut iuventus misere exponatur damno circa fidem, ac mores periclitentur. Hoc autem periculum perversionis nisi e proximo remotum fiat, tales scholae tuta conscientia frequentari nequeunt. Id vel ipsa clamat lex naturalis ct divina. Id porro claris verbis summus Pontifex edixit, Friburgensi quondam Archicpiscopo die 14 Iulii 1864 ita scribens: < Certe quidem ubi in quibusque locis regionibusque perniciosissimum huiusmodi vel susciperetur, vel ad exitum perduceretur consilium expellendi a scholis Ecclesiae auctoritatem, et iuventus misere exponeretur damno circa fidem, tunc Ecclesia non solum deberet intentissimo studio omnia conari, nullisque curis unquam parcere, ut eadem iuventus necessariam Christianam institutionem cteducationem habeat, verum etiam cogeretur omnes fideles monere, eisque declarare eiusmodi scholas Ecclesiae catholicae adversas haud posse in conscientia frequentari >. Et haec quidem, utpotc fundata iure naturali ac divino, generale quoddam enuntiant principium, vimque universalem habent, et ad eas omnes pertinent regiones, ubi perniciosissima huiusmodi iuventutis instituendae ratio infeliciter invecta fuerit.

Ab huioiiBodi acholia fidele» arcendi.

Oportet igitur, ut Sacrorum Antistites, quacumque possint ope atque opera, commissum sibi gregem arceant ab omni contagione scholarum publicarum. Est autem ad hoc omnium consensu nil tam necessarium, quam ut catholici ubique locorum proprias sibi scholas habeant, easque publicis scholis haud inferiores. Scholis ergo catholicis sive condendis, ubi defuerint, sive amplificandis, et perfectius instruendis parandisque, ut institutione ac disciplina scholas publicas adaequent, omni cura prospiciendum est. Ac tam sancto quidem exequendo consilio tamque necessario, haud inutiliter adhibebuntur, si Episcopis ita visum fuerit, e Congregationibus religiosis sodales sive viri sive mulieres, sumptusque tanto operi necessarii, ut eo libentius atque abundantius suppeditentur a fidelibus, opportune oblata occasione, sive pastoralibus litteris, sive concionibus, sive privatis colloquiis serio nccesse est ut ipsi commonefiant, sese officio suo graviter defuturos, nisi omni qua possunt cura, impensaque, scholis catholicis providerint. De quo potissimum monendi erunt quotquot inter catholicos ceteris praestant divitiis ac auctoritate apud populum ; quique comitiis ferendis legibus sunt adscript!. Et vero in istis regionibus, nulla obstat lex civilis, quominus catholici, ut ipsis visum fuerit, propriis scholis prolem suam ad omnem scientiam et pietatem erudiant. Est ergo in potestate positum ipsius populi catholici ut feliciter avertatur clades, quam scholarum illic publicarum institutum rei catholicae minitatur. Religio autem ac pietas ne e scholis vestris expellantur, id omnes tandem persua-

deant sibi plurimum intercise non singulorum tantum civium ac familiarum, verum etiam ipsius Horentissimae Americanae nationis, quae tantam dc se spem Ecclesiae dedit.

Ceterum S. Congregatio non ignorat talia interdum rerum esse adiuncta, ut parentes catholici prolem suam scholis publicis committere in conscientia possint. Id autem non poterunt, nisi ad sic agendum sufficientem causam habeant, ac talis causa sufficiens in casu aliquo particulari utrum adsit nec nc, id conscientiae ac iudicio Ordinariorum relinquendum erit; et tunc ea plerumque aderit, quando vel nulla piaesto est schola catholica, vel quae suppetit parum est idonea erudiendis convenienter conditioni suae congrucnterque adolescentibus. Tunc autem ut scholae publicae in conscientia adiri possint, periculum perversionis, cum propria ipsarum ratione plus minusve nunquam non coniunctum, opportunis remediis cautionibusque fieri debet ex proximo remotum. Est ergo imprimis videndum, utrumne in schola, de qua adeunda quaeritur, perversionis periculum sit eiusmodi quod fieri remotum plane nequeat : vclut quoties ibi aut docentur quaedam, aut aguntur, catholicae doctrinae bonisvc moribus contraria, quaeque citra animae detrimentum neque audiri possunt, nedum peragi. Enim vero tale periculum, ut per se patet, omnino vitandum est cum quocumque damno temporalis etiam vitae. Debet porro iuventus, ut committi scholis publicis in conscientia possit, necessariam christianam institutionem et educationem, saltem extra scholae tempus, rite ac diligenter accipere. Quare parochi ac missionarii, memores eorum quae providentissime hac de re Concilium Baltimorcnse constituit, catechesibus diligenter dent operam, iisque explicandis praecipue incumbant veritatibus fidei ac morum, quae magis ab incredulis ct heterodoxis impetuntur ; totque periculis expositam iuventutem impensa cura, qua frequenti Sacramentorum usu, qua pietate in B. Virginem studeant communire, ct ad religionem firmiter tenendam etiam atque etiam excitare. Ipsi vero parentes, quive eorum loco sunt, liberis suis sollicite invigilent, ac vel ipsi per se, vel, si minus idonei ipsi sint, per alios, de lectionibus auditis eos interrogent, libros iisdem traditos recognoscant, et si quid noxium ibi deprehenderint, antidota praebeant, eosque a familiaritate ct consortio discipulorum, a quibus fidei vel morum periculum imminere possit, seu quorum corrupti mores fuerint, omnino arceant atque prohibeant. Hanc autem necessariam christianam institutionem et educationem liberis suis impertire quotquot parentes negligunt ; aut qui frequentare eos sinunt tales scholas in quibus animarum ruina evitari non potest : aut tandem qui, licet schola catholica in eodem loco idonea adsit, apteque instructa, et parata, seu quamvis facultatem habeant in alia regione prolem catholice educandi, nihilominus committunt eam scholis publicis, sine sufficienti causa, ac sine necessariis cautionibus, quibus periculum perversionis e proximo remotum fiat : eos, si contumaces fuerint, absolvi non posse in Sacramento Poenitentiae ex doctrina morali catholica manifestum est.

MSG

S. C. de Prop. F. /a *Dec. t875. (Ex Aud. SSrhi.)* — Pro-Secretarius S. Congregationis exposuit SSrtio Patn quam facile non observetur clausula in Formulis (nonnullis) facultatum, qua praescribitur ut a dispensante inseratur in rescripto dispensationis tempus ad quod concessae fuerunt, idque sub poena nullitatis ; et SSiTius Pater iussit ut in posterum huiusmodi clausula non amplius apponatur. concerne Ucuitatei fuerunt,

1451

S. R. C. /7 *Dec. i875.* — Tricaris#. — Utrum liceat in Feria VI in Parasceve ct in Sabbato Sancto ante Missam audire confessiones fidelium in cathedrali aliisque ecclesiis parochialibus ; et an consuetudo contraria, quae id reprober, sit retinenda., Bionibui ferhvi Sbb'STancti!

R. Affirmative ; et assertam contrariam consuetudinem omnino reprobandam.

1453

S. R. C. *r6 Martii 1876.* — Blbsks. — cti^nc" Rrfius hodiernus Ep. Blescn. indultum obtinuit a S. Rituum Congregatione pro facultate subdelegandi suos Vicarios Generales, ecclesiarum rectores etc. ad benedictionem sacrae illius supellectilis, in qua sacra unctio non adhibetur. Quum vero nulla inveniatur formula pro benedictione indumenti sacerdotalis aut levitici, praeter cam quae reperitur in Pontificali, ct ideo Episcopis videtur reservata, sacerdotes subdelegati recurrere debent ad benedictionem pro indumentis sacerdotalibus in genere Missali additam. Isthaec autem benedictio in omnibus circumstantiis non apparet omnino consentanea, ex, gr. pro benedictione cinguli. Unde praedictus Rmus Orator huiusmodi a S. R. C. postulavit, ut sacerdotes ab ipsomet subdelegati uti valeant formula a Pontificali data pro benedictione cuiuslibet indumenti, quae insuper est formula minus solemnis. Indumcn'

R. Sacerdotes subdelegati utantur benedictione quae legitur in Rituali Romano.

1453

S. R. C. *16 Martii 1876.* — Olindkn. — Estne toleranda praxis extrahendi e tabernaculo sacram Pyxidem, eamque velotnrn sub umbella collocandi, populi benedicendi gratia. Circa Mcr»cPy· CXpoIItIO-

R. Negative, et detur Instructio edita a s. m. Benedicto Pρ. XIV, hoc est: < Eucharistiae tabernaculum solum aperiatur, et Sacra Pyxis clausa suoque velamine obtecta populi oculis obiiciatur. Verum penitus interdicitur Sacram Pyxidem extra Tabernaculum efferri ac velatam sub umbella collocari, cum nullum huius ritus vestigium apud liturgicos scriptores, nullaque Sedis Apostolicae, quam sequi omnino debemus, consuetudo deprehendatur ».

1454

De verbi Dei praedicatione a parochi· diebu» fetti· habenda

S. C. Concilii *r Apr. 1876.* — Consuetudo viget in dioecesi N. qua parochi, cercroquin assidui in verbi Dei praedicatione diebus Dominicis habenda, eam tamen plerique omittunt omnino diebus festis de praecepto infra hebdomadam occurrentibus. *Hinc* quaeritur: i. Utrum dicta consuetudo sit toleranda ; et quatenus negative, 2. Utrum praecipi possit ac debeat parochis, ut celeris quoque diebus festis de praecepto infra hebdomadam occurrentibus, eadem ratione ac Dominicis diebus praedicationis officio incumbant; et quatenus affirmative, 3. Utrum liceat excipere nonnullos solemniores dies, quibus facultas sit parochis abstinendi a praedicationis officio;

R. Tenentur parochi diebus Dominicis et festis de praecepto populo sermonem habere iuxta Concilii Trid. praescriptionem ; attamen erit prudentiae Episcopi dispensare ab hac ordinatione in aliquibus solemnioribus diebus.

USS

De admtcatia faacribu· »catholiconifD.

Litt. S. C. de Prop. F. j *Maii r8j6.* (ad Vic. Ap. Aboyfti) — Ncll'Adunanza di Fer. IV 5 Aprile p. p. gli Effli Inquisitori Generali occuparonsi dci quesiti proposti da V. S. e tendenti a conosccrc se possa permettersi ad allievi ed allieve dci diversi cducandati misti, costi esistenti, Fintcrvento ai funerali di qualche loro compagno, od altro individuo appartenente alia famiglia del medestmo ctcrodosso, c risolvettero chc fossero a Lci comunicati alcuni decreti emanati nei vari tempi dalla Suprema *(tg Gen. 1818* – 50 *Giugno 1864 – 14 Gen. 1874 – 1 Giugno 1866* – V. *nn. 727. 12^7)* tenore dei quali potrà V. S. agcvolmente rilevare non verificarsi nel caso da Cei esposlu lutte quelle circostanzc chc si esigono perche possa tollerarsi tale intervenio; c perô convicne ch Ella invigili c ponga in pratica ogni mezzo per distogliere ed impedire chc invalga tale uso. Qualora poi nei casi particolari vedesse di non poterio impedire senza dar luogo a sert inconvenienti, sappia chc a V. S. rimane esclusivamente nservata la facoIU di pcrmeticrlo in vi 1 di mera tollcranza; cd in tali evenienze dovrà avvertire i moderatori degli cducandati che istruiscano i loro allievi intorno alia natura di tale intervento, la qualc lungi dall'csscre compartçcipazionc ad atto religioso, ha il semplice caraitcrc di un materiale atto civile. Sempre per altro, e pcr modo di rcgola rimane vietato l'intervento ai funerali meramente civili di qucIli chc vclgarmente diconsi liberi pensatori, nei quali pcr ostentazione ed in isfregio della religione, si cscluda a bella posta l'intervento dci sacerdoti o ministri del culto.

1456

S. Poenit *to Iunii 1876.* — Se la non osservanza della clausola solita apporsi nellc dispense : *erogata aliqua eleemosyna iudicio Ordinarii,* imponi la nullita delta dispensa.

diapcmaiionom Ins.nu,,t

R. Negative. — SSiîius approbavit.

1457

S. C. S. Off. 2<f *Iunii 1876.* — Se la scomunica maggiore *latae sententiae* inflitta da varii Pontehci, ed in ultimo da Pio VI colla Constituz. *Inter caetera* del 3i Luglio 1778 sia ancora in vigore contro coloro che occupano e ritengono i beni cd elemosine di Terra Santa.

R. Constitutiones Summorum Pontificum contra occupantes et detinentes eleemosynas et bona ad loca Terrae Sanctae spectantia omnino vigere, non tamen censuras latae sententiae, nisi eas quae comprehenduntur in Cap. XI, Sess. 22 de Reform. Concilii Tridentini, ideoque formulas a Commissariis distribui solitas esse reformandas.

1458

Quoad ritum 0· rtcntalium haere· aes occidentale· profitenttum.

Instr. S. C. de Prop. F. rj *Iulii 1876* (ad Drlro. Ap. Mbsopotamiab) — Ut dubio de indigenis (orientalibus) profitentibus haereses occidentales, ex. gr. protestantium, congrua detur responsio, inspiciendus est ritus quem profitebantur antequam iis adhaererent, vel in quo rite baptizati fuerunt ; neque enim, ad effectum dc quo agitur, baptismatis in alieno ritu ob instantem necessitatem recepti habenda ratio est. Itaque si quispiam cx haereticis et schismaticis orientalis ritus, hacreses occidentales, cx. gr. protestantium, postea sectetur, non idcirco latino ritui legitime addictus reputandus est: quoniam ex professione hacrcsis vel schismatis nullum ius oriri potest ; scd censendus est in orientali ritu (manere), quem antea sequebatur. Ille proinde ad Ecclesiam catholicam rediens potcrit quem maluerit orientalem ritum eligerect sequi. Catholici vero orientalis ritus qui occidentalibus hacrcsibus, uti supra, adhaerendo, a vera fide defecissent, non licebit ad ahum, licet orientalem ritum, in sua conversione transire , scd in suo manere debent. Quod enim indulgetur

orientalibus in haeresi natis, id apostatis merito negatur, nc ab ipso suo crimine commodum referre videantur. Eos proinde oportet necessariam facultatem a Summo Pontifice expetere, si ad Ecclesiam revertentes amplecti vellent ritum ab eo diversum, cui ante apostasiam adhaerebant. Demum, quod ex dictis manifestum est, si indigena orientalis, latinum ritum, antequam in hacresim incideret, legitime tenuit, necesse est hunc, ad Ecclesiam revertentem, in latino ritu manere.

1459

An in Centura incjdin! nui ma», •onum cli or cl s intcriunt.

Litt. S. C. de Prop. F. /5 *Iulii i8y6.* (ad Ep. Nesoualîbs.) — Inter dubia quae S. Sedi enodanda proposuit anno superiori A. Tua, illud etiam recensebatur, quod respicit choreas, quae identidem haberi solent ab iis qui societati vulgo *franc-maçons* sunt adscript! ; scilicet pcr illud quaerebatur an catholici praefatis choreis convenientes incidant in excommunicationem inflictam a pontificia Constitutione *Apostolicae Sedis moderationi* paragraph. 4. Porro huiusmodi controversia, ut par erat, delata cum fuerit iudicio supremae S. C. Universalis Inquisitionis, Eiîii PP. articulo formiter discusso, in hanc devenere sententiam, scilicet: Praeprimis ambigi haud posse animadverterunt gravis reatus reos effici catholicos qui choreis aliisque solatiis intersunt, quae a membris societatis massonicac, ct uti tales, haberi solent. Praeterea observarunt Constitutionem pontificiam prohibere sub excommunicationis poena, ipso facto incurrendae, ac S. Sedi reservatae, quominus massonicae sectae, aliique societati eiusdem generis favor qualiscumque praestetur; proindeque eam habendam esse regulam certam ad diiudicandum num et quando catholici reapse in memoratam excommunicationem inciderint, quod scilicet accurate perpendi debeat utilitas atque commodum quod damnata societas corumquc adhaerentes, qua tales, retrahunt vel retrahere possunt ab huiusmodi interventu ac adsistentia cx parte eorumdern catholicorum. Hinc retinendum esse quod catholici censura innodentur eo in casu quo eorum praesentia ac participatio huiusmodi conventibus reapse affert eidem sectae aut sectatoribus emolumentum aliquod.

1460

pc cadaverum delatione pcr currum.

S. R. C. /5 *Iulii 1876.* — Sant andkr ibn. — Num liceat uti curru ad mortuos afferendos in coemeterium ; ideoque an liceat parocho et clero, ritu ecclesiastico, ita delatum fidelem ad sepulturam associare.

R. Ecclesiae ritum iubcre fidelium cadavera, utcumque deferuntur sive ad ecclesiam sive ad coemeterium, semper a sacerdote esse associanda.

1461

i>c Epicopi f·- diiP€n· In von· rc· ligtoM» Umpttcu bu1‘

S. C. S. Off. 2 *Aug. ï8y6* — Novar Aubemar. — !. Sc il Vescovo possa dispensare dai voti semplici nclle Congregazioni non clausurate, che, quantunque non approvatc dalla S. Sede, hanno perô supenora generale c case in diverse diocesi.

2. Sc il Vescovo possa dispensare dai voti semplici emessi nclle Congregazioni che ebbero origine nclla propria dioccsi, nè hanno case fuori di cssa, tuttochè abbiano superiora generale.

R. Quoad vota non reservata paupertatis ct obedientiae, posse Episcopum in utroque casu dispensare, dummodo ius cx contractu oneroso acquisitum tertii, ipso rationabiliter invito, non laedatur. Quoad votum non reservatum castitatis, ex potestate ordinaria Episcopi, negative, nisi constet votum non fuisse perpetuum et absolutum.

1462

Grca cxcom* poiturim ctexe-

S. C. S. Officii 0 *Aug. 1876* — Tulaxcixoo — (. Excommumcati tolerati, si ante mortem dant poenitentiae, signa sepeliuntur in loco sacro; sed si ob improvisam et repentinam mortem nulla poenitentiae signa dare potuerunt, licitum erit cos in loco sacro sepelire? — 2. Licitum erit eis suffragia communia concedere, ut sunt exequiae solemnes?— 3. Istae excquiac possunt habere locum corpore praesente ipsius excommunicari quin dare potuissent poenitentiae signa ?

R. Dentur responsa S. Poenitentiariae de annis i860 et 1862 quae sic sc habent : < 1. Sc < venisse a morire alcuno dcgli incorsi notoriamente nellc censure, e secondo i ss. canoni < e le regolc assegnate in proposito dai dottori, < dovessc assolutamente privarsi della sepol« tura ecclesiastica, c d’altrondc con gravi mi< naccie si chiedessero pertinacemcnte le ese< quie c la stessa sepoltura ecclesiastica come « dovrà in tale circostanza rcgolarsi il parroco ? « – *Die to Dec. i860.* – R. Curandum ut cun< cta ad normam ss. canonum fiant ; quatenus < vero absque turbarum et scandali periculo « id obtineri nequeat, parochus neque per sc < neque per alios sacerdotes ad exequias et ad « sepulturam ullo modo concurrat. — 2. Se « possa nclle attuali circostanzc pcricolose con« cedersi la sepoltura ecclesiastica a qualche < scomunicato tollcrato, il qualc colpito da « morte improvvisa non abbia dato segni di « vera rcsipisccnza. – *Die 20 Maii 1862.* – R. Ut « diiudicctur an quis excommunicatus toleratus < ecclesiastica sepultura sit privandus, inqui< rendum est an simul sit publicus peccator « habitis prae oculis regulis quae circa publi. < cos peccatores a probatis auctoribus traduntur

1463

De4«o^-« a pro·! caau

S. C. Concilii *t6 Decern. 1876. — Ansrustėam loci* (inter causas dispensationum matr.) non ü5€ desumendam a numero locorum cuiusque paroeciae, sed a numero focorum cuiusque loci, vel etiam plurium locorum, si non distent ad invicem ultra milliare (1).

1464

proie··

Decr. S. C. Concilii *20 Januarii 1877. —* Quod a priscis Ecclesiae temporibus semper fuit in more, ut christifidelibus certa proponeretur ac determinata formula, qua fidem profiterentur, atque invalescentes cuiusque aetatis haereses solemniter detestarentur, idipsum, sacrosancta Tridentina Synodo feliciter absoluta, sapienter praestitit Summus Pontifex Pius IV, qui Tridcntinorum Patrum decreta incunctanter excqui properans, edita Idibus Novembris 1564 Constitutione *Iniunctum Nobis,* formam concinnavit professionis fidei recitandam ab iis, qui cathedralibus et superioribus Ecclesiis praeficiendi forent, quive illarum dignitates, canonicatus, aliaque beneficia ecclesiastica quaccumquc curam animarum habentia essent consecuturi, et ab omnibus aliis, ad quos cx decretis ipsius Concilii spectat: nec non ab iis, quos de monasteriis, conventibus, domibus, ct aliis quibuscumquc locis Regularium quorumcumque Ordinum, etiam militarium, quocumque nomine vel titulo provideri contingeret. Quod et alia Constitutione edita eodem die ct anno incipicn. *In sacrosancta* salubriter praeterea extendit ad omnes doctores, magistros, regentes, vel alios cuiuscumquc artis ct facultatis professores, sive clericos sive laicos, vcl cuiusvis Ordinis Regularis, quibuslibet in locis publice vcl privatim quoquomodo profitentes, seu lectiones aliquas habentes vcl exercentes, ac tandem ad ipsos huiusmodi gradibus decorandos. Iam vero cum postmodum coadunatum fuerit sacrosanctum Concilium Vaticanum, et ante eius suspensionem per Litteras Apostolicas *Postquam Dei munere* diei 20 Octobris 1870 indictam, binae ab eodem solemniter promulgatae sint dogmaticae Constitutiones, prima scilicet de Fide Catholica quae incipit *Dei Filius,* et altera de Ecclesia Christi, quae incipit *Pastor aeternus,* non solum opportunum, sed etiam necessarium diiudicatum est, ut in fidei professione dogmaticis quoque praememorati Vaticani Concilii definitionibus, prout corde, ita et ore publica solemnisque fieri deberet adhaesio. Quapropter SSiîius D. N. Pius Papa IX, exquisito ea desuper re voto specialis Congregationis Erilorum S. R.E. Patrum Cardinalium, statuit, praecepit, atque mandavit, ceu per praesens decretum praecipit ac mandat, ut in praecitata Piana formula professionis fidei, post verba « *praecipue a sacrosancta Tridentina Synodo* » dicatur « *et ab oecumenico Concilio Vaticano tradita, definita ac declarata, praesertim de Romani Pontificis Primatu et infallibili magisterio* », utque in posterum fidei professio ab omnibus, qui eam emittere tenentur, sic et non aliter emittatur, sub commina-tionibus ac poenis a Concilio Tridentino et a supradictis Constitutionibus sa. me. Pii IX statutis. Id igitur ubique, et ab omnibus, ad quos spectat, diligenter ac fideliter observetur, non obstantibus *etc.* (2).

ii) Ex Dataria Ap. haec ad rem habentur: «drr^u- • *itia loci* vcrificatur cum eius focularia numerum ter- «centum non excedant; nec officit quod locus angu- « stus parum ab alio dissitus existât, dummodo ista «duo loca sint inter se distincta ac diversa, propriam- « que denominationem habeant. Aliqua autem distantia « requiritur in suburbiis, quae quamvis civitatis partem « constituant, nihilominus *angustia* in ipsis admittitur « cum per milliare aut paulo minus a civitate distent. « Ita sentiunt Pyrrhus Corrado in *Praxi dispens. Apost.* « *lib. T, cap p;* De Iustis *Dc Diipene. matrim. lib.),* « *cap.* 2. Huiusmodi autem doctrinae examussim con- « sonat huius Datariae Apostolicae praxis ».

(2) *Professio orthodoxae fidei iuxta formam a Summis Pontificibus Pio IV et Pio IX praescriptam:*

« Ego N. firma fide credo ct profiteor omnia ct singula, quae continentur in Symbolo fidei, quo sancta Romana Ecclesia utitur, videlicet: Credo in unum Deum Patrem omnipotentem, factorem coeli ct terrae, visibilium ommum et invisibilium. Et in unum Dominum lesura Christum filium Dci Unigenitum, ct ex Patre natum ante omnia saecula, Deum de Deo, lumen de lumme, Deum verum dc Deo vero, genitum non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt, qui propter nos homines, ct propter nostram salutem descendit dc codis. Et incarnatus est dc Spiritu Sancto ex Marti V»rginc, et homo factus est. Crucifixus etiam pro nobis, sub Pontio Pilato passus ct sepullus est bt resurrexit tertia dic secundum Scripturas. Et ascendit in coelum, sedet ad dexteram Patris ; ct iterum venturus est cum gloria iudicare vivos et mortuos, cuius regni non erit finis. Et in Spiritum Sanctum, Dominum ct vivificantem, qui cx Patre Filioque procedit; qui cum Patre ct Filio simul adoratur, ct conglorificatur, qui locuutus est per prophetas. Et unam, sanctam, catholicam ct apostolicam Ecclesiam. Confiteor unum baptisma in remissionem peccatorum. Et cxpccto resurrectionem mortuorum, ct vitam venturi saeculi. Arnen.

Apostolicas ct ecclesiasticas traditiones reliquasque eiusdem Ecclesiae observationes et constitutiones firmissime admitto et amplector. Item sacram Scripturam iuxta cum sensum, quem tenuit ct tenet sancta mater Ecclesia, cuius est iudicare dc vero sensu ct interpretatione sacrarum Scripturarum, admitto, nec eam unquam, nisi iuxta unanimem consensum Patrum, accipiam ct interpretabor.

Profiteor quoque septem esse vere ct proprie Sacramenta novae legis a lesu Christo Domino Nostro instituta, atque ad salutem humani generis, licet non omnia singulis, necessaria, scilicet, Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Poenitentiam, Extremam Unctionem, Ordinem ct Matrimonium, iliaque gratiam conferre; ct ex his Baptismum, Confirmationem et Ordinem sine sacrilegio reiterari non posse. Receptos quoque ct adprobatos Ecclesiae catholicae ritus in supradictorum omnium Sacramentorum solemn! administrationc recipio ct admitto. Omnia et singula, quae

1465

Circi ‰alidita km lum biptl-»β›ι îum matri·mooii ħaeretico mm ecclcaiam catholicam i n·grédi petentium.

Instr. S. Officii *24. Ian. 1877.* (ad Ep. Nbsqualiikn.) — Litteris ad S. C. de Prop. Fide missis, AtnpL Tua a S. Sede Λp. postulaverat instrui circa modum, quo se gerere deberent missionarii, munus apostolicum exercentes in montanis regionibus istius tuae dioecesis, cum illis qui, antequam catholicam Ecclesiam ingredi peterent, a ministcllis sectae methodistarum. baptizati, aut etiam matrimonio copulati fuerunt. Exponebat plurcs ct non parvi momenti rationes adesse serio dubitandi tam dc validitate sacramenti Baptismi a talibus ministris collati, quam de validitate matrimonii coram iisdem contracti, easque praefatae S. C. de Prop. Fide exhibebat. Porro ipsa S. C. epistolam Ampl. Tuae ad S. Congr. S. O. remisit, a qua post accuratam ct diligentem discussionem dispositum fuit, ut peculiari hac instructione Ampl. Tuae responderetur, per quam reassumptis omnibus ad rem facientibus, et iam ab eadem S. C. in casibus similibus decretis sub oculis tuis poneretur huius Ap. S. Sedis doctrina, quae certam ct tutam normam tibi exhibere debebit.

De baptiimo a minutna acctae rncthodiatarum adinimatrato.

Itaque circa Baptismum a ministris sectae methodistarum administratum refers, tot et tales esse horum haereticorum errores circa necessitatem virtutem ct efficaciam eiusmodi sacramenti, ut pro certo retineri debeat eos illum habere tamquam ritum mere indifferentem, quem ideo in praeteritis temporibus penitus omittere consueverunt, ct in posterioribus rcassumpserunt sola prava voluntate homines infideles, vcl etiam fideles fallendi, iisdem scilicet ostendendi falsam eorum religionem a nostra unice vera non differre. His addit, non paucos neque omnino accidentales abusus ab iisdem committi in praedicti sacramenti administratione, inter quos praesertim indicat et usum cuiusdam formae, in qua persona Spiritus Sancti aut omnino reticetur, aut vocibus et nominibus exprimitur prorsus ineptis ad eam indicandam, aut non exprimitur nisi post aliud vocabulum intrusum inter secundam et hanc tertiam SSfhae Trinitatis personas f necnon ncgligcntiam ab iisdem servari solitam in modo quo aqua tingunt baptizandos, et quo coniungere solent materiam cum forma. Ob has rationes anceps haeres utrum baptisma a talibus ministris, ct tali modo administratum, habere debeas uti prorsus invalidum, vcl saltem ca ratione dubium ut veluti principium in praxi semper servandum retinere possis, illud esse iterum conferendum. Porro quamvis haec gravissima sint, ct gencratim vehementem suspicionem ingerant de baptismi invaliditate, tamen in singulis casibus faciendas esse accuratas investigationes facile quisque intelligit, et quatenus ex iis certo constiterit de nullitate ob substantialem defectum, baptismus erit conferendus absolute! quatenus adhuc dubium prudens supersit, baptismus iterum conferendus secreto ct sub conditione iuxta doctrinam et praxim constanter ab Ecclesia servatam.

Etenim novit A. Tua dogma fidei esse Baptismum a quocumque sive schismatico, sive haeretico, sive etiam infideli administratum validum esse habendum, dummodo in eiusdem administratione singula concurrerint, quibus sacramentum perficitur, scilicet debita materia, praescripta forma, et persona ministri cum intentione faciendi quod facit Ecclesia. Hinc consequitur errores peculiares, quos ministrantes sive privation, sive etiam publice profitentur nihil officere posse validitati baptismi, vel cuiuscumque sacramenti, quia ut loquitur S. Augustinus, sacramenta ubique integra sunt, etiamsi prave intclligantur, et discordiose tractentur. *(S. August, de Bapt. lib.* 5 *Cap.* rj N. *20).*

te peccato originali ct dc justificatione in sacrosancta Tridcntina Synodo definita et declarata fuerunt, amplector ct recipio. Profiteor pariter in Missa offerri Deo verum, proprium ct propitiatorium Sacrificium pro vivis ct defunctis, atque in sanctissimo Eucharistiae Sacramento esse vere, rcalitcr ct substantialiter corpus et sanguinem una cum anima ct divinitate Domini nostri Icsu Christi, ficriquc conversionem totius substantiae panis in corpus, ct totius substantiae vini in sanguinem, quam conversionem catholica Ecclesia transsubstantiationem appellat. Fateor etiam sub altera tantum specie totum atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi. Constanter teneo Purgatorium esse, animasque ibi detentas fidelium suffragiis iuvari. Similiter ct nanctos una cum Christo regnantes venerandos atque invocandos esse, eosque orationes Deo pro nobis offerre, atque eorum reliquias esse venerandas. Firmissime assero imagines Christi ac Deiparae semper Virginis, nec non aliorum Sanctorum habendas ct retinendas esse, atque cis debitum honorem nc venerationem impertiendam. Indulgentiarum etiam potestatem a Christo in Ecclesia relictam fuisse, illarumquc usum Christiano populo maxime salutarem esse affirmo. Sanctam, catholicam et apostolicam Romanam Ecclesiam omnium ecclesiarum matrem et magistram agnosco, Romanoque Pontifici beati Petri Apostolorum Principis successori ac lesu Christi Vicano veram obedientiam spondeo ac iuro.

Caetera item omnia a sacris Canonibus et occumenicis Conciliis, ac praecipue a sacrosancta Tridcntina Synodo, et ab oecumenico Concilio Vaticano tradita, definita ac declarata, praesertim de Romani Pontificis Primatu et infallibili magisterio, indubitanter recipio atque profiteor; simulquc contraria omnia, atque haereses quascumque ab Ecclesia damnatas et relectas ct anathematizatas, ego pariter damno, rciicio, et anathematizo. Hanc veram catholicam fidem, extra quam nemo salvus esse potest, quam in praesenti sponte profiteor et veraciter teneo, eamdem integram et immaculatam usque ad extremum vitae spiritum, constantissime, Deo adiuvante, retinere ct confiteri, atque a meis subditis seu illis, quorum cura ad mc in munere meo spectabit, teneri ct doceri ct praedicari, quantum in mc erit, curaturum. Ego idem N. spondeo, voveo ac iuro. Sic mc Deus adiuvet, ct hacc sancta Dci Evangclia ».

Imo, quod praesertim in casu de quo agitur notandum est, peculiares errores ministrantium, per se et propria ratione, neque excludunt illam intentionem, quam minister sacramentorum debet habere, faciendi nempe quod facit Ecclesia. Etenim, ut sapientissime observat Cardinalis Bellat minus: « Concilium Tri-
« dentinum in Canone XI non nominat finem
< sacramenti, neque dicit, oportere ministrum
< intendere, quod Ecclesia intendit, sed quod
« Ecclesia facit. Porro quod Ecclesia facit, non
« finem, sed actionem significat. Denique ex
« praxi id constat. Nam neque vetus Ecclesia
« rebaptizabat baptizatos parvulos a pclagianis,
< nec nos rebaptizamus baptizatos a zuingiianis
< et calvinistis: et tamen scimus omnes istos ba-
« ptizarc sine intentione veri finis qui est tollere
« originale peccatum >. Unde Benedictus XIV haec ad rem facientia verba gravissima habet:
< Caveat Episcopus ne incertam et dubiam
< pronuncict baptismi validitatem hoc tantum
« nomine, quod haereticus minister, a quo fuit
< collatus, cum non credat per regenerationis lavacrum deleri peccata, illud non contulerit
< in remissionem peccatorum, atque ideo non habuerit intentionem illud conficiendi, prout
< a Christo Domino fuerit constitutum:'siquidem cum in Galliis disputatum olim fuerit, an ob praedictam rationem rebaptizandi essent baptizati a calvinistis, S. Pius V, ad quem controversia delata est, minime rebaptizandos definivit ; sacramenti enim validitati non officit privatus ministri error, cui praevalet
< generalis eiusdem ministri intentio faciendi quod Christus instituit, seu quod fit in
< vera Christi Ecclesia » *(De Synod. Dioeces. Lib. 7 C. 6 N. g).* Huic doctrinae adhaerens S. C. iam in feria IV. die 18 Dec. 1872 Vicario Apostolico Oceaniae Centralis, qui sequentia dubia proposuerat, videlicet: 1. *Utrum baptismus ab illis haereticis (methodistis) administratus sit dubius propter defectum intentionis faciendi quod voluit Christus, si expresse declaratum fuit a ministro antequam baptizet, baptismum nullum habere effectum in animam.* — 2. *Utrum dubius sit baptismus sic collatus si praedicta declaratio non expresse facta fuerit immediate antequam baptismus conferretur, sed illa saepe pronuntiata fuerit a ministro et illa doctrina aperte praedicetur in illa secta;* respondit: Ad primum, Negative: quia non obstante errore quoad effectus baptismi, non excluditur intentio faciendi quod facit Ecclesia. Ad secundum : Provisum in primo.

Videt igitur Λ. Tua quomodo in Ecclesia semper traditum inveniatur, errores quos haeretici sive privatim, sive etiam publice profitentur, non esse incompossibiles cum illa intentione, quam sacramentorum ministri de necessitate eorumdem sacramentorum tenentur habere, faciendi nempe quod facit Ecclesia, vel faciendi quod Christus voluit ut fieret ; et eosdem errores per se non posse inducere generalem praesumptionem contra validitatem sacramentorum in genere, et Baptismi in specie ita ut ea ipsa sola statui possit practicum principium omnibus casibus applicandum, vi cuius quasi a priori, ut aiunt, baptismus sit iterum conferendus.

Neque aliter Ampl. Tua iudicare debebit ex consideratione abusuum, quos haeretici isti admittere solent, ut asseris, in baptismi administratione. Siquidem quidquid sit de abusibus a te enumeratis sive quoad formam corruptam quam usurpare audent, sive quoad modum quo baptismi ritum complere solent, tamen ut in facto dici possit baptismum administratum ab istis haereticis nullum, aut saltem dubium habendum esse, oportet prius cognoscere an patrati fuerint praedicti abusus sacramentum irritantes ; novit siquidem abusus non esse praesumendos sed probandos. Qua super re A. Tua ante oculos habeat regulam generalem iam saepe traditam ab hac S. C., et praesertim in fer. IV die 10 Martii 1824, quam in pluribus aliis casibus similibus confirmavit, quaeque est tenoris sequentis : « Quoad venientes a sectis, ex gr.
< quakcrorum, quas notum est vel baptisma mi-
< nime ministrare, vel invalide conferre, ipsos,
< dum in sinu Ecclesiae recipiuntur, solcmni-
« ter baptizandos esse. Quoad vero illas, ut
< sunt anglicani, apud quas non solum pueri
< baptizantur, verum etiam ex eorum libris
« ritualibus constat baptismum rite conferri,
< non oportere baptizari, sed recipi abiurationc
< errorum, et absolutione a censuris. Spectan-
« dos tamen esse casus particulares de quibus
< agitur. Nam fieri potest, ut causa abusuum,
« qui asseruntur in sacramenti Baptismi administratione introducti, vel ob aliquam cir-
< cumstantiam, grave suboriatur dubium de
< aliquo defectu nullitatem baptismi inducente, tunc baptismum secreto, sub conditione *si*
« *non sit persona bapti^ata,* conferendum esse ». Ex hac regula probe intelliges quod si in hac materia possibilis foret quaedam generalis praesumptio in principium practicum convertenda, haec non quidem ex defectibus et abusibus ministrorum dirTerentium sectarum esset derivanda, sed praesertim ex indole, natura et consuetudine actuali carumdem sectarum. Quare cum in casu, de quo agitur, sermo sit de secta methodistarum, in qua baptisma confertur, et de ministris huius sectae, qui de facto baptisma solent administrare, duo tantum in quaestionem cadere possunt, videlicet: 1. Utrum ritus administrandi sacramentum Baptismi, ab ista secta in istis regionibus retentus, aliquid contineat quod illius nullitatem inducere valeat ; 2. Utrum talis sectae ministri de facto sese conforment praescriptionibus in propria

eorum secta sancitis. Porro quoad primam quaestionem facile erit cognoscere quid haec secta circa administrationem sacramenti Baptismi sancivcrit, cx inspectione librorum ritualium quibus in istis regionibus tales haeretici utuntur : quoad secundam vero necessariae erunt accuratae ct prudentes investigationes in singulis casibus, per quas tam de facto, seu de collato baptismo, quam dc modo administrationis cognitio obtineatur, iuxta quam indicium de singulis casibus erit pronunciandum. Quod si praedictis investigationibus abhibitis, certo cognoscatur baptismum collatum non fuisse, aut rite non fuisse administratum, tum quidem absolute, hoc est absque ulla conditione, valide eos baptizare poteris ct debebis qui se praesentaverint ut in sinum Ecclesiae recipiantur; si vero cx iisdem investigationibus nihil certi deducatur, ct adhuc prudens dubium supersit, tunc secreto et sub conditione eos baptizare debebis. Ut autem ctiam in hoc postremo casu caute ct prudenter procedatur, prae oculis habenda erunt quae ad rem tradidit Benedictus XIV videlicet: « Tunc solum ea (forma conditio-
< nata) uti licebit, cum prudens et probabilis
< subest dubitatio, an quis fuerit rite baptiza-
< tus, nec, diligenti praetermissa indagatione,
< potuit rei veritas innotescere, quemadmodum
« scite perpendit Sotus in L. 4 dist. 3 quac-
« stion. unie. art. 9, § *Circa hanc igitur so·*
< *lationem,* ubi a sacrilegio non excusat, nc-
« que ab irregularitate absolvit sacerdotem, re-
< baptizantem, quem scit domi baptizatum, ct
« nihil est quod collatum ei baptisma rationa-
< biliter suspectum reddat... Aures praebendae
« sunt Estio in 4 dist. 2 § 15 haec ad rem
« adnotanti : Sciendum est non quamcumque
« levem in contrarium suspicionem, vel scru-
< pulum debere sufficere ad hoc, ut sub con-
« ditione quis hoc pacto baptizetur: sed requiri
< dubitationem probabilem... Ea autem proba-
« lis dubitatio est, quae, facta etiaçn diligenti
« indagine, discuti non potest, ita ut nec mo-
« ralis ccititudo facti haberi queat. Immo ve-
< rius obtemperandum est Catcchismo Romano
< Part. 2. Dc Sacr. Bapt. n. 5i ubi dc for-
< ma conditionata ait: *ea baptismi forma ex*
< *Alexandri Papae auctoritate in illis tantum*
« *permittitur, de quibus, re diligenter perqui·*
< *sita, dubium relinquitur, an baptismum rite*
* *susceperint : aliter vero nunquam fas est,*
« *etiam cum adiunctione, baptismum alicui ite·*
« *rum administrare ».* — Quoad matrimpnû eorum coram ministris eiusdem sectae methodistarum contracta, refers eosdem ministros matrimonium tamquam sacramentum minime habere, neque recognoscere matrimonialis vinculi perpetuitatem et indissolubilitatcm : et hunc doctrinam eos publice praedicare: unde fit, ut, tam ipsi ministri, quum qui ad eosdem accedunt, contractum matrimonialem habeant uti negotium nullius momenti, circa quod proinde negligentissime se gerunt, nullam investigationem praemittunt circa statum personarum, quas ipsi coniungunt: et saepe etiam personas alias vinculo ligatas cum aliis personis copulant. Ex tali agendi ratione, addis, inter neophytos istius tuae dioecesis ortam esse communem persuasionem, matrimonia apud tales ministros contracta non esse perpetua, et indissolubilia : imo quibusdam missionariis persuasum esse dicis plures non alia de causa praedictis ministris sese praesentare ad matrimonium contrahendum, nisi quia credunt tali modo evitare posse perpetuitatem vinculi quod contrahunt. Ex his infers valde dubitandum esse de istorum matrimoniorum validitate, et ideo examini Sacrae Congregationis proponis : Utrum in dubio quocumque matrimonia ab illis haereticis celebrata nullius roboris practice possint haberi.

Quando liceat baptizare aub conditione.

Ut itaque A. Tua in re tam gravi tuto procedere possit, ante omnia necessarium e^t, ut sub oculis habeas sequentia generalia principia, a quibus normam certam pro casibus particularibus facile poteris derivare. Et 1. pro certo retinendum est inter haereticos vera et valida matrimonia subsistere posse, dummodo nullum dirimens impedimentum interponatur. Etenim Benedictus XIV in Fer. V die 13 Aprilis 1752 aperte hoc docuit sequentibus verbis : « Non est
< amplius hodie in discrimen revocanda vali-
« ditas matrimoniorum inter haereticos, quia
« iuxta communem theologorum sententiam ma-
< trimonia haereticorum post baptismum, in
« quo uterque coniux veluti in radice christia-
« nitatis copulantur ; et hinc est quod haerc-
< ticus catholicam religionem amplectens, prima
< uxore vivente, nequit alteram ducere ». Idipsum confirmavit Pius VII in celeberrimo suo Brevi ad Archiepiscopum Moguntinum, quod incipit *Etsi fraternitatis Tuae* sive quando iussit, ut causae matrimoniales ad haereticos pertinentes iudicari deberent iuxta canonicas sanctiones, sive quando docuit vinculum matrimoniale etiam inter haereticos perpetuum et indissolubile omnino esse.

he matrimoniis in »ecta methoditiarum contractu.

2. Ex hoc immediate et necessario consequitur haereticorum matrimoniis applicabile esse principium, quod etiam infidelium matrimoniis aptatur, scilicet: In dubio standum esse pro validitate matrimonii, praesertim quando constat matrimonium fuisse contractum. Imo etiam si hoc non constaret, sed matrimonium possessionem pro se ostendere posset, quod verificatur quando coniuncti bona fide putant se in vero ct legitimo coniugio vivere, ct ceteri nullum ex illa coniunctione scandalum patiuntur, quia arbitrantur eam esse legitimam: ctiam in hoc casu praedictum principium valeret, et ab eodem recedere non liceret. Hoc S. Congregatio saepe docuit, ct inculcavit, praecipue vero in Instructione ad Vicarium Apostolicum

Oceaniae Centralis missa cx decreto Feriae IV 18 Decembris 1872.

3. Quamvis autem certum sit cx Canone Sr *conditiones, De Condition,* conditionem contrariam perpetuitati, ct indissolubilitati coniugalis vinculi ipsum matrimonium omnino nullum atque irritum reddere: tamen ad hoc oportet ut talis conditio aliquo modo a contrahentibus in pactum fuerit deducta. Etenim Benedictus XIV ita ad rem docuit: « Credendum
4 est eos (haereticos) generali voluntate contrahere voluisse matrimonium validum, iuxta Christi legem, ideoque etiam adulterii causa non dissolvendum. Privatus enim error ncc anteponi, ncc praciudicium atferre potest generali, quam diximus, voluntati, ex qua contracti matrimonii validitas, ct perpetuitas pendet ». (De Synod. Diocccs. 1. i3, c. 22, n. 3). Hoc idem tradit Pius VII in supracitato Brevi ad Archicpiscopum Moguntinum : nam agens dc causis, ob quas etiam haereticorum matrimonia nulla ct invalida possunt declarari, post impedimentorum dirimentium mentionem subdit: < vel ob condiciones, quae inter dirimentia « impedimenta recenseri adhuc possunt, quaeque « in pactum a coniugibus deductae ipsius ma- < trimonii substandae opponuntur, quemad- < modum eas in calvinistarum praesertim ma· « trimoniis interponi solere plurimi affirmant ». Hanc doctrinam semper ct constanter sequuta est S. Congregatio, quoties examinare debuit utrum valida habenda essent matrimonia contracta vel ab haereticis inter se, vel etiam inter unam partem haereticam, et alteram catholicam, prout videri potest apud Benedictum XIV qui pluries huiusmodi resolutiones refert (Dc Synod. Dioeces. 1. 13, c. 22, n. 8), nec non in Instructione pro Vicario Apostolico Oceaniae Orientalis, in qua haec leguntur: « Tametsi « autem dubitandum non sit quin validum < matrimonium contrahi possit cum errore mere « concomitante circa cius indissolubilitatcm, « quia tunc praevalet generalis voluntas con- • trahendi matrimonium iuxta institutionem « Christi, ct generalis illa voluntas privatum < errorem quodammodo absorbet: attamen ubi « adhibetur formula cum explicita, vel impli- < cita illa conditione, iam fieri nequit ut par- < ticularis error absorptus maneat a generali « voluntate contrahendi iuxta institutionem Chri- < sti ».

Ex nunc relatis principiis A. Tua facile intclliget admitti nullimodc posse ut ex praesumptionibus, quantumvis gravissimis, quis sibi valeat ctformarc praciica quaedam generalia criteria, quorum ope in quocumque dubio dc validitate matrimoniorum coram haereticis istis ministcllis contractorum, pro eorumdem nullitatc ct invaliditate sit iudicandum : sed iuxta mentem ct praxim huius S. Sedis Apostolicae oportere serio et prudenter examinare ct perpendere singulos casus occurrentes, ct nonnisi iuxta legitimas deductiones cx tali examine resultantes iudicari debere. Et quoniam, prout refers, dubia circa validitatem talium matrimoniorum triplici ex capite oriuntur, videlicet :

r. Ex eo quod haereticorum istorum ministri nullimodc inquirere soleant circa existentiam impedimentorum inter personas coram ipsis contrahere volentes;

2. Ex eo quod uti dubius habetur baptismus a talibus ministris administratus, unde dubium exurgit utrum valida possint esse matrimonia inter catholicum et haereticum;

3. Denique ex eo, quod praesumptio habeatur contrahentes coram talibus ministris non intendere consensum praestare in vinculum perpetuum ct indissolubile ; ideo manifestum est iuxta casuum diversitatem inquisitiones praescriptas vel circa singula recensita capita esse faciendas, vel circa illud praesertim, unde peculiaris exurgit ratio dubitandi.

Primum itaque, iuxta regulas A. Tuae notas inquirendum erit de statu, ct conditione personarum, quae in haeresi vel coram haereticis contraxerunt, ad dignoscendum, utrum aliquod extiterit inter eas dirimens impedimentum quod earum matrimonium nullum et invalidum redderet. Praesertim inquirendum erit, utrum qui coram ministro haeretico matrimonium contraxerunt, ligati fuerint alio vinculo in infidelitate contracto. Porro pro hoc examine, et pro iudicio in hoc casu proferendo, A. Tua prae oculis habere debebit resolutiones, ct instructiones, ab hac S. Congregatione iam editas, praesertim illas datas Vicario Apostolico Occaniae Meridionalis anno i836, et Vicario Apostolico Oceaniae Centralis anno 1872 quas insimul accipiet *(V. n. 1392).*

Quoad alterum vero caput, unde dubia etiam exoriuntur, attendenda erit resolutio huius S. C. edita in feria IV dic 19 Novembris i83o, quae sic se habet: « Proposito dubio: An calvinistac < et lutherani in illis partibus (Galliarum) < degentes quorum baptisma dubium et suspe- < ctum est, infideles habendi sint, ita ut inter < eos et catholicos disparitatis cultus impedi- « mentum dirimens adesse censeatur? Respon- « dit: Quoad haereticos, quorum sectae ritualia praescribunt collationem baptismi absque ne- < cessario usu materiae ct formae essentialis, debet examinari casus particularis. Quoad alios, qui iuxta eorum ritualia baptizant va- < lide, validum censendum est baptisma ; quod < si dubium persistat etiam in primo casu, ccn- < sendum est validum baptisma in ordine ad < validitatem matrimonii. Si autem certo co- « gnoscatur nullum baptisma ex consuetudine « actualis illius sectae, nullum est matrimo- < nium ». Primum itaque inquirendum erit de collato baptismo et dc ipsius validitate; ct si

cx hac inquisitione nihil certi deduci possit, et dubium prudens, prout supra dictr.n est, perseveraverit, tamquam validum in ordine ad matrimonium haberi debet, seu matrimonium cum tali dubio contractum uti validum relinendum erit atque legitimum.

De oopiii· conj.nooccotiirana mTîioiubiiitati mitrimonii.

Quoad ultimum denique dubitandi caput omni diligentia ct solertia investigandum ent, utrum conditio contraria perpetuitati ct indissolubilitati vinculi coniugalis aliqua ratione, directe vel indirecte, explicite vel implicite, in pactum fuerit a contrahentibus deducta, seu utrum matrimonium fuerit contractum cum prava voluntate non consentiendi in vinculum perpetuum. /\d hoc cognoscendum non solum consideranda erunt verba, quibus consensus fuit expressus, sed etiam ponderanda erunt facta, quae ipsam consensus expressionem, vel modum eiusdem expressionis respicere possunt : quae, si talia fuerint ut usus et consuetudo istorum locorum ca interpretentur tamquam praedictae conditionis irritantis inductiva, pronum erit inferre abfuisse consensum in contractum perpetuum et omnino indissolubilem. Similiter considerandae, et etiam examinandae erunt formulae, quibus in istis regionibus uti solent haeretici dum ritum nuptialem exercent. Etenim illae haereticorum formulae in quibus inserta inveniuntur ea SS. Scripturarum testimonia, quibus iidem haeretici abutuntur ad proprium errorem tuendum et propugnandum de dissolubilitate vinculi coniugalis: qualia sunt illud, quod habetur apud S. Mathaeum 19, 9. < Dico autem vobis, quia quicumque dimiserit < uxorem suam, nisi ob fornicationem etc. » illud aliud apud eumdem Evangelistam 5, 3a. <Ego autem dico vobis, quia omnis qui di- « miserit uxorem suam etc. » interdum merito censentur conditionem irritantem continere. Quod magis etiam manifestum apparebit, si in praedictis formulis, post expressum consensum, sed eodem rite perdurante, a contrahentibus exigatur iuramentum de fidelitate servanda cum conditione quoadusque altera pars in fidelitate perstiterit ; quia habita ratione erroris, quem profitentur haeretici, nomine fidelitatis non potest venire nisi permanentia in vinculo contracto. Praeterea cum ex precibus, vel ex adhortatione, quae aliquando praemittitur, aliquando postponitur formulae, vel ex mutuis promissionibus contrahentium, aliquod vitium initans emergere possit, etiam ad caeremonias huiusmodi erit attendendum ; nam plerumque formula iuramenti, et mutuae promissiones aequivalere possunt pacto, quod scilicet earumdem violatio inducat cessationem iurium et obligationum inter coniuges, et consequenter rescissionem vinculi matrimonialis. Neque praetermittenda erit accurata consideratio morum ct consuetudinum in istis regionibus vigentium inter haereticos quoad eorum matrimonia.

Quamvis enim factum inter istos haereticos commune, ut asseris, de rescissione matrimoniorum propter adulterium, vel ob alias causas etiam levioris momenti, non impediat quominus matrimonium legitimo modo contrahatur in actu celebrationis, vel voluntas adfuerit consentiendi in vinculum perpetuum et indissolubile: tamen fieri potest ut talis adsit communis et fere universalis persuasio, vi cuius retineatur matrimonialem ċontractum nonnisi temporaneum et conditionatum esse, neque aliter, nisi sub hac ratione contrahatur: unde fit ut accurata consideratio morum et consuetudinum regionis multam atferre posset lucem ad veram voluntatem contrahentium cognoscendam. Ex hisce omnibus, et etiam ex adiunctis circumstantiis sive loci sive personarum, non omnino difficile erit, praesertim ab iis qui praesentes sunt, dignoscere quaenam fuerit contrahentium intentio, quando matrimonialem contractum concluserunt, et consensum praestiterunt. Fiant ergo in singulis casibus accuratae investigationes: utrum praesertim aliqua conditio contra matrimonii substantiam fuerit expresse in pactum inter contrahentes deducta: vel saltem emergant indicia, argumenta et praesumptiones, habito quoque respectu moribus regionis, et coram ministro protestante contrahant ca praecipue voluntate, ut dissoluto iuxta protestandum praxim matrimonio, ad alia vota transeant. Ex quibus omnibus deprehendatur certam contrahentium voluntatem eam esse, ut nonnisi conditionate matrimonium contrahere intendant.

1466

Orca ficulfitem *largtettJi ter tn* **juo** *l«> dMlgtntiûm plenariam.*

Litt. S. C. de Prop. F. *26 Ian. 1877. (AD* Ep. Natchrtrn.) — Il num. 14 della Form. I. conticne la facolta communicabile *largiendi ter in anno Indulgentiam plenariam.* Ciô posto domandava V. S. sc i singoli sacerdoti da Lei delegati possan concedere Tindulgenza *semel vel ter* nellc loro missioni *diebus a se eligendis,* ovvero se il Vescovo possa *pluribus diebus in variis locis* conccderla *ter in unoquoque loco.* A tal dubbio sembra provveduto colla seguente risoluzionc emanata dalla S. C. del S. Officio li 16 Gcnnaio 1728: *Circa ΓIndulgen^a plenaria che pub il Vescovo concedere tre volte Γanno in for\a di speciale induito, la Santità Sua col voto di questa S. C. ha risoluto che per la consecutione di essa pub (il Vescovo) assegnare diverse chiese, colla visita di una delle quali possa il popolo conseguire ΓIndulgen^a, e che questa in diverse città e luoghi pub in diversi tempi assegnarla e pubblicarla, corne pure Γfndulgen^a delle 40 ore, purchè nella medesima città e luogo siano solo tre volte Vanno publicate.* — Non è difforme da questa la risposta data in altro simile caso dalla

Congregazione Generale di Propaganda Π22 Gennaio 1759. la quale risposta dichiara inoltrc potersi ciascuna volta determinare dal Vescovo più giorni, entro cui si possa dai fedcli conseguire l'Indulgenza.

An tn ditpenuL mammon, cxpn» ‼mend daoaala r»».

Chiedeva V. S. sc la clausola del n. 10 dclla Formola I *dummodo mulier* etc. sia da csprimersi, e in modo che altrimenti sia nulla la dispensa. Sul che debbo dirle che trattandosi delta Formola I ove sotto il detto numero non trovasi alcuna clausola irritante, puô ritenersi, come altra volta fu risposto da questa S. C., *omissionem clausularum concessionem validitati non officere, dummodo reapse mulier rapta non fuerit, vel, si rapta, in potestatem raptoris non existit.*

1467

ÆiKS m <uc wianni.

S> R· C· 3 ^ebr. 1877. — Vallispratbs. —Utrum, salvo Caeremoniali Episcoporum, liceat Episcopis in Dominicis festisque diebus Missae solemni assistere solummodo cum mozzeta et rocheto vestitis.

R. Negative.

I468

Circa Epitcopi potettatem tnparochorum electione.

S. C. Concilii *3 Martii 1877.* — Episcopum non teneri (in electione parochorum) eligere tamquam digniorem quem examinatores maiori suffragiorum numero approbarunt.

1469

De pirocbo proprio nupturiendum.

S. C. S. Off. 2 *Maii 1877.* — i. Quis sit parochus proprius contrahentium matrimonium, cuius praesentia ad evitandum impedimentum clandestinitatis necessario requiritur.

D« atu facultatum Epiacopl astra dioeceMm.

2. Quomodo intelligenda verba Formulae VI *nec illis* (facultatibus in Formula contentis) *uti ullo modo possit* (Episcopus) *extra fines suae dioecesis.*

R. Ad t. Parochum proprium habendum esse parochum domicilii vel quasi domicilii contrahentium. Ad dignoscendum vero quasi domicilium attendendam sssc regulam traditam in Instructione Fer. IV dici 7 Iunii 1867 *(V·«. 1305)-*

Ad 2. Verba relatae Formulae ita esse intelligenda, ut Episcopus uti possit facultatibus erga suos subditos qui actu, quo dispensandi sunt, in propria dioecesi commorantur, quamvis ipse Episcopus extra suam dioecesim degat.

1470

D« caau« dnf-iuuoMn m··

Instr. S. C. de Prop. F. 9 *Maii 1877.* Cum dispensatio sit iuris communis relaxatio cum causae cognitione, ab eo facta, qui habet potestatem, exploratum omnibus est dispensatio-nes ab impedimentis matrimonialibus non esse indulgendas, nisi legitima et gravis causa interveniat. Quin imo facile quisque intelligit, tanto graviorem causam requiri, quanto gravius est impedimentum, quod nuptiis celebrandis opponitur. Verum haud raro ad S. Sedem perveniunt supplices literae pro impetranda aliqua huiusmodi dispensatione, quae nulla canonica ratione fulciuntur. Accidit etiam quandoque, ut in huiusmodi supplicationibus ea omittantur, quae necessario exprimi debent, nc dispensatio nullitatis vitio laboret. Idcirco opportunum visum est in praesenti Instructione paucis perstringere praecipuas illas causas, quae ad matrimoniales dispensationes obtinendas, iuxta canonicas sanctiones ct prudens ecclesiasticae provisionis arbitrium, pro sufficientibus haberi consueverunt; deinde ea indicare, quae in ipsa dispensatione petenda exprimere oportet. Atque ut a causis dispensationum exordium ducatur, operae pretium erit imprimis animadvertere, unam aliquando causam seorsim acceptam insufficientem esse, sed alteri adiunctam sufficientem existimari : nam quae non prosunt singula, multa iuvant, *arg. l.* 5 C. *de probat.* Huiusmodi autem causae sunt quae sequuntur :

Anguiha loci.

1. *Angustia loci* sive absoluta sive relativa (ratione tantum oratricis), cum scilicet in loco originis, vel etiam domicilii cognatio feminae ita sit propagata, ut alium paris conditionis, cui nubat, invenire nequeat nisi consanguineum vel affinem, patriam vero deserere sit ei durum *(V. n. 1463).*

Feminae leUi.

2. *Aetas feminae superadulta :* si scilicet vigesimumquarlum aetatis annum iam egressa, hactenus virum paris conditionis, cui nubere possit, non invenit. Haec vero causa haud suffragatur viduae quae ad alias nuptias convolare cupiat.

Doli» deficientia.

3. *Deficientia aut incompetentia dotis,* si nempe femina non habeat actu tantam dotem, ut extraneo aequalis conditionis, qui neque consanguineus neque affinis sit, nubere possit in proprio loco, in quo commoratur. Quae causa magis urget, si mulier penitus indotata existai, et consanguineus vel affinis eam in uxorem ducere, aut etiam convenienter ex integro dotare paratus sit.

Litei tuper bon orum auccetiionc.

4. *Lites super successione bonorum iam exortae,* vel *earumdem grave* aut *imminens periculum.* Si mulier gravem litem super successione bonorum magni momenti sustineat, neque adest alius, qui litem huiusmodi in se suscipiat, propriisque expensis prosequatur, praeter illum qui ipsam in uxorem ducere cupit, dispénsatio concedi solet ; interest enim rcipublicae, ut lites extinguantur. Huic proxime accedit alia causa, scilicet *Dos litibus involuta,* cum nimirum mulier alio est destituta viro, cuius ope bona sua recuperare valeat.

Verum huiusmodi causa nonnisi pro remotioribus gradibus sufficit.

Viduae pauper· 11«.

5. *Paupertas viduae,* quae numerosa prole sit onerata, et vir eam alere polliceatur. Sed quandoque remedio dispensationis succurritur viduae ca tantum de causa, quod iunior sit, atque in periculo incontinentiae versetur.

Bonum paci·.

6. *Bonum pacis,* quo nomine veniunt nedum foe iera inter Regna, et Principes, sed etiam cxtinctio gravium inimicitiarum, rixarum et odiorum civilium. Haec causa adducitur vel ad extinguendas graves inimicitias, quae inter contrahentium consanguineos vel affines ortae sint quaeque matrimonii celebratione omnino componerentur ; vel quando inter contrahentium consanguineos et affines inimicitiae graves viguerint, et, licet pax inter ipsos inita iam sit, celebratio tamen matrimonii ad ipsius pacis firmationem maxime conduceret.

PericuioM familhritat.

7. *Nimia, suspecta, periculosa familiaritas* nec non *cohabitatio* sub eodem tecto, quae facile impediri non possit.

Copula praehibita.

8. *Copula* cum consanguinea vel affini, vel alia persona impedimento laborante praehabita, et *praegnantia, ideoque legitimatio prolis,* ut nempe consulatur bono prolis ipsius, et honori mulieris, quae secus innupta maneret. Haec profecto una est ex urgentioribus causis, ob quam etiam plebeiis dari solet dispensatio, dummodo copula patrata non fuerit sub spe facilioris dispensationis: quae circumstantia in supplicatione foret exprimenda (K. S'. C. S. *Off.* 25 *Iunii 1885).*

Mulieri· infamii.

9. *Infamia mulieris,* ex suspicione orta, quod illa suo consanguineo aut affini nimis familiaris, cognita sit ab eodem, licet suspicio sit falsa, cum nempe, nisi matrimonium contrahatur, mulier graviter dirfamata, vel innupta remaneret, vel disparis conditionis viro nubere deberet, aut gravia damna orirentur.

Matrimonii revilidatio.

10. *Revalidatio matrimonii,* quod bona fide et publice, servata Tridentini forma, contractum est : quia eius dissolutio vix fieri potest sine publico scandalo, et gravi damno, praesertim foeminae, *c. 7 de consanguin.* At si mala fide sponsi nuptias inierunt, gratiam dispensationis minime merentur, sic disponente Cone. Trid. *XXIV cap. V. de Reform. Matrim.*

Periculum matrimonii mixti, vd coram acathollco minittro celebrandi.

11. *Periculum matrimonii mixti,* vel *coram acatholico ministro celebrandi.* Quando periculum adest, quod volentes matrimonium in aliquo etiam cx maioribus gradibus contrahere, cx denegatione dispensationis ad ministrum acatholicum accedant pro nuptiis celebrandis, spreta Ecclesiae auctoritate, iusta invenitur dispensandi causa, quia adest non modo gravissimum fidelium scandalum, sed etiam timor perversionis, et defectionis a fide taliter agentium, et matrimonii impedimenta contemnentium, maxime in regionibus, ubi hacreses impune grassantur. Id docuit haec S. Congregatio in instructione die 17 Apr. 1820 ad Archiepiscopum Quebecensem data. Pariter cum Vicarius Apostolicus Bosniae postulasse! utrum dispensationem elargiri posset iis catholicis, qui nullum aliud praetexunt motivum, quam vesanum amorem, et simul praevidetur, dispensatione denegata, eos coram iudice infideli con·iugium fore inituros, S. Congregatio S. Officii in Fer. IV 14 Aug. 1822 decrevit: « Re- < spondendum Oratori, quod in exposito casu « utatur facultatibus sibi in Formula II commis· « sis, prout in Domino expedire iudicaverit ». Tantumdem dicendum dc periculo, quod pars catholica cum acatholico matrimonium celebrare audeat.

Inoei concnbinatu· periculum.

12. *Periculum incestuosi concubinatus.* Ex superius memorata Instructione an. 1820 elucet, dispensationis remedium, ne quis in concubinatu insordescat cum publico s:andalo, atque evidenti aeternae salutis discrimine, adhibendum esse.

Matrimonii nilfjo *avilit* pencuam.

i 3. *Periculum matrimonii civilis.* Ex dictis consequitur, probabile periculum quod illi, qui dispensationem petunt, ca non obtenta, matrimonium dumtaxat *civile,* ut aiunt, celebraturi sint, esse legitimam dispensandi causam.

Scandali remotio.

14. *Remotio gravium scandalorum.*

Concubinatu» cessatio.

1 5. *Cessatio publici concubinatus.*

.Mentorum cxcellenna.

16. *Excellentia meritorum,* cum aliquis aut contra fidei catholicae hostes dimicatione, aut liberaiitate erga Ecclesiam, aut doctrina, virtute, aliovc modo, de religione sit optime meritus.

Hae sunt communiores, potioresque causae quae ad matrimoniales dispensationes impetrandas adduci solent ; de quibus copiose agunt theologi, ac sacrorum canonum interpretes.

Dc exprimendi· a petentibua di«pcn«ationetn.

Sed iam se convertit Instructio ad ea quae praeter causas in literis supplicibus pro dispensatione obtinenda, de iurc vel consuetudine aut stylo curiae exprimenda sunt ita ut si, etiam ignoranter, taceatur veritas, aut narretur falsitas, dispensatio nulla efficiatur. Haec autem sunt :

1. *Nomen et cognomen* oratoium, utrumque distincte ac nitide, ac sine ulla literarum abbreviatione scribendum.

2. *Dioecesis originis* vel *actualis domicilii.* Quando oratores habent domicilium extra dioecesim originis, possunt, si velint, petere ut dispensatio mittatur ad Ordinarium dioecesis, in qua nunc habitant.

3. *Species* etiam *infima* impedimenti, an sit consanguinitas vel affinitas, orca ex copula licita vel illicita; publica honestas originem ducens cx sponsalibus, vel matrimonio rato; in impedimento *criminis,* utrum provenerit ex coniugicidio cum promissione matrimonii, aut ex coniugicidio cum adulterio, vel ex solo adulterio cum promissione matrimonii ; in cognatione spirituali utrum sit inter levantem et

levatum, vel inter levantem et levati parentem.

4. *Gradus consanguinitatis,* vel *affinitatis* aut *honestatis* ex matrimonio rato, et an sit simplex, vel mixtus, non tantum remotior, sed etiam propinquior, uti et linea, an sit recta aut transversa; item an oratores sint coniuncti ex duplici vinculo consanguinitatis, tam ex pane patris, quam ex parte matris.

5. *Numerus impedimentorum* ex. gr. si adsit duplex aut multiplex consanguinitas vel affinitas ; vel si praeter cognationem adsit etiam affinitas, aut aliud quodeumque impedimentum sive dirimens, sive impediens, in petenda vero dispensatione super impedimento affinitatis primi vel secundi gradus lineae collateralis, si impedimentum nedum ex matrimonio consummato cum defuncto coniuge orato:is vcl oratricis, sed etiam ex copula antematrimoniali seu fornicaria cum eodem defuncto ante initum cum ipso matrimonium patrata oriatur, necesse non est ut mentio fiat huiusmodi illicitae copulae, quemadmodum patet ex responso S. Pocnitentiariae diei 29 Martii 1842, probante s. m. Greg. XVI, ad Episcopum Namurcensem, quod generale esse idem Tribunal literis *10* Decembris 1874 edixit.

6. *Variae circumstantiae,* scilicet an matrimonium sit contrahendum, vcl contractum; si iam contractum, aperiri debet an bona fide saltem ex pane unius, vel cum scientia impedimenti; idem an praemissis denuntiationibus, cl iuxta formam Tridentini; vcl an spe facilius dispensationem oblinendi; demum an sit consummatum, ct, si sit consummatum, an mala fide, saltem unius partis, scu cum scientia impedimenti.

Haec prae oculis habere debent non modo qui ad S. Sedem pro obtinenda aliqua matrimoniali dispensatione recurrunt, sed etiam qui ex pontificia .delegatione dispensare per sc ipsi valent, ut facultatibus, quibus pollent, rite, ut par est, utantur.

1471

0« imâfimba» B M.V.dc Lourde dc Ii Salette ct Imroic. Oncepilucii ndtoic eambut emittent»

S. R. C. Г2 *Maii* r<?77 — 1. An possit ab Ordinariis permitti, vcl saltem tolerari, ut ad publicam fidelium venerationem exponantur in ecclesiis imagines scu simulacra B. M. V. sub titulo de *Lourdes* et *de la Salette,* ncc non Immaculatae Conceptionis lucis radios e manibus emittentis.

2. Num ab Apostolica Sede approbatae fuerint apparitiones seu revelationes, quae contigisse perhibentur, quaeque cultui B. M. V. sub memoratis titulis causam praebuerunt.

R. Ad t. Affirmative; servatis tamen cautelis, praesertim Decreto Sacrosanctae Tridcntinae Synodi de invocatione, veneratione ct Reliquiis Sanctorum nec non sacris Imaginibus Sess. XXV praescriptis, et s. m. Urbani VIII Constitutione *Sacrosancta Tridentina Synodus,* diei i5 Maii 1642 confirmatis.

Ad 2. Eiusmodi apparitiones scu revelationes neque approbatas neque damnatas ab Apostolica Sede fuisse, sed tantum permissus tamquam pie credendas fide solum humana, iuxta traditionem quam ferunt, idoneis etiam testimoniis ac monumentis confirmatam. Nihil proinde obstare quin Ordinarii pari ratione se gerant : facta desuper (si de opere typis vulgando agatur) in eodem sensu opportuna declaratione seu protestatione, ad tramitem decretorum praelaudati Urbani Papae VIII.

1472

Circa vintationem ncrorura Liminum

Instr. S. C. de Prop. F. r *Iunii 1877.* — i. Inter praecipua officia, quae Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis et Episcopis iuxta SS. Patrum et canonum statuta incumbunt illud profecto est accensendum, quod ipsi sacra Apostolorum Limina visitare, eaque occasione Romano Pontifici obsequium ac obedientiam praestare, et rationem reddere de pastoralis muneris implemento, deque omnibus, quae ad Ecclesiarum suarum statum, et cleri populique mores ac disciplinam, animarumque ipsis creditarum salutem pertinent. Quod quidem officium, unitatis et communionis cum Apostolica Sede quaedam veluti tessera, ex iis iuribus sponte Huit, quae Rom. Pontifici vi primatus, quo cx divina institutione in universam pollet Ecclesiam, inhaerere compertum est. Nemo autem ignorat quae hoc in themate fel. rec. Sixtus V in celebri Const. *Romanus Pontifex* die 20 Decembris 1585 edita praescripsit (1).

2. Cum vero nonnulla identidem suboriantur dubia circa modum, quo huic muneri saerorum Antistites satisfacere debeant, atque inde graves anxietates ob sacramenti religionem, quo se illud impleturos spoponderunt, S. Consilium Christiano Nomini propagando praepositum, sollicitudinis suae partes esse duxit, sixtinam Constitutionem opportune declarare, ut quo enucleatior erit legis dispositio, eo promptius ab omnibus exeeutioni mandetur.

3. Et praeprimis recolere praestat quod in § 7 memoratae Constitutionis praescribitur : « Ad hoc autem debitum visitationis officium < commode explendum omnes Patriarchae, Pri« mates, Archiepiscopi, ct Episcopi, itali vide< licet vel cx italicis insulis, unde commodius

(!) Huiusmodi praescriptiones Benedictus PP. XIV sua Comiitutionc quae incipit *Quod sancla* (2J Novembris 1740) confitmavit ct extendit ad omnes Abbates, Priores, aliosquc habentes monasteria scu ecclesiis cum jurisdictione quasi episcopali, ct territorio separato.

< in Italiam traiici potest, veluti siculi, sardi, cursi, et alii adiaccntium provinciarum Italiae, ac etiam Dalmatiae et graecarum, quae e regione ipsius Italiae et Siciliae oris sunt, *tertio anno;* germani vero, galli, hispani, belgue, bohemi, hungari, angli, scuti, hiberni, ct ceteri omnes, qui in Europa sunt, circa mare gcrmanicum et balticumac omnium insularum maris mediterranei, *q larto anno;* ct qui intra Europae fines sunt, his provinciis remotiores, ac etiam africani litoribus nostris adversi, ac insularum maris occani septentrionalis et occidentalis Europae ct Africae citra continentem novi urbis,., *quinto anno;* asiatici vero, et qui extra Asiam et in aliis novis terris orientalibus, ct septentrionalibus, tam in insulis quam in continentibus, et denique in quibuslibet mundi partibus, *decimo anno* iter suscipiant, ct, Deo concedente, perficiant ».

4. Iam vero saepe quaesitum fuit, underlain in computando triennio, quadriennio etc. exordiri oporteat. Et quidem alii opinati sunt ca temporis intervalla Episcopos computare debere a die, quo ad Sedem episcopalem in Consistorio renunciati sunt, aut quo literae Apostolicae ipsis expeditae fuerunt; alii a die consecrationis, alii denique a die acceptae Sedis possessionis. Quidam etiam existimarunt initium temporis ad ss. Liminum Visitationem peragendam sumendum esse a die, quo dioecesis erecta fuit. Hinc ad aures S. Congregationis pervenit variam hac super re variis in regionibus praxim invalescere coepisse.

5. Ad omnes huiusmodi opiniones c medio tollendas sat est, ea quae Sixtus V constituit, sedulo inspicere; aperte enim in § 8 Constitutionis praefatae enunciatur, a dic publicationis eiusdem Constitutionis Episcopos ad ss. Apostolorum cineres visitandos omnino teneri. Quemadmodum igitur scribit Fagnanus (1), praedicta annorum spatia omnibus incipiunt currere a dic quo Bulla Sixti V edita fuit, hoc est a dic 20 Decembris 1585. Ncc difficultatem facessunt quae in § 7 leguntur; nam, ut idem auctor observat < verba Bullae *Haec autem annorum spatia* non ita sunt accipienda, ut initium computationis triennii vel quadrien-
< nii etc. sumi debeat a die consecrationis, susceptionis vcl translationis huiusmodi, sed hunc habent sensum, ut eo ipso quo quis est consecratus, incipiat sibi currere obligatio visitandi Limina, non autem ut spatia supradicta ab eo tempore computari debeant. Et hanc interpretationem semper habuerunt ca verba in S. C. Concilii. Haec autem computatio fieri debet ab ipsa dic publicationis Bullae exclusive, et sic in fine cuiusque trien-
< nii etc. vcl decennii integra dies vigesima < Decembris cedit commodo Episcoporum a ico « ut tempus ad visitandum praefixum duret < usque ad ultimum momentum cius dici. Ita «enim statuitur pro regula, ut dies termini « non computetur in termino ». Revera praelaudata S. C. Concilii, ut omne dubium amoveret, per encyclical literas ad universi orbis catholici Praesules dic 16 Novembris an. i6~3 datas significavit, unum eumdemque perpetuo ct ab omnibus observandum esse terminum pro sacre visitatione, qui amussim est dies editae in lucem Sixtinae Constitutionis (2).

6. Idipsum Sacra haec Congregatio de Prop. Fide an. 1802 Episcopis Hiberniae cnunciavit; et an. (865 cuidam ex Archiepiscopis Americac Foederatae scribebat « triennia etc. decennia < ita esse computanda, ut, initio sumpto a die « quo praedicta Constitutio edita fuit, nimirum « a dic 2o Decembris f 585, perpetuo ct sine < alia interruptione pro omnibus successoribus < Episcopis decurrant ».

7. At nuper controversia mota est *an etiam pro Sedibus recenter ejectis tempus visitationis sacrae computandum sit a die publicationis Const, sixtinae.* Nec defuit inter recentiores canonum doctores, qui arbitraretur triennia, quatriennia etc. quod ad dioeceses attinet post Sixtum V erectas, computanda esse a die quo primus noviter erectae dioecesis Episcopus ad·niinistrationcm suscepit.

8. Sed nulla suppetit ratio cur Episcopi novarum dioecesium aliam a ceteris dimetiendi temporum spatia pro visitatione ss. Liminum rationem sectentur; ipsi enim quoque sixtinae Constitutioni, sicut in aliis dispositionibus quas continet, ita ct in hac adhaerere debent. Quocirca propositae mox quaestioni Effii PP. huius Sacri Consilii in generalibus Comitiis diei 3 Maii 1875 post maturam deliberationem decreverunt, respondendum esse *Affirmative,* nimirum etiam ab Episcopis, qui sedibus recenter institutis praesunt, praefatam regulam esse retinendam.

9. Quae cum ita sint, cum quispiam ad episcopalem Sedem, sive ex veteribus sive cx novis evehitur, diem quo lex Sixti V prodiit" prae oculis habeat; et si, praefiniti temporis inde incipiens computationem, noverit eius praedecessorem vertente triennio, quatriennio etc. oneri ss. Liminum visitationis haud fecisse satis, sciat ipse se ad eam absolvendam adstringi. Iuverit iterum audire Fagnanum, qui scribit *(Loc. cit. η. 4ή)*\ < Ex praescripto huius Con-
« stitutionis Sixti V, § *Ad hoc autem,* vers. *Quae*
« *ne longius differantur* etc. tempus quale-
« cumque excursum alicui ex Episcopis, qui
< sive morte praeventus, sive alia quacumque

(1) *In II Lib. Dicrtl. in Cap.* Ego N. Episcopus, iur. *n.)6.*

(2) F. *caus.* Carpentonxtcn. *diti* 27 *Ftbr. rjtS* in princ.

t de causa ob non finitum tempus ei pracscri-
< ptum Limina non visitaverit, ita intelligi
• effluxisse et excurrisse illius successori, ut,
« termino ipso iuxta praedecessoris sui iusiu-
« randum completo, debitam visitationem con-
< ficere teneatur. Quae verba non eum habent
« sensum, ut Episcopus successor teneatur vi-
« sitarc pro omnibus trienniis etc., pro quibus
« cius praedecessor non visitavit..., sed illa
« verba ita sunt accipienda ut Episcopus nuper
< consecratus, si eo triennio etc., quod eo tem-
< pore currit, eius praedecessor non visitaverit,
< teneatur ipse visitationem perficere ». Si pro-
inde incoepto iam triennio etc. Episcopus ss. Li-
mina adiverit, rchtionemquc suae diocceseos
exhibuerit, ac postea c vivis migraverit, neu-
trum repetere successor tenetur ; pcrsolutio enim
praedecessoris successori suffragatur (t).

10. E contra si quis dioeccseos curam as-
sumpserit paulo ante quam triennium etc. sub
antecessore inceptum ad exitum perveniret, cum
temporis defectu nondum in promptu possit
habere quae ad statum propriae Ecclesiae refe-
rendum requiruntur, succurrit remedium im-
plorandae prorogationis quae, hisce praesertim
in adiunctis, a S. Sede facile impertitur.

11. Notum est ipsam sixtinam legem Epi-
scopis consulere, qui legitimo impedimento de-
tenti, ad Apostolorum sepulcra personaliter se
conferre non possunt; id enim per procurato-
rem ipsis praestare permittitur. Immo quod ad
procuratoris deputationem facilius ac remissius
agi coepit, ut inde a sua aetate animadverte-
bat s. m. Bened. XIV *(De Syn. Dioec. l. XIii, cap. Vi, n. 3)* ct pristinus rigor progressu tem-
poris valde temperatus est: « Unde si Episco-
< pus iusto quolibet impedimento detentus, a
< S. C. licentiam petat visitandi Limina per
« procuratorem, atque etiam in cum finem de-
< putandi canonicum aliquem, aut sacerdotem
< dioecesis suae iam in Urbe existentem, et
< privatis suis rebus vacantem, vel etiam or-
< dinarium suum negotiorum gestorem aut
« agentem, dc rebus Ecclesiae et dioecesis probe
< instructum, dummodo ecclesiastico charactere
< insignitus sil, facta Rom. Pontifici per Sc-
< crciarium ipsius Congregationis instantiae il-
« lius relatione, non ita frequenter reiici solet,
« ut olim evenisse constat, sed petita licentia
< ct facultas passim benigne conceditur ». Pa-
riter ad procuratoris munus olim haud admit-
tebatur sacerdos Regularis, nisi probata defi-
cientia Capituli ct cleri saccularis, exceptis for-
tasse Ecclesiis remotissimarum regionum *(ibid.);* sed in hoc etiam sequioribus temporibus S. Se-
des sese faciliorem praebere consuevit.

12. Quae communiora ac potissima sint impedimenta, quibus Episcopi a romano itinere suscipiendo excusantur, videre est penes rerum canonicarum tractatores ad Cap. IV. *Ego N.* dc iureiur. Ea vero sic perstringit Catalanus *(Comment. Pont. Rom. Tom. 1 ad § IV):* « Est
« quidem munus et rcipublicac officium cpisco-
« patibus adiunctum..., item aetas gravis, ho-
« stilitas quoque ac limor hostium, incursus
< latronum, pestis ct alia id genus; quorum
« tamen quaedam impedimenta Antistites pro·
< fecto excusant a visitatione personali tantum,
< non vero ab illa, quae per certum nuntium,
« veluti aegritudo, decrepitas, munus episcopa-
< tui adiunctum , quae personam respiciunt
« ipsius Episcopi. Sunt autem quaedam alia,
< quae etiam a mittendo Romam certum nun-
< tium Episcopos excusant, ut ex.gr. pestis,
viarum obsessio, hostilitas, modo tales sint,
« quae impediant accessum dioecesanorum ad
< Urbem ». Ceterum tot esse possunt huius-
modi impedimenta, quot peculiares cuiusque
personae circumstantiae, quibus fiat, ut sine
magna difficultate aut gravi incommodo urbs
Roma adiri non possit.

i3. Sed facile quisque intelligct ordinarias causas, quae personalem visitationem impe-
diant , nostra hac aetate nonnisi raro locum
habere ; ea enim invexit humanum ingenium
adiumenta ad varias locorum distantias percur-
rendas, ut incredibili ferme celeritate et facili-
tate longissima quaeque itinera terra marique
perfici valeant. Et, si ad debitum Visitationis
officium *commode,* ut ipse ait, explendum, Si-
xtus V praedicta temporum intervalla praescri-
psit, *variam* ut verbis utamur Benedicti XIV *(l. c. n. 5) locorum atque dioecesium ab Urbe distantiam summa aequitatis ratione perpen-dens,* quid in praesens tam facile quam intra
ca intervalla ad Urbem accedere ? Sacra igitur
Congr. sibi persuadet, sacrorum Antistites huic
muneri, cui sese, interposito sacramento, ob-
strinxerunt, nedum statis a Sixto V temporibus
nunquam esse defuturos, sed immo spem fovet
in Domino, ut, magistrorum veritatis Petri et
Pauli sepulcra fidelium animas illuminantia
coram veneraturi suam huc praesentiam sae-
pius etiam exhibeant. Quod certe ipsi libenter
praestabunt, modo attenta consideratione revol-
vant illud Sardicensis Concilii (2) « optimum
« ct valde congruentissimum esse, si ad caput,
< idest ad Petri Apostoli Sedem dc singulis
< quibuscumque provinciis domini referant sa·
« ccrdotes ». Ita enim fit, ut Rom. Pontifex,
cui omnium Ecclesiarum sollicitudo concredita
est, Praesulum Romam adventantium opera ct
adiutorio, ubique locorum christiani gregis ne-
cessitates agnoscere, spiritualium ovium mor-
bos intelligere, et aptiora remedia adhibere va-
leat, ncc quidquam ipsum lateat carum rerum,

(t) Fapun. *loc. cit.* n. 47.
(2) Eput. synod, ad Iulium I Rom. Pont apud Labbaeum Tom. II, coi. 690 edit. Vcnet.

quas ad Dei gloriam augendam, ad religionem propagandam, ad animarum bonum promovendum necessario eum scire oportet. Plura sane negotia per epistolam possunt expediri ; nemo tamen inficias iverit, plura esse alia, quae melius nequeant pertractari, quam si os ad os alloquamur. /Vccedit etiam , quaedam aliquando occurrere, quae secreti fidem ita postulant , ut ea scripto mandare periculosum sit ; hinc fel. rec. Bened. XIII in Rom. Synodo an. 1725 *(Tit, XIII, Cap. t).* Episcopos monet: « ne ita passim personali ab hac visita- « tione sc dispensent, munita hic multa et sane « proficua, corumdcm SS. Ecclesiae Principum < patrocinio, ct Summi Pontificis vivae vocis < oraculo percepturi, quae scriptis aliquando « nequeunt consignari ».

14. Ne itaque pigeat sacrorum Antistites ad Urbem, quam /Xpostolorum Principes suo sanguine consecrarunt, ex dissitis etiam regionibus properare, cum etiam in finem , ut arctioribus usque vinculis cum Supremo Ecclesiae Capite ct duce coniuncti, eo foitius praeliari praelia Domini pergant, quo maiore in dies impetu ac vclut agmine facto christianae reipublicae hostes eam oppetere adnituntur.

15. Hanc autem S. Congregationis instructionem SSfto D. N. PIO PP. IX ii> audientia dici 13 elapsi mensis relatam Sanctitas Sua benigne in omnibus adprobavit, eique apostolicae suae auctoritatis robur adiccit.

maxime indigent, plerumque haud expedit, ob ss. Liminum visitationem, Vicarios Apostolicos ab eurum residentia discedere. Quamobrem integrum ipsis erit, hoc munere per procuratorem, etiam in Urbe existentem, perfungi.

At Efhi ac Rrtïi PP. non modo Vicarios ipsos, verum etiam Praefectos Apostolicos monitoj volunt, ut , habita ratione temporis a Sixto V pro Episcopis statuti, vel frequentius, velul mos iam alicubi invaluit, accuratas relationes de toto eorum pastorali officio, deque omnibus ad missionum suarum statum, ad missionariorum populique disciplinam, animarum denique, quae illorum curae concreditae sunt, salutem quovis modo pertinentibus , transmittant. Hoc enim maxime interest, ut missionum earumdem necessitatibus, progressui ac prosperitati S. Sedes consulere valeat. Eum in finem heic adnectitur series *Quaestionum* quibus in praedicta relatione exaranda respondere Amplitudo Tua sataget.

Haec cum a SStho D. N. Pio PP. IX benigne probata fuerint, Tibi significare meum erat, ct Dominum Deum enixe precor, ut Te diutissime servet ac sospitet.

Capita quibus respondere debent Vicarii Apostolici ac Missionum Praefecti ut de regionibus sibi commissis plenam Sacrae Congr. relationem reddant.

(Infrascriptis quaestionibus accurate ct praecise respondendum erit, adhibito cuique responsioni quaestionis numero : si quid vero aliquis forte reperiet quod ad suam missionem non spectet, is indicare poterit numerum, deinde iuxta scribere: *Ad talem numerum non est quod respondeam;* tum ad cetera perget).

De λfissionis origine, progressu et confiniis.

1. Breve compendium historicum circa originem , progressum ac mutationes Vicariatus sive Praefecturae conficiendum erit.

2. Describenda confinia, quibus continetur territorium Missionis, ac si aliqua circa illa controversia existât, rationes exponentur. Insuper charta corographica Vicariatus, siquidem in promptu haberi possit, addenda, vel saltem deinceps transmittenda.

De missionariis, eorum qualitate et idoneitate.

3. De personis ecclesiasticis erit exponendum imprimis quinam sint missionarii, quibus s. ministerium exercendum in Vicariatu vel Prefecture concreditum est ; an sacculares vel regulares, quam idoneitatem et vivendi rationem praescierant, an sufficiens eorum numerus sit pro necessitate fidelium, an studio linguae vernaculae illius gentis accurate dent operam, an miti ratione erga Christianos se gerant, an in

1473

Dc vitatione dcrdiifonccxhl· ‘inJ’

Litt. encycl. S. C. de Prop. F. r Zu*nil loJJ* (ad VfCAIUOS KT PkaRE. APP.) — Norunt omnes sa. me. Sixtum V celebri Consr. *Romanus Pontifex* diei 20 Decembris anni t 585 sancivisse, ut singuli Patriarchae, Primates, Archicpiscopi et Episcopi per universum terrarum orbem constituti, statis temporibus, BB. Apostolorum Petri cl Pauli Limina sc visitaturos, ac Romanis Pontificibus pro tempore existentibus dc Ecclesiarum ribi creditarum statu rationem reddituros iureiurando pollicerentur. Iam vero disputatum fuit utrum Vicarii Apostolici, sive sint charactere episcopali insigniti, sive eo carcant, eodem ac reliqui sacrorum Antistites officio adstringantur. Porro Sacra haec Congregatio christiano nomini propagando praeposita, in generalibus comitiis diei 1 Februarii superioris anni, omnibus mature perpensis, pronuntiavit, Vicarios Apostolicos quoscumque ad id minime teneri *in vim Constitutionis fel. rec. Sixti* K utpote quae respicit Praesules qui dioecesi canonice erectae praesunt ; bene vero teneri *ratione officii.*

Sed quoniam alia prorsus est conditio Ecclesiarum rite constitutarum , alia Missionum, quae ob difficultates et angustias, inter quas haud raro versantur, proprii Pastoris solatio

sacro ministerio exercendo uniformitatem current. insuper an missionarii regulares regulas instituti sui ac praesertim tria vola substantialia paupertatis , castitatis et obedientiae fideliter servent ; an Vicario vel Praefecto Apostolico etiam ut regulares, an alteri superiori sint subiecti ; an plus aequo erga paganos vel protestantes aut schismaticos, si ibi adsint, obsequentes sint; an cx instituto vel cx consuetudine usque ad mortem in missione perseverent. An universi missionarii in usu facultatum quas accipiunt, nimis latas interpretationes ac facilitatem improbandam sequantur.

4. Ncc praetermittendum si missionarii alterius Vicariatus aut Praefecturae aliqua ratione in administrationem propriae missionis sese immisceant.

De regimine missionum per Vicarios App,

5. Qua ratione provideant Praesules regimini Vicariatus seu Praefecturae, ne vita decedentes sine superiore fideles relinquant.

6. Utrum habeatur aliquod Consilium ordinarium missionariorum , quasque attributiones illi adsignentur.

De Clero indigena.

η. Singulariter sermo instituendus de clero indigena, ac imprimis dc idoneitate illius, deque animi qualitatibus, quibus praeditus apparet, ac de spe quae in ipso collocari possit.

8. Qua ratione consulatur educationi ct institutioni clericorum indigenarum : praesertim an habeatur Seminarium; utrum sit separatum ab alumnis saecularibus, et quae studia ibi clerici doceantur, ct utrum regulae a Tridentino praescriptae in toto vel in parte serventur; cuius curae ac regimini creditum sit, denique an, si desit, aliquo modo constitui possit vel eiusdem defectui suppleri.

9. Quibus officiis indigenae adhiberi possint, et an excludantur a quacumque superioritate respectu habito ad missionarios europacos.

Dc institutis Regularium.

10. Quoad Instituta Regularium indicetur, an sint in Vicariatu scu Praefectura, ct an educationi et institutioni iuventutis dent operam , idque exprimatur sive quoad instituta virorum sive quoad instituta mulierum.

11. An inter indigenos sint qui regularibus Institutis sint addicti, ct ad huiusmodi statum se inclinatos praebeant; qua demum missionum utilitate possint ca inter indigenas diffundi.

13. Utrum ecclesiastici viri, sive sacculares sive regulares, clericali aut religioso habitu utantur, vel saltem alia veste quae eorum statum minime dedeceat.

De ministerio sacra ac de gentium conversione.

13. Circa sacrum ministerium exponendum an habeatur directorium sive collectio regularum et usuum Vicariatus scu Profecturae quoad servanda a sacerdotibus cum in sua vitae ratione tum in fidelium regimine, illudquc S. Congregationi exhibeatur.

14. An in communicatione facultatum missionariis facienda facilem aut difficilem se praebeat superior.

15. Utrum omnes missionarii in doctrina morali sint concordes, et utrum ad uniformitatem fovendam habeantur, vel haberi possint conventus pro casuum moralium examine conficiendo.

16. Utrum diffusa sit inter fideles lectio librorum prohibitorum.

17. Utrum in omnibus Vicariatibus ct Praefecturis adsit catechismus, ct quatenus affirmative, an in variis libris cius generis servciui uniformitas quoad doctrinae expositionem.

18. Utrum expediat eiusdem missionis districtus ita ordinare, ut piures uni missionario tamquam superiori subsint.

19. Utrum in singulis districtibus, quae parochiarum locum tenent, diligenter serventur libri baptuatorum, matrimoniorum, defunctorum, nec non status animarum; an ratio habeatur observantiae praecepti paschalis, et utrum memorati districtus ad formam paroeciae a canonibus requisitam accedant.

20. Indicetur an aliqua speciali ratione consuli possit ut facilius catholica fides inter indigenas propagetur.

De Ecclesiis, Capellis et Presbyteriis.

21. Exprimatur an sit in missione numerus sufficiens ecclesiarum ct sacellorum, ct utrum illae saltem necessariis ad divinum cultum ornamentis instructae sint.

22. An catholicus cultus in Vicariatu vel Praefectura libere exerceatur, et, quatenus negative, an ratio suppetat, qua obstacula c medio auferantur.

23. An in singulis sacerdotum residentiis sit decens presbyterium aut saltem aliquis locus a fidelibus oblatus, ubi convenienter manere possint.

De bonis Ecclesiae eorumque idministratione.

24. Quas eleemosynas societas Propagationis Fidei lugdunensis praebeat, ct an aliquod aliud medium praesto sit, ut sustentationi missionariorum et expensis pro divino cultu satisfiat.

25. Utrum ct quae bona immobilia, vel quos reditus missio in promptu habeat ad finem memoratum adhibenda: ct, quatenus ne-

gative, an aliqua ratio innui queat, ut pcdetentim certi reditus, sive per oblationes fidelium, sive per alias praestationes ab ipsis solutas constitui possint.

26. Si missio bona immobilia vel reditus possideat, significandum erit an ab aliquo in hac possessione ecclesiastica turbetur, vel prorsus ipsa possessio a gubernio recognoscatur.

27. Quae cautelae adhiberi possint, ut securitati ecclesiasticorum bonorum provideatur.

28. Utrum adsit Consilium aliquod missionariorum ad eadem bona vel reditus administrandos, et ad impediendam corumdcm dissipationem, ct utrum fideles aliquam partem habeant in praedicta administratione.

De rebus ad divinum cultum spectantibus.

29. Quoad hoc exponendum an in sacris functionibus ac praesertim in solemni Missae celebratione ritus omnes S. E. R. fideliter serventur, ct utrum cantus adhibeantur ct an iuxta canonicas praescriptiones.

30. Utrum ct qui populares cantus in ecclesiis adhibeantur.

31. An in omnibus Ecclesiis, in quibus sine periculo profanationis fieri potest, adservetur ct quomodo s. Eucharistia , quaeque sit in tantum Sacramentum fidelium devotio.

32. Utrum ad maiorem divini cultus decorem ct ad pia opera exercenda canonice institutae sint aliquae confratemitates sive virorum sive mulierum, vel constitui possint.

33. Quatenus affirmative, quae sit praesens earumdem societatum conditio, et an reformatione indigeant.

3q. An in cultu divino ac veneratione sanctorum aliquae superstitiones irrepserint, et quae.

De educatione et institutione iuventutis.

35. Significandum an sint in missione scholae pro indigenis cum masculis tum focminis, et an sufficiant fidelium filiis.

36. Utrum in ipsis admittantur etiam filii infidelium vel protestandum aut schismaticorum, et quibus cautelis, nc catholicorum fidei nocere possint.

37. An in memoratis scholis servetur omnimoda separatio puerorum a puellis.

38. Quibus credita sit iuventutis institutio.

39. An adsit aliquis convictus seu collegium sive pro masculis sive pro focminis ; utrum in co admittantur infideles vel protestantes aut schismatici et quibus cautelis.

40. An adsint in Vicariatu vel Praefectura scholae ministrorum protestandum, vel scholae paganae, et utrum catholici cas frequentent.

41. An adsint orphanotrophia, ct quibus subsidiis sustententur.

De quibusdam piis institutis diffundendae fidei valde opportunis.

42. Utrum adsint hospitia pro catechumenis utriusque sexus et quomodo ordinata sint.

43. Quae opportunior ratio censeatur adhiberi posse, ut catcchbtarum institutio magis utilis ad missionum bonum evadat.

44. Utrum erectum sit aliquod hospitale ct quomodo administrentur reditus pro infirmorum sustentatione.

De festis, ieiuniis et abstinentiis.

45. Quaenam festa in missione observentur, et an aliqua mutatio hac in re petenda videatur ad obtinendam maiorem uniformitatem.

46. Quae ieiunia, quique abstinentiae dies serventur sive ab europaeis sive ab indigenis, et an etiam in hoc aliquid immutandum appareat.

De coemeteriis et sepulturis.

47. Utrum ct quae superstitiones in funeribus apud Christianos invaluerint.

48. An existant coemeteria separata pro Christianis, et quatenus negative, an aliquid ad id obtinendum tentari possit ; praeterea an sint benedicta.

De sacramentorum administratione.

49. Exprimatur an in Baptismate administrando serventur omnid praescripta Ritualis romani. Speciatim vero an fiat aliqua divisio caeremoniarum, ct quo idiomate interrogationes fiant.

50. Utrum saepe aliquod dubium suboriatur circa diligentiam adhibitam a catechistis vel obstetricibus in Baptismate conferendo; ct quatenus affirmative, quomodo hac occasione se gerant missionarii.

51. Utrum debita diligentia adhibeatur a missionariis, ne haeretici aut schismatici ut patrini in sacramento Baptismi et Confirmationis admittantur.

52. An Sacramentum Confirmationis iuxta generalem Ecclesiae usum vel potius immediate post Baptismum in missione conferatur.

53. An et qui sint in Vicariatu vel Praefectura casus reservati ; utrum missionariis sufficienter innotescant.

5£. Utrum fideles solemni praeparatione ct pompa ad primam Communionem admitti soleant.

55. An in Vicariatu vel Praefectura promulgatum fuerit decretum Concilii Tridentini sess. 24 *Tametsi* circa Sacramentum Matrimonii.

56. Utrum accurate fiant publicationes ab Ecclesia praescriptae, et an diebus a iurc praescriptis.

57. Quomodo sc gerant misssonarii in dispensationibus quoad matrimonii impedimenta, et: primo, an dispensetur in impedientibus: secundo, an plurimi occurrant casus concedendi dispensationes in dirimentibus, praesertim in gradibus proximioribus.

58. An in dispensationibus concedendis imponantur mulctae vel poenae.

59. Quomodo concedantur dispensationes, an in scriptis, et utrum exprimatur delegatio apostolica.

60. An usus matrimoniorum mixtorum invaluerit, et qua frequentia, et quomodo circa ea missionarii se gerant.

61. An in celebratione matrimoniorum christiani immisceant aliquas caeremonias superstitiosas.

De abusibus et necessitatibus Missionis.

62. Enumerentur omnes abusus qui forte irrepserunt etiam inter catholicos sive circa fidem, sive circa mores, vel administrationem sacramentorum, et cuiusque alterius generis.

63. Exprimantur praecipue causae huiusmodi abusuum, et media quibus evelli possint.

Tandem attente perpendantur spirituales missionis necessitates, distincte referantur; mediaque proponantur idonea ad maiorem religionis profectum inducendum.

1474

S. R. C. 7 *Iulii t#7J.* — An admitti possit rcnji ss šacra usus cuiusdam machinae, cuius ope elevaretur ac deponeretur Ostcnsorium, dum salutaris Hostia populo adoranda exponitur.

R. Negative.

1475

S. C. S. Off. rr *Iulii rf77.* — Fautores viMKcipimn schismatis ex aliquot annis omni contentione rii»· linnL inducere conantur linguam russiacam in publicum cultum divinum ecclesiarum catholicarum ritus latini in provinciis Poloniae, Lithuaniae, aliisque Imperio Russiaco subditis.. Innovatio autem hactenus quidem in eo consistit quod in illis partibus sacrae liturgiac et administrationis sacramentorum, quae, *cultus suppletorius* appellatae, ex immemorabili consuetudine hucusque peragebantur lingua polonica, nunc pro polonica iidem schismatis fautores substituere conantur linguam russiocam non sine gravi catholicae fidei discrimine ac maxima fidelium perturbatione et offensione. In hisce angustiis plures sacerdotes ac laici ecclesiae catholicae filii, ut suae aliorumque plurimorum conscientiae consulerent, ad Sanctam Ap. Sedem confugerunt, ab ea opem ac lumen impetraturi. Unice ergo ad sanctae religionis catholicae, quam a maioribus acceperunt conservationem , et ad conscientiarum securitatem, iidem sacerdotes ac fideles humillime imploraverunt declarationem sequentium quaestionum:

1. Utrum in cultu supplctorio, quem dicunt, pro lingua polonica, quae cx immemorabili m usu est, absque S. Sedis auctoritate substituere linguam russiacam licitum sit.

2. Utrum S. Sedes huiusmodi substitutionem linguae russiacac toleraverit, vel tolerare censenda sit.

R. Ad t. et 2. Negative.

1476

Ex Litt. S. C. de Prop. F. *3o Iulii 1877* obUtQ'

(ad Ep. Rofpks'.) — Die 27 Ianuarii S. C. Erfiorum S. R. E. Card. Concilii Trid. Interpretum, perpensis dubiis ab A. T. propositis circa consuetudinem, quam in ista dioecesi invaluisse scribebas, unicam Missam canendi in die Commemorationis omnium fidelium defunctorum pro tota pecunia quae a fidelibus eadem die offertur, quaeque aliquando plurium centenarum Missarum eleemosynas exaequat (i), rescribendum censuit: « Nihil innovetur; tan- n

(!) Iu scripserat Ep. Roffcn: «....Invaluit consue- « tudo ut pro unica Missa , quae in dic commemora- • tionis omnium fidelium defunctorum cantatur, fideles ▮ contribuant pecuniam. Summa autem pecuniae sic « collecta ordinarie tanta est ut plurium centenarum « Missarum eleemosynas facile exaequet. Inter eos qui «pecuniam hoc modo contribuunt, plurimi sunt de « quibus dubitari merito possit utrum ea hoc modo • collituri forent si rite edocerentur animabus purga- • torii, quas sic iuvare intendunt, melius provisum iri « ii tot Missae pro iis, licet extra diem Commemora- « tionis omnium fidelium defunctorum, celebrarentur, « quot iuxta taxim dioccesanam continentur stipendia « in wmmi totali sic contributa. Ut erroneae opinioni • occurratur, in quibusdam dioecesibus statuto synodal! « cautum est ut, nisi singulis annis praevia totius rei ▮ explicatio populo fiat, missionariis eam fidelium pe- « c uniam pro unica illa Missa accipere non liceat. Qua· « re E. V. Rtham enixe ac humillime precor, ut pro « pace coscicntiae meae ad dubia sequentia respondere «dignetur: i. Utrum praedicta consuetudo absolute « prohibita sit; - quod si *negative: — 2.* Utrum tole· ▮ rari possit casu quo quotannis praevia illa diligens • totius rei explicatio populo fiat; - quod si *affirmative:* • — V Utrum si timor sit nc vel missionarii praeviam « illam diligentem eamque plenam totius rei cxplica- • tionem popula praebeant, vel populus eam satis in- « tclligat, Ordinarius istam consuetudinem prohibere « possit, et missionariis iniungerc ut, pro tota summa « contributa, intra ipsum mensem Novembris tot legan· « tur vel cantentur Missae, quot in ea continentur sti- « pendia pro Missis sive lectis sive cantatis; - quod si « *affirmative: —* 4. Utrum ob rationem quod Missae « illae intra ipsum mensem Novembris legendae vel ▮ cantandae sint, 0'dinarius consuetum Missarum sive « legendarum sive cantandarum stipendium pro aequo « suo arbitrio pro illis Misais possit augere ».

« turn apponatur labella in Ecclesia qua fidc-
< les doceantur quod illis ipsis eleemosynis
« una canitur Missa in dic Commemorationis
< omnium fidelium defunctorum ».

1477

Libri vulgo Jr· *wticmit* adpro· bationcm Epl- acopt pracscfcrre omnmo dcbcnt.

S. R. C. *4 Aug. 1877* (Nr o-Ebor acbn.) — An prohibitum sit in libris nuncupatis *devo· tionis,* textui latino Ordinis Missae, ac praesertim Canonis , addere versionem in lingua vulgari.

R. Libros eorumque versiones in lingua vernacula, dc quibus agitur, a canonicis praescriptionibus ct Apostolicis decretis, Episcoporum auctoritati omnino reservari, idcoquc Ilicitum non esse fidelibus horum uti editionibus nisi istac expressam praeseferant Episcoporum adprobationcm.

1478

An ad aacra· mcnta admitted· di qui cum hac· rcncia matrimo· nium contraxe· runt.

Ex Litt. S. C.S. Officii *25 Aug. ¡877* — Dubium: Utrum in contractis matrimoniis (cum haereticis) pastores animarum pariem poenitentem, dummodo seclusum sit scandalum, tuta conscientia ad receptionem sacramentorum admittere valeant.

R. Quoad matrimonia valida , ad sacramenta percipienda posse admitti sine praevia renovatione consensus, sed ab iisdem percipiendis arcendos, donec vera dederint resipiscentiae signa, ct promiserint se curaturos totis viribus tam conversionem partis haereticae, quam educationem in religione catholica prolis universae natae ct forsan nasciturae, ct tandem donec obtinuerint absolutionem a censuris incursis una cum poenitentiis salutaribus , casu quo contraxerint coram ministro haeretico.

Quoad vero matrimonia invalida, cum sit nullum eorum matrimonium vitio clandcstinilatis, non esse admittendos ad receptionem sacramentorum nisi prius promiserint post impetratam dispensationem super impedimento mixtae religionis, se fideliter excquuturos eas omnes conditiones, quae exiguntur in praefata dispensatione, ct dcin nisi consensum renovaverint coram catholico parocho et duobus testibus, et tandem nisi obtinuerint prius absolutionem a censuris incursis una cum poenitentiis salutaribus , casu quo matrimonium attentaverint coram ministro acatholico.

1479

Gfea liberalia· mutn et cleri a· gendi rationem m rebu» politi· ci».

Ex Instr. S. C. S. Off. 29 /twg. *tSjy* (ad Epp. Canadkn.) — La Chiesa coi condannarc il libcralismo non intende eolpire tutti i singoli partiti politici i quali per avvcntura si chiamano *liberali,* riferendosi le decisioni dclla Chiesa a certi errori opposti alia dottrina cattolica, non ad un determinato partito politico... Il clero eviti sempre di nominare le persone nel pergamo, molto piu per iscreditarlc alia occasione dellc elczioni, c che non si adoperi mai Γ influenza dei ministcro ecclesiastico per mire particolari, chc solo quando i candidati potreboero nuscire nocivi ai veri interessi della Chiesa.

1480

Instr. S. C. S. Off. 5 *Sept. r877* (ad Ar- cntEp. Portus Principis). — Cum ante omnia super baptismate petiisses < ut in baptismate Jn «»u mtiluiadinin ba- ptinadorum.
< parvulorum fieri valeant interrogationes in
« numero plurali, ut in baptismate adultorum,
« idque propter multitudinem baptizandorum
< sacerdotumque paucitatem: » censuerunt (EiTii PP.) has rationes tanti non esse ut, ad exiguum temporis compendium obtinendum recedatur a praescriptione Ritualis Romani. Quam, licet optime noveris, non abs re integram retulisse erit : « Si vero fuerint plures baptizandi, sive
« masculi sive feminae, in catechismo masculi
< statuantur ad dexteram, feminae vero ad si-
< nistram, et omnia pariter dicantur, ut supra,
< in proprio genere, ct in numero plurali. Ve-
< rum prima nominis interrogatio, exsufflatio,
« crucis impressio scu signatio, tactus aurium
« ct narium cum saliva, abrenunciationis in-
< terrogatio, unctio olei catechumenorum, in-
< terrogatio de fide scu symbolo, ct ipse ba-
< ptismus, unctio chrismatis, candidae vestis
« impositio, atque accensae candelae traditio,
< singulariter singulis, ct primum masculis,
< deinde feminis fieri debent ».

Ad alterum vero quod petebas < ut bapti-
« zari valeant ritu parvulorum infantes qui puen qumquen-
< nondum quintum aetatis annum excesserint, nc>t
« quorum baptisma ob negligentiam parentum
« dilatum fuit : » (Erîîi PP.) cum praemisissent huiusmodi negligentiam in tanto salutis aeternae discrimine minime esse tolerandam, omnes ad unum censuerunt nihil obstare quominus id fiat, idque non tantum ob rationes a te allatas, quod nempe ii parvuli rudiores sint, sacerdotes autem pauci, sed quia pueri quinquennes sunt omnino infantibus scu parvulis accenscndi, cx quo tempus infantiae, ab utroque iurc, primo humanae vitae septennio definitur. Idque etiam, quod ad baptismum attinet, huiusce S. Congregationis documentis roboratur.

Item quaesiveras « an sacerdos qui domi in excremo
« casu necessitatis baptismum conferre debeat, cum domi con-
« illud administrare queat cum omnibus ritibus icrlur
* et caeremoniis praescriptis, quando praevidet
< vel infantem certo esse moriturum, vel paren-
< les infantem ad ecclesiam non esse delaturos ad
< supplendas caeremonias ritusque omissos ».
Quo desuper iidem Eihi Dfli casum a casu discernentes dixerunt primo ignotum minime tibi esse posse statutum Ritualis Romani in haec

verba: « Si infans vel adultus graviter laboret, « ut periculum immineat ne pereat antequam « baptismus perficiatur, sacerdos, omissis quae < baptismum praecedunt, eum baptizet, ter vel « etiam semel infundens aquam super caput « eius in modum crucis dicens : *Ego te ba~ « pti^o etc.* Si non habeatur aqua baptismalis, « et periculum impendat, sacerdos utatur aqua < simplici ». Necessitati scilicet in re tanti momenti omnino parendum. Cum vero extra mortis periculum, una vel alia de causa debeat domi baptisma conferri, tunc fiet locus tutissimae theologorum doctrinae quae tradit quod sacerdotes in casu possint, imo teneantur uti illis caeremoniis quibus possunt uti. Imo et habetur hac super re Instructio iussu Pii Papac VI tradita missionariis Loangi in Africa, in qua Instructione haec habentur, quae proxime quaestionem a te positam attingunt: < Si praevi- < deatur quod neque decursu temporis infantes « ad ecclesiam pro supplendis caeremoniis dc- « ferantur, tunc satius erit ut in ipsis privatis < domibus ritus ct caeremoniae consuetae per « Rituale praescriptae in actu collationis bapti- < smi adhibeantur, aqua, si fieri poterii, per < vos benedicta, quod facile praestare poteritis. < Potius est enim ut laudabilis consuetudo, < quae tantum concernit maiorem erga hoc sa- < cramentum decentiam ct reverentiam, cclc- < brandi baptismum in ecclesia omittatur, quam « ut priventur parvuli baptizari non exiguis < spiritualibus bonis, quae ex adhibitis super < cos sacris caeremoniis in eorum animabus « cx Ecclesiae institutis multiplices derivantur».

idhibcn-

Confirmationis autem sacramento id unum petiisti < ut in tribus dioecesibus tuae « curae commissis administrari illud valeat sine < palrinis propter difficultatem inveniendi con- « firmatos patrinos, angustiamque ecclesiarum ». Verum Ertiis Dhis ea mens stetit huiusmodi rationes non adeo valere ut generalem de patrino adhibendo legem vincere possint, quam legem, excepto casu gravis et urgentis necessitatis, egregius Ecclesiae Doctor S. Alphonsus simpliciter tradit obligare, ct quidem sub gravi, excepto casu quo patrinus haberi non posset.

1481

Orca ««item mnbcrtuB in re- Hμιφμ intui·!· tlaiflcodifum

Litt. S. C. de Prop. Fide *it Sept. 1877* (ad Ep. Bîkmkoham.). — Sacrae huic Congreg. consultor N. subiecit Ampl. Tuae animadversiones contra articulum Constitutionibus inser- tum Sororum Tertii Ord. S. Catharinae Scnen. quo statuitur non esse in illud institutum recipiendas mulieres nisi usque ad 25 aetatis annum. Porro omnibus perpensis, praesertim attenta generali praxi praedicti Instituti aliorumque huiusmodi, iuxta quam non admittuntur feminae ad religiosam vitam profitendum nisi sub conditione ut aetatem illam non excesserint, cumque talis regula a S. Sede servanda iubeatur ob motiva sane gravissima : eidem regulae pro Anglia per articuli de quo agitur suppressionem minime derogari posse visum est. Quandoquidem vero, ut Ampl. Tua testatur, passim in ista regione necesse est ut ultra aetatem 25 annorum mulieres religionem ingredi permittuntur, idcirco S. Sedem paratam invenies ad opportunas in casibus particularibus dispensationes concedendas.

1482

Circa minote nupotliiOQcm n Ordinatione

S. C. S. Offic. *i2 Sept. 1877* — Episcopus N. in ultima et penultima ordinatione presbyterorum , postquam , secundum mandatum Pontificalis , singulis ordinandis ambus, suas manus imposuit, nihil dicens : deinde, in medio stans, manum dexteram suam rite extensam tenuit, donec sacerdotes ceteri singulis ordinandis suas manus imposuissent. Tunc autem, et hoc oratoris dubium causal, incipiente oratione *Oremus... ipsius consequantur auxilio,* ipsum orator vidit manum retrahere, ct non amplius tenere extensam super ordinandos, uti iubetur in Pontificali.

R. Acquiescat (1).

1483

Circa tepoftu ram defuncti ci communicati ni publia þeccat· ri».

S. C. S. Off. rç *Sept. 1877* — Saepe accidit ut graviter aegrotante aliquo excommunicato, vel publico et notorio peccatore, eius consanguinei vel familiares parochum advocaverint, qui tamen aegrotum vel iam mortuum, vel sensibus destitutum , adeoque ad retractactionem emittendam omnino inhabilem invenerit. Rogati consanguinei ct familiares respondent, aegrotum sacerdotis operam desiderasse, aut resipiscentiae signa dedisse osculando Crucifixi imaginem, vel alios pietatis actus edendo; ac propterca cadaver religiosa pompa ad Ecclesiam deferri debere. Quaeritur itaque quomodo parochus hisce in casibus sese gerere debeat.

R. In casu exposito dari posse sepulturam

(1) *Fir.* P7, *jo Nov. 1S9S* eadem S. C. S Off. circa dubium propositum de quodam Episcopo qui post primam manuum impositionem super ordinandos presbyteros, dexteram extensam super ecs non habuerat, ita respondit : « Si post tactum physicum capitis ordi· « nandorum Episcopus manum extensam habuerit su • per ordinandos, saltem immediate ante recitationem • OrrmtM *ttc.,* ordinationem esse certo validam, ut in «decreto S. Officii *fer. IV, 12 Sept. 1877.* Si autem « nequidem immediate ante recitationem *Oremus etc.* « illa manuum extensio facta fuerit, ordinationem esse « iterandam secreto et sub conditione, quocumque dic, • facto verbo cum SStfto, ut etiam suppleat, ad cau- « tebm, de thesauro Ecclesiae pro Missis usque adhuc • celebratis. — SSrfius adprobavit, et gratiam con- « cessit ».

ecclesiasticam, vitatis tamen ecclesiasticis pompis ct solemniutibus cxcquiarum. Quod si in aliquo casu circumstantiae extraordinariae concurrant, parochus consulat Ordinarium, ct stet eius mandatis.

1484

* CiUi· č/ci 'nonMuoni·

Instr. S. R. C. *1878.* — Altamenie commendevolc fu sempre lo zelo dei buoni cattolici nel promuovere le cause di bcatificazione e canonizzazionc, e perô tanto piû degno di essere opportunamente rcgolato a pcrcorrere la via retia, c declinare i pericoli di non raggiungere lo scopo.

La canonizzazionc c la beatificazione si connettono coi dogma cattolico dei culto ed invocazione dei santi. Giacchc non fu mai, ne pote essere lecito ai fedcli di prestare a proprio arbitrio questo culto a qualunque Servo di Dio, ma soltanto a quclli designati dal giudizio della Chicsa ; vale a dire o colla canonizzazione, che e la sentenza definitiva del Sommo Pontcfice dei culto universale e precettivo, o colla beatificazione, che e il decreto dal medesimo emanato dei culto permissivo c limitato da prestarsi ad un Servo di Dio, il quale è provato che illustrô la Chicsa o col martirio o con le virtù eroiche, c con lo splendore dei segni o dei miracoli.

Se la bcatificazione, e molio piu la canonizzazionc, è di somma gloria di Dio e di grande utilità della Chiesa, è pure opera cminentemente grave c sublime chc si è imposta sempre c s'imporrà agli stessi Sommi Pontcfici. A tutto diritto queste cause vengono annovcratc tra le maggiori chc si trattano nclla Chiesa di Dio : e Nicolô V, pariando di quella di S. Vincenzo Fcrrcri, 1'appelR» gravissima tra le più gravi: *cum inter ceteras graviores causas quae apud Sedem Apostolicam agitentur, haec gravissima sit.* Grande pcrciô è il concetto chc di queste si esprime nelle Bolle c diplomi pontificii, c del metodo sapientissimo il quale per leggi c consuetudini inconcusse si ticnc nel trattarle. Cosl Celestino HI nella Bolla di canonizzazionc di S. Ubaldo Vescovo di Gubbio, pariando delle supplichc prescntatcgli per ottcncrla : *Nos vero opus istud intuentes sensus et intelligentias nostras excedere, quia potius divini indicii est quam humani.... suspendimus desiderium tuum aliquamdiu* etc. Ed Innoccnzo III nclla Bolla di S. Cunegonda : *Cognoscentes quod hoc revera iudicium sublimius est inter cetera iudicia indicandum, in ipsius examinatione plenariam voluimus adhibere cautelam.* Onorio III in tutta risposta allc istanzc per la canonizzazionc di S. Guglielmo Arcivcscovo di York rescrissc : *Nos tamen provide attendentes, quod in tam sancto negotio non est nisi cum maturitate plurima procedendum.* E ad istanzc simili per Giovanni Eremita : *Tanto maturiori consilio circa ea censuimus procedendum, quanto in iis alius, quam in aliis, mole carnis gravatus, humanae considerationis intuitus, potest falli.* 1 medesimi, per tacere di altri, furono i sentimenti dichiarati, c le massime inculcate da Giovanni XXII circa le cause chc si trattarono a suo tempo, avendo scritto per quella della B. Chiara da Montefalco : *Attendentes quod Romana Ecclesia, praesertim in tanto fidei negotio, consuevit cum magna maturitate procedere, ubi videlicet de re tam ardua quaeritur, sensibus quidem abdita, ignota scientiis, et novo quodam probandi genere, vita utique et miraculis comprobanda: nam si difficile existimamus quae in terra sunt, et quae in prospectu sunt invenimus cum labore: quae in caelis sunt quis investigabit?* Lo stesso risposc per ia causa di Roberto di Canterbury : *Circa id quod de canoni^atione sa. me. Roberti Cantuariensis Archiepiscopi supplicasti, scire te volumus, quod Romana Mater Ecclesia non consuevit, super tanta causa praesertim, praecipitanter aliquid agere; quin potius tale negotium solemnis exeeutionis indagine ponderare.* Lo stesso per quella di Filippo Arcivescovo di Bourges: *Licet sit pium et debitum venerationi Sanctorum intendere, et eos colendos in terris populis exhibere, expedit tamen in illis illam maturitatis adhibere cautelam, ut nulla fallat incertitudo iudicium. . . sed prudentia multa praeambula, et diligenti maturitate servata, veritas exquisita sollicite deducatur in lucem* etc. E per 1'altra dei Dottorc Angelico: *Attendentes tamen, quod Romana Ecclesia, praesertim in tanto fidei negotio, ubi videlicet de re tam ardua quaeritur, cum magna consuevit maturitate procedere, quodque scriptum sit: < causam, quam nesciebam, diligentissime investigabam ; nam etsi gloria Dei sit celare verbum, gloria tamen regum est investigare sermonem* > (apud Raynaldum). — Ne altro fu o sarù mai il linguaggio cd il contegno dei Sommi Pontefici c della Chiesa Romana, la cui economia pertanto in questo genere arduo e gravissimo di cause, coU'intero seguilo di molteplici solennité, speciali sedi, forme e norme sapientissime di giudizio, si riassumc tutta nclla mirabile maturity del procedere, e nclfesclusionc assoluta di qualsivoglia prccipitazione ; e ciô in ogni stadio della causa, sia nel principio, sia nclfavanzarsi.

Mossi appunto dalla gravità della cosa, c dagli abusi che in tratto di tempo erano invalsi, i Sommi Pontcfici riservarono a sc stessi il privativo diritto di canonizzare c di beatificare, ossia di dccrctare in qualunque modo il pubblico ecclesiastico culto ai Servi di Dio morti in odore di santità, o colla fama dei martirio. Tale riserva la fece Alessandro III colla decretale *Cap. Audivimus, de Reliq. et*

venerat. Sanctorum, e la stabili in forma al tutto esplicita e perentoria Urbano VIII, emanando i suoi celebri decreti del i6a5 c 1634, coi quali vietô il culto ai Servi di Dio, *antequam ab Apostolica Sede canonizentur aut Beati declarentur.* Di più determinô in specie alcuni atri che proibl di prestare in vcnerazionc di semplici servi di Dio, c prescrisse che uno dei primi passi nella Causa di beatificazionc debba essere la prova, con sentenza giuridica, delTobbedienza prcstata ai prcdctli suoi decreti *de non cultu.* Peraltro non conseguita dalfaccennata riserva che la Santa Sede assuma a sc la causa fin dal suo principio, dopo la morte dei Servo di Dio. Ciô sarcbbe in aperta opposizione coi diritto, in forza dei quale, e della constante consuetudine, i primi atti della Causa sono riservati esclusivamente allOrdinario diocesano, alia cui giurisdizione il Servo di Dio appartiene. Ê compito dellOrdinario di costruire regolarmente il suo processo con tutte le forme canoniche, ed a norma dclla lettera enciclica dei 12 Marzo <63i a tale etfetto per ordine di Urbano VIII dalla S. Congregazione dei Riti diramata ai Patriarch!, Arcivcscovi e Vescovi delTorbe cattolico, cd inscrira tra i decreti generali. Questi processi, che gia erano e sempre rimasero in piena facoltà incrcnte agli Ordinari, divcnmero indispensabili dopo la riserva delle Cause alla S. Sede, allorche fu indotta nel trattarlc una perfetta forma giuridica a modo dei giudizi contenziosi. Giacchc oltre al-Tessere un requisito necessario per l'introduzione della Causa presso lu S. Congregazione, e come la base sulla quale debba poi fondarsi il Papa nel segnarne la Commissione ; uniti in seguito ai processi compilati con autorité Apostolica, servono ordinariamente a fornire le più piene prove nelle maggiori sedi di giudizio. Sebbene quindi al fine immediato di ottenere l'introduzionc della Causa sia bastante chc l'inquisizione ordinaria si faccia sulla *fama* di santiU, virtù o martirio, miracoli e segni ; nondimeno proccdcndosi dipoi dalla S. Congregazione nclla Causa, come si è detro, con duplice process, è opportunissimo che lOrdinario si valga dclla sua potestà comprendcndo nella sua inquisizione non solo *la fama,* ma anche lc prove *in specie* delle virtù o martirio, miracoli c segni. — Ricorrere immediataroente alia Sede Apostolica per Tammissionc della Causa di bcatificazione, senza che sieno prcccduti e présentai! gli atti informativi compilati con facoltl ordinaria, sarcbbe lo stesso chc volerc invertito l'ordine sapientissimo dclla cosa. La Santa Sede non si muove a trattarc della santità di alcuno sc non viene mossa dai prcdctti atti, c dopo che lOrdinario abbia gil esaurito la sua pane. Ne potrebbe ella mai dare risposta diversa da qucUa già data da Clemcnte VIII, previo il consigho di una Congregazione di Cardinali tenuta il 7 Agosto 1596, cioè < che < in primo luogo si debba adire lOrdinario ». Cocrcntcmentc alla quale i Sommi Pontefici c la S. Congregazione rescrisscro scrnprc a cosiffatte istanze, da qualunque parte venissero, doversi in primo luogo instare presso lOrdinario *pro confectione processus.* Si è detto chc cotcsli atti dellOrdinario, tuttochc necessarî e rilevantissimi, non sono che informativi, validi cioè soltanto a rendere informata ed istruita la Santa Sede. In vero dopo la riserva, corne e tolta agli Ordinari la facoltà di decretarc e concedere il culto, cosï è loro vietato di approvare il martirio, le virtù, i miracoli, le rivelazioni dei Servi di Dio ; cose tutte chc potrebbero indurre i fedeli a prestare il culto preventivamente al giudizio del Papa. Ora quali saranno i criterî da seguirsi dagli Ordinari in parte cosï intéressante ad essi affidata nelle Cause di beatificazione, e tanto più intéressante, in quanto ai medesimi spetta il punto gravissimo del dare l'iniziamento alla Causa? La risposta fluisce spontanea dalle cose già espostc. I criterî non possono essere altri da quelli ritenuti per massima indeclinabile dalla Sede Apostolica, e si compcndiano nella maturité dei procedere, e neU'aborrimento da ogni ombra di prccipitazione. In fatti la citata lettera enciclica del r63i trasmessa per norma degli Or iinarî, li vuole fin dall'esordio informati da qt -sto spirito: *Quum quotidie magis notum fiat quanta sinceritate mentis et maturitate cognitionis incipere et prosequi deceat eorum Causas qui diem ultimum obiere non sine aliqua populis relicta opinione sanctitatis, et quam accurate fideliterque in re tanti momenti adhiberi testes, et in examen vocari conveniat* etc. Prosegue quindi per quello segnatamente che riguarda il dar principio agli atti giuridici: *Quando apud Amplitudinem tuam ab aliquo petitum fuerit, ut velit inquirere in sanctitatem vitae et miracula alicuius, qui cum praedicta fama obiisse dicatur, quoniam nimia plerumque proclivitas atque celeritas occasionem errori praebet, non prius generaliter super vitae sanctitate inquiri permittat, quam particulariter de alicuius virtutis eminenti gradu, aut peculiari aliquo miraculo praecedat famae comprobatio, prout prudentiae tuae magis expedire videbitur.* È chiaro chc non subito debbono gli Ordinari istruire i processi, ma dopo essersi maturamente assicurati con tutte lc regolc della prudenza, che esiste una vera fama : *non debere Ordinarios statim initium dare Processui beatificationis et canonizationis, ne temere inquisitio instituatur; sed expectandum ut vigeat fama aut alicuis virtutis eminentis, aut alicuius miraculi patrati.* (Bened. XIV op. dc Beat, et Canoniz. lib. II, cap. II, num. 14). Essere necessaria una fama comprovata, *famae comprobatio,* vuol dire chc

questa present! carattcri di vera fama di santità, e talc da potcr rcggcre allé prove chc deve poi subire tanto nel processo ordinario, quanto in uno speciale processo Apostolico che ha luogo dopo l'introduzionc della Causa. Queste note csscnziali si prcscntuno subito allo sguardo di chi legge 1'ultimo degli interrogatori generali chc a talc uopo si propongono in processo ai testimoni c sono inscrit! nci decreti: *interrogetur , an sciat quod sit fama, et an illa viguerit in aliqua parte populi, an vero in maiori. An orta sit ex probabilibus causis, vel potius fuerit vanus rumor populi* zln *habuerit originem a personis nimis affectis, vel suspectis et interessatis, puta coniunctis vel affinibus, amicis intrinsecis, vel aliis quibuscumque, qui . . . ob aliquam . . . causam aliquod interesse, saltem affectionis, habere possint. An personae, a quibus fama orta est, essent personae graves et fide dignae, an potius leves et ordinariae . . . .* /In *. . .fama fuerit constans et perpetua, quae semper duraverit, vel brevi et per modicum tempus, et cito evanuerit. An contra huiusmodi famam fuerit umquam aliquid dictum, factum vel auditum in contrarium* etc. Per acccrtarsi prudentemente di tutto questo, non si richiederà maturo Consiglio c tempo? — Per fermo sarcbbe tutt'dltro chc saggia C4l opportuna cosa 1'insistcrc direttamente presso la Santa Sede per l'iniziamento della Causa con volerlc quasi forzarc la mano ad abbreviare la proccdura; ovvero anche Tinstare presso l'autorità Ordinaria perché si atfretti a dar mano all'opcra, e rompcrc ogni dimora ; valendosi ãil effecto eziandio dclla pubbjica stampa quasi per eccitare un che di simile a ciô che nei sistemi del giorno corrc col nome di pubblica opinione. Sarcbbero questi in vcce casi d'impegno c fervore straordinario, benchè lodcvolissimo, che domanderebbero, a preferenza, maggiorc circospczionc c maturità di tempo per ben discernere le'reali c solide qualità della fama, e guardarsi da ogni allucinazionc, *quae* (corne si espresse Giovanni XXII in uno dei citati documenti) *tanto periculosior foret in talibus, quanto in maioribus erraretur.*

Compiuti i processi ordinari, c trasmessi legalmcnte alia Sacra Congregazione, rimangono chiusi, finchè non intervenga la facoltà Apostolica di aprirli nelle debite forme. Prescrive inoltre il Vcn. Innoccnzo XI che, secondo le regolc ordinarie, debba intanto trascorrere un intero decennio: *Commissionem non esse signandam, nisi post elapsum tempus decem annorum a die praesentationis processus auctoritate ordinaria fabricati* (Decret, noviss.). E tra i requisiti, chc allora si presentano per ottenere l'introduzionc della Causa, si enumerano le lettere postulatorie, corne si legge nci lodati decreti generali : *Nec prius Sedes Apostolica moveri solet, quam reges, principes, et aliae personae authenticae ct honestae instanter supplicaverint Summo Pontifici ; et tunc etiam non statim, sed expectare, ut diu pulsetur : nam si perdurabunt miracula, et supplicantium instantiae, praesertim spontaneae, tunc Summus Pontifex (si ei videbitur) per Commissionem manu Sanctitatis Suae signatam . . . committit Causam Congregationi Sacrorum Rituum.* — In conclusione: la tradizionale maturité c prudenza chc in questo genere nobilissimo di cause governa la Sede Apostolica c gli Ordinari della Chiesa, c bene chc si sappia anche dai buoni cattolici, e regoli talvolta il loro fervore.

1485

Quoad Episcoporum poicttium circa ĥndui genttat.

S. C. Indulg. *12 Ianuarii 1878* — Romani Pontifices in concedendis indulgentiis moderamen semper consueverunt observare, ne *per indiscretas et superfluas indulgentias et claves Ecclesiae contemnantur, et poenitentiae satisfactio enervetur. (Cap. Cum ex eo t^dePoenit. et Remiss).* Eodemque consilio ducti haud unquam omisere indulgentias, quas moderaminis fines excessisse perspexerunt, intra eosdem cohibere. Sacrosancta item Tridcntina Synodus *sess. 25, decret, de Indulg.* veteri et probatae Ecclesiae consuetudini inhaerens moderationem in Indulgentiarum concessione enixe inculcat, *ne nimia facilitate ecclesiastica disciplina enervetur.* Abusus vero qui in indulgentias irrepserint *emendatos et correptos cupiens* Episcopis mandat, ut eos Ecclesiae suae diligenter quisque colligat, et ad *Summum Romanum Pontificem* deferat, *cuius auctoritate et prudentia, quod universali Ecclesiae expediet statuatur.* Quae auctoritas a Romanis Pontificibus per Sacram Indulgentiarum Congregationem post ipsius institutionem solet exerceri.

Quare varii abusus, quos in nonnullis regionibus adversus adeo salutarem Ecclesiae disciplinam inolevisse compertum est, propositi fuerunt in Congregatione generali habita in Palatio Apostolico Vaticano die 14 Decembris 1877 sub forma sequentium dubiorum.

!. Potcstnc Episcopus vel alius quicumque Praelatus eidem actui pietatis sive eidem pio Sodalitio, cui a Romano Pontifice iam Indulgentiae sive plenariae sive partiales concessae sunt, alias Indulgentias adiungere ? Potestne crucibus, coronis, sacris imaginibus a Papa vel sacerdote legitima facultate munito benedictis, novas adnectere Indulgentias ?

2. Potestne Episcopus fidelibus dioecesis non suae Indulgentias concedere si Ordinarius loci consentit ? potestne tolerari huiusmodi praxis si nihil aliud intenditur nisi ut per maiorem numerum Praelatorum Indulgentias concedentium summa dierum Indulgentiarum eidem actui devoto adnexarum multiplicetur ?

3. Potestne Episcopus eidem rei vcl eidem actui pietatis, cui iam antecessor indulgentias adnexic, novas Indulgentias applicare ?

4. Potestne Episcopus *tn partibus infidelium* (seu *titularis)* quamvis auxiliarius Ordinarii alicuius dioecesis Indulgentiam quadraginta dierum concedere sicut Dioecesanus ?

5. Potestne Episcopus, quin limites sui iuris excedat, ad augendas Indulgentias, eumdem actum pietatis in partes dividere, ct ex. gr. pro omni verbo Salutationis Angelicae quadraginta dies Indulgentiarum concedere ?

6. Potestne Delegatus Apostolicus virtute facultatum quas a Summo Poncitice accepit, in concedendis Indulgentiis concurrere cum uno vel altero Episcopo territorii Delegationis suae ut idem obicctum vcl eumdem actum pietatis Indulgentiis ditet ?

7. Praelati, quibus privilegio Apostolico data est facultas concedendi in quibusdam solemnibus festivitatibus per annum Indulgentias plenarias, debentne hac facultate uti per modum actus toties quoties talis solcmnitas occurrit, an vero possunt unica concessione eamdem Indulgentiam extendere ad omnes solemnitates periodo annorum recurrentium aut in perpetuum ?

Sacra Congregatio respondendum duxit ut infra :

Ad i. iNegative, nisi novae conditiones adimplendae praescribantur.

Ad 2. Negative ad utrumque.

Ad 3. 4. ct 5. Negative.

Ad 6. Consultius ut se abstineat.

Ad 7. Affirmative ad primam partem ; — Negative nd secundam.

Facta autem... Sanctissimo Domino Nostro Pio Papac IX relatione in audientia habita die 12 Januarii 1878, Sanctitas Sua praedictas responsiones probavit et publicari mandavit.

i486

iiXï<XÎb|^ erai»£a rrquiO- S· C· Indulg. Γ2 *Ian. 1878* — Gravas.

— i. Utrum, nisi aliud expresse habeatur in induitis, indulgentiae lucrandae incipiant a media nocte, an vero a primis Vesperis.

2. Utrum st qu's, utens recenti privilegio, Confessionem et Communionem pridie cius dici peragat, cui atfixa est indulgentia, etiam reliqua opera praescripta pridie fieri, adeoque pridie etiam indulgentia lucrifieri possit.

3. Utrum si eidem operi, quod a fidelibus iterari non potest, variis titulis indulgentiae adnexae sunt, possint omnes lucrifieri.

R. Ad t. A media nocte ad mediam noctem.

Ad 2. Negative.

Ad 3. Affirmative, dummodo opera iniuncta vere iterari nequeant, vel non soleant, sicuti (Sonfessio, nisi aliunde sit necessaria. — SSifius approbavit.

1487

S. R. C. /2 *Ian. iS78.* -Twm. —

An liceat una cadcmque dic, ac in eadem ec- cum desit pluries cum SSiîio Sacramento benedici populo.

R. Affirmative de licentia Episcopi.

1488

S. R. C. *Ian. 1878.* — Mar iavopolt- diebu· ckatod· taxa — 1. Utrum a clero *collecta* pro Epi- η!·. C0„teerl,H>' scopo dicenda sit ct dic consecrationis, ct dic electionis eiusdem Episcopi.

2. Utrum Episcopus *electus* dici possit ca dic qua expeditae fuerunt Litterae in forma Brevis, quibus antecessor fuit translatus, an potius ea die qua ipse fuit nominatus Coadjutor in Consistorio.

R. Ad t. Affirmative.

Ad 2. Diem electionis in casu ct ad effe- Epκ/Λ ctum collectae ab universo clero Marianopoli- qui percoidioio. tano faciendae, esse diem qua datae sunt Lit- r,im BUCttwL terae Apostolicae in forma Brevis pro Coadiutoria cum futura successione.

1489

S. C. S. Off. 27 *Martii r878.* — Sollicitantibus aliquibus missionariis ac Episcopo (Vic. Ap. provinciae Kuy-Tchcou in Sinis), ponitur sequens propositio : Nostrae provinciae populum civili pace iterum regente, opii plantatio valde extenditur in occidentalibus Sinensis Imperii provinciis, in Kuy-tchcou praesertim, ab intestinis depauperata pugnis ac horribili cum modo depopulata. Neophyti atque pagani incolae multi, quibusdam in districtibus Imperatoris indulgentia utuntur, qui provinciae gubernatoribus precantibus, per decennium opii plantandi prohibitivam legem abrogavit, atrocis indigentiae causa, propter quam causam dura sollicitudine provincia distringitur. In Ganchuen-fu districtu, nulla spes missionariis fidem propagandi, opii plantatione non tolerata, praesertim apud ruricolas, qui catholicae doctrinae quam opii plantationi valedicere malunt. Positis populi paupertate ac Christianorum infirma fide, opii plantatio sic invaluit, ut, ad illam extirpandam, mandarinis non impedientibus, ecclesiastica lex non. sufficiat. Civitatum christiani adhuc immunes supersunt multi, Ik cct quidam opii commercium exerceant, quidam autem fumigent. Ex responsione S. C. S. Off. data dic io Martii anni 1852 Vicario Ap. Chcnsi in Sinis, constat *usum et commercium opii esse illicitum prout exponitur ;* at opii pravi effectus nimis vivacibus coloribus depicti videntur, quamvis cx habituali opii usu gravia mala, sive physica sive moralia, omnibus consentientibus, tum quoad ipsos homines huic vitio deditos, ac eorum familias, tum quoad

totarn societatem deriventur, insuper S. Cong. de plantatione non loquitur, quamvis plantantes quodammodo cooperatores in causa videantur. Non opii absolutus usus desideratur, si quidem individui, familiae, societatisque bono adversatur, sed opii plantandi tolerantia optatur, quia, illa tolerata, multi fierent Christiani ; fatendum est tamen huiusmodi Christianos tepidos esse. Moderatus opii usus pariter optatur, pro quibusdam personis ex inveterato usu opii fumo deditis, quae, sine gravi sanitatis detrimento, ac saepe saepius, sine mortis periculo, opio valedicere nequeunt; sive forti eorum corporis habitudine, sive animi vi, qua sibimetipsis imperantes, numquam in opii usu excedant, in ipsis quidem non tam tristes suboriri ctfcctus constat, praesertim si per modum medicinae et iam provecta aetate opio uti coeperunt. Omnes equidem, illicita opii plantatione, quoddam temporale damnum pati videntur; at populus iste, ca quae sunt spiritus non percipiens, cum modici lucri detrimento ab opii plantatione desistere negat. Sic, illa non tolerata, Christiani plurcs fidem amittunt, infideles amplecti nolunt, ac simul ad aeterna supplicia ruunt. His positis rationibus, S. Congregationi Prop. F. notam facere propositionem opus est quia nobis humillimis sanctae, catholicae, apostolicae ac Romanae Ecclesiae sinceris filiis de tam gravi re certa ac definitiva regula deest ; ideo enixis precibus humiliter rogamus ut S. C. quaestionem dirimere dignetur.

1. An omnes opium plantantes, sine personarum acceptione, admitti possint ad sacramenta.

2. An familiae domino non admisso, saltem eius uxor, pueri, servi ac rustici operarii, ipsum dominum adiuvantes, admitti possint.

3. An qui ex inveterata habitudine opio valedicere impotentes sine mortis periculo vcl gravi detrimento, admitti possint.

4. An opium possit sumi per modum medicinae, quia habitudinis periculum imminet.

5. An locantes agros possint permittere locatarios in ipsis agris opium plantare.

R. Ad i. Affirmative, attentis expositis.

Ad 2. Provisum in primo.

Ad 3. Affirmative, diligentia et cautelis tamen positis, ut opii abusus malique effectus ex huiusmodi abusu promenantes evitentur.

Ad 4. Affirmative, adhibitis vero omnibus de quibus in tertio.

Ad 5. Affirmative, uti est iam provisum in primo.

1490

Notanda circa indulta pro ďia pensatione ab impedimento mixtae religioni· ďoяcc

S. C. S. Off. 27 *Martii 1878.* — Enoo-LtSMKN. — r. In induitis ad casus urgentes, concessis pro dispensatione ab impedimento mixtae religionis, haec leguntur : *In casibus vero, in quibus praecesserit commercium, carnale, sponsi (si fieri poterit) sine gravi damno , ante matrimonium separentur aliquo tempore arbitrio Episcopi,* ut *pars catholica rite disponatur ad gratiam Dei recipiendam, praevia semper absolutione a censuris, et impositis poenitentiis salutaribus, si matrim. contractum fuerit coram ministro haeretico.* Utrum huius clausulae sensus sit, praeviam absolutionem a censuris et poenitentiae salutaris impositionem requiri tantum in casu quo matrimonium contractum fuerit coram ministro acatholico ; aut absolutionem a censuris semper requiri ubi praecesserit commercium carnale, non vero poenitentiae impositionem nisi partes adierint ministrum acatholicum ; aut adhuc, praeviam absolutionem a censuris semper et in omni casu requin, ut de stylo necessariam, imponendas autem esse poenitentias salutares si sjionsi adierint ministrum acatholicum.

2. Indulta eadem, ut plurimum, sequentem clausulam expresse ferunt : *Dummodo neque ante neque post matrimonium initum coram parocho catholico sponsi adeant ministrum acatholicum.* In quibusdam tamen, et insuper in rescriptis ad casum particularem concessis, solum dicitur: *dummodo cautum omnino sit conditionibus ab Ecclesia praescriptis, ac servatis servandis in similibus.* Quaeritur an m casibus quibusdam cx timore maioris mali imminentis, scilicet contractus coram solo ministro acatholico ineundi, possit Episcopus vcl, dispensatione iam concessa, parochus non quidem permittere, sed prudenter dissimulare si suspicatur, an sciat, partes adituras esse ministrum acatholicum nec ab eo proposito removere posse. Supponitur aliunde cautum omnino esse conditionibus aliis quae ex Instructione dici i5 Novcmbr. i858 dispensari nunquam possunt, ct quas praesertim ratas firmasque mansuras esse singula indulta commemorant.

3. Facultas dispensandi ex induito conceditur in casibus urgentibus in quibus aliud non obstet canonicum impedimentum. Quaeritur utrum haec limitatio perseveret etiamsi Episcopus induito gaudeat, vcl ad annum vcl ad casus urgentes concesso, cx quo super isto ăalio impedimento canonico dispensare possit.

R. Ad 1. Affirmative, nempe absolutionem a censuris cum poenitentiis salutaribus requiri tantum quatenus oratores astiterint coram ministro haeretico.

Ad 2. Detur Instructio fer. IV, 17 fcbr. 1864 *(V. n. 1247).*

Ad 3. Affirmative.

X49I

S. C S. Off. *fApr.* S. Galli— Lex Confoederationis Helveticae de statu et ma- ·«· dc divortio.

trimonio civili lata sancivit, causas matrimoniales omnes et singulas, suppressa cx nunc et deinceps ecclesiastica iurisdictione, in tribunalibus laicorum ad normam tractandas esse, quae in causis civilibus statuitur, sententiasque in iis proferendas esse secundum praescriptiones iuris communis ct novissimae latae legis, qua matrimonia etiam catholicorum sub certis rationibus valde levibus perpetuo dirimi atque quoad vinculum dissolvi possunt, ita ut ciusmodi coniuges litigantes, post latam iudicum saecularium sententiam divortii, ad alia matrimonia contrahenda, si voluerint, possint transire. Quaeritur igitur:

r. Utrum iudices catholici et advocati in ciusmodi tribunalibus laicis causas matrimoniales tuta conscientia suscipere ac defendere, sive cognoscere et iudicarc possint.

2. Utrum iidem iudices catholici ct advocati, secundum recentem Helvetiae legem matrimonii vinculum *ut dissolvendum proponere seu ut dissolutum declarare tuta conscientia possint,* necnon declarare ciusmodi coniuges ad aliud matrimonium contrahendum posse transire, sicut lex civilis hoc in casu iudicare et declarare iudices expresse iubet ct urget.

In disserenda hacce quaestione obliviscendum non est quod tribunalia saccularia, quorum est iudicarc de causis civilibus, *eadem* sunt quibus nova lege incumbit causas matrimoniales cognoscere ct iudicare. Quod si ergo iudicibus catholicis vetitum fuerit ciusmodi tribunalibus intéresse, in magnum damnum civium ea tribunalia iis iudicibus privari experiemur qui timore Dei repleti pie ct iustc iudicant.

R. Ad 1. ct 2. Quoad iudices recurrat (Episcopus) in casibus particularibus. Quoad advocatos, dentur responsa iam data Episcopo Southwarcensi, nempe Fer. III loco IV die 22 Maii 1860 ad dubium: < Utrum advocatus catho- « licus possit defendere causas partis conventae < contra actorem vinculi solutionem exquiren- < tem »; responsum fuit: *Dummodo Episcopo constet de probitate advocati, et dummodo advocatus nihil agat, quod a principiis turis naturalis et ecclesiastici deflectat, posse tolerari.* — Et ad aliud dubium: « Utrum liceat advocati ct < actoris partes agere quando finis litis est sim- « plex separatio absque ulla sententia matrimo- < nii nullitatcm secum ipsa trahente >; responsum fuit: *Provisum in praecedentibus.* Et fer. IV 19 Decembris eiusdem anni: *Dummodo pars catholica nullum aliud tribunal adire possit, a quo sententiam obtineat separationis quoad torum ct mensam, et dummodo sententia huius tribunalis nullum alium habeat effectum quam separationem praedictam, posse tolerari ut catholici in eo foro actoris et advocati partes agant,* facto verbo cum SSrïio, et dummodo adsint iustae separationis causae iudicio Episcopi : et si quid habeat praeterea dubii, recurrat exponens omnes circumstantias et legis dispositiones.

1492

Decr. S. C. Indulg. *rj Apr. tS7S.* — Ur bis et Or bis. — Cum in nonnullis cx piis sodalitiis, hisce potissimum temporibus institutis, inter sodales adseribendi etiam absentes consuetudo inoleverit, quae reprobata iamdiu fuerat ab hac S. C. Indulgentiis Sacrisquc Reliquiis praeposita, praesertim in *Americana novi Regni Hispanici* dic 28 Aprilis 1761, relatione de hoc facta Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII per me infrascriptum Secretarium dictae S. C. in audientia habita die 13 Aprilis 1878, Sanctissimus, praevia sanatione omnium adseriptionum hactenus haud rite factarum, mandavit ut in posterum serventur atque ad observantiam revocentur resolutiones praefato anno 1761 editae, quas ad istiusmodi effectum una cum praesenti decreto evulgari iussit (1). ima abs«bb«i.

1493

S. R. C. *tt Maii 1878.* — Socirt. Iesu — 1. An occasione primae Communionis puerorum, vcl ob devotionem erga S. Joseph mense Martio possint altaria ornari floribus, ct pulsari organa etiam tempore Quadragesimae; an idem negative dicendum, si effigies S. Joseph sit extra altare exposita; et in hoc ultimo casu an possit relinqui discooperta tempore Passionis. ctn aliquinSa tempore Pat«ionis Mcnc itnipnc» di»coopcnn queant.

2. Quid sentiendum dc usu in dies semper invalescente celebrandi Missas coram SS. Sacramento publice exposito in ecclesiis, in quibus non desunt alia altaria ; item et distri- Dc celebratiore Mi»«ae ct Communione in altari SS. Sacramenti.

(1) En resolutiones : *Americana novi Regni Hispa-* mei. · Fel. rcc. Benedictus XIV per suas Litteras Apo- • stolicas in forma Brevis sub datum Romae apud S. Ma- • rum Maiorem die 2$ Maii 1754 cuius initium: *Non* • *est quidem* etc. confirmavit omnes et singulas Indui- ▮ gentias ac privilegia in perpetuum concessa Congre- • gationi, seu Confratemitati B. M. V. Guadalupcnsi ▮ Patronae novi Regni Hispanici in America, nonnul- • lasque alias per dictum Breve Indulgentias concessit « cum facultate ut eas confratrcs etiam absentes et ubi- • cumque locorum commorantes lucrari possint. Am- " pliavitquc dictum privilegium regibus, principibusque, ▮ ct eorum consanguineis usque ad secundum inclusive • gradum adseribendi sc confratrcs, ct acquirendi omnes « ct singulas Indulgentias praedictae Congregationis « etiam absentes. Hinc exortum est dubium, nn *fdeles « absentes possint admitti, et adseribi in Confratres* ? « Ratio dubitandi ca potissimum videtur, quod impe- • dimentum absentiae non tanti habitum est a Summo < Pontifice, ut ex co absentes confratrcs, ct reges ac « principes ab acquisitione Indulgentiarum excluderet; « adeoque absentes a numero confratrum non forent

buendi sacram Communionem in iisdem Missis et extra Missam in eodem akari.

R. Ad 1. Ad primam partem: Affirmative; ad secundam partem: Provisum in prima; ad tertiam partem: Tolerari posse.

Ad 2. Ad primam partem: Non licere sine necessitate vel ex gravi causa, vel ex speciali induito; ad secundam partem: Negative.

1494

Eiircmi Unctio honnui oleo mu· no conferenda,

S. C. S. Off. zç *Maii [878.* — Proposito casu cuiusdam sacerdotis qui vocatus ad assistendum infirmum destitutum sensibus, deficiente oleo sancto, commune oleum benedixit ut inungeret infirmum eique conferret illud tantum sacramentum cuius capax erat, et quaesito: 1. An talis praxis probanda sit; 2. Vel saltem tolerari possit; Effli PP. responderunt: Ad utrumque, Negative.

1495

ouunCCUraaM

Instr. S. C. S. Officii 5 *Iulii 1878* (ad Ordinarios Imprrii Brasil.) — Pestis massonismi, qui in istis regionibus tanta religioni detrimenta infert, eo fortius reprimetur quo religiosius a clero isto servata fuerit regula catholicae doctrinae circa modum agendi cum massonibus, praesertim quod ad sacramenta attinet, ceteraque bona spiritualia, a quorum communione illi prorsus sunt arcendi, donec impiae sectae nuncium remiserint. Cum autem S. Sedes certior facta fuerit multum discrepare hac in re praxim istorum parochorum, Sacrae Congregationi, approbante SSiîïo D. N. visum est sequentia in memoriam revocare, quae ab omnibus accurate servanda erunt.

Circa mauomi.

Itaque loquendum primum de sacramento Matrimonii. Nullo modo tolerari potest quod illic in quibusdam dioecesibus, sicut refertur, usuvenit, ut matrimonia, quae a massonibus contrahuntur, cum omni solemnitate ritus catholici celebrentur. Potius si quis matrimonio coniungi postulat, qui noscitur sectae massonicae adscriptus esse, parochus totis viribus ad id incumbere tenetur ut illi sectae renuntiet; quod si renuerit, sedulo curandum est ut sponsa ac parentes cius, opportunis exhortationibus a tali coniugio deterreantur.

Quando vero parochus nullo modo potest huiusmodi matrimonium impedire, et prudenter timet, ne ex denegata matrimonio adaistentia grave scandalum vel damnum oriatur, res deferenda est ad Ordinarium, qui, sicut ei opportuna nunc facultas tribuitur, inspectis omnibus casus adiunctis, permittere poterit, ut parochus matrimonio passive intersit, idest absque benedictione, alioque ritu ecclesiastico, tamquam testis aulhorizabilis, dummodo cautum omnino sit catholicae educationi universae prolis, aliisque similibus conditionibus. Haec vero facultas, quatenus iudicio Ordinarii necessitas postulaverit, parochis secreto delegari poterit. Quoties autem agitur de matrimonio inter unam partem catholicam et alleram, quae a fide ita defecit ut alicui falsae religioni, vel sectae haereticae sese adseripserit, requirenda est consueta et necessaria dispensatio cum solitis ac notis praescriptionibus et clausulis.

Quid «χ><«-dum a poemtea tib u» mmoaibu>

Praeterea Ordinarii, nomine S. Sedis, confessants praecipiant, ut seno moneant suos poenitenles ne societati *francs maçons* aliisque huius generis clandestinis aggregationibus nomen dare, vel earum conventicula adire aut fovere praesumant, ac pertinacibus sacramentalem absolutionem negent. Ut autem vere resipiscentes absolvi queant ab excommunicatione incursa, Sanctitas Sua necessarias et opportunas facultates Ordinariis concedit ad decennium. Ceterum confcssarii sciant hominibus liberorum muratorum societati aggregatis, licet emissi iuramenti poeniteant, sacramentalem absolutionem non esse impertiendam, priusquam ipsi absolute ct positive praedictam damnatam societatem in perpetuum relinquant, vel saltem serio promittant sc id quantocius ctfecturos.

Ab offiao pamx>>OQCs.

Insuper omnino prohibendum est, ne massones notorii officium patrini m sacramento Baptismi, vel Confirmationis suscipiant. Illi enim, quatenus adhaereant sectae ab Ecclesia damnatae, minime idonei sunt procurandae, si opus fuerit, educationi Christianae spiritualium filiorum.

Quoad eaect 'cpullu'

Reliquum est, ut quoad sepulturam massonum ct cxcquias reddendas statuta Ecclesiae accurate serventur. Videlicet ecclesiastica sepultura massonibus notoriis concedi non potest, nisi debita retractatione emissa, per absolutio-

■ reficiendi. Attamen cum declaraverit Pontifex defc- « ctum absentiae non obesse confratribus iam adseri· « piis et regibus ct principibus, quibus specialis adseribi « in fratres facultas impertita est, nullo pacto viden- " tur admittendi absentes, qui neque vi admissionis, « aut gratiae dici possunt confratrcs. Additur in pre- « cibus, quod si absentes nequeant admitti in confra- α tres, dignentur EE. PP. rescribere, quod admitti va- « leant, ct ad minus incolae novi Regni praedicti, ad « quod extenditur patronatus praedictae B. Mariae Vir- ât ginis, quemadmodum nonnullis similibus confratcr • niutibus europacis clementer indultum est, et signan- « ter confraternitati SSrhae Conceptionis Licicnsis (de « Lccc). Quaeritur itaque :

« i. An absentes admitti possint in confratrcs. — • Et quatenus negative :

« *2.* An supplicandum sit SSmo pro eorum admis- ■ sione, vcl ad minus pro admissione incolarum prae» • dicti novi Regni Hispanici.

• S. C. dic 28 Aprilis 1761 respondit: *Negative in « omnibus* ». (T. 5. *C. Indulg. 26 Nov. ïSSo).*

nem Deo et Ecclesiae fuerint reconciliati. Si quando vero morte praeventi retractationem rite emittere non potuerint, dederint nihilominus ante mortem signa poenitentiae et devotionis, tunc poterit concedi sepultura ecclesiastica, vitatis tamen ecclesiasticis pompis et solemnitatibus %xequiarum. Praeterea ecclesiastica sepultura carere debet qui adhuc post receptionem sacramentorum, ipse postulaverit sepeliri adhibitis signis sectae massonicae, nisi hanc voluntatem postea iterum retractaverit. Si vero perversa aliorum opera contra defuncti voluntatem emblemata sectae massonicae feretro apposita fuerint, cognita eorum appositione, statim amoveantur, et omnino ante associationem cadaveris. Ex iis quidem patet omnino non licere quod illic, prout relatum est, in quibusdam locis fieri solet, ut cum conventu et in praesentia cleri cadavera more massonum sepulcro inferantur.

Quoad eos casus in quibus sepultura ecclesiastica deneganda est, si ex ea re graves turbae pertimescendae sint, Ordinarii quo tutius in negotio tanti momenti procedant, pro norma habere debent responsum S. Poenitentiariae, videlicet, quoties cum gravibus minis exequiae ac sepultura ecclesiastica requirentur pro defuncto, qui, cum fuerit excommunicatus notorius, iisdem plane privandus est secundum sacros canones ct regulus DD., S. Poenitcntiaria 10 Decembris i860 hunc modum tenendum esse praescripsit: «Curandum ut cuncta ad < normam ss. canonum fiant : quatenus vero < absque turbarum ct scandali periculo id ob· < tincrc nequeat, parochus neque per sc, ne- « que per alios sacerdotes ad excquias et ad < sepulturam ullo modo concurrat ».

Ora manoiuo^d^tcV·· faoaionw.

Postremo cum societas massonica certo ccr-I'us accenscftda sil societatibus per Apostolicas Constitutiones condemnatis, nullo pacto permitti potest ut massones in forma officiali, idest a secta deputati, S. Sacrificio Missae aliisque officiis ecclesiasticis interveniant. Interdicendum quoque est nc clerus iussioni seu desiderio massonum parcat pro celebrandis Missis seu officiis ecclesiasticis, uii a massonibus iussis seu postulatis, scu uti talibus in invitationibus ac in publicis ephemeridibus cnunciatis.

1496

hc «ncotiooc ciin r<ofr .<nibu»b

Decr. S. C. de Prop. F. *16 Iulii 1878.* — Romani Pontifices pro commisso sibi divinitus munere pascendi gubernandique universam Ecclesiam, nihil antiquius habuerunt quam publicam orthodoxae fidei professionem praescribere iis qui christiano censeri nomine, et Apostolicae Sedis communione cohonestari vellent : qua quidem ratione tam fidei integritati, quam ecclesiasticae unitati consultum iri iudicarunt. Ex quo factum est, ut dum vetustis novae accederent hacrcscs, et perniciosa vulgarentur opinionum commenta, certae aptacque temporum locorum et personarum adiunctis proponerentur formulae Apostolica auctoritate munitae, quibus intemerata sanctorum Patrum fides sarta tectaque servaretur, et veri Ecclesiae filii a profanis novitatum fautoribus facile cernerentur. Cum vero cam ob causam nuper ab oecumcnica Synodo Vaticana promulgatae fuerint dogmaticae constitutiones, altera dc Fide catholica, quae incipit *Dei Filius,* altera de Ecclesia Christi, quae incipit *Pastor Aeternus,* non modo congruum, sed etiam necessarium visum est, ut in Fidei professionibus, tum pro graecis cum pro orientalibus praescriptis auctoritate summorum Pontificum fcl. rec. Gregorii XΠI ct Urbani VIII, mentio opportuna debitis locis insereretur decretorum praememorati Vaticani Concilii ad catholicam fidem, quae una eademque semper ubique esse debet, pertinentium.

Quapropter SSrtius Dn. Noster Leo PP. XIII, de consilio Efliorum PP. Card, huius S. C. mandavit ut praefatae formulae *Gregorii XIII* pro graecis post verba : « Cetera item omnia < a sacris canonibus ct oecumenicis conciliis, < ac praecipue a sacrosancta Tridentina Synodo > adderetur comma istud: < *et ab oecumenico Con-* « *cilio Vaticano tradita, definita ac declarata* < *praesertim de Romani Pontificis primatu, et* < *infallibili magisterio* indubitanter recipio etc. » In formula autem *Urbani VIII* pro orientalibus, post definitiones Concilii Tridentini interponi iussit sequentem paragraphum : < *Item veneror et suscipio oecumenicam synodum Vaticanam: atque omnia ab eadem tradita, definita et declarata, praesertim dc Romani Pontificis primatu ac de eius infallibili magisterio firmissime amplector et profiteor* ». Decrevit quoque Sanctitas Sua, ut in posterum fidei professio ab omnibus sive graecis sive orientalibus, qui eam emittere tenentur, sic et non aliter emittatur, sub comminationibus ac poenis sacrorum canonum sanctione statutis.

Super quibus omnibus hoc S. Congregationis decretum edi, et ab omnibus ct Ungulis ad quos pertinet, inviolate servari praecepit, contrariis quibuscumque minime obstantibus (1).

I.

(I) *Proftiiio catholica/ fidei pro traccii iuxta formulam* 4 Summo *Pont. Grchorio XIII praejeriptam :*

Ego N. firmi fide credo ct profiteor omnu et singula quae continentur in Symbolo fidei, quo S. Romana Ecclesia utitur, videlicet:

« Credo in unum Deum Patrem omnipotentem, factorem cacli ct terrae» visibilium omnium ct invisibilium. Et in unum Dominum lesum Christum Filium Dei unigenitum, ct cx Patre natum ante omnia sac-

»497

i>«..en» lime»· t go^pio com-

s. R. C. 2j *Iulii 1818.* —Goana— 1. An usus in fere omnibus ecclesiis orcnidioeceseos Goanae adhuc vigens conficiendi sacra linteamina, nempe amictus, albas, tobaleas altarium, nec non corporalia, purificatoria et pallas ex tela ex gossipio composita, attentis circumstantiis hodiernis, tamquam corruptela et abusus reficiendus sit, iuxta decretum generale Sacrae Rituum Congregationis diei i5 Maii 1819, non obstantibus induitis olim concessis. Et in casu affirmativo:

2. An licitum sit praedictis linteaminibus uti ad celebrandam Missam, cum conditione tamen intra biennium ea consumendi, ad tramitem generalis decreti.

R. Ad 1. Affirmative — Ad 2. Negative quoad corporalia, purificatoria et pallas; Affirmative, ex gratia, quoad amictus, albas, ac tobaleas altarium.

1498

ob^rca10npe'^hl pro p°pu!o·

S. C. Concilii *24 Aug. 1878.* – Parochus residentialis civitatis S. habetur vicesgerens Episcopi in officio parochiali ; nominatur et eligitur ab Episcopo absque concursu, et est semper unus ex capitularibus, canonical! tantum beneficio provisus. Nulla adest praebenda, nec habitatio parochialis, et reditui stolares sunt ita tenues ut vix exaequent expensas muneri parochiali adnexas pro loco officii, libris et officiosa conxnunicatione. *Quaeritur:* An Episcopus, vel parochus teneatur ad applicandam Missam pro populo in casu.

R. Negative ad primam partem ; affirmative ad secundam.

1499

Gra mammo. ecutionh contracta tine dix- peoMtionc a dix-

«ne inûddh eooiogix inter- Pdlatione·

S. C. S. Officii *rr Septembria r8y8.* — Corsas. — A novem iam annis Coreana

cula : Deum dc Deo, lumen de lumine, Deum verum dc Deo vero; genitum non fictum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt : qui propter nos homines et propter nostram salutem descendit de coelis ; ct incarnatus est dc Spiritu Sancto cx Maria Virgine, ct homo factus est. Crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilato, passus, et scpultus est. Et resurrexit tertia dic secundum Scripturas : et ascendit in coelum, sedet ad dexteram Patris. Et iterum venturus est cum gloria iudicarc vivos ct mortuos, cuius regni non erit finis. Et in Spiritum Sanctum Dominum, ct vivificantem , qui cx Patre Filioque procedit: qui cum Patre ct Filio simul adoratur, ct glorificatur, nui locutus est per Prophetas. Et unam sanctam, catholicam, ct apostolicam Ecclesiam. Confiteor unum Baptisma in remissionem peccatorum. Et cxpccto resurrectionem mortuorum, ct vitam venturi saeculi. Amcn.

Credo etiam, suscipio, atque profiteor ca omnia, quae sacra oecumenica Synodus Florentina super unione occidentalis ct orientalis Ecclcsiac definivit, ct declaravit, videlicet : quod Spiritus Sanctus cx Patre ct Filio aeternaliter est; ct essentiam suam, suumque esse subsistens habet cx Patre simul ct Filio; ct cx utroque aeternaliter, tamquam ab uno principio ct unica spiratione procedit. Cum id quod sancti Doctores ct Patres dicunt, cx Patre per Filium procedere Spiritum Sanctum, ad hanc intelligcntiam tendat, ut per noc significetur, Filium quoque esse, secundum graccos quidem, causam, secundum latinos vero, principium subsistentiae Spiritus Sancti, sicut ct Patrem. Cumque omnia quae Patris sunt, ipse Pater unigenito Filio suo gignendo dederit, praeter esse Patrem, hoc ipsum quod Spiritus Sanctus procedit cx Filio, ipse Filio a Patre aeternaliter habet, a quo aeternaliter etiam genitus est. Illamque verborum illorum *Fiïioqut* explicationem, veritatis declarandae gratia, ct imminente tunc necessitate, licite ac rationabiliter Symbolo fuisse appositam.

Item, in azymo sive fermentato pane triticeo Corpus Christi veraciter confici; saccrdotcsquc In altero ipsum Domini Corpus conficere debere, unumquemque scilicet iuxta suae Ecclesiae, sive occidentalis, sive orientalis, consuetudinem.

Item, si vera poenitentes in Del charitate decesserint, antequam dignis poenitentiae fructibus dc commissis satisfecerint ct omissis, eorum animas poenis purgatoriis post mortem purgari ; et ut a poenis huiusmodi releventur, prodesse cis fidelium vivorum suffragia, Missarum scilicet sacrificia, orationes ct clecmosynas, « alia pietatis officia, quae a fidelibus, pro aliis fidelibus fieri consueverunt secundum Ecclesiae instituta. Illorumque animas, qni post Baptisma susceptum nullam omnino peccati maculam incurrerunt, illas etiam, quae post contractam peccati maculam, vel in suis corporibus, vel eisdem exutae corporibus, prout superius dictum est, sunt purgatae, in coelum mox recipi et intueri clare ipsum Deum Trinum et Unum sicuti est, pro meritorum tamen diversitate, alium alio perfectius. Illorum autem animas, qui in actuali mortali peccato vel solo originali decedunt, mox in infernum descendere, poenis tamen disparibus puniendas.

Item sanctam Apostolicam Sedem, et Romanum Pontificem in universum orbem tenere primatum, et ipsum Pontificem Romanum successorem esse B. Petri Principis Apostolorum, ct verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesiae caput, et omnium Christianorum patrem ac doctorem existcre: et ipsi in B. Petro pascendi, regendi, ac gubernandi universalem Ecclesiam a Domino nostro lesu Christo plenam potestatem traditam esse; quemadmodum etiam in actis oecumenicocum Conciliorum, ct io sacris canonibus continetur.

Insuper profiteor, ac recipio alia omnia, quae cx decretis sacrae occumenicae generalis Synodi Tridentinac, sacrosancta Romana ct Apostolica Ecclesia, etiam ultra contenu in supradicto fidei symbolo, profitenda, ac recipienda proposuit atque praescripsit, ut sequitur.

Apostolicas et ecclesiasticas traditiones, reliquasque eiusdem Ecclesiae observationes, et constitutiones firmissime admitto et amplector.

Item, sacram Scripturam iuxta eum sensum, quem tenuit et tenet sancta mater Ecclesia, cuius est indicare de vero sensu et interpretatione sacrarum Scripturarum, admitto; ncc eam unquam nisi iuxta unanimem consensum Patrum accipiam, et interpretabor.

Profiteor quoque, septem esse vere et proprie Sacramenta novae Legis a lesu Christo Domino nostro instituta, atque ad salutem humani generis, licet non omnia singulis, necessaria, scilicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Extremam unctionem, Ordinem, ct Matrimonium, iliaque gratiam conferre: ct ex his Baptismum, Confirmationem, ct Ordinem sine sacrilegio reiterari non posse.

Receptos quoque ct approbatos Ecclesiae catholicae ritus, in supraJictorum omnium sacramentorum solemni administrationc recipio, ct admitto.

Omnia ct singula, quae dc peccato originali, et dc

Missio immani persecutione premitur, nec ullum habet sacerdotem qui Christianos instruere ipsisque sacramenta ministrare valeat. Iam plura Christianorum millia ferro persecutoris sublata sunt, aliique dispersi ct errantes vix locum invenire possunt ubi sine mortis periculo habitare possint. Exinde factum est ut plures cx illis matrimonia cum paganis contrahere coacti fuerint, et quidem sine dispensatione disparitatis cultus, cum nullum esset missionarius qui talem dispensationem concederet. Item quandoque accidit ut, in usu privilegii fidei; coniux infidelis conversus ct baptizatus interpellationem omiserit ad coniugem in infidelitate remanentem, licet in pluribus casibus haec interpellatio esset vel forsan necessaria vel saltem dubiae obligationis. Denique notandum est quod, donec durabit persecutionis rabies, nequaquam fieri poterit huiusmodi interpellatio ad priorem coniugem infidelem quin gravioris persecutionis ct forsan mortis periculo grex fidelium exponatur. Ut igitur praedictis incommodis tum pro praeterito, tum pro futuro provideatur, praelaudatus orator humillime supplicat pro duplici gratia quae sequitur:

1. Pro praeterito, ut Sanctitas Vestra sanare *in radice* dignetur matrimonia iam contracta in Corca, quae nulla vel dubia evaserunt, propter omissionem interpellationis, vel propter cultus disparitatem, aut aliud impedimentum iuris mere ecclesiastici.

2. Pro futuro, et donec durabit persecutio (dignetur S. V.) facultatem concedere dispensandi ab interpellatione coniugum in infidelitate relictorum, non solum pro casibus ordinariis, scd etiam extraordinariis, nempe quando adiri quidem potest coniux infidelis, scd dc compartc iam facta Christiana interpellari nequit sine evidenti gravis damni ei vel Christianis inferendi periculo.

R. Ad t. Quoad matrimonia nulliter contracta vel ob impedimentum disparitatis cultus,

iustificatione in sacrosancta Tridcntina Synodo definita, ct declarata fuerunt, amplector, ct recipio.

Profiteor pariter m Missa offerri Deo verum, proprium, ct propitiatorium Sacrificium pro vivis ct defunctis, atque in Sanctissimo Eucharistiae Sacramento esse vere, rcaliter et substantialiter Corpus ct Sanguinem, una cum Anima et Divinitate D. N. Iesu Christi ficrique conversionem totius substantiae panis in Corpus, et totius substantiae vini in Sanguinem, quam conversionem Catholica Ecclesia transubstantiationcm appellat. Fateor etiam sub altera tantum specie, totum atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi.

Constanter teneo Purgatorium esse, animasque ibi detenus fidelium suffragiis iuvari. Similiter et Sanctos una cum Christo regnantes venerandos atque invocandos esse, cosque orationes Deo pro nobis offerre, atque eorum reliquias esse venerandas.

Firmissime assero, Imagines Christi ac Deiparae semper Virginis, necnon aliorum Sanctorum habendas et retinendas esse, atque cius debitum honorem ac venerationem imparticnJam.

Indulgentiarum etiam potestatem a Christo in Ecclesia relictam fuisse, illarumque usum Christiano populo maxime salutarem esse affirmo.

Sanctam Catholicam ct Apostolicam Romanam Ecclesiam, omnium Ecclesiarum matrem ct magistram agnosco; Romanoque Pontifici, B. Petri Apostolorum Principis successori, ac lesu Christi Vicario veram obedientiam spondeo, ac iuro.

Caetera item omnia a sacris canonibus, ct oecumeuicis Conciliis, ac praecipue a sacrosancta Tridcntina Synodo ct ab occumenico Concilio Vaticano tradita, definita, ac declarata, praesertim dc Romam Pontificis primatu et infallibili magisterio, indubitanter recipio atque profiteor; simulquc contraria omnia, et schismata, atque haereses quascumque ab Ecclesia damnatas, ct reiccta·, ct anathematizatas ego pariter damno, reiicio, ct anathematizo.

Hanc veram catholicam Fidem, extra quam nemo •alvus esse potest, quam in praesenti sponte profiteor, et veraciter teneo, eamdem integram et inviolatam usque ad extremum vitae spiritum constantissime, Deo adiuvante, retinere ct confiteri, atque a meis subditis vel illis, quorum cura ad me in munere meo spectabit, teneri, doceri ct praedicari, quintum in me erit, curaturum , ego idem *N*. spondeo, voveo ac iuro. Sic me Deus adiuvet, ct haec sancta Dei Evangelia ·.

II.

Professio catholicae fidei pro Orientalibus iuxta formulam a Summo Pont. Urbano VIII praescriptam :

• In Nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Arnen.

Ego N. firma fide credo, ct profiteor omnia ct sinKila, quae continentur in Symbolo Fidei, quo sancta omana Ecclesia utitur, videlicet :

Credo in unum Deum Patrem Omnipotentem, factorem coeli ct terrae, visibilium omnium ct invisibilium. Et in unum Dominum lesum Christum Filium Dei unigenitum, et ex Patre natum ante omnia saecula, Deum dc Deo, lumen dc lumine, Deum verum dc Deo vero ; genitum, non factum, consubstantialem Patri, pcr quem omnia facta sunt: qui propter nos homines, ct propter nostram salutem descendit dc coelis ; et incarnatus est dc Spiritu Sancto cx Maria Virgine, ct homo factus est. Crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilato, passus ct scpultus est. Et resurrexit tertia dic secundum Scripturas, et ascendit in coelum, sedet ad dexteram Patris; ct iterum venturus est cum gloria iudicare vivos ct mortuos, cuius regni non erit finis. Et in Spiritum Sanctum Dominum, ct vivificantem, qui cx Patre Filioque procedit : qui cum Patre ct Filio simul adoratur et conglorificatur, qui locutus est pcr Prophetas. Et unam sanctam, catholicam, ct apostolicam Ecclesiam. Confiteor unum Baptisma in remissionem peccatorum. Et cxpccto resurrectionem mortuorum, ct vitam venturi sacculi. Arnen.

Veneror etiam ct suscipio universales Synodos, prout sequitur, videlicet: Nicaenam primam; ct profiteor quod in ca contra Arium damnatae memoriae definitum est: Dominum lesum Christum esse Filium Dei ex Patre natum unigenitum, idest, cx substantia Patris, natum , non factum , consubstantialem Patri ; atque impias illas voces recte in eadem Synodo damnatas esse: quod aliquando non fuerit, aut quod fa ctus sit cx iis, quae non sunt, aut cx alia substantia vel essentia, aut quod sit mutabilis vel convertibilis Filius Dei.

Constantinopolitanam primam, secundam in ordine; ct profiteor, quod in ca contra Macedonium damnatae memoriae definitum est: Spiritum Sanctum non esse servum, sed Dominum ; non creaturam, scd Deum ac unam habentem cum Patre et Filio Deitatem.

Ephesinam primam, tertiam in ordine; ct profiteor quod in ca contra Nestorium damnatae memoriae definitum est: Divinitatem et humanitatem ineffabili et

vel ob aliud impedimentum iuris mere ecclesiastici, supplicandum SSrtio pro gratia sanationis *in radice.* Quo vero ad matrimonia contracta quin solito modo interpellatio coniugis infidelis praecesserit, vel ab ca dispensatio fuerit obtenta, Vicarius Apostolicus cx facultate, quae benigne ei conceditur, dispenset ab interpellatione facienda ct omnino procuret consensum renovandum : in quibus autem casibus hanc renovationem pro nunc fieri non posse iudicat, sileat, si putati coniuges sint in bona fide.

Ad 2. Supplicandum SSfto iuxta preces, nempe ut durante persecutione, Vicarius Ap. in expositis circumstantiis nomine S. Sedis dispensare valeat super interpellatione, onerata eius conscientia, — SSftus D. N. Leo d. p. Papa XII(benigne annuit pro gratia iuxta Eminentissimorum ct Rdlorum suffragia.

incomprehensibili unione in una persona Filii Dci, unum nobis lesum Christum constituisse; eaque dc causa Beatissimam Virginem vere esse Dci Genitricem

Chalccdonensem, quartam in ordine; ct profiteor, quod in ca contra Eutychcn ct Dioscorum, ambos damnatae memoriae, definitum est, unum eumdemque Filium Dei, Dominum nostrum lesum Christum, perfectum esse in Deitate, ct perfectum in humanitate, Deum verum ct hominem verum ex anima rationali ct corpore, consubstantialem Patri secundum Deitatem, ct eundem consubstantialem nobis secundum humanitatem, pcr omnia nobis similem absque peccato; ante saecula quidem de Patre genitum secundum Deitatem, in novissimis autem diebus eundem propter nos ct propter nostram salutem ex Maria Virgine Dci Genitrice secundum humanitatem, unum eundemque Christum Filium Dominum unigenitum, in duabus naturis inconfuse, immutabiliter, indivise, inseparabiliter agnoscendum ; nusquam sublata differentia naturarum propter unitionem, magisque salva proprietate utriusque naturae, ct in unam personam atque substantiam con currente; non in duas personas partitum aut divisum, scd unum eumdemque Filium ct Unigenitum Deum Verbum, Dominum lesum Christum.

Item, eiusdem Domini nostri lesu Christi Divinitatem, secundum quam consubstantialis est Patri et Spiritui Sancio, impassibilem esse ct immortalem : eundem autem crucifixum ct mortuum tantummodo secundum carnem, ct pariter definitum est m dicta Synodo, ct in Epistola S. Leonis Romani Pontificis, cuius ore B. Petrum Apostolum locutum esse, Patres in eadem synodo acclamaverunt: pcr quam definitionem damnatur impia haeresis illorufn, qui Trisagio ab Angelis tradito, et in praefata Chalccdoncnsi Synodo decantato, *Sanctus Deus, Sanctus Fortis, Sanctus Immortalis, miserere nobis,* addebant: *qui crucifixus es pro nobis;* atque adeo divinam naturam trium personarum passibilem asserebant ct mortalem.

Constantinopolitanam secundam, quintam in ordine, in qua praefatae Chalccdonensis Synodi definitio renovata est.

Constantinopolitanam tertiam, sextam in ordine ; ct profiteor, quod in ca contra monothelitas definitum est : In uno codemque Domino nostro lesu Christo duas esse naturales voluntates, ct duas naturales operationes, indivise, inconvcrtibiliter, inseparabiliter, inconfuse: ct humanam eius voluntatem non contrariam, scd subicctam divinae cius atque omnipotenti voluntati.

Nicaenam secundam, septimam in ordine; ct profiteor» quod in ca contra iconoclastas definitum est * Imagines Christi, ac Deiparae Virginis nec non aliorum Sanctorum habendas et retinendas esse, atque cis debitum honorem ac venerationem impertiendam.

Constantinopolitanam quartam, octavam in ordine; et profiteor, in ca Photium merito fuisse damnatum ; ct sanctum Ignatium Patriarcham restitutum.

Veneror etiam ct suscipio omnes alias universales Synodos, auctoritate Romani Pontificis legitime celebratas, ct confirmatas, ct praesertim Florentinam Synodum, ct profiteor quae in ca definita sunt, videlicet :

Quod Spiritus Sanctus ex Patre ct Filio aeternaliter est, essentiam suam suumque esse subsistens habet cx Patre simul ct Filio, ct ex utroque aeternaliter, tamquam ab uno principio, et unica spiratione procedit.

Item, dictionem illam *Ftlioque* veritatis declarandae pratia, et imminente necessitate, licite ac rationabiliter Symbolo fuisse appositam.

Item, in axymo sive fermentato pane triticeo Corpus Christi veraciter confia, sacerdotesque in altero ipsum Domini Corpus conficere debere, unumquemque scilicet iuxta suae Ecclesiae, sive occidentalis sive orientalis, consuetudinem.

Item, si vere pocn:tentes in Dei charitate decesetint, antequam dignis poenitentiae fructibus dc commissis satisfecerint ct omissis, eorum animas poenis purgatoriis post mortem purgari, et ut a poenis huiusmodi releventur, prodesse eis fidelium vivorum suffragia, Missarum scilicet sacrificia, orationes ct eleemosynas, et alia pietatis officù, quae a fidelibus pro aliis fidelibus fieri consueverunt, secundum Ecclesiae instituta: illorumque animas, qui post baptisma susceptum nullam omnino peccati maculam incurrerunt, ilbs etiam quae post contractam peccati maculam, vel in suis corponbus, vel eisdem exutae, sunt purgatae, in coelum mox recipi, ct intueri clare ipsum Deum Trinum ct Unum, sicuti est, pro meritorum tamen diversitate, alium alio perfectius: illorum autem animis, qui in actuali mortali peccato vel solo originali decedunt, mox in infernum descendere, poenis tamen disparibus puniendas.

Item, sanctam apostolicam Sedem, ct Romanum Pontificem in universum orbem tenere primatum, et ipsum Pontificem Romanum successorem esse Beati Petri Principis Apostolorum, ct verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesiae caput, ct omnium Christianorum patrem ac doctorem existere; et ipsi in Beato Petro pascendi, regendi ac gubernandi universalem Ecclesiam a Domino nostro lesu Christo plenam potestatem traditam esae, quemadmodum etiam (ut eadem Florentina Synodus asserit) in gestis occumcnicorum Conciliorum, ct in sacris canonibus continetur.

Item, legalia Veteris Testamenti, scu mosaicae legis caeremonias, sacra, sacrificia ct sacramenta, Domino nostro lesu Christo adveniente, cessasse; ct post promulgatum Evangelium, sine peccato observari non posse. Eiusdem etiam Legis Veteris ciborum mundorum ct immundorum differentiam ad cacremonialia pertinere, quae surgente Evangeho transierunt.

Illam etiam Apostolorum prohibitionem ab immolatis simulacrorum, ct sanguine, ct suffocato, illi tempori congruisse, ut inter iudacos ct gentiles dissensionis materia tolleretur, cuius apostolicae prohibitionis causa cessante, etiam cessavit effectus.

Pariter veneror et suscipio Tridentinam Synodum, ct profiteor, quae in ca definita ct declarata sunt; ct praesertim offerri Deo in Missa verum, proprium, ct propitiatorium sacrificium pro vivis et defunctis; atque m banctissimac Eucharistiae Sacramento (iuxta fidem quae semper in Ecclesia Dci fuit) contineri vere, reahtcr, et substantialiter Corpus ct Sanguinem, una cum

I5ΘΘ

Grc· ěppbc nooeoi tccoodiû In bina tione

S. C. Concilii *r4 Sept. 1878.*— Episcopus Ar. exposuit ab anno 1842 institutam fuisse in sua dioecesi sacerdotum Congregationem S. Iosephi, Indulgentia a S. Sede ditatam, cuius sodales semel pro unoquoque sacerdote confratre defuncto, Missam celebrare debent. Sacerdotes quibus binare concessum est diebus dominicis ct festis, secundam litarunt Missam pro defunctis confrairibus, arbitrantes se id facere posse tuta conscientia. Attamen cum dubium exortum fuerit circa huiusmodi agendi modum, Ordinarius quaesivit: An Missa binationis offerri possit, ut in casu, pro defunctis confratribus.

R. Licere.

150I

I)c Episcopi auctoritate cztr cilia apintiu clero imponendi

S. C. Concilii *20 Sept. i8j 8.* — 1. Potcstnc Episcopus N. auctoritate ordinaria BUpradictam praescriptionem (de exercitiis spiritualibus) universo clero suae dioeceseos imponere quatuor annorum spatio adimplendam, cum sacerdotes omnes et singuli nulli omnino expensae subiiciantur ?

2. Posita responsione affirmante, potestne Episcopus sacerdotes eos qui absque legitima causa exercitationibus spiritualibus, de quibus supra, intéressé detrectant, aliqua modica poena mulctarc.

R. Ad 1. Affirmative.

Ad 2. Affirmative, praevia tamen paterna admonitione.

Anima et Divinitate Domini nostri lesu Christi, ac proinde totum Christum; ficrique conversionem totius substantiae panis in Corpus, ct totius substantiae vini in Sanguinem, quam conversionem Catholica Ecclesia aptissime transubsumiationem appellat ; et sub unaquaque specie, et singulis cuiusque speciei panibus, separatione ficta, totum Christum contineri.

Item, septem esse Novae Legis sacramenta a Christo Domino nostro instituta ad salutem humani generis, quamvis non omnia singulis necessaria, videlicet: Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Poenitentiam, Extremam Unctionem, Ordinem ct Matrimonium, iliaque gratiam conferre; ct cx his Baptismum, Confirmationem, ct Ordinem iterari non posse.

hem. Baptismum esse necessarium ad salutem ; ac proinde si mortis ocnculum immineat, mox sine ulla dilatione esse conferendum; et a quocumque, et quandocumquc sub debita materia, forma ct intentione collatum, esse validum.

Itetn, Sacramenti Matrimonii vinculum indissolubile esse: ct quamvis propter adulterium, hacresim, aut alias causas possit inter coniugcs tori et cohabitationis separatio fieri, non tamen illis aliud Matrimonium contrahere fas esse.

hem, apostolicas, ct ecclesiasticas traditiones suscipiendas esse, ct venerandas.

Indulgentiarum etiam potestatem a Christo in Ecclesia relictam fuisse, illarumque usum christiano populo maxime salutarem esse.

Pariter, quae peccato originali, dc justificatione, dc sacrorum librorum tam Veteris quam Novi Testamenti Indice ct interpretatione in praedicta Tridentina Synodo definita sunt, suspicio ct profiteor.

Item veneror ct suscipio oecumcnicam Synodum Vaticanam, atque omnia ab eadem tradita, definita ct declarati, praesertim dc Romani Pontificis primatu ac de cius Infallibili magisterio, firmissime amplector et profiteor.

Caetera item omnia suscipio ct profiteor quae recipit ct profitetur sancta Romana Ecclesia ; simulquc contraria omnia, ct schismata ct hacrcscs ab eadem Ecclesia damnatas, retectas ct anathematizatas, ego pariter damno, reficio et anathematizo.

Insuper Romano Pontifici, Beati Petri Principis Apostolorum successori, ac lesu Christi Vicario, veram obedientiam spondeo ac iuro.

Hanc Fidem Catholicae Ecclesiae, extra quam nemo ulvus esse potest, quam in praesenti sponte profiteor, ct veraciter teneo, eimdem integram et inviolatam usque ad extremum vitae spiritum constantissime, Deo adiuvante, retinere ct confiteri, atque a meis subditis, vel illis, quorum cura ad me in meo munere spectabit, teneri, doceri et praedicari, quantum in me erit, curaturum, ego idem X'. spondeo, voveo, et iuro. Sic me Deus adiuvet, ct haec sancta Dei Evangelia ».

III.

Formula brevior hrojessionis fidei fro haereticis et schismaticis orientalibus in Ecclesiae sinum redeuntibus (a S. C. S. Officii an. 1890 adprobata),

« Ego N. firma fide teneo ct profiteor omnia ct singula, quae continentur in symbolo Fidei, quo S. Romana Ecclesia utitur, videlicet :

Credo in unum Deum Patrem omnipotentem, factorem coeli ct terrae, visibilium omnium et invisibilium. Et in unum Dominum Icsum Christum Filium Dei unigenitum, ct ex Patre natum ante omnia saecula; Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero ; genitum non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt: oui propter nos homines, ct propter nostram salutem descendit de coelis ; et incarnatus est de Spiritu Sancto cx Maria Virgine, ct homo factus est. Crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilato, passus, et sepultus est. Et resurrexit tertia die secundum Scripturas : ct ascendit in coelum, sedet ad dexteram Patris. Et iterum venturus est cum gloria iudicare vivos et mortuos, cuius regni non erit finis. Et in Spiritum Sanctum Dominum, ct vivificantem, qui cx Patre Filioque procedit: qui cum Patre,ct Filio simul adoratur, ct conglorificatur, qui locutus est per Prophetas. Et unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam. Confiteor unum Baptisma in remissionem peccatorum. Et cxpccto resurrectionem mortuorum, ct vitam venturi sacculi. Amcn.

Credo Dominum Nostrum Icsum Christum Deum et hominem esse, perfectum Deum perfectumque hominem; divinitatem et humanitatem ineffabili et incomprehensibili unione in una persona Filii Dei, unum nobis Icsum Christum constituisse, caquc dc causa Beatissimam Virginem immaculate conceptam vere esse Dei Genitricem; duas in ipso Christo esse inconfuse naturas, duasque naturales voluntates, ct duas naturales operationes.

Credo septem esse vere ct proprie Sacramenta Novae Legis a Christo Domino Nostro institua ad salutem humani generis, quamvis non omnia singulis necessaria, videlicet, Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Poenitentiam, Extremam Unctionem, Ordinem, et Matrimonium, iliaque gratiam conferre, ct cx his Baptismum, Confirmationem ct Ordinem iterari non posse.

1502

IUKdeJe' zatiooen» bcne- dictioni» *in ar-* war/u·

S. C. Indulg. /5N0P. *1878.* —Tara* fasirs. — 1. Utrum valida sit subdelegatio benedictionis in articulo mortis impertienda facta modo generali, v. g. in coetibus ecclesiasticis, omnibus scilicet presbyteris praesentibus, vel etiam aliis qui curam animarum habent, licet coetibus non adessent.

2. Utrum Episcopus subdelegare possit non solum omnes parochos, sed etiam vicarios, qui saepissime loco parochorum (moribundos) in extremo agone laborantes adiuvant, eisque Ecclesiae sacramenta ministrant.

3. Utrum responsio S. Congregationis diei 20 Sept. 1775 ad tertiam partem dubii 8 intclligcnda sit de subdelegatione facta singulis speciatim et in scriptis (1).

4. Utrum facultas subdelegandi ad actum quemcumque confessarium a primo subdelegato eligendum, ut fertur in laudata decisione loco cit., sit numerice exprimenda in ipsa concessione, seu in prima subdelegatione.

R. Ad 1. et 2. Iuxta Const. Benedictinam *Mater* Episcopus subdelegare potest ad benedictionem papalem cum indulgentiae plenariae applicatione in articulo mortis, suis dioecesanis impertiendam, unum vel plures sacerdotes sacculares aut regulares, quotquot pro numero animarum necessarios esse prudenter iudicaverit.

3. Negative ; consultius tamen esse, si subdelegatio fiat speciatim, et in scriptis.

4. Negative. — SSrîlus (die 23 Nov.) approbavit.

1503

S. C. Indulg. r; *Nov. 1878.* — 1. Potestne Vicarius capitularis engere Confraterm- tâtes ita ut erectio sic peracta canonica sic? Vr.e Vicarii Capitula· ni· quoad Conir,ternn4,e·

2. Utrum Vic. capitularis possit valide concedere litteras testimoniales, ac consensum requisitum a Clemente VIII pro aggregatione Confracernitatum.

3. Utrum Vic. capitularis possit approbare statuta Confracernitatum.

R. Ad 1. 2. et 3. Vicarius capitularis se abstineat. — SSrtius approbavit.

1504

S. C. S. Off. 20 *Novembr. 1878.* – Utrum confern debeat Baptismus sub conditione haereticis qui ad catholicam fidem convertuntur c quocumque loco proveniant et ad quamcumque sectam pertineant. Orabipti·- ab haereat,

R. Negative: sed in conversione haereticorum, a quocumque loco vel a quacunque secta venerint, inquirendum est de validitate baptismi in haeresi suscepti. Instituto igitur in singulis casibus examine, si compertum fuerit, aut nullum, aut nulliter collatum fuisse, baptizandi erunt absolute. Si autem pro temporum et locorum ratione, investigatione peracta, nihil sive pro validitate, sive pro învalidîtate detegatur, aut adhuc probabile dubium dc baptismi validitate supersit, tunc sub condicione secreto baptizentur. Demum si constiterit validum fuisse, recipiendi erunt tantummodo ad abiurationem et professionem fidei.

Credo in azymo sive fermentato pane triticeo corpus Christi veraciter confici, ac sub altera tantum specie totum atque integrum Christum sumi.

Credo matrimonii vinculum indissolubile esse, et quamvis propter adulterium, hacresim, aut alias causas Îjossit inter coniuges tori ct cohabitationis separatio iuri, non tamen illis aliud matrimonium contrahere fas esse.

Credo si vere pocnitentes in Dei charitatc decesserint, antequam dignis poenitentiae fructibus dc commissis satisfecerint ct omissis, eorum animas poenis Purgatori' post mortem purgari, et ut a poenis huiusmodi releventur, prodesse eis fidelium vivorum suffragia, Missarum scilicet sacrificia, orationes et ëleemosynas ct alia pietatis officia, quae a fidelibus pro aliis fidelibus fieri consueverunt, secundum Ecclesiae instituta ; iliorumque animas qui post Baptismum susceptum nullam omnino peccati maculam incurrerunt, illas etiam quae post contractam peccati maculam, vel in suis corporibus, vel eisdem exutae sunt purgatae, in coelum mox recipi, ct intueri dare Deum trinum ct unum, sicuti est, pro meritorum tamen diversitate alium alio perfectius; illorum autem animas, qui in actuali mortali peccato vel solo originali decedunt, mox in infernum descendere, poenis tamen disparibus puniendas.

Credo S. Apostolicam Sedem et Romanum Pontificem in universum orbem tenere primatum, ct ipsum Pontificem successorem esse B. Petri Principis Apostolorum, ct verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesiae caput, et omnium Christianorum Patrem et Doctorem ensure, et ipsi in B. Petro pascendi, regendi, ct gubernandi universalem Ecclesiam a Domino Nostro Icsu Christo plenam potestatem traditam esse.

Caetera item omnia a ss. Canonibus et Oecumenicis Conciliis, ac praecipue a Florentina, Tridcntina ct Vaticana Synodo tradita, definita ac declarata praesertim de Romani Pontificis primatu ct infallibili magisterio, indubitanter recipio atque profiteor; simul que contraria omnia ct schismata et haereses ab Ecclesia damnatas, ego quoque reiicio ct damno. Hanc veram fidem, extra quam nemo salvus esse potest, quam sponte profiteor, et veraciter teneo, hanc ipsam omnino usque ad extremum vitae meae spiritum, Deo adiuvante, volo retinere et profiteri.

Sic ego .V. *(ponit dexteram supra S. Evangelium)* promitto et iuro. Sic me Deus adiuvet et haec Sanaa Dei Evangelia ».

(1) Tertia pars dubii dc quo agitur est quae sequitur: « Potestne (Episc.) subdelegare omnes directe ct speciatim parochos, sive plures sacerdotes in dignitate constitutos, et indirecte c: confuse omnes confcssarios hisce verbis: *te delegamus, eligimus et deputamus quatenus valeas etc.; insuper auemcumque confessarium a te ad tui libitum semel, vel pluries, et quandocumque opus fuerit, eligendum, pariter eligimus et deputamus ad camdem gratias» conferendam :* hic modus estne validus? » Respondit S C. « Affirmative quoad parochos speciatim ruri degentes ».

ISOS

Grca nium 4-min»»iraoJj SS. Ko cb a rial laro citra Mimis |>kfua«orumu

S. R. C. *26 Novembr. [878.* — Sknks. — Quum tempore paschali administrandum est SStftum Eucharistiae Sacramentum ante vel post Missam dc Rcquic, debetne dici oratio ct versiculi de tempore, atque *Alleluia?*

R. Affirmative quoad orationem ct versiculos; Negative quoad *Alleluia.*

1506

Sacra Rebqoiai vendere aut mercan o· tnmoo illicitum.

S. C. Indulg. et SS. Reliq. *21 Decembr. 1878.* — Cum sanctorum martyrum ct aliorum cum Christo viventium sancta corpora, quae viva membra fuerunt Christi, et templum Spiritus Sancti, a fidelibus veneranda sint: multa enim beneficia per ea a Deo hominibus praestantur (1): ut eorum venerationi consulatur, utque omnis turpis quaestus eliminetur, non semel leges ecclesiasticae, sed ct civiles latae fuerunt. Siquidem cap. 3. Cod. *De sacrosanctis ecclesiis* statutum fuit : < Nemo Martvres distrahat, nemo mcrcetur >.

iam vero abhinc nonnullis annis, suffragantibus rerum ac temporum adiunctis, abusus irrepsit ut homines catholicae fidei osores et turpis lucri avidi sacras Reliquias undequaque exquisitas ct arreptas, et authcnticitatc pollentes, Romae potissimum, magno fidelium ct maxime advenarum scandalo, vendere non erubescant. Id cum SSrtio D. N. Leoni PP. XIII innotuerit, Eadem Sanctitas Sua volens huic malo occurrere, ct simul sacrarum Reliquiarum, quantum fieri potest, recuperationi studere, sacrorum canonum statutis inhaerens, districte praecepit ne christifidelcs sub quolibet praetextu, etiam redimendi, sacras Reliquias, ct Sanctorum exuvias licet capsula reconditas et sigillo munitas, tam in Urbe, quam extra, emere aut mercari praesumant. Insuper mandavit ut quicumque sacras Reliquias quae venales prostent, invenerit, locorum Ordinarios commoneat, quorum intererit opportune providere. Hoc propterea decretum idem SSrtius D. N. fieri et publicari mandavit.

ISO?

0« relatione cibtbcoda orat iietfam ct con· Artratem *calho r<oru« it» Mi»-

Litt, encycl. S. C. de Prop. Fide *187g* (ad Episcopos, Vigahios et Dhlhoaios Apost.) — Romano Pontifici Beati Petri successori ct Iesu Christi D. N. in terris Vicario ius et debitum incst, nedum oves pascendi quae sunt in ovili Dominico, verum etiam errantes perditasque quaeren Ii, ct inventas in ipsum ovile adducendi. Hoc sui muneris officium ac debitum SSmus D. N. animo recolens, ac decessorum suorum exempla sequutus, sollicitiorem curam adhibendam censuit ad haereticorum et schimuticorum reductionem procurandam, qui diversos orientales ritus tenent. Propterea catholicorum Praesulum, in quorum Dioecesibus, Vicariatibus vcl Delegationibus miseros illos degere contingat, zelum et charitarcm excitandam duxit, ut quoniam in partem sollicitudinis vocati sunt, gravissimo hoc officii sui debito fungi non omittant. Quo vero collutis cum Apostolica Sede consiliis, iunctisquc viribus ct concordi actione facilius ac tutius opus exeratur, mandavit, ut A. T. referat de numéro ct conditione haereticorum vel schismaticorum qui finibus istius Dioecesis *(vel* Vicariatus *vel* Delegationis) continentur ac de episcopalibus ipsorum sedibus earumque ordine ac dignitate. Necessarium quoque est novisse media iampridem adhibita, quaeque in praesentia adhibentur ad eos in veram et unicam Christi Ecclesiam revocandos : et de adhibitarum curarum prospero vcl infelici exitu. Demum enucleate significetur oportet, quid fieri possit, inspectis omnibus temporis, locorum ac personarum adiunctis, ut, opitulante Deo, in verum et unicum Christi ovile reducantur, qui extra illud miserrime vagantur. Id enim SStTio D. N. propositum est ut nihil intentatum relinquatur, quod ad propositi finis assecutionem ducat, vcl ducere posse videatur. Salebrosum hoc esse opus, multique laboris, et non pauca expectanda esse impedimenta exploratum est. His vero non despondendus animus, sed Christi Domini ct Apostolorum exemplo, magis magisque excitandus et augendus, quos similia et maiora impedimenta non detinuerunt. Qui enim misit nos, non relinquet nos solos ministrare : promisit enim se nobiscum futurum usque ad consummationem saeculi. Quod si per totam noctem laborantes nihil coeperimus, non idcirco nos mercedem nostram perdemus, neque labor noster inutilis evadet. Cum enim advenerit miserendi tempus, aderit Dominus, et amplissimum dabit curarum fructum.

I5θδ

Circa numerum candelarum a o(c SS. Sacramco tum publice expolitum.

S. R. C. «f *Febr. 187g.* — Aturen. et Aquen. — Quum Episcopus expetierit utrum iuxta necessitatem sibi liceat reducere in ecclesiis maxime pauperibus dioeccscos sibi commissae ad duodecim tantum numerum candelarum, quae urderc continue debent ante SSrTrnm Sacramentum publice expositum pro perpetua adoratione; Sacra Rituum Congregatio referente Secretario rescripsit: Affirmative, ad tramitem Institutionis 3o n. 24 sa. me. Benedicti PP. XIV.

(1) Condi. Indent. Sess. 25 *Dc venerat. ct Rtliq. Sanctorum.*

1509

De redtitione oflidi defuncto- ^da»nu\j· portion SSrfii Sicramcnti.

S. R. C. *8 Febr. 1879.* — Utrum durante expositione Augustissimi Sacramenti, Officium pro defunctis recitari vel cantari liceat in choro.

R. Negative.

ISIO

De Epiicop! f·-cultate circa Mi»·lium celebra·lionem in oratorii·.

S. R. C. *8 Martii 1879.* — Ncvrrnbn. — I. Potcstnc Episcopus iure ordinario concedere licentiam etiam plures Missas qualibet die celebrandi :

1. In cappellis seu oratoriis publicis piarum Communitatum, etiam earum quae clausuram non habent;

2. In cappellis seu oratoriis piarum communitatum, quae licet non habeant ingressum in via publica, inserviunt tamen quotidianis exercitiis totius Communitatis;

3. In cappellis seu oratoriis ad personas quidem privatas pertinentibus, sed quae sunt publica vel semipublica, eo sensu quod habeant ingressum in via publica, vel prope viam publicam, ita ut semper cuilibet volenti intrare permittatur?

II. Potcstnc Episcopus alia oratoria praeter cnppcllam scu principale oratorium erigere in piis Communitatibus, sive ob numerum sacerdotum ibi degentium, ut ab omnibus Missa dic: possit; sive in gratiam infirmorum qui nequeunt adire in cappcllam scu oratorium principale?

De mdulto ■»-urvandi SSmum Sicramcntum.

III. Potcstnc Episcopus iure proprio concedere facultatem asservandi SStîium Sacramentum :

1. In ecclesiis scu cappellis publicis quae tamen titulo parochiali non gaudent, etsi utilitatibus paroeciae inserviant;

2. In cappellis piarum Communitatum publicis, id est quarum porta pateat in via publica, vcl in arca cum via publica communicante ct quae habitantibus omnibus aperiuntur;

3. In cappellis scu oratoriis interioribus piarum Communitatum, quando non habent cappellam seu oratorium publicum in sensu exposito, ut evenit ex. gr. in Seminariis?

Cira facultatif Minam bit diebu· fetli· cc·lebrandi

IV. Potcstne Episcopus iure proprio licentiam diebus Dominicis aut festivis dc praecepto celebrandi :

1. In oratoriis scu cappellis quae a S. Sede vcl vi indulti ab ea concessi fuerunt approbata, quando propter distantiam a parochiali Ecclesia ista secunda Missa proficere potest voto parochianorum qui aliter Missam non audirent vcl saltem difficillime;

2. In duabus ecclesiis in eadem parochia existentibus, quando pro utraque deservienda unicus adest sacerdos, et tamen non sine detrimento religionis Missa in una tantum celebraretur;

3. In eadem ecclesia, quando aliter pars sat notabilis parochianorum Missam non audiret;

4. Quando valde utilis est, vel etiam necessaria ista secunda Missa ut communicari a fidelibus cum maiori facilitate et aedificatione frequentius possit ?

R. Ad I. Episcopus utatur iure suo in omnibus casibus expositis.

Ad II. Si porro ex piarum Communitatum conditione necessaria sit erectio alterius oratorii, pro eius erectione facultas erit a Sancta Sede obtinenda.

Ad III. Implorandum est indultum a Sancta Sede quoad omnia postulata.

Ad IV. Posito quod Episcopus iam facultatem obtinuerit a S. Sede ad concedendum sacerdotibus suae dioecesi indultum bis in die festo Sacrum litandi, erit suae prudentiae hac speciali facultate in casu necessitatis pro populi bono uti; si vero eiusmodi facultate ipse non sit instructus, eam impetrare poterit.

ISII

Grca lamina ck JMr »opcr alunto0«.

S. R. C. *8 Martii 1879* — Novarcin. — Usus invaluit in dioecesi Novarcensi, ut super akaribus» una cum candelis cx cera confectis, lumina ex guç accendantur ad maiorem splendorem obtinendum. Dubitans porro hodiernus Episcopus Novarccn. utrum id liceat, a Sacra Rituum Congregatione exquisivit : — An super Akari, praeter candelas ex cera, tolerari possit ut habeatur etiam illuminatio ex *ga^,* vel an usus praedictus prohiberi debeat.

Sacra vero eadem Congr. eiusmodi dubio rescribere censuit: Negative ad primam partem: Affirmative ad secundam.

1512

0« auctoritate Episcopi circa *onurn carapinarum ct functiohe io ecdohs.

S. C. EE. et RR. *14 Martii 1879.* — i. An Ordinarius vetare possit Campanarum pulsationem ante, vel tempore Missae paroecialis in omnibus dioecesis ecclesiis, officiatis per sacerdotes sacculares aut regulares.

2. An sacerdotes saeculares cappellani aut rectores, ct an superiores regulares possint introducere functiones extraordinarias, alterare consuetas in respectives ecclesiis, ct processiones facere, absque praevia Ordinarii licentia.

R. Ad 1. Quoad presbyteros sacculares Episcopus utatur iure suo, nisi laudabilis consuetudo aut privilegium obstet. Quoad regulares, Negative, excepto Sabbato Sancto.

Ad 2. Quoad saeculares Episcopus utatur iure suo, servatis resolutionibus Sacrarum Congregationum, et praesertim S. Rituum Congre-

gitionis anno 1703 *Urbis et Orbis (1).* Quoad regulares. Affirmative, servatis resolutionibus ut supra, exceptis processionibus extra ecclesiae ambitum, salvis, pro aliquibus processionibus, specialibus privilegiis.

ISIS

Aa matnmo- ■p'⅋}.'· CSL

S. C. Concilii *17 Martii 1879* —Sanctissimus D. N. Leo Papa XIII... in voto S. C. concedens, per praesens decretum declarat ac statuit actum, qui vulgo dicitur *matrimonium civile,* in locis ubi promulgatum est decretum Concilii Trident, in *Sess. XXIV. cap. t. de reform, matrim.,* sive fideles actum ipsum explentes intendant, uti par est, (matrimonio ecclesiastico iam rite celebrato, vel cum animo illud quantocius celebrandi) meram caeremoniam civilem peragere : sive intendant sponsalia de futuro inire: sive tandem ex ignorantia, aut in spretum ecclesiasticarum legum, intendant matrimonium de praesenti contrahere, impedimentum iustitiae publicae honestatis non producere.

1514

|H b«la>'anJo defunctorum in- Sdclum taviro.

S. C. S. Officii *26 Martii 1879.* — Tunk. Ciktr. — Quum multi pagi Christianorum infidelibus commixti habeant iamdiu inter sc quamdam conventionem pro baiulando feretrum defunctorum, licet ipsi christiani iam habeant facultatem a S. Sede, die i3 lanuarii 1794 concessam, servatis conditionibus jn dicto decreto expressis, saepissime accidit, ut ipsi infideles quamdam domunculam papyraceam superstitiosis supcllectilibus domi refertam, cum escis, et odoramentis, super ipsum feretrum, a christianis usque ad locum sepulturae portandum, deponant. Verum quum in praefato decreto nihil mentionis fiat de ipsa domuncula, quam *Utro-tang* vocant, neque de escis, et odoramentis, hinc est dubium : Utrum christiani possint omnia ipsa portare simul cum feretro, cadavere incluso, dummodo ipsi neophyti non faciant superstitiones, et statim ac ad locum sepulturae pervenerint, infidelibus relictis, ad sua revertantur.

R. Vicarius Ap. ct missionarii procurent totis viribus, sed caute ct prudenter, nc peiora eveniant, conventionis, quae refertur, abrogationem, ct ut fideles, propter superstitionis periculum. a memoratis funeribus gentilium omnino abstineant, prout in aliis Vicariatibus zelo missionariorum iam observatur. Interim tamen, iuxta ca quae a Vic. Ap. hactenus sunt exposita, si revera fidelibus, hoc ministerio recusato, gravia damna immineant, eaque alio opere, vd etiam solutione alicuius mulctae, Christianorum conditioni proportionatae, vitari nequeant, tolerari posse ut christiani iidem simul cum feretro, cadavere incluso, portent domunculam papyraceam, supellectili domestica refertam, cum escis et odoramentis, quam infideles super feretrum deponunt; dummodo tamen nullum vel idolum, vel aliud huiusmodi, quod per se sit obiectum cultus superstitiosi feretro impositum inveniatur, et dummodo nullo modo ipsi christiani superstitiosis caeremoniis ac ritibus gentilium participent, et citra ullam sive expressam sive tacitam eorumdem approbationem, ac quovis ministerio circa eosdem superstitiosos actus excluso ita ut, delato feretro ad locum sepulturae, illi recedant: atque etiam remoto scandalo, et facta protestatione se non intendere ad superstitionem.

ISIS

De puerii ntoi latini qui Confirmationem apreibytero lehnaatico rcccpcrocL

S. C. S. Off. *2 Apr. 1879.* — Π Vicario Apostolico Patriarcale (di Costantinopoli) espone che una famiglia cattolica latina trovandosi anni addictro in una città della Turchia ove non era alcun prête cattolico, fece battczzarc un suo nato da un sacerdote grcco scismatico, il quale sccondo la pratica della chiesa orientale battczzb il bambino c lo cresimô. Ora trovandosi questa famiglia in Costantinopoli domanda che lo stesso figlio sia cresimato.

Si desidera conoscere la norma chc deve seguirsi non solo nel caso esposto, ma negli altri simili chc potrebbero occorrcrc.

R. luxta exposita non expedire ut confirmati, dc quibus in casu, iterum a R. P. D. Episcopo inungantur, nisi adsit inter eos qui ad Tonsuram et Ordines promovendus sit, aut ipsi vel eorum parentes id petant ; quo in casu Confirmationis sacramentum secreto ct sub conditione esse conferendum.

1516

An caercmo- conditione,

S. C. S. Off. *2 Apr. 1879.* --- NoTTIMOHAM. — i. An liceat sub conditione baptizarc publice et cum suis caeremoniis parvulos rationis expertes, qui in protestantismo dubie ct sine caeremoniis iam baptizati, sub conditione baptizari dcbbnt.

2. An, si liceat, oporteat etiam sub praecepto huiusmodi parvulis sacras caeremonias adhibere in baptismo conditionato.

3. Quatenus affirmative, quid faciendum dc permultis huiusmodi qui fere passim iam per multos annos in pueritia sub conditione sine caeremoniis iam baptizati sunt?

R. Ad 1. Baptismum sub conditione parvulis, dc quibus in casu administrandum est

(1) Id est decretum dtei 10 Dccembr. 170$ quod approbavit SSrhus die 19 Ian. 1704 *(V. n. 261).*

secreto, et cum caeremoniis in Rituali Romano praescriptis.

Ad 2. Provisum in 1.

Ad 3. Dissimulandum ; quod si quis petat, remittitur prudenti arbitrio R. P. D. Ordinarii.

Attamen mens est eiusdem S. Ordinis ut Erii. Tua qua pollet apostolica charitate, parochorum zelum excitet, qui curent ut ii pueri catholicorum scholis recepti opportuno tempore ad baptismum accedant.

1521

ISI?

Circi ciutioact in matrimonii» mixtu.

Litt S. C. de Prop. F. /7 *Apr. 187g.* (ad Ep. Ottawimn.) — Gli Eminentissimi inquisitori Generali hanno risoluto chc malgrado le disposizioni della legge civile, i Vcscovi di cotesto dominio debbon procurare di ottencrc chc (nei matrimoni misti) le consuete cauziom si diano sempre in iscritto, come gia si pralica, c quante volte in qualchc caso particolare siano convint! che le medesime non fbsscro prestate con sincerity di animo, non concedano la dispensa.

1518

itu·1 pnm m ma.

®· Off' 7 *r#79·* ~ Utrum in Missae Sacrificio possit adhiberi vinum confectum cx uvis passis (vulgo \ibibo).

R. Detur decretum *Fer.* K. 22 *Iulii 1706,* nempe: «Licere, dummodo liquor extrahen« dus a ^ibibo vel uvis passis, ex colore, odo« re et gusto dignoscatur esse verum vinum >.

1519

Dc murrDgAmicoh inCHpa.mo.

Litt. S. C. S. Officii 9 *Maii 187g.* — U dubbio proposto da Mons. Vcscovo di Samosata e Vicario Ap. della Cocincina, sc cioè possa tollcrarsi il costume introdotto fra i missionarii di fare ai ncofiti lc interrogazioni relative al sagramento del Battcsimo prima in latino, e quindi in lingua annamita per intelligenza dei medesimi, allc quali i padrini e madrine rispondono nclla stessa lingua annamita, questi Erili Inquisitori Generali hanno risposto : *Praxim de qua agitur posse servari.*

1520

poen neophyti cu'idmiia p°arrunn^poMunt

Litt. S. C. S. Officii *Iÿ Maii 187g.* (ad Ahuiubp. Par isikv.) A Sacra Rituum Congrcgacione remissum est Supremae huic Congregationi dubium expositum ab Erii. Tua, utrum scilicet baptizari possint, servato ordine Baptismi parvulorum, ii pueri neophyti qui scholis catholicis admissi baptizantur ante primam Communionem.

Porro Erili Patres Inquisitores generales, mature perpenso proposito dubio, respondendum esse duxerunt (Fer. IV. 14 Maii): *Affirmative;* responsiones autem praescriptae dentur a pueris baptizandis insimul cum eorum patrinis. Haec autem Eriiorum Patrum responsio a SS. D. N. rata ac confirmata est.

S. C. S. Officii *6 Iunii [87g* (ad Ep. Aurruambs.) — Postulavit Vicarius tuus generalis quomodo exequutioni committenda sit clausula adiecta induito quo facultates Ordinariis conceduntur dispensandi in mixtis nuptiis, quae sic se habet: *dummodo cautum sit omnino conditionibus ab Ecclesia praescriptis;* dubiumque proposuit an haec clausula obligationem contrahentibus imponat promissiones, quas emittere debent, subscribendi, et coram testibus iuramento firmandi: vel potius ad hoc sola parochi attestatio sufficiat. Porro Erili PP. Inquisitores Generales in Congregatione fer. IV diei 28 Aprilis elapsi mensis Maii huic petitioni respondendum ccnsuerunt: « Affirmative ad primam partem; negative ad secundam » nempe contrahentes curiam episcopalem adire debere ut coram officiali iuratam subscribant promissionem de praefatis conditionibus ab Ecclesia praescriptis pro sua quisque pane omnino servandis. Si vero curiam adire absolute nequeant, licentia Ordinarii scu officialis prius obtenta, coram parocho supradictam promissionem subscribant ; ita tamen ut non antea dispensatio concedatur quam documentum promissionum scu cautionum a parocho assumptum ad curiam episcopalem perventum fuerit. Ceterum praeprimis cavendum ne cum iis dispensetur qui moralem non praebent certitudinem se datas promissiones fideliter esse observaturos.

Grci modum praestandi ciuuonc» reqaitiui ia mixtis nuptiis.

1522

S. R. C. 2Γ *Iunii 187g.* — Madagascar — i. utrum tolerari possit usus interrumpendi caeremonias Baptismi solemnis adultorum, ad explicandas vernacula lingua hasce caeremonias.

Grca ntern moaiarum b>-P|,Mni·

2. Utrum tolerentur cantica in lingua vernacula etiam in Missis quae cum cantu celebrantur, salvo semper remanente usu cantandi Introitum, *Gloria, Credo, Sanctus* ct *Agnus Dei.*

De cantid» i«n-EcriZfSrcuoni-but-

R. Ad 1. Negative.

Ad 2. Cantica in vernaculo idiomate in functionibus et officiis liturgicis non esse toleranda sed omnino prohibenda; extra functiones licurgicas servetur consuetudo.

1533

S. C. Indulg. *2f Iunii 187g.* – EnoOLISMK -Pro erectione stationum Viae Crucis peragenda dispositum fuit in Brevi *Exponi nobis* a Clc-

Dc Conecnw cc-Jtonuü· pro <rt'

mente XII die 16 Ianuarii *ij3i* edito, ct a Benedicto XIV in Brevi *Cum tanta sit* die 3o Augusti 1741 confirmato et inserto, haud posse stationes Viae Crucis erigi in ecclesiis ct locis Ministro Generali Ordinis S. Fruncisci minime subiectis, nisi accederet licentia Ordinarii loci ac consensus parochi et superiorum ecclesiae, monasterii, hospitalis et loci pii, ubi dc eis pro tempore erigendis agi contigerit ....

Hinc dubia:

1. Utrum nullae sint erectiones stationum Viae Crucis sine consensu in scriptis parochi factae in hospitalibus, ecclesiis, capellis ac domibus Congregationum Sororum, dc iurc haud exemptis a parochiali iurisdictione, sed dc facto (iuxta morem in Gallia vigentem) administratis independenter a parocho, per capellanum nominatum ab Episcopo.

2. An consensus Ordinarii in scriptis requiratur sub poena nullitatis in singulis casibus pro unaquaque stationum erectione ; vel sufficiat ut sit gcncrice praestitus pro erigendis stationibus in certo numero ecclesiarum vel oratoriorum, sine specifica designatione loci.

R. Ad 1. Negative.

Ad 2. Affirmative ad primam partem ; Negative ad secundam.

1524

s Ex Decr- S. c. de Prop. F. *23 Iunii 1873.* — Vicariatuum divisionem (in Sinis) iuxta varias regionum classes SSmus D. N. Leo PP. XIII in Aud. diei 27 Apr. 1879 approbare dignatus est, simulquc iussit :

1. Ut synodales conventus iuxta superius designatas regiones, infra annum a die praesentis decreti, senior a recepta episcopali consecratione inter Vicarios App. convocet qui locutn quo Vicarii App. convenire debeant, ac tempus saltem pro prima vice statuet, ac Synodo praesideat. Locum vero et tempus subsequentium conventuum, et qui cx Vicariis App. iisdem praesidere debeant Synodus ipsa statuet.

2. Quod si quis cx Vicariis App. legitime impeditus fuerit quominus ad Synodum statuto tempore accedat, Coadiutorem si habet, vel Provicarium uti sui delegatum ad illum mittere curabit. Delegati vero post Titulares sedeant ; iique, si fuerint charactere cpiscbpali insigniti, iuxta tempus promotionis ad episcopatum.

3. Ad S. C. de Prop. Fide quaelibet Synodi resolutiones et decreta deferantur ct, si opus fuerit, approbationem obtineant, carum interea exeeutione minime retardata.

4. Cuilibet cx Vicariis Apostolicis liberum erit quaestiones in proxima Synodo discutiendas proponere. Ante omnia vero ea pertractare oportebit, quae a S. C. si visum fuerit, vel examinanda vel decernenda transmissa erunt.

1525

S. R. C. 22 *Iunii 1879* --- POLtGASTRRN. — 1. An haberi debeat cxccratuin altare fixum, cuius mensa lapidea sit scissa in duas partes fere aequales, ita ramen ut eiusmodi scissura maxime afficiat sepulcrum Reliquiarum, neque ambae partes sint seiunctae a gradibus superioribus altaris ipsius, aut a stipitibus suppositis. De altarium aom.

2. An censendum sit altare portatile suam amisisse consecrationem, cx eo quod lapis sepulcri Reliquiarum aliquas habeat scissuras, quae vero sic inter sc adhaereant ut nullimode dubitari possit de Reliquiarum authenticitate.

R. Affirmative.

1526

S. C. R. *4 Iulii 1879.* — AP Episcopi nomen dicendum sit in Canone Missae ut in aliis lituigicis orationibus a die notitiae, etiamsi hacc non officialitar habeatur, electionis eiusdem in Consistorio, vel a dic captae possessionis Ecclesiae cui a Summo Pontifice praepositus fuit. »;< ^ <···

R. A dic captae possessioni vel per Episcopum ipsum, vel per suum procuratorem.

1527

S. C. SS. Rit. *4 Iulii 1879.* — Vic. Ap. Bombayrn. — Frequcntissimus in Indiis praesertim inter goanos obtinet mos porrigendi sacerdoti celebranti aquam post sumptas ablutiones et ante *Postcommunionem* in Calicem infundendam, quam aquam postea domum asportatam fideles tradunt aegrotantibus bibendam, rati eidem inessc quamdam sanandi vim. Quaeritur an liceat istum agendi morem servare. Circa morem effundendi in .Milia aquam io Calicem ab iegrotii bibendam.

R. Intra Missam non licere.

I528

S. R. C. rj *Sept. 1879.* — Baionkn. — Anne Officia, de quibus agitur in Cacremoniali Benedicti XIII, cum cantu persolvi possint iuxta praxim communem in quibuscumque ecclesiis. arca Offida BcnVjiSi0%HL

R. Ad i. Negative.

1529

S. R. C. 50 *[an. t88o.* — Aurkuasbn. — An servari possit consuetudo ut in exequiis parvulorum Missa de dic, vel votiva *de Angelis* legatur vel cantetur. ÐeMbuiaet panrul°a

R. Servetur consuetudo ; sed Missa votiva de Angelis legatur vel cantetur tantum diebus a rubrica permissis.

ISSO

Chnttifidcllum mtrlmonium, ătr Mcumcn· turn, nullum.

Ex Litteris Encycl. Leonis PP. XIII *10 Febr. 1880* — Omnibus exploratum esse debet, si qua coniunctio viri ct multeris inter christifidelcs citra Sacramentum contrahitur, cam vi ac ratione iustt matrimonii carerc ; ct quamvis convenienter legibus civicis facta sit, tamen pluris esse non posse quam ritum aut morem ture civili introductum ; more autem civili res tantummodo ordinari atque administrari posse, quas matrimonia efferunt cx sese in genere civili, et quas gigni non posse manifestum est, nisi vera ct legitima illarum causa, scilicet nuptiale vinculum, existât.

ISSI

Dc regimine Misdonum Societa- Iii Ic»u.

S. C. de Prop. F. 25 *Febr. 1880* — i.Se convenga abrogare o modificare il decreto 12 Agosto 1851 relativo alie Missioni affidate alia Compagnia di Gesù *(V\ n. ro6$):*

Et quatenus affirmative :

2. Se sia il caso di applicare ad esse le norme stabilite da Benedetto XIV nella Costituzionc *Apostolicum Ministerium* relative ai Vicariati Apostolici d'Inghiltcrra.

R. Ad t. Negative quoad primam partem; Affirmative quoad secundam, et ad mentem. Mens est, ut firmo remanente 4 decreti articulo, expungantur 1, 2 et 3, et loco tertii articuli statuatur prout sequitur: Missionarii Societatis lesu immediate gubernentur ab aliquo Superiore regulari secundum Instituti leges a Praeposito Generali constituto et ab eodem revocabili, ita ut in iis quae mere ad vitam religiosam pertinent unice pendeant ab hoc Superiore; in iis vero quae totaliter sunt ministerii apostolici, totaliter regantur a Vicario Apostolico. Hanc autem ordinationem Sacra Congregatio ita intclligendam esse declaravit : Praepositus Generalis qui propter loci distantiam auctoritatem suam immediate exercere nequit, audita prius sententia Vicarii Apostolici (1) ct Provincialis ad cuius provinciam pertinet Missio, sibi substituat Superiorem regularem qui uti reliqui Societatis superiores post triennium est mutandus. Huius Superioris auctoritas prorsus nulla est quoad ca quae respiciunt Vicariatus Apostolici regimen et administrationem. Hinc quae ad Seminarii et cleri saccularis disciplinam, quae ad monialium curam, quae ad ecclesiarum ct sacellorum erectionem ct conservationem, quae ad piorum quorumcumque Institutorum regimen, item quae ad quasi parochialia religiosorum officia referuntur, uno verbo, tota gubernatio et administratio Vicariatus ad solum Vicarium Apostolicum pertineat. Superior autem regularis habeat omnes facultates in Missione, quas Provinciales in provincia sua quoad religiosam vitam exercere solet; ct quamvis a Praeposito Generali sit constitutus, habeat tamen in exercenda sua auctoritate Provincialem ut superiorem immediatum.

Praeterea licet in iis quae disciplinam religiosam spectant, tum pro Communitatibus tum pro singulis membris ipse directionem accipiat a suo Provinciali, tamen relate ad destinationem missionariorum subest Vicario Apostolico. Attamen quia Superior regularis iuxta morem Societatis rationes conscientiae excipere solet, eum Vicarius Apostolicus, quando destinationes sunt faciendae, in consilium adsciscit eiusque iudicio defert, in quantum fieri potest quamvis penes ipsum Vic. Ap. remaneat ipsa nominatio ct collatio iurisdictionis (K *declarationes t8 lanuarii 1886).*

Ad 2. Negative.

1532

Crea dau»ulam exrrpfra *haereliatjnMicw tn pubbee dcpmatjiaxithu* in conecadooc facultati» abtolvcodi a ccntuns

S. Poenit Ap. 5 *Martii 1880.* — Cum in pagella S. Poenitentiariae n. 3 concedatur facultas absolvendi a censuris incursis propter haeresim, fiatque ibidem exceptio his verbis concepta: *exceptis haereticis publicis, seu publice dogmatizantibus ;* dignetur ipsa S. Poenitentiaria pro conscientiarum tranquillitate sequentibus dubiis benigne occurrere :

1. An in praefata exceptione comprehendantur haeretici publici quin sint dogmatizantes.

2. Item, an comprehendantur dogmatizantes non quidem publice sed privatim, scilicet modo uno, modo altero audiente, modo aliis paucis, ct sic deinceps : ita tamen ut computatione facta, numerus dogmatizatorum deprehendatur valde cxccssivus.

Ad 1. Negative. — Ad 2. Affirmative, si notorium sit haereticum praedicta ratione prava opera spargere.

1533

Orca legeot» ephemeride» hacrt»»m propu £nintCi·

S. C. S. Officii. *21 Apr. [880.* — An scienter legentes ephemerides propugnantes haeresim incurrant excommunicationem articuli secundi Constitutionis *Apostolicae Sedis,* Summo Pontifici speciali modo reservatam.

R. Negative.

(1) In Congr. Gcn. *21 Ian. 189j* proposito dubio : « Sc anchc dopo 1'istituxionc dclla Gcrarchia ncllc In- « dic Orientali il Rrîio P. Generale dclla Compagnia « di Gcsù sia obbligato sccondo Γ art. 3 dclla risolu- « zionc dei 23 Fcbnr. 1880 di udirc la sentenza del- « 1'Ordinario nclla nomina del Superiore Regolare dclla « Missione » ; Erhi PP. responderunt : « Negative, et • ad mentem : Mens est cnc nel comunicare siffatta « risoluxione al P. Generale, gli si faccia conoscere la « convenient di sentire officiosamente nclla nomina < del Superiore Regolare il previo awiso dcll' Ordi- « nario ».

1534

Demote pro<e- Jcnai Oeccnnrni « ft ojm j.

rtcor-m

Instr. S. C. EE. et RR. *rr Iunii r#i'o.* — Sacra haec EE. et R L Congregatio, mature praesenti Ecclesiae conditione perpensa, quae ubique impeditur, quominus externam explicet suam actionem super materias et personas ecclesiasticas, et considenito quoque defectu mediorum aptorum pro regulari curiarum ordinatione, constituit facultatem Ordinariis locorum expresse concedere, ut formas magis oeconomicas adhibere valeant in exercitio suae disciplinaris iurildictionis super clericis. Ut autem tota iustitiae ratio sana tcctaque maneat, scrveturque processuum canonica rcgularitas ct uniformitas, opportunum censuit sequentes emanare normas, a curiis servandas.

•cipbMm er corcor»·

'· Ordinario pastorale onus incumbit disciplinam correctionemquc clericorum a se dependentium curandi, super corumdem vitae rationem vigilando, remediisque utendo canonicis ad praecavendas apud eosdem et eliminandas ordinis perturbationes.

2. Ex his remediis alia praeveniunt, alia reprimunt ct medelam atferunt. Priora ad hoc diriguntur ut impediant quominus malum adveniat, ut scandali stimuli, occasiones voluntariae, causacque ad delinquendum proximae removeantur. Altera tinem. habent revocandi delinquentes ut sapiant reparentque admissi criminis consequentias.

3. Conscientiae ct prudentiae Ordinarii horum remediorum incumbit applicatio, iuxta canonum praescriptiones, ct casuum adiunctorutnque gravitatem.

4. Mediis quae praeservant praecipue accensentur spiritualia exercitia, monitiones ct praecepta.

5. Has provisiones praecedere debet summaria facti cognitio quae ab Ordinario notanda est, ut *ad ulteriora* procedere, quatenus opus sit, ct certiorem reddere queat superiorem auctoritatem, in casu legitimi recursus.

6. Canonicae monitiones fiunt sive in forma paterna et secreta (etiam per epistolam aut per interpositam personam) sive in forma legali, ita tamen ut de earumdem exeeutione conitct cx aliquo actu.

7. Quatenus infructuosae monitiones evadant, Ordinarius praecipit curiae, ut delinquenti analogum iniungatur praeceptum, in quo declaretur quid eidem agendum aut omittendum sit, cum respondentis poenae ecclesiasticae comminatione, quam incurret in casu transgressionis.

8. Praeceptum intimatur praevento a cancellario coram Vicario generali , sive coram duobus testibus ecclesiasticis aut laicis probatae integritatis.

S i. Actus subsignatur a partibus praesentibus et a praevento quoque, si velit.

§ 2. Vicarius generalis adiicere valet iuramentum servandi secretum, quatenus id prudenter expetat tituli indoles, de quo agitur.

9. Quoad *poenalia* media, animadvertant reverendissimi Ordinarii, praesenti instructione haud derogatum esse iudiciorum solemnitatibus, per sacros canones, per Apostolicas Constitutiones et alias ecclesiasticas dispositiones imperatis, quatenus eaedem libere cfficaciterquc applicari queant; sed oeconomicae formae consulere intendunt illis casibus curiisque, in quibus solemnes processus, aut adhiberi nequeant, aut non expedire videantur. Plenam quoque vim servat suam extraiudiciale remedium *ex informata conscientia* pro criminibus occultis, quod decrevit s. Tridentina Synodus in *Sess. 14, cap, r de Reform,* adhibendum, cum illis regulis ct reservationibus, quas constanter servavit pro dicti Capitis interpretatione S. C. Congregatio in pluribus resolutionibus, et praecipue in *Bosnien,* ct *Sirmien.* 20 Decembris 1873.

10. Quum procedi oporteat criminaliter, sive infractionis praecepti, aut criminum communium, vel legum Ecclesiae violationis causa, processus confici potest formis summariis et absque iudicii strepitu, servatis semper regulis iustitiae substantialibus. atituendo.

11. Processus instruitur ex *officio* aut in sequelam supplicis libelli et querelae, aut notitiae, alio modo, a curia habitae, et ad finem perducitur eo consilio, ut omni studio atque prudentia veritas detegatur, ct cognitio tum criminis, cum reitatis aut innocentiae accusati exurgat.

12. Processus confectio committi potest alicui probo atque idoneo ecclesiastico, adstante actuario.

13. Unicuique curiae opus est procuratore fiscali pro iustitiae et legis tutela.

14. Quatenus pro intimationibus aut notificationibus, haud praesto sit opera apparitorum curiae, suppletur exhibitione carumdcm explenda per qualificatam personam, quae de facto certioret, sive eas transmittendo, ope commendationis penes tabellariorum officium, illis in locis in quibus hoc invaluit systema, exposcendo fidem exhibitionis, receptionis aut repudii.

15. Basis facti criminosi constituit potest per expositionem in processu habitam, authenticis roboratam informationibus aut confessionibus extraiudicialibus, vel testium depositionibus, et quoad titulum transgressionis praecepti constat per novam exhibitionem decreti ct actus indictionis, perfectorum modis enuntiatis Art. 7 ct 8.

16. Ad retinendam in specie culpabilitatcm accusati opus est probatione legali, quae talia continere debet elementa, ut veritatem evincat, aut saltem inducat moralem certitudinem, remoto in contrarium quovis rationabili dubio.

17. Personae, quas examinare expediat semper audiuntur separating

be testibus

18. Testes ad probationem, aut ad defensionem, quoties legalia obstacula haud obsistant, sub iuramento audiri debent, quod extendi potest, si opus sit, ad obligationem secreti.

19. Testium absentium, aut in aliena dioecesi morantium exposcitur examen in subsidium ab ecclesiastica loci auctoritate, eidem transmittendo prospectum facti; ct auctoritas requisita petitioni respondet, servando praesentis instructionis normas.

20. Quoties indicentur testes ob facta aut adiuncta essentialiter utilia merito causae, qui examini subiici nequeant, eoquod censeatur haud convenire ut vocentur, aut quia vocati abnuant, mentio eorumdem fit in actibus, et curatur supplere eorum defectui per depositiones aliorum testium, qui de relato aut alia ratione, noverint id quod exquiritur.

Bc accusati ẽxamine.

21. Quum collectum fuerit quidquid opus sit ad factum et accusati responsabilitatem constituendam, vocatur iste ad examen.

22. In indictione, nisi prudentia id vetet, exponuntur ei per extensum accusationes adversus eum collatac, ut parari valeat ad respondendum.

23. Quando autem ob accusationum qualitates, aut ob alia adiuncta prudens non sit in actu intimationis eas patefacere, in hac solum innuitur eumdem ad examen vocari ut sesc excuset in causa, quae ipsum respicit uti accusatum.

24. Si iudicio sistere abnuat, iteratur indictio, in quo eidem praefigitur congruum peremptorium terminum, cique significatur quod si adhuc obedire renuat, habebitur ceu contumax ; et pro tali in facto aestimabitur, quatenus absque probato legitimo impedimento, istam quoque posthaberet intimationem.

25. Si comparcat, auditur in examine ; ct quatenus inductiones faciat alicuius momenti, debent istae, quantum fieri potest, exhauriri.

26. Proceditur inde ad contestationem facti criminosi, ct conclusionum habitarum, ad relinendum accusatum criminosum lapsumque in relativas poenas canonicas.

27. Quum accusatus, tali modo, habeat plenam cognitionem eius quod in actis extat contra se, ultra quod respondere possit, iure se defendendi a semetipso etiam uti valet.

28. Potest quoque, si id expetat, obtinere praefixionem termini ud exhibendam defensionem cum memoria inscriptis, praecipue quando ob dispositionem *Art, 23* nequiverit paratus esse ad responsa pro sua excusatione.

29. Expleto processu, actorum instructor, restrictum conficit essentialium conclusionum eiusdem.

be défendre.

30. In die qua causa proponitur, est in facultate accusati faciendi se repraesentare et defen iere ab alio sacerdote aut laico patrocinatore, antea approbatis ab Ordinario.

31. Quatenus praeventus constituere defensorem renuat, Ordinarius consulit constituendo aliquem ex officio.

32. Defensor caute notitiam haurit processus et restricti in cancellaria, ut paratus sit ad defensionem peragendam, quae ante propositionem causae exhiberi potest in scriptis. Ipse quoque subiicitur oneri secreti iurati, quatenus Ordinario videatur indolem causae id expostulare.

33. Transmittitur dein procuratori fiscali processus et restrictus, ut munere suo *ex officio* fungatur; uterque Ordinario traditur qui plena causae cognitione adepta, diem constituit in qua disceptanda et resolvenda sit, curans ut accusatus certior de hoc fiat.

34. Die constituta proponitur causa coram Vicario generali, interessentibus procuratore fiscali, defensore et cancellario.

De xnlantia.

35. Post votum procuratoris fisci ct deductiones defensionis profertur sententia, dictando dispositivam cancellario, cum explicita mentione, in casu damnationis, canonicae sanctionis accusato applicatae.

36. Sententia indicitur praevento, qui appellationem interponere potest ud auctoritatem ecclesiasticam superiorem.

De appellatione.

37. Pro appellatione servantur normae statutae a Constitutione *Ad militantes* s. m. Bene I. XIV 3o Martii 1742, aliaeque emanatae ab hac S. C. decreto 18 Decembris i835 (t) ct Littera circulari diei 1 Augusti 1851.

(1) En in commodum lectorum decretum ciu tum. (Haud referimus litteram prolixam dici i Augusti quoniam praecipuae eiusdem praescriptiones in praesenti Instructione relatae nobis videntur): « *Decretum pro cauiii criminalibuj.* Non ita pridem a S. C. negociis, ct consultationibus Episcoporum, ct Regularium praepositae nonnullae regulae praescriptae fue runt pro recta, ct expedita definitione causarum criminalium, quae a Curiis Episcoporum, vel Ordinariorum ad camdem S. C. in gradu appellationis deferuntur. Quas quidem praescriptiones, quoniam impedimenta sublata sunt, quae aliqua cx parte carum execution! interposita fuerant, visum est Eiiiis PP. in Conventu habito XV Calcnd. Ianuar. MDCCCXXXV uberius explicare, et cum assensu, ct approbatione S. D. N. Gregorii XVI iterum promulgare, ut ab omnibus, ad quos pertinent, accuratissime serventur. Sunt autem quae sequuntur.

1. Reis a curiis episcopalibus criminali iudicio damnatis spatium dierum decem conceditur, quo ad S. C. EE. et RR. appellare possint.

2. Decem dies numerari incipient non a die, quo sententia lata est, sed a die quo reo vel eius defensori per cursorem denunciata luit.

3. Eo tempore dapso, quin reus vel cius defensor appellaverit, latam a sc sententiam Episcopus exequetur.

4. Interposita intra decem dies appellatione, Cu-

38. Comparitio pro appellatione facienda est infra terminum decem dierum a notificatione sententiae: quo termino inutiliter elapso, sententia ipsa in exeeutionis statu reperitur.

39. Interposita appellatione infra decem dies, curia absque mora remittit ad auctoritatem ecclesiasticam superiorem, apud quam appellatio facta est, omnes actus causae originales, idest processum, restrictum, defensiones ct sententiam.

40. Auctoritas ecclesiastica superior, capta cognitione actus appellationis, intimare facit appellanti, ut infra terminum viginti dierum defensorem constituat qui approbari debet ab eadem superiori auctoritate.

41. Decurso dicto termino peremptorio absque effectu, censetur appellantem nuncium misisse appellationis beneficio, et haec consequenter perempta declaratur κ superiori auctoritate.

42. Quum appellatio producitur a sententia alicuius curiae episcopalis ad metropolitanam, Archicpiscopus pro cognitione ct decisione causae sequitur normam procedendi in hac instructione traditam.

43. Si contingat quod clericus, non obstante fori privilegio, ob crimina communia subiiciatur processui ct iudicio laicae potestatis, Ordinarius, hoc in casu, summarium sumit criminosi facti cognitionem, atque perpendit an ipsum, ad tradita per sacros canones, locum faciat infamiae, irregularitati, aut alii ecclesiasticae sanctioni.

§ I. Donec iudicium pendeat, aut accusatus detentus sil, prudens est, quod Ordinarius sese limitet ad media provisoria.

§ 2. Expicto tamen iudicio, ct libero reddito accusato, curia iuxta exitum informationum ceu superius assumptarum, procedit ad tramites dispositionum praesentis instructionis.

44. In casibus dubiis, et in variis practicis difficultatibus, quae contingere possint, Ordinarii consulant hanc S. C. ad vitandas contentiones ct nullitatcs.

Die n Iunii 1880 SS. D. N. Leo PP. XIII audita relatione praesentis Instructionis, eam in omnibus approbare ct confirmare dignatus est.

1535

S. Poenit. Ap. *14 iunii 1880.* — Se in forza della legge che proibiscc di mangiarc insieme carne c pcsce, sia proibito ugualmente mangiarc carne e qualchc vivanda condita con salsa di pcsce. diebo· iciuau.

R. Negative.

1536

S. C. S. Off. *14. Iulii 1S80.* — Iaponiak — Circi nufnmo· ma dubie bapniitorum.

i. Matrimonium dubie baptizari cum non batizata estne validum ?

2. Matrimonium duorum dubie baptizatorum estne validum etiamsi sint consanguinei, affines etc.

R. Ad i. Matrimonium esse habendum uti invalidum ob impedimentum cultus disparitatis.

Ad 2. Matrimonium habendum esse ut invalidum ob impedimentum consanguinitatis vel affinitatis.

ISS?

S. C. S. Off. *21 Iulii 1880.* — Brnoal — Dc idmiulooc puellarum ad fi dei catholicae profectionem.

i. An tuto admitti possit ad fidei catholicae professionem puella decem annorum in monasterio degens, eiusdem patre haeretico invito.

ria episcopalis acti authographa totius causae ad S. C. continuo transmittat, nempe : a) Processum ipsum in curia confectum, b) Eius *restrictum,* seu ĉompendia riam expositionem eorum, quae ex eodem processu eroagunt, r) Defensiones pro reo exhibitas, d) Denique sententiam latam.

$. Ipsa Curia reo, ciusque defensori denunciabit, appellationem coram eadem S. C. prosequendam esse.

6. Sl nemo comparcat, aut si appellationis acta ncgligemer vel malitiose protrahantur, congruens tempus a S. C praefinietur, quo inutiliter elapso, causa deserta censeatur, ct sententia curiae episcopalis execution! mindetur.

7. Reo, aut illi, qui eius defensionem suscepit, tradendus est *restrictus* processus, qui a ludicc relatore conficitur.

8 Allegationes, seu defensiones Erfris PP. distribuendas typis non committantur, nisi iudex relator imprimendi veniam dederit.

9 Causa definietur suta dic ab Edits PP. in pleno auditorio congregatis.

to. Eidem Congregationi procurator generalis fisci, ct iudex relator Intererunt.

tt. Iudex relator dc toto sutu causae ad Eminentissimos Patres refert, ct procurator generalis fisci stabit pro Curia episcopali, suasque conclusiones explanabit.

12. Post haec Emi P. iudicium proferent, sententiam curiae episcopalis aut confirmando, aut infirmando, aut etiam reformando.

tj. Prolata sententia una cum omnibus actis causae ad eamdem curiam episcopalem remittitur, ut eam exequatur.

14. *Revisio,* seu recognitio rei iudicatae non conceditur, nisi cius tribuendae potestas a Sanet. Sua facta fuerit, et subsint gravissimae causae, super quibus cognitio, ct iudicium ad plenam Congregationem pertinet.

1$. Sciant denique Curiae episcopales per novissimas leges, quae ad investiganda, ct coercenda crimina pro tribunalibus laicis promulgatae sunt, nihil detractum esse de formis, ct regulis canonicis, quas proinde sequi omnino debent, non modo in conficiendo processu, ad quem speciam haec verba edicti dic $ Novembr. i8p - *Nthil innovetur, quantum ad iudicia ecclesiastica perlinet,* - verum etiam in poenis decernendis, quemadmodum in appendice eiusdem edicti ita cautum est : - *Tribunalia iurisdictionis mixtae clericos et personas ecclesiasticas iis poenis mulctabudt, quas secundum canones, et Constitutiones Apostolicas tribunal ecclesiacum iisdem irrogaret ».*

2. An tuto admitti possint ad fidei catholicae professionem puellae in monasterio degentes, quarum parentes haeretici consentientes sint, imo spondeant se easdem in matrimonium daturos catholicis viris, quamvis quoad se ipsos declarent haereticos se esse, et tales permanere velle.

3. An tuto admitti possint ad fidei catholicae professionem puellae (ut in praecedenti), quamvis ipsi (parentes) catholici non sint, sed indifferentes, hoc est increduli.

4. An sine mora admittendae sint ad fidei catholicae professionem et sacramentorum susceptionem puellae in praesenti bene dispositae; vel earum admissio differenda erit usque ad matrimonium cum catholico viro, propter timorem perversionis.

5. Si differenda: an admittendae sint in monasterio ut edoceantur catholicam fidem, vel expectandum usque ad tempus matrimonii cum catholico viro.

R. Ad i. Curet prius Vicarius Ap. totis viribus consensum patris puellae obtinere: si consensus non obtineatur, perpendat serio incommoda quae ex talis puellae admissione in Ecclesiam provenire praevideantur tum quoad periculum proximum perversionis eiusdem puellae, tum quoad grave damnum scholae ac missionis catholicae; et quatenus nulla, aut spernenda incommoda praevideantur, eamdem admittat sine mora: quatenus vero gravia praevideantur incommoda futura, eiusdem admissionem ad formalem et publicam professionem fidei catholicae differat, nisi periculum mortis immineat; et interim curet eam hortari ut in bono proposito perseveret, atque Deum procetur ut obstacula omnia auferre dignetur; simulque curet ut ipsa in monasterio manere pergat, et tali modo suam educationem catholicam compleat et perficiat.

Ad 2. et 3. Affirmative; et curent ut parentes stent promissis. Et quoad 1, 2, et 3, cum mente; mens est ut fiant opportunae inquisitiones super valore baptismatis puellarum: et quatenus his peractis, probabile dubium supersit de validitate huiusmodi baptismatis, puellae baptizentur sub conditione.

Ad 4. Negative, nisi fundata affulgeat spes catholicae earum educationis.

Ad 5. Provisum per responsionem ad 1, 2, et 3; et si ulteriores difficultates exurgant, R. P. D. Vicarius Apostolicus recurrat in singulis casibus.

1538

0« interrt>Fatio-nibu» in bapli·-Do lingua ver·niCuU.

S. C. S. Off. 25 *Aug. rSSo* — Utrum liceat in Baptismatis collatione interrogationes lingua vulgari facere; vel saltem dictas interrogationes primo latine factas, dein in vulgarem linguam vertere, ut ab adulto baptizando intclligantur, vel a patrinis et matrinis, si agitur de baptismo infantium.

R. Quoad primam partem: Non expedire. Quod secundam: Affirmative.

1539

S. C. S. Off. 25 *Aug. t88o.* — I. Cum in his regionibus (Tchklt srptr'ît k. occidkmt. doubu· ad con·oribxt., Mamdkuklai, Mohooliak) sacerdotes delegati ad conferendum sacramentum Confirmationis, ordinarie nonnisi privatim infantibus et adultis moribundis hoc sacramentum conferant coram paucis et eisdem personis iam antea monitis, vel optime scientibus ministrum ordinarium Confirmationis esse Episcopum, et hinc praedicta admonitio in casu videatur suo fine praecipuo carere, cum ab altera parte satis molesta sit; petitur ut obligatio admonendi singulis vicibus imponatur solummodo quando sacerdos solemniter confert hoc sacramentum (quod est et erit omnino rarum); pro privata autem administratione sufficiat christianos aliquoties in commune debite instruere de ordinario et extraordinario Confirmationis ministro, legendo v. g. testimonium scriptum delegationis una vice quolibet anno in singulis christianitatibus. eli-

2. Utrum adhuc sustineatur consuetudo qua aliqui missionarii in Sinis caput pileo cooperiunt dum Missae celebrant Sacrificium. ωo P'lc*in Muaae ccJcbra-none.

R. Ad i. Iuxta petita.

Ad 2. Ad mentem: Mens est ut respondeatur Vicariis Apostolicis quod quibus in locis consuetudo de qua agitur abrogata fuerit, non sit iterum instauranda; ubi vero adhuc viget, curent Vicarii Apostolici ut illa sensim aboleatur.

I54θ

S. R. C. *4 Sept. 1S80.* — Rubrica Rih cualis Romani in Ordine Exequiarum quoad benedictionem tumuli sic se habet: *cum autem pervenerit ad sepulchrum, si non est benedictum, sacerdos illud benedicat* etc. Quaeritur:

1. An sacerdos debeat facere hanc benedictionem etiamsi sepulchrum adsit in coemeterio iam antea benedicto, adeo ut in omnibus exequiis fidelium, saltem eorum qui ad usum rationis pervenerint, benedictio sepulchri sit requisita, excepto solummodo casu sepulchri iam antea ut talis benedicti.

2. Cum formula benedictionis tumuli a Rituali Romano tradita loquatur tantum de defunctis qui ante decessum ex hac vita peccare potuerunt, cumque aliunde idem Rituale benedictionem tumuli parvulorum non praescribat, nec formulam specialem pro benedictione talis tumuli tradat, quaeritur: Quid de benedictione sepulchri parvulorum? An in omni casu omit-

tends sit, sire parvuli sepeliantur in coemeterio iam antea benedicto, sive sepeliantur in coemeterio non prius benedicto; et, si omitti non debet, quomodo talis benedictio facienda erit?

R. Ad t. Affirmative, quoties agitur dc scpulchroex nova materia confecto.

Ad *2.* Satis esse servare quae a Rituali Romano praescribitur.

1541

Caiatn «ai cornpeut cidi> ver· comitandi ab aeckaiia r·· «alariam ad commane coemetenam

S. C. EE. et RR. /7 *Sept. 1880-* 1. An et cui ius competat comitandi cadavera ab ecclesiis Regularium, quo collata fuere ad explenda funebria, ad commune coemeterium ubi sepeliri debent.

2. An parochi ius habeant percipiendi emolumenta quae ab heredibus dantur sacerdoti ista comitanti cadavera a l coemeterium.

3. An Religiosi in associatione cadaverum de quibus agitur, accerscre debeant parochum pro comitandis defunctis ad coemeterium.

4. An Regulares incedere possint cum stola ct cruce conventual! usque ad sepulchrum, sive autem utrumque signum deponere debeant in transitu per paroecias, resumendum postea in coemeterio.

R. Ad t. Affirmative favore Regularium.

Ad 2. Negative.

Ad 3.» Negative.

Ad 4. Affirmative.

Ad 4. Affirmative ad primam panem; negative ad secundam, sine pompa, et recto tramite.

1542

i>< abftcnttatn adienptione pits Sodalitatibaa.

5. C. Indulg. *26 Nov. t88o* — urbis ky orbis — Quum fidelium piis Sodalitatibus adscriptio per se actus sit religionis ct pietatis, adeo ut dies, qua fidelis piae alicui Societati inscribitur, plerumque a S. Sede Indulgentiis ditatd sit, dpeet omnino ut ipsa inscriptio serio ac devote certo aliquo modo fiat ac debita forma. Quamquam vero ad hoc per sc non requiratur necessario *personalis praesentia,* quum etiam gravissima negotia *inter absentes* per litteras vcl interpositam personam perfici possint, tamen ipsa personalis praesentia ex generali regula iure exigitur, ut adscribendorum devotioni potius quam numero consulatur, ac pluribus abusibus via praecludatur. Generalis haec regula ab hac S. C. in *Americana Novi regni Hispanici die* 28 April. 1761 indicata, novissime decreto *Urbis et Orbis* diei i3 Apnl. 1878 instaurata est ac confirmata. (K *n. 1492).* Sed, ca gencratim in suo robore manente, plures sane exceptiones locum habere possunt, vcl cx peculiari Sodalitatum quarumdam constitutione, quae sua natura exceptionem postulare videtur, vel ex specialibus quarumdam privilegiis, vcl ex extrinsecis circumstantiis, vcl ex benigna Apostolica dispensasatione: adeoque plures dubitationes, multoque piurcs petitiones pro favorabili exceptione ad hanc Sacram Indulgentiarum Congregationem delatae sunt. Quibus omnibus mature perpensis, Emi Patres Sacris Indulgentiis praepositi in Congregatione generali habita in palatio Apostolico Vaticano dic 14 Iunii 1880 rescripserunt: *Firmo remanente decreto diei r3 Aprilis 1878, dubiis et petitionibus propositis providendum esse per appositam Instructionem et dispositivam declarationem iuxta mentem panditam ab Emis Patribus in ipsa Congregatione pro opportunis exceptionibus.*

1. Primo itaque iuxta mentem Eminentissimorum Patrum distinguendum est inter Sodalitates pro universo orbe catholico, ac Sodalitates pro certa tantum dioecesi vel regione canonice erectas, relate ad quas fideles, qui extra limites locali Sodalitati constitutos commorantur, *absentes* dicuntur, imo vero non *simpliciter absentes,* sed etiam *extranei* dici possunt. Huiusmodi locales Sodalitates, quemadmodum ex. gr. Confraternitas B. M. V. Guadalupensis, dc qua sermo est in Americana Novi Regni Hispanici, in confratres admittere nequeunt *absentes* extra limites Sodalitatis: atque hic primus est sensus memoratae resolutionis Sacrae Congregationis diei 28 Aprilis 1761, atque hoc primo sensu adscriptiones *absentium* tum decreto Urbis et Orbis dici i3 Aprilis 1878, tum praesenti Instructione irritae omnino generali lege *sine ulla nova exceptione* declarantur.

2. Sodalitates etiam universales, relate ad quas nulli sunt primo hoc sensu *absentes* scu extranei, nequeunt in confratres admittere simpliciter *absentes:* scilicet requiritur ex iure adscribendorum personalis praesentia. At nullatenus mens fuit decreti eam restringere ad locum ubi Sodalitas canonice erecta propriam habet sedem ac centrum; sed sufficit adscribendorum praesentia coram quocumque qui quocumque in loco delegatam vcl subdclcgalain legitime habeat adscribendi facultatem: non sufficit vero moralis, interpretativa vel rcpraesentativa praesentia per litteras aut alio quovis modo per interpositas etiam personas: atque hic alter est sensus quo adseriptiones *absentium* iuxta resolutiones in *Americana* ct iuxta memoratum decretum irritae sunt, ac praesenti etiam Instructione irritae quidem generali lege, sed *cum infrascriptis exceptionibus* declarantur.

3. Quamvis gencratim, relate ad communicationem Indulgentiarum, communes pro quavis Societate latde sint leges, praesertim in Constitutione Clementis VIII *Quaccumquc,* tamen relate ad legem de non ädscribendi *absentibus* eiusque exceptiones, aequum est di-

stinguere inter sodalitia quae strictiori sensu collegia dici possunt, ut esse solent pleraeque proprii nominis Confraternitatcs ad modum organici corporis constitutae; et sodalitia quae laxiori modo sociali vinculo colligantur, ut esse solent plures etiam Confraternitatcs et pleraeque piae Associationes, Congregationes, Aggregationes, Uniones ac Pia Opera, ut vocant. Inter plura discrimina quae ad praesentem scopum non refert, nec facile est, accuratius inquirere, illud maximo ad rem perlinet advertere, quod strictiori sensu collegia, scu proprii nominis Confraternitatcs ct sodalitia quae ad illas in organica sui constitutione magis accedunt, soleant etiam iuxta proprias leges pro sodalium inscriptione certam aliquam habere formam cum aliqua solemnitate ac ritu ut publica candidatorum petitio ac praesentatio, probatio aliqua et novitiatus, vel saltem impositio habitus, scapularis, cincturae, quae cx sui natura personalem praesentiam requirunt. Pro huiusmodi itaque sodalitatibus cuiuscumque sint nominis, nulla praesenti declaratione datur generalis ac ordinaria exceptio a lege dc non adseribendis *absentibus:* tantum conceditur carum Moderatoribus carumque delegatis ut in casibus singularibus dispensare possint a statuta forma inter praesentes, ac *absentes* etiam per singularem seu extraordinariam exceptionem rite abscribere.

4. Pro Sodalitatibus etiam, piis Unionibus, piis Operibus ct cuiuscumque sint nominis Sodalitatibus, quae nullam habent pro adseriptione sodalium formam ac caeremoniam inter praesentes, decretum quoad *absentes,* quantum fieri potest, rite servetur; et potius *praesentium* adseriptio facilior reddatur ac pro viribus promoveatur, multiplicatis canonice associationum centris auctoquc pro opportunitate zelatorum, zclatricium, promotorum, vcl quovis nomine nuncupentur eorum numero qui iuxta approbatas Sodalitii leges non modo inscriptionum utcumque promovendarum officium, sed etiam *adseribendi subdelegatam habeant facultatem.* Sed quum id nec semper, nec ubique fieri possit, nec plane sufficiat, Apostolica benignitate indulgendum esse videtur ut qui *praesentes* commode nequeunt, non omnino excludantur, sed quamvis *absentes,* per litteras, vcl interpositas personas, quae cos repraesentent adseribi discrete valeant, vitando simul abusus quibus maxime praecavendis adseribendorum praesentia exigitur. Itaque quum plurium diversi nominis Sodalitatum ac piorum Operum vis ct utilitas maxime sit in fidelium *numero,* qui ad varia pietatis et charitatis exercitia consociantur, nc praesentiae conditio impedimento sit felicibus Societatum incrementis ac nc plurimi fideles bonae voluntatis ab inscriptionis beneficio contra decreti mentem praepediantur, Sacra Congregatio, attentis plurium sodalitatum et maxime Episcoporum postulationibus, praesenti hac dispositiva declaratione, per amplam a littera legis exceptionem, Apostolica auctoritate declarat, etiam *absentes* ad huiusmodi pias Associationes adseribi posse, servata tamen decreti mente, spiritu ac scopo, ut scilicet non solum augeatur numerus, sed etiam adseribendorum devotioni consulatur, non temere, leviter ac turmatim collectis nominibus, sed discrete, ne alii, quantum fieri potest, inscribantur, nisi qui absentes quidem corpore sed praesentes spiritu, scientes et volentes piae Societati adseribi, iniuncta opera adimplere et Indulgentias lucrari intendunt.

5. Porro exceptiones speciales vel ob probata quarumdam Sodalitatum statuta, quae absentium etiam inscriptionem includere aut supponere aut flagitare videntur; vel ob privilegia; vel ob singularem fidelium devotionem sua directe mittendi nomina ad insignia quaedam Sanctuaria, Sodalitatum centra; vel denique ob varia Sodalitatum personarum, locorum ac temporum adiuncta, partim iam vel declaratae, vcl ad tempus concessae, quin necesse sit eas singillatim recensere, generali hac decreti benigna interpretatione et dispositive declaratione simul omnes comprehenduntur, ratae habentur, confirmantur atque ampliantur.

Hanc vero Sacrae Congregationis instructionem et declarationem Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII in audientia ab infrascripto Cardinali eiusdem Congregationis Praefecto die 26 mensis Novembris 1880 habita benigne approbavit ct promulgari mandavit, ac sanatis prius, si quae factae fuerint, irritis *absentium* adseriptionibus, decretum dici 13 Aprilis 1878 in posterum iuxta praesentem benignam interpretationem ct dispositivam declarationem observari praecepit.

1543

Oc pit· (ocict··erae *Infantiae et Scholarum O·rieitbf.*

Litt, encycl. Leonis PP. XIII *3 Decembris 18S0* (ad omv&s Episcopos). — Sancta Dci civitas quae est Ecclesia» cum nullis regionum finibus contineatur, hanc habet vim a Conditore suo inditam, ut in dies magis dilatet *locum tentorii sui, et pelles tabernaculorum suorum* extendat (1). Haec autem Christianarum gentium incrementa, quamvis intimo Sancti Spiritus afflatu auxilioque praecipue fiant, extrinsecus tamen hominum opera humanoque more perficiuntur: decet enim sapientiam Dei, eo modo res universas ordinari ct ad metam perduci, qui naturae singularum conveniat. Non unum tamen est genus hominum vel officiorum, quorum ope fiat ad hanc terrestrem Sion

(1) Is. **LIV,** 2.

novorum civium accessio.. Nam primae quidem panes eorum sunt, qui praedicant verbum Dei ; id exemplis et oraculis suis Christus edocuit ; id Paullus Apostolus urgebat iis verbis: Qwo- *modo credent ei quem non audierunt ? quo- modo autem audient sine praedicante?... Ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi* (1). Istud autem munus ad cos perti- net qui rite sacris initiati fuerint. — His porro operae studiique non parum afferunt qui vcl auxilia in rebus externis posita suppeditare, vel fusis ad Deum precibus caelestia charismata conciliare solent. Quapropter lauaentur in Evan- gelio mulieres, quae Christo evangelizanti re- gnum Dci *ministrabant de facultatibus suis* (2), ct Paullus testatur, iis qui Evangelium annun- tiant voluntate Dci concessum esse ut dc Evan- gelio vivant (3). Pari modo assectatores audi- toresque suos Christum ita iussisse novimus : *Rogate Dominum messis, ut mittat operarios in messem suam* (4) : primosque Eius alumnos, Apostolis praeeuntibus, ita supplicare Deo con- suevisse: *Da servis tuis cum omnifiducia lo- qui verbum tuum* (5).

Duo haec munia quae in largiendo supplí- candoquc consistunt, cum perutilia sunt ad re- gni caelorum fines latius proferendos, tum il- lud habent proprium, ut ab hominibus cuius- libet ordinis expleri facile queant. Quis enim est aut tam tenui fortuna , ut exiguam dare stipem, aut tantis rebus occupatus, ut pro nun- tiis sacri Evangelii Deum obsecrare aliquandiu prohibeatur? Huiusmodi vero praesidia adhi- bere semper viri apostolici consueverunt , no- minating Pontifices romani, in quos Christianae fidei propagandae maxime incumbit sollicitu- do: tametsi non eadem perpetuo ratio fuit haec subsidia comparandi, sed varia ct diversa, pro varietate locorum temporumque diversitate.

Cum aetate nostra libeat ardua quaeque coniunctis plurimorum consiliis et viribus ag- gredi, societates passim coire vidimus, quarum nonnullae etiam ob eam caussam sunt initac, ut provehendae in aliquibus regionibus religioni prodessent. Eminet autem inter ceteras pia con- sociatio ante annos fere sexaginta Lugduni in so u o Gallis coalita, quae a *Propagatione Fidei* no- 1 men accepit. Haec primum illuc spectavit, ut quibusdam in America missionibus opem fer- ret: mox tamquam granum sinapis in arborem ingentem excrevit, cuius rami late frondescunt adeoque ad missiones omnes, quae ubique ter- rarum sunt, actuosam beneficentiam porrigit. Praeclarum hoc institutum celeriter Ecclesiae Pastoribus probatum fuit et luculentis laudum testimoniis honestatum. Romani illud Pontifi- ces Pius VII, Leo XII, Pius VIII , Decessores Nostri, ct commendarunt vehementer ct indul- gentiarum donis ditaverunt. Ac multo etiam studiosius fovit» ct plane caritate paterna com- plexus est Gregorius XVÎ, qui in encyclicis lit- teris dic XV mensis Augusti anno huius sae- culi quadragesimo datis in hanc sententiam de eodem loquutus est: « Magnum sane opus ct < sanctissimum, quod modicis oblationibus et < quotidianis precibus a quolibet sodalium ad < Deum fusis sustinetur, augetur , invalescit, < quodque apostolicis operariis sustentandis, < christianacque caritatis operibus erga neophy- < tos exercendis, nec non fidelibus ab impetu « persecutionum liberandis inductum bonorum < omnium admiratione atque amore dignissi- < mum existimamus. Nec sine peculiari divi- < nae providentiae consilio tantum commodi < atque utilitatis Ecclesiae nuperrimis hisce tem- « poribus obvenisse censendum est. Dum enim < omnigena inferni hostis machinamenta dile- < ctam Christi sponsam lacessunt, nihil illi op- « portunius contingere poterat, quam ut desi- < derio propagandae catholicae veritatis chri- < stihdelcs inflammati, iunctis studiis, collata- < que ope omnes Christo lucrifacere çonaren- < tur. » Haec prolocutus, Episcopos hortabatur, sedulo agerent in sua quisque dioecesi, ut tam salutare institutum nova quotidie incrementa caperet. — Neque a vestigiis Decessoris sui de- flexit gloriosae recordationis Pius IX, qui nul- lam praetermisit occasionem iuvandae societa- tis meritissimae, eiusque prosperitatis in maius provehendae. Revera auctoritate eius ampliora pontificalis indulgentiae privilegia in socios col- lata sunt, excitata ad eius operis subsidium Christianorum pictas, et praestantissimi c so- dalium numero, quorum singularia merita con- stitissent, variis bonorum insignibus decorati; demum externa aliquot adiumenta, quae huic instituto accesserant, ab eodem Pontifice ornata laude et amplificata sunt.

Eodem tempore aemulatio pietatis effecit, ut binae aliae societates coalescerent, quarum *tarum Oriatii.* altera a *Sacra lesu Christi [nfantia,* altera a *Scholis Orientis* nuncupata est. Priori proposi- tum est tollere ct ad Christianos mores educere infantes miserrimos, quos desidia vel egestate compulsi parentes inhumaniter exponunt, prae- sertim in Sinensium regionibus, ubi plus est huius barbaria moris usitata. Illos itaque per- amanter excipit sodalium caritas, pretioque in- terdum redemptos Christianae regenerationis la- vacro abluendos curat, ut scilicet vel in Eccle- siae spem, Deo iuvante, adolescant, vcl saltem morte occupatis sempiternae felicitatis potiun- dac facultas paaebeatur. — Sollicita est de ado- lescentibus alia quam commemoravimus socie-

it) Rom. X, 14, !7·
(a) Luc. VHÎ. j.
(j) I Cor. IX, 14.

(4) Matth. IX, 38 ; Luc. X, 2.
(5) Act. IV, 29.

tas, omnique industria contendit, ut ii sana doctrina imbuantur, studetque prohibere fallacis pericula scientiae, ad quam proni persaepe illi feruntur ob improvidam discendi cupiditatem. — Ceterum utraque sodalitas antiquiori illi, cui a fidei propagatione nomen est, adiutricem operam praebet, et stipe precibusque Christianarum gentium sustentata ad idem propositum amico foedere conspirat; omnes enim eo intendunt, ut evangelicae lucis diffusione quamplurimi ab Ecclesia extorres veniant ad agnitionem Dei, Eumque colant, et quem misit Icsum Christum. Meritis proinde laudibus, vclut innuimus, haec duo instituta, datis Apostolicis litteris, ornavit Pius IX Decessor Noster, iisque sacras Indulgentias iibcralitcr est elargitus.

Memoratae So aetates ct ǧene ratim Merarum raimonum opua adlunndum.

Itaque cum tria sodalitia tam certa Pontificum maximorum gratia floruerint, cumque opus singula suum studio concordi urgere numquam desierint, uberes edidere salutis fructus, Congregationi Nostrae de Propaganda Fide haud mediocre attulere subsidium et levamen ad sustinenda missionum onera, atque ita vigere visa sunt, ut laetum quoque spem facerent in posterum segetis amplioris. At vero tempestates plures ac vehementes, quae adversus Ecclesiam excitatae sunt in regionibus iamdudum evangelica luce illustratis, detrimentum intulerunt iis etiam operibus, quae sunt ad barbaras gentes excolendas instituta. Etenim multae caussae extiterunt, quae sociorum numerum liberalitatemque minuerunt. Et sane cum passim opiniones pravae spargantur in vulgus, per quas mundanae felicitatis appetitio acuitur, caelestium autem bonorum spes abiicitur, quid ab iis expecletur, qui animo ad excogitandas, corpore ad capiendas voluptates utuntur? Huiusmodi homines preccsne fundant, quibus exoratus Deus populos sedentes in tenebris ad divinum Evangelii lumen victrici gratia adducat? Istinc sacerdotibus pro fide laborantibus ac dimicantibus suppetias ferant? Restrictiores porro fieri ad munificentiam animos etiam piorum hominum temporis improbitate oportuit, partim quod abundante iniquitate refrixit multorum caritas, partim quod rerum privatarum angustiae, publicarum motus (iniecto etiam metu peioris aevi) plures in retinendo tenaces, parciores ad largiendum effecerunt.

Multiplex contra gravisque necessitas Apostolicas missiones premit atque urget, cum sacrorum operariorum copia efficiatur quotidie minor; neque abreptis morte, senio confectis, labore attritis praesto sunt qui succedant pares numero ct virtute. Religiosas enim familias, unde plures ad sacras missiones prodibant, infensis legibus dissociatas cernimus, clericos ab aris avulsos et onus militiae subire coactos, bona utriusque cleri fere ubique publicata ct proscripta. — Interim aditu ad alias plagas patefacto quae videbantur imperviae, crescente locorum et gentium notitia, aliae atque aliae quaesitae sunt expeditiones militum Christi, novaeque stationes constitutae: ideoque plures desiderantur, qui se iis missionibus devoveant, et tempestiva conferant subsidia. — Difficultates omittimus et impedimenta a contradictionibus oborta. Saepe enim viri fallaces, satores errorum, simulant apostolos Christi, humanisque praesidiis affatim instructi munus catholicorum sacerdotum praeverrunt, vel deficientium loco subrepunt, vel posita ex adverso cathedra docentis obsistunt, satis se a^sequutos rati, si audientibus verbum Dei aliter ab aliis explicari ancipitcm faciunt salutis viam. Utinam non aliquid artibus suis proficerent! Illud certe deflendum, quod ii vel ipsi, qui tales magistros aut fastidiunt aut prorsus non noverunt, puramque veritatis lucem inhiant, saepe hominem non habeant, a quo sana doctrina erudiantur et ad Ecclesiae sinut.i invitentur. Vere parvuli petunt panem, et non est qui frangat eis; regiones albae sunt ad messem, et haec quidem multa, operarii autem pauci, pauciores forsan propediem futuri.

AdUnano. Quae cum ita sint, Venerabiles Fratres, Nostri muneris esse ducimus, piis studiis caritatique Christianorum admovere stimulos, ut qua precibus, qua largitionibus, sacrarum missionum opus iuvare ct fidei propagationi favere contendant. Cuius rei quanta sit praestantia, cum bona ostendunt quae illi proposita sunt, tum quae inde percipiuntur compendia et fructus. Recta enim tendit ^anctum hoc opus ad gloriam divini nominis et Christi regnum amplificandum in terris; incredibiliter autem beneficum est iis, qui e vitiorum coeno et umbra mortis evocantur, et praeterquam quod salutis sempiternae compotes fiunt, ab agresti cultu ferisque moribus ad omnem civilis vitae humanitatem traducuntur. Quin ctia:n iis ipsis est valde utile ac fructuosum, quorum in eo aliquae sunt partes, cum spirituales illis divitias comparet, praebeat materiam meriti, ct Deum quasi beneficii debitorem adstringat.

Vos igitur. Venerabiles Fratres, in partem sollicitudinis Nostrae vocatos etiam atque etiam hortamur, ut concordibus animis apostolicas missiones sedulo vehementerque adiuvarc Nobiscum studeatis, fiducia in Deum erecti et nulla difficultate deterriti. Salus igitur animorum, cuius rei caussa Redemptor Noster animam suam posuit, et Nos Episcopos ct sacerdotes dedit in opus sanctorum, in consummationem corporis sui. Quare retenta licet ca statione gregisque custodia quam cuique Deus commisit, summa ope nitamur, ut sacris missionibus ea praesidia suppetant quae a primordiis Ecclesiae in usu fuisse commemoravimus, scilicet Evangelii praeconium, et piorum hominum cum preces tum eleemosynae.

Si quos ergo noveritis divinae gloriae studiosos et ad sacras expeditiones suscipiendas promptos et idoneos, his addite animos, ut explorata comperuque voluntate Dei, non acquiescant carni et sanguini, sed Spiritus Sancti vocibus obtemperare festinent. — A reliquis autem sacerdotibus, a religiosis utriusque sexus ordinibus, a cunctis denique fidelibus curae vestrae concreditis magnopere contendite, ut numquam intermissis precibus caeleste auxilium satoribus divini verbi concilient. Deprecatores autem adhibeant Deiparam Virginem, quae valet omnia errorum monstra interimere; putissimum cius Sponsum, quem plures missiones iam sibi praesidem custodemque adseiverant. et nuper Apostolica Sedes universae Ecclesiae Patronum dedit ;Apostolorum Principes ag nenque totum, unde profecta primum Evangclii praedicatio omni terrarum orbe personuit; ceterus demum praeclaros sanctitate viros, qui in eodem ministerio absumpsere vires, vel vitam cum sanguine profuderunt. Precationi supplici eleemosyna accedat, cuius quidem ea vis est, ut vcl loco dissitos et alienis curis distentos apostolicorum virorum adiutores, corumque cum in laborando tum in bene merendo socios efficiat. Tempus quidem est huiusmodi, ut plurcs premat rei familiaris inopia; nemo tamen idcirco animum despondeat: stipis enim, quae in hanc rem desideratur, collatio nulli ferme potest esse gravis, quamvis e multis in unum collaris satis grandia queant parari subsidia. Vobis autem, Venerabiles Fratres, commonentibus, unusquisque consideret, non iacturae sed lucro suam sibi liberalitatcm futuram, quia feneratur Domino qui dat indigenti, caque dc causa ars eleemosyna dicta est omnium artium quaestuosissima. Revera si, ipso Icsu Christo auctore, non perdet mercedem suam qui uni ex minimis eius poculum dederit aquae frigidae, amplissima profecto merces illum manebit, qui insumpto in sacras missiones aere vel exiguo, precibusque adicctis plura simul et varia caritatis opera exercet, ct quod divinorum omnium divinissimum sancti Patres dixerunt, adiutor Iit Dei in salutem proximorum.

Certa fiducia nitimur, Venerabiles Fratres, eos omnes qui catholico gloriantur nomine, haec reputantes animo et hortationibus vestris incensos, minime defututos huic, quod Nobis tantopere cordi est, pietatis officio ; neque passuros studia sua in amplificando Icsu Christi regno, eorum sedulitate ct industria vinci, qui dominatum principis tenebrarum propagare nituntur. — Interca piis Christianarum gentium coeptis Dium propitium adprccantes, Apostolica m bene Jictionem, praecipuae benevolentiae Nostrae testem, Vobis, Venerabiles Fratres, clero et populo vigilantiae Vestrae commisso peramanter in Domino impertimus.

1544

S. C. S. Off. 22 *Dec. r8So.* — Ratîsboxrs·. — I. Per Const. *Apostolicae Sedis* excommunicationi latae sententiae, Episcopis sive Ordinariis reservatae, subiaccre declarantur « Clc- < rici in sacris constituti vcl regulares aut mo- < niides, post votum solemne castitatis , ma- < trimonium contrahere praesumentes ». Quam censuram aliqui extendi etiam ad cos clericos defendunt qui *civile,* quod vocant, matrimonium contrahere attentant in locis ubi decretum *Tametsi* Concilii Trid. *Sess.* 24, *cap. t de Reform, matrim.* promulgatum et in usu est. Haec vero sententia ab aliis reiicitur. Quaeritur ergo utii sententiae sic adhaerendum.

De ccniari quam in-iurrN dcrld in uau conuifuti ob ẽ Inmonium ă *vile.*

II. — Excommunicationi nemini reservatae subiacent ex Const. *Apostolicae Sedis,* ii « qui « libros de rebus sacris tractantes sine Ordi- « narii approbatione imprimunt, aut imprimi < faciunt ». Sed dum aliqui restringendam illam esse adstruunt ad libros Sacrarum Scripturarum, nec non eorumdem adnotationes vel commentarios, alii c contra affirmant libros quoscumque de rebus in genere ad religionem pertinentibus tractantes, ca censura comprehendi. Quaeritur utri sententiae sic adhaerendum.

Circa ceaisna in Imprimera libro· dc r;txi neri» tractante·

III. Moniales e clausura exeuntes extra casus et formam a S. Pio PP. V. in Constitue. *Decori* praescriptam, excommunicationi latae sententiae Romano Pontifici reservatae subjiciuntur. Sed in hac dioecesi, ut etiam in pluribus aliis, omnino ab immemorabili conceditur iisdem egressus ex causis gravibus, ab Episcopo recognitis et probatis, iuxta Concilium Trid. ct nulla ratione habita Constitutionis Pianae. Quaeritur ergo utrum particularis ca et immemorabilis consuetudo per dictam novam Constitutionem abrogata censeri debeat, an continuari possit.

De centers i: monialct 1 c'a·- «ura excuotca

IV. In eadem Const, excommunicatione Romano Pontifici reservata plectuntur « immuni- « tutem asyli ecclesiastici ausu temerario vio- < lare iubentes aut violantes ». Hisce vero in regionibus lex asyli ecclesiastici, secundum omnem suam rationem a longissimo tempore in desuetudinem abiit, ita ut vix quisquam, nisi casu ad petendum eius patrocinium animum intendat. Nihilominus movetur quaestio, utrum, abrogata contraria consuetudine, lex asyli denuo statuta, in his quoque regionibus, sit saltem quoad substantiam servanda necnon.

Circa centuria in violante» up cccle«iaatid ia· tnunitalcm.

V. Tandem excommunicationi subiacere declarantur alienantes ct recipere praesumentes bona ecclesiastica absque beneplacito Apostolico ad formam Extravagantis *Ambitiosae* dc rebus ecclesiasticis non alienandis. Ex infaustis vero casibus quibus ab initio huius saeculi bona ecclesiastica affligebantur, aliasque ob causas, subortae sunt vel praetenduntur consuetudines

Dc Centura ia ălienante boa» ccclcaiatdca.

sacro iuri contrariae quae nonnumquam privilegiis sat vetustis firmari videntur. Circa haec igitur sequentia dubia proferri liceat :

1. An ipsa lex beneplaciti Apostolici, per memoratam Constitutionem, licet haec ad limitandas censuras latae sententiae potissimum spectavit, quasi de novo promulgata sit, ut sua vi generaliter omnes liget, atque etiam ligaret si Constitutio illa *Ambitiosae* (quam cetcroquin ratam firmamque declarat) vcl alia similis non praecessisset.

2. An vi clausulae declaratoriae, vi novae Constitutionis appositae, revocari censeri debeant privilegia antiqua ab ipsa Apostolica Sede rite obtenta, alienandi, scilicet, absque beneplacito Apostolico.

3. An derogatio haec extendi etiam debeat ad consuetudines particulares legi de beneplacito Apostolico latae contrarias quamvis immemorabiles.

4. Utrum cadat lex fundationis alicuius loci pii vel instituti ecclesiastici, in quantum circa bona legata beneplacitum Apostolicum una cum consensu Episcopi seu Ordinarii excludit, vel permittit eorum bonorum alienationem absque tali consensu ct beneplacito (ita quod Monabelli, in suo formulario, ex Cap. *Tua Nos* deduxit) ; an vero ista lex fundationis stare possit, saltem respectu Institutorum quae sub immediata regum protectione sunt (Trid. Sess. 22, cap^ 8 de Reform.) regio titulo insignita, libertate legali vel facultate α regibus fundatoribus donata fuerit, faciendi dc suis bonis quidquid sibi pro suis ct Instituti totius necessitatibus decreto communi libuerit.

R. Ad I. Clericos in sacris constitutos, vel regulares aut moniales post emissum solemne castitatis votum, praesumentes contrahere matrimonium sic dictum *civile* in locis ubi lex Tridentina dc clandcstinitatc viget, incurrere excommunicationem latae sententiae Episcopis scu Ordinariis reservatam.

Ad 11. Censuram nemini reservatam inflictam iis qui libros dc rebus sacris tractantes sine Ordinarii approbatione imprimunt aut imprimi faciunt, restringendam esse ad libros Sacrarum Scripturarum, nec non ad eorumdem adnotationes ct commentarios, minime vero extendendam ad libros quoscumque de rebus sacris in genere, id est ad religionem pertinentibus tractantes.

Ad III. Affirmative ad primam partem ; Negative ad secundam: nempe quoad egressum monialium a clausura servandam esse Constitutionem S. Pii V *Decori,* contraria consuetudine non obstante (t).

Ad IV. Affirmative, ct detur particula Instructionis fer. IV, : Febr. 1871 *(V, n. 1364).*

Ad V. Ad 1. Affirmative. — Ad 2. Quatenus privilegia dc quibus agitur generalia sint, Affirmative; quatenus sint specialia et personalia, Negative. — Ad 3. Affirmative. — Ad 4. Per recentem Constitutionem nihil immutatam esse quoad fundationes locorum piorum aliarumque ecclesiasticarum institutionum, de quibus proinde iudicandum esse prout indicabatur ante promulgationem huius Constitutionis.

1545

Dc ŏbtcrvindi ħonnulli lc*g*i· čivili þ▸criþuonibu circa ffliinmonn.

S. C. S. Officii *t2 Januarii 188f.* — Vic. Ap. Iamaicab — La nuova proposta di leggc sopra i matrimonî per la Giammaica non ha per anche forza di legge; quando l'avrà, le leggi della Chiesa ne saranno aifeete in certi punci. (È da notare che il decreto tridentino rispetto ai matrimonî clandestini non e stato promulgato nella Giammaica.) *Quaeritur:*

1. Dobbiamo noi osservare la clausola 4 (di delta legge) chc proibiscc i matrimonî celebrati altrimenti che sotto questa nuova legge ?

2. La clausola t8 richiedc al matrimonio delle persone sotto i vencun anno il consenso dei genitori, o dei legittimi tutori. Che deve fare il saceidotc dove giudichi che tal consenso sia negato irragionevolmcntc?

An þublicatione malwmO. nh valeant pro cccleiiaatidt.

3. Secondo la clausola 17 della nuova legge proposta) si richiede chc il ministro religioso deputato officiale in ordine ai matrimonî faccia la pubblicazione in tre volte ossia Domcniche successive durante gli officî del mattino e dclla sera. Ora fuuri di Kingston vi e append ncll' isola una cappella in cui si cclcbrino gli ufficî domcnicali più di una volta al mcsc. Possono i fedeli fuori di Kingston procurarsi un attestato delle pubblicaaioni dell' officiale civile? E puô il sacerdote valersi di tale attestatu in luogo delle pubblicazioni latte in chiesa ?

An miwiooani, in ŧmatrimonii civilia officiali» munere fungi queant.

4. Possono i missionari dimandare di essere deputati dal Govcrno officiali in ordine ai matrimonî?

(1) In dicta Const. S. Pii V *(24 Ian. r470)* Pontifex vetat omnino moniales « etiam infirmitatis, scu « aliorum monasteriorum, etiam cis subiectorum, aut • domorum parentum aliorumque consanguineorum vi- « sitandorum, aliavc occasione ct praetextu, nisi cx « causa magni incendii, vcl infirmitatis leprae aut epi- « demite, quae tamen infirmitas, praeter alios Ordi- « num superiores quibus cura monasteriorum incuni- < beret, ctiam per Episcopum scu alium loci Ordina- • rium, ctiam si praedicta monasteria ab Episcoporum • ct Ordinariorum jurisdictione exempta esse reperian- « tur, cognita ct expresse in scriptis approbata sit, « a monasteriis praefati» exire ; sed nec in praedictis « casibus, extra illa, nisi ad necessarium tempus stare « licere; aliter autem quam ut praefertur egredientes, « scu licentiam exeundi quomodocumque concedentes, • nec non comitantes, ac illarum rcceptatrices perso- « nas, sive laicas aut saeculares vcl cedesiasicas, ŧcon • sanguineas vel non, excommunicationis maioris la- « tae sententiae vinculo, statim eo ipso, absque all- ef qua declaratione subiacerc, a quo praeterquam a « Rom. Pontifice, nisi in mortis articulo, absolvi ne- ■ queant ».

R. Ad f. Curandum a missionariis ut matrimonium contracturi observent praescriptiones etiam civiles, quae ad ordinem moralem, quoad effectus civiles matrimonii, conservandum conducant. Quod si contingat ut missionariorum monita nihil proliciant, vel specialis occurrat difficultas, res est ad Vic. Ap. deferenda, cuius erit iudicare utrum huiusmodi sit casus ut matrimonium permitti debeat, non obstantibus civilibus praescriptionibus.

Ad *2,* Provisum in praecedenti.

Ad 3. Nihil obstare quominus fideles postulent testimonium ab officiali civili; sed huiusmodi testimonium per se non sufficere ut ad matrimonii celebrationem fideles admittantur a missionariis qui quoad publicationes sc gerant iuxta leges Ecclesiae.

Ad 4. Tolerari posse pro matrimoniis catholicorum inter se, ct pro mixtis iuxta Dei ct Ecclesiae leges ineundis, remoto tamen quovis scandali periculo.

1546

Qaid atfcndendom circa *corport* μ. Manyrum publkae »enenttoal exponenda.

Litt. encycl. Vicariatus Urbis 17 */a· nuar. r88i* (ad omnbs Episcopos) — Vigesimus iam fere annus est, ex quo nullum beatorum Martyrum corpus c coemeteriis romanis, quae catacumbae dicuntur, in lucem extractum, piae fidelium venerationi, legitima auctoritate, propositum est. Quapropter, licet petentibus multis, ut sibi aliqua Martyrum corpora concederentur, nullo modo piis eorum desideriis satisfieri potuit. Scd proximis his praeteritis annis, eiectis c suis aedibus cum viris religiosis, tum virginibus sacris, effectum est, ut plures ecclesiae diruerentur vel publicarentur, et Sanctorum reliquiae, quae iamdiu e coemeteriis extractae, et arculis ligneis reconditae, intra monasteriorum claustra vel sub altaribus delitescebant, una cum reliqua ecclesiarum supellectile per Italiam publice venumdarentur. Non defuerunt homines a fide alieni, et vel ipsis infidelibus christiani homines peiores, qui spe lucri eas emerent, earumque veluti monopolium constituere adniterentur. Quod exsecrabile commercium statim ac innotuit Sanctissimo Domino Nostro Leoni XIII Pontifici Maximo, venditores pariter atque emptores ab incoepto deterruit eo decreto, quod eius iussu Saem Congregatio Indulgentiis et sacris Reliquiis praeposita edidit dic 21 Decembris anno 1878 (K. n./506/ Attamen, quae temporum perversitas est, homines pecuniae tantum inhiantes animaeque négligentes, cum non amplius in Pontifice Maximo eam potestatem revereantur, qua a re tam nefaria coerceri potuissent, occulte ac maiori studio ab incoepto opere minime destiterunt. Interim vero plures christifideles, ignorantia huius decreti, Dci et religionis amore ducti, recte se agere putantes si ex infidelium manibus reliquias Martyrum redimerent, arculas ligneas quibus illae continebantur, ingenti etiam pretio, sibi comparaverunt, casque ad lipsanothecam urbanam ut probarentur detulerunt. Earum igitur nonnullae veteres litteras authenticas secum afferebant, aliae autem iis prorsus carebant ; omnes cum signis, tum ceteris indiciis, antiquitatis speciem praeseferebant. Instituto examine retentisque arculis, quae dubiae fidei visae sunt, quidquid iis continebatur in subterranea coemeteria delatum est. Ac dolendum profecto plures huiusmodi reliquias Romae emptas, quin ad iudicium deferrentur Cardinalis in Urbe Vicarii (qui solus dc reliquiis in suburbanis hypogaeis veterum Christianorum repertis, rite ac legitime iudicare potest), in dissitas terras perlatas fuisse, ca forte spe ut ab exterarum regionum Episcopis probarentur. Quum vero perditi homines ex hoc sacrilego commercii genere, non modica lucra assequerentur, novam fraudem moliri coeperunt. Etenim arculas ad instar veterum et legitimarum, cum ossibus suppositiciis, cum signis cx antiquis expressis, ita composuerunt, ut legitimis similes essent ; neque veriti sunt ipsas authenticas litteras eadem fraude ct «rtc confingere, quo pacto plures in dolum induxerunt. Has insidias ct fraudes non semper licuit detegere, imo timendum est ne ipsi sacrae Lipsanothecae ministri, dolis irretiti, in falsariorum fallacias quandoque inciderint. Quapropter diligenti investigatione nunc acta conficiuntur, quibus inquiritur, qui sceleris auctores et qui illis adiutores fuerint. Inierim ab ipso Pontifice Maximo munus mihi (Card, in Urbe Vicario) demandatum est monendi Episcopos, ut martyrum corpora, quae c romanis veterum Christianorum coemeteriis prodiisse dicuntur, quaeque utcumque recognita, ecclesiarum praesulibus nunc exhibentur, generarim suspecta habeant, neque fidelium cultui proponi permittant, donec novis litteris moneantur qua ratione, circa ca, se gerere debeant.

1547

Circa modara SSifium Sacramentam atacrvandi ct ču»todiendi.

S. R. C. */7 Febr. 188r.* — Ai.tonkv. — A Sacra Congregatione de Propaganda Fide ad hanc Sacram Rituum Congregationem transmissum fuit quaesitum nuper ab Episcopo Altonen. propositum: utrum scilicet, deficientibus aliis mediis ad impediendum quominus vasa sacia ex metallo confecta, in quibus asservatur SSiTium Eucharistiae Sacramentum in Tabernaculo, a furibus diripiantur sacras species nefando scelere profanantibus. Episcopo liceat praecipere, ut Sanctissima Eucharistia in corporali tantum involuta custodiatur, quoties timeatur periculum expositi facinoris.

Sacra vero Rituum Congregatio, referente eiusdem Congregationis Secretario, omnibus in casu accurate perpensis, sic decernere censuit:

Non expedire ; ct curet Episcopus ut Sacra Eucharistia cautius custodiatur.

Dum itaque huiusmodi rescriptum communicatur, Rrîium Episcopum monere praestat ut provideat quatenus in quavis ecclesia, ubi SSflïum Sacramentum retinetur, nunquam desit custos, qui prope eam commoretur, prouti ab ecclesiasticis praescriptionibus sancitum est.

1548

Circi ononicam paroeciarum č rectionem.

Ex Litt S. C. Concilii */8 Martii /88/.* — Gli estremi che la S. C. del Concilio suole tenere a calcolo, onde ritenere che una parrocchia sia canonicamente eretta, sono quelli designati dai dotfori sulla base dei sacri canoni e dei sacrosanto Concilio di Trento, e chc possono vedersi presso il Ferraris nella *Biblioteca* alia parola *Parochia* (1). Che poi un sacerdote sia canonicamente investito di una parrocchia si desume dalla collazione od istituzione canonica dclla parrocchia medesima. Pcr feffetto perô della Messa *pro populo* giova avvertire che non il solo vero parroco e tenuto ad applicarla, ma gencralmente chiunque cscrcita la cura delle anime di una parrocchia canonicamente istituita, e pcrciô anche 1'economo di una parrocchia vacante : servendo su ciô di norma le notissime Costituzioni *Cum semper oblatas* 19 Agosto 1744 di Benedetto XIV, ed *Amantissimi Redemptoris* 3 Maggio 1858 di Pio IX.

1549

Circa prccca ante et poti SSrfti Sacramenti benedictionem.

S. R. C. 27 *Martii /88/.* — Neapolitana — In monasterio N. mos invaluit canendi post orationem, ct ante benedictionem SSrTii Sacramenti, alteram cx antiphonis fcrialibus divini Officii de tempore occurrentem, nempe *Ave Regina caelorum, Regina coeli* etc. *Quaeritur:*

1. An eiusdem consuetudinem continuare liceat.

2. An in aliis quoque ccclcsiis permitti valeat quasdam preces vulgari idiomate recitari ante et post Sacramenti benedictionem.

R. Ad t. Antiphonac praedictae recitentur post litanias cum Oratione B. M. V. congruente; si vero non cantentur litaniae, antiphonae caedem praemittantur hymno *Tantum ergo.*

Ad 2. Negative, si immediate ante benedictionem.

ISSO

Ex Litt. S. C. de Prop Fidei *Apr. /881* (ad Ep. Astbn.) —... Essendo questi (Collegi di Missioni) diretti a formare soggetti pcr le missioni, come c naturale, dipendono in special modo dalla S. C. di Propaganda qual organo dei Sommo Ponteficc; ma questa loro dipendenza non esclude la dipendenza dei medesimi dallOrdinario diocesano, come espressamente è notato nei rispettivi regolamenti. Quindi gli alunni compito il loro corso sono messi a disposizione deilo S. C. medesima la quale li spedirl dovunque giudicherA necessario o utile il loro ministero, ovverp in quella missione che c assegnata al Collegio di cui sono allievi.

De lurttdieUofte S Coo«r. da Prop. Fide taper collegii» M. tiorrum.

1551

S. C. Concilii 9 *Apr. /88/* — Episcopus M exposuit: in ecclesiis parochialibus wie dioecesis diebus festis a parocho vel vice-parocho vel etiam ab alio sacerdote Missam parochidlcm nuncupatam solemniter cum cantu celebrari, et inter Missarum solcmnia neri quoque S. Evangclii explanationem. Fideles porro firmiter putantes illam semper pro ipsis applicari, ad eam audiendam libenter confluunt. At pro populo applicatur nonnisi dum illam parochus canit, qui pluribus distentus curis frequenter cogitur huiusmodi munus alteri sacerdoti demandare. Hinc Episcopus optans fideles in hac erronea persuasione haud diutius versari, ac simul advertens quod, si id pernoscerent, aegre ferrent, et non amplius tam diligenter ad illam Missam audiendam accederent, quaerit:

» . ?··

1. Utrum praedicta urgens consuetudo sit habenda tamquam causa canonica sufficiens ut parochus alii committat Missam pro populo loco ipsius celebrandam.

2. Posito quod non sit causa sufficiens, ut pro gratia nihilominus concedatur facultas.

R. Ad i. Negative — Ad 2. Non expedire.

1553

Const. Leonis PP. XIII. <f *Maii /88/* (qua nonnulla controversiarum capita inter **EPISCOPOS ET MISSIONARIOS REGULARES ANGLIAE ET** scotiae definiuntur) (2). — Romanos Pontifices Decessores Nostros paterno semper caritatis af-

De Episcoporum iuriidiciione in rntMiooanM regulare».

(1) Scilicet ad constitutionem parochiae, seu ad hoc ut aliqua ecclesia dicatur, sit, et probetur esse parochialis, requiritur: I. Ut auctoritate Papae vel Episcopi sit erecta; erecta tamen praesumitur auctoritate Papae vel Episcopi, cx lapsu temporis quo rector ecclesiae publice divina officia peregit, sacramenta administravit, ac reliqua parochialia praestitit et recepit. — 2. Requiritur certum territorium, seu certus locus ac districtus cum certis limitibus ab Episcopo determinatis. — J. Requiritur quod in ipso designato loco seu districtu sint saltetn decem mancipia, scu, ut alii legunt, municipia, id est decem domus aut familiae. — 4. Ut unum solum ac perpetuum rectorem seu parochum habeat cum cura animarum, et potestate fori poemtentialis ipsi soli competente, ita ut iurc ordinario nullus alius, scd solus ac unicus parochus praedictam habeat curam ct potestatem.

(2) Quae hac Const, praescribuntur ad plures alias Missiones Apostolica auctoritate extensa sunt.

fectu inclytam Anglorum gentem fovisse, et monumentis suis testatur historia, ct felicis recordationis Pius IX in Litteris *Universalis Ecclesiae* III kalend. Octobris anno Incarnationis Dominicae i85o datis, graviter ac diserte demonstravit. Quum autem per eas Litteras episcopalem hicrarchiam idem Pontifex inter Anglos restitueret, cumulavit quodammodo, quantum temporum ratio sinebat, ca benefacta quibus Apostolica Sedes nationem illam fuerat prosequuta. Ex dioecesium enim restitutione pars illa dominici gregis ad nuptias Agni caelestis iam vocata, ac mystico Eius corpori sociata pleniorem veritatis atque ordinis firmitatem per Episcoporum gubernationem ct regimen rursus adepta est. *Episcopi quippe,* inquit S. Irenaeus, (1) *successionem habent ab Apostolis qui cum Episcopatus successione charisma veritatis certum, secundum placitum Patris acceperunt;* atque inde'fit, quemadmodum S. Cyprianus monet (2), *ut Ecclesia super Episcopos constituatur, et omnis actus Ecclesiae per eosdem Praepositos gubernetur.*

Huic sane sapienti consilio mirifice respondit eventus: plura nimirum Concilia provincialia celebrata, quae saluberrimis legibus religiosa dioecesium negotia ordinarunt: latius propagata in dies catholica fides, ct complures nobilitate generis et doctrina praestantes ad unitatem Ecclesiae revocati: clerus admodum auctus: auctae pariter religiosae domus non modo ex regularibus ordinibus, sed ex iis etiam recentioribus institutis, quae moderandis adolescentium moribus, vel caritatis operibus exercendis optime de re Christiana ct civili societate meruerunt : constituta pia laicorum sodalitia : novae missiones novaeque ecclesiae quamplures erectae, nobili instructu divites, egregio cultu decorae ; permulta etiam item condita orphanis alendis hospitia, seminaria, collegia, ct scholae, in quibus pueri et adolescentes frequentissimi ad pietatem ac litteras instituuntur.

Cuius quidem rei laus non exigua tribuenda est Britannicae gentis ingenio, quod prout constans et invictum est contra vim adversam, ita veritatis et rationis voce facile flectitur, ut proinde vere de ipsis dixerit Tertullianus : *Britannorum inaccessa Romanis loca, Christo subiecta* (3). At praecipuum sibi laudis meritum vindicant cum assidua Episcoporum vigilantia, tum cleri universi docilis ad parendum voluntas, prompta ad agendum sollertia,

Nihilominus quaedam cx ipsa rerum conditione ortae difficultates dissensusque inter sacrorum Antistites et sodales Ordinum religiosorum obstiterunt, quominus uberiores fructus perciperentur. Illi enim, cum praescripta fuisset per memoratas Litteras Praedecessoris Nostri communis iuris observantia, ruti sunt se posse omnia decernere quae ad ipsius iuris exeeutionem pertinent, quaeve cx generali Ecclesiae disciplina Episcoporum potestati permissa sunt. Plures contra gravesque causae prohibebunt, nc peculiaris missionum disciplina, quae iam inveteraverat, repente penitus aboleretur. Ad has proptcrca difficultates avertendas et controversias finiendas Angliae Episcopi, pro sua in hanc Apostolicam Sedem observantia , Nos adiere' rogantes ut suprema auctoritate Nostra dirimerentur.

Nos vicissim haud gravate eam postulationem excepimus, tum quia nobilem illam nationem non minore quam Decessores Nostri benevolentia complectimur, tum quia nihil nobis est antiquius, quam ut sublatis dissidii causis stabilis ubique vigeat mutua cum caritate concordia. Quo gravius autem et cautius a Nobis iudicatio fieret, non modo iis quae ultro citroque adducebantur iuribus et auctoritatibus diligenter animum adiecimus, sed etiam sententiam perrogavimus Congregationis specialiter deputatae aliquot S. R. E. Cardinalium e duobus sacris Consiliis, quorum alterum Episcoporum et Regularium negotiis expediendis praeest, alterum Christiano nomini propagando. Hi cunctis accurate exploratis quae in deliberationem cadebant, et rationum momentis, quae afferebantur utrinque, religiose perpensis, fideliter Nobis exposuerunt quid aequius melius de singulis quaestionibus decernendum sibi videretur in Domino. Audito itaque memoratorum Cardinalium consilio, causaque probe cognita, supremum iudicium Nostrum dc controversiis ac dubitationibus quae propositae sunt per hanc Constitutionem pronunciamus.

Multiplex licet varicquc implexa sit congeries rerum quae in disceptationem vocantur, omnes tamen ad tria potissimum capita commode redigi posse arbitramur, quorum alterum ad familiarum religiosarum exemptionem pertinet ab episcopali iurisdictionc ; alterum ministeria respicit, quae a regularibus missionariis exercentur ; tertium quaestiones complectitur dc bonis temporalibus deque usu in quem illa oporteat converti.

. Circa repli, num ab epucQ. pali iuridlctlo. ne exemptionem.

Ad regularium exemptionem quod attinet, certa et cognita sunt canonici iuris praescripta. Scilicet quamvis in ecclesiastica hiérarchie, quae est *divina ordinatione* constituta, presbyteri ct ministri sint inferiores Episcopis, horumque auctoritate regantur (4); tomen quo melius in religiosis Ordinibus omnia essent inter sc apta ct connexa, ac sodales singuli pacato et aequabili vitae cursu uterentur ; denique ut esset in-

1) *Adv. hair.* lib. IV, cap. 26, n. 2.
2) Epist. 29 *ad lapiOK*

D Lib. *adv. iudatos* cap. $.
4) Concil. Trid. sess. 2j, *dt Sacram. Ord.* can. 7.

crementó ct perfectioni *religiosae conversationis* (t) consultum, haud immerito Romani Pontifices, quorum est dioeceses describere, ac suos cuique subditos sacra potestate regundos adtribuere, clerum regularem Episcoporum iurisdictione exemptum esse statuerunt. Cuius rei non ca fuit causa quod placuerit religiosas sodalitates potiorc conditione frui quam clerum saecularem ; sed quod earum domus habitae fuerint iuris fictione quasi territoria quaedam ab ipsis dioecesibus avulsa. Ex quo factum est ut religiosae familiae, quas iure communi et Episcopis propter hieraticum principatum, et Pontifici maximo propter primatum Pontificium immediate subesse oportet (a), in Eius potestate esse perrexerint, cx Episcoporum potestate per privilegium exierint. Quum autem re ipsa intra fines dioecesium vitam degant, sic huius privilegii temperata vis est, ut sarta tecta sit dioecesana disciplina, adeoque ut clerus regularis in multis subesse debeat episcopali potestati sive ordinariae sive delegatae.

De hoc itaque privilegio exemptionis dubitatum est, num eo muniantur religiosi sodales, qui in Anglia et Scotia missionum causa consistunt ; hi enim ut plurimum in privatis domibus terni, bini, interdum singuli commorantur. Et quamvis Benedictus XIV in Constit. *Apostolicum ministerium,* 3 kalen. Iunii anno Incarnationis Dominicae 1753, memoratos missionarios regulares privilegio perfrui declaraverit, subdubitandum tamen Episcopi rursus in praesens existimabant, eo quod, restituta episcopali hiérarchie, rem catholicam ad iuris communis formam in ea regione gubernari oportet. Iure autem communi (3) constitutum est, ut domus, quae sodales religiosos sex minimum non capiant, in potestate Episcoporum esse omnino debeant. Insuper ipse Constitutionis Auctor visus est ponere privilegii causam in < publici regiminis legibus,... quibus « coenobia quaecumque prohibentur » ; hanc vero causam compertum est fuisse sublatam, quum plures iam annos per leges illius regni liceat religiosis sodalibus in collegia coire.

Nihilominus haec tanti non sunt, ut reapse privilegium defecisse iudiccmus. Nam quamvis hierarchiae instauratio faciat, ut res catholica apud Anglos ad communem Ecclesiae disciplinam *potentialiter* revocata intclligatur; adhuc tamen res ibi geruntur eodem fere modo atque in missionibus geri solent. Iamvero sacrum Consilium christano nomini propagando pluries declaravit, Constitutiones Clementis VIII *Quoniam* 9 kal. Iulii x6o3, Gregorii XV *Cum alias* 16 kalen. Septemb. 1622, Urbani VIII *Romanus Pontifex* 5 kalen. Septemb. 1624, ilemque Constitutiones Innocentii X non esse dc domibus atque hospitiis missionum intelligendas (4). Ac merito quidem ; nam quum dubium iamdudum fuisset propositum Clementi VIII, utrum religiosi viri ad Indos missi in culturam animarum existimandi essent quasi vitam degentes extra coenobii septa, proindeque Episcopis subesse Tridcntina lege juberentur, Pontifex ille per Constitutionem *Religiosorum quorumcumque* 6 Idus Novembris 1601 decreverat eos < reputandos esse tamquam religiosos < viventes intra claustra », quamobrem < in < concernentibus curam animarum Ordinario < loci subesse: in reliquis vero non Ordinario « loci, sed suis superioribus subiectos rema- « nere ». Neque aliud sensit iudicavitque Bene lictus XIV in suis Constitutionibus *Quamvis* 5 kalen. Martii 1746; *Cum nuper* 6 Idus Novembris 1761, et *Cum alias* 5 Idus Iunii 1753. Ex quibus omnibus liquet, etiam hospitia ac domos, quantumvis incolarum paucitate infrequentes, huius, de quo agitur, privilegii iure comprehendi, idque non in locis solum ubi Vicarii Apostolici, sed etiam ubi Episcopi praesunt; de Episcopis enim in Constitutionibus, quas memoravimus, agebatur. Apparet insuper rationem potissimam exemptionis missionariorum regularium in Anglia non esse exquirendam in legibus civilibus, quae coenobiis erigendis obessent; sed magis in eo salutari ac nobilissimo ministerio, quod a viris apostolicis exercetur. Quod non obscure Benedictus XIV significavit inquiens : < regulares < Anglicanae missioni destinatos illuc proficisci < in bonum sanctae nostrae religionis ». Eamdemque causam pariter attulerat Clemens VIII, cum de sodalibus religiosis ad Indos profectis docuerat, ipsos antistitum suorum iussu illuc concessisse, ibique sub disciplina praefecti provinciae versari < ad praedicandum sanctum « Dei cvangelium et viam veritatis et salutis < demonstrandam ». Hinc post sublatas leges, sodalitiis regularibus infensas, et hierarchia catholica in integrum restituta, ipsi Britannorum Episcopi in priori Synodo Wcstmonasteriensi testati sunt, rata sibi privilegia fore, < quibus < viri religiosi suis in domibus vel extra legi- « time gaudent » quamvis « extra monasteria < ut plurimum degant ».

Quamobrem in praesenti etiam Ecclesiae catholicae apud Britannos conditione declarare non dubitamus: Regulares, qui in residentiis missionum commorantur, exemptos esse ab

(x) S. Greg. M. Epist. III lib. IX. — Bened. XIV Epist. Decret. *Aposlolicat ssrvitutis,* prid. Idus Martias 174a.

(2) Concilium Vaticanum Constit. *Patior astemus* cap. 3.

(3) Innocent. X Constit. *Instaurandas,* die xj Octobris 1632. Constit *Ut in parvis,* die 10 Februar. 1654.

(4) Sacrae Congr. de Prop. Fide 30 Ianuarii 1627 î 27 Martii s6jx; 5 Octobris 1655; 23 Septembris x8oj; 29 Manii 1834.

Ordinarii iurisdictionc, non secus ac regulares intra claustra viventes, praeter quam in casibus a iure nominatim expressis, et generating in iis quae concernunt curam animarum ct sacramentorum administrationem.

Praecipuam hanc quam definivimus controversiam altera excipiebat affinis, dc obligatione qua teneantur rectores missionum creditam habentes animarum curam, eorumque vicarii, aliique religiosi sodales, facultatibus praediti quae missionariis conceluntur, ut intersint iis deri conventibus, quos *cellationes* seu con/tf-*rentias* vocant, neque non Synodis dioecesanis. Cuius quaestionis vis ct ratio ut intelligatur, praestat mcmoiare quod in Concilio Wcstmo· nasteriensi Provinciali 4 praecipitur his verbis: < Si duo vel plures sint sacerdotes in eadem < missione, unum tantum primum designandum < qui gerat curam animarum et administratio- < nem Ecclesiae... ceteros omnes curam quam < habent animarum cum dependentia a primo < exercere » (1). Comperta itaque natura facti dc quo agitur, ct semota tantisper ca quaestionis parte quae Synodos respicit, ambigi nequit, quin Rectores missionum adesse debeant iis cleri coetibus, qui *collationes* dicuntur. Namque eorum causa eadem ferme est ac parochorum ; parochos autem etiam regulares ca obligatione adstringi ct docuit Benedictus XIV Consthut. *Firmandis* § 6, VIII Idus Novembris 1744, ct sacrum Consilium Tridcntinis decretis interpretandis pluries declaravit (2). Rcctc igitur in praedicta Synodo Wcstmonasteriensi fuit constitutum: < Ad suam collatio- < nem tenentur convenire, respondere parati « omne» sacerdotes sacculares ct regulares, salvis « eorum iuribus, qui curam habent animarum ». Aliter dicendum videretur dc vicariis, aliisque religiosis viris apostolica munia obeuntibus. His enim integrum quidem est de *iure constituto* a memoratis collationibus abstinere, prout alias fuit a sacra Congregatione Concilii declaratum (3). At Nos minime praeterit Concilium Romanum habitum anno 172b auctoritate Benedicti XIII iussissc confcssarios omnes etiam cx ordinibus regularibus intra fines provinciae commorantes coetus illos celebrare < dummodo < morale» in eorum conventibus lectiones non « abeantur ». Quum autem quod sine effectu geritur id geri nullo modo videatur, sacrum Consilium christiano nomini propagando merito existimans domesticas regularium collationes in quibusdam missionum locis parum fructuosas ob exiguum sodalium numerum futuras, cunctis et singulis illic munere perfungentibus imperavit, ut cleri conventibus intéressent. Hisce igitur rationibus permoti declaramus, omnes missionum rectores cleri collationibus adesse cx officio debere, simulque decernimus ac praecipimus ut iisdem intersint vicarii quoque, aliique religiosi viri missionariis facultatibus concedi solitis instructi, qui hospitia, parvasque missionum domos incolunt.

Dj officio conveniendi ad Synodum expiorata Tridcntina lex est (4) : « Synodi quoque nodo». < dioecesanae quotannis celebrentur, ad quas « exempti etiam omnes, qui alias, cessante < exemptione, intéresse deberent, nec capitulis « generalibus subduntur, accedere tenentur. Ra- < tione autem parochialium aut aliarum sac- < cularium ecclesiarum etiam adnexarum, dc- « bent ii qui illarum curam gerunt, quicumquc < illi sint, Synodo intéresse ». Quam legem egregie illustravit Benedictus XIV (5). Neque vero putamus cuiquam negotium facessere decretum Alexandri VIII, 3 kalen. Aprilis 1691, quo cavetur, ut ad synodum accedant /Kbbates, Rectores, Praefecti, omnesque antistites (fornorum religiosarum quas Innocentius X Episcoporum potestati subieccrat. Quum enim Innocentianac Constitutiones viros apostolicos, qui in sacris missionibus versantur, non attingant, facile intclligitur, neque decretum Alexandri VIII ad eos, de quibus modo apud Nos agitur, pertinere. Quare huic posteriori quaestionis parti hoc unum respondemus : standum esse decretis Synodi Tridcntinae.

Proxima est quaestio quae respicit appella- .b'nferpriSkÎ «· tionem ab interpretatione, quam Episcopi ediderint, decretorum synodalium. Namque hisce decretis pareant oportet etiam religiosi sodales in iis quae ad curam animarum ct sacramentorum administrationem referuntur (6), cctcrisque in rebus < in quibus eos Episcoporum < iurisdictioni subesse canonica praecipiunt in- < stituta » (7). Profecto dubitare non licet quin ab iis interpretationibus ad Sedem Apostolicam provocatio sit; < siquidem, Gelasio I (8) ct < Nicolao I (9) auctoribus, ad illam de qualibet « mundi parte canones appellari voluerunt: ab « illa autem nemo sit appellare permissus ». Quare huius appellationis tantummodo vis ct effectus potest in dubitationem adduci. At haec dubitatio facile tollitur, si apta fiat causarum distinctio. Eas est nimirum Regularibus appellare *in devolutivo* tantum, quoad interpretationem decretorum quae de iure communi, sive ordinario sive delegato, Regulares etiam afli-

(!) Decr. 10, n. 10.
(2) *Forcitmpronien.* 5 Septcmb. 1650, Lib. 19 Dccr,
(!) Forottmpronien, 12 Maii 1681, Lib. Dccr. foL 258 ; *Aquiptndtcn.* VV. SS. LL. 12 Martii 1718.
(4) Sess 24 cap. 2. *dt reform.*
(j) *Dt Synod, diocc.* lib. III, cap. I, $ Ii.
(6) Concil. Trident, sess. 2$t cap. u *dt regular,*
(7) ïnnoc. IV cap. I *dt privileg.* in *6.*
(8) Epist. 7 *ad Ehifc, Dardan.* ann. 49c Tom. 2 collect. Harduini.
(9) Epist· 8 *Michael. Imperat.* Tom. 4 collect. Harduini.

ciunt; quo vero ad interpretationem aliorum decretorum etiam *in suspensive.* Authentica namque interpretatio quae manat ab Episcopis, qui Synodorum auctores sunt, tanti profecto est, quanti sunt ipsa decreta. Ex quo illud omnino est consequens, licere religiosis sodalibus a primo decretorum genere appellare eo iure et modo, quo licet cuilibet c dioecesi appellare a lege communi, scilicet *in devolutivo* (i). At vero ad reliqua decreta quod attinet, ea certe lata contra Regulares vim rationemque legis amittunt : quare constat illos sic exemptionem a iurisdictionc episcopali possidere uti ante possederint ; donec Pontificis maximi auctoritate indicetur, iure nc an secus cum iis actum sit.

De pirocciirum •eu miMionum duacmbrationc.

Hactenus de exemptionis privilegio: nunc ds iis quaestionibus dicendum, quibus ministeria quaedam per Regulares exercita occasionem praebuerunt. Excellit inter haec munus curationis animarum, quod saepe, ut innuimus, religiosis viris demandatur intra fines ab Episcopis praestitutos; locus autem iis finibus comprehensus *missionis* nomine designatur, Iamvero dc his missionibus disceptatum fuit, an ct quomodo fieri possit ab Episcopis earum divisio, seu, ut dici solet, dismembratio. Nam qui Regularium iura tuebantur, negabant hanc divisionem fieri posse nisi legitimis dc causis, adhibitisque iuris solemniis quae praescripta sunt ab Alexandro III (2) et a Concilio Tridentino (3). Alia vero erat Episcoporum opinatio.

Profecto si divisio fiat paroeciae veri nominis sive antiquitus conditae, sive recentiore memoria iure constitutae, dubitandum non est quin nefas sit Episcopo canonum praescripta contemnere. At Britannicae missiones generating in paroecias ad iuris tramites erectae non sunt : idcirco sacrum Consilium christiano nomini propagando anno 1866 officium applicandi Missam pro populo ad Episcopum perlinere censuit, propterea quod dioecesium Britannicarum non ca sit constitutio, ut in veras paroecias dispositae sint. Itaque ad divisionem missionis simplicis ca iuris solemnia transferenda non sunt, quae super dismembratione paroeciarum fuerunt constituta : eo vel magis quod propter missionum indolem ct peculiares circumstantias, numero plures, ac leviores causae possint occurrere, quae istarum divisionem suadeant, quam quae iure definitae sint ut fiat paroeciarum divisio. Ncvc quis urgeat similitudinem quam utraeque inter sc habent; cum enim obligatio servandi solemnia iuris libertatem agendi coerceat, ad similes causas non est pertrahenda. Silentibus itaque hac super re generalibus Ecclesiae legibus, necessc est ut Concilii Provincialis Wcstmonastcricnsis valeat auctoritas, cuius hoc decretum est: < Non ob- « stante rectoris missionarii deputatione, licebit « Episcopo de consilio Capituli, intra limites « missionis cui praeponitur, novas Ecclesias < condere ac portionem districtus iis attribuere, < si necessitas aut utilitas populi fidelis id requirat ». Quae cum sint ita, ad propositam consultationem respondemus : licere Episcopis missiones dividere, servata forma sancti Concilii Tridentini (4), quoad missiones quae sunt vere proprieque dictae paroeciae : quoad reliquas vero, ad formam Synodi I Provincialis Wcstmonasteriensis(5). Quo melius autem missioni, quae dividenda sit, eiusque administris prospicimur, volumus ac praecipimus, ut sententia quoque rectoris exquiratur, quod iam accepimus laudabiliter esse in more positum: quod si a religiosis sodalibus missio administretur, Praefectus Ordinis audiatur ; salvo iure appellandi, si res postulet, a decreto episcopali ad Sanctam Sedem *in devolutivo* tantum.

Peracta missionis, cui Regulares praesint dismembratione, alia nonnunquam quaestio suboritur: utrum nempe Episcopus in praeficiendo rectore missioni, quae nova erigitur, ipsos religiosos sodales ceteris debeat praeferre. -Quamvis illi hanc sibi praerogativam adserant, obscurum tamen non est, haud leves exinde secuturas difficultates ct offensiones. Ceterum in ea dc qua sermo est, nova erectione neccssc est alterutrum contingere ; nimirum ut paroecia veri nominis, aut mera missio constituatur. Si primum fieret, perquam alienum esset ab Ecclesiae disciplina c religiosa familia arcessitum parochum praeferri ; sic enim iure quod modo viget arcentur Regulares n parochi munere, ut illud suscepturi venia Apostolica indigeant. Ad rem Benedictus XIV in Const. *Cum nuper,* 6 Idus Novembris i85i, «Quemadmodum, inquit, negari nequit, cx veteri canonum lege, monachos et regulares ecclesiarum parochialium regiminis capaces fuisse, ita certum nunc est cx rcccntiori canonica disciplina interdictum esse Regularibus parochiarum curam adsumere sine dispensatione Apostolica ». Hinc sacrum Consilium Tridcntinis decretis interpretandis (6) ad dubium « an annuendum « sit precibus Patrum Augustinianorum dc nova « paroecia iisdem concedenda » rescripsit — negative ct amplius.— Sin autem, quod secundo loco posuimus, mera missio erigitur, ius certe non obest religiosis viris nc inter cos eligatur rector, ast nc iis quidem praeferri optantibus sutkagatur. Rem itaque integram et

(1) Bened. XIV *de Synod. Dioec.* Lib. ij.cap. $ 2.
(2) Cap. *ad audientiam de* eccles. acdific.
(3) Sess. 21 cap. 4 *de reform.*
(4) Cap. 4 sess. 21 *dc reform.*
($) Dc regimine congregationum scu *musionum* n. 5.
(6) In laoucn. *dismembrationis* XXV lan. mdcccl xxix.

in sua potestate positam aggrediens Episcopus, libertate sua utatur oportet: ubi enim iura silent, loco legis est Praesulis auctoritas; praesertim vero quod, ut doctorum fert adagium, Episcopus *intentionem habet in iure fundatam* in rebus omnibus, quae ad dioecesim suam administrandam attinent. Quamobrem praelatio quoad novam, missionem, a Regularibus expetita, aut nullo iuris subsidio fulcitur, aut in disertam iuns dispositionem offendit.

Aw larHdirtioni Cfttaeopali »eb· n«t cocmetcra ct ala pa Uxa. •ec non acbolac peupcrum.

Officium curationis animarum sedulitati Regularium commissum alias etiam dubitationes gignit; eaeque loca spectant finibus comprehensa missionum quae ab ipsis reguntur. Coepit enim ambigi utrum coemeteria ct pia loca, intra fines illarum sita, Episcopus visitare possit. Ast in coemeteriis facilis ac prona suppetit distinctionis adeoque finiendae controversiae ratio. Nam si de coemeteriis agatur quae solis religiosis familiis reservantur, ca plane ab Episcopi jurisdictione, proindeque a visitatione exempta sunt; cetera vero fidelium multitudini communia, quum uno ordine haberi debeant cum coemeteriis paroecialibus, iurisdictioni Ordinariorum subsunt indubitate, ac propterea optimo iure ab Episcopo visitantur, quemadmodum statuit Benedictus XIV in Constit. *Firmandis* 8 Idus Novembris 1744. Haud absimili distinctione de locis piis quaestio dirimitur, ea secernendo quae exempta sunt ab iis quibus praccst Episcopus sive ordinario iure, sive delegato. De utrisque igitur, tum coemeteriis tum piis locis, sententiam Nostram paucis complectimur pronunciantes : sacrorum canonum ct constitutionum Apostolicarum praescripta esse servanda.

Superioribus dubiis arcto iungitur nexu illud quo quaeritur an Episcopis subesse debeant scholae pauperum, quae *dementares* etiam, *primariae, puerorum* nuncupantur; est enim sanctissimum docendi ministerium,et proximum piis locis ordinem tenent scholae dc quibus agendum est. Quo illae pertineant cx ipso nomine dignoscitur; intendunt nimirum ad puerilem aetatem primis litterarum elementis primisque fidei veritatibus, ac morum praeceptis apte instituendam : quae quidem institutio omnibus est temporibus, locis ct vitae generibus necessaria, ac multum habet momenti ad universae societatis humanae, nedum singulorum hominum incolumitatem ; cx puerili enim institutione pendet, ut plurimum, qua quis ratione sit reliquae aetatis spatium acturus. Itaque quid a docentibus eo loci praecipue praestandum sit, sapienter Pius IX significavit scribens: < In hisce potissimum scholis omnes cu- < iusque c populo classis pueri vcl a teneris < annis sanctissimae nostrae religionis mysteriis < ac praeceptionibus sedulo sunt erudiendi et < ad pietatem morumque honestatem, ct ad « religionem civilcmquc vivendi rationem ac- < curate formandi atque in iisdem scholis re- « ligiosa praesertim doctrina ita primarium in « institutione et educatione locum habere ac « dominari debet ut aliorum cognitiones qui- < bus iuventus ibi imbuitur, adventitiae appa- « reant » (1). — Nemo exhinc non intclligit istam puerorum institutionem in Episcoporum officiis esse ponendam, ct scholas, dc quibus agitur, tam in urbibus frequentissimis, quam in pagis exiguis inter opera contineri quae ad rem dioecesanam maxime pertinent.

Insuper quod ratio suadet lux historiae confirmat. Nullum quinpe fuit tempus quo singularis non eluxerit Conciliorum cura in huiusmodi scholis ordinandis ac tuendis, pro quibus plura sapienter constituerunt. Eorum nempe decretis prospectum est ut illas Episcopi in oppidis ct pagis restitui et augeri curarent (2), puerique ad discendum admitterentur, qualibet, si fieri posset, impensa remissa (3). Eorumdem auctoritate dictae leges, quibus alumni religioni ac pietati operam darent (4), definitae dotes et ornamenta animi, quibus magistros praeditos esse oporteret (5), iisque imperatum, uti iurarent iuxta formulam catholicae professionis (6) ; demum scholarum curatores constituti qui eas adirent, ac circumspicerent nequid inesset vitii aut incommodi, neve quid omitteretur cx iis rebus, quas de 'Harum disciplina leges dioecesanae sanxissent (7). Ad haec, quum Patres Conciliorum probe intclligerent parochos etiam pastoralis ministerii compotes esse, partes haud exiguas iisdem tribuerunt in scholis puerorum, quarum cura cum animarum curatione summa necessitate iungitur· Placuit igitur in singulis paroeciis pueriles scholas constitui (8), quibus nomen est *parochialibus* impositum (9): iussi sunt parochi munus docendi suscipere, sibique adiutriccm operam magistrorum el magistrarum adsciscerc (10): iisdem negotium datum scholas regendi et cu-

(1) Epist ad Archicp. Friburg. *Cum non line maxima* xiv Iuiii mdcccl xiv *delà Pol.* ///

(2) Synod 1 Provincial Camerae, tit. *dc scholii,* cap 1 Synod, provinc. Mechlin, tit. *de icbolh* cap. 2.

(1) Synod. Namurccn. an. 1604, tit. 2, cap. t.

(4) Synod Antucrp'cn. sub. Mirée tit. 9, cap. J.

(5) Synod. Cameracen. an. 1550.

(é) Synod. II Provinc. Mccblinicn. lit.i, cap. J.

(7) Synod. II Provinc. Mcchlinien. tit. 20, cap. 4. — Synod. Provinc Pragen. an. i860, tit. 2, cap. 7.

(8) Synod. Valens, an. $20, can. 1. — Synod. Nannet. rclat. in cap. 1, *dc vil. ct bon. cltricor.* — Synod Burdigal. an. î$8j, tit. 27.

(9) Synod. I Provin. Mechlin, tit. *dc Scholh,* cap. 2. — Synod. Provin. Colocen. an. t86j, tit. 6. — Synod. Provin. (HibernA apud Maynooth anno 187$.

(10) Synod. Nannet. sup. dt. — Synod. Antuerp. sup. cit. — Synod. Prov. Burdig. an. x8$o, tit. 6, cap. J.

randi diligentissime (1) : quae omnia si non ex tide integreque gesserint, officium deseruisse arguuntur (2), dignique habentur in quos Episcopus animadvertat (3). In unum ergo collineant argumenta ex ratione et factis petita, ut scholae, quas pauperum vocant, institutis dioecesanis et paroccialibus praecipuo iure adnumerandae sint; eaque de causa Britannorum Episcopi ad hanc usque aetatem in missionibus tam saecularibus quam regularibus easdem pro potestate sua visitare consueverunt. Quod et Nos probantes declaramus : Episcopos ius habere quoad omnia visitandi huiusmodi scholas pauperum in missionibus et paroeciis regularibus aeque ac saccularibus.

Quoad cetera Kholai, collegia, ccdcilai et cocoobli.

Alia profecto causa est ceterarum scholarum et collegiorum, in quibus religiosi viri secundum Ordinis sui praescripta iuventuti catholicae instituendae operam dare solent; in hisce enim et ratio postulat, et Nos volumus firma atque integra privilegia manere quae illis ab Apostolica Sede collate sunt, prout aperte est declaratum anno 1874 a sacro Consilio Christiano nomini propagando, quum acta expenderentur Concilii Provincialis Westmonastcriensis IV (4).

Quum res in vado sit quod ad scholas attinet et collegia regularium iam constituta, adhuc tamen est in ancipiti, si de novis erigendis agatur. De his enim quaeritur, an et cuius superioris venia sit impetranda? Porro cum latius ea dubitatio pateat, et ecclesiarum quoque ac coenobiorum erectionem pertingat, omnia haec unius quaestionis et iudicii terminis complectimur. Atque hic primo occurrunt Decretales veteres, quibus est cautum ne quid huiusmodi quisquam institueret absque Sedis Apostolicae licentia speciali (5). Postmodum Tridentina Synodus in eodem genere quidquam operum fieri prohibuit « sine Episcopi, in cu- « ius dioecesi erigenda sunt, licentia prius ob- < tenta (6) > : quo tamen Concilii decreto haud est superioribus legibus derogatum, veniam ab Apostolica Sede impetrari iubentibus. Quapropter cum ea in re liberius passim ageretur, Urbanus VIII (7) pravam consuetudinem emendaturus, opera eiusmodi improbavit tam quae sine venia Episcopi, quam quae sola illius auctoritate susciperentur, et veterum canonum simul Conciliique Tridentini leges omnino in posterum servari decrevit. — Huc etiam spectavit Innocentius X in Constit. *Instaurandae* idibus Octobris 1652, qua praecepit ut nemo ex familiis regularibus < domos vel loca quae- < cumque de novo recipere vel fundare prae- < sumat absque Sedis Apostolicae licentia spe- < ciali >. Quare communis hodie sententia est, cui favet passim lerum indicatarum auctoritas, non licere regularibus, tam intra quam extra Italiam, nova monasteria aut conventus sive collegia fundare, sola Episcopi venia impetrata, sed indultam quoque a Sede Apostolica facultatem requiri (8). Iisdem insistens vestigiis sacrum Consilium Christiano nomini propagando pluries decrevit, veniam Apostolicae Sedis et Episcopi aut Vicarii Apostolici ecclesiis collegiisque erigendis, etiam in missionibus, ubi religiosi sodales domos sedesque habeant, esse omnino necessariam (9). His ergo de causis ad propositum dubium respondemus: sodalibus religiosis novas sibi sedes constituere, erigendo novas ecclesias, aperiendove coenobia, collegia, scholas, nisi obtenta prius expressa licentia Ordinarii loci et Sedis Apostolicae non licere.

Fieri solet utique subtilior inquisitio, an duplex ea venia sit impetranda, si non prorsus novum opus regularis familia moliatur, sed ea quae sunt instituta velit in alios usus convertere. Verum neque obscura, neque anceps erit futura responsio, si varios, qui accidere possunt casus distinguamus. Initio enim quis serio dubitet, an ea quae pietatis religionisque causa instituta Sunt, liceat in usus a religione et pietate alienos convertere? Restat itaque ut de tribus hisce dumtaxat quaeratur, utrum nempe liceat dimovere de loco instituta alioque transferre : aut immutare in usum consentaneum, qualis esset si schola in ecclesiam, coenobium in collegium, in domum pupilli< aegrotisque recipiendis, vel vicissim mutaretur; aut demum, priore usu retento, novam causam sive usum inducere. Iam vero quominus duo ilia prima, privata ipsorum auctoritate religiosi sodales efficiant, obstat decretum Bonifacii VIII, qui cos vetuit « ad habitandum domos vel loca < quaccumque de novo recipere, scu hactenus « recepta mutare » (10). Rursus qui fieri potest ex duobus illis alterutrum, nisi res recidat in fundationem novam < monasteriorum , colle- < glorum, domorum, conventuum et aliorum « regularium locorum huiusmodi? » Atqui id perfici prohibuit Urbanus VIII per Constitutionem *Romanus Pontifex,* nisi < servata in o-

(1) Synod. Prov. Vicnn. ann. r8$8, tit. 6, cap. 8. — Synod. Prov. Ultraicct. an. 1865, tit. 3, cap. 2.

(2) Synod. Prov. Coloccn. an. 1863, tit. o, cap. $. — Synod. Prov. Colonicn. an. i860, tit. 2, cap. 23. — Synod. Prov. Ultraiect. an. 1863, tit. 9, cap 5.

(3) Syn. I Prov. Cameracen. tit. *de Scholis,* cap. 2.

(4) Décret, xrv.

(5) Cap. *Religiosorum, $ confirmalas,* de rclig. domib. et cap. *Ex eo* de excess, pradit in *6.*

(6) Concil. Trident, teas. 25, cap. 3 *de Regular.*

(7) Constit. *Romanus Pontifex* xin kalen. Septembris 1624.

(8) Bencd· XIV, *de Synod, diotces.* lib. 9, cap. 1, num. 9. — Monacclh *formul. legal,* part. 1, tit. 6, form, tq, num. 31.

(9) Sacr. Congr. de Prop. Fide in coetibus habitis diebus 22 Martii 1669 ; ; Novcmb. 1688, X704, 1768; 23 Aug. 1858; jo Maii 1864 ; 17 Iuiii 186$.

(to) Cap. *Cum ex eo* de excess, praelat. in 6.

« mnibus et per omnia sacrorum canonum et < Concilii Tridentini forma ». Sic unum superest de quo contendatur : num priore usu retento, nova causa vel usus adiici valeat. Tunc autem pressius rem urgere oportet ct accurate dispicere, utrum ca inductio alterius usus ad interiorem administrationem, disciplinamque domesticam spcctct, vclut si tirocinium aut collegium studiorum causa iunioribus sodalibus in coenobio constituatur: an fines interioris administrationis sit excessura, puta si inibi schola fiat aut collegium quod pateat etiam ralicnis. Plane si dictos fines excesserit, res redit ad alterutram illarum, quae a Bonifacio VIH ct Urbano VIII fieri pro lubito, ceu diximus, prohibentur. Sin autem intra limites domesticae disciplinae mutatio contineatur, suo certe iurc Regulares utentur ; nisi forte leges fundationis obsistant. Ex quibus singillatim perpensis manifesto colligitur : Religiosis sodalibus non licere ea quae instituta sunt, in alios usus convertere absque expressa licentia Sedis Apostolicae ct Ordinarii loci, nisi agatur dc conversione, quae, salvis fundationis legibus,, referatur dumtaxat ad internum regimen ct disciplinam regularem.

°® •u Nunc ad illud progredimur controversiae caput> m quo dc temporalibus missionum bonis disputatum est. Ex liberalitate fidelium ca parta bona sunt, qui cum sua sponte et voluntate dona largiantur, vel intuitu missionis id faciunt, vel eius qui missioni pracest. Iam si missionis intuitu donatio contigerit, ambigi solet, an viri religiosi quibus donum sit traditum, accepti ct expensi rationem reddere Episcopo teneantur. Atque istud quidem fieri oportere, sacrum Consilium christiano nomini propagando super dubio proposito ob missiones britannicas religiosis Ordinibus sive Institutis commissas dic 19 Aprilis 1869, rescripsit in haec verba: « 1. Missionarii regulares bono- « rum temporalium, ad ipsos *qua regulares a* spectantium, rationem Episcopis reddere non «tenentur. 2. Eorum tamen bonorum, quae « missioni, vel regularibus *intuitu missionis* « tributa fuerunt, Episcopi ius habent ab iis- < dem missionariis regularibus, aeque ac a « parochis cleri saecularis, rationem exigendi ». Quo vero tabulis accepti et expensi ratio constaret, sacer idem Coetus dic to Maii an. 1868 in mandatis dederat ut bona missionum diligenter describerentur, ca secernendo quae propria missionum essent ab iis quae ad sodalitia sodalesvc singulos pertinerent.

Nihil enimvero in his decernendis vel praecipiendis est actum, quod iuris communis doctrinis vulgatissimis apprime non congruar. Nam quaevis oblatio parocho aut alteri ecclesiae rectori data piae cuiusdam causae intuitu, ipsimet piae causae acquiritur. Ex quo fit, ut qui rem pccuniamve oblatam accepit, administratoris loco sit, cuius est illam erogare iuxta mentem et consilium largitoris (t). Quoniam vero administrantis officio incumbit rationes actus sui conficere, ciquc reddere cuius res gesta fuit (2), ideo parochus vel ecclesiae rector facere non potest quin rationes reddat Ordinario loci, cuius est iurisdictio ct causae piae tutela (3). At missiones, de quibus apud Nos actum fuit, pleno iure ad Episcopum pertinent; huic ergo cuiusque oblationis earum intuitu collectae rationes oportet exhibere. Neque hacc ex co infirmantur, quod Urbanus II in Concilio Claromontano, aliique post eum Romani Pontifices decreverunt (4) circa ecclesias parochiales, quoad temporalia monasteriis iunctas, teneri vicarios respondere Episcopis dc *plebis cura,* de temporalibus vero non ita, cum monasterio suo sint obnoxii ; siquidem seposita etiam ratione historica unde ea profecta est iuris dispositio (5), certum exploratumque est, in iis pontificiis decretis ac litteris appellatione *temporalium,* beneficii fructus et quae bénéficiât! personae adhaerent compendia significari.

Quocirca ea confirmantes quae a s. Congregatione de Propaganda Fide rescripta et mandata sunt, statuimus, religiosos sodales, redditis Episcopo rationibus, docere debere de pecunia, intuitu missionum sibi allata, ct quantum de ca et quos in usus impenderint aeque ac missionarios cleri saccularis, iuxta praedictas resolutiones eiusdem Congregationis die 19 Aprilis ı86j , ct Instructionem diei io Mail 1868.

Tandem nc quis obrepat error aut dissensus in his quae modo iussimus excquendis, definiendum censemus, quae pecuniae, quaeque res viris religiosis oblatae intuitu missionum intclligantur. Namque receptum est hac in re, spectari primum oportere quid largitor voluerit; quod si non appareat, placuit, parocho vel rectori ecclesiae collatam donationem praesumi (6). At multum ab hac regula recessum est propter consuetudinem, quam quidam ecclesiastici iuris periti fere communem evasisse

(1) Fagnan. in cap. *Pastoralis, dc his quae fiunt a Praelatis,* n. 29. — Card, dc Luca in *Cone. 7 rident.* diseur. 18, n. 5. — Rciffenst. Lib. J *Decret.,* tit. 50, n. 19).

(a) L. 1 $ *officio ff. de tutelae et rat. distr.* — L. 2, $ *et sane ff. de negot. gesi.* L. *Curator,* L. *Tutor* Cod *de negot. gest.*

U) Sic. Con^r Concilii *Nullius,* scu *Nonantulan.* turium *paroebiahum* 27 lunii 1744 ad dub. XIL

(4) Lucius II *ad Priorem S. Pancratii in Anglia,* Alexander III *ad Monaster. S. Arnulphi,* Lucius III *ad Superior Praemonstrat, et ad Abbatissam* 5. *Hilaris in dioecesi Fesutana*

($) Gonzal. Comment, in cap. I *dc Cappek Monach.*

(6) Argum, ex cap. *Pastoral.) de his quae fiunt a Praeldt.,* cap. *Transmissa, de Feri sign,* ac praesertim cap. I *dc Statu Monach.*

docent, cuius vi « hodie pene solae oblationes < quae in ecclesia sub Missis ad altare fiunt < et quae pro administratione sacramentorum, < pro benedicendis nuptiis aut mulieribus post « partum, pro cxcquiis et sepultuiis, aut aliis < similibus functionibus specialiter offeruntur, « ad paruchum spectant; consuetudine reliquas < ferme omnes ecclesiis ipsis aut sacellis aut « aliis certis finibus applicante > (1). Praeterea si in parochum rcctoremve, a quibus spiritua-lia adiumenta fideles accipiunt (2), haud in-concinne praesumi potest collata liberalitas, ubi ecclesia bonis praedita sit, per quae reli-gionis decori et ministrorum tuitioni prospi-cimur, longe aliud iudicium esse debet ubi eam bonorum copiam ecclesia non habeat, ac liberalitate fidelis populi unice aut potissimum sustentetur. Tunc enim largitores putandi fo-rent voluisse consulere cultus divini splendori et religionis dignitati, ca ratione ct modo quem ecclesiastica auctoritas decerneret. Ideo apud Christianos primaevos lege cautum fuerat ut pecunia omnis dono accepta , inter ecclesiam, Episcopum, clericos et egenos divideretur. Le-gis porro sese interponens auctoritas, si largi-tionum tempora ct causas praestituat, illud ef-ficit quoque, nc fideles semper pro arbitrio possint modum el iinem designare in quem oblatam stipem erogari oporteat; nequit enim facere privatorum voluntas, ut quod a legitima potestate in bonam commune praecipitur certo destituatur effectu. Haec Nobis considerantibus visi sunt prudenter et opportune egisse Patres Concilii Provincialis Wesimonasteriensis II, cum partim interpretantes piam et aequam donan-tium voluntatem, partim ea, quae Episcopis inest, utentes potestate imperandi pecuniae col-lationes deccrnendique quo tempore et qua de causa conferri oporteat, statuerunt in capite *de bonis ecclesiasticis,* quid censendum sit intuitu missionis collatum (3). Iubet igitur ratio, item-que Nos constituimus, hac in re religiosos ad leges Wesimonasteriensis Synodi sese affatim accommodare oportere.

Sublatis controversiis cognitioni Nostrae pro-positis, confidimus, curam a Nobis in iis com-ponendis adhibitam eo valituram, ut ad tran-quillitatem et incrementum rei catholicae in Anglia non leviter conferat. Equidem pronun-ciationes Nostras ad iuris et aequitatis regulam studiose religioseque exegimus, nec dubitamus quin in iis exequendis par diligentia et religio eniteat illorum inter quos iudicium protulimus. Sic enim hei, ut Episcoporum ductu et pru-dentia religiosi sodales de anglicis missionibus apprime meriti strenue et alacriter e laboribus suis fructus salutis ferre pergant laetissimos, atque utrique (ut voce utamur Gregorii Magni ad Angliae Episcopos) *communi.... consilio, concordique actione quae sunt pro Christi* Conduit©

commodum respexisse, sed Ordini illi donum voluisse conferre. (Regulae, sub numero praecedenti et sub hoc traditae quoad ius in fundationes, sunt applicandae ad novas tantum fundationes, cum de regularibus agitur).

Vi. Non vero licebit Episcopo missionem legitime alicui Ordini religioso concreditam hoc titulo ipsi au-ferre. Respiciunt enim hae regulae solummodo casum in quo Regularis illa familia vel nequeat, vel nolit illius Missionis curam retinere; si exempli gratia a Superiore ab illo loco revocetur, vel alia quavis de causa cesset omnino, et non ad tempus dumtaxat, ibidem existere.

VII. Si vero aliqua Miss o fundetur exclusive, sive longe maiore ex parte sumptibus alicuius religiosae familiae, quae iustis dc causis atque in perpetuum alibi migrare potuerit velle, hortamur ut pactio clara fiat inter Episcopum ct Superiores Ordinis, quid hoc in casu sit agendum, ne iura ex una pane laedantur neve scandalum cx altera oriatur, ct grave animarum damnum emergat.

VIII. Multo minus licet clerico sive ipsi Episcopo bona ecclesiae alienare, sicut constat ex innumeris pene iuris canonici sanctionibus. Qpod si propter causas ab ipso iurc approbatas, contigerit talem alienationem esse necessariam, sacerdos nunquam sine Episcopi auctori-tate, ncc Epicopus absque iis cautionibus quae a lege canonica requiruntur illam efficere potest.

IX. In omni missione pecuniae quae a fidelibus con-tribuuntur modis infra recensendis, habendae sunt pro bonis ecclesiae» non pro muneribus datis sacerdoti. Ex ca namque pecunia, non solum cius honestae susten-tationi, sed ct sumptibus religiosi cultus, manutention! fabricae, debitis solvendis, si quae sint, aliisque huius-modi providendum est. Idcirco si d»sccdcrc a Missione abeui sacerdoti contigerit in anni cursu, non ius habet ad ratam partem introitus annui nisi prius detrahatur pars iustc assignanda illis impensis. Similiter ca quae

(x) Reiffcnst. *L.] Decretal.* tit. jo num. 19J, Via Espcn *ius ecclcs. univ.* part. 2, sect 4, tit. 2, cap. 10, nn. 20 ct 21.

(2) Argum, cx can. *quia Sacerdotes* ij , cans, to quaest. i.

(j) *Concilium. Prov. Wcstmonast. JI hacc in rem habel :*

• I. Bona quae a fidelibus in Religionis propaga-tionem ct decorem, cleri sustentationem , pauperum sublevationem, aliosque pios usus erogantur, Deo ct Ec-clesiae donata censentur : corumquc administratores, scu curatores, sive viri ecclesiastici, sive laid fuerint, nihil amplius quam eorum dispensatores, Deo ipsi red-dituri rationem, sunt habendi....

II. Igitur adlaborandum, ut omni modo determi-netur (si dubium existât) intentio ct animus donatoris vel testatoris alicuius fundi, usuique ab ipso definito, ipsius fructus accuratissime applicentur.

III. Si vero huiusmodi intentio non constet ex ali-quo certo documento, servandae sunt reculae sive ca-nones quibus dc tali voluntate recte iudicari possit.

IV. Quotiescumque erigatur aut provideatur ecclesia, scu schola, sive aliud quodvis aedificium, usibus reli-gionis destinatum, sive cx integro, sive ex parte pe-cuniis collatis a fidelibus, vel etiam a quavis societate piorum catholicorum elcemosynatum administratrice, ciusmodi aedificium habendum est vcluti in perpetuum illi loco addictum. Et quamvis missio dc qua agitur sit ab aliqua corporatione religiosa occupata ct admi-nistrata, eleemosynae illae praesumuntur non corpora-tioni ipsi, sed Dei cultui promovendo, ct pauperum levamini fuisse collatae, coque in loco ad hosce usus erogandae.

V. Similiter iudicandum, si ab aliquo benefactore talia aedificia alicubi provideantur, nisi certissime constet de-clarasse sc in tali erectione, non loci ciusque fidelium

^elo agenda disponant unanimiter, recte sentiant, et quae senserunt, non sibimet discrepando perficiant (t). Concordiam hanc postulat paterna caritas Episcoporum in adiutores suos, et mutua deri in Episcopos observantia ; hanc concordiam flagitat finis communis qui situs est in salute animarum iunctis studiis ac viribus quaerenda; hanc eamdcm exigit necessitas iis resistendi qui catholico nomini infensi sunt. Haec vires gignit, ct infirmos quoque pares efficit ad grandia quaeque gerenda ; haec signum est quod sinceros Christi discipulos ab iis disterminat qui sc tales esse mentiuntur. Ad hanc igitur singulos ct universos enixe cohortamur in Domino, rogantes cum Paulo ut impleant gaudium Nostrum, ut idem sapiant eamdcm caritatem habentes, unanimes, idipsum sentientes (2).

Demum ut firmiter ca consistant quae constituimus, volumus atque decernimus, praesentes Litteras et in eis contenta quaccumque, etiam ex eo quod praedicti religiosi sodales ct alii quicumquc, in praemissis intéressé habentes cuiusvis status, gradus, ordinis ct dignitatis existant, seu alias specifica mentione 'digni, iis non consenserint, ncc ad ca vocati ct auditi, causacquc propter quas praesentes emanaverint sufficienter adductae, verificatae et iustificacac non fuerint, aut ex alia qualibet etiam quantumvis iuridica ct privilegiata causa, colore ct capite etiam in corpoie iuris clauso, nullo unquam tempore dc subreptionis vel obreptionis, aut nullitatis vitio seu intentionis Nostrae, vel intéressé habentium consensus, aliove quolibet, quantumvis magno et substantiali, individuamque expressionem requirente defectu impugnari infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad teiminos iuris reduci, seu adversus illas restitutionis in integrum aliudve quodeumque iuris remedium ntentari vel impetrari ; sed

providerat pro ecclesiae usu ex ipsis reditibus ecclesiae, v. g. cereos, vinum pio SSmo Sacrificio, sacram suppcllectilcm post se relinquere debet, absque compensatione, nisi constare faciat hanc provisionem aequam rationem excedere.

X. Diversas quidem methodos colligendi pecunias pro missionum sustentatione praevalere omnibus salis patet. Sequentes in primis non improbandas censemus, donec melius per caritatem fidelium provisum fuerit :

1. Sedium seu locorum assignatio certis personis seu familiis a quibus compensatio determinata datur ecclesiae.

2. Collectae ad Offertorium in ecclesia factae.

j Pro consuetudine generaliter in Anglia vigente, solutio nummi determinati iuxta qualitatem loci occupandi, ab iis qui locum assignatum non habent, nolunt vero locum liberum, ut aiunt, occupare.

4. Conciones ab aliquo insigniori verbi Dci praecone, post quas vel gencranm pro ecclesia vel pro aliqua cius pane seu attributione colliguntur assistentium eleemosynae, qui saepe ex aliis congregationibus occurrunt, stipemque conferunt.

$. Collectae quae vel de domo in domum fiunt, a viris ad hoc deputatis, vel per societates et confrater nitates legitime institutas, vel exiguntur per decurias, seu centurias prout fieri solet in laudabili Societate Propagationis Fidei nuncupata, vel a ditioribus, statutis temporibus vel quotannis solvuntur.

XI. Quamvis equidem optandum esset plures ex hisce modis sustentandi ecclesiam posse c medio tolli, iam tamen experientia docuit adhuc impossibile esse talibus adiumentis omni cx pane supersedere. Ubi igitur usus iam inviguit unum vel plure» cx Ipsis adhibendi, continuari ita debet, ut nulla in cis innovatio absque Episcopi arbitrio introducatur.

Praesertim vero spatium liberum non minuatur neque coarctetur, co inconsulto. Quidquid vero pecuniae per ista media ad missionem confluit, non ad ipsum sacerdotem, sed ad totas Musionis necessitates pertinere reputetur. Quidquid igitur suppcllectilis, vel sacrae vel domesticae , cx his reditibus acquisierit sacerdos , vel quidquid in sarta tecta aedium sacrarum vel aedificiorum ad ecclesiam quomodocumque pertinentium conservanda impendent, non sibi sed Missioni providit ex bonis ad eam pertinentibus.

XII. Cum Igitur sacerdos aliquis ad suam primum Missionem accedit, accipiat a Vicario Foranco, vel ab alio deputato ab Episcopo, inventarium omnium ad Musionem pertPentium.

Tenetur autem aedificia et suppellcctilem integra servare, imo pot.us meliorare, ut successori tantum saltem tradat, quantum ipse accepit. Quod si vel ad reficienda quae vetustate obsoleta ct squalida evaserunt, vel ad maiorem locorum decorem nova scu venustiora providerit, distinguendum est quonam cx fonte ista provenerint ;

t. Nam si cx proprio peculio, sive cx familiarum sibi bene affectarum donis, sive tandem cx ca parte proventuum ecclesiae, quae sibi competit pro sua honesta sustentatione, sacerdos haec sibi comparaverit, habenda erunt ut propria, ratione semper habita obligationis conservandi in bono statu ca quae accepit.

2. Si vero gcncratim proventibus Ecclesiae, vel donis sive collectis congregationis, vel tandem aere ab Episcopo vel administratoribus temporalium rerum dioeceseos concessae, fuerint haec conquisita, omnino Missioni addicta dicenda sunt, neque ullo pacto licet sacerdoti ca sibi vindicare.

XIII. Communiter etiam censendum, nisi contrarium pateat, iuxta rcgnlam in iure traditam, ea quae ecclesiasticis usibus apta, donantur viro missionario, esse Missioni donata. Ea vero quae personalem habent usum, ipsi data reputantur; sicuti etiam res sacrae, si expresse vcluti grati animi vel affectus pignus, a congregatione sacerdoti cuivis donentur.

XIV. Honoraria Missarum ad saccrdojis peculium pertinent. Similiter ubi viget usus, antiquus quidem in Anglia temporibus solemnibus Paschae ct Nativitatis Domini singulis sacerdotibus munuscula dandi, haec ad ipsos dc iure pertinent. Caveat vero sacerdos, nc in suspicionem cadat aliquid recipiendi intuitu sacramenti Poenitentiae ab ipso administrati.

XV. Dc applicatione pecuniae quae cx iuribus stolae provenit, non una eademque praxis per totam obtinet Ecclesiam. Etenim quamvis Ecclesia sordidum quaestum detestetur, ob quem pro sacramentorum celebratione extorqueatur, vel exigatur pecunia a fidelibus ca petentibus, Concilium tamen Lateranense sub Innoccntio III, anno 121$ habitum, praescripsit ut observarentur laudabiles consuetudines, quarum vigore oblationes ex occasione celebrationis sacramentorum a fidelibus altaris ministris fiunt. Proventus cx hoc derivantes, ordinario sacerdotibus adiudicantur, quamvis diversis modis pro diversitate locorum distribuantur. Anteferenda vero videtur caeteris ca distributio quae magis ad allevanda onera Missionis possit conferre.

(1) Apud Bcdam *liistor. Angi,* IL 29.

(2) Philip. II, 2.

ipsas praesentes Litteras semper firmas, validas et efficaces cxistcrc ct fore, quibuscutnque iuris seu facti defectibus, qui adversus illas ad ĕlfe ctum impediendi vel retardandi carum exceutionem quovis modo vel quavis de causa opponi possent minime refragantibus, suos plenarios et integros effectus obtinere, easque propterea, omnibus ct singulis impedimentis penitus rcicctis, ab illis ad quos spectat, ct pro tempore quandocumque spectabit inviolabiliter servari ; sicquc et non aliter in praemissis per quoscumque indices ordinarios et delegatos iudicari ac definiri debere, ac irritum fore et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus *etc.*

1553

Ora bonorum nlMiooum adtninutriitonem.

Instr. S. C. de Prop. Fide 27 *Maii 1881* (au Prabf. Ap. Norvboiab). — I beni che si acquistano con l'elemosine raccolte per le missioni sono veri beni ecclesiastici, ancorche non vengano riconosciuti come tali dalla legge civile; quindi 1. Un missionario non puô di sua privata autorité acquistarli in nome proprio per poterne poi liberamento disporre, ma solo potrl farlo quando ne sia debitamente autorizzato c con le necessarie cautele. 2. Ne puô, ncanchc in vantaggio dclla Missione, alienare o ipotecarc senza una precedente autorizzazione i beni che avesse in tal modo acquistati. 8. 11 Prefetto Apostolico puô esigere dai missionari che facciano riconoscere legalmente simili acquisti, quando lo crcda espediente, dove la Missione cattolica è considerata come corpo civile avente diritto di possedere; o almeno che tali acquisti si facciano in nome di più comproprietarî fiduciari, per non csporre a facili perdite i beni acquistati per ia Missione.

1554

Gra indumenta Epueopi Minae tokmni adtu> lati·.

Ex Litt. S. C. de Prop. Fide 75 *Iunii [88[* (ad Ep. Vivcbvs.) — Fu rimessa alia S. C. dci Riti la domanda della S. V. intorno alia consuetudine di assistere m mozzctia c rocchetto alia Messa solenne. La stessa S. C. ha risposto chc quantunque il non assistere in cappa magna, c molto meno in pluviale c mitra alia messa cantata senza sacri ministri sia conforme allc norme liturgichc, pure non si deve credere chc sia lecito prostare assistenza in trono indossando il rocchetto c la mozzctta. Con tali indumenti come risulta dal Ccrimonialc de' Vcscovi, e dai decreti della memorata S. C., tra i quali qucllo citato dalla S. V. in una *Vdllispraten.,* è sempre victata al Vcscovo l'assistcnza in trono ; c quante volte ei voglia assistere ai divini offici od alia Messa solenne, deve rcgolarsi sccondo la istruzione data dalla S. C. in *una Oxomen.* dci 24 Luglio 1638 cioi che *Episcopus non in sede ordinaria sed in pruno stallo in choro super omnes alios assistat.*

1555

Ex Litt. Secretariae Brevium. 5 *fuHi [881.* — Ove non si tratti di Confraternité erette in insigni santuari, non suole concedersi il titolo di Arciconfraternita colla facolU di aggregare fuori dclla dioccsi ; o della provincia ecclesiastica sc il Sodalizio si trova istituito nella dioccsi dci Metropolitano. coofnteroiuti·.

1556

De auteii· adhi· icrism ucn- Γη<η!0Γ4ίη

S. C. S. Off. *g Iulii 1881.* — Gli Effli Inquisiton Generali nclla Cong. di fer. V loco IV 7. corr. si sono occupati di un esposto di Mons. Vicario Gen. della diocesi di Orleans con cui richiamava 1'auenzione dclla S. Sede sullu quasi generale falsificazionc cd adaltcrazione chc suole farsi dcll'olio di oliva ; ed cssendo noto chc ciô accade pure dei vino, e fin anche del pane azimo, in modo da compromettre la validité di quei sagramenti che richicggono tali generi per materia ; hanno disposto chc da cotesta S. Cong, (di Propag.) nelle rispostc chc si danno ai Vcscovi sullc relazioni dello stato delle chicsc, capta opportunitate, s'insinui loro chc adoperino le maggiori possibili cautele nell'acquisto dei medesimi generi per l'uso dei Sagramenti

1557

i0t.!?11

S. C. S. Off. *31 Aug. [881.* — In Congrcgatione Generali S. R. ct Universalis Inquisitions habita coram Eiïiis ac RmisDD. S. R. E. Cardinalibus in rebus fidei Inquisitoribus Generalibus, prachabito voto DD. Consultorum iidem E®i ac R®i DD. decreverunt : — Benedictionem nuptialem quam exhibet Missalc Romanum in *Missa pro sponso et sponsa* semper impertiendam esse in matr moniis catholicorum, infra tamen Missae celebrationem iuxta rubricas, et extra tempus feriatura, omnibus illis coniugibus, qui eam in contrahendo matrimonio quacumque ex causa non obtinuerint ; etiamsi petant 'post quam diu iam in matrimonio vixerint, dummodo mulier, si vidua, benedictionem ipsam in aliis nuptiis non acceperit. Insuper hortandos esse eosdem coniuges catholicos, qui benedictionem sui matrimonii non obtinuerunt, ut eam primo quoque tempore petant. Significandum vero illis, maxime si neophyti sint, vel ante conversionem ab haeresi valide contraxerint , benedictionem ipsam ad ritum et solemnitatem, non vero ad substantiam ct validitatem pertinere coniugii. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

1558

JuniSi Instr. S. C. de Prop. F. *1 Sept. r88i.* (ad Vic. Ap. Tusk. Or isxt.) — r. Cum particularis aliqua Missio Ordini seu Instituto religioso a S. C. de Prop. Fide commendatur, onus assumit idem Ordo vel Institutum sufficientem numerum suorum religiosorum ad Missionem designatam mittendi tum ad curam animarum in christianitatibus iam existentibus exercendam, tum ad fidem inter infideles praedicandam. Quos vero Ordo vel religiosum Institutum missionibus destinare contigerit, eosdem proponit Vicario Ap. qui, si ad animarum curam exercendam idoneos iuvenerit, cos approbat, iisque jurisdictionem ct necessarias facultates concedit. Quoad ipsorum a praedicto munere remotionem servanda est Constitutio fel. rec. Benedicti XIV quae incipit *Firmandis (V.n.rf)·*

Γ vtrTr™?-p«jenn«Œ

2. Omnes missionarii regulares in iis quae pertinent ad vitam religiosam et disciplinam internam proprii Instituti unice dependent a proprio superiore regulari.

9. Iidem missionarii regulares tamen, quoad curam animarum et sacramentorum administrationem, ct in casibus a iurc nominatim expressis, totaliter dependent a Vic. Apostolico.

4. Hinc missionarii regulares duplici ligantur obedientia, una erga caput Missionis, altera erga superiorem regularem. In casu condictus prima praeferri debet, quippe quae est erga ipsum supremam S. Sedis auctoritatem.

5. Institutio cleri saecularis ct catechistarum pertinet ad Vic. Ap. qui ius quoque habet quoad omnia visitandi scholas primarias seu dementares in missionibus ct paroeciis regularibus aeque ac in saecularibus.

6. Quoad bona temporalia, sive mobilia sive immobilia, reditus, eleemosynas etc. quae intuitu missionum data sunt, religiosi sodales Vicario Ap. rationum reddere tenentur aeque ac missionarii cleri saccularis.

7. Mens est Sanctitatis Suae ut observentur etiam alia iuris capita, licet in hac instructione dc iis mentio non fiat, quae concinentur in Constit. *Romanos Pontifices* ab eadem Sanctitate Sua edita sub die 8 Maii 1881.

8. Ceterum nihil obstat quominus Vicarius Ap., attentis particularibus suae Missionis circumstantiis, pro sua prudentia, et salvis suis iuribus, consilio vel opera superioris regularis utatur, cidemque eas subdelcgct facultates quas in Domino expedire consueverit.

1559

pro Iwn»- S. C. Indulg. rj *Sept. r88i.* — i. Cum ad lucrandas Indulgentias sive plenarias, sive partiales, praescribitur ad mentem seu intentionem Summi Pontificis orare, sufficitne, ut nonnulli docent, orare mcntaliter?

2. An sit reficienda opinio docens recitationem devotissimam etiam unius *Pater* ct *Ave* cum *Gloria* sufficere ad explendam conditionem orandi pro summi Pontificis intentione, vel potius admittenda opinio illorum qui requirunt recitationem quinque *Pater* et *Ave,* aut orationes aequivalentes.

R. Ad 1. Laudabile quidem est mcntaliter orare, orationi tamen mentali aliqua semper adiungatur oratio vocalis.

Ad 2. Detur decretum in una Brioccnsi sub die 29 Maii 1841 ad dub. 3. (1).

1560

S. R. C. 70 *Decembr. 188j.* — Ur o bl I b^. b»ptHmonftr<î uatibo». — Utrum patrini in Baptismo recitare possint *Pater* et *Credo* lingua vernacula, dum parochus ea recitat latino sermone.

R. Posse.

1561

S. C. S. Officii *n Ianuarii 1882.* — Se ptuSuorSak sia valido il battesimo amministrato dagli eretici colla seguente forma: *Ego te baptizo in nomine Patris, Ego te baptizo in nomine Filii, ego te baptizo in nomine Spiritus Sancti.*

R. Baptismum exposita forma collatum esse validum.

1563

S. C. Concilii *28 Ianuarii 1882.* — Gr a- Ditpcnuliocan mainmonialfea cxeculonbu» acia» aliquid exigere. natkn kt Mindonikn. — An et quomodo tolerari possit consuetudo qua officialis Curiae episcopalis ob exeeutionem dispensationum, quae ab Apostolica Sede conceduntur super matrimonii impedimentis, quaedam munera, praemia, vel stipendia nedum accipere sed et exigere solet.

R. Quoad exeeutores negative in omnibus.

1563

S. C. de Prop. F. *6 Feb. 1882.* (C. G.) a Vicani» λpoBt0,IC1·· — Missionarii ad clerum saccularem spcctantes, qui ab Apostolica Sede datis authenticis litteris ad missiones destinantur, Vicariorum Apostolicorum omnimodae Jurisdiction!, visitationi ct correctioni omnes ec singuli obnoxii sunt. Regulares vero qui exemptionis privilegio gaudent omnino iisdem Vicariis Apostolicis subiaccrc debent in iis generatim quae pertinent ad curam animarum, ad sacramentorum administrationem, atque in ceteris casibus a iure nominatim expressis.

(i) En decretum: «Preces requisitae in Indulgen- « tiarum concessionibus ad adimplendam Summi Pon· « tificis intentionem, sunt ad uniuscuiusque fidelis li- « bitum, nisi peculiariter adsignentur ·.

1564

be preabu» lingua vernacula coram sstfio Sa- ττ? capoMto'

S. R. C. 27 *Febr.* n?(?2. — LbAVRNWORτΙΠΚV. — î. Num hccat sacerdoti celebranti, ante vel post expletum Missae sacrificium, publice recitare preces vel hymnos in lingua vernacula , v. g. novemdiales B. Mariae Virginis vel alicuius Sancti, coram SSflio Sacramento publice exposito.

2. Num liceat sacerdoti coram SSfho Sacramento solemniter exposito ob devotionem Sanctissimi Cordis lesu in ecclesia publice celebranti, recitare actus vel alias preces in honorem eiusdem SSrTii Cordis in lingua vernacula ad auditum populi fidelis adstantis, ita ut ad istas preces vel actus ipse respondere valeat.

3. Num liceat generaliter, ut chorus musicorum (idest cantores) coram SSflio Sacramento solemniter exposito decantet hymnos in lingua vernacula.

R. Ad t. Affirmative, quoad preces tantum.

Ad 2. Affirmative; seu provisum in praecedenti.

Ad 3. Posse; dummodo non agatur de hymnis 71· *Deum* et aliis quibuscumque liturgicis precibus, quae nonnisi latina lingua decantari debent.

Ï565

îîd'nnîi "°V/ icopWtuifii vocandi.

Litt. encycl. S. C. de Prop. F. j *Martii 1882.*— Inercndo alie istruzioni riccvutc questa g. q . di Propaganda per gli Affari Orientali nella generale adunanza tenuta il 27 dei mese u. s. dovette occuparsi dcll' uso della qualifica *in partibus infidelium* chc si è data fin qui alie chiese cd ai Vescovi non residenziali. Tutto ben ponderato il S. Consesso giudicô prender le seguenti determinationi :

1. Resta abolita dei tutto la formola *in partibus infidelium.*

2. A questa ê sostituita altra esprimente il nome antico dclla regione, ov' è situala la sede del Vcscovo, cioê p. es. *N. N. Archicpiscopus Corinthius in Achaia.* Come perô era libero Γ uso della formola antica, cosl sarà in liberti di ciascuno usarc della nuova, ovvero denominare il Vcscovo solamente dalla sede, dicendo p. es. *N. N. Archicpiscopus Corinthius* senza altro.

3. Quando occorra o si vogiia distinguere con una appcllazionc comunc i Vescovi e le Chiese non residenziali dai Vescovi o Chiese residenziali, invcce di chiamarli *in partibus infidelium,* si chiamino in comunc, come il più dclle volte si è -praticato finora, *Episcopi* seu *Ecclesiae titulares.*

Il S. Padrc, cui furono sottoposte siffatte risoluzioni nell' udienza dei 28 dei mese stesso degnavasi munirle di sua sanzione, incaricando questa medesima S. C. di portarie ufficialmente a notizia dc' varii pontificii dicasteri.

1566

aoxorum m caie$foroia co1'

Ex Litt S. C. S. Officii *8 Martii 1882.* — Gli Erhi c Rffii Cardinali Inquisitori Generali nella Congregazione tenutasi nella Fcria IV 8 Marzo dei corr. ann. esaminarono c discussero il caso gravissimo proposto a cotesta S. C. da Monsig. Laurano Rectore dei piccolo Seminario Grcco-Rumeno di G.. V..., c dictro matura discussione emisero la seguente risoluzione, che nella Udienza dclla stessa feria e giorno fu approvata e confirmata da Sua Santitl.

< Quanto al piccolo Seminario decisero : < *Pro nunc.... tolerari posse,* chc si ricevano « eterodossi, purchc in numero discreto , cd « osservate *mutatis mutandis* 1c rcgole date per < Leopoli nella fer. VI loco IV t Giugno 1866 < *(V. n. 12Q2)* faccndo di più notare t. le re- < gole deli' Albizi (1) circa 1'abiura, secondo « lc quali si debba esigere dai giovani avanti < Γ etl di 14 anni la sola professione dclla fede < cattolica , prima di ammetterli ai ss. sacra- < menti ; da quelli poi che hanno passato 1' etl < di 14 anni, la formale abiura dclla setta alia < quale appartennero; – 2. chc occorre appre- < stare un antidoto alia istruzionc scismatica e < protestante, dando agli alunni una speciale < istruzionc contro quella riccvuta, e ciô senza < che di questa nuova pratica si faccia strepito « o rumore ali' esterno >.

(1) La rcgola proposta dall' Albizi nell' opera *De in· conflantia in Fide, Part, i, Cap. XIF n. p. jy,* è la seguente:

« Prius cognoscitur an sufficienter sint instructi, sin « minus mittuntur ad aliquem virum doctum ut ĥn • struantur. Demum instructi, si minores sint quatuor- « decim annorum, sola professione fidei facta, recon- « ciliantur Ecclesiae; ut fuit observatum de anno i6x J « sub dic 20 Iunii cum puero haeretico anglo annor. « decem, ct fuit scriptum Nuncio Coloniae dic 20 Au- « gusti *16*14 quod ita observaret.

« Si vero sint maiores annor, quatuordecim, sed « minores vigintiquinque admittuntur ad reconciliatio- « nem cum abiuratione dc formali, sed cum clausula « *citra poenam relapsus* etc.

« Advertendum tamen est, clausulam apponi solum- « modo in abiuratione facta a minoribus sponte com- « parentibus, non autem in minoribus denunciatis ct e praeventis etc.

« .... Nihilominus quoad abiurationem nulla est dif- « ferent a inter maiorem ct minorem vigintiquinque < annorum, sed utrisque aequaliter imponitur, cum non « agatur dc poena corporali, sed dc expurgatione dc- « licti quoad suspicionem hacrcsis, cuius purgatio omni- « bus communis est ».

1567

E EptMMi 1J» trtr·» kmni <t v« r»c

S. R. C *rr Martii 1882* — Moxt cr kysn. rt Axgklor. — Inter alia dubia a Rrfto D. Epi- $co^w Sacrae Coftgni Rituum pro opportuna resolutione proposita, quibus hac ipsa die responsum est, illud era: quo exquirebat: An, attentis ioci circumstantiis, liceret Episcopo Missae solemn! cantatae ac Vesperis intéresse rochetto et mozzetta parato, sive assistere pluvialí scu cappa ornato, inservientibus pueris supcrpelliceo indutis, qui vices suppleant sacrorum ministrorum Episcopo assistentium. Sacra Rituum Congr., referente eiusdem Secretario, inhaerens praescriptionibus Cacrcmoniaiis Episcoporum, ac plurium decretorum, declarare debet nullatenus licere Episcopo sedere in throno cum rochetto et mozzetta, vel cum pluviali et cappa, adhibendo simplices clericos superpeliicco indutos loco sacrorum ministrorum assistentium. Verumtamcn ipsa S. C., attentis expositis circumstantiis, indulgcndum censuit ut Episcopus assistere possit praefatis sacris functionibus in primo stallo in choro super omnes alios, ad tramitem decreti in una *Oxomen.* diei 24 Iulii 1638 (t).

1568

S. R. C. r/ *Martii 1882* — Dkcr bt um tcrurio bcdkt· Genbr al b — Ex minas recta interpretatione i.n Keccicauc. jCCfe(orunl Sacrae Rituum Congregationis quibus declaratum fuerat dici posse Missam de Requie, praesente cadavere , diebus ritus duplicis primae classis non festivis dc praecepto excepto festo Titularis, factum est ut nonnullis in ecclesiis usus invaluerit eiusmodi Missas canendi in solemnitate Anniversarii propriae Dedicationis, quod utpotc festum Domini ac prae Titulari maioris dignitatis honore pollens, vi decretorum nunquam ipsi postponendum est. Quocirca eadem Sacra Rituum Congregatio, ad omnem ambiguitatem tollendam, opportunum e re esse duxit declarare, quemadmodum per praesens decretum declarat ac praescribit :

‹ Nullibi licere in anniversario Dcdicatiônis ecclesiae propriae Missam de Requie, ne praesenti quidem cadavere, decantare ; quemadmodum in Patriarchal! Basilica Lateranensi alii^quc praestantioribus Urbis ecclesiis semper cautum fuit ».

Atque ita declaravit ac servari mandavit. Facta autem per Sacrae Rituum Congregationis Secretarium SS1T10 Domino Nostro Leoni XIII relatione, Sanctitas Sua decretum Sacrae Congregationis approbavit ct confirmavit, dic 16 eodem mense ct anno.

1569

S. Poenit. Ap. *16 Martii 1882.* — An ii qui ratione affectae valetudinis a lege iciu- nn dispensandi sunt, possint ns diebus, quibus per indultum usus carnis concessus est, saepius per diem carnibus vesci. qui a le‹e itleeH

R. Fideles qui ratione affectae valetudinis a lege ieiunii scu unicae comestionis eximuntur, licite posse iis quadragesimae diebus, quibus esus carnium per indultum permissus est, toties carnibus vesci quoties per diem edunt.

1570

S. R. C. *4 Man 1882.* — Sasctor ibn. — luxta Caeremonialc Episcoporum inter Vesperas rum. solemnes potest thurificari praeter altare SS. Sacramenti etiam illud dicatum Sancto cuius festum agitur. Hinc quaeritur num liceat a suppedaneo altaris Sancti thuriticarc tantummodo ipsius Sancti imaginem, omissa crucis ac totius altaris thurificationc.

R. Servetur loci consuetudo.

IS?!

Const. Leonis PP. XIII. *ro Junii 1882.* F0 ^ \ ^ - — In suprema rei christianae procuratione, *copi «lebnn. beato Petro Apostolorum principi eiusque successoribus divinitus data, illud Romanos Pontifices summa vigilantia providere nccesse est, ut omnes sacrorum ministri curam animarum gerentes sui muneris officia, ex quibus commune Ecclesiae bonum magnopere pendet, studiose ct accurate exerceant. — In iis autem eminet sacrosanctum Missae sacrificium , pro salute populi cui quisque praecst, nominarim faciendum ; cuius vim officii Patres Tridentini cx praecepto divino proficisci tradiderunt (2). Quapropter ne quis in ca re delinqueret , Benedictus XIV Decessor Noster, editis rkpostolicis Litteris « *Cum semper oblatas* » dic 19 Augusti an. 1744, edixit omnes ct singulos, qui in aliqua parochiali ecclesia quocumque titulo animarum curam gererent, in singulis Dominicis nliisque diebus festis « non modo sa- ‹ crificium Missae celebrare, sed etiam illius « fructum medium pro populo sibi commisso « applicare debere : nec illud pro alijs applicare « in choro supra omnes alios assistat, ct hoc etiam « casu sine ulla assistentia canonicorum, dc qua |o- « quitur Caeremonialc Episcoporum lib. 1, cap. 8 ».

(1) Er decretum: «Episcopus Oxomen. ob parti- « cularem devotionem cupiens etiam diebus fetialibus intéresse divinis, supplicavit pro licentia adsistendi « cum rocheto et motzctu. — Et S. R C. concessit « dummodo noo in sede ordinaria, sed in primo stallo

(2) Scss. XXIV cap. 1 *de Reform.*

« aut pro huiusmodi applicatione eleemosynam * percipere posse. » —Quibus quidem in litteris upeita Episcoporum mentio nulla ẹst nihilominus dubitari non potest, quin Pontifex sapientissimus quod de parochis tam graviter praecipiebat, idem dc maioribus animarum pastoribus intelligi tacite saltem et oblique voluerit. Idquc mulio verisimilius apparet ex eo quod proximus eius successor Clemens XIII in hoc eodem genere exposuit et declaravit. Is enim in Litteris Encyclicis < *A quo dic* » post. Id. Seplemb. an. i?58 datis, cum multa de episcopalium munerum perfunctione dixisset, illud etiam adiecit, sacrum pro populo peragere *crebro* Episcopos oportere, de sc deque Venerabilibus Fratribus suis in hanc sententiam locutus: «Cum non nostras tantummodo cu-
« rare debeamus infirmitates, sed etiam putare
t aliorum mala ad nos pertinere, et ea aeque
< habere ac nostra, vehementius diutiusque in-
« tendenda nobis ad Dominum nostra est oratio
« qua, tamquam Ecclesiae fidelium interpretes
« omnium fidem, spem et caritatem anteocu-
« los Domini statuentes, quod omnibus in uni-
« versum quodque cuique fidelium opus est, a
< Domino impetremus. Dei autem exorandi viam
« nobis muniet, et quidvis adipiscendi etiam
< aperiet augustissimum Eucharistiae sacrifi-
« cium. Idcirco vel maximis nostri muneris oc-
« cupationibus etiam implicati, sacrosanctum
« lesu Christi Corpus ct Sanguinem non rc-
« casabimus quominus frequenter Deo otfera-
« mus, nullumque maius putemus nobis datum
« esse negotium, quam crebro placationis ho-
« sliam pro nostris populiquc peccatis Deo Pa-
« tri immolare ». Haec Decessor ille Noster non minus sapienter quam pie.— Verum quibus Episcopi diebus perlitare pro populo debeant, nihil ille constituit: cx quo factum est, ut inter doctores catholicos atque etiam inter ipsos Episcopos dc officio conveniret, de diebus discreparet. Cumque hanc opinionum varietatem Romanae Congregationes Nostrae ad hanc diem minime sustulerint, non eadem ubique cxlitit disciplina, sed varia in locis variis consuetudo. Nunc vero Episcopi plures, omnem haesitationis caussam sibi penitus eximi cupientes, significarunt avere se et orare, ut de ipsis diebus Sedis Apostolicae auctoritate decernatur, lata lege, cui omnes in reliquum tempus obtemperent. — Igitur cum nihil Nobis tam curae sit, quam publica Christianorum utilitas et rerum sacrarum aequabilis in omnibus locis disciplina, simulque velimus Venerabilibus Fratribus Nosjris Episcopis, praesertim tam aequa postulantibus, satis facere, nihil differendum ducimus, quin dc ea re pro potestate Nostra statuamus ac iudiccmus.

Gencratim vero et universe officium istud episcopale, de quo loquimur, non est difficile cognoscere quam sit sacris litteris consentaneum, ct praeteritorum temporum memoria te»tatum. Quae enim loca caussas rationesque suppeditant, cur gencratim quotquot sunt animarum pastore» fundere preces sacrumque facere debeant pro populo quem regunt, cx iisdem locis efficitur, idem plane esse officium Episcoporum: sunt enim Episcopi in munere pastorali principes. Sic u primo Ecclesiae ortu rerum externarum administrationem deponere Apostoli properaverunt, quo sibi commodius *orationi et ministerio verbi* insistere liceret (i). Et Paulus ad Colossenses dc se ipso *Non cess imus* inquit, *pro vobis orantes ct postulantes ut impleamini agnitione voluntatis eius in omni sapientia et intellectu spiritali* (2). Et ad Philippenses : *Gratias ago Deo meo in omni memoria vestri semper in cunctis orationibus meis pro omnibus vobis cum gaudio deprecationem faciens* (3). Et ad hanc deprecationem, in qua Paulus cum gaudio ct gratias agens Deo semper haerebat, non est dubium, quin sacrificium Eucharisticum adhiberet, quod est praestantissimum precationis genus, ct cuius ille potissimum caussa pontifice» Christianos testabatur esse constitutos : *Omnis pontifex ex hominibus assumptus pro hominibus constituitur in iis quae sunt ad Deum, ut offerat dona et sacrificia pro peccatis* (4). Quemadmodum vero ex his locis perspicuam est, omnino Episcopos debere rem divinam pro salute populi saepe facere, ita facile intelligitur quam deceat, immo quam oporteat in diebus festis singulis tacere. – Etenim festi dies singulari quadam ratione religioni addicti et consecrati sunt: per eosque, assucti intermissione laboris, christianis praecipitur plus operae iis rebus tribuere, quae ad excolendum expiandumque animum pertinent; maxime vero augustissimo sacrificio intéressé, quo creatori et gubernatori rerum omnium Deo debitum latriac cultum adhibeant. Quamobrem ipsa videtur dierum festorum sanctitas postulare, ut Episcopi, Ecclesiae sibi commissae custodes et principes, sanctissimum Missae sacrificium pro populo offerant Deo, « quo tam-
« quam Ecclesiae fidelium imerpretes, omnium
« fidem, spem ct caritatem ante oculos Do-
« mini statuentes, quo 1 omnibus in universum,
« quodque cuique fidelium opus est a Domino
« impetrent ». Huius disciplinae probe ooportunitatem utilitatemque viderant Episcopi veteres, qui summa cum religione sacrificandi munus per dies festos semper usurpaverunt. Quod sane complura Christianarum antiquitatum monumenta confirmant: ct in iis commemorandum videtur S. luscini M. testimonium ex apolo-

(1) Act. VI, 4 ct $eq.
(2) Ad Coloss. 1, 9.
)) Ad Philip. I, J-4.
4) Ad Hcb. V, i.

gîa l. ad Antoninum Pium (1). in qua postea· quam nitide dcclarassct, consecratum in Eucharistico Sacrificio panem ct vinum < non ut « communem cibum ct potum sumi » a Christianis, sed ut < incarnati Icsu carnem ct san- < guinem », quemadmodum < Apostoli in com· <mentariis suis, quae vocantur Evangelia, tra- « diderunt », mox graphice describit rationem totam unde ab initio Ecclesia catholica , per oblationem huius Eucharistici Sacrificii , so- lcmncm cultum Deo optimo maximo exhibere consuevit Dominico quoque dic, quem gentiles *diem solis* appellabant, ethnicum Imperatorem his verbis allocutus: < Ac solis, ut di- « citur, dic omnium sive urbes sive agros in- < colentium in cumdcm locum fit conventus, « et commentaria Apostolorum aut scriptu Pro- < phetarum leguntur, quoad licet per tempus. < Deinde ubi lector desiit, is qui pracest admo- < nitionem verbis ct adhortationem ad res tam « praeclaras imitandas suscipit. Postea omnes < simul consurgimus et pieces emittimus: at- « que, ut iam diximus, ubi desiimus precari, « panis affertur ct vinum et aqua : et qui prae- < est preces ct gratiarum actiones totis viribus « emittit, et populus acclamat, *Amen* , ct co- « rum, in quibus gratiae actae sunt, distribu- < tio fit ct communicatio unicuique praesentium, « ct absentibus per diaconos mittitur ». Quod vero S. Justinus per ea verba *qui praeest* non semel prolata designet hoc loco praesertim Episcopos, in ambiguo esse non sinunt tot illae quae supersunt sanctorum Ecclesiae Patrum orationes seu Homiliae, quas *inter Missarum solemnia* constat esse pro concione recitatas. Sic S. Gregorius M. (2) « quia inquit, Missa· < rum solemnia ter hodie celebraturi sumus, < loqui diu de evangelica lectione non pos- • sumus ». Immo in hac re tam constans disciplina tenuerat , ut si forte diebus festis a Christianorum conventu abfuisset Episcopus; item si concionem habere aut divinam hostiam litare praetermisisset, novitatem ct insolentiam rei haud secus mirarentur omnes (3), quam si diebus iuri dicundo statutis vacuum tribunal, vacua iudicum subsellia cernerentur. Sacris autem in dies festos operante Episcopo, *communis sacrificii* oblatio fieri dicebatur: (4) cuius appellationis ea profecto vis est, ut satis significet, praesente populo ct pro populo Sacrificium fieri consuevisse. — Huc aliud etiam spectat, quod erat in more positum Pontificum Romanorum : ii quippe Dominicis diebus, peracto Sacrificio, quidpiam *consecratorum munerum* mittere ad singulos Urbis Titulos, seu curialia templa solebant, quibus in locis una cum inferioribus animarum pastoribus multitudo adesset, quae adesse Pontifici maxirno sacrificanti non potuisset. Quae quidem consecratorum munerum pars communi sermone *fermentum* appellata ob hanc caussam censetur, quod sicut modicum fermentum totam, cui iniicitur, farinae massam conglutinat atque attollit; ita mystico illo quasi fermento populus urbanus universus in unum vcluti corpus coalesceret, ut singuli se cum Pontifice maximo fide et caritate coniunctos, ct sacrificii , quod ille faceret, participes esse sentirent (5). Quod si mutata hodie consuetudine, nequaquam singulis diebus festis coram multitudine Episcopi sacrum faciunt, facere tamen pro populo necesse est. Revera Patres Tridentini , qui hoc officium ex praecepto divino repetunt (6), cum deinceps (7) iubent Episcopos curare ut omnes presbyteri « saltem diebus Dominicis et festis < solemnibus, si autem curam habuerint ani- « marum, tam frequenter ut suo muneri sa- < tisfaciant Missus celebrent >, cos profecto tacite monuerunt, ne olficio iusto ac debito, quod ab inferioribus animarum pastoribus exigerent, ipsi deessent. Quapropter in Concilio Provinciali Mediolanensi I, cui maxime proposita erat decretorum Tridentinorum promulgatio, praesentibus et suffragia ferentibus iis ipsis Episcopis, qui paulo ante ad sedes suas Tridento reverterant (8), constitutum est: < Cum Pontifices, ut inquit Apostolus, ex ho- < minibus assumpti pro hominibus constituai!· « tur in iis quae sunt ad Deum , ut offerant < dona et sacrificia pro peccatis, Episcopus « Dominicis et aliis festis diebus , nisi iure < impediatur, Missam celebret » (9). Quapropter mirum videri non debet , si theologiae moralis et iuris pontificii doctorum una fere sententia est, officium celebrandi Missam pro populo maiore ratione ad Episcopos , quam ad parochos pertinere. Omnium loco sit S. Alphonsi De Ligorio Ecclesiae Doctoris auctoritas: « Si autem parochi, et omnes quibus cura < animarum commissa est, tenentur in Domi· « nicis ct festis de praecepto Missam celebrare • ct applicare pro populo, tanto magis ad id < tenentur Episcopi tamquam principaliores ani· < marum pastores » (10). Cuius doctrinae ratio in eo maxime consistit , quod cum parochi auctoritate ecclesiastica instituti sint, eorum officium ex iure divino, quod *mediatum* ct *hypotheticum* vocant, proficiscitur. Contra vero

(i) în edit Maunn. pag. 8j, n. 61.
U) Horn. VIII in Evang.
O) S. Io. Chrisostomus Hom. I *de incomprehensibili Det natura.*
(4) Condi. I Pfov. Mechlinien. Fit. Dt *Epis.*
(j) Cfr. B. Io. M. Thomasli Card. Opusc. VI in edit. rom. omnium Opp. Tom VII, pag. 51 seqq. Cfr. etiam Augustini Orsi Card. Hist. Ecd. Lib. XXXI, η. $8.
(6) Scsi. XXIΠ Dc Reform, c. i.
(7) End. Sess. c. 4.
(8) Cfr. Orationem a S. Carolo Borromaeo habitam.
(9) Til. *dc frequenti divini sacrificii oblatione.*
(to) Thcol. Moral. Lib. VI, num. p6.

ad Episcopos pastorale munus *immediate* pertinet, quippe quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei: pertinet etiam *principaliter,* quia inest in cis perfecta ct plena cura pastoralis, cuius partem dumtaxat parochi exercent, Ecclesiae auctoritate sibi demandatam. Quod sane praedare S. Thomas his verbis complectitur: « Episcopi principaliter habent < curam ovium suae dioecesis : presbyteri au- < tem curati habent aliquas subministrationes < sub Episcopis > id est < secundum quod eis < ab Episcopo committitur > (1).

His itaque omnibus diu multumque consideratis, auditisque Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum sententiis, decernimus et declaramus, omnes et singulos Episcopos, quacumque dignitate, etiam cardinalitia, auctos, item Abbates iurisdictioncm quasi episcopalem in clerum ct populum cum territorio separato habentes, in Dominicis aliisque festis diebus, qui ex praecepto adhuc servantur, ct qui ex dierum dc praecepto festorum numero sublati sunt, omni exiguitatis redituum excusatione aut alia quavis exceptione remota, ad Missam pro populo sibi commisso celebrandam et applicandam teneri. Et ne cui dubitationi aditus pateat, declaramus, eosdem Episcopos ct Abbates huic officio satis esse facturos per celebrationem ct applicationem unius Missae pro universo populo sibi commisso, etiamsi duas vel plures dioeceses et abbatias aeque principaliter unitas regant. — Novimus quidem Romanas Congregationes Nostras aliud decrevisse de parochis duas vel plures parochialcs Ecclesias aeque principaliter unitas gerentibus : in quibus singulis singulae per dies festos Missae celebrentur et pro populo applicentur necesse est. Sed alia est parochorum, alia Episcoporum ratio. Etenim cum cuique parocho specialis in unaquaque paroecia ac definita populi cura commissa sit, festis diebus parochus non modo celebrare pro populo debet, sed etiam in parochialc templum populum admittere, ut sacrosancto Missae sacrificio intersit, ct audiat verbum Dei et sacramenta pro opportunitate recipiat, ct iis omnibus officiis excolatur, quae diebus praesertim Dominicis aliisque festis praestanda sunt. At non haec valere possunt pro Episcopis, qui dissimili in conditione ct caussa versantur, cum nulla lege hodie iubcantur omnibus diebus festis sanctum Sacrificium in cathedrali templo peragere.

Quamquam vero minime necessarium, opportunum tamen ducimus declarare, ca quae supra constituta sunt, ad Episcopos non spectare, qui *titulares* dicuntur, quique ad dignitatem episcopalem promoti, ideo a Romano Pontifice titulo decorantur Ecclesiarum cathedralium, quae olim florentes, nunc clero populoque catholico destituuntur, ne scilicet antiqua earum dignitas ct memoria penitus deleatur. Cum enim ipsi sedium suarum possessionem non capiant, qua dumtaxat suscepta, munus, de quo diximus, Episcopi implere tenentur (2), cumque nullus neque clerus neque populus eorum regimini tradatur, satis constat eos, uti carent usu atque exercitio potestatis ex episcopali consecratione acceptae, ita etiam haud esse officiis atque oneribus curae episcopalis obnoxios. Sed tamen, si aequitatis caritatisque episcopalis ratio habeatur, non potest non consentaneum videri, eos etiam interdum sacrificium offerre, ut respiciat Deus miseram Ecclesiarum illarum conditionem, quarum titulo et nomine ipsi honestantur. Huic rei optime congruunt quae a Pio VI Decessore Nostro in consecratione Episcopi Cyrenensis die 4 Octobris an. 1778 in Basilica Ostiensi dicta sunt: cum scilicet enumerans caussas ob quas Apostolica Sedes Ecclesias etiam ab infidelibus occupatas conferre solet, < oportere, inquit, aliquem exi- < stere cui singulariter incumbat, si non regere < captivam illam miseri gregis portionem, pre- < ces saltem ac lacrymas pro eadem ad mise- < ricordiarum Patrem assidue effundere >.

Volumus autem praesentes Citeras etc.

1572

Grex facultatem dispernandi super. dupa: cultus in casu matrimonii cum iudaeis.

S. C. S. Officii *12 Iulii 1882.* — In facultate extraordinaria *D* sic legitur: *Dispensandi cum suis subditis,.., excepto..... casu matrimonii cum viro vel muliere iudaeis, super impedimento disparitatis cultus.*

Nunc: 1. Si quis ex familia iudnica ortus qui non circumcisus neque unquam iudaismum professus est, cupiat cum catholica matrimonium inire, subiicitur ne hic illi clausulae *excepto insuper casu matrimonii cum viro vel muliere iudaeis?* Aliis verbis: an dispensatio super impedimento disparitatis cultus contrahentibus potest concedi iuxta hunc n. 3. Extr. *D.* In casu *negativo* suppliciter rogo dispensationem super impedimento disparitatis cultus inter catholicam et virum ex parentibus iudaeis natum. — 2. Si quis e patre iudaeo et a matre infideli vel haeretica natus, qui incircumcisus ct nunquam iudaismum professus est desideret in matrimonium ducere catholicam, possuntne contrahentes in hoc casu dispensari super impedimento disparitatis cultus sine respectu interpositionis *excepto insuper casu matrimonii cum viro vel muliere iudaeis ?* Si in hoc casu dispensatio super iudaismo opus sit, petam suppliciter hanc dispensationem.

(1) ā ā* qu. 184. art. 6 ad 2 et J. Vide cttim opusc. XIX cap. 4.
(2) S. C. Rit. in *Manor,* 12 Nov. 1831.

R. Vi numeri HI Facultatum concedi posse dispensationem super impedimento disparitatis cultus in casibus superius expositis, facto verbo cum SStflo. — SSrtlus benigne annuit pro praefata declaratione ct extensione facultatum, durante induito iam obtento.

1573

OioiMffl eede» nano ploriOu» addictoccdcsda.

S. R. C. 2J *Aug. I88?.* — BOMBAV -— In Vicariatu Apostolico Bombayen. Septentrionali nonnulli missionarii curam parochialem exercent m pluribus simul oppidis valde dissitis, in quorum uno tantum regulariter resident. In aliquibus ex illis locis ecclesiae benedictae habentur, ad quas Christianae communitates tamquam tot parochiae pertinent. Dubium exinde:— Utrum missionarius pluribus ibi ecclesiis adseriptus, dum in una tantum proprie residet, teneatur ad celebrandum Officium Titularium omnium illarum ecclesiarum, idque sub ritu duplicis primae classis cum octava.

R. Negative, attentis peculiaribus circumstantiis, sed tantum ecclesiae apud quam residere solet, vel dignioris.

1574

Circa Lltaota. rara approbatio nem.

S. R. C. 29 *Aug. 1882.* — Ar obxt xnkh. — Exponens Rrtius D. Episc. Argentinen. in picrisque Germaniae dioecesibus decisiones Sanctae Ap. Sedis circa approbationem Litaniarum ab Ordinariis, speciatim Monitum Sacrae huius Congr. sub die 16 Iunii 1880 latum (1), variis diversisque interpretationibus explicari, ab eadem Sacra Congregatione nonnullis propositis quaestionibus seu dubiis authenticam hac super rc declarationem expetivit.

Sacra porro Rituum Congregatio, propositis quaestionibus accurate expensis, sequenti unico responso satisfaciendum duxit, videlicet:

Monitum, de quo agitur, respicere Litanias in liturgicis et publicis functionibus recitandas ; posse vero, immo teneri Ordinarios alias seu novas Litanias examinare, et quatenus expedire indicaverint, approbare; at nonnisi pro privata atque non liturgica recitatione.

1575

Cira ðriait Ice qaaalutoiei.

Litt encycl. S. C. de Prop. F. *24 Septemb. 18S2.* — Sovcntc avviene, che ecclesiastici di rito orientale, c talvolta anchc laici si diano a questuarc ncll'Europa, cogli asserti titoli di fabbricare chiese, aprirc c mantcncre scuole, o altri simili, che possono interessare la fede c unità cattolica. Si presentano muniti di lettere commendatizie dc' loro Prelati cd anchc dei Patriarchi, lettere che talora sono state riconosciute non autentichc, e talora falsi anche i sigilli di cui erano munite. Talora i questuanti atfermano anchc titoli chc non hanno, c non rifuggono dall'usare insegne chc loro non convengono. Non lieve è il danno che deriva da tali arbitrarie, e talora anche fraudolcnte questue, sia per la estorsione di denaro, chc si fa ai fedeli, sia per la conscguente eventuale diminuzione delle loro elemosinc spccialmente a favore della Propagazione della Fede, e delle Chiese orientali, che han pur tanti bisogni, sia perche generalmentc pariando, una buona parte delle raccolte elemosine cede a vantaggio dci questuanti, dai quali non si ha rendiconto veruno, o non si ha mai certo cd ineccczionabile. È poi facile 1'intenderc, come o per un motivo o per 1'altro, tali questue non riescano mai o quasi mai allo scopo per cui si dicono facte; anzi e talora avvcnuto, che dei frutto di tali questue siasi abusato per combattere la stessa uniti cattolica. Da ciô appariscc perche la S. Sede è stata sempre sollccita d'impcdirlc, seppure in casi speciali non fosscro cspressamente autorizzate da questa S. C. la quale in tali casi ne tutela, per quanto è possibile, la fedele erogazionc. Senza ricordarc le disposizioni con cui la sa. me. d'Innocenzo XI nel Gennaio 1677 vietava le questue dci grcci, la sa. me. di Clemente XII col suo Breve *Dudum emanavit* dei 26 Marzo 1736, di cui si annette copia (2), tornava a proibire tali questue; proibizione che e pienamente in vigore per gli orientali in genere, quantunque oggi non possano forsc cscguirsi tutte c singole le prescrizioni contenute nel citato Breve. In seguito questa S, C. non ha cessato d'insistcrc su talc

fî) In Monito, de quo agitur, S. C. *sui muneris use duxit Rmos locorum Ordinarios admonere ne sinant alias Litanias recitari* nisi a S. Sede approbatas, *ac simul caveant suam approbationem pro impressione subnectere iis libri/ in quibus litaniae inveniuntur Apostolica sanctione carentes.*

(2) Litterae Ap. Clementis PP. XII *26 Martii sj)6* ita se habent: i. Dudum emanant a fel. ree. Innocentio PP. XI Praedecessore nostro, in Congregatione tunc existentium S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum coram ipso Innocentio Praedecessore habita, decretum typis subinde impressum ac evulgatum tenoris qui sequitur, videlicet :

« — Die 29 Ianuarii 1677. In Congregatione generali « de Prop. Fide habita in Palatio Ap. coram SS. D. N. « Innocentio PP. XI ac Emis et Rmis Cardd. eiusdem « S. C. — Decretum ne permittatur graccis cuius- « cumque status ct conditionis etc. pecunias quae- « stuare, vcl quovis alio modo eleemosynas petere. — • Cum sancta loca hicrosolymitana, in quibus Verbum o caro factum est, et nostrae reparationis mysteria, • Deo miserante, completa sunt, hactenus administra- te tioni, ct custodiae Fratrum S Francisci dc Obser· « vantia a S. Sede Ap. commissa nuperrimis hisce « diebus a graccis schismaticis, subornatis aulae tur- « cicae ministris, de manu dictorum Fratrum S. Fran-

argornento anchc con circolari spcdite ai RrTii Nunzî Apostolici, fra le quali giova ricordare l'ultima del 1875. Chc ansi non una volta la stessa S. C. si 6 veduta astretta a difhdnrc col mezzo di pubblici giornali taluni questuanti, dictro le rimostranze de Prclati, c talora anchc dei governi. Non cessando perô ancora il deplorato abuso, come consta dalle notizie e rcclami, chc frequentemente giungono alla S. C. si è sentita la nécessita di ricordarc 1c antiche c tuttora vigenti disposizioni affiche non siano ammessi nè tollerati cotali questuanti, sc pure non ne avcsscro formale ed esplicito permesso di questa S. C., rilasciato in forma autcntica, c di data reccnte.

1576

S. R. C. 25 *Sept. 1882.* — Adiagk . — An toleran possit canonicos quoscumque sivc in cathcdrali, sivc in aliis ecclesiis, iuxta veterem diocceseos consuetudinem, uti rochetto, mozzetta ct stola supra mozzettam in administratione sacramentorum, in benedictione do-

nici all rocheto.
mosxetu«1 toh ÎbuT1* lancî'°-

« cisci summo latinorum dedecore usurpau sint, i.s « praecipue subsidiis, quae ex fidelium Christianorum « eleemosynis iidem graeci perceperunt : ut huic see· « leri modus imponatur, neve cx fidelium pietate schi- « smaticis et perpetuis Ecclesiae Rom. hostibus aditus » au novas cumulandas iniurias aperiatur, SS. D. N. « Innocentius PP. XI. suorum Praedecessorum Ponti- « ficum vestigiis inhaerendo, etiam dc consilio et voto « Echorum ct Rthorum DD. S. R. E. Cardd. Congre- « gationi de Fid. Prop, praepositorum , omnibus et « quibuscumque S. R. E. Cardinalibus a latere Lega- « tis, Nuntiis Apostolicis, Patriarchis, Archicpiscopis, « Metropolitanis, Episcopis, Abbatibus, ceterisquc omni· r bus Ordinariis dc utroque clero sacculari, ct Rcgu- « lari ecclesiasticam jurisdictionem tam ordinariam, α quam delegatam in jurisdictionibus, sivc suis dioe- « ccsibus respective exercentibus, in virtute sanctae e obedientiae iniungit, atque inhibet, ut dc cetero qui· r buscumquc graccis tam saccularibus, quam ccclcsia- α sticis, etiam Regularibus quacumque dignitate, quam- « vis abbatial!, seu archimandritali, episcopali, metro- v politica, archiépiscopal!, sivc patriarchal! fulgentibus e tacite, vcl expresse, sub quocumque praetextu, per· « mittant pecunias quaestuarc, vel quovis alio modo r eleemosynam a fidelibus petere, etiamsi dc eorum « unione cum Ecclesia latina per abiurationem schi- « smatis ct fidei catholicae professionem in manibus ‹r Episcoporum, vcl Inquisitorum contra haereticam pra- « vitatem literis testimonialibus docuerint, vcl per alios « Episcopos ct locorum Ordinarios similis quaestuatio- e nis facultates in scriptis acceperint, vcl ad fidem dc n novo conversi, aliorum schismaticorum iram ct in- « sidias effugere conati sint, vel ad effectum reparandi « ecclesias ab infidelibus dirutas; et non obstantibus « aliis quibuscumque praetextibus ct causis : immo po- « tius omnes ct singulas literas patcntales a quocum- « que Praesule, etiam speciali nota digno, et a Tribu- ■ nalibus Curiae Romanae, ct eiusdem S. C% dc Fide « Prop, (dummodo contentis in praesenti decreto spe- « cialitcr ct expresse non fuerit derogatum cum poste- « riori data) statim ac in eorum Ordinariorum manus « pervenerint, ad Sacram Fide de Prop. Cong. trans- ir mittant. Et nc contra praemissorum omnium obscr- • vantiam allegari possit futuris temporibus Ignoran- « tia, eadem Sanctitas Sua dc consilio eorumdem « S. R. E. Cardinalium voluit, ut huic decreto, aut « etiam literis ad cius formam expeditis, seu expe- « diendis, sive scriptis sivc impressis, ab eiusdem ta- « men Sacrae Cong. Praefecto signatis, sigilloque so- ft lito munitis fides eadem adhibeatur, quae ipsis ori- e ginalibus praestaretur ; non obstantibus quiouscum- « que. Datum Romae dic 4 Februarii 1677: P. Card. « dc Alteriis Praefectus. Loco ▸k Sigilli, u. Cerrus Sc- • crctarius «.

2. Ac postmodum rc. me. Alexander PP. VIII Praedecessor etiam noster supplicationibus pro parte tunc pariter existentis Bernardi loscphi a lesu Maria Fratris expresse professi Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia *Reformatorum* nuncupatorum, ac Commîssarii, et Procuratoris Generalis in Romana Curia Terrae Sanctae sibi super hoc humiliter porrectis inclinatus, per suas in simili forma Brevis dic 21 Octobris 1690 expeditas literas idem decretum toto illius tenore inserto, approbavit, ct confirmavit, ac alias, prout in Alexandri Praedecessoris literis praefatis uberius continetur.

J. Cum autem ad Apostolatus Nostri notitiam pervenerit non deesse hisce etiam temporibus graccos schismaticos, qui subdolis artibus, ac ementitis praetextibus christindelium pietatem circumvenientes, in diversis catholicis regionibus pecunias quaestuarc, seu eleemosynas colligere praesumunt, iisque ad eorum schisma confovendum, erroresque pertinacius retinendos, ncc non ad ipsius verae Fidei, et catholicorum perniciem contra eorumdem fidelium mentem ac intentionem, nequiter abutuntur: hinc est, quod Nos firmiori Decreti, et Litcrarum praefatarum execution! ct observationi quintum cum Domino possumus, prospicere, simulque damnatas quaestuationes, seu eleemosynarum collectas huiusmodi impedire ac proscribere volentes, motu proprio ac cx cena scientia ct matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, praeinsertum decretum ab Innocentio emanatum, praefatasque literas super eiusdem decreti approbatione, ct confirmatione ab Alexandro Praedecessoribus editas, sicut praemittitur, cum omnibus, ct singulis in cis respective contentis harum serie approbamus quoque, ct confirmamus, ac innovamus, ulisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur, vim, ct efficaciam adiungimus.

4. Praeterea eisdem S. R. E. Cardinalibus, etiam dc latere Legatis, Patriarchis, Archicpiscopis, Episcopis, dictacquc Scuis Nunciis, Abbatibus, ac locorum Ordinariis quibuscumque in virtute sanctae obedientiae, ac sub poenis Nostro ac Romanorum Pontificum Successorum nostrorum arbitrio reservatis, motu, scientia, ac potestatis plenitudine paribus, tenore praesentium praecipimus ct mandamus, ut non solum omnes ct singulas literas, patentes, facultates» licentias, scripturas, ct documenta, quaestuationem seu collectam eleemosynarum huiusmodi quoquomodo concernentia , quae graccos praefatos habere, ac circumferre compcrerint, sibi tradi, ac consignari faciant, et ad memoratam Cong. Cardinalium negociis Prop. Fidei praepositorum transmittant, ut praefertur; verum omnem quoque pecuniam, scu eleemosynas quas eosdem graccos cx enarrata quaestuatione, sivc collecta eleemosynarum accepisse deprehenderint, sivc penes ipsos graecos, sivc penes alias cuiuscumquc gradus, status, ct conditionis personas, etiam in forma depositi extiterint, statim sequestro supponant, ac quanto citius fieri poterit, mitti pariter curent ad supradictam Cong. Cardinalium, a qua postmodum pecunia seu eleemosynae praefatae, in commodum ct utilitatem propagationis eiusdem Fidei catholicae, iuxta ipsius Congregationis morem et institutum, et non in alios usus, integre convertantur, ct erogentur. — Decernentes easdem praesentes literas semper firmas, validas *etc,* ■ —

morum quae fit in Sabbato Sancto, ncc non in aliis benedictionibus, processionibus et associationibus funerum (gallicc *convois funèbres).*

R. Negative, iuxta decreta, praesertim in die *12* Martii 1836 (1).

1577

Litt encycl. S. C. de Prop. Fide

mtdtiTop.FMc. *20 Octob. 1882.* — Quamvis hoc Sacrum Consilium vel a suis exordiis ad assequendum propositum sibi finem, christiani scilicet nominis per universum orbem propagandi, assidua sollicitudine adlaboravcrit, haud tamen omisit satagere ut evangelii praecones per diversas gentium terras dispersi, ubi opportunitas sese obtulisset, inspectis aut conquisitis monumentis aliisque rebus nedum ad religionis ipsius incrementum, sed etiam ad scientiarum artiumque progressum promovendum idoneis, civilis etiam societatis bono plane utilem navarent operam. Atque huius quidem studiosae voluntatis argumenta extant profecto plurima. Non semel enim colligendis vetustis codicibus doctissimos homines praesertim ad orientis regiones mittere non dubitavit quibus ad historicam populorum notitiam acquirendam, ad refutandos errores, ac libros liturgicos recensendos uteretur. Quod occasione legationis Gabrielis Evae Monachi Maronitae Libanensis in Aegyptum ad Patriarcham Copiorum superiori saeculo, auspice sa. me. Clemente XI, maxime factum est ; quo auctore deinceps iterum ad Scctense monasterium aliaque orientis loca missus est loscph Assemanus vir eruditissimus, qui peragratis iisdem regionibus Bibliothecam Vaticanam pretiosis codicum thesauris ditavit, ac doctissima *Bibliothecae Orientalis* volumina eiusdem Sacrae Congregationis typis edidit ; perillustre sane monumentum orientalium literarum studiis maxime accommodatum. Ac ipsa quidem Sacrae Congregationis typographia vel ab anno 1626 ad opera latina, graeca, arabica, chaldaica armena et illyrica tum c tenebris vindicata tum conscripta recentius cudenda constituta est ; quae deinceps aliis plurimarum linguarum typis ditata per duo ac dimidia saecula ita delectu ac numero editionum floruit ut eam non semel ipsi heterodoxi elapso saeculo omnes alias Europae caracterum peregrinorum apparatu facile superare ultro affirmaverint.

Ad haec addenda, quae Sacra Congregatio assidue a missionariis expostulare nullo non tempore consuevit, cum circa geographicas et corographicas chartas ad obscuras barbarorum regiones cognoscendas perutiles, tum circa omnigena documenta ad eorum mores, consuetudines, praesertim religionem addiscendam, maxime vero Indorum ac Sinensium litcras ct leges interpretandas conferre poterant.

Praecipuum tamen cius studii monumentum in ipsa Collegi Urbani sede hoc exordiente sacculo constituit, Musaeum inquam a Cardinali Stephano Borgia olim eiusdem Satrae Congregationis Secretario, homine omni scientiarum genere eruditissimo collectum Sacracque Congregationi haereditate relictum ; quod ipsa curis suis insequenti tempore auxit ac plurimis vetustis codicibus et numismatibus, ncc non variis barbarorum cimcliis locupletavit.

Dolcndum plane rcccntiori aetate in tanta religionis ac societatis perturbatione Sacrum Consilium gravissimis negotiis distentum ac difficultatibus praepeditum hactenus haud potuisse, ut profecto mens illi erat, studia maiorum assidue aemulari, ac memoratum Musaeum novis incrementis amplificare. Nihilominus cum in praesentiarum ex divina largitate catholicae missiones longe lateque per universum terrarum orbem feliciter florescere videat, suisque coeptis vel ipsa itinerum terra manque facilitas, et commerciorum inter diversas gentes frequentia apprime faveat, nulla ratione deesse huic officio voluit, ut, quantum in se est, fidei simul ac scientiae progressibus adlaborct. Enitn- vero dum civilia diversarum Europae regionum gubernia summam in iis rebus conquirendis diligentiam adhibere solent, maxime convenit Sacrum hoc Consilium, quod ad gentes fide atque humanitate informandas ordinatur, ac tanta subsidiorum copia in variis terrarum plagis ope missionariorum instruitur, huic operi manum strenue admovere.

Itaque Sacra eadem Congregatio uti ad Amplitudinem Tuam, ita ad omnes Vicarios Apostolicos, Missionum Praefectos caetcrosquc locorum suae iurisdictionis praepositos a me scribi iussit, ut si qua ad cuiusque regionis geographiam adhuc accuratius describendam, populorum historiam, anes, mores, consuetudines, religionem potissimum illustrandam plane singularia deprehenderint, quaeque gentium vel infantiam vel progressum in societate innuere noverint, ca conquirere studeant: addant vero quae ad historiam naturalem regionis cognoscendam, botanicam nimirum, mineralogiam et zoologiam prodesse videantur, et ad Sacram Congregationem pro opportunitate mittant. Haec vero uti accuratius asserventur, Sacra eadem Congregatio memoratum Musaeum Borgianum in amplissima conclavia penes ipsum Collegium Urbanum nuperrime transferri decrevit.

(1) Proposita fuerint dubia: » 1. Num teneatur(ca- « nonicui) ferre super habitu cborali stolam quando • iSMitentum praestat Episcopo, dum in oratorio pri- • vato Missam celebrat ; ct quatenus negative : — *2.* Num « sibi liceat, absque violatione rubricarum, stolam ferre « in casibus supradictis ». Respondit S. C.: « Ad t.Ne- « gative. — Ad 2. Obstant decreta ».

Exploratum vero mihi est Amplitudinem Tuam, pro eo quo pollet in sacrum hoc Consilium obsequio et affectu, omnia acturam ut ad coeptum hoc perficiendum ultro concurrat. Quam tamen rogo ut, ubi de magni pretii cimcliis acquirendis sermo sit, in antecessum ad me (S. Congfiis Praefectum) scribat: apud nos vero, quid in casibus singulis agendum sit decernetur.

1578

Ckca applicatiooem Mutae pro popolo apud orientalc·

Ex Litt. encycl. S. C. de Prop. Fide *8 Nov. 1882* (ad Dkl koatos App. pro or ibst.) — La Santit! di N. S. Leone XIII emanava la Costit. *In suprema* del io Giugno, corrcnte anno, riguardante Γ obbligo di tutti i Vescovi di applicare la Messa *pro populo* nei giorni festivi. Gli ErTii PP. pertanto nella Generale A iunanza dei 24 Luglio p. p. tolsero ad esame il tema *Sul! obbligo del! applicatione dclla Messa* pro populo *fra gli orientali* cost rispetto ai Vescovi, come riguardo ai parrochi, e secondo la mente esternata dal Sacro Consesso si partecipa alla S. V. quanto segue: Ella non ignora che secondo la decretale d'Innocenzo III nel Concilio Lateranense IV *Licet graecos,* c secondo la spiegazione datane in una Congregazionc di teologi tenuta nel 1631 innanzi al Curd. Pamphili, la miglior parte dei dottori, non escluso lo stesso Lambertini (Benedetto XIV) è di sentimento che nelle Costituzioni Apostoliche non s' intendano comprcsi gli orientali sc non nei tre seguenti casi : 1. Nei punti di fedc c dottrina cattolica; 2. Dove la materia stessa dimostra la comprensione, in quanto non c una legge soltanto ecclesiastica, ma una dichiarazionc della legge divina e naturale; 3. Quando, bcnchè si tratti d: ordinazioni disciplinari, glioricntali vi sono espressamente nominati. Questa dottrina di teologi c canonist! non è stata finora sanzionata dalla S. Sede; è certo però che gli orientali ab immemorabili ritengono quai sentenza tcoretica c pratica di non essere comprcsi ncllc Costituzioni disciplinari sc non nci modo predetto, e che questa loro persuasione non fu mai condannata dalla S. Sede. Posta questa teoria, è ben chiaro primicramcntc chc tutti i Vescovi anche orientali sono ccrtamcnte comprcsi nella citata Costituzionc del S. Padre *In suprema,* in quanto chc cssa dichiara il gius divino deli'obbligo della iMessa *pro populo,* giacchè *vi pastoralis officii* sono assolutamente tenuti *dc iure divino* i Vescovi di qualunque rito ad applicarla. Laondc non è questo un punto di disciplina mutabile c chc possa essere, secondo i diversi riti, cambiato o abolito per qualunque contraria consuetudine, sc si tratti dell' obbligo dei Vescovi *in se* di oflerire il S. Sacrificio *pro populo,* e non già sc si tratti del numero delle Messe, chc debbono ofFerirsi in ogni giorno festivo. Questo numero viene determinato da una legge ecclesiastica in applicazione della legge divina, c quindi in ciô non c esclusa, secondo le diverse circostanze, ogni diversit 1 e dispensa. — Vencndo ora ai parrochi, *ex iure divino hypothetico* sono i parrochi obbligati all'applicazione della Mes>a *pro populo.* Deve perô notarsi che il diriito divino ipotetico è anche dispensabile, per gravissime ragioni, dalla suprema autorita pontificia , potendo questa limitare i doveri parrocchiali nelle cose non necessarie *per se* alia salute delle anime. Con ogni diligenda pertanto la S. V. turner! a veriheare sc csistano fra gli orientali della sua Delegazione vere panocchie, ritenendo che a (ale determinazione non si richieggono tutre le formalité prcscritie dalle leggi deila Chiesa latina, ma basta che per auturiti dei Vescovo siano scabilmentc circoscritte certe comunita di fedeli, le quali abbiano il diritto di avere un sacerdote come *proprio pastore,* il quale *vi officii ipsi ab Episcopo commissi in hac tali communitate* debba cscrcitare *munus pastorale* colla giurisdizione *in foro interno vi ipsius officii,* ťoli umminutrazione dei sagramenti, coha predicazione délia parola di Dio.

L' amovibilité *ad nutum* non e *per se* un segno della mancanza di dritto parrocchiale. Anche Γ amministratorc, messo dal Vescovo per un tempo determinato o indeterminato, ha tutti i doveri del parroco (purche si tratti di vera parrocchia). Nc la mancanza di rendite dispensa dell· obbligo in parola, essendo questo compreso *ne\V officio pastorale,* anche prescindendo dai frutti del Beneficio. Per contrario quando non si tratca di parrochi, ma di semplici missionari, nè di vere parrocchie, ma di semplici missioni, non evvi alcun obbligo di applicare la Messa *pro populo.*

1579

Quoad tnatricnoota chn«:ianorum occultorum

Instr. S. C. Officii j j *Novembr. 1882* (ad Ar chikp. Scopiks.). — A S. Congregatione de Propaganda Fide litterae Ampl. Tuae sub die *21* Ianuarii labentis anni datae ad Supremam hanc Congregationem discutiendae remissae fuerunt. Enunciatis itaque litteris exponebas, Praesul amplissime, istis in regionibus, tot inter catholicorum fidelium millia, versari adhuc permultos quos pudet publice haberi, et sese veluti catholicae religionis asseclas manifestari. Nihilo tamen secius istiusmodi Christiani ecclesiastica ieiunia, pietatis officia, preces, diesque festos observare curant, licet maometicae superstitionis fana ad Christianae religionis nomen occultandum ingredi aliquoties non erubescant. Mulieres vero pietatis ac Christianae religionis opera manifeste profitentur, atque ad sacramenta ut admittantur precibus gemendo instantissime petunt. Quare istorum

occultorum fidelium matrimoniis sacerdotes adsistere nequeunt, eorumque natis Baptismi sacramentum tantum administratur. Cum autem plurimi ex occultis Christianis frequenter a Te enixe exquisiverint qua via, quove modo valeant absque periculo et libere Christianam religionem publice asserere, ciusdemquc tot frui beneficiis, praesertim vero cum eorum mulieribus lubenti animo quascumque religionis observantias atque pietatis officia praestare sinant: edoceri exoptas a Sacra hac Congregatione num : i. Matrimonia talium occultorum Christianorum censenda sint veluti mixta connubia inter unam partem catholicam , heterodoxamque alteram; ac proinde num tales uxores, quae publice Christianam religionem profitentur, admitti possint ad sacramenta Confirmationis, Poenitentiae et Eucharistiae, 2. Num viri qui christiani occulti vocantur, qui abstinent a quavis superstitionis mahumeticac simulatione, imo catholicis vacant pietatis operibus, ct quorum uxores manifesta catholicae religionis professione gloriantur , possint nc coniungi in matrimonio iuxta ritum S. R. E. indeque admitti ad sacramentorum participationem. — Etîîi PP. Cardd. Inquisitores Gcn. omnibus ab Amplitud. Tua, ut supra, expositis mature perpensis, in Congregatione Gen. Fer. IV, die i5 Novembris 1882 Tibi respondendum censucrunt hisce literis.

In primis matrimonia occultorum Christianorum, iuxta exposita, non fore censenda uti mixta, sed potius nulla, utpote clandestinitatis vitio irretita. Eiusmodi autem praetensi coniuges admittendos esse ad contrahendum iuxta ritum S. M. Ecclesiae, hac tamen lege, ut renovetur matrimonialis consensus coram paroco ct testibus, omissis solemnitatibus. Insuper vir, Christianus occultus, sub sanctitate iuramenti praestare tenetur necessarius cautiones dc universa prole educanda in exclusiva et publica professione catholicae religionis. Vir autem, dum sc ipsum sinit mahumetanum reputari, non admittatur ad sacramentorum participationem. Tandem si vir catholicus occultus renuat omnino matrimonialem renovare consensum, ct cautiones superius recensitas praestare, tunc recurrendum erit ad S. Sedem, expositis omnibus adiunctis in casu concurrentibus.

1580

An uti bCcAt lc«|;or< t ρτ« ⁂ιη·'· cc

S. Poenitent Ap. 29 *Nov. 1882.* — Utrum ubi horologia adhibentur tempori medio accommodata, ipsis sit standum tum pro onere divini officii solvendo, tum pro ieiunio naturali servando ; vel debeat quis, aut saltem possit, uti tempore vero.

R. Fideles in ieiunio naturali servando, ct in officio divino recitando, sequi tempus medium posse, sed non teneri.

1581

Dc dubUc nJuliUTi a neophyiii h infidelitate cofitractii, ct dc α· sibus ὸridm ct eitraordfa' nii dnpcnmio. ni« ab lctCTpd latione.

S. C. S. Off. 29 *Nov. 1882* — Moxooliak — Missionarii nostri in nova praesertim Missione in regionibus Ortons et adiaccntibus locis ab aliquibus annis feliciter incoepta, multas et graves experiuntur difficultates quoad matrimonia a neophytis in infidelitate contracta, ct nova post conversionem ineunda.

Praecipuae rationes harum difficultatum cx eo proveniunt quod isti populi vitam nomadem agentes, nullam stabilem teneant habitationem. Dein apud istos infideles consuetudo habet, quod etiam ob leves rationes, et quasi ad libitum, a matrimonio resilire liceat. Ex quo non raro evenit, mulieres a primo marito dimissas, aut ab eo fugientes, iam cum secundo, tertio aut quarto viro, primo adhuc probabiliter vivente, cohabitare, quando ad fidem converti desiderant; et sic pari in casu saepissime versantur viri sese convertentes ad fidem. Ob istam nimiam matrimonii dissolvendi facilitatem missionarii dubitarunt de validitate praedictorum matrimoniorum, utpote contra indissolubilitatem et firmitatem coniugalis vinculi contractorum ; ex hoc tamen ut certo principio procedere non audemus. Quamvis missionariis nostris in his Missionibus, ducentis ct amplius leucis a nobis distantibus, facultatem nobis a S. Sede pro casibus ordinariis delegabilem factam communicaverimus, propter speciales rerum circumstantias super memoratas, ista facultas eos ab anxietatibus et difficultatibus vix liberare valet. Etenim haec exigit, ut ante dispensationem in interpellatione omnia adhibeantur media et diligentiae ut pars in infidelitate relicta reperiatur et interpellari possit. Quomodo in his regionibus desertis, ubi nulla sunt domicilia inscriota, nuntia et ephemerides publicae ignorantur, ἀb investigatio cum aliquo successu fundato adhiberi potest? eo magis quod missionarius non per se ipsum sed per homines, quibus vix salis fidei in re tanti momenti adhiberi potest, dictam inquisitionem et interpellationem peragere teneatur. Quare omnino optandum foret, tam pro tranquillitate missionariorum quam pro validitate matrimonii post conversionem contrahendi, ut concederetur facultas dispensandi in interpellatione non tantum in casibus *ordinariis* sed etiam in casibus *extraordinariis* pro quibus Vicarius Apostolicus ipse pro viginti tantum casibus facultate nunc gaudet. Quare suppliciter rogamus Sanctam Sedem ut nobis hanc ultimam facultatem dispensandi scilicet in casibus extraordinariis indeterminato numero delegabilem concedere dignetur. Ut facilius missionarii nostri intclligant quandonam ad dispensationem in interpellatione recurrere valeant, sequentes quaestiones subiicimus:

1. Qualis distantia in praedictis regionibus ubi viae sunt tam difficiles ct periculosae in-

colarumque loca (am incerta, censetur sufficiens ut interpellatio habeatur impossibilis, cum pro ipsa facienda missionarius expensas etiam cum dubio effectu suppeditare teneatur? An, verbi gratia, iter septem vel octo dierum in aditu ct reditu censeatur sufficiens ratio ut interpellatio iudicctur impossibilis?

2. Quid censendum dc responso affirmativo partis infidelis, scilicet se velle pacifice cohabitare sine contumelia Creatoris, si fundate timetur, nc sic respondeat, ut uxorem conversam aliis vendat aut tradat?

3. Quid censendum de responso partis infidelis interrogatae utrum velit converti, et respondet: < habeo aliquam intentionem, sed hic et nunc non possum me determinare , postea videbo etc. > ? An in casu pars conversa tenetur expectarc suae partis infidelis futuram resolutionem cum proprio suo periculo?

4. Quid censendum de responso negativo a pane infideli obtento, scilicet non velle converti aut pacifice cohabitare cum sua parte conversa, si istud responsum non quidem cordate sed quasi oblique obtentum fuerit ? Verbi gratia si ille qui ad interpellationem missus fuit, infideli dicat: < scisnc? ista uxor a te antea dimissa, aut fugiens, nunc intravit in istam novam religionem europaeorum, et quaerit alium virum ; an, si ad te rediret, adhuc reciperes pro uxore tua, et cum ea pacifice cohabitares, et quam nunc habes uxorem dimitteres? » Pars infidelis tali modo interrogata saepissime respondet negative, sed missionarius de eo non raro angitur.

5. Ex concessione S. Sedis datur missionariis facultas dispensandi, ut si quis infidelis plures uxores habeat , cum una quam ex illis elegerit, post conversionem manere possit, si prima converti noluerit, et selecta fidelis fiat. Quaeritur si iste infidelis qui bona fide non habitet cum prima sed cum una cx secundariis, ab ca separandus sit ante baptismum, et admonendus de necessitate interpellandae primae uxoris; vel utrum haec admonitio et separatio differri possint usque post baptismum ? Ratio dilationis admonitionis esset quia in.tali casu si statim imponeretur obligatio separationis, pariter spes conversionis evanescerer ; quod si in bona fide relinqui possent, forsan utraque anima salvari posset.

6. An ille infidelis censendus est plures uxores habere, qui non collective cum pluribus habitat, sed prima dimissa, secunda vendita, cum tertia iunctus est? Item an infidelis qui suam uxorem in infidelitate dimiserit, et nunc vult converti, sed durante catechumenatu assumit aliam uxorem, praedicta electione uxorum frui licite possit; seu potius talis catechumenus omnino monendus est, ut secundam dimittat, et si renuat, c numero catechumenorum utpote indispositus removendus est?

Has preces EtTii ac RiTii Patres in rebus Fidei Inquisitores Generales serio et mature expendentes Feria IV die 29 Novembris 1882 censuerunt supplicandum SSrTio ut facultas dispensandi ab interpellatione in casibu» extraordinariis favore Ampl. Tuae extendatur ad quinquaginta casus. Peculiariter vero animadverti a Te volunt iidem Ertii Patres difficultatem iihm et anxietatem qua missionarii premuntur quando agitur de usu facultatis dispensandi ab interpellatione , quaeque Tibi causa fuit cur ampliorem pro casibus extraordinariis facultatem peteres, vcl penitus tollendam, vel magna saltem cx parte imminuendam esse, si attente inspiciatur qui *ordinarius* quive *extraordinarius* casus sit habendus; primus quidem, ut cx verbis ipsis indulti patet, tunc evenit quando scilicet adhibitis antea omnibus diligentiis, etiam per publicas ephemerides, ad rcperiendum locum ubi coniux infidelis habitet, iisque in irritum cessis, constet saltem summarie et extraiudicialitcr coniugem absentem moneri legitime non posse, aut monitum infra tempus in monitione praefixum, suam voluntatem non significasse ; alter quando adiri quidem potest coniux infidelis, sed de comparte facta Christiana interpellari nequit sine evidenti gravis damni ei vcl christianis inferendi periculo. Iam vero ex iis quae narras, facile comicitur casus qui isthic eveniunt inter ordinarios ut plurimum recensendos esse; ac proinde non esse huiusmodi, qui a leo graves difficultates facessant.

Verum sive agatur de ordinariis sive de extraordinariis casibus, investigationes et diligentiae antequam ab interpellatione dispensetur semper erunt adhibendae, in primis quidem ut saltem summarie ct extraiudicialitcr constet, coniugem absentem moneri legitime non posse aut monitum infra tempus in monitione praefixum suam voluntatem non significasse; inalteris, ut constet de evidenti periculo gravis damni, quod ex interpellatione vel in compartem Christianam vel in alios christifidcles obventurum esset. Sed neque cx huiusmodi investigationibus difficultates admodum graves oriri posse videntur, cum, omissa plenaria ac iudiciali forma, summaria et cxtraiudicialis adhibenda permittatur.

Insuper alio etiam cx capite huiusmodi difficultates imminui poterunt. Nam cum incolentibus regiones Ortons aliasque adiacentes mos sit, ab initis matrimoniis ob leves rationes et quasi pro habitu resilire, merito a missionariis dubitatur, utrum ca inter mera contubernia seu concubinatus adnumeranda sint.

Id ut dignoscatur, sedulo investigandum erit iuxta doctrinam traditam a Benedicto XIV de Synod. Dioeccs. lib. XIII. cap. 22, utrum iisdem coniunctionibus adiccta sit aliqua conditio matrimonii substantiae, ct praesertim perpetuitati scu indissolubilitati contraria.

Si adhibitis huiusmodi investigationibus certo constiterit dc tali conditione, matrimonia erunt omnino nulla, ct difficultates interpellationis faciendae evanescent, quia pars ad fidem conversa, nulla tunc compartis interpellandae lege tenebitur: imo si ambo in maritali conjunctione permanere velint, novum consensum mutuo edere debebunt. At si, peractis diligentibus investigationibus, adhuc serio et prudenter dubitetur, utrum huiusmodi connubia inter contubernia seu veros concubinatus sint recensenda tunc etiam difficultatibus levandis magno Tibi adiumento erit decretum, quod, Archiepiscopo Qaebecensi postulante, S iprcma haec S. Rom. et Univers. Inquisitionis Congregatio dic 8 Iulii (Iunii) i836 tulit, cuius exemplar una cum hisce litteris ad Tc mittitur *(V. n, 848).*

Ad dubia vero ab Ampl. Tua proposita Ertii Patres ita respondendum mandarunt:

Ad t. Iuxta statuta Synodi Sutchuensis Cap. IX, η. VIII, illam longitudinem sufficere, quae perpensis omnibus locorum et rerum adiunctis magnam affert difficultatem.

Ad 2. Si ante interpellationem faciendam satis constet de voluntate hominis vendendi aut aliis tradendi suam uxorem, Vicarius Apostolicus, vi suarum facultatum pro casibus extraordinariis datis, dispenset ab interpellationibus. Si vero post interpellationem factam responsio affirmativa habita fuerit, et per processum extraiudicialcm constet certis argumentis de mala viri dispositione vendendi aut aliis tradendi mulierem, Vicarius Apostolicus affirmativam responsionem pro negativa retinere poterit, et permittere transitum mulieris conversae ad alias nuptias, facto de hac resolutione verbo cum SSrtio. In casibus particularibus, in quibus hacc certa argumenta desint, recurrat ad S. Sedem.

Ad 3. Stet praescriptioni Synodi Limanae Tertiae Act. 2, Cap. 10 a Sixto V adprobatac, quae ita statuit: < Si infidelis spem suae conversionis maturam ostendat, Christianus nullo mo lo ad alias nuptias transeat, quemadmodum est sacris canonibus definitum; sed coniugis lucrum in Christo cxpectct. Si vero differat conversionem suam, neque tamen iam baptizato coniugi perniciosus existât, eum a fide avertendo, aut ad mortale peccatum pertrahendo (etenim id cum fit, sacri canones eos necessario separandos volunt, et Christiano novi coniugii ineundi potestatem tribuunt), tunc ct expectandum adhuc esse pcr semestre tempus, ct assidue dc sua interim conversione admonendum. Scd quoniam tum periculum recens conversi cavendum est, nc si diu permanserit in toro infidelis, finem Christi, fortassis amittat, dum vult servare homini: tum vero libertati illius consulendum est, nc caelebs vivere cogatur qui forsan uritur, idcirco decernimus ut, transacto sex mensium spatio, res ad Episcopum deferatur, qui bene perspecta causa, fideli declaret, copiam esse aliud matrimonium ineundi propter fidei aut caritatis scandalum, quod patiatur. Quod si nullum esse periculum in cohabitatione viderit, iubeat cxpectare infidelem, vel etiam consulat cohabitare, si prodesse intelligit iuxta Pauli Apostoli consilium. Neque enim potest omnibus conversis eamdem regulam praefigi, cum occurrant profecto variae circumstantiae neque sit omnium infidelium eadem ratio.

Ad 4. Quoad praeteritum acquiescat, facto verbo cum SS1Î10: sed in posterum interpellationes esse omnino faciendas iuxta formas ab Ecclesia praescriptas.

Ad 5. Affirmative ad 1. partem; Negative ad 2.

Ad 6. Catechumenum esse omnino separandum a muliere de qua in dubio: si nolit separari, non posse admitti ad Baptismum; peracta separatione, necessaria instructione, et post baptismum, positis ponendis, liberum esse hanc mulierem ducere.

In Audientia porro dici 6 Decembris 1882 Sanctissimus D. N. Leo div. prov. PP. XIII. resolutiones Eminentissimorum Patrum racas habuit et confirmavit, et extraordinarias facultates inibi expressas Amplit. Tuae benigne concessit, servatis servandis.

1582

S. R. C. *t Dec. 1882.* — Nbscwauks·. — Dc colore conopoei Tabernicwi SS Sacramecii in defuncioroo cxcquii».

Iuxta decreta Sacrae Rituum Congregationis vetitum est in exequiis ct in Commemoratione Omnium Fidelium Defunctorum nigro panno ct pallio eiusdem coloris ornare altare, in quo asservatur SSrîium Eucharistiae Sacramentum. Quum vero in nonnullis locis dioecesis Nesqualien idem Sanctissimum Sacramentum asservetur vel in maiori altari Ecclesiae, vel in unico altari, aliis deficientibus; hodiernus eiusdem diocceseos Episcopus ab eadem Sacra Congregatione exquisivit num prohibitio, dc qua supra, rcspiciat Ecclesias ubi asservatur Sanctissimum Sacramentum in altari, quod maius vel unicum est.

Et sacra Rituum Congregatio, referente Secretario, sic declarare censuit:

« In casu, sacri Tabernaculi saltem conopoeum esse debet violacei coloris ».

1583

S. C. S. Off. *<4 Dec. t88z.* — Giblata- r ia b — Il S· Padre si e degnato concedermi le facokI pcr dodici dispense d.iH'impcdimento *mixtae religionis.* Siccome ncl passato accadeva moite volte che Mons. S. (prodecessore) bencdiceva i matrimonii misti anche nel caso quando nessuno dei contraenti era domiciliato in Gibilterra, ma soltanto apportavano l'auto- pcdim.*mtxtat* ^bibtnd·.

rizzaztone del Vescovo diocesano , umilmente supplico la V. E. R. mi dica se posso io continuare la stessa pratica, o soltanto concedere la dispensa per quelli matrimonii di cui la parte cattolica abbia domicilio in questo Vicariato.

R. Indultum S. Congregationis de Prop. Fide non posse respicere nisi subditos, nec ipsum (Vicarium Ap.) posse extraneo» admittere ad matrimonium mixtum, nisi in casibus in quibus isti accedunt ad cius Vicariatum muniti iam necessaria dispensatione a proprio Praelato qui tales habeat facultates, et ex parte ipsius Vicarii non agatur nisi de simplici exequutione.

1584

r:c.q?.itâ.cAY pldii cr coementi π© aitanbut comccrandis.

S. R. C. r< *Dec. 1882.* — S. Ioannis is Amkr ica. – ı. Utrum ex quocumque lapide conposslt operculum sepulcri, an vero debeat esse marmoreum.

2. Utrum in nova altarium portatilium consecratione, quorum sepulcrum gypso clausum fuerit, praeparari debeat coementum, quemadmodum pro regulari altarium consecratione in Pontificali Romano praescribitur; an vero commune sufficiat.

R. Ad 1. Affirmative, ad primam partem, dummodo sit vere lapis naturalis ; Ad secundam, provisum in prima.

Ad 2. Standum dispositioni Pontificalis Romani.

1585

•ofoj^reunîÎÎ pcnint domib^orum.orum

Ex S. θ· ₱P ' *3°cembr. 1882.* — Le massime adottate da questa 8· C· dei Vescovi c Regolari in quanto puô aver rclazionc col voto semplicc di povcrtl sono le seguenti, e suol prescrivcrsene Pinser·zione nellc costituzioni che la stessa S. C. va ad approvare, cioe: « Professis dominium *radicale,* uti aiunt, suorum bonorum retinere poterunt, scd cis omnino interdicta est eorum administratio, ct redituum erogatio atque usus. Debent propterea ante professionem cedere, etiam private, administrationem, usumfructum et usum quibus cis placuerit, ac etiam Instituto, si ita pro eorum lubitu cxistimaveiinl. Huic vero cessioni apponi poterit conditio quod sit quandocumquc revocabilis; scd professus hoc iurc revocandi in conscientia minime uti poterit, nisi accedente Apostolicae Sedis placito. Quod etiam dicendum erit dc bonis quae post professionem titulo hereditario cis obvenerint.

Poterunt vero dc dominio, sive per testamentum, dc licentia tamen Superioris vel Superiorissac generalis, sive per actus inter vivos, libere disponere, quo ultimo eveniente casu, cessabit concessio ab eis facta quoad administrationem, usumfructum ct usum; nisi eam concessionem tempore eis beneviso firmam voluerint, non obstante cessione dominii.

Professis autem vetitum non est ea proprietatis acta peragere, de licentia Superioris, aut Supcriorissae, quae a legibus praescribuntur.

Quidquid professi sua industria vel intuitu Societatis acquisierint, non sibi adscribere aut reservare poterunt, sed haec omnia inter Communitatis bona refundenda sunt, ad communem Societatis utilitatem >.

1586

Instructio S. C. de Prop. Fide *188?.* *?odo cnmiaaBbat « âêrtc«5m.bu>*

De modo servando tn cognoscendis et dejimendis causis criminalibus et disciplinaribus clericorum in foederatis Statibus Americae Septentrionalis. Cum magnopere huius S. Consilii intersit in ecclesiasticis iudiciis eam methodum servari quue et temporum circumstantiis opportune respondeat, et regulari iustitiac administration!, nec non Praelatorum auctoritati tuendae, querclisque reorum praecavendis par omnino sit, placuit iterum ad examen revocari ea omnia quae in hac re pro ecclesiis foederatorum Americae Septentrionalis Statuum in Instructione diei 20 Iulii anno 1878, nec non in responsione ad dubia circa eamdem posterius proposita continebantur. Itaque S. C. omnibus mature perpensis , SSmo D. N. Leone PP. XIII approbante, haec quae sequuntur observanda decrevit, praecedenti instructione ac successiva declaratione abrogata, iis exceptis quae in hac continentur.

“re.™? »cipiinam ct «rrectionem denCOmnj.

I. Ordinarius pro suo pastorali munere tenetur disciplinam corrcptionemque clericorum ita dilīgenter curare, ut circa eorum mores assidue vigilet, ac remedia a canonibus statuta sive praecavendis, sive tollendis abusibus in clerum aliquando irrepentibus provide adhibeat.

II. Haec vero remedia, alia *preventiva* sunt alia *repressiva.* Illa quidem ad praepedienda mala, scandalorum stimulos amovendos, voluntarias occasiones et causa» ad delinquendum proximas vitandas ordinantur. Haec vero eum in finem constituta sunt, ut delinquente» ad bonam frugem revocentur, ac culparum consectaria c medio tollantur.

III. Conscientiae Ordinarii remittitur cuiusque remedii applicatio, canonicis praescriptionibus servatis pro casuum ac circumstantiarum gravitate.

IV. Praeventiva remedia sunt praecipue spiritualia exercitia, monitiones, praecepta.

V. Antequam vero adhibeantur, summaria factorum recognitio procedat oportet: cuius notitiam Ordinarius servari curet ut, si opus sit, ad ulteriora procedere possit, et ut auctoritati ecclesiasticae superioris gradus in casu legitimi recursus totius rei rationem reddat.

VI. Canonicae monitiones vel secreto fiunt

(etiam per epistolam vel per interpositam personam) ad modum paternae correptionis, vel servata forma legali adhibentur, ita tamen ut illarum exeeutio ex aliquo actu pateat.

VIL Quod si monitiones in irritum cedant, Ordinarius iubet per Curiam delinquenti analogum praeceptum intimari ita, ut in hoc explicetur, quid ipse vel facere vel vitare debeat, addita rcspectivae poenae ecclesiasticae comminatione, quam, si praeceptum transgrediatur, incurret.

VIII. Praeceptum delinquenti a Curiae Cancellario coram Vicario generali iniungitur, aut etiam coram Vicario generali iniungitur, aut etiam coram duobus testibus ecclesiasticis, vel laicis spectatae probitatis.

t. Actus iniunctionis praecepti signatur a partibus praesentibus, et a delinquente etiam, si velit.

2. Vicarius Generalis iusiurandum testibus imponere potest de secreto servando, si prudentera natura rei, de qua agitur, id requiratar.

IX. Quod vero pertinet ad remedia repressiva seu poenas, animadvertant Ordinarii in suo pleno vigore manere remedium extraiudicialc cx informata conscientia pro occultis reatibus a S. Concilio Tridentino constitutum C. I, § 14, de Reform.

ÎuTUpcüdo7n mi a an cicnco-n.m .ctionc,

X· J1 actæne criminali vel ob praecepti inobservantiam, vel ob communes reatus, vel obecclesiasticarum legum transgressionem, processus summarie ct sine strepitu iudicii, servatis semper in tota sua substantia iustitiac regulis conficiatur.

XI. Processus cx officio instruitur vel accepto supplici libello, vel accusatione, vel nuncio quoquomodo ad Curiam perlato, ct usque ad terminum perducitur eo consilio, ut omni studio ac prudentia veritas detegatur, ac tum de crimine tum de reitate vel innocentia accusati causa eliquetur.

XII. Ubi Curiae iam constitutae sunt, compilatio processus committi potest probo ac perito viro ecclesiastico, cui assistat actuarius. In dioecesibus vero in quibus Curiae episcopales nondum possint institui, interim observanda est instructio anni 1878 cum responsione cam subsequent! ad proposita dubia, videlicet: singuli Antistites in synodo dioeccsana, audito clericorum consilio, quod tamen sequi non tenentur, quinque, vel ubi adiuncta rerum id fieri non sinant, tres saltem presbyteros ex probatissimis ct, quantum fieri poterit, in iure canonico peritis seligant ad huiusmo li officium, ut in praedicta instructione declaratum extat, exercendum. Quod si ob aliquam gravem causam synodus haberi nequeat, quinque vel tres, ut supra, ecclesiastici viri per Episcopum ad idem munus deputentur. Electi in officio manebunt usque ad proximam Diocccsanae Synodi celebrationem, in qua vel confirmentur, vel alii eorum loco designentur. Quod si interdum morte aut renuntiatione, vel alia causa praescriptus consiliariorum numerus minuatur, Episcopus audito consilio cactcrorum ad commissionem pertinentium alios sufficiet. Porro commissio haec consultorum iurciurando obstricta tenetur ad officium fideliter adimplendum, et praeside Episcopo vel Vicario Generali, rem suam aget.

XIII. In qualibet Curia episcopali procurator fiscalis constituetur, ut iustitiac et legi satisfiat.

XIV. Pro intimationibus vel notificationibus, si apparitores Curiae desint, utatur Episcopus persona aliqua qualificata, quae eas exhibeat, ac de hoc ipsum certiorem reddat: vel etiam a Curia per publicos tabellarios commendatae (quibus loci hoc systema vigeat) transmittantur, exquisita fide exhibitionis atque acceptionis vel repudii. Intimationes ct notificationcs semper in scriptis absolute fiant.

XV. Delicti fundamentum erui potest ex ipsa expositione habita in processu, quae authenticis informationibus vel confessione extraiudiciali, vel testium depositionibus confirmetur: transgressio vero praecepti ex ipso decreto et actu intimationis ad normam art. VII et VIII factae deducitur.

XVI. Ad admittendam vero rei culpablitatem necessaria est probatio legalis, quae iis momentis constare debet, quibus veritas vere demonstrata elucescat, vel saltem moralis convictio inducatur quocumque rationabili dubio oppositi remoto.

XVII. Personae quae examini subiiciendae sunt, separatim audiuntur.

XVIII. Testes ad probationem, sive ad defensionem, si legalia impedimenta id non prohibeant, audiantur, praestito iuramento de veritate dicenda, ct si res postulet, etiam dc secreto servando. Itaque antequam testificantur, cum de veritate tum dc secreto iurent. Eo magis dc officio fideliter adimplendo ct de secreto pro rei, de qua agitur, exigentia servando, omnes iuramento obstricti sint, oportet, qui in instructione processus cx suo munere partem aliquam habeant. Dc u'llbot

XIX. Testes qui in locis longe dissitis vel in aliena dioecesi degunt, mediante auctoritate ecclesiastica loci in quo manent, examinentur, in quem finem specimen factorum transmittetur: quae quidem auctoritas in responsione normas in hac instructione contentas observabit.

XX. Si indicentur testes, qui de factis vel circumstantiis ad meritum causae substantiale spectantibus interrogandi essent, ncc examinari possint, vel quiu non licet aut decet cos citare in iudicium, vel quia rogati adesse recusent, necessc est id in actis commemorare, corumque deficientia suppletur testimoniis aliorum, qui vel dc relato, vel aliter, rem de qua quaeritur, noverint.

XXL Ubi id omne quod ad veritatem fa- xacm'™puUtl e'

ctorum constituendam ct culpam accusati probandam pertinet, absolutum fuerit, imputatus intimatione scripta ad examen vocatur.

XXII. In intimatione, nisi prudentia obstet, accusationes contra reum perlatae per extensum referuntur, ut ad responsionem sc praeparare possit.

XXIII. Quod si ob accusationum qualitatem vel alia de causa haud expediat, ut in intimatione exprimantur, in hac salis erit innuere, ipsum ad examen vocari ut in causa, de qua contra eum fit inquisitio, sese defendat.

XXIV. Si ad examen accedere recuset, iterum fit intimatio, atque in ea congruum tempus peremptorium praefinitur, intra quod reus coram tribunali sc sistere debeat, cique significatur, si non parcat, contumacem esse iudicandum: quam intimationem si haud probato legitimo impedimento transgrediatur, ut contumax de facto habebitur.

XXV. Verum si ad examen accedat, audiatur: ct ubi inductiones alicuius valoris exhibeat, eae, quantum fieri potest, accurate discutiantur.

XXVI. Dein accedendum est ad contestationem delicti et argumentorum, quae prostant, ut inquisitus ct culpabilis habeatur, et in poenas canonicas incurrisse censeatur.

XXVII. Inquisitus, ubi ex his noverit quae in actis contra ipsum relata »unt, ad ca respondere potest, ac, si velit utetur iure defensionis a se ipso peragendae.

XXVIII. Potest etiam, si postulet, obtinere ut terminus ad defensionem scripto exhibendam praefigatur: maxime'si ob ca quae art. XXIII indicata sunt , responsionem ad accusationes contra se latas parare non potuerit.

XXIX. Absoluto processu redactor actorum summarium praecipuorum argumentorum, quae ex ipso elucent, conficiat.

he JcfcDiorc. XXX. Qua dic causa proponetur, inquisito fiet facultas defensionem suam per alium sacerdotem suo nomine peragendi. Quod si idoneum non reperiat, laicum catholicum adhibere potest. Quisque autem ex iis ab Ordinario approbandus est.

XXXI. Si vero reus defensorem deputare recuset, Ordinarius ilium ex officio designabit.

XXXII. Defensor debitis sub cautelis in Cancellaria Curiae processum eiusque summarium inspiciet, ut reum tueantur; ac defensionem ante causae ipsius propositionem scripto exhibere poterit. Ipse quoque ad iuramentum dc secreto servando tenetur, quando iudex indolem causae id postulare consuerit.

XXXIII. Processus ciusque summarium ad procuratorem fiscalem mittitur, ut officio suo fungi possit ; dein ad Ordinarium remittitur, qui ubi in plenam causae cognitionem devenerit, diem constituet, in qua eius discussio ac decisio locum habeat, idque inquisito significari curet.

XXXIV. Praestituta die causa coram Episcopo vei Vicario generali, praesente procuratore fiscali, defensore, et cancellario proponitur.

De «entenhâ. XXXV. Audito fisci procuratore, ac defensione rei, sententia pronunciatur, eiusque pars dispositiva cancellario dictatur, expressa mentione facta, si damnationi sit locus, sanctionis canonicae quae contra imputatum applicatur.

XXXVI. Sententia reo intimetur, qui potest ad auctoritatem superioris instantiae appellationem interponere (i).

De âppeliitiooc. XXXVII. In appellatione observentur normae expressae in Constit. sa. me. Benedicti XIV *Ad militantis* die 20 Martii 1742, ac cacterae indictae a S. C. Episcoporum et RR. decreto die 18 Decembris i835 ct epistola circulari dici t Aug. i85t. (K *pag. 135 ad calcem).*

XXXVIII. Intra terminum decem dierum a notificatione sententiae interpositio appellationis fieri debet, quo elapso tempore, sententiae exeeutio locum habet.

XXXIX. Appellatione interposita, continuo Curia ad auctoritatem ecclesiasticam superioris instantiae omnia acta causae in suis autographis, idest processum, eius summarium, defensionem ac sententiam mittit.

XL. Haec porro superioris instantiae auctoritas, appellatione cognita, appellanti iniungit ut intra triginta dies defensorem deputet, qui ab ipsa approbandus est.

XLI. Eo termino peremptorio frustra elapso, censetur reus beneficio appellationis renuntiasse, quam propterea iudex gradus superioris peremptam declarat.

XLII. In appellatione a sententia Curiae episcopalis ad metropolitanam /Vrchiepiscopus in causa cognoscenda ac definienda eadem procedendi methodo utetur, quae in hac instructione indicatur.

Quid icendum ti cicncui a avill potentate proceMui ac 10- Jicto ǎubiiciaiur XLIII. Si clericus ob communes reatus a civili potestate, privilegio fori non obstante, processui ac iudicio subiiciatur, Ordinarius summariam informationem criminis assumit, ac inquirit, num ad normam sacrorum canonum infamiae, irregularitati, vel alii ecclesiasticae sanctioni locus esse possit.

§ 1. Pendente iudicio, vel imputato in carccrc detento, prudens consilium erit, ut Ordinarius ordinationes mere provisorias adhibeat.

§ 2. Iudicio absoluto, si liber accusatus remittatur, Curia episcopalis iuxta informationes

(i) Quoad appellationem, in Concilio Plenario Baltimorensi ili notatur: « Quod si a iudicio curiae nic- « tropolitanac primae instantiae ad aliam curiam ǎp « pelhndum sit, appellatio cx speciali concessione S. Sɑ dis fiet ad Metropolitanum viciniorem ».

uc supra assumptas ea ratione procedet, quac in hac instructione constituitur·

Qs j uerJ-n f XLIV. In casibus dubiis diversisque in pra- difficultatibus Ordinarii Sacram hanc Congregationem consulant, ut contentiones ac nullitatcm actorum devitent.

Ora damn· XLV. Haud ita facile Curiae episcopales ad damna vel expensas resarciendas damnari poterunt ; quoties enim cx processu informativo indicia sufficientia ad agendum contra inquisitum appareant, iudex appellationis a talibus damnationibus abstineat, cum ca indicia sufficiant ut in iudice, qui antea processit, ca vera et propria calumnia excludatur, quae ad huiusmodi damnationem requiritur.

XLVI. Concilii plenarii Baltimorcnsis II. decreta n. i?5 quoad naturam missionum, ct nn. 77, 108 quoad iuridicos effectus remotionis missionariorum ab officio , nullatenus innovata seu infirmata intelliguntur, salvis iis quae recentius dc parochis seu rectoribus inamovibilibus constituta sunt.

1587

, *nstr· S· c· de Prop. Fide /<?<??. —

qui matrimo 0,a,c* I. *Dc processu matnmoniah.* — 1. Causae matrimoniales ad iudicem ecclesiasticum spectant, cui soli competit dc validitate matrimonii et obligationibus cx eodem derivantibus sententiam ferre. De effectibus matrimonii mere civilibus potestas civilis iudicat.

J t)e procc««u rDBtnfBODlaU. 2< Contuses in causis matrimonialibus subsunt Episcopo m cuius dioecesi maritus domicilium habet. Exceptioni locus est si coniugale vitae consortium aut per separationem a toro et mensa, aut per desertionem malitiosam a marito patratam sublatum sit. Priori casu quaelibet pars ius accusandi contra alteram ipsi competens, coram Episcopo dioecesis, ubi hacccc domicilium habet, exercere debet. Posteriori casu uxor apud Episcopum, intra cuius dioeccsim domicilium eius situm est, actionem instituere potest. Postquam citatio iudicialis intimata est, mutatio quoad coniugum domicilium facta mutationem respectu iudicis competentis minime operatur.

Accu»«tio. 3. Ut in tribunali ecclesiastico causa aliqua matrimonialis tractanda suscipiatur, neccssc est ut contra matrimonium regularis ct iuridica accusatio praecesserit ; quae nunquam erit admittenda, nisi proficiscatur a persona vel personis, quae communi iure habiles ad accusandum habeantur. Etenim in quibusdam impedimentis ipsi coniugcs tantum uti accusatores admittuntur; in aliis, qui sunt iisdem sanguine propinqui, vel etiam quilibet de populo; ac tandem ex officio etiam inquisitio fieri potest, ct quandoque debet, quando praesertim contra alicuius matrimonii validitatem simplex denuntiatio facta fuent, aut fama fundamentum veritatis praeseferens de alicuius impedimenti existentia divulgata sit.

4. Ista accusatio coram legitimo Ordinario ecclesiastico fieri debet, cl quidem in scripto: si orctcnus facta fuerit, iudicialis reddenda erit iuxta regulas communi iure traditas, scilicet efficiendo ut accusator eam repetat coram tribunali, et a cancellario in actis redigatur.

5. In ea, praeter accuratam facti expositionem, enarranda erunt omnia adiuncta necessaria, ct omnia indicia concurrentia; indicandi ct nominandi testes dc rc instructi, ut hoc modo fundamenta accusationis cognoscantur, ct via tribunali sternatur veritati detegendae. ici,e>·

6. Accusatione sic recepta, munus moderntoris actorum Episcopus vel ipse sibi assumet, vel suum Vicarium generalem, aut alium probum et expertum virum c clero ad illud delegabit. Similiter alium virum designabit, qui cancellarii officio fungens quidquid ad causam pertinet in acta referat, ac nominatim interrogationes examinandis faciendas, eorumque responsiones scripto consignet. mo4e* Cânce‘uriu«.

7. Praeterea ipse Ordinarius omnino tenetur deputare alium virum ecclesiasticum iuris scientia et vitae probitate praeditum, qui matrimonii defensor existât. Eum vero suspendere vcl removere, si iusta causa adfuerit, ct alium substituere iis qualitatibus ornatum Ordinario semper fas erit.

8. Praedictae deputationes et delegationes in scriptis ab Ordinario fiant, et carum authentica documenta, vel saltem mentio in actis prostent.

9. Moderatoris actorum erit tribunal convocare, partes ct testes citare ut in iudicium compareant ζ terminos dilationis concedere, quoties rationabiliter ab iis qui ius habent petantur; edere decreta ct ordinationes pro regulari ct recta actorum compilatione. Quae omnia scripto erunt exaranda, ct in actis ipsis recensenda.

10. Defensor matrimonii antequam munus sibi commissum suscipiat, coram actorum moderatore iuramentum praestabit, tactis sanctis Evangcliis, de munere suo diligenter ct incorrupte adimplendo, spondens sc omnia voce ct scripto deducturum quae ad validitatem matrimonii sustinendam conferre iudicaverit. Hic matrimonii defensor a moderatore actorum citandus erit ad quaelibet acta, nc vitio nullitatis concidant; cidem semper ct quandocumquc acta processus, etsi nondum publicati, erunt communicanda, semper ct quandocumquc cius scripta recipienda, atque novi termini, eo flagitante, prorogandi, ut ca scripta perficiat atque exhibeat.

11. Quod si ob peculiares circumstantias matrimonii defensor singulis actis intéresse nequiverit, absoluto processu eadem ipsi tradan-

tur, ut eas exarare queat animadversiones quas tuendae matrimonii validitati necessarias iudicaverit ; si alia acta suggesserit, haec conficienda omnino erunt ; si cx iam confectis deprehenderit alias adesse personas testimonio ferendo idoneas et opportunas nondum examinatas, has examini subiicicndas proponet.

Exigée. |2a Constituto tribunali, haec actorum conficiendorum ratio tenenda erit : /Xb omnibus ct singulis testimonium dicturis moderator actorum ante omnia Iuramentum exiget de veritate dicenda, et si ita res postulet, etiam de secreto servando, praemissa congrua monitione dc iuramenti sanctitate, praesertim si examinandi rudes sint et ignari. Iuramentum praestandum erit tactis sanctis Evangeliis, et in singulis examinibus eodem modo repetendum.

13. Qui examini subiicicndi sunt, seorsum semper audiantur. Porro cancellarius adnotabit diem, mensem, ct annum cuiuslibet examinis, nec non singulorum nomen, cognomen, aetatem, conditionem, statum, et patriam, et etiam quod iuramentum revera praestiterint.

14. Post quodlibet examen, etiamsi eadem persona pluries illi subiicienda sit, cancellarius clara ct intelligibili voce coram eadem legat interrogationes et responsiones, facta eidem facultate variandi aut declarandi quidquid ei visum fuerit : deinde ipse examinatus subscribat, ct si fuerit illiteratus, faciet hoc signum Cru^(cis; ac denique moderator actorum et defensor validitatis matrimonii apponent suam subscriptionem, et cancellarius de actu rogabit.

15. Si aliquando contingat examinandos apud exteras et forsan longinquas regiones versari, ncc tribunali sc sistere posse, a moderatore actorum accurata factorum ct circumstantiarum, quarum cognitio et confirmatio requiritur, expositio erit facienda, quac concinnatis opportunis interrogationibus, dc sententia quoque defensoris matrimonii, cl indicatis examinandorum nominibus, ad Ordinarium loci, in quo commorantur, mittatur, ut ille sive per sc, sive per suum vicarium generalem, sive per alium virum probum ct expertum e clero eligendum, eos examini subiiciat iuxta datas interrogationes, requisito prius iuramento dc veritate diccndd, ct cacteris servatis quae supra praescripta sunt.

Si vero contigerit aliquem examini subiicicndum c vita migrasse, mortis documentum inter acta recenseatur.

16. Quoad singulos in judicium vocatos vel vocandos actorum moderator inquirere debebit probitatem ct crcdibilitatcm, ct ad hoc curabit ut ab eorum parochis, sin minus a personis fide dignis, litterae testimoniales exhibeantur, quac etiam in actis erunt referendae.

17. Inter examinandos primo loco venit ille qui accusationem contra matrimonium movit. Ab isto exquirendum erit, ut clare distincteque exponat accusationis titulum ; facta omnia fideliter et religiose enarret, eorumque probationes afferat ; circumstandas omnes ct indicia exponat quae vel ex propria scientia cognoverit, vel ex aliorum relatione didicerit; et denique nominet testes quos de re instructos sciverit, vel saltem reputaverit.

18. Secundo loco veniunt ĉoniuge ipsi, qui semper, e: seorsum audiri debent, ut unusquisque sua iura tueri, ct rationes, deductiones, ac facta allata aut reticere, aut explicare queat. Quaelibet pars examini subiecta poterit vel illico post examen, vel etiam deinceps, antequam processus claudatur, proponere, si velit, articulos, super quibus alter coniux sit examinandus; ct quatenus etiam ab hoc articuli proponantur, erit iterum citandus coniux qui primus fuerat examinatus, ut super articulis ab aliero propositis audiatur. Iuxta casuum diversitatem a coniugibus inquirendum erit ut, si qua documenta habeant ad suum matrimonium, vcl ad coniugalcm vitae consuetudinem spectantia, ca exhibeant, in acta recensenda. Quae documenta cuiuscumque generis sint, ĉt a quocumque exhibeantur, semper erunt recipienda; et cancellarius adnotare debebit diem, mensem, ct annum, nec non nomen illius a quo exhibita fuerunt.

19. Si ambo coniugcs concordes in depositionibus fuerint, moderator actorum et defensor matrimonii sedulo inspiciam utrum inter eosdem collusio intercesserit. Hoc in casu singula argumenta contra eorum depositiones ex processu resultantia distincte iisdem oblidantur, ut fraude, si qua fuerit, detecta, veritas, quoad fieri possit, dilucide appareat.

20. Post coniuges citandi erunt testes inducti, servata eorum examinandorum ratione superius descripta, et exquisitis ab iisdem iis notitiis, de quibus instructi existimantur. Interrogationes singulis faciendae, prout accusationis titulus, aut allati factoium et circumstantiarum congeries, vcl ipsa testium indoles atque capacitas requirere videatur, sagacitati atque prudentiae moderatoris actorum et defensoris vinculi relinquuntur, qui illas concinnare, augere aut imminuere poterunt, dummodo tamen semper ea omnia inquirantur quae ad rectum proferendum iudicium aut necessaria aut opportuna censeantur.

21. Quac in actis continentur, nemini, nc ipsis quidem coniugibus eorumque defensoribus, erunt communicanda ante processus publicationem, uno excepto matrimonii defensore, cui liberum erit semper ct quandocumquc acta inspicere ct examinare.

22. Quatenus vero actorum moderatori aut defensori matrimonii nulla alia probatio requirenda videatur, finis imponatur probationum collectioni, ct processus publicetur, edito hac

super re decreto ab ipso moderniore, a defensore matrimonii, ct a cancellario subscribendo.

Dcfcniione». 23. Publicato processu, locus fiet defensionibus quas panes ad sua iura tuenda voluerint allegare, facta iisdem facultate adhibendi cos defensores quos maluerint ; imo praemonendae erunt de hoc iurc, ut lata sententia, iniustac contra eam incusationi aut reclamationi aditus praecludatur. Allegationes autem si ab iisdem obiat te fuerint, comunicandac erunt defensori vinculi matrimonialis, ut eas expendere, et, quatenus matrimonii validitatem impugnent, refutare valeat.

sententia. 24, Omnibus ut supra peractis, ad sententiam pronunciandam veniendum erit. Quod ut ab Ordinario seu eius delegato rite fiat, in primis a defensore matrimonii exquiri debet declaratio, sibi nihil amplius deducendum aut inquirendum superesse ; deinde integra causa duobus aut tribus viris peritis, si haberi possint, examinanda subiiciatur, ct nonnisi audito eorum voto sententia proferatur.

Haec in scriptis erit exaranda, in eaque rationum momenta, quibis innititur, cx processu deprompta exponantur, succincte quidem, sed ita tamen, ne quidpiam essentiale omittatur. Sententia subscriptione iudicis ct secretarii, nec non sigillo curiae episcopalis munita partibus erit notificanda per curiae apparitorem, relicto iisdem illius exemplari, dc quo in scripto tides erit facienda.

Appcialio. 25. |udcx, sj pl0 validitate matrimonii sententiam dixerit, ct nemo ex coniugibus contra eam appellaverit, neque defensor matrimonii appellabit, et caussa linita censeatur. E contra si matrimonium nullum fuisse decreverit, quamvis coniuges iudicio Praelati acquieverint, defensor matrimonii appellationem facere debebit, ct novam sententiam ab alio tribunali postulare; quam appellationem primus iudex impedire nulla unquam ratione potet it. Inierim nullatenus permittetur partibus novas nuptias inire. Quamvis appellationi interponendae nulli fatales dies vinculi defensori statuti sint, curandum tamen ut quantocius id fiat. Quod si defensor ipse hoc munus neglexerit, compelli ad id poterit vel a suo Episcopo, vel etiam ab illo, apud quem dc iutc appellatio esset facienda.

26. Ordo appellationis erit prout sequitur. Si prima sententia a curia Episcopali lata fuerit, appellatio fiet ad curiam Metropolitanam; si vero a cuna Metropolitana ca prodierit, appellabitur ad curiam Metropolitanam viciniorem. Ad S. Sedem appellatio erit semper facienda, quoties primae duae sententiae inter se conformes non fuerint, nisi partibus placuerit caussam ad ipsam S. Sedem ab initio ct immediate deferre.

a - proco :* Facta appellatione, Episcopus scu Ordinarius qui primum sententiam protulit, eam remittere debebit unn cum integro processu, cactcrisquc omnibus ad caussam iterum iudicandam pertinentibus, ad tribunal ad quod appcllatum est.

28. Hoc autem omnia n primo tribunali peracta diligenter examinabit, atque ca omnia peraget quae necessaria videbuntur, ut defectus suppleantur, dubia elucidentur, ct crroics corrigantur. Hunc in finem, praesente semper vinculi defensore in curia constituto vel specialiter delegato, coniuges examinabit, investigationes instituet circa documenta priori tribunali exhibita, testes, a quibus novae informationes hauriri possint, iterum audiet. Imo poterit etiam praescribere, ut novus processus cx integro conficiatur.

Verum quatenus validae desint rationes novum processum exigendi, consultius erit, praesertim si personarum ct locorum circumstantiae id suaserint, ut processu iam expicto utatur, indiciis tamen ulterioribus investigationibus quas necessarias indicaverit.

Quod si novum processum faciendum esse ccnsuerit, methodus supra descripta servanda erit. Si vero aliqua tantum nova acta adiungenda, vel novi aliquid investigandum ccnsucrit, semper tamen defensor matrimonii adesse debebit, vel saltem nova haec eidem communicanda erunt, ut pro munere suo ca expendere, ct quatenus opus esse duxerit, proprias animadversiones illis apponere valeat.

29. Expleto examine primi processus, ct imposito fine novis investigationibus, iudex appellationis debebit exquirere a defensore matrimonii, utrum aliquid adhuc habeat deducendum aut inquirendum ; et quatenus sc nil amplius habere dixerit, auditis prius, modo quo supra declaratum est, aliquibus viris in scientia iuris peritis, sententiam pronunciabit, omnia servando quae pro tribunali primae instantiae praescripta fuerunt.

30. Quando utraque sententia conformis pro validitate coniugii pronuntiata sit, sciat tamen pars impugnans matrimonium, sibi adhuc omnino patere appellationem ad Apostolicam Sedem. Si porro in secunda aeque ac in prima sententia nullum ac irritum matrimonium iudicatum fuerit, et ab ca pars vel defensor pro sua conscientia non crediderit appellandum, in potestate ct arbitrio coniugum sit novas nuptias contrahere, dummodo alicui eorum ob aliquod impedimentum vel legitimam causam id vetitum non sit. Potestas tamen post alteram sententiam conformem, ut supra, coniugibus facta intelligatur, salvo semper ct firmo remanente iurc scu privilegio caussarum matrimonialium, quae ob cuiuscumque temporis lapsum numquam transeunt in rem indicatam ; sed si nova res, quae non deducta vel ignorata fuerit, detegatur, resumi possunt ct rursus in iudicialcm contro-

vcrsiam revocari. Quod si α secunda sententia super nullitate vcl altera pars appellaverit, vel defensor matrimonii ei salva conscientia acquiescendum non putet, quia sibi vel manifeste iniusta vel aliunde invalida videatur, re tota ad S. Sedcrn delata, interim firma remaneat utrique coniugi prohibitio ad alias transeundi nuptias.

II. Dc tractandi· cstuia ℘matrimonialibu· ia •pecte.

Pars II. — *De regulis servandis in tractandis caussis matrimonialibus in specie.* — Praeter hactenus recensitas regulas in omnibus caussis matrimonialibus generatim servandas ut iuridica illis stet validitas, quaedam etiam speciales prae oculis habendae sunt iuxta peculiarem impedimentorum naturam ct indolem quae iudicio occasionem praebuerunt. Quare de his singulis, saltem quae frequentius occurrere solent, aliqua speciatim animadvertenda sunt.

ifimutit.

impedimentis cognationis carnalis, vel spiritualis, et affinitatis.— Si matrimonium impugnetur ob assertum impedimentum cognationis carnalis aut spiritualis, vel affinitatis, facile erit eiusdem existentiam detegere ope authenticorum documentorum. Etenim cognatio carnalis, et etiam affinitas, quae ex praecedenti matrimonio processerit, dignoscuntur ex arbore gcnealogica utriusque familiae, conficienda ex regestis matrimoniorum, ct cx libris etiam baptizatorum, in quibus notata esse debent nomina non modo coniugum, et eorum qui baptizari sunt, sed horum etiam parentum. Similiter cx libris baptizatorum et confirmatorum aperte eruitur cognatio spiritualis, quia in illis una cum eorum qui baptizati vcl confirmari fuerunt, nomina quoque recensita esse debent sive patrinorum sive matrinarum. Talia documenta in forma authentica ex dictis libris erunt haurienda opera parochoium vel curiae, una cum testimonio dc eorum identitate cum respectives particulis in libris extantibus; imo si a parocho testimonium datum fuerit, opus erit ut eiusdem parochi obsignatio a curia Episcopali authentica declaretur.

32. Quod si aliquod oriatur dubium circa documenta praedicta vel circa eorum veritatem, in iudicium vocandi erunt ct iuridicc examinandi consanguinei, affines, propinqui, quibus origo eorum de quibus agitur nota sit aut nota esse possit, ut cx horum depositionibos gradus consanguinitatis vel affinitatis clarius valeat determinari. Non levi fundamento huic rei esse potest etiam publica fama, dc qua ratio erit habenda ; cius tamen sedulo consideranda erit origo et rationes quibus innititur. Caetcrum iudex semper prae oculis habeat, his quaestionibus dirimendis praecipuum fundamentum praebere documenta authentica, ct numquam licere contra eadem iudicarc, nisi cx certis ct evidentibus argumentis constiterit ipsa vitiosa aut falsa esse. Ac proinde locorum Ordinarii sedulo curabunt ut libri baptizatorum, confirmatorum, ct matrimonio copulatorum, ncc non defunctorum a parochis diligentissime exarentur et accurate custodiantur.

33. *De impedimento publicae honestatis.* — Quoties aliquod matrimonium impugnatur mtt·. ob impedimentum, quod publicae honestatis nominatur, in primis accurate statuendum erit, utrum illud originem duxerit ex matrimonio simpliciter rato, an ex sponsalibus.

In priori casu ad impedimentum adstruendum proferantur documenta matrimonii praecedentis celebrationem comprobantia , quae documenta facile suppeditabunt vel libri matrimoniorum a parocho servandi, si matrimonium coram Ecclesia fuerit celebratum, vel regesta existentia penes ministros haereticos, si apud eos matrimonium contractum affirmetur. Quamvis documenta vel a sola civili potestate, vel ab haereticis manantia, vim habere possint aliquando ad factum dc matrimonio celebrato extraiudicialiter confirmandum, tamen iudex catholicus, qui dc existentia impedimenti sententiam laturus erit, curabit ut in iudicium comparcant partes, testes qui matrimonii celebrationi interfuerunt, propinqui eorum qui contraxerunt, nec non omnes quos sciverit dc re instructos, ut omnia possint cognosci quae ad factum rite iudicandum conducere poterunt.

3q. Quod si praedictum impedimentum ortum asseratur cx sponsalibus cum persona alteri parti consanguinea in gradu impedimentum constituente contractis, ad iudicium proferendum duo erunt inquirenda, videlicet utrum revera asserta sponsalia locum habuerint, et utrum valida in sensu canonico haberi possint. Primum deducendum erit cx partium [confessione, dummodo hac exceptiones minime patiantur, ex documentis si habeantur, cx testium fidem merentium depositionibus, nec non cx indiciis quae iudex peritus et expertus deducere poterit ex circumstantiis quae facta exposita aut praecesserunt aut subsecutae sunt. Ad secundum probandum, utrum videlicet asserta sponsalia valida fuerint in sensu canonico, plura erunt sedulo perpendenda. Ante omnia iudex prae ocuiis habeat, quod ex usu et consuetudine fere in singulis locis speciales aliquae formae pro solemni sponsalium celebratione inductae reperiuntur, quae communiter ct regulariter ab omnibus servari solent. Itaque inquirendum erit, utrum istac formae fuerint, nec ne, servatae ; si primum, praesumptio pro sponsalium valorc aderit, contra quam nunquam erit iudicandum, nisi cx cerlis et evidentibus argumentis sponsalia nulliter contracta fuisse constiterit: si secundum, inquirendum erit, qua dc causa consuetae formae fuerint omissae, et utrum pro personarum, locorum, et consuetudinum circumstantiis sponsalia nihilominus valide fuerint con-

tracta, eo quod utrimque voluntas sese obligandi vere intercesserit, atque ita ut cx iure impedimentum constituant, in hunc finem praeter alia quaerendum est, quibus verbis, vel factis sibi futurum matrimonium promiserint; utrum promissio ab utraque parte processerit; et, si ab una tantum, utrum alia cam acceptaverit sive verbis, sive factis, sive signis aequivalcntibus ; utrum post datam promissionem practensi sponsi reputaverint sese matrimonio contrahendo obligatos, an liberos. Erit quoque inquirendum de sponsorum conditione, utrum scilicet ea talis sit ut praesumi non possit veram in ipsis voluntatem sese mutuo obligandi adfuisse.

35. Quatenus casus exigat, inquirendum etiam erit, qua aetate practensi sponsi sibi invicem matrimonium promiserint. Etenim sponsalia ab infantibus, vel a maiori cum infante contracta, ipso iurc nulla sunt, ct impedimentum publicae honestatis gignere non valent. Quare in hoc casu inquirendum erit dc aetate legitima eorum, a quibus sponsalia fuarunt contracta, quod facile fiet petitis documentis cx libris baptizatorum atque cx testimonio parentum, sive aliorum, qui personas, de quibus agitur cognoscunt. Si constiterit in aetate adhuc infantili sponsalia inita fuisse, investigandum erit utrum post septennium fuerint renovata, aut saltem ratificata.

Dc irnpcjimcnto

36. *[)e impedimento vis et metus.* — Circa impedimentum quod vis ct metus, ante omnia advertendum occurrit, neminem a iurc admitti ad matrimonium cx hoc capite impugnandum nisi qui violentiam ct coactionem passus dicitur: rciici vero cum qui per longum tempus in matrimonio vixerit, dummodo eidem libertas ei opportunitas reclamandi non defuerit ; ita ut si liber iam a metu sua sponte in coniugali domo perstiterit, matrimonialia officia non detrectaverit, audiri amplius non debeat. Etenim qui liber a coactione metuve, facultate ct opportunitate redamandi non utitur, censetur consentire, ct ratificare quod antea invitus atque adverso animo fecerat. Unde in primis erit inquirendum, utrum accusatio tempore, uti dicitur, utili facta sit; ct si hoc iam fluxerit, quaerendum erit quanam de causa hoc acciderit» ut iudicari possit utrum accusatio admittenda an reiicienda sit. Secundo prae oculis habendum erit, solummodo metum gravem, qui nempe in virum constantem cadat, matrimonium dirimere, ct consequenter ad hunc metum exquirendum omnes sive moderatoris actorum sive defensoris matrimonii investigationes esse dirigendas. Porro gravitas timoris oritur cx natura minarum, cx qualitate tum eorum, a quibus illae proficiscuntur, tum eorum qui eas passi dicuntur. Ista tria itaque erunt praesertim investiganda.

37. Circa primum sedulo inquirendum, utrum qui dc adbibita coactione accusantur, ita consueverint agere cum persona quae coacta dicitur, ut gravem atque molestam eidem redderent domesticam ct familiarem cohabitationem ; quaenam fuerint in specie molestiae eidem illatae ; utrum verba gravi indignatione plena adhibita, intentata haereditatis privatio, cicctio c paterna domo, an addita etiam verbera.

Circa secundum considerandum est, utrum qui de illata vi metuve accusantur, patria potestate ct auctoritate pollerent, an qui vim rnetumvc passi sunt, nullatenus iisdem subiecti fuerint; quae ratio vis inferendae; magna ne ex matrimonio propriae domui utilitas, aut decus obventurum ; quae indoles vim inferentium, quae conditio, qui mores; qua ratione familiam regere consueverint ; utrum ad iracundiam ct violentiam ita essent proclives, ut facile quod minabantur perficerent, ct animo ita essent duro atque obstinato, ut a nemine sibi contradici aut consiliis suis impe limenta obiici paterentur.

Quoad tertium ratio habenda erit primum sexus personae quae violentiam passa dicitur; facilius enim animus puellae commovetur, quam viri ; deinde aetatis, ĕducationis, indolis, utrum nempe initis ac timida fuerit, an fortis et constans; qua rgtione in familia vivere consueverit, utrum sub custodia et vigilantia parentum, ita ut ab eorum imperio semper et in omnibus penderet, an aliqua libertate frucretur ut ct propria sensa exponere, ct iuxta propriam voluntatem operari potuerit : an parentes ita cam segregarint, ut omnis consilii expetendi facultas eidem adempta fuerit, ncc cuiquam eiusdem alloquendae copiam tribuerint, nisi quos dc matrimonio ineundo consilia praebere posse iudicaverint.

38. Praeter ista inquirendum erit, utrum qui dc illata vi conqueritur, aliquando relationem habuerit cum eo cum quo postea contraxit ; ct utrum aliquando propositum habuerit cum eodem contrahendi. In casu affirmativo inquirendum, quas ob causas voluntatis mutatio contigerit; a quo tempore consilium fuerit mutatum, utrum nempe antequam parentes propriam voluntatem ostenderent, an postea; ct utrum cx praecedenti relatione aliqua exorta sit suspicio contra decorem vel ipsius personae, vel familiae, a qua parentes moveri potuerint ad matrimonium exigendum tamquam remedium bonae famae recuperandae. Etiam investigandum, quid haec persona fecerit ut a coactione parentum sese liberaret : utrum pieces adhibuerit, utrum usa fuerit opera aliorum ad parentes a proposito dimovendos, utrum et quomodo propriam aversionem ct contrarietatem in illud matrimonium significaverit , utrum ct quomodo altera pars operam dederit ut matrimonium revera concluderetur. Considerandum erit, utrum quando contractus

matrimonialis erat signandus, libenter et sine ulla protestatione id praestiterit, utrum aliqua fraus adhibita ad talem obsignationem obtinendam ; quomodo sese gesserit, sive quando necessaria pro matrimonio parabantur, sive quando ad consensum promendum adducta fuit, sive quando post datum consensum festum nuptiale celebrabatur, utrum nempe his omnibus hilaris, prompte, ct laeta adstiterit, an secus. Consideranda quoque eius agendi ratio erga alteram partem, et erga eiusdem familiam; utrum nempe benevola ct affectuosa, utrum libenter ct sine oppositione ad officia matrimonialia sese exhibuerit, an eisdem obstiterit, ca praesertim de caussa quia matrimonium nullum putaverit, atque ut melius tueri posset propriam libertatem. Ad hoc postremum factum probandum considerari debet, utrum hac de caussa inter coniuges ipsos ortae sint lites et contentiones, utrum hoc facium manifestaverint, et quibus; a quo tempore post matrimonium istae querimoniae inceperint, et cx qua caussa vel ratione, utrum ad tales lites et dissensiones tollendas adhibita fuerint consilia, hortationes, et, in casu affirmativo, a quibus et quo exitu.

39. Ad praedicta cognoscenda in iudicium vocandi erunt ambo coniuges, eorumque parentes, illi praesertim qui dc coactione adhibita accusantur, et opportune interrogandi de facto ipso, de modo, de animo, et de fine ob quem ad vim adhibendam ducti fuerint. Item vocandi propinqui ct familiares violentiam accusantis, et interrogandi de omnibus quae vel ad parentes, vel ad filios referuntur; utrum quidquam eorum quae in actis habentur viderint aut audiverint, quidve norint accidisse ad rem pertinens, sive antequam matrimonium celebraretur, sive tempore cohabitationis, sive post coniugum separationem, si haec locum habuerit. In hisce examinandis iudex diligenter invigilet, utrum aliqua collusionis suspicandae caussa subsit, et curet, ut quoad singulas personas parochorum testimonium obtineat de ipsarum probitate atque credibilitate. Post istos vocandi parochus vel alius sacerdos, qui matrimonio adslitit; illi qui eiusdem celebrationi et festo nuptuli interfuerunt, ut referant praesertim de modo quo persona contra matrimonium reclamans in illis circumstantiis se gesserit ; aliae personae inductae, illae speciatim quae adhibitae fuerunt vel ut consiliis et hortationibus reclamantem ad matrimonium inducerent, vel ut excitarent ad officia matrimonialia praestanda, ab iisque quaerendum, quid egerint, quibus argumentis usae, quidve consecutae fuerint.

40. Cactcrum in hac re iudex sciat, matrimonium esse per sc factum quoddam solemne et publicum, quod semper validum censeri debet, nisi evidentes rationes eiusdem nullitatem demonstraverint. Ideo curandum quidem omni studio atque diligentia, ut rationes istae colligantur, sed indicium contra matrimonium nunquam erit pronunciandum, nisi earum complexio omne prudens dubium de existentia impedimenti excludat.

De impedimento llgiminit.

41. *De impedimento ligaminis.* — Vinculum praecedentis matrimonii, quod ad posterius connubium impugnandum adducitur, repetendum asseritur vel ex matrimonio, catholico modo α catholicis celebrato; vel ex connubio ab haereticis aut schismaticis iuxta diversarum sectarum instituta contracto, et postea per sententiam talium' tribunalium dissoluto ; vel ex contractu inter infideles, qui postea rescissus, aut nullus fuerit declaratus. Diversorum istorum casuum possibilitas, aut edam frequentia manifesta est, cum in regionibus Americae catholici commixti vivere cogantur cu:i haereticis, et infidelibus. Quaedam pro singulis casibus adnotanda sunt, quia diversis legibus reguntur.

42. Ad primum casum quod attinet, doctrina catholica est matrimonium baptizatorum rite celebratum et consummatum aliter solvi non posse, nisi per mortem unius coniugis; et ideo locum non esse eiusdem dissolutioni declarandae in iudicio, nisi de mone alterutrius coniugis constiterit. Ut autem de hac constare dicatur, non sufficit rumor aut fama quaecumque, neque solae praesumptiones, sed requirirur certus dc ca nuntius, aut saltem concursus talium rationum, quae certo nuntio aequipollcntcs omne de illa dubium excludant. Ideo in hoc casu iudex ante omnia exigere debebit, ut prioris matrimonii documentum authenticum proferatur, atque, si opus fuerit, alias probationes colliget, quae praedicti prioris matrimonii existentiam demonstrent ; similiter exquiret documenta vel probationes de secundo matrimonio contracto ; quae omnia documenta facile haberi poterunt ex libris matrimoniorum in parochiis asservatis. Post haec exigenda erunt a competentibus parochis authentica documenta dc practensa morte alterius coniugis, et in defectu poterunt eadem requiri ab auctoritate civili, si suos libros habuerit, in quibus adnotentur. Quae eoa parari debebunt cum documento secundum matrimonium comprobante, ut cognoscatur, utrum secundum hoc matrimonium contractum fuerit ante, vel post prioris coniugis mortem ; atque ita iudicetur utrum secundum matrimonium validum, an nullum fuerit.

43. Quando ad mortem prioris coniugis probandam praesto non sunt neque esse possunt haec authentica documenta, aliis argumentis ct aliis probationibus opus est, quae a iudice sedulo erunt colligendae. In primis argumentum desumi potest ex depositione testium fidem merentium, si ipsi de visu mortem illius, de quo agitur, revera accidisse affirmaverint,

aut idem asseruerint ex auditu, dummodo non ex vaga aliqua relatione, sed a personis minime suspectis proprias informationes se hausisse testentur. Isti testes erunt interrogandi, utrum bene cognoverint quem mortuum asserunt; quo tempore, quo loco mors acciderit; qua de caussa; ubi cadaver sepukum; utrum adsint et ubi commorentur alii qui de hoc facto instructi sint aut esse possint. Ab illis vero qoi ex aliorum relatione deponunt, erit quoque inquirendum, a quibus tales hauserint notitias; a quo tempore fama de morte vulgari coeperit, et quid ipsi sentiant de probitate et credibilitate eorum qui primitus de re ista sunt loquuti; utrum isti peculiarem aliquam rationem habuerim aut habere potuerint ut talem notitiam evulgarent. His cognitis, in iudicium vocandi erunt testes inducti, et eodem modo examini subiiciendi, ut tandem aliquando vel ad testes dc visu, vel ad certa documenta obtinenda perveniatur. Animadvertat iudex, ne admittat eos qui sponte ad examen accesserint, quia mendaces praesumuntur; ct si requisiti fuerint, quaerat ab cis, a quibusnam, ubi, quando, quomodo, coram quibus, ct quoties fuerint requisiti; utrum pro hoc testimonio ferendo fuerit ipsis aliquid datum, promissum, remissum, vel oblatum a personis intéresse habentibus, vel ab aliis eorum nomine. Similiter advertat, non esse admittendos testes qui personas, dc quibus agitur, plene non cognoscant; et consequenter extraneos non esse testes idoneos, nisi a longo tempore in loco fuerint, aut ex peculiaribus circumstantiis appareat eos cognitionem habere potuisse dc iis quae enarrant. Quod si testes sive de visu, sive dc auditu haberi non poterunt, considerandae erunt circumstantiae omnes in facto concurrentes, et diligenter ponderandae, ut videatur, utrum ex illarum complexu exurgere possit moralis illa certitudo quae necessaria est ut iudicium proferatur. Porro circumstantiae istae praecipue sunt : aetas personae quae mortua dicitur, utrum senior, an iunior fuerit; tempus eiusdem discessus a patria et familia, utrum longius an brevius; locus vel loca, ad quae se contulerit, utrum valitudi.“i corporali noxia, au ct quibus vicissitudinibus subtecta fuerint, ex. gr. num ibidem bella, vel pestilentiae saevierint ; eiusdem personae physica constitutio, utrum sana et robusta, an debilis ct infirma. Erit similiter perpendenda causa quare c propria discesserit domo, utrum nempe ad negotium vel ad artem aliquam exercendam, an potius ut coniugcm derelinqueret. Haec cognosci vel deduci poterunt ex benevolis, aut contrariis relationibus , quas vel coniuges habuerunt inter se, durante eorum contubernio, vel ille qui discessit continuavit cum altero coniuge sive per litteras sive per nuncios; si enim constiterit, ad tempus talem epistolarum sive relationum consuetudinem adfuisse, et postea cessasse, quin cessationis causa aut ratio appareat, gravis de morte obita praesumptio habebitur; si c contra constiterit eum qui discessit nunquam epistolarum commercium habuisse cum sua familia, aut cum propinquis et amicis, indicium mere negativum nullam probationem facere poterit. Ponderandum quoque erit genus vitae, quod discedens in aliena regione amplexus fuerit ; si vitam et artem militarem exercendam elegerit, vel arti nauticae aut servitio alicuius navis sese addixerit, et cognoscatur in quo exercitu militaverit, aut in qua navi servierit, inquisitiones erunt faciendae peoes duces exercitus illius, et penes gubernatores vel officiales navis. Si cognita fuerint loca, in quibus commoratus est, in singulis locis, et praesertim in illo in quo commorabatur, quando eius indicia perdita fuerunt, investigationes erunt faciendae. Ad has tribunal adhibebit idoneas personas, si praesto sint, vel etiam civiles auctoritates, ab iisdem postulando ut, quibus pollent modis, de illo opportunas investigationes faciant, atque etiam in subsidium vocentur publica diaria cum indicatione nominis, cognominis, patriae, professionis, et conditionis illius, de quo quaeritur. Item si fieri possit, tribunal curabit, ut in locis in quibus idem commoratus fuerit publica edicta affigantur, et singuli excitentur, ut notitias, si quas habent, velint suppeditare. Si omnibus istis adiumentis adhibitis nihil omnino poterit reperiri, et si omnes circumstantiae ad mortem prioris coniugis ante secundas nuptias, de quarum valore agitur, adstruendam conspiraverint, iudex sententiam proferre contra secundum matrimonium non poterit ; non enim constaret de eius nullitatc. Quod si de matrimonio contrahendo agatur, hoc permitti numquam poterit, donec de morte prioris coniugis certo constiterit.

44. At si non ex isto capite, sed potius quia primum matrimonium in haeresi contractum, rescissum fuerit ob aliam caussam, specialia quaedam erunt observanda. Et primo advertendum est, evangclicam ct apostolicam doctrinam esse matrimonium valide celebratum solvi non posse propter adulterium, vel propter molestam cohabitationem, aut longam ct affectatam coniugis unius absentiam, aut protêt aliud quodeumque motivum ab haereticis confictum. Quare si constiterit, a tribunalibus haereticorum ob aliquam ex istis rationibus praecedens matrimonium dissolutum fuisse, caussa in favorem secundi matrimonii a tribunali catholico ne admittenda quidem seu introducenda erit. Si vero eiusdem dissolutio fuerit decreta ob alium titulum a iure canonico recognitum, sciendum est, acta a tribunali haeretico confecta valore iuridico carere, et ex ipsis solummodo iudicium proferre catholico iudici

minime licere. Quare tunc caussa ex integro erit instituenda, et iuxta as. canones pertractanda. Vetitum tamen non est, imo aliquando expediet, ut acta tribunalis haeretici requirantur, quo plenior factorum ct circumstantiarum cognitio attingatur. Imo si huiusmodi documenta a partibus fuerint exhibita, dummodo nihil aliud obstet, poterunt adhiberi, atque ex illis indicia colligi. Partes tamen erunt semper audiendae, nec non, quatenus fieri poterit, etiam testes singuli iterum in iudicium vocandi, et interrogandi ad normam harum regularum. Neque omittenda aliarum personarum iuridica depositio, si adesse cognoscantur ; sicut neque alia acta, quae vel moderator vel defensor matrimonii necessaria reputaverint. Si perpensis omnibus iudex censuerit, sententiam edicendam esse conformem sententiae a tribunali haeretico prolatae, numquam tamen istam sententiam tamquam sui iudicii motivum invocare debebit; neque ullo modo post eam existimandum erit duas adesse sententias conformes, a quibus necesse non sit appellare.

45. Quoad matrimonia in infidelitate contracta, si haec dissoluta dicantur per sententiam editam vel ab auctoritate civili, vel a quovis tribunali haeretico, eadem erunt servanda quae dicta sunt de matrimoniis baptizatorum resolutis per sententiam tribunalis saecularis, nempe caussam admittendam non esse,- si rescissio proclamata fuerit ex titulo ab Ecclesia non agnito, vel servatis servandis esse ex integro instituendam, si contrarium contigerit. Si vero coniugum separatio acciderit absque ullo iudicio, observandum utrum pars quae coram tribunali catholico agere intendit, secundum matrimonium contraxerit post baptismi susceptionem, an ante. Si matrimonium acciderit cum parte catholica post baptismi susceptionem, erit inquirendum, utrum praecesserit coniugis adhuc infidelis canonica interpellatio , aut saltem a legitima potestate fuerit super eadem interpellatione dispensatum. Quatenus constiterit de facta interpellatione aut de illius dispensatione, primum matrimonium nequii amplius constituere vinculum secundum connubium irritans ; quatenus vero neque interpellatio neque eiusdem dispensatio praecesserit, primum matrimonium obstabit quidem secundo, sed Ordinarius iudicium suspendere debebit, ct casum cum omnibus suis circumstantiis ad S. Sedem remittere, quae ipsi Ordinario quid faciendum sit, indicabit. Ad probandum vero, utrum interpellatio vel cius dispensatio intercesserit, consulendi erunt libri matrimoniorum , vel etiam regesta curiae, in quibus haec accurate erunt semper recensenda. Quod si secundum matrimonium contractum fuerit etiam in infidelitate, praesumendum quidem erit quod, antequam persona, de qua agitur, ad baptismum admitteretur, servata fuerint omnia quae sacri canones pro his casibus statuunt; sed si institutis opportunis investigationibus adhuc dubium subsit, ad S. Sedem erit recurrendum.

46. *De impedimento impotentiae,* — Ad impugnandum ex capite impotentiae matrimonium solummodo coniugcs admittuntur, quia ipsis solummodo hoc factum cognitum esse potest, ct ipsi tantummodo de hac re solliciti esse debent. Ut autem impotentia matrimonium contractum irritet, necesse est ut sit antecedens atque perpetua, quae scilicet naturalibus atque licitis remediis tolli non possit. Ista impotentia si fuerit absoluta, seu talis ut omnino impossibilem reddat coniugalem copulam , matrimonium dirimit semper, ct cum qualibet persona contractum; si vero relativa tantum, matrimonium dirimit solummodo cum illa ad quam impotentia ipsa refertur. Ita igitur in causis huius generis investigationes erunt dirigendae, ut tandem deveniatur ad adstruendam vel excludendam assertam impotentiam antecedentem et perpetuam, sive absolutam sive saltem relativam.

Hunc in finem prae oculis habenda erit instructio supremae Congregationis S. Officii. *(V. n. 1153, 1588).*

47. Quod si casus occurrat cui in instructione hac provisum non sit, ad iuris communis normam pertractetur ac decidatur oportet.

1588

De cauua matrimoniihbm tractindia apud Oncatalca.

Instr. S. C. S. Off. *1883* (ad Episcopos rituum orientis.) — Quemadmodum matrimonii foedus tamquam officium naturae proli educandae, aliisque maximi momenti bonis consequendis perpetuam et individuam vitae consuetudinem inter coniuges exigit, et eo sanctius tamquam Ecclesiae sacramentum indissolubile sit oportet, aiente Domino: *quod Deus coniunxit, homo non separet ;* ita non minus quando cum aliquo cx impedimentis, quae dirimentia nuncupantur, initum, atque idcirco verum matrimonium non fuerit, a legitima Ecclesiae potestate, ad quam causae matrimoniales unice spectant, irritum ac nullum ut iudicetur seu declaretur, ipsa sacramenti dignitas, ratio iustitiac, ct animarum salus postulat.

Verum quanto studio quantaque solertia opus sit, ut in singulis casibus alicuius impedimenti dirimentis existentia solide comprobetur, experientia quotidiana testatur. Nam et nonnulla impedimenta sunt ipsa per sese probatu difficillima, et saepe contingit ut facta, ex quibus probationes erui debent, ita sint implexa, iisque circumstantiis involuta, ut difficillime eadem explicari, ct dc iisdem iudicium proferri queat. Hinc est, quod Sancta Sedes pro ea sollicitudine, qua tanti sacramenti dignitati, administration! iustitiac, et animarum

saluti cautum semper voluit, numquam omisit, editis opportune sive Constitutionibus Apostolicis, sive Instructionibus, regulas praescribere, quarum ope in casibus etiam difficilioribus veritas tuto detegi, et iudicium recte ferri possit.

Experientia tamen compertum est, Patriarchas, Archicpiscopos, et Episcopos diversorum rituum orientalium ob speciales conditiones, in quibus eorum dioeceses versantur, non semper posse iisdem Apostolicis Constitutionibus atque Instructionibus quoad omnia sese conformare, nec proinde semper consequi plenam illam processuum et iudiciorum legalitatcm , quae tantopere desideranda esset in huiusmodi causis definiendis.

Quare ut, quantum fieri potest, ss. canonum praescriptiones in re tanti momenti religiose serventur, et simul consulatur specialibus conditionibus, in quibus versantur tribunalia ecclesiastica penes orientales, Summus Pontifex specialem Instructionem pro praedictis tribunalibus iussit exarari, quae ab iis omnibus , ad quos spectat, accurate execution! mandetur.

Pars I. — Tit. I. *De accusatione matrimonii.* — Ut in tribunali ecclesiastico ..... *V. ». 15S7 §§ 3' 4- 5·*

Tit. IL *De tribunali constituendo.* — Accusatione sic recepta .... *V. num. 1587 §§ 6.* 7. *8. g. io. 11.*

Tit. III. *De methodo sequenda in actis conficiendis.* — Constituto tribunali .... *V. n. 1587 12 usque ad 23 inclusive.*

Tit. IV. *De sententiae prolatione et publicatione.* — Omnibus ut supra peractis .... *V.* n. *1387 §§ 24.* 25.

Inspecta speciali conditione dioecesium orientalium, ordo appellationis erit prout sequitur. Si prima sententia a curia episcopali lata fuerit, appellatio fiet ad curiam patriarchalem ; si vero a curia patriarchal ea prodierit, appellabitur ad S. Sedem. Item ad eamdem S. Sedem appellatio erit semper facienda, quoties primae duae sententiae inter se conformes non fuerint, nisi partibus placuerit causam ad ipsam S. Sedem ab initio et immediate deferre.

Tit. V. *De secunda instantia.* — Facta appellatione.... K *n. 1587 §§ 27. 28.* 29. 50.

Pars. II. — Tit. VI. *De regulis servandis in tractandis causis matrimonialibus in specie.* — Praeter hactenus recensitas regulas in omnibus causis matrimonialibus generarim servandas, ut iuridica illis stet validitas, quaedam etiam speciales prae oculis habendae sunt iuxta peculiarem impedimentorum naturam et indolem, quae iudicio occasionem praebuerunt. Quare de his singulis, saltem quae frequentius occurrere solent, aliqua spcciatim animadvertenda sunt.

Art. ī. *De impedimentis cognationis carnalis vel spiritualis, et affinitatis.* — Si matrimonium impugnetur .... *V. n. 1587 §§ ji. et* 32.

Art. *2. De impedimento publicae honestatis.* — Quoties aliquod matrimonium .... K. *n. 1587 33· 34- 35'*

Art. 3. *De impedimento vis et metus.*—Circa impedimentum quod *vis et metus* dicitur .... K *n. 1387 §§ j6. 37. j8. 33. 40.*

Art. 4. *De impedimento ligaminis.* — Vinculum praecedentis matrimonii..... *V. n. 1^87 §§ 41. 42. 43. 44. 43.*

Art. 5. *De impedimento impotentiae.* — Ad impugnandum ex capite impotentiae matrimonium solummodo coniuges admittuntur, quia ipsis solummodo hoc factum cognitum esse potest, et ipsi tantummodo de hac re solliciti esse debent. Ut autem impotentia matrimonium contractum irritet, necesse est, ur sit antecedens atque perpetua, quae scilicet naturalibus atque licitis remediis tolli non possit. Ista impotentia si fuerit absoluta, seu talis ut omnino impossibilem reddat coniugalem copulam, matrimonium dirimit semper, et cum qualibet persona contractum; si vero relativa tantum, matrimonium dirimit solummodo cum illa, ad quam impotentia ipsa refertur. Ita igitur in causis huius generis investigationes erunt dirigendae, ut tandem deveniatur ad adstruendam vel excludendam assertam impotentiam antecedentem et perpetuam, sive absolutam sive saltem relativam.

Hunc in finem in primis audiendi erunt coniuges ipsi, prius ille, qui in causa actor fuerit. Isti erunt opportune interrogandi, a quo tempore sese cognoverint; an parentum consensu, sponte, et mutua voluntate matrimonium inierint, an eodem cubiculo et toro usi fuerint, officiisque coniugalibus ultro libenterque operam dederint; an matrimonium consummaverint; an ipse examinatus cognoscat, vel suspicetur causas, propter quas consummare nequiverit, licet iteratis vicibus id conatus fuerit ; an id contigerit ob causam vel defectum physicum ex parte mulieris, an vero ex parte viri ; an, quae, et quanto tempore adhibita fuerint medicamenta, vel alia remedia, et quinam fuerint eorum effectus; quanto tempore simul convixerint, et condormierint; quis primus alterum coniugem deseruerit ; quaenam aliae causae accesserint ad separationem producendam; an et quibus parentibus, amicis , vel propinquis manifestaverint matrimonium consummatum non fuisse, eosque singillatim nominent. Quatenus ambo coniuges in responsionibus conveniant , attente consideretur, utrum suspicio adsit alicuius collusionis , et tunc omnia et singula iisdem obiiciantur, ut fraus, si adsit, detegatur.

Partibus ipsis auditis , examini subjiciantur testes inducti ab iisdem coniugibus, ac primo eorum parentes, quia melius informati praesumuntur, postea vero propinqui, famuli, amici, vicini, ct quotquot de re instructi reputantur. Si quis cx testibus mortuus fuerit, fides

mortis requiratur, inter acta recensenda ; si vero alio abierit, curetur ut per Ordinarium loci, ubi commoratur, examinetur. Interrogandi autem erunt testes praesertim : an cognoscant coniuges, dc quibus est sermo; an sciant, utrum libenter mutuoque affectu sese cupulaverint, condormicrint, matrimonium consummaverint ; quibus dc causis consummare nequiverint; nn ad causas-illas amovendas aliquid, ct quid experti fuerint ; utrum, et cuius generis conquestus inter eos exorti, ct quoenam eorum causa: unde sciverint quae deponunt; ct si ab extraneis ca compcrcrint, quomodo vocentur, ct ubinam commorentur. Interrogandi quoque de fama tam apud ipsos quam apud alios circa assertam non consummationem, et impotentiam.

Si partes ipsae aut testes deposuerint, pharmaca vel remedia adhibita fuisse , inquiratur de medico vel medicis, qui illa praescripserunt, in indicium vocentur, et interrogentur de natura et qualitate morbi, quo coniuges laborare compcrerint, de symptomatibus, ex quibus jpsi naturam morbi deduxerint; de physica constitutione illius, cui assistentiam praebuerunt; de natura medicamentorum adhibitorum, nec non dc effectu ab iisdem producto.· Similiter interrogentur, utrum qui curae. medicae subiectus fuit, vel aliquis alius ipsi manifestaverit, matrimonium aut non consummatum fuisse, aut non potuisse consummari; quid ipsi sentiant de tali asserta non consummatione, quii alii.

Singulorum testium expleto examine, duo saltem ex celebrioribus medicinae et chirurgiae peritis seligantur, qui corpus viri inspiciant, si dc ipsius impotentia agitur, ct iuxta probata suae artis praecepta examinent, utrum ad coeundum potens sit. Antequam opus sibi commissum implere incipiant, iuramentum praestent de munere adimplendo cum omni diligentia ct de iudicio proferendo absque ullo partium studio. Quidquid ex facta inspectione detexerint, scripto narrabunt, ct ingenue dicent, quid ipsi sentiant de illius viri impotentia; utrum eam putent acquisitam , an ingenitam ; absolutam, an relativam. Haec scripto ab ipsis iuramento firmata cancellario tradentur, ut inter acta recenseantur.

Similiter duae eligantur obstetrices in arte ct praxi peritiores ac bonae famae, quibus post emissum iuramentum dc munere fideliter adimplendo committatur inspectio corporis mulieris. Istac obstetrices a duobus saltem peritis, uno medico, altero chirurgo erunt instruendae de recognoscendo statu physico mulieris, prout medicinae legalis praecepta ferunt. Deinde unaquaeque carum seorsum, quae repererit, sub iuramenti fide in scriptis aut saltem oretenus apud tribunal exponet, et quid ipsa sentiat de talis mulieris integritate, ct de eius aptitudine ad actus conjugales, si haec impugnata sit, declaret aperte. Hae relationes medicorum iudicio subiiciantur, qui sua vice referant, utrum inspectio regulariter sit facta; utrum cx ipsa habeantur sufficientia elementa ad iudicium proferendum de conditione talis mulieris; et utrum ex illis deduci possit pro diversa dubiorum ratione eiusdem vel integritas, vel etiam impotentia.

Quod si in aliquibus locis obstetrices peritae non habeantur, et inspectio corporis mulieris omnino necessaria iudicetur, haec medicis peritis et honestate atque aetate gravibus committatur, sicut iisdem esset committenda, si observationes ab obstetricibus factae concludentes non reperirentur. In his autem casibus matrona honesta iureiurando ad secretum obligata ipsi inspectioni semper assistat.

Facile porro patet, quam sancte in omnibus huiusmodi inspectionibus cavendum sit, ne quidquam agitur, quod divinae legi et castitatis virtuti adversetur.

Quod si ob singulares locorum circumstantias impossibile aut valde difficile aliquando fuerit, ut duo medici periti, et duae obstetrices item peritae reperiantur , tolerari poterit, ut unus tantum medicus et una obstetrix adhibeatur. Curandum tamen in hoc casu, ut relationes utriusque examinandae subiiciantur duobus aliis medica ct chirurgica scientia doctis ibidem vel alibi commorantibus, ut fide iurata iudiciutn suum super eas proferant, num scilicet iisdem sit fidendum , et num ipsae exhibeant motiva, quae sententiae ferendae solido fundamento sint.

Haec mulieris inspectio omittenda erit, si ea vidua sit, aut constiterit, post separationem a coniugc, cum quo lis est, aut etiam ante, cum alio viro commercium habuisse.

Medici et obstetrices, quantum fieri poterit, inter catholicos eligantur; si vero ex his haberi nequeant, tolerari poterit, ut acatholici adhibeantur, dummodo tamen aliunde constet, eos esse probos et honestos, neque a spiritu catholicae religioni infenso duci.

His omnibus accurate peractis, si omnia ad assertam impotentiam probandam conspiraverint, Ordinarius pro matrimonii nullitate iudicabit; sin a ihuc dubium aliquod supererit, a sententia proferenda abstinebit, et novas ultcrioresque investigationes instituendas praecipiet ; quas si inire impossibile fuerit, aut si his non obstantibus dubium semper remanserit, aut si dc matrimonio non consummato dumtaxat, minime vero dc alterutrios impotentia constiterit, nec coniuges reconciliari queant, integra causa ad S. Sedem transmittatur, cuius erit opportune providere.

Adnotatio specialis de impedimento voti solemnis et Ordinis sacri, — Quoties tractanda occurrerit causa matrimonialis, injqua de impedimento solemnis voti castitatis vel Ordinis sacri cum adnexa castitatis lege agatur, ca in-

tegra, post processum informatorium, ad necessaria documenta et motiva colligenda institutum, a Rthis Patriarchis aliisve Ordinariis ad Sedem Apostolicam deferatur.

1589

Ootn dcncot n<<0<M!orct

S. C. S. Off. *i? Ian, 1883,* — Utrum Jeclaratio SStTii diei 4 Dec. 1873 *(V. n. 1398)* complectatur etiam missionarios sinenses.

R. Affirmative ; et ad mentem : Mens est : t. Ut illis verbis *simpliciter reservatae Pontifici* substituantur alia verba Clementis IX. nempe: — *A qua excommunicatione latae sententiae ipso facto incurrenda nemo absolvi potest, praeterquam in mortis articulo constitutus, nisi lucris huiusmodi prius restitutis* (Clemens IX, in Constitut. *Sollicitudo pastoralis* 17 Iunii 1669 § 4). — 2. Ut eadem prohibitio ac poena ad mentem eiusdem Clementis IX, non solum afficiat missionarios europacos, sed etiam quoscumque ecclesiasticos viros, qui sub nomine missionariorum, aut quovis alio titulo, pro tempore missi fuerint aut in illis partibus quomodolibet morabuntur.

x59°

Crea bapti·-njum ab acalhoco tntnlitrt) collatata.

S. C. S. Off. *21 Febr. 1883.* — Bombay — Utrum, quando post diligentem indagationem de valore baptismi a ministro haeretico collati nihil constiterit nisi ministellum baptizantem pertinuisse ad sectam anglicanam, cuius Rituale validam praescribit materiam et formam, hoc factum sufficiat ad praesumendam baptismi validitatem, ita ut ad licite conferendum baptisma conditionatum speciali argumento probari debeat eius invalidités ; an vero praesumi debeat invaliditas baptismi a tali ministello collati, ita ut sacerdos in tali casu conditionate rebaptizans irregularitatem non incurrat.

R. Detur decretum fer. IV 20 Nov. 1878 (V. *n. 1304)·* Quoad irregularitatem vero, iuxta exposita non fuisse incursam.

I59I

()< matrimoniis te qulbui una par» ctaodctUnit •ocieiatibe· adhaeret.

S. C. S. Off. *21 Febr, 1883.* — Bombay — Utrum iuramentum massonicum non retractatum considerari et tractari possit vel debeat ad instar impedimenti matrimonium impedientis aut etiam dirimentis; ct quae cautelae exigi debeant ut matrimonium puellae catholicae cum viro franco-muratorc iurato licite aut etiam valide a parocho benedici possit.

R. Quod attinet ad matrimonium, in quo una contrahentium pars clandestinis aggregationibus notorie adhaeret , donec Apostolica Sedes generale decretum hac in re non ediderit, oportet ut Pastores caute et prudenter se gerant, ct debent potius in casibus particularibus ea statuere, quae magis in Domino expedire iudicaverint, quam generali regula aliquid decernere. Omnino vero excludatur celebratio Sacrificii Missae nisi quando gravia adiuncta aliter exigant.

1592

Dc pri»ilc;m 2uoad divini Of·cii recitatio-nem.

S. R. C. 27 *Febr, (883,* — Cincinnatkn. — i. Privilegia concessa tantummodo pro Cincinnatensi Archidioecesi quoad recitationem divini Officii, valere ne possunt etiam pro aliis septem dioecesibus, pro quibus simul cum ipsa Archidioecesi Cincinnatensi Ordo divini Officii recitandi conficitur ?

Dc celebrationi festi titulan» ce-cleaiarum

2. Missionarii, uno codcmque tempore septem diversis Ecclesiis uti Rectores stricte addicti, tenentur nc dc singulis earum Titularibus celebrare festa cum Officiis ct Missis sub ritu duplicis primae classis cum octava iuxta Rubricas ?

R. Ad i. Negative.

Ad *2.* Negative, iuxta decretum in una Vicariatus Apostolici Bombayen. Septentrionalis dici 25 Augusti 1882 *(V. n. 1573)·*

1593

Dc Hi qui clin·destinis lontU-tibui nomen de-derunt unice ad temporalia da-mna «itanda.

S. C. S. Off. 7 *Martii 1883.* — S. Hia-CYNTHt. — Se possano ammettersi alia partecipazione dei sagramenti quei chc solo per fine di evitare danni temporali si ascrisscro a société segrete, intendendo di rimancre cattolici.

R. Iuxta exposita catholicos , dc quibus agitur, admitti posse ad sacramenta, praevia absolutione a censuris, quatenus opus sit (pro qua dantur Episcopo opportunae facultates) dummodo: i. reapse sese omnino separaverint a societatibus praedictis; – 2. promittant nunquam amplius fore ut sese immisceant alicui actui societatum ipsarum tum secreto tum publico, et praesertim numquam amplius se soluturos requisitam contributionem; – 3. removeatur scandalum eo meliori modo quo heri potest; – 4. animo sint dispositi ad suum nomen revocandum , si et quando id facere absque gravi damno poterunt. – SSfiius approbavit.

I594

Circa facultatem di«pcn»andi to-per abstinentia tempore leiunio rum.

Ex Litt. S. C. S. Off. Γ7 *Martii 1883,* — Gli ErTii Inquisitori Generali nella Congregazione di fer. IV 24 passato Gennaro, in occassionc di un dubbio promosso da Monsignor Vescovo di Ratisbona, sulla facoltà di concedere 1'indulto quuresimale, chc i Vescovi presumono di avere in forza dellc facoltà quinquennali concesse dalla Propaganda, decretarono che si riassumessero le formole delle fa-

coltà suddette, onde vcderc qualc modificazione dcclaratoria potcssero case meritare in conformiez dclla enciclica di Benedetto XIV *Libentissime quidem,* e del decreto di questa Suprema di feria V 12 Aprile 1742, in cui innanzi alio stesao sullodato Pontefice proposto il dubbio: < An ob facultatem, quae Praefectis Apo- « stolicis delegatur, Praefectus S. Dominici < Americae meridionalis possit dispensare super « esu carnium, ovorum, et lacticiniorum, tem- < pore ieiuniorum praesertim Quadragesimae, < cum omni multitudine ac omnibus sui distri- < ctus incolis: » fu risposto : *Negative.*

Riassuntc pertanto le suddette formole, gli stessi Ertli Padri délia Congregazione di feria IV 14 corrente, portarono la loro attenzione suile parole che leggonsi nel num. 27 della formola I e II e nel num. 17 della III, vale a dire: *Dispensandi, quando expedire videbitur, super esu carnium, ovorum et lacticiniorum tempore ieiuniorum et quadragesimae,* c dccrctarono che ôra innanzi si modificassero aggiungendo dopo la parola *dispensandi* le altre *non tamen per generalem indultum, sed in casibus particularibus.* Essendo stato poi tal decreto dagli Efti Padri pienamente approvato dal S. Padre nell' udienza della stessa feria o giorno etc.

1595

arci faeduhraconMng‘‘ni‘ n!hofTadu raul*

S. Poenitentiaria Ap. 20 *April. r88j.* — Questa S. Penitenzicria al quesito fatto più v°Itc · * Sc 1'Ordinario munito della facoltà « Apostolica di dispensare, puta in 2 grado di « consanguinità, possa dispensare anchc quando « detto grado è molteplicc, cioà proveniente « da due o più stipiti >, ha risposto sempre affermativamente.

1596

DcMluacele- •Ciwiquiaroin0

S. C. SS. Rit. *r8 Maii t88j.*— Mar U· nopol it ana (Montreal). — Ex induito Ap. recenter Provinciae Quebeccnsi concesso, semel in anno, die qua in unaquaque ecclesia cum assensu Ordinarii fit expositio Reliquiarum ibidem asservatarum, licet unam Missam cum cantu celebrare dc SS. Reliquiis, uti in Appendice Missalis Romani, exceptis duplicibus primae classis, Dominica SSrhae Trinitatis, nec non Dominicis, Vigiliis octavisque privilegiatis, absque praeiudicio Missae conventualis vcl parochialis dc dic vel festo occurrente, (illis in ecclesiis et diebus quibus praedictae Missae, parochialis vel conventualis, celebrandae obligatio existit) ac servatis rubricis. Hinc quaeritur:

t. Quot ct quales Reliquiae requirantur et sufficiant ut habeatur ius isto privilegio utendi; ct quatenus satisforet exponere Reliquias Sanctorum non Martyrum, quisnam color in Missa esset adhibendus.

2. Quum in Appendice diversorum exemplarium Romani Missalis inveniantur diversae in honorem SS. Reliquiarum Missae, an eligi debeat aut saltem valeat Missa cuius Introitus incipit *Multae tribulationes* cum oratione *Auge,* Epistola *Hi viri,* et Evangelium *Descendens Iesus.*

3. An ritus duplex primae classis assignandus sit supradictae Missae, an vero ritus inferior.

4. Ubi neque de iure neque de facto celebratur Missa conventualis vel parochialis, et altera Missa non cantatur conformis officio diei, quaenam regula sequenda sit quoad commemorationem Officii currentis, cantum Symboli, Praefationem in Dominicis, ac ultimum Evangelium Dominicae aut feriae maioris occurrentis.

5. Utrum nomine ecclesiarum veniant etiam oratoria privata; et quatenus negative, Rffius Episcopus postulat ut sibi facultas impertiatur supradictam solemnitatem permittendi in oratoriis sive publicis, sive etiam piorum locorum internis, si hoc ad spirituale bonum fidelium et ad honorem Sanctorum promovendum expedire iudicaverit.

R. Ad t. Sufficere aliquot Sanctorum Reliquias etiam parvo numero. Si non adsit Reliquia SStTiae Crucis, aut alicuius sancti Martyris, paramenti color sit albus.

Ad 2. Affirmative.

Ad 3. Assignandus ritus duplicis minoris.

Ad 4. Sequenda regula a rubricis descripta.

Ad 5. Negative. Quod vero attinet ad expetitam extensionem indulti, non expedire.

1597

Ex Litt. encycl. S. C. Discipl. Regul. *12 Iunii r88j.* — Le istruzioni da darsi in proposito (alla espulsione) si compcndiano nel senso che i superiori degli Ordini Religiosi, Congregazioni, Istituti ecc. dcducano innanzi la S. C. medesima (della Disciplina) i motivi d'incorrcggibiiità, la pervicacia dell'individuo; e dimandino al tempo istesso la facoltà dei processo sommario, quale si concede, salvo sempre Γ esame dei testimoni c la difesa del reo, fatta da un religioso *ex officio deputandum;* e chc la sentenza di espulsione sia notificata ali' Ordinario di origine del condannato, c al condanaato stesso, a cui si riserva il diritto di appellaris presso la suddetta S. Congregazione.

1598

De iqoa in b·· ptbmo idhibeo-

S. C. S. Officii *20 Iunii 1883.* — Quando non habetur aqua baptismalis adhibenda est ¢A btpùlœLi

(quoad fieri potest) aqua benedicta iuxta formulam in novis editionibus et in appendice Ritualis Romani: secus adhibenda est aqua naturalis.

1599

1X opti con oicroo ct u»u.

Litt. S. C. de Prop. F. *Iulii 1883* (ad Vicakios App. Sin.) — Consuerunt EE. PP. in memoriam revocandam Instructionem huius S. C. die 23 Iunii i83o, quae commercium opii respiciebat quaeque oculis Christianorum assidue subiicienda est, ut ad observantiam civilis legis, opii commercium ct usum gravissimis de causis prohibentis, excitentur. Praeterea nota est A. Tuae resolutio S. Congfiis S. Officii circa commercium ct usum opii die 10 Martii 185j, edita, qua ad petitionem Vicarii Ap. Chansinensis declaratum est, commercium et usum opii prout exponebatur esse illicitum, ideoque debere Vicarios Ap. prudenter omnem curam adhibere ad usum ct commercium istud extirpandum. Uti vero apprime novit A. Tua nova expositio circa idem argumentum a Vicario Ap. Koui-tchcou anno 1878, praesertim vero circa plantationem ct usum opii, enarratis peculiaribus circumstantiis ad S. C. missa est; quae quidem cum huiusmodi preces S. Congr. supremae et Univers. Inquisitionis obtulisset, novum ab ea responsum accepit. Expositio autem praedicta cum responsione est tenoris sequentis : « Sollicitantibus aliquibus missionariis *etc. » (V. n. 148(f).*

Hac vero opportunitate, qua examen synodorum sinensium a S. C. susceptum est, patuit pluribus inter Patres insedisse sententiam resolutionem memoratam ita generalem esse ut ad omnes Imperii Sinensis regiones extendi debeat. Itaque eidem S. Conghi S. Officii dubia proposita sunt: — An decretum S. Officii (27 Martii 1878) circa plantationem ct usum opii intelligi debeat editum generatim pro universo Imperio Synarum: vcl, quatenus negative, an saltem ad idem Imperium gencratim extendi possit. — Praeterea: — An ülo decreto posito debeat intelligi aliqua ratione permissum vel toleratum commercium opii. — Ad quae dubia sacra eadem Congregatio ita respondit : « Decretum applicandum ad eas provincias et < ad eas circumstantias pro quibus decretum < ipsum latum est, et ubi et quamdiu eaedem < circumstantiae veriticentur ; et ad mentem. — < La mente e che la S. C. di Propaganda sti- « moli i Vicari Ap. che si adoperino con tutte « le forze di estirpare 1' abuso dell' oppio spe- < cialmcnte colla istituzione di Societa di Tem- < peranza come in Europa ». Ad aliud vero dubium responderunt : < Provisum in praecedenti ».

1600

Circi pctiiioo pritilcgiora· pro App. Vk i. nil.

Ex Litt S. C. de Prop. F. *Iulii 1883* (ad Vic. àp. Hong-Kong) — Quod spectat ad petitiones Praesulum (Synodi Regionalis) quibus postulatur ab Apostolica Sede ut concedat privilegium constituendi thronum in Ecclesia pro Vicario Apostolico, anteferendi crucem, et nomihandi eumdem Praelatum in Canone Missae censuit S. C. non esse annuendum.

1601

Circi lucrum ei mutuo lege cinh pcrmiiaum.

S. C. S. Officii *4 Iulii 1883.* — Se nella Cina debbano lasciarsi senza inquietarli i fedeli che nel mutuo perccpiscono Γ intera tassa civile, ossia tutto l'interesse permesso dalla legge, ovvero, almeno nelle p^ovincie dove gcneralmente si usa prendere un interesse minore, siano da consigliarsl, ed anche da obbligarsi a non percepire più di quello che si suolc cornunemente, che è in media il 15 per cento.

R. Illos non esse inquietandos qui lucrum percipiunt cx mutuo in ea quantitate quae est a lege permissa, in usu communiter recepta, ct a prudentibus ac timoratae conscientiae viris comprobata, dummodo parati sint stare mandatis S. Sedis.

1602

Dc tcholii d stadio linguarum orientalium.

Litt. encycl. S. C. de Prop. F. 22 *Iulii 1883* (ad Phabfbctos Mission.). — Quandoquidem, miserante Deo, ostium ad conversionem haereticorum et schismaticorum quotidie latius aperire dignoscitur, et regiones iam albae ad messem videntur, oportet eos praeprimis qui ab Apostolica Sede ad hoc opus procurandum mittuntur, prudenti usos oeconomia, collatisque viribus et consiliis alacrius coeptis insistere, satagentes nc umquam ca careant scientiarum ac litterarum cognitione, quae in diversis Missionum locis necessaria est ad apostolicum munus rite ac utiliter obeundum. Cum enim fides, docente Apostolo, per auditum sit, auditus per verbum Christi, nemo autem credat nisi audiat praedicantem, nccessc est hunc eo uti sbrmone quem auditores probe noverint ct intelligant. Nisi enim, ait Apostolus Paulus (I. Cor. XIV, 9), *vos per linguam..... manifestum sermonem dederitis, quomodo scietur id quod dicitur? Eritis enim in aera loquentes. Tam multa, ut puta, genera linguarum sunt in hoc mundo : et nihil sine voce est. Si ergo nesciero virtutem vocis, ero ei, cui loquor, barbarus; et qui loquitur, mihi barbarus.* Quam ob rem in Ecclesiae primordiis divinitus ct praeter ordinem factum est, ut Apostoli omnia loquerentur genera linguarum, quarum notitiam in illis rerum adiunctis humano studio assequi

non poterant. Ecclesia autem constituta, tale subsidium non a Deo praeter ordinem expectandum fuit, sed humano labore atque industria comparandum. Quare nil crebrius atque instantius ab Ap. Sede desideratum est, expetitum, iussum, quam ut missionarii tempestive addiscerent et probe callerent linguas, quibus populi ab ipsis erudiendi uti consueverunt eamque ob causam plura Sacrae Cong, de Prop. Eide decreta prodierunt, quae ctiam Apostolicarum Missionum collegia respiciunt, in quibus religiosi viri ad Christianam fidem catholicamque religionem propagandam mittendi opportune instituuntur (1). Etsi vero in calamitosis hisce temporum adiunctis ea vix , aut ne vix quidem, consistere possint, non tamen necessaria media volentibus et conantibus deficiunt. Nulla enim est ferme ex celebrioribus Europae urbibus, in qua sive ad commercii negotia utilius procuranda, sive ad diplomaticas relationes tutius fovendas, orientalium linguarum scholae desiderentur. Has vero praevertisse visa est Ap. Sedes, quandoquidem post editum oecurnenici Concilii Viennensis decretum de orientalium linguarum cathedris apud praecipuas nonnullas universitates instituendis, eas in pontificio romano athenaeo erexit, atque ad novissima haec tempora, quoad licuit, fovit atque aluit. Novissime vero s. m. Pius PP. IX sollicitus quam qui maxime de Ecclesiarum ritus orientalis miserrima conditione relevanda, hoc ctiam in carum utilitatem sancivit, ut peculiares linguarum quae apud illas usurpantur cathedrae in hac alma Urbe extarent, in quibus tum litteralis tum vernacula earum loquendi atque scribendi forma traderetur; quod Sacrae huius Congr. cura ac studio in aedibus S. Apollinaris penes Pont. Seminarium Romanum iampridem factum est. Hac ratione provide consultum fuit procurandis eidem Congr. fidelibus doctisque interpretibus, atque ctiam missionariis citius atque utilius instituendis. Decessoris sui vestigiis inhaerens SS. D. N. Leo div. prov. PP. XIII, studiosissimus et ipse restituendi iamdiu discissam apud orientales Ecclesias catholicam unitatem, tanto operi adiutriccm manum strenue admovit, dato etiam mandato, ut solertissimi cx earumdem scholarum auditoribus, cura Sacrae huius Congr., in orientem mittantur, ut linguas, ritus moresque Ecclesiarum orientalium ipsi coram audiant, inspiciant, penitus addiscant. Quo scholarum praesidio si usi fuerint qui sacris missionibus in illis regionibus obeundis sc devovere intendunt, celerius atque utilius diversas quae illic usurpantur linguas callebunt, et ubi ad praestituta sibi loca devenerint, servi inutiles diu non erunt, verum sacris suis ministeriis citissime perfungi poterunt. Quam ob rem Sacra haec Congr. pro Negotiis Orientalibus universos moderatores religiosarum familiarum quae orientalium missionum curam susceperunt, sedulo graviterque monet, ut studium linguarum quae cum in finem necessariae sunt, ab iis omnino exigant qui ad sacrum illud ministerium incumbere velint. Missionum autem Praefectis mandat, ut id ipsum severe exigant; et quos noverit desides in hac sui muneris parte adimplenda, huic S. C. denunciarc non morentur. Demum RR. PP. DD. Delegati Apostolici pro suo munere ad omnimodam praemissorum exequutionem advigilabunt, et memoratam S. C. edocere non praetermittent. —

Hisce praesidiis praeter alia instructi apostolici viri , quibus datum est catholicae fidei veritatem atque unitatem promovere, ad animarum salutem procurandam quotidie magis incumbant, minime dubitantes quin misericors Deus opus quod coepit perficiat, confirmet solidetque, ct Ecclesiam catholicam, aberrantibus ovibus in unicum Christi ovile adductis, nova iugiter filiorum accessione laetificet.

1603

Decr. S. C. de Prop. F. *25 Iulii 1SS3.* — Dc electione EpiKoporum Scotiae.

Cum inde ab anno 1878 sub initio Pontificatus SSrïïi Domini Nostri Leonis PP. XIII per Apostolicas eius Literas < *Ex supremo Apostolatus apice* > episcopalis hiérarchie in Scotia ex Sacrae huius Congregationis consulto feliciter fuerit restituta, Sacra eadem Congregatio, ut gravissimum electionis Scotiae Episcoporum negotium rite sanctcque in posterum absolvatur, certam aliquam methodum in omnibus illius regni dioecesibus servandam opportunum esse existimavit, qua fiat ut Sedes Apostolica exploratam notitiam habere possit de meritis sacerdotum, ex quibus qui magis idoneus censendus fuerit ad episcopalem gradum eligi valear. Itaque in generali conventu habito die 18 Iunii 1883 Sacra Congregatio, omnibus mature perpensis, censuit ca super rc methodum quae hic adscribitur esse in Scotia servandam. Sede aliqua episcopali vacante, atque Vicario sive Administratore iuxta normas a sacris canonibus genc-ratim, vel ab Apostolicis Litteris sa. me. Benc-

(1) Sacrae Congr. S. Officii propositum fuit dubium quod sequitur: *Mollissimi linguaggi essendo in Giorgia impossibili potersi apprendere tutti dai missionari, si domanda corns debrano* (essi) *portarsi nel confessure quelli che si sono convertit!, che non sanno altra lingua, nl vogliono interpreti.* Et responsum fuit (10 Febr. 1666); « Missionarii hortentur poenitentes « ignaros idiomatis missionariorum ad adhibendum in- « terpretem, per quem confiteantur omnia peccata; quod • si hoc nolint, saltem confiteantur aliqua per inter- « pretem , ct reliqua per signa ct nutus omni meliori « modo sicut fit cum mutis; sed missionarii curent ad- ■ discere, in unaquaque lingua ibi usuali, illa pauca « verba quae sunt necessar a ad explicanda praecipua «peccata contra decalogum» et contra quinque prae- « cepta Ecclesiae ».

dicti XIV, pro locis Missionum speciatim praescriptas constituto, qui dioecesi viduatae, durante vacatione, praesit; convocatio fiet eorum , ad quos pertinebit commendare tres ecclesiasticos viros, quorum unus a Summo Pontifice, si ita ei visum fuerit, dioecesi vacanti praeficiatur. Et quidem, si in dioecesi vacante canonicorum Capitulum erectum non fuerit, Metropolitanus S. Andreae et Edimburgcnsis vel in ipsius defectu senior ex suffragancis cius, conveniat cum Archiepiscopo Glasguensi (nisi agatur de vacatione ipsius Sedis Glasguensis, quae S. Sedi immediate subiccia est et suffraganeos non habet) relate ad diem et locum statuendum, quo primum omnes Episcopi adunari commode possint, ct pro eo die omnes Episcopos convocabit, Ii vero una cum Archiepiscopo Glasguensi, omnes simul, si fieri possit, adunati, ct praesidente Metropolitano seu in cius defectu Archiepiscopo Glasguensi, singuli suffragium tribus vicibus ferent, indicando nomina ecclesiasticorum virorum quos vcluti candidatos ad sedem vacantem Apostolicae Sedi proponendos dignos esse in Domino existimaverint. Collutis vero suffragiis, referent in scriptis huic S. Congregationi nomina trium candidatorum, in quos maior suffragiorum numerus convenerit, simul indicando quo ordine cx pluralitate votorum iidem pro meritis sint recensendi, nec non notitias de singulis suppeditando ad normam quaestionum, quae ab hac S. Congregatione in speciali schemate ad id proponi solent.

Si vero in vacante dioecesi Capitulum erectum fuerit, Vicarius Capitularis Praepositum ct Canonicos convocabit, qui capitularitcr coadunati, ct precibus dc more praemissis, tribus vicibus suffragia ferent circa personas S. Sedi vclut digniores commendandas. Tum Capitulum nomina alphabctico ordine disposita eorum trium sacerdotum, in quos maior numerus suffragiorum convenerit, ad Metropolitanum vel in cius defectu ad seniorem suffraganeum transmittet, ut ceteris Episcopis, ut supra dictum est, in unum convenientibus communicentur, qui quidem ea excutient, ut deinde S. Sedi referant quomodo iuxta suam sententiam disponenda sint, attento ordine meritorum, ct dc singulis candidatis notitias dabunt ad normam quaestionum, de quibus supra dictum est. Episcopis vero liberum erit alia etiam nomina addere, quae magis opportuna censuerint, ac deinde ipsum authenticum actum capitularcm, ac relationem sententiae in quam Episcopi venerint ad S. Sedem per hanc S. Congregationem transmittent. Sacra porro haec Congregatio declarari voluit nomina candidatorum, sive uno sive altero cx supradictis modis pro rerum circumstantiis innuantur, per simplicem commendationem proponi ut notitiam tantum ac lumen afferre valeat in electione perficienda quae, ut iuris est, ad Apostolicam Sedem omnino perlinet, cui plena libertas servatur alium etiam extra propositos, si ita ipsi placuerit, ad vacantem Sedem episcopalem nominandi.

1604

Litt. encycl. S. C. de Prop. F. 25 /u- Qrci ilco:|
lii 1883. — Quo propositis huic S. C. dubiis fieret satis, a Sacra Supremae Inquisitionis Cong. quaesitum fuit: /In *Vicarii Ap. absque speciali* dtitionli. *facultate possint excipere denuntiationes in materia sollicitationis ad turpia, ct an, eiusmodi denunciationibus acceptis, teneantur eas ad S. Officium deferre.* Ertri PP. Inquisitores Generales, in fer. IV 20 Iunii curr. anni, respondendum censuerunt: *Supplicandum SSmo pro extensione ad omnes Vicarios App. Instructionis pro Vicario Ap. Cocincinae diei / Iun. ^75, cum addito quod remittant ad S. Officium, per medium S. C. de Propaganda Fide in epistola clausa, nomina sollicitantium.* Cum autem Summus Pont. Leo XIII in audientia eiusdem feriae ac diei, decretum Eiîiorum PP. approbare dignatus sit, et petitam concedere extensionem, hinc praedictam Instructionem, quae Vicario Ap. Cocincinae data fuit per epistolam dici 26 Aug. 1775 ad A. T. mitto *(V. n. 50g),* ex qua Intructione eadem A. T. intelligel, qua ratione sc gerere debea: si quando, quod Deus avertat, huius casus occurrant.

1605

S. C. S. Off. *1 Augusti r88q.* — Savannas . ad nIlAtiu»
— Inter ceteros difficilis solutionis casus, qui in monH.cU m'In
bis Foederatorum Amcricac Septcntr. Statuum ecclesiasticis provinciis, ac in hac quoque dioecesi occurrunt, reperitur etiam sequens: Frequenter contingit, ut duo acatholici inter sc contraxerint matrimonium ct ignoretur utrum sive uterque sive alteruter fuerit baptizatus. Eiusmodi matrimoniis inter duos acatholicos, aut sine dispensatione inter catholicum unum et acatholicum alterum, initis, in nulla cx dioecesibus nostris obstat impedimentum clandcstinitatis. Contracto ita matrimonio, haud raro evenit, ut compars compartem deserat. Post aliquod tempus partes ita separatae non infrequenter ad alias nuptias convolant superstate altera parte. Scio equidem casu quo, spectata qualitate probationum pro ct contra, dubitetur num vel alteri vel utrique parti collatum fuerit baptisma, standum esse pro valorc matrimonii cum tali dubio ac sine dispensatione contracti usque dum non constet illud fuisse invalidum; verum deficientibus ceteris pro utraque dubii parte probationibus, quaero:

I. Num in ordine ad matrimonii contracti validitatem vel nullitatem, collatio vel non collatio baptismi, dum ignoratur, cx principio

praesumptionis definienda sit. In dubiis id affirmat doctissimus bo. me. Archiep. Pair. Henrick; in theologia enim sua morali (tract. XXI, η. 4#) I|acc habet: « Si de consortis baptismo < non constet, nec certum haberi queat testimo- « nium, in eam propendere oportet sententiam < de baptismi ct matrimonii valore, cui favent < indicia ct adiuncta ». Quod si recte ita sentit laudatus Kcnrick, quaero ulterius:

II. Utrum dum baptismi collatio ignoratur, principium praesumptionis in ordine ad valorem matrimonii contracti, rite applicetur in articulis sequentibus:

1. Si pars vel partes acatholicae parentes habuerint ad sectam pertinentes quae baptismum respuit, hic non est praesumendus.

2. Idem resolvendum, si parentes habuerint pertinentes ad seciam quae infantium Baptismum non admittit, seu in qua non confertur nisi adultis v. g. annum aetatis trigesimum iam adeptis, quemadmodum res se habet in secta baptistarum.

3. Idem pariter resolvendum, si parentes habuerint qui dum in vivis essent, professi sint sc nolle ad ullam sectam pertinere, seque Ens supremum honestis potius, ut aiunt, moribus quam speciali aliquo cultu honorare.

4. Si parentes habuerint pertinentes ad sectam quae cumdem ut necessarium habet, vel in qua saltem ordinarie administratur, ct iidem parentes in secta sua zclosi fuerint, praesumendus est Baptismus. At quid si parentes in secta socordes fuerint, aut ad sectam pertinuerint, quae baptismum quidem non respuit, sed cum non habet ut necessarium, et in qua ordinarie non administratur? an in utroque aut alterutro casu praesumendus baptismus vel non?

5. Si iuxta unius tantum parentis sectam et animi ut supra zelosam dispositionem praesumptio faveat baptismo, ct in educatione prolis de facto et indubie primas habuerit partes, praesumendus est baptismus.

Idem resolve, si facta inquisitione, ignoretur aut non satis constet utrum primas habuerit partes; baptismus enim in ordine ad matrimonium praesumendus est, cum contagium semel initum censendum sit validum quamdiu obex se prodat. Sed quid si certo constet, illius qui de facto ct indubie primas in educatione habuit partes sectam ct animi dispositionem non favere baptismo, dum alterius secta ct animi dispositio eidem favet?

6. Casu quo nulla pro baptismo militat praesumptio, applicanda est regular factum non praesumitur, sed probandum est. Huius regulae applicatio in his Foederatis Statibus ubi inter acatholicos plurimi sunt, qui de baptismo infantibus suis conferendo nihil aut parum curant, potiori forte iure locum habere debet, quam in mullis aliis regionibus.

Quaestiones praefatae ideo praecipue proponuntur, ut ex carum solutione norma habeatur, iuxta quam tuto procedi possit in his praesertim casibus: 1. Dum cx duabus partibus acatholicis ab invicem ut supra separatis, altera in gremium Ecclesiae recipi postulat, ct ad alias nuptias convolavit aut convolare cupit. 2. Dum pars catholica ab ucatholica ut supra separata, cum alia coniungi postulat, aut cum alia iam iuncta, ad sacramenta admitti exoptat.

R. Ad I. Affirmative, peracta tamen investigatione in singulis casibus.

Ad II, (nempe: < Utrum, dum baptismi collatio ignoratur, principium praesumptionis in ordine ad valorem matrimonii contracti rite applicetur in articulis sequentibus: >) Affirmative quoad *primum, secundum* ct *tertium* articulum, ct quoad primam partem *quarti* et primam partem *quinti* numeri, at in hoc postremo articulo, post verba *habuerit partes* addatur: — *neque alter coniux cognoscatur positive contrarius collationi baptismi, praesumendus est baptismus.* In reliquis casibus qui adnotancur in secunda parte numeri *quinti* recurrendum est ad S. Sedem, expositis omnibus rerum locorum et personarum adiunctis, aliisque ad rem facientibus. Ad *sextum:* Provisum in praecedentibus.

1606

Instr. S. C. de Prop. F. *tS Oct. rS8j* ne nonnulli· qaac miMienara regimen et ftdetn provehendam respiciunt.

(ad Vicarios App. Sivar.) — Quae a praesulibus Sinensium missionum in conventibus synodalibus habitis in quinque regionibus ecclesiasticis in eo imperio constitutis acta fuerunt, ea quidem Sacrae huic Congr. gratissima ac perutilia visa sunt. Plura enim sive quoad personas Vicariorum App. ac missionariorum, sive quoad ipsam directionem et administrationem missionum saluberrime decreta sunt, multa etiam de ministerio inter gentes exercendo variisque modis fidei propagandae admodum opportune innuuntur, demum multa de gravissimis quaestionibus res Ecclesiae, nonnullos contractus, ipsam sacramentorum administrationem spectantibus disceptantur. Itaque dubium non est quin in proximis conventibus anno i885 de more habendis nonnulla ex his gravissima ct alia negotiorum capita iterum magna cum illorum fidelium utilitate ac profectu ad examen revocentur. Quod ut commodius fiat, atque ea ratione quae S. Consilii menti apprime respondeat, visum est nonnulla de iis attingere, qurc maxime fidei provehendae utilia esse possunt, quaeque vel iam ab Episcopis indicata vel a S. C. proposita ampliorem tractationem exigere videntur. Haec itaque breviter his meis perstringo, potissimum in iis consistens quae regimen istarum missionum et media opportu-

niora ad conversionem gentium obtinendam respiciunt.

L imprimis Sacra haec Congr. studium Episcoporum ad idoneos ac spectatos verbi Dci praedicatores ctformandos satis laudare non potest. Potissimum vero quae in Synodo Chansinensi (Sess. II, c. Π *de Ν/rss. Apostolicis* n. i ct 2, ncc non c. HI *de vita et honestate clericorum)* de hoc argumento disseruntur, omnibus Vicariis App. ut prae oculis habeantur plane commendat. Uti enim ipsa haec S. C. ad primos Vic. App. Seminarii Parisiensis anno 1659 scribebat, non debent missionum Praesules facile omni spiritui credere, sed probare spiritus si cx Deo sunt: « Hoc itaque in primis curandum ut magno studio perquirantur ac secernantur viri aetate ac corporis valetudine sustinendis laboribus idonei tum vero quod pluris est non mediocri charitatc ac prudentia insigniti, quas virtutes non aliorum iudicium ct coniectura sed diuturnus rerum usus ct experientia aliis muneribus cum laude peractis probaverint, qui secretorum sint capaces tenaccsque custodes, qui gravitate morum, comitate, mansuetudine, humilitate, patientia ct omni virtutum exemplo christianac fidei quam ore profitentur opem adstipulcntur ; qui denique ad evangelicae charitatis normam etformati aliorum se ingenio ac moribus accommodantes, nec sociis quibuscum vixerint graves, nec exteris invisi ingratique reddantur» sed cum Apostolo fiant omnia omnibus ». Hac itaque dotes maxime in evangelii praeconibus ab Episcopis quaerendae sunt. Quoniam vero Dci omnipotentis gratia favente messis quotidie copiosior in ista regione apparet, ut vere dici possit eam provinciam esse altam ad ipsam messem, operarii autem valde pauci numerantur, hoc S. Consilium singulari sollicitudine easdem missiones complecti volens, non deerit quin superioribus ordinum regularium ac piarum Congreg. ct Institutorum per speciales litteras animos addat eosque hortetur ut multiplicandis evangelii praeconibus, quantum temporum malignitas sinit diligentem dent operam. Ac si (quod Deus faxit) maiorem operariorum numerum nanciscatur etiam novas missiones constitui curabit quibus aliis vcluti igniculis adiectis gentes istas excitet, atque a tenebris et umbra mortis in admirabile Christi lumen ac regnum advocet.

11. Porro quamvis libentissime S. C. viderit plures cx Synodis de studio linguarum indigenarum a missionariis peragendo sollicitas fuisse, tamen optimum fore arbitrata est, si singulis PP. ante oculos proponat Instructionem huius S. Consilii die 21 Martii 1774 circa idem argumentum ut, qua severitate hac in rc procedendum sit, videant; iussitque, omnibus istarum regionibus praesulibus significari, eiusdem Instructionis tenorem diligenter servandum esse, ac missionarios universos omnino cogendos aut ad linguam sinensem addiscendam, aut ad ministerium abdicandum. Quo vero iidem evangelii praecones magis idonei fiant ad populos illos ad fidem adducendos , neque tantum ad plebem, verum ct ad homines superioris conditionis Christi religione imbuendos uti antiquis temporibus PP. inclytae Societatis lesu magno cum profectu rem ipsam perfecerunt, mandat ac praecipit ut in singulis quinque regionibus in quibus synodi habitae sunt, eo opportuniori modo quod Episcopis visum fuerit, speciale studium ac vcluti academia sinensis linguae erigatur et cx singulis vicariatibus aut saltem cx iis ubi res commodius fieri possit quidam peritiores in lingua vernacula missionarii designentur, qui ad huiusmodi (iteraturam serio incumbant, lucubrationes in ca lingua perficiant quibus ct fidei veritates palam coram ethnicis exponantur, ac superstitiones erroresque inter eas gentes diffusi refutentur. Quibus hominibus et aliud mandatum committi debet ut inspectis illius gentis literis ac philosophia sub omnimoda directione Episcoporum iisque auctoribus Sacrae huic Congr. practice media designent quibus facilius inter superiores societatis classes fides insinuari ac praeiudicia in iis contra ipsam invecta minui, ac etiam si possibile sit plane deleri possint.

III. Ea etiam Emi PP. ad examen revocarunt quae de civili cleri habitu in nonnullis Synodis disputata sunt. Qua quidem in rc cum confirmassent, quae circa idem caput in Synodo Sutchuensi (c. X, n. 10) sapienter statuta fuerunt , caetera prudenti Episcoporum arbitrio commiserunt, id tantum animadvertentes curandum omnino esse ut circa vestes a clero adhibendas caute procedatur, ne difficultates inter sacerdotes inopportunis innovationibus excitentur. Insuper mandarunt ut diligenter observentur quae in Synodo Sutchuensi circa quasdam incedendi rationes nimium luxum redolentes praescribuntur (c. X, n. 12). nededhaht».

IV. Quoniam vero inter praecipua argumenta a VV. AA. pertractata, magni plane ponderis est quod spectat cleri indigenae institutionem ac doctrinam , ErTii PP. dc tanto negotio vcl imprimis solliciti, ac prae oculis habentes nunquam Christianam religionem in Sinis firmam stabilitatem ac praepotentem progressum consecuturam, nisi homines illius nationis in clerum adscript! exemplo maxime, nc dum verbo, contribulibus suis praeluceant, atque propriae vitae morum speculo ad Christianas virtutes informent, ad haec adeo pretiosa bona assequenda, quae sequuntur omnibus Episcopis indicanda censuerunt. I)e Scrajnar,a

Primum quidem commemorarunt Instructionem ab ipso S. Consessu ad omnes missionum Praesules anno 1846 datam, in qua de missione Episcoporum, ct maxime de sedula indigenae cleri institutione accuratissima ratio habetur. In

ca siquidem multa dc necessitate initiandi optimos cx christianis incolis locorum missionis ad levitarum ordinem, dc institutione seminariorum iisdem ad scientiam ac pietatem informandis atque in ministerio exercendis mirifice indigitantur; de dignitate vero eorum curanda atque etiam iuxta circumstantias augenda adduntur mulla: ac propterea utilissima exinde documenta Praesulibus missionum erui possunt. Verum, quod ipsi etiam Sinenses Vie. Apostolici in conventu Romae habito an. 1870 apud S. Congregationem animadverterunt, nonnulla clero indigenae carum missionum peculiaria adhuc desiderabantur, quaeque ad eiusdem instructionis specialem pro iis locis applicationem pertinerent.

Hoc itaque occasione recensionis synodorum sinensium S. Consilium efficere aggressum est. Quod quidem dum libenter laudibus prosequitur ca quae huc usque Sinarum Praesules ad seminaria sive initianda, sive augenda perfecerunt, quaeque etiam novissime in synodis decrevere, censet nihilominus, quod et nonnulli ex dictis conventibus innuerunt, decretum Concilii Trident. Sess. 23, c. 18 de Reform, in memorium Patrum revocare, atque illud, inspectis iis quae cx ipsis missionibus, vel tractatione praefatorum synodorum S. Congregationi innotuerunt , cleri sinensis institutioni specialiter, quantum adiuncta earum missionum sinunt, applicare.

i. Iuxta memorati decreti tridentini ordinationem certus puerorum numerus in seminatio alendus ac religiose educandus praescribitur. Quo vero certiores fiant VV. AA. de bona puerorum inclinatione quos ad hunc numerum eligunt, servent in primis ordinationes Synodi Sutchucnsis (c. 8, n. t). Imo optimum foret consilium ut cum quis admitti peteret, vcl fortasse missionarii idoneum putarent, ipsi eum in servitio altaris per unum aut duas annos saltem exerceant, vel etiam si fieri posset apud se retineant, illius propensionem, mores, docilitatem probaturi : cum vero eum idoneum arbitrentur, Vicario Ap. praesentent ut in seminarium, vcl scholam praeparatoriam, si adsit, introducatur. Quod quidem iudicio ipsius Vicarii Ap. decernendum erit. Sint vero pueri duodecim annorum vel ad minimum decem, ct generatim loquendo non ultra quatuordecim : qui caeleris qualitatibus a Concilio requisitis instructi sint. Biennio autem vcluti in probatione in ipso seminario maneant ; deinde si idonei invenientur in alumnorum numerum renseantur. Quippe maximi interest, attenta sinensium natura adulescentulos ipsos quamprimum fieri potest sub cura missionariorum ipsiusque ecclesiae versdri , dc eorum indole diligenter inquiri, neque eos admitti nisi vere spes affulgeat cos ecclesiasticis ministeriis perpetuo ct sancte inserviturus.

2. Optimum quoque consilium S. Congregatio existimat, quod a nonnullis Vic. App. susceptum est ut singularis schola instituatur in qua pueri huiusmodi ab aliis separati ad seminarium praeparentur: vcl satius, ut iam in pluribus missionibus factum est, collegium puerorum praeparatorium *(petit séminaire)* a seminario proprie dicto divisum constituatur.

3. Quoniam vero complures adhuc Vicariatus in Sinis vix figuram quamdam ac vcluti initium seminariorum exhibent, nec media ad ea constituenda necessaria adhuc in promptu habentur, nec brevi reperiri poterunt, ne huius institutionis utilitate priventur, imo ut statim illius fructibus perfrui possint, ExTii PP. carum missionum Praesulibus commendarunt ut consiliis simul initis seminaria quae appellant *centralia* sive provincialia unum aut plures in singulis regionibus iuxta opportunitatem instituere satagant, in quibus facilius et magistrorum et moderatorum copia, et pecunia collata caetera media necessaria comparari poterunt. Quod Tiidentini PP. iam in decreto memorato aperte innuunt iis verbis : *si vero in aliqua provincia ecclesiae tanta paupertate laborent ut collegium in aliquibus erigi non possit, Synodus provincialis vel metropolitana cum duobus antiquioribus suffragantis, in ecclesia metropolitan! vel alia provinciae ecclesia commodiori, unum aut plura collegia, prout oppertunum iudicabit ex fructibus duarum aut plurium ecclesiarum , in quibus singulis collegium commode institui non potest, erigenda curabit ubi pueri illarum ecclesiarum educentur.*

4. Districte vero praecipit S. Consilium ut in maius Seminarium *(grand séminaire),* ubi erectum sit, nullimode admittantur laici ; qui vero vocatione ecclesiastica carere dignoscantur, statim ab eo excludantur ita ut de tali collegio verissime dici possit *illud Dei ministrorum perpetuum seminarium esse.* Nec minori severitate servanda est Tridentini praescriptio; ut nimirum discolos *e! incorrigibiles ac malorum morum seminatores acriter* (VV. ΛA.) *puniant , eos etiam si opus fuerit expellendo, omniaque impedimenta auferentes, quaecumque ad conservandum et augendum tam pium et sanctum Institutum pertinere videbuntur diligenter curent.*

5. Quo 1 quidem ut efficaciter assequantur necessc omnino est ut commodiori Seminariorum curae ct regimini opportune ita provideant, ut quos sacerdotes iis praeficiant ab omnimoda aliorum ministeriorum administratione dispensent atque eximant; nc dum diversis sollicitudinibus distinentur huic tanti momenti negotio non diligentissimam dent operam. Quod si accideret, teneram iuvenum naturam ad praecellentem sarerdotii vocationem non ita fingere possent uti, ipso praeeunte Concilio, Ecclesiae intentionem firmissimam esse, cuique legenti

patet. Quin etiam curent Episcopi ut moderatori seminarii spiritualis director alumnorum assignetur, cuius ministerio quot ad pietatem ac sanctorum doctrinam hauriendam stimuli alumnis addantur vix credibile est.

0. Laudat S. C. consilium PP. in nonnullis Synodis expressum quoad instaurationem studiorum: dc qua re Decretum Concilii Tridentini adeo sollicitum fuit. Verum cum accuratissime consideraverit, quae ad ipsam de statu studiorum in seminariis sinensibus his postremis temporibus relata sunt, non solum sui muneris esse existimavit tenorem memorati decreti Vicariis App. in memoriam revocare, verum etiam nonnulla specialiter indicare quae ad rectam instaurationem studiorum in Sinis censet pertinere. Itaque in primis monendos esse autumat optimum fore consilium si in singulis regionibus quorum Praesules in Synodum convenerunt ab ipsis communi consensu doctiores quidam et experientia spectati deligantur viri qui simul congregati de ratione studiorum in seminariis inducenda pertractent, ac relatione sententiarum in quas descenderint elucubrata, eam Episcopis in proximis conventibus synodalibus discutiendam tradunt. Necesse autem erit ut peculiariter dc libris in scholis seminariorum adhibendis sermonem faciant, discutiantquc an m classibus linguae latinae auctores aureae aetatis indiscriminatim alumnis tradere expediat, tum etiam an et quomodo classici auctores sinenses adolescentibus addiscendi tradi debeant. Praesertim vero ad examen revocabunt quaestionem dc auctoribus in philosophia rationali ac theologia adhibendis. Qua in re lacto animo pervidit S. Congregatio plures cx patribus sollicitos se ostendisse ut philosophia ad methodum S. Thomae in hisce scholis introduceretur. Hoc itaque propositum laudat, ac optimum autumat si praedicti viri de ratione eam rem ad praxim deducendi tractaverint eos auctores indicando qui idonei ad id, inspectis locorum ct iuvenum circumstantiis reperti fuerint. Id sane, ut notum est, gratissimum SSflio D. N. erit qui tantam dc philosophia S. Thomae restituenda sollicitudinem ostendit uti cx cius literis encyclicis patet. Item animadvertendum erit qua ratione in philosophicis ct praesertim theologicis doctrinis tradendis errores ct praeiudicia nationis prae oculis haberi ac refutari debunt. Neque inopportunum esset si aliquod opus expresse contra haec ipsa praeiudicia concinnatum exhibeatur ut scilicet iuvenes ad sacerdotium designati veri certatores adversus gentis suae errata clformarcntur. Denique in id midme contendendum est ut in doctrina *De Ecclesia* tradenda alumni de vi ac ratione primatus Romani Pontificis ac de eius praerogativis ac dotibus diligentissime iuxta Concilii Vaticani decreta edoceantur, ac Romanae Ecclesiae amore ac reverentia intima imbui valeant.

7. Cum vero ex ipsa nonullarum Synodorum locutione, aliisque ad S. C. relatis pateat non esse camdem omnium Vicariorum App. sententiam circa concursum clericorum et etiam laicorum Christianorum ad gradus litorarios adipiscendos, placuit S. Consilio ut in primis omnibus Episcopis aliisque Missionum Ordinal iis communicetur decretum antiquum S. O., quod his meis addo circa vetitum Christianis concursum praedictum. Deinde vero iisdem Praesulibus committit ut in proximo conventu synodali ad examen revocent an in praesentiarum circumstantiae quoad superstitiosa mutatae fuerint ab iis quae antiquitus existebant ira ut S. Congregatio Inquisitionis de eadem re consuli iterum possit *(V. n. 126).*

8. Quod vero pertinet ad reditus ad seminaria constituenda iuvenesque alendos, cum ea quae Tridentinorum PP. Decretum statuit in locis missionum locum habere nequeant, id tantum S. C. enixe commendat omnibus Vicariis App. ut in eleemosynis ad opera missionum applicandis primam potioremque partem post necessariam missionariorum sustentationem seminario attribuant, Tridentinae Synodi sollicitudinem imitantes, quae adeo gravibus verbis in horum collegiorum redditibus statuendis auctoritate sua providere non dubitavit.

9. Cum autem alumni ad eam aetatem pervenerint , quae ad ordines sacros suscipiendos necessaria est, non statim nec nimia facilitate iis manus imponant: at prae oculis habeant ca quae Synodus Sutchuensis (c. VIII) eloquitur, nimirum ut nemo ad sacerdotii dignitatem assumatur qui *per longum tempus* non fuerit probatus , et iterum : nemo ad ordines sacros assumatur nisi quem *post longam in seminario probationem,* caelestis sapientia, probi mores, *diuturna* iustitiae et castitatis observantia, competentisque scientiae acquisitio commendet (ib.). Et, si necesse sit, sacram ordinationem ultra communem annorum terminum, n. annos 24 absolutos, retardare pro sua prudentia non dubitent.

Haec quidem si sinenses Praesules, quantum prae locorum ac temporum difficultate licuerit ad effectum perduci curabunt, indubie fructus non exiguos cx collegiis ministrorum Dei in ecclesiae utilitatem referre poterunt.

V. At enim praeter hoc necessarium erit ut dc ipsis indigenis iam in sacerdotio constitutis singularem curam gerant eosque ita missionariis curopaeis socios addant, ut in omnes regimen aequa severitate ac modesta suavitate temperatum constituant. In quo quidem opportunum arbitrantur Erfii PP. recolere quae in iam memorata Instructione anni 1845 innuebantur circa rationem qua erga sacerdotes indigenas Vicarii AA. sese gerere debeant ct praesertim n. 3, 4, 5, ita tamen ut neque ad conditionem cis molestam deprimantur, neque al-

(ius quam par est, et conditio temporum ac gradus eorum aptitudinis sinit, extollantur.

1. Quod autem regimen cleri gcncratim spectat, primum quidem haud praetermittere potest hoc S. Consilium suam voluntatem omnibus missionariis curopaeis atque indigenis sacerdotibus aperte significare, qua nimirum exigit ut omnes plenam ab Episcopis suis dependentiam semper et ubique servent,, uti in iuramento ante missionem susceptam vel sacros Ordines praestito palam professi sunt, nimirum se in divino ministerio exercendo laborem suum ac operam *sub omnimoda directione et administratione Ordinariorum* esse impensuros. Quam profecto subicctionem profiteri debent etiam servando assiduam obedientiam iis disciplinae legibus et regulis quas ad bonum missionum exitum obtinendum illarum praesules omnibus cooperatolibus suis imponere existimaverint.

2. Certe ambigi non potest singulari elogio dignos sc praebuisse et esse habendos illos Vic. App. qui in regionibus extremi orientis vitam, ut aiunt, communem in clerum invexerunt. Ita prae ceteris inter tunquinenses missionarios summa cum laude factum est, cum institutione *Domorum Dei,* quae vocantur, sanctissimi praesules disciplinam missionariorum ac maxime indigenarum eo exitu corroborarunt, qui in assiduis ac atrocissimis persecutionibus manifeste in martyrum ac confessorum fortitudine ad haec usque tempora enituit. Quod plane propositum S. Congregatio nunquam satis sese commendare posse arbitratur pro iis locis in quibus locorum adiuncta hanc disciplinae rationem adhiberi permittant.

3. Ita pariter S. C. multa laude prosequitur quae in synodalib. comitiis Pckinensib. quoad rationem sustentationis clero praescriptae(Tit.I, c. 2) iubentur, quaeque in conventibus Chansinensi et Sutchucnsi circa proprietatum acquisitionem, testandi facultatem, ac dati et accepti rationem singulis annis reddendam constituuntur (Sess. III, c. 2. – Sess. III, c. 4, n. 7).

4. Quod si inter indigenas sacerdotes Vicarius Ap. homines vitae sanctitate, zelo fidei propagandae, ingenio ac maturitate spectatos opperuerit, cos etiam ad alicuius districtus regimen eligere non dubitabit, in quo districtu alios iuniores sacerdotes indigenas sub illius moderamine mittet, ut huiusmodi sinenses praepositi addiscant se in regimine sacerdotum ita exercere ut non sint dominantes in cleris sed forma facti gregis ex animo.

5. Generarim vero optimum erit consilium si indigenae cleri, cum ad sacerdotium pervenerint, ad ministeria exercenda longe a loco ubi eorum familia commoratur, sub probati ac senioris presbyteri moderamine mittantur, ut discant non acquiescere carni et sanguini, sed regnum Dei unice quaerere, ac quos in Christo pepercrint filios in charitate ac patientia gubernare. Si tamen (quod Deus avertat) contra disciplinam ecclesiasticam graviter offenderint, vel parum morigeros sese ostendant eos primo quidem V. A. in alium districtum transferat, prachabita admonitione; si vero incorrigibiles evadant, tunc illos etiam severioribus poenis iuxta culpae gravitatem plectat, ac si opus sit, ab officio in perpetuum suspensos in propriam familiam restituat.

6. Immo optandum plane foret ut in locis sinensium missionum quaedam *domus pnenitentiales,* saltem singulae in singulis quinque regionibus erigerentur in quas huiusmodi sacerdotes vel ad tempus, vel in perpetuum ad emendationem et correctionem, vel saltem ad tollenda scandala detruderentur.

7. Caeterum erit Episcopis imprimis curandum ut ad regendum clerum ita res omnes apud se disponant ut faciliori ratione gubernium lotius Vicariatus procedat. In quo quidem id advertendum est quod licet in pluribus Sinensis Imperii missionibus Consilium missionariorum, qui Episcopo in gerendis negotiis gravioribus adsideant, saluberrime invectum sit, praestet nihilominus ut in aliis in quibus vel adhuc huiusmodi subsidium desideratur, vel omnino regulariter constitutus consessus haud dici potest, quamprimum id fiat. Antiquissimum enim in Ecclesia catholica est ut seniorum quorumdam adiutorium ad huiusmodi rerum tractationem maturiorem ac faciliorem praesulibus adderetur: quod sequentibus temporibus per Capitulum ecclesiarum cathedralium effectum est. Curandum itaque ab omnibus, ut qua meliori fieri potest ratione Consilium illud munere suo diligenter fungatur.

8. Sutchucnsis quoque antiquae Synodi vetitum omnibus missionariis districte EE. PP. iniungendum decreverunt, quo prohibetur ne ipsi in quaestiones inter fideles exortas, aut in tractatus matrimoniorum nullimode sese immisecant (c. X, n. 19).

VI. Postquam Vicarii App. clero indigenae saeculari efformando operam dederint, utilisaimum opus aggrederentur, si ex ipso clero indigena aliquam congregationem veluti dioccesanam cum votis simplicibus instituere satagerent. Id enim Sacra haec Congr. Vicariis quoque App. Indiarum iam anno 1S69 pro illius regionis indole suadere contendit. Licet vero non idem sit utriusque gentis, indicae nempe ct sinicae ingenium, cum indi naturaliter dispositos se exhibeant ad regularem vitam amplectendam, tamen diffiteri nequit haud difficile fore hanc vitae rationem etiam in Sinensi Imperio introducere, si prius vitae communis in clero indigena methodus praemiltatur; quandoquidem magna sunt emolumenta ex hoc perfectioris status cultu cxpcctanda ; cum exinde pruestantiora virtutum exempla fidelibus eluceant, ct huiusmodi viris regimen

instituti»

scholarum aliorumque iuventutis institutorum uve praedicationis verbi Dci ministerium credi commodius possit. Optandum etiam est ut si qui cx indigenis certam vocationem ad Regulares Ordines in missionibus existentes ostendant ii, sine detrimento tamen cleri saccularis, in eosdem admittantur. Quod si aliquod Institutum Regulare ex Europa vocari opportunum videatur, commendari licet desiderium conventus Pckincnsis, ut vel Ordo Trappistarutn vel aliud strictioris disciplinae Institutum introducatur. Id autem plurimum valiturum existimatur in Missione Thibetana tum propter specialem populorum ad arctioris vitae genus inclinationem, tum ut sanctioris austeritatis Fnstituto superstitiosis i.amarum exercitationibus occurratur.

pc IfuiihiiA Virginufb.

VII. Neque minorem curam Vicarii App. impendant necesse est ad ca excolenda instituta quae religiosas mulieres respiciunt. Qua in re sacer Emorum PP. Consessus laudibus prosecutus est quae a Conventu Pekinensi ct Sutchuensi stabilita sunt circa virgines sive in domibus religiosis una degentes, sive in domibus suis commorantes. Cum enim in hisce conventibus veteris Synodi Sutchuensis ciusquc appendicis dispositiones commendentur, Erfti PP. voluerunt ut eadem monita et decreta ab omnibus aliis Vicariis App. in Imperio Sinensi degentibus prae oculis haberentur. Imprimis vero curandum est ut singuli Praesules hanc S. C. reddant certiorem dc ratione qua istac virgines sive in communitate sive extra se gerunt et de votis quae ipsae emittunt; interca tamen ipsi Vicarii Ap. satagant ut, quantum fieri potest, omnes istae devotae foeminae, quae virginitatem suam Deo devovere intendunt, in quadam communitate vivant, ct aliquod europacum religiosarum Institutum ipsis proponatur, a quo facilius vitae sanctimonialis regulas et commoda mutuentur. Quae vero in domibus suis vivere coguntur, eae nullum externum suae professionis signum habeant, vota vero temporanea emittant nisi aetas superadulta, aut extraordinarium virtutum exercitium in casu aliquo particulari aliud suadere videatur.

(H cofltiniooc

VIII. Sed quum gentilium conversio ad Christum Dominum in cuius cognitione vita aeterna omnium hominum sita est, finis praecipuus missionum existât, ad eam toto animo intendere Vicani App. conentur. Sciunt porro conversioni viam quodammodo praeparare scholas, hospitalia, orphanotrophia aliaquc beneficentiae ct charitatis opera; ex iis enim ethnicorum animus ad considerandam et laudandam religionem, ex qua tot beneficia ad homiће profluunt, facile ẹrigitur hinc pro viribus hisce institutis m singulis Vicariatibus erigendis manum admoveant. Quod vero attinet ad directam Evangelii praedicationem optime animadverterunt Patres Chansinenses hanc praecipuam aposlolatus partem impleri non solum publice ct in ecclesiis, scd praesertim in domibus familiisque privatis. Iidem Praesules recte docuerunt in praedicando non subtilitate sermonis scd simplicitate cvangelica esse utendum, ad refellendas superstitiones optimam esse methodum libros apologeticos evulgandi, honorifice pro suo quemque gradu, ct benigne omnes gentiles excipiendos esse, eorum infirmitatibus esse parcendum, eorurnque dubia amice ct clare ct absque ostentatione esse solvenda. Haec profecto consilia aliis quoque Vicariis App. pro suis missionibus opportunissima videbuntur, iidemque ea ad praxim deducere procurabunt. Haec apprime conformia sunt iis quae in veteri Sutchuensi Synodo stabilita olim fuerunt. Ceterum ad plenam in hac re normam habendam recolere quoque iuvabit, quae monita cum ab anno i65g missionariis hacc ipsa S. C. danda censuit; nempe non esse a potestatibus civilibus poscenda privilegia aut exemptiones; abhorrendum esse ab omni immixtione in rebus politicis negotiisque Status; dum populis praedicatur lex Dei et iustitia cius, docendum esse obedientiam praestandam erga principes etiam discolos; in praedicatione verbi Dei ct administratione sacramentorum nullam tumultus ct rebellionis suspicionem esse creandam ex concionis et coetuum frequentia. Hacc aliaque similia pietatis et prudentiae monita sectantes uberrimum profecto, Dei opitulante gratia, missionarii apostolatum exercentes laborum suorum fructum consequentur.

I)e ρBГ¥0 o techltmo.

IX. Sacer Emorum Patrum Conventus nihil innovati iussit quoad parvum Catechismum, qui in singulis Vicariatibus adhibetur ad fideles in Christiana doctrina erudiendos. Attamen optabile esse manifestavit, ut unicus Cathechismus existeret pro cathcchistis; prout enim iussu Tridcntini Concilii prodiit Cathechismus Romanus ad parochos, tali ferme ratione utile visum est futurum, si opera aliquorum Theologorum in rebus sinensibus peritorum, ct cx singulis regionibus selectorum huiusmodi catechismus, qui fusiorem dogmatum quamdam demonstrationem contineret, a S. C. probandus componeretur. Eorumdern autem theologorum studio uti possent Vicarii App. ut inquirerent quaenam sint corruptiones latinorum verborum quae in forma Baptismi subrepere in Sinis possunt, ct an sinenses putent in mente sua sensum esse variatum. Hascc informationes ubi Vicarii App. rite collegerint, cos Sacrae huic Congr. communicare festinent, ut ipsa videat quid in hoc statuendum sit ut forma sacramenti ex Christi institutione stabilita sana tcctaquc maneat.

Dc «lechiun.

X. Quoni im vero de cathcchistis sermo factus est, Vicarios App. non fugiet quantae utilitatis et quasi necessitatis eorum institutio ct

perfectio ad fidem propagandam conservandamque existât. Qua dc causa Ertii Cardinales voluerunt ut iisdem Praesulibus ea commendarentur, quae ad huiusmodi Institutum stabiliendum ct perficiendum facere possent. Itaque hunc finem facile assequentur, pcr erectionem collegii alicuius, aut saltem alicuius specialis scholae pro cathechistis efformandis. Collegia vel scholae ita institutae subesse deberent alicuius missionarii directioni. Ad collegia vel scholas admitterentur iuvenes vel adulti christiani, prout melius in Domino expedire Rfti Antistites censebunt. Episcopi autem quasdam leges seu normas ferre non omittent, quibus caveatur nc indiscriminatim officium cathcchistac cuique commendetur. In primis enim, praesertim cum agitur dc iuvenibus, nemo assumendus est ad gradum cathechistae nisi, praeter scientiam sufficientem, exercitium etiam prae sc ferat Christianarum virtutum. Scientia autem probari debet ex documentis quae singulis annis in scholis, peracto examine, obtinebunt. Quin immo ct qui ad cathechistae munus evecti semel fuerint, a discreto missionario examinari rursus debent singulis annis, ne quae didicerint obliviscantur, aut, quod peius foret, sanae doctrinae aliquos errores immiscerent. Qui cathechistae in proprio pago scu urbe munere funguntur, aliquam artem aut aliud honestum officium exercere commode queunt, quo sibi victum ct vestitum comparent; scd si qui ad aliam regionem mittuntur ut viam missionario praeparent animosque infidelium disponant ad praedicationem suscipiendam, aequum est eos expensis Missionis esse alendos. Ceterum cavendum semper est, ne cathechistae soli in aliquo loco, praesertim si agatur de longo temporis intervallo, relinquantur; hoc enim ipsis valde periculosum est; sed adnitendum, ut quatenus fieri possit, semper sub vigilantia missionariorum sint qui quotannis de ipsorum vita et moribus rationem suo Vicario Ap. reddant; vel cum alio catcchista habitent, et sacramenta saepe suscipiant; optabile autem esset ut ii quamdam associationem inter se constituant, ut unus aliis exemplo sit, ct communicato veluti fervore, omnes ad pietatem et zelum apostolicum excitentur.

coikgiiholit ct 3U· Nemo ignorat, ct luculenta documenta testantur, quanta sollicitudine hacc S. C. Christiano nomini propagando semper curaverit ut salutari doctrina in missionibus quoque sinensibus fideles vel a teneris annis imbuerentur. Profecto plurimi illius regionis praesules ad hunc finem obtinendum, ut patet, cx eorum actibus synodalibus operam suam studiose contulerunt.

i. Verum earumdem synodorum examinis occasione eadem Sacra Congregatio, datis iamdudum monitis inhaerens, censuit strictius hortandos esse Vicarios App. in Sincnsi imperio degentes, ut in singulis cuiusque Missionis districtibus unam saltem scholam vel diurnam vel nocturnam instituant, ad quam convenire possint et debeant pueri, ut veritates fidei, praecipua capita historiae sacrae, communes preces in Ecclesia recitari solitas edoceantur. Haec vero schola sub vigilantia missionarii maneat et ea forma et modo instituatur, quem ipsi Vicarii App. perpensis omnibus circumstantiis, opportuniorem in Domino expedire iudicaverint.

2. Scholis autem hisce catbechisticis perutile visum est in pluribus Vicariatibus scholas litterarias addere, et de hac re nonnulla decreta in Synodis reperiuntur. Dum vero Sacra Congregatio iubet ca quae opportune sancita sunt omnino observari, alios Missionum superiores hortatur ut huius generis scholas ct ipsi, ubi primum possint, erigant; hac enim ratione facile damnum vitabitur, ne fidelium soboles, sub praetextu quod a catholicis magistris litteras edoceri non possit, gentiles adeat et ethnicorum praejudiciis ct superstitionibus imbuatur.

3. Laudanda prorsus est eorum Praesulum solertia, qui praeter scholas, de quibus sermo institutus est, in suis Vicariatibus collegia pro laicis adolescentibus fundaverunt: ex iis enim hoc emolumentum maxime procedit, quod hac ratione haberi queant optimi viri qui cathechistarum munere fungantur, vel in familiis virtutum exemplo et eruditionis merito aliis praeluceant. Optandum hinc est, ut singuli Vicariutus huiusmodi collegia habeant. Non est autem opus ut ab initio sumptuosa aedificia construantur, neque dc magno numero alumnorum obtinendo anxium quempiam sollicitudo detineat. Sat enim est ab exiguis convictibus exordia capere; iisque adseribere divitum praesertim filios, qui modicam saltem pro victu ct vestitu pensionem solvere valeant. Ceterum ad hasce communitates nullo modo admittantur infideles vel heterodoxi; si tamen specialis aliqua necessitas a regula generali deflectere suaderet, adhibendae profecto forent omnes eae cautelae, quae infra circa scholas mixtas exponentur, et ipsa S. C. edocenda esset dc peculiaribus collegii circumstantiis, de eiusdem directione ct regulis, ct dc aliis scitu ad rem necessariis ut eadem S. C. possit pro casuum diversitate opportunas normas suppeditare.

4. Quod vero pertinet ad scholas, quae mixtae dicuntur, Vicarii Apostolici recolant Instructionem huius S. C. dic 25 Aprilis <868 datam (V. *n. 1329)* ct animadvertant cas permitti dumtaxat posse, cum nullum vel nonnisi prorsus remotum fidelibus periculum subsit. Ad huiusmodi autem periculum avertendum scholis Christianis non adseribantur infideles nisi praevio consensu missionarii in districtu residentis, ct ubi plures numero infideles existant, in separato conclavi instituantur, ct ludima-

gister pietate et vigilantia sit praeditus, et ita animo sit comparatus, ut quos invenerit fidelibus sive quoad fidem sive quoad mores detrimentum afferre, omnino expellat. Cum vero gravius periculum existât si fideles gentilium scholis intersint, Vicarii App. omnem abusum in hac re, siquis ex desidia vcl malitia parentum irrepserit, omnino c medio tollere curent; et huiusmodi communicationem nonnisi in casibus verae necessitatis, et remoto perversionis periculo tolerent, et in difficilioribus casibus ad S. Congr. recurrant.

5. Consideravit insuper S. C. difficultatem, in qua versantur aliquando Vicarii App. magistros Christianos inveniendi quos scholis elementaribus a se institutis praeficiant. Hac deficientia existente, prudenti eorum arbitrio relinquere censuit ut paganorum ludimagistrorum opera utantur, onerata tamen eorum conscientia, nequid detrimenti fidele ex eorum institutione capiant. Quod quidem extendendum autumavit ad usum librorum paganorum, quando dumtaxat lectioni vel scriptioni sinicae addiscendae inservire debeant. Verumtamen iidem fideles a studio librorum sinensium classicorum superstitiones continentium vcl insinuantium omnino prohibendi sunt. Curandum tamen est Vicariis App., ut aliquae crcstomaihiac edantur, in «quibus classicorum librorum selectae partes, quac sine fidei et morum offensione versari possint, et singulis scholarum classibus sint accommodatae, contineantur.

6. Neque minorem sollicitudinem adhibeant Praesules in puellarum institutione procuranda, a quibus bonum familiarum atque adeo virorum saepe dependet. Scholas cathecheticas puellarum a viris dirigi absonum prorsus est, ct sine periculo et scandalo permitti non potest. Hinc studeant Episcopi ut eas apud unaquamque religiosam domum, ubi fieri potest, constituant, et ad ipsas accessus pateat etiam puellis infidelibus, quum ex recitatione cathechismi aliquas saltem christianae religionis notiones, veluti semina suo tempore fructum allatura acquirere utiliter possint. Quod si Institutum aliquod religiosarum focminarum in eo districtu non existât, tunc harum scholarum curam virginibus sinensibus, quae domi remanent, commendetur: quod si nec virgines in aliquo districtu ad id idoneae adsint, hoc negotium aliis focminis pietate insignibus et aetate maturis, praesertim viduis, credatur. Cavendum tamen est nc cx huiusmodi scholarum institutione invidia excitetur infidelium vel alicui scandali praebeatur occasio. Haec vero incommoda facile vitari possunt si, uc Episcopus Caradensis in sua pastorali epistola, ct ipsa S. C. in Instructione ad Vic. Ap. Sutchuensem die 29 Aprilis anno 1784 data iam animadverterunt, scholae multiplicentur, sed pàrvo numero puellae singulas scholas frequentent, si lectiones non singulis diebus aed interpolate per hebdomadam fiant; tandem si nimis frequens ad easdem invisendas missionariorum accessus non appareat.

7. Tandem hac in re quae ad instructionem refertur visum est opportunum Eftia PP. omnium Vicariorum Apostolicorum zelum excitare, ut in singulis Vicariatibus aliquam typographiam saltem sinensem institui curent, in qua libri edantur qui videantur opportuniores sive ad fidelium pietatem fovendam sive ad errores gentilium confutandos.

Dc MiiiioQua conatitutioot

XII. Ut autem sensim sine sensu via quodammodo sternatur ordinariae ecclesiastici regiminis formae, S. Congregatio laudavit decretum Chansinensis Synodi quo propositum fuit (Cess. III, C. 4) ut singuli Vicariatus App. in totidem districtus, singuli vero districtus in christianitates veluti dividerentur, idemque decretum aliis quoque Missionibus in Imperio Sinensi existentibus iuxta opportunitatem, inspectis locorum circumstantiis, observandum extendit. Nemo autem non videt, quod si unicuique districtui sacerdos speciali auctoritate instructus, ad instar Vicarii foranei, praeponatur, qui super alios sacerdotes in christianitatibus locatos vigilantiam exerceat et earum necessitates probe cognoscat, et de omnibus Vicarium Apostolicum certiorem reddat, hic faciliori râtione universae administrationi prospicere poterit. Horum autem vicariorum foraneorum specialis cura sit vigilare, ut in christianitatibus diligenter pro posse conficiantur et caute custodiantur quinque libri a Rituali Romano praescripti, praesertim baptismorum et matrimoniorum; ilemque sub directione Vicarii Apost. promovere sacras quasdam societates sub patrocinio B. V. Immaculatae, ad salutem animarum, et pia Missionis cuiusque opera provehenda, quibus etiam speciales Indulgentiae ad Praesulum petitionem ab Apostolica Sede addi poterunt.

De Iodi ucrii.

XIII. Quoniam Synodus Chansinensis in Scss. III, Cap. 1 *De Ecclesiis seu sacellis* plura sapienter constituit quae ad locorum sacrorum et ad residendarum aedificationem pertinent, visum est opportunum caetcris quoque Praesulibus eadem decreta ob oculos ponere, eosque hortari ut in magnis ct principalioribus christianitatibus, ubi adhuc desideratur, aliquod saltem sacellum aedificari curent, cui domus aliqua adhaerat pro missionarii habitatione; ex hoc enim fit ut pietas fidelium foveatur, cum ipsi in diebus praesertim festivis prccoe recitare et cathechismum addiscere communi aedificatione in locis Deo dicatis possint. Dum autem Praesules ecclesias et sacella multiplicare intendunt, id prae oculis quoque habeant, ne rem hanc aliorum, et praesertim laicorum, arbitrio relinquant, ex quo plura incommoda et molestiae oriri possent; sed ipsi sibi reservent

determinare necessitatem, ct locum aedificii, et publico aliquo instrumento, qua meliori fieri potest ratione, inspecti· regionis circumstantiis, statuant domum esse cultui divino dicatam et sub Vicarii Ap. iurisdiclione esse positam ; licet vero fideles concurrere debeant pro viribus ad expensas sustinendas, tamen ipsi marte proprio nova sacella non aedificent, neque immutationem alicuius momenti facere, invito Vicario Apostolico, praesumant.

Dc bonorum temporalium åd mioutratione

XIV. Sacra Congr. magni momenti ea omnia esse existimavit, quae ad bonorum temporalium administrationem referuntur; siquidem horum occasione saepe quaestiones, suspiciones, et invidiae oriantur, quae religionis bono ct ecclesiastici ministerii honori maxime obsunt. Hinc, prouti iam anno 1869 Vicariis App. Indiarum praescriptum fuerat, ita voluit ut in unoquoque Vicariatu Ap. sinensi, bonorum temporalium administration! gerendae Consilium constituatur; ubi vero iam constitutum repentur, accurate servetur. Iamvero huiusmodi Consilium ex nonnullis prudentioribus missionariis a Vic. Ap. designandis, qui illi ipsi esse possunt qui adsistere debent Vicario Ap. in aliis gravioribus Missionis negotiis expediendis, constare debet, cum quibus ipse Vic. in rebus temporalibus quoque agat, eorumque audiat consilia. Hoc consessu uti debet Vic. Ap. sive ad tractationem rerum ipsarum temporalium gerendam, sive antequam ad alienationes efficiendas rem Ap. Sedi proponat, sive ad exercendam vigilantiam circa administrationes speciales bonorum uniuscuiusque christianitatis, oblationum et collectarum, sive ad revisionem redditionis rationum, quam singulis annis missionarii, servata quoad Regulares Constitutione *Romanos Pontifices* (Leonis XIII *8 Maii 1881),* Vicariis App. exhibere tenentur. Hac ratione profecto fiet ut ecclesiasticum patrimonium conservetur, benefactorum voluntas sarta tectaque sit, litibus et abusibus ct corruptelis via praecludatur.

Dc velo mulierum.

XV. Quum conventus Pckinensis et Hongkongensis renovandas existimaverint pro sua regione praescriptiones antiquae Synodi Sutchuensis, quarum vi mulieres tenentur caput velare cum ad Poenitentiae vel S. Eucharistiae sacramenta accedunt, EiTiis PP. visum est opportunum ut alii quoque Vicarii App. huiusmodi praxim sensim sine sensu introducere procurent.

De pileo In ša crifido Mime.

XVI. Synodus Pckinensis inter caetera sequens postulatum S. Sedi proposuit, nempe: *Utrum adhuc sustineatur consuetudo qua aliqui missionarii in Sinis caput pileo cooperiunt dum Missae celebrant sacrificium ;* cui quidem quaestioni S. C. S. Officii reposuit: *Ad mentem; mens est ut respondeatur Vicariis Apostolici quod quibus in locis consuetudo de qua agitur abrogata fuerit, non sit iterum instauranda ; ubi vero adhuc viget, curent Vicarii App,, ut illa sensim sine sensu aboleatur.* Iamvero simul ac haec responsio Vicariis App. communicata fuit, nonnulli ex iis Sacrae huic Congr. abolitionem illius consuetudinis esse valde difficilem significaverunt, cum apud sinenses mos sit caput coopertum gerere in signum obsequii et reverentiae; hinc factum fuit, ut eisdem responsum sit decreti allati non nimis rigidam esse faciendam interpretationem, quasi nempe consuetudo illa absolute et omnino et illico aboleretur; sed mentem Effiorum PP. Inquisitioni praepositorum fuisse, ut scilicet tolleretur si circumstantiae locorum, temporumque id permitterent; ceterum, cum agatur de re quac pertinet ad disciplinam ecclesiasticam , habendam esse rationem consuetudinum ct praeiudiciorum dummodo fidei et bonis moribus non opponantur. Hanc vero responsionem Etfti PP. omnibus Vicariis App. communicandam esse censuerunt, ut in pari causa haud discors esset ipsorum agendi ratio.

rraePar>-mum.

XVII. Animadvertit demum haec S. C. expenentia comprobatum esse Christianos peiores non inveniri, quam qui simulato ct ficto animo ad baptismum accesserunt, vel ante competentem instructionem eumdem susceperunt ; quippe qua facilitate Christo nomen dederunt, eadem ut plurimum nuntium ei remittere non verentur.

Dc huiusmodi periculo iam sollicitos sese ostenderant Romani Pontifices Clemens IX in sua Constitutione quac incipit *In Excelsa* et Benedictus XIV in alia Constitutione quae incipit *Postremo mense,* et opportunas normas in hac rc missionariis suppeditaverant. Sed et vetus Synodus Sutchuensis nonnulla adnotatu dignissima in eadem materia sancivit. Quapropter Sacra Congr. hisce vestigiis inhaerens statuit, ut cum agitur dc ordinariis casibus conversionis adultorum, ct excepto mortis eorum periculo, haec prae oculis a missionariis habeantur, antequam cos ad baptismum admittant, nempe ut cathecumcni i° cognoscant principalia mysteria fidei, Symbolum , Orationem dominicam, decalogum, praecepta Ecclesiae, etfcctum Baptismi, actus virtutum theologalium carumquc motiva; 2e edoceantur ea quae vetita sunt in Constitutionibus *Ex illa die* ct *Ex quo* circa ritus sinenses, ct praesertim circa cultum Confucii ac progenitorum defunctorum aliasque superstitiosas prostrationes et genufleetiones ante eorum tumulum et feretrum ; 3° admoneantur dc obligatione restituendi, si quid iniustc perceperint usuris aut alia ratione, et damna reparandi, si quac per culpam gravem intulerint : quac si praestare renuant, indigni baptismo habeantur ; 40 potissimum vero quoad abusum opii ct vitium poligamiae observentur, an scilicet omnino ab iis abhorreant, vcl saltem emendationis perspicua signa exhi-

buerint; 5° in fide et Christianis moribus longo tempore exerceantur, et crebra examinatione probentur. Porro iuxta Instructionem iam latam ab hac S. C. dic 20 februarii i8ot tempus ac curriculum cathecumenorum determinare pro singulis casibus prudentiae et pietati Vicariorum App. pro tempore relinquitur. Illud autem restringere convenienter debent cum agitur de senibus vel infirmis, et eo magis de iis qui signa extraordinaria conversionis praeferant, aut in persecutionibus eximia fortitudinis exempla dederint.

Haec itaque omnia Sinarum Praesules prae oculos habeant, ut christianae fidei provehendae constitucndaeque disciplinae accuratissimam dent operam.

1607

Grca uBum pnvüqrii pauhni el facultati» permit, tendi interpellationem ante baptiamum.

S. C. S. Officii 2Z *Novembris 1883.* — Bkmo al — f. Se si possa lecitamcntc amministrare il battcsimo a quei catecumeni che vogliono approfittarc dei privilegio paolino, ma che in nessun modo sono disposti a riunirsi coi proprio consorte infedele, qualora questi si dichiarasse pronto a vivere *sine contumelia Creators* con la parte baltezzata.

2. In caso affermativo, se il timore fondato dei danno dclla parte neofita sia sufficiente per far uso della facoltà straordinaria, e concedere la dispensa dall' interpellanza.

3. Qualora tale ragione non sia sufficiente, si dimanda la facoltà in tali casi di fare l' interpellanza prima del battesimo.

R. Ad 1. ct 2. Negative.

Ad 3. Supplicandum SSffio pro viginti casibus ; avvertendo per altro quel Prclato chc si regoli nell' usarc tale facoltà a seconda dei casi preveduti nella formola dellc facoltà straordinarie dclla Propaganda, c sopra tutto sia ben certo che il timore del danno spirituale sia serio c grave, ovvero che non si abbia certezza morale chc la parte infedele sia per mantenere le cauzioni che promette per continuare *absque iniuria Creatoris* la convivcnza col coniuge convertito.

1608

Grea abolitionat- «commanicationi minons.

S. C. S Off. 5 *Dec. r88j.* — ParnocoRtcBS. — i. Fere omnes Constitutionis *Apostolicae Sedis* commentatores docent excommunicationem minorem vi huius Constitutionis abolitam esse; *quaerit Ep.:* Utrum hacc sententia tuto doceri possit in suo Seminario.

Grea compilai absotauooctn.

2. Iterum docent, illum confessarium excommunicationi non subiici qui complicem in peccato turpi absolvere fingit, sed rcipsa non abtolvit. Contrarium tamen declaravit S. Poenitentiaria dic 1 Martii 1878. An possit orator permittere ut in suo Seminario doceatur praefata commentatorum sententia responsioni Sacrae Poenitentiariae opposita.

R. Ad 1. Affirmative.

Ad 2. Negative. — SSrîius approbavit ct confirmavit.

1609

Circa cicotastiicatos YiuoJct

S. C. S. Off. 9 *Ian. 1884.* — 1. Suntne vitandi qui nominatim excommunicantur sive a Papa, sive ab Episcopo?

2. Suntne vitandi qui nominatim declarantur excommunicari sive a Papa, sive ab Episcopo?

3. Suntne hodie excommunicat! vitandi notorii clericorum percussores?

4. Qui communicat cum excommunicato vitando, praeter peccatum, incurritne hodie excommunicationem minorem ?

R. Ad i. ct 2. Affirmative ad normam Conscit. Martini V quae incipit *Ad evitanda:* hoc excepto quod communicantes cum excommunicatis vitandis hodie non incurrunt excommunicationem maiorem, praeter casus comprehensos in Const. *Apostolicae Sedis* IV idus Octobris 1809.

Ad 3. Affirmative, ut supra, iuxta laudatam Bullam *Ad evitanda.*

Ad 4. Detur Decretum fer. IV 5 Decembris 1883 in Petrocoriccn. *(V. n. 1608).*

1610

Indultum circi lucranda» Viae *Crucit* indolestias.

5. C. Indulg. /9 *Ian. 1884.* — Minister Gcn.Ord. Minorum... supplicat ut Sanctitas Tua ad crucifixos *Viae Crucis* vulgo nuncupatos benigne extendere dignetur indultum a s. m. Pio PP. IX in ordine ad Rosarium sub dic 22 Ianuarii 1858 concessum *(V. n. r r*50J, ita ut omnes utriusque sexus christifideles praescripta viginti *Pater, Ave et Gloria* in communi recitantes, lucrari valeant indulgentias Viae Crucis exercitio adnexas, licet manu non teneant crucifixum benedictum, ac sufficiat ut una tantum persona, quaccumque ea sit ex communitate, illum manu teneat, ccterique omnes, ceteris curis semotis, se componant pro oratione facienda, una cum persona quae tenet crucifixum.

R. SSiTius... benigne annuit pro gratia iuxta petita, ut nimirum, ad tramitem indulti iam concessi pro recitatione ss. Rosarii, christifideles, de quibus in precibus, si rite sc componant, pro pio exercitio Viae Crucis peragendo, cum persona quae una tenet crucifixum, Viae Crucis indulgentias lucrari queant.

x6n

Dc Minae pro *pajrulo* celebratione m cata parochi plure» paŧoecia regentia.

S. C. Concilii 5 *Febr. 1884.* — *1.* Utrum parochi duas aut piures regentes paroecias, ad duas vel piures Missas pro populo celebrandas diebus festis teneantur per sc aut per alios.

2. Et quatenus per sc teneantur, an ipsi ad tramites Constit. Benedicti XIV *Declarasti nobis* binondi facultas fieri possit.

R. Ad !· Parochum, prout in casu, teneri sive per sc sive per alium ad tot Missos celebrandas quot parochias (regit).

Ad 2. Non esse locum facultati Missas iterandi, nisi cum ex cleri deficientia alius sacerdos non adsit qui parochi loco celebrare et applicare possit.

1612

De uno codcmque patrino Baptismi el Conbrnunom

S. C. Concilii *16 Febr. 1884.* – Anconita.* — Non raro accidit ut ille idem qui infantem levavit c sacro Fonte, ipsum etiam in sacramento Confirmationis suscipiat. Parochi asserunt frustra se adlaborasse ad hunc antiquum morem tollendum, ac proinde a praedecessoribus meis (Episcopis) toleratum fuisse. Quaeritur igitur utrum haec agendi ratio tolerari possit.

R. Posse tolerari ; sed Episcopus curet abusum pedetentim evellere.

1613

De Mini cl allanbus *Greçoriaait.*

Decr. S. C. indulg. *rr Martii 1884.* — Pro animabus e purgatorio liberandis, ab antiquis temporibus christifideles celebrandas curarunt et curant Missas, quae *Grcgorianum Tricenarium* appellantur, quae nimirum per triginta continentes dies, exemplo Sancti Gregorii Magni, in quovis altari dicuntur. In eumdem finem et ab antiquis pariter temporibus christifideles offerri expostularunt et expostulant Missae Sacrificium in altari Sancti Gregorii in Ecclesia Coelimontana (Romae). Tum in triginta illis Missis, tum in quavis Missa ad altare Sancti Gregorii specialem fiduciam christifideles et habuerunt et habent, vcluti si ipsae ita efficaces sint censendae, ut anima, pro qua celebrantur, a Purgatorii poenis illico liberetur. Verum de duplici huiusmodi praxi dubitari coeptum est a praestantibus quibusdam viris, ea potissime de causa , quod huiusmodi christifidclium fiducia haud solido fundamento inniti videatur. Quod quidem adeo permovit hodiernum Abbatem generalem monachorum camaldulensium, quibus custodienda tradita fuit ecclesia in qua *Gregoriani Tricenarii* praxis initium forte sumpsit, et altare Sancti Gregorii existit, ut antecessoris sui preces urgeret , et sacrae Congregationi Indulgentiis praepositae dubia aliquot authentice dirimenda exhiberet. Quum vero anteactis temporibus Romani Pontifices, praesertim Gregorius XIII, plurima altaria tum Romae tum alibi, formula usi solemni, *privilegiata* declaraverint *ad instar* altaris Sancti Gregorii in Monte Coelio, ct christifideles haud dissimilem a superius dicta fiduciam reposuerint ct reponant in Missis, quae huiusmodi in altaribus ad iuvandas animas in purgatorio detentas celebrantur; quumque haec altaria *Gregoriana ad instar* nuncupata usque ad annum 1852 concessa, ob exorta dubia de discrimine altaris *Gregoriani ad instar* ab altari sine addito *privilegiato,* Pius s. m. PP. IX die i5 Martii illius anni prohibuerit quominus in posterum concederentur quoad res maturius perpenderetur ct absolveretur, hinc opportunum visum est dubiis a Rrho P. Abbate propositis aliud *ex officio* subnectere respiciens amussim suspensionem a s. m. Pio PP. IX indictam, ct de ea disquirere. Dubia vero proposita haec sunt, quae sequuntur :

1. Utrum fiducia, qua fideles retinent, celebrationem triginta Missarum, quae vulgo *Gregorianae* dicuntur, uti specialiter efficacem cx beneplacito et acceptatione divinae misericordiae ad animae e purgatorii poenis liberationem, pia sit ct rationabilis, atque praxis easdem Missas celebrandi sit in Ecclesia probata.

2. Utrum fiducia, qua fideles retinent, celebrationem Missae in altari Sancti Gregorii in eius ecclesia coelimontana , uti specialiter efficacem ex beneplacito et acceptatione divinae misericordiae ad animae e purgatorii poenis liberationem, pia sit et in Ecclesia probata.

3. Utrum idem dicendum sit de altaribus *Gregorianis ad instar.*

4. Utrum expediat revocare suspensionem novae concessionis *Altaris Gregoriani* latam cx mandato Sanctissimi in Audientia diei i5 Martii 1852.

Quibus in Congregatione Generali habita die 11 Martii 1884 in Aedibus Apostolicis Vaticanis Eminentissimi Patres rescripserunt:

Ad t. 2. et 3. Affirmative.

Ad 4. Consulendum Sanctissimo, ut revocet suspensionem novae concessionis altaris *Gregoriani ad instar.*

Die vero t5 eiusdem mensis ct anni, facta... relatione SSiTio D. N. Leoni Papae XIII, Sanctitas Sua Patrum Cardinalium responsiones approbavit , et suspensionem novae concessionis ^Itaris *Gregoriani ad instar* sustulit.

1614

C'rca requisita ſucranda indnlcentia» pro recitatione ver«icnl Aftfc/ar Donr/n/ rfc.

5. C. Indulg. *3 npr. 1884.* — Ad acquirendas Indulgentias, quas Benedictus XIII Literis in forma Brevis sub dic 14 Septembris 1724 concessit omnibus christifidelibus, qui recitaverint versiculos *Angelus Domini* etc. temasque Angelicas Salutationes: et quas Benedictus XIV die 20 Aprilis 1742 confirmavit pro iis etiam qui tempore paschali recitaverint antiphonam *Regina Coeli* etc. cum versiculo et oratione propria, necesse est illos versiculos, angelicas salutationes, antiphonam et orationem recitari quando aes Campanum dat signum. Necesse ulterius est pro huiusmodi recitatione versicu-

lorum *Angelus Domini* etc. et angelicarum salutationum, genua singulis vicibus flectere, si excipias dies dominicos a sabbati cuiusque vespere, et tempus paschale, quibus tum versiculi illi et angelicae salutationes, tum antiphons *Regina Coeli* etc. cum versiculo et oratione propria stando dici debent. Iam vero plerique pii viri Sacram hanc Congregationem Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositam enixe precati sunt, ut aliquantulum illa duplex conditio adimplenda temperaretur. Siquidem non ubique gentium aes campanum ad hoc signum dandum pulsatur, aut pulsatur ter in die, aut iisdem horis. Insuper contingere quandoque potest, quod signum acris campani, si detur, non audiatur ab omnibus, aut, si audiatur, aliquis christifidclis, quominus in genua provolvat et stata hora versiculos recitet, legitimo impedimento detineatur. Sunt tandem innumeri ferme christifidelcs, qui versiculos *Angelus Domini* etc. et antiphonam *Regina Coeli* etc. nec memoria, nec de scripto recitare sciunt. Quapropter Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII ne tot christifidelcs ob non adimpletas conditiones spiritualibus hisce gratiis priventur, et quo efficacius omnes christifideles ad divinae Incarnationis et Resurrectionis mysteria perpetuo grateque recolenda incitentur, in audientia habita die i5 Martii nuper elapsi..... benigne indulgerc dignatus est ut omnes christifideles, qui legitimo impedimento detenti, non flexis genibus, nec ad aeris campani signum versiculos *Angelus Domini* etc. cum tribus angelicis salutationibus, alio versiculo *Ora pro nnbis* etc. ct oratione *Gratiam tuam* etc. ; tempore vero paschali antiphonam *Regina Coeli* etc. cum versiculo ct oratione propria; aut, si nesciant praedictos versiculos, antiphonam et preces tum memoriter dicere tum legere, quinquies Salutationem Angelicam digne, attente ac devote sive mane, sive circiter meridiem, sive sub vespere recitaverint, indulgentias superius memoratas lucrari valeant.

1615

Dc icciJm ab in tM® <iu·- «cncn» u-

S. C. S. Off. *to Maii rSS./..* — Ad gravertenda mala, a *massonum* secla aliisque ex ea prognatis in Ecclesiam ct in omnes cjvjum or<jjnes illata, SSffius D. N. Leo XIII sapienti prorsus consilio Encyclicas Litteras *Humanum genus* ad omnes catholici orbis Episcopos nuperrime dedit. Quibus litteris earumdem sectarum doctrinas, finem , consilia detegit, curas Romanorum Pontificum liberandae a tam nefaria peste humanae familiae enarrat, easdem sectas iterum ct ipse damnationis et censurae nota inurit, simulquc docet, qua ratione et quibus armis sit contra illas dimicandum, quibusque remediis, illatis ab iisdem vulneribus sit medendum. — At cum Sanctitati Suae perspectum sit, tum demum ex curis suis uberes fructus sperandos esse, cum in rem tanti momenti omnium Ecclesiae Pastorum opera, consilia, labores unanimi nisu conferantur, mandavit huic S. C. S. Rom. et Univ. Inquisitionis, ut quae agenda ipsis Pastoribus potissimum essent, apte eisdem proponeret. Quibus Summi Pontificis mandatis, uti par est, EtTii PP. . . . morem gerentes, omnibus Episcopis aliisque locorum Ordinariis hanc Instructionem dandam esse censuerunt.

1. Imprimis peroptans clcmcntissimus Pontifex animarum saluti prospicere, vestigia sequutus Salvatoris lesu Christi qui non venit vocare iustos sed peccatores ad poenitentiam, paterna voce eos omnes, qui massonicae aliisque damnatis sectis nomen dedere, ad detergendas animae sordes, et ad divinae misericordiae sinum peramanter invitat. In hunc finem eadem usus benignitate, quae eius decessor Leo XII, ad integrum anni spatium post rite vulgatas supra memoratas Apostolicas Litteras in unaquaque dioecesi, suspendit tum obligationem denunciandi earumdem sectarum occultos coryphaeos et duces, tum etiam reservationem censurarum , peculiarem facultatem concedendo omnibus confessariis ab Ordinariis locorum adprobatis , ut eos qui vere resipuerint, et secias deseruerint, ab iisdem censuris absolvere, et Ecclesiae reconciliare valeant. — Erit igitur sacrorum Praesulum hanc Pontificis Maximi benignitatem fidelibus suae fidei concreditis nuntiare. Facerent autem rem pastorali sua sedulitate dignam, si hoc vertente anno, quem clementiae peculiari modo addictum vult Pontifex, sacris exercitationibus, missionum in morem, oves suas ad aeternas veritates meditandas , et spiritum rectum innovandum excitarent.

2. Mens porro est eiusdem Sanctitatis Suae ut encyclicae litterae quam diligentissime evulgentur, quo facilius omnes christifidelcs intelligant, quam dirum inter cos venenum serpat quantaque eos eorumque prolem pernicies maneat, nisi tempestive sibi caveant. Tum sollertissima et impensissima opera danda erit, ut remedia tam quae a Pontifice proponuntur quam quae propria cuiusque prudentia suaserit, adhibeantur. — Primum omnium excitare in hanc rem oportet industriam sedulitatemque parochorum; deinde adsciscenda gencratim eorum opera est, quibus a bonorum omnium largitore Deo facultas dicendi aut scribendi tributa est, vel quibus divini verbi annuntiandi, vel christianae plebis a culpis expiandae, vel etiam iuventutis instituendae cura demandata fuerit, ut ct ipsi labores suos conferant ad detegenda massonum aliarumque damnatarum societatum impia piacita ct infanda molimina, et ad reducendos in viam salutis eos, qui sive temere ct incaute, sive consulto et cogitato ad eas accesserint, atque

ad illos praemonendos, qui nondum in earum laqueos inciderunt.

3. Ne quis vero errori locus fiat, cum diiudicandum erit, quaenam ex his perniciosis sectis censurae, quae vero prohibitioni tantum obnoxiae sint, certum imprimis est, excommunicatione latae sententiae multari massonicam aliasquc eius generis sectas quae capite 2, n. 4 Pontificiae Constitutionis *Apostolicac Sedis* designantur, quaeque contra Ecclesiam vel legitimas potestates machinantur, sive id clam sive palam fecerint, sive exegerint sive non, a suis asseclis secreti servandi iuramentum.

4. Praeter istas sunt et aliae sectae prohibitae atque sub gravis culpae reatu vitandae, inter quas praecipue recensendae illae omnes, quae a sectatoribus secretum nemini pandendum, et omnimodam obedientiam occultis ducibus praestandam iureiurando exigunt. Animadvertendum insuper est, adesse nonnullas societates, quae, licet certo statui nequeat, pertineant necne ad has quas memoravimus, dubiae tamen et periculi plenae sunt , tum ob doctrinas quas profitentur, tum ob agendi rationem quam sequuntur ii, quibus ducibus ipsae coaluerunt et reguntur. Ab his etiam sacrorum Antistites, quibus germana Christi fides et morum integritas maximae curae esse debet, noverint oves suas deterrendas et arcendas esse, et eo quidem diligentius, quod ob servatam ab iisdem quandam honestatis speciem, corruptelae periculum, quod in ipsis latet, difficilius a simplicibus praesertim hominibus et adolescentibus persentiri ct praecaveri poterit.

5. Rem proinde facient sacri Pastores suis ovibus apprime utilem, et Sanctitati Suae periucundam, si praeter commune et usitatum condonandi genus, quod omnino retinendum est, illud adiungent, quod defendendis catholicis veritatibus adhiberi soler, et aptissimum est profligandis erroribus, quos latius et maximo cum animarum detrimento hodie disseminari Apostolicae Litterae *Humanus genus* deplorant. Quod quidem condonandi genus tum erit Christianae plebi saluberrimum , cum, refutatis erroribus, Christianae doctrinae vim, praestantiam et utilitatem dilucide et ordine explanabit, et amorem erga catholicam Ecclesiam, quae eandem doctrinam integram incorruptamque servat, in animis auditorum excitabit.

6. Cum vero vaferrimis sectarum artibus fraudibusque adolescentes, pauperes artifices ct operarii facilius allici et capi soleant, ad hos etiam peculiares curae sunt convertendae. Atque ad iuvenlutcm quod attinet, adnitendum sumopere est, ut a teneris annis tam intra domesticos parietes, quam in templis et in scholis ad Christianam fidem christianosque mores accurate informetur, et mature doceatur qua ratione sibi ab insidiis tenebricosarum sectarum cavere debeat, ne, si in carum laqueos inciderit, sit ipsi imposterum tam iniquis dominis maximo cum aeternae salutis et humanae dignitatis detrimento turpissime serviendum. Juvenum incolumitati perbene consultum erit, si ex iis conflatae fuerint societates, quae a Beatissima Virgine aliove caelesti Patrono nomen sumpserint. In his coetibus, veluti in palaestris, si praesertim iis praeficiantur sacerdotes laicique homines sapientia et dexteritate praestantes, adolescentes animum sument virtutibus colendis, et religioni aperio ore, contemptis impiorum irrisionibus, profitendae, simulque assuescent horrere quidquid a catholica ventate ct sanctitate alienum sit.

7. Perutile etiam est, hinc patres, illinc matresfamilias fraterno foedere coniungere eum in finem , ut viribus unitis aeternae propriae sobolis saluti rectacque institutioni aptius studere, et efficacius consulere possint. Plures huius generis consociationes huc illuc inductae sunt, sive de viris, sive de feminis agatur, quae Caelitis alicuius tutelae sese commiserunt, et laetissimos religionis ac pietatis fructus edunt.

8. Dc *artificibus* autem ct *operariis,* inter quos potissimum delectus haberi solet ab iis, quibus vel ipsa religionis et societatis fundamenta convellere propositum est, ponant sibi ante oculos sacrorum Antistites prisca ilia collegia fabrum, vel artificum universitates aut sodalitates, quae adseilo sibi coelesti Patrono anteactis temporibus praeclaro fuerunt civitatibus ornamento, et artibus sive politioribus sive humilioribus incremento. Hos aliosque coctus cx iis etiam hominibus qui mercaturae negotiis vel humanioribus disciplinis sese dediderunt, iterum excitabunt, in quos qui coiverint, religionis officia sedulo edocebuntur ct obibunt, ct una simul in humanis necessitatibus, quas ferre aut corporis aegritudo aut senium aut paupertas solet, mutuo sibi sint auxilio. Qui his coetibus praesunt, sedulo advigilabunt, ut socii morum probitate, operum arfabre effingendorum peritia, laborum ferendorum docilitate ct assiduitate maxime commendentur, quo facilius, quae ad vitam sunt necessaria, sibi parare queant. Nec detrectabunt iidem Antistites huiusmodi societatibus advigilare, leges proponere aut adprobarc, gratiam divitum conciliare, patrocinio suo eas prosequi, ope iuvare.

9. Neque peculiarem eorum curam fugiet mirabilis illa *precum et operum societas,* quae nonnullis in locis nata, in aliis iam adolescere coepit. Curandum summo studio est, ut in hanc adseribantur quotquot recte dc religione sentiunt. Nam cum ei propositum sit, generali quadam animorum consensione in universa qua late patet catholica Ecclesia, religionis ac pietatis opera fovere ct amplificare, divinaeque indignationi plicandae assidue studere, facile intelligitur quantae ea miseris hisce temporibus futura sit utilitati. Ex precandi autem formulis

eam Episcopi commendabunt maxime, quae a Deiparae *Rosario* nomen habet, quamque tamquam pracstantissimam amplissimis laudibus haud ita pridem Sanctissimus Dominus Noster prosequutus est ct impensissime inculcavit. Inter opera vero pietatis ea eligant, quae obiri ab iis solent qui *tertium* S. Francisco *Ordinem* profitentur, inter quos sicut ct inter sodales S. Vincendi a Paulo vel Marianos, quo plures fieri poterit conscribendos curabunt, ut praeclarissima opera, quae tanto cum catholici orbis plausu ct animarum fructu ab iisdem peraguntur, latius in dies manent.

to. Optimum denique factu esset, si ubi id locorum et personarum adiuncta siverint, catholicae scientiarum Academiae excitarentur, illique perutiles conventus seu *Congressus,* uti vocant, haberentur, ad quos unius vel plurium regionum lectissimi homines deputarentur, eosque praesentia sua sacrorum Antistites honestare non dedignarentur, ut iimui consilia rei catholicae provehendae sub eorum auspiciis iniri, et quae tum huic tum publicae utilitati magis conferunt , statui possent. — Neque abs rc esset si, qui sibi provinciam depoposcerunt assiduis scriptis et lucubrationibus defendendi Dei et Ecclesiae iura, ct recidendi novos qui in dies subolescunt errores et cavillationes, sociato agmine, Episcopis ducibus, dimicarent. Fieri enim non potest quin , si vires omnes , quae vividae adhuc, Deo opitulante, in Ecclesia vigent valentque, in idem consenserint, uberrimi referantur fructus ad hodiernam hominum societatem ab exitiali iniquarum sectarum contagione vindicandam, ct in Christi libertatem asserendam.

i t. Quae hactenus proposita sunt, haud ita facile optatum finem assequentur , nisi vires uniantur, ac proinde nisi Archiepiscopi cum suis sutfraguneis una consuluerint ct statuerint quid facto opus sit, ut Supremi Pastoris desideriis obsecundetur. Cuius, sicut et S. huiuscc Congregationis, in votis est, ut eorum singuli quantocius renuntient, et impostcrum quoties statum describent diocccseon, referre ne praetermittant, quid quisque vel singillatim vel una cum suis in Episcopatu collegis egerint, et quem exitum eorum studia sortita fuerint.

1616

o» Decr. S. C, Indulg. *15 Maii 1884.* — ₫<rr fbW Quum innumerae propemodum quaestiones et <ια.« ajnrut dubia Sacrae Congregationi Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae exhibita fuerint, nomine etiam Archiepiscoporum ct Episcoporum de authcnticitatc indulgentiae dierum quingentorum a Leone Papa X, Litteris in forma Brevis datis die 20 Augusti 1516 concessae, et quodammodo confirmatae a Summis Pontificibus Gregurio XVI et Pio IX rescriptis Sacrae Congregationis de Propaganda Fide dierum i3 luIii 1845 et 9 Ianuarii 1848, quam lucrari dicuntur christifidcles, quoties in *rosariis* Beatae Mariae nuncupatis, et benedictis a Magistro generali Ordinis Sanctae Crucis, vel a sodalibus eiusdem Ordinis , a Magistro generali ad id specialiter deputatis, orationem dominicam vel salutationem angelicam devote recitaverint, Sacra eadem Congregatio, ut christifidclium tranquillitati prospiceret, rem mature perpendere et absolvere constituit. Qua oblata opportunitate quaesitum etiam est de necessitate recitandi tertiam saltem partem *Rosarii* B. V. Mariae, ut indulgentia illa acquiri possit, quemadmodum fortasse innuere videbantur verba quibus Romani Pontifices praefatas indulgentias adamussim adnexas *rosariis* a Magistro generali dicti Ordinis benedictis concesserunt. Insuper quum plures sacerdotes tum a Sanctissimo Domino Nostro Papa, tum a sacra ipsa Congregatione privilegium expostulaverint *rosaria* benedicendi cum applicatione indulgentiae quam ipsis sodales Crucigeri adnectunt, quaesitum quoque est de huiusmodi precibus exaudiendis, vel respuendis. Quae omnia sequentibus dubiis propositis complexa sunt :

t. Utrum indulgentia quingentorum dierum quoties in *rosariis* per Crucigeros benedictis oratio dominica , vel salutatio angelica devote dicatur revocanda sit:

a) vel uti apocrypha , seu ratione dubiae authenticitatis.

b) vel uti indiscreta, seu ratione indiscretae concessionis.

c) vel ob alias extrinsecas rationes.

Et quatenus negative ad omnes 1. dubii partes,

2. Utrum eadem indulgentia rata habenda sit et confirmanda, vel potius dicenda sit ratihabitione et confirmatione non indigere.

3. Utrum pro acquirenda eadem Indulgentia necesse sit integrum Rosarium devote recitare.

4. Utrum expediat aliis etiam sacerdotibus concedi privilegium benedicendi *rosaria* cum applicatione indulgentiae quo gaudent sodales Crucigeri.

Et PP. Erfti in Congr. Generali habita die ti Martii 1884 in Aedibus Apostolicis Vaticanis rescripserunt:

Ad 1. Negative in omnibus.

Ad 2. Non indigere.

Ad 3. ct 4. Negative.

Die vero i5 eiusdem mensis et anni... Sanctissimus D. N. Leo Papa XIII Patrum Cardinalium responsiones benigne approbavit.

1617

5. C. S. Officii *28 Maii 1884.* — Pict aviks. — i. Potestne medicus rogatus a duellantibus «riiT/datih». duello assistere cum intentione citius finem

puguae imponendi, vel simpliciter vulnera ligandi ac curandi, quin incurrat excommunicationem Summo Pontifici simpliciter reservatam ?

2. Polcstne saltem, quin duello sit praesens, in domo vicina vel in loco propinquo sistere, proximus ac paratus ad praebendum suum ministerium, si duellantibus opus fuerit ?

3. Quid de confessario in iisdem conditionibus ?

R. Ad !· Non posse, et excommunicationem incurri.

Ad 2 et 3. Quatenus ex condicto fiat, item non posse et excommunicationem incurri.

1618

cWror0|c?nS"o $ Off· — An CUl° doceri possit in scholis catholicis licitam esse operationem chirurgicam quam *craniotomiam* appellant, quando scilicet, ea omissa, mater et infans perituri sunt: ea contra admissa, salvanda sit mater, infante pereunte.

R. Tuto doceri non posse (1).

1619

powiniconhr- pnesen Ex Litt S· C. S. Officii *16 Iunii 1884.* — Il Vicano Ap. di Vcrapoly premettendo di avere or<jjnato che ħcll amministrazione della Cresima siavi un solo patrino pei maschi, ed una sola matrina per le femmine, dimandava se poteva proseguire in ẗuest uso, eccettuando solo quei casi nei quali i parenti propongono pel cresimando o cresimanda un patrino od una matrina in particolare. Ora gli Erili Sigg. Cardinali Inquisitori Generali preso ad esame tale esposto nella Congrcgazione di fer. IV 1 ! corrente, hanno dccretato chc si risponda al sullodato Mons. Vicario Ap. chc Γ ordine da lui dato non si rawisa conforme alie disposizioui del Pontificale Romano : *Nullus praesentet nisi unum aut duos, non plures, nisi aliter necessitas suadeat arbitrio Episcopi.* Il senso della quale disposizione è che non possa, per regola, darsi un solo patrino o una sola matrina ad una mollitudine collettiva di crcsimandi o cresimande, ma che anzi generalmente un solo patrino o matrina non possa tenere nel tempo stesso più di duc candidati c candidate, salvo il caso di nccessità, che cioc non sia possibile di avere un numero sufficiente di abili persone per quest' officio. Ed allora il Vescovo, vista la nccessità, puô dccamparc da questa norma, c permettere in via d' cccezione che i patriotc matrine tengano un maggior numero di cresimandi o cresimandc. Donde è chiaro che nelΓ ordinanza di Mons. Vicario Ap. di Verapoly havvi un malintcso c una inversione di termini, avendo egli adottato per regola ordinaria cîô che costituisce un'cccezione speciale pel solo caso di nccessità ; al che potrà egli praticamente rimediare nella sua prudenza secondo la contingenza dei casi, attenendosi alia norma dei Pontificale.

1620

Dc intmdUtio- ne comuih m- convolant nup- S. C. S. Officii */8 [unii 1884.* — Port- land — Ubi agitŭr de dissolūtiōne matri- addit cum hic monii in infidelitate contracti, nempe vir ex. gr. conversus ad fidem, alias nuptias inire vult cum muliere catholica, asserunt auctores interpellationem partis infidelis omnino necessariam esse. Et ubi pars infidelis adhuc innupta manet, interpellatio sine incommodo fieri potest. Sed ubi pars infidelis, divortio legali a viro soluta, ad alias nuptias convolavit, interpellatio maxima secumfert incommoda ; nam 1. Mulier infidelis interpellationem ut sibi iniuriosam reputat. 2. Vir eius novus indignatus audit interpellationem, et, si viva voce interpellatio fit, nuntius aliquando non sine periculo munere suo fungetur. 3. Ubi vir aut mulier divortio solutus, ad aliud (ut aiunt) matrimonium iam transivit, non posset ad priorem sponsum redire. Obstat enim lex civilis. Novum divortium a secundo, et novum matrimonium cum primo necessarium foret. — Quaeritur ergo utrum in casu interpellatio omnino necessaria esset, et semper cum tanto ac tali incommodo facienda sit.

R. Ad mentem. La mente e che ne il divorzio, ne il secondo matrimonio civile sono sufficienti per esimere ďall obbligo dell' interpellazione. — Quatenus vero saltem summarie et extraiudicialiter constet interpellationem vel impossibilem vel inutilem fore, utetur (Episcopus) facultate dispensandi, si ea polleat: sin minus supplicandum SSrilo pro facultate pro decem casibus. — SSriius approbavit et facultatem concessit.

1621

cononio- num m mixti- Instr. S. C. de Prop. F. 25 *Iunii 1884* — (ad Ahckikp. Baltimorbm.) — Post celebratas mixtas nuptias, parochi gravi conscientiae p^œ.pra"cr" • sis respondendum ccnsucrunt - : *In scholis catholicis tuto doceri non fosse licitam esse operationem chirurgicam auam* craniotomiam *appellant, sicut declaratum fuit aie 28 Maii 1884, et quamcumque chirurgicam operationem directe oedsivam foetus vel mains gestantis.*

(1) In Litt. eiusdem S. Officii 19 Aug. 1888 ad Archiep. Cameraceo. haec habentur: « Anno 1886 Ampl. « Tuae Praedecessor dubia nonnulla huic supremae • Congregationi proposuit circa liceitatem quarumdam « operationum chirurgicarum craniotomiae adfinium. • Quibus sedulo perpensis, Emi ac Rmi PP. Cardd. « Inquisitores Generales ferit IV die 14 currentis men-

onere se gravari sciant invigilandi ut promissae a coniugibus conditiones observentur, et effectum sortiantur.

•ûrS?12***** 2a Musices vis ct potentia ca semper fuit, ut mentes et corda hominum vehementer inflammaret atque ad Dominum elevaret, et sacrae paginae caeli gaudia in hymnis ct canticis beatorum spirituum nobis tamquam in imagine repraesentarent. Ecclesia, aemula caelestis Sionis, quae Sanctorum semper resultat laudibus, voluit sacris functionibus cantus inserere, ut fidelium animos ad pietatem et ad caelestium meditationem excitaret. Profanos vero cantus semper abhorruit, et Sancti Patres illecebrosas modulationes mollesquc concentus in ecclesiis severissime condemnarunt. Hinc Summus Pontifex disciplinae ecclesiasticae solertissimus vindex, noscens alicubi magno cum pietatis et religionis detriment# ad instar theatrorum profanis melodibus ecclesias resonare, opportunum duxit omnes christiani orbis Antistites adhortari, ut musicen ecclesiasticam antiquae severitati restituerent, cantum liturgicum tantum in sacris functionibus adhibendo, qui efficit, iuxta divi Augustini testimonium, ut < per ob- « lectamentum aurium infirmior animus in af- < fectum pietatis assurgat > (Confess. L. X, c. 33). Si quid igitur abusus quoad haec in istis ecclesiis irrepserint, curent Patres removere atque radicitus extirpate, ct cantum ecclesiasticum ad normas a S. C. Rituum praescriptas revocare.

IÔ32

Ok u facultatem coolercudi Ordinal *extra tern·*

S. C. S. Officii 2 *Iui. 1884.* — i. Facultatum Formula I sub n. 1 tribuitur (Episcopis Americae Septentrionalis) potestas conferendi Ordines extra tempora. Ad dubium vero ab Archicpiscopo Quebecensi propositum: /In *quum conferuntur Ordines sacri extra tempora omnino legendum sit Breve Apostolicum facultatem hanc tribuens?* S. Rituum Congregatio die 23 Maii 1835, respondit: *Affirmative iuxta Pontificale Romanum.* Pontificale Romanum autem, iuxta quod affirmativum dubio datur responsum, haec habet: < Legitur mandatum « Apostolicum, sive supplicatio, cuius vigore « Pontifici facultas conceditur ordinandi >. Praeterea in dubio proposito sermo est de Brevi Apostolico. Quaeritur num verba Pontificalis iuxta quod responsio datur, et verba *Breve Apostolicum* quae occurrunt in dubio, afficiant facultatem Episcoporum harum Provinciarum, quae nec ad eorum supplicationem, neque in forma Brevis concessa fuit.

2. Eiusdem Formulae ! *n. 6* facultatem tribuit dispensandi in quibusdam consanguinitatis et affinitatis gradibus. Dubitatur num particula *et* copulative an disjunctive intclligenda sit. conuoguhit. c

3. Eodem n. 6 datur facultas dispensandi super quibusdam gradibus consanguinitatis et affinitatis cum his qui ab hacresi convertuntur ad fidem catholicam. Quaero num vi huius facultatis etiam potestas detur: *a)* quoad matrimonia post unius conversionem invalide ob praedicta impedimenta contracta; — *b)* quoad matrimonia mixta olim invalide contracta, licet pars haeretica nunc sit conversa.

4. Eodem n. 6 facultas datur dispensandi cum his qui ab infidelitate convertuntur. Infideles autem legibus ecclesiasticis non subiiciuntur. Hinc facultas frustranca esset casu quo duo infideles contraxerunt in gradibus pro quibus hoc numero datur facultas dispensandi. Quaeritur: — *a)* num detur facultas dispensandi cum infideli converso, qui ante conversionem cum parte acatholica baptizata in praefatis gradibus contraxit, et num requiratur ut haec etiam pars acatholica conversa sit; — *b)* num detur cx hoc eodem facultas cum infideli converso, qui ante conversionem cum parte acatholica in praefatis gradibus contraxit.

5. An ɳ. o Formulae I *(Dispensandi in impedimento cognationis spiritualis, praeterquam inter levantem et levatum)* de cognatione spirituali orta ex Baptismo tantum intelligendus, an vero etiam de eadem cognatione orta ex Confirmatione. Crea facultates impedio, copa- 1,00,1

6. An facultates Formularum, quibus datur potestas dispensandi in impedimentis matrimonialibus, valeant etiam quando agitur dc matrimonio nulliter contracto, utraque parte, dum contrahebatur, nullitatis conscia? Dubitari de facultate haud posse credo quoad n. 6 Form. I aut quoad facultates extraordinarias *D* ct 7T(r), nam in his facultatibus potestas datur legitimandi prolem, quae potestas manifeste supponit matrimonium nulliter initum, utraque parte nullitatis conscia: proles enim suscepta ex matrimonio invalido, sed cum scientia nullitatis ex altera tantum parte inito, illegitima non est. Dubium igitur vertitur circa n. 7,8,9 Formul. I (2), in quibus non conceditur facultas legitimandi prolem. Cum res controvertstur inter doctores, quaero num tuta conscientia utramvis sententiam sequi liceat. De diipcnutioħibu in mainmon iis nulliter contractis sdeoter.

7. An facultas sub n. 14 Form. I *(Largiendi ter in anno indulgentiam plenariam contritis, confessis ac sacra Communione refectis)* De čommunica lio ne facultati» largiendi indulgentiam plenariam.

(1) Formulae *D.* et *E.* continent nonnullas facultates matrimoniales quae Episcopis Foederatorum Statuum Americae Septentr. concedi solent.

(2) Meat: <7. Dispensandi super impedimento pubicae honestatis iustis ex sponsalibus proveniente. — « 8. Dispensandi super impedimento criminis, neutro • tamen coniugum machinante, — 9 Dispensandi in « impedimento cognationis spiritualis, praeterquam in- « ter levantem et levatum ».

communicari possit ab Episcopo sacerdotibus in sua dioecesi laborantibus.

Ro.T rwprioffiao inao' θ· intelligitur per *Rosarium* in n. 26 Formulae I *(ubi datur facultas:* < Recitandi « Rosarium vel alias preces, si Breviarium sc- < cum deferre non poterunt, vel divinum Offi- « cium ob aliquod legitimum impedimentum < recitare non valeant >)? An Rosarium quindecim, an vero quinque decadum; ct an *aliae preces,* de quibus in eodem numero, quantitate moraliter aequivalerc debeant Rosario?

âtftS'Uiîiï fnnkfiatum. 9. An altare quod ab Episcopo, vi n. 8 facultatum extraordinariarum *C., pririlegiatum* declarari potest, censendum sit privilegiatum perpetuum.

R. Ad i. Negative.

Ad *2.* Verba Formulae ita accipienda esse, ut facultas concessa intelligatur dispensandi tam ab impedimento consanguinitatis, quam ab impedimento affinitatis, sciunctim tamen, non vero quando utrumque impedimentum in uno eodemque casu concurrit.

Ad 3. et 4. Affirmative ad utrumque.

Ad 5. Oriri tum ex Baptismo, tum ex Confirmatione.

Ad 6. Facultates dc quibus agitur valere etiam quando utraque pars conscia est nullitatis matrimonii iam initi.

Ad 7. Posse.

Ad 8. Intelligi integrum Rosarium, sed relinqui prudenti arbitrio et conscientiae Episcopi, attentis peculiaribus personarum adiunctis, commutationem in tertiam partem ct in preces tertiae parti respondentes.

Ad 9. Affirmative.

1623

tio^riarum m »onc labiecta. ,S- C· EE· et RR· 16 *^84.* — ». An Episcopus, auctoritate propria, permittere valeat ut recipi possint in monasteriis clausurae subiectis mulieres quae ingredi cupiunt veluti *pen· sionariae.*

D< tnnaiiiione DQoadaliudmo- Mknum 2. Pariter potestne Ordinarius, auctoritate propria, ad tempus vel in perpetuum montalcm aliquam dc uno ad aliud monasterium transferre, etiam Ordinis eiusdem, iusta interveniente causa ?

3. Potestne tandem Ordinarius, auctoritate propria, transferre aliquam monialcm quando eadem electa fuerit in Supcriorissam alterius monasterii, aut censeat utilem esse ct expedire translationem ciusmodi cum hoc munere.

R. Negative in omnibus.

1624

Planet in mente SS. Luchinia renovanda. S. R. C. /2 *Sept. 1884* — Sanctorun. — Servanne potest consuetudo renovandi SS. Eucharistiam semel vel bis in mense, licet qualibet hebdomada iuxta Cacrcmoniale Episcoporum eadem SS. Eucharistia foret renovanda.

R. Servetur dispositio Cacrcmonialis Episcoporum Lib. I, Cap. VI, § 2 (1).

1625

impertiendo de- 2SjlaJ.onor,i'' Ex litt. S. C. Concilii *t6 Sept. 1884.* — (au omnis Episc.) — Eiîii PP. Sanctissimi mandata cxcqucntcs auctores Tibi sunt uc raro admodum ct caute honoris titulos ct insignia tuis impertias, sed probajissimis tantum et optime dc ecclesia meritis. Clericis vero alienis nullum umquam conferas honoris signum aut titulum inscio et invito Ordinario cuius potestati subduntur.

1626

cxIIie n Ex Litt. S. C. de Prop. Fide 27 *Septembris [884* (ad Vic. Ap. Vizagapatam). — Quaestio quae ab Ampl. Tua proposita fuit super modo agendi missionariorum relative ad crematìonem cadaverum castae *raiapont* sapienti Erîlonim PP. Supremae Inquisitionis iudicio submissa fuit. Responsum quod a venerabili illa Congregatione hac de re accepi continetur in sequenti decreto quod Tibi communico , nempe: «crematìonem approbare non < debes, sed passive te habeas, *collate semper* < *baptismate,* ct populos instruendos cures iuxta « ea quae a Te exponuntur (2) >.

1627

Instr. S. C. de Prop. Fide *io Oct. 1884* (db concursibus ad paroecias). — Tridcntinum Concilium decrevit (Scss. XXIV, cap. 18 dc

(t) Disponitur ibi ut Sacrosancta Eucharistia *saltem simel in hebdomada mutetur it renovetur.*

(2) Vicarius Ap. quae sequuntur exposuerat: «..... « Les cadavres (de deux Je nos neophites) ont été « brûlés au lieu d'être scpulturés. Les parents assurent • n'avoir fait aucune cérémonie idolatriquc selon l'u- • sage, par respect pour les défunts. *Je* viens donc « vous demander si en pareils cas le missionnaire est « tenu de *protester,* au grand danger dc faire croire aux « païens que nous cherchons À détruire les privilèges ■ dc la caste. J'ai tout lieu d'espérer, Eminence, qu'a· « vec une instruction plus soignée sur la beauté des u- « sages ct des cérémonies religieuses, et de sages me· « nagements, nous obtiendrons que l'on se conforme • A la pratique universelle qui a force de loi, au sujet « dc la sépulture..... La difficulté de sépulturcr les • morts se rencontre souvent. Je prie V. E. de me dire • si je peux tolérer provisoirement l'usage suivant: « Quand un païen demande A être baptisé au moment « de la mon, le missionnaire lui accorde la grâce du « baptême sans s'inquiéter dc ce que deviendra le ca- « davre, étant bien persuadé que les parents païens « ne tiendraient aucun compte dc son désir que le ■ cadavre soit enterré ct non brûlé ».

Reform.): « Episcopum statim habita notitia vacationis parochialis ecclesiae (si opus fuerit) idoneum in ca vicarium cum congrua cius arbitrio fructuum portionis assignatione constituere, qui onera ipsius Ecclesiae sustineat, donec ei dc rectore provideatur ».

Pertinet deinde ad Episcopum indicere per publica edicta concursum. Terminus in edictis constituendus ex eodem Concilio Tridcntino est dierum dcccm , sed concedit S. Pii V Constitutio *In conferendis* § VI, ut hic terminus ad alios decem dies prorogari queat, ct non ultra. Exacto termino in edictis praestituto, fit concursus. Cum vero neque in Conciliari decreto neque in Piana Constitutione examinis in concursu peragendi forma scu methodus ulla certa ac peculiaris servanda proposita fuisset, idcirco ad vitanda incommoda quae cx eo oriebantur, S. C. Concilii in litteris iussu s. m. Clementis XI, dic io Iulii (721 editis, certam methodum habendi ad parochialcs ecclesias concursum in posterum servandam praestituit. Posteriori tempore s. m. Benedictus XIV in Const, quae incipit *Cum illud* 14 Decembris 1742 *(V. n. 340),* praefatas litteras (quae per integrum ibidem referuntur) confirmans, nonnulla praeterea addenda vel immutanda, nonnulla breviter in iisdem tradita clarius explicanda censuit.

Iuxta praescriptum Concilii Tridentini ac Benedictinae Constitutionis, examen per concursum tam super doctrina , quam super ceteris concurrentium requisitis qualitatibus, habendum est cum vacatio ecclesiae paroecialis contigerit. Viget nihilominus in aliquibus dioecesibus consuetudo examen de doctrina separandi ab examine dc reliquis canonicis requisitis, et hoc ad ipsum pro vacante paroecia concursum remisso, examen de scientia alio magis opportuno tempore instituendi. Quamobrem generarim bis in anno examen habetur dc scientia, in quo qui adprobati fuerint, ad quodeumque parochiale beneficium intra sex proximos sequentes annos vacaturum concurrendi ius habent, sed exeunte sexennio, examini sc denuo sistere tenentur si beneficium parochiale obtinere velint. A lege autem subeundi hoc novum, exacto sexennio, examen ab Episcopo, audita examinatorum sententia, dispensari possunt qui inter synodales vel pro-synodales examinatores sunt assumpti, aut qui propter muneris vel beneficii quo fruuntur dignitatem, vel propter diuturnam operam qua Ecclesiae cum laude servierunt, scientiae testimonium abunde praestant. Ceterum, paroecia aliqua vacante, concursus habetur, examinatoribus, adhibita ca quae in usu est cautione, indicantibus quinam ex competitoribus ad regendam paroeciam vacantem apti sint, salvo semper Episcopi iure eligendi inter approbatos, quem ipse digniorem aptioremque iudicavcrit. Haec porro praxis ab Apostolica Sede approbari solet ad tempus.

1628

Dc laipemto nibui *rx tnformata coxKialia.*

Instr. S. C. de Prop. F. 20 *Oct, 1884.* Omni tempore sollicita fuit Ecclesia ut non solum ascensus ad sacros Ordines interdiceretur indignis, verum etiam ab eorumdem exercitio criminosi suspensi manerent.

Cum autem occultorum quoque criminum quaeque prodere non expediret, facilis ct prompta , nempe a iudiciariis formis libera, coercitio aliquando necessaria sit ad sacri ministerii dignitatem, et fidelium utilitatem tuendam, hinc sapientissimo consilio Tridentini Patres Sess. XXIV. Cap. I. de Reform, decreverunt: *Ei cui ascensus ad sacros Ordines a suo Praelato ex quacumque causa, etiam ob occultum crimen, qunmodolibet, etiam extraiudicialiter fuerit interdictus, aut qui a suis ordinibus seu gradibus vel dignitatibus ecclesiasticis fuerit suspensus, nulla contra ipsius Praelati voluntatem concessa licentia de se promoveri faciendo, aut ad priores ordines, gradus et dignitates sive honores restitutio suffragetur.*

Ex hoc provido decreto, in eo quod refertur ad clericorum crimina, quae extraiudicialem suspensionem ab ecclesiasticis officiis merentur , iamdudum in usu fuit suspensionis poena ex causis Praelato notis; quae nempe audit suspensio *ex informata conscientia.* Ad hoc itaque ut in eadem infligenda, cum maiori, qua potest, cautela et securitate Ordinarii catholicarum Missionum procedant, S. Congregatio de Propaganda Fide praesentem instructionem edendam censuit, cui fidem Ordinarii in adhibendo hoc extraordinario remedio sese conformare curabunt.

t. Suspensio ex informata conscientia, non secus ac illa, quae per iudicialem sententiam infligitur, personam ecclesiasticam a suis ordinibus, seu gradibus, vel dignitatibus ecclesiasticis exercendis interdicit.

2. In hoc praecipue ipsa differt a iudiciali suspensione, quod adhibetur tamquam extraordinarium remedium in poenam admissi criminis; ideoque ad eiusdem impositionem non requiruntur ncc formae iudiciales, nec canonicae admonitiones. Satis erit proinde, si Praelatus hanc poenam infligens, simplici utatur praecepto, quo declarat se suspensionem ab exercitio sacrorum officiorum, vel ecclesiasticorum munium indicere.

3. Huiusmodi praeceptum semper in scriptis intimandum est, die ct mense designato; ideoque autem fieri debet vel ab ipso Ordinario, vel ab alia persona dc expresso ipsius mandato. In eadem tamen intimatione exprimendum est, quod eiusmodi punitio irrogatur in vim Tridentini decreti, Sess. XIV, Cap. 1, de Reform., cx informata conscientia, vel ex causis ipsi Ordinario notis.

4. Debent insuper exprimi partes exercitii Ordinis vel officii, ad quas extenditur suspensio; quod si suspensus interdictus sit ab officio cui alter in locum ipsius substituendus est, ut puta oeconomus in cura animarum, tunc substitutus mcrcedcm percipiet ex fructibus beneficii in ea portione, quae iuxta prudens Ordinarii arbitrium taxabitur. At si suspensus in hac taxatione se gravatum senserit, moderationem provocare poterit apud curiam Archiephcopalem, aut etiam apud Sedem Apostolicam.

5. Exprimi item debet tempus durationis eiusdem poenae. Abstineant tamen Ordinarii ab ipsa infligenda in perpetuum. Quod si ob graviores causas Ordinarium censuerit eam imponere non ad tempus determinatum, sed ad suum beneplacitum, tunc ipsa habetur pro temporanea, idcoque cessabit cum iurisdictione Ordinarii suspensionem infligentis.

o. Suspensionis ex informata conscientia iustam ac legitimam causam praebet crimen, seu culpa a suspenso commissa. Haec aurem debet esse occulta, et ita gravis, ut talem promereatur punitionem.

7. Ad hoc autem ut sil occulta requiritur, ut neque in iudicium, neque in rumores vulgi deducta sit, neque insuper eiusmodi numero et qualitati personarum cognita sit, unde delictum censeri debeat notorium.

8. Verum tenet etiam suspensio si ex pluribus delictis aliquod fuerit notum in vulgus; aut si crimen, quod ante suspensionem fuerat occultum, deinceps post ipsam fuerit ab aliis evulgatum.

9. Prudenti arbitrio Praelatorum relinquitur suspensionis causam, scu ipsam culpam delinquenti aut patefacere, aut reticere. Panes alioquin pastoralis sollicitudinis ct charitatis eorumdem erunt, ut si huiusmodi poenam suspenso manifestare censuerint, ipsa ex paternis, quas interponent, monitionibus, nedum ad expiationem culpae, verum etiam ad emendationem delinquentis, et ad occasionem peccandi eliminandam inserviat.

10. Meminerint vero Praesules, quod si contra decretum, quo irrogata fuit suspensio, promoveatur recursus ad Apostolicam Sedem, tunc apud ipsam cumprobari debet culpa, quae eidem praebuit occasionem. Consultum idcirco erit, ut antequam haec poena infligatur, probationes illius, quamtumvis extraiudicialiter ct secreto, colligantur; ita ut, eo ipso quod cum omni certitudine culpabilitatis in punitione inferenda proceditur, si deinceps causa examinanda est apud Apostolicam Sedem, probationes criminis in eas difficultates haud impingant, quae ut plurimum occurrunt in istiusmodi indiciis.

11. A decreto suspensionis ex informata conscientia non datur appellatio ad tribunal superioris ordinis. Postquam idcirco clericus intimationem suspensionis habuerit, si nihilominus appellationem interponere, eiusque obtentu in altari ministrare, seu quovis modo suum Ordinem solemniter exercere praesumat, statim incidit in irregularitatem.

12. Semper tamen patet aditus ad Apostolicam Sedem; ct in casu quo clericus absque sufficienti ac rationabili causa sc hac poena multatum reputet, recurrere poterit ad Summum Pontificem. Interim tamen in vigore permanet decretum suspensionis usque dum ab ipso Pontifice, vel a Sacra Congregatione, quae dc recursu iudicare debet, non fuerit rescissum aut etiam moderatum.

13. Ceterum ex quo istiusmodi poena est remedium omnino extraordinarium, quod praesertim ad expiationem criminum absque formis iudiciariis adhibetur, prae oculis habeant Praelati id quod sapientissime admonet Summus Pontifex s. m. Benedictus XIV in suo tractatu *de Synodo Dioecesana Libro XU, cap. 8, n. 6.* quod nimirum reprehensibilis foret Episcopus, si in sua Synodo declararet, se deinceps ex privata tantum scientia cum poena suspensionis a divinis animadversurum in clericos, quos graviter deliquisse compcrerit, quamvis eorum delictum non possit in foro externo concludenter probari, aut illud non expediat in aliorum notitiam deducere.

1629

De obterviodi· 3 Mi asionum Pncsuhbua in aula cum S. C. de Prop. Fide rc-lationiDua.

Litt. encycl. S. C. de Prop. F. ri<?5 — Ut Missionum tam variae ac multiplices res rite examinentur ac facilius expeditiusque tractentur, Sacra haec Congregatio Antistites aliosque Missionum Moderatores identidem de nonnullis admonuit quae ipsis observanda essent in suis cum eadem S. C. relationibus. Quorum quidem observatio adeo opportuna in dies apparet ut, quae iam fere omnia per plures circulares litteras singulis Missionum Praesulibus sunt cnunciata, ea nunc in 'memoriam ipsis revocare visum sit, ut scilicet:

i. Dc regionibus sibi commissis plenam statuto tempore4S. Congregationi rationem reddant iuxta *Quaestiones* quae in apposito libello indicantur.

2. Quotannis mutationes, si quae forte in respcctivis Missionibus factae fuerim, notificcnt.

3. Nonnisi ex praevia S. Congregationis venia, et rescripti tenore servato, ullum Romam, ut in Urbanum Collegium cooptetur, adolescentem mittant (Litt. Circular, i Aug. 1854).

4. Meminerint gravi sese obligatione teneri quolibet anno diligenter perquirendi de statu singulorum qui, ad ipsorum respective Missionem quovis modo pertinentes, alumni fuerunt S. Congregationis, deque illis eorumque statu, exercitiis ac locis eamdem Congregationem monendi (Const. Alex. VII 20 Iulii 1660).

5. Epistolas, petitiones nee non acta ad causas ecclesiasticas pertinentia nonnisi latine aut italice, vel saltem gallice scripta, ad S. Congregationem transmittant (Litt. Cire. 28 Septembris 1868).

6. Cum de pluribus negotiis ad S. C. referunt, efficiant ut unumquodque ex iis proprium habeat folium (Litt. Cire. 5 Aug. 1878).

7. In petitione facultatum alias concessarum postremi rescripti diem nedum mensem atque annum accurate commemorent (Litt. Cire. 15 Dee. i883).

8. In litteris responsivis numquam omittant numerum referre (italice *Numero di Protocollo)* quem relativa S. Congregationis epistola in capite inscriptum habet (Litt. Cire. i5 Dec. 1883).

9. Eam ephemeridem, quae suppeditandis circa statum religionis in propria Missione notitiis potissimum apta videtur, ad S. C. mittant (Litt. Cire. *2* April. 1884).

10. Nc grave sit iis operum quae de rebus Missionum, vel utcumque in religionis bonum in Missionibus typis mandantur aliquod exemplar *ad S. Congregationis Archivum* directe transmittere.

1630

•SftSre# allicit Canfir- pcfuflL ”

S. C. S. Officii *14 Ianuar. <885.* — Ia- rosolym. — In hoc Patriarchatu latino semper validum habitum fuit sacramentum Confirmationis collatum a sacerdotibus schismaticis Palaestinae infantibus immediate post Baptismum ; et ideo sic confirmati, si ad catholicam fidem convertuntur, non amplius confirmantur. Nunc aliqpando evenit ut infantes quorum pater catholicus est, et mater schismatica, postquam baptizati fuerint ritu latino, clanculum a matre ad sacerdotem schismaticum afferantur, a quo rebaptizantur et confirmantur. Insuper etiam aliquando evenit ut parentes neo catholici, quorum filii a sacerdote ritus latini baptizati fuerant» ad schisma revertantur, in coque denuo baptizandos filios ad sacerdotem schismaticum offerant qui cos rebaptizat ct confirmat, postea vero poemtentes iterum cum filiis suis sic rebaptizatis et confirmatis ad fidem catholicam convertuntur. Quaeritur igitur utrum sacramentum Confirmationis sic collatum infantibus immediate post sacrilegam eorum rebaptizationem sic validum.

R. Non expedire ut confirmati de quibus in casu, iterum ab Episcopo inungantur, nisi ad Tonsuram et Ordines promovendi sint, vel ipsi aut eorum parentes id petant , ac nisi , facta inquisitione circa modum collationis Confirmationis , reperiatur pennicillam adhibitum fuisse, quibus in casibus Confirmationis sacramentum secreto conferatur et sub conditione.

1631

S. C. de Prop. F. *26 Ian. ,885.* (C. G.) ⅄E

— Sacrarum Congregationum principium est saepissime declaratum, Institutorum monialium quae propagantur in plures dioeceses, et habent suam moderatricem generalem nullum Archiepiscopum vcl Episcopum posse esse singularem superiorem ; sed reguntur a moderatrice generali, ita ut domus ct sorores singularum dioecesium subsint singulorum Ordinariorum Jurisdiction), iuxta normas a ss. canonibus statutas.

7Jon^ç“t5^°ct< »e»Pprop»<war

1632

S. R. C. *14 Apr. 1885.* — Briockn. —

i. Delegatus a suo Ordinario vi indulti Apostolici ad benedicendam campanam alicuius ecclesiae designatae, potestne uti sua delegatione ad benedicendum plures Campanas, si revera essent plures Campanae ad camdcm ecclesiam pertinentes simul benedicendae, quamvis dc una tantum campana litterae delegationis loquantur?

2. Deficiente aqua benedicta ab Episcopo, quia vas dictam aquam continens forte effractum fuit, seu ob aliam causam fortuitam, quid facere debet sacerdos ab Episcopo delegatus vi indulti Ap., quando omnia parata sunt ad benedictionem campanae, fideles christiani convocati , et iam forsan congregati, ct recursus ad obtinendam apto tempore aquam benedictam praescriptam sit prorsus impossibilis ?

R. Ad t. Facile delegatio intelligi poterit facta pro tot campanis quot sunt benedicendae: expedit tamen , si fieri possit, ut in casu declaratio petatur ab Ordinario.

Ad 2. Nisi delegato in casu delegata etiam fuerit facultas benedicendi aquam, abstinendum erit a campanae scu campanarum benedictione.

Î1CU,?ICO dicendi čampa nM*

1633

S. C. de Prop. Fide *t Iunii 1885 (C.* G.)

i. Quali istruzioni convcnga dare sulfarnmissione nella chiesa cattolica o anche ncgl' Istituti Rcgolari dei giovani *utriusque sexus* appartenenti alie scuolc o ai convitti delle Missioni (in oriente).

2. Se il missionario Apostolico in oriente, in forza delle suc facoltà ordinarie, possa ri-dcslic conciliare alia Chiesa cattolica *i nati scismatici* comprcsi nelfambito della Missione alfidatagli.

3. Se i suddetti scismatici possano essere ricevuti dal missionario Apostolico senza il consenso dei Vcscovo di rito orientale , nclla cui diocesi avvcnga la conversione.

4. Qual norma debba seguire il missionario, qualora il detto Vcscovo ricusi di ricevere i convertendi, c rifiuti al missionario il consenso di riccvcrli.

R. Ad t. Quoad primam partem: Si qui alumni haeretici vel schismatici (sive pueri ,

larum vel coiie· *iiiΓïïηůπ^iβî* c^mRjn recipiendi» Bcbisa» “c,gt

sive puellae) in sinum Ecclesiae catholicae recipi petant, Delegati Apostolici est prudenter providere, qui ad hunc finem etiam missionarium, superiorem Missionis aut collegii, subdelegarc poterii ; serventur vero in casibus occurrentibus normae datae in responsis S. Officii ad Vicarium Apostolicum Bcngalensem Fer. IV, *21* Iulii 1880, cum addito ex Fer. IV, 8 Martii 1882, circa aetatem exigendae professionis Fidei, vel ctiam abiurationis *(V. nn. 1537 et I566)·*

Quoad secundam partem : *a)* Si quae alumnae aut aliae puellae ritus orientalis recipiendae sint in Congregationem Religiosam latini ritus, supplicandum SSrtio ut ipsae, quin ideo ad ritum latinum transeant, sic receptae in huiusmodi Congregationem , quamdiu in eadem perseveraverint, in omnibus, etiam quoad Communionem paschalem, latino ritui sese conformarc possint et debeant. Quod si deinceps, quacumque de causa, ad Congregationem pertinere desierint, eo ipso suum ritum orientalem sequi teneantur.

b) Si alumni vel alii in Ordinem seu Congregationem Religiosam latini ritus ad statum clericalem sint recipiendi, recurrant ad S. Sedem.

c) Quoad recipiendos vero in huiusmodi Ordinem aut Congregationem ad statum laicalcm supplicandum SSrtio pro induito se ritui latino accommodandi, quamdiu in eodem laicali statu perseveraverint, prout supra dc Sororibus Religiosis dictum est. — Quod attinet ad Communionem paschalem, ad Secretarium cum SSrtio.

Ad 2. Affirmative; suscipiendi tamen sunt ad orientalem ritum , non autem ad latinum absque venia S. Sedis.

Ad 3. Affirmative; convenit vero, ut per sc vcl per Vicarium scu Delegatum Apostolicum certiorem reddant Episcopum, ad cuius dioccesim neo-convcrsi pertinebunt.

Ad 4. Missionarii supplendo defectum sacerdotum proprii ritus, iuxta facultates a S. Sede impetratas vel impetrandas, fideles administrent, quin hi propterca a suo ritu ad latinum transiissc censeri possint. De re autem tota referant ad Delegatum Apostolicum. Et dentur responsa, huius S. C. 11 Decembris >838 ad dubia 7, 16, 21, 23 *(V. n. 87g).*

SSrtius approbavit, sed quoad Communionem paschalem decrevit ut, si in locis in quibus ipsos morari contigerit, adsit proprii ritus ecclesia , in ea paschalis Communionis praecepto satisfaciant.

1634

De mmionirio-rum Iuribai et offiaii ad con-vcriionćm ăcă-ihoïïcorumctcu-ram ădelium n-tut orientalis.

S. C. de Prop. F. *t Iunii 1885* (C. G.) — Iura ct officia ad conversionem haereticorum ct infidelium, atque curam fidelium ritus orientalis, quibus eorum Episcopi ‘per sc vcl per suos sacerdotes providere nequeunt vel nolunt, missionarii Ap. non ab Episcopis sed immediate a S. Sede habent: conveniens tamen, et ad evitandas discordias necessarium est, ut in his sacris ministeriis, quantum fieri potest, cum consensu rcspectivi Episcopi procedant.

1635

De validiutc dia-pensationum matrimonialium etil copula incev luoia retidta ait.

Litt encycl. S. C. S. Off. 25 *Iunii r88$.* — Infandum incestus flagitium peculiari semper odio sancta Dei Ecclesia prosequuta est, et summi Romani Pontifices statuerunt, ut qui eo sese temerare non erubuissent, si ad Apostolicam Sedem confugerent petendae causa dispensationis super impedimentis matrimonium dirimentibus , eorum preces, nisi in cis de admisso scelere mentio facta esset, obreptionis ct subreptionis vitio infectae haberentur, atque ideo dispensatio esset invalida; idque ea sanctissima de causa cautum fuit, ut ab hoc gravissimo crimine christifideles arcerentur. Hanc S. Sedis mentem testantur tum alia documenta, tum decretum, quod novissime supremum sanctae romanac ct universalis Inquisitionis Consilium, ipso adprobantc Romano Pontifice, feria IV die i Augusti 1866 tulit, quod est huiusmodi: « sub« reptilius esse, ct nullibi ac nullo modo va« lere dispensationes, quae sive directe ab Apo« stolica Sede , sive ex pontificia delegatione « super quibuscumque gradibus prohibitis con« sanguinitatis, affinitatis, cognationis spiritua< lis, nec non ct publicae honestatis conccdun« tur, si sponsi ante earumdem dispensationum « cxccution:m, sive ante sive post carum im< petrationem, incestus reatum patraverint ; et « vcl interrogati, vcl etiam non interrogati, ma< litiosc, vel ctiam ignoranter reticuerint copu« lam inccstuosam inter cos initam, sive pu< blicc ca nota sil, sive ctiam occulta, vcl rc« licuerint consilium et intentionem qua cam< dem copulam inierunt, ut dispensationem fa< cilius assequerentur >. S. Pocnitcntiaria vestigiis insistens supremae Inquisitionis id ipsum dic 20 Iulii 1879 statuit. Verum cum plurimi sacrorum antistites sive seorsum singuli, sive coniunctim s. Sedi retulerint, maxima ca de causa oriri incommoda cum ad matrimonialium dispensationum cxccutionem proceditur, ct hisce praesertim miseris temporibus in fidelium perniciem non raro vergere quod in eorum salutem sapienter inductum fuerat, Sanctissimus Dominus N. Leo divina providentia Papa XIII eorum postulationibus permotus, re diu ac mature perpensa, et suffragio adhaerens Emincntissimorum S. R. E. Cardinalium in universa Christiana republica Inquisitorum generalium, hasce litteras omnibus locorum Ordinariis dandas iussit, quibus eis notum fieret, decretum superius relatum s. romanac et universalis Inquisitionis ct s. Poenitentiariac, ct

quidquid in eundem sensum alias declaratum, statutum aut stylo Curiae inductum fuerit, a sc revocari, abrogari nulliusquc roboris impostorum fore decerni; simulque statui ct declarari, dispensationes matrimoniales posthac concedendas, etiamsi copula incestuosa, vcl consilium et intentio per eam facilius dispensationem impetrandi reticita fuerint, validas futuras: contrariis quibuscumque etiam speciali mentione dignis minime obstantibus.

Dum tamen ob gravissima rationum momenta a pristino rigore hac super rc Sanctissimus Pater benigne recedendum ducit, mens Ipsius est, ut nihil dc horrore, quod incestus crimen ingerere debet, cx fidelium mentibus detrahatur; imo vero summo studio excitandos vult animarum curatores, aliosque quibus fovendae inter christifidclcs morum honestatis cura demandata est, ut prudenter quidem, prout rei natura postulat, efficaciter tamen elaborent huic facinori insectando, et fidelibus ab eodem, propositis poenis quibus obnoxii fiunt, deterrendis.

1636

Dc judiabu» tucauMi mom· agenth

S. C. S. Officii 35 *Iunii 188^.* — Attentis gravissimis rerum, temporum ac locorum adjunclj5 tolerari posse ut qui magistratus obtinent, et advocati, causas matrimoniales in Gallia agant, quin officio cedere teneantur, dummodo catholicam doctrinam de matrimonio deque causis matrimonialibus ad solos iudices ecclesiasticos pertinentibus palam profiteantur, et dummodo ita animo comparari sint tum circa valorem et nullitatcm coniugii, tum circa scparationem corporum de quibus causis iudicare coguntur, ut nunquam proferant sententiam neque ad proferendam defendant vel ad eam provocent vel excitent divino aut ecclesiastico iuri repugnantem (1), ct in casibus dubiis vcl difficilioribus suum quisque Ordinarium adeat, cius iudicio se dirigat, ct quatenus opus sit, per cius medium ad Apostolicam Poenitentiariam recurrat.

Hoc decretum Sanctissimus Pater ratum habuit idcoquc omnibus in Gallia Archiepiscopis ct Episcopis notum fit pro eorum norma per has litteras ccteroquin non evulgandas.

1637

S. Poenitent Ap. 2 *Iulii 188*5. — An sodomia, cuiuscumquc speciei sit, pariat impedimenta consanguinitatis, affinitatis, publicae honestatis, et an exprimenda sit in petitione dispensationum (quoties occurrit) ct m casu cognationis spiritualis. Anwdomiaim. redimenti pifia! coiHinguinium mendi nc dbpen»·!».

R. Negative ad omnia.

1638

S. C. S. Officii *16 Iulii [885.* – Roskw. — r. Se si puô fare il matrimonio (misto) in chiesa, levato il SSrtio. Cirta modun·.

2. Sc si puô permetterc al sacerdote di portare la cotta c la stola nella funzione.

3. Se si puô fare una piccola prcdica prima e dopo la cerimonia sulla santità cd indissolubilité del contratto.

R. Detur Instructio /5 *Novembris [858 (V. n. 1169)* et quoad concionem, arbitrio Episcopi.

1639

S. C. Indulg. *24 Iulii [885.* — Utrum (cum ab Episcopis impartitur benedictio Apostolica) quotiescumque adsit rationabilis causa (1. c. nc populus diutius 111 Ecclesia rctineatur), liceat Literarum Apostolicarum lectionem supprimere, maxime si alias iam iterum iterumque integrae lectae sint. Circa lectionem J'/X7rum ab Ephcopi» im. hea benedictio,

R. Affirmative.

1640

Litt. encycl. S. C. de Prop. F. *6 Augusti 1885.* — Esscndo stato promosso il dubbio se gli orientali siano soggetti alia Costituzione *Apostolicae Sedis* pubblicata dalla L m. di Pio IX, in data dci 12 Ottobrc 1869 la Suprema Congrcgazionc dei s. Offizio con successiva approvazionc dclla Santitl di N. S. ha dichiarato quanto segue nella feria IV. i5 Luglio corrcntc anno : An ôrientale stitmionibou

« i. Per Constitutionem *Apostolicae Sedis*
« nihil esse innovatum circa censuras carumque
< reservations pro fidelibus rituum orientalium.

(!) Circa hanc secundani conditionem quaesitum est: I. An recta sit interpretatio ner Gallias diffusa ac etiam typis data, iuxta quam satisfacit conditioni practac index oui, licet matrimonium aliquod validum sit coram Ecclesia, ab illo matrimonio vero ct constanti animo abstrahit, ct applicans legem civilem prononçât locum esse divortio, modo solos cficctus civiles solumque contractum civilem abrumpere mente intendat, caque sola respiciam termini prolatae sententiae? Aliis terminis, an sententia sic lata dici possit divino aut ecclesiastico iuri non repugnans? — 2. Postquam iudex pronunciavit locum esse divortio, an possit syndicus (galllce *I< mairt),* ct ipse solos effectus civiles solumque civilem contractum intendens, ut supra exponitur, divortium pronuntiare, quamvis matrimonium validum sit coram Ecclesia ? — J. Pronuntiato divortio, an possit idem syndicus coniugem ad alias nuptias transire attentantem civiliter cum alio iungere, quamvis matrimonium prius validum sit coram Ecclesia, vivatque altera pars?

Et S. C. S. Off. (27 Maii 1886) respondit: Ad 1, 2 ct) dubium : Negative.

« 2. Eosdem fideles subiici omnibus censu-
« ris ab Apostolica Sede latis in materin do-
« gmatum ct in Constitutionibus in quibus im-
« plicite dc iis disponitur, ncmpc ubi materia
« ipsa demonstrat cos comprehendi, quatenus
« non de lege mere ecclesiastica agitur, sed ius
« naturale ct divinum declaratur ».

Vuolc poi la sudd. Supr. Congregatione che per mezzo dci Rrhi Delegati Apostolici siano notificate queste disposizioni a tutti i Patriarchi, Arcivescovi c Vcscovi di rito orientale comprcsi nella rispettiva loro Delegatione, c che si ricordi loro: « illos fideles subiici ho-
« minatim nedum censuris, sed etiam Aposto-
« licis reservutionibus latis in Const. Bncdi-
« cti XIV *Sacramentum Poenitentiae,* ct in Constitutionibus contra saetae massonicac aliisque similibus addictos ».

1641

X'.Xn^· ramenti ab ordi- *iianti* praoun-

Decr. S. C. de Prop. Fide *'8 Aug. tM5.* — R. p, 1). Episcopus Clilfordicnsis suo et caetcrorum Angliae Episcoporum nomme ab Apostolica Sede imploravit, ut iuramentum, quod ordinati titulo missionis praestant, eos exinde obliget non pro aliqua dioecesi tantum, prout antea consuevit, sed pro tota provincia ecclesiastica ; ita ut presbyteri sic ordinati sola collatione novi tituli transferri in aliam dioecesim possint de consensu utriusque Ordinarii, quin necessarium sit ut ipsi novum iuramentum emittant. Insuper expostulavit ut quoad praeteritum, missionarii ordinati titulo missionis pro aliqua dioecesi intra provinciam, ad aliam dioccesim intra eamdem provinciam transferri possint novo titulo novoque praestito iuramento, absque recursu ad Apost. Sedem.

Iamvero cum supplices istac preces SSrîio D. N. Leoni Papae XIII relatae fuerint, in Audientia diei 28 Iunii 1885 ♦ Sanctitas Sua iisdem in omnibus annuere dignata est, ct praesens in rc decretum expedire mandavit (i).

1642

De facultate di·· pcnundi a votu inInitItotIa dioc- ectanit cmiiaia.

S. C. de Prop. Fide *24 Augusti 1885* (C. G.). — Quoad vota ad tempus, in his Institutis (Statuum Foed. Amcricac) dioeccsanis, *(quorum constitutiones ab Ordinario tantum probatae sunt, licet regulam a S. Sede approbatam sequantur)* emissa, Episcopi facultate ordinaria (dispensare possunt). Quoad autem vota perpetua (ratione voti perpetuae castitatis S. Sedi reservati) nonnisi potestate delegata, quae continetur in facultatibus S. Congregationis de Prop. F. concedi solitis (Form. I, n. 4), dispensare possunt, si ipsi graves rationes ita exigere coram Deo iudicaverint, praehabita tamen petitione Superioris vel Superionssac, consentientibus cius consiliariis, ne scilicet dispensatio forte sit in praciudicium tertii.

1643

S.C. S. Officii *26 Aug. t885.* — Se da due coniugi protestant!, per mancanza di un proprio ministro , si présentasse al parroco o altro sacerdote cattolico un loro bambino da battezzarc, dichiarando chc non intendono punto con ciô di obbligarsi di cducarlo nella religione cattolica, potn il parroco battezzarlo per assicurarc intanto ail' innocente bambino la eterna salute, prcscindcndo da quanto potra avvcnire in seguito, quando sia giunto ail' cta dclla discrczionc ?

eoron ilM

R. Negative, praeterquam in articulo mortis.

1644

S. C. S. Off. 9 *Sept. t885.* - KuNO-n — Inter gentiles huius provinciae pessima viget consuetudo diversis dc causis vendendi uxores prolcsquc suas focmineas in infantili aetate constitutas ; a qua consuetudine quidam ex christianis nobis commissis non omnino se abstinent.

,7> ‡adibo

I. *De venditis uxoribus.* Inveniuntur multi qui ab incunabulis satis pauperes, in decursu vitae suae pauperiores fiunt vcl propter socordiam suam, vel propter vitia quibus indulgent, v. g. aleam exercendo, aut fumo opii sc dando. Huiusmodi christiani pauci quidem sunt in hoc Vicariatu, sed ceteris maximo scandalo sunt, ct molestias angustiasque non paucas facessunt missionariis. Saepe enim, omni substantia sua prius dissipata, suam infidelibus vendunt uxorem quae velit nolit, in pessimo ct continuo adulterio vivere cogitur. Istac mulieres quamvis invitae per vim ct imperium huiusmodi consortia ineant, nullo modo, ut cuique patet, ad sacramenta admitti possunt, donec fuerint ab emptore suo separatae quoad torum ct habitationem. Sed forsan idem dici nequit de viris qui cas vendiderunt ; ipsi enim quandoque facti poenitentes ex corde vellent uxores suas venditas recuperare ct redimere; sed nullo modo id possunt, sivc quia sibi comparare nequeunt pecuniae summam ad cas redimendas omnino necessariam, sivc quia emptores easdem mulieres iterum vendere cx toto recusant. In his etiam circumstantiis huiusmodi mulierum venditores ct huiusmodi venditionum conciliatores per plures annos non admittuntur ad sacramenta, ea potissimum ratione quia ipsi cx culpa sua valde gravi ct speciali modo scandalosa, has uxores collocaveram in via perditionis aeternae, ct in statu graviter et sine intermissione

(i) Huiusmodi indultum extensum est (joNov.t88$) ad dioeceses Statuum Foederat. Amcricac Septentrion.

pcccaminoso, ct insuper censentur easdem mulieres voluntarie relinquere in codem statu damnationis, donec illae fuerint parti tutae effectu redditae.

2. *De venditis puellulis.* In hoc eodem Vicariatu sunt etiam Christiani, et quidem plurimi, qui filias suas adhuc in tenera aetate constitutas vendunt, scu potius despondent et tradunt infidelibus sub conditione futuri matrimonii, et certam pecuniae summam recipiendi. Istae puellae et puellulae hoc modo infidelibus traditae, ut plurimum, non solum moribus christianis non imbuuntur nec doctrinis sanctae religionis nostrae erudiuntur, sed etiam in maximo perversionis periculo versantur, ct saepe ad actus idololatricos compelluntur. Quapropter missionarii severe animadvertunt in omnes patres ct matresfamilias qui filias suas vendiderunt, scu ut supra dixi, desponderunt gentilibus ; insuper illos ad sacramenta Poenitentiae ct Eucharistiae non admittunt per aliquot annos, (nisi constituantur in periculo mortis) ca ratione quia cx culpa sua maxima ipsi proprias filias collocaverunt in via perditionis ct in statu pcccaminoso, ct censentur easdem voluntarie relinquere in eodem statu, donec illas redemerint ct familiis christianis desponderint. Verum quidem est huiusmodi sponsalia in supradictis conditionibus inita, gencratim loquendo, dissolvi non posse, ct id frustra tentaretur ob multiplices causas ; sed quia per hanc agendi rationem isti Christiani ingens scandalum praebent coeteris fidelibus, ct in maximum discrimen adducunt propriarum filiarum salutem aeternam, severe, ut supra dixi, tractantur a missionariis , ut hac severitate deterreantur omnes Christi cultores a tam nefario, tam nocuo tamque scandaloso crimine. Quae cum ita sint, idem praedictus Episcopus ab E. V. humiliter petit:

1. Utrum durius ct severius se habeant missionarii de Kiang-si Septentrion, modo quo supra dictum est tractando Christianos sibi commissos qui uxores et proles suas femininas vendiderunt infidelibus.

2. Quatenus affirmative, quid praeter dolorem de peccato commisso, seu quae conditiones requirantur ut huiusmodi scandala censeantur sufficienter reparata ; ct isti christiani qui vendiderunt uxorts suas, quas non possunt redimere, aut filias suas in tenera aetate constitutas vendiderunt, seu, ut supra dixi, desponderunt infidelibus, in quorum manibus summopere et sine remedio periclitatur earum fides ct educatio, ad participationem sacramentorum Poenitentiae ct Eucharistiae admitti valeant ?

R. Praemissa gravi monitione de enormi crimine quo se obstringunt parentes qui filias, viri qui uxores infidelibus vendunt : Quoad parentes respondendum, abunde provisum per Synodum Sutchuenscm cuius proinde praescriptiones, ac praesertim iis quae *de Sacram. Poenitentiae* § X, n. 7 traduntur adamussim servandae erunt (i). Quoad maritos, cos nullo modo admittendos esse ad Ecclesiae sacramenta, nisi prius vere contriti eas recuperaverint. Quod si versentur in absoluta impossibilitate hoc praestandi , non erunt pariter ad sacramenta admittendi, nisi t. clara et indubia doloris signa praebuerint; nisi 2. per aliquod temporis spatium scandalum reparaverint eo meliori modo quo fieri poterit, iuxta prudens Vic. Apostolici vel missionarii indicium, et interim se abstineant α quacumque alia muliere ; nisi 3. serio promiserint, se etiam in posterum esse facturos quidquid in eorum erit potestate pro venditis uxoribus recuperandis, pretium ad hoc necessarium, si opus fuerit, sibi subtrahendo, vel etiam ostiatim mendicando. Quoad mulieres venditas missionarii se dirigant iuxta normas a probatis auctoribus traditas circa cos qui in proximo ac necessario peccandi periculo versantur.

X645

Circa matrimoñi impubcrum.

S. C. S. Off. *to Dec. 1SS5.* — i. Quando coniuges in infidelitate relicti, matrimonio nondum consummato, fidem amplecti nolunt, matrimonia eorum in impubertate contracta, habcrine poterunt tamquam mera sponsalia de futuro pro coniuge ad fidem converso ?

2. Quando contrahentes neophyti puberes sunt , ad corumdem matrimonium dissolvendum requirirturne duplex aut nulla interpellatio vcl sufficit unica , utrum videlicet velint baptizari ?

R. Ad 1. Dummodo constet nullam fuisse impedimentum iuris naturalis vcl divini , et praesertim contrahentes verum consensum praebuisse , non esse sponsalia sed vera matrimonia.

(1) Haec ibi: «In concedenda absolutione cavendum est quidem i molli et praepostera nonnullorum « sacerdotum facilitate» qui (alsa misericordia abducti, « aut prae ignorantia vcl socordia, poenitentes promiscue ct sine discretione absolvunt; verum ex adverso non minus cavendum est a nimio eorum confessariorum rigore et severitate, qui passim reis graviocum criminum, fornicationis, ebrietatis, superstitionis etc. differunt absolutionem ad menses integros, d saepius ad annum sequentem, scu ad illud tempus quo missionarius revertetur pro annua loci administrationc; parentibus vero qui filios vcl filias gcntilibus desponsaverunt, vcl in matrimonium absque dispensatione tradiderunt, etiam si deinde non sit amplius in eorum potestate sponsalia vcl matrimonium rescindere, denegant absolutionem per plures annos, ct quandoque usque.ad exitum vitae, interim imposita ieiuniis, orationibus, aliisque pietatis operibus, ut maiorem illi criminum horrorem concipiant, ct ita «ad recipiendum absolutionis beneficium disponantur; huiusmodi enim abusus non minus intolerabilis est quam alter, et a S. Sede expresse reprobatus ».

Λ3 *2.* Quatenus huiusmodi matrimonia probentur irrita ob aliquod impedimentum iuris naturalis vcl divini, ct praesertim ob defectum veri consensus, non esse locum interpellationi. Secus interpellationem esse faciendam an velit baptizari ; ct quatenus negative, an saltem velit cohabitare absque iniuria Creatoris. In casibus autem particularibus , si occurrat gravis difficultas, recurrat ad S. Sedem.

1646

Dc benedictione apottolica in mont» periculo non imminente.

S. C. Indulg. *i8 Dee. 1885.* — Utrum Benedictio Apostolica cum Indulgentia plenaria in articulo mortis dari possit post collatu extrema sacramenta quum periculum quidem mortis adest, non tamen imminens.

R. Affirmative; quam responsionem *ex rei natura* pro omnibus aegrotis christifidelibus in mortis periculo constitutis valere dixerunt. — SSffius approbavit.

1647

Circa *actum heroicum* chart tali» erga anima» in purgatorio detenta».

S. C. Indulg. zp *Dee. 1885.* — Actus heroicus charitatis erga animas in Purgatorio detentas in eo consistit, quod christifidclis sive aliqua adhibita formula, sive etiam tantummodo mente, offerat Deo O. M. pro animabus Purgatorii omnia opera satisfactoria quae ipse, quoad vixerit, peraget ; nec non omnia suffragia quae post mortem quomodocumque ei obvenire poterunt. Multi christifideles B. Virgini Mariae devotissimi, auctore aut suasore b. m. P. Gaspare Oliden ex Ordine Clericorum Regularium Theatinorum, consueverunt huiusmodi opera satisfactoria ct suffragia in manus quodammodo B. Virginis deponere, ab Eadem pro suo misericordi beneplacito distribuenda in favorem animarum Purgatorii.

Hic actus heroicus charitatis non semel ab Apostolica Sede fuit approbatus ; immo, ut defunctis evaderet utilior, indulgentiis ditatus, auctique privilegiis ii, qui illum emiserunt. Quae quidem sa. mem. Pius Papa IX decreto S. C. Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae dato die 20 Novembris 185q confirmavit, auxit, et ad universos christifideles extendit (F. *n. 1106).*

Iamvero dc huius oblationis obiecto, de eiusdem actus essentialibus conditionibus, et de indulgentiis ac privilegiis eidem adnexis identidem dubia oborta sunt. Siquidem dubitatum est, num inter opera satisfactoria comprehendi debeant ct indulgentiae quas christifidclis, dum vivit, potest lucrari; ct num qui actum heroicum elicuit ei satisfaciat, quamvis sibi reservet ct applicet eas indulgentias, quae pro vivis conceduntur. Insuper disceptatio mota est, quod attinet ad piam praxim faciendi oblationem satisfactionum ct suffragiorum in manus B. Virginis Mariae, nonnullis tuentibus necessitatem huius oblationis in manus B. Virginis pro indulgentinrum consecutione et privilegiorum usu, aliis refragantibus. Tandem dubia nonnulla invaluerunt dc modo, quo Indulgentiae Plenariae animabus Purgatorii applicari possint aut debeant ab iis qui actum heroicum charitatis emiserunt. Quare ut ca quae obscura hac in re videbantur, clarescerent, ct quae incerta certa evaderent, Patribus Cardinalibus S. Congregationis Indulgentiarum dubia quae sequuntur proposita fuerunt dirimenda:

r. Utrum inter opera satisfactoria quae in actu heroico charitatis offeruntur pro animabus Purgatorii, comprehendantur etiam indulgentiae, quae declaratae fuerunt a Summis Pontificibus applicables christifidelibus defunctis?

2. Utrum oblationi isti satisfiat ab iis, qui sibi reservare velint indulgentias, quae pro vivis conceduntur ; vel sint hae indulgentiae ad satisfaciendum 'pio proposito defunctis applicandae iuxta Indultum a Summo Pontifice concessum emittentibus actum heroicum charitatis ?

3. Utrum i. Actus heroici charitatis pars integralis, vel praescripta ad privilegiorum participationem conditio sit, ut propriae satisfactiones omnes atque indulgentiae non modo pro Purgatorii animabus offerantur, sed etiam ut Bffiae Virgini, prout ipsi placuerit, distribuendae relinquantur? — vel 2. haec in Virginis manus veluti consignatio habenda sit dumtaxat pia actui accessoria devotio christifidelibus commendanda ?

4. Utrum Plenariae indulgentiae, quas christifideles actum heroicum charitatis emittentes lucrantur tum ob sacram Communionem, tum ob Missae feria II auditionem, applicari debeant animabus, quas B. V. Maria prae aliis a Purgatorio liberali cupit; aut possint applicari cuilibet Purgatorii animae?

5. Utrum Indulgentia Plenaria altaris privilégiai! personalis: f. debeat α sacerdote, qui actum heroicum charitatis emisit, applicari animae pro qua Missam celebrat? — aut 2. possit applicari pro libito cuivis defuncto? — aut 3. debeat applicari animabus, quas B. V. Maria a Purgatorio liberari cupit?

Quibus Effli et RrTii Patres, post auditas plurium Consultorum sententias, respondendum in Generali Congregatione habita in Aedibus Vaticanis dic 18 Decembris i885, constituerunt:

Ad i. Affirmative.

Ad 2. Negative ad primam partem; Affirmative ad secundam.

Ad 3. Negative ad primam partem; Affirmative ad secundam.

Ad 4. Provisum in antecedentibus.

Ad 5. Ad primam partem Affirmative; hoc enim modo privilegium Altaris conceditur a Summo Pontifice: — ad secundam et tertiam partem, provisum in responsione ad partem primam.

Facta vcro dc his omnibus relatione in Audientia habita ab infrascripto Secretario dic 19 eiusdem mensis ct anni, Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIП responsiones Patrum Cardinalium omnino approbavit.

Datum Romae cx Secretaria Sae. Congregationis Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae die 19 Decembris 1885.

1648

S. C. SS. Rit. *r6 Ianuarii 1886.* — Palrn-n.VA — Quum cx nonnullis Sacrarum Romanarum Congregationum responsis aliqui putent sacram pyxidem, aperto tabernaculi ostiolo, posse fidelium pietati exponi, minime vero extrahi; alii vero educi posse opinentur tantum ut cum ea populo benedicatur, quemadmodum fieri solet certis diebus in pluribus ecclesiis Regularium, quaeritur num huiusmodi consuetudo admitti possit.

R. Affirmative.

1649

S. C. Indulg. *16 Ian. t886, — Postulata:* i. (Jt conditio visitandi ecclesiam pro lucran- jnju|gCn(jis gcncrice saepe praescripta, adimpleri possit a personis utriusque sexus in communitate ac sub regu'a viventibus visitando oratorium domesticum.

2· Ut infirmi aut senio confecti in communitate ct sub regula viventes, qui ecclesias aut oratoria visitare aliavc pro indulgentiis praescripta cxcqui non possunt, indulgentias nihilominus lucrari valeant adimplendo alia pia opera, confessorii arbitrio describenda.

3. Ut in casu quo morale aliquod impedimentum adsit, prudentis confessorii arbitrio diiudicandum, visitandi aliquam ecclesiam (ex. gr. regularium aut parochialcm), quae de iurc visitanda foret ad aliquam Indulgentiam lucrandam, hacc visitatio designatae ecclesiae arbitrio confessorii commutari possit in aliud pium opus, cx. gr. in visitationem alterius ecclesiae.

R. Ad 1. Non expedire.

Ad 2. Affirmative.

Ad 3. Negative.

1650

s. C. Concilii r? *[an. t886.* — 1. Utrum liceat sacerdotibus, qui beneficiis veri nominis ηυη pollent, et speciatim vicariis curatis, oeconomis ct capellanis, derelinquere officia ab Episcopo illis commissa, non obtenta prius cius licentia.

2. An cx praecepto ubedientine, adhibitis etiam, si opus fuerit, censuris, Episcopus ius habeat cos cogendi ut persistant in suo officio, saltem usquedum ipsis providere valeat per idoneum successorem.

3. Utrum sub eodem praecepto obcdicntiac et iisdem intentatis censuris, possit Episcopus sacerdotes otiosos, vel ferme otiosos, et sanitate suffultos, compellere ad suscipiendam ecclesiarum curam, saltem dcncc illis fas sit providere pastorem.

4. Num praeter poenas a iurc statutas, ad corrigendos parochos qui otiosi ct socordes negligunt propria officia, ct admonitiones ct minas minimi faciunt, hac miserrima aetate, conveniens sit inferre censuras, ct speciatim suspensionem a Missa diebus fcrialibus, vel etiam extra paroeciam.

R. Ad 1. Prout exponitur, Negative.

Ad 2. Affirmative, quoties cx officii demissione grave detrimentum curae animarum sit obventurum. Est tamen Episcopi sollicite providere de idoneo successore, praesertim cum rationabili dc causa dimissio expostulatur.

Ad 3. Affirmative, gravi urgente necessitate, et ad tempus.

Ad 4. Episcopus utatur iure suo, prout ct quatenus dc iurc, perpensis tamen temporum et personarum adiunctis.

1651

5. C. de Prop. F. rK\ *Ian. t88G* (C. G.) — i. Se convenga dare un' autcntica interpretazione alie decisioni dei 1880 *(V. n.* t5jr). Ed in caso atfermativo, sc debba dichiararsi:

2. Da chi dipendano i missionari della Compagnia di Gesù come religiosi ; se cioe dal Superiore rcgolarc o dal Vicario /kpostolico.

3. A chi spetti il diritto di cambiare le loro destinationi.

4. Sc la giurisdizionc sui collegi o convilli nclle loro missioni spetti al Superiore rcgolarc o al Vicario Apostolico.

5. A chi spetti Γ amministrazionc dci beni temporali appartenenti agli stessi collegi e convint, o provenienti ai missionari da particolari titoli, massime dalle cappellanic militari.

R. Ad i. Affirmative.

Ad 2. Quatenus sunt Religiosi subduntur Superioribus regularibus *vi voti,* iuxta Constitutiones Societatis : in casibus vero a iure nominarim expressis, ct generatim in iis quae spectant ad curam animarum et sacramentorum administrationem , subsunt Vicario Apostolico *obedientia canonica,* uti iam Clemens VIII sancivit in Indiam missus religiosos « in conccr-
« nentibus curam animarum Ordinario loci sub·
« esse; in reliquis vero non Ordinario loci scd
« suis superioribus subiectos remanere ». (Clemens VIII Bull., VI id. Nov. 1601 *Religiosorum quorumcumque}.*

Ad 3. Tum ad ministeria missionariorum curam animarum concernentia, tum ad curanda

pia Instituta quae sunt in Vicarii Ap. potestate, ut seminaria, cotechumcnatus, hospitalia, scholae populares, ct his similia, destinatio personarum quas Superior regularis praesentat, et collatio jurisdictionis pertinet ad Vicarium Apostolicum, ideoque etiam harum personarum remotio ct translatio pertinent ad Vicarium Ap. ct ad Superiorem regularem iuxta normas statutas a Benedicto XIV in Bulla « *Firmandis* » < § t i, id est: « Eveniente autem casu quo vel « Episcopus, vel Superior regularis aliquem ex < praedictis parochis ab exercitio curae remo- « vendum, eademque privandum esse iudica- « verint, quoniam huiusmodi parochis sine « praevia Episcopi approbatione ad curam ani- < marum accedere nequaquam licet, quamvis < sint amovibiles, dubitatum propterca fuit an « Episcopus posset ad huiusmodi remotiones « procedere sine Superioris regularis consensu, « ct an remotionis causas eidem adducere, eas- « que verificare deberet; tum etiam an regularis < Superior ad similem remotionem et privatio- « nem suo iurc deveniens, consensum Episcopi « exquirere suasque agendi rationes illi notas < atque probatas facere teneretur. Qua de re « supradicta Congregatio Concilii decrevit hu- « iusmodi parochos tam ab Episcopo quam u < Superiore regulari, aequo iurc, non requisito « alterius consensu, ab animarum cura remo- < veri posse, nec unum alteri causas iudicii sui « aperire, multoque minus probare et verificare < debere. Id quod a Nobis in omnibus appro- « batur et contirmatur ».

.Ad 4. Quoad collegia ct collegiorum scholas atque convictus in quibus religiosi viri secundum Ordinis sui praescripta iuventuti instituendae operam dare solent, et recta ratio postulat, et S. S. vult firma atque integra privilegia Regularibus concessa manere, adeoque tum regimen eorum Institutorum, tum personarum in iis destinatio ad Superiores regulares spectat, iuxta Societatis Constitutiones, et, quatenus opus sit, facto verbo cum SSrtio. — (SSmus annuit).

Ad 5. Quoad administrationem redituum ex operibus religiosorum provenientium statuitur:

1. Administratio redituum colleg. et convictuum, item retributionum quae singulis cum dispensatione apostolica ex stipendiis Missarum ct iuribus stolae vel cx industria personali proveniunt, ad Superiores regulares pertinet.

2. Vicarius Apostobcus permittitur statuere cnthcdraticum quod sibi solvatur, antea a S. C. approbandum. Ex pensionibus vero capellanorum militarium, quod honestae eorum sustentationi superest, a Superiore regulari totum tradatur Vicario Apostolico.

3. Proventus, dc quibus dictum est, non extra Missionem, sed in operibus Missionis impendendi sunt; ad hunc finem Superior regularis singulis trienniis $. Congfti rationem de iis reddere tenetur.

1652

Litt. encycl. S. C. S. Off. 2? *Ian. 1886.* *d~*

— In Constitutione Pii IX s. m. quae incipit *Apostolicae Sedis moderationi* IV id. Oct. 1869 cautum est, excommunicationem Romano Pontifici rcscrvauim speciali modo incurrere < Co- **"in^or' pri*',e'*

• *gentes sive directe sive indirecte indices laicos* * *ad trahendum ad suum tribunal personas* « *ecclesiasticas praeter canonicas dispositiones:* « *item edentes leges vel decreta contra liber·* « *totem et iura Ecclesiae ».*

Cum dc vero sensu et intelligent! huius capitis saepe dubitatum fuerit, haec Suprema Congregatio S. Romanae et Universalis Inquisitionis non semel declaravit — caput *Cogentes* non afficere nisi legislatores et alias auctoritates cogentes sive directe sive indirecte iudices laicos ad trahendum ad suum tribunal personas ecclesiasticas praeter canonicas dispositiones. — Hanc vero declarationem Sanctissimus D. N. Leo Papa XIII probavit et confirmavit; ideoque Saeta haec Congregatio illam cum omnibus locorum Ordinariis pro norma communicandam esse censuit.

Ceterum in iis locis in quibus fori privilegio pcr Summos Pontifices derogatum non fuit, si in eis non datur iura sua persequi nisi apud iudices laicos, tenentur singuli prius a proprio ipsorum Ordinario veniam petere ut clericos in forum laicorum convenire possint: camque Ordinarii nunquam denegabunt, tum maxime cum ipsi controversiis inter partes conciliandis frustra operam dederint. Episcopos autem in id forum convenire absque venia Sedis Apostolicae non licet. Et si quis ausus fuerit trahere ad iudiccm sea iudices laicos vel clericum sine venia Ordinarii, vel Episcopdm sine venia S. Sedis, in potestate eorumdern Ordinariorum erit in cum, praesertim si fuerit clericus, animadvertere poenis et censuris ferendae sententiae uti violatorem privilegii fori, si id expedire in Domino indicaverint.

1653

S. C Indulg. 25 *Febr. t886* — Ukb.s kt Or bis. — Ad dubia, quae proposuit R. D. Episcopus Leucen, et Vic. Capitularis Friburgen., quod allinet ad sacramentalem confessionem, quae necessaria est ad acquirendas indulgentias plenarias intra hebdomadam, aut binas continuus hebdomadas occurrentes, nimirum: 1. U- < trum confessio praescripta per *singulas he·* « *bdomadas* peragi debeat intra septem, vel < potius infra octo dies?— 2. An verba *infra* < *duas hebdomadas,* stricte interpretanda sint, « ita ut confessio peragi debeat infra quatuor- *nem praeteri* *induigtn· ,,am Pknim.*

< decim dies, vel potius sufficiat bina confessio < in mense? »

S. Congregatio Indulgentiis Sacrisquc Reliquiis praeposita respondit die 15 Novemb. 1878: *Ad r. Affirmitive ad primam partem, idest praescriptam confessionem peragi debere quolibet decurrente septem dierum spatio. — Negative ad secundam partem.*

Ad 2. Affirmative ad primam partem, idest praescriptam confessionem peragi debere quolibet decurrente quatuordecim dierum spatio. — Negative ad secundam partem.

Ad maiorem huius rei declarationem quaeritur modo :

1. Utrum christifidclis, qui singulis hebdomadis et stato die ex. gr. sabbato, confessionem peragere solet, satisfaciat oneri praescriptae confessionis?

2. Utrum oneri praescriptae confessionis satisfaciat christifidclis, qui iis in locis pro quibus viget indultum , alternis hebdomadis et stato dic, ex. gr. sabbato , confessionem peragere solet ?

S. C. Indulg. Sacrisque Reliquiis praeposita die a5 Febr. 1886 ad suprarelata dubia respondit: — Ad t. et 2. Affirmative.

1654

Oc fetto Tifatani cccloiarum non conKcratirum.

S. R. C. *t6 Aprilis 1886.* — Hal if axir s. — i. An in ecclesiis solcmniter benedictis, non vero consecratis, recoli debet speciali modo festum ipsarum titulare, nec ne. Et quatenus affirmative, quomodo illud celebrandum sit. Quid vero agendum si Titularis officium minime reperiatur in Breviario Romano.

De com rato oraiionc Titulant in pluralitate releoarum quibu» addicta· t E- pit co pa a vel nittionanut.

2. Cum Episcopus praeter cathedralem alias habeat ecclesias cx quibus fructum aliquem ad eius sustentationem percipit, debetne ipse, quando sutfragia sanctorum agenda sunt, commemorationem dc earum ecclesiarum Titularibus addere; an sufficit commemoratio tantum de propriae cathcdralis Titulari? An eadem ratio vigeat pro missionario, qui alias habeat ecclesias praeter principalem.

Grca celebratio- annivertarü elections ia Epi· copt.

3. An Episcopus teneatur speciali modo celebrare anniversarium suae electionis ct consecrationis. Et quatenus affirmative, quonam modo ; item quinam dies electionis habendus est.

R. Ad 1. Affirmative ad primam partem. Ad secundam: Celebrandum sub ritu dupl. i. classis cum octava. — Ad tertiam: In casu desumendum est officium cx Communi Sanctorum.

Ad 2. Tenetur tantum ad commemorationem Titularis ecclesiae cathcdralis; missionarius vero cui plurium ecclesiarum cura commissa est, tenetur ad commemorationem tantum de Titulari ecclesiae dignioris, vel ecclesiae apud quam residere debet, ad tramitem decreti dati pro Vicariatu Ap. Bombaycnsi Septentrionali sub dic 25 Aug. 1882 *(V. n. 1573).*

Ad 3. Affirmative ad primam partem. — Ad secundam : Ut satis edocet Cacremoniale Episcoporum. — Ad tertiam: Dies electionis est ille in quo provisio Ecclesiae episcopalis a Summo Pontifice publicatur in Consistorio.

1655

Circa agendi ab cxeculore dii· pcnaationuB malnmomiliaa.

S. Poenit Ap. 27 *Apr. t886.* — Episc. L. exponit quod inter novas clausulas, quibus Dataria Apostolica in expediendis dispensationibus matrimonialibus utitur (i), invenitur quaedam tenoris sequentis : < Discretioni tuae committi- < mus et mandamus , ut de praemissis te di· « ligcnter informes, et, si vera sint exposita , < exponentes ab incestus reatu, sententiis et « censuris, et poenis ecclesiasticis et tempora- « libus in utroque foro , imposita eis propter < incestum huiusmodi poenitentia salutari, Au- < ctoritate Nostra hac vice tantum per te sive < per alium, absolvas. Demum si tibi expediens « videbitur quod dispensatio huiusmodi sit cis < concedenda , cum eisdem exponentibus, re- « moto, quatenus adsit, scandalo, praesertim < per separationem tempore tibi beneviso, si < heri poterit, Auctoritate nostra ex gratia spe- < ciali dispenses, prolem susceptam, si quae sit, < et suscipiendam exinde legitimam decernendo ». Hinc quaeritur:

i. Utrum executor ad validitatem executions quatuor teneatur ponere actus seu decreta distincta, id est actum primum, quo parochum vel alium deleget ad verificationcm causarum ; actum secundum, quo executor sive per sc, sive per alium, sponsis impertiatur absolutionem, ct poenitentiam imponat; actum tertium, quo sponsis scandalum reparandum iniungatur ; actum

(1) In clausulis dispensationum quae a Dataria Ap. conceduntur sequentes etiam inductae sunt immutationes approbatae a SSrho D. N. Leone XIII in AuJ. die 28 Aug. 187$ · — ■!· Io Apostolicis Litteris quibus • a Dataria Apostolica conceduntur dispensationes ma· « trimonialcs omittantur abhinc sequentes clausulae : • a) *Si veniam a It petierint humiliter;* b) *Recepto brius • ab eis iuramento quod non sub spe facilius habenai dis • pensationem huiusmodi incestum vel adulterium com· « miserint, quodque talia numquam deinceps committant, « neque committentibus praestabunt auxilium, favorem; « c) Peractis ab iis duobus sacramentalibus confessioni a bus.* — 2. In iisdem litteris tollantur sequentia verba : « *Polumus quod si tu aliquid muneris aut praemii exi- « gere aut oblatum recipere praesumpseris... absolutio* « aut *dispensatio nullius sit roboris aut momenti;* ct di- • catur: *Petito omnino ne aliquid muneris aut praemii e- « xigere, aut oblatum recipere praesumpseris.*— j. To!· « latur clausula: *Dummmodo in praefata separatione • permanserint,* ct dicatur cius vice: *Remoto, quatenus • adsit scandalo, praesertim per separationem tempore « tibi beneviso, si fieri potest ».*

quartum, quo dispensatio, et prolis legitimatio concedatur. — Et quatenus negative:

2. Utrum sufficiat ponere duos actus seu decreta, scilicet primum actum seu decretum quo parochus seu alius delegetur ad verificationem causarum; secundum actum seu decretum, quo sponsis sive per exeeutorem, sive per alium impertiatur absolutio, et imponatur poenitentia, scandalum reparandum iniungatur, dispensatio concedatur, et prolis legitimatio: et quidem ita, ut dispensatio et legitimatio concessa intelligatur sub conditione quod sponsi prius absolutionem obtinuerint, et reparaverint scandalum.

3. Utrum ad validitatem exeeutionis requiratur nova et canonica verificatio causarum vi Litterarum Apostolicarum instituenda, casu quo Ordinarius de causis dispensationis exactam, et per iuratos testes habitam, informationem ceperit, antequam preces, pro obtinenda dispensatione, Sanctae Sedi porrexisset.

4. Utrum verba « in utroque foro absolvas » ita intelligenda sint, ut requiratur duplex absolutio separarim impertienda, una scilicet in foro externo, alia in foro interno; an ista verba ita intelligenda sint, ut requiratur una tantum absolutio in foro externo impertienda, quae valeat etiam pro interno.

5. Utrum casu quo separatio sponsorum fieri possit, ad effectum reparandi scandalum, executor ad validitatem exeeutionis separationem eisdem imponere debeat; vel an ad validitatem eiusmodi sufficiat ut executor aliis mediis efficacibus scandalum reparandum curet.

R. Ad i. Providebitur in secundo.

Ad 2. Sufficere, ita tamen ut dispensatio et legitimatio prolis ab ipso tantum exeeutore effici possit.

Ad 3. Negative.

Ad 4. Negative ad primam partem; Affirmative ad secundam.

Ad 5. Expedire ut scandalum removeatur per separationem, sed non prohiberi quominus alii modi adhibeantur qui prudenti iudicio Ordinarii sufficiant ad illud removendum.

1656

De clericit qui îioialdebitïd ṽc nii clericum vei hereamifuerint,

S. C. de Prop. Fide — /7 *Maii 1886.* (C. G.) — Declarat S. C. nunquam sese fore admissuram recursum vel appellationem saccrdotum qui ad indices laicos trahere ausi fuerint vel clericum sine venia Ordinarii, vel Episcopum sine venia Apostolicae Sedis, sive in causa ecclesiastica sive non, nisi prius recursum ad civile tribunal interpositum deseruerint.

Episcopi vero iuxta declarationem capitis *Cogentes* a Suprema Congregatione Inquisitionis die 23 Ianuarii 1886 editam (K *n. 1652)* possunt in praedictum clericum animadvertere poenis et censuris ferendae sententiae, maxime suspensione a divinis, servatis tamen servandis, et pro gravitate causae, si id expedire in Domino iudicaverint. Quod si venia conveniendi clericum in foro laicorum ab Ordinariis petatur. ipsi nunquam eam denegabunt, tum maxime cum ipsi controversiis inter partes conciliandis frustra operam dederint.

1657

S. C. S. Off. ro *Maii t886.* — Non pauci Sacrorum Antistites cordacique chnstifideles animadvertentes, ab hominibus vel dubiae fidei, vel massonicae sectae addictis magno nisu hodie contendi, ut ethnicorum usus dc hominum cadaveribus comburendis instauretur, atque in hunc finem speciales etiam societates ab iisdem institui: veriti, ne eorum artibus et cavillationibus fidelium mentes capiantur, et sensim in eis imminuatur existimatio ct reverentia erga christianam constantem et solemnibus ritibus ab Ecclesia consecratam consuetudinem fidelium corpora humandi: ut aliqua certa norma iisdem fidelibus praesto sit, qua sibi a memoratis insidiis caveant, a Suprema S. Rom. et Univ. Inquisitionis Congregatione declarari postularunt:

1. An licitum sit nomen dare societatibus, quibus propositum est promovere usum comburendi hominum cadavera.

2. An licitum sit mandare ut sua aliorumvc cadavera comburantur.

R. ErTii ac RrTii PP. Cardd. in rebus fidei Generales Inquisitores supra scriptis dubiis serio ac mature perpensis, praehabitoque DD. Consultorum voto respondendum censuerunt:

Ad i. Negative; ct si agatur dc societatibus massonicae sectae filialibus, incurri poenas contra hanc latas.

Ad 2. Negative. — Factaque de his SSffio D. N. Leoni PP. XIII relatione, Sanctitas Sua resolutiones Effiorum Patrum adprobavit et confirmavit, et cum locorum Ordinariis communicandas mandavit, ut opportune instruendos curent christifideles circa detestabilem abusum humana corpora cremandi, utque ab eo gregem sibi concreditum totis viribus deterreant.

1658

Dc aHoiuuonc ^Vu/cîtrior- Λοιτιὶι.

S. C. S. Officii *23 Iunii 1886.* — 1. Utrum tuto adhuc teneri possit sententia docens ad Episcopum aut ad quemlibet sacerdotem approbatum devolvi absolutionem casuum ct censurarum, etiam speciali modo Papae reservatorum, quando pocnitens versatur in impossibilitate personaliter adeundi S. Sedem.

2. Quatenus negative: utrum recurrendum sit, saltem per litteras ad Ertiurn Card. Pocnitentiarium pro omnibus casibus Papae reser-

▼atis, nisi Episcopus habeat speciale indultum, praeterquam in articulo mortis, ad obtinendam absolvendi facultatem.

Ad t. Attenta praxi S. Poenitcntiariae, praesertim ab edita Constitutione Apostolica sac. mem. Pii PP. IX quae incipit *Apostolicae Sedis,* Negative.

Ad 2. Affirmative; at in casibus vere urgentioribus, in quibus absolutio differri nequeat absque periculo gravis scandali vel infamiae, super quo confessa riorum conscientia oneratur, dari posse absolutionem, iniuneds dc iure iniungendis, a censuris etiam speciali modo Summo Pontifici reservatis, sub poena tamen reincidcntiae in easdem censuras, nisi saltem infra mensem per epistolam ct per medium confessarii recurrat ad S. Sedem. Facto verbo cum SSrîio, SSmus approbavit (1).

1659

S. C. S. Officii *30 iunii r886* – Tunet i. — 1. Licctnc catholicis in regno Tunctano degentibus partem facere conciliorum mumcipilium vcl administrativorum, in quibus mere civilia vel publica negotia civitatum tractantur, licet multo maior horum conciliorum pars mahumetanis sive aliis «catholicis coalescat?

hcer< conauoπιo αιιυηκιpihum et LuTto rd^ionc

2. Licetnc catholicis in eodem regno degentibus partem facere privatarum societatum in quibus commercialia vel scicntiRca vel alia huiusmodi honesta negotia aguntur (absque ulla divinarum vcl spiritualium rerum tractatione) etiamsi maior harum societatum pars mahumetanis vcl aliis «catholicis coalescat?

An lieot potetdeft fundo» cum onere cuiuubm tnbuîi m»humtCaftia »o!v«ndi.

3. Licetne catholicis in eodem regno (Tunctano) degentibus acquirere vcl conservare proprietates quac annexum habent tributum perpetuum vulgo *curel* nnnuatim solvendum speciali administration!, sub auctoritate principis constitutae pro legatis piis mahumetanorum quac *habons* dicuntur, et cx quibus subvenitur moschacis ct carum ministris, viis publicis ct aliis huiusmodi quac ad utilitatem publicam vcl beneficentiam attinent?

R. Iuxta exposita, non esse inquietandos.

1660

Qfcs iefanie· ri* tin Uum a pftatvtcn» onrtliIlhiw U'K<ÎC ttfU

S. C. de Prop. F. 5 *fulii rSM* (C. G.) — 1. Se i sacerdoti orientali autorizzati ad amministrarc il Battesimo ai bambini di rito latino possano contemporancamentc amministrarc loro anche la Cresima.

2. Qualora un sacerdote orientale abbia amministrato ad un bambino latino Battesimo c Cresima contemporancamentc, deve la Cresima reiterarsi *absolute* o *conditionate,* o non reiterarsi.

3. Ove si dubiti dei fatto, sc cioê un bambino latino battezzato da sacerdote orientale, sia stato dal medesimo anchc cresimato, deve starsi alia presunzione atfermativa, o si deve reiterare la Cresima sotto condizione.

R. Ad 1. Negative, ct ad mentem. Mens est quod cum saepe ct gravissime id a S. Sede velitum sit, moneantur Episcopi orientales ut et ipsi sacerdotes suos ab huiusmodi administrationc omnino prohibita deterreant.

Ad 2. Detur decretum Supremae Inquisitionis diei 14 Ianuarii 1885 ('K *n. 1630).*

Ad 3. Recurrant in casibus particularibus, expositis omnibus ad rem facientibus.

1661

Orca ruorcm cdendi carnet Sabbati» Qua* drsgeaimie.

S. C. S. Off. 2<? *fulii t886.* — Idaho — In hoc Vicariatu mos constans est dispensationem existera comedendi carnes in omnibus Sabbatis in Quadragesima, exceptis Sabbato Quatuor Temporum et Sabb. Sancto, sed illa dispensatio nulli scripto mandata est, nec de illa certior (ego Vic. Apost.) fieri possum. Non sine gravibus rationibus hic mos, quovis modo, introductus existit. Hae sunt causae: i. gravissimi labores quos (imprimis metallici) christifideles suscipere debent; 2. Multis in locis pisces vcl omnino desunt, vcl haud sine magno pretio comparari possunt; 3. Aliquibus in locis vcl etiam ova et lacticinia obtineri nequeunt. Quare exoro *etc.*

R. Iuxta exposita tolerari posse.

1662

S. C. S. Officii *6 Aug. t8S6*— Myssur. — Spcsso i pagani maritano le loro figlic nella loro prima età di 9 o 10 anni. La sposa resta in casa finche non sia giunta alla pubertà; intanto i genitori sogliono mandarin di tanto in tanto a far visita allo sposo. Sc non sopraggiungono dispute in famiglia, giunta ail' ctà nubile prende domicilio definitivumente in casa dello sposo. Si domanda se questi matrimoni siano validi, anche nel caso chc la sposa non frequenti mai la casa dello sposo, e parli di prendere nuovo manto.

(t) Notanda declaratio quac sequitur. In Congrcg. S. Officii die io Sept. 1556. — SSmus D. N. (Paulus PP IV) assistentibus DD. Cardinalibus Inquis. Gener, per suum vivae voci» oraculum, ad consulendum quieti conscientiarum chnstifidelium, declaravit ct concessit quod dc cetero contingat aliquem ad Sacramentum Confessionis accedere quacumque ecclesiastica censura innodatum, quam ct ipse et confcssarius penitus ignorent, beneficium absolutionis ab eodem confessario consequi possit, ct consequatur, perinde ac si nullo Ecclesiae vinculo esset innodatus; ct casu quo postea de huiusmodi censura ipsum sic absolutum notitiam habere contingat, non teneatur peccata tempore ignorantiae huiusmodi iam confessa dc novo confiteri, neque novam absolutionem de eisdem peccatis quaerere ct consequi, sed, absolutione peccatorum iam obtenta, quietus absolutionem ab excommunicatione, cuius notitia sibi supervenit, quaerere teneatur. Non obstantibus, rfc.

R. Detur decretum 10 Decembris 1885, scilicet: «Circa matrimonia impubcrum contracta in infidelitate, sed non consummata ante conversionem, proposita sunt sequentia dubia: 1. *Quando coniuges in infidelitate relicti* etc. *(V. n. 1645)* ».

1663

bc cicrtat qui ‘^?MMη£o.η«-defe Hia» ma lura volunt.

S. C. de Prop. F. *6 Sept, 1886* (C. G.) — Volendo un ecclesiastico cedere i suoi diritti ad un [ajco jn una questione contro un prête, deve domandare la venia dei Vescovo, c, se la lite e contro un Vcscovo, alla S. Sede; che sc esso non lo fa c non l'ottiene, rimane soggetto alie disposition! emanate contro i preti ricorrenti ad *indices laicos* c si considera come operante *in fraudem legis.*

1664

ne pu Unione ρ.\\-ορο·.η, Γ 1

Decr. S. C. de Prop. F. 7 *Dec. 1886.* — Anno 1866 Cardinalis Xistus Riarius Sforza Archiepiscopus Neapolitanus, epistola ad Archicpiscopum Baltimorcnsem data, haec dc unione precum inter Episcopos constituenda habebat: «Inter tot, quibus Episcopu» quotidie detinetur labores, interque curas, quas sccum affert pastorale ministerium, haud exiguum certe levamen erit, si omnes Episcopi catholici sibi mutuo auxilium praebere studeant ct assiduis orationibus invicem Omnipotentem Deum exorent. Hinc aliqui Episcopi, praesertim ditionis ecclesiasticae, operae pretium esse existimarunt, si plurimi Episcopi in Spiritu Domini congregati tria pietatis officia vellent exercere. Primum erga defunctos Episcopos, secundum erga scipsos, tertium erga Episcopos in coelis cum Christo regnantes esset persolvendum ». Ad id autem inter alia haec proponebat:

I. Ut primo fiat satis, quilibet Episcopus quotidie in Missa specialem memoriam habeat de Episcopis recens vita functis; quotannis vero infra Octavam Omnium Sanctorum vcl per sc, vel per alium sacerdotem, Missam unam celebret pro omnibus Episcopis catholicis in Christo quiescentibus.

II. Secundum pietatis officium erga seipsos adimplendum in eo sit, ut omnes sint speciali modo in Spiritu congregati coram Domino, dum orationi quotidie vacant aliasque sanctas absolvunt actiones. Quare sive mentali orationi sive piae lectioni vacent, sive Missam celebrent, sive horas canonicas persolvant, sive preces supererogatorias recitent, sive sacras functiones peragant, omnia simul agere intendant. In Sacro quoque faciendo specialiter orent pro toto Episcopatu catholico, pro incolumitate Romani Pontificis, ct pro sanctificatione gregis unicuique commissi. Ut autem haec pia Unio firmior in dies evadat, Reginae Apostolorum tutelae ct patrocinio commendanda est, ac proinde neminem cx Episcopis pigebit post horas canonicas vcl alio tempore semel in dic orationem recitare *Memorare piissima Virgo,* ct ter deinceps illam invocare: *Virgo Immaculata, Regina Apostolorum, ora pro nobis.*

III. Tertium denique pietatis officium postulat, ut speciali cultu prosequantur omnes Episcopos qui, in terra degentes, pastorali munere sanctissime perfuncti, nunc in coelis sempcr prompti et parati sunt ad interveniendum apud Deum pro iis qui missi ad excolendam Vineam Domini in labores eorum introierunt. Quapropter in fine horarum canonicarum commemorationem hoc modo facient Episcoporum, quorum illa dic festum agitur, et omnium Sanctorum Episcoporum:

« I. Ant. Pastores optimi, qui animam posuistis pro ovibus, intercedite pro nobis et pro grege nostro ad Dominum.

v. Benedicite Sacerdotes Domini Domino.

h. Benedicite ct superexaltate eum in saecula. — *Oremus.* Deus qui in Sanctis tuis ct exemplum ct praesidium collocasti, concede nobis famulis tuis, sanctorum omnium Antistitum, quorum hodie memoriam recolimus, et exempla sectari ct protectione muniri. Per Christum Dominum nostrum.

II. Ant. Omnes sancti Pontifices estote memores nostri, deprecamini pro nobis Filium Dci Sacerdotem magnum.

v. Benedicite Dominum omnes electi eius.

h. Agite dies laetitiae, et confitemini illi.— *Oremus.* Fiat Domine, quaesumus, super nos misericordia tua, cl omnium sanctorum Antistitum intercessione concede, ut in pastorali officio obeundo eorum experiamur suffragia, et vestigia prosequamur. Per Christum Dominum nostrum ».

Cum vero nuper nonnulli cx Episcopis praesertim Foederatorum Statuum Americae Septentrionalis, supplices preces SS1Î10 D. N. Leoni PP. XIII porrexerint, ut huiusmodi piam Unionem firmius constituere, ct sacris Indulgentiis ditare dignaretur, Sanctitas Sua in Audientia dici 19 Septembris 1S86, referente infrascripto R. P. D. Archiepiscopo Tyrcnsi, S. Congregationis dc Propaganda Fide Secretario, memoratam piam Unionem benigne adprobans atque confirmans, omnibus ac singulis catholici orbis Episcopis in eam adseribendis benigne largiri dignata est sequentes indulgentias in perpetuum :

i. Plenariam omnium peccatorum indulgentiam lucrandam die primo eorum ingressus in ipsam piam Unionem: dummodo vere pocnitentes, confessi ac sacra Eucharistia refecti ecclesiam aliquam visitaverint, atque ibidem pias ad Deum preces effuderint pro Christianorum Principum concordia, hacrcsum extirpationc, peccatorum conversione, Sanctae Matris

Ecclesiae exaltatione, et iuxta Summi Pontificis intentionem.

2. Plenariam item lucrandam in cuiuslibet eorum mortis articulo, si vere poenitentes, confessi ac sacra Communione refecti, vel, si id nequiverint, saltem corde contriti, ore, si potuerint, sin minus corde, SS. Nomen Iesu devote invocaverint.

3. Plenariam etiam diebus quibus tit Commemoratio Omnium RR. Pontificum, et Orationis D. N. Iesu Christi in *Monte Oliveti,* adimpletis consuetis conditionibus, ut supra in n. t.

4. Partialem insuper 60 dierum lucrandam semel singulis diebus, cum sacris ministeriis sibi concreditis ipsi vacaverint.

Demum Sanctitas Sua Episcoporum adscriptiones in supradictam piam Unionem apud Sacram hanc Congregationem Christiano Nomini Propagando ticri atque servari, ct ab eadem super his omnibus praesens decretum dari mandavit.

1665

Qrca eieqttaa pro dt/uactlt quomai corpora crematioui wb· ikid ntor.

5. C. S. Off. rj *Dec. r886.* — Quoties agatur dc iis quorum corpora non propria ipsorum sed aliena voluntate crematioui subjiciuntur, Ecclesiae ritus et suffragia adhiberi posse tum domi tum in ecclesia, non autem usque ad crematioui locum, remoto scandalo. Scandalum vero removeri etiam poterit, si notum fiat cremationem non propria defuncti, sed aliorum voluntate electam fuisse. At ubi agatur de iis, qui propria voluntate crematioui elegerunt, ct in hac voluntate certo ct notoric usque ad mortem perseverarunt, attento decreto feriae IV, 19 Maii 1886 *(V. n. 1654),* agendum cum iis iuxta normas Rirualis Romani Tit. *Quibus non licet dare sepulturam ecclesiasticam.* In casibus autem particularibus, in quibus dubium vel difficultas oriatur, consulendus erit Ordinarius, qui accurate perpensis omnibus adiunctis, id decernet, quod magis expedire in Domino indicaverit.

1666

Circa èh aan uta èckbra dam pro |.pµ acopo prônait drfoncut

S. R. C. /7 *fan. 1887.* — Harlbmkv. — *t.* Praedecessor proximus Episcopus Harlcmen. obiit die 1 hnuarii 1877, ct cx testamento fundum reliquit pro anniversario perpetuo a canonicis cathedralis ecclesiae celebrando ; quod canonici persolvunt die, quo iuxta suu statuta mense lanuario ad ecclesiam accedunt. Quaeritur: Num hodiernus Episcopus eidem Anniversario assistens satisfaciat oneri praescripto (lib. II, cap. XXXVI, num. 1) in Cacrcmoniali Episcoporum de anniversario celebrando pro defuncto proximo praedecessore ; praesertim quum defunctus postremus Episcopus ct aliud sibi anniversarium, non a canonicis cclcbrandum, fundaverit; ita ut tria pro eodem annuntianda sint populo similia anniversaria?

2. Quum anno 1877 canonici Capituli ecclesiae cathedralis Hurlemensis per modum fundationis perpetuae statuerint Anniversarium persolvendum pro omnibus Episcopis defunctis eiusdem Ecclesiae absque ullo stipendio, quaeritur: Num Episcopus assistens huic Anniversario, si intentionem addat etiam pro defunctis canonicis illud otferendi, satisfaciat praescripto in lib, II, cap. XXXVII, num. i Cacrcmonialis Episcoporum ?

3. Tum ex decreto S. C. de Propaganda Fide dici 17 Iulii i858 pro regno Ncerlandiac, tum cx suis statutis, canonici ecclesiae cathcdralis Harlcmensis semel in mense conveniunt in cathcdrali ad recitandam Horam Tertiam et dcin Missae solemni adstandum. Quum vero plura sint anniversaria persolvenda, nc pluribus conveniant diebus, ea adimplere consueverunt in ipso die conventus menstrui, celebrando anniversaria in akari maiori ; cum inierim in alio altari Missa legitur quasi conventualis officio diei respondens. Quaeritur autem: Num Capitulum per eam rationem officio scu muneribus satisfaciat ? Et in casu negativo, Episcopus hodiernus indultum apostolicum implorat; propterca quod piures canonici distent a civitate cathcdrali, ita ut molestissimum esset pluries in mense ad eam venire.

R. Ad 1. Episcopus et Capitulum distinctis diebus anniversarium celebrent.

Ad 2. Negative; adeoque Episcopus distinctum in casu anniversarium agere debet.

Ad 3. Negative; ideoque singula anniversaria, de quibus in casu, adamussim celebranda ; ct quidem aliis diebus ab iis , quibus Capitulum mensibus Ianuario ac Novembri, dic Dominica vel in festo primae aut secundae classis, etsi non praeceptivo, ad ecclesiam cathedralcm convenire solet.

1667

Circa ritum baptismati» (eminarum adultarum.

S. R. C. 45 *Febr. 1887.*— Bhntoal Ckstr. — 1. In collatione Baptismatis adultarum post tres gcnuflcxioncs ct dicto *Pater noster,* sacerdos dicit patrino *Signa eam,* ct nulla fit mentio dc matrina. Quaeritur: An in absentia patriot sacerdos debeat dicere mutrinac *Signa eam etc. ;* vel potius omisso signo crucis per matrinam, sacerdos tantummodo ter signare debeat dc more catechumenom ?

De adhibendi» munlalibua uti malnnit in Baptismo vel Confirmatione.

2. Interdum accidit quod desint patrini pro Baptismo solemni vel Confirmatione, sed tantummodo praesto sint moniales (Sorores Caritatis). Quaeritur: Num in huiusmodi casu expediat conferre ea sacramenta sine patrinis; an potius ut moniales adhibeantur uti matrinac in utroque sacramento pro focminis?

Ad 1. Affirmative ad primam partem; Negative ad secundam.

Ad 2. Negative ad primam partem, Affirmative ad secundam.

1668

µo XtoT condic Miua< icbundic.

S. C. Concilii *21 Martii 1887.* — An parochus qui non potuit celebrare Missam dic in quo legenda erat pro populo, possit ad satisfaciendum huic oneri secundam Missam in subsequent! festo cx binatione celebrandam applicare.

R. Negative.

tioQctn rectoru rniuiorum ab oficio parochi,

S.C. de Prop.F. *28 Martii ,887* (C.G.) — St at. Fo r d. Amr r. Skpt. — E necessaria 1'istituzionc del processo canonico per la validità dell' alto con cui il Vcscovo trasferisce, rimuove o trasloca un rettore missionario (amovibile) dall' officio di parroco a quello di vicario, ausiliarc, o ad un officio inferiore di grado c dignità?

R. In casibus remotionis peragendae in poenam criminis vel reatus disciplinaris, affirmative ; in reliquis, negative ; sed opus est ut fiant graves ob causas, ct habita meritorum ratione iuxta dispositionem Concilii Plenarii Baltimorcn. Tit. II, c. 5, § 32: Si in casu translationis fiat recursus ad S. Congregationem, S. C. remittet recursum ad Metropolitam vel, si agatur dc Mctropolita, ad Metropolitam vicinioriem (i).

1670

uiSddium m H- utum?n,rAUr'n'

S. C. Indulg. *27· Aprilis t887.* — Utrum Indultum a s. m. Gregorio XVI concessum dic 3o Aprilis 1838 confraternitati B. M. Virginis a Monte Carmelo, quo sacerdotes debita facultate praediti recipiendi christifidclcs in praedictam confratcrnitatcm eximuntur ab onere inscribendi nomina fidelium in libro confratcrnitatis, expediat extendere etiam ad alias confraternitates, in quibus christifidclcs scapularia recipiunt.

R. Negative: imo supplicandum SSffio pro revocatione gregoriani indulti concessi sub die 3o Aprilis 1838.

SSrtlus etc. sententiam Patrum Cardinalium ratam habuit, ct gregorianum Indultum revocavit (2).

1671

S. C. Indulg. *27 Aprilis ,887.* — i. An ad validitatem benedictionis (scapularium) sufficiat signum crucis manu efformatum super scapulare, absque verborum pronuntiatione et aquae benedictae aspersione. « Mehnm te receptionem,

2. An receptio in confratrem valeat si fiat simplici intentione concepta animo, ac verbis nullis adhibitis.

3. An declaratio S. Congregationis dc servandis substantialibus in adseriptione fidelium confraternitati B. M. V. de Monte Carmelo debeat etiam, atque eodem sensu, intelligi quoad cetera scapularia.

4. An pro induendo fideles quinque scapularibus, totidem etiam benedictiones, impositiones ac receptiones requirantur, vel unica tantum, ct quae sufficiat.

5. An suscipientes ct gestantes scapulare caeruleum B. M. V. Immaculatae, aut rubrum Passionis D. N. I. Christi confratemitatem constituant.

6. An sacerdos qui facultatem obtinuit a Fratribus Calceatis recipiendi fideles in confraternitatem SSfliaeTrinitatis, valeat communicare praeter Indulgentias quae reperiuntur in Summario approbato pro confratcmitatibus erectis a Fratribus Calceatis, etiam eas a praedictis diversas quae reperiuntur in Summario approbato pro confraternitatibus erectis a Discalceatis, ac versa vice, in locis praesertim ubi proprii Ordinis aut confratemitatis ecclesia non existit.

7. An idem sit constituendum de gratiis ct Indulgentiis quae sunt concessae confratemitatibus erectis a Fratribus Calceatis, aut Discalceatis Ordinis B. M. V. dc Monte Carmelo.

Dc cooiwMrio- rum facultati quoad abwiuuo- couSSnlmt B-M.V.daMon· tc Carmelo,

8. An omnibus confcssariis ab Ordinariis approbatis indulta sit facultas impertiendi absolutionem generalem confratribus et consororibus B. M. V. dc Monte Carmelo in articulo mortis constitutis, quot dcnciat sacerdos potestate praeditus munia directoris confratcrnitatis exercendi.

R. Ad i. Negative, sed benedictio danda est iuxta formulam praescriptam, ad normam decreti 18 Augusti 1868.

Ad 2. Negative.

Ad 3. Affirmative.

Ad 4. Affirmative ad primam partem; Negative ad secundam, nisi ex speciali induito S. Sedis et eu formula quae conceditur in In-

(1) In Congr. Gener, jo *Aprilis 1894* proposito dubio: • Sc la decisione dclla S. C. del 28 Mario 1887 sulla « nécessité del processo canonico per la rimozione dei « rettori amovibili (ncgli Stati Uniti) sia applicable an- « chc al caso di un sacerdote non incardinato alia dio- ▮ ccsi, in cui ha il posto di rettorc »; responsum fuit: Affirmative.

(2) Cum propositum fuisset dubium : ▮ Utrum re- « ctor Confratcrnitatis ipse nomina recipiendorum vel « receptorum in album Confratcrnitatis debeat inseri- « berc » : S. Congregatio Indulg. dic 2/ *Sept 184j* respondit: *Inscriptio materialis a quocumque fieri pol· est, dummodo ab habente facultatem tantum ebristifidelis sit rite receptus.*

dulto. Et id mentem: Mens est ut qui sacerdotes utuntur induito Apostolico induendi christifideles quinque scapularibus, non benedicant scapularia nisi ea sint distincta, id est vere quinque scapularia, sive totidem, sive duobus tantum funiculis unita, ct ita ut cuiuslibet scapularis pars una ab humeris, alia vero a pectore pendeat, non vero unum contum scapulare, in quo assumantur diversi coloris panniculi, prout ab hac S. C. iam cautum est.

Ad 5. Negative.

Ad 6. Affirmative facto verbo cum SSrîio. — SSiTius annuit.

Ad 7. et 8. Affirmative.

1672

Ik etitandx corroptionc ħmi pro uncto HI-- we meribeJ0

S. C. S. Off. *4 Maii 1887* – Cargassonab – Episcopus exposuit quod cum vineae abundantibus aquis inundentur, vigor vini habetatur, et proinde vinum facile corrumpitur, praesertim cum transfertur. Ad hoc periculum praecavendum duo remedia proponuntur: t. Vino naturali addatur parva quantitas *d'eau de vie* ab ipsis proprietariis diligenter cum vino vero praeparatae (v. gr. i5 vel 20 pro centum), ct sic corruptionis periculum evitaretur. – 2. Ebulliatur vinum usque ad sexaginta et quinque altitudinis gradus; tunc refrigeratum, minuitur quidem quantum ad quantitatem, sed ab omni corruptionis periculo praeservatur. Quaeritur:

1. An unum vel alterum cx his remediis licite adhiberi possit, quin vinum cesset aptum esse ad sancti Missae sacrificii celebrationem.

2. Si duo praedicta remedia indifferenter adhiberi non possint, unumne saltem cx his licitum est, ct quod ex his duobus ?

R. Adhibeatur vinum cbullitum.

1673

Gee prccc recu&adÂt pro acqatrendi Indul- (Ceanii.

S. C. Indulgent *6 Maii 1887.* — 1. Utrum christifideles cuicumquc Sodalitio adscript! loco recitandi preces, sive determinatas sive non, quae Sodalibus praescribuntur, pro acquirendis indulgentiis eisdem precibus adnexis, recitare valeant Officium parvum B. M. Virginis.

2. Utrum ad lucrandas praefatas Indulgentias idem sit recitare parvum Officium B. M. Virginis in lingua latina vel vernacula.

R. Ad t. Affirmative, si nullae adsint preces determinatae sodalibus praescriptae pro acquirendis indulgentiis; Negative, si adsint preces iam determinatae.

Ad 2. Negative quoad Officium parvum B. Mariae Virginis, sed illud est recitandum in lingua latina (1); quoad alias vero preces detur Dccr. editum dic 29 Dee. 1864 *(V. n. 1266).*

1674

Ctrca ficultatem diipenundi ■ novo impedimento quod dctegitur poti obtentam di»pcn· Milonem matrimontilcm ante eiutdem cxccutionem.

Ex Litt S. C. de Prop. Fide *ro Maii 1887* (ad Dilko. Ap. Syrus). — La S. V. Rev.ma csponeva a questa S. C. la prassi seguita nelle dispense matrimoniali du Monsignor Arcivcscovo maronita di Beirut, cioe chc quando si è ottenuta una dispensa matrimoniale dal Patriarca o dalla S. Sede, se prima di darie esecuzionc si scuoprc concorrere ncllo stesso caso un altro impedimento di quelli in cui i Vcscovi maroniti crcdono di essere autorizzati a dispensare, il suddetto Arcivescovo cifeltivamente dispensa dal nuovo impedimento senza rivolgersi nuovamente al Patriarca o alla S. Sede. Ciô posto Elia domanda sc siano valide o nulle sitfatte dispense.

La S. V. non ignora che affinché valga una dispensa è necessario sccondo ia commune dottrina dc' tcologi, esporre tutti gli impedimenti chc ostano al matrimonio, non chc lc circostanze chc debbonsi necessariamente manifestare ; e tale csposizione deve farsi non in separate istanze, ma unitamente nclla medesima supplica, per la nota ragione chc *tota rei gravitas debet dispensanti innotescere, et maior impedimentorum numerus difficiliorem reddit dispensationem.* Se adunque un impedimento dirimente pel quale deve ricorrcrsi o di fatto si ricorrc sia al Patriarca, se nc ha la facoltà, sia alla S. Sede, concorra con altro dirimente o impediente in cui il Vcscovo abbia la facoltà di dispensare, non basta ricorrcrc cd esporre il primo o al Patriarca o alla S. Sede cd il sccondo al Vcscovo per ottenere separate dispense, ma è d'uopo csporli ambeduc alla S. Sede o al Patriarca, per implorarnc ia dispensa dall' uno e Γ altro' impedimento. Proposto difatti alla S. Pcnitcnzicria questo caso : < Quaedam dispensatio fuit concessa a Sancti- < tate Vestra super impedimento secundi gra- < dus consanguinitatis: quaeritur an Episcopus < virtute indulti 15 Nov. (in quo conceduntur < facultates circa impedimenta tertii ct quarti • gradus) super impedimento quarti gradus , * *quod postea detegatur,* dispensare possit ». — S. Poenitcntiaria dic 15 Aprilis respondit : Negative.

1675

Notanda circi crucc«t coroni» etc. ħndulgenti! ditatu.

S. C. Indulg. 25 */unii 188·).* — 1. An amittant Indulgentias cruces, coronae, rosaria, statuae etc. quae ante omnem usum ab una deinde in aliam, tertiam et quartam quoque manum transierint.

2. An res Indulgentiis ditatae tradi debeant fidelibus omnino gratis, ita ut si ali-

(i) V. decr. S. C. Indulg. 28 Augusti 190^ *Urbii et Orbii,*

quid quocumque titulo sive pretii, sive permutationis, sive muneris, sive eleemosynae requiratur vel accipiatur, Indulgentiae cx hoc amittantur.

Quoad facultatem benedicendi emet·, corooaa de. pro »dp»o.

3. Utrum qui habet facultatem benedicendi cruces, rosaria etc. eisque applicandi Indulgentias, etiam pro seipso cruces et rosaria benedicere queat, hisque utendo sibi quoque Indulgentias lucrari possit.

4. An qui habet facultatem adseribendi socios in aliquam confraternitatem, vel piam associationem, seipsum illi adseribere valeat, ita ut possit indulgentias, quae eidem adnexae sunt, lucrari.

R. Ad I. Negative.

Ad 2. Affirmative ad utramque partem.

Ad 3. Affirmative.

Ad 4. Affirmative, quatenus haec facultas habeatur *indiscriminatim,* minime vero laxative, uti in una Cumcraccnsi 7 Martii 1840.

1676

Circa mJulctntu ct prnikgia pro pio Opere *l^ropa^JlioHti Fidci,* ct circa doi erectionem, K facultatem in caradcm cooptandi.

Decr. S. C. Indulgent *16 Iulii 1887* — Mkchlin. ct Vinc8ns.(scu Indianopol).— Pium ct praeclarum Opus Propagationis Fidei mirabili divinae providentiae dispositione pluribus abhinc annis in Gallia primum exortum, ct dcin late per totum catholicum Orbem diffusum omnes norunt quantum ad catholicam fidem in remotissimis etiam regionibus propagandam contulerit. Hinc huiusmodi pium Opus, vix ac obortum est, Romani Pontifices singula cura prosecuti sunt, ct christifidclibus, ut suis elargitionibus quotidianisque precibus tam saluberrimum Opus confoverent. Indulgentiarum thesauros reserarunt, ct sacerdotibus praesertim, qui vel stipem propriam elargiti essent, vel data opera alienam collegissent ad illud sustentandum, s. m. Pius IX rescripto diei 3r Decembris 1871, ct SSffius Dominus Noster Leo Papa XIII rescripto diei 25 Maii 1881 speciales facultates ct privilegia tribuerunt.

Iam vero tum circa quasdam conditiones requisitas ut adscript! pio Operi Propagationis Fidei gaudere valeant Indulgentiis, tum circa supradictorum rescriptorum rectam intelligcntiam plura exorta sunt dubia, quorum nonnulla proposita fuerunt huic S. Congregationi a quodam sacerdote archidioecesis Mcchlinicnsis specialiter deputato ab Archicpiscopo ad colligendas eleemosynas in praefati pii Operis subsidium ; alia vero ab Abbate S. Meinardi Ordinis S. Benedicti in dioecesi Vinccnnapo-Jitana in statibus foederatis Americae septentrionalis, quae primum exhibita S. Congregationi Christiano Nomini propagando praepositae, deinde ad hanc Indulgentiarum ct SS. Reliquiarum transmissa fuerunt.

Dubia vero sunt quae sequuntur :

i. In dioecesi ubi pium Opus Propagationis Fidei existit quidem, annuente Ordinario, sed non rite constitutum habetur, puta quia non constat er Consilio dioecesano, chiliarchiis, centuriis ct decuriis, quaeritur: 1. Utrum adseriptus possit frui tum Indulgentiis plenariis ac partialibus pio illi Operi concessis, tum (si sit sacerdos) facultatibus ct privilegiis presbyteris nonnullis impertitis sive a Summo Pontifice Pio IX rescripto 3i Decembris 1871, sive a Leone XIII rescripto 25 Maii 1881. — Quacnam dicti pii Operis constitutio (organisation) ad haec sufficiat?

2. Qualis huic pio Operi adseriptio requiratur, ut quis possit frui tum Indulgentiis tum facultatibus ac privilegiis concessis.

3. Quinam novos sodales adseribendi facultatem habeant.

4. Num adseriptus qui non solet quotidie recitare preces praescriptas, scilicet unum *Pater* ct *Ave* cum invocatione: S. *Francisce Xαven ora pro nobis,* aut qui suum obolum hebdomadalem solvere negligit, — *a)* frui possit Indulgentiis:— *b)* an gaudere saltem facultatibus ac privilegiis nonnullis presbyteris impertitis.

5. Per rescriptum 3i Decembris 1871 quod prorogatum fuit ad aliud septennium tum 16 Iunii 1878, tum 7 Iunii i885 quaedam facultates ac privilegia a Summo Pontifice Pio IX nonnullis presbyteris concessa sunt, sed cum expressa clausa *de consensu Ordinariorum ;* quaeritur autem : a) Utrum sine hoc consensu invalide quis illis facultatibus ac privilegiis uteretur. Et quatenus affirmative: — *b)* Utrum singuli sacerdotes, qui illis facultatibus ac privilegiis uti volunt, singiliatim recurrere debeant ad Ordinarium ut ipsius consensum obtineant. — c) An vero Ordinarius omnibus ct singulis sacerdotibus suae dioecesi», qui nempe conditiones requisitas adimpleverint, suum consensum in globo dare valeat.

d) Quin imo, an sustineri possit quod approbante Ordinario existentiam pii Operis a Propagatione Fidei in sua dioecesi, eo ipso sat conditioni eius consensum obtinendi consultum sit.

6. Quum indultum a Summo Pontifice obtentum ad septennium, ante expirationem huius septennii prorogatur ad aliud septennium, quaeritur utrum prorogatio currere incipiat ab ipso dic, quo ca obtinetur, an vero a die quo expirabit prius ipdultum.

7. Per iam memoratum rescriptum 3t Decembris 1871 sacerdotibus qui in anno solverint summam 260 francorum, aut 2600 fr., sive haec ab ipsis collecta fuerit, sive fuerit concredita ipsorum manibus *(centralisée dans leurs mains),* sive proveniat ab ipsorum libcralitate, concessae sunt variae facultates ac privilegia pro annis tamen in quibus (durante septennio) reapse illam summam solverit. Quae-

ritur a quo temporis puncto sacerdos collector facultatibus ac privilegiis uti incipere possit.

8. Utrum — <:) Comitatus regionales piorum Operum Propagationis Fidei et Sanctae Infantiae possint se separare a comitatibus centralibus Parisiens! et Lugdunensi, et societatem independentem etformare, quae collectas distribuat in propria sua regione, vel etiam in regionibus infidelium omnino iuxta scopum praedictorum Operum, attamen independenter a Societatibus centralibus; et utrum — *b)* cx ipso facto separationis amittant privilegia spiritualia his Operibus benigne concessa a S. Sede.

Erhi et Rrfii Patres in Congregatione Generali habita in Palatio Appstolico Vaticano dic a5 Iunii 1887 rescripserunt:

Ad primam partem dubii r. Affirmative. — Ad secundam partem : Optandum ct curandum, ut Operis constitutio fiat iuxta normam a S. Sede approbatam; sin minus sufficit, ut saltem Ordinarius cum uno vel altero consiliario pio Operi praesideat.

Ad 2. Servetur consuetudo; pro lucrandis vero Indulgentiis fruendisque privilegiis sufficit ut opera praescripta adimpleantur.

Ad 3. Potest novos sodales adscribere quicumque legitimam colligendi eleemosynam habet facultatem.

Ad 4. Ad primam partem dubii : Negative. — Ad secundam partem: Affirmative, quatenus illa privilegia ratione piae collectionis eleemosynarum, aut operae praestitae in comitatibus concessa sunt.

Ad 5. Ad primam, secundam ct tertiam partem; Affirmative; — Ad quartam partem; Negative.

Ad 6. A die dati prorogationis, proud in resolutione S. Congregationis 20 Maii 1711.

Ad 7. Sacerdos collector ius ad privilegia habet a dic qua vel totam unius anni summam, vel partem summae iuxta Operis statuta solverit.

Ad 8. Ad primam partem dubii : Non spectare. — Ad secundam partem: Amittere Indulgentias ct privilegia.

Pacta vero de iis omnibus relatione in Audienda habita ab infrascripto Secretario die io Iulii 1887, Sanctissimus D. N. Leo PP. XIII responsiones PP. Cardinalium approbavit.

1677

Q«' \ ; 7 * *v* b (Va

Decr. S. C. Indulg. *t6 iulii rS8j.* — Piae quaedam Sodalitates sicuti a Regularibus Ordinibus suam repetunt existentiam, ita earumdem erectio iure quodam proprio eisdem Ordinibus competit. Inter has sunt recensendae Sodalitates SSrtiae Trinitatis, B. M. Virginis a Monte Carmelo, ncc non a Septem Doloribus (ac a respective Ordinibus Regularibus sunt institutae, ac proinde ab ipsis iure ordinario eriguntur. Verum experientia compertum est Sodalidatcs supradictas, insciis omnino supremis Moderatoribus eorum Ordinum ad quas memoratae Sodalitates pertinent, auctoritate tantummodo Episcoporum saepenumero erectas reperiri, eo quod plerumque, cum illis vigore Literarum Apostolicarum facultas tribuatur erigendi irt genere Sodalitates cuiuscumquc tituli et invocationis cum respectivis Indulgentiis, praelaudatas quoque Sodalitates ipsi erigunt sola vi generalis communicationis Indulgentiarum quae sunt propriae Archisodalitatum in Urbe existentium, quin ulla fiat in Apostolicis Literis expressa derogatio privilegiorum praefaris Ordinibus quoad erectionem suarum Sodalitatum concessorum.

Quum vero Sacra Congregatio Indulgentiis Sacrisquc Reliquiis praeposita, ad praepediendos abusus ct confusiones removendas, declarasset per decretum diei 19 Augusti 1747 approbatum et confirmatum sub dic 26 eiusdem mensis a S. M. Benedicto Papa XIV *(V. n. 357),* Sodalitates a SSrfio Rosario erectas, inscio Magistro Generali Ordinis Praedicatorum, haud subsistere ideoque carere omnino Indulgentiis eiusdem Sodalitatis propriis, Priores generales Ordinum SStTiae Trinitatis, Carmelitarum, et Servorum B. Virginis, quum animadverterint quoad erectionem suarum Sodalitatum ex Apostolicae Sedis benignitate sibi commissam eosdem abusus similesque confusiones irrepsisse, quae locum iam habebant in erectionibus Sodalitiorum SSrfti Rosarii, humiles porrexerunt preces Sanctissimo Domino Nostro, quatenus superius memoratam declarationem non semel editam pro Sodalitatibus SSrtli Rosarii benigne pariter extendere dignaretur ad Sodalitates SSiTiae Trinitatis, B. M. Virginis a Monte Carmelo, et a Septem Doloribus, ita nempe ut si continget, non obtenta prius ab corumdem Ordinum supremis Moderatoribus venia, praedictas Sodalitates constitui, sub quovis praetextu cuiuscumque facultatis specialis, in qua nulla fiat expressa derogatio privilegii hac super re dictis Ordinibus concessi, Sodalitatum erectio nullius sit roboris adeoque Indulgentiis minime perfruatur. — Quas preces SSrtlo Dfto Nostro Leoni Papac XIII ab infrascripto Secretario in Audientia habita sub die 16 Iulii huius devolventis anni relatas, idem SStTius peramanter excepit, ac praevia sanatione omnium supradictarum Sodalitatum, insciis Prioribus Generalibus memoratorum Ordinum huc usque erectarum, quas validas esse declaravit, in posterum voluit ac mandavit ut ad omne dubium removendum nec non ăbusu praecavendos, non aliter praedictae Confraternitates scu Sodalitates crigantut, nisi requisitis antea et obtentis, a laudatorum Ordinum Superioribus pro tempore existcnlibus, literis facultativis pro earumdem erectione, ita tamen ut iidem Priores Generales pro huiusmodi Confraternitatum seu Sodalita-

(11m erectionibus consuetas literas sucerdotibus suorum Ordinum, vel, ubi eorum Conventus non existant, aliis ecclesiasticis viris sive regularibus sive saccularibus etiam, Episcopis bene visis, expediant, ipsaeque litcrac nonnisi de consensu Ordinariorum , servatisque reliquis omnibus in huiusmodi erectionibus ex Apostolicis Constitutionibus servandis ac servari solitis, exsecutioni mandentur. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

1678

Orci indultum umwXra »i-— «d‘‘urUqulCOn

S. C. de Prop. Fide 25 *Iulii 1S87* (C. G.)

Decretum S. C. anni 1769 quod permittit * ut uxorc$ suorum virorum ritum *sequantur,* dummodo uxor non sit ritus latini » ex se patet, et a nullis fuit negatum; verumtamen circa extensionem ct interpretationem praticam huiusmodi facultatis variae oriuntur quaestiones quas exponere liceat.

1. Utrum in casu proposito detur differentia inter verbum *sequi* in praesenti decreto usurpatum, et verba *eligere* et *adoptare* quae alibi pro casu identico reperiuntur.

2. Utrum facultas facta mulieri nubenti sequendi ritum viri sui, acquivalcat verae mutationi ritus pristini, ita ut omnibus obligationibus ritus maritalis teneatur, etiam mortuo viro.

3. Utrum mulier quae non potuit aut non voluit sequi seu adoptare ritum viri sui, nihilominus eidem sese conformare valeat in ieiuniis et diebus festis propter necessitatem, vel sine necessitate. Quaenam proinde necessitas requirenda, ct quae licentia.

4. Utrum mulier quae tempore initi matrimonii prorsus ignoravit sibi licere ritum viri sui sequi seu adoptare, et post cognitum errorem, declarat se libenter eumdem adoptaturam fuisse si scivisset, et nunc quidem idipsum sequi cupere, possit dicta mulier quasi innovato beneficio gaudere, et deinceps ritum maritalem, nova facta declaratione, sequi ct adoptare.

5. Utrum recenter et reapse, uti asserere volunt nonnulli, S. Sedes declaraverit mulierem, quae secuta est modo regulari ritum viri sui, ad pristinum ritum reverti posse, aut etiam violenter reduci.

R. Ad 1. Negative.

Ad 2. Affirmative.

Ad 3. Negative absque Apostolica dispensatione.

Ad 4. Affirmative.

Ad 5. Recurrendum in singulis casibus.

1679

S. C. de Prop. F. 25 *Iulii tKK7* (C. G.) — £

i. Utrum pro dispensandis famulis et opificibus apud dominos diversi ritus commorantibus supra ieiunia ct observantiam festorum requiratur necessario dispensatio specialis, nec non facultas expressa dispensandi, quin sufficiat dispositio iuris communis circa familiares. m·, ct «- ra iλΓΔ!2' cotnchorifi· tibat

2. Utrum alia sit ratio dispensandi cum famulis et opificibus ordinariam in domo dominorum habitationem habentibus scu operam praestantibus, et alia cum iisdem tantum accidcntaliter servientibus.

3. Utrum servi familiares Tertiarii orientales in conventibus missionariorum seu praelatorum latinorum, sub eorumdem Superiorum obedientia permanenter viventes, privilegiis gaudeant quae Ordinibus Regularibus fuerunt concessa et approbata, nimirum ut sese conformare valeant in omnibus ritui latino, et imprimis SSrîam Eucharistiam et sacramenta paschalia ab iisdem Superioribus suscipere.

4. A quonam Episcopo dependere censeantur fideles orientales propriis pastoribus destituti, si infra propriae dioeceseos limites missionario latino gaudeant tamquam parocho : num ab Episcopo orientali, an ab Episcopo latino? — Quid vero si extra limites propriae dioeceseos versentur? oncouie·

5. Utrum indistinctim dicti orientales sub cura missionariorum constituti sese conformare debeant lēīuñns et testis ritus latini, an proprii, kub wwowno. rum curi comtitotis.

6. 4) Utrum in proposito quid vel nihil importet differentia azymi et fermentati, ita ut graecus ex. gr. proprio sacerdote destitutus SSmam Eucharistiam a missionario latino sub azymo recipere valeat et debeat, non obstante existentia in eadem civitate sacerdotis alterius ritus in fermento consecrantis.

b) Utrum si cidem graeco, prout fuit aliquando a S. C. responsum, libertas concedatur sese communicandi sub fermentato, dicta libertas vigeat pro communione quae est *de devotione* tantum, an etiam pro communione de *praecepto.*

c) Item si idem graecus maluerit Eucharistiam in specie fermentata accipere, censetume ex ipso facto Communionis dependere quoad iurisdictioncm parochialem a superiore ritus orientalis fermentum habentis, an, non obstame Communione, semper dependeat a superiore latino?

R. Ad r. Affirmative ad i. partem; Negative ad 2.

Ad 2. Negative, si in utroque casu mensa sit communis.

Ad 3. Negative quoad sacramenta; quoad reliqua provisum in primo.

Ad 4. A proprio Episcopo orientali. Circa dubium (§ *Quid vero)*, quoad dependentiam

ib Episcopo latino, standum decreto Cone. Lateranensis (1).

Ad 5. Negative ad t. partem; Affirmative ad 3.

Ad (m). Servetur instructio pastoralis s. m. Benedicti XIV, in qua permittitur orientalibus communio ritu latino tantum m subsidium, nempe cum difficulter communicare possunt in proprio ritu. Congruum vero erit ut orientales fermentato utentes, ct proprii ritus sacerdote destituti, S. Communionem a sacerdotibus alterius ritus in fermentato consecrantibus suscipiant.

Ad 6 *b).* Negative ad t. partem; Affirmative ad 2. dummodo difficulter in proprio ritu communicare possit.

Ad 6 *c).* Negative ad 1. partem; Affirmative ad 2.

1680

15 Indule· 20 *Aug. 1^7* — Inter ₱ >4in-opera quae ad lucrandas Indulgentias prdefXÎV ' 1" Kribi solent, potissimum recensenda est visitatio alicuius ecclesiae vel etiam publici sacelli. Iam vero Clemens fcl. rec. Papa XIII valde cupiens spirituali bono prospicere confratrum ct consororum Confratcrnitatum vel Sodalitatum sive Congregationum ubique locorum existentium, ct auctoritate Ordinariorum erectarum, benigne indulscrat sub die 2 Augusti 1760 ut earumdem confratrcs et consorores aliqua corporis infirmitate laborantes, vel carceribus delenti, eisdem omnibus ct singulis Indulgentiis, quibus gaudent ceteri confratrcs ct consorores, gaudere possent, ita tamen, ut, omissa visitatione ecclesiae, alia pia iniuncta opera, quae pro viribus peragere possent, fideliter ac devote cxcqucrentur; quam gratiam idem Summus Pontifex mandaverat ad preces cuiusque Confraternitatis seu Sodalitatis vel Congregationis concedi. Quum vero anno 1874 sub dic 8 Maii Effli PP. Indulgentiis sacrisquc Reliquiis tuendis praepositi, in generalibus Comitiis apud Vaticanum habitis, proposito dubio: *An adhuc requireretur recursus ad Apostolicam Sedem uniuscuiusque Confraternitatis seu Sodalitatis vel Congregationis ut earumdem confratres et consorores Clementina Induito perfrui valerent,* in affirmativam iverint sententiam, simulquc ccnsucrint supplicandum SSrfio, ut per decretum generale praefatum indultum concederetur confratribus ct consororibus omnium Confratcrnitatum, Sodalitatum scu Congregationum absque earumdem speciali recursu, Pius PP. IX sub dic 25 Februarii anni 1877 petitam gratiam benigne elargitus est, nulla tamen facta speciali mentione dc generali eiusdem decreto evulgando, prout ab hac Sacra Congregatione postulatum fuerat. Ex quo nonnulli arbitrati sunt haudquaquam necessarium fore, ut singulae Confraternitates, Sodalitates vel Congregationes hoc indultum sibi peterent; alii vero huic sententiae minime acquiescentes denuo dubium proposuerunt: /in *illa concessio (Indulti Clementini) nunc reapse valeat pro omnibus Confraternitatibus scu Sodalitii aut Congregationibus sine speciali recursu ad Sanctam Sedem qui antea requirebatur.* Cui quidem dubio Effli PP. in generali Congregatione penes Aedes Vaticanas habita sub die 25 Iunii huius decurrentis anni, ad removendam omnem dubitandi rationem rescripserunt: *Affirmative ct supplicandum SSmo pro promulgatione decreti iuxta resolutionem S. Congregationis diei 25 februarii 1877.* Quare dc his omnibus facta relatione SSffio D. N. Leoni XIII... dic 16 Iulii 1887 idem SSrîius benigne declarari ct decerni mandavit, prout praesenti decreto declaratur et decernitur, memoratum Indultum Clcmentinum extendi ad omnes Confraternitates Sodalitates ct Congregationes, quin in posterum quaelibet Confraternitas, Sodalitas scu Congregatio opus habeat speciali recursu ad Sanctam Sedem, ut praefato Induito perfrui valeat. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

1681

S. C. S. Off. *Aug. 1887.* — Non esse benedicenda vexilla nisi earum societatum quarum statuta ab auctoritate ecclesiastica approbata fuerint, ab eaque aliquo modo dependeant, ct aliquod religionis signum, nullum autem emblema reprobandum praescierant. Cire» benedictionem vexillorum,

Quoad introductionem in ecclesiam, non esse admittenda nisi vexilla Confratcrnitatum, et ea de quibus supra (2).

(!) In Canone Concilii Lateranensis IV haec habentur « Quoniam in picrisque panibus intra camdefn civitatem atque diocccsim permixti sunt populi diversarum linguarum, habentes sub una fide varios ritus et mores; districte praecipimus, ut Pontifices huiusmodi civitatum sive dioecesium provideant viros idoneo», qui secundum diversitates rituum ct linguarum divina officii illis celebrent, ct ecclesiastica sacramenta ministrent, instruendo eos verbo pariter et exemplo. Prohibemus autem omnino ne una eademque civitas sive dioecesis diversos Pontifices habeat, tanquam unum corpus diversa capita, quasi monstrum. Sed, si propter praedictas causas urgens necessitas postulaverit, Pontifex loci catholicum Praesulem nationibus illis conformem provida deliberatione constituat sibi vicarium in praedictis, qui ei per omnia sit obediens ct subiectus. unde si quis aliter se gesserit, excommunicationis sc noverit mucrone percussum: et si nec sic resipuerit, ab omni ecclesiastico ministerio deponatur, adhibito, si necesse fuerit, brachio sacculari ad tantam insolentiam compescendam».

(2) Quoad vexilla notandum quod sequitur. Propositum fuit hoc dubium: « Sc si possano permettere 1c bandicre, o la bandicra cosl detta nationale in chicsa

1682

Oc ħeophyti qui mulicrc» infidele· in ťutorc ducerc obligantur.

S. C. S. Officii 22 *Dec. t88j.* — Victoriae Nyaszah. — 1. I nostri neofiti sono prcssochè semprc obbligati a pigliare in moglic ragazze infedeli, le quali essi redimono dalla schiavicù secondo i'uso del paese. La ragazza dà il consenso, ma v'e a tcmcrc che spesso non sia sincero ecc. È lecito un tal matrimonio ?

An ħeophyto a quo uior inhdcSl.Lh.h powit iham Juccrc.

2. 11 matrimonio cosl contraito (suppongo che il ncohto abbia ottenuto la dispensa dall'impedimento di disparità di culto) e consumato, accade talvolta che la donna se ne fugge, senza chc se ne sappia il perché. Si puô inferire dalla sua fuga ch'ella non avea prestato il suo consenso al matrimonio, e permettere ul neofito di contrarne aitro ?

3. K generalmcnte assai difficile, e spesso impossibile risapere ciô che avvcnne della fuggitiva, sc sia morta o viva. Dopo fane le ricerche possibili, si puô supporre che sia morta, e permettere al neofito di pigliare titra donna ?

4. Un neofito dopo avere in ta) modo perdura la sua donna ancora infedele, ignorando Timpcdimento *disparitatis cultus,* dal quale non ha poturo essere dispensato, essendo lontano dal suo paese il missionario, possiamo lasciarlo con una seconda moglie, ed avere per legittimi i figliuoli che da essa gli vengano?

Dc ħulicnbu chriitiani» vi Infideli polygimo coniunen».

5. Talune cristiane, talora maritate, talora no, vengono unite per forza ad un manto poligamo, ordinariamente ad un grande dei reame. Esse non possono tentare la fuga senza esporsi ad una quasi certa morte, ed è loro impossibile corrispondcre col prête se non per mezzani ; eppure desiderano di praticare in cuorc la religione. Che linea di condona c da scgnarc ad esse?

Dc neophyto qui coram tyranno cum acriter obiurginfc de ťonversions ad fi. dem, tacens gcnoMcctit.

6. Un neofito ê condotto innanzi al tiranno, il quale acrcmente lo rimprovera di avere abbracciato la religione di Gcsù Cristo, ed aggiunge che lo perdona per questa volta, ma se lo vedrà metterc i piedi nella casa dei preli, lo farà bruciarc. Il cristiano nulla a ciô risponde, ma pur si mette in ginocchio a ringraziare il capo d'averlo perdonato: ed il fare in aitro modo sarebbe secondo l'uso del paese un'insolcnza. Questo silenzio c questo ringraziamento debbono essere riguardati corne una apostasia estcriorc; c dobbiamo obbligarc i cristiani in simili casi a pariare e dichiarare per funxioni religiose, c in occasioni di associaxione di cadaveri al cimitcro con accompagnamento religioso.

Et Sacra Poenitentiaria respondit : Quatenus agatur dc vexillis, quae praescierant emblemata manifeste impia vel perversa, si ea extollantur in pompa funebri, clerus inde recedat ; si in ecclesiam per vim inducantur, tunc, si Missa nondum inchoata fuerit, clerus recedat, si inchoata, post eam absolutam auctoritas ecclesiastica solemnem protestationem emitttat de violau templi ct sacrarum functionum sanctitate.

§i agatur de vexillis ita dictis *nalionalibus* nullum emblema dc sc vetitum praeferentibus, in funebri pompa tolerari posse, dummodo feretrum sequamur; in ecclesia vero non esse toleranda, nisi secus turbae aut pericula timeantur.

al tiranno, che esso puô loro perdonare, se cost vuole, il loro preteso delirto, ma ch'eglino seguiranno a fare come in passato?

R. Ad 1. In hisce casibus diligenter curandum ut mulier infidelis instruatur et baptizetur, et matrimonium rite contrahatur coram missionario; sin minus non ante concedatur dispensatio super impedimento disparitatis cultus, quam iustae suppetant causae ad dispensandum, et mulier super necessaria libertate matrimonii instructa sit, et uterque sponsus se libere consensuros spondeant, et in tuto sint positae conditiones in matrimoniis disparis cultus ab Ap. Sede requisitae, eaeque praesertim quae iure naturali ac divino praescribuntur.

Ad 2. Negative, nisi adhibitis opportunis investigationibus, et salva saltem in substantialibus Const. Benedicti XIV *Dei miseratione* constet defuisse consensum ; et siqua supersit difficultas recurrendum ad Ap. Sedem.

Ad 3. Negative, nisi aliter constet dc obitu mulieris iuxta instructionem S. Officii quae transmittitur *(V. n. 1321).*

Ad 4. Affirmative; dummodo secundum matrimonium rite celebratum fuerit, neque aliud adsit impedimentum super quo Vicarius Ap. gaudeat facultate dispensandi ; et partes hortandae ut adeant missionarios pro benedictione.

Ad 5. Nihil omittendum ut mulier a viro infideli separetur. Quod si uterque sit liber, concedi posse dispensationem, dummodo cautum omnino sit sequentibus conditionibus, scilicet: *a)* quod mulier Christiana plena vivendi catholice libertate gaudeat ; ά) quod a futuro viro ei permittatur universam prolem utriusque sexus in religione catholica educandi ; c) quod vir impedimento ligaminis non sil irretitus; *d)* quod moralitcr certum sit posse coniuges in matrimonio degere sine contumelia Creatoris, et sine perversionis periculo ; *e)* quod mulier spondeat se totis viribus curaturam viri conversionem.

Ad 6. Negative, nisi ex silentio et genutlexione neophyti crederetur vel quod non haberet fidem, vel quod fides non esset vera, vel alii per eius taciturnitatem averterentur a fide.

1683

LitL Ap. Leonis PP. XIП. 26' *Dec. 1887* n ヘ ₥0 \ °£ ^ — Salvatoris ac Domini Nostri Iesu Christi, ťmae rrolo- ƴma qui pro humani generis redemptione se ipsum potur'priacrt exinanivit factus obediens usque ad mortem, °,mr·

mortem autem crucis, vices in terris immeriti licet gerentes, inter multiplices gravissimasque tam excelsi Apostolatus curas, quibus in dies detinemur, in id tamen peculiari ac praecipua pastoralis sollicitudinis vigilantia incumbimus, ut tanti ac tam salutaris mysterii, quae in Urbe Hierusalem, et viciniis illius monumenta supersunt, qua maiori sanctiorique fieri poterit custodia asserventur, utque salubria monita ac mandata Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum suos hac super re etfectus sortiantur. Ipsi enim Pontifices ïamdiu a vetustissimis temporibus ea ad loca pretioso humanati Verbi Sanguine purpurata oculos convertentes, catholici nominis gentes ad Christi Sepulchrum recuperandum excitarunt, et postquam illud denuo in infidelium ditionem cecidit, ct Fratribus Minoribus Ordinis S. Francisci Assisiensis tantummodo licuit ea loca asservare, nunquam destitere, quin quacumque ope possent, custodiae saltem ipsorum consulerent, et fratrum corumdem, quos neque persequutionum, neque vexationum, neque vexationum, neque saeva cruciatuum discrimina tanto unquam ab incoepto deterruerunt, praesentibus necessitatibus pro re ac tempore proviclerent. Quare et vivae vocis oraculo, ct Apostolicis etiam litteris Patriarchis, Antistitibus ct aliis totius terrarum orbis locorum Ordinariis instanter atque iteratis vicibus mandarunt, ut respectivac eorum carae commissos christifidcles ad eleemosynas pro Locis Sanctis luendis afferendas colligendasquc impellerent, ct certas etiam regulas hac super re statuere pluribus Apostolicis litteris, modo sub plumbo, modo sub Annulo Piscatoris datis, per quas unanimi consensu asseruerunt universis in terrarum Orbis dioecesibus singulis annis quosdam per unumquemque Ordinarium sub sanctae obedientiae obligatione dies statuendos esse pro eleemosynis in Sanctorum Locorum emolumentum colligendis. Denique Pius PP. VI fel. rec. Praedecessor Noster litteris, quarum initium « *Inter cetera divinorum iudiciorum abdita arcana* » dic 3i mensis Iulii anno 1778 sub plumbo datis, quatuor per annum vicibus ab omnibus Sacrorum Antistitibus Terrae Sanctae necessitates piae christi fidelium charitati commendandas esse decrevit. Nunc autem dilectus filius Bernardinus dc Portu Romatino, Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Assisiensis... generalis Administer, Nobis exponendum curavit, adauctis in dies praesertim vertentibus annis necessitatibus huiusmodi, Sanctorum Locorum custodiae haud amplius provenientes c fidelium eleemosynis reditus sufficere, eaque potissimum de causa quod elapso iam sacculi intervallo a postrema, quem memoravimus fel. rec. Pii PP. VI Constitutione, nonnulli cx Ordinariis illam veluti fere obsoletam negligunt, neque eleemosynas pro Sanctis Locis commendare, ca qua par est sollicitudine, student; idcoquc enixas Nobis preces humiliter adhibuit, ut quaedam hac super re providere dc /Xpostolicae Nostrae potestatis plenitudine velimus. Nos igitur, quibus tanti momenti custodia maximo est cordi, votis huiusmodi annuere cupientes, dc Apostolica Nostra auctoritate, vi praesentium, perpetuum in modum decernimus, ut Venn. Fratres Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi ct alii totius terrarum orbis locorum Ordinarii sub sanctae obedientiae vinculo curare teneantur, ut respective in cuiuscumque dioecesis parochiali ecclesia, una saltem singulis annis vice, nempe feria sexta Maioris Hebdomadae, vel alio ad uniuscuiusque Ordinarii lubitum similiter semel tantum quotannis eligendo die, fidelium charitati Sanctorum Locorum necessitates proponaptur. Pari autem auctoritate expresse interdicimus atque prohibemus nc quis audeat vel praesumat eleemosynas pro Terra Sancta quomodolibct collectas in alios usus convertere atque immutare. Propterea iubemus collectas, ut superius dictum est, eleemosynas parochum Episcopo, Episcopum tradere proximiori Ordinis S. Francisci pro Terra Sancta Commissario : hunc autem curare volumus, ut caedem quam citius Hierusalem ad Sanctorum Locorum Custodem, ut moris est, transmittantur. Decernentes praesentes Nostras litteras firmas etc.

1684

S. C. S. Off. *u Ianuarii* /<?<$><?. — Vizaoapat am. — i. Potestne Episcopus consentire ut duobus catechumenis qui maxima urgentur necessitate matrimonium inter se quamprimum et iuxta ritum gentilium contrahendi, nc scilicet puella a parentibus cogatur nubere viro pagano ct uxorato, suadeatur ut, more gentilium, praetermissis sollicite caeremoniis idololatricis, contrahant ?

moniam more ^hcrc."* C°B'

2. Contingit aliquando ut mulieres a viris suis haud aegre obtineant facultatem ut hhos suos baptizandos curent. Licetne Episcopo, antequam eos admittat, illis significare, nuptias, postquam baptizati fuerint, celebrandas fore in ecclesia ? an satis est ut cos Christiana doctrina instruat, quin specialium huiusmodi obligationum mentionem faciat ?

. * rca ÆJfS· nem nuptu» in brindi '1 C<,<

Circa neophytirum repugnantiam adiiatendi divini» officii» cum peraonii inferiorum tribuum.

3. Cum magna sit repugnantia foeminarum superiorum tribuum (vulgo *caste)* comparendi coram europaeis, vel sub eodem tecto commorandi cum personis inferiorum tribuum, quo fit ut neophytae nostrae saepe aut graviter irrideantur, aut etiam a recipiendo baptismo avertantur: quaeritur utrum Episcopus eas nihilominus excitare debeat, quemadmodum adhuc fecit, ut assidue divinis officiis adsint : an debeat potius petere a S. C. ut eas interim ab hac adsistentia dispenset.

R. Ad 1. Prout proponitur, Affirmative.

Ad 2. Catechumenos ante baptismum generarim monendos esse de obligatione ritibus superstitiosis, et nominatim iis qui a gentilibus in celebratione nuptiarum coluntur, renuntiandi; posse tamen Episcopum, si in casu particulari graves rationes suadeant ut haec monitio post baptismum differatur, eos servatis servandis baptizare. Quod si ambo parentes infideles sint, baptizandos esse, dummodo in singulis casibus non praevideatur ullum adesse grave perversionis periculum, et dummodo non constet parentes ob superstitionem filios otferre baptizandos.

Ad 3. Ncophytas huiusmodi monendas esse de praecepto ecclesiastico circa auditionem Sacri cetcraquc hominis christiani officia fideliter adimplenda, ita tamen ut, circa modum adimplendi, morum ct institutorum gentis prudens ratio habeatur.

1685

Ucultilc Ordinariorum dispensandi super impedim cnl i * matnm. urgente mortis periculo.

Litt. encycl. S. C. S. Off. *20 Febr t888.* — De mandato SSmi D. N. Leonis Kill S. Congregationi S. Rom. et Univ. Inquisitionis, nuperrimis temporibus, duplex quaestionum genus expendendum propositum fuit. Primum respicit facultates, quibus urgente mortis periculo, quando tempus non suppetit recurrendi ad S. Sedem, augere conveniat locorum Ordinarios dispensandi super impedimentis publicis matrimonium dirimentibus cum iis qui iuxta civiles leges sunt coniuncti, aut alias in concubinatu vivunt, ut morituri in tanta temporis angustia in faciem Ecclesiae rite copulari, ct propriae conscientiae consulere valeant.— Alterum spectat ad exeeutionem dispensationum, quae ab Apostolica Sede impertiri solent.

Ad primum quod attinet, re serio diligenterque perpensa, adprobatoquc et confirmato Emorum PP... Generalium Inquisitorum suffragio, Sanctitas Sua benigne annuit pro gratia, qua locorum Ordinarii dispensare valeant sive per sc, sive per ecclesiasticam personam sibi benevisam, aegrotos in gravissimo mortis periculo constitutos, quando non suppetit tempus recurrendi ad S. Sedem, super impedimentis quantumvis publicis matrimonium iurc ecclesiastico dirimentibus, excepto sacro Presbyteratus Ordine, ct affinitate lineae rectae ex copula licita proveniente.

Mens autem est eiusdem Sanctitatis Suae, ut, si quando, quod absit, necessitas ferat ut dispensandum sit cum iis, qui sacro Subdiaconatus Ordine sunt insigniti, vel solemnem professionem religiosam emiserint, atque post dispensationem ct matrimonium rite celebratum convaluerint, in extraordinariis huiusmodi casibus, Ordinarii dc impertita dispensatione Supremam Sancti Officii Congregationem certiorem faciant, et inierim omni ope curent, ut scandalum, si quod adsit, eo meliori modo quo fieri possit removeatur tum inducendo eosdem ut in loca sc conferant, ubi eorum conditio ecclesiastica aut religiosa ignoratur, tum, si id obtineri nequeat, iniungendo saltem iisdem spiritualia exercitia aliasque salutares poenitentias, atque eam vitae rationem, quae praeteritis excessibus redimendis apta videatur quaeque fidelibus exemplo sit ad recte et Christiane vivendum.

De altero vero quaestionum genere, item adprobato et confirmato earumdem Eminentissimorum Patrum suffragio, Sanctissimus sanxit: i. Dispensationes matrimoniales omnes in posterum committendas esse vel *oratorum Ordinario* vel *Ordinario loci.* niahbu· Ordinadil

2. Appellatione *Ordinarii* venire Episcopos, Administratores seu Vicarios Apostolicos Praelatos seu Praefectos habentes iurisdictionem cum territorio separato, eorumque officiales seu Vicarios in spiritualibus generales, et, Sede vacante, Vicarium Capitularera vel legitimum Administratorem. r.OCDine (TTJ/XU· n/.

3. Vicarium Capitularem seu Adminstratorem eas quoque dispensationes Apostolicas exequi posse, quae remissae fuerint Episcopo aut Vicario eius generali, vel Officiali, nondum execution! mandatas, sive hi illas exequi coeperint, sive non. Et vicissim, Sede deinde provisa, posse Episcopum vel eius Vicarium in spiritualibus generalem , seu officialem exequi dispensationes quae Vicario Capitulari exequendae remissae fuerant, seu hic illas exequi coeperit, seu minus.

4. Dispensationes matrimoniales Ordinario oratorum commissas, exequendas esse ab illo Ordinario, qui litteras testimoniales dedit, vel preces transmisit ad S. Sedem Apostolicam, sive sit Ordinarius originis sive domicilii, sive utriusque sponsi sive alterutrius eorum ; etiamsi sponsi, quo tempore cxccutioni danda erit dispensatio, relicto illius dioecesis domicilio, in aliam dioccesim discesserint non amplius reversuri, monito tamen, si id expedire judicaverit, Ordinario loci, in quo matrimonium contrahitur.

5. Ordinario praedicto ras esse, si ita quoque expedire Iudicaverit, ad dispensationis exeeutionem delegare alium Ordinarium, eum praesertim, in cuius dioecesi sponsi actu degunt.

1686

S. C. S. Off. *22 Febr. 1888.* — Se anche Λρνρ1β^?“ i Vicari Ap. godono della facoltà di far binare, quoâd Mltm biche la Costituzione *Declarasti* di Benedetto XIV nlüoncm attribuisce ai Vescovi.

R. Affirmative, facto verbo cum SSfto. — SSrhus adprobavit.

1687

ûrc4 Ind to- ⁋ cruci to nn-- tmibvt «rectae Ii'tXil

S. C. Indulg. *22 Feb. r888.* — Ratis- flOVKW. — Utrum Indulgentiae adnexae alicui Cruci in $s. missionibus ercctac perdurent, etiamsi huiusmodi Crux collapsa, vel destructa fuerit, ct nova in loco prioris erigatur ; an nova Crux indigeat nova indulgentiarum applicatione.

R. SSffius respondere mandavit : Non indigere nova concessione, dummodo nova Crux erigatur eodem loco quo prima extabal, et dc consensu Episcopi.

1688

^u7f7cu.' ťwd

Ex Litt Apost. Leonis PP. XIII. 5 *Maii [888.* — (ad Episcopos Brasilias) — .... Vcl maxime fecerunt pro servis Pontifices romani, illi vere in omni memoria ct infirmiorum tutores er vindices oppressorum. S. Gregorius M. quam plunmos potuit ipse in libertatem asseruit, et in concilio romano an. 597 iis libertatem concessam voluit qui monasticam vitam agere constituissent ; posse servos, invitis dominis, matrimonia libere inire Hadrianus I defendit: ab Alexandro III, an. 1167, apertissime edictum est Mauro Valentiae regi, ne quem christianum hominem servitio addiceret, quod nemo natura servus, a Deo liberi omnes facti. Innocentius autem III, an. 1198, Ordinem *Sanctissimae Trinitatis christianis redimendis* qui turearum in potestatem incidissent, rogatu auctorum, loannis a Matha, Felicis Valesii, probatum ratumque habuit. Similem huic Ordinem *Mariae sanctae a Mercede* Honorius III postcaquc Gregorius IX rite probavere ; quem Petrus Nolascus ca ardua lege condiderat, ut religiosi illi homines se ipsi pro christianis in tyrannide captivis captivos devoverent, opus si esset ad redimendos. Idem Gregorius magis amplum libertatis subsidium decrevit, ut Ecclesiae servos nefas esset permutari: idem exhortationem ad christifideles addidit, ut pro admissorum poenis servos suos Deo Sanctisquc piaculi causa donarent. — Accedunt multa in hac re benefacta Ecclesiae. Ipsa etenim servos ab asperis dominorum iris damnosisque iniuriis, adhibita severitate poenarum, defendere consuevit ; quos violenta manus vexaret, iis perfugia pandere aedes sacras; manumissos accipere in fidem, atque eos animadversione continere, qui ausi malis artibus liberum hominem in servitutem redigere. Eo ipsa propensius libertati favit servorum, quos quoquo modo, pro temporibus loeisque, haberet suos; vel quum statuit ut omni servitutis vinculo ab Episcopis solverentur, qui se laudabili vitae honestate aliquamdiu probassent, vel quum Episcopis facile permisit, ut sibi addictos suprema voluntate liberos dicerent. Dandum item miserationi ct virtuti Ecclesiae, quod servis remissum aliquid sit de gravitate legis civilis, quoad est impetratum, ut proposita Gregorii Magni temperamenta, in scriptum ius civitatum recepta, valerent : id autem factum, Carolo Magno praesertim agente, qui ea in *Capitularia* sua, quemadmodum postea Gratianus in *Decretum,* induxit. Monumenta denique, leges, instituta, continuo aetatum ordine, docent ct declarant magnifice summam Ecclesiae caritatem in servos, quorum conditionem afflictam nullo tempore vacuam tutela reliquit, omni semper ope allevavit. — Itaque Ecclesiae catholicae, amplissimo Christi Redemptoris beneficio, expultrici servitutis, veraeque inter homines libertatis, fraternitatis, aequalitatis effectrici, satis numquam, proinde ac dc prosperitate gentium merita est, haberi potest vel laudis vel gratiae.

Sacculo inclinante quinto decimo, quo tempore, funesta servitutis labe apud gentes Christianas prope deleta, sese civitates in libertate evangclica stabilire atque etiam latius proferre imperium studebant, haec Apostolica Sedes diligentissime cavit, necubi mala eiusdem pravitatis germina reviviscerent. Ad regiones igitur nove repertas Africae, Asiae, Amcricac, vigilem providentiam intendit : fama enim manaverat, earum duces expeditionum, homines Christianos, armis ingenioque minus recte uti, ad struendam imponendamque innoxiis nationibus servitutem. Cruda scilicet natura soli, quod erat subigendum, neque minus metallorum opes explorandae effodiendae, quum operas bene validas postularent, iniusta plane suscepta sunt atque inhumana consilia. Fieri enim coepta est quaedam mercatura, servis ad id opus cx Aethiopia deportandis, quae, nominata deinceps *la traita dei Negri,* nimium quantum eas occupavit colonias. Secuta quoque est, non absimili iniuria, indigenarum hominum (qui universae *Indi* appellati) ad modum servitutis oppressio. His de rebus ubi Pius II certior est factus, mora nulla interposita, die 7 Octobris an. 1462, epistolam dedit ad episcopum Rubiccnscm, qua tantam improbitatem redarguit ct damnavit. Aliquo post tempore, Leo X quantum potuit officiorum ct auctoritatis apud reges et Lusitaniae et Hispaniarum adhibuit, qui eam licentiam, religioni pariter atque humanitati iustitiacquc probrosam, radicitus excidendam curarent. Nihilo minus ca calamitas confirmata haerebat, manente impura causa, inexplebili habendi cupiditate. Tum Paulus III de conditione Indorum servorumque Maurorum paterna caritate anxius, ad hoc venit extremum consilii, ut solemni decreto, in luce quasi conspectuque omnium gentium, pronuntiaret, triplicis modi potestatem illis deberi universis iustam et propriam ; posse nimirum sui quemque esse iuris, posse consociatos suis legibus

Contra turpem *nigritarum* merciturarn.

vivere, posse rem sibi facere et habere. Hoc amplius, litteris missis ad Card. Archiepiscopum Toletanum, qui fecissent contra idem decretum, in eos statuit interdictionem sacrorum, integra Romano Pontifici reconciliandi facultate (1). Eadem providentia eademque constantia, Indis atque Mauris, iisque vel nondum Christiana fide instructis, alii subinde Pontifices sese assertores libertatis acerrimos praestitere, Urbanus VIII, Benedictus XIV, Pius VII, qui praeterea in principum Europae foederatorum Vindobonensi conventu, communia consilia huc etiam advertit, ut ca Nigritarum distractio, quam diximus, multis iam desueta locis, funditus convelleretur. Eliam Gregor. XVI négligentes humanitatis et legum gravissime admonuit, idemque Apostolicae Sedis decreta statutasque poenas revocavit, et rationem nullam praetermisit ut externae quoque nationes, curopaearum secutae mansuetudinem, u dedecore ct feritate servitutis abstinerent, abhorrerent (2). Opportunissime vero Nobis accidit, ut sua summos principes rerumque publicarum moderatores gratulatione prosequamur, quibus perseveranter instantibus, querimoniis diuturnis aequissimisque naturae ct religionis iam satis est factum.

In re tamen persimili resident Nobis in animo alia quaedam cura quae non mediocriter angit, et nostram urget sollicitudinem. Quippe tam turpis hominum mercatura ea quidem mari fieri desiit, terra vero nimis multum nimisque barbare exercetur ; idque maxime in nonnullis Africae partibus. Hoc enim perverse a mahometanis posito, hominem aethiopem adsimilisvc nationis vix aliquo numero supra esse belluam, videre licet ct horrere perfidiam hominum atque immanitatem. Ex improviso in Acthiopum tribus tale nihil metuentes more irruunt impetuque praedonum; in pagos, in villas, in mapalia incursam, omnia vastant, populantur, diripiunt; virus perinde et feminas ct pueros, facile captos vinctosquc abducunt, ut per vim ad nundinas trahant flagitiosissimas. Ex Aegypto, ex Zanzibar, partim quoque ex Sudan, quasi e stationibus, illae detestabiles expeditiones deduci solent ; per longa itinera pergere viri constricti catenis, tenuissimo victu, sua crebra verberum caede ; ad haec ferenda imbecilliores necari; qui satis salvi, gregarim cum reliqua turba ire venum, atque emptori prostare moroso ct impudenti. Cui vero quisque venditus ct permissus sit, discidio miserabili qua uxorum, qua liberorum, qua parentum, illius in potestate ad servitutem adigitur maxime duram ct fere nefandam, neque ipsa recusare potest sacra Mahomcti. Haec Nos summa animi aegritudine, a quibusdam non ita ante accepimus, qui coram nec sine lacrimis eiusmodi infamiam et deformitatem spectaverunt: cum iis autem plane cohaerent quae a nuperis Africae aequinoctialis exploratoribus sunt narrata. Quin etiam istorum ex testimonio et fide compertum apparet ad quater centena millia sic homines afros vendi solitos, pecorum instar, quotanni»; quorum dimidiam circiter partem de viis asperrimis languidos concidere ibique interire ; ut, sane ad dicendum quam triste, velut factam ex residuis ossibus semitam ea loca peragrantes dispiciam. — Quis non tantarum miseriarum cogitatione mozeatur? Nos equidem qui personam gerimus Christi, amantissimi omnium gentium Sospitatoris ct Redemptoris, quique adeo laetamur de plurimis gloriosisque Ecclesiae promeritis in omne genus aerumnosos, vix possumus eloqui quanta caritatis amplitudine ad eas pandimus brachia, quam vehementer cupimus omnia ipsis posse allevamenta ct subsidia impertire, eo proposito ut, simul cum servitute hominum, servitute superstitionis excussa, uni vcroqre Deo, sub Christi suavissimo iugo, po>sint tandem servire, divinae hereditatis nobiscum participes. Urinam omnes, quicumque imperio ct potestate antecedunt, vel iura gentium ct humanitatis sancta esse volunt, vel religionis catholicae incrementis ex animo student, ubique omnes, hortantibus rogantibus Nobis, ad eiusmodi mercaturam, qua nulla inhonesta magis ct scelerata, comprimendam, prohibendam, extinguendam enixe conspirent. — Interea, dum acriore ingeniorum et operum cursu nova itinera ad africas terras, nova commercia instruuntur, contendant viri apostolici, ut, quoad melius fieri possit, sit saluti servorum libertatique consultum. Huc ipsi alio praesidio nullo reapse proficient, nisi, divina gratia roborati, toti sint in disseminanda fide nostra sanctissima eaque laboriosius in dies alenda; cuius est fructus insignis ut libertatem mire conciliet ac pariat *qua Christus nos liberavit* (Gaiat. IV. 3i). Itaque, tamquam in speculum virtutis apostolicae, inspiciant monemus in vitam et facta *Petri Clarer,* cui recentem gloriae lauream addidimus; in eum inspiciant, qui, summa laborum constantia, annos continenter quadraginta, maurorum gregibus servorum miserrimis sese totum impendit, vere ipsorum Apostolus praedicandus, quibus se perpetuum servum ct profitebatur et dabat. Caritatem viri, patientiam si curae habeant sumere sibi ct referre, ii profecto digni existent administri salutis, auctores consolationis, nuntii pacis, qui solitudinem, inciultum, feritatem in ubertatem possint religionis cultusque laetissimam, Deo iuvante, convertere.

lamque in vobis, Venerabiles Fratres, cogitatio ct litterae Nostrae gestiunt conquiescere, ut vobis iterum significemus iterumque vobis-

(1) *Feritas ipsa, 2* lunii 1559.

(2) *In supremo Aposlolalus fasiigio,* › Dec. 1837.

cum sociemus singulare quod capimus gaudium, ob ca quae isto in Imperio publice inita sunt de servitute consilia. Siquidem per leges quum provisum cautumque sit, ut, quotquot sunt adhuc dc conditione servili, in ordinem et iura liberorum debeant admitti, id Nobis ut bonum ct faustum et salutare per sc videtur, sic etiam spem firmat fovetque ad auctus rei civilis reique sacrae in futurum laetandos. Ita Brasilia nomen Imperii apud humanissimas quasque gentes erit merito in commemoratione er in laudibus, nomenque simul florebit Imperatoris augusti; cuius ca fertur praeclara vox, nihil se habere optatius, quam ut omne in finibus suis servitutis vestigium celeriter deleatur. — At vero, dum ea ipsa legum iussa perficiuntur, incumbite alacres, omni ope rogamus, et operam providentissime date praesenti rei, quam difficultates impediunt profecto non leves. Omnino per vos efficiendum, ut domini ct servi optimis inter se animis congruant optimaque fi le, neu quidquam de clementia aut de iustitia decedant, sed, quaecumquc transigenda sunt, omnia legitime, sedate, Christiano modo transigant ; quod enim exoptabant omnes, tolli et deleri servitutem, hoc prospere cedat optandum maxime est, nullo divini vel humani iuris incommodo, nulla civitatis perturbatione, atque adeo cum solida ipsorum, quorum agitur causa, utilitate servorum. — Quibus singulatim, sive qui iam facti liberi sunt, sive qui fient propediem, monita nonnulla salutis, c sententiis delibata magni gentium Apostoli, pastorali cum studio animoque paterno commendamus. Ergo illi memoriam ct voluntatem gratam pie ad cos servare diligenterque profiteri studeant, quorum consilio operaque in libertatem vindicati sunt. Tanto sc munere numquam praebeant indignos, nec umquam libertatem cum licentia cupiditatum permisceant ; ea vero utantur quo modo cives decet bene moratos, ad industriam vitae actuosae, ad commoda ct ornamenta cum familiae tum civitatis. Vereri ct colere maiestatem principum , parere magistratibus, legibus obtemperare, haec officia et similia, non tam metu adducti quam religione, assidue exsequantur ; etiam cohibeant arccantquc alienae copiae ct praestantiae invidiam, quae dolendum quam multos ex tenuioribus quotidie torqueat et quam multa ministret nequitiae plena instrumenta adversus ordinum securitatem et pacem. Re sua et statu contenti, nihil carius cogitent, nihil appetant cupidius quam bona regni caelestis quorum gratia in lucem editi sunt et a Christo redempti: de Deo eodemque Domino ac Liberatore suo cum pietate sentiant, eum totis viribus diligant, cius mandata omni cura custodiant. Sponsae eius, Ecclesiae sanctae, se filios esse gaudeant, esse optimos laborent, et quam possint amoris vicem sedulo reddant.

Haec eadem documenta vos item, Venerabiles Fratres, ipsis suadere ct persuadere libertis insistite; ut, quod summum est Nobis votum idemque vobis bonisque omnibus esse debet, partae libertatis fructus religio in primis, quacumque istud patet Imperium, amplissimos habeat, ad perpetuitatem persentiat.

Id autem quo succedat felicius, cumulatissimam u Deo gratiam opemque maternam Immaculatae Virginis imploramus ct exposcimus. Caelestium munerum auspicem paternacquc Nostrae benevolentiae testem, vobis, Venerabiles Fratres, clero populoque universo Apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

1689

cJ^nl^t7tXu2 reformatio ad θi l,η*ΓΙΜΠ1 Jcr'

S. C. Concilii *tS /ulii* MVW— 1. Utrum in his universitatibus, quae *immediate* Romani Pontificis protectioni ct reformationi non subsunt, sed quarum cura, visitatio et reformatio ad Statum civilem perlinet, etiam Statui civili competant omnia illa munia, quae S. Concilium (Trid.) recenset verbis sequentibus: *diligenter curent ut ab eisdem universitatibus.... (ea quae) correctione et reformatione digna fuerint.... emendentur et statuantur.*

2. Et quatenus affirmative, utrum in supradictis muniis, quae ad Statum civilem perlinent, comprehendatur etiam supremum officium integritatis fidei curandae, quod officium vulgo dicitur *superintendentia doctrinalis.*

3. Utrum *superintendentia doctrinalis,* etsi ad Statum civilem pertineat, sit tamen *directa,* quatenus nulla alia intermedia potestate exerceatur, et *exclusiva,* quatenus a Statu civili tantum exerceri possit.

4. Utrum, etsi ad Statum civilem pertineat cura, visitatio ct reformatio universitatum ct studiorum generalium, supremum tamen officium integritatis Fidei curandae, seu *superintendentia doctrinalis* competat Episcopo ordinario, etiam respectu universitatis, quae in sua dioecesi existit.

5. Utrum Episcopus ordinarius possit *per se* ct *immediate* doctorem aliquem illarum universitatum, quarum cura, visitatio et reformatio ad Statum civilem pertinet, admonere de errore , quem forte doctor ipse vcl docuerit in universitate; vel scriptis tradiderit per dioecesim vulgatis.

R. Ad t. Ex Concilio Tridentino sess. 25, cap. *2* de ref., curam, visitationem et reformationem Universitatum, quae Romani Pontificis protectioni ct reformationi non sunt immediate subiectae, proprio ac nativo iure pertinere ad Ordinarios dioccesnnos, ct ad eosdem propterca spectare, pro religionis et disciplinae ecclesiasticae augmento, emendare ct statuere, si quae m praedictis Universitatibus correctione ct reformatione digna fuerint. Contrariam autem

doctrinam damnatam fuisse in Syllabo s. m. Pii PP. IX.

Ad *2,* 3, 4 ct 5 provisum in i.

1690

be frequentia accedendi ad S.Synaiutn in Religio tu fimilli».

Litt. S. C. EE. et RR. *4 Augusti 1888.* (Ad Archikp. Burdioalks.) — Ex parte officialis istius curiae ecclesiae expositum nuper fuit» quod in omnibus fere familiis Religiosis, praescribuntur in Statutis certi dies, in quibus omnes ad sacram Communionem accedere debent ; ct quod multi Communionum catalogum ita intelligunt, quasi nulli sit licitum saepius communicare, etiam dc consilio confessarii, nisi accedat quoque formalis consensus superioris vel superiorissae. — Quibus expositis, quaesitum proponit quaenam sit mens Ecclesiae quando approbat haec statuta circa Communionem in familiis Religiosis, an haberi debeant ut *prohibitiva* nc plures fiant communiones: vel *praeceptiva,* ita ut omnes conentur ita vivere, ut mereantur ad sacrem Communionem accedere saltem in illis diebus. — Itaque Sacra haec Congregatio Episcoporum ac Regularium, omnibus perpensis, respondit :

Negative ad 1. partem, at facultatem frequentius ad S. Synaxim accedendi relinquendam esse privative iudicio confessarii, excluso consensu superioris vel superiorissae. — Affirmative ad 2. partem, quoties rationabilis causa non obstet.

1691

Circa Ordinationem Regularium extra diocceiim in qua eorum extat Conventui.

S. C. Concilii *r8 Aug. 1888.* — Lunrh. Sar zankn. — Regularis quidam privilegio carens ut a quocumque catholico Antistite ordinari valeat, Ordinarii, in cuius dioecesi extat conventus ubi Regularis incolit» attestationes exhibuit extraneo Episcopo, quibus declaratur ipsum Ordinarium extra tempora statuta Ordinationem non tenere. Hinc quaeritur:

1. An, iuxta Constitutionem Benedicti XIV *Impositi 27* Februarii 1746, Episcopus extraneus possit, extra tempora a canonibus statuta, regularem praedicto privilegio carentem ordinare in casu. *Et quatenus ăffirmative*

2. An sufficiat attestatio Ordinarii dioecesani, ut in casu: vel requiratur attestatio qua declaratur Episcopum loci, quo regularis degit, non tenere Ordinationem temporibus statutis.

Et quatenus negative ad primum:

3. An consuetudo contraria ab illa Constitutione Benedictina derogare possit in casu.

R. Ad t. Affirmative.

Ad 2. Requiri attestationem Episcopum proximo legitimo tempore non habiturum Ordinationem.

Ad 3. Negative.

1692

Ex Decr. S. C. Indulg. *u Aug. 1888.* ;, nr "Γ‘‘'\p*ργ: — i. /\n Missae quae *gregorianae* appellantur, atque pro defunctis sunt celebrandae, iuxta perantiquam S. Gregorii institutionem ab Ecclesia recognitam et probatam, pro vivis etiam celebrari valeant. cari poaaint pro

2. An ipsis Missis gregorianis aliqua adnexa sit Indulgentia a Summis Pontificibus.

Et quatenus affirmative:

3. Pro quibas eadem Indulgentia sit concessa : pro defunctis tantum, an etiam pro vivis.

4. Si supradictae Missae pro vivis dici nequeunt, ad quod tenebitur sacerdos, qui bona fide pro vivis eas postulantibus celebravit.

R. Ad i. Negative.

Ad 2. Non constat datam fuisse Indulgentiam, sed ex decreto huius S. C. die i3 Martii 1884 recognita et approbata fuit pia praxis et specialis fiducia qua fideles retinent celebrationem triginta Missarum specialiter efficacem ex beneplacito et acceptatione divinae misericordiae ad animarum e Purgatorii poenis liberationem.

Ad 3. Provisum in praecedentibus.

Ad 4. Ad nihil tenetur sacerdos qui Missas celebravit iuxta intentionem offerentis qui putavit, durante adhuc vita, posse anticipari suffragia.

1693

Grca conditionem. pro Indulgentiƒ » orandi ad mentem Summi Pontificii.

S. C. Indulg. rj *Sept. rSS8.* — i· Cum ad lucrandas Indulgentias sive plenarias sive partiales praescribitur ad mentem seu intentionem Summi Pontificis orare, sufficitne, ut nonnulli docent, orare mentaliter? Et quatenus negative:

2. An sit reiicienda opinio docens recitationem devotissimam etiam unius *Pater* et *Ave* cum *Gloria Patri* sufficere ad explendam conditionem orandi pro Summi Pontificis intentione, vel potius admittenda opinio illorum qui requirunt recitationem quinque *Pater* et *Ave,* aut orationes acquivalentes.

Ad t. Laudabile quidem est mentaliter orare; orationi tamen mentali aliqua semper adiungatur oratio vocalis.

Ad 2. Detur Decretum in una Briocensi, sub dic 29 Maii 1841 ad dubium III. *(V. n. 922).*

1694

Circa clausulam *abiolvendi a cenitni ct ab (Kcetbu rea tn* in dupenaationibut matrimonialibus

S. C. S. Officii 2Z *Sept. 1888.* — Col decreto di fer. IV, 25 Giugno r885 sancito dal Somnio Pontcficc fu stabilito che la reticcnza dclla copula incestuosa quindi innanzi non sarcbbe stata piu d'ostacolo alla validité delle dispense matrimoniali. Rimaste perô immutate lc antiche formolc, molti Vescovi pro-

posera dubbî a questa Suprema circa la clausola dell'assoluzione dalle censure e dal reato d'incesto che suole apporsi nellc dispense matrimoniali, A risolvere sitfatti dubbî il S. Padre ordinava che si esaminassero da questa Suprema e correggessero le varie formole che si usano dagli Officî c dalle Sacre Congrcgazioni, e che per tutte si proponesse una sola c medesima formol In ossequio a tale pontificia disposizione gli Erîii Cardd. Inquisituri Genn. nclla fer. IV, 29 Agosto p. p. dccrctarono che, quando gli oratori espongono l'inceslo, debba darsi la facolll di assolvcrc *a censuris et poenis ecclesiasticis si quas ob praemissa incurrerint, et ab incestus reatu,* cd in questo caso soltanto. — Il S. Padrc ncllo stesso giorno si degnava approvare talc risoluzionc, cd ordinava chc nei Sacri Dicastcri si tengano present! dalle persone incaricate di redigere le supplichc, le testimoniali degli Ordinarî, e neile supplichc stesse non vi si esprima nè più ne meno di qucllo chc espongono gli Ordinarî suddetti.

1695

Grca ebtolu- t>or«m a rctcr- ▾all· apecUhter SammoPnntifki com pocnitcni Pomara pctere acquit.

S. Poenitentiaria Ap. *yNovembr. 1888.* — i. Decreti 25 *Iunii 1886 (V. n. 1638).* responsio ad L quac sic sc habet : *Attenta praxi S. Poenitentiariae, praesertim ab edita Constitutione Ap. s. m. Pii IX quae incipit* Apostolicac Sedis, *Negative,* non videtur respicere casus specialiter reservatos Summo Pontifici sine censura ; siquidem dc his non agitur in Const. *Apostolicae Sedis.* Numquid ergo integra manet vetus doctrina theologorum dicentium dc his absolvere posse episcopos vel eorum delegatos, vel, ut vult Castropalao, simplicem sacerdotem, quando pocnitens Romam nequit petere, quin scribere necesse sit ?

Dt (aromatum ĉonmanicaix» ▪t

2. Quando indultum quinquennale Episcopi habent a S. Cong. dc Prop. Fide complectens 14 numeros, (sub) n. 10 concedens facultatem absolvendi ab omnibus casibus etiam specialiter reservatis Rom. Pontifici, excepto casu absolventis complicem, numquid illam possunt delegare in Gallia ct in Europa pro casu saltem peculiati? ita ut non sit necessarium ut pocnitens adeat Episcopum ipsum, quamvis in n. 11 indulti sil haec clausula : *Communicandi has facultates in totum vel in partem, prout opu< esse secundum eius conscientiam indicaverit, sacerdotibus idoneis in conversione animarum laborantibus, in locis tantum ubi prohibetur exercitium catholicae religionis.*

3. Posito quod negative respondeatur, quid si pocnitenti impossibile sit adire Episcopum tale indultum haoentem?

4. Quando sedes episcopalis vacat, numquid Vicarius capitularis potest communicare facultates quinquennales Episcopo amoto vel defuncto concessas per indultum S. Poenitentiariae vel Congregationis de Prop. Fide ?

5. Quando missionario occurrit pocnitens censurís innodatus, et transiens obiter, itu ut missionarius non possit iterum poenitentetn videre, numquid sufficit, posito casu urgentiori absolutionis, exigere a pocnitcntc promissionem scribendi, tacito si vult nomine, ad S. Poenitentiariam intra mensem, ct standi illius mandatis, quin confessarius ipse scribat?

I)c Bbiofeiboc ; cenjun» Inp- r,bUB' urgctitfo

6. Utrum, tuta conscientia doceatur ct in praxim deducatur, ut quidum volunt, propter hodiernum periculum ne aperiantur epistolae a potestate civili, non requiri ut epistola ad Summum Pontificem dirigatur in casibus urgentioribus, vel quando adiri nequit Papa.

7. Posito quod non requiratur epistula ad Summum Pontificem, numquid requiritur epistola directa ad Episcopum, stante hoc generali periculo, praesertim quando agitur de absolutione complicis, quae etiam perfidiose detecta ct revelata scandalum generaic potest?

R. Ad 1. Negative.

Ad 2. 3. et 4. Orator (missionarius) consulat Episcopum, ct quatenus opus sit, idem Episcopus recurrat ad S. C. Universalis Inquisitionis.

Ad 5. Affirmative.

Ad 6. Negative, cum in precibus nomina et cognomina sint supprimenda.

Ad 7. Provisum in 6.

1696

Instr. S. C. S. Officii /2 *Demcebr.*

(ad omnks Epp. ritus oribnt .)— Cum christianorum contugium unionem inter Christum ct Ecclesiam exprimat, monente Apostolo Paulo – *Sacramentum hoc magnum est, ego autem dico in Christo et in Ecclesia* – (ad Eph. V. 32) aperte patet sanctum prorsus esse vinculum maritale, quo inter sc ipsi copulantur. Cum autem fides sit omnis sanctitatis radix atque fundamentum, puriter nemo non videt, coniugcs ut mutua sese unione sanctificent, sicut in reliquis, ita et potissimum fide cohaerere debere. Mirum proinde non est, si inter cetera quae matrimonium impediunt, etiam illud accensctur quod *mixtae communionis* impedimentum proprio nomine appellatur.

inter catholico»

Iam vero, cum in orientalibus quibusdam regionibus nonnullae hac super re difficultates ortae sint, atque anxietatibus non paucis viam aperuerint, Sanctissimus Dominus Noster Leo divina providentia PP. Kill pro eo quo erga orientales gentes zelo inflammatur, Supremae Congregationi S. Romanae ct Universalis Inquisitionis mandavit, ut ad huiusmodi difficultates ct anxietates amoliendas opportunam Instructionem elaboraret. Quibus iussionibus obsecundans S. Congregatio, ea quae sequuntur statuenda censuit.

i. Huius impedimenti natura, quemadmodum omnes norunt, ca est, ut matrimonii foedus inter cos qui baptizari sunt iniri nequeat, quando altera eorum pars haeretica vel schismatica sil. At catholicorum cum haereticis, ct contra, nuptiae illicitae sunt quidem, sed nihilominus valent. Ingens propterea discrimen intercedit inter impedimentum mixtae communionis seu religionis, ct alterum quod propria appellatione dicitur *disparitatis cultus.* Primum enim locum habet inter Christianos; secundum afficit matrimonia Christianorum cum non baptizatis, sive iudaei sint sive infideles cuiuscumquc sectae, sive etiam catechumeni. Coniugia itaque inter personas cultu dispares sunt prorsus irrita; mixta vero valida, sed graviter illicita.

2. Facili porro negotio perspicitur cur connubia catholicorum cum heterodoxis antiquissimi canones, quemadmodum rccentiorcs Conciliorum ac Summorum Pontificum sanctiones, omnino reprobarunt ac reprobant, damnarunt ac damnant. Reprobanda enim sunt sive ob vetitam, quam secumfcrunt, in divinis rebus communionem, ct exinde derivans scandalum, sive ob impendens catholico coniugi perversionis periculum, sive ob pravam sobolis institutionem. Accedit etiam huiusmodi coniunctionibus facile promoveri funestissimum in religionis negotio, uti vocant, indiflerentismum. Sed alia etiam perniciosa consectaria ex huiusmodi coniunctionibus dimanant, cum catholicos inter ct acatholicos vix ac ne vix quidem ca inveniatur animorum concordia, quae inter coniugcs necessaria prorsus est. < Quomodo enim > ait S. Ambrosius (i) « potest congruere charitas « ubi discrepat fides ? » Hinc vel ipse Zonaras iure animadvertit (2), matrimonialem societatem catholicos inter ct acatholicos eo etiam ex capite esse reprobandam quod miscenda non sunt quac naturam ut inter se misceri possint non habent : < Nam qui simul ita vi- « vunt, ct eorum animi in iis, quae ad fidem < pertinent, contrario modo affecti sunt, quo < pacto eos in aliis rebus convenire posse quis- « piam arbitrabitur ? quorumque sensus in iis « quae sunt fidei, quorum prima est atque < praecipua ratio, minime congruunt, quo pa- « cto inter se aequis animis in reliqua vitae < societate communicabunt? »

3. Quare mirum non est, si antiqua Concilia vetant catholicis ne nuptias cum haereticis sicut et cum infidelibus concilient, nisi hi orthodoxam fidem amplectantur. Sic Cone. Laodicenum (3) de haereticis, praescribit : *Quod non oportet cum omni haeretico matrimonium contrahere vel dare filios aut filias : sed magis accipere, si se Christianos futuros profiteantur.* Consonat Agathense (4): *Quoniam non oportet cum omnibus haereticis miscere connubia, et filios vel filias dare, sed potius accipere, si tamen profitentur Christianos futuros esse se ct cathnhcos.* Et Chalcedonense io superius memorato canone: *Sed neque haeretico vel pagano vel iudaeo matrimonio coniungere, nisi utique persona, quae orthodoxae coniungitur se ad orthodoxam fidem convertendam spondeat.*

4. Ex iis, ut alia silentio praetereamus, satis quidem apparet matrimonia mixta esse prorsus illicita : qua dc caussa S. Mater Ecclesia merito ea semper detestata est, ac fideles ab illis contrahendis absterrere studuit. Ad amovenda tamen pericula quae ex mixtis nuptiis provenire possunt, concurrere debent circumstantiae, ceu scribit s. m. Benedict. XIV (5), quae cum ab eo, qui facultatem dispensandi habet, expensae fuerint, aditum aperiant concessioni legitimae dispensationis cuius vi matrimonium inter partes, haereticam unam altcramquc catholicam, licitum reddatur. Hae circumstantiae, eiusmodi est Ecclesiae utilitas, bonum publicum, gravissimum malum vitandum, et aliae, quae canonicas caussas ad elargiendas matrimoniales dispensationes generatim necessarias constituunt, praerequiruntur ad impedimentum mixtae communionis aliquo in casu relaxandum, sed, quod sedulo est animadvertendum, minime sufficiunt.

5. Exigendae enim praeterea sunt opportunae a contrahentibus cautiones de amovendo a coniuge catholico perversionis periculo, de conversione coniugis acatholici ab illo pro viribus curanda, ac de universa prole utriusque sexus in catholicae religionis sanctitate omnino educanda. Has autem cautiones ius naturale ac divinum cum postulet, nulla unquam humana auctoritate mixtae nuptiae sine ipsis permitti possunt.

6. Positis igitur canonicis caussis, ac praehabitis memoratis cautionibus, quibus arcentur quae legi naturali aut divinae adversantur, ab ecclesiastica competente auctoritate dispensatio in lege mixta connubia prohibente impetranda est, ut absque piaculo celebrari possint ; ca deficiente, numquam gravi culpa vacant.

7. Illicitum porro ac sacrilegum est se sistere coram haeretico seu schismatico ministro ante vel post contractas mixtas nuptias, quoties ipse ut minister sacris addictus adsistat, ct quasi parochi munere fungens; nam pars catholica ritui haeretico aut schismatico se consociaret, ex quo vetita omnibus haberetur cum haereticis in eorum sacris communicatio. Quare ita contrahentes mortaliter peccarent, ac monendi sunt. Si vero, ut in nonnullis locis eve-

(t) L. II, cap. 9 de Abrah.
(2) In not. ad Can. 14 Cone. Chalc. apud Bevcrcg.
(3) Can. XXXI.
(4) Can. LXVII.
($) De Syn. Diocc. Lib. VI, Cap. V, η. IV.

nit, haereticus seu schismaticus personam agat magistratus mere civilis, ct quidquid ipse praestat, civilis dumtaxat ct politicus actus sit, ac civiles effectus respiciat, ct nulla prorsus acatholici ritus professio habeatur, aut inde colligi possit, non improbatur quod pars catholica, urgentibus schismaticis seu haereticis, aut civili lege imperante, cumdem ante vcl post initum matrimonium adeat.

8. Sciant insuper animarum pastores, U interrogentur a contrahentibus, vcl si certe noverint eos adituros fore ministrum haereticum sacris addictum ad nuptialem consensum praestandum, silere sc non posse, sed monere eosdem debere sponsos de gravissimo peccato quod patrant. Vcrumtamcn, ad gravia praecavenda mala, si in aliquo peculiari casu sacerdos seu parochus non fuerit interpellatus a sponsis, an liceat nec ne adire ministrum haereticum vcl schismaticum, et nulla fiat ab iisdem sponsis explicita declaratio dc eodem adeundo, praevideat tamen 'eos forsan adituros ad matrimonialem praestandum vcl renovandum consensum, atque insuper cx adiunctis in casu concurrentibus praevideat monitionem certo haud esse profuunam, imo noctturam, indeque peccatum materiale in formalem culpam vertendum: tunc sileat, remoto tamen scandalo, ct dummodo aliae ab Ecclesia requisitae conditiones atque cautiones rite positae sint, praesertim de libero religionis exercitio parti catholicae concedendo, nec non de universa prole in religione catholica educanda. Quod si sponsi ad parochum, seu sacerdotem catholicum pro benedicendis nuptiis accedant postquam eas coram ministro haeretico scu schismatico celebraverint, idque publice notum sit, vcl ab ipsis sponsis notificetur, catholicus sacerdos huic matrimonio non interertt nisi, servatis, uti supponitur, ceteroquin servandis, pars catholica facti poenitens praeviis salutaribus poenitentiis a patrata culpa absolutionem rite prius obtinuerit.

9. Pauca de *sponsalibus* addenda supersunt. Sponsalia inter unam partem catholicam ct alteram schismaticam seu haereticam illicita sunt atque adeo invalida, nisi praevia legitima dispensatione celebrentur.

10. Itaque pro ea sollicitudine qua erga commissas sibi oves gerunt, enixe curabunt locorum Antistites, ut eas a mixtis nuptiis, quoad fieri possit, deterreant, aut saltem nonnisi observatis adamussim debitis cautelis, legitimeque impetrata dispensatione illas permittant, eisdem impense inculcantes catholicum dogma, quod nempe, extra catholicam Ecclesiam salus obtineri non possit. Insistant celebris Apostolorum discipuli S. Ignatii M. verbis (1): *Ne erretis fratres mei : si quis schisma facientem sectatur, regni Dei hereditatem non consequitur.* Excitandus tum a Vobis ipsis, tum a reliquis animarum pastoribus, chistianus populus ad catholicam fidem et unitatem ardentiori usque studio custodiendam, atque ideo ad omne illius deserendae periculum vitandum, ut praefixus finis circa matrimonia mixta obtineatur.

n. Erit pariter eorumdem Praesulum efficere, ut ex fidelium memoria nunquam excidat notissimum naturalis divinaeque legis praeceptum, quo non solum peccata, sed et pericula ad peccatum proxime inducentia fugere iubcmur ; uti etiam aliud praeceptum, quo parentibus iniungitur filios educare in disciplina et correptione Domini, ac propterca ipsos erudire ad verum cultum qui Deo unice in catholica Ecclesia exhibetur. Hinc oportet animarum curatores monere, ut gregi suosolertes invigilando, simul ac compererint adesse iuvenes vcl virgines coniugale foedus cum heterodoxis inire volentes, ipsos eorumque parentes salutaribus imbuant doctrinis, nihilque omittant, quo eos a transgrediendis Dei et Ecclesiae mandatis avertant. Edocendi denique fideles qua publicis catechesibus, qua privatis instructionibus circa constantem hac in re Ecclesiae doctrinam, ne unquam eos capiat oblivio canonum mixta connubia detestantium.

12. Et quoniam in gravissimo hoc negotio solius presbyteri arbitrio nil est relinquendum, ipsis iniungendum erit, ut de quolibet mixto matrimonio contrahendo quantocius Episcopum certiorem reddant, accuratissime delatis omnibus rerum, locorum, et personarum circumstantiis. Tam Episcopi quam parochi sedulo invigilent ut coniuges datas cautiones fideliter adimpleant.

(1) Epitt. ad Philaddpb

1697

Circa Miiui quae *grtKoriA·nae* appellantur.

S. C. Indulg. *14. Ian. 188g.* — E»tne necessarium quod Missae triginta, quae *Gregorianae* appellantur, celebrentur: 1. In memoriam S. Gregorii, quin tamen in illis fiat de eo commoratio? — 2. Ab eodem sacerdote? — 3. Pro una tantum anima absque'ulla alia speciali intentione ? — 4. Diebus triginta continuis sine interruptione ? — 5. In eodem altari ?

R. Quoad i. partem, *Negative;*—Quoad 2. *Negative;*— Quoad 3. Missae pro ca anima debent applicari, cuius liberatio a poenis Purgatorii a divina misericordia imploratur ; — Quoad 4. *Affirmative ;* — Quoad 5. *Negative.*

1698

De aubdelegatione facultatis di peniandt tuper impedimentit matrim. in mortit periculo.

Litt. encycl. S. C. S. Off. r *Martii t88g-* Suprcmuc huic Congregationi Sancti Officii propositum fuit dubium : < Utrum Ordinarii < in casibus extremae necessitatis facultatem

< dispensandi super impedimentis publicis ma·
< trimonialibus in mortis periculo, literis Su-
< premae Congregationis diei 20 Februarii 1888
< concessam, parochis, ct universim confessariis
« adprobatis modo generali subdelcgare valeant
< an non ». Quo dubio mature perpenso Emi-
nentissimi Patres... Generales Inquisitores fe-
ria IVdic 9 Ianuariii889 dixerunt: < Supplican-
« dum Sanctissimo ut decernere ct declarare di-
< gnctur, Ordinarios, quibus memorata facultas
< praccitatis literis dici 20 Februarii 1888 data
< fuit, posse illam subdelcgare habitualiter paro-
< chis tantum, sed pro casibus, in quibus desit
« tempus ad ipsos Ordinarios recurrendi, ct
« periculum sit in mora ». Eadem feria ac
dic Sanctissimus D. N. Leo divina providen-
tia PP. XIII, in solita audientia R. P. D.
Adscssori S. O. impertita, benigne annuere di-
gnatus est iuxta Emincntissimorum PP. suf-
fragium (1).

1699

Litt. encycl. Urbis Vicariatus 25 A/dr-
di luccc Mori- *tit 1889* (ad omvks Episcopos). — Cum reli-
bu» tnn.nnttcn- qUjae sanctissimae Crucis in dies rariores fiant
ac merito timendum sit nc paulalim non fa-
cile suppetant quae ipsis Episcopis, veluti pro-
prium suae dignitatis gestamen, rite tradantur;
cx iussu sanctissimi D. N. Leonis XIII Reve-
rendissimis Episcopis enixe commendatum vo-
lumus) ut ss. Ligni particulas quas thecis in-
clusas pectore prae se suspensas ferunt, suc-
cessoribus suis transmittendas curent, adeo ut
post ipsorum mortem, (studio ct opera Capi-
tuli cathedralis, vcl cius qui, vacante Sede,
Episcopi vices gesserit) ad hos perveniant le-
gitimo hereditatis iure. Quo pacto novis
Episcopis nulla erit necessitas alias non sine
difficultate aliunde quaerere, sed omnes tc»i-
quam sibi et officio suo addictas et destinatas
in promptu paratas hebebunt, ceteris qui se-
quentur suo tempore transmittendas.

Quod de Crucis dumtaxat reliquiis intelligen-
dum est. Nam dc thecis ex pretioso metallo in
Crucis formam affabre factis, statuent qtfod op-
portunius videbitur : quae cum demptae fuerint
ss. Ligni paniculae, donari, legari quibus pla-
cebit, ac per privatos haeredes distrahi, vendi,
remota quavis indecorae aut profanae negotia-
tionis specie, libere poterunt ; sunt enim pretio
aestimabiles.

1700

S. C. S. Off. *3 Apr. 188g.* — Victoria * Nvahzab — i. In regno Buganda, ne nova ad-
versus Christianos excitetur persecutio, fideles
religionem publice profiteri nequeunt, et quasi
incogniti inter infideles vitam degunt. Hinc
maxima pro missionariis infirmos visitandi dif-
ficultas; nam ex missionarii piaesentia exori-
retur pro infirmo periculum, et pro iis apud
quos degit, quin imo pro omnibus christianis,
qui non tolerantur, eorum numero a rege co-
gnito. Quaeritur ergo utrum, ad hoc periculum
praecavendum, missionarii possint ac debeant
infirmos non visitare, an, spreto quolibet pe-
riculo sive privatorum sivc communitatis Chri-
stianae, aegrotos in gravi moriendi periculo
constitutos visitare possint aut debeant ut illos
Ecclesiae sacramentis reficiant.

Qoid ₸mission·
rh$ agendam
cam gravia ad«
icincta obstant
coram adiiaten-
nae mortentibn».

2. In his regionibus Buganda duplex est
unio maris et foeminae inter infideles. Alia
est in qua mulier a parentibus vel propinquis
viro traditur praecise ad eiectum matrimonii,
servatis quibusdam caeremoniis, et plerumque
ipsa consentiente, vcl etiam expresse, admissa
tamen possibilitate divortii vel polygamiae. Et
haec videtur verum matrimonium, posito mu-
tuo consensu. — Alia vero est unio quae ita
fit : Vir mulierem acquirit mera emptione vel
donatione, non praecise ad effectum matrimo-
nii, sed ut vera res possessa ct emptitia quae
vendi potest ut vera merces (in his enim re-
gionibus servae ut res possessionis et mercatus
considerantur); vir autem cum ea muliere, casu
dato, rem habet cum ea cohabitando vel pe
r

Grca matnmo
n» dabiae vaH
diutia ob con
trahendi mo
dum.

(i) S. *C, S, Off, 10 Dec. 190 — Postulatio Episcopi Argentines* — « Beatissime Pater — Per decreta
« S. R. et U. Inquisitionis dierum 20 Februarii 1888 et
« i Martii 1889 s. V. benigne facultatem fecit Ordinariis,
« parochis communicabilem, etiam per habitualem sub·
« delegationem, qua, urgente mortis periculo, dispensare
« valeant cum iis qui iuxta leges civiles sunt coniuncti,
« aut alias in concubinatu vivunt, super impedimentis
• quantumvis publicis matrimonium iure ecclesiastico di-
«rimentibus, excepto sacro Presbyteratus Ordine, ct
«affinitate lineae reçue ex copula liciti proveniente.
« Cum vero non sit parvus numerus matrimoniorum
« minorum, quae, spretis Ecclesiae legibus, coram solo
« magistratu civili vel coram ministcllo quoque acatho-
« lico attentantur, neque raro eveniat ut pars catholica
« cum parte acatholica in concubinatu vivat, infrascriptus
« Ordinarius humillime rogat, ut facultas, parochis quo-
« que, etiam per habitualem subdelegattoncm, commu-
« nicabilis, sibi benigne tribuatur, qua, urçcnte mortis
« periculo, super impedimento mixtae religionis dispen-
« sare valeat cum iis catholicis qui iuxta leges civiles
« vel coram ministcllo quoque acatholico cum pane
« acatholica sunt coniuncti, aut alias cum pane aca
« tholica in concubinatu vivunt. — Insuper idem Or-
« dinarius humillime postulat facultatem, parochis quo·
« que communicabilem, etiam per habitualem subde-
« legationem, qua urgente mortis periculo, cumulare
« valeat indultum quod petitur, cum supramemorato
« induito dici 20 Februarii 1888 ct 1 Martii 1889, quando
« praeter impedimentum mixtae religionis alia adsunt
« impedimenta, de quibus supra, ut morituri in tanta
« temporis angustia m facie Ecclesiae rite copulari ct
« propriae conscientiae consulere valeant. — Soinus be-
« nigne annuit pro gratia iuxta preces, exclusis tamen
« impedimentis de quibus in citatis decretis annorum
« 1888-1889; adservatis servandis ».

plures dies, vel per plures menses, vcl plures annos, vel etiam tempore indeterminato, aut perpetuo, prout ei placuerit, utendo ct fruendo re sua, nullum tamen ius in re ei conferre intendens, nec ullum consensum ab ca petens, cum eam velut plene possessam, iuris et consensus incapacem existimet. Nec mulier ullu.n consensum dare videtur, cum seipsam incapacem consensus vcl dissensus existimet. Quaeritur : haec unio ultima estne verum ct indissolubile matrimonium ?

3. luvcnis infidelis, cum in principem vcl magnatem eligitur, plures accipit uxores, quae ei vcl diversis diebus, vel etiam eadem die et momento in unum traduntur ; nullam vero accipit prae aliis cum speciali titulo et dignitate uxoris. Quaeritur an detur vera uxor.

R. Ad t. Ad mentem ; mens autem est a missionariis fideles monendos ut, attenta difficulute habendi missionarii adsistentiam in mortis articulo, omni studio satagant peccata vitare, ct in mortis periculo mutuam sibi adsistentiam praestent.

Ad 2. Quoad primum contrahendi modum, matrimonium esse validum, dummodo contractum non fuerit sub expressa conditione divortii. — Quoad vero secundum contrahendi modum, matrimonium esse nullum.

Ad 3. Non adesse verum matrimonium.

1701

B Q QCffil····

G/ca πandait ƒ‹tio ια eau··· matrirnohialibu pracunptam.

S. Poenitentiaria Ap. *12 Apr, 1889,* — Rescripta S. Poenitentiariae in causis matrimonialibus cum adfuit incestus publicus, clausulam sequentem in praesenti continent : *Remoto, quatenus adsit, scandalo, praesertim per separationem si fieri potest.* Hisce miserrimis temporibus non raro evenit ut separatio oratorum obtineri nequeat, aut quia plures iam habent liberos simul educandos, aut quia nusquam alibi habitare possunt ; ct tunc vix intelligi potest quaenam alia reparatio scandali exigi debeat, antequam dispensatio concedatur. Rogamus igitur ut S. Poenitentiaria benigne velit declarare num haec clausula « *remoto scandalo* » ita necessario dcbcat adimpleri, ut illa omissa, dispensatio fuerit nulliter concessa. Et quatenus affirmative:

1. Cum pluries acciderit ut, errore ducti, ita dispensaverimus, suppliciter petimus ut S. V. dispensationes huiusmodi benigne convalidarc dignetur, et, si opus sit, matrimonia exinde secuta in radice sanare.

2. Rogamus ut S. Poenitentiaria nobis velit indicare quibusnam praesertim mediis remotio seu reparatio scandali, defectu separationis, procurari debeat aut possit. Sufflcitnc, v. g. ut in ecclesia inter Missarum solemnia publice denuntietur matrimonium inter oratores contrahendum, vel ut oratores, aut alteruter eorum, ante dispensationis exccutioncm sua peccata confiteatur?

R. Separationem praeferri aliis modis reparationis scandali; si hacc fieri nequeat, scandalum esse reparandum, sed modum scandali reparandi remitti prudenti arbitrio ct conscientiae Ordinarii, iuxta cuiusque casus exigentias. Casu quo omissa sit separatio, et scandalum alio modo reparatum, acquiescat; secus, si aliquo in casu scandali reparationem omiserit, sileat, ct in posterum cautius sc gerat.

1702

S. Poenitentiaria Ap. *Apr. 1889.* – matuandic Il Vescovo *N.* umilmente sottopone all'autorevole giudizio di V. S. Rrtia il caso purtroppo frequente di usura del *died* e ðell *otto* pcr cento chc riscuotesi anche dai buoni cristiani, in vista del lucro quasi egualc chc sempre con maggiore puntualità si trarrebbe dagli stessi capitali, se fossero suile nuove banchc impiegati. Aggiungasi che il citato *per cento* si vuol percepirc, il più delle volte, anche netto di ricchczza mobile, stante il timore di una gravbsa multa cui andar dovrebbc soggetto il creditore, nella facile ipotesi di necessaria pubblicazionc del titolo creditorio per rimborsare le mutuate somme. Ed à per assicurare la pace di coscienza che il sotloscritto implora 1'oracolo di cotcsto Tribunale.

R. Cum fructus pecuniae taxare per modum regulae periculosum sit, Ven. in Christo Pater Episcopus orator in singulis casibus rem decernat iuxta praxim communem servatam ab hominibus timoratae conscientiae respectives in locis et temporibus.

1703

Circa abuuo admittendi beterodo&oi ad c.·nendum in catholicorum cc·clcsiia.

S. C. S. Off. r *Maii [889.* — Vtc. Ap. *N.* — Imploro in via d'eccezione la facoltA di permettere ad alcuni scismatici ed cretici, eventualmente anchc israeliti, specialmentc fanciulli e fanciulle che frequentano le nostre scuole congregazioniste, di poter cantare nellc nostre chicse ed oratori. Specialmentc a S.. ciô è utilissimo, essendo scarso il numero dei cantori c cantatrici cattoliche. Ciô riesce a maggior decoro delle funzioni, massime nel mese di Maggio, e nelle grandi solennité. D'altronde non sembra esservi alcun pericolo; la sorveglianza e attiva, e con tal mezzo si allettano gli cterodossi a frequentare le nostre funzioni chc loro piacciono assai ; frequenti volte è questo il principio del loro ravvicinamcnto, c poi della loro conversione. In oriente questo costume e assai diffuso, specialmentc nelle scuole delle Congregazioni religiose. Volcrlo togliere atfatto non so se sarebbe scevro d'inconvcnieoti.

R. Instet Vicarius Ap. ut quo citius et efficacius amoveantur abusus de quibus agitur; ct inierim curet ut pueri catholici doceantur accurate cantus liturgicos.

1704

Cire condiment ex dipc.

S. C. S. Off. / *N*un *ï88(μ* — Se lesprcssionc *condimenti di grasso* usata negl' indulti per la Quaresima, e pei condimenti ira 1'anno, debba intendersi dei grasso di qualunque animale.

R. Affirmative.

1705

An taccrdo» ciiholicn» dciuhdot haereticos *d sepulcrum comitari posait.

S. C. S. Off. *8 Maii r88q.* — Bukahbst — Sc, attesi gravissimi inconvenienti, si possa lecitamente accordarc ai protestanti nclla sepoltura dci loro defunti Γaccompagnamento del sacerdote cattolico.

R. Negative; et ad mentem. La mente è che si risponda all'Arcivescovo di Bukarcst che quando 1'intcrvento degli ecclesiastici ai funerali c alie sepolture degli cterodossi riveste in qualche modo i carattcri di axione sacra, come nei casi esposti, la S. Sede ha costantcmente dichiaralo tale intervento non essere lecito; c per sua norma gli si communichi il decreto di fer. IV 3o Marzo 1859 partccipato gil all'Arcivescovo di Vienna, cheè dei tenore seguente: « Parochum, uti parochum, funeribus acatholi« eorum adesse non posse: si vero tantum civi« liter assistat, absque vestibus sacris ct absque « ulla communicatione in ritu sacro cum hac« rcticis, tolerari posse, dummodo notoric con« stet dc vinculo cognationis sive amicitiae inter « parochum et defunctum acatholicum ». Perché poi i suoi parrochi in avvcnirc non abbiano ad incontrare molcstic, il Vescovo ricorrente li esorti a bene istruire i loro sudditi intorno a ciô chc c loro permesso o proibito nelle dette circostanzc, c il Vescovo stesso, *data occasione,* c specialmentc in tempo di sacra Visita aggiunga a quelli dci parrochi i suoi autorevoli insegnamenti.

1706

Causas matrimoniales decidere nonnunquam licet praetermittit tolemnitaiibut in Const. *Dri miteralfonc* praescripti».

S. C. S. Officii 5 *1889.* — Quando agitur dc impedimento disparitatis cultus, ct evidenter constat unam partem esse baptizatam, ct alteram non fuisse baptizatam ; quando agitur de impedimento ligaminis, ct certo constat primum coniugem esse legitimum et adhuc vivere ; quando denique agitur de consanguinitate aut affinitate cx copula licita, aut etiam de cognatione spirituali, vcl de impedimento clandcstinitatis in locis ubi decretum Trident. *Tametsi* publicatum est, vel uti tale diu observatur, dummodo ex ceno et authentico documento, vel, in huius defectu, cx cenis argumentis evidenter conster deexistentia huiusmodi impedimentorum super quibus Ecclesiae auctoritate dispensatum non fuerit; hisce in casibus, praetermissis solcmnitatibus in Constitutione Apostolica *Det miseratione* requisitis, matrimonium poterit ab Ordinariis declarari nullum, cum interventu tamen defensoris vinculi matrimonialis, quin opus sit secunda sententia (1).

HO?

De quodam ontono quo utuntur catholici ct haercT.ci.

S. C. S. Officii 5 *lunii r88j.* — Vrc. Ap. Malacen. — Per i soldati della guarnigionc in*ɡlc il governo brittannico ha gia da lungo tempo editicuto una cappella unica, ove alternativamente ad ore diverse hinno luogo nella Domenica le funzioni religiose per i soldati cattolici c protestanti. Esistono alie duc cstremitâ della cappella due altari, destinato ciascuno csclusivamente ad un culto; c durante il scrvizio religioso o cattolico o protestante, rimane celato da una cortina 1'altare dell'altro culto. Il Vicario Ap. attesa la difficolca di ottencrc dal governo la ertzione di un'altra cappella, domanda se puô tollerarsi 1'uso attuale.

R. Attentis expositis, usum, de quo quaeritur, tolerari posse, dummodo scandalum absit, ct nulla alia habeatur ecclesia in qua catholici milites religionis officiis satisfacere valeant; et ad mentem. Mens est ut Vicarius Ap. sollicite curet ut a gubernio britannico erectionem capellae obtineat, quae soli catholicorum usui sit destinata; ct si quidem gubernium recuset, studeat capellam huiusmodi, quo citius fieri potest, aedificari, conrogatis undecumque eleemosynis.

1708

An a capellsm» militaribus coiittendum iuramentum Mullae *Ex*

S. C. S. Officii rp *[unii 1889.* — Tunk. Orient. — Sc i cappcllani militari terrestri dclTcscrcito franccse (nel Tunkino) sieno o no obbligati a l cmettere il giuramento prcscritto da Benedetto XIV nclla Bulla *Ex quo.*

R. Non teneri cum munus exercent cappellani militaris; teneri cum alquod munus missionarii obeunt.

1709

Dc festo ʘ. Cordi» lesu ct de Mim* vot>x i Elusdcin m prima fena VI calRSque menti».

S. R. C. -‹? *lunii 1889.* — Urbis ɛγ Orbis — Altero nunc clabente sacculo, cx quo Redemptoris nostri praecipua caritatis beneficia, sub Ipsius Sacratissimi Cordis symbolo, cultu pe-

(1) S. C. S. *Ojf. 14 Ftbr. 1S94.* — « An dccre• tum S. Ŏ $ lunii 1889 quo in nonnullis causis matrimonialibus derogatur solcmnitatibus Constitutionis « Benedictinae, sit generale nec nc. — R. Affirmative ».

culiari, mirifice in dies adauctu, a fidelibus coepta sunt ; enixas iteratasque preces Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIП quamplurimi sacrorum Antistites, cleri etiam ac populi vota depromentes, undique porrexerunt, ut Festum SS. Cordis Icsu, a tel. ree. Pio Papa IX sub ritu duplici maiori universae Ecclesiae praescriptum (Decr. S. R. C. 23 Augusti r856 *Ex quo)*, deinceps ad ritum duplicis primae classis, citra obligationem festivi praecepti, elevare dignaretur.

Porro Beatissimus Pater, cui nihil potius est quam ut fideles *crescant in gratia et cognitione Domini Nostri [esu Christi, ipsiusque sciant supereminentem scientiae caritatem,* huiusmodi supplicia vota libentissime excepit: eo praecipue animum suum intendens, ut gliscentibus impietatis conatibus, fideles in hac saluberrima devotione perfugium ct munimen inveniant, ct vehementiori erga amantissimum Redemptorem amore inflammati, digna Ei laudis et placationis obsequia persolvant simulque pro Fidei incremento cl christiani populi pace atque incolumitate divinas miserationes ferventibus implorent. Hisce permotus Beatissimus ipse Pater, Sacrorum Rituum Congregationis audito consilio, de speciali gratia ct privilegio, decernendum censuit :

Nulla facta immutatione relate ad cos, qui amplioribus ex Apostolicae Sedis induito gaudent privilegiis, Festum Sanctissimi Cordis lesu ritu duplicis primae classis sine octava in universa Ecclesia amodo celebretur, absque praecepto audiendi Sacrum et a servilibus operibus abstinendi.

Idem Festum Feria VI post Octavam Corporis Christi, veluti in sede propria, recolatur; ct nonnisi solemnitatibus primariis eiusdem ritus occurrentibus locum cedat : quibus in casibus, die immediate ea festa sequenti, veluti in sede propria, reponatur.

In concurrentia Festi SSriii Cordis lesu cum die octava Corporis Christi, Vesperae integrae fiant de eadem octava, sine ulla commemoratione, attenta indole peculiari utriusque Festi. Quoad concurrendam vero cum duplicibus primae classis ambae Vesperae ordinentur ad tramitem rubricarum ct decretorum Sacrae Rituum Congregationis.

Insuper ad fidelium pietatem erga Sacratissimum Cor lesu impensius fovendam, Sanctissimus Dominus Noster libens ultro concessit, ut in cunctis ecclesiis ct oratoriis, in quibus die festo, sive proprio sive translato, ipsius Sacri Cordis Icsu, coram Sanctissima Eucharistia persolventur divina officia; clerus et populus, qui hisce officiis interercrit, easdem lucretur Indulgentias, quas fidelibus , divinis officiis per octiduum Corporis Christi adsistentibus, Summi Pontifices elargiti sunt.

In iis vero ecclesiis ct oratoriis, ubi Feria VI, quae prima unoquoque in mense occurrit, peculiaria exercitia pietatis in honorem divini Cordis, approbante loci Ordinario, mane peragentur ; Beatissimus Pater induisit, ut hisce exercitiis addi valeat Missa votiva dc Sacro Corde lesu ; dummodo in illam diem non incidat aliquod Festum Domini, aut duplex primae classis, vcl Feria, Vigilia, Octava cx privilegiatis : dc cetero servatis rubricis.

Voluit demum Sanctitas Sua, ut per hoc Decretum expediantur Litcrae Apostolicae in forma Brevis (1).

1710

Lift, encycl. S. C. de Prop. Fide *jo lunii 188g* — Sacrae huic Fidei Propagandae Congregationi dudum iam anteactis temporibus auctoritas per Summos Pontifices facta fuerat tribuendi Archicpiscopis, Episcopis, Vicariis et Praefectis Apostolicis, aliisque Missionum Moderatoribus ab eadem S. Congregatione dependentibus, facultatem erigendi in locis sibi subicctis quascumquc pias Sodalitates a S. Sede adprobatas, iisque adscribendi utriusque sexus christifideles, ac benedicendi coronas ct scapularia carumdem Sodalitatum propria cum applicatione omnium Indulgentiarum, quas Summi Pontifices, praedictis Sodalitatibus, coronis ct scapularibus impertiti, sunt. Verum postquam per decretum S. Congregationis Indulgentiarum et SS. Reliquiarum editum dic 16 Julii anno 1887, constitutum est (K. /i. 405) quoad Confraternitatcs SS. Trinitatis, B. M. V. a Monte Carmelo, ct Septem Dolorum, nc eaedem erigantur *nisi requisitis antea et obtentis a respectivorum Ordinum Superioribus pro tempore existentibus literis facultatifs pro earumdem erectione,* a nonnullis dubitatum est num praedictum decretum loca etiam Missionum respiceret, in quibus plura rerum adiuncta prohibent quominus quae per illud praecipiuntur commode possint execution! mandari. Quapropter ad omnem ambiguitatem e medio tollendam SSrîius D. N. Leo

,ar ^rcicfl ^ Confraunuum ·π

(1) Sacrae R C. proposita fuerunt seqq. dubia: « î Utrum Indultum dc Missa votiva Sacratissimi Cor- • dis lew in prima feria VI cuiusque mensis iuxu de- « arctum Urbij rf *Orbii N.* 5712, dici 28 Iunii 1889, «valeat etiam pro ecclesiis,ubi unus tantum sacerdos • adest, qui Missam conventualcm officio convenjcn- • tem celebrare debet. — 2. Utrum praefata Missa « vociva celebrari possit diebus festivis de praecepto « in ecclesiis, ubi unus tantum sacerdos adest, qui ap- « plicare tenetur pro populo. — j. Utrum eadem « Missa dici possit in festo Purificationis B, M. V. cum «hoc festum incidit in supradictam feriam VI». — Et S. C. respondit: *(17 Martii 1902)* « Ad 1. ct 2. Nc· « gative. — Ad j Item Negative, attento mysterio, « ob quod festum Purificationis B. M. V. acquipara- « tur festo Domini ».

Pp. XIII in Audientia diei 15 superioris mensis Decembris a R. P. D. Secretario praedictae S. C. Indulgentiarum et SS. Reliquiarum habita declarare benigne dignatus est Sacrum hoc Consilium Propagandae Fidei eisdem facultatibus quoad erectionem Confraternitatum a S. Sede adprobatarum uti prosequi posse quas ante promulgationem praedicti Decreti diei 16 Iulii anno 1887 habebat. In Audientia vero diei 3i superioris mensis Martii habita ab infrascripto Sacrae Congregationis de Propaganda Fide Secretario eadem Sanctitas Sua insuper iussit ut per hanc S. Congregationem, non obstante quavis praevia S. Sedis prohibitione, libera facultas tribui possit erigendi etiam Confraternitates SSrTii Rosarii, ita tamen ut fideles iis adscript! non lucrentur nisi Indulgentias communiter concessas omnibus in genere Confraternitatibus canonice erectis. Moderatores igitur Missionum huic Sacrae Congregationi Fidei Propagandae subiecti facultates ab eadem sibi faciendas quoad omnium Confraternitatum erectionem, fidelium in easdem adgrcgationem, scapularium benedictionem et indulgentiarum applicationem, valide et licite exercere se posse sciant quin a quopiam cuiusvis Regularis Ordinis Moderatore veniam aut assensum expetere aut obtinere antea teneantur. Quoad Confraternitatcs SStTri Rosarii tamen, si velint eas ita constitutas ut fruantur etiam peculiaribus illis indulgentiis, quae competunt Confraternitatibus erectis auctoritate Magistri Generalis Ordinis Praedicatorum, tunc ad eum recursum habeant oportet.

Grci facultatem fideles Confratemitatibut adscribendi.

Hac vero data opportunitate nonnulla insuper quoad praedicta notantur. Dubitarunt aliqui num ad adgregandos fideles cuiusdam loci alicui Confraternitati necessaria foret praevia ibidem eiusdem Confraternitatis canonica erectio. Verum licet id in fidelium commodum profecto cederet, ac plerumque consulendum videatur, necessarium tamen non est cum sacerdotes adsunt qui fideles in Pias Sodalitates adsciscendi facultatem habeant. Hoc tamen in casu sacerdotes praedicti tenentur fidelium cooptatorum nomina ad proximiorem Confraternitatem, cui eos adlegerint, transmittere, aut ad proximiorem domum religiosam respectivam, si de Confraternitatibus agatur quae regularis cuiusdam Ordinis auctoritate fuerint erectae.

De adseriptorum nominibus in albo Confratcrnlutum recensendis.

Quod vero pertinet ad recensenda in albo Confraternitatum nomina fidelium iisdem adlectorum, id tamquam necessaria conditio absolute requiritur ut indulgentias Confraternitatibus adnexas lucrari fideles queant. Quapropter ab ea lege derogari nequit nisi per peculiaria indulta quae solum determinatos casus ct certa loca respiciant. Attamen quando ob ingentem fidelium adgregandorum numerum alia ve ratione contingat eorum nominum in albo recensionem difficultates sacerdoti cooptanti facessere, tunc designare is poterit unam vel plures pro opportunitate sibi visas personas, quae fidelium nomina scripto referant in catalogum, quem ipse postea subsignabit, et ad proximiorem Confraternitatcm seu domum religiosam, uti superius dictum est, transmittat.

1711

be roto paupcrXalU a Regularibus mttaionarita «errando.

Litt, encycl. S. C. de Prop. F. 70 *tun'd t88g.* — Cum viris religiosis, qui paupertatis voto sese voluntarie obstrinxerunt, nil magis cavendum sit quam illud studiose sancteque servare, quod ceterarum religiosarum virtutum tutissimum est munimentum ac custodia fidissima, ideo haec S. C. semper adnixa est ne viris religiosis qui apostolico ministerio in exteris missionibus exercentur ulla suppeteret occasio, qua a praedicti voti arcta diligentissirnaque observantia deflecterentur. Quapropter nullum unquam pecuniae usum eisdem permittendum censuit nisi tunc solum cum urgens necessitas impelleret, atque hunc eumdetn, impendente gravi necessitate, pecuniae usum quibusdam arctioribus cautelis coercere voluit in recentioribus facultatum formulis ; ut praevia scilicet accedat respectivi superioris licentia, ne in laqueum diaboli per praedictam facultatem temere quisquam incideret (1). Quoad missionarios vero Ordinis Capueeinorum, qui laudabili zelo in pluribus Missionibus ad fidei incrementum salutemque animarum adlaborant, hoc Sacrum Consilium Fidei Propagandae *Statutum* quoddam ad quinquennale experimentum decreto diei 25 mensis Iuiii anno 1887 adprobavit, quod omnes absque ullo discrimine missionarii Ordinis praedicti servare tenentur in omnibus. In huius Statuti paragraphe quinquagesima prima certa statuitur norma a praedictis missionariis servanda quoad usum pecuniae, etiam in itinere, et quoad particulare peculium. Porro praescriptam ibidem agendi rationem, quae cx ipsa obligatione servandae cx voto paupertatis exurgit, a missionariis Ordinis Capuccinorum religiose custodiri dubitandum profecto non est. Verum ne ullae ambiguitati quoad uniuscuiusque eorum obligationem locus pateat, hoc Sacrum Consilium nomini Christiano propagando in Congr. Generali habita die 6 superioris

(1) In formula facultatum pro missionariis Regularibus ita sc habet n. undecimus : « Deferendi, red- « piendi ac expendendi pro suis urgentibus, ac aliorum « ncccss itatibus pecunias quac a piis benefactoribus ipsi « fuerint oblatae, vcl alio legitimo modo ad eum per- « venerint, quatenus gravis adsit necessitas, ct praevia » Superioris licentia ».

mensis Maii litteras circulares dandas esse decrevit omnibus praedictis missionariis, quibus iisdem declaretur facultatem sub numero undecimo (inter ceteras, quae in apposito folio sunt descriptae) ipsis factam aut faciendam ab hac Sacra Congregatione, intclligendam omnino esse ad tramitem paragraph! 5t Statuti Missionum.

Hanc vero Sacrae Cong. sententiam relatam SSiTio D. N. Leoni Pp. XIII ab infrascripto Archiep. Tyren, eiusdem S. C. Secretario in Aud. diei *12* superioris mensis Maii, Sanctitas Sua benigne adprobavit ratamque habuit.

1712

(k in J.110 OHOAw «Clunia cC *btfiaeoriâ pro ?iXnubBl m* Ex Litt S. C. S. Officii / *Iulii 1889.* — Nella Congregazionc di Fer. IV. 26 Giugno riferita ristanza dei P. Generale dei Cappuccini diretta ad ottcncrc chc nclla facoltà solita concéderai a quei missionari circa lc astinenze c i digiuni comundati dalla Chiesa si vogliano alfresi comprcndcrc le astinenze c i digiuni comandati dalla regola dellOrdine, gli Etfti Inquisitori Generali hanno decretuto: *Affirmative, iuxta antiquam formulam restituendam, nedum pro sacerdotibus sed etiam pro laicis missionariis Regularibus,* Questo decreto nello stesso giorno fu approvato dal S. Padre.

1713

ρ«οτ|3.ιρ·ι- Utiooc in bacfcncorem eccie- Ex Litt. S. C. de Prop. F. *8 Iulii t88q* (ad Akckikp. Mar îanopoli r.) — Quidam *N.* istius archidioecesis petierat facultatem pulsandi in diebus festis organa in templis protestandum ad victum sibi procurandum. S. Congregatio S. Officii super precibus, uti supra, hoc edidit decretum Fer. IV, dic 19 elapsi Iunii: < Illicitum esse in templis haereticorum, cum « ibi falsum cultum exercent, organum pul- < sare. Et responsum communicetur R. P. < D. Archicpiscopo Marianopolitano ». Quod decretum SSrîius D. N. Leo XIII eadem dic ratum habuit el confirmavit.

1714 9

d« moue baptiem·» 1 * Litt. S. C. S. Officii *3 Aug. 1880.* — Nella Congr. di fer. IV. 3i Luglio u. s. esaminato il dubbio proposto dal Vic. Ap. dei Tonkino Occid. circa la validità della formula battesimale *Ego te bapligho in nomine Patri ct Firii ct Fritui Sancti,* gli Ertii Cardd. Inquisitori Generali hanno emanato il seg. decreto approvato nello stesso giorno dal S. Padre: *Baptizatos hac forma non esse inquietandos ; catechistas rite instruendos.*

1715

' ▬ - =S C. EE. et RR. *rr Augusti tSSg.* — A ut um Ecclesia catholica hoc omnino habet, ut cum «sn^erw.em. a(j christianam fovendam pietatem, tum ad vitia extirpanda suas vires omnes iugiter intendar. Hinc nostra fere aetate nedum verae Congregationes Religiosae in magnum Christianae civilisque rcipublicae bonum excrevere, verum etiam aliae fidelium piae sunt formatae societates, quae ct consilia evnngciica sequerentur, et charitatis officia maiori libertate obirent, a quibus, per temporum nequitiam, exercendis Religiosae familiae aut paene aut omnino prohibentur. Cum autem piae istae fidelium societates, non secus ac verae Religiosae Congregationes a S. Scdc laudatae fuerint, earumque statuta approbata, ac novae insuper societates huiusmodi approbari postularent, de earumdem societatum natura, deque S. Sedis mente in illis approbandis coeptum est disputari. Qua de causa in generali S. R. E. Cardinalium Congregatione Episcoporum ct Regularium de mandato SS. I). N. Leonis PP. XIII, duo haec quaesita sunt:

L Utrum expediat, ut S. Congregatio Episcoporum ct Regularium decretum laudis .aut approbationis concedat Institutis illis, quae praeter sorores in communitate viventes, habent obstrictas votis simplicibus sive temporaneis sive perpetuis alias sorores, quae propriis in domibus vivunt, quin signum aliquod prae se ferant externum, per quod innotescat eas membra esse alicuius Regularis Instituti.

II. Utrum expediat, ut eadem S. C. concedat decretum laudis aut approbationis Institutis illis, quorum membra, etiamsi iq communitate vivant, nullum tamen eiusdem instituti signum prae se ferunt, quinimo student occultare tam Institutum ipsum quam eius naturam.

Porro in plenaria Congregatione habita in Palatio Apostolico Vaticano die *21* mensis Iunii anni 1889 ErTii PP. decreverunt: — Sacra Congregatio quando laudat vel approbat huiusmodi Instituta, etiam sub expresso Congregationum nomine, ea intendit laudare aut approbare non quidem uti Religiones formales votorum solemnium, neque etiam ut formales scu veras Religiosas Congregationes votorum simplicium, sed tantum uti pias sodalitates, in quibus, praeter alia quae iuxta hodiernam Ecclesiae disciplinam desiderantur, ncc religiosa professio proprie dicta emittitur, sed vota, si quae fiant, privata censentur, non publica, nomine Ecclesiae α legitimo superiore accepta. Haec insuper sodalitia laudat vel approbat S. C. sub essentiali conditione quod plene pcrfectcque respectivis Ordinariis innotescant, ac eorum omnino subsint iurisdictioni. Denique harum sodalitatum membra, quamvis nullum regulare habitum deferant, attamen satagant, ut in scipsis *non sit.... indumenti vestimentorum cultus* (L Pet. III, 3) nec aliquid quod cuiusquam offendat adspcctum, sed, *quod decet* religiosas personas, *promittentes pietatem per*

opera bona (I. Timoth. II. 10.) caveantque ne, quod per spiritus prudentiam occulitur, per prudentiam carnis in culpabilem simulationem degeneret. — Hoc autem decretum Sanctitas Sua ratum habuit ac confirmavit, et in huius generis Institutorum statutis inseri praecepit.

1716

De chirurgica operatione vulgo craniotomla.

S. C. S. Off. /4 *Aug. 1889.* — In scholis catholicis tuto doceri non posse licitam esse operationem chirurgicam quam *craniotomiam* appellant, sicut declaratum fuit die 28 Maii 1884, et quamcumque chirurgicam operationem directe occisivam foetus vel matris gestantis.

1717

Dc cultu Sancti loieph Sponti Beatae Mariae Virginis.

Ex Litt. Ap. Leonis PP. XIII /5 *Augusti 1889.* — Quo sc placabiliorem ad preces impertiat Deus, pluribusque deprecatoribus, Ecclesiae suae celerius ac prolixius opituletur, magnopere hoc arbitramur expedire, ut una cum Virgine Deipara castissimum eius Sponsum Beatum losephum implorare populus Christianus praecipua pietate et fidenti animo insuescat: quod optatum gratumque ipsi Virgini futurum, certis de caussis iudicamus. Profecto hac in rc, dc qua nunc primum publice dicturi aliquid sumus, pietatem popularem cognovimus non modo pronam, sed vclut instituto iam cursu progredientem : propterea quod losephi cultum, quem superioribus quoque aetatibus Romani Pontifices sensim provehere in maius et late propagare studuerant, postremo hoc tempore vidimus passim nec dubiis incrementis augescere, praesertim postea quam Pius IX fel. rec. Decessor Noster Sanctissimum Patriarcham, plurimorum Episcoporum rogatu. Patronum Ecclesiae Catholicae declaravit. Nihilominus cum tanti referat, venerationem cius in moribus institutisque catholicis penitus inhaerescere, idcirco volumus populum Christianum voce imprimis atque auctoritate Nostra moveri.

Cur Beatus loseph nominatim habeatur Ecclesiae patronus, vicissimque plurimum sibi Ecclesia dc cius tutela patrocinioque polliceatur, caussae illae sunt rationesque singulares, quod is vir fuit Mariae, et pater, ut putabatur, lesu Christi. Hinc omnis eius dignitas, gratia, sanctitas, gloria profectae. Certe matris Dei tam in excelso dignitas est, ut nihil fieri maius queat. Sed tamen quia intercessit losepho cum Virgine Beatissima maritale vinculum, ad illam praestantissimam dignitatem, qua naturis creatis omnibus longissime Deipara antecellit, non est dubium quin accesserit ipse, ut nemo magis. Est enim coniugium societas necessitudoque omnium maxima, quae naturû suâ adiunctam habet bonorum unius cum altero communicationem. Quocirca si Sponsum Virgini Deus losephum dedit, dedit profecto non modo vitae socium, virginitatis testem, tutorem honestatis, sed etiam excelsae dignitatis eius ipso coniugali foedere participem. Similiter augustissima dignitate unus eminet inter omnes, quod divino Consilio custos filii Dei fuit, habitus hominum opinione pater. Qua ex re consequens erat, ut Verbum Dei losepho modeste subesse, dictoque esset audiens omnemque adhiberet honorem, quem liberi adhibeant parenti suo necesse est. Iamvero ex hac duplici dignitate officia sponte sequebantur, quae patribusfamilias natura praescripsit, ita quidem ut domus divinae, cui losephus praeerat, custos idem et curator et defensor esset legitimus ac naturalis. Cuiusmodi officia ac munia ille quidem, quoad suppeditavit vita mortalis, revera exercuit. Tueri coniugem divinamque sobolem amore summo et quotidiana assiduitate studuit : res utrique ad victum cultumque necessarias labore suo parare consuevit ; vitae discrimen, regis invidiâ conflatum, prohibuit, quaesito ad securitatem perfugio : in itinerum incommodis exiliique acerbitatibus perpetuus et Virgini et lesu comes, adiutor, solator extitit. Atqui domus divina, quam losephus velut potestate patria gubernavit, initia exorientis Ecclesiae -ontinebat. Virgo Sanctissima quemadmodum lesu Christi Genitrix, ita omnium est Christianorum mater, quippe quos ad Calvariae montem inter supremos Redemptoris cruciatus generavit : itemque lesus Christus tamquam primogenitus est Christianorum,qui ei sunt adoptione ac redemptione fratres. Quibus rebus caussa nascitur, cur Beatissimus Patriarcha commendatam sibi peculiari quadam ratione sentiat multitudinem Christianorum, ex quibus constat Ecclesia, scilicet innumerabilis isthaec perque omnes terras fusa familia, in quam, quia vir Mariae et pater est lesu Christi, paterna propemodum auctoritate pollet. Est igitur consentaneum, et Beato losepho apprime dignum, ut sicut ille olim Nazarcthanam familiam, quibuscumque rebus usuvenit, sanctissime lucri consuevit, ita nunc patrocinio caelesti Ecclesiam Christi tegat ac defendat.

Hacc quidem, Venerabiles Fratres, facile intclligitis cx eo confirmari, quod non paucis Ecclesiae Patribus, ipsa a.lscntientc Sacra Liturgie, opinio insederit, veterem illum losephum, lacobo Patriarcha natum, huius nostri personam adumbrasse ac munera, itemque claritate sua custodis divinae familiae futuri magnitudinem ostendisse. Sane praeterquam quod idem utrique contigit ncc vacuum significatione nomen, probe cognitae vobis sunt aliae cacdemque perspicuae inter utrumque similitudines : illa imprimis, quod gratiam adeptus est u domino suo benevolcntiamquc singularem : cumque ici familiari esset ab eodem praepositus, prosperitates secundacquc res herili do-

mai, Iosephi gratià, affatim obvenere. Illud deinde maius, quod regis iussu toti regno summa cum potestate praefuit : quo nutem tempore calamitas fructuum inopiam caritatemque rei frumentariae peperisset, aegyptiis ac finitimis tam excellenti providentia consuluit, ut eum rex fj/vj/orem *mundi* appellandum décrètent. Ira in vetere illo Patriarcha huius expressam imaginem licet agnoscere. Sicut alter prosperus ac salutaris rationibus heri sui domesticis fuit, ac mox universo regno mirabiliter profuit, sic alter christiani nominis custodiae destinatus, defendere ac tutari putandus est Ecclesiam, quae vere domus Domini est Deique in terris regnum.

Est vero cur omnes, qualicumque conditione locoque, fidei sese tutelaeque Beati Iosephi commendent atque committant. Habent in Iosepho patresfamilias vigilantiae providentiaeque paternae praestantBsimam formam: habent coniuges amoris, unanimitatis, fidei coniugalis perfectum specimen: habent virgines integritatis virginalis exemplar eundem ac tutorem. Nobili genere nati, proposita sibi Iosephi imagine, discant retinere etiam in afflicta fortuna dignitatem ; locupletes intelligant, quae maxime appetere totisque viribus colligere bona necessc sil. Sed proletarii, opifices, quotquot sunt inferiore fortuna, debent suo quodam proprio iure ad Ioscphum confugere, ab coque, quod imitentur, capere. Is enim, regius sanguis, maximae sanctissimacque omnium mulierum matrimonio iunctus, pater, ut putabatur, filii Dei, opere tamen faciendo aetatem transigit, et qaaecumquc ad uorum tuitionem sunt necessaria. manu et arte quaerit. Non est igitur, si Terum evquirimr, tenuiorum abiecta conditio: neque vacat dedecore, sed valde potest, adtoncta rirtute, omnis opificum nobilitari laboK k>xphax, cMWra et suo ct parvo, angttsfu» oam illa ressokare coitus necessario conicMKtas aeqoo amnio exoeboqoe rud:. Kxtxoet ad exe-rpUr fi.n mi. qui accepti servi Cuvi vît dccBtâû» oeenisa. wmzsam ksopitza **etqce** ad\cwr»a:x? vcvcsrate xocsrdk Harczi .xxç tatwc ΓΓΓ.-? oeccr: er.gzrr ar^zsas et ae**Aas -roars egee.** «C qeccqaot ærceôe **vχı- ?aènat: criées » ezsergcTr ex** egestate et meliorem statum acquirere concessum est non repugnante iustitia, ordinem tamen providentiâ Dei constitutum subvertere, non ratio, non iustitia permittit. Immo vero ad vim descendere, ct quicquam in hoc genere aggredi per seditionem ac turbas, stultum consilium est, mala illa ipsa efficiens plerumque graviora, quorum leniendorum caussâ suscipitur. Non igitur seditiosorum hominum promissis confidant inopes, si sapiunt, sed exemplis patrocinioque Beati Iosephi, itemque materna Ecclesiae caritate, quae scilicet dc illorum statu curam gerit quotidie maiorem.

Itaque plurimum Nobis ipsi, Venerabiles Fratres, dc vestra auctoritate studioque episcopali polliciti : nec sane diffisi, bonos ac pios plura etiam ac maiora, quam quae iubentur, sua sponte ac voluntate facturos, decernimus, ut Octobri toto in recitatione *Rosarii,* de qua alias statuimus, oratio ad Sanctum Iosephum adiungatur, cuius formula ad vos una cum his Litteris perferetur (1); idque singulis annis perpetuo idem servetur. Qui autem orationem supra dictam pie recitaverint, indulgentiam singulis septem annorum totidemque quadragenarum in singulas vices tribuimus. Illud quidem salutare maximeque laudabile, quod est iam alicubi institutum, mensem .Martium honori Sancti Patriarchae quotidiana pietatis exercitatione consecrare. Ubi id institui non facile queat, optandum saltem, ut ante diem cius festum in templo cuiusque oppidi principe supplicatio in triduum fiat. Quibus autem in locis dies decimus nonus Martii, Beato Iosepho sacer, numero festorum dc praecepto non comprehenditur, hortamur singulos ut cum diem privata pietate sancte, quoad fieri potest, in honorem Patroni caelestis, perinde ac de praecepto, agere nc recusent.

1718

S. Q S. Off. Aur. *i#Sa.* — Unctio renun (ta Extrema Unctione) nunquam praetermir. potest. nisi, in casibus particularibus, adJnb ds cautelis. decentiae satis consuli aliter aoqaeat (a). Uaaiooe.

cam ?-r$:rc teeebrarun certamine e cado adesto, e ><at αi — Pfcer-m Irsom e summo eripuisti rixae esscreoe. ca ©asc Bcderiam sinetim De ab SosxïHbes 1» c *s* mq©e a? cmm adverrit» tc defende : aosque «apafaa recc patrocfo»©. ut ad tui exemplar, « rrc esa sxscte v te p»c emori, scrap-'tenu m 40e » cacfa beancofiacaa assequi posumus. — Arnen. -z est. onutmur unevo reaac. Kzrv S. Corgreça: o S, CMcii uxta ea raat rrxsMVa faerant 1 mto .xuri 1 in S r s. ccBsmt ex rrc aecesseatc propcrèonata posse ©m ni quaeKKZxsveta a Λ baptismale (emirarum, ac etiam tcaae amtei Iram Sacramentum Extremae Uncriotâs v rx (quaeritur etcΛ

yr.^riia· WT.rr s Kv

1719

,M'H'o'.'"; inHiiuti» ct Soiiuti concc».

„ Ex Litt. S. C. Indulg. *,8 Sept. 1889* — E massima generale chc una modificazionc non sostaiujnje jj regole c statuti riguardanti comuniU religiose, confraternité, pic associazioni, fatta dalla competente autorità, non porta seco la perdita delle Indulgence c dcgli altri spirituali favori ad esse concessi dalla S. Sede.

1720

aafv7nfdn°. decim Sabl'ini pcnftndo.

Decr. S. C. Indulg. *21 Sept. r88y* — Abhinc pluribus annis sodales Confraternitatum sub titulo SSrtli Rosarii consueverunt singulare pietatis obsequium Brtiac Mariae Virgini tribuere quindecim Sabbatis haud interruptis vel immediate ante festum eiusdem B. Mariae Virginis sub memorato titulo, vel etiam quolibet infra annum tempore. Haec autem pia praxis, sacris iam Indulgentiis a Summis Pontificibus pro supradictis tantummodo Sodalibus ditata, in co sita est, ut nempe singulis praefatis Sabbatis sodales accedant nd sacramenta Confessionis et SSrtlae Eucharistiae, simulque aliquem devotionis actum eliciant in honorem quindecim mysteriorum , quae recensentur in marialibus precibus SSrtli Rosarii. Modo vero quum apud christifidelcs usus exhibendi huiusmodi obsequium B. Mariae Virgini frequentissimus invaluerit, preces delatae sunt SSrtlo Dfto Nostro Leoni Papac XIII, ut etiam christifidclibus devote peragentibus hoc pium exercitium caelestes Indulgentiarum thesauros benigne reserare dignaretur. Porro Sanctitas Sua, cui summopere cordi est, ut erga Bibam Virginem sub titulo SSrtli Rosarii cultus foveatur et pietas, relatas preces in Audientia habita dic 21 Septembris 1889 ab infrascripto Secretario Sac. Congregationis Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae peramanter excepit, et alia quacumque abrogata Indulgentia, quae fortasse pro universis christifidclibus eidem pio exercitio quomodolibet fuerit adnexa, omnibus utriusque sexus christifidelibus, qui in singulis haud interruptis quindecim Sabbatis vel immediate praecedentibus idem festum B. Mariae Virginis sub titulo SStfti Rosarii, sive etiam quolibet infrr annum tempore, vere poenitentes, confessi ac sacra Communione refecti tertiam saltem SSrtli Rosarii mysteria pie recoluerint, *Plenariam Indulgentiam,* defunctis quoque applicabilcm, semel tantum in uno cx supradictis Sabbatis, uniuscuiusque arbitrio eligendo, benigne concessit; in reliquis vero quatuordecim Sabbatis *Indulgentiam septem annorum totidemque quadragenarum,* animabus in Purgatorio detentis item applicabilem, clementer elargitus est. Praesenti *in perpetuum* valituro absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus (1).

172I

era «nationem matrimonii m raJrce.

Ex Litt. S. C. S. Off. 22 *Nov. r889.* — La sanazionc in radice non puô aver luogo senza che la parte cattolica conosca la nulliU del matrimonio , e adempia le condizioni del rescritto.

1722

Dc modo communicandt in Ordinatione neorrc€bJ'cro*

S. R. C. /7 *Ian. 1890.* — Harlkmrn. — 1. Num Pontifex in communicandis neopresbyteris adhibere valeat formulam *Corpus Domini Nostri Iesu Christi etc.;* vel potius hanc omittere?

2. An Pontifex communicare debeat neopresbyteros ante; vel postquam diaconi ct subdiaconi dixerint *Confiteor?*

R. Ad. i. Negative, ad primam partem ; Affirmative, ad secundam.

R. Ad 2. Affirmative, ad primam panem: Negative ad secundam.

Et dentur decreta in Syren, diei 3t Augusti 1872 ad 2; ct in una Marsorum dici 12 Novembris 1831 ad io (2). Quae quidem decreta, si bene perpendantur, minime pugnant cum Rubrica Pontificalis Romani de Ordina-

Attamcn notandum in Synodo Sutchuensi an. t8oj, confirmata decreto S. C. de Prop. Fid. 29 Iunii 1822, haec haberi : « Iam demum multis annis devicta est « importuna sinicarum mulierum verecundia in Extrc- « mae Unctionis Sacramento, quo decet ritu, admit· « tendo, ita ut absque ulla difficultate ct nemine re· « pugnante, iis fiat pedum unctio; unde super hac re « nihil statuendum occurrit, nisi ut nullus nnssionarius « salutarem hanc unctionem unquam omittere praesu· « mat etiam in mulieribus recenter ad fidem conver- « sis. Si qua autem verecundia, obmurmuratio, rccla· « matio vel oppositio forsan continual (quod a multis « iam annis non auditum est), missionarius huiusmodi « fideles adhuc rudes sedulo edoceat sanctitatem huius • ritus, ct ab eorum mentibus auferat omnem errorem « ct superstitionem quam circa cumdcm ritum conci· « pere potuerunt, ostendendo unctionem pedum mu· « licrum non esse honestati contrariam quando peragi· « tura sacerdotibus administrantibus sacramentum adeo « sanctum ct salutare, et cum omnibus circumspectio· • nibus et cautelis necessariis. Qua instructione prae· « via , sacramentum iis solis administretur quae un- it etionem pedum admittere acquieverint. Si tamen ni· « mis graves difficultates invenire (quae iamdiu occurrere « visae sunt), ct gentibus scandalum dare prudenter ve < reatur, tunc dumtaxat dicta unctio omitti poterit. Quoad • autem unctionis modum id advertat, minime neces- ■ sarium esse, ut pedes ex integro denudentur, sed suffi· « cit ut detegatur pars aliqua superior, ubi commode « unctio fieri possit ».

(1) Praefatum exercitum posse expleri, absque Indulgentiarum iactura, die Dominica a christifidclibus 3ui legitimo impedimento detinentur quominus illud ic Sabbati peragere valeant, patet cx decreto S. C. Indulg. /7 *Dec. 1892.*

(2) S. R. C. p *dug. 1S72;* « In praebenda Commu-

tione Presbyteri pane I. ct III ; sod earn non satis perspicuam declarant, ita ut pateat cx ipsis formulam, dc qua in primo dubio, esse omittendam ; ct presbyteros esse communicandos antequam diaconi ct subdiaconi recitent Confessionem.

1723

Grc» tinum f?"™" Irnpo* S.C.S.Off. 22 *Ianuarii r8go* — Chan-toso — Me (Vicario Ap.) in Europa commorante duo sacerdotes hic sunt consecrati. Ad Sinas reversus casu compcri, tum Episcopum tum sacerdotes assistentes, manus imponentes, caput consecrandis minime corporaliter sed solummodo pileolum tetigisse (1). Quapropter cos ad Episcopum statim remisi qui suppleret omissum. Nunc quaeritur utrum sufficiat unum Episcopum (absque sacerdotibus) solam manuum impositionem supplere, uti factum est, an potius pars tutior sit sequenda, et totius ritus reiterandus sit, et a quo Episcopo.

R. Cum in prima Ordinatione contactus physicus non defuerit, acquiescat.

1724

Gre· ib.noeo-prtMautatea kh^h〉 ttmțiaoi ibro-<g,:' g. C. S. Officii 5 *Febr. t8qo.* — Iaponiar Mkrid. — i. An in hac Missione teneamur servare abstinentiam in vigiliis quoad ieiunium suppressis.

rr 2. An christifideles prohibeantur comedere carnes, quoties per diem edunt, omnibus diebus quoad ieiunium simul ct abstinentiam abrogatis.

3. An obstringamur prohibitione ne permisceantur epulae in omnibus diebus item quoad ieiunium et abstinentiam abrogatis.

4. An obligentur christifideles, qui in quadragesima utuntur licentia vescendi carnibus, ad visitandam ecclesiam semel in hebdomada, ct ad recitandum ibi quinque *Pater, Ave Gloria* in honorem SS. Sacramenti, quia id in induito Missionis de Hong-Kong ad nos extenso, tamquam conditio a S. Sede inserta putabatur.

R. Ad i. Negative, facto verbo cum SSmo.

Ad 2. Negative.

Ad 3. Affirmative, in eadem comestione: ct ad mentem. Mens autem est quod ratione consuetudinis R. P. D. Vicarius Ap. id indulgerc valeat quod magis in Domino expedire iudicaverit, et idem Vicarius Ap. opportune instruat fideles eosque pedetentim inducere studeat ad observandam prohibitionem promiscuitatis.

Ad 4. Id remitti prudenti arbitrio ct conscientiae R. P. D. Vicarii Apostolici.

« niooe neo-presbyteris debetne adhiberi formula *Cor-* « *put dc.* vel potius illa debet omitti. -- R. Negative ». — 13 Nov. 18J1 : « An diaconi et subdiaconi in sacra Ordinatione dicere debeant *Confiltor* ante vel post· quam communicati sunt presbyteri. — R. Post Communionem praesbyterorum ».

1735

De potyuetü iniunfcfdi q»· bu· conccJuniuf

S. Poenitentiaria Ap. *8 Aprilis 1800.* — ÑICOTRÏRN RT IROPIKX. ---- In dispensationibus matrimonialibus a Sacra Poenitentiaria expeditis, saepe, iuxta causas expositas , inseritur clausula : *cum gravi et diuturna poenitentia salutari;* er in quibusdam aliis legitur haeccc praescriptio: *cum gravi poenitentia salutari.* Attenta hodie dominanti corruptione, pessimaque dispensatorum voluntate, qui quidem labiis promittunt, ac deinde promissa non exequuntur, atque etiam aliquoties impotentia eorum, eo quod a mane ad vesperam labori incumbere debeant, ut sibi victum comparent, quaeritur: — Potestne iniungi poenitentia per tres tantum menses, verum pluribus per hebdomadam vicibus adimplenda, quando praescripta est *gravis et diuturna,* ac per unum solum mensem, cum statuta fuit *gravis poenitentia salutaris,* idque ad evitandum novum sponsorum peccatum, stante firma certitudine, quod, celebrato semel matrimonio, iam nihil amplius curent, cum gravi propriae conscientiae damno?

R. In praefinienda poenitentiae qualitate, gravitate, duratione etc., quae dispensantis aut delegati arbitrio iuri conformi remittuntur, neque severitatis, neque humanitatis fines esse excedendos, rationemque habendam conditionis aetatis, infirmitatis, officii , sexus etc. eorum quibus poena irrogari iniungitur.

1726

De detentione facultill» imnii-

S. C. EE. et RR. *Apr. l8qO.* --- An de iure communi possit Episcopus subdclegare omnes sacerdotes suae dioecesis, ut possint dare investituram, scu mittere presbyteros institutos in possessionem beneficii, et professionem orthodoxae fidei audiant.

R. Ordinarium quoad immissionem in possessionem, posse delegare; quo vero ad fidei professionem excipiendam, non posse.

1727

circ« benedi-pu«maii».

S. R. C. *r6 April. 1890.* — Victoria» Nyasz. — i. An benedictio solemnis fontis Baptismatis possit vel debeat fieri Sabbato Sancto, in oratorio publico missionis in quo quidem administratur Baptismus, sed in quo non extat fons Baptismatis proprie dictus ad portam oratorii. Et quatenus Negative.

2. An saltem Sabbato Sancto aqua baplis-

(t) Huiusmodi pileolos missionarii in Sinis gestare solent quotiescumque Missam celebrant, Sacramenta administrant, vel alias sacras actiones peragunt. In ordinatione duorum sacerdotum, dc quibus agitur, pileolus super eorum capita inadvertenter relictus fuerat.

malis privatim, breviori formula utendo, consecrari debeat; vel potius antea consecrata, adhuc deinceps inservire possit.

3. An quum nova sacra Olea recipiuntur, nova aqua baptismalis consecrari debeat; vel potius aqua iam antea cum veteribus Oleis extra Sabbatum Sanctum consecrata, adhuc inservire possit.

Ad t. Negative.

Ad 2. Negative, ad primam partem; nisi obtineatur facultas ab Apostolica Sede: Affirmative, ad secundam; si non adsit nova aqua benedicta.

Ad 3. Affirmative, ad primam pariem; Negative, ad secundam.

1728

Qrca facultatem hJ ,^gro\oÎm morti» articulo.

S. C. S. Officii. 25 *Apr. 1890.* — Vicarius Generalis N..... sequentium dubiorum s°luD°ncm perhumilitcr expostulat, nempe: — Litteris S. Officii datis die 20 Februarii anno 1888 concessa est locorum Ordinariis facultas dispensandi, sive per se sive per ecclesiasticam personam sibi benevisam, aegrotos in gravissimo mortis periculo constitutos, quando non suppetit tempus recurrendi ad S. Sedem, super impedimentis quantumvis publicis matrimonium iure ecclesiastico dirimentibus, excepto sacro Presbyteratus Ordine, et affinitate lineae rectae ex copula licita proveniente. Decreto vero lato fer. IV die 9 Ianuarii 1889 declaratum est Ordinarios quibus memorata facultas praecitatis litteris dic 20 Februarii 1888 data fuit, posse illam subdelegarc habitualiter parochis tantum, sed pro casibus in quibus desit tempus ad ipsos Ordinarios recurrendi, et periculum sit in mora. Iam igitur quaeritur:

1. Utrum S. Congregatio, per verba *super impedimentis quantumvis publicis,* confirmare intenderit communem theologorum, ct praesertim S. Alphonsi sententiam, quae habet, posse Episcopos in casibus urgentis necessitatis dispensare super impedimentis occultis, camque facultatem veluti ordinariam probabiliter delegare ctiàm generaliter, ita ut mens Congregationis fuerit significare, Episcopos a fortiori ab impedimentis occultis in praedictis adiunclis dispensare posse.

2. Utrum in gravissimo mortis periculo coadiutorcs parochi, quando ob ingentem parochiarum illius dioecesis amplitudinem ad eum recurrere non possunt, nomine parochi ab impedimentis publicis dispensare valeant.

3. Utrum in decreto diei 9 Ianuarii 1889 nomine *parochorum* veniant etiam vicarii temporales, qui post obitum parochorum, vel in eorum absentia sufficiuntur.

4. Utrum voce *parochorum* quibus Ordinarii possunt subdclegare facultatem dispensandi in casibus extremae necessitatis super impedimentis publicis matrimonialibus in mortis periculo, ex Induito Supremae Congregationis 1 Martii 1889, intelligi possint ct debeant *missionarii* curam animarum habentes, quamvis *parochi* stricte dici non valeant.

R. Ad 1. Ex vi decreti, affirmative pro mortis articulo.

Ad 2. et 3. Detur responsum hac eadem feria datum R. P. D. Abbati SSrtiae Trinitatis Caven., quod est sequens, scilicet: — « Propositis a R. P. D. Abbate supra laudato sequentibus dubiis: 1. *An sub nomine parochorum in subdelegatione facultatis, de qua in precibus, intelligendi sint etiam vice-parochi vel oeconomi-curati ad nutum amovibiles, in quibus paroeciis parochi stricte sumpti ac veri nominis non sunt creati?* — *Et quatenus negative:* — 2. *Utrum saltem in dioecesibus, in quibus, sicut et in Abbatia* Nullius *SSmae Trinitatis Caven. ex privilegio vel ex antiquissima ac immemorabili consuetudine, nonnullae sunt paroeciae, quarum curati tamquam vicarii Abbatis sunt instituti sub nomine* oeconomi *vel* archipresbyteri curati, *ad nutum amovibiles, praedicta facultas ad hos quoque possit extendi.* — ErTii DD. Cardd. in rebus fidei et morum Inquisitores Generales praedicta die ac feria rescribi mandarunt: — Ad I. Comprehendi omnes qui actu curam animarum exercent, exclusis vicc-parochis et capellanis. — Ad II. Provisum in praecedenti ».

Ad 4. Affirmative pro iis missionariis qui parochialibus funguntur muneribus.

1729

D« induigentii·

S. C. Indulg. jo *April. 1890* (Summar ium Indulokshak. ac Privilkoior. PiakSogirt. Propaoationis Fidb(). — Omnibus ucriusque sexus christifidelibus Piae Societati adscript!, quique hebdomadalem obolum in ea specie, scu quantitate contulerint, quae legitime quolibet loco statuta erit, quique unum insuper *Pater* ct 4ve cum invocatione 5. *Erancisce Xaveri ora pro nobis* (1) quotidie recitaverint:

INDULGRNTIA PLKSARfA

iis qui vere poenitentes, confessi sacraquc Communione recitaverint, Sanctitas Sua.....benigne annuit ut verba praedicta prout iaccnt intelligantur, ct, quatenus opus sit, concessit, ut tum unum *Pater* et *Ave* tum invocatio *Sancte Franciscc Xaveri ora pro nobis* quocumque idiomate recitari possint ad effectum dc quo agitur ».

(!) Ex Dccr. S. C. Indulç. *ij Maii i860* haec habentur: « Cum in Decreto Urbis et Orbis privilegiorum ct indulgentiarum pro Pia Societate Propagationis Fidei dici *17 Octobris 1847* legantur haec verba: *quique unum insuper* Pater *et* Ave *cum hac invocatione:* Sancte Franciscc Xaveri ora pro nobis, *quolibet idiomate recitaverint,* Sanctitas Sua.....benigne annuit ut verba praedicta prout iaccnt intelligantur, ct, quatenus opus sit, concessit, ut tum unum *Pater* et *Ave* tum invocatio *Sancte Franciscc Xaveri ora pro nobis* quocumque idiomate recitari possint ad effectum dc quo agitur ».

munionc refecti ecclesiam , vel publicum oratorium Piae Societati addictum, vcl propriam parochialem ecclesiam devote visitaverint ibique per aliquod temporis spatium pias ad Deum preces effuderint pro sanctae Fide» propagatione, et iuxta Summi Pontificis intentionem, sequentibus diebus:

1. Die ingressus in Piam Societatem *(Rescr. S. C. de Prop. Fide diei 24 Afait* /&P5).

2. In Epiphania D. N. I. C. *(Rescr. sup. cit.)*

3. In festo Annuntiationis B. M. V. semel tantum a primis vesperis, usque ad occasum solis diei octavi festi eiusdem *(Rescr. diei 22 iulii 1836).*

4. In festo Inventionis SSthae Crucis semel tantum 4 primis vesperis , usque ad occasum solis diei octavi festi eiusdem *(Decr. S. C. induig. 17 Octobr. 1847).*

5. In festo Assumptionis B, M. V. semel tantum a primis vesperis usque ad occasum solis diei octavi festi eiusdem. *(Rescr. cit. die 22 iulii tSfi).*

6. In fe>to S. Michaelis Arch. *(Rescr. cit. diei 24 Maii 1883).*

7. In festo S. Francisci Xaverii semel tantum a primis vesperis, usque ad occasum solis diei octavi festi eiusdem. *(Decr. cit. dici 17 Octob. 1847).*

8. Diebus festis SS. Apostolorum. *(Rescr. cit. diei 24 Maii 1883).*

9. Bis in mense, diebus uniuscuiusque arbitrio eligendis. *(Decr. cit. diei 17 Octob. 1847).*

10. Die qua, ubique locorum debitis cum facultatibus, semel in anno fiat solemnis Commemoratio omnium sodalium defunctorum , dummodo uti supra dispositis , sodales respectivam ecclesiam, vel publicum oratorium ubi commemorationes eiusmodi peragentur devote visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium iuxta coiuuetos fines oraverint. *(Decr. cit. diei 17 Octob. 1847).*

11. Die qua variis in locis, et cum debitis facultatibus fiet similis Commemoratio a Consiliis dioecesunis, a chiliarcbiis, centuriis vel decuriis pro respcctivis fidelibus vita functis, qui ad idem Consilium dioecesanum, chiliarchiam, centuriam, vel decuriam pertinebant a respcctivis christifidelibus eisdem adseriptis lucranda, dummodo uti supra dispositi, sodales respectivam ecclesiam, vcl publicum oratorium, ubi Commemorationes eiusmodi peragentur, devote visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium, iuxta consuetos fines oraverint. *(Decr. cit. diei 17 Octob. 1847).*

Ixdulorstiak Partiales

Septem annorum totidemque quadragenarum sodalibus, corde saltem contrito, aliquod pium opu» peragentibus, quod in bonum Piae Associationis vertat. *(Décret, citatum diei 24 Maii 1883).*

Tercentum dierum iisdem sodalibus singulis diebus, quibus corde saltem contrito, ac devote interfuerint triduanis precibus a Pia Societate celebrandis, festum Inventionis SSrîiac Crucis, vcl S. Francisci Xaverii immediate praecedentibus. *(Decr. cit. diei 17 Octob. 1847).*

Centum dierum sodalibus , quoties corde saltem contrito devote recitaverint *Pater* nempe ct /iytf cum invocatione 5. *Francisce Xareri ora pro nobis,* vel aliquam eleemosynam , praeter obolum hebdomadalem, et in eumdem finem subministraverint, vel denique quodlibet aliud pietatis aut charitatis opus peregerint. *(Decr. cit. diei 17 Octob. 1847).*

PRIVILEGIA GENERALIA SODALIBUS PiAE SOCIETATIS CONCESSA

1. Singula altaria ecclesiae vel oratorii publici, in quibus tam generalis , quam peculiaris defunctorum adseriptorum Commemoratio peragetur, die qua haec Commemoratio fit, privilegiata declarantur pro Missis quae in eisdem altaribus a quocumque sacerdote in suffragium illorum adseriptorum celebrabuntur, pro quibus ca die generalis vcl peculians Commemoratio celebretur. *(Decr. cit. diei 17 Octob. 1847).*

2. Missae quae pro sodalibus defunctis ab adseriptis sodalibus ad quodlibct altare celebrari fient, vel a sacerdotibus adseriptis celebrabuntur gaudent privilegio altaris. *(Decr. S. C. Indulg. die 10 Sept. 1830).*

3. Sodales tam vivi, quam defuncti participes sunt laborum, orationum, suffragiorum ac sacrificiorum, quae pro ipsis ab Episcopis et missionuriis per totum orbem ac ab universa Societate applicantur. *(Decr. cit. diei 17 Octobris 1847).*

PRIVILROIA SPECIALIA SHU FACULTATES SAGRRDOTIBUS PIAR SOCIETATIS BRNKFAGPORtBUS GONGRSSAR

1. Sacerdotes chiliarchae Piae Societatis privilegio fruuntur altaris privilégiât! personalis quinquies in qualibet hebdomada , usquedum praefato muneri addicti fuerint *(Rescr. diei 31 Decembr. 1853).*

II. Cuicumque sacerdoti cui munus demandatum fuerit in aliqua paroecia aut in aliqua Communitate colligendi eleemosynas pro Pio Opere Propagationis Fidei , quantacumque sit pecuniae vis, quae ab ipso colligatur, aut etiam qui dc propria stipe in capsam eiusdem Pii Operis inferat pecuniae summam illi parem quam una solveret decuria, conceditur:

t. Privilegium Altaris tribus in qualibet hebdomada diebus.

2. Facultas elargiendi benedictionem cum adnexa plenaria Indulgentia christifidelibus in articulo mortis constitutis, servato ritu ct forma a s. m. Benedicto XIV praescripta in Constitutione quae incipit « *Pia Mater* ».

3. Facultas applicandi crucifixis Indulgentias Viae Crucis pro infirmis navigantibus, carceribus detentis, in partibus infidelium commorantibus aliisque a visitandis eiusdem Viae Crucis Stationibus legitime impeditis. *(Rescr. S. C. de Prop. Fide diei 4 Aug. t88g).*

III. Cuique pariter sacerdoti, qui ad quodcumquc Consilium seu Comitatum ipsi Pio Operi dirigendo, vcl promovendo pertinet, nec non sacerdoti, qui in anno summam respondentem mille subscriptionibus in capsam Pii Operis intulerit, undecumque eam acceperit, conceduntur :

1. Facultates superius enumeratae.

2. Privilegium Altaris quinque in hebdomada diebus.

3. Facultas adseribendi christifideles Archiconfratcrnitati Chordigerorum, benedicendo ct imponendo cingulum scraphicum iuxta declarationem S. C. de Prop. Fide die 3i lan. 1886 (i).

4. Facultas adseribendi christifideles Confraternitati B. M. V. de Monte Carmelo, benedicendi et imponendi scapularia propria eiusdem Confraternitatis, itemque benedicendi et imponendi scapularia Immaculatae Conceptionis nec non rubrum Passionis D. N. I. C.

Quod si contingat incompletam esse hic et nunc pecuniae summam, quae perdurante anni cursu foret colligenda, nihilominus sacerdos qui anni praecedentis summam integram collegerit praefatis privilegiis et facultatibus uti poterit usque ad finem computationis currentis. *(Rescr. cit. 4 Augusti i88g).*

IV. Cuique similiter sacerdoti, qui una vice cx acre proprio in capsam Pii Operis intulerit summam, quae illam aequet, quam mille adscript! solverint, conceditur, ut eius vita naturali perdurante gaudere valeat omnibus privilegiis et facultatibus, quibus gaudet quilibet ex sacerdotibus in numero III recensitis, qui Consiliarii constituti sunt eiusdem Operis *(Rescr. sup. cit. 4 Augusti r88g).*

Ad rtemovenda autem dubia et anxietates sacedotum, qui operam suam impendunt in colligendis eleemosynis pro Pio Opere relate ad usum praefatarum facultatum ct privilegiorum Sacra Congr. Indulgentiarum sub die 16 Iulii 1887 declaravit: < sacerdotes collectores ius ad < privilegia habent a die, qua vel totam unius « anni summam vcl partem summae iuxta O- < peris statuta solverint>.

INDULTA

i. Tum indulgentiam Plenariam bisin mense acquirendam, tum duas alias in diebus festis Inventionis SSrtiac Crucis ac S. Francisci Xaverii, vcl in eorum rcspectivis octiduia, Romae lucrari poterunt sodales, ceteris aliis conditionibus adimpletis, visitando Ecclesiam S. Mariae Magdalcnae Clericorum Regularium Infirmis Ministrantium. *(Decr. cit. diei 17 Octob. 1847).*

2. Qui infirmitatis causa, vel alias legitime fuerint impediti ud visitandam praescriptam ecclesiam seu publicum oratorium, ex gr. si propria ecclesia parochialis valde admodum distet, easdem Indulgentias lucrari possunt, dummodo tamen ceteras omnes conditiones adimplentes alia pia opera vel preces, loco praescriptae visitationis a rcspectivis confessariis iniungendas praestiterint. *(Decr. cit. diei 17 Octob. (847).*

3. Sodales qui ob physicam infirmitatem, vcl ob aliud legitimum impedimentum enunciato triduo ante duo rcsta Inventionis SSmac Crucis ac S. Francisci Xav. intéresse nequeant, enunciatam Indulgentiam tercentorum dierum, consequi valent, si privatim respectiva tridua peragant *(Decr. cit. diei 17 Octob. [847).*

4. Sodales, qui in religiosis domibus, collegiis, conscrvatoriis aliisque locis piis, omnes scilicet, qui in communitate, ut vulgo appellant, vitam degunt, Indulgentias omnes lucrari possunt proprium ecclesiam, vel, ea deficiente, etiam privatum oratorium seu capellam visitando, ibique pie orando, ceteris conditionibus adimpletis. *(Decr. cit. 17 Octob. 1847).*

5. Christifideles qui ita pauperes sunt, ut hebdomadalem obolum omnino elargiri nequeant, ct rite adseribi possint inter sodales, vel etiam, qui iam sunt adscript!, sed in posterum id praestare non possent, nihilominus tamquam sodales omnino habeantur, ita ut gaudeant omnibus Indulgentiis et gratiis, dummodo tamen quidpiam pecuniae, etiam in minima quantitate iuxta uniuscuiusque vires et conscientiam, saltem quolibet mense collectoribus elargiantur. *(Decr. S. C. /ndulg. diei* 5 *Augusti 1851).*

6. Christifideles, qui nondum, aetatis ergo, ad Eucharisticam Communionem accedere possunt, si vere pocnitentes et confessi, ca quae suus cuique confessarius pietatis opera inionxcrit, impleverint, omnes et singulas plenarias Indulgentias consequuntur, quae Pio Operi concessae sunt. *(Breve t8 Apr.*

7. Qui una vice summam persolverint saltem ducentorum francorum ad fundationem redditus perpetui instituendam, tamquam in perpetuum adscript! habeantur, atque omnibus eidem Pio Operi adnexis privilegiis et Indulgentiis frui valeant, dummodo ceteras conditiones observent. *(Rescr. S. C. de Prop. Fide diei 24 Maii r88$).*

S. Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita, praesens Summarium nunc primum cx diversis concessionibus excerptum,

(1) Dcchratum nempe fuit talem facultatem ■ esse intclligcndam non quasi adseriptionem Tertii Ordinis S. Francisci, sed uti adseriptionem Confratcrnitati Cordigerorum ■.

et unius ct Consultoribus examini propositum, approbavit, simulque imprimi et publicari posse permisit.

1730

SJSLiÎEïîZ •ei·· · pre rej- ineoaio

S. C. S. Officii 7 *Maii i8no* — Chav-si — E noto comc i cinesi tn tutti 1 loro computi sj tcrvono Jeiranno lunare, il quale e sempre in ritirdo, più o meno, dei solare. Secondo i sacri canoni feti stabilita pel matrimonio c di 14 anni pei maschi, c di 12 compiti per le femmine. Ora si domanda se nella computazione dcH'cU canonica pel matrimonio possa bastare la cinese, ossia lunare , ovvcro si richieda il computo preciso dell' anno solare. Nel caso che la risposta fosse doversi stare al computo delfanno solare, prego V. E. a supplicare Sua Sanlita per una sanatoria di tutti i matrimoni confratti fino ad ora contro questa regola, e della dispensa di questa medesima regola ncl-1'awenire, poichc c cosa ardua per tutti, e quasi impossibile pei cinesi fare detta computazione.

R. Si risponda al proponente che quanto al passato taccia; per 1' avvcnire poi ritenga la massima che gli anni richiesti dai sacri canoni per la validité del matrimonio sono anni solari, non lunari, e da cornputarsi da giorno a giorno ossia dal giorno della nascita al giorno in cui si celebra il matrimonio. Chc sc ciô non possa farsi, si computi 1'cta secondo Panno lunare aggiungendovi un mcsc.

1731

crudeoun un. teroOoih moi

Litt. Secr. Stat. S. S. 7 *Iulii 1800.* (ad Ahcxikp. Spr ioonikm.) — Eminentia Tua nom'nc Hungariae Episcopatus duas proponebat quaestiones: * 1. An tolerari possit, ut « parochi catholici pareant praecepto sibi impo- « sito per epistolam circularem, ut denuncicnt < ministris heterodoxis baptismos infantium qui « ex matrimoniis mixtis nascuntur. — 2. An < post eamdem epistolam circularem liceat Epi- < scopis Hungariae uti facultate sibi a S. Sede « concessa dispensandi ab impedimento mixtae < religionis ». — In rc tam gravi Summus Pontifex mandavit ut praedicta dubia iudicio subiiccrentur peculiaris Congregationis Ertlorum Cardinalium qui considerate perpensa utraque quaestione, ad primam *negative* responderunt; quoad alteram pertinet, item *negativum* dedere responsum, nisi hac duae simul conditiones existant: Prima in eo est, ut tam pars catholica quam acatholica formaliter omnes praestet cautiones quae naturali et divino iure in matrimoniis mixtis exiguntur; Altera est, ut moralitcr certi sint Episcopi de sponsionum sinceritate eorumque implemento, non obstantibus litteris circularibus a gubernio datis. Has PP. Elborum responsiones Summus Pontifex probavit, et ratas habuit.

1732

Grc· cumina In ciusi» contra •ollicHantci.

Instr. S. C. S. Officii *20 iulii rSgo.* — Non raro ad hanc Congregationem Sanctae Romanae et Universalis Inquisitionis transmittuntur ab Ordinariis vel a Sacra Pocnitcntiaria denunciationes contra confcssarios sollicitantes poenitentes ad turpia : et saepe accidit, ut in dcnunciationibus ipsis inducantur aliae poenitentes vel uti certo ad turpia sollicitatae, vel tantum ex indiciis inductae, quae tamen obligationi de denuntiatione emittenda iuxta sacros canones salis non fecerunt. Ne autem crimen tam infandum absque debitis animadversionibus maneat, Sacra Congregatio ad tramitem Apostolicarum Constitutionum indicit locorum Ordinariis, ut inductas poenitentes opportuno examini subiiciant, ut inde legales probationes in processualibus tabulis resultent.

Verum experientia compertum est huiusmodi examina non ita scite seu legaliter assumi a iudicibus delegatis ; ita ut saepius causas ipsas, alioquin graviores et in damnum ac scandalum fidelium vertentes, prosequi datum non sit.

Quapropter ne in posterum cx enunciatis defectibus in examinibus assumendis causae contra sollicitantes infectae remaneant, Sacra Suprema haec Congregatio opportunum , immo necessarium censet locorum Ordinariis instructionem iuxta decreta ac ordinationes alias editas exaratam transmittere, qua examina poenitendum per generalia rite et legaliter prosequi valeant.

Praenotandum quod nimia circumspectione utendum est in personis ad examen invitandis; etenim non semper opportunum erit eas ad publicum Cancellariae locum convenire, praesertim si examini subiiciendac sint vel puellae, vel uxoratae, aut famulatui addictae; tunc enim consultum erit eas vel in sacrariis, vel alibi iuxta prudentem Ordinarii seu iudicis aestimationem caute convocare ad earum examen assumendum. Quod si examinandae vel in monasteriis, aut nosocomiis, seu in piis puellarum domibus existant, tunc magna cum diligentia ct diversis diebus iuxta circumstantias peculiares vocandae erunt.

Insuper animadvertant iudices ad examina assumenda deputati quod in eorum ct cancellarii scu notarii (qui semper ecclesiastici esse debent) praesentia examinanda exclusive comparcat absque socia, absque teste: etenim omnia sub inviolabili secreto perfici necesse est.

Tandem dc actibus inde assumptis Ordinarii debent transmittere ad hanc Supremam Congregationem exemplar authenticum et cum suo originali collatum.

Hisce generarim praemonitis, subnectitur norma examinis conficiendi.

MODULA KXAMISIS PKR OKNKRALIA ASSUMKND!

Vigore epistolae Sacrae Supremae Congregationis dame sub die... (vel vigore decreti illustrissimi ac Reverendissimi Domini Archicpiscopi Ordinarii) vocata personaliter comparuit coram Illustrissimo ac Reverendissimo Domino N. N. sistente in Cancellaria (vel in sacrario, aut in collocutorio monialium seu piae domus) in meique etc.

N. N. nubilis (vel uxorata) degens in hac civitate N. N. in paroecia N. N., filia (vel uxor) N. N., aetatis suae.... conditionis civilis (aut agricolae, aut famulatui addictae) cui delato iuramento veritatis dicendae, quod praestitit lactis SS. Dei Evangeliis, fuit *Interrog.* An sciat vel imaginetur causam suae vocationis et praesentis examinis ? — *Resp..... Inter.* A quot annis usa sit accedere ad sacramentum Poenitentiae? — *Resp..... Inter.* An semper apud unum eumdemque confessarium sacramentum Poenitentiae receperit, vel apud plures sacerdotes : insuper an in una cademque, vel in pluribus ecclesiis? — *Resp.....Inter.* An a singulis quibus confessa est sacerdotibus exceperit sanctas admonitiones, et opportuna praecepta, quae ipsam examinatam aedificarent, et a malo arcerent, ct quatenus etc. *Resp. .... Notandum :* si responsio fuerit affirmativa, id est si dicat, se bene semper fuisse directam, tunc interrog itur sequenti modo : *Inter.* An sciat vel meminerit aliquando dixisse vel audivisse, quod quidam confessorius non ita sancte et honeste sese gesserit erga poenitentes, quin murmurationes , seu verba contemptibilia contra ipsum confessarium prolata fuerint: ex. gr. quod ipsa examinata, ab uno vel a pluribus poenitentibus, atque ab uno abhinc anno, vel a quatuor, aut tribus mensibus similia audierit?— *Notandum:* Si post hanc interrogationem et animadversionem examinata negare pergat, claudatur actus consueta forma, quae ad calcem huius instructionis prostat. — At si quidquam circa aliquem confessarium, iuxta ea de quibus interrogatur, aperuerit, ulterius interrogabitur prout sequitur: *Inter.* Ut exponat nomen, cognomen, officium, aetatem confcssarii, et locum seu sedem Confessionis; an sil presbyter saecularis vel Regularis, et quatenus etc. *Resp..... Inter.* Ut exponat seriatim, sincere et clare ea omnia, quae in sacramentali confessione vel antea vel postea vel occasione confessionis audierit a confessario praedicto minus honesta : vel an ab eodem aliquid cum ipsa inhoneste actum fuerit nutibus, tactibus seu opere, et quatenus etc. — *Notandum:* hoc loco iudex solerte curabit ut referantur iisdem verbis, quibus confessarius usus fuerit, sermones turpes, seductiones, invitamenta conveniendi in aliquem locum ad malum finem, aliaquc omnia, quae crimen sollicitationis constituunt, adhibita vernacula lingua in qua responsiones seduloiel uxu veritatem exarabuntur; animum addat examinatae, si animadvertat, eam nimio timore aut verecundia a veritate patefacienda praepediri, eidem suadens omnia inviolabili secreto premenda esse. Denique exquiret tempus a quo sollicitationes inceperint, quamdiu perduraverint, quoties repetitae, quibus verbis et actibus malum finem redolentibus expressae fuerint. Cavebit diligenter ab exquirendo consensu ipsius examinatae in sollicitationem, et a quacumque interrogatione, quae desiderium prodat cognoscendi eiusdem peccata. — *Inter.* An sciat vel dici audierit praedictum confessarium alias poenitentes sollicitasse ad turpia; et quatenus eas nominet (atque hic iubebit nomen, cognomen , et saltem indicia clariora , quibus aliae personae sollicitatae detegi possint). — *Notandum:* Si forte inducantur aliae personae sollicitatae, erit ipsius iudicis eas prudenter advocare, et singillatim examinare iuxta formam superius expositam. — *Resp..... Inter.* Dc fama praedicti confcssarii tam apud se quam apud alios? — *Resp..... Inter.* An praedicta deposuerit ex iustiiiae et veritatis amore, vel potius cx aliquo inimicitiae vel odii effectu, et quatenus etc. — *Resp.....* Quibus habitis et acceptatis dimissa fuit iurata de silentio servando iterum tactis SS. Dei Evangeliis, eique perlecto suo examine in confirmationem praemissorum se subscripsit , (si fuerit illiterate, dicatur) et cum scribere nesciret fecit signum Cru-cis.

(subscriptio personae examinatae)

Acta sunt haec per me N. N. cancellarium vel notarium ad hunc actum assumptum.

1733

Dc ulen defectu quoad matnenonium contrahendum

S. C. S. Off. *23 Iulii tSgo*—Quasac — Sc una donna, cui per mano chirurgica siano state apportate ambcduc le ovaie e 1'uiero, possa valtdamcnle contrarie matrimonio.

R. Matrimonium non esse impediendum (i).

1734

Dc Mcerdotibus m imencan&A redone» emigrantibus.

Litt. encycl. S. C. Concilii 27 *Iulii tSgo.* — (ad Epp. Ital. ar Ambhic.) — Non sine magno animi moerore SSrtius D. N. Leo PP. XIII accepit, nonnullos sacerdotes, ex Italia, praesertim meridionali, ad Americanas regiones emigratos eam ducere vitam, quae a morum integritate et sanctitate quam ecclesiasticus vir praeseferre debet, prorsus abhorret. Volens itaque Beatissimus Pater tanti mali ulteriori dilatationi pro viribus obsistere , eas renovando et ampliando cautelas ac remedia, quae prae-

(1) Hoc responsum peculiarem casum respicit, de quo agebatur.

teritis annis iam fuerant adhibita, audito voto Cardinalium S. Congregationis Concilii, mandavit eidem Congregationi mittere ad Episcopos et Ordinarios tum Italiae tum Americae sequentes praescriptiones.

1. Quoad italos sacerdotes emigratos in America commorantes, locales Antistites contra delinquentes summarie procedant ad formam sacrorum canonum, etiam tamquam Apostolicae Sedis delegati, si opus sit.

2. Quoad futurum vero, prohibetur absolute Italiae Episcopis ct Ordinariis concedere suis presbyteris de clero saeculari litteras discessoriales ad emigrandum in regiones Americae,

3. Exceptio tantummodo admitti poterit, onerata Episcopi conscientia, pro aliquo eius dioecesano sacerdote maturae aetatis, sufficienti sacra scientia praedito, et omnino iustam afferente emigrationis causam. Qui tamen bonum testimonium habens intemeratae vitae in operibus sacri ministerii cum laude veri spiritus ecclesiastici et zeli salutis animarum hactenus peractae; idcirco fundatam spem exhibeat aedificandi verbo et exemplo fideles ac populos ad quos transire postulat, nec non moralem certitudinem praestet nunquam a sc maculatum iri sacerdotalem dignitatem exercitatione quarumcumque vulgarium artium et negotiationum.

4. Sed in huiusmodi casu idem italus Episcopus et Ordinarius, omnibus rite perpensis et probatis, rem, absque sacerdotis postulantis intermedio, directe agat cum Ordinario americano ad cuius dioecesim ille transire cupit, et habita ab ipso americano Ordinario eiusdem sacerdotis formali acceptatione una cum promissione eum ad aliquod ministerii ecclesiastici munus deputandi, de omnibus et singulis praefatae S. Congregationi Concilii referat. Quae si tandem consensum dederit, tunc poterit Episcopus discessorias litteras concedere, communicando americano Antistiti per secretam epistolam, nisi ei iam cognitae sint, notas personales emigrantis sacerdotis, ad effectum impediendi fraudes circa subiecti identitatem. Ex ea dioecesi ad aliam in America idem sacerdos emigrare nequeat absque nova S. Congregationis licentia.

5. Excluduntur in quacumque hypothesi presbyteri ritus orientalis.

6. Quod si non agatur de emigratione, sed de aliquo Italiae sacerdote, qui ob personales et honestas temporaneos causas pergere velit ad Americae partes, satis erit ut proprius Ordinarius, his perspectis, ac dummodo de eaetero nihil obstet, eum muniat in scriptis sua licentia ad tempus (unius anni limitem non excedens), in qua praefatae abeundi causae declarentur, cum conditione ut suspensus illico maneat a divinis, expirato praefixo termino, nisi eius legitimam prorogationem obtinuerit.

7. Non comprehenduntur his legibus dc emigratione in Americas ii sacerdotes, qui ad hoc speciali aliquo gaudent apostolico privilegio.

1735

Dc quanualc spiritu» (alcooll vino admucenda pro eiusdem conservatione.

S. C. S. OfficiL 50 *Iulii i8go.* — Massil îar. — In pluribus Galliae partibus, maxime si eae ad meridiem sitae reperiantur, vinum album, quod incruento Missae sacrificio inservit, tam debile est ac impotens ut diu conservari non valeat, nisi eidem quaedam spiritus vini (alcool) quantitas admisceatur. *Quaeritur:*

1. An huiusmodi commixtio licita sit.

2. Et, si affirmative, quaenam quantitas huiusmodi materiae extraneae vino adiungi permittatur.

3. In casu affirmativo, requirituine spiritus vini ex vino puro seu cx vitis fructu extractus et eiusdem coloris?

R. Dummodo spiritus (alcool) extractus fuerit ex genimine vitis et quantitas alcoolica addita una cum ea quam vinum, de quo agitur, naturaliter continet, non excedat proportionem duodecim pro centum, et admixtio fiat quando vinum est valde recens, nihil obstare quominus idem vinum in Missae sacrificio adhibeatur.

I736

An in nuptu- rum celebratio- ne iunctio manuum sponsorum omitti queat.

S. C. S. Officii *30 Iulii i8go.* — Ckax- tomo Mkrid. — Ritus celebrandi matrimonium haec habet: < Mutuo contrahentium consensu < intellecto, sacerdos iubeat eos invicem iungerc « dexteras >. Cum manuum iunctio nullatenus essentiam attingat matrimonii, cumque insuper speciatim neo-christiani vix ullo modo adduci possint, ut invicem iungant manus coram tot adstantibus, quippe quod moribus sinicis valde repugnat, licebitne matrimonio benedicere, omissa hac de manuum iunctione rubrica?

R. Tolerari posse; et ad mentem, ut paulatim inducantur neophyti ad observantiam Ritualis Romani.

I737

Dc modo promiirîmon/drcà impcdtmcnium impotentiae

Instr. S. C. S. Officii *6 Aug, i8go.* — Myssur — Episcopo qui doceri petebat modum procedendi in iis causis matrimonialibus in quibus agitur dc impedimento impotentiae, EtTii PP. S. C. S. Romanae et Universalis Inquisitionis *Instructionem* iam typis editam, quae hic adnectitur (K *n. 1133)* transmittendam mandarunt cum animadversionibus quae sequuntur:

t. Quamvis concedatur dispensatio a rigorosa observantia formae per Bencdictinam Constitutionem *Dei miseratione* praescriptae, id tamen intelligendum erit durantibus circumstantiis expositis, et in casibus in quibus cius

observantia foret impossibilis aut valde difficilis.

2. Atque hisce etiam in casibus ab ea, quo minus fieri poterit, erit recedendum, ct curandum ut saltem in substantialibus observetur.

3. Idcirco si processus conficiendus erit in civitate ubi Episcopus residet, vel in locis ab ea haud ita longe dissitis, eius observantia accuratior esse debebit quam in iis in quibus ob distantiam, ob peculiaria adiuncta , et ob defectum idonearum personarum id praestari nequeat.

4. Ad ca loca ubi unus tantum missionarius reperitur, mittendus erit alter sacerdos qui illi adsistat tamquam vinculi matrimonialis defensor, ac simul examina assumant , physicam partium inspectionem decernant eo meliori modo quo fieri poterit pro locis et personarum adiunctis.

5. Confectis actis, antequam Ordinarius ad sententiam procedat, integrum processum examinandum mandabit uni vel pluribus sacerdotibus, quos peritiores existimaverit, eorumque votum exquiret tam circa formam quam circa substantiam; et quatenus ipsis moralis certitudo exinde hauriri posse videatur, Ordinarius, audito vinculi defensore, indicabit in prima instantia, et deinde acta cum sententia a se lata transmittet ad Metropolitanum, atque etiam, si libuerit, immediate ad S. Sedem.

6. Si vero sacerdotibus memoratis acta minus sufficere visa fuerint, compleantur, et deinde indicabitur ut supra.

7. Quando vero ex serie actorum impotentia concludenter probari non poterit, constabit tamen morali certitudine matrimonium minime consummatum fuisse, et causas adesse quae pontificiam dispensationem super matrimonio rato et non consummato suadeant, integra acta transmittantur ad S. Sedem , una cum precibus quibus huiusmodi dispensatio postulatur. In causis vero quae peculiares difficultates exhibeant, integrum erit Ordinario ad S. Sedem recurrere, expositis omnibus rei circumstantiis.

1738

Circa concc»»ionem Epitropi facultttem habeottt pro War *Crucii* erectione.

S. C. Indulg. *6 Augusti t8go* — 1. An postulatio erectionis (Stationum Viae Crucis) scripto fieri debeat sub poena nullitatis.

2. An ipsa concessio Episcopi, qui ab Ap. Sede facultatem obtinuit erigendi Stationes Viae Crucis, item scripto fieri debeat suo poena nullitatis.

3. An in ipsa Episcopi concessione mentio fieri debeat facultatis obtentae ab ipsa Ap. Sede erigendi Stationes Viae Crucis sub poena nullitatis.

4. An tandem testimonium erectionis in actis Episcopatus, aut in codicibus paroeciae seu loci in quo fit erectio Stationum Viae Crucis, inserendum sit sub eadem nullitatis poena.

R. Ad i. Negative: cf. decretum 5 *Augusti 1748 (V. n. 365).*

Ad 2. Affirmative: cf. decretum supra cit. et decr. *21 Iunii t8jg* (1).

Ad 3. Congruit ut fiat mentio, sed non est necessaria.

Ad 4. Praescribitur insertio testimonii erectionis in actis episcopalibus, et in codicibus paroeciae sui loci etc. , sed non sub poena nullitatis; cf. decretum 25 *Septembris 1841 (V. n. 942).*

1739

Dc jrrcfulAniate *oVdieiTum'^"*

5. C. Concilii 9 *Augusti 1890.* — Il Vcscovo di Wratislavia espose alla S. Sede che, presso quella Université, vige il pessimo costume, fra i giovani alunni, di battersi a duello assai di frequente; chc anzi vi si sono istituite dellc société, nelle quali non si ottengono dai giovani i gradi più elevati, sens' aver sostenuto un grande c determinato numero di duelli. Nondimcno sitfatti certami, fra i detti alunni, non sono pcricolosi cost da temersene dclla vita o della mutilazione di qualche membro. Hanno luogo, per lo più, con un breve coltello, con cui si prende di mira la sola faccia, c la tenzonc si compte spessissimo con una piccola ferita, guaribile fra pochi giorni, che non lascia traccia veruna.

Quel Vcscovo, dovendo ammettere alia ecclesiastica tonsuraa cd gli Ordini alcuni giovani, stati alunni di quella Université, e in quel tempo aneor essi duellanti o patrini nei duelli, chiese alia S. C. se, c da quali irregolarité, dovcsscro venir dispensati, se da quella che proviene ex *homicidio,* o dall' altra chc nasce ex *defectu lenitatis,* o finalmente da quella *ex infamia iuris,* inthtta dai Tridentino.

(1) En decretum S. C. Indulg. 21 Iunii 1879: « *Enrolismtn.* Pro erectione Stationum Viae Crucis peragenda dispositum fuit in Brevi *Exponi nobij* a Clcm.XII dic 16 Ian. 17J! edito, et a Bcncd. XIV in Brevi *Cum tanta jit* dic jo Aug. 1741 confirmato ct inserto, haud posse stationes Viae Crucis erigi in ecclesiis ct locis Ministro Generali Ordinis S. Francisci minime subiretis nisi accederet licentia Ordinarii loci, ac consensus parochi ct superiorum ecclesiae, monasterii, hospitalis ct loci pii ubi dc cis pro tempore erigendis agi contigerit.... *Quaeritur:* 1. Utrum nullae sint erectiones stationum Viae Crucis sine consensu in scriptis parochi factae in hospitalibus, ecclesiis, capellis, ac domibus Congregationum Serorum, dc iurc haud exemptis a Êarochiali jurisdictione, sed dc facto (iuxta morem in allia vigentem) administratis indcpcndcntcr a parocho per cappcllanum nominatum ab Episcopo. – 2. An consensus Ordinarii in scriptis requiratur sub poena nullitatis in singulis casibus pro unaquaque stationum erectione; vel sufficiat ut sit genence praestitus pro erigendis stationibus in certo numero ecclesiarum vel oratoriorum, sine specifica designatione loci.

Resp. Ad t. Negative. — Ad 2. Affirmative ad prinum partem; Negative ad secundam.

Hinc dubium: An, a quibus, et ex quonam titulo irregularitas contrahatur quando duellum ea ratione committitur, qua his temporibus inter Germaniae Universitatis alumnos fieri solet in casu.

R. Affirmative, a ducllantibus eorumque petrinis, ex infamia iuris.

1740

d< win hb<ro

Instr. S. C. S. Off. 22 *Augusti t8qo.* (ad *Episcopos* oribstalks). — Ut sua christifide·lium nuptiis stet unitas, utque in iis contrahendis nullitas vitetur, Suprema Etfiorum PP.... Generalium Inquisitorum Congregatio, auctorante SSrtio D. N. Leone XIII, sequentem Instructionem exarandam, et cum Episcopis orientalibus communicandam mandavit, quae inter difficultates, quibus undique premuntur, magno illis usui et adiumento foret ad probandam status libertatem eorum, qui matrimonio iungi desiderant.

1. Status libertas triplici via detegi et iuridice probari potest: 1. publicationibus in ecclesia faciendis; 2. documentis; 3. examine testium.

2. Publicationes faciendae sunt in loco domicilii, vel quasi domicilii. Expedit etiam, ut fiant in loco originis, si contrahentes ibidem morati fuerint post adeptam aetatem ad matrimonium contrahendum idoneam; atque insuper in locis ubi saltem per decem menses commorati fuerint, nisi iam a pluribus annis domicilium fixerint in loco, ubi matrimonium contrahendum est.

3. Testium examini, si in civitate episcopali fiat, praesit Vicarius Generalis; si in aliis locis dioecesis, parochus. Interrogationes vero et responsiones scripto diligenter mandentur, praemisso singulorum testium iuramento de veritate dicenda.

4. Ad testimonium ferendum in hac materia etiam foeminae possunt admitti, et recipiuntur magis consanguinei, nempe parentes, fratres, sorores etc., quam externi, quia praesumuntur melius informati; et cives magis quam exteri.

5. Fides, aliaque documenta quae a partibus, vel de partibus producuntur, munita sint sigillo non parochi tantum, sed potissimum Ordinarii illius dioecesis, unde manarunt. Semper autem attente providendum erit, ut fides, seu testimonia bene et concludenter identificent personas de quibus agitur.

6. Si post probatam status libertatem, duo aut tres menses transierint quin matrimonium fuerit celebratum, regulariter novus processus pro hoc temporis spatio fieri deberet; ast pro casuum varietate res relinquitur prudenti arbitrio Ordinariorum.

7. Si quis ex contrahentibus fuerit in articulo mortis, intra quem probabiliter tempus non suppetat instituendi diligentias necessarias, processus praescriptus poterit omitti, ita tamen ut si infirmus convaluerit, debeant fieri diligentiae, seu processus antequam simul conveniant.

8. Si contrahentes sint vagi, non concedatur licentia contrahendi, nisi doceant per documenta Ordinariorum suorum se esse liberos; quod si fides singulorum Ordinariorum, in quorum dioecesibus per aliquod temporis spatium, annum non excedens, commorati sunt, haberi non possit, Ordinarius loci, in quo matrimonium est contrahendum, eos ad iuramentum suppletorium admittere poterit, pro illis tantum locis, ex quibus fides authentica haberi non poterit· Insistendum tamen erit semper ut contrahentes inducant testes fide dignos in respectivis locis examinandos. Si tamen id difficulter admodum fieri possit, admitti poterunt in Curia loci ubi contrahitur matrimonium, testes fide digni, qui statu» libertatem tempore vagationis concludenter probent; et si Ordinario opportunum videatur, admitti etiam poterit sponsus ad iuramentum suppletorium, constito tamen sibi ipsum esse fide dignum.

9. Quod si dubium circa status libertatem contrahentium oriatur vel ex matrimonio, catholico modo a catholicis celebrato; vel ex connubio ab haereticis aut schismaticis iuxta diversarum sectarum statuta contracto, et postea per sententiam talium tribunalium dissoluto; aut ex contracto inter infideles, qui postea rescissus, aut nullus declaratus fuerit, standum Instructioni huius Supremae Congregationis Sanctae Romanac ct Universalis Inquisitionis datae dic 20 Iunii i883 art. 4. *(V. n. 1588* pag. i8o *De impedim. ligaminis).*

10. Testis examinandus moneatur dc gravitate iuramenti in hoc negotio ferendi, ac deinde interrogetur de nomine, cognomine, patre, patria, aetate, conditione, ct habitatione; tum an sit civis vcl exterus; ct quatenus exterus, a quo tempore sit in loco, in quo deponit. An ad examen accesserit sponte vel requisitus. Si dicat se accessisse sponte a nemine requisitum, dimittatur, quia praesumitur mendax; si requisitum, interrogetur a quo, vel a quibus, ubi, quando, quomodo, coram quibus, et quoties fuerit requisitus, et an sciat adesse aliquod impedimentum inter contrahere volentes. An sibi pro hoc testimonio ferendo fuerit aliquid datum, promissum, remissum, vel oblatum a contrahere volentibus, vel ab alio ipsorum nomine. An cognoscat contrahere volentes, ipsorum indolem, mores, conditionem, et a quo tempore, in quo loco, qua occasione. Si responderit negative, testis dimittatur, si vero affirmative, interrogetur an iidem sint cives, vel exteri. Si responderit esse exteros, su-

persedeatur in licentia contrahendi, donec per litteras Ordinarii ipsorum doceatur de eorum libero statu, pro eo tempore quo in eius dioecesi morati sunt.

11. Ad probandum vero eorumdem statum liberum pro tempore reliquo, scilicet usque ad tempus, quo volunt contrahere, admitti poterunt testes idonei, qui si concludenter probent rationem reddendo propriae scientiae, necesse non erit deferre attestationes Ordinariorum locorum, in quibus contracturi moram duxerint. Si vero responderint eos esse cives, interrogentur sub qua parochia hactenus habitaverint vel habitent, an sciant alterutrum vel utrumque quandoque matrimonio copulatum fuisse, aut professum in aliqua Religione approbata, vel suscepisse aliquem ex Ordinibus cui adnexa sit lex coelibatus, vel alio impedimento matrimonium dirimente esse obstrictum. Si ad haec negative responderint, interrogentur de causa scientiae, et an sit saltem possibile ut alteruter habuerit uxorem, vel maritum, aut aliud impedimentum, quod ab ipsis testibus ignoretur. Si responderint affirmative, supersedeatur, nisi ex aliis testibus contrarium concludenter probetur. Si vero responderint negative, interrogentur de causa scientiae, ex qua deinde colligi poterit, an huiusmodi testibus fides sit adhibenda. Si responderint, nupturientes habuisse uxorem vel maritum, sed esse mortuos, interrogentur de loco et tempore quo sunt mortui, et quomodo et unde sciant eos fuisse coniunctos et respectivam eorum uxorem vcl maritum esse mortuos. Si respondeant mortuos esse in aliquo hospitali, vel se vidisse eos sepeliri in aliqua certa ecclesia, aut coemeterio, non detur licentia contrahendi, nisi prius recepto testimonio authentico a rectore hospitalis, in quo praedicti decesserunt, vel α rectore ecclesiae aut coemeterii, in quo humata fuerunt eorum cadavera. Si tamen huiusmodi testimonia haberi non possunt, non excluduntur aliae probationes quae de iure communi possunt admitti, dummodo sint legitimae et sufficientes. Interrogentur insuper, an post mortem alterutrius coniugis ad secunda vota transierint; et quatenus negative, an fieri potuerit, ut aliquis ex illis transierit ad secunda vota, quae ab ipsis testibus ignorentur; et quatenus affirmative, supersedeatur α licentia, donec producantur testes, per quos negativa coarctetur concludenter. Si vero negative, interrogentur de causa scientiae, qua perpensa, iudex poterii iudicarc an sit concedenda licentia, necne.

1741

Ctrca facultaiem pcTïmpedimen· mÆXïïio|."

S. C. S. Officii *17 Septembris rSgo.* — Ar ghikp. Compostki.I. — Utrum vi decretorum diei 20 Fcbr· 1888 et 1 Martii ,889 Vttlcant Ordinarii per se vel per parochos dispensare super impedimentis publicis iuris ecclesiastici, exceptis presbyteratu, et affinitate in via recta, omnes in articulo mortis constitutos, licet matrimonium civile, quod vocant, non celebraverint, nec vivant in concubinatu.

R. Negative.

174α

S. R. C. /5 *Nov. [8)0.* – CoMPosratLAR – Or" imi Sacramenti acervationem,

i. Quum in pastorali visitatione orator (Archiepisc.) deprehenderit in multis filialibus ecclesiis (seu oratoriis) alicuius paroeciae Sanctissimam Eucharistiam asservari, ubi Missa celebratur tantummodo Dominicis, et quando sacrum Viaticum ad aegrotos ferendum desumitur; reliquo vero temporis spatio nemo illuc accedit, praeter aedituum ad alendam lampadem, ianuis clausis ccteroquin manentibus; hinc quaeritur; An Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum in iisdem ecclesiis ita servandum permitti possit?

a. In eadem archidioecesi mos obtinet, fere apud· omnes paroecias, ut sacra Olea in domo ipsius parochi, quae rure ab ecclesia seiuncta est ac distat, serventur; quo in promptu habeantur pro infirmis. Potestne tolerari haec praxis praesertim in civitatibus ubi parochi domus ecclesiae contigua est? morem wen m proctn domo »cr- ,In<a·

R. Ad i. Negative; nisi per aliquot diei horas aditus pateat fidelibus Sanctissimam Eucharistiam visitare cupientibus.

Resp. Ad 2. Negative; et detur Decretum in uno Toletana diei 3t Augusti 1872 ad 5. (v· *ijfy)·*

1743

Const Leonis PP. XIП. 20 *Nov. iSgo.* (aü OMXKS Episc.) — Catholicae Ecclesiae, quae omnes homines materna caritate complectitur, nihil fere antiquius fuit inde ab initio, ceu nosti, Ven. Frater, quam ut serviturem, quae misero iugo premebat mortalium quamplurimos, sublatam cerneret penitusque deletam. Sedula enim custos doctrinae conditoris sui, qui per se Ipse et Apostolorum voce docuerat homines fraternam necessitudinem quae iungit universos, utpote eadem origine cretos, eodem pretio redemptos, ad eamdem vocatos beatitatem aeternam, suscepit neglectam servorum causam ac strenua vindex libertatis extitit, etsi, prout res et tempora ferebant, sensim rem gereret ac temperate. Scilicet id praestitit prudentia et consilio constanter postulans quod intendebat religionis, lustitiac et humanitatis nomine; quo facto de nationum prosperitate cultuque civili meruit optime. Neque aetatis decursu hoc Ecclesiae studium asserendi mancipia in libertatem clanguit; imo quo fructuosius erat in dies, eo flagrabat impensius. Quod certissima testantur monumenta historiae, quae eo nomine plures pc/«^5« dc* iu doetntu pro-

commendavit posteritati Decessores Nostros, quos inter praestant S. Gregorius Magnus, Hadrianus I, Alexander III, innocentius III, Gregorius IX, Pius II, Leo X, Paulus III, Urbanus VIII, Benedictus XIV, Pius VII, Gregorius XVI, qui omnem curam ct operam contulere, ut servitutis institutio, ubi vigebat, excideret, et caveretur nc unde cxccta fuerat, ibi eius germina reviviscetcnt.

Tantae laudis hereditas a Praedecessoribus tradita, repudiari a Nobis non poterat: quare nulla praetermissa a Nobis occasio est, improbandi palam dnmnandiquc tetricam hanc servitutis pestem; ac datu opera dc ea re in litteris egimus, quas iu nonas maias an. mdcccl xxxvui ad Episcopos Brasilinc dedimus, quibus gratulati sumus dc iis, quac pro mancipiorum libertate in ca regione gesta fuerant laudabili exemplo privatim ct publice, simulque ostendimus quantopere servitus religioni ct humanae dignitati adversetur. Equidem cum ca scriberemus, vehementer commovebamur eorum conditione qui dominio subduntur alieno; at multo acerbius affecti sumus narratione aerumnarum, quibus conflictantur incolae universi regionum quarumdam Africae interioris. Miserum sane ct hoircndum memoratu est, quod certis nunciis accepimus, fere quadringenta Afrorum millia, nullo aetatis ac sexus discrimine, quotannis abripi per vim c rusticis pagis, unde catenis vincti ac caesi verberibus longo itinere trahuntur ad fora, ubi pecudum instar promercalium exhibentur ac veneunt. Quae cum testata essent ab iis qui viderunt, et a recentibus exploratoribus Africae aequinoctialis confirmata, desiderio incensi sumus opitulandi pro viribus miseris illis, levandique eorum calamitatem. Propterea, nulla intericcta mora, dilecto Filio Nostro Cardinali Carolo Martiali Lavigerie, cuius perspecta Nobis est alacritas ac zelus apostolicus, curam demandavimus obeundi praecipuas Europae civitates, ut mercatus huius turpissimi ignominiam ostenderet, ct Principum civiumque animos ad opem ferendam acrummosac genti inclinaret. Quam ob icm gratiae Nobis habendae sünt Christo Domino, gentium omnium Redemptori amantissimo, qui pro benignitate sua passus non est curas Nostras in irritum cedere, sed voluit esse quasi semen feraci creditum humo, quod laetam segetem pollicetur. Namque ct rectores populorum et catholici cx loto terrarum orbe, omnes demum, quibus sancta sunt gentium ct naturae iura, certarunt inquirere, qua potissimum ratione ct ope conniti praestet, ut inhumanum illud commercium evellatur radicitus. Solemnis conventus non ita pridem Bruxellis actas. quo Legati Principum Europae congressi sunt, ac reccntior coctus privatorum virorum, qui eodem spectantes magno animo Lutetiam convenere, manifesto portendunt tanta vi ct constantia nigritarum causam defensum iri, quanta est ea qua premuntur aerumnarum moles. Quare oblatam iterum occasionem nolumus omittere, ut meritas agamus laudes et gratias Europae Principibus cclerisquc bonae voluntatis hominibus, atque a summo Deo precamur enixe, ut eorum consiliis er orsis tanti operis prosperos dare velit eventus.

At vero praeter tuendae libertatis curam, gravior alia pressius attingit Apostolicum ministerium Nostrum, quod Nos curare iubet, ut in Africae regionibus propagetur Evangclii doctrina, quae illarum incolas sedentes in tenebris, a caeca superstitione offusis, illustret divinae veritatis luce, per quam nobiscum fiant participes hereditatis Regni Dei. Id autem eo curamus enixius, quod illi, hac luce recepta, etiam humanae servitutis ab se iugum excutient. Ubi enim christiani mores legesque vigent, ubi religio sic homines instituit, ut iustitiam servent atque in honore habeant humanam dignitatem, ubi late spiritus manavit fraternae caritatis, quam Christus nos docuit, ibi neque servitus, nec feritas, neque barbaria extare potest; sed floret morum suavitas, et civili ornata cultu Christiana libertas. Plures iam apostolici viri, quasi Christi milites antesignani adiere regiones illas, ibique ad fratrum salutem non sudorem modo sed vitam ipsam profuderunt. Sed *messis quidem multa, operarii autem pauci:* quare opus est, ut alii quamplures eodem acti spiritu Dei, nulla verentes discrimina, incommoda et labores, ad eas regiones pergant, ubi probrosum illud commercium exercetur, allaturi illarum incolis doctrinam Christi verae libertati coniunctam. Verum tanti operis aggressio copias Hagitat eius amplitudinis pares. Non enim sine ingenti sumptu prospici potest missionariorum institutioni, longis itineribus, parandis aedibus, templis excitandis et instruendis, aliisque id genus necessariis, quae quidem impendia per aliquot annos sustinenda erunt, donec in iis locis ubi consederint evangelii praecones, suis se sumptibus tueri possint. Utinam Nobis vires suppeterent quibus possemus hoc onus suscipere. At quum votis Nostris obsistant graves, in quibus versamur, rerum angustiae, te, Venerabilis Frater, aliosque sacrorum Antistites ct catholicos omnes paterna voce compellamus, et Vestrae eorumque caritati commendamus opus tam sanctum ct salutare. Omnes enim participes eius optamus fieri, exigua licet collata stipe, ut dispartitum in plures onus, levius cuique toleratu sit, atque ut in omnes effundatur gratia Christi, dc cuius regni propugnatione agitur, caquc cunctis pacem, veniam peccatorum, ct lectissima quaeque munera impertiat.

Pccuniic tub· «idium ad rem dic lioiphinitc Domini corro· gandum.

Propterea constituimus, ut quotannis, qua die in quibusque locis Epiphaniae Domini celebrantur mysteria, in subsidium memorati operis pecunia stipis instar corrogetur. Hanc autem

soiemnern diem prac ceteris eligimus quia, uti probe intelligis, Venerabilis Frater, ca die Filius Dei primitus sese gentibus revelavit, dum Magis videndum sc praebuit, qui ideo a S. Leone Magno decessore Nostro scite dicti sunt *vocationis nostrae fideique primitiae.* Itaque bona spe nitimur fore, ut Christus Dominus permotus caritate et precibus filiorum, qui veritatis lucem acceperunt, revelatione divinitatis suae etiam miserrimam illam humani generis partem illustret, eamque a superstitionis coeno et aerumnosa conditione, in qua tamdiu abiecta ct neglecta iacet, eripiat.

Placet autem Nobis, ut pecunia, praedicta dic collecta in ecclesiis et sacellis subiectis iurisdictioni tuae, Romam mittatur ad Sacrum Consilium christiano nomini propagando. Huius porro munus erit partiendi eam pecuniam inter Missiones, quae *ad delendam potissimum servitutem* in Africae regionibus extant aut instituentur: cuius partitionis hic modus erit, ut pecunia profecta cx nationibus, quae suas habent catholicas missiones ad vindicandos in libertatem servos, ut memoravimus, istis missionibus sustentandis iuvandisque addicatur. Reliquam vero stipem idem Sacrum Consilium, cui carumdem missionum necessitates compertae sunt, inter egentiores prudenti iudicio partietur.

Equidem non ambigimus, quin vota Nostra pro infelicibus Afris concepta, benigne excipiat dives in misericordia Deus, ac tu Venerabilis Frater, ultro collaturus sis studium operamque tuam, ut ca expleantur cumulate. Confidimus insuper, per hoc temporarium ac peculiare subsidium , quod fideles conferent ad inhumani commercii labem abolendam et sustentandos Evangelii nuncios in locis ubi illud viget, nihil imminutum iri de liberalitate qua catholicas missiones adiuvare solent collata stipe in Institutam quod Lugduni conditum *a propagatione fidei* nomen accepit. Salutare hoc opus, quod fidelium studiis pridem commendavimus, hac nunc opportunitate oblata novo ornamus laudis testimonio, optantes ut late porrigat beneficentiam suam ct laeta tloreat prosperitate. Interim Tibi, Venerabilis Frater, clero ct fidelibus pastorali vigilantiae tuae commissis, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimus.

1744

?onln wî m'ab ha"ro??u.ofnni

-X *Dec. tfyo.* — Hacreticos ad fidem catholicam conversos, ac filios haereticorum qui in haeresi persistunt vel mortui sunt, ad primum ct secundum gradum per lineam paternam, per maternam vero ad primum dumtaxat, esse irregulares, etiam in Germania , et in aliis locis de quibus petitur ; ideoque dispensatione indigere ut ad Tonsuram ct Ordines promoveantur.

1745

Decr. S. C. EE. et RR. *17 Dec. rfioo.* — * Quemadmodum omnium rerum humanarum the i" faxitath quantumvis honestae sanctacquc in se sint; ita «t v. c mulierum „„evirorum 1- et legum sapienter conditarum ca conditio est, carx1™ ut ab hominibus ad impropria et aliena ex abusu traduci ac pertrahi valeant ; ac propterea quandoque fit, ut intentum a legislatoribus finem haud amplius assequantur; imo et aliquando, ut contrarium sortiantur effectum. Idque dolendum vel maxime est obtigisse quoad leges plurium Congregationum, Societatum aut Institutorum sive mulierum quae vota simplicia aut solemnia nuncupant, sive virorum professione ac regimine penitus laicorum; quandoquidem aliquoties in iliorum Constitutionibus conscientiae manifestatio permissa fuerat, ut facilius alumni arduam perfectionis viam ab expertis Superioribus in dubiis addiscerent; c contra a nonnullis ex his intima conscientiae scrutatio, quae unice sacramento Poenitentiae reservata est, inducta fuit. Itidem in Constitutionibus ad tramitem sacrorum canonum praescriptum fuit, ut sacramentalis Confessio in huiusmodi Communitatibus fieret respcctivis confessariis ordinariis ct extraordinariis ; aliunde Superiorum arbitrium eo us^ue devenit, ut subditis aliquem extraordinarium confessarium denegaverint. etiam in casu quo , ut propriae conscientiae consulerent, eo valde indigebant. Indita denique eis fuit discretionis ac prudentiae norma ut suos subditos rite recteque quoad peculiares poenitentias ac alia pietatis opera dirigerent; sed et haec per abusionem extensa in id etiam extitit, ut eis ad Sacram Synaxim accedere vel pro labitu permiserint, vel omnino interdum prohibuerint. Hinc factum est , ut huiusmodi dispositiones, quae ad spiritualem alumnorum profectum et ad unitatis pacem et concordiam in Communitatibus servandam fovendamque salutariter ac sapienter constitutae iam fuerant, haud raro in animarum discrimen, in conscientiarum anxietatem , ac insuper in externae pacis turbationem versae fuerint, ceu subditorum recursus ct querimoniae passim ad S. Sedem interiectae evidentissime comprobant. Quare SSmus D. N. Leo divina providentia Papa XIII, pro ea qua praestat erga lectissimam hanc sui gregis portionem peculiari sollicitudine, in Audientia habita a me Cardinali Praefecto S. C. Episcoporum et Regularium negotiis ct consultationibus praepositae dic dccimaquarta Decembris 1890 omnibus sedulo diligenterque perpensis, haec quae sequuntur voluit, constituit atque decrevit.

i. Sanctitas Sua irritat, abrogat, et nullius in posterum roboris declarat quascumque dispositiones Constitutionum, piarum Societatum,

institutorum mulierum sive votorum simplicium sive solemnium, nec non virorum omnimode laicorum, etsi dictae Constitutiones approbationem ab Apostolica Sede retulerint in forma quacumque, etiam quam aiunt specialissimam, in eo scilicet, quod cordis et conscientiae intimam manifestationem quovis modo ac nomine respiciunt. Ita proptcrea serio iniungi moderatoribus ac moderatricibus huiusmodi Institutorum, Congregationum ac Societatum ut ex propriis Constitutionibus, directoriis ac manualibus praefatae dispositiones omnino deleantur penitusque expungantur. Irritat pariter ac delet quoslibet ea de re usus et consuetudines etiam immemorabiles.

2. Districte insuper prohibet memoratis Superioribus ac Superiorissis cuiuscumque gradus et praeeminendae sint ne personas sibi subditas inducere pertentent directe aut indirecte, praecepto, consilio, timore, minis, aut blanditiis ad huiusmodi manifestationem conscientiae sibi peragendam ; subditisque c converso praecipit, ut Superioribus maioribus dcnuncient Superiores minores, qui eos ad id inducere audeant; et si agatur de Moderatore vcl Moderatrice Generali denunciatio huic S. Congregationi ab iis fieri debeat.

3. Hoc autem minime impedit quominus subditi libere ac ultro aperire suum animum Superioribus valeant ad effectum ab illorum prudentia in dubiis ac anxietatibus consilium et directionem obtinendi pro virtutum acquisitione ac perfectionis progressu.

4. Praeterea firmo remanente quoad confessarios ordinarios ct extraordinarios Communitatum quod a Sacrosancto Concilio Tridentino praescribitur in 5ew. 25, *Cap. 10 dc Repul.* et a S. M. Benedicti XIV statuitur in Constitutione quae incipit *Pastoralis curae,* Sanctitas Sua Praesules Superioresque admonet ne extraordinarium denegent subditis confessarium quoties ut propriae conscientiae consulant ad id subditi adigantur, quin iidem Superiores ullo modo petitionis rationem inquirant , aut aegre id ferre demonstrent. Ac ne evanida tam provida dispositio 6at, Ordinarios .exhortatur, ut in locis propriae dioeceseos, in quibus mulierum Communitates existunt, idoneos sacerdotes facultatibus instructos designent, ad quos pro sacramento Poenitentiae recurrere eae facile queant.

5. Quod vero attinet ad permissionem vel prohibitionem ad sacram Synaxim accedendi eadem Sanctitas Sua decernit, huiusmodi permissiones vel prohibitiones dumtaxat ad confessanum ordinarium vel extraordinarium spectare. quin Superiores ullam habeant auctoritatem hac in re sese ingerendi, excepto casu quo aliquis ex eorum subditis post ultimam sacramentalem Confessionem Communitati scandalo fuerit, aut gravem externam culpam patraverit, donec ad Poenitentiae sacramentum denuo accesserit.

6. Monentur hinc omnes , ut ad sacram Synaxim curent diligenter se praeparare et accedere diebus in propriis regulis statutis ; et quoties ob fervorem et spiritualem alicuius profectum confcssarius expedire iudicaverit ut frequentius accedat, id ei ab ipso confcssario permitti poterit. Verum qui licentiam a confessario obtinuerit frequentioris ac etiam quotidianae Communionis, de hoc certiorem reddere Superiorem teneatur; quod si hic iustas gravesque causas sc habere reputet contra frequentiores huiusmodi Communiones, eas confessario manifestare teneatur, cuius iudicio acquiescendum omnino erit.

7. Eadem Sanctitas Sua insuper mandat omnibus et singulis Superioribus generalibus, provincialibus et localibus Institutorum de quibus supra sive virorum sive mulierum ut studiose accurateque huius decreti dispositiones observent sub poenis contra Superiores Apostolicae Sedis mandata violantes ipso facto incurrendis.

8. Denique mandat, ut praesentis decreti exemplaria in vernaculum sermonem versa inserantur Constitutionibus praedictorum piorum institutorum, et saltem semel in anno , stato tempore in unaquaque Domo, sive in publica mensa, sivc in Capitulo ad hoc specialiter convocato alta et intelligibili voce legantur.

Et ita Sanctitas Sua constituit atque decrevit contrariis quibuscumque etiam speciali et individua mentione dignis minime obstantibus.

1746

S. C. S. Officii *tFebr. t8gt* (ad Vic. Ap. „Ore. Iapoh. Mr hid· — Et uctens Ampl. Tuae dte 1 Nov. 1888 datis cognitum est incolas insulae Kitzuki, cx progenie veterum Christianorum retinere quidem latinarum precum usum, earum tamen vim ignorare ; recipere baptismum, sed dc illius valorc dubitari; ethnicorum more vivere, corumquc matrimonia tum ex divortii consuetudine, tum ex aliis impedimentis, quibus passim obstringuntur, invalida ut plurimum habenda esse: atque hanc abnormem eorum conditionem gravissimas parere difficultates cum in verae Ecclesiae gremium recipiendi sunt. Petis proinde ut ca super re certa tibi tuisque missionariis agendi norma praefiniatur. Cui petitioni libenter obsecundantes... EtTii PP. ea quae sequuntur tibi respondenda mandarunt. dubie biptinto· n,fn

Imprimis haud placet silentium illud quod a Te tamquam generalis regula praescriptum est circa praeteritas nuptias et praesentes uniones eorum qui ad veram fidem redire cupiunt. Singuli enim casus explorandi prudenter, et diligenter examinandi sunt, ut cis, prout cuiusque necessitas postulat, consulatur. Nam bona fides, et ignorantia invincibilis (si tamen adsit) excusare

a peccatis poterit cos qui in illicita ct invalida unione vivunt: efficere tamen ut ea unio verum matrimonium sit, non poterit. Neque facile ipsa matrimonia invalida ca ctiim dc causa judicanda sunt, quia cum opinione dissolubilitatis seu cum intentione divortii inita fuerint. Nam tum solummodo huiusmodi erronei opinio ct intentio matrimonium invalidât cum in pactum deducta fuerit; quod pactum ex verbis, quibus consensus expressus fuerit, patefiet.

(Jc via aperiatur instaurando, iuxta, Christianas leges conscientiarum ordini, in insula Kitz.uki, primo ac praecipue investigan U erit validitas baptismatis singulis collati, habitis prae oculis responsionibus quas Suprema haec Congregatio S. Olficii ad dubia dedit Vic. Ap. laponiae feria IV die 11 Martii 1868. (Γ. n. /523). Ex hac investigatione nonnulli invalide, plures dubie, aliqui valide baptizari reperiri poterunt. Qui invalide baptismum receperunt, tamquam ethnici habendi sunt, ac proinde si isti matrimonia inter sc contraxerunt. nisi obstet aliquod impedimentum iure naturae dirimens veru habenda erunt. Qui valide aut dubie baptizari fuerint, ii subsunt impedimentis etiam iure ecclesiastico dirimentibus, excepta clandcstinitate quae isthic non viget. Qui idcirco si intei sc matrimonium inierint, et nullo alio impedimento dirimente ligati fuerint, eorum matrimonium validum censendum erit. — At fieri potest ut una pars valide aut dubie, altera vero invalide baptizata fuerit. Hoc in casu eorum matrimonium nullum erit ob cultus disparitatem. Quando autem matrimonia invalida non deprehendantur ob disparitatem cultus, locus erit investigationi aliorum impedimentorum, quibus contrahentes fortasse detinebantur, ct praesertim affinitatis quae facillime in memorata insula contrahi refers. Nec deterreri se ab huiusmodi investigatione missionarii facile sinant : nam studiose quidem ea peragenda erit, sed simul caute prudenterque, ct opportune monitis iis quorum interest, eam secretissimam, ipsis autem nulli detrimento, imo magno commodo futuram: tum quia propriae eorum conscientiae consuletur, tam quia, detecta prioris coniugii nullitate, in ca in qua vivunt unione, adhibitis etiam dispensationibus quibus opus fuerit, perseverare permittentur.

Ex his colliges quid in singulis casibus agendum sit. Si constiterit eos qui actu in putati matrimonii possessione reperiuntur , iustis praecedentibus nuptiis esse ligatos, non poterunt ad baptismum admitti nisi separentur. Si vero Constiterit primas eorum nuptias per divortium solutas, fuisse nullas , ad baptismum admittantur, nisi forte alio impedimento dirimente obstricti sint; quo in casu, si impedimentum sit cx iis, super quibas Ecclesia dispensare solet, praevia dispensatione, cuius impertiendae, harum literarum vigore necessariae Tibi ct opportunae facultates conceduntur, ct renovato consensu, in eadem unione relinquantur.

Quod si, instituta diligenti investigatione, dubium adhuc dc valorc priorum nuptiarum peneveret, nec dilui possit , tunc , dummodo alia non obsint impedimenta super quibus Ecclesia non potest aut non solet dispensare, putati coniuges baptizandi, in bona fide ct in actuali matrimonii possessione relinquendi sunt. In casibus autem difficilioribus, uti si cx. gr. primae nuptiae impotentiae aut vis ct metus vitio laborent, res referenda est ad S. Sedem, transmissis actis, et accurate expositis omnibus casus adiunctis.

Si denique ambo coniuges invalide baptizari dignoscantur, ct alter tantum converti velit, tunc facile fieri poterit ut huic consulatur per legitimum usum privilegii a D. Paulo in favorem fidei promulgati, interpellato scilicet priori coniugc infideli. A qua interpellatione, si iustac rationabilcsque causae adsint, dispensabitur. luscae autem huiusmodi causae tunc aderunt cum cx processu saltem summario ct extraiudiciali moralitcr constet coniugem infidelem interpellari non posse, aut interpellationem vcl inutilem vcl graviter periculosam futuram esse. Matrimonium vero eius cum quo dispensatum fuerit, etiamsi postea innotuerit coniugem infidelem suam voluntatem iuste impeditam declarare non potuisse, ct ad fidem etiam tempore initi matrimonii conversum fuisse, nihilominus numquam rescindi, sed validum esse debebit.

1747

Dc administra* tionc redituum Custodiae Terrae Sanctae.

S. C. de Prop. Fide 20 *Februarii T&gr.* — Haud ita pridem hoc Sacrum Consilium Christiano Nomini propagando diligenter ad examen revocavit ca omnia quae ad necessitates Missionum Palaestinae, quaeque ad regimen et moderationem arcae a Fratribus Minoribus Franciscalibus in Locorum Sanctorum curam custodiamque administratae referuntur. Hac opportunitate petitiones Apostolicae Sedi porrectae circa eadem argumenta exhibitae sunt. Enimvero exploratum est, inspectis temporum nostrorum circumstantiis, auctaque itinerum facilitate, desiderium inter fideles quotidie magis exardescere ca loca visendi, quae Salvator Noster Christus Dominus praebentia sua , ac praedicatione, potissimum vero mone ac sepulchro suo nobilissima imprimis reddidit, eaque de causa ingentes sane expensas ad peicgrinos hospitio recipiendos exigi: inspper sanctuariis conservandis, restaurandis, scholis erigendis , missionibus provehendis haud exiguam pecuniae vim requiri. Ad administrationem vero collectae stipis oculos convertens, eam repent esse tanto ponderi plane imparem. Decennio quippe mox elapso diligenter inspecto, vim redituum Custo-

diae Terrae Sanctae vix ad decies centena millia libellarum pervenire intellexit. Qui quidem ex triplici fonte derivantur: pars siquidem illius summae ex oblationibus ad sanctuaria, cx iuribus stolae, et eleemosynis Missarum, quae a Francisculibus celebrantur, proveniunt : pars ex collectis, quas in universo orbe Fratres ipsi industria sua perficiunt: pars denique cx eleemosynis, quae Feria VI in Parascevc in omnium gentium ecclesiis colliguntur. Haec porro postrema pars non nisi exiguam portionem totius reditus, quae nimirum tertiam partem illius certe non excedit, complectitur. In ca vero conferenda stipe Americae et Europae gentes aeque concurrunt. Ad quam pecuniam diligenter ac studiose administrandam iam a pluribus saeculis beaemerens Ordo .Minorum magna cum laude incubuit; dum fidem catholicam duris exantlatis laboribus, fusoque sanguine, praeclari sui Fundatoris vestigiis inhaerens , per totam Palaestinam, Syriam, atque Aegyptum amplificavit. Quapropter Apostolica Sedes nedum religiosos huiusmodi viros benevolentia oc beneficiis suis nullo non tempore cumulavit, verum ipsum Terrae Sanctae Pium Opus non unius nationis proprium sed internationale constituit, quo ca, quae illius intersunt, vigilantiae religiosorum virorum cx diversis nationibus credita, communi veluti praecipuarum Europae gentium studio procurentur; tantumque administrationis negotium sibi obnoxium declaravit.

Ea itaque omnia considerans S. Congregatio, et curam prorsus singularum rerum ad Terram Sanctam pertinentium sibi a Summo Pontifice commissam esse sciens, Eodem approbante, declarandum censuit, uti per praesentes déclarât, administrationem arcae Custodiae Terrae Sanctae sub sua speciali tutela cs>c constitutam, sibique negotiorum quoa l eam gestorum, uti antea, ita in posterum esse quotonnis reddendam rationem, ut a se examinetur et a Summo Pontifice a Iprobctur. Hoc scilicet modo debita oblationum ratio habebitur, quaeque ad nova aedificia c.xtrucnda, vetera amplificanda, caetcraque gravia in quoscumque usus dispendia pertinent, S. Consilium accuratae disceptationi subiicict, ipsisque religiosis viris , SSrîto I). N. sanciente, perficienda committet. Ut vero commodius oblationum collectae fiant, mandatur uc Apostolicae literae die 26 Decembris 1887 datae, quac incipiunt *Salvatoris* (1) ab universis ad quos pertinent omnino ad exe-

cutionem mittantur, collectae eleemosynarum una vice singulis annis Feria VI, in Parascevc, vcl alio quolibet intra annum die pro Terra Sancta faciendae, non debeant quomodolibet ad alios usus converti atque applicari, sed integrae ad Renium P. Custodem Terrae Sanctae per Commissarios Ordinis S. Francisco cx omnibus orbis regionibus diligenter transmitti, quacumque dispensatione exinde revocata.

Quoniam vero studiosissime satagendum est ne in Palaestinae regione praeter ca quae ab antiquo recognita sunt, nova sanctuaria aut recenter inventa, aut in posterum detegenda inconsiderate adstruantur, absolute vetat hoc S. Consilium ne quis uti authentica prodat eiusmodi sanctuaria vel eorum cultum permittat, quin idem Consilium ca super rc indicium edar, ac sententia sua ut talia recognoscat ac probet.

1748

Litt. S. C. S. Officii *6 Martii t8ar* — Dcirreguiirita· ab hiemi, deo. retlco»

ru risoluto che si comumcasse a cotestn S. C. (di Propaganda) per norma in altri simili casi il decreto emanato in fer. IV. 4 Decembre 1890, ch' c il seguente, cioc avendo Γ Episcopatu germanico domandato sc anche in quelle regioni gli cretici c i loro disccndenti fossero soggetti, come altrove, ail' irrcgolarità, fu ri-

(1) Huiusmodi Litterae Ap. Leonis PP. XIU ita se habent : « Salvatoris ct Domini nostri Icsu Christi qui
• pro humani generis redemptione se ipsum exinanivit
e factus obediens usque ad mortem, mortem autem
• crucis, vices in terris immeriti licet gerentes, inter
• multiplices gravissimasque tam excelsi apostolatus
« curas quibus in dies detinemur, in id tamen peculiari
« ac praecipua pastoralis sollicitudinis vigilantia incum
« bimus, ut tanti ac tam salutaris mysterii, quac in
« Urbe Hierusalem, et viciniis illius monumenta super-
• sunt, qua maiori sanctiorique fieri poterit custodia
• asserventur, utque salubria moniti ac mandata Roma
« norum Pontificum Praedecessorum Nostrorum suos
• hac super rc effectus sortiantur. Ipsi enim Pontifices
• iamdiu a vetustissimis temporibus ca ad loca pretioso
• Humanati Verbi Sanguine purpurata oculos convcr-
• tentes, catholici nominis gentes ad Christi Scpul-
• chmm recuperandum excitarunt, ct postquam illud
• denuo in infidelium ditionem cecidit, ct Fratribus Mi'
« nonbus Ordinis S. Francisci Assisiensis tantummodo
• licuit ca loca asservare, nunquam destitere, quin qua-
• cumque ope possent, Custodiae saltem ipsorum con-
• sulerent, ct Fratrum eorumdem, quos neque perse-
« quutionum, neque vexationum, neque saeva crucia·
< tuum discrimina tanto unquam ab incoepto deter·
• ruerunt, praesentibus necessitatibus pro rc ac tem
« porc providerent Quare ct vivae vocis oraculo, et
« Apostolicis etiam litteris Patriarchis, Antistitibus et
« aliis totius terrarum orbis locorum Ordinariis instan-
• ter atque iteratis vicibus mandarunt, ut respective
< eorum curae commissos christifideles ad eleemosynas
« pro locis sanctis tuendis afferendas colligcndasque
« impellerent, ct certas etiam régulai hac super rc šta
« tuere pluribus Apostolicis litteris, modo sub plumbo,
c modo sub Annulo Piscatoris datis, per quas unani-
• mi consensu, asseruerunt universis in terrarum orbis
• dioecesibus singulis annis quosdam per ťnumquem
« que Ordinarium sub sanctae obedientiae obligatione
« dies statuendos esse pro eleemosynis in Sanctorum
« Locorum emolumentum colligendis. Denique Pius
« PP. VI fcl. rcc. Praedecessor Noster litteris, quarum
r initium *Inter cetera divinorum iudiciorum abdita ar-*
« *cana* dic XXXI mensis Iuiii anno MDCCLXXVI1I
« sub plumbo datis, quatuor per annum vicibus ab

sposto: *Affirmative; et haereticos ad fidem catholicam conversos, ac filios haereticorum qui in haeresi persistunt vel mortui sunt, ad primum et secundum gradum per lineam paternam, per maternam vero ad primum dumtaxat, esse irregulares, etiam in Germania et in aliis locis de quibus petitur; ideoque dispensatione indigere, ut ad Tonsuram et Ordines promoveantur.*

1749

he reticenti· copulie quoad uudilatcni di* pcmationurn matn mon Illium.

S. C. S. Officii *t8 Martii r8gi.* — Dispensationes matrimoniales super quovis impedimento, sive agatur dc matrimoniis invalide contractis, sive dc contrahendis, esse validas etiamsi copula, vcl consilium ct intentio per eam facilius gratiam impetrandi rclicita fuerint.

1750

Dc dhpenuriooibos in ma·inmoniia in articulo ħorn deque cautionibua exigendi».

S. C. S. Off. rc? *Martii t8yi.*— Lkopol. — Relate ad facultates Episcopis a Sanctitate sua concessas (qu.ie etiam parochis subdclcgari possunt) dispensandi in articulo mortis in impedimentis matrimonium dirimentibus, rogo (ego Archiepiscopus) quoad impedimenta mixtae religionis et disparitatis cultus benignissimam declarationem, an in istis etiam in articulo mortis non aliter dispensari possit nisi 1. ambo contrahentes promittant educationem omnis prolis in religione catholica ; ct quidem 2. non solum prolis forte adhuc suscipiendae, sed etiam antea (m concubinatu vcl civili matrimonio) iam susceptae, in quantum scilicet hoc a parentibus adhuc dependet ; atque nisi etiam 3. pars catholica (licet privatim tantum) promittat quod, in quantum poterit, conversionem partis non catholicae procurare sataget.

R. Cautiones etiam in articulo mortis esse exigendas ; disparitatem cultus utpotc impedimentum dirimens in Encyclica Sancti Officii 20 Februarii 1888 comprehendi: mixtam vero religionem, uti impedimentum impediens, non comprehendi.

1751

S. C. de Prop. F. *tqApr. t89t.* (C. G.) — Si supplichi il S. Padre affinche nella di- ‹ 4ioccc- smembrazione delle dioccsi il clero debba restare come suddito dei Vescovo di queila parte di diocesi in cui esercitava il ministero prima dclla divisione, e ciô per massima. — SSrhus adprobavit.

1753

S. C. S. Off. *tŷ Apr. tSoi.* — Vinum JÇC *'ni dulce quod pro Missae sacrificio adhiberi solet «uoo· ad irud in Hispania spiritum ultra proportionem duo- Ber' decim pro centum naturaliter continet. — *Quaeritur :*

1. Utrum decem partium spiritus pro centum commixtio, ut cx experientia constat, omnino ad vini dulcis conservationem necessaria, continuari possit.

2. Utrum vinum ita confectum adhiberi possit in Missae sacrificio.

R. Negative in ordine ad Missae sacrificium.

1753

Circa extenaioaem decreti *Quand dmadum* Jpro Inicituti» Re<uUnbu») /7 Dec. *1890.*

S. C. EE. et RR. /5 *Apr. t8oi.* — 1. Se il decreto incipiente *Quemadmodum* del 17 Dec. 1890 *(V. η.ιγ45).* comprende anche le Figlic dclla CariU istituite da S. Vincenzo de' Paoli.

2. Sc il decreto medesimo, oltrc gl'istituti femminili, comprende solamente gl'istituti maschili di natura laicali, corne i Fratelli delle Scuole Cristiane ecc., ovvero anche le Congregazioni ccclesiastichc, corne i Salesiani ſondait

« omnibus sacrorum Antistitibus Terrae Sanctae ne·
« cessitates piae christifidclium duritati commcndan-
« das esse decrevit. Nunc autem dilectus filius Bcrnar-
« dinus de Portu Romatino, Ordinis Fratrum Minorum
« S. Francisci Assisiensis dc Observantia ħuncupato
< rum generalis Administer, Nobis exponendum cu-
« ravit, adauctis in dies, praesertim vertentibus annis,
« necessitatibus huiusmodi, Sanctorum Locorum Cu-
« stodiae, haud amplius provenientes a fidelium elee-
« mosynis reditus sufficere, caque potissimum dc causa
« quod elapso iam sacculi intervallo a postrema, quam
«memoravimus fcl. rcc. Pii PP. VI Constitutione,
« nonnulli cx Ordinariis illam vduti fere obsoletam
« ncghgunt, neque eleemosynas pro Sanctis Locis com-
« mendaro, ca qua par est sollicitudine, student; ideo-
« que enixas Nobis preces humiliter adhibuit, ut quac·
« Jam hac super rc providere dc Apostolicae Nostrae
«potestatis plenitudine velimus. Nos igitur, quibus
« tanti momenti Custodia maximo est cordi, votis
huiusmodi annuere cupientes, dc Apostolica Nostra
α auctoritate, vi praesentium, perpetuum in modum de-
« cernimus, ut Venerabiles Fratres Patriarchae, Archie-
« piscopi, Episcopi et alii totius terrarum orbis loco-
• rum Ordinarii sub sanctae obedientiae vinculo cu·
« rare teneantur, ut respective in cuiusc .que dioecesis
« paiochiali ecclesia, u"a saltem singulis annis vice,
« nempe Feria sexu maioris hebdomadae, vcl alio ad
uniuscuiusque Ordinarii lubitum similiter semel tan·
« tum quotannis eligendo dic, fiJclium charitati San-
ctorum Locorum necessitates proponantur. Pari au-
« tem auctoritate expresse interdicimus atque prohibe-
« mus nc quis audeat vcl praesumat eleemosynas pro
Terra Sancta quomodolibct collectas in alios usus
« convertere atque immutare. Propterea iubemus col-
« lectas, ut superius dictum est, eleemosynas parochum
« Episcopo, Episcopum tradere proximiori Ordinis Sin-
« ct‡ Francisci pro Terra Sancta Commissario; hunc
« autem curare volumus, ut caedem quam citius Hie-
rusaiem ad Sanctorum Locorum Custodem, ut moans est, transmittantur. Decernentes praesentes Nostras litteras firmas rfc. ».

dal Bosco, i Rosminiani, i Lazzaristi c simili nelle quali, oltre i sacerdoti, sono mold fratelli hid.

R. Ad t. Affirmative iuxta modum. Modus est: Attenta peculiari Puellarum Charitatis institutione, attentisque Pontificiis declarationibus ac privilegiis induitis, praesertim a s. m. Pio VJI ct Leone XII, confirmatis a SS. D. N. Leone XIII dic *25* Iunii 1882, publicationem ct vigilantium super exeeutione praefati decreti quoad dictas Puellas spectare ad Superiorem generalem pro tompore Congregationis Presbyterorum Missionis, sive pcr sc, sive pcr eiusdem Congnis Visitatores, salva tamen delegatione Apostolica Ordinariorum locorum in casu negligentiae Superiorum Congfiis Missionis.

Ad 2. Affirmative ad primam partem; Negative ad secundam. — SSiDus approbavit.

1754

Grei impoti- ntmpiafibutac' S. C. Indulg. 2<f *Apr. t8ot.* – ℙtCTAViKN — Aliquando impositio scapularium ab Ecclesia approbatorum, ita pro frequentia populi protrahitur, ut fiat cum assistentium taedio et sacerdotis defatigatione. *Quaeritur:* Utrum liceat sacerdoti in impositione Scapularium ab Ecclesia approbatorum omnibus rite peractis, dicere semel numero plurali formulate: *Accipite, fratres,* vcl *sorores* etc. imponendo successive ct sine interruptione Scapulare omnibus praesentibus; vcl potius formula numero singulari pro singulis sit repetenda.

R. Affirmative quoad primam partem; Negative quoad secundam, uti decretum est in una Valentincnsi dic 5 Ecbr. 1841 ad dub. IV. (1).

1755

CralMoic» irPwcix. ttn ·· * S. C. S. Officii 29 *Aprilis 1891.* — — Cum viris Christianis his ic regio- Q^u$» ut mulieres infideles ducant, dispcnsatur quotiescumque affulget aliqua spes quod servabuntur conditiones requisitae, quia rarum est ut non serventur. At cum mulieribus Christianis, ut viros infideles accipiant, rarissime datur dispensatio propter periculum imminens perversionis, ct contumeliam Creatoris. Si agitur de matrimoniis ab his mulieribus christiania pluribus abhinc annis contractis, quando aliquo modo speratur quod fortiores factae resistere poterunt tentationibus ordinariis, in tali casu dispensatur facilius. — Varii casus: 1. Non est rarum ut puellae baptuatac parentes impii sponsalia peragant, ipsa inscia aut etiam renuente, cum viro infideli, et contractus rescindi non possit: tunc etiamsi omnes cautiones requisitae, viva voce, vel per contractum iuramento firmatum, acceptatae fuerint a parte infideli, vix unquam datur dispensatio propter periculum imminens perversionis. Sponsa, sive volens sive nolens, more civili sic traditur sponso absque dispensatione, ut si in futurum non cessat periculum, et si dederit possibilitas separationis, separari possit ab infideli, et transire ad legitimas nuptias. In hoc casu quando nec possibile est dispensare, nec separationem efficere, accidit non semel ut sponsa suae salutis anxia, sacramenta Poenitentiae ct etiam Eucharistiae cum lacrymis secreto, ne percutiatur, expostulet. Licctnc huic mulieri ad extremum adductae sacramenta conferre, ne tandem ad desperationem veniar, et omnes actus religionis deserat, quidquid sit de scandalo fidelium?

2. Quando parentes catechumeni aut neophyti ante conversionem a paganismo suae filiae sponsalia fecerunt cum viro infideli, nec est possibile contractum rescindere, quid agendum cum puella quae baptismum postulat? Equidem ius habet ad baptismum, scd propter periculum fundatum perversionis, iuxta S. Ligorium, non expedit baptizare; at infidelis sponsi parentes cum iuramento affirmant quod idinquent puellam sacros religionis suae actus peragere: an baptizanda ante matrimonium i Denegamus baptismum, ut, peracto matrimonio, possimus iudicare an sit contumelia Creatoris; si non apparet periculum perversionis, sponsam baptizamus solum post matrimonium, ut si post tempus indeterminatum exurgit animae periculum, possit deserere infidelem, et alias legitimas nuptias appetere, ct suae saluti providere. /\n iste modus agendi sit securior in praxi?

3. Iuxta mores paganorum accidit aliquoties ut iuvenis neophytus cogatur a suis parentibus ct consanguineis infidelibus accipere uxorem paganam religioni Christianae infensissimam quae non vult converti, ct minatur sibi mortem si maritus actus religionis profitetur. Iuvenis iste, sic vult consuetudo, non po:est deserere istam uxorem; aliunde nec potest dispensari, et tamen enixe postulat sacramenta: licetne extra mortis periculum dare illi Confessionem, et saltem semel in anno Eucharistiam, nc in extremam deducatur desperationem, ct a religione discedat?

R. Ad i. et 3. Si iuvenes ct puellae dc quibur agitur reperiantur in tali statu non voluntarie sed violenter, dummodo utrumque periculum perversionis ct fornicationis dc proximo fiat remotum, ct facta experientia de eorum conatibus ct dissensibus continuis, subsidii gratia prudenter illis conferri posse Sacramenta, spectata eorum dispositione.

(1) Dub am ĕrat · Utrum in adscnbcnd s fidelibus • sodal tali sacri scapulars liceat uti in plurali parva • ionrula: *Accift vir irvott* etc.» S. C. respondit: « Affirmative iuxta praepositam rubricam in precibus • benedictionis sacri scapularis».

Ad 2. Modum, de quo in dubio, non improbari, nisi baptismi necessitas urge it, aut nisi baptismus sit diutius differendus, ct nisi ctiarn cautiones datae fuerint non solum a parentibus, sed etiam a futuro coniugc; quo in casu, praevia dispensatione, matrimonium pcrmilti poterit.

1756

De absolutione roemten»s.SeqX Bd,rc nc

S. C. S. Officii /7 *Iunii stigt.* — S. Congregatio Inquisitionis, sub die 23 Iulii 1886, quaesitum : < I. Utrum tuto adhuc teneri possit sententia docens, ad Episcopum aut ad quemlibet sacerdotem approbatum devolvi absolutionem casuum ct censurarum, etiam speciali modo Papae reservatorum, quando poenitens versatur in impossibilitate personaliter adeundi S. Sedem. — II. Quatenus negative, utrum recurrendum sit, saltem per litteras, ad Eifium Card. Maiorem Pocnitentiarium pro omnibus casibus Papae reservatis, nisi Episcopus habeat speciale indultum, praeterquam in articulo mortis ad obtinendam absolvendi facultatem ». Responsum dedit a Papa approbatum et confirmatum : « Ad I. Attenta praxi S. Poenitentiariae , praesertim ab edita Const. Apost. sac. mêm. Pii PP. IX, quae incipit *Apostolicae Sedis :* Negative. — Ad II. Affirmative; at in casibus urgentioribus, in quibus absolutio differri nequeat absque periculo gravis scandali vel infamiae, super quo confcssariorum conscientia oneratur, dari posse absolutionem , iniunctis de iure iniungendis. a censuris etiam speciali modo Summo Pontifici reservatis, sub poena tamen reincidentiac in easdem censuras, nisi saltem infra mensem per epistolam ct per medium confessarii absolutus recurrat ad S. Sedem ».

Quum vero inter doctorcs dc hisce responsis dubia fuerint exorta , S. Congregationi Inquisitionis sequentia ad resolvendum proponuntur.

1. Utrum responsum ad primum valeat etiam pro casu quando poenitens fuerit *perpetuo* impeditus personaliter Romam proficisci.

2. Utrum responsi ad secundum clausula < sub poena tamen reincidentiac in easdem « censuras etc. » referatur solummodo ad absolutionem a censuris ct casibus *speciali modo* S. P. reservatis, an etiam ad absolutionem α censuris ct casibus simpliciter Papae reservatis. Quaeritur denique:

3. Utrum auctores moderni post Const. *Apostolicae Sedis* (contra ius commune, cap. *Eos qui, 22 De sent, excomm.* in VI, v. 11; cap. *Ea noscitur,* 59, X, v. 39; ct contra Rituale Romanum, *De Poenit.* tit. III, c. ı, n. 23) recte doceant, ei qui in articulo mortis a quolibet confcssario a quibusvis censuris quomodocumque reservatis absolutus fuerit, tunc solummodo imponendam esse obligationem sese sistendi Superiori recuperata valetudine, si agatur dc absolutione a censuris *speciali modo* Papae reservatis; an huiusmodi recursus ad Superiorem etiam necessarius sit in absolutione α censuris simpliciter Summo Pontifici reservatis ?

Ad t. Affirmative.

Ad 2. Negative ad primam partem ; affirmative ad secundam partem.

Ad 3. Affirmative ad primam partem, negative ad secundam partem, iuxta resolutionem fer. IV, 28 Iunii 1882. — SSffius approbavit.

1757

S. C. S. Officii 25 *Iunii r8)r.* — t g h k - LI MKHIblO-OKtEXT. ----- Quum dIftICIle sit meracum emere vinum in Europa, ct difficilius adhuc illud pretio haud modico comparatum in Sinas transvehere quin in via fraude adulteretur, iam abhinc pluribus annis tutius nec non facilius missionariis huius Vicariatus visum est vinum pro Missae sacrificio in hac ipsa regione confici. Uvae vero quas in septentrionalibus sinensis imperii partibus reperire est, sacchari quantitatem nimis exiguam continent ; ex quo fit ut vinum ex his ad sacrificium Missae expressum alcoolis portionem infirmam tantum habeat, et propterea vix incorruptum asservari possit, attentis praesertim diuturnis intensisque aestivi temporis ardoribus corruptioni quam maxime faventibus. Tollitur incommodum obtineturque vinum tuto servabile, nec non oculis, gustui olfactuique haud ingratum, si centum libris uvarum mox contusarum addantur decem librae *sacchari ex canna* (idest est planta graminea , botanice *saccharum officinarum,* gallicc vulgo *canne a suere* nuncupata) haecque massa deinde more solito fermentetur. Quae cum deferbuerit, ex centum libris massae (novem sacchari libras iuxta exposita continentibus) obtinentur sexaginta septem vini librae, quae ut cx calculo chimico conficere licet, practice ad summum quatuor libras cum dimidia (id est circiter quintam decimam ponderis totalis partem) alcoolis ex saccharo geniti continent. Aliis verbis supradicta operatione obtinetur vinum cx vite verum, cuius centum partes sex vel septem alcoolis heterogenei seu non ex vite producti admixtas habent. Quam praxim eo libentius retinuimus quo maior in dies evadit nobis impossibilitas spiritum vini (alcool) ex vite genitum comparandi. Nunc autem, aliquo exurgente dubio, humiliter quaeritur:

Dcimpeded» corrupnonc.

1. An haec praxis ad oblinendum vinum pro Missae sacrificio tuta sit. Si negative :

2. An valida?

3. Quid si huiusmodi vinum adhibitum fuerit in Missis ex *iustitia ?*

R. Vino pro sacrosancto Missae sacrificio

addendum potius esse spiritum scu alcool qui extractus fuerit ct genimine vitis, el cuius quantitas una cum ca, quam vinum dc quo agitur naturaliter continet, haud excedat proportionem duodecim pro centum. Huiusmodi vero admiitio fiat quando fermentacio sic dicta tumultuosa defervescere inceperit ; ct ad mentem :

La mente c che non potendo i missionari procurarsi da loro stessi lo spirito di vino distillandolo dal vino del paese, facciano venire dcll'uva passa c ne estraggano il vino, oppurc mcscolino Γ uva passa coli' uva del paese facendola insieme fermentare. Quoad praeteritum vero acquiescat, facto verbo cum SSrfio.

1758

Crct ûcatta .ΠI Mpcr impcdi · Aeni». ħilnao niura dirimenti· ·tin modi· ρ<· neelo.

S. C. S. Off. r *Iilii 189t.* — Ep. Viccnsis ad pc les Sanctitatis V. provolutus sequens reverenter exponit dubium : Ex litteris istius S. R. ct IL Inquisit. dici 20 Februarii 1888 Sanctitas Sua benigne annuit pro gratia qua locorum Ordinarii dispensare valeant < aegrotos in gra- « vissimo mortis periculo constitutos super im- < pedimentis quantumvis publicis matrimonium « iure ecclesiastico dirimentibus, excepto sacro < Presbyteratus Ordine, et affinitate lineae rc- « CUe cx copula licita proveniente ». Iam vero super intelligentia verborum *aegrotos in gravissimo mortis periculo constitutos* non leve exortum est inter quosdam dissidium. Sunt enim qui asserunt locum dispensationi tantum esse quum impedimentum afficiat directe aegrotum , non vero quum aegrotus sil solutus, ct impedimentum tantum directe afficiat bene valentem. Dum alii c contra facultatem dispensandi Ordinariis concedi putant quamvis aegrotus non habeat in sc impedimentum, sed hoc directe tantum existai in bene valente. Unde quum civiliter sint coniuncti, aut alias in concubinatu vivant, cx. gr. puella soluta ct diaconus, illaqjie aegrotante, hic valens sit, possetne Ordinarius cum his dispensare ? Vel si monialis aegrotans in concubinatu viveret cum diacono bene valente, essetne locus dispensationi , quum diaconus non sit in gravissimo mortis periculo constitutus ?

R. Ordinarios locorum vi decreti dici 20 Februarii 1888 in utroque casu allato dispensare posse, ct in utroque pariter S. Congregationem S. Officii dc impertita dispensatione certiorem reddere, ac ca inierim curare debere qu ic in eodem decreto praescribuntur.— SSrîius adprobavit.

1759

IH pr 4» ẅtt· mvnruo- I«aae · cttum

S. Poenit. Ap. *2 Iulii t8tjr.* — Utrum casu quo nullam praevidet Ordinarius censuram ab oratoribus fuisse contractam, debet nihilominus Ordinarius, qui dispensationem matrimonialem vi alicuius indulti concedit, clausulam absolutionis ad cautelam praemittere, quam Sacra Poenitentiaria et Apostolica Dataria praemittere consueverunt.

R. Absolutionem a censuris, in casu de quo agitur, laudabiliter praemitti.

1760

S. C. S. Officii *8 Iulii i8gr.* — Victorias Nyanzak. — 1. Vir fiJclis mulierem infidelem in ipsius viri infidelitate ductam habet, quae quidem vult converti, sed nullo modo cum eo habitare consentit. Quaer. L An vir uti privilegio paulino, et facta interpellatione de cohabitandi voluntate, ad alias nuptias transire possit. — IL An talis vir, si sit adhuc catechumenus, possit ad baptismum admitti et tunc privilegio uti.

0® uw rnn· pminS'''' potet cimkc coluh,arc·

2. Mulier catechumena cuiusdam fidelis, quam iste in sua propria infidelitate duxit, ab eo per vim ablata est, ita ut nulla spes eam icdimendi vel recuperandi affulgeat. Mulier vult converti , et vellet quidem cum eo cohabitare, sed nec religionem colere ncc cohabitare potest. Quaer. I. An talis fidelis privilegio paulino uti possit, ct aliam uxorem ducere, jic scilicet caelebs manere cogatur. — II. Si ipse eam vendidit, et nullo modo eam redimere potest, an item privilegio uti possit.

R. Ad i. Affirmative ad utramque pariem dummodo uxor in infidelitate permaneat.

Ad 2. – Ad L Quatenus prima uxor adhuc in infidelitate permaneat, permitti posse viro ut matrimonio cum secunda muliere coniungatur. – Ad II. Quatenus uxorem vendiderit ante baptismum, affirmative.

1761

S. C. S. Officii *20 Iulii t80[.* — Non sunt inquietandi qui tenent validam esse absolutionem in articulo mortis concessam a sacerdote non adprobato, etiam quando facile advocari seu adesse potuisset sacerdos adprobatus; et, qui tenent validam esse absolutionem m eodem articulo mortis concessam a peccatis reservatis, sive simpliciter sive cum censura, per sacerdotem non habentem iurisdictionctn in reservata , etiamsi advocari scu adesse facile potuisset sacerdos habens praedictam jurisdictionem.

arci abwiu. tionem iacramentalem 10 ăr ^c^rdiunc.' ăprobito

1762

Circa cobabilationem quiet coniux infiddii pollicetur, interpellatu» · eoeluge >4 fideo converto.

Ex Litt. S. C. S. Officii *7 Aug. t8gi.* — Nella Congr. di fer. IV, 5 corr. preso in esamc Γ csposto di Mons. Vcscovo di Kishna-

gore ħd! India (t) in cui quel Prelato domanda istruzioni sulla maniera di contencrsi circa Γ in·tcrpellanza del coniuge infedele. attese le difficoltâ che le circosUnze della sua diocesi oppongono ãil adempimento nei dovuti modi dellc prcscrizioni distenti in proposito: gli Ẽi Sigg. Cardd. Inquisitori Generali hanno emanato il seguente decreto, approvato nell' (Jdienza del giorno appresso dal S. Padre:

« Licet infidelis, facta interpellatione, sine < Creatoris contumelia se cohabitatuium poliiceatur, pertinere ad Episcopum, ipsius onerata conscientia, ut omni adhibita diligentia et perpensis singulorum casuum circumstantiis cc moribus regionum, iudicct utrum parti ad fidem conversae permittenda sit cohabilatio iuxta ea quae traduntur a sa. me. Bened. KlV. *Dc Syn. dioec. lib. XIII, cap. XXI, n. i* (2).

1763

Ofc> ẗoocc loocm comesuni -itraordinam momaii-

s. C. EE. et RR. */7 Augusti iHgt.* – In decreto a S. Congregatione Episcoporum et f^egUiarjUrn **jj**c Decembris praeteriti anni 1890 edito, hacc verba leguntur : < Sanctitas < Sua Praesules Supcriorcsque admonet, ne ex< traordinarium denegent confessarium quoties, « ut propriae conscientiae consulant, ad id sub< diti adigantur, quin iidem Superiores ullo « modo petitionis rationem inquirant, aut ac« gre ferre demonstrent >. Quibus verbis hacc subsequuntur: « At nc evanida tam provida « dispositio fiat, Ordinarios exhortatur, ut in < locis piopriac dioeceseos , in quibus mulie< rum Communitates existant, idoneos sacer< dotes facultatibus instructos designent, ad < quos pro Sacramento Poenitentiae recurrere < eae facile queant ». Omnibus perpensis, nonsanctae Apostolicae Sedis patefacto proposito nullum infligendi vulnus disciplinae de confcssariis ordinario ct extraordinario, Episcopo Malacitano sequentia eveniunt dubia, quae ipse sacrae Congregationi solvenda submittit :

1. Quis sub nomine Praesulis vel Superioris, cuius est subditis concedere vel denegare confessarium extraordinarium, intelitgitur? An ipse qui ordinarium confessarium deputavit, vel potius qui domui praccst, sive vir sit, sive femina?

2. Cum cx Decreto, Superior, quicumque sit, nequeat confessarium extraordinarium denegare. immo nec aegre se ferre petitionem demonstrare, teneturne subditi precibus semper indulgere, quamvis plane videat necessitatem esse fictam, ct, vel scrupulis vel alio mentis defectu, ut veram ab ipso petente apprehensam?

3. Praesul, qui ex dictis confessarium extraordinarium subdito concedit, designare debet in unoquoque casu nominatim personam ipsius contessarii, vel idem Religiosus eligere poterit, inter diversos ab Ordinario deputatos, qui hoc sibi munus impleat?

In eodem allato Decreto hoc praeceptum invenitur: « Quoties ob fervorem ct spiritualem « alicuius profectum confessarius expedire iudi< caverit, ut frequentius quam diebus statutis in « propriis regulis accedat Religiosus ad sacram « Synaxin, id ct ab ipso confessario permitti « poterit ». Cum vero in pluribus Constitutionibus, ab Apostolica Sede approbatis, non tantum ccrtac statuantur dies ut Religiosi ad sacram mensam accedant, verum explicite veletur nc ultra praefatas dies ipsi Religiosi Communionem accipiant, vcluti de monialibus Discalceatis Sanctae Mariae de Monte Carmelo constat, sequens oritur dubium :

Rehpo»n. xim frequeation '

(i) In litteris ad Eihum Pracf. S. C. de Prop. Fide (2$ Febr. 1890) luce, quae sequuntur, exposuerat Episcopus Kishnagurcn. : «... Passo adesso a pregarc V. E. « a volermi benignamente chiarire sopra un dubbio ri« sguardante il sccondo punio dcll' intcrpcllanza, cioè « sulla dichiarazionc dclla parte infedele chc consente « di coabitarc colla parte fcdclc *sine contumelia Crea« loris.* Tale promessa è in pratica moralnicntc nulla « c non depna di fcdr, in questa diocesi, qualora fosse « fatta. – Ecco il fatto. Sccondo gli usi dd paese, un « infedele chc niangia con un Cristiano è considerato « conic cristiano dagl' infcdcli, c pcrciô cspulso dnlla « casta. Pcrsino i suoi genitori non vogliono scco lui « mangiarc insicmc. Sc pcrciô la parte infedele ac« consente di coibîtarc colla parte fcdclc *sine conlu« fnclia Creatoris,* è moralnicntc impossibile prcstarle « fede, poichè nè sarebbe considerata cristiani dai « cristiani, nè infedele ďagl infcdcli. Sc talc persona « fosse sinccramentc pronta a rompcrla cogi' infedeli, « cssa pure s: farebbe cristiana. 11 credere pcrciô nci « caso a talc promessa sarebbe un esporre la parte « ncofita allapostasia. La parte infedele, dono ricevuto « il consorte fcdclc, pagherebbe la sua multa, cd egli « o clla sarebbe nuovamcnte riccvuta nclla casta, scco « trascinando il consorte cattolico ».

(2) Haccibi: « Superiori ccclcsixstico onus incum• bit adhibendi vigilem curam nc. infideli coniuge in « societatem tori consentiente, id mali sequatur ut « neophytus ad vomitum icdeat, et in pristinas infide■ litatis tenebras prolabatur. Cohabitatio cum infideli ■ coniuge, etiam remota Creatoris contumelia, vidc• tur vetita a Concilio Toletano IV in Can. *Iudati « qui Christianas, 2S quarst. I.* Eadem tamen expresse « permittitur Cap. *Quanto,* ct Cap *Gaudemus, Ue di« vortiis,* quae multo tempore post Toletanum cano« nem edita fuisse constat. Non desunt'tamen theologi « clari nominis qui, gravi spectato periculo cui cx so■ cictatc cum inhdcli coniux fidelis exponitur, etiamsi « ille sine Creatoris contumelia sc cohabitaturum pol• liceatur, adhuc tamen societatem huiusmodi illici« tam esse enntendant. Videri hac dc rc possunt Pon• lius *de Afalrim. lib.* 7, *cap. 4S, n. S seq.;* a Brcno «in *Manual, missionarior. oriental, tom. 2, lib.* • *et?· h quMtl· i, n. 16.* At satis recte sentire vidc■ tur Cabassutius, qui in Thcor. ct Prax. Iur. Canon, «lib. J, cap. aj, n. to ct Π, huius dubii resolutio«nem pendere affirmat a casuum circumstantiis, et « moribus regionum ».

Utrum Constitutiones quarumdam Familiarum Religiosarum, quibus vetatur ne moniales sive Religiosi sacram Eucharistiam rc.iptant ultra certas ct statutas dies, abrogatae fuerint, in hoc capite, decreto 17 Dec. 1890, ita ut cis non obstantibus liceat confessorio frequentiorem accessum suis Religiosis puenitentibus concedere: vel adhuc post memoratum decretum in vigore maneant.

R. Ad 1. Negative ad primam partem ; affirmative ad secundam.

Ad 2. Affirmative; sed subditi moneantur non posse extraordinarios confessarios petere, nisi ad id adigantur ut propriae conscientiae consulant.

Ad 3. Negative ad primam partem; affirmative ad sccundam.

Quo vero ad postremum dubium, quod frequentiorem ad S. Synaxim accessum quam diebus statutis in propriis regulis respicit, abrogatas censendas esse constitutiones quibus vetatur, ne Moniales sive Religiosi sacram Eucharistiam recipiant ultra certos et statutos dies (1).

1764

Orca obliga· Citioncm Eccle *Hat. ti ccnva· m-nit,* quoad aegroto· arc»er rati» abaotatoa

Litt. S. C. S. Officii *19 Augusti 1891.*— Litteris *Apostolicae Sedis,* declaratum fuit non adesse reservationem , si agatur dc mortis articulo, sed additum fuit: *in quo tamen firma sit, quoad absolutos, obligatio standi mandatis Ecclesiae, si convaluerint,* nulla facta mentione de poena reincidentiae, si isti obligationi non satisfiat, nec ulla data explicatione circa sensum vocum *standi mandatis Ecclesiae.* Ex decreto quoque S. Officii (a3 Iunii 1886) *in casibus urgentionbus dari potest absolutio a cene(jafn Xpecjan modo reservatis S. Pontifici,* sub quibusdam tamen conditionibus; sed in praclaudato decreto non dictum fuit an ista absolutio sit directa vcl indirecta. Inde plurcs exortae sunt difficultates.

An abinlulio « ».b»· ħrgtniion b... 11 dirre·.

1. An obligatio standi mandatis Ecclesiae, a Bulla *Apostolicae Sedis* imposita , sit sub poena reincidentiae vcl non.

2. An obligatio standi mandatis Ecclesiae, in sensu Bullae *Apostolicae Sedis,* idem sonat ac obligatio se sistendi coram S. Pontifice, vcl an ab illa debeat distingui.

3. An absolutio data in casibus urgcntioribus, a censuris etiam speciali modo S. Pontifici reservatis. in sensu decreti S. Officii (13 Iun. 1886) sit directa, vcl tantum indirecta.

R. \d 1. Affirmative ad primam ; negative ad secundam partem.

Ad 2. Obligationem *Standi mandatis Ecclesiae* importare onus sive per se, sive per confessarium, recurrendi ad S. Pontificem, eiusque mandatis obediendi, vel novam absolutionem petendi ab habente facultatem absolvendi a censuris S. Pontifici speciali modo reservatis.

Ad 3. Affirmative ad primam; negative ad secundam partem.

1765

S. C. S. Officii */9 Aug.* /Ap/. — Sc sia lecito assumere gli eterodossi a testimony nel matrimonio dci cattolici.

An licut iea thoheorum ah* irimonn» fcckt hctcrodoxoi d hibcrc.

R. Non esse adhibendos ; posse tamen ab Ordinario tolerari ex gravi causa, dummodo non adsit scandalum.

1766

Instr. S. C. Officii *26 Augusti 1891.* — Via. Ap. Nankin. – Caius adhuc in infidelitate vivens fornicarium commercium habet cum femina ; deinde facti poenitens et idololatriae renuntians, rite instructus baptizatur. Accepto baptismo , Caius potestne sibi in legitimam uxorem ducere sororem germanam illius feminae cum qua, in infidelitate vivens, peccavit?

An iffioiU» 1. infidelitate co> tracta tmpcdut nutrinjoniam.

R. Affinitatem quae in infidelitate naturaliter contrahitur ex copula tum licita tum illicita, non esse impedimentum pro matrimoniis quae in infidelitate incuntur : evadere tamen impedimentum pro matrimoniis quae ineuntur post baptismum, quo suscepto, infideles fiunt subditi Ecclesiae, eiusque proinde legibus subiecti.

1767

S. C. S. Officii *26 Augusti 1891* — Miss. Anissis. — t. Se le immagini dei SS. Cuore di Gesù rappresentanti il solo cuore senza il resto dei corpo possono sicuramente dispensarsi ; 2. Se a Roma sono approvate ; 3. Se devono ritirarsi dalle case dei fedeli, ove sono oggetto di veneratione.

An licita tmi f[o SS. Cordiiio· um cor repne· sentana.

R. Ad i. 2. ct 3. Imaginem SSrTii Cordis D. N. I. C., de qua agitur, privata ex devotione permitti, dummodo in altaribus publicae venerationi colenda non exponatur.

1768

S. Poenit Ap. *14 Sept. 1891.* - Il Vic. Generale N. supplica perché nella dispensa Matrimoniale per causa di peccato non s' imponga

Circa poeni· tcntlam in div pen ·» tionibu» matrimonialibus imponendam.

(1) Proposito dubio « Utrum, saltem ob motiva • l uius generis, Supcriorissa licite possit confessarium • ei deputaris a sorore electum ipsi denegare ».

Sacra Congr. EE. et RR. die $ Aug. 1904 respondit: « Negative; sed si adsint rationes vere graves, < Supcrionssa eas subiiciat Ordinaria, cuius iudicio « standum erit ».

penitenza alcuna, per la ragione che si mette in pcricolo la validité dell'esecuzione, rnassime quando traitas! di penitenza grave e diuturna. Ha prove che la penitenza si accetta tinta mente: c poi certamente non si pratica. Sarebbe benc chc per la penitenza se la vegga il Confessore, c che nella concessione dellc dispense non sc nc parlasse atfatto.

R. Poenitentias in exccutionc dispensationum matrimonialium omnino imponendas esse, sed omissum carumdem adimplcmcntum secum non ferre dispensationis invaliditatem. Et notet orator in imponendis poenitentiis, quae in Litteris Apostolicis non spccificantur, ab exeeutore rationem habendam esse conditionis, aetatis, virium, aliarumque qualitatum personarum, quibus dispensatio impertitur.

1769

Circa diuiulitn Jc imponendi poenitentia lo di»pcn»>uonibui.

S. Poenit. Ap. *12 Nov. i8gr.* — Nelle dispense di occulto impedimento gli autori provati insegnano che, se il confessore, per colpevolc negligenza, non impone la penitenza, gravemente pecca, ma secondo la quasi comune sentenza, la dispensa si esegue validamente: *non vero 3i poenitens, gravem suscipiendo poenitentiam, intentionem eam implendi non habeat.* Inscgnano chc pur valida saré la dispensa sc la confessione saré nulla c sacrilega, o anchc se non si riceva assoluzionc. Sicche non dalla invalidité dclla confessione, e daH'inadempimento posteriore dclla penitenza, ma dairintenzione di non adcmpirla i predetti tcologi fan derivare Γ invalidité della dispensa. Di tali finzioni nc avvengono continuamcntc, cioe di acccttarc la penitenza senza intenzione di adempirla.

R. Clausulae praescribenti impositionem poenitentiae censeri satisfactum, etiamsi ficto animo ab iis suscipiatur qui dispensantur.

1770

ü?rTilÎÎrtim quoad ccdetii· ct Mccii.Cw '

S. R. C. 28 Nov. t89!' — S1XU0AMBU1 — i. Num privilegia liturgica Titulorum ecclesiarum, videlicet Officium duplex primae classis cum octava, commemoratio in suffragiis Sanctorum et in oratione Λ *cunctis,* attribuenda sint Titularibus carum ecclesiarum, quae non consecratae sunt, sed tantum solemniter benedictae? Et quatenus Affirmative:

2. Num hoc dicendum sit dc omni sacello praecipuo alicuius loci cui adseribitur missionarius, etiamsi istud sacellum sit valde pauper, parvum, modo fragili extructum ct ad tempus tantum cultui divino destinatum ?

R. Ad t. Affirmative; iuxta decreta alias edita.

Ad 2. Negative.

1771

Decr. Gen. S. R. C. *2 Decem. t8nt.* — 1« Anniversaria, seu Missas cum cantu pro defunctis, sive fundata a testatoribus pro dic obitus aut alia determinata dic, sive privata ad petitionem viventium, dummodo pro die obitus, non comprehendi in generali decreto diei 5 Augusti 1662; *(V. n. 147);* et prohiberi tantum in duplicibus primae et secundae classis, in Dominicis et festis de praecepto, infra octavas Nativitatis Domini, Epiphaniae Paschae, Pentecostes et SSrtii Corporis Christi, nec non Feria IV Cinerum, maiori hebdomada, in vigiliis Nativitatis et Pentecostes; sicut ct tempore expositionis solemnis SS. Eucharistiae, in respectivis ecclesiis tantum.

Quibu·»·» Dai pconioea n- tur Mniwum pro 4<foncn··

2. Eadem anniversaria si in diem impeditam incidant, vel in proximam diem liberam transferri posse, vel in proximiori antecedenti die similiter libera anticipari: dies autem liberi ii sunt, qui in superius recensitis non comprehenduntur.

1772

majuicfotcrum rant

Decr. S. R. C. *2 Dec. i8gt.* — Cum post indultum reductionis festorum concessum Reipublicae Galliarum territorio per Effium Legatum Card. Caprara sub die 9 Aprilis 1802, illudque ab eodem Effio declaratum die 1 Iuhi 1804, plura exorta fuerint dubia, quae, licet resoluta, omnem tamen dubitandi locum nondum abstulerunt; Sacra Rituum Congregatio rem praebenti decreto opportunum esse iudicavit pro omnium Ecclesiarum utilitate, quibus indultum favet, declarare ac definire:

1. Festa, quorum solemnitates sunt transferendae in proximiorem Dominicam non impeditam, sunt: Epiphaniae Domini, Sanctissimi Corporis Christi, Sanctorum Apostolorum Petri ct Pauli, et Sanctorum Patronorum locorum, quando infra hebdomadam occurrunt: sive recoli quoad Officium propria die, sive ad aliam diem amandari debeant iuxta Rubricas: reliqua, eadem die qua occurrunt, cum propria solemnitate celebrentur. Pro Patrono autem praecipuus loci intelligcndus est, videlicet Civitatis, aut oppidi etc., atque etiam, in illius tantum defectu, Patronus Dioecesis: quorum nempe alteruter legitime electus, iuxta Constitutionem Urbani Papae VIII, vel db immemorabili assumptus, in singulis locis celebrandus est sub ritu duplici 1 classis cum octava ac praecepto in foro.

2. Pro solemnitate, quae transfertur, nonnisi unica Missa intclligitur, more votivo canenda, ut in Festo, cum *Gloria,* una tantum Oratione, *Credo* et Evangelio S. Ioannis in fine: ubi tamen non ddsit Missae Conventualis obli-

gatio, addatur sola commemoratio Dominicae sub distincta conclusione, ciusque Evangelium in fine.

3. Si Festum, cuius esset transferenda solemnicas, incidat in aliquam cx Dominicis I classis (Palmarum excepta) scmiduplicis aut duplicis minoris ritus, cantabitur Missa dc Dominica ct illius primae Orationi adiungetur, sub unica conclusione, occurrentis festi commemoratio : quoad reliqua serventur rubricae ; et dc dicta solemnitate nihil amplius liat. Si vero incidat in Dominicam Palmarum aut in festum aliquod cx solemnioribus universalis Ecclesiae, nulla dc eo commemoratio fiat, neque transfertur solemnitas, sed Officium tantum iuxta rubricas.

4. Si solemnitas ipsa translata incidat in Dominicam I classis vel in qua Vigilia Nativitatis Domini occurrat vel in festo Circumcisionis aut in die octava Epiphaniae, Missa erit de Dominica vel dc festo, quoad reliqua servatis rubricis, uti in superiori numero dictum est: ct eadem solemnitas in proximiorem Dominicam liberam transferatur.

5. Si solemnitas translata incidat in aliquam Dominicam, in qua aliud quodeumque duplex I classis occurrat, Missa dc eadem solemnitate canatur, modo festum, ad quod ipsa pertinet, sit dignius: secus, in proximiorem Dominicam liberam ulterius transferatur. Quod si tam festum quam solemnitas aequalis fuerint dignitatis, illud celebretur iuxta rubricas : ad solemnitatem autem quod spectat, pariter transferatur in proximiorem Dominicam non impeditam.

6. Si duae solcmnitatcs translatae in eamdem Dominicam incidant, fiat de solemnitate digniori; ct minus digna iterum, ut supra, transferatur.

7. Huiusmodi autem dispositiones Sacra Rituum Congregatio servandas iubet in omnibus et singulis ecclesiis cathedralibus, collegiatis, parochialibus imo et quibuscumque oratoriis publicis, in quibus Missa cantari solet, sive ad saecularem, sive ad regularem clerum illae pertineant.

1773

Ot M ma cie- Dccr. Gen. S. R. C. *2 Dec. rSgi.* — Cum iuxta Rituale Romanum exequialcm Missam in die obitus, etiam praesente cadavere, celebrare non liceat quando obstet magna diei solemnitas, quod et pluribus decretis firmatum fuerat, pro opportuna impraesentiarum ampliorique declaratione Sacra Rituum Congregatio decernit:

i. Missam unam solemnem vel cum cantu, in die et pro die obitus, praesente cadavere, fien posse quandocumque non occurrat aliquod ex festis duplicibus primae classis solemnionbus, scu universalis Ecclesiae, seu ecclesiarum particularium, cx praecepto rubricarum recolendis. Quibus in festis comprehenduntur etiam pro universali Ecclesia ultimum triduum maioris Hebdomadae, non autem Feriae II ct III Paschae et Pentecostes : pro particularibus vero Ecclesiis dies Dominica , in quam solemnitas festi infra hebdomadam occurrentis alicubi ex induito transfertur, modo celebretur a populo: nec non ubi et donec Eucharistia solemniter exposita habeatur. Reliquis autem quibuscumquc diebus eadem Missa permittitur in omnibus ecclesiis, illis tantum exceptis, in quibus unicus est sacerdos; dum tamen, aut Missa parochialis scu convcntualis dicenda est, aut Missa Rogationum vel Vigilia Pentecostes, quae transferri non possunt.

2. Quod si ex civili vetito, aut morbo contagioso, *aut alia gravi causa,* cadaver in Ecclesia praesens esse nequeat, imo etsi iam terrae mandatum fuerit, praefata Missa celebrari quoque poterit in altero ex immediate sequentibus duobus ab obitu diebus, eodem prorsus modo ac si cadaver esset praesens.

3. Denique eadem Missa celebrari poterit pro prima tantum vice post obitum vel cius acceptum a locis dissitis nuntium, dic quae prima occurrat, non impedita a festo duplici primae ct secundae classis vel a festo de praecepto: quo etiam in casu Missa dicenda erit ut in dic obitus.

1774

Indultum ða plida 11 daub in diet impedito» transferendi. Decr. Gen. S. R. C. 2 *Decembris t8gt.* — 1. Festa duplicia 2 classis diebus suis impedita, si dies liberi pro iis icponcndis in decursu anni non suppetant, licite posse reponi ac debere in aliis diebus proximioribus, quamvis in his festa scmiduplicia, aut, in horum defectu, duplicia minora (non tamen Doctorum Ecclesiae) occurrant, quae pro co anno commemoranda erunt iuxta rubricas.

2. In praedictis vero rerum adiunctis, ut praestantiora Officia aliis praeferantur, in proximioribus diebus ca esse reponenda, quamvis in his duplicia aut scmiduplicia occurrant, haud obstantibus diebus liberis postea subscquentibus , in quibus alia Officia minus solemnia reponentur, communibus cctcrum translationis regulis servatis : si nihilominus semiduplicia vel etiam duplicia ad libitum in calendariis habeantur, haec prae aliis dc praecepto pro repositione seligantur.

3. Quocumque autem casu, ita calendariorum ordinatores se gerere debere ut, in unoquoque mense, nonnullos dies liberos, quantum fieri possit, relinquant pro Missis dc Requic celebrandis.

1775

Grca facultatum »cu indultorum þetitione pertdcgraphucn.

Litt. Encycl. Secret. Stat. /0 *Dec. x8yi.* — In vista dcgli inconvenienti chc sonosi vérifient! e chc facilmente possono rinnovarsi nel ricevere domande di grazia per mezzo di tclegrammi, il S. Padre ha prescritto chc da ora in poi, per rcgola ordinaria, tutte le Sacre Congregazioni cd altri dicastcri ecclesiastici romani non ammctlano sidatte domande col mezzo indicato. — Valendo poi le stesse ragioni anche per le Curie Vescovili, Sua SantitÀ vuolc chc anchc i Pastori dellc diocesi si uniformino a tale prescrizionc.

1776

Dc cultura, commercio ct utu opii.

Instr. S. C. S. Officii 29 *Decembr. 1891.* — Ex iis quae pluries S. Congregationi de Propaganda Fide a Vicariis Apostolicis sinensium regionum nuntiata sunt, innotuit nonnullas quaestiones inter cvangelicos operarios, qui ibidem Christiano nomini dilatando insudant, incidisse in interpretandis S. Sedis decretis de opii cultura, commercio atque usu. Ad huiusmodi opinionum discrepantiae tinem imponendum. re diu matureque perpensa, placuit Etfiis PP. ... Generalibus Inquisitoribus, approbante SSrho D. N. Leone PP. XIII, ut super iis praesens instructio conderetur, quae norma esset memoratis Apostolicis Vicariis.

t. Ex responsis huc usque datis, si probe intelligantur, liquido patet nunquam S. Sedem improbasse eam opii culturam, commercium ct usum quae medicinae inservirent.

2. Patet etiam Sacrarum Congregationum decretis tum quae dc usu permittendo aut tolerando, tum quae dc abusu reprobando lata sunt, non absolutam sed relativam vim inesse. Respiciunt scilicet ea quae proponebantur; non sunt proinde inter sc indiscriminatim commiscenda, sed ad casus singulos cum suis peculiaribus circumstantiis referri debent. Quod si fiet, facile comperietur ca sibi perpetuo constare. Neque ullam difficultatem facessere poterit quod in actis S. Sedis aliquando opii usus , aliquando abusus nominatur; nam usus qui improbatur, ceu verus abusus habendus est.

3. Quum itaque S. Congregatio christiano nomini propagando iam mentem suam circa abusum, dc quo agitur, aperuisset, anno i83o « ad removenda dubia ct animi perplexitates < quae oriri possunt in casibus particularibus », instructionem exarandam censuit, qua in re tanti momenti habendam esse voluit *magnam rationem* tum *civilis legis opii commercium vetantis* tum *gravissimorum malorum quae ex opii abusu* in illis regionibus *dimanare consueverunt* (K *11.815),*

Quam instructionem an. 1848 f P. n. /075) Vicariis Apostolicis Yunnanensi ac Malacensi transmittendam decrevit, addens, *attento damno generali,* omnem curam adhibendam esse *ad opii usum extirpandum.* Ubi vocabulum *usus,* ut quisque facile inteliigit, proprie abusum significare dicendum est. Non enim de eo usu agebatur, ad quem opium a natura comparatum esi, sed de eo, qui inter sinenses obtinet, quique in eo est situs, ut opium dentibus mandant, vel alcoolicis potionibus immixtum ebibant, vel fumo hauriant.

4. Idcirco Suprema haec Congregatio anno 185'2 declaravit quidem gcncratim illicitum commercium ct usum opii, sed prout exponebatur, iussitque Vicarios Apostolicos ut omnem curam adhiberent ad usum et commercium illud radicitus evellendum *(V. n. rojr).* Neque ab hoc decreto recedere censuit anno i858, quamquam a Vicariis Apostolicis Xensiensi et Hunnanensi relatum fuisset civilem legem opium vetantem non amplius existere.

5. Neque ab hac prohibitione recessisse putanda est, licet nonnullis secus visum fuerit, anno 1878 *(V. n. ijSg).* Nam ob peculiares et omnino extraordinarias circumstantias, quae exponebantur, atque ob suspensionem ad decennium civilis legis opii culturam interdicentis in iis locis quae bello vastata fuerant, quorumque incolae ad extremam egestatem fuerant adducti, Suprema Congregatio id dumtaxat statuit, ut sacramenta non denegarentur iis christifidelibus, qui in provincia Kouy-Tcheou illo decem annorum spatio a civili lege permisso unice ad pauperlatem levandam opium excoluissent. Et quum quaesitum fuisset, *an qui ex inveterata habitudine opio valedicere* nequeunt, *nisi cum mortis periculo vel gravi detrimento, admitti possint* (ad sacramenta), *et an opium sumi possit per modum medicinae, quia habitudinis periculum imminet,* responsum fuit: *Affirmative, diligentia et cautelis tamen positis, ut opii abusus malique effectus ex huiusmodi abusu promanantes evitentur.* Huiusmodi responsione, quae exceptionem respicit, unusquisque videt minime infirmari generalia decreta, quibus opii abusus improbatur: idque perspicue declaratum est feria IV 4 Iulii 1883 (K *n. 1599).*

6. Ex his omnibus sequitur: 1. Opii culturam non esse quidem per sc illicitam; in sinicis autem regionibus ob abusus quibus obnoxiam esse ex diuturna experientia certo constat, fieri illicitam, ac proinde christifidelibus generarim esse interdicendam. 2. Nec secus de commercio iudicandum, quod quamvis per sc malum non sit, malum tamen evadit ob graves abusus ex co, ut plurimum ct fere universim, manantes, et ob leges illud vetantes ; idcoque prohibendum non solum iis, qui illud directe exercent, sed etiam iis, qui eidem favent, qui scilicet pecuniam scienter opii mercatoribus fenerantur, vel agros in opii culturam locant. 3. Opii usum , qui in Sinis obtinere dicitur,

tanquam detestabilem abusum ab Ecclesia habitum, et illicitum declaratum.4. Eiusdem usum permitti posse iis, qui eidem sese assuefecerint, quique ab illo abstinere omnino non possint sine mortis periculo vel gravi detrimento ; pariter opium sumi posse per modum medicinae, c.i tamen lege ut modus et quantitas servetur quae medicinalem rationem minime excedat, et debita diligentia, ct cautelis adhibitis, ut eiusdem abusus malique effectus exinde profluentes praecaveantur.

Haud dubitat haec Suprema Congregatio, quin ad fideles Sinici Imperii, ac regnorum finitimorum ab opii cultu, mercatura ct usu deterrendos, quotquot ibi pro Christo legatione funguntur omnem daturi sint operam, qua assiduis monitis ct hortationibus, qua opportunis in vulgus editis libellis, qua Societatibus, ut aiunt, Temperantiae institutis, aliisque modis, quos, iuxta varia locorum ct personarum adiuncta, magis efficaces aptosque in Domino existimaverint. Cum transgressoribus autem recidivis ct habituatis sciant sequendas esse regulas a probatis auctoribus datas.

I???

Crc· nonnulła ccninrat Bulbe *AtottaUttr*

S. C. S. Off. **rj** *fan. 1892.* — i. Utrum scienter legentes publicationes periodicas in fasciculos ligatas, habentes auctorem haereticum et haeresim propugnantes, excommunicationem incurrant, dc qua Bulla *Apost. Sedis* 12 Octobris 1869 in *Excommunicat. Rom. Pontifici speciali modo reservatis, Art. 2.*

2. Utrum per acta a S. Sede Apostolica profecta designentur tantum acta quae immediate a S. Pontifice proficiscuntur, an etiam quae mediate a SS. RR. Congregationibus proveniunt.

3. Utrum absolventes complicem in re turpi cum ignorantia crassa seu supina hanc excommunicationem incurrant an non.

4. Utrum colligentes eleemosynas maioris pretii pro Missis, si eas celebrari faciunt in eodem loco ubi collegerunt, pro minori pretio, hanc censuram incurrant, nec nc.

5. Utrum clericus in sacris constitutus vel regularis, aut monialis, si praeter impedimentum voti solemnis castitatis alia habeat impedimenta cx. gr. affinitatis, consanguinitatis, hanc censuram incurrant, an non.

Ora ône iq. **W»i t oo«v«-** *>t r^ae-* **nor», M * rt.cf. vtîi- huf in période ăiorti afrwt'u'--**

6. Quoad absolutionem censurarum specialiter reservatarum in articulo vcl periculo mortis dubitatur : utrum infirmus si convalescit et onus non adimplet sc praesentandi Superiori, in eamdem excommunicationem rcincidat, an non.

R. Ad 1. Affirmative.

Ad *2.* Negative ad primam partem ; affirmative ad secundam.

Ad 3. In casu incurrere.

Ad 4. Affirmative ad primam partem; negative ad secundam.

Ad 5. Incurrere.

Ad 6. Detur decretum fer. IV, 19 Augusti 189! super dubiis quae sequuntur: < 1. An obligatio standi mandatis Ecclesiae a Bulla zlpo*slolicae Sedis,* imposita sit sub poena reincidentiac, vel non ? — 2. An obligatio standi mandatis Ecclesiae in sensu Bullae *Apostolicae Sedis* idem sonct ac obligatio se sistendi coram S. Pontifice, vel an ab illa debeat distingui. — Rcsp. Ad i. Affirmative ad primam partem ; negative ad secundam. — Ad 2. Obligationem standi mandatis ecclesiae importare onus sive per sc sive per confessarium ad S. Pontificem recurrendi. — Sanctitas Sua resolutiones Eminentissimorum PP. adprobavit et confirmavit».

1778

De exerritiopk- **coerc,^VcL je' m$uo subdue,**

S. C. S. Off. 27 *[an. t8f)2* — Victoriae Nyanz. — Ex usu huius regni, quicumque dux vel minimus, etiamsi super decem viros tantum praepositus, plenariam potestatem ludiciariam ct coercitivam in suos subditos habet, ita ut ctiam capitalem sententiam pro suo lubitu in cos ferre possit. Item herus super servos suos. Nec admitterentur ad suos subditos delinquentes ad aliud tribunal deferendum. Forma autem indicii usitata valde summaria est. Quaeritur:

1. An dux vcl herus christianus, tuta conscientia. servato iure naturali ct divino, hanc potestatem in suos subditos vcl servos exercere possit, ct ctiam capitalem poenam in eos decernere ob enorme crimen, v. gr. si quis subditus cum vcl alium vult perdere, vcl persequentibus ad necem tradere causa religionis vel alia.

2. Quatenus affirmative , ipso de suo iure interrogante , missionarius potest cum monere de suo iure sive in genere sive in casu particulari ?

R. Ad primum ct secundum tolerari posse donec accurata iudiciorum forma inducatur, salva iustitia, ct dummodo in gravioribus causis, praesertim capitalibus, procedatur quo mitius potcri:. ct dc consilio proborum virorum.

1779

An chrittite tyrannum eorus pe rtecutoree defendere contn ŕebelle teaua tur.

S. C. S. Off. 27 *tan. i8g2.* — Victoriae Nyanz. — Rex infidelis Christianis sibi subiectis insidiatur, vel vult cos hic et nunc perdere, ct Christianum nomen in suo regno delere. Quum ca meditatur ct parat, alii nefarii homines ipsum c suo regno , coniurando ct cum debellando, eiiccrc conantur. — Quaeritur :

t. Utrum christiani positive defendere teneantur cum, nempe tyrannum , qui eos vult hic et nunc trucidare: vcl potius possint negative sc habere, cum neque debellando neque adiuvando.

2. Quatenus affirmative ad primam partem: postquam c suo regno ciectus fuerit, an christiani cum ad suum regnum revocare, si possint, teneantur; vcl potius illius successorem admittere ct defendere possint ctiam, dato casu, contra priorem , praesertim si religionem toleret vcl foveat.

R. Ad i. Prout exponitur, Negative ad primam partem; Affirmative ad secundam partem.

Ad 2. Provisum in 1.

1780

S. C. S. Off. 27 *Ian. rSyz.* — Victoriae Nvanzae. — Infidelis qui nomen dedit haereticae sectae protestandum, notionem aliquam mysteriorum SS. Trinitatis, Incarnationis ct Redemptionis adeptus est: quoad fidem vero catholicam in bona fide versari videtur, vel cx eo quod nihil de ca audivit, vcl quod nondum satis discernit veritatem ab errore, quum hinc ct inde Christus annuntietur. In articulum vero mortis perventus, ab haereticis non baptizatur, quum dc hoc isti minime curant, vel, si forte baptizent, invalidam formam adhibere videntur; sic enim in suis libris lingua vernacula baptizare docent: < Te baptizo in nomine *Patris nostri, et Filii, et Spiritus Sancti* (1) ». — Quaeritur :

1. An talis a catholico fideli possi: vcl etiam debeat baptizari, quum moribundus dc dogmate catholico instrui non possit.

2. An etiamsi aliquo modo instrui, quatenus in bona fide positus, possit baptizari quin de dogmate catholico instruatur, si tanta timeatur animi perturbatio ut a susceptione baptismi distrahatur, ct an bona fides excuset.

R. Ad i. ct 2. partem: Affirmative, dummodo certo constet dc voluntate suscipiendi baptismum, ct dummodo ipse catechumenus adhaereat, si tempus suppetat, symbolo apostolico quod ante baptismi collationem coram co recitetur; ct detur instructio fer. IV 1 August. 1860 *(V. n. 1798)* ad R. P. D. Vicarium Apostolicum Tche-Kiang : « Explorata res est ctc. » addito quod, si catechumenus invalide baptizatos fuerit, baptizetur absolute; si vero dubie fuerit baptizatos, baptizetur sub conditione.

1781

S. C. EE. et RR. *r Febr. [892.* — 1. Il favore accordato alie monache di ricorrere ad uno straordinario *quoties ut propriae conscientiae consulant ad id adigantur* c cos) i.limitato c incondizionato che esse sc nc possano servire costantcmcntc senza ricorrere mai al confessore ordinario, c senza poter essere sindacatc neppure dal Vcscovo su questo punto, c da esso in qualchc modo impedite sc fossero guidate da ragioni biasimevoli c insulse ?

Orca concessionem pro nomaitbut recarrcndi «3 coofev unum extriordinanam.

2. I confessori aggiunti hanno alcuni doveri di coscicnza di rifiutarsi ad ascoltarc le confessioni delle suorc. quando riconoscono chc non esiste un plausibile motivo chc le astringa di ricorrcie ad essi?

3. Se parccchic suorc (c peggio ancora se la maggior parte di esse) ricorressero costtntemente a qualcuno dei confessori aggiunti, il Vcscovo deve tacere, o intervenire con qualche provvedimento per tutelare la massima sancita nclla bolla *Pastoralis:* * Generaliter statutum « esse dignoscitur, ut pro singulis monialium < monasteriis unus dumtaxat confcssarius deputetur ? »

4. E posto chc debba intervenire, qual provvedimento potrA legalmcntc adottare ?

Ad I. Negative.

Ad II. Affirmative·

Ad III. Negative ad primam partem; Aifirmative ad secundam.

Ad IV. Moneat Ordinarius moniales et sorores de quibus agitur, dispositionem Articuli IV Decreti *Quemadmodum (V. n. 1745)* exceptionem tantum legi communi constituere pro

(1) Unde dubium de validitate huiusmodi formulae? Superior Societatis Missionariorum Algcriac in suis litteris *ij Martii 1892* haec exponebat: Trois « questions sont posées â ce sujet.....

« * i. Pourquoi les anglicans ont-ils employé cette « expression ?

« < Parce que dans la langue luganda il n'y a pas • de mot pour traduire le mot *pater* dans sens général. Le mot Kita qu'ils emploient, doit toujours être « suivi d'un possessif: Kita-nge, père dc moi; Kita-o, « père de toi; Kita-wc, père dc lui; Kita-fc, père dc « nous; Kita-rnwc. père de vous ; Kita bwc, père d'eux.— « Employé seul le mot Kita signifie Calabesse (cucurα bita) et U formule du Baptême où il sc trouverait « sans possessif, devrait sc traduire: *Ego le baptizo in « nomine Cucurbitae etc.* Il fallait donc, pour nc pas a dire une absurdité, ou inventer un mot (ce que nous « avons fait comme je Je dirai plus bas), ou cmplo• ver le mot Kita déterminé par le possessif, comme « l'ont fait les anglicans.

« a. Dans quel sens les anglicans entendent-ils le < mot Kita-fe (Patris nostri)?

• En employant cette expression les anglicans n'ont < pas d'intention hérétique. Ils ont voulu traduire le mot « *Patris* dans le sens ortodoue, c'est-â-dire en tant « qu'il désigne la première personne de la T. S. Trinité.

« j. Pourquoi croyons que cette expression rend la « formule douteuse?

• Parceque dans le formule: *In nomine Patris et « Filii etc.* le mot *Patris* s'applique à la seule per« sonne du Père, tandis que *Pater noster,* appliqué d • Dieu désigne le dieu créateur sans distinction de • personnes.

« Nous avons désigné la personne du Père, dans « nos catéchismes par un nom invariable tiré du mot < latin Pater: *Pairs. Nous* nc l'employons que pour dé• signer cette personne divine. Ce mot une fois expli■ qué est parfaitement compri, aussi bien que nombre « de mots dc religion que nous avons empruntés i la « langue de l'Eglisc : *Ukaristia* etc. ·.

casibus dumtaxat verae ct absolutae necessitatis, quoties ad id pdigantur, firmo remanente quod a S. Concilio Tridentino et a Constitutione s. m. Benedicti XIV incipicn. *Pastoralis curae* praescriptum habetur.

178α

S. C. S. Off. j *Febr. 1892* — PoNDrcHRR. !» «uS tatr — ,co A u *(^rc^eP^scoPus)* v'cns en toute humilité demander l'indulgence du Saint Siege... et cependant solliciter l'approbation de la substitution que nous avons accomplie (dc la bénédiction et de l'imposition du *taly* 1 la bénédiction et a l'imposition dc l'anneau nuptial) pour le plus grand bien des âmes ct la paix de nos missions : en priant la Sacrée Congrégation de vouloir bien fixer le termes de la prière *Benedic etc.* dans le cas ou c'est un *taly* ct non un anneau, qui est présenté Λ la bénédiction du prêtre dans la célébration du mariage.

R. Attentis expositis (1) permitti po^sc ut tessera nuptialis vulgo *Taly* in ecclesia loco annuli benedicatur et imponatur, dummodo omnibus omnino superstitionibus sit expurgata, ct in benedictione annuli verbis < *annulurn hunc* » substituantur « *tesseram hanc nuptialem* », dummodo tamen fideles instruantur matrimonium consensu perfici.

(i) Haec, quae sequuntur, fuerant ab Archicpiscopo exposita: « i. Quoique les femmes indiennes soient chargées des bijoux ct d'anneaux de la tête aux pieds, • elles ne possèdent pas d'anneau nuptial, ct n'attachent « aucune valeur i cet anneau.

« 2. Le faly, au contraire, si simple qu'il soit dans « la substance ct la forme, est à leurs yeux le plus «précieux des bijoux: c'est le signe de leur dignité « d'épouses légitimes et des mères de familles régu· « lières.

« j. La plus grande injure qu'on puisse leur faire, « c'est de leur arracher le Zα/y. J'ai vu des femmes qui « avaient empoisonne leur mari parccqu'il leur avaient « infligé cette insulte.

« 4. Quand le mari meurt avant sa femme, on « coupe le cordon du Za/y dc celle-ci ; ct à partir dc « ce moment, elle n'a plus le droit de porter quelque « bijou Que ce soit.

« $. Les indiens ne demandent pas le consentement « mutuel des jeunes époux ; le fait que le mari attache « le *taly,* ct que la femme sc le laisse attacher, en • tient iicu.

« 6. Jusqu'à ce que cette cérémonie ait eu lieu, le « mariage n'est pas considéré comme indissoluble. Dc U de nombreuses difficultés, avant qu'on eut pris la résolution d'introduire la bénédiction ct l'imposition « du *tah* dans l'ordre de cérémonie nuptiale ecclesiasti· « que. Pour un mot, pour une question d'intérêt, pour • un caprice, on renonçait à l'union déjà contractée ct • bénite par le prêtre, on en contractait une autre, on « attachait le *taly à* la manière des païens; on créait des situations insolubles.

• 7. Tant que le *taly* n'était pas béni et attaché à « l'Eglise, le prêtre ne pouvait s'assurer qu'il ne por· « tait pas des signes idolatriqucs, que le cordon n'êuit « pas composé de cent-huit fils, *etc.*

1783

S. C. S. Off. *to Febr. 1802* — t. Sc i matnmoni fra cattolici c grcci scismatici cclc- inter nth^ice, brati nella Dalmazia e nell' Albania elavanti al imiheo?' parroco scismatico, quando non osli aitro impedimento canonico, siano validi? Ancathoba»

2. Sc il coniugc cattolico pentito, non po- confuge k u tendo ottenere dalla parte scismatica Γ osser-dSonc» lo vanza dcllc condizioni dal diritto naturale e *f,; divino comandatc, promena di procurarne, per quanto puô la conversione, e di educare cat- menupoi??1 tolicamentc tutta la prole, debba essere am· messo ai ss. Sacramenti ?

Ad i. Affirmative: scilicet, matrimonia dc quibus agitur, quamvis illicita, esse tamen valida, nisi aliud obstet canonicum impedimentum.

Ad 2. Affirmative, si pars catholica facti vere poenitens sit, praevia absolutione u censuris , impositisque salutaribus poenitentiis , dummodo sincere promittat se summo studio curaturam universae prolis utriusque sexus educationem in catholica religione, et partis schismaticae conversionem.

1784

S. R. C. r? *Februarii 1802.* — Cal aou- Circaapifc . HtTAX. кт Cal cr at es. — Quaenam regula ser- wim fidcnfa. vanda est circa capitis inclinationes in Missa

« 8. C'est pour écarter ces désordres ct ces incon· < vénients, pour donner au mariage des chrétiens la di· « gnitê, la sainteté ct h sublimité qui lui apparticn· « nent que nos vénérables prédécesseurs nous engagé· « rent à faire tous nos efforts pour que le *taly* fût de· « sormais attaché à l'Eglisc, ct à remplacer la bénédiction « ct l'imposition de l'anneau par U bénédiction et l'im· « position du *taly.*

«9. La lutte a étée longue; les anciens chrétiens « tenaient à faire à maison même, avec les anciennes « cérémonies, plus ou moins imprégnées dc paga· « nisme, cette portion essentielle du mariage. Ils sc révoltaient ouvertement ou exigeaient certaines con· «cessions. Enfin, par la grâce de Dieu, ils se sont soumis, et aujourd'hui est définitivement établi dans « le diocèse dc Pondichéry l'usage d'attacher le *taly* « à l'Eglisc.

« to. Cette victoire a produit d'autre conséquences « excellentes. Comme la cérémonie de l'imposition du « *taly* était comme le centre et le noeud d'une infinité « d'autre cérémonies secondaires, plus ou moins enta· « chécs d'idolâtrie, celles-ci n'ont plus de raison d'être, « ct sont à leur tour tombées plus ou moins en désué· tude.

« xi. Mes prédécesseurs Monsieur Bonnand et Mon· « seigneur Godclle en nous engageant dans cette voie, « ne nous prescrivirent aucune formule spéciale pour « la bénédiction du *taly,* de telle sorte que les uns « conservèrent la formule du Rituel : *Benedic, Domine,* « *annulum hune....* tandis que d'autres remplaçaient le «mot annu/um, par ces autres mots: *tes/eram hanc* « *nuptialem.*

12. J'avoue que cette variété m'avait souvent paru « inexplicable; mais le pensée nue le Saint-Siège n'a· « vait pas été mis en demeure de sanctionner ce chan· « gement, ne s'éuit jamais présentée à mon esprit ».

faciendas , quoties occurrit nomen de Sancto cuius dicitur Missa, vel fit commemoratio: An nempe in principio Epistolae et Evangelii, in festo ex. gr. S. Pauli vel S. Matthaei ? Et versus quemnam locum vel obicctum inclinandum est caput, etiam cum nomen β. M. V. aut Summi Pontificis occurrit ?

R. Inclinationem capitis faciendam in festis Sanctorum tantum, quoties nomen eorum de quibus celebratur Missa, vel fit commemoratio, exprimitur ; minime vero in initiis Epistolae et Evangelii. Et ad nomina Beatae Mariae Virginis, aliorum Sanctorum , et Summi Pontificis inclinationem dirigendam versus librum seu nomen in libro expressum, nisi in loco principali altaris habeatur statua vel imago B. M. V. aut Sancti, ad quam, quia expressius repraesentant, caput inclinatur.

1785

Circa uiura linfuie «lineae.

S. R. C. *13 Febr. 1832.* — Nonnulla dubia super usu linguae palaeoslavicae in sacra liturgia Sacrae Rituum Congregationi pro opportuna declaratione nuper exhibita sunt. Quum vero Sacra eadem Congregatio circa istud sane grave ncgocium iampridem suum studium impenderit, ut quaedam normae Rthis locorum Ordinariis hac in re traderentur, tandem in Ordinario Coetu die i3 Februarii 1892 coadunato, post maturum examen attentisque praescriptionibus S. Sedis ac potissimum Apostolica Constitutione *Ex pastorali munere* Summi Pontificis Benedicti XIV, dici 26 Augusti 1764, inscquenles resolutiones elicere ccnsuit ; nimirum :

I. In functionibus liturgicis lingua slavica, ubi legitime in usu est, debet esse antiqua slavica, non moderna sive vulgaris.

II. Non licet Missam legere vel cantare utendo partim lingua latina, partim slavica ; sed permitti potest, ubi lingua slavica invaluit , ut cantatis latino sermone Epistola et Evangclio, utrumque canatur etiam lingua palaeoslavica.

III. Sacerdotes, qui ius habent Missas celebrandi et Horas persolvendi lingua slavica, debent non solum uti lingua slavica liturgica, sed etiam, si addicti sunt Ecclesiae, ubi lingua latina adhibetur, Missam solemnem latine celebrare et Horas latino sermone cantare. Idem dicatur dc sacerdotibus, qui, latine Missam celebrantes ct Horas persolventes, ministrant Ecclesiae ubi slavica lingua legitime introducta est.

1786

I>e carnali copula ąbbot «upcnrenientc.

Const. Leonis PP. XIII */5 Febr. 1892.* — Consensus mutuus, unde matrimonia iusta nascuntur, non verbis dumtaxat sed aliis quoque signis exterioribus patefieri ac declarari potest. Quamobrcm Alexander III (1), Innocentius III (2), et Gregorius IX (3), decessores Nostri, merito decreverunt ut carnalis copula, si sponsalia de futuro certa ac valida praecessissent, cum in iudicio tum extra iudicium pro vero coniugio haberetur , nisi impedimentum canonicum obstitisset. Et in hac iuris praesumptione tantum roboris inessc voluerunt, ut firmum ipsa statueret sancirctque ius, nec probationem contrariam ullam admitteret. Deinde vero matrimonia clandestina, id est non praesente parocho et duobus tribusvc testibus inita, quum Concilium Tridcntinum (4) irrita infectaque esse iussisset, ius illud priscum, ut erat necesse , valere desiit ubicumque promulgata, vel moribus usuque recepta Tridentina lex. Quibus autem illa locis non viget, in iis semper Apostolicac Sedis iudicium fuit, canones, quos indicavimus, ratos atque firmos permansisse. Sed aetatum decursu, ex conscientia ct cognitione Christianorum sensim effluxere. Plures enim Episcopi ex iis regionibus, in quibus matrimonia clandestina contra fas quidem inita, sed tamen valida iudicantur, haud ita pridem rogati quid populus ea de re sentire videretur, plane retulerunt, canonicam de coniugiis praesumptis disciplinam passim exolevisse desuetudine atque oblivione deletam ; propterea vix aut ne vix quidem contingere ut copula inter sponsos affectu maritali nec fornicario habeatur : eamque non matrimonii legitimi usum sed fornicationis peccatum communi hominum opinione existimari : imo vix persuaderi populo posse, sponsalia de futuro per coniunctionern carnalem in matrimonium transire.

His igitur rebus et causis, de consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in rebus fidei Inquisitorum generalium supra memoratos canones ct alias quascumque iuris canonici ea dc re dispositiones, etiam speciali mentione dignas , per hoc Decretum Nostrum abrogamus ct abolemus, ct pro abolitis ct abrogatis, ac si nunquam prodiissent, haberi volumus.

Simul per has Litteras Nostras decernimus ac mandamus ut deinceps illis in locis in quibus coniugia clandestina pro validis habentur, a quibusvis iudicibus ecclesiasticis, in quorum foro causas eiusmodi matrimoniales agitari et iudicari contigerit, copula carnalis sponsalibus superveniens non amplius ex iuris praesumptione coniugalis contractus censeatur, nec pro legitimo matrimonio agnoscatur seu declaretur. Huius tamen auctoritate Decreti induci nolumus necessitatem formae Tridentinae servandae ad matrimonii validitatem ubi illa forma modo non viget.

1) Cap. *Vtnitns,* Dc Sponsal.
2) Cap. Tua eodem iit.
(5) Cap. *Is Qui fidtm,* codem lit.
(4) Sess. XXIV, Cap. I Dc Reform. Matrim.

1787

Ofc* v<··«?'· OOenrfli .>mm

S. R. C. *4 Martii rSoz.* – Sr dunbm. — Rituale Romanum exhibens benedictionem simplicem campanae, addit haec verba: *Quae tamen ad usum Ecclesiae non inserviat.* Hinc quaeritur :

1. Utrum quoties benedicuntur campanac, quae ad usum ecclesiarum vel sacellorum inserviunt, adhibendae sint ab Episcopo caeremoniae et unctiones in Pontificali Romano praescriptae. Et quatenus Affirmative:

2. Pro quibusnam campanis benedictio simplex proprie adhibeatur.

Ad i. Affirmative.

Ad 2. Pro omnibus campanis quae ad usum sacrum non inserviunt, adhibeatur adnexa formula nuperrime approbata (1).

1788

Oeobbffaftore Eat"™ mi!· lacnni.

S. C. S. Off. *?o Martii t8ÿ2.* — I. An obligatio standi mandatis Ecclesiae, si convaIucrint poenitentes absoluti a censuris Summo Pontifici reservatis, idem sonet ac obligatio se sistendi coram Summo Pontifice ?

2. Et quatenus negative, in quo consistat obligatio standi mandatis Ecclesiae ?

3. An obligatio standi mandatis Ecclesiae sit sub poena rcincidentiae ?

4. An ista obligatio standi mandatis Ecclesiae etiam pro censuris Summo Pontifici simpliciter reservatis urgeat ?

5. An decretum S. Officii 23-3o Iunii 1886 obliget ita, ut praxis ante hoc decretum servata non sit deinceps toleranda f

6. An absolutio in casibus urgentioribus, virtute decreti praelaudati data, directa sit vel indirecta ?

R. Ad 1. Obligationem standi mandatis Ecclesiae importare onus sive per se, sive per contessarium ad S. Pontificem recurrendi eiusque mandatis obediendi, vel novam absolutionem petendi ab habente facultatem absolvendi n censuris S. Pontifici speciali modo reservatis.

Ad 2. Provisum in praecedenti.

Ad 3. Affirmative.

Ad 4. Negative.

Ad 5. Decretum diei 23 Iunii 1886 omnino obligare, praximque contrariam tolerandam non esse.

Ad 6. Affirmative ad primam partem; negative ad secundam.

1789

Indultora *ft* cuhâUbu» BJiïnmonielibu o malative u'c-;

S. C. S. Off. *2 Apr. 1892.* — Miss. Tr i-ckinopol. — Missionarius in missione Madurensi (scu frichinopolytana) habet communicatam a suo Episcopo (n. 3 ct 4 Formulae) facultatem dispensandi cum catholicis sibi subtectis in 3 et 4 consang. ct affinitatis gradu simplici ct mixto etiam cum 2 ; dispensandi super i et 2 gradu... affinit. ex copula illicita sive occulta sive publica. Unde quando missionarii petunt ab Episcopo pro christianis sibi subditis dispensationem pro aliis impedimentis, estne de iure, sub poena invaliditatis, in petitione (ut habet *Gury* Vol. II n. 867) necessario exprimendus numerus impedimentorum, scilicet v. gr. 3 gradus consanguinit. vel etiam affinitas ex copula illicita cognita solum in confessione, et a quibus impedimentis missionarius dispensare valet ? Si ita omnia etiam occulta impedimenta debeant declarari, difficultas magna oritur in nostra Missione ad servandum sigillum Confessionis, cum Episcopus nonnisi cognitis nominibus oratorum dispenset ab impedimentis sibi reservatis. Adhuc, si post obtentam dispensationem rescit missionarius aliud impedimentum circa quod habet ipse potestatem, debetne nihilominus hoc impedimentum declarare Episcopo ad obtinendam novam dispensationem, et hoc sub poena invaliditatis? Uno verbo : quando missionarii petunt dispensationem ab impedim. vel consanguinitatis, vel affinit. cx copula licita, debetne sub poena invaliditatis dispensationis declarare omnia impedimenta vel occulta vel publica coniuncta cum illo a quo petitur dispensatio ? Num posset Episcopus propter rationes supradictas dispensare a tali declaratione ?

R. SSrfius... induisit ut Episcopus Madurcn. seu Trichinopolyt. facultatibus sibi iam concessis ab Ap. Sede circa dispensationes matri-

(t) Dicta formuU ita se habet: « *Benedictio sim· • pkx novat campanae, quae tamen ad usum ecclesiae* ▮ fion *inserviat — V.* Adiutoriutn nostrum in nomine « Domini. 4. Qui fecit caelum ct terram. Ps. $0. Mi· • serere mei, Deus, secundum magnam *etc.* – Ps. $J. Deus • iu nomine tuo *ttc.* — P$. 66. Deus misereatur no· • stri *ttc·* — Ps.69. Deus in adiutorium *ttc.* — Ps. 8>. In· « clina Domine aurem tuam *ttc.* — Ps. 129. De pro· < fundis *ttc·* — Kyrie eleison, Christe. eleison. Kyrie « eleison. Pater noster *secreto.* V Et ne nos inducas in ▮ tentationem. ii. Sed libera nos a malo. - V. Sit « *nomen* Domini benedictum, p. Ex hoc nunc ct us· • que in sacculum. — fr. Domine exaudi orationem « meam. i. Et clamor meus ad te veniat. — fr. Do· ▮ minus vobiscum. >1. Et cum spiritu tuo. — Oremus • Omnipotens sempiterne Deus, qui rerum omnium « cursum in mundo ineffabili sapientia disposuisti ; « praesta, quaesumus, ut hoc vasculum ad actionum • seriem indicandam destinatum, tuae bcnefdictionis ▮ rore perfundas, quo cuncta iuxta ordinem fiant, ct • quaevis inde maligni spiritus perturbatio arceatur. « Per Dominum *ttc. — \unc officians ponit incensum « m thuribulum, ct benedicit, et primum aspergit cir· « cumeundo campanam, choro dicente:* Dirigatur, Do· « mine, oratio mea, sicut incensum in conspectu tuo. — « *Tunc producto officians super campanam signo cru· « cis, discedit cum ministris ».*

moniales, sive per sc sive per suos Vicarios in spiritualibus generales, uti valeat etiam cumulative in casibus in quibus gradus aut impedimenta multiplicari contigerit, servatis tamen conditionibus in unaquaque concessione respective praescriptis, camdemquc facultatem cumulandi faciat missionariis; itemque habilitnndi missionarios ad dispensandum super impedimentis, super quibus dispensandi facultate pollent, etiam in casu quo concurrant impedimenta super quibus dispensationem petere debeant ab Episcopo. Notandum vero quod si dispensatio petitur super impedimenti:» occulti», petitio fiat suppressis nominibus, et separarim a petitione super impe timentis publicis.

1790

S. C. S. off. 27 *April.* — Naskis.

qrmbi» ro gcn- tiuuin tupenii- — 1. Nautae christiani, quibus permitti potest ut vc|jQnt gCnriles secum afferentes superstitiosa obiecta ad sepulcra maiorum vel ad alia loca, possuntne iidem ipsi suis manibus asportare huiusmodi superstitiosa, puta thymiamata, nummos papyraceos etc. a domo gentilium usque ad cymbas suas, et item, cum ad locum designatum perventum fuerit, e suis cymbis ad sepulcra maiorum, circa quae gentiles ea obiecta superstitiosis ritibus comburunt? In nostra regione, ut fert generarim usus, parvae sarcinae illorum qui cymbas conduxerunt, dc domo ad cymbam et dc cymba ad locum quo pergunt, ab ipsis nautis transportantur.

2. Sunt christiani qui suis parvis cymbis acceptas cuiusvis generis merces a mercatoribus alicuius emporii, ad aliud emporium transportant, et istius loci mercatoribus merces ipsis destinatas tradunt. Si inter merces sint aliqua obiecta superstitiosa, ct ad exercendas Superstitiones unice deputata, possuntne isti christiani nautae eiusmodi obiecta, sicut ceteras merces, dc uno ad aliud emporium suis cymbis vehere, ct mercatoribus, ad quos mittuntur, tradere?

R. Tolerari posse ad formam decreti fer. IV 12 Iulii 1854 ad Vic. Ap. Tunkini Orientalis (i). — SSrïius adprobavit.

1791

J I ριώ» «itari» m iont con,ecra’

S. R. C. 2 *Maii rS()2.* — Maür iaxkx. — Iuxta Pontificale Romanum, ubi de consecratione altaris tum fixi tum portatilis agitur, quinque cruces in parte superiori lapidis oleo sacro inungendae sunt. Si crux in medio lapidis absit, ac proinde in altaris consecratione omittatur unctio istius crucis, quaeritur: Utrum invalida sit consecratio.

R. Valida est consecratio; sed unctio in medio tabulae numquam omitti debet, quamvis crux ibidem sculpta non sit.

1792

S. C. S. Officii 4 *Mail 1892.* — Propositis dubiis: 1. Se convenga approvare o almeno Chrittu permettere un culto speciale diretto al Volto adorabile del Divin Redentore, e distinto da quello solito finora prestarsi ali’ immaginc dei Volto Santo, spccialmente propagato dai preci detri del *Santo Volto (Sainte Face)* di Tours, e cogli Annali della respettiva Confratemita.

2. Se alio scopo di propagare e stabilire il culto, dei quale nel precedente quesito, convenga dedicare una chiesa o pubblico oratorio, istituire pie associaziom, ed anche qualche religiosa Congregazione od Istituto col titolo dei *Volto Santo.*

R. Ad 1. Non expedire.

Ad 2. Negative; et ad mentem. — La mente c: La S. Sede ćoli adottare il titolo di *Volto Santo* nel Breve dei 16 Dicembre 1884 coi quale concesse speciali indulgenzc alia Confraternita crena in Tours sotto il detto titolo, e nel Breve dei 3o Marzo 1885 coi quale la elevo al grado di Arciconfraternita, non intese di favorite c molto meno di approvare, sia direttamente chc indirettamente un culto speciale c distinto da prestarsi al Volto adorabile dei Redentore, quale viene proposto e propagato specialmente dai Prcti detti del *Santo Volto.* La S. Sede intese unicamente di favorire la venerazionc prestata da antichi tempi all’ immaginc del Volto del Divin Redentore, od alie copie di questa, affinche i fedeli venerando e contemplando quell’ effigie, conservino sempre più viva la memoria dei patimenti dei Divin Redentore, c si sentano in pari tempo eccitati al pentimento delle proprie coipe, e accesi dal desiderio di riparare le ingiuric aile quai» Egli c fatto segno.

1793

S. C. S. Officii rr *Maii 1892.* — Quid faciendum sit dc iis catholicis qui secundum veterem dioecesium nostrarum (in Borussia) usum, licet coram ministro acatholico matrimonium contraxerint, a confessariis sine spe- i)« ib»oioilonc Juf» nħcurniDt ’nnniuro «catholico in· eunfC1·

« sthionem, dummodo non adsit scandalum, ct grave « immineat damnum, non esse inquietandos, dummodo • tamen non sint in contemptum religionis,'ct a nautis « christianis fiat protestatio, quatenus commode fieri « possit, se non Intendere ad superstitionem ».

(1) Iste Vic. Ap. ouaesivit utrum permitti posset christianis ut suis cymbis paganos etiam veherent ad idolorum fana cum rebus superstitiosis, vel sine his, accedentes. Iam vero S.C. S. Officii respondit: ▮ Cum « actiones dc quibus est svrmo sint per sc licitae, vel « saltem indifferentes, neque directe influant in super·

ciali facultate absolvendi ad ss. sacramenta admissi sunt.

R. Qui matrimonium coram ministro haeretico ineunt, censuram contrahere; Ordinarios autem vi facultatum quinquennalium nedum posse eos absolvere, sed alios etiam subdelegare ad eosdem absolvendos. Qui vero huc usque, nulla praevia a censuris absolutione, ab huiusmodi culpa absoluti sunt, iuxta exposita non esse inquietandos.

1794

Ex Litt S. C. de Prop. F. *12 Maii 1892.* (Ab Archiep. s. Salvatoris in Amer. Centr.) — Ampl. Tua quaerit utrum inter facultates extraord. Formulae *aa* (t) comprehendatur facultas dispensandi in secundo gradu consanguinitatis solo seu aequali. Hoc dubium retro actis temporibus non una vice suscitatum fuit, eo vel magis quod antiquitus Formula uti supra paulisper differebat ab actuali; loco enim verbi *etiamsi* in dictione : *super aliis cognationis et affinitatis gradibus etiamsi coniunctis,* legebatur : *vel alias coniunctis.* Ad praecavenda igitur huiusmodi dubia, f. r. Pius PP. IX in Audientia dici 14 Ianuarii 1855 super petitione Vicarii Capitularis Guayaquil iussit Formulam de qua agitur, reformari uti nunc prostat; et declaravit in eadem contineri facultatem dispensandi in secundo consanguinitatis collateralis gradu solo seu aequali.

1795

Ex Litt encycL S. C. de Prop. F. *15 Mail 1892* (Ab Archiep. Cicopp. Stat. Fo Bdbr. Ambricar Skpt.) — Profecto non ignorat A. Tua, occasione vacantium Sedium episcopalium varios isthic excitari solitos apud clerum populumque catholicum motus, quos graviores crebriores que sensim fieri experientia docet. Et sane quae in tali causa evenire solent, ea nec levia sunt, nec obscura, nec eiusmodi quae ab hac S. C. silentio prorsus praeteriri possint. In proponendis enim ad episcopale munus candidatis clerum ac populum, praeter statuta iura, commoveri passim conspicimus ; per publicas ephemerides contentiones vulgantur et exardescunt, publice ac privatim ea de re comitia habentur ubi proprios quaeque factio candidatos extollit, alienos criminando deprimit. Quod vero huiusmodi contentiones alere maxime solet, studium est in unaquaque factione vehemens Episcopum habendi e suorum popularium numero, quasi privatis commodis non utilitati Ecclesiae per idonei Pastoris electionem esset prospiciendum. Porro cum hanc unam utilitatem in praeficiendis populo christiano Episcopis Apostolica Sedes ubique per orbem spectet, tum id maxime in Statibus Foederatis Americae, ubi variae ex Europa gentes novam isthic patriam sibi constituentes, in unum populum coalescunt, unamque proinde nationem efformant. Quapropter cum eligendorum Episcoporum in Statibus Foederatis normae accurate sapienterque definitae tradantur in Conciliis Nationalibus, ac praesertim in Concilio Plenario Baltimorensi III, sedulo est incumbendum ut omnia hac in re submoveantur contraria molimina. Etenim ea decreta temporum locorumque necessitatibus apprime consentanea, suffragio cunctorum istius ditionis Episcoporum lata, Apostolicae Sedis auctoritate firmata, ea profecto sunt quae non possent, in privatorum hominum gratiam, sine gravi disciplinae iactura praeteriri... Clerus ac populus in unaquaque dioecesi in primis moneatur de dolendo exitu, quem huiusmodi contentiones habent, non ideo solum quod debitam animorum concordiam disrumpunt, et ecclesiasticae disciplinae firmitatem laxant, sed etiam quod ipsis acatholicis in offensionem et scandalum cedunt. Tum etiam S. Congregationis nomine palam significent Episcopi frustra prorsus ea agitari, quae praeter Conciliorum praescripta peraguntur, cum Apostolica Sedes nihil habeat antiquius, quam firmitatem tueri ecclesiasticae legis, quae vindex est ordinis et munimen pacis.

1796

S. C. S. Officii rp *Maii 1892.* — Sioux-Falls. *(Sioux-Falls)* — Mos est indianis huius regionis contrahendi matrimonia, uxorum suarum indolem ac qualitates tentandi gratia, nempe utrum bonae sint ac prudentes nec ne, et animo dimittendi si fatuae ac improbae. Hinc duo sequentia dubia : contrahendi

1. Potestne ipsis fides adhiberi si iurciurando affirmant se numquam indissolubili vinculo cum praecedentibus uxoribus matrimonium contraxisse: cisque permitti ut sibi iungant secundum leges sanctae matris Ecclesiae eam quae nunc habent ?

2. Possuntne isti pagani , praecedentibus uxoribus adhuc viventibus dimissis, ducere eam cum qua nunc vivunt, si cum ipsa baptizari velint , et Christianorum more matrimonium contrahere ?

(1) Haec ibi : « Sacrorum ... Episcopo N. qui iam ex « Ap. Sedis benignitate potestatem dispensandi super « quibusdam matrimonii impedimentis quae in Form. I, « n. 6 continentur est assecutus, facultatem insuper « concessit dispensandi in utroque foro ad decennium « cum catholicis cius iurisdictioni subiectis super aliis « cognationis et affinitatis gradibus, etiamsi coniunctis « seu inter se attinentibus, nempe in 1° et 4° cum attingentia secundi, imo in 3° quoque et 2° cum attingentia primi gradus affinit. in linea transversali, dummodo tamen nullo modo attingat consanguinitatis primum; ac etiam in 3° gradu affinitatis etc. ».

R. Ad i. Affirmative, si agatur de infidelibus, post institutum diligens examen omnium adiunctorum circa ipsorum crcdibilitatcm, ct nullum aut leve dubium supersit de assertionis veritate. Negative, si agatur dc fideEuus, sed requiritur legitima probatio.

Ad 2. Si instituto diligenti examine, matrimonium cum prima, quae iam baptizata fuerit, validum inveniatur, ad illam redire omnino tenentur. Si autem non fuerit baptizata, vi art. 11. Formulae I (1), satis erit eam interpellare utrum velit converti. Ubi vero converti nolit, vel serio dubitetur dc validitate matrimonii cum prima, poterunt quamlibet ducere, dummodo sit baptizata, renovato consensu. — SSmus adprobavit.

1797

momadubiae ve- **liditiii.**

S. C. S. Off. *i9 Maii iS92.* — Les unions au Zanguebar se contractent selon les trois façons suivantes. Qu'en penser au point dc vue de l'indissolubilité du lien matrimonial ?

1. Un maître a plusieurs esclaves dc différent sexe. — Il les accouple ou les laisse s'unir. C'est l'avantage de ces gens et son intérêt à lui, pouvant attendre une ou plusieurs générations d'esclaves nés de ces derniers. Ces unions, par la situation meme des personnes n'ont rien dc stable. En effet :

a) L'homme et la femme peuvent être vendus séparément.

ά) L'un peut être mis en liberté, l'autre demeurant esclave, ct le libéré, dans ce cas, ne reste généralement pas chez son maître pour l'avantage d'y jouir de la société dc son conjoint dans sa condition servile.

c) L'esclave fait toujours entrer, dans se chanchcs dc libération, la *fuite,* qu'il n'omet pas de tenter dès qu'elle lui offre quelque espérance dc réussite. Il en effet, on voit beaucoup d'esclaves fugitifs qui ont laissé leur conjoint chez leur maître. On en voit un très grand nombre également qu'une vente a arrachés à leur famille. — D'autres enfin mis en liberté par leur maître ont eu hâte de se retirer bien loin, laissant chez ce maître la femme ct les enfants qu'ils y ont eus ct qui y sont retenus en servitude.

2. Un étranger vient se fixer chez un chef sans rien qui l'engage Λ y demeurer perpétuellement. Il demande au chef, ou de lui même le chef lui donne une femme. Il a ou n'a pas 1 la choisir entre plusieurs. Cette femme est généralement donnée < Kiva kupika chakula » (préparer la nourriture et tenir la case), cela principalement ou tout premièrement. Mais les relations maritales sont impliquées dans ce role à un titre au moins égal, bien qu'il n'en soit point fait mention particulière. La femme est d'ailleurs esclave, et d'ordinaire plus ou moins classée dans les *nebuts.* Une separation suit habituellement ces sortes d'union, soit que l'homme s'en aille ailleurs, soit que le chef reprenne la femme concédée d'abord.

3. Les gens plus attachés au sol ct au pays, et généralement libres, choisissent dès l'enfance les femmes qu'ils épouseront a l'age voulu. Les filles grandissent chez leurs parents tenues à l'écart ou même renfermées jusqu'à ce qu'elles soient reconnues nubiles. — Bientôt l'union projetée sc contracte avec des cérémonies particulières. — Le fait principal est le payement au père (si la fille est libre) ou au maître (si elle est esclave) d'une dot déterminée. L'union ainsi faite peut durer toujours. Il est universellement admis qu'elle peut être rompue ; le fait de la rupture quand il se produit est toujours accepté ct ratifié ; ou n'en examine que les motifs pour décider si la dot doit ou non faire retour au mari.

Si la cause de la rupture est posée par la femme, le père ou le maître rendent la dot; si elle est posée par le mari, il n'a droit à aucune restitution. Dc part ct d'autre chacun se retire ct peut convoler à de nouvelles noces. — Dans le cas où ce premier mariage dure, l'épouse peut sc voir adjoindre d'autres femmes. Ce sont des *suria* (concubines) ; elle reste femme principale.

R. Ad i. In decisis fer. IV, 29 Iulii 1885, nempe cum praestitui non possit generalis regula cx qua matrimonia infidelium istius regionis haberi debeant veluti mera conturbcnia, instituendum est in singulis casibus particularibus examen circumstantiarum ct modi, quo coniugium primitus initum fuerit, tum cius diuturnitatis aliorumque adiunctorum quae accesserint. Si una cx duabus partibus ad fidem convertatur, akera remanente in infidelitate supplie. SSrtio pro facultate qua R. P. D. Vicarius Ap. illam ab interpellatione dispensare valeat. Si vero pars una convertatur post conversionem alterius, ct examinato casu particulari supersit dubium, stet pro nullitate matrimonii, in favorem fidei.

Ad 2. Ut in praecedenti.

Ad 3. Matrimonia contracta, ut exponitur, generarim esse habenda ut legitima, nisi aliud obstet impedimentum iuris naturalis aut divini. — SSmus resolutionem Ertiorum PP. approbavit, ct benigne annuit pro facultate, de qua supra.

(1) **Ubi tribuitur facultas:** *Dispensandi cum gentilibus tt infidelibus plures uxores habentibus, ut post conversionem et baptismum, quam ex illis maluerint, si etiam ipsa fidelis fiat, retinere possint, nisi prima voluerit converti.*

1798

Crea materiam ei colorm Merorum indumeflton.ra.

S. R. C. *23 Iunii 1892.* — Laudrm. — i. Nun^ adhiberi possint paramenta ex mcra lana confecta, prohibendo tamen nc in posterum emantur.

2. Num albae veteres ex gossypio acu pictae permitti possint donec consumantur.

3. Num in oratoriis ruralibus atque ecclesiis, quae parvum habent censum, planctae sericae tiavi coloris, ut antea adhiberi possint.

Dc Mem rdijqiia aathenneo documento ca« rcotibu».

4. Thecae vetustae cum Reliquiis quae authentico documento carent, olim ad suppressa monasteria spectantes, possuntne exponi in altari, uti fit ab immemorabili tempore?

Orca oleum mfcrmomm in domo parochi.

5. Num causa sufficiens haberi potest ad permittendum parochis Oleum infirmorum apud sc domi retinere, quod haec ab ecclesia parochiali seiuncta sit, ita ut huius fores noctu per accitos famulos aperiendae essent?

Circa indomente pro mcramcnfofomadmIniuntionc

6. Fasne parochis štolam induere super rochettum aut superpclliccum, sed mantclletta contectum, quoties sacramenta administrent?

7. Canonici ecclesiae cathedralis, induti cappa magna et stola, possuntne sacram Synaxim distribuere, vel patenam deferre seu porrigere, quoties Episcopus solemniter SSrftam Eucharistiam fidelibus distribuit?

R. Ad 1. Negative.

Ad 2. Pro gratia donec consumentur.

Ad 3. Negative iuxta decretum die 23 Septembris 1837 *(V. n. 839).*

Ad 4. Negative.

Ad 5. Negative, et detur decretum in una Toletana diei 3i Aug. 1872 *(V. n. 1389).*

Ad 6. et 7. Negative.

1799

Sob quonam Ordinario procaaant inontueoduiln caam matrim. mtxtoc rclifionia.

S. C. S. Off. *30 Iunii 1892.* — Quis sit Ordinarius coram quo processus in causis matrimonialibus mixtae religionis instituendus sit.

R. Coniuges in causis mixtarum nuptiarum subsunt Episcopo in cuius dioecesi pars catholica domicilium habet; et quando ambo sunt catholici quia pars haeretica in Ecclesiae sinum reversa est, subsunt Episcopo in cuius dioecesi domicilium habet maritus.

1800

Orca tactom phyticvtn pateeae lo aacra Or« diaatlonr.

Ex Litt S. C. S. Off. *2 Iulii 1892.* — Il Sac. N. N. dubitando posicivamente se nella sua ordinazione *abbia toccato fisicamente la patena,* sebbene sia certo di aver toccata Гostia domandô per sua quiete *quid in hoc casu faciendum sit.*

Esposto il caso a giudizio di questa Suprema, gli Erîii Sigg. Cardinali Inquisitori Generali oella Congregazione di f. IV, 22 Giugno 1892 dccisero di rispondcre: *Acquiescat.*

I8OI

Oc cieqaiuo© ceicbmiooc per catcchiitai.

S. R. C. 5 *Iulii 1892.* — Tunk. Cewtr. — Cum in longis itineribus omnia ad Missae Sacrificium necessaria secum portare deberent sacerdotes, et debeant adhuc, ne a celebratione abstinere cogerentur, non ita facile iter agere poterant, praesertim persecutionis tempore. Unde si defunctorum cadavera longe a sacerdote distarent, absque ulla prorsus benedictione fuissent inhumanda, nisi catechistac feretrum et sepulcrum benedixissent. Praeterea ob persecutiones quae anteactis temporibus in catholicam movebantur religionem, et continua negotia quibus praepediebantur, multo difficilior sacerdotibus erat transitus ad alia loca distantia. Et cum aliunde coemeteria non haberentur benedicta, nullum aliud defuncti propinquis supererat solatium, quam ut catechistae feretrum et sepulcrum benedicerent, praesertim cum infideles ingratitudinis in defunctos progenitores catholicos accusarent. Ex praedictis ergo causis talis oriri potuit consuetudo, sed non constat utrum dispensatio apostolica obtenta fuerit, quamvis obtentam fuisse conicctari liceat.

R. Consuetudinem, uti iacct, esse omnino eliminandam. Nihilominus, ut inconvenientibus, de quibus in dubio, eatur obviam, Sacra Rituum Congregatio censuit proponi posse catechistis in casu exposito, ut gcnuficxi, vel soli vel alternarim cum adstantibus, recitent super feretrum aut super sepulcrum psalmum « *De Profundis* 9 cum rcspcctiva oratione, et deinde sub silentio aquam lustralem super illa effundant.

X802

Legem Thdeetinim inobservantia haeretico rum non loSrmat

S. C. S. Off. *6 Iulii 1892.* — Nullum temporis spatium sufficere ut lex tridentina (Cap. *Tametsi)* vim obligandi amisisse censeatur aliquo in loco per simplicem inobservantiam haereticorum.

1803

Circa antlpbonirum In choro inionitioocra.

Decr. S. R. C. *12 Iulii 1892.* — Sacra Rituum Congregatio, Rubricis inhaerens Caercmonialis Episcoporum, declarat:

1. Antiphonas in choro, nonnisi stando, esse intonandas a quibuscumque seu bénéficiais aut mansionariis, seu canonicis.

2. Si ab uno cx canonicis intonantur, omnibus esse surgendum in choro praesentibus, hebdomadario excepto, si sit paratus; vel ab una illius qui intonat parte, vel ab utraque, iuxta ecclesiarum consuetudinem.

3. Si vero antiphona ab uno ex bénéficiais aut mansionariis intonetur, omnes, canonicis exceptis, surgere debere, vel ab una tantum parte, ut supra, vel ab utraque, prouti ecclesiarum fert consuetudo.

1804

De canonicorum obligatione In Mena functionibu» canonici» cclcbrann‘‘ii» intcmcndI.

Decr. Gen, S. R. C. *12 Iulii* /#92. — Sucra Rituum Congregatio, alias editis decretis inhaerens, declarat: canonicos in Missis aliisque functionibus, quae diaconi ac subdiaconi ministerium exigunt, Vesperis proinde ac Matutinis exclusis, teneri dignitatibus et canonicis celebrantibus, etsi coadiuloribus tantum, inservire in ecclesiis, ubi praebendae omnes presbyterales non sunt, nisi aliter ferat necessitas vel consuetudo ; idque in propriis tantum, non autem in alienis ecclesiis, nisi interveniente Capitulo. Declarat insuper eadem Sacra Rituum Congregatio: canonicos ad praefdta obeunda munera compelli quoque posse sub multis, poenis ct censuris , auctoritate Episcopi ; haud obstante quacumque etiam immemorabili consuetudine in contrarium, quam abusum esse declarat.

1805

Cru canonicorum ct bcncficialorum praecedentiam.

Decr. Gen. S. R. C. /2 *Iulii 1802.* Sacra Rituum Congregatio, decretis alias editis inhaerens, declarat et statuit: in ecclesiis collegiatis ct cathcdralibus, ubi praebendae non sunt distinctae, canonicos vel etiam bénéficiâtes sacerdotes in omnibus praecedentiam habere super canonicos vel beneficiates, qui sacerdotali charactere not\ sunt insigniti, quamvis in possessione antiquiores. Hanc autem praecedentiam adhuc retinendam esse Sacra Rituum Congregatio decernit, postquam praefati canonici aut bénéficiât! ad sacerdotalem gradum ascenderint. Quod denique de canonicis et brneficiatis presbyteris super alios canonicos aut beneficiates in inferiori ordine constitutos Sacra Rituum Congregatio statuit, id quoque intclligcndum cs e declarat dc canonicis diaconis supra subdiaconos, dc subdiaconis supra reliquos clericos ; dummodo non obstet consuetudo contraria, aut Constitutiones capitulares.

1806

Grca ucra» veut» in idminiitnndi» »acrementi», etiam · anonici» tdhlbenda».

Decr. Gen. S. R. C. /2 *Iulii 1892.* — Sacra Rituum Congregatio, statuit: 1. In omni scu sacramentorum scu sacramentalium confectione et administrationc, tam in propriis quam in alienis quibuscumque ecclesiis , utendum esse semper supcrpclliceo ct stola : retento nihilominus quod Rituale Romanum docet circa sacramentum Poenitentiae (Tit. III, cap. ı,ɳ.9).

2. Canonicis ct parochis quocumque privilegio fruentibus, etiam deferendi rochcuum ct mozzettam coram Pontifice , in iisdem sacramentis ct sacramcntalibus conficiendis ct administrandis, usum cappae, mozzettae, vel caputii esse omnino interdictum ; ii nihilominus, qui rochctti privilegio gaudent, idem retinere, sed in propria tantum ecclesia , privilegio secluso, permittuntur, dummodo super illud supcrpclliceo ac stola induantur : qui vero supcrpclliccum super rochettum induere prohibentur, nonnisi cum superpelliceo ac stola, sacramenta et Sacramentalia ccnhciant et administrent.

3. In concionibus autem, nec non in pu- ûr»®w«cip
bl̄ic̄ts conventíbus sacrìs, usum cappae , moz· pic, monetise
zettac vel caputii Sacra Rituum Congregatio »<i c»putn in
permissum declarat iis tantum, qui eiusmodi Tcntlba‘·
insignibus gaudent , in solis tamen ecclesiis propriis, haud vero m alienis, privilegio pariter secluso, nisi in his capitulariter conveniant ; nunquam autem in aliena dioecesi.

1807

Comuctadine ®β· «orum,

S. R. C. 22 *Iulii [892.* — Nicosia^. — An stante immemorabili consuetudine (in ccelesia olim collegiate, nunc concnhcdrali) recitanJi singulis terns secundis totius anni Omcium defunctorum, debeat recitari ratione Rubricae, etiam quando in aiiqua ex dictis feriis incidat festum dc praecepto, vel primae aut secundae classis, vei octava ex privilegiatis.

R. Consuetudinem, ut in casu, servari posse, exceptis tantum duplicibus primae classis, et festis dc praecepto quoad forum.

1808

Dc corporum crcruitione m mindanubai. ct dc eidem ťoopc raoUbni.

S. C. S. Off. 27 *Iulii 1892.* — *1.* Utrum liceat sacramenta morientium ministrare fidelibus qui massonicae quidem sectae non adhaerent, nec cius ducti principiis, sed aliis rationibus moti, corpora sua post mortem cremanda mandarunt, si hoc mandatum retractare nolunt.

2. Utrum liceat pro fidelibus, quorum corpora non sine ipsorum culpa cremata sunt, Missae sacrificium publice oifcrrc , vel etiam private applicare, itemque fundatiùnes ad hunc finem acceptare.

3. Utrum liceat cadaverum crematìoni cooperari. sive mandato ac consilio, sive praestita opera, ut medicis, officialibus, operariis in crcmatorio inservientibus; ct utrurp hoc liceat saltem si fiat ex quadam necessitate, aut ad evitandum magnum damnum.

4. Utrum liceat taliter cooperancibus ministrare sacramenta, si ab hac cooperatione desistere nolunt, aut desistere non posse affirmant.

R. Ad 1. Si moniti renuant, Negative. Ut vero fiat aut omittatur monitio, serventur regulae a probatis auctoribus traditae, habitu praesertim ratione scandali vitandi.

Ad 2. Circa publicam Missae applicationem, Negative ; circa privatam, Affirmative.

Ad 3. Numquam licere formaliter coopc-

rari mandato vel consilio. Tolerari autem aliquando posse materialem cooperationem, dummodo: i. Crematio non habeatur pro signo protestativo massonicae sectae ; 2. nec aliquid in ipsa contineatur quod per sc, directe atque unice exprimat reprobationem catholicae doctrinae et approbationem sectae ; 3. neque constet officiales et operarios catholicos ad opus adigi vel vocari in contemptum catholicae religionis. Ceterum quamvis in hisce casibus relinquendi sint in bona fide, semper tamen monendi sunt nc cremationi cooperari intendant.

Ad 4. Provisum in praecedenti; ct detur decretum *feriae IV. t$ Dec. 1886 (V. n. t66$).*

1809

LÎtt S· C· S. Off. *22 Allg. ï8ɲ2.* — (Aü Archikp. Nko-Eborackw) — Ampl· Tua CX· ponit italos qui domicilium vcl quasi-domici- C°° 'urn 'n ,sla dioecesi acquisivcrunt, matrimonium coram magistratu civili contrahere non ad validum ineundum connubium, sed, ut ipsi putant, ut legibus Status faciant satis; ct quaerit utrum hi ad matrimonii celebrationem coram Ecclesia admittendi sint. — Ethi PP....; hac rc maturo examini subiecta fer. IV. die 17 huius mensis Augusti, decreverunt : < Matrimo- < nia civilia contracta in locis ubi caput *Tam·* < *etsi* non viget, habenda esse ut valida nisi « aliud obstet canonicum impedimentum, ct < nisi instituto formiter processu constet dc « consensus defectu. Idcoquc si matrimonii va- « liditati nihil, ut supra, obstet, fideles ad « nuptialem benedictionem a sacerdote peten- « dam hortandos esse. Si matrimonium nullum < probetur, admittendos ad consensum coram < Ecclesia debito modo praestandum. Si vero < factis investigationibus dubium remaneat, ad < renovandum consensum ad cautelam esse « inducendos>.

1810

S. C. S. Officii *24 Aug 1892.* — Sc sia valida una dispensa matrimoniale eseguita dal- Γ Ordinario dictro Γ avviso tclcgrafico , prima di avere ricevuto il documento autcntico della grazia concessa.

R. Negative, nisi notitia tclcgraphica transmissa fuerit cx officio, auctoritate S. Sedis. — SSrtius approbavit.

x8ix

s. C. S. Off. 7 *Sept. t8g2.* — Asoliak — N. nunc sacerdos, quando adhuc in Seminario degebat, ct res ad Ordinationem cuiusdam presbyten necessarias praeparare debuit, cx incuria, in calice qui ordinando tradendus erat, tantam aquae vim vino immiscuit (aequalem scilicet vel forsitan etiam pius) ut vinum certo corrumpi videretur, atque ineptum redderetur ad Missae celebrationem. Postea autem tractatum *De Ordine* meditans, invenit, materiam ordinandis tradendam talem esse debere quae sit apta ad sacrificium Missae. Unde valde turbatus est, nec mentis agitatio, ut videtur, sedari potest nisi authenticum habeat responsum quid de illius ordinatione putandum sit.

R. Posita facti certitudine, tota Ordinatio iteretur secreto ct sub conditione ad cautelam: ac supplicandum SS1T10 ut suppleat dc thesauro Ecclesiae quoad Missas a sacerdote sic ordinato celebratas. — SSrtlus approbavit.

1812

Ex Litt. Encycl. *Magnae Dei Matris* tume form *S Sept. iS92* Leonis PP. XIII. (ad omnes ‸'ℓ,'·Λo ‘‘Γ Epp.) — .... Ad violatum Dei numen placan- PρüΛ,κΛ·ιηο dum, ad eamque atterendam quae misere laborantibus opus est sanationem , nihil sane valuerit melius quam pie perseveranterque precandi officium, modo sit cum studio ct actione Christianae vitae coniunctum : quod utraque id parte ducimus per *mariale Rosarium* potissime assequendum. — Ab ipsa rei satis cognita origine, quam praeclara monumenta illustrant ct commemoravimus Ipsi non semel, praepotens vis cius laudatur. Quo enim tempore albigensium secta, integritatis fidei morumque specie quidem fautrix, re vera perturbatrix pessima ct corruptrix , magno multis gentibus erat exitio, in eam conscleratasquc factiones pugnavit Ecclesia, non copiis neque armis, sed interposita praecipue sacratissimi Rosarii virtute, cuius ritum ipsa Dominico patri Deipara tradidit propagandum ; atque ita dc omnibus magnifice victrix, suorum saluti, tum per eam, tum per similes deinceps procellas, exitu semper glorioso consuluit. Quamobrem in hoc rerum ct hominum cursu quem conquerimur, luctuosum religioni, perniciosissimum rei publicae, pari omnes pietate sanctam Dei Genitricem communiter implorare exorare oportet, ut eamdem cius Rosarii virtutem secundum vota laetemur experti. – Enimvero quum precando confugimus ad Mariam, ad Matrem Misericordiae confugimus , ita in nos affectam, ut qualicumque necessitate , ad immortalis praesertim vitae adeptionem , premamur, illico nobis ct ultro, nc vocata quidem, praesto sit semper, atque dc thesauro largiatur illius gratiae qua inde ab initio donata est plcnû copia a Deo, digna ut eius mater existeret. Hac scilicet gratiae copia , quae in multis Virginis laudibus est praeclarissima, longe ipsa cunctis hominum ct angelorum ordinibus antecellit, Christo una omnium proxima: *Magnum enim est in quolibet sancto, quando habet tantum de gratia quod sufficit*

ad salutem multorum : sed quando haberet tantum, quod sufficeret ad salutem omnium hominum dc mundo, hoc esset maximum ; et hoc est in Christo et in Beata Virgine (i). Ei nos igitur, quum gratia plenam angelico praeconio salutamus, camdcmquc iteratam laudem in coronas rite connectimus, dici vix potest quam gratum optatumque fecerimus : toties enim a nobis memoria quasi excitatur tum dignitatis cius excelsae, tum initae a Deo per ipsam humani generis redemptionis: unde etiam commemorata pendet divina et perpetua necessitudo, qua ipsa cum Christi gaudiis et doloribus, opprobriis et triumphis tenetur in regendis hominibus iuvandisque ad aeterna. Quod si Christo benignissime placuit tantam nostri praeseferre similitudinem, seque hominis filium atque adeo fratrem nostrum dicere et praebere, quo testatior sua in nos misericordia patesceret: *Debuit per omnia fratribus similari, ut misericors fieret* (2) ; Mariae non aliter, cx eo quod Christi Domini eiusdemque fratris nostri electa est mater, hoc super matres omnes singulare inditum est, ut misericordiam nobis proderer effunderet suam. Id praeterea si debemus Christo quod nobiscum ius sibi proprium quodammodo communicaril, Deum vocandi et habendi patrem, eidem similiter debemus communicatum amantissime ius, Mariam vocandi ct habendi matrem. Quando autem natura ipsa nomen matris fecit dulcissimum, in caque exemplar quasi statuit amoris teneri ct providentis, lingua quidem haud satis eloqui potest, at probe sentiunt piorum animi, quanta in Maria insideat benevolentis actuosaeque caritatis flamma, in ca nimirum, quae nobis, non humanitus, sed a Christo est mater. Atque multo illa magis nostra omnia habet cognita et perspecta ; quibus ad vitam indigeamus praesidiis, quae impendeant publice privatim pericula, quibus in angustiis in malis versemur, quam in primis sit acris cum acerrimis hostibus dc salute animae dimicatio: in his autem aliisve asperitatibus vitae, multo ipsa potest largius, et vehementius exoptat, solatium, robur, auxilia omne genus carissimis filiis afferre. Itaque ad Mariam non timide, non remisse adeamus, per illa obsecrantes materna vincula, quibus cum Iesu itemque nobiscum coniunctissima est ; praesentem eius opem quo precationis modo significavit ipsa ct pcracccptum habet, religiosissime invocemus : tum erit merito in tutela optimae matris securis lactisque animis conquiescendum.

1813

Λη baptixin· dat puellae viri» polygamla venditae.

S. C. S. Officii *t4 Sept. 1892.* — Fkksando P60 — Tra i popoli chiamati *Pamues* vi e Γ usanza di vendersi le bambine , benchè non sieno in eta di maritarsi, ed anche prima del suo nascere, a uomini che a suo tempo si uniscono loro in matrimonio. Credono lecita la poligamia, dipendendo il numero delle mogli dalla ricchezza del marito. Queste bambine consegnate dai futuri sposi alla Missione per la loro istruzione, sono ben disposte a ricevere la fede cattolica ed il sacramento del Battesimo. Or bene queste infelici possono buttezzersi prima di maritarsi, stante la poligamia del futuro sposo, nella sicurezza di non csscrc molestate nella fede e culto cattolico?

Per la Missione sarebbe cosa vantaggiosa poter hattezzarle, sia perche cosl non andra a vuoto Γ opera di tanti anni d'istruzionc impiegata su queste bambine, sia perche poi per mezzo di esse più facilmente potrl il missionario catechizzare il resto della famiglia. Per altro c straziante per il cuore del missionario vedere queste ragazze piangere dirottamente se non accordasi loro il desiderato battesimo prima di partire dalla Missione. Finora si e procurato attendere a questo urgentissimo bisogno interessando la pietl dci cattolici in Ispagna acciocchc con limosinc si possano redimere dando ai compratori il denaro sborsato. Ma perô nè il denaro raccolto potrl arrivare a tutte le ragazze, nè sempre i compratori acconscntiranno a questa redcnzionc.

R. Praefectum Ap. laudabiliter sc gessisse, miseras puellas, dc quibus agitur, redimendo, nc nuptui traderentur viris irretiris impedimento ligaminis, aut etiam disparis cultus, quoties cautiones obtineri non possent. Puellis vero quae redimi nequeant, ct baptizari instanter petant, haud facile Baptismi sacramentum esse denegandum, si debita instiuctionc sint praeditae, aliasque necessarias dispositiones congruo experimento comprobatas se habere ostendant, una cum firmo non peccandi proposito, ita ut paratae sint potius mori quam foedari.

1814

S. C. Indulg. 22 *Sept. 1892.* — 1. In constituendis stationibus Viae Crucis in oratorio domestico, sive hoc sit cum privilegio celebrandi ibi Missam, sivc non, requirirturne in scriptis, ct id ad validitatem, consensus Ordinarii vcl parochi?

at in oratorio domc,l,co·

2. In induito quo erigitur Via Crucis in oratorio domestico exprimi solet Indulgentias acquiri posse ab oratore eiusque consanguineis, affinibus ct familiarum cohabitantibus; quaeritur utrum defuncto oratore indultario, ceteri supra comprehensi adhuc lucrari possint Indulgentias.

R. Ad i. Affirmative quoad consensum Ordinarii; Negative quoad consensum parochi.

Ad *2.* Negative.

(1) S. Th. op. VIII super Salut. Angelica.

(2) Hebr. η. 17.

1815

S. C. Indulg. 23 *Sept. tSgi.* — Si agatur de Via Crucis erigenda in ecclesia vel publico oratorio, praeter consemum Superioris vel Superiorissae ecclesiae, monasterii, conservatorii, hospitalis, requiritur etiam consensus parochi: minime si agatur de Via Crucis erigenda in sacello privato seu decenti loco infra septa monasterii, quod a iurisdictione parochi sit omnino exemptum.

1816

S. C. Indulg. 22 *Sept. tfya.* — Dublin. — Ut christifideles in locis Missionum degentes, et in ultimo vitae discrimine constituti valeant accipere benedictionem in articulo mortis et consequi Indulgentiam plenariam vi eiusdem lucrandam ex concessione Benedicti XIV in Constit. *Pia Mater* data 5 Aprilis 1747, requirituine tamquam conditio *sine qua non* ad lucrandam praedictam Indulgentiam, ut aegrotus, quarndin suae mentis est compos, invocare nomen Iesu ore, si potuerit, sin minus corde?

R. Affirmative: id est, invocatio saltem mentalis ss. Nominis Iesu est conditio *sine qui non* pro universis christifidelibus qui in articulo mortis constituti plenariam Indulgentiam assequi volunt vi huius benedictionis, iuxta id quod alias decrevit hacc S. C. in una Vindana sub die 23 Sept. 1775 (1).

1817

S. C. Indulg. *26 Sept. t8qi.* — Plures sacerdotes qui benedicendi imponendique scapularia facultate gaudent, ea tantum humero et non circa collum fidelium imponunt. Hic modus imponen Ii speciatim cum mulieribus, et monialibus, quibus ob cupitis tegumentum difficulter circa collum scapularia imponi possunt, adhibetur. Et fieri omnino nequit ut mulieres et moniales, praesertim cum magna populi multitudo in ecclesiis adest, capitis tegumentum deponant. *Quaeritur:* Utrum um tantum humero, et non circa collum scapularis impositio valida sit, nec ne. — R. Affirmative.

1818

Littencycl. S.C.deProp.F. 7 *Oct. rfyz.* (ad Epp. Austr.) — Inter Consociationes, quae huic S. Consilio Christiano Nomini Propagando adiutriccm operam praestant, nobilem sane locum sibi vindicat ea quae Lugduni extat a Fidei Propagatione nuncupata, cuius ea est ratio ut piorum hominum precibus elecmosynisque coniunctis, apostolicis viris in Evangclii praedicatione laborantibus divinam humanumque opem conciliet. Quantum momenti in ea sit ad catholicae fidei per orbem incrementum et uberrimi iam per eam parti fructus demonstrant et plurium Romanorum Pontificum gravissima testimonia, qui praeclarum Institutum sua beievolcntia complexi, laudibus ornarunt, privilegiis atque incitamentis provexerunt. Id etiam, decessorum suorum vestigiis ingressus praestitit SSifius D. N. Leo PP. XIII per Encyclicas Litteras datas die 3 Decembris an. 1880 quibus cius Pii Operis rationem, finem, commoda fuse prosequens, pari cum auctoritate studio commendavit. Tanta auctoritate haec S. C. freta, officii simul sui et pietatis tuae conscia, cum crescentes in dies plurimae gravissimaeque Missionum necessitates omnem curam adhibere ad subveniendum eisdem rubeant, A. Tuam ipso Summo Pontifice imperante, adit rogans ut Opus, quod supra memoravi, in tua dioecesi promovere, pro tuo religionis summo studio, velis. Quod quidem praestando, non solum communi Sanctae Matris Ecclesiae bono prospexeris atque egregium pietatis opus perfeceris, sed etiam fidelium Tibi commissorum spirituali commodo non mediocriter consulueris. Et sane cum impii homines ad christianam fidem in nostris Europae regionibus excindendam ausu et vi tanta moliantur, nihil fortasse melius divinam nobis gratiam ad praesentissimum periculum propulsandum impetrabit, quam si dederimus operam ad fidem aliis etiam populis inferendam, cum soleat divina bonitas ea praesertim beneficia hominibus cumulate rependere, quae ipsi in ceteros conferre studuerint. Ceterum ego certa spe teneor operam tuam tuique cleri minime defuturam ad pios ac generosos istorum fidelium animos in favorem cius Operis erigendos, quod de universo Christiano nomine tam praeclare meretur.

1819

Decr. S. C. Ep. et Reg. *4 Nov. 18^2.* — Auctis admodum ex singulari Dei beneficio votorum simplicium Institutis, uti multa inde bona oriuntur, ita aliqua parit incommoda facilis alumnorum huiusmodi societatum egressus, et consequens, ex iure constituto, regressus in diocccsim originis. Hacc autem graviora efficit temporalium bonorum inopia qua nunc Ecclesia premitur, unde Episcopi saepe providere nequeunt ut illi vitam honeste traducant. Hacc, aliaque id genus, etiam de alumnis Ordinum votorum solemnium, perpendentes nonnulli sacri locorum Antistites, pro ecclesiastici ordinis decore et fidelium aedificatione, ab Apo-

(1) Quoad Indulgentiam plenariam in articulo mortis lucrandam, etiam sine conditione de qua agitur, notandun. decretum Sacrae Congr Indulg. dici 9 Martii 1904. (T. ibi).

stolica Sede enixis precibus postularunt, remedium aliquod adhiberi. Cum eigo Iotum negotium SStfius D. N. Leo PP. XIII detulisset Sacrae huic Congregationi Episcoporum ct Regularium negotiis et consultationibus praepositae, EiTii Patres in Conventu Plenario habito in Vaticanis aedibus die 29 mensis Augusti anni 1892, praevio maturo examine ac discussione, perpensaque universa rei ratione, opportunas edere censuerunt dispositiones per generale decretum, ubique Iocorum perpetuis futuris temporibus servandas. Quas, cum SS. D.N. in Audientia diei 23 Sepi, huius anni 1892 infrascripto Secretario benigne impertita probare ct confirmare dignatus fuerit, ea quae sequuntur per praesens decretum Apostolica auctoritate statuuntur et decernuntur:

1. Firmis remanentibus Constitut. S. Pii V diei 14 Oct. anni 1568, incipient. *Romanus Pontifex,* ct declaratione sa. me. Pii PP. IX edita dic 12 mensis Iunii anni i858, quibus Superioribus Ordinum Regularium prohibetur, ne litteras dimissorialcs concedant noviciis aut professis votorum simplicium triennalium, ad hoc ut titulo *paupertatis* ad sacros Ordines promoveri valeant, eaedem dispositiones extenduntur etiim ad Instituta votorum simplicium, ita ut horum Institutorum Superiores non possint in posterum litteras dimissorialcs concedere pro sacris Ordinibus, vel quomodocumque ad sacros Ordines alumnos promovere titulo *mensae* communis, vel *missionis,* nisi illis tantum alumnis, qui vota quidem simplicia, sed perpetua iam emiserint, et proprio Instituto stabiliter aggregati fuerint ; vel qui saltem per triennium permanserint in votis simplicibus temporaneis quoad ea Instituta, qu^e ultra triennium perpetuam differunt professionem. Revocatis ad hunc effectum omnibus induitis ac privilegiis iam obtentis a S. Sede, necnon dispositionibus contrariis in respectivis Constitutionibus contentis, etsi tales Constitutiones fuerint a S. Sede Apostolica adprobatac.

2. Hinc notum sit oportet, de generali regula, haud in posterum dispensatum iri, ut ad maiores Ordines alumnus Congregationis votorum solemnium promoveatur, quin prius solemnem professionem emiserit, vel per integrum triennium in votis simplicibus perseveraverit, si alumnus Instituto votorum simplicium -sit addictus. — Quod si interdum causa legitima occurrat, cur quispiam sacros Ordines suscipiat triennio nondum expleto, peti poterit ab Apostolica Sede dispensatio, ut clericus vota solemnia nuncupare possit, quamvis non expleverit triennium; quoad Instituta vero votorum simplicium, ut vota simplicia perpetua emittere possit, quamvis non expleto tempore a respectivi Instituti Constitutionibus praescripto pro professione votorum simplicium perpetuorum.

3. Dispositiones contentae in decreto S. C. Concilii iussu sa. me. Urbani VIII edito die upuU 21 Septembris 1624, incipiente *Sacra Congre-di' gatio,* ac in decreto eiusdem S. C. iussu sa. me. Innocentii XII edito, die 24 mens. Iulii anni 1694, incipiente *instantibus,* ac in aliis decretis generalibus, quibus methodus ordinatur a Superioribus Ordinum Regularium servanda in expellendis propriis alumnis, nedum in suo robore manent, sed servandae imponuntur etiam Superioribus Institutorum votorum simplicium, quoties agatur de aliquo alumno vota simplicia quidem sed perpetua professo, vcl votis simplicibus temporaneis adstricto ac in sacris insuper Ordinibus constituto dimittendo; ita ut horum neminem et ipsi dimittere valeant, ut nunc dictum est, nisi ob culpam gravem, externam, et publicam, et nisi culpabilis sit etiam incorrigibilis. Ut autem quis incorrigibilis revera habeatur, Superiores praemittere debent, distinctis temporibus, trinam admonitionem et correctionem ; qua nihil proficiente, Superiores debent processum contra delinquentem instruere, processus resultantia accusato contestari, eidem tempus congruum concedere, quo suas defensiones sive per se, sive per alium eiusdem instituti religiosum , exhibere valeat : quod si accusatus ipse proprias defensiones non praesentaverit, Superior, seu Tribunal, defensorem, ut supra, alumnum respectivi Instituti ex officio constituere debebit. Post haec Superior cum suo Consilio sententiam expulsionis aut dimissionis pronuntiare poterit, quae tamen nullum effectum habebit, si condemnatus a sententia prolata rite ad S. C. EE. et RR. appellaverit, donec per eamdem S. C. definitivum iudicium prolatum non fuerit. — Quoties autem gravibus ex causis procedendi methodus supradicta servari nequeat, tunc recursus haberi debeat ad hanc S. C. ad effectum obtinendi dispensationem a solemnitatibus praescriptis, ct facultatem procedendi summario modo iuxta praxim vigentem apud hanc S. Congr.

4. Alumni votorum solemnium, vcl simplicium perpetuorum, vel temporalium, in sacris Ordinibus constituti, qui expulsi vcl dimissi fuerint, perpetuo suspensi maneant, donec a S. Sede alio modo eis consulatur ; ac praeterea Episcopum benevolum receptorem invenerint , et de ecclesiastico patrimonio sibi providerint.

5. Qui in sacris Ordinibus constituti et votis simplicibus obstricti sive perpetuis, sive temporalibus, sponte dimissionem ab Apostolica Sede petierint et obtinuerint, vel aliter ex Apostolico privilegio a votis simplicibus vel perpetuis vel temporaneis dispensati fuerint, ex claustro non exeant, donec Episcopum benevolum receptorem invenerint, ct de ecclesiastico patrimonio sibi providerint; secus suspensi ma-

neant ab exercitio susceptorum Ordinum. Quod porrigitur quoque ad alumnos votorum simplicium temporalium, qui quovis professionis vinculo iam forent soluti, ob elapsum tempus, quo vota ab ipsis fuerunt nuncupata (1).

Oa Jitrcru dc ·c^ciri čjr»n# fkcalopca »b ordincodtt CMhl ƀeaÆ

6. Professi tum votorum solcmnium, tum simplicium, ab Ordinariis locorum ad sacros Ordines non admittantur, nisi, praeter alia a iure statuta, testimoniales litteras exhibeant quod saltem per annum sacrae theologiae operam dederint, si agatur de subdiaconatu ; avi minus per biennium, si de diaconatu, et quoad presbyteratum, saltem per triennium, praemisso tamen regulari aliorum studiorum curriculo.

Haec de expresso Sanctitatis Suae mandato praefata S. Congregatio constituit atque decernit, contrariis quibuscumque, etiam speciali et individua mentione dignis, minime obstantibus.

1820

C. S. Off. / *Dec. 1892.* — Alqhriar —

ia ·ηισνΐο m©r- 0?» rTiioJî· pcrienent n·

Un enfant, né de parents musulmans, n'ayant P* encore l'âge dc raison, est baptisé, secré- tCTncnt» ,n *mortis,* par les missionnaires, qui sont censés avoir versé sur la sa un remède quelconque, mais non l'eau baptismale, pendant une de ces tournées qu'ils ont l'habitude de taire auprès des malades musulmans. Bientôt l'enfant revient ft la santé. Elevé ct instruit par les missionnaires eux-mêmes, il leur demande le saint baptême. Mais il y a de très grands inconvénients Λ faire savoir que les missionnaires baptisent *secrètement les enfants in articulo mortis,* quand ils vont soigner les malades à domicile.

Que faut il faire ? Faut-il simplement déclarer Λ l'enfant, qu'il est déjà baptisé, et découvrir ainsi la manière d'agir des missionnaires dans leurs tournées médicales? ct s'exposer ainsi à dc grands inconvénients? Ou bien, peut-on, sans rien dire à l'enfant, suppléer les cérémonies du baptême, ct lui laisser entendre ct croire qu'il vient de le recevoir ?

R. Caute ct prudenter suppleantur caeremoniae. — SSrtius adprubavit.

1821

S. C. Indulg. y *Dec. 1892.* — Enoolismkn. — I. In erigendis scu instituendis Confraternitatibus atque Indulgentiis iisdem communicandis, item in Confraternitatibus aggregandis, Clemens PP. VIII, Constitutione « *Quaecumque* », plura praescripsit sub poena nullitatis, quorum observantiam saltern in substantialibus Pius PP. IX, decreto 8 ianuarii 1861 , denuo constituit. Inter quae rcpcritur : quod Confraternitatis aggregatio seu institutio *fiat de consensu..... Ordinarii et cum litteris testimonialibus eiusdem.* Et formulae, a Pio PP. IX traditae, diserte aiunt : · *Confraternitatem.... de* « *consensu Ordinarii, qui eiusdem Confrater-* * *nitatis institutum, pietatem ac religionem lit-* « *teris patentibus nobis nuper exbibitis com-* < *mendavit,... per praesentes erigimus, itemque.... Confraternitatem,... attentis Episcopi* « *seu Ordinarii loci consensu ac litteris testi-* < *monialibus, quibus eius institutum, pietas ac* « *religio commendatur, Nostrae Archiconfra-* « *temitati adiungimus et aggregamus* ». Hinc quaeritur :

Circa observanda pro Čoo iratcrniHUbi.» t-rigendi· cl ·<- ğregandi

1. An dicta conditio sufficienter impicatur, quum Ordinarius loci litteras testimoniales in antecessum non dat, sed tantum in diplomate erectionis vel aggregationis sibi transmisso his verbis subscribit vel etiam acquivalentibus : *Vidimus et executions dari permisimus.*

2. An saltem sufficiat Ordinarium suam subscriptionem apponere, quum in diplomate erectionis, ipsi transmisso a superiore Ordinis, non leguntur verba *erigimus,* sed : *facultatem concedimus erigendi,* ct dicta subscriptio actualem erectionem praecedit.

II. Cum saepe longe distet Archiconfratcrnitatis moderator scu superior Ordinis religiosi, factum est, ut plerumque formulae ab iis subscriptae ct sigillo munitae, in cancellaria Episcopatuum, vcl in aliqua Ordinis domo in antecessum deponantur, quibus suo tempore depositarius utitur ad erectionem vcl aggregationem, nomen Rectoris datamque in formula apponens. Quaeritur igitur an erectio vcl aggregatio hoc modo peracta uti valida sit retinenda.

(1) Anno 1895 proposita sunt dubia, quac sequuntur: · I. Utrum haeç verba *Episcopum benevolum re-* • *ceptorem invenerint, et de patrimonio ecclesiastico sibi* 'providerint, ita collective sint intclligcnda , ut ad « tollendam suspensionem ambo sint necessaria, nempe, • et Episcopum benevolum receptorem invenire, et pa· ▮ trimodium ecclesiasticum constituere, vel sufficiat • tantum Episcopum benevolum invenire.

« *2* Utrum haec quae in n. $ leguntur: *secus sus-* « *pensi maneant ab exercitio susceptorum Ordinum,* • ita sint sumenda, ut religiosus, qui, obtenta Apo- • stollca licentia, c claustro exierit, quin prius Episco • pum benevolum receptorem invenerit, vcl dc patri- • naonfo ecclesiastico sioi providerit, sit suspensus tan- « tum donec Episcopum benevolum receptorem inve- « niat, ct patrimonium ecclesiasticum sibi constituat, • vcl sit suspensus donec ab Ap. Sede suspensio tol- • latur, invento Episcopo benevolo receptore, ct patri- < monio ecclesiastico constituto ». S. Congregatio EE. ct RR. *(20 Nov. 189j)* respondit: « Ad *:. Affirmative* • ad primam partem; fiafatiw ad secundam. — Ad « 2. *Affirmative* pariter ad primam partem; *negative* • ad secundam ». — Et anno 1896 ad dubium: «Utrum « Religioso, rite ciecto a Congregatione λ', iuxta nor- • mam decreti S. C. EE. et RR. *Auctis admodum,* • una cum iuramento permansionis, vota simplicia ▮ etiam dispensentur ▮ ; eadem S. Congr. respondit : « *Negative* ».

Circa electionem moderatorum Contraternitatum.

III. *Decreto Urbis et Orbis* dici 8 Januarii 1861 facta est Ordinariis potestas parochos pro tempore in rectores, moderatores, etc., Confraternitatis nominandi ; hinc quaeritur:

An cx eodem decreto potuerint Ordinarii delegare non solum parochos, sed etiam eleemosynarios, capcllanos communitatum vel piorum locorum quoad Confraternitatcs in ecclesiis ipsis concreditis independenter a 'parocho, uti communiter fit in Galliis, vel etiam vicarios tum ob nimias parochi occupationes, tum aliis dc causis.

Circe· aubddefitionem Ucullath admittendi in Contratemiutet.

IV. In multis confraternitatibus, congregationibus scu associationibus, v. g. in iis, quae a Prima Primaria dependent, usu receptum est, ut in congregationes, confraternitatcs, piasque associationes admitti cupientes desiderium suum consilio et Directori Congregationis prius aperiant, qui, si, deliberatione adhibita, annuant petitioni, dies statuitur, quo postulantes solemni ritu ct forma recipiuntur. Eo dic omnes conveniunt in Sodalitatis ecclesiam, concio habetur, postulantes iuxta formulam consecrationis B' Mariae Virginis alta voce emittunt; dein Rector manu extensa haec vel similia profert : *Ego auctoritate mihi concessa reapio vos in congregationem, participesque facio Indulgentiarum et privilegiorum.* Iam vero ad maiorem istiusmodi receptionis solemnitatem saepe saepius a Rectore invitatur sacerdos extraneus, qui concionem habet, caeremoniae praecst, numismata, rosaria, scapularia, aliaque signa, quae sunt sodalibus tradenda, benedicit, imo et profert verba superius relata. Plcriquc cx Congregationum rectoribus id fieri posse pro certo habent, sed solam inscriptionem in albo sufficere putant, sive quia persuasum habent facultatem sodales recipiendi sc posse subdclegarc ; hinc quaeritur :

1. An istiusmodi ritus sil habendus ut essentialis. Quatenus negative:

2. An moderator associationis munus admissionem eo modo peragendi alteri sacerdoti committere possit.

3. An id possit eo saltem in casu, quo Associationis statuta, approbante Ordinario, hanc ei facultatem expresse assererent.

R. Ad I. ad iam. pariem, Negative; ad 2>m. partem, Non sufficere.

/Xd 11. Negative.

Ad III. Affirmative.

Ad IV. Ad primam partem, quoad actum receptionis in sodalitatem scapularium, rosarii, etc., Affirmative ; quoad cactcras caeremonias, Negative.

Ad secundam partem, Affirmative, si habeat potestatem subdelcgandi : secus. Negative.

Ad tertiam partem, Affirmative.

1822

S. C. Indulg. /2 *Dec. 1802.* — 1. Sufficitne inscriptio nominum m privato regesto sacerdotis legitimam facultatem habentis chrislitidelcs adseribendi Sodalitatibus, ut qui scapulare SSrhac Trinitatis, vcl Septem Dolorum B. M. V. etc. receperunt, respcctivarum Confratcrniiaium privilegia acquirant, Indulgentiasque lucrari possint, antequam ipsorum nomina in album alicuius Confraternitatis canonice erectae effective referantur? . I)e >Y^η· (ratemit»tomno-

Et quatenus negative:

2. Quo dic huiusmodi christifideles scapulari iam induti, quorum nomina in privato regesto sacerdotis, ut supra, inscripta, ěd in album Confraternitatis nondum relata sunt, plenariam Indulgentiam ca dic concessam, qua quis scapulare induitur, lucrari possunt ?

R. Ad 1. Providebitur in 2.

Ad 2. Die receptionis ct susceptionis sacrorum scapularium, et inscriptionis in privato regesto sacerdotis auctoritate pollentis benedicendi ct imponendi scapularia, firma tamen in eo manente obligatione transmittendi nomina ad rtspectivam viciniorem sodalitatem, cui christihdeles fuerunt adscript!.

1823

Ex Litt. encycl. S. C. de Prop. Fide 20 *lan. 1803* (ad Epp. orkittalbs). — Questa S. Cong. di Prop, crede opportuno inviare la présente circolarc ai Rrîii Patriarch! e Vescovi, che hanno giurisdizione in Oriente di qualunque rito essi sieno, per invitarlî affinchè ccrchino ogni modo di dissipare i concepiti sospetti (dclla soddisfazionc dcgli obblighi di Messe) cd usino di tutto il loro zelo per impedire ogni sorta di abuso, qualora vi fosse, circa un affare sl delicato di coscicnza. A tal fine raddoppino la loro vigilanza per assicurarsi, se tali abusi esistono nci limiti della loro giurisdizione, cd interpongano la loro autoritl coi mezzi, di cui dispungono, per apportare opportuni rimedii, ove sono necessarii a toglicrli o prevenirli. Quando poi vedessero di non riuscire al desiderato etfetto, si nvolgano a questa Sacra Congregazionc, affinche questa provveda con più efficacia. Gioverl a questo fine che i Rmi Ordinarii ricordino al loro clero chc vi è grave obbligazione di soddisfare puntualmente gli obblighi di Messe, che si sono assunti, e che quindi non possono assumersi, quando non si vuole, o non si puô soddisfarc ai medesimi. Facciano sapere anche ai luici che, quando un obbligo di Messe si fa soddisftire da altri, vi c parimenti grave obbligazionc di dare al celebrante quell'intera elcmosina, chc per volontà delToblatore è annessa tassativamente alia cclcbrazione, e che quindi senza una espressa facoltà accordata dalla Santa o« obhgaiioninïe adimplendi?.

Sede non può riservarsi parte di quella clemostna, sia pur a scopo di pie opere e molto meno per fini affatto profani. Ricordino a tutti che, a questo proposito dclla esatta soddisfazione delle Messe, vi sono due proposizioni condannatc dai Ponteficc Alessandro VII, cioe la 9 e la ſo tra le 45, che cgli condannô con decreto della S. Inquisitione emanato il 24 Sctteмbre i865. Delle quali duc proposizioni la prima è: < Potest sacerdos, cui Missae celebrandae traduntur, per alium sacerdotem sa- « tisfacere, collato illi minori stipendio, alia < parte stipendii sibi retenta > : c quel chc si dice di un sacerdote si deve intendere di qualunque persona, che fa celebrare dellc Messe. L'altra propositione condannata c « Non est < contra iustitiam pro pluribus sacrificiis stipen- < dium accipere, ct sacrificium unum offerre ».

1824

De «oı tanrum In «infulla kxu· Confritcrnitate nomiai«) erigenda et qoe emi inter Confratcrnitales distantia senraoda.

S. C. Indulg. j/ *fan. 1833.* — Lauden. — i. An adhuc vigeat Constitutio Clementis VIII, qua statuitur ut Archiconfratcrnitatcs ct Congregationes primariae in singulis civitatibus, oppidis vel locis unam tantum Confraternitatem ct Congregationem sibi adiungerc et aggregari possint.

2. Utrum aliqua sit lex prohibens nc plures, licet in diversis locis, eiusdem nominis Confraternitates canonice erigantur ct Archiconfraternitati aggregentur, nisi certa inter eas intercedat loci distantia.

3. Utrum legis ordinatio de una tantum in singulis civitatibus etc. Confratcrnitate Archiconfraternitati aggreganda, deque certa inter ipsas Confraternitates loci distantia servanda similiter valeat pro Confratcrnitate aliqua SSrfii Sacramenti, quae Archiconfraternitati in Urbe apud S. Mariam supra Minervam erectae aggregari velit. Pro negativa sententia haec adduci potest ratio: compluribus in locis huiusmodi Confraternitates SSmi Sacramenti in singulis ac vicinissimis paroeciis institutas esse, privilegiisque ac indulgentiis Archiconfraternitatis gaudere absque ulla aggregatione, sed virtute solius decreti canonicae erectionis.

4. Utrum denique concessio pontificia, statuens Sodalitia Filiarum Mariae ubique locorum erigi ac Sodalitati primariae in Basilica S. Agnctis extra moenia Urbis existent! aggregari posse, sit extendenda ad alias quoque Confraternitates ct Congregationes, ca praesertim de causa quod hisce nostris temporibus maxime optandum sit, ut ubique locorum Confraternitatum ac Congregationum multiplicetur erectio, quam etiam Apostolica Sedes iterum commendavit.

R. Ad i. Affirmative, nisi speciali S. Sedis induito aliae fuerint canonice erectae.

Ad 2. Ex praxi existente in erigendis Confraternitatibus et iis aggregandis distantiam unius leucae esse servandam.

Ad 3. Dentur decreta diei 23 Aprilis 1676, et 22 Aprilis 1752 (1).

Ad 4. Negative, ct consulendum SS1Î10 ut dignetur extendere praefatam concessionem pro Confratcrnitatibus erigendis in locis distinctis, id est in distinctis dioecesibus vel communitatibus. — Sanctitas Sua responsiones Erilorum Patrum confirmavit simulque petitam gratiam, de qua in dubio IV, benigne concessit.

1825

S. C. Indulg. *31 fan. 1893.* — ſ. An Tertius Ordo saecularis S. Francisci teneatur lege illa a Clcmentc Papa VIII in Constitutione < *Quaecumque* » d. d. 7 Decembris 1604 statuta, qua praecipitur unam tantum Contra- nc^rCQ0"c^ tionutn << FranSici c/rumquedepe

il) In decreto 23 Apr. 1676 haec habentur : « S. C. « optans sammopere SSmi Sacramenti venerationem « et cultum in dies magis augeri, et ob eam causam • huiusmodi Societatem (SSthi Sacramenti) in omni- « bus ecclesiis parochialibus erigi, atque ad id christifi- • deles praecipuis gratiis excitari, speciali ordine habito « vivae vocis oraculo a SS. D. N. Clemente PP X < fel. rec Pauli V vestigiis inhaerente, decernit ac de· « clarat, iuxta Pauli III Constitutiones, Confraternita- • tes omnes ct singulas SSrhi Corporis Christi, ubique « terrarum hactenus Apostolica vel Ordinaria auctori- • tate erectas aut posthac erigendas, absque nova aut • peculiari alia concessione, communicatione, vel ag- « gregatione, fore ct esse debere participes quorumcum- < que privilegiorum, concessionum, indulgentiarum, fa- « cultatum, gratiarum et indultorum ab eodem Paulo V • Arch'confriteroitati SS. Sacramenti de Minerva *(id • nt* in *Ecclesia* 5. *Mariae supra Minervam dc Urbe* • fffetoa) per Breve datum Romae apud S. Petrum ■ dic I Nov. 1606 nominarim ct expresse concesso- • rum ac in posterum a Sede Ap. concedendorum il· ■ lisque omnibus ct singulis uti, potiri, gaudere posse ■ ac debere statim atque Confraternitatum carumdcm «crecrio, Apostolica vel Ordinaria auctoritate facta « fuerit; servata tamen in reliquis omnibus Clementis VIII « (de aggregationibus) Constitutione ».

In decreto autem 22 Apr. 1752 haec exponuntur: « Cum ab ipsamet (Archiconfratemitatc SSihi Sacra- « menti in ecclesia S. Maria supra Minervam Urbis « assistentis) aliisque Archiconfratcmitatibus SSmi pa- « riter Eucharistiae Sacramenti aggregandi facultate « eisdem ab Ap. Sede concessa iam fruentibus, plures «etiam pro tademquc civitate, oppido, vel loco « aggregationes passim expediantur, ex quibus iurgia « pariter ct dissensiones non tantum timeri possunt, « sed orus iam esse nonnulli testantur, ideo supplica- « tum fuit praedictae S. C. Indulgentiis Sacrisque Re- « liquiis praepositae pro declaratione: *An aggregatio· « nes quae fiunt ab Arcbiconfraternitatibus SS. Eucha· « ritliac Sacramenti post decretum editum ab ipsa S. C,* « anwo rd/ȧ, *et postea a s. m. /nnocentio XI anno i6yS « confirmatum subsistant in casu* Et S. Congr. die « 17 Apr. 1752 declarandum esse censuit: *Aggregatio· « nes huiusmodi, quantum ad communicationem Indui- « genitarum ab Archiconfratcmitatibus praetensan., esse « mutiles.* Die 22 eiusdem mensis Sanctitas Sua votum « S. Congr. benigne approbavit ■

ternitatem et Congregationem eiusdem nominis ct instituti erigi posse in singulis civitatibus et oppidis.

2. Utrum ad erigendam novam Congregationem Tertii Ordinis sive in ecclesiis Regularium sive non Regularium necessario requiratur consensus Ordinarii loci.

3. Utrum Episcopus loci visitare possit Tertiariorum Congregationes etiam in Regularium ecclesiis.

Oc tranritu Ter·(iiriorum ab nna in alteram Con grefthonem

4. Possunt ne fideles, qui ad unam Congregationem Tertiariorum pertinent, transire ad aliam pariter erectam in eodem vel alio loco, quin Indulgentias ct privilegia amittant?

5 An Tertiarius franciscalis possit transire ad alium Tertium Ordinem alterius Regulae ex. gr. ad illum S. Dominici etc. ct vicissim?

6. An fideles, qui inter Tertiarios unius Ordinis fuerint cooptati, cooptari etiam valeant inter Tertiarios alterius Ordinis, puta S. Dominici, vel SSiîiac Trinitatis etc., ita ut aliquis christifidelis evadere simul possit Tertiarius Franciscalis, S. Dominici, SSmae Trinitatis, Ordinis Carmelitici, ct ita porro?

R. Ad i. Negative.

Ad 2. Affirmative.

Ad 3. In iis quae ad disciplinam ct directionem internam spectant, negative ; in reliquis, atfirmative·

Ad 4. Atfirmative ex rationabili causa.

Ad 5. Generarim negative.

Ad 6. Negative. — SSmus adprobavit.

x8a6

De pii Societate X *Infantiae* D. N letu Christi.

Litt Ap. Leonis PP. XIII y *Feb. rSgj.* — Humani generis Ecclesia parens cum de omnibus filiis suis aeque sic sollicita, et pari caritate singulos complectatur, tum praecipuo quodam misericordiae sensu respicere solet ad infantes pueros, qui cx parentibus orti Evangelicae lucis expertibus, rcrumque omnium inopia plerumque vexatis, vel ab ipsis incunabulis in gravissimo ct vitae ct salutis aeternae discrimine versantur. Materna haec caritas non nova quidem neque inusitata est in Ecclesia, sed tradita esc ei ct quasi hereditate transmissa ab auctore Icsu Christo, qui, mortalem dum vitam vixit, pueros mirifice dilexit, et numquam passus est cos ab sc prohiberi. Quapropter non mirum est, si Romani Pontifices summopere diligere, omnique studio semper fovere soliti sunt quaecumquc ad iuvandam puerulorum salutem sunt in Ecclesia sancte instituta. Haec inter iure meritoque peculiarem Pontificum benevolentiam sibi comparavit, eximiaque apud omnes opinione floret Societas, quae Parisiis ad incolumitatem ct bonum, Sinensium praesertim, puerorum, coaluit, Sacra Icsu Christi infantia nomine ct auspicio felix. Huius exordia cum Nos memoria repetimus, suavi quadam iucunditate et delectatione perfundimur. Quum enim faustis sed parvis exorta est initiis, Nos, qui apud augustum Belgarum Regem Apostolica Legatione fungebamur, omni studio prosequuti sumus, omni, qua potuimus, ope iuvimus ; salutare enim iam tum visum est Nobis opus, plenum humanitatis et caritatis. Nunc vero Apostolicae dignitatis, Deo volente, ad fastigium evecti, Societatem Sacrae Dei Infantiae ct sociorum numero et recte factorum laude florentem veteri amore complectimur, et lactamur eam quinquagesimum natalem suum eodem hoc anno, quo Nos consecrationis Nostrae, celebrare. Quamobrem, cum iam studium Nostrum in hac Societate provehenda anno tertio Pontificatus Nostri confirmaverimus, libet nunc in fausto hoc eventu perpetuum illi dilectionis Nostrae impertiri testimonium. Propterca votis etiam obsecundantes dilecti Filii Nostri Vincentii S. R. E. Card. Vannutelli universae istius Societatis Patroni nonnulla privilegia dictae Societati ad tempus alias concessa perpetua esse volumus. Itaque dc Omnipotentis Dei misericordia ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum cius auctoritate confisi omnibus et singulis sacerdotibus in quibuslibet Societatis Consiliis, directoribus, praefectis seriei duodecim sociorum, et qui vel aere proprio consuetam duodecim sociorum eleemosynam persolverint, vel, iuxta Apostolicam concessionem dici 15 Iuiii 1885, statuta pecuniae vi semel soluta, inter socios, perpetuos nuncupatos, cooptati fuerint, facultatem facimus de respective loci Ordinarii consensu (quem nisi quisque eorum obtinuerit, huius privilegii concessionem nullam esse volumus) in forma Ecclesiae consueta privarim benedicendi, extra Urbem, Cruces, Crucifixos, sancta Numismata, Coronas precatorias , et parvas Domini Nostri Iesu Christi, Bm.ic Virginis Mariae, Sanctorumque ahcncas statuas cum applicatione omnium et singularum Indulgentiarum, quae in elencho edito typis S. Congregationis de Propaganda Fide die 23 Februarii 1878 numerantur, et quod ad coronas precatorias attinet, non excepta Indulgentiarum applicatione, quae a S. Birgitta nomen habent, dummodo ipsi sacerdotes ad sacramcntalcs confessiones excipiendas sint rite adprobati. Praeterea omnibus ct singulis sacerdotibus superius enumeratis, ut, quandocumque sacrosanctum Missae sacrificium pro anima cuiuscumquc christifidelis, quae Deo in charitate coniuncta ab hac luce migraverit ad quodlibet altare celebrabit, Missae sacrificium huiusmodi ter tantum singulis hebdomadis animae seu animalius, pro qua seu pro quibus celebratum fuerit, perinde suffragetur ac si ad altare privilcgiatum fuisset celebratum, auctoritate Apostolica indulgemus, dummodo tamen alio simili indulto nou fruantur. Insuper eisdem presbyteris supra dictis facultatem tribuimus, cuius vi ipsi,

Eiusdem Socicutia privilegia perpetoa.

dummodo sint confessant ab Ordinario adprobati, nec non praevia eiusdem Ordinarii licentia (quae si desit, huius privilegii concessio nulla sit) consueto ritu benedicere et fidelibus imponere valeant scapularia Confraternitatum SS. Trinitatis, B. M. V. dc Monte Carmelo, ct Septem Dolorum, ncc non Immac. Conceptionis, eiusdem Deiparae Virginis cum communicatione privilegiorum ct Indulgentiarum, quibus adscript! memorati» sodalitatibus fruuntur ct gaudent, sed eis tantum in locis, in quibus non extent conventus Ordinum Religiosorum, ad quos ex speciali privilegio Apostolicac Sedis pertinet praedicta scapularia benedicere ct imponere. Tandem singulis presbyteris, quos superius memoravimus. ut dc rcspectivi Ordinarii consensu (quem nisi consc juantur, hoc indultum nullum decernimus) christifidelibus in mortis articulo constitutis, si vere poenitentes et confessi ac S. Communione refecti, vel quatenus id facere nequiverint, corde saltem contriti nomen lesu devote invocaverint, ct mortem tamquam peccati stipendium de manu Domini patienti animo susceperint, Benedictionem Apostolicam Nostro ct Romani Pontificis pro tempore existentis nomine cum plenaria omnium peccatorum suorum Indulgentia impertire possint, servitis tamen ritu et formula a Benedicto XIV decessore Nostro praescriptis, facultatem concedimus et indulgcmus. In contrarium facientibus, etiam quoad Indulgentias ad instar, constitutionibus, ordinationibus Apostolicis, non obstantibus quibuscumque. Praesentibus valituris m perpetuum.

1827

r i/ è) h» Λ ' haeretici •od t*"jl

Litt. S. C. S. Officii *rr Martii 1893,* — Rimetteva (la S. C. di Prop.) u questo Supremo l'ribunalc un duubio proposto dal Vcscovo di lassy : « Se potesse sccondo il solito invitarsi < per la processione dei *Corpus Domini* il con- < sole austro-ungarico, il quale sapeasi essere « protestante ». Defenta la cosa al giudisio degli Ertli PP. Inquisitori, questi dopo maturo esame hanno emanato il seguente decreto : « Cu- « vendum ab invitandis consulibus haereticis « ad solem nitaies catholicorum ; ct ad mentem: « Mens est: si consul velit snbslitucic virum « catholicum ad repraesentandum Imperuto- < rem, nihil obstare ».

1828

Instr. S. C. de Prop. F. /9 *Martii rtffiy.*

' (Ab Erp. Isdiak. OlUHsr.) — Cum postremis hisce annis Summus Pontifex Leo Pp. XIII ad istas Indiarum Orientalium regiones, apostolicae Suae sollicitudinis curam convertens, ecclesiasticam in iis Hierarchiam instituit, non hoc sibi tantum proposuit, ut rei christianae ornamento ct dignitati prospiceretur, sed potissimum ut novo firmata praesidio novisque viribus aucta, fecundiore cultu ca vigeret et incrementa maiora susciperet. Id quidem probe senserunt harum regionum Antistites, qui praesertim in Synodis hac illae in India post id temporis per opportunitatem convocatis, praeclara quaedam dc gentium conversione sanxerunt. Verum ut temporum rerum opportunitati, quae benignissimo Dei consilio oflertur, par respondeat etiam in agendo alacritas animorum ct felix tandem rerum eventus, advigilare potissimum Sacra hacc Congr. debet, cui propagandae per orbem fidei cura ct olficium esc concreditum. Et sane ad sedulam hanc vigilantiam cum ipsa ici gravitas, tum praesertim catholicarum Missionum in India conditio vehementer impellit. Multa quidem ibi solerter constituta ac perfecta sunt, ut, quibus in locis per europacos colonos invecta fides consedit spiritualia fidelibus auxilia suppetant. Horum numero accenscndae potissimum sunt piures iliac stationes, quae frequenti sacerdotum ministerio, sacris aedibus, scholis, aliisque aptis ad fidem fovendam institutis satis instructae conspiciuntur. Ex indigenis etiam ad fidem conversis coaluere non paucae caeque spectabiles Christianorum societates, in quibus iampridem enatis ac subinde felici progressione auctis omnis iam fere impenditur opera missionariorum, quos cura stationum europaearum reliquos fecerit. Hi quoque Christiani indigenae impense exculti istorum Antistitum et eorum, quos socios sacri ministerii habent, sollicitudinem exercent ct testantur ; meritacque proinde ipsis ab hoc S. Consilio habentur cum laude gratiae. Verum maiora iam aggredi decet ; amplificandi scilicet inter ethnicos Christiani nominis lines, innumerabilique hominum multitudini, superstitionis tenebris etiamnunc obsitae, fidei lumen invehendum. Id quidem alicubi impigre iam feliciterque praestatur; superatisque ingentibus difficultatibus non pauci infidelium manipuli ad Christianam fidem pictatemque traducuntur. Sed quod adhuc aliquorum est laus, id iam oportet ut ceterorum etiam sit labor et decus. Constat enim in quibusdam Indiae provinciis, parum ab inito hoc saeculo, rem Christianam inter ethnicos profecisse, ita ut Indorum plcriquc, tanta hominum multitudo, nullam adhuc allatam sibi opem ab Evangclii praeconibus senserint, tristique superstitione omnes fere detenti Nomen illud invocare non possint, quod unum datum est hominibus ad salutem. *Quomodo enim invocabunt, in quem non crediderunt ? aut quomodo credent ei, quem non audierunt ? quomodo autem audient sine praedicante?(Hom. X.* 14.) Porro hacc tot misere pereuntium animorum ruina maximam semper huic S. C. curam iniecit ; nec eadem umquam pro opportunitate

destitit Missionum Moderatores modo singulos, modo universos hortari ut adducendis ad iidem ethnicis pro virili parte incumberent. Verum quominus id cx voto succederet plura intciiecta sunt obstacula. Ad haec tomen vel removenda vel superanda oportet tandem adnili, ut innumerae ǧente a tam diuturna inferni hostis servitute vindicatae, in Evangelii lucem ct libertatem perducantur.

be mediis ad gentium convcf' Modern promotendam.

Hacc igitur S. C. per has litteras ǎdeundo censuit singulos Indiarum Orientalium Antistites ; iisque peculiares quasdam řatione proponit, quas ipsi pro muneris sui officio inire teneantur ad promovendam gentium conversionem.

Minione ad rem statuendae.

I. Ac primo id in unaquaque dioecesi praestandum erit, ut Missiones aliquot statuantur, quae intidclium conversionem uti *proprium peculiaremque finem* sibi praestitutum prosequantur. Quibus vero in dioecesibus eaedem iam extant, curandum est ut primo quoque tempore multiplicentur, ac sensim ad universum dioecesis territorium extendantur. Seligant ad id Episcopi quae videantur aptissima loca; in quorum delectu id maxime curabunt, ut ab europaeorum stationibus dissita sint. Cum vero experimento compertum sit huiusmodi missiones facilius constitui ac vigere ruri in parvis oppidis, eo operam suorum missionariorum potissimum convertant Episcopi, unde uberiores fructus percipi posse videntur. Apostolicos viros, qui his missionibus praeficientur, ab aliis negotiis curisque expeditos esse oportet, ut totos se infidelibus cv.ingelizan fis possint impendere. Cuius rei gratia iubet S. C. ut in singulis dioecesibus serventur decreta providissime conscita in Synodis Columbcnsi, Bangalorensi ct Allahabadensi in India habitis a. 1887, ut scilicet : *unusquisque Episcopus curet ut missionarii singuli linguam propriam cuiusque regionis apprime addiscant, et duos saltem ex eis deputet exclusive ad erangélivationem paganorum* (Concilium Columbensem num. III, § 3; Concilium Bangalorcn. ŋ. III, §3; Cone. Allahabadcn. ŋ. III, § 3). Hanc quorumdam missionariorum designationem ad ethnicos convertendos faciendam in unaquaque dioecesi S. C. praecipit, etiamsi id minus commodum accidere videatur iam constitutis fidelium communitatibus, ad boni Pastoris exemplum, qui nonaginta novem oves relinquere in deserto non dubitat ut deviam quaerat ct reducat. Missionariorum vero nomina, quos ad id opens destinaverint, significabunt Episcopi huic S. C. sexto post mense ab hisce litteris acceptis; atque hanc consuetudinem semper posthac servabunt, quoties statis .temporibus dc suae dioecesis statu referre debebunt. Cum autem infidelium conversio multis laboribus sil obnoxia, multamquc prudentiam ac patientium postulet, deligantur ad id munus qui apostolicis virtutibus rerumque usu prae ceteris videantur spectabiles. Hi veru ad praemoliendam rem animosque ethnicorum concuiandos studeant čaritati officiis cos delinite suoque simul exemplo ac magisterio praeseferant eam gravitatem, scientiam ac sanctitatem et traditae ab ipsis doctrinae virtus et auctoritas consistat. Quod vero attinet ad ipsam Evangelii praedicationem animadvertant *hanc praecipium apostolatus partem impleri non solum publice ct in Ecclesiis, sed praesertim in domibus familiisque privatis:* id etiam prae oculis habentes; *in praedicando non subtilitate sermonis, sed simplicitate evangelica esse utendum ; honorifice pro suo quemque gradu et benigne omnes gentiles excipiendos esse, eorum infirmitatibus esse parcendum, eorumque dubia amice et clare et absque ostentatione este solvenda* (Instr. S. C. de Prop. F. ad Vicarios Apost. Sinarum, 1883).

Ceterum quid maxime conferat ad varias gentes pro cuiusque ingenio permovendas res et usus ostendet, cum saepe a parvis magnarum rerum momenta pendeant. Ne despondeant proinde animum apostolici viri, si initio eorum conatus aut nullos aut levioris momenti successus habere videantur. Non ideo ab incepto desistendum, immo etiam adnitendumest magis; aliae ad proventum viae tentandae, nec quidquam inexpertum omittendum, donec propitia humanis laboribus Dei gratia adspiiet, quae una dat incrementum semini, quod humana utique severit industria ac rigaverit. Ubicumque fere peracta ita res ę constanti animo accurataequc sollertiae cessere tandem difficultates, nec felici successu destituta expectatio est.

l'ropni cerîique proventu· creandi

II. Licet veru Missionum proventus ac reditus tenues admodum prae necessitatibus esse soleant, caveant tamen Antistites nc totos illos impendant usui ac beneficio dumtaxat fidelium ; sed quantulacumquc demum sic annua summa redituum, sic eam ad varios ministerii sui usus patiantur, ut infidelium conversioni procurandae portio semper aliqua constet. Quod ut facilius praestent, maxime ab aedificiorum sumptu cultuque nimis exquisito abstineant, ut quae supervacaneis pompis decorique minime necessario subtraxerint, impendant levandis gravissimis necessitatibus, nullo nobiliori ornamento Christi Ecclesiam decoraturi, quam populorum sibi commissorum fide christianisque virtutibus. Quoniam vero divinae providentiae consilium id praestituit, ut humana quoque ope conscntancisquc naturae modis fulciri atque eniti ad altiora debeamus, meminerint Episcopi sui quoque muneris officiique propriam eam curam esse debere, quae temporalia Missionum bona respicit. Sane picracquc nunc in India dioeceses, cum proprios vix reditus habeant, corrogata tantum aliunde stipe externisque sub-

sidiis sustentantur; id vero nec satis amplum nec satis certum. Quapropter cum etiam futuros Missionum casus longe prospicere oporteat, Sacra Congr. istorum Episcoporum mentem revocandam censuit ad necessitatem providendi, ut proprios certosque proventus aliquando habere dioeceses in India possint. Curandum est igitur ut stabili quodam patrimonio eaedem instruantur, quemadmodum ad exemplum anteactae aetatis coeptum alicubi in hac ipsa Indiarum regione feliciter est. Ceterum cum tot quae urgent praesentissimae necessitates prohibeant, quominus ingens pecuniarum summa conferri ac seponi ad hoc opus queat, id solum S. haec C. ab ipsis Episcopis postulat ut vcl tenues quasdam summas identidem per opportunitatem reservantes ad futura Missionum incrementa dubiasque temporum vices, tuto collocare studeant. Hanc autem pecuniae collocationem quonam potissimum modo fieri expediat, singulorum Episcoporum pro cuiusque dioecesis adiunctis erit inquirere. Ea tamen huic S. C. videtur prae ceteris ratio consulenda, ut agri ac fundi rustici per opportunitatem coemantur, qui postea aut in utilitatem Missionis excolantur, aut indigenis christianis locentur ad culturam. Denique hac in re studeant Episcopi ea servare, quae S. C. Vicariis App. Indiae per litteras datas die 8 Septembris anno 1869 commendabat his verbis: *Ut autem omnium ecclesiasticorum redituum administratio ordinate procedat, in unoquoque Vicariatu Consilium eidem administralioni constituendum est.. Quod quidem Consilium ex nonnullis prudentioribus missionariis a Vicario Ap. designandis constare debet, cum quibus ipse Vicarius in negotiis gravioris momenti aget, eorumque audiet consilia, et cum sermo sit de novis ecclesiis aut domibus, collegiis, scholis fundandis numquam aget contra maioris santorisque missionariorum partis consilium.*

4ut· HI. Quod vero ad sacrorum administros attinet, in quibus praecipuum est Missionum robur ct firmamentum, in primis parem eorum numerum cx Europa habere curent Episcopi, pro cuiusque dioecesis amplitudine et incolarum frequentia. Quod etiam praecipuae curae esse debet Moderatoribus Institutorum et sacrarum Sodalitatum, quibus contigerit alicuius dioecesis culturam esse commissam. Animadvertant porro Moderatores huiusmodi gravissimo se obstringi officio, nc penuria operariorum cae Missiones laborent, quas a S. C. excolendas acceperint. Eos proinde obligatio in primis tenet missionarios eo numero suppeditandi, qui ad Missionis necessitates satis sint ; tum etiam eorum partes erunt ilia humana praesidia atque opes diligenter comparare, quibus Missio indigeat. Quod, si impar suis viribus susceptum onus deprehendant, nc graventur S. hanc C. certiorem reddere, ut quod magis e re Christiana fuerit ipsa provide statuat. Quibus vero animi corporisque dotibus instructi esse debeant ii, quibus apostolicum munus inter exteras gentes defertur, S. C. ita declarabat ad primos Vicarios App. Seminarii Parisiensis anno *i65g* scribens: *Hoc itaque in primis curandum est, ut magno studio perquirantur ac secernantur viri aetate ac corporis valetudine sustinendis laboribus idonei, tum vero, quod pluris est, non mediocri caritate ac prudentia insigniti; quas virtutes non aliorum iudicium et contectura, sed diuturnus rerum usus et experientia, aliis muneribus cum laude peractis, probaverint ; qui secretorum sint capaces tenacesque custodes ; qui gravitate morum, comitate, mansuetudine, humilitate, patientia et omni virtutum exemplo christianae fidei, quam ore profitentur, opem adstipulentur ; qui denique ad evangelicae caritatis normam efformati, aliorum se ingenio ac moribus accommodantes, nec sociis, quibuscum vixerint, graves, nec exteris inviti ingratique reddantur, sed cum Apostolo fant omnia omnibus.*

Indigenarum m‡ **ccrdolum open utendum.**

IV. Verum id pro explorato sacrorum Antistites habeant, una tantum missionariorum europaeorum ope progredi, prouti opoitet, re n Christianam inter gentes minime posse. Cum enim indigenae eo numero Christo aggregati fuerint, ut iis excolendis omnem missionariorum, qui non ita rmIti haberi ex Europa possunt, operam attribui oporteat, iam vix ullus reperietur qui subveniat reliquis infidelibus; omnemque fere Missionis progressum conquiescere ac subsidere neces^e esc. Proinde numquam se satis propriae dioecesi consuluisse existiment Episcopi, nisi indigenis clericis instituendis adsiduam, eamque solertissimam operam dederint. Tanti id momenti ab hac S. C. ducitur ad stabile Missionum bonum, quanti nihil fortasse aliud. Ex innumeris huc spectantibus sanctionibus gravissimisque documentis, quae a Romanis Pontificibus alias per se, alias per Sacrum hoc Consilium edita, Sanctae Sedis hac in re miram prorsus sollicitudinem testantur, referre hic solum iuvat ea, quae S. C. anno 1659 Vicarios App. Tunquini ac Cochinchinae monebat, scilicet : *potissimam rationem Episcopos in illas regiones mittendi fuisse, ut omnibus modis ac rationibus curarent iuventutem illam sic instituere, ut sacerdotii capaces redderentur, et ab eis consecrarentur, ac suis locis per vastissimas easdem regiones collocarentur, rem illic Christianam summa diligentia iis dirigentibus curaturi ;* itaque hunc in finem incumberent, *ut ad sacros Ordines quamplurimos et quam aptissimos adducerent, instituerent et suo tempore promoverent.* Et haec quidem peculiaris cura ad clerum indigenam in regionibus Indo-Sinicis efformandum adhibita, merito inter causas re-

censetur, cur Missiones illae tot gravissimarum persecutionum impetum fortiter sustinuerint, triumphalique martyrum sanguine fecundatae, uberes prae ceteris fructus ediderint. Toties iteratis hortationibus novum nunc addit S. haec C. incitamentum ; atque istius regionis Episcopis denuo praecipit, ut impensius etiam quam adhuc praestitum universe fuerit, sua studia intendant ad indigenas clericos ct numero plures et ecclesiasticis virtutibus instructos etformandos; et in ipsis exordientis in India Ecclesiae praeciputam procul dubio spem locatam esse arbitrentur. Porro indigenarum horum clericorum numerum una cum numero fidelium succrescere apta proportione oportet, ita scilicet ut pastorum copia suppetat iis, qui ad Christi caulas accesserint, ct apostolici viri, quibus id fuerit demandatum, novis subinde accedentibus operariis, ad promovendam ultra inter ethnicos fidem adlaborare commode possint. Aucto hac ratione clero illud etiam emolumentum obveniet, ut missionum centris ac subsidiariis stationibus sensim multiplicatis, facilius sacerdotis ministerio frui fidelibus liceat, qui nunc saepe locorum distantia ac difficultate itinerum diutius, quam par est, spirituali illo pabulo destituuntur, quo, nisi identidem recreetur, languescit cum pietate virtus. Hanc igitur, quae una patet, fidei late provehendae viam, auspice hac S. C., ingrediantur sine ulla cunctatione Episcopi, bonaque cum spe secuturi prospere eventus. Constat enim nec adeo infrequentes penes Indos esse qui ecclesiasticae militiae nomen dare velint, nec parum opis ad sacrum ministerium haberi in iis, qui rite fuerint ad id instituti. Ceterum cum Christus Ecclesiam suam fundaverit, ut omnes gentes ambitu suo complecteretur, non est dubitandum quin praeclara charismatum dona possint penes omnes populos efflorescere, Eius Spiritu afflante, qui, ubi vult spirans, infirmas naturae vires erigit ut ad ardua quaeque consurgant. Id potius curandum est ut quae Deus humanae permisit industriae fideliter excquamur. Mature igitur c catholicis puerorum scholis seligantur ii pueri, qui ingenio, pietate, moribus praecellere videantur, quique ecclesiasticae vocationis indicia praescierant. Huiusmodi gratiae germina accuratior educatio foveat atque explicet in apto aliquo dioecesis collegio, unde postea qui digni fuerint existimati in Seminarium cooptentur, ut eorum ecclesiastica institutio iis modis caquc ratione perficiatur, quam Ecclesia legibus praescripsit et quae ad finem aptissima rerum usu Episcopis innotuerit ; ita ut indigenae clerici ad omnem scientiam pictatcmque informati, pari educationis cultu cum advenis sacerdotibus conferri possint, ct quibuscumquc ecclesiasticis muniis obeundis idonei evadere queant. Commemorare hic iuvat Synodos Columbenscm, Bangalorcnsem ct Allahabadenscm, de quibus supra mentio incidit, quibusque omnes Indiarum Missionum Antistites, licet non omnibus singuli, interluerunt, decrevisse inter cetera, ut *unaquaeque dioecesis proprium hibeat Seminarium pro instituendo clero indigena. Quod si aliqua Sedes suffraganea, ex defectu redituum, Seminarium instituere nequeat, Episcopus teneatur suis expensis alumnos indigenas mittere ad Seminarium metropolitanum.* (nn. III, 2).

V. Sacerdotibus indigenis, quorum tanta est necessitas, proximi utilitate succedunt, ex ipso laicorum indigenarum coetu selecti, catechistae. Quanto emolumento futurum sit in Missionibus huiusmodi genus hominum, plurium locorum ac temporum experientia demonstrat. At vero adiutrix eorum opera praesertim missionarios curopaeos iuverit, qui ad ethnicorum conversionem incumbant. Indigenae enim homines, cum faciliorem ad populares suos aditum habeant, viam communient sacerdoti, qui opportune iam comparatos animos procliviorcsque minus aegre ad evangelicae doctrinae veritatem deducet. Huiusmodi autem catcchistas probatis omnino moribus esse oportet, idoncaquc Christianorum mysteriorum scientia praeditos ; ca vero gravitate simul atque humanitate, ut ct conciliare sibi animos possint cosque cum doctrina tum exemplo permovere. Ut tales eos effingant sedulam Episcopi operam impendent, cos a pueris diligenter instituentes. Illud etiam S. huic C. consilium summopere probaretur, alicubi iam magna cum utilitate execution! mandatum, ut quemadmodum clerici in Seminario, sic in Collegio, apte ad hunc finem designato, catechistac instituerentur. Catechiitae adhibendi.

VI. Inter haec, quae breviter hactenus commemorata sunt istorum Episcoporum officia ad rei christianae profectum, illud silentio praetcriri non debet, quod est dc instituenda iuventute praecipuum. Quanti momenti sit recta adolescentium institutio, ad tidem disciplinamque Christianam alte in populorum mentibus cordibusquc defigendam, non est cur hic pluribus declaretur. Ut enim nulla magis quam puerilis aetas in omnem partem flecti cflingique potest, sic quae tunc suscepta fuerint vitae instituta, procedentis aetatis vices haud facile dimovebunt, Iis igitur praesertim in locis, ubi primum sata Evangelii doctrina fuerit, firmissimum enascenti fidei praesidium scholae suppeditabunt, per quas recentium fidelium sobolcs Christiana disciplina mature instituta stabilis veluti nucleus constituitur, qui novis Christianorum accessionibus gradatim postea augeatur. Tum etiam cx apte instructis scholis ca inter alias plurimas manabit utilitas, ut non mediocris catholico nomini per eas concilietur auctoritas, cum soleant indigenae isti homines, atque adeo ipsi civitatis magistratus, vel lurentu· rite mt,l<uewd*

maxime ex huiusmodi institutis cuiusque religionis dignitatem dimetiri. Sed forte id prae ceteris permovere debet istos Antistites, quod hac ratione maxime obsisti possit haereticorum in India conatibus, qui, Christi nomine simulato, non paucos verae Ecclesiae praereptos sibi per iniuriam aggregant. Id autem cum humanis aliis, quibus abunde instructi sunt, praesidiis, turn potissimum ope scholarum praestant ; illectamque specie scientiarum ac litterarum iuventutem falsa sua doctrina imbuunt, ct haeresum contagione inficiunt. Et quod summopere est dolendum, non desunt e catholicis, qui istiusmodi praeceptoribus suos liberos, penuria catholicarum scholarum, educandos tradunt. Haud sane latet S. hoc Consilium plura istic naviter praestita iam fuisse, ut iuventutis educationi prospiceretur; sed dum collatae in id operae debitae laudes impenduntur, stimuli simul admoventur ut incepto perficiendo alacriter insistant Episcopi. Igitur in id ipsi elaborent, ut in singulis Missionibus schola constituatur, in quam convenire debeant catholici pueri ad litterarum ct Christianae professionis rudimenta addiscenda. In urbibus vero amplioribus magisque conspicuis dioecesis locis gymnasia ctiam iuventuti pateant, ubi liberalioribus disciplinis navare operam possint adolescentes, qui pro suo ingenio aut ampliori, quem obtinent, in civitate loco in id adspirent. Atque haec quidem Instituta ipsa sibi necessarios proventus sufficere saepe poterunt. Maximae item utilitatis Collegia erunt, ubi pueri ob oculos Moderatorum commorante» , diligentiori etiam ratione institui ad pietatem ct litteras queunt ; atque inde maxime prodire poterunt, qui postea sacerdotum aut catcchistarum vicem, pro ici dignitate, expleant. Licet vero Instituta huiusmodi pro cuiusque regionis modo excitari in omnibus dioecesibus debeant, tamen in iis praesertim, ubi urbium amplitudo ct celebritas, maior ac provectior civilis cultus id postulare magis videantur. Quod vero attinet ad praeceptores, studeant Episcopi in suas dioeceses advocare religiosos viros ac mulieres cx iis Sodalitatibus, quae ad iuventutis educationem ex instituto incumbunt. Si vero res postulaverit, iis addi adiutores poterunt ipsi indigenae laici, non mediocri usui futuri.

Adhortatio

VII. Haec autem omnia, quae S. C. uti opportunissima ad lidem sive luendam sive amplificandam subiicit, prae oculis habeant isti sacrorum Antistites in Synodis Provincialibus proxime convocandis ; eaque collatio consiliis curent sancire decreta, quae propositis rationibus exequendis certo stabiiique modo provideant. Id enim in animum inducant Missionum in India Moderatores, S. hanc C. non hortari modo, sed praecipere ut iis opere praestandis ammum applicent, quae praesertim de ethnicorum *conversione* et *dc cleri indigenae institutione* praesentes litterae denuo prosequuntur. Huic S. Congregationis mandato, quod Summi Pontificis aperta voluntas et auctoritas firmat, libentes volentesque obsequantur tamquam nutui ipsius Christi, pro quo legatione funguntur ; ipsos quidem certissimo atque amplissimo laborum praemio manente, qucmcumque demum eorum opera fuerit sortita exitum. Sed ct hunc, Deo bene iuvante, felicem omnino erecto in spem animo expectcnt. Praesertim cum ingentes difficultates, quibus obsepta res est, nonnihil fortasse temporum opportunitate molliantur. Quippe pacata in India omnia, patefacta itinera, Episcoporum praesidio res Christiana ornata ac munita, udsiduoque novorum institutorum appulsu, vetera, gradatim minus firma, cum patria superstitione nutant.

Ne desint igitur occasioni qui acceperunt *ministerium verbi...., testificari Evangelium gratiae Dei* (Act. XX. 24.) coram gentibus ; sed quae vicissitudine et humanitate progredientium temporum ultro oblata sunt commoda, ad Icsu Christi gloriam aeternamque animorum salutem nobili conatu transferant.

X829

S. R. C. /5 *Apr. 1893.* — Ex quo cultus fidelium erga Sanctum Joseph, Deiparae Sponsum et Catholicae Ecclesiae Patronum, in sacra Liturgia auctus fuit, pius usus benedicendi ac deferendi Scapulare in eius honorem, annuentibus ct opitulantibus sacrorum Antistitibus, invaluit praesertim in Galliis atque Helvetiorum et Belgarum regionibus. Quum vero ad illius propagationem Alumni Ordinis Minorum Sancti Francisci Capulatorum in memoratis regionibus iugi studio adlaboraverint ; hinc Rffius Pater Fr. Bruno a Vintia, Procurator ac Definitor Generalis totius Ordinis, ab Apostolica Sede, humillimis datis precibus, efflagitavit, ut Rrtlo P. Ministro Generali pro tempore Ordinis ipsius tribueretur facultas benedicendi atque utriusque sexus fidelibus imponendi praedictum Scapulare, cum potestate ad huiusmodi Scapularis benedictionem et impositionem sacerdotes sive saeculares sive regulares delegandi. — Quibus precibus ab Effio et Rtflo Domino Cardinali Raphaële Monaco La Valletta, Episcopo Ostiensi ct Veliternensi, Causae Ponente, in Ordinario Sacrorum Rituum Congregationis Coctu subsignata dic ad Vaticanum coadunato relatis, Effii ct RiTii Patres, Sacris tuendis Ritibus praepositi, omnibus maturo examine perpensis, ac audito, voce ct scripto, R. P. D. Augustino Caprara Sanctae Fidei Promotore, rescribendum ccnsucrunt : *Pro gratia, si Sanctissimo placuerit: verum sub conditione, ut color ct forma praefati Scapularis sit eadem ac illa, quae iam obtinet in dioecesi Véro-*

S *ne* **Supttlih Spoeii**

ncnsi, ct pro benedictione et impositione eiusdem Scapularis adhibeatur fomula huic decreto praevia (t). — SSffius approbavit.

1830

ciret denuntiando coryphaeo tectae mattonicac.

S. C. S. Off. *t(j Apr. 1S93·* — 1. An occulti sectae massonicae coryphaei ac duces sint denuntiandi iuxta Const. *Apostolicae Sedis,* quando sunt publice noti ut *liberi muratori,* sed non sunt publice noti ut coryphaei vel duces huius sectae massonicae.

2. An denuntiationis obligatio cesset apud eas regiones, in quibus *liberi muratori,* ct ideo ipsorum coryphaei a gubernio civili tolerantur, et ab ecclesiastica potestate puniri non possunt, nec ullo modo cohiberi,

R. Ad 1. Affirmative. — Ad 2. Negative.

1831

Patrini haeretici mittendi.

g. C. S. Off. ? *Maii 3S0* — In aliqua paroecia Hunganae accidit, ut mater a fide catholica apostataverit, quia parochus in baptizanda eiusdem prole patrinum haereticum, inhaerendo legibus Ecclesiae, reicccrit : quum vero ex declaratione Sacrae Poenitentiariae die 10 dec. i860 *(V. n. 1205),* notorie ccnsuratus ad munus patrini admitti possit, si ex eius reiectione gravia damna imminere videantur: inde quaeritur: *Utrum haec declaratio etiam ad patrinos haereticos extendi possit; an vero praestet, sicut nonnulli volunt, in huiusmodi casibus difficilibus baptismum sine patrino administrare.*

R. Negative, et praestare ut baptismus conferatur sine patrino, si aliter fieri non possit.

1832

iSLîdb'iî «opoi· Misarum decmoij-

. Decr· S· C· Concilii 25 *Maii i893.* — Vigilanti studio convellendis eradicandisque abusjbus> Missarum celebrationem spectantibus, iugiter incubuit haec S. C., pluraque edidit decreta, quibus omne hac in re damnabile lucrum removeri voluit, piasque testantium voluntates ct obstrictam benefactoribus fidem ad amussim servari, religioseque custodiri mandavit. Quapropter ad cohibendam pravam quorumdam licentiam, qui ad ephemerides, libros aliasque merces facilius cum clero commutanda, Missarum ope utebantur, nonnulla constituit, eaque, Pio PP. IX fel. rec. adprobante, edi et Ordinariis nota fieri curavit ut ab omnibus servarentur. Propositis namque inter alia sequentibus dubiis:

< 1. An turpe mercimonium sapiat, ideo < que improbanda et poenis ctiam ecclestasti- « cis, si opus fuerit, coercenda sit ab Episco- « pis eorum bibliopolarum vcl mercatorum < agendi ratio, qui, adbibitis publicis invita- < mentis ct praemiis, vel alio quocumque < modo Missarum eleemosynas colligunt, ct < sacerdotibus, quibus eas celebrandas commit- < tunt, non pecuniam, sed libros aliasvc mer- < ces rependunt :

< 2. An haec agendi ratio ideo cohone- « stari valeat, vel quia, nulla facta imminu- < tionc, tot Missae a memoratis collectoribus « celebrandae committuntur, quot collectis elce- « mosynis respondeant, vcl quia per eam pau- < peribus sacerdotibus , eleemosynis Missarum « carentibus, subvenitur:

< 3. An huiusmodi eleemosynarum colle- < etiones et erogationes tunc etiam improban- < dae ct coercendae, ut supra, sint ab Episco- < pis, quando lucrum, quod cx mercium cum « eleemosynis permutatione hauritur, non in « proprium colligentium commodum, sed in < piarum institutionum ct bonorum operum « usum vcl incrementum impenditur :

< 4. An turpi mercimonio concurrant, ideo- < que improbandi atque etiam coercendi, ut « supra, sint ii, qui acceptas a fidelibus vel < locis piis eleemosynas missarum tradunt bi- < bliopolis, mercatoribus, aliisque carum col- « lectoribus, sive recipiant, sive non recipiant < quidquam ab iisdem praemii nomine :

< 5. An turpi mercimonio concurrant, ideo- « que improbandi ct coercendi, ut supra, sint « ii, qui a dictis bibliopolis, ct mercatoribus < recipiunt pro Missis celebrandis libros aliasvc < merces, harum pretio sive imminuto sive « integro :

« 6. An liceat Episcopis, sine speciali S. Se- « dis venia, cx eleemosynis Missarum, quas < fideles celebrioribus sanctuariis tradere so- < lent, aliquid detrahere, ut eorum decori ct • ornamento consulatur, quando oraesertim ca « propriis reditibus carcant » : in peculiari con-

(!) En formula : *Suscepturus Scapulare genufleclat, et sacerdos, stola alba indutus, capite detecto, dicat:*

V. Adiutorium nostrum in nomine Domini; Qui fecit coelum et terram. — fr. Et cum spiritu tuo. *Oremus.* Domine Icsu Christe, qui custodiae Sancti loseph, Sponsi Immaculatae Genitricis tuae Mariae, committi voluisti, hoc vestimenti genus ad Ecclesiae tuae fidelium tutamen institutum, benetj^dicerc digneris; ut hic famulus tuus *(vel* famula tua) sub eiusdem Sancti Joseph protectione pie et tute tibi servire valeat: Qui vivis *etc.*

Postea sacerdos Scapulare aspergit aqua benedicta, illudque deinde impenit dicens:

Accipe frater *(vel* soror) Scapulare Sancti loseph Sponsi Beatae Mariae Virginis, ut eo protectore et custode, contra diaboli nequitias defensus *(vel* defensa), ad vitam pervenias sempiternam. Per Christum *etc.* — *Deinde, flexis genibus, trina vice una cum adseripto dicat vernaculo idiomate :* Sancte loseph, Protector noster, ora pro nobis.

ventu anni 1874 S. C. resolvit: < Ad 1. Affir- « cnative. — Ad *2.* Negative. — Ad 3, 4 et 5. < Affirmative. — Ad 6. Negative, nisi de con- < sensu oblatorum ».

Sed cum postremis hisce annis constiterit, salutares huiusmodi dispositiones ignorantia aut malitia saepius neglectas fuisse, ct abusus hac in re valde lateque invaluisse, Erhi Patres, S. C. Tridentini interpretes ac vindices, rebus omnibus in duplici generali conventu mature perpensis, officii sui esse duxerunt, quod pridem decretum erat in memoriam plcnamque observantiam denuo apud omnes revocare, ct opportuna insuper sanctione munire. Praesenti itaque decreto statuunt, ut in posterum, si quis ex sacerdotali ordine contra enunciata decreta deliquerit, suspensioni a divinis, S. Sedi reservatae et ipso facto incurrendae, obnoxius sit : clericus autem sacerdotio nondum initiatus eidem suspensioni quoad susceptos Ordines similiter subiaccat, et inhabilis praeterea fiat ad superiores Ordines recipiendos : laici demum excommunicatione latae sententiae, Episcopis reservata, obstringantur.

Praeterea cum experientia docuerit, mala, quae deplorantur, ex eo potissimum originem viresque ducere, quod in quorumdam privatorum manus maior .Missarum numerus congeritur, quum iusta necessitas exigit , ideo iidem Erfii Patres, inhaerentes dispositionibus a Romanis Pontificibus, ac praesertim ab Urbano VIII ct Innoccntio XIII in Const. *Cum saepe contingat,* alias datis, sub gravi obedicntiiie praecepto decernunt ac mandant, ut in posterum omnes ct singuli ubique locorum bénéficiât! ct ăadministratore piarum causarum aut utcumque ad Missarum onera implenda obligati, sive ecclesiastici sive laici, in fine cuiuslibet anni Missarum onera, quae reliqua sunt, et quibus nondum satisfecerint, propriis Ordinariis tradant iuxta modum, ab iis definiendum. Ordinarii autem acceptas Missarum intentiones cum adnexo stipendio primum distribuent inter sacerdotes sibi subiectos, qui cis indigere noverint : alias deinde aut S. Sedi, aut aliis Ordinariis committent, aut etiam, si velint, sacerdotibus aliarum dioeceseos, dummodo sibi noti sint, omnique exceptione maiores, et legitima documenta edant inter praefixum congruum tempus, quibus de exacta earumdem satisfactione constet.

Denique, revocatis quibuscumque induitis ct privilegiis usque nunc concessis, quae praesentis decreti dispositionibus utcumque adversentur, S. Congregatio curae et officio singulorum Ordinariorum committit, ut praesens decretum omnibus ecclesiasticis suae iurisdictioni subiectis, aliisque, quorum ex praescriptis interest, notum sollicite faciant, ne quis in posterum ignorantiam allegare, aut ab huius decreti observantia se excusare quomodolibet possil : et insuper ut sîve in sacra Visitatione sive extra sedulo vigilent, nc abusus hac in re iterum inolescant.

Facta autem de his omnibus relatione SStfio D. N. Leoni PP. XIII per infrascriptum S. Congregationis Praefectum, Sanctitas Sua hoc Eminentissimorum Patrum decretum ratum habuit, confirmavit atque edi mandavit, contrariis quibuscumque minime obstantibus.

1833

S. C. Caeremonialis *3 Iunii 1833.* — SSrhus D. N. Leo d. p. PP. XIII, audita relatione ab infrascripto Sacrae Congr. Caeremonialis Praefecto in Audientia diei 21 Aprilis vertentis anni Eidem Sanctitati Suae facta, super titulo adhibendo in epistolis, quae ad Patriarchas orientalis ritus mittuntur, benigne annuit ut, iuxta votum ab Erhis Viris eidem Congregationi praepositis in Comitiis generalibus, pridie ad Vaticanum habitis, expressum, in posterum praefatis Patriarchis titulus tribuatur *Excellentiae Reverendissimae ;* idemque adhibeatur pro omnibus Patriarchis latini ritus. *buadS'hmu chl· in<pb^«*

1834

S. R. C. rj *Iunii 1893·* — Fir mana — Ex decreto Lincien. dici 6 Februarii 1892 ad XIV, sacerdos pro distribuenda Communione monialibus, vel omnino extra Missam, vel immediate ante aut immediate post Missam, debet, si chorus retro post altare habeatur, post recitatum a ministro vel ab ipsis Monialibus *Confiteor,* deponere Pyxidcm ad fenestellam chori, et ibi ad moniales conversus dicere ΛΛ- *sercatur etc. Ecce Agnus Dei etc.* Verum quandoque accidit, ut Communio ministrari debeat non tantum monialibus, sed etiam inservienti Missam vel aliis fidelibus. Praeterea in Communione extia Missam non solum aliquae praescriptae sunt preces in Rituali Romano ante Communionem dicendae, sed nonnullae q/oque, postquam Eucharistia administrata fuerit, recitandae ; et denique ipsa benedictio danda praescribitur post administratam Communionem. De obaemsdifcindiitribtrca» da SS. Coma·.· nionc mooiali. but.

Hinc quaeritur: An dispositio decreti Lincien. intelligenda veniat *absolute,* an tantum *sub quibusdam limitibus?*

R. Negative, ad primum ; Affirmative, ad secundum ; et ad mentem. Mens autem est, ut Decretum in Lincien. ad dubium XIV inicIligi debeat de Communione ministranda tantum extra celebrationem Missae a sacerdote cum supcrpelliceo et stola, vel etiam sacris paramentis induto, si Eucharistia ministratur immediate ante vel post Missam; sed solis monialibus ct quando chorus vel reiro post altare situs est vel ab altari distat.

1835

Pc utu legendi flonbot tumulo» io defunctorum ctequits.

S. R. C. *t6 Iunii 1893.* — Goa^a. — Prohibendusnc erit usus contegendi ramis ct floribus tumulos, qui eriguntur in ecclesiis occasione funeralium.

R. Tolerari posse.

1836

DcdiratioQci dccrcti *ji* /jit. circa Termnoi

S. C. Indulg. 2Γ *Iunii 1893.* — 1. An vim habeat rctroactivam decretum ab hac S. C. editum sub dic 3i Ianuarii huius decurrentis anni 1893 quoad dubium IX, in quo quaerebatur: « An fideles, qui inter Tertiarios unius < ordinis fuerint cooptati, cooptari etiam va- « lcant inter Tertiarios alterius ordinis, puta < S. Dominici, vel SSrfiac Trinitatis etc. ita ut « aliquis Christifidelis evadere simul possit Ter- « tiarius Franciscalis, S. Dominici, SSrfiae Tri- < nitaris, Ordinis Carmelitici, ct ita porro ? > cui responsum est *Negative.*

2. An vi praefati decreti christifideles, qui ante idem decretum pluribus Tertiis Ordinibus adscript! reperiebantur, gaudeant nunc libertate eligendi unum prae altero ex Teniis Ordinibus, quibus iam sese mancipaverant.

R. Ad i. Affirmative.

Ad 2. Affirmative, iuxta cuiusvis christifidclis devotionem.

1837

Circa erectionem Contrôlermutum in ecclesiis ritus orienUlis, et formulam in adacriptione fidelium adhibendam.

S. C. Indulg. 2J *Iunii 1893.* — i. An absque ulla speciali licentia Sanctae Sedis, sed tantum vigore facultatum, quibus utitur supremus moderator Ordinis Praedicatorum in erectione Confratcrnitatum pro ecclesiis latini ritus, possit etiam ct valeat Confraternitates, quae sunt propriae Ordinis, in ecclesiis alterius ritus, puta ritus graeci, armeni, etc., erigere.

Et quatenus affirmative :

2. Quanam formula sacerdotes alterius ritus quam latini, uti debeant pro benedictione rosariorum aliisque caeremoniis, quae locum habere possunt in actu receptionis sodalium.

R. Ad 1. Affirmative, praevio tamen consensu Episcopi respcctivi ritus orientalis.

Ad 2. Orator recurrat ad Sacram Congregationem, christiano nomini propagando praepositam.

In Aud. habita a praedicto Procuratore Generali die *6 Augusti 1893* « SSflius quan- < tum ad alterum dubium statuere dignatus « est, sacerdotes alterius ritus uti debere pro « benedictione rosariorum, rosarum, candela- < rum etc. et in caeremoniis, quae occurri pos- « sunt, in actu erectionis Confratemitatis ss. Ro- < sarii ct receptionis sodalium, ipsa formula < consueta, qua utuntur sacerdotes latini ritus c pro consimilibus caeremoniis, in propriam < tamen uniuscuiusque ritus translata. Serva- < tis de iure servandis. Contrariis etc. Et ius- « sit Sanctitas Sua exemplum authenticum ser- < vari in Archivio S. C. de Prop. Fide ».

1838

Grc eleemosynae impôtmontra In ditpentatiooibut tnalri· monialibus.

S. C. S. Off. 22 *Iunii 1893.* Miss. Novi Mkxici· — Episcopus quidam ex iis, qui Sacrae Congregationi de Prop. Fide subjacent, ct ordinarias dispensandi facultates habent, dispensationes matrimoniales ab impedimento sive consanguinitatis aut affinitatis, sive mixtae aut diversae religionis, ita concedere solet, ut simul imponat eleemosynam a contrahentibus exigendam sub poena invaliditatis dispensationis. Quaeritur:

1. An obtenu dispensatione, matrimonia valida censenda sint, etiamsi nulla offeratur eleemosyna.

2. Et quatenus affirmative, an teneatur missionarius ad exigendam eleemosynam, quam Episcopus requirit.

3. Et quatenus negative, quomodo gerere se debeat cum Episcopo, eleemosynam imponente.

R. Ad i. ct 2. Affirmative per modum hortationis et admonitionis, iuxta instructionem S. Congregationis de Prop. Fide 8 Septembris 1869. § 5a.

Ad 3. Provisum in 2°.

1839

^ieiiiiprimi. riu. tec°n *

S. R. C. 2 *iulii 1893.* — An et quomodo festa secundaria Domini, B. Mariae Virg., Angelorum, SS. Apostolorum aliorumquc Sanctorum praeferenda sint festis primariis eiusdem ritus et classis et digitatis, tam in occursu quam in concursu, et in corumdcm repositione.

R. Festa primaria, utpote solemniora, aliis secundariis in casu praeferenda esse tam in occursu quam in concursu, ad formam rubricae X de Translatione festorum n. 6. Quod si eadem festa transferri contingat, in illorum repositione servetur ordo praescriptus in memorata rubrica n. 7; ct fiat cathalogus festorum quae uti primaria vel secundaria retinenda sunt (1).

(1) Huiusmodi catalogus redactus est, et dein approbatus a S. R. C. decreto 27 Aug. 1893 ut sequitur :

Festa primaria in calendario universali.

§ I. *Duplicia primae classis.*

Nativitas Domini.
Epiphania Domini.
Pascha Resurrectionis.
Ascensio Domini.
Pentecostes.
Festum Corporis Christi.
Immaculata Conceptio, Annum, ct Assumptio B.M.V.

SSiftus sententiam eiusdem S. C. ratam habuit et confirmavit, iussitque ita ct non aliter rubricarum praescripta hac in re esse interpretanda ; rescripta seu decreta, tum generalia tum particularia, in contrarium facientia, suprema auctoritate sua penitus abrogando.

1840

Rtpcobatur u-/r,w

S. C. S. Off. 5 *Iulii 1893.* — S. R. Un. Inquisitio iampridem, nempe decreto feriae IV, *i3* lan. i8?5, generarim consuluit, ne insueti cultus tituli promoverentur, spectarim vero dc titulo *poenitentis,* Dfio N. I. C. tributo. Quum igitur ad supremae huius Congregationis notitiam pervenerit, quod Loigny adhuc pertinaciter manet quod vocant — *Opus S, Cordis Icsu poenitentis,* — atque eius auctores fautoresque, licet pluries a Summo Pontifice damnati, non desistunt sacrilega audacia contingere atque in publicum edere visiones ac revelationes Cordis Icsu pocnitcntis, S. R. U. I., re mature perpensa, omnino prohibet ct damnat titulos : — *Cor [esu Poenitens,* — *Cor [esu poenitens pro nobis,* — *lesus poenitens,* — *[esus poenitens pro nobis.* — Praecipit vero Ordinariis locorum, ubi societates sub huiusmodi titulis sunt erectae, ut damnato titulo alium substituant in Ecclesia probatum, neque eas consistere patiantur, nisi omnia ad iuris regulas exacta fuerint. Postremo, omnibus in mentem revocat decretum feriae IV, 13 Januarii t8;5, quod hic transcribitur : — < Fer. IV. < i3 lan. 1875. SSrtius D. N. Pius, div. prov. < PP. IX, in solita audientia R. P. D. Adscssori < S. O. impertita.... mandavit.... monendos < esse.... scriptores, qui ingenia sua acuunt < super... argumentis, quae novitatem sapiunt « ac, sub pietatis specie, insuetos cultus litu- « los etiam per ephemerides promovere stu- < dent, ut ab eorum proposito desistant, ac « perpendant periculum , quod subest, pertra- < hendi fideles in errorem etiam circa Fidei < dogmata, et ansam praebendi religionis oso- « ribus ad detrahendum puritati fidei, doctri- < nae catholicae ac verae pietati ».

Nativitas S. loannis Baptistae.
Festum S. loseph Sponsi B. M. V.
Festum SS. Apostolorum Petri et Pauli.
Festum Omnium Sanctorum.
Dedicatio propriae ecclesiae.
Titulus ecclesiae.
Patronus principalis regionis, vel dioecesis, aut loci.

$ II. *Duplicia secundae classis.*

Circumcisio Domini.
Festum SSihae Trinitatis.
Purificatio B. M. Virginis.
Visitatio B. M. Virginis.
Nativitas B. M. Virginis.
Dedicatio S. Michaelis Archangel!.
Natalitia undecim Apostolorum.
Festa Evangclistarum.
Festum S. Stephani Protomartyris.
Festum Ss Innocentium Martyrum.
Festum S. Laurentii Martyris
Festum S. Annae, Matris B. M. V.
Festum S. loachim, Patris B. M. V.

5 III. *Duplicia maiora per annum.*

Transfiguratio Domini.
Dedicatio Basilicae SSffii Salvatoris.
Dedicatio S. Mariae ad Nives.
Festum Ss. Angelorum Custodum.
Dedicatio Basilicarum Ss. Petri et Pauli Apostolorum.
Festum S. Barnabae.
Festum S. Benedicti Abbatis.
Festum S. Dominici Conf.
Fenum S. Francisa Conf.
Festum Patronorum minus Principalium.

$ IV. *Alia duplicia per annum.*

Dies natalitia, vel quasi natalitia uniuscuiusque Sancti,

ruo ALIQUIBUS LOCIS.

S. Gabrielis Archangeli.
S. Raphael· Archangeli.
Dies natalitia, vel quasi natalitia uniuscuiusque Sanai.
Commemoratio Sanctorum, quorum Corpora vel Reliquiae in ecclesiis diocceseos asservantur.

Festa secundaria in calendario universali.

$ I. *Duplicia primae classis.*

Sacratissimi Cordis Icsu.

$ II. *Duplicia secundae classis.*

Festum SSrhi Nominis Icsu.
Festum Inventionis S. Crucis.
Festum Pretiosissimi Sanguinis D. N. I. C.
Solemnius SSrhi Rosarii B. M. V.
Festum Patrocinii S. Joseph.

$ III. *Duplicia maiora.*

Exaltatio S. Crucis.
Duo Festa Septem Dolorum B. M. V.
Commemoratio B. M. V. dc Monte Carmelo.
Festum SSrhi Nominis B. M.V.
Festum de Mcrcedc B. M. V.
Praesentatio B. M. V.
Apparitio S. Michaelis Archangeli.
Decollatio S. loannis Baptistae.
Cathedra S. Petri Ap. utraque.
Festum eiusdem ad Vincula.
Conversio et Commemoratio S. Pauli Apostoli.
Festum S. loannis ante portam latinam.

PRO ALIQUIBUS LOCIS.

Officia Mysteriorum ct Instrumentorum Passionis D. N. I. C.
SSrhi Redemptoris
Sanctae Familiae Iesu, Mariae, Joseph.
Purissimi Cordis Mariae.
Desponsationis, Matcmitatis, Puritatis, Patrocinii Beatae M. V.
Translationis Almae Domus B. M. V.
Exspectationis Partus B. M. V.
B. M. V. Auxilii Christianorum.
Prodigiorum B. M. V.
Apparitionis B. M. V. Immaculatae.
Manifestationis B. M. V. Immaculatae a sacro numismate.
Commemoratio omnium sanctorum Summorum Pontificum.

1841

mu tnulo* men. nîc. nummula'

Litt S. C. de Prop. F. *7 iulii 1893.* (ad El». Rur abmundbm.) — Litterae, quibus A. Γ. postulabat facultatem concedendi clericis tuae dioecesis, ut ipsi acquirere possent actiones super vias ferreas, indeque lucrum habere (1), ad S. Officii, missae fuerunt, et ErTii Patres Inquis. Gen. statuerunt, ut Tibi communicetur decretum praedictae S. C. S. Orf. fer. IV. 15 Aprilis 1885, scilicet: « Iuxta exposita, et attentis peculiaribus temporum circumstantiis, « personas ecclesiasticas non esse inquietandas, « si emerint aut emant actiones seu titulos « mensae nummulariae..., dummodo paratae « sint stare mandatis S. Sedis, et sc abstineant « a qualibet negotiations dictarum actionum, « seu titulorum, ct praesertim ab omni con- « tractu, qui speciem habeat, ut vulgo dicitur, « *dei giuochi di borsa.* — Quoad moniales, • dummodo Episcopus certus sit de stabilitate « mensae nummulariae, ct absit periculum emit- « tendae pecuniae, res remittitur prudenti ar- « bitrio et conscientiae ipsius Episcopi. — « Quoad sacerdotes, qui partem in administra- « tione susceperunt, vel suscepturi sunt, non « esse permittendum, sed Episcopus permittere « poterit ut iidem moralitcr influant in ipsam « mensam nummulariam in cum finem, ut ni- « hil contra bonos mores ħ ea fiat ».

1842

An in recitatione dmni ofticii po». lint clenci tempus sequi legale

S. C. Concilii 22 *Iulii 1893.*— Tr kvir bn. — Ad normam legis nuperrime latae, in toto gcrmanico Imperio unum idemque tempus aut meridianum diversarum Imperii regionum in horis computandis observandum est, illudquc referunt publica horologia. Inde fit, ut intra fines huius dioecesis computus horarum legalis spatio semihorae tempus locorum medium superet. *Quaeritur :* – Possuntne clerici sequi tempus legale in persolvendo Olficio divino, tam anticipantes privarim .Matutinum, quam recitantes Vesperas ?

R. Affirmative.

1843

Dc praecedenti· SponiHt.

Decr. Gen. S. R. C. 22 *Iulii 1893.* — An festum S. loscph, Sponsi B. M. V., quum transfertur in feriam II post Dominicam Passionis , vel ad feriam IV post Dominicam in Albis, tamquam in sedem propriam, praeferri debeat festis primae classis etiam Patroni loci, Tituli er dedicationis ecclesiae in praefatis diebus occurrentibus.

R. Festum S. Joseph in casu locum cedat tantummodo duplicibus primae classis primariis occurrentibus ; ct tunc, die immediate sequenti illud reponatur.

Idem etiam statuit Sacra Congregatio pro simili incidentia quoad translationem festorum Nativitatis S. loannis Baptistae et Annuntiationis B. Mariae Virginis; suppressis quibuscumque anterioribus decretis diversum seu contrarium disponentibus ; excepto casu quod Festum Annuntiationis B. M. V. transferri debeat, iuxta Rubricam, cum integra solemnitate et feriatione. — SStfius sententiam Sacrae ipsius Congregationis in omnibus ratam habuit et confirmavit.

1844

S. C. S. Officii 2 *Aug. r893.* – Utrum, ablata excommunicatione minori contra eos, qui communicant cum excommunicatis nominatim a Summo Vontifice, censeatur etiam ablata prohibitio. «m cxcommunicatit Yitiodit.

R. Negative. – SStîius adprobavit.

1845

S. C. S. Officii P *Aug. 1893.* — Nor - vgoiAB — i. An societas *Independent Order order of Good of Good Templars* excommunicationi subiaceat T^Urt latae contra societates secretas in Const. *Apostolicae Sedis.*

Et quatenus affirmative :

2. An prohibitum sit sub gravi nomen dare isti societati.

R. .Ad I. Dilata. — Ad 2. Affirmative, seu deterrendi fideles a dando nomine huic societati.

1846

Deer. S. C. de Prop. F. *,8 Aug. t893.* — In variis catholici orbis regionibus, in quibus diversorum rituum fideles permixti inveniuntur, deplorandum sane est saepe saepius nonnullos proprii ritus ecclesia et sacerdote destitutos manere. Ex quo fit, ut quidam ex illis propriae devotioni satisfacere, nec non Christianae vitae fervorem per sacramentorum frequentiam conservare ct augere desiderantes, ex difficultate S. Communionem sumendi in proprio ritu, a S. Sede privilegium communicandi in ritu alieno etiam extra casus α iure permissos continuo expostulent; alii vero quam plurimi propter eamdem rationem inducantur potius ad diuturnam sacramentorum incuriam cum maximo eorum vitae spiritualis detrimento. Hisce recursibus ac malis effectibus permota

’bnitue iuxt· dircnum.

(1) Eo quod « fundus (ita Episcopus in suis litteris) «hisce in regionibus multum pretii amiserit, ideoque « census solidis hypothecis fulciti difficulter invenian· « tur, ac, st quidem inveniuntur, eorum solutio negatur, • (atque hinc) iure suo hypothecae uti, clericis maxime • odiosum sit ».

haec S. Congregatio de Propaganda Fide pro negotiis ritus orientalis per opportunum aliquod ac salutare remedium iisdem occurrere voluit. Hinc, de consilio Erftorum Patrum praedictae S. Co igregationis, SS. D. N. Leo PP. XIII ..... in Audientia diei 2 Iulii anni 1893 sequens decretum edi et expediri mandavit, nimirum : — Quo utilius frequentia promoveatur ss. sacramentorum, quae etficacissima sunt media a Christo Domino instituta ad procurandam salutem animarum, et quo opportunius duplex illud praedictum inconveniens de medio tollatur, omnibus fidelibus cuiuscumque ritus, sive latini, sive orientalis, degentibus in locis, in quibus non sit ecclesia aut sacerdos proprii ritus, facultas in posterum a S. Sede conceditur SS. Communionem, non modo in articulo mortis et pro paschali praecepto adimplendo , sed etiam quovis tempore devotionis gratia, iuxta ritum ecclesiae ěxistent! in praedictis locis, dummodo catholica sit , recipiendi. — RiTlis Ordinariis committitur officium, ut praesentis decreti notitiam ad sdum quisque populum pervenire faciat.

1847

Contra abu»Q» quoad Maurum ce-k-brabon.ffl.

Decr. S. C. de Prop. F. *18 Aug. 1S93.* — Licet sancta mater Ecclesia evellendis abusibus, qui circa .Missarum celebrationem irrepserint iugiter incubuerit, atque districte mandaverit, ut, omni sublata fraude ac negligentia, piae disponentium scu benefactorum voluntati plena servaretur fides, defunctorum animabus integra ct prompta praestarentur suffragia, perdolendum tamen est hac nostra praesertim aetate in re tam sancta turpe mercimonium inductum fuisse. Siquidem nonnullorum hominum malitia factum est ut ad ephemerides, libros aliasquc merces facilius vendendas ipsi Missarum clcemoiynas colligere atque pretii loco earumdem celebrationem clero committere ausi fuerint; idque minime obstantibus contrariis resolutionibus, anno 1874 a S. Congregatione Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum e litis, Pio Papa IX s. m. approbante. Porro SSrfius D. N. Leo Papa XIII, detestabiles huiusmodi abusus e Christiana republica evellere, ac opportune tanto avertendo malo prospicere cupiens, dc consilio antea laudatae S. Congregationis nedum praedictas resolutiones in memoriam revocare, sed et salutaribus ecclesiasticis poenis easdem munire mandavit ; prouti in adnexo decreto perspicere datum est *(V.* n.r<Vj2j. Cum autem istiusmodi abusus etiam inter orientalis ritus clerum et ndeles invaluerint, eadem Sanctitas Sua pro paterna sua sollicitudine in omnes mundi ecclesias, referente Erfto Praefecto dictae S. Congregationis, praecepit ut decretum ipsum ad clerum et fideles ritus orientalis extenderetur, ac ea quae in ipso continentur ab omnibus adamussim servarentur. Curae igitur erit Amplitudinis Tuae, dispositiones in memorato decreto contentas, meliori quo fieri potest modo, ad notitiam gregis, tuae curae concrediti, deferre; ct mandare ut plenissime ab omnibus observentur; ac tandem invigilare, ne quis ab earumdem observantia deflectat.

1848

De Synodomn provincialium celebratione.

Litt. encycl. *28 Aug. 1893.* — (ad Epp. Isdiar .) — Inter ceteras terrarum orbis regiones, ad quas supremus Ecclesiae Christi Rector apostolica sollicitudine peculiarem curam convertit, amplum sane sibi locum vindicat Indiarum Orientalium regio, in qua, praeter cetera, et ecclesiasiasticac hierarchiac ordinibus rem Christianam communivit, et indigenarum clericorum institutioni tam impense consulere nititur. Merito proinde illarum ecclesiarum Praesules, studiis Summi Pontificis obsecundantes, novo pro animarum salute ardore incensi, novisque veluti viribus aucti, omnem in id operam ponere satagunt ut, divina adspirante gratia, dissipatis errorum tenebris, turpique superstitione depulsa, ea denique apud Indiae populos Christianorum morum adolescere incipiat honestas, quae optatam in praesens hominibus pacem, supremamque dcin in aevum felicitatem concedere valeat. Porro huiusmodi Episcoporum laudabile studium, ut suos pluribus in locis iam protulit fructus, ita procul dubio uberiores laetiorcsquc feret in dies , si illi nobile incoeptum prosequentes, omnia sua consilia ac vires in tam sanctum opus usque alacrius intenderint. Id sane postulat vel in primis ab cis divina illa vocatio, vi cuius evangelicorum nuntiorum nomine peculiari modo ipsi honestantur: postulat ct miserrima tot animarum conditio, quae licet eodem ac nostrae inaestimabili divini sanguinis pretio redemptae, sub ferreo tamen principis tenebrarum iugo adhuc detentae, longe ab aeternae salutis tramite infeliciter aberrant ; idipsum demum postulat haec S. C. cuius praesertim est ad conversionem gentium intentos usque oculos habere, ut quotidie magis in terris SSiTii D. N. lesu Christi protendatur imperium, ct ubique ab omnibus uno ore glorificetur Deus. Itaque quo facilius in antcdictis Indiarum oris id perfici contingat, EtTii PP. sacro consilio christiano nomini propagando praepositi, aptissimum medium ad rem fore iudicarunt, si singularum provinciarum Episcopi sine ulteriori mora ad celebranda Provincialia Concilia invitarentur. Quapropter in comitiis plenariis die 3i Iulii vertentis anni habitis, decreverunt, Summo Pontifice adprobante, ut, a mense novembri proxime adfuturo ad Aprilem usque mensem adventantis anni 1894, in omnibus et singulis Indiarum Orientalium ecclesiasticis provinciis synodales conventus iuxta consuetum in Ecclesia inorem

haberentur. Ut autem maius honoris auctoritatisque pondu» sacris huiusmodi comitiis addatur, voluerunt ErTii PP., ct SSrtius Dhus probavit, ut pro hac tantum vice singulis Conciliis provincialibus primo in Indiis celebrandis ipse R. P. D. Ladislaus Zaleski, Archiep. Thebarum, S. Sedis Delegatus praesideat cum iure suffragii in omnibus eorumdem Conventuum sessionibus.

Heic vero supervacaneum foret multis verbis huiusmodi synodorum utilitatem extollere; quum propter magna quae ex iis rei Christianae promanant bona, earumdem coactio a sacris canonibus fuerit iamdiu praescripta, iterumque a Tridcntino Concilio praecepta, ac per sacculorum tractum ab omnibus fere Pontificibus, sanctaeque Ecclesiae Patribus summopere semper fuerit commendata. .Attamen praeter generales maximi procul dubio momenti rationes, ad synodorum provincialium convocationem praecipiendam Erhos huius S. C. Patres alia quoque potissima ratio movit, quae cx curanda exccutionc instructionis dic 19 Martii huius vertentis anni super gentium conversione ab hac S. C. datae, est repetenda (K *n. 1828).* Multa enim in huiusmodi Instructione magni ponderis continentur consilia, ac praecepta, quae, si in praxim recte fideliterque traducantur, nihil dubii esse potest quin, miserentis Dei opitulante gratia, in istis Indiarum regionibus ad optatam metam res catholica efficacius provehatur.

In synodalibus igitur sessionibus sapientiae Episcoporum erit ea perpendere consilia, quae ad eiusdem Instructionis monita observanda aptiora videbuntur. Cavendum namque est nc ca uinquam memoria excidant, sicque exoptato exitu, cum summo religionis detrimento, destituantur. Quamobrem procul dubio valde utile erit si praecipua memoratae Instructionis monita in ipsis synodorum decretis ita inserantur, ut exinde synodalis legis robur ac vim suscipiendo, cuilibet in posterum oblivionis periculo subtrahantur. Non minori studio udlaborandum erit in praedictis synodis, ut post institutam in Indiis episcopalem hierarchiam unaquaeque dioecesis apta ratione ordinetur. Ut enim Ecclesia, prouti decet, suum illic quoque regimen ad praescriptas iuris normas sensim adducat, necesse erit cuiusvis dioeceseos territorium in plures vcluti parochias distinguere: curias dioecesanus apte constituere: instituta, collegia, scholasque erigere: ecclesiastica fundare patrimonia, rcctasque pro tuta eorumdem administratione decernere regulas. Quorum quidem patrimoniorum reditus etiam pio indigenis clericis ctformandis ct alendis erunt adhibendi. Quum cleri dioecesani ex indigenis eflbrmatio res stt iudicio huius S. C. maioris prae ceteris momenti, eam quoque Patres in synodis coadunati discutere non praetermittent, ut facilius, communi consilio, statuere valeant quomodo iuxta Tridentinorum Patrum mentem in singulis dioecesibus, aut saltem provinciis ecclesiastica Seminaria erigi possint, in quibus clerici indigenae necessariis disciplinis tuto instruantur.

Cum huiusmodi quaestionibus intimo iungitur nexu disciplinae ecclesiasticae argumentum, quod diligentissimo examine tractandum erit. Attamen circa huiusmodi quaestionem in mentem Episcoporum hoc unum revocare sufficiat, videlicet ut, quantum fieri poterit, in regulis ac normis a1 disciplinam spectantibus maxima inducatur et servetur uniformitas, ut exin Je quoque praecipua Ecclesiae Christi nota, cx unitate dimanans, luculentius ubique appareat, ac simul admiratio praecaveatur quae ex disciplinae discrepantia facile inter fideles exoritur.

Aliud negotium disciplinam attingens in Consiliorum dioecesanorum institutione est collocandum. Huiusmodi Consilia, e viris scientia ac probitate praestantibus atque a clero diocccsano seligendis componenda, quae praesertim in temporalium rerum administratione auxilium praebere Episcopis d:bent, non ubique adhuc existunt. Proinde dum de hisce Consiliis constituendis Patres in synodis leges ferent, simul accurate definient tum consultorum qui debeat esse numerus, tum eorumdem in munere perdurandi tempus: atque insuper decernant qudcnam argumenta eorumdem consultorum examini erunt subiicienda, quaeque ab ipsis vel explicitum consensum vel simplex consilium obtinere debebunt.

Ceterum si quid aliud peculiari examine R. P. D. Apostolicae Sedis Delegato dignum fore videbitur, illud synodorum Patres ad trutinam revocare profecto non renuent.

Simul ac igitur praesentes litteras acceperint, studeant RR. PP. DD. Metropolitani Antistites, huius S. C. mandata eo quo decet obsequio execution! mandare. Eapropter, nulla interposita mora, singulos propriae respectivae provinciae sutfraganeos Praesules de huiusmodi mandatis certiores reddere curabunt, eosque de tempore celebrandarum synodorum tempestive edoceant.

S. Congregatio confidit per diligentem atque accuratam Provincialium Conciliorum celebrationem, practer cetera magni ponderis quae inde obvenient bona, illam quoque inter omnes Ecclesiarum Pastores concordiam et unitatem fore confirmandam ct fovendam, quae Deo placet, Ecclesiae Eius est decori, ct saluti animarum provehendae medium dignoscitur aptissimum.

Quum autem singula quaeque Synodus fuerit absoluta, omnia eiusdem Acta er Decreta pro debita revisione ct recognitione ad hanc S. C. transmitti debebunt.

1849

u.ur».i X r- ^1 Ordi- S. C. Concilii *19 Sept. 1893.* — Fikmaxa — Litteras testimoniales esse necessarias quoties promovendus (ad Ordines) moratus fuerit in aliqua dioecesi saltem per triennium.

1850

rendis iic«t maroMita«n€ebcnedktum. s C. ïndulg. *13 Nov. 1893.* — Vicarius Gen. dioecesis Gandavensis huic S. Congfii Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae exponit quod in Collectione authentica decretorum eiusdem S. C. auctoritate SS. D. N. Leonis PP. XIII edita anno t883, decretum extat sub num. 38q huius tenoris : < *Ordinis Prae·* « *dicatorum.* Porrectis precibus a P. Procura- < tore Ord. Praed. huic S. C. Indulgentiis Sa- < crisquc Reliquiis praepositae, EE. PP. in ge- < neralibus Comitiis apud Vaticanas Aedes , « dic 11 Dec. i85y habitis propositum fuit du- « bium dirimendum: *An,* scilicet, *consulendum* < *sit SSmo, ut concedere dignetur, ut omnes* < *utriusque sexus christifideles Rosarium vel* « *tertiam eiusdem partem in communi récitan·* * *tes lucrentur Indulgentias a Fr. Benedicto* < PP. *XIII concessas, licet manu non teneant* * *rosarium benedictum, ac sufficere, ut una* « *tantum persona, quaecumque e,i sit ex com·* « *munitate, illud manu teneat, eoque in re·* 4 *citatione de more utatur?* Qui, audito prius « Consultoris voto, ac rebus mature discussis, < responderunt : *Affirmative.* Facta itaque per « me S. C. Secretarium SS. D. N. Pio PP. IX « relatione fideli in Aud. diei 22 Ian. 1858, « Sanctitas Sua precibus eiusdem P. Procurat. « Gertlis inclinata, nec non votum S. Conghis « approbans, benigne annuit, addita tamen cx- < pressa conditione, quod fideles omnes, cetc- 4 ris curis semotis, sc componant pro oratione « facienda una cum persona, quae tenet coro- 4 nam, ut Rosarii indulgentias lucrari queant >.

Iamvero non una est sententia de sensu illorum vetborum 4 *ceteris curis semotis, se componant* etc. > ; alibi enim ita verba illa interpretantur, ut qui rosarium recitant a quacumque etiam externa occupatione se abstinere teneantur; alii vero ita intelligunt, ut fideles sc tantum ab iis occupationibus abstineant, quae actualem attentionem circa mysteria meditanda impediunt. Quaeritur ab hac S. C. quid sit in casu sentiendum.

R. Fidelibus ab iis tantum occupationibus exterioribus esse abstinendum , quae internam attentionem impediunt ad devotam rosarii recitationem pro lucrandis indulgentiis praescriptam.

1851

De duoba· fc- »ti> vel oficti eodem dleoccth rentibm.

Decr. Gen. S. R. C. *21 Nov. 1893.* — Cum saepe accidat, ut dies, qua S. Sedes aliquod novum festum liturgicum statuit celebrandum, in calendariis particularibus sit alio festo impedita, nec tamen clare constet quodnam ex iis sit peragendum, quodnam perpetuo transferendum ; S. R. C. praesenti generali decreto declarat et statuit, sequentes in posterum ab omnibus calendariorum ordinatoribus tenendas esse normas:

t. Si duo festa, alterum antiquum, alterum novum , ambo sint in dic propria, natalitfc scilicet aut quasi-natalitia, *ceteris paribus* illud celebretur, istud vero in primam diem liberam perpetuo transferatur iuxta Rubricas. *Ceteris* vero *non paribus,* si alterum prae altero sit potioris ritus, praeferatur illud, quod ritu nobiliori gaudet. In paritate ritus, si unurn sit primarium, aliud secundarium , illud huic praeferatur. Si ambo primaria fuerint vel secundaria, dignius minus digno praeferatur iuxta ordinem dignitatis in Rubricis praescriptum tit. X, num. 1, et XI, n. 2. Si denique utrumque fuerit eiusdem dignitatis, festum magis proprium minus proprio praeferatur.

2. Si cx duobus festis, quorum alterum sit antiquum, alterum novum, unum sit in die natalitia, aliud in quasi-natalitia, illud ceteris paribus huic praeferatur. Si vero quod est in dic quasi-natalitia fuerit potioris ritus, aut aequalis quidem sed proprium, vel .primarium, vel potioris dignitatis, alteri praeferatur, quod dic prima libera reponetur iuxta Rubricas.

3. Si ex duobus Sanctis, quorum alter antiquus, alter novus, unus sit in die natalitia aut quasi-natalitia, alius in die assignata, scu non-propria aut tamquam-propria ; ille, ritu, ratione primarii, atque etiam dignitate posthabitis, praeferatur huic, qui prima dic libera reponendus erit iuxta Rubricas.

4. Si duo Officia, alterum antiquum, alterum novum, ambo sint in dic assignata; antiquum novo praeferatur, quamvis nobiliori, vel etiam ab anteriori dic translato, ritu etiam aut ratione primarii, vel dignitate posthabitis. Cum nihilominus perpetuum alicuius ecclesiae calendarium reformari contingat, serventur, si adfuerint, ordo ritus, ratio primarii, excellentia dignitatis, ac prioritas translationis.

5. Quemadmodum autem pro dic natalitia sanctorum illa est intelligenda, qua iidem sancti aeternam ingrediuntur vitam, atque illa pro quasi-natalitia, quam S. Sedes eligit extra natalitiam ad liturgica festa recolenda: itaS. R. C. declarat, illam intelligendam esse pro dic assignata, quae prima post propriam libera fixe in calendario iuxta nolas occurrentiac leges ob Ordinario inscribitur, sicuti pro translata illam quae pariter post impeditam prima a calcn-

dariorum ordinatoribus ad annum libera reperitur.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

1852

Circa benedictio» un candeUrum, cinerum et palmarum..

S. R. C. *21 Nov. 1893.* — Romas-a — 1. Sacra Rituum Congregatio statuit ct declarat: < Benedictiones Candelarum, Cinerum atque Palmarum esse ex obligatione faciendas in omnibus ecclesiis coliegialibus; in aliis autem posse fieri ».

Circa benedictionem mulierum port partum.

2. Sacra eadem Congregatio decernit : « Benedictionem mulieris post partum fieri debere a parocho, si expetitus ipse fuerit : posse autem fieri a quocumque sacerdote, si expetitus pariter fuerit, in quacumque ecclesia vel oratorio publico, certiore facto Superiore ecclesiae ».

1853

Ore· ^bdo mUâicm pro ločint" 1' ,nJuk

Ə' 5 *&eC' T#93·* — Quum in una Veronensi sub die 12 Martii f855 propositum fuerit dubium sequens: « Utrum pri- « vilegium Clementis VIII quod qui solent con- « fiteri semel saltem in hebdomada , possint < lucrari Indulgentias plenarius infra hebdoma- < dam occurrentes cum sola Communione , < quamvis in Brevi Apostolico Confessio prae- « scripta sit, valeat et extendatur etiam pro < lucranda Indulgentia vulgo *Portiuncula* dic < 2 augusti, et S. C. responsum dederit < *Affirmative* , quaeritur:

1. Num haec responsio sit retinenda uti regula generalis etiam pro aliis Indulgentiis *toties quoties* in eadem dic lucrandis.

Item, quum in praefata Veronensi fuerit propositum aliud dubium, nimirum : « Utrum < confessio hebdomadalis valeat etiam pro lu- < cranda Indulgentia in forma lubilaei» ct S. C. responderit « *Negative* », quaeritur:

2. Num sub nomine Indulgentiae in forma vel ad instar *Jubilaei* quoad effectum Confessionis sint intclligcndac illae tantum Indulgentiae, prout docent iuris canonici doctorcs, quae universo orbi catholico a RR. PP. concedi solent ob aliquem specialem eventum, puta Creationis ipsius Romani Pontificis ; aut uti tales sint retinendae etiam illae, quae *toties quoties* in eadem dic acquiri possunt, ut illa idncxa dici 2. Augusti *de Portiuncula* nuncupata, ct alia nuper concessa in festo B. M. V. dc Monte Carmelo.

(1) S. C. Indulg. *28 Sett. iSjS. - Dubium :* « An « vigore decreti 12 Iunii 1822 possint omnes christifi- a deles ad lucrandim Indulgentiam festivitati cuidam ■ adnexam confiteri intra octo dies festivitatem hanc « praecedentis? Et in hypotbesi negativa deprecatur • (Episcopus) ut hacc facultas concedatur fidelibus dioe- « ccsis Aturensis propter inopiam confessariorum ». Respondit : < Negative quoad primam partem. Quoad

3. Attenta inopia confessariorum, christifideles qui in hac archidioccesi (S. Iacobi de Chile) degunt, et non habitualiter qualibet, sed una vel altera hebdomada ad Confessionem accedere solent, potcruntne lucrari Indulgentias, quae per illam hebdomadam in qua confitentur decurrunt, iis exceptis quae propriae *lubilaei* appellantur, vel ad instar lubilaei conceduntur.

R. Ad 1. Affirmative.

Ad 2. Attenta hodierna praxi, Affirmative quoad iJfn partem, Negative quoad 2ara.

Ad 3. Negative, absque induito, et ad mentem ; et mens est : Oratori communicetur id quod alias decrevit haec S. C. sub die 12 Iunii 1822 in una *Urbis et Orbis, (V. n. 772),* et sub die 28 Septembris f838 ad <om in una *Aturensi(i),* et sub dic 15 Decembris 1841 ad 2oa et 3um in una *Mechliniensi (V. n. 943).*

1854

»upcr cekbnuo nc

S. C. Concilii' *16 Dec. t8g3.* — An decreta super celebratione Missarum, ac prohibitione illas moderandi scu reducendi etc. cmanata a S. Congr. S. R. E. Cardinalium Cone. Trid. Interpretum, ct inserta ab Innoccntio PP. Kill in sua Const, dici 23 Dec. an. 1697 quae incipit *Nuper (V. n. 24.1)* obligent cum poenis in iisdem decretis contentis, non solum in Italia, et insulis adiacentibus, sed etiam in aliis regionibus in casu.

R. Affirmative.

1855

De quo«d oratorium »'riwlurp

TRHES. Γ Tr OPISV. — An Episcopus, dum extra suam diocccsim degit, tempore a sacris canonibus concesso, sive in domo propriae familiae, sive in extranea domo, vel in publico contubernio, gaudeat quoad Missam, iisdem iuribus, quibus in oratorio sui episcopii, ita ut quilibet sacerdos celebrare queat, et christifideles praecepto dc audiendo sacro diebus festis satisfaciant.

R. Detur decretum S. Rituum Congregationis dici 22 Aug. 1818 (2). (K. *n. 730).*

1856

Dc Scwmkri *connUo.*

Decr. S. R. C. ro *Dec. 1803.* — De Beata Virgine Genitrice Dci Maria, quae α Sanctis Patribus, *Aeterni Consilii opus* et *Consiliatrix universalis* salutatur, ca ab Ecclesia praedicta

« secundam recurrat Episcopus ad hancS. C. pro gratia, « ut Confessio scilicet peracta a fidelibus suae dioecesis • infra hebdomadam ante festivitatem, attenta confes- • sartorum inopia, suffragari possit ad Indulgentias ac· « quirendas ».

(2) Approbatum a Summo Pont, dic 25 eiusdem mensis ct anni.

sunt, quae in Sacris Scripturis de divina Sapientia leguntur: *Meum est consilium; Ego habito in consilio, et eruditis intersum cogitationibus,* Inde titulus ortum habuit, quo ipsa Caeli Regina a fidelibus christianis iam ab antiquis temporibus donata est, *Mater Boni Cmsilii.* Qui mos Beatam Dci Genitricem appellandi ac venerandi Genestani potissimum invaluit ex ca tempestate, cum quatuor abhinc seculis, sedente Paulo II Summo Pontifice, speciosa Icon Beatissimae Matris ibidem mirabiliter apparuit. Quin et Pia Unio sub tali vocabulo a Moderatoribus Ecclesiae Ordinis Eremitarum Sancti Augustini inibi existentis, dc Prioris Generalis Ordinis ipsius con>ensu , instituta est, quam Benedictus XIV approbavit et confirmavit, atque inviolabili Apostolicae firmitatis patrocinio munivit, ipseque ac alii Summi Pontifices Indulgentiis ditaverunt. His autem temporibus nostris, populorum Christianorum necessitatibus urgentibus, mirum quantum huiusmodi cultus ceperit incrementi. Unde factum est, ut christifidcles desiderium patefecerint signum aliquod seu Scapulare gestandi a B. Virgine dc Bono Consilio nuncupatum, quo sibi uberius ipsam bonorum conciliorum Matrem demereri valeant. Quocirca R. P. Fr. Aurelius Martinelli, Moderator Generalis praefatae Piae Unionis, ab Apostolica Sede humillimis precibus efflagitavit, ut singulis pro tempore Directoribus uniuscuiusque sedis tribueretur facultas benedicendi atque utriusque sexus fidelibus imponendi Scapulare in honorem Almae Dci Parentii sub cnunciato titulo de *Bono Consilio.* Quibus precibus ab Eminentissimo et Rffio Domino Vincendo Vannutclli Causae Ponente in Ordinario Sacrorum Rituum Congregationis Coctu subsignata die ad Vaticanum habito relatis, Effii et Rffii Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, re mature perpensa, atque audito R. P. D. Augustino Caprara, Samae Fidei Promotore , rescribendum censuerunt : *Supplicandum Sanctissimo pro concessione Scapularis iuxta schema a Sacra Congregatione approbandum, et penes eam adservandum, favore Ordinis Eremitarum S. .-Iugustini; cum facultate subdelegandi, ct cum Indulgentiis ab eodem Sanctissimo Domino Nostro impetrandis: quoad formulam vero benedictionis et impositionis eiusdem Scapularis, ad Emum Ponentem cum Promotore Fidei.*

Die 19 Decembris anni 1893.

Facta postmodum dc iis per Emincntissimum et Rffium Dominum Cardinalem, Sacrae eidem Congregationi Praefectum , Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII relatione, Sanctitas Sua, in tot tantisque return ac temporum perturbationibus auxilium enixe implorans a Sanctissima Dci Genitrice, exhibitum Scapulare eiusque formulam, ab eodem Effio Ponente una cum praedicto Sanctae Fidei Promotore revisam ct emendatam, approbavit iuxta mentem Sacrae ipsius Congregationis ; simulque facultatem illud benedicendi atque imponendi Patribus Ordinis Eremitarum S. Augustini cum expetitis Indulgentiis et cum facultate subdelegandi benigne concessit.

1857

Decr. S. R. C. *rg Dec. rSgg.* — Postremis hisce temporibus mos invalescere coepit ut centenaria commemoratio diei natalitii aliquorum Caelitum persolemni pompa recoleictui. Hinc a Sacra Rituum Congregatione petitum fuit declarari : Utrum temporalis nativitas alicuius Sancti vel Beati, excepta illa Deiparae Virginis nec non S. Ioannis Baptistae, celebrari possit liturgico ritu vel alio sacrae solemnitatis modo.

Circa eoitccariam commemorationem dia natalitii Sanctorum.

Huiusmodi dubium quum in Ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis Comitiis, subsignata dic ad Vaticanum habilis, ab Eminentissimo ct Rffio Domino Cardinali Praefecto propositum fuerit, Effii et Rffii Patres ita rescribere censuerunt :

Negative, etiamsi celebratio fieret die obitus, vcl alio quocumque dic memoriae eiusdem Sancti vel Beati assignato.

1858

S. Poenit. Ap. /5 *fan. r8gj..* — È noto che per disposizione del diritto (Cap. 12. *De appellationibus.* Cone. Trid. Sess. XXII, Cap. V. *de Ref.)* l'Ordinario diocesano non ha giurisdizione alcuna ad eseguirc i Brevi Apostolici di dispensu matrimoniale, prima che gli sia presentato il documento originale. Ciô posto, il Vescovo di Nicotera e Tropca umilmentc prega favorirgli la risposta a' seguenti quesiti.

Circa tempo» executions diaper. a at ionum matrimonialium.

1. Questa canonica disposizione si applica anche a quelle dispense matrimoniali , delle quali, appena concesse, da partccipazionc all'Ordinario il proprio spedizionicre apostolico residente in Roma ?

2. Chc c da farsi sc 1'attualc Vescovo scopre che alcuni matrimoni, per cause urgentissime, furono contratti dopo la partccipazionc dcllo spedizionicre, e prima chc la Curia avessc il Breve originale, rnentre Jc parti sono in buona fede ?

R. Ad !. Affirmative,

Ad 2. Opus esse nova dispensationum exccutione.

1859

Litt. Ap. Leonis PP. XIII. 29 *fan. i8gj.* — Illud est proprium humanarum institutionum ct legum, ut nihil in cis sit tam bonum atque utile, quod vel consuetudo non mutet, vcl tem-

Dc electione et privilegii» canonicorum *ad norem.*

pora non invertant, vcl mores non corrumpant. Sic in militanti Ecclesia Dei, in qua cum absolutu ac perpetua immutabilitate doctrinae varietas disciplinae coniungitur, non raro evenit ut, quae ulim iure meritoque in honore ct in pretio habebantur, aliquando obsolescant, et quae bona in instituto erant, ca labcns actas faciat deteriora. Sub prima Ecclesiae exordia, cum sensus Christi in hominum mente arctius insidebat, Episcopos, quibus summa rerum gerendarum commissa erat, delectos sacerdotcb sibi socios addidisse memoriae traditum est, quorum consilio ct ministerio in gravioribuus Ecclesiae negotiis uterentur. Hi sacerdotes, assessores et quasi Episcopi Senatus, *canonici* dicti sunt, ex eo quia in observandis regulis ecclesiasticis cautiores ct diligentiores erant ceteris, ct eam vitam vivebant, ut mensuram nominis implerent. Quamobrem pro certo habendum est ad conservandam ecclesiasticam disciplinam, canonicorum dignitates ab initio fuisse constitutas ita, ut qui eas obtineret, id haberet oneris, ut opera et officiis adiuvaret Episcopum, et in iis quae pertinent ad cultum ct ad mores, sesc tamquam exemplar clericis inferioribus impertiret. At temporibus nostris nonnulli sunt, qui pristinae institutionis immemores, canonicorum collegia tamquam honoratorum ordines esse autumant, in quibus nullum onus, sed dignitatis tantum ct honoris tituli inhaereant. Ex quo tit ut, cum humanum sit onus defugere, honores ct dignitates appetere, non parvus sit numerus eorum, qui studeant, saltem honoris causa, inter canonicos cooptari. Multae quidem ac plenae querelarum datae sunt ad nos litterae ab Episcopis, qui aegre ferunt honoribus et dignitatibus inhiare cos, qui sacerdotio aucti, deberent « aemulari < charismata meliora, terrena despicere, ct non- < nisi in Cruce Domini Nostri lesu Christi glo- < riari ». Sacerdotes autem huiusmodi, pleriquc iuniores, qui parum vcl nihil in Ecclesiae bonum contulerunt, tamquam tirones gloriosi veteranorum insignia atque ornamenta virtutis praemia appetentes, externos circumeant Antistites, ut ab iis honoris insignia titulosque, a suis negatos, extorqueant. Nos, qui dignitatis insignibus eos potissimum honestandos censuimus sacrorum administros, qui pietatis et doctrinae laudibus ceteros antecellunt, deque re Christiana egregie sunt meriti, hanc super admonitiones Apostolicas atque instructiones, nominatim dic decimo sexto mensis Septembris anno mdcgclxxxiv per S. C. Tridentini Concilii interpretem ac vindicem dedimus. Quum vero hisce diebus complures sacrorum Antistites gravius conquesti sint ciusmodi honores, qui merentibus praernio, ceteris incitamento virtutis esse debent, non raro ipsis Ordinariis insciis, atque interdum haud dignioribus conferri ; Nos quo in pàsterum quilibet in tali rc abusus auferatur , rogata Sacrorum Rituum Congregationis sententia , suprema Auctoritate Nostra statuimus, decrevimus: 1. Episcopus, seu Ordinarius, ecclesiasticum quempiam virum alienae diueeeseos *canonicum ad honorem* nominaturus, praeter Capituli sui consensum, Ordinarii, cui nominandus subiicitur, notitiam et votum obtineat, eumdemque Ordinarium insignia edoceat ac privilegia, quorum usus nominando tribueretur. 2. Canonici ad honorem extra dioecesim in qua nominati sunt, degentes, numero sint tertia parte minores cunctis canonicis a Pontificiis Constitutionibus respectivae Basilicae, sive ecclesiae Metropolitanae, aut cathedrali, vel collegiatac adsignatis. 3. Canonici *ad honorem* alicuius minoris Basilicae, vcl ecclesiae collegiatae almae Urbis nominati, privilegiis ct insignibus uti possunt tantum intra rcspectivae Basilicae vel Collegiatae , eiusque filialium ecclesiarum ambitum, ubi canonici de numero iisdem fruuntur. Qui vero alicuius Metropolitanae, vcl cathedralis, aut collegiatae ecclesiae, seu Basilicae minoris extra Urbem canonici sunt *ad honorem,* privilegiis ct insignibus tantum utantur in dioecesi ubi nominati sunt, nullo modo extra illius territorium. 4. Haec omnia serventur quoque a canonicis *ad honorem* usque ad hanc diem nominatis. Ita volumus *etc.*

i860

S. C. Epp. et Reg. *9 Febr. 1894..* — Circa fittera dimti»oriale» ct Ordinationi» titularo *comanto* pro alumni» ex lointain motorum impliciam.

i. Utrum nunc post decretum *Auctis* fK *num. 1819)* Instituta votorum simplicium (a S. Sede approbata) libere possint, sine induito speciali, alumnis suis dimissoriales litteras ad Ordines concedere.

2. Utrum nunc post decretum *Auctis* Instituta votorum simplicium libere possint, sine induito speciali, alumnos suos promovere ad Ordinem sacrum titulo *mensae communis* vel alio simili.

R. Ad 1. et 2. Negative.

1861

S. C. Indulg. r ? *Febr. 1894.* — Circa adteriptioncm pluribus Confraternitatibusauac eiusdem habent cultu» obiectum.

In dioecesi Basilecnsi in distinctis ecclesiis duae existant confraternitates, una quidem sub titulo SSrhi Cordis lesu simpliciter; altera vero sub titulo Adorationis Perpetuae SSifii Cordis lesu. Iam vero ob existentiam harum confratcmitatum quae idem saltem obiectum principale respiciunt. nonnulla dubia exorta sunt, quorum solutionem Episcopus Basileensis humiliter expostulat ab hac S. C. Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositu.

1. Utrum fideles utrique confraternitati quae idem obiectum cultus exhibet, simul adseribi valeant; ct quatenus negative, ii christifideles Dc facultate ad acribcndi Confraternitati SS.Cordi» lc»u.

qui praedictis confraternitatibus iam adscript! reperiuntur, cuinam adscript! sint retinendi.

2. Cum rector praedictae confraterniutis sub tituio SS. Cordis lesu expresse non fuerit constitutus in erectione ipsius confratcrnitatis, utrum parochus qui erectionem postulaverat, et facile uti rector habitus est, valide adscribcre potuerit fideles eidem confraternitati ? Et, quatenus negative, petitur sanatio ad^criptionum hucusque indebite peractarum.

3. An vicarii eiusdem parochi ex eius mandatu valide cooptare potuerint christifideles in confratcrnitatem ? Et quatenus negative, item petitur sanatio adseriptiunum.

R. Ad 1. Affirmative ad 14m partem; ad 2 m partem provisum in f.

Ad 2. Negative quoad ilra partem; quoad 2arn exhibeatur supplex libellus pro sanatione.

Ad 3. Negative quoad iam partem, nisi parocho fuerit facta in concessione facultas subdelegandi suos vicarios aut alios sibi benevisos presbyteros iuxta id quod alias decrevit haec S. C. in una Auxiensi sub die 22 Aug. 1842; quoad 2fm item exhibeatur supplex libellus, quatenus in parocho defecerit facultas subdelegandi.

1862

D< Uualbauac SïÎ? r<at>rl

S. R. C. *6 Martii 1894.* — 1. Quacnatn Litaniae publice recitari valeant in Ecclesiis vcl Oratoriis publicis, vi Constitutionis Clementis Papac VIII et decretorum, quae ab illius successoribus Pontificibus promulgata fuere ?

2. Num invocationes ad normam Litaniarum, in honorem Sacrae Familiae, Mariae Perdolentis, S. lose h aliorumque Sanctorum, in ecclesiis vel oratoriis publicis recitari possint?

R. Ad 1. Litaniae tantum quae habentur in Breviario, aut in rcccntioribus editionibus Ritualis Rumam, ab Apostolica Sede approbatis ».

Ad 2. Negative (1).

1863

Crea cMomcm fertetibuA.

S. R. C. Q *Martii 1894.* — Piscies. — Hodiernus Caeremoniarum Sacrarum Magister Ecclesiae Cathedralis Piscicn., dc mandato sui Rrtli Domini Episcopi, sequens dubium Sacrae Rituum Congregationi pro opportuna solutione humillime subiccit; nimirum:

An sint inquietandi canonici eiusdem ecclesiae cathedralis, qui cx antiqua consuetudine annulum deferunt dum Sacrum faciunt,

(i) Quaesitum : ▮ Num prohibitio recitandi aut cantandi n ecclesiis scu oratoriis publicis Litanias Je quibu» aguur in decreto Sacrae Rituum Congregauoolj dic» 6 Martii 1894, complectatur etiam quamlibet earum recitationem, a pluribus coniunctim in ecclesiis vcl oratoriis publicis, absque ministri ecclcsise *qua talis* Interventu factam ? ▮

R. « Affirmative ». *(S. R. C. 20 Iunii 1896).*

freti praesertim Sacrae Rituum Congregationis decreto in Sipontina diei 12 Februarii 1892, id quidem prohibenti , verum non adiecta clausula : *Non obstante quacumque consuetudine* ?

R. Standum esse omnino decreto superius citato; non obstante quacumque consuetudine.

1864

S. Poenitent. Ap. *26 Martii r8q4.* — In facultate a sacra Poenitentiaria concessa, sub η. III. legitur: *Absolvendi* etc. *exceptis haereticis publicis sive publice dogmatizantibus, a quibusvis* etc. Petitur an verbum *sive* explicet quod haeretici publici sunt illi qui excipiuntur ? Vcl excipiuntur haeretici publici , ct illi qui publice dogmatizant ?

htcrcnco·puti», <OB

R. Pcr 3am facultatem folii quinquennalis S. Poenitentiariae concedi potestatem absolvendi haereticos etiam publicos, dummodo non sint dogmatizantes.

1865

Indultum quod ecl cbratloncn Mifturumin obi tuEpItcoporua.

Decr. S. R. C. 5 *Apr. 1894.* — Qui pro Domini grege vitam impenderunt aequum est, ut Ecclesiae suffragiis singulari modo post mortem iuventur. Sacris ideo Ritibus praeposita Congregatio, re mature perpensa, decernendum esse statuit: — Ut dum corpus Episcopi dioecesani defuncti, sacris indutum vestibus, in propriae aedis aula maiori publice et solemnitcr iacct expositum, Missae in suffragium animae cius pcr totum mane celebrari valeant; iis omnibus servatis , quae de Episcopi defuncti corpore exponendo ac suffragiis ferendis in Cacrcmoniali Episcoporum libro II, Cap. XXXVIII praescribuntur. Quod privilegium Episcopis in sua dioecesi concessum, ad Vicarios Apostolicos in Vicariatibus , nec non ad .Abbates cetcrosque Praelatos *Nullius diotceseos,* iurisdictionc in plebem ordinaria quum vita cesserunt fruentes, in proprio tamen territorio, pari intclligatur ratione extensum. Dc speciali tandem gratia Sacra Rituum Congregatio indulgct , ut eodem quoque privilegio frui valent Episcopi Titulares defuncti; dummodo eorum cadavera in aula convenienti exponantur ct ornamentis pontificalibus (absque tamen baculo pastorali), si extra Urbem, fuerint induta ; si vero in Urbe, habitu tantum praclatitio. — Contrariis non obstantibus quibuscumque.

1866

De þresbyteri rila» oricniahain atncricanaa a Inique regional migrantibua.

Litt. encycl. S. C. de Prop. F. r2 *Aprilis 1894* (au Epp.).- Relatum est huic S. Congr. de Prop. F. pro negotiis Ritus Orientalis, presbyteros huius ritus, qui Americanas aliasque petunt regiones ut fidelibus suae gentis illic commorantibus spirituale praebeant auxilium, quandoque propter exiguum istorum numerum otiari quotidie, vel eleemosynas colligere, quamvis canonica ad id facultate destitutos, vel medicae arti aut negotiationi operam dare non sine gravi christiani populi scandalo; ct, quod deterius est, Episcoporum monitionibus ad hoc opportune datis haud obtemperare. Deplorandum insuper est non semel ipsos Curiis exhibere testimoniales litteras proprii Praesulis orientali lingua exaratas, in dictis regionibus prorsus ignota : hinc impossibile est locorum Ordinariis dignoscere num easdem tradens sit sacerdos catholicus a quavis ecclesiastica censura immunis, an vero ea illaqueatus; num schismaticus; num etiam simplex laicus qui falsa documenta exhibeat. Huic porro malo opportunum volens atferre remedium eadem S. C. SSrîio D. N. probante, nuper ad Praelatos orientalis ritus litteras dedit, quibus eisdem praescripsit ne, absque praevia licentia Ordinarii loci *ad quem,* sacerdotes dictum in finem designentur (qui caelibes aut vidui esse debent) ; ne ipsi discedant, quin prius huic S. C. in scriptis declaraverint, ad quam dioecesim pergere velint ut inibi domicilium constituant, atque licentiam ab eadem S. C. in singulis casibus obtineant ; ut hac obtenta ipsi sistant coram dicto Ordinario, cuius jurisdictioni subesse debent, atque ab eo petant obtineantque necessarias facultates sacra peragendi, eidem exhibendo una cum memorata licentia litteras discessorialcs proprii Antistitis a R. P. D. Nuntio vcl Delegato Apostolico comprobatas : firma tamen manente prohibitione eleemosynas absque debita facultate colligendi; quod si secus fiat, iidem sacerdotes ad sacrum exercendum ministerium minime admittantur.

Quae dum Ampl. Tuae nota reddo, rogo Tc ut sedulo invigiles super observantia eorum quae superius exposita sunt, antequam admittas in posterum sacerdotes, de quibus sermo, ad sacra peragenda in ista dioecesi.

1867

ûrca vciitam opH culturam.

S. C. S. Officii 25 *Apr. 1894-* — Scixsr Mr r id. — Instructio S. R. et Un. Inq. ad Vicarios App. circa opium, data Romae die 29 Decembris an. 1891, sub N. 6 haec habet: « ideo- < que prohibendum non solum iis, qui illud < directe exercent, sed etiam iis, qui eidem < favent, qui scilicet pecuniam scienter opii < mercatoribus fenerantur, vel *agros in opii* < *culturam locant* ».

Ex quibus postremis verbis ortum est dubium, an iuxta mentem S. Congregationis locatio agrorum iis solis fidelibus prohibenda sit qui scienter locant agros suos in opii culturam, vel etiam omnibus iis qui generatim locant agros suos ad quamcumque agriculturam faciendam, cum praevisione tamen locatores paganos opium seminaturos fore. Hjnc *quaeritur:*

1. An christiani teneantur sub gravi imponere conditionem de non seminando opio, cum locent agros suos paganis, in sola praevisione istos opium seminaturos fore; et quatenus a firmative :

2. Quid si christiani acceperint considerabilcm arram, et ex agris locatis minimam portionem oiizae annuatim acceperint, tamquam fructum eorumdern agrorum ?

3. Possuntne christiani in pignorationem dare agros suos absque conditione de non colendo opio? Pignoratto enim fieri solet absque ulla conditione, et est contractus quidam quo agri dominus recipit medietatem valons agri et pignoratori relinquit integrum agri ipsius usumfructum usque dum eidem pignoratori totum acceptum pretium restituerit.

R. Ad i. et 3. Christianis de quibus quaeritur non esse inquietandos, dummodo conductori aut pignoratori culturam opii pacto non imponant, et non ipsum opium pro pretio, de quo convenerunt, accipiant.

Ad 2. Provisum in primo. — SStTius adprobavit.

1868

Grc alumno· ·cholarum publicarum catholicos qoi aeni acatholicorum (unctionibus Intercast adigun- tor.

S. C. S. Off. *26 Apr. 1894.* — Non semel ad hanc S. Sedem relatum est in nonnullis imperii russiaci provinciis infeliciter accidere, ut publicorum gymnasiorum scholarumque discipuli catholici aliquoties per annum templa acatholicorum adire, una cum discipulis acatholicis sacris eorum functionibus intéressé, atque ntibus acatholicis participare, crucem a ministro acatholico porrectam osculari, genutleciere, panes benedictos accipere aliasque caeremonias peragere adigantur. Ex qua re non solum ipsi ädolescente eorumque parentes in grave salutis periculum coniiciuntur, scd etiam cappcllani scholarum, praeceptores religionis, confcssariique puerorum magnas in angustias atque discrimina incidunt. Quamobrem iterum iterumque a Sede Apostolica postulatum est, ut conscientiis fidelium subvenire atque circa rationem, qua sive scholares praedicti corumque parentes, sive confessarii atque magistri in difficillimis adiunctis sc gerere debeant, opportunas regulas constituere ac praescribere velit. Cui postulationi debitoque custodiendae fidei satisfacere cupiens, S. C. Supr. ct Univ. Inquisitionis auctoritate Apostolica decrevit quae sequuntur:

1. Discipulorum praesentiam in expositis circumstantiis pro civili tantum caeremonia haberi non posse, sed continere vetitam omnino communicationem in sacris acatholicorum, atque ideo prorsus illicitam esse.

2. Magistros religionis in ptaedictis scholis teneri, si a discipulis eorum ve parentibus interrogentur, eos monere, communicationem de qua agitur, tolerari non posse divinisque atque ecclesiasticis legibus contrariam esse.

3. Quod si interrogati semel discipulos monuerint, vcl praedictae communicationi licet frustra obstiterint, non teneri protestationes scu monitiones iterare, nisi fundata adsit spes, iterationem utilem et efficacem fore, a qua etiam tum abstinere possint cum cx protestatione scu monitione itciata graviora mala timentur.

4. Quod si magistri religionis a discipulis non interrogentur, attentis gravissimis rerum circumstantiis, remoto scandalo, dissimulare posse, si pueri in bona fide sint. In qua tota rc magistri praedicti iudicio Episcopi stare poterunt.

5. Confessarii ad quorum indicium huius generis casus in tribunali poenitentiae deferri contigerit, tenentur pueros, qui licet non ignari graviter illicitam esse communicationem in sacris, dc qua agitur, eam nihilominus imminentium malorum metu admiserint : similiter parentes qui filii culpae committendae auctores fuerint, diligenter instruere, corrigere ct exhortari ; nec cos absolvere poterunt, nisi serio promiserint, sc in posterum a vetita communicatione in divinis sive committenda sive praecipienda abstenturos esse. — Quod si tamen adolescentes vel parentes in bona fide sint, poterunt confessarii, attentis gravissimis rerum circumstantiis, dissimulare, cos in hac bona fide relinquere, atque ab eisdem monendis abstinere.

6. Quod si alicubi mos sit, ut non omnes discipuli scholarum sacris acatholicorum intersint, sed pars tantum a ceteris electa omnium nomine adsistat, declarat haec S. Congregatio, hanc sive electionem sive interventionem illicitam esse: posse tamen, si pueri in bona tide sint, dissimulari, remoto scandalo.

1869

Litt. S. C. S. Off. 29 *April. 1894*- Lko- cw» qai pol. Ruthbn. - i. Is qui levavit c Sacro Fonte, aut tetigit in Confirmatione duos aut plures filios pcrwm filio» eiusdem matris, habetne cum illa tot impedimenta compatcrnitatis spiritualis, quot cius filios sic tenuit?—2. Haec omnia suntne in libello supplici enuntianda ut valeat dispensatio?

R. Si quis plures eiusdem personae filios in eodem sacramento teneat, cognationem spiritualem non augeri, ct consequenter opus non esse, ad dispensationis validitatem, ut in supplici libello haec circumstantia exprimatur.

1870

Decr. Gen. S. R, C. *22 Maii 1894.* — c,rC4 0Ct4U»

Sacrorum Rituum Congregationem solemne habuisse semper sacri quadragesimalis temporis instituta pia moestitia recolere, abunde Rubricae ostendunt ; nonnullaqc propositis sibi dubiis responsa, quibus vel cessare praescripsit, vel abrumpi octavas in Feria IV Cinerum atque in Dominica Passionis, quamvis peculiari induito concessas. Nuper vero, cum alia suborta fuerint dubia circa easdem octavas, ad earum quod attinet celebrationem, vel cessationem aut abruptionem in reliquis Dominicis Quadragesimae pro iis, qui illas recolendi privilegio donati sunt, eadem Sacra Rituum Congregatio sarta tcctaqc peroptans servare iura sacri quadragesimalis temporis, declarat et statuit >

Octavas quascumque in Quadragesima in posterum non esse concedendas ; induiras vero ab antiquiori aevo, non solum in Feria IV Cinerum atque in Dominica Passionis, sed etiam in omnibus aliis Dominicis Quadragesimae esse omnino intermittendas vcl abrumpendas. Per integram denique maiorem Hebdomadam omnes prorsus octavae interdictae, etiam privilcgiatis quibuscumque, maneant. Ampliora hactenus, si quac fuerint, privilegia octavarum pro vetito tempore, Sacra Rituum Congregatio revocata per decretum praesens declarat.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

1871

Decr. Gen. S. R. C. 22 *Maii 1894.* — 1. Cantiones qutscumquc vernaculas esse omnino prohibitas in omnibus Missis, quac vel solemniter vcl solum in cantu celebrantur ; ita ut modulationibus, quas liturgico idiomate Rubricae praescribunt, nulli liceat alias ab illis addere vel immiscere ; ct consuetudinem ca dc rc contrariam, si alicubi invecta fuerit, esse prorsus eliminandam tamquam abusum et corruptelam. |n wlcmnlter »eu brantur?10 α i

2. Ea, quae cantorum schola excqui alternatim debet, nunquam esse omittenda; sed vel per integrum cantanda, vcl si vocibus iungantur organa, partim concinenda, partira sub organis clara voce legenda, prout Cacrcmonialc Episcoporum praescribit ; Symbolo excepto, quod per integrum, si recurrat, semper canendum erit.

3. Dum SS. Sacramentum, sive sub una sive sub altera specie elevatur, cantoribus esse omnino silendum, iuxta Rubricas, iisdemque Sacramentum cum ceteris adorandum. Quod si peracta ultima elevatione, quam iuxta Rubricas statim *Benedictus* subsequi debet, ad Orationem dominicam usque, aliquid modulari liceat, Sacra Rituum Congregatio id permittit, dummodo de iis, quae ex liturgia canenda

sunt, nihil praetermittatur, celebrans a Missa continuanda haud impediatur, ct quod concinitur ad Sacramentum pertineat.

Facta autem de praedictis SS. Domino Nostro Leoni Papae XIII per Ertium ct RtTium Dominum Cardinalem eidem Sacrae Congr. Praefectum relatione, Sanctitas Sua sententiam Rituum Congrfiis ratam habuit ct confirmavit.

1872

ðre honoret scopo pracatandO'

Decr. Gen. S. R. C. 22 *Maii i&gi.* — Sacra R. C. quod per plura iam particularia decreta alias statuerat, iterum statuens et confirmans, declarat: 1. Dignitates et canonicos ecclesiarum cathcdralium praemonitos teneri cx officio hora praestituta in habitu canonical! proprium associare Episcopum, quoties cum cappa ad ecclesiam cathedralem accedit, vel ab eadem in suam habitationem redit ; et ab eodem Episcopo ad id posse compelli etiam per censuras.

2. Pro episcopali domo aulam intclligendam esse seu cubiculum ab Episcopo destinatum, quo debet Capitulum coliegialiter accedere iuxta Caeremoniale Episcoporum (Lib. I, Cap. XV, num. i), et quidem per viam, tam in eundo quam in redeundo, ab eodem Episcopo designandam.

3. Si vero Episcopus, aut mozzetta solum indutus, aut incepto iam Officio quandoque venerit, vel eodem Officio nondum absoluto discedere voluerit, duos vel quatuor Dignitates aut canonicos teneri illum ad ianuam tantum ecclesiae excipere ; et discedentem saltem extra eiusdem ecclesiae portam associare, ut in chorum redeant horas canonicas prosecuturi. Si tamen discedere voluerit 'ipiscopus, cum aliqua Officii pars absoluta fuerit, omnes Dignitates et canonici id honoris eidem Episcopo praestabunt.

4. Neminem ex Dignitatibus et canonicis ab hoc adimplendo munere eximere se posse ob itineris longitudinem vel difficultatem, nisi forte domus episcopalis ultra bis centum passus ab ecclesia distet, iuxta locorum consuetudinem, vcl ob nimiam viarum asperitatem, de qua ipse iudicabit Episcopus.

Non obstantibus quibuscumque.

1873

Praetcnplionct circa muticam neram. — Normae generales circa muticam, in eccletiaaticia fanclionibua ad·bibendam.

S. R. C. 7 *et* Z2 */unii 1S94.* — Dk musica sacka — Ordinatio — Pars I. — 1. Quaevis musica compositio, sacrae functionis (quam comitatur) indoli conformis, ritus verborumque significationi religiose respondens, fidelium pietatem excitat, ac proinde digna est domo Dci.

2. Eiusmodi est cantus *gregorianus,* quem uti vere suum agnoscit Christi Ecclesia : quare unicus est, quo ipsa utitur in libris liturgicis, a se adprobatis.

3. Cantus etiam polyphonicus tum diatonicus, tum chromaticus, modo praelaudatis instructus uterque dotibus, sacras decet functiones.

4. Quoad genus polyphonicum, Petri Aloisii Praenestini musice eiusque probatorum imitatorum Dci domo perquam digna reputatur: itemque divino cultu digna censetur ea musice chromatica, quam ad nostram usque aetatem docti magistri cx italis exterisque scholis ac praesertim romani magistri transmisere ; quorum compositiones, utpote vere sacras, pluries ecclesiastica laudavit auctoritas.

5. Quum apprime constet compositionem musicae polyphonicae, etsi optimam, saepe ob ineptam exccutionem Dci domum dedecere ; eo in casu gregorianus canius in functionibus stricto sensu liturgicis adhibeatur.

6. Musica *figurata* pro organo, generatim huius instrumenti gravi indoli harmonicae et continuae respondeat. Instrumentorum consociatio cum decore cantum sustineat, non opprimat. In praeludiis atque intcrludiis tam ab organo quam a ceteris instrumentis servetur indoles sacra, functionis significationi respondens.

7. Infra solemnes stricte liturgicas functiones lingua in canticis usurpanda, sit lingua ritus propria: textusque *ad libitum* e Sacra Scriptura desumantur, aut ex Officio diei, vel cx hymnis precibusquc ab Ecclesia adprobatis.

8. Ceteris vero in functionibus lingua vernacula poterit adhiberi, verba seu textus sumendo c piis atque adprobatis compositionibus.

9. Strictissime in ecclesiis interdicitur quaepiam musica sive concentus sive sonitus, quae profanum quid sapiat, praesertim quae theatrales melodes quomodocumque redoleat vel referat.

10. Quo debitae verbis liturgicis observantiae consulatur, ct sacrarum functionum prolixitas vitetur, quivis cantus inhibetur, in quo verba vel minima ex parte omissa sint, vel sensu distracta, aut nimium repetita.

11. Prohibitum est, quominus versiculi necessario inter sc connexi prorsus intercidantur.

12. Tandem prohibetur, ne quis organum pulset ex tempore, vulgo *a fantasia,* nisi id apte calleat ; nempe, ut non modo artis musicae regulae serventur, sed etiam sarta fidelium pietas tcctaquc sit animorum applicatio.

Moniti ad studium sacrae muticae promovendum ct ad pellendos abusus.

Pahs II. — 1. Quum sacra musica pars sit liturgiae, Sacrorum Rituum Congregatio Rrtris locorum Ordinariis potissimum commendat, ut peculiare ad illam promovendam studium impendant, opportunas edendo praescriptiones, praecipue in Synodis dioccesanis ac

provincialibus, verum hisce normis apprime conformes. Laicis fas esto operam suam praestare, subiectis tamen vigili rcspectivo Ordinario. Absque ecclesiasticae auctoritatis assensu (nempe Episcopi quoad dioecesim, et metropolitae cum suis Sutfraganeis quoad provinciam) coetus institui et comitia haberi non liceat. Ephemerides de sacra musica nc mandentur typis absque Rrtïi Ordinarii *imprimatur.* Quaevis discussio circa harum praescriptionum articulos omnino vetita est. Permittitur vero quoad ceteras materias, ad sacram musicam pertinentes, dummodo 1. caritatis leges serventur: ac 2. vel magistri vel iudicis partes nemo sibi arroget.

2. Curent Rtfii Ordinarii, ut derici obligationi cantus liturgici discendi sedulo satisfaciant, prout hic praesertim in libris extat a S. Sede approbatis. Quoad ceterum musicae genus atque organi sonitum addiscendum, clericis haud onus imponant, ne gravioribus disciplinis, quibus vacandum est, iidem distrahantur. Qui vero ciusmodi artem callent, vel aptam ad id genus indolem praescierunt, iis adhuc progrediendi studium permitti poterit.

3. Rthi Ordinarii plurimum satagant, ne parochorum incuria ccclcsiarumquc rectorum sacri concentus m Ecclesiis tolerentur hisce praescriptionibus contrarii ; canonicis etiam poenis utendo, pro suo arbitrio ct prudentia, contra inobedientes.

4. Praesenti Ordinatione in vulgus edita et significata Rrtiis Italiae Ordinariis, acta omnia de hac re praecedentia abrogantur.

Sanctissimus Dominus Noster Leo PP. XIII, ad relationem infrascripti Cardinalis Sacrorum Rituum Congregationi Praefecti, supradictam Ordinationem ratam habere ct undequaque confirmare dignatus est, eamdemque publici iuris fieri mandavit die 7 Iulii 1894.

1874

I>e ťeform cioattid, ct dc fu'VPVetuSlm tradit.onem redl· *ir*

DeCü. S. R. C. 7 *Iulii t8()4.* --- Quod sanctus Augustinus cetcriquc Patres saepenumcro docuenmt de cantus ecclesiastici decore et utilitate, *ut, per oblectamenta aurium infirmior animus in affectum pietatis assurgat*(t); id Romanorum Pontificum auctoritas sibi integre eximieque perficiendum semper attribuit. — Quapropter in hoc catholicae liturgiac munus ita Gregorius cognomine Magnus curas ac studia contulit, ut vel ipsam appellationem ab eo sacri concentus sint mutuati. Alii vero, processu temporum, Pontifices, quum nescii non essent quantam huius rei partem sibi divini cultus vindicaret dignitas, immortalis decessoris lui vestigiis insistentes, Grcgorianum cantum non modo ad receptam, eandemque probatissimam numeri formam revocandum, sed etiam ad aptiorem mclioremque exemplaris rationem exigendum indesinenter curarunt. Praesertim, post Tridentinac Synodi vota et sanctiones, atque Missalis Romani diligentissime exarati emendationem, Pii V praecepto et auctoritate peractam, dc promovendo liturgico cantu magis in dies assidua cxcelluit solertia Grcgorii XIII, Pauli V ac ceterorum, qui, ud incolume liturgiae decus tuendum, nihil potius ct antiquius habuerunt, quam ut rituum uniformitati sacrorum etiam concentuum uniformitas ubique responderet. Qua in re illud xXpostolicac Sedis sollicitudinem iuvit praecipue, quod ipsi curae fuerit Graduate, accurate recognitum et ad simpliciores modos reductum, Ioanni Petro Aloisio Praenestino elaborate praeclarcque adornandum committere. Nam mandatum, ut erat dignum homine officii sui perstudioso, docte ille complevit : ct celeberrimi magistri praestare valuit industria, ut, iuxta prudentissimas normas, servatisque genuinis characteribus , liturgici concentus reformatio iure conficeretur. Opus tanti momenti illustres Petri Aloisii Praenestini discipuli, insigne eius magisterium et documenta secuti, typis mediccis Romae excudendum, Pontificum voluntate, susceperunt. — Incepta tamen huiusmodi experimenta et conatus non nisi aerati huic demum nostrae absolvere est concessum. Quum enim sa. me. Pius IX liturgici cantus unitatem feliciter inducere, quam maxime in votis haberet, a Sacrorum Rituum Congregatione assignandam, eiusdemque ductu et auspiciis muniendam, peculiarem virorum Gregoriani cantus laude praestantium Commissionem in Urbe instituit, eiusque examini editionem subiecit, qua denuo in lucem evulgaretur Gradualc Romanum typis olim mediceis impressum ct Apostolicis Pauli V Litteris adprobatum. Hanc dein editionem saluberrimo opere absolutam, parique studio et opportunis inductis emendationibus, ad normas, a Commissione praescriptas, revisam, sibi valde probari haud semel ostendit, atque authenticam declarare non dubitavit suis Brevibus Litteris, die 3o Maii anno 1873 datis, quarum illa sententia: *< Hanc ipsam dicti Gradualis Romani editionem Reverendissimis locorum Ordinariis, iisque omnibus, quibus musices sacrae cura est, magnopere commendamus; eo vel magis, quod sit Nobis maxime in votis, ut cum in ceteris quae ad sacram liturgiam pertinent, tum etiam in cantu, una, cunctis in locis ac dioecesibus, eademque ratio servetur, qua Romana utitur Ecclesia ».* — Antecessoris sui ad probationem decreto confirmare atque extendere e re esse duxit Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII; Litteris enim Apostolicis, die i5 No-

(I) *Ccnftn.* Δ. *X, C.* n. J.

vcmbris anno 1878, primae Antiphonarii partis, quae Horas diurnas complectitur, novam editionem, ab iisdem viris per Sacrorum Rituum Congregationem deputatis, egregie sane, ut decebat musicos eruditos, atque intelligentcr revisam, peculiari commendatione est prosequutus, his sapienter ad Episcopos omnesque musicae sacrae cultores verbis usus : < *itaque memoratam editionem a viris ecclesiastici cantus apprime peritis, ad id Sacrorum Rituum Congregatione deputatis, revisam probamus atque authenticam declaramus, Reverendissimis Ordinariis celerisque, quibus musices sacrae cura est, vehementer commendamus, id potissimum spectantes, ut sic cunctis in locis ac dioecesibus, cum in ceteris, quae ad sacram liturgiam pertinent, tum etiam in cantu, una eademque ratio servetur, qua Romana utitur Ecclesia* >.

Verum, quemadmodum post Pontificium Pii IX Breve de Graduali, ad ipsam editionis adprobationem in dubium vocandam, controversiae pluries subortae ct obstacula sunt permota, ob quae Sacra Rituum Congregatio, die 14 Aprilis anno 1877, SUI mIIncris esse persensit editionem authenticam adserere, suoque suffragio penitus confirmare: haud aliter, post Aposlolicas etiam Leonis XIII Litteras, quin tinem contentionibus facerent, sibi adhuc integrum putaverunt nonnulli consilia et decreta negligere de instituto cantus ecclesiastici, constanti romanae liturgiae ratione et usu comprobati. Immo choricis Ecclesiae libris in lucem prolatis, totaque hac re ad exitum egregie perducta, largiores evasere disputationes : et, in conventu cultorum liturgici cantus anno 1882 Aretii habito, validius excitatae censurae eos moerore affecerunt, qui, in ecclesiastici concentus uniformitate, Apostolicae Sedi unice obtemperandum iurc meritoque existimant. Quum autem qui Aretium hanc ob causam contenderant, vota quaedam seu postulata dc eadem re non tantum in populum prodiderint, verum etiam Sanctissimo Domino Nostro Leoni XIII formulis concinnata exhibuerint, Pontifex idem, negotii gravitate permotus, ut sacrorum concentuum, potissimum vero Grcgoriani cantus, unitati et dignitati consuleret, vota illa seu postulata in examen adducenda assignavit peculiari Coetui ab se delecto quorumdam Patrum Cardinalium Sacris tuendis IVtibus Praepositorum. Qui, omnibus mature perpensis, exquisitisque insignium quoque virorum sententiis, sine ulla dubitatione decernendum censuerunt : < *Vota seu postulata ab Aretino Conventu superiore anno emissa, ac Sedi Apostolicae ab eodem oblata pro liturgico cantu Gregoriano ad vetustam traditionem redigendo, accepta uti sonant, recipi probarique non posse. Quamvis enim ecclesiastici cantus cultoribus integrum liberumque semper fuerit ac deinceps futurum sit, eruditionis gratia, disquirere quacnam vetus fuerit ipsius ecclesiastici cantus forma, variaeque eiusdem phases, quemadmodum de antiquis Ecclesiae ntibus ac reliquis sacrae Liturgiae partibus eruditissimi viri cum plurima commendatione disputare et inquirere consueverunt ; nihilominus eam tantum uti authenticam Gregonani cantus formam atque legitimam hodie habendam esse, quae, iuxta Tridentinas sanctiones, a Paulo V, Pio IX sa. me. et Sanctissimo Domino Nostro Leone XIII atque a Sacrorum Rituum Congregatione, iuxta editionem nuper adornatam, rata habita est et confirmata, utpote quae unice eam cantus rationem contineat, qua Romana utitur Ecclesia. Quocirca de hac authenticitate et legitimitate, inter eos, qui Sedis Apostolicae auctoritati sincere obsequuntur, nec dubitandum neque amplius disquirendum esse* ».

Attamen postremis hisce annis, diversas ob causas, pristinae difficultates iterum interponi, recentcsque immo concertationes instaurari visae sunt, quae vel ipsam quum huius editionis tum cantus, in ca contenti, genuinitatem aut infirmare aut penitus impetere aggrederentur. Neque etiam defuere qui ex desiderio, quo Pius IX et Leo XIII Pontifices Maximi ecclesiastici cantus uniformitatem summopere commendatam habuerunt, alios quoscumque cantus, in ecclesiis peculiaribus iampridem adhibitos, omnino vetari inferrent. Ad haec dubia satius enucleanda omnesque in posterum ambiguitates arcendas, Sanctitas Sua iudicium hac dc re deferendum constituit Congregationi ordinariae omnium Patrum Cardinalium, Sacris tuendis Ritibus Praepositorum: qui, in Coetibus ad diem 7 et 12 Iunii, nuper elapsi, convocatis, resumptis omnibus ad rem pertinentibus aliisque mox exhibitis mature perpensis, unanimi responderunt sententia : « *Servandas esse dispositiones sa. me. Pii IX in Brevi « Qui choricis * diei* 30 *Maii* ,1873 *Sanctissimi Domini Nostri Leonis Papae XIII in Brevi « Sacrorum concentuum » diei* /5 *Novembris 1878; ac Sacrorum Rituum Congregationis praescriptiones supra relatas* ». — Quod autem ad libertatem attinet, qua ecclesiae peculiares cantum legitime invectum et adhuc adhibitum possint retinere, Sacra eadem Congregatio plurimum hortatur omnes locorum Ordinarios aliosque ecclesiastici cantus cultores, ut editionem praefatam in sacra liturgia, ad cantus uniformitatem servandam, adoptare curent, quamvis illam, iuxta prudentissimam Sedis Apostolicae agendi rationem, singulis ecclesiis non imponat.

Facta autem de his omnibus per infrascriptum Cardinalem, Sacrorum Rituum Congregationi Praefectum, Sanctissimo Domino Nostro Leoni XIII fideli relatione, Sanctitas Sua de-

cretum Sacrae ipsius Congregationis ratum habuit, confirmavit, ct publici iuris fieri mandavit.

1875

Litt· S· C· de Pr°P- F· *9* ^'*94.*

du» ortauiM. — In occasione del centenario de' SS. Apostoli Pietro c Paolo solcnnizzato nel 1867 Pio IX di $. m. nominb una Commissione prelatizia, presieduta dal Cardinal Prefetto di Propaganda, ia quale Commissione tra lc altre cose ebbe puranco il compito di trattare *dellordine di precedent da osservarsi dai Patriarchi di riti diversi nella Cappella Pontificia,* ed émise un opinamento, chc, riferito neirildienza dcll' 8 Giugno 1867, fu approvato da Sua Santità, chc in altra (Jdienza dei 24 Settembre 1868 dichiarb, che la data approvazione fu *definitiva* c non già pel solo caso dclla solenne funzione dçl diccioitcsimo centenario dei ss. App. Pietro c Paolo, ma, come si deduce, per tutti i casi simili. La Commissione adunque discusse i *tre titoii di precedent* chc petevano allegarsi, cioè. 1. quello di *preferent di naÿonalità ;* 2. quello tratto dalla *dignità della Sede;* 3. quello dell'ciH-*ÿianità di promotione.* E quanto al *primo* titolo della *preferen\a di na\ionalità,* fu riconosciuto inammissibile, poichc la S. Scde non potrebbe tener conto nolle sue decisioni dellc gare nazionali, senza esporre l'unità dclla Chiesa a funeste scissioni, e senza contradire all'Apostolo, quando inculcava, chc nell'unico ovile di G. C. per la fede e pci battcsimo scomparisce ogni gclosia di nazionc ed ogni diversità tra giudeo c grcco, fra barbaro c scita (ad Galat. III. 28; ad Coloss. 1Π. Iî.). — Quanto al *secondo* titolo tratto dalla *dignità dclla Sede,* fu riconosciuto che in forza dei celebre canone *Antiqua,* emanato nel IV. Concilio Ecumenico Latcranesc, ed inserito nelle Decretali cap. 13. *de privilegiis,* un tal titolo non possa allegarsi, chc dai soli Patriarchi delle Sedi *Costantinopolitana, Alessandnna, Antiochena* c *Gerosolimitana.* In quanto poi agli altri Patriarch!, di più rcccnte istituzione, incardinaci a Sedi diverge dalle quattro or menzionate, la Commissione rifenne chc i medesimi debbano ncccssariamentc prender posto dopo il Patriarca Gcrosolimitano, c chc niuno di essi potendo vantare per titolo di prcccdcnza il privilegio dclla propria Sede, tutti debbano per ragione di Sede considcrarsi eguali fra loro. — Riguardo finalmcntc al *terto* titolo ďell unpanitd *di promotione,* inerendo alia massima sanzionata dalla S. C. dei Riti (decr. 6 Febbr. i63o) c da Bened. XIV (Constit. *Etsi pastoralis* per gl'ilalo-greci) la Commissione fu di unanime parere, chc anche fra i Patriarchi debba aversi riguardo alTazianitA di promozionc, *quando perb sieno pari tra loro relativamente alia dignità della Sede.* Quindi ne dedusse, che l'ordinc di precedence debba desumersi dall'anzianità di promozionc tanto nel caso chc più Patriarchi di rito diverso abbiano in titolo la stessa Scdc *privilegiata,* per es. Γ Antiochena, alia quale sono oggi simultancamcnte incardinati tre Patriarchi, cioè il maronita, il grecomclchita, cd il siro ; quanto nel caso più ovvio, c chc puô dirsi ordinario, di quei Patriarchi, qualunque sia il loro rito, i quali hanno Sedi diverse dalle quattro privilegiate.

1876

S. R. C. */7 Iulii 1894.* — t. An dc Sanctis liceat celebrare liturgico ritu, vel alio sacrae solemnitatis modo, centenaria commemoratio dici baptismatis ?

Dc centcntn· commcmoriiio· ncdici baphtnu· ti« Sanctorum.

2. An liceat sacerdoti pro sua privata devotione Tabernaculum aperire pro adorando Sacramento, precibus ad libitum fundendis ac postea illud claudere?

Dc aperiendo cx pnnta ďc<o tionc Tabernaculo Sbcfti Sacramenti.

3. An sit prohibitum Sanctissimam Eucharistiam fidelibus, iusta de causa, ante vel post Missam immediate distribuere?

De SS. Eucharist 13 ante Vtl poit Missam immediate diitnbucnda.

4. An uti liceat palla a superiori parte panno serico, aut ex auro vel argento, et acu depicto cooperta ?

Dc palla in 10· penon parte eaornata.

5. Num qui subdiaconatus Ordinem nondum recepit, subdiaconi munere fungi valeat in Missa solemni?

De clcnco nondum aubdiacono qui aubdiacoui munere fungitur.

R. Ad 1. Negative, ad mentem decreti generalis dici 19 Decembris 1893, confirmati a Summo Pontifice die 21 eiusdem mensis et anni.

Ad 2. et 3. Negative.

Ad 4. Permitti posse ; dummodo palla linea subnexa calicem cooperiat, ac pannus superior non sit nigri coloris, ncc referat aliqua mortis signa.

Ad 5. Affirmative ; dummodo clericali saltem tonsura sit initiatus, manipulum non ferat, et vera urgeat necessitas.

1877

S. C. S. Off. *18 Iulii t8of* --- KISHNAQUR — i. An possint baptizari filii infidelium in periculo, non vero in articulo mortis constituti.

Dc filiis infidelium in periculo monte baptizandi·.

2. An iidem possint saltem baptizari, quando non est spes cos denuo revisendi.

3. Quid si valde prudenter dubitetur, quod *ex infirmitate, qua actu afficiuntur,* non vivant, sed moriantur ante aetatem discretionis?

4. An baptizari possint filii infidelium in periculo vel articulo mortis constituti, de quibus dubitatur an attigerint aetatem discretionis, ct non adest opportunitas eos docendi in rebus fidei.

R. Ad i. 2 et 3. Affirmative.

Ad 4. Conentur missionarii eos instruere j co meliori modo, quo fieri possit ; secus baptizentur sub conditione.

1878

ik «crbi uci **Instructio S. C. EE. et RR. jr** /u- *lii ttigd.* — Sanctissimus Pater, Leo PP. Kill, cui apostolicum sacrae praedicationis ministerium adeo cordi est, utpote chnstiano populo, his praesertim temporibus, recte instituendo tantopere necessarium, magno quidem animi sui dolore accepit, in annuntiandis e suggestu fidei mysteriis multa peccari; complures scilicet, aliquot abhinc annis, eosque gravissimos, irrepsisse abusus in modum, quibus saepenumero sacra hodie praedicatio spretu digna aut saltem sterilis ac prorsus inutilis efficitur.

Abu tollendi. Quapropter antecessorum suorum vestigia premens, hanc S. Congregationem Episcoporum et Regularium causis dignoscendis praepositum iussit ad Italiae Episcopos, Praesulesque Religiosorum Ordinum sese convertere, eorumque vigilantiam ac zelum vehementer exciuie, ut quoad per ipsos fieri potest, huic incommodo remedium afferant, atque illud omnino removendum curent.

Augustis igitur Sanctissimi Patris praeceptis obsequens haec S. Congregatio Rmis Episcopis ac Regularium Ordinum, Coetuumque ecclesiasticorum Praesulibus hasce regulas omni diligentia studioque observandas exhibet.

Sacrorum ou- torum qualitate·. I# Primum quidem quod ad sacri oratonis personam attinet, caveant huiusmodi adeo sanctum ministerium ulli concredere, qui nec sincera Christiana pietate praeditus, nec fervido in Dominum nostrum Icsum Christum amore incensus sit; sine quo aliud profecto non esset orator, nisi *aut aes sonans aut cymbalum tinniens* (I. Cor. XIII. 1), nec unquam verum divinae gloriae ct salutis aeternae animarum zelum habere posset, qui solus et ratio impellens, ct finis ultimus cvangelicac praedicationis sit oportet.

Hacc vero Christiana pictas, sacris verbi dei praeconibus adeo necessaria, etiam in exteriori agendi ratione fulgeat necesse est, quae cum traditis c suggestu documentis pugnare non debet ; nec quidquam iidem praeseferre vulgare aut mundanum ; sed tales se exhibere, ut quisque illos existimet *ministros Christi et dispensatores mysteriorum Dei* (I. Cor. IV, 1.): *secus enim,* ut S. Thomas Aquinas animadvertit, *si doctrina est bona, et praedicator malus, ipse est occasio blasphemiae in doctrinam Dei,* (Comment, in Matth. V).

Cum pietate vero et Christiana virtute etiam scientia sacra coniunctim socianda est ; quum apprime compertum sil, atque assidua experientia comprobatum, praedicationem vere sapientem, rite ordinatam ac fructuosam ab iis, qui bonis studiis, praesertim vero sacris, instructi non sint, frustra expectari ; eosque cuidam, qua praestant, naturali loquacitati fidentes, qui nihilum (aut parum admodum) se praeparent, pulpitum ascendere.

Hi nimirum nil aliud conficiunt, quem acrem verberant, divinoque verbo contemptum irrisionemque, quin id fortasse advertant, misere conquirunt: quibus idcirco iure merito congruit minax illud divinum effatum: *Quia tu scientiam, repulisti ego repellam te ne sacerdotio fungaris mihi* (Os. IV. 6.).

meata, *2.* Postquam igitur sacerdos (non vero ante) quas recensuimus dotes sibi comparaverit, tum solum RrTii Episcopi et Regularium Ordinum Praesules magnum divini verbi praedicandi ministerium eidem concredere poterunt : sed tamen continenter advigilantes, ut iis dicendis rebus inhaereat orator, quae sacrae praedicationi proprie convenant. Hae quidem res (quae materia propria sunt sacrae praedicationis) his divini Redemptoris verbis ċontinentur *Praedicate Evangelium..... Docentes eos servare omnia quaecumque mandavi vobis,* (Matth. XXXIII. 20). Quae verba enarrans Angelicus Ductor scribit: < Praedicatores debent illuminare in credendis, dirigere in operandis, vitanda manifestare: et modo comminando, modo exhortando, hominibus salutaria praedicare ». (Loc. supr. citato). Et S. Trident. Concilium: < Annuntiantes eis vitia, quae eos declinare, et virtutes, quas sectari oportet, ut poenam aeternam evadere, ct coelestem gloriam consequi valeant » (sess. V. c. 2. de Ref.). Sed multo amplius a summo Pontifice Pio IX, id declaratum fuit haec scribens (Litt. encyclic. 9 Novembris 1846): « Non semetipsos, sedChri- < stum crucifixum praedicantes , sanctissimae « nostrae Religionis dogmata et praecepta, iu- « xta catholicae Ecclesiae ct Patrum doctri- « nam, gravi ac splendido orationis genere, < populis clare aperteque annuncient : peculia- « ria singulorum officia accurate explicent; o- ı mnesque a fiagitiis deterreant, ad pietatem « inflamment, quo fideles Dei verbo salubriter < refecti, vitia omnia declinent, virtutes secten- « tur, atque ita aeternas poenas evadere, et < coelestem gloriam consequi valeant ». Ex quibus omnibus manifesto liqueat, Symbolum, Decalogum, Ecclesiae praecepta, Sacramenta, virtutes et vitia, varia hominum officia pro conditionis cuiusque varietate, hominis novissima, aliasoue id genus aeternas veritates ordinariam debere sacrae praedicationis materiam constituere.

3. Atqui haec gravissima argumenta a multis divini verbi praeconibus indignum in modum negliguntur: qui quidem quaerentes quae sua sunt, non quae lesu Christi; ac probe noscentes, hasce materias ad popularem auram,

quam expetunt, sibi conciliandam magis prae aliis idoneas nequaquam esse, eas omnes, praesertim in concionibus quadragesimalibus, et quibusdam aliis celebrioribus anni solcmnitatibus, consulto praetereunt : unaque cum rebus earum nomina permutantes, antiquis concionibus novum aliquod genus praedicationis sufficiunt, quas morales collationes, falso sensu acceptas, vocant; quibus mens auditorum, vel potius phantasia, otiose permulceatur, non vero voluntas salubriter permoveatur, pravique reformentur mores. Hi nimirum non advertunt, conciones quidem morales omnibus, polcmicas vero collationes plerumque paucis prodesse ; atque hos ipsos paucos, si accuratius fuerint bonis moribus instructi, seu si diligentius adiuti, quo maiori castitate, animi demissione, atque obedientia erga Ecclesiae auctoritatem praediti sint, id unum sufficeret, ut mentem innumeris contra fidem erroribus immunem, et ad veritatis lucem suscipiendum paratiorem haberent: errores enim circa religionem, praesertim inter catholicos populos magis ab effrenatis animi cupiditatibus, quam a quibusvis mentis aberrationibus plerumque originem ducunt ; iuxta quod scriptum est : *De corde exeunt cogitationes malae.... blasphemiae....* (Matth. XV, 19.), et in Psalmo XIII v. 1. *Dixit insipiens in corde suo non est Deus.* ‹ *In corde suo, inquit Regius Psaltes* (sapienter hic adnotat S. Augustinus), *non vero in mente sua* ».

4. Nec vero ideo collationum polcmicarum usum damnandum existimamus, quae si recte perficiantur, et ipsae admodum utiles, imo ctiam necessariae, tot inter errores contra religionem quoque sparsos, quandoque esse possunt. Sed omnino a Christianis suggestibus vaniloquia illa arcenda sunt, quae de thcorclicis potius rebus, quam practicis, pertractant; dc civilibus potius, quam religiosis; maioris videlicet speciei, quam fructus ; quae proinde ephemeridum palaestris, aulisque academicis apta forte erunt ; at vero a loco sancto prorsus absona.

Quod vero ad illas polcmicas collationes attinet, quae religionis ab adversariorum impugnationibus defensionem spectant, sunt eae quidem identidem necessariae, at cuiusvis humeri onus non sunt, sed solummodo robustiorum. Imo ipsi maxime strenui oratores magna debent prudentia uti : huiusmodi enim apologiac in iis tantummodo locis, iisque temporibus, atque iis auditoribus faciendae sunt, qui vere illis egeant, et a quibus aliquod spirituale emolumentum rcipsa sperari possit : cuius rei indices maxime omnium competentes, locorum quorumlibet Episcopos esse manifeste paret. Has vero apologias ca decet ratione fieri, ut earum demonstratio in doctrina ucra potius, quam in humanis seu naturalibus argumentis, solidissime fundetur: tali demum sapientia ac perspicuitate elaborari, ut periculum evitetur, ne in quorumdam auditorum mentibus altius defixi errores inhaereant, quam oppositae veritates, magisque percellant animos obiccta, quam responsa. Praesertim vero cavendum est, ne frequentior, quam par est, harum collationum usus aestimationi noceat ct desiderio moralium concionum, quasi vero istae inferioris oçdinis ac minoris momenti sint, quam polemicae ; ac proinde praedicatorum ct auditorum vulgo relinquendae: dum contra omnino constat, moralem praedicationem fidelium universitati longe maxime necessariam esse, ncc nobilitate a polemica vinci: ac proinde ctiam valentiores ct celebriores oratores in auditorum conspectu quantumlibct electissimo ac frequentissimo hanc deberent, saltem aliquando, sincero zelo exercere. Quod nisi fiat, frequentes isti auditores semper de erroribus disserere audient, qui saepenumcio in iis, qui intersunt, nequaquam reperiuntur ; nunquam vero de culpis vitiisque, quae in hisce potius auditoribus, quam fortasse in aliis, profecto vulgaribus, abundare solent.

Observanda io thematum tractatione.

5. At vero si plcriquc in thematum tractandorum selectione abusus deflentur, plcrique alii ct quidem haud minus graves, sunt in ipsa thematum tractatione deplorandi. Circa quam haec praeclara documenta tradit idem S. Doctor Aquinas (loc. cit.): ‹ Ut vere sit lux mundi, ‹ tria debet habere praedicator verbi divini: « primum est stabilitas, ut non deviet a ve- « ritate: secundum est claritas, ut non doceat ‹ cum obscuritate : tertium est utilitas (seu re- ‹ cta intentio), ut quaerat Dei laudem, ct non ‹ suam ». Sed heu. triste infortunium! Plerarumque hodie concionum forma non solum ab evangelica perspicuitate ct simplicitate longe abest, quam illa constanter praeseferret ; sed etiam obscuris ambagibus tota obvolvitur, ct in abstrusis argumentis, communem populi captum excedentibus, versatur, ut illud propheticum effatum in mentem subeat hic opportune repetendum : *Parvuli petierunt panem et non erat qui frangeret eis* (Thren. IV. 4).

Quod autem peius est, ille divinus character concionibus abest, ijle christianac pietatis habitus, illa S. Spiritus unctio, per quam praeco evangelicus semper de se ipso profiteri et possit, ct debeat : *Sermo meus et praedicatio mea non in persuasibilibus humanae sapientiae verbis; sed in ostensione spiritus et virtutis.* (I. Cor II. 4). Hi contra persuasibilibus humanae sapientiae verbis ferme unice innixi, verbum Dei, parvi aut nihili pendunt: Sacram videlicet Scripturam, quae quidem praecipuus sacrae eloquentiae fons sit oportet : quemadmodum summus Pontifex super Cathedram Petri sedens, nuper gravissimis verbis, quae huc referre opportunum putamus , edocebat : (In Encycl. De ftudio S. Scripturae, 18 Novembris 1893). « Haec propria et singularis Sa- « erarum Scripturarum virtus a divino afflatu « Spiritus Sancti profecta, ea ést quae oratori sacro auctoritatem addit, apostolicam praebet dicendi libertatem, nervosam victricemque tribuit eloquentiam. Quisquis enim divini verbi spiritum et robur eloquendo refert, ille non loquitur *in sermone tantum, sed et in virtute, et Spiritu Sancto, et in plenitudine multa* (I. Thcss. I, 5). Quapropter ii dicendi sunt praepostere improvideque facere, ‹ qui ita conciones de religione habent, et praecepta divina enunciant, nihil ut fere afferant, nisi humanae scientiae et prudentiae verba, suis magis argumentis, quam divinis innixi. Istorum scilicet orationem quantumvis nitentem luminibus, languescere et frigere necessc est, utpote quae igne carcat sermonis Dei, camdcmque longe abesse ab illa, qua divinus sermo pollet virtute : *Vivus est enim sermo Dei et efficax, et penetrabilior omni gladio ancipiti, et pertingens usque ad divisionem animae ac spiritus.* (Hcbr. IV. 12). Quamquam hoc ctiam prudentioribus assentiendum est, inesse m sacris Litteris mire variam ct uberem, magnisque dignam rebus eloquentiam : id quod Augustinus pervidit, diserteque arguit (De Doctr. Chr. IV, 6, 7), atque res ipsa confirmat, ct praestantissimorum in oratoribus sacris testimonium qui nomen suum assidue sacrorum Bibliorum consuetudini, piaeque meditationi se praecipue debere, Deo grati affirmarunt ».

6. En igitur sacrae eloquentiae potissimus fons, sacra Biblia. Sed isti Evangelii praecones dicti, temporum nostrorum ideis ac moribus imbuti, neglecto per summum nefas fonte aquae *vivae,* cx humanae sapientiae *asternis dissipatis* suam eloquentiam hauriunt : potius quam divinitus inspiratas sacrorum Librorum sententias afferant, aut sanctorum Patrum, aut Conciliorum, auctores quamplurimos, eosque profanos, novissimos, atque etiam viventes, testes adducunt ; quorum sententiae affatim ambiguas interpretationes, ct quandoque ctiam valde periculosas, saepe saepius admittunt. ‹ Estctiam « pessimus sacrae eloquentiae abusus, religiosa « themata unice ob praebentis vitae rationes,quin « dc futura vcl mentio fint, passim pertractare: « commoda recensere a Christiana religione mundo allata, ct officia dissimulare: divinum ‹ Redemptorem uti egregium φιλάνθρωπον pingere, et Eius, ut ludicis aeterni, iustitiam praeterire. Exiguus exinde huiusmodi praedicationis fructus : ex qua forte mundanus quisque homo persuasus exit, se, quin mores corrigat, dummodo in Christum credat, probum Christianum fore ». (Card. Bausa Archicp. Florent, ad iuv. cler. 1893).

Sed quid istorum hic fructus refert? Hic profecto non est id quod ipsi in primis expetunt : auditoribus blandiri exoptant, quibus *pruriunt aures* (II. Tim. IV. 3.); et dummodo templa stipati videant, eorum parvi interest animas fructu vacuas permanere. Proinde nunquam de peccato disserunt, nunquam de hominum novissimis, numquam denique dc aliis veritatibus gravissimis, quae auditores salubriter *contristare ad poenitentiam* possent (II. Cor. VII. 9.); sed solummodo *placentia* loquuntur (Is. XXX. 10.): atque hoc idem faciunt eloqucnliâ quadam potius tribunitiû, quam apostolica; magis profana quam sacra, quae complures manus plaususque ipsis comparat, a S. Hieronymo graviter reprobatos, cum ad Nepotianum scriberet : *Docente te in ecclesia, non clamor populi, sed gemitus suscitetur: auditorum lacrymae laudes tuae sint.* Ex quo fit, ut eorum praedicatio, ita in templo, sicut alibi, theatrali quadam aura circumfusa appareat, quae eam omni sacro charactere expoliat, omnique spirituali efficacia destituit. Exinde item in populo, imo ctiam in plcnsque e clero, adeo depravatus gustus divini verbi, et exsurdatum palatum: exinde tandem piorum scandalum, perversorum atque incredulorum nulla aut parva emendatio : qui quamvis interdum in templa, huiusmodi *placentia* verba audiendi causa, praesertim vero si sonoris illis ac magnificis nominibus *civili progressu, patria, recenti nostrorum temporum scientia,* aliisque id genus, allecti profuse confluant, postquam oratorem fragorosis plausibus fuerint prosequuti, oh! iste, aientes, verum ac legitimum condonandi callet modum! e templo exeunt quales illuc intraverant, sicut ludaei, qui *omnes quidem mirabantur, sed non omnes convertebantur.* (S. Augustinus in Matth. XIX. 15.).

7. Haec igitur S. Congregatio quum, supremis Romani Pontificis praeceptis obtemperans, tot tamque gravibus sacrae praedicationis corruptelis consuetudine inductis remedium afferre omnino velit, omnes RtTios Italiae Episcopos, Generales coenobitarum Praesules, atque omnes ecclesiasticorum coetuum Rectores compellat, ut in easdem apostolica animi fortitudine insurgant, atque iisdem penitus extirpandis sedulo dent operam.

Quinam ad *aerae praedicationi* orticium atstimcodi.

Itaque memores, se iuxta sacrosancti Cone. Trident, praescriptum (sess. V. cap. 2. de Ref.) *viros idoneos ad huiusmodi praedicationis officium assumere* addictos esse, hac in re quam maximam diligentiam curamque adhibeant. Si quidem sacerdotes designandi ad suam ipsorum dioecesim peilineant, iis adeo augustum ministerium, *nisi prius,* sive per examen, sive alio quolibet opportuno modo, *de vita, de scientia , de moribus comprobati fuerint* (C. T. loc. cit.) nequaquam concredant. Si vero illi ad aliam dioecesim spectent, neutiquam Episcopi in sua condonaturos admittant, praesertim vero occurrentibus quibusdam solemniori-

bu» anni solemnitatibus, nisi proprii Episcopi, scu Praesulis, litteras ostendat, quae et sacerdotem bonis moribus praeditum, et huic officio idoneum esse restentur.

Generales item cuiusvis religiosi Ordinis, Societatis, Congregationis Praesules nemini c sacerdotibus sibi subditis publice condonari, inscio loci Episcopo, permittant ; coque minus decet, traditis testimonialibus litteris illos quoque mittere, ut Episcopis se sistant, nisi prius accurate inquisicrint, et certissime optimam noverint sacerdotum corumdem ct moralem vivendi, ct consuetam condonandi rationem.

Qoid 'pr/cd!ci" nooc romo» rc- »c ferant.

Si vero cuiuslibet dioecesis Episcopus, post- 4uam aliquem sacerdotem, litteris huiusmodi a sujs commendatum ad Dei verbum praedicandum in propria dioecesi exceperit, eumque deinceps in sacro ministerio peragendo ab normis monitisque hic per nos traditis aberrantem conspexerit, opportune primum eumdem admoneat, ut si fieri possit, quam primum resipiscat : quod nisi sufficiat, ab officio illico removeat, poenis etiam canonicis, si necessitas urgeat, adhibitis.

Ceterum quoniam haec Congregatio Reverendissimorum Episcoporum, et Praesulum religiosis quibusvis Ordinibus praepositorum, diligentiae ac zelo sc tuto fidere posse probe novit, idcirco per ipsos praecipue fore confidit, ut haec nova recensque Dei verbum annunciandi, scu potius adulterandi, ratio quam primum reformatam se prodat: ct sacra ipsa praedicatio, vanis verborum lenociniis amotis, augusto ac nativo suo splendori, supernatural! simul efficacia denuo suscepta, in Dci laudem, aeternam animarum salutem, ac spiritualem Ecclesiae totiusque Christiani Orbis utilitatem, lendem aliquando restituatur.

1879

vΓΛΓΛ,'ρο·" j!?» ⌐ sancti < Qt de<i»·

Decr· S. R. C. *14 Aug. 1894.* — Inter Constitutiones Romanorum Pontificum ac Sacrac R tüUin Congregationis decreta, quae edita fuere pro moderando cultu Servorum Dci, qui cum fama sanctitatis vel martyrii decesserunt, sed inter Beatos aut Sanctos ab Apostolica Sede adhuc relati non sunt, nonnulla ad eorum imaginum sive in templis, sive in publicis oratoriis appositionem pertinent. Recenter etiam cum Vicarius Apostolicus Districtus occidentalis Scotiae retulisset, in vitris coloratis, quibus templorum fenestrae decorantur, praefatas imagines interdum depingi ; Sacra eadem Congregatio, per decretum in una Vicinitus Apostolici Districtus occidentalis Scotiae diei 24 Martii i860 editum, hunc morem minime approbandum censuit. Vcrumtamen cum non raro, nedum in eiusmodi vitris, sed etiam in templorum parietibus facta ac gesta repraesententur, quorum Dci famuli, vcl praecipui actores, vel pars aliqua fuerunt: dubitatum est, num prohibitio illa etiam ad historicas huiusmodi repraesentationes sese porrigat.

Rc itaque maturo examini subiecta, auditisque votis virorum in sacra theologia et in ecclesiastica quoque archaeologia praestantium, Sacra Rituum Congregatio, referente Eminentissimo et Rrfio Domino Cardinali eidem Praefecto, in Ordinariis Comitiis, subsignata die ad Vaticanum habitis, respondendum censuit:

Imagines virorum ac mulierum, qui cum fama sanctitatis decesserunt, sed nondum Beatificationis aut Canonizations honores consecuti sunt, neque altaribus utcumque imponi posse, neque extra altaria depingi cum aureolis, radiis aliisve sanctitatis signis ; posse tamen eorum imagines vel gesta ac facta in parietibus ecclesiae, scu in vitris coloratis exhiberi, dummodo imagines illae neque aliquod cultus vel sanctitatis indicium praeseferant, neque quidquid profani aut ab Ecclesiae consuetudine alieni.

1880

Decr. Gen. S. R. C. *14 Aug. 1894.* — Non semel a Sacra Rituum Congregatione exquisitum fuit: Utrum, et quomodo solemnis professio, aut votorum renovatio, quae in plerisque religiosis tam virorum quam mulierum Congregationibus locum habet, intra Missam peragi valeat. Porro in peculiaribus casibus non una cademque fuit responsionis ratio, quin umquam generale decretum hac de re editum fuerit. Quapropter, ad omnem ambiguitatem de medio tollendam, et uniformitatem inducendam, eadem Sacra Rituum Congregatio, referente Emincntissimo et Rrtio Domino Cardinali eidem Praefecto, cunctis mature perpensis, atque iis praesertim, quae in Bulla s. m. Gregorii Papae XIII « *Quanto fructuosius* », data calendis Februarii 1583 pro approbatione Constitutionum Societatis Iesu, hac dc rc continentur, in ordinariis Comitiis subsignata dic ad Vaticanum habitis, sequentem methodum servari posse constituit: « Celebrans profitendum vota excepturus, sumpto Sanctissimo Eucharistiae Sacramento, absolutu confessione ac verbis quae ante fidelium Communionem dici solent, sacram Hostiam manu tenens, ad profitentes sese convertet: hi vero singuli, alta voce, professionem suam legent, ac postquam quisque legerit, statim SSrhum Eucharistiae Sacramentum sumet. In renovatione autem votorum , celebrans ad altare conversus exspectet donec renovantes votorum formulam protulerint ; qui, nisi pauci sint, omnes simul, uno praccuntc, formulam renovationis recitabunt, ac postea ex ordine SSrtium Corpus Domini accipient. Haec tamen methodus, cum recepta fuerit, in respectivis Congregationum Consli-

turionibus minime apponenda est. Non obstantibus quibuscumquc particularibus decretis in contrarium facientibus, quae prorsus revocata atque abrogata censeantur. SSrnus D. N. sententiam S. C. approbavit (t).

188x

Dc di»linctlone inter (cita primani ct aecundahi in duplicibut minortbuact «cmidnplictbua.

S. R. C. *14. Aug.* — An distinctio inter primaria et secundaria festa, vi decreti generalis diei 27 Iunii 1893, confirmati a Summo Pontifice dic 2 Iulii eiusdem anni, sola rcspiciat duplicia primae ct secundae classis, ac duplicia maiora ; vel etiam duplicia minora ac semiduplicia, tam in occursu, quam in concursu, et in repositione.

R. Negative, ad primam partem ; Affirmative, ad secundam; ac decreta quaecumque particularia in contrarium facientia per illud generale superius memoratum uti revocata ac nullius roboris habenda esse.

1882

ClfCA er,cc!i0‘ minum in ecclc-

Ex Litt. S. C. de Prop. F. *to OctobrtS I094.* — (AD Ep. MANOALORBN.) — Esaminato il dubbio da Lei proposto intorno alia erezione della Confratcrnita dei Carmine nella chiesa dellc carmelitanc scalze, ccco quanto debbo significare alla S. V. — La S. C. dei Vcscovi e Regolari ir> data 9 Novembre t 595 decise riguardo aile confraternité crettc in chiese di monache ; *non placet S. Congregationi ut in monasteriis monialium sub quovis titulo instituantur confraternitatcs laicorum, ad tollenda quamplurima quae exinde oriri possunt incommoda; imo praecipit ut erectae tollantur, secus transferantur.*

Portanto qualora trattisi di vera Confrate»·-nita, non puô questa S. C. dare al caso da V. S. proposto altra soluzione diversa dalla teste riferita. Che sc si traitasse non di vera confraternité ma di scmplice ascrizione dei fcdeli alio scapolare, ritenendonc le religiose un apposito registro, allora soltanto si potrebbe tollerare ; massime sc il diritto d’iscrizione riguardnsse le sole donne.

1883

inj\anda et ‚u‘

Const Leonis PP. XIII. *3o Nov. 1894.* — Orientalium dignitas Ecclesiarum , pervetustis rerum monumentis cisque insignibus commendata, magnam habet toto chrisliano orbe venerationem et gloriam. Apud illas enim, inita benignissimo Dei consilio humanae redemptionis primordia, celeriter ad ea properavere incrementa , ut laudes aposlolatus et martyrii, doctrinae ct sanctitatis primo honore floruerint, primam saluberrimorum fructuum laetitiam ediderint. Ex illis autem perampla beneficiorum vis in ceteros late populos mire profluxit ; quum beatissimus Petrus, princeps apostolici ordinis, multiplicem erroris vitiique pravitatem disjecturus, lumen ventatis divinae, evangelium pacis, Christi libertatem in dominam gentium urbem caelesti numine intulit. — At Ecclesiis orientalibus Romana potissimum , ecclesiarum omnium caput, sane quantum honoris et caritatis inde a memoria apostolica tribuere consuevit et quam fideli obsequio vicissim laetari: easdemque, per varia deinde atque acerba tempora, nequaquam ipsa destitit, providentia et benefactis, a iacturis erigere, devinctas retinere, revocare discordes. Neque ultimum illud fuit vigilantiae officium, ut proprias cuiusque orientalis gentis consuetudines sacrorumque rationes, quas pro potestate et sapientia sua legitimas edixisset, integras in eis perpetuo custodiret ac tueretur: cuius rei documento multa sunt quae Decessores Pontifices, cum primis Pius IX fel. rec., vcl suis ipsi actis vel per sacrum Consilium chrisliano nomini propagando prudentissime ccnsucrunt. — Non minore permoti Nos adductique studio, sub ipsa pontificatus initia, ad Christianas Orientis nationes oculos peramanter convenimus. Maturavimus quidem conferre curas ad earum allevandas necessitates, aliasque sumus deinceps occasiones nacti actuosae benevolentiae testandae: sed nihil profecto antiquius sanctiusquc fuit neque est, quam animis cum Sede Apostolica obstrictis, adeo in cis ardorem excitare et fecunditatem fidei, ut ad maiorum excellentiam et laudem exemplis renovatis nitantur. Iam licuit aliquot adiumenta Ecclesiis illis afferre. – Collegium hac ipsa in Urbe clericis armeniis et maronilis instituendis, itemque Philippopoli et Hadrianopoli pro bulgaris, condidimus ; Athenis Leonianum condendum decrevimus; etiam seminario sanctae Annae, quod Hierosolymae, cleri gracci melchitae educendi causa, coeptum est, maiorem in modum favemus. In eo praeterea sumus ut syrorum numerum in alumnis Collegii Urbaniani augeamus; utque Athanasianum graecorum ad pristinum restituamus institutum, quod Gregorius XIII, munificus auctor, sapienter voluit, unde viri extiterunt clarissimi. Plura vero in hoc similique genere experiri Nos atque efficere posse, eo nunc vehementiore voluntate exoptamus, postquam, aspirante Deo, consilium iamdiu meditatum perfecimus appellandi singulari epistola principes et populos universos ad felicem tidci divinae unitatem.

Rominotu m Pontibcum Cavor erga Eccleaia· orientales.

(1) Quaesitum est an hoc decretum : « vi obligandi « polleat penes quaslibet Religiosas utriusque sexus ■ Congregationes jk Et S. R. C. *Iunii 1896)* respondit: « Affirmative, ubi vota nuncupantur vcl renovan- ■ tur intra Missam ».

Nempe inter Christianas gentes calamitose divulsas, primo loco orientales vocare, adhortari, obsecrare contendimus, quanta maxima potuimus apostolica et paterna caritate. Inchoatam spem quotidie magis foveri pcriucundum accidit Nobis, ccrtumque est, opus tam salutare enixius insistere; ut, quidquid ex Apostolicae Sedis providentia expectari possit, admodum expleamus, quum submovendis simultatis vel suspicionis causis, tum optimis quibusque reconciliationis praesidiis admovendis. – Praestantissimum id esse existimamus, ad incolumitatem disciplinae orientalium propriae , cui valde semper tribuimus, animum curasque adiicerc. Qua in re iam Nos clericorum ephebeis earum gentium proxime conditis hanc etiam dedimus praescriptionem , dabimus eamdem condendis, ut maxima religione ritus colant et observent suos, in cisquc cognitionem usumque alumni capiant. Siquidem in rituum orientalium conservatione plus inest quam credi possit momenti. Augusta enim, qua varia ea rituum genera nobilitantur, antiquitas, et praeclaro est ornamento Ecclesiae omni, et fidei catholicae divinam unitatem affirmat. Inde enimvero, dum sua praecipuis orientis Ecclesiis apostolica origo testatior constat, apparet simul et enitet earumdem cum Romana usque ab exordiis summa coniunctio. Neque aliud fortasse admirabilius est ad *catholicitatis* notam in Ecclesia Dei illustrandam, quam singulare quod ei praebent obsequium dispares caeremoniarum formae nobilesque vetustatis linguae, ex ipsa Apostolorum et Patrum consuetudine nobiliores; fere •d imitationem obsequii lectissimi quod Christo, divino Ecclesiae auctori, exhibitum est nascenti, quum Magi cx. variis orientis plagis devecti *venerunt.., adorare eum* (Maith. II, 1-2). ––Quo loco illud apte cadit animadvertisse, quod sacri ritus, tametsi per sc instituti non sunt ad dogmatum catholicorum evincendam veritatem, eadem tamen viva propemodum exprimunt splcndideque declarant. Quapropter vera Christi Ecclesia, sicut magnopere studet ea custodire inviolata quae, utpotc divira, immutabilia accepit, ita in usurpandis eorumdem formis nonnunquam concedit novi aliquid vel indulget, in iis praesertim quae cum venerabili antiquitate conveniant. Hoc etiam modo ct eius vitae nunquam senescentis proditur vis, ct ipsa magnificentius Christi sponsa excellit, quam sanctorum Patrum sapientia veluti adumbratam in effato agnovit davidico : *Astitit regina a dextris tuis in vestitu deaurato, circumdata varietate.... in fimbriis aureis, circumamicta varietatibus* (Ps. XLtv). Quoniam igitur haec rei liturgicae disciplinaeque orientalis iure probata varietas, praeter celeras laudes, in tantum decus utilitatcmquc Ecclesiae convertitur, eo non minus pertineant muneris Nostri partes oportet, recte ut sit consultum, ne quid incommodi imprudenter obrepat ab occidentalibus Evangelii administris, quos ad eas gentes Christi curitas urgeat. — Rata quidem permanent quae in hoc Benedictus XIV, Decessor Noster illustris , sapienter provideque decrevit per Constitutionem *Demandatam,* in forma epistolae , die datam xxiv decembris anno mdccxliii, ad Patriarcham Antiochenum graecorum melchitarum omnesque eiusdem ritus Episcopos eidem Patriarchae subiectos. Verum, aetatis decursu non brevi, novatis per ea loca rerum conditionibus, atque latinis missionariis Institutisque ibidem multiplicatis, factum est ut peculiares quaedam Apostolicac Sedis curae in eadem causa exposcerentur : quod certe peropportunum fore, crebra per hosce annos occasione Nosmetipsi cognoramus, et desideria aequissima confirmaverant Venerabilium Fratrum in oriente Patriarcharum, non semel ad Nos delata. Quo aucem totius negotii apertius pateret summa , aptioresque providendi rationes definirentur, eosdem Patriarchas haud ita pridem in Urbem advocare placuit, quibuscum communicaremus consilia. Tum eos, una cum nonnullis Dilectis Filiis Nostris R. R. E. Cardinalibus, coram ad deliberandum frequenti congressione habuimus. – Iis autem rebus omnibus, quae communiter propositae et agitatae sunt, meditate perpensis, induximus animum certa quaedam eiusdem Benedictinae Constitutionis praescripta, congruenter novis carum gentium temporibus, explicatiora facere et ampliora. In quo praestando, hoc tamquam principium cx ipsa deprompsimus, sacerdotes nempe latinos eo tantum consilio ab Apostolica Sede in illas regiones mitti, ut sint Patriarchis et Episcopis *in adiutorium et levamen;* cauto propterea *ne utendo facultatibus sibi concessis, eorum iurisdictioni praeiudicium inferant, et numerum subditorum imminuant* (Const. *Demandatam n. rj) :* cx quo perspicuum extat quibus legibus officia eorumdem latinorum ad hierarchiam orientalem sint temperanda. Itaque rerum capita quae sequuntur visa sunt in Domino praescribenda ct sancienda, ut facimus, Apostolica fulti auctoritate; iam nunc declarantes velle Nos atque edicere ut eadem Benedictina decreta, quae dc graecis melchitis primitus data sunt, fideles omnes cuiusvis in oriente ritus universe attingant.

Quanti ait momenti ritaum ontntahum con•erratio.

1. Missionarius quilibet latinus, e clero sacculari vel regulari, qu: orientalem quempiam ad latinum ritum consilio auxiliove inducat, praeter *suspensionem a divinis* quam *ipso facto* incurret, ccterasquc poenas per eamdem Constitutionem *Demandatam* inflictas , officio suo privetur et excludatur. Quae praescriptio ut certa ct firma consistat, exemplar eius patere vulgatum apud latinorum ecclesias iubemus.

be ofikil· ml·· •ronAnomcD latutor· erp orUnfaica.

2. Ubi desit proprii ritus sacerdos cui Patriarcha orientalis mandet spiritualem suorum administrationem, ibi eorum curam suscipiat promu^httem cl mutationem,

parochus alieni ritus qui easdem atque ipsi species, a/.ymum vel fermentatum, ad consecrandum adhibeat ; anteferatur qui eas adhibeat ritu orientali. — Fidelibus autem sit facultas communicandi utrovis ritu, non eis tantummodo locis ubi nulla ecclesia nec sacerdos sui proprii ritus habeatur, prout a sacro Consilio Christiano nomini propagando decretum est die xviu augusti anno mixxcxgiii, verum etiam ubi, propter longinquitatem ecclesiae suae, non eam possint, nisi cum gr^vi incommodo, adire: de quo Ordinarii esto iudicium. Idque fixum resideat, cum qui alieno ritu vel diu communicaverit, non propterea censendum mutasse ritum, sed in ceteris officiis omnibus perseverare parocho suo addictum (1).

3. Sodalitates Religiosorum latinae , quae iuventuti instituendae in oriente dant operam, si quo in collegio alumnos ritu orientali non paucos numerent , sacerdotem eiusdem ritus, Patriarcha consulto, apud se habeant ipsorum commodo alumnorum, ad Missae sacrificium, ad sacram synaxim, ad catechesim patria lingua impertiendam ritusque explicandos; aut saltem diebus dominicis ceterisque de praecepto occurrentibus festis talem sacerdotem arcessant, ca officia praestiturum. Quam ob causam eisdem Sodalitatibus quaevis privilegia, etiam speciali mentione digna, quibus gaudeant ut alumni orientalis ritus, quamdiu in collegiis ipsarum degant, latinum sequantur, adempta esse omnia edicimus: de ritualibus autem abstinentiis servandis moderatores cum religiosa aequitate videant. — Item alumnis externis prospiciatur : quos ad proprias ipsorum ecclesias seu curias remitti aut perduci oportebit, nisi videatur eos cum internis ad eiusdem ritus officia admittendos.

4. Eadem praescripta transferenda sunt, quoad fieri possit, ad Religiosarum Sodalitates puellis educandis in asceteriis scholisque deditas. Quod si qua immutatio per tempora et res opportuna inciderit, ea non ante fiat quam Patriarchae consensus accesserit ct venia Apostolicac Sedis.

5. Nova, ritu latino, iuventutis collegia vel domus Religiosorum utriusvis sexus ne in posterum aperiantur, nisi Apostolica Sede rogata ct consentiente.

6. Presbyteris tum latinis tum orientalibus, neque in suis, neque in alieni ritus ecclesiis, fas est quemquam absolvere a casibus qui suis cuiusque Ordinariis sint reservati, nisi facultate ab eisdem permissa: qua in re quodvis privilegium, vel speciali mentione dignum, prorsus revocamus.

7. Orientalibus qui ritum latinum, etiamsi ex potificio rescripto, susceperint, revertere ad pristinum, Apostolica Sede exorata, licebit.

8. Mulieri latini ritus quae viro nupserit ritus orientalis, aeque ac mulieri orientali quae nupserit latino, integrum erit ut ad ritum viri, ineundo vel durante matrimonio, transeat: matrimonio autem soluto, resumendi proprii ritus libera erit potestas.

9. Quicumque orientalis, extra patriarchale territorium commorans, sub administratione sit cleri latini, ritui tamen suo permanebit adscripts ; ita ut, nihil diuturnitate aliâve causa ulla suffragante, recidat in ditionem Patriarchae, simul ac in eius territorium revenerit.

to. Nulli, utriusvis sexus, Ordini vel Instituto religioso latini ritus, quemquam orientalem inter sodales suos fas erit recipere, qui proprii Ordinarii testimoniales litteras non ante exhibuerit.

11. Si qua ex dissidentibus communitas vel familia vel persona ad catholicam unitatem venerit, conditione vehit necessaria interposita amplectendi latini ritus, huic ritui remaneat ea quidem ad tempus adstricta, in eius tamen potestate sit ad nativum ritum catholicum aliquando redire. Si vero eiusmodi conditio non intercesserit, sed ideo ipsa communitas, familia, persona a latinis presbyteris administretur quia desint orientales, regrediendum ipsi erit ad ritum suum, statim ut sacerdotis orientalis fuerit copia (2).

(2. Matrimoniales et ecclesiasticae, quaecunique sint causae, de quibus ad Apostolicam

(1) Ir. Litt. S. C. dc Prop F. *14 Febr, 1S96* haec habentur: « Prcslcdendo la Commissione Pontificia per « la riunionc delle Chiese orientali, il S. Padre (in se« guito a dubbi proposti) ha dato la sua sovrana dc« cislonc come appresso:

« i. 1 cattolici orientali nel cui rito si fa uso dei « fermentato per la Comunionc sacramcntalc (cx. gr. « mclchiti, siri, caldci) chc si trovano in un luogo « dcU'oricntc, ove non dimorano che i sacerdoti latini « ed orientali chc consacrano in axímo (armeni o ma• ronili) debbono sottostare alia giurisdixionc del par« roco orientale chc consacra in axímo, c non giÀ a « quella dei parroco latino.

« 2. Allorchè gli orientali nel cui rito si fa uso dei « fermentato, trovansi privi dei parroco del proprio « rito in un luogo dell oriente ove sono solunto sa« ccrdoti di altri riti orientali chc consacrano in axímo « (armeni o maroniti), sono liberi di assoggettarsi alia « giurisdizione di quello che più loro piace; ma fatta ■ chc abbiano la scella, non possono cambiare, fino « a chc dimorano nel medesimo luogo.

« 3. I cattolici orientali, quali chc siano le specie di ■ cui usano per la Comunionc sacramcntale, trovandosi « privi di parroco del proprio rito in un luogo delPo• riente ove sono sacerdoti di iltri riti chc consacrano « in axímo od in fermentato, possono abitualmente ossia « *devotionis gratta* comunicarsi un giomo in axímo, cd ■ un giorno :n fermentato come più lor piacc ·.

(2) In Litt. S. C. dc Prop. F. 4 Febr. 1895 declaratum est non esse abolitum per Const. *Orientalium dignitas* decretum eiusdem S. t. 20 Nov. 1838 (*V.* n. 878) quo permittitur ut haeretici ct schismatici orientales, qui ad Ecclesiae sinum redeunt, orientalem ritum qui magis eis placuerit amplectantur.

Sedem appellatio fiat, nequaquam Delegatis Apostolicis definiendae, nisi aperte ea iusserit, committantur, sed ad sacrum Consilium christiano nomini propagando omnino deferantur.

Dc Patriarcbae fraeco-mclchltae Iuriid (·CTJOOC

13. Patriarchae Graeco Melchitae iurisdictionem tribuimus in eos quoque fideles eiusdem ritus qui intra fines Turcici Imperii versantur.

De «eminam», coMepi» ct mmtutu in oriente condeodu.

Praeter istas peculiares cautiones atque ex iure praescripta, maxime Nos tenet cura, quod supra attigimus, ut condantur opportunioribus in oriente locis seminaria, collegia , instituta omne genus, caque prorsus ad iuvenes incolas ipso ritu patrio formandos in suorum auxilia. Hoc propositum, in quo dici vix potest quanta religioni inhaereat spes, studiose Nos aggredi, prolixisque subsidiis provehere, affluente, ut confidimus, catholicorum ope, deliberatum habemus. Sacerdotum indigenarum operam, quippe ct convenientius impensam ct cupidius acceptam, multo futuram quam advenarum fructuosiorem, paulo fusius est a Nobis monstratum in encyclicis litteris quas dedimus superiore anno de collegiis clericorum in Indiis orientalibus constituendis. — Ita porro sacrae iuventutis institutioni semel consulto, profecto studiis rei theologicae et biblicac apud orientales accrescet honos ; vigebit linguarum veterum eruditio aeque ac in recentibus sollertia ; doctrinae ct litterarum census, quo Patres eorum scriptoresque abundant, in commune bonum, largius proficiet: eo demum peroptato exitu, ut sacerdotii catholici emergente doctrina integrique exempli laude praelucente, propensius eiusdem matris complexum fratres dissidentes requirant. Tum vero si ordines cleri animos, studia, actionem caritate vere fraterna sociaverint, certe, favente et ducente Deo, dies maturabitur auspicatissima, qua, occurrentibus omnibus *in unitatem fidei et agnitionis Filii Dei,* plene ex eo perfectequc *totum corpus compactum, et connexum per omnem iuneturam subministrationis, secundum operationem in mensuram uniuscuiusque membri, augmentum corporis facit in aedificationem sui in caritate* (Eph. IV, i3, 16). Ea nimirum gloriari unice potest Christi vera esse Ecclesia in qua aptissime cohaereat *unum corpus et unus spiritus* (Ib. 4).

Conclu·»©.

Haec universa et singula, quaccumque sunt a Nobis decreta, minime dubium qUin Venerabiles Fratres Patriarchae, Archicpiscopi, Episcopi quovis orientali ritu catholici, pro ea qua praestant tum in Cathedram Apostolicam ct in Nos pietate, tum suarum sollicitudine Ecclesiarum, omni sint reverentia ct obtemperatione suscepturi, idque sedulo effecturi ut eorumdem observantia, ab iis quorum interest, plena consequatur. — Copia vero fructuum, quos inde augurari licet et iure optimo expcctarc, valde ex opera eorum proveniet qui gerunt personam Nostrum per orientem christianum. Delegatis propterea Apostolicis commendatissimum volumus ut illarum gentium tradita a maioribus instituta honore debito vereantur : Patriarcharum auctoritatem quo par est obsequio colant, colendam curent ; atque in officiorum cum cis permutatione, consilium expleant Apostoli: *Honore invicem praevenientes* (Rom. XII, 10) : Episcopis, clero et populo studiosum ac benevolentem animum probent ; eumdem plane spiritum in sc referentes, quo loannes Apostolus agebatur, quum Apocalypsim dedit *septem ecclesiis quae sunt in Asia,* inscripta salutatione; *Gratia vobis et pax ab eo qui est, et qui erat et qui venturus* ert(Apoc. I, 4): in omnique agendi ratione sese praestent eos, qui vere habeantur nuntii digni conciliatoresque sanctae unitatis inter orientales Ecclesias et Romanam, quae centrum eiusdem est unitatis ct caritatis. — Haec ipsa similiter sentiant, similiter peragant, hortatu iussuque Nostro, sacerdotes latini, quotquot in eisdem regionibus egregios labores obeunt ad sempiternam animorum salutem : religiose in obedientia Romani Pontificis laborantibus, tunc vero dabit Deus ampla incrementa.

Igitur quaecumquc his litteris decernimus, declaramus, sancimus, ab omnibus ad quos pertinet inviolabiliter servari volumus ac mandamus, nec ea notari, in controversiam vocari, infringi posse, ex quavis, licet privilegiata causa, colore ct nomine; sed plenarios et integros effectus suos habere, non obstantibus *etc.*

1884

De ûcultiu Episcoporum diapenundi iu* per lege ieiuau ct abitincmiae occailonc iesto·rum et nund>·narum.

Decr. S. C. S. Off. 5 *Dec. 1894.* —Cum recenter ad hanc S. Congr. S. R. et U. Inquisitionis a compluribus Episcopis pervenerint petitiones, quarum omnium una mens erat, abstinentiae legem de qua valde solliciti sunt, magnis in populorum concursibus, aegre admodum ac difficulter variis dc causis posse servari, et damno potius animarum quam saluti praebere occasionem, Ertli ac Rffli DD. S. E. R. Cardinales contra haereticam pravitatem in universa Christiana republica Generales Inquisitores, in plenario comitio dictae feriae IV. dic 5 Decembris 1894, re integre proposita ac mature perpensa, decreverunt ut infra, scilicet: — Supplicandum SS1T10 ut Episcopis aliisque locorum Ordinariis concedere dignetur facultatem anticipandi die sibi benevisa atque ob gravissimas causas etiam dispensandi super lege iciunii ct abstinentiae, quando festum sub utroque praecepto servandum Patroni principalis aut Titularis, vel solemne aliquod festum item magno populorum concursu celebrandum, inciderit in ferias sextas aut sabbata per annum, excepto tempore quadragesimae , diebus quatuor temporum et vigiliis per annum iciunio

consecratis ; atque ut eûdcm anticipandi seu etiam gravissimis de causis dispensandi potestate uti possint pro diebus, quibus nundinae cx-truuidmariue, magno item populorum concursu, habeantur. — SSrîius Dftus praesens decretum ratum habuit et confirmavit ac omnibus ct singulis locorum Ordinariis facultatem , de qua agitur» perpetuis futuris tempoiibus concessit ac attribuit, facta tamen in singulis casibus mentione apostolicae dispensationis (i).

1885

Oc altari une ťa ptdeia column»» comccrando.

S. R. C. *19 Ian. 1895.* — Iafnkn. — Exeat ecclesia consecranda, sed akare maius tali modo construitur ut lota inferior pars structurae sit lateritia sine lapideis columnis, et mensa lapidea fixa sit m isto stipite. Ratio, cur non adsunt columnae lapideae , est quia in ista regione difficillime lapides reperiuntur. Hinc quaeritur:

1. Sufficitne altaris fixi stipitem esse lateritium, dummodo mensa sit lapidea, et fixa sit in isto stipite ?

2. Si stipes lateritius sine columnis haud sufficiat, ncc possint haberi columnae lapideae, prohibeturne omnis consecratio ecclesiae ?

R. Si nequeant haberi columnae lapideae, cooperiantur stipites lapideis tabulis.

1886

Circa litteras testimoniales pro derids ordinandi», iam militiae addictis.

S. C. Concilii *26 Ian.* réÿj. — Episcopus Urgellensis animo perpendens, tum quae praescribuntur in Bulla *Apostolicae Sedis,* art. 2· III, nempe Ordinarios incurrere suspensionem per annum ab Ordinum administratione si ordinent subditum proprium, qui alibi tanto tempore moratus sit, ut canonicum impedimentum ibi contrahere potuerit, absque Ordinarii eius loci litteris testimonialibus : tum resolutionem huius Sacrae Congregationis Concilii 9 Septembris 1893, in qua decernitur necessarias esse has litteras testimoniales , quando subditus proprius moratus sit alibi spatio trium mensium; huic S. C. C. exponit:

— Frequenter accidere , iuvenes scholares percurrere varias dioeceses tum ratione servitii militaris, tum aliis de causis; ita ut non raro eveniat, quod morati fuerint in pluribus dioecesibus spatio trium mensium, quin aliquis sit, qui testimonium reddere possit de ipsorum natalibus, aetate, moribus, vita, fama, conditione, scientia, neque utrum aliqua censura, irregularitate aut alio canonico impedimento irretiti sint; cum, ut plurimum, omnibus sint ignoti, praecipuecum populosae sint civitates in quibus parum temporis morati fuerint. — Hisce praenotatis, huic S. C. C. sequentia proponit dubia:

1. Utrum in omaibus prorsus casibus, ad ordinandum subditum proprium necessariae sint litterae testimoniales omnium Episcoporum locorum in quibus moratus fuerit, vel relinqui possit prudenti arbitrio Epistopi proprii, attentis circumstantiis subditi ordinandi.

2. Utrum Episcopus ordinans subditum proprium absque hisce litteris testimonialibus alieni Episcopi , in omnibus prorsus casibus incurrat ipso iure suspensionem per annum ab Ordinum administratione.

3. Utrum sufficientes censendae sint litterae testimoniales alieni Episcopi, quando testatur nihil constare dc ordinando; eo quia nemo sit qui de ordinando testimonium reddere possit, cum sit, ut indicator, omnibus ignotus.

4. Utrum in casu sufficiat apponere ad valvas paroeciae in qua moratus fuerit ordinandus vel ad valvas palatii episcopalis litteras Episcopi dioecesani praecipientis omnibus et singulis eas inspectons, ut ostendant, utrum ipsis constet de aliquo impedimento canonico ordinandi.

R. Pro clericis ordinandis iam militiae addictis, sub poena a Const. *Apostolicae Sedis* comminata, requiri litteras testimoniales Ordinarii, in cuius dioecesi per trimestre commorati fuerint; et quatenus Ordinarii litterae plenum testimonium non reddant, Episcopus, obtenta ad hoc facultate ab Apostolica Sede, provideat per iuramentum supplctorium.

1887

!>c voto religioso ƀaapertatis.

Ex Instr. S. C. de Prop. F. 4 *Febr. 1895* (ad monachos maronit. ubaknn.) – Facium est iam tritum sermone axioma illud ex iure canonico : *Quidquid monachus acquirit, non sibi sed monasterio acquirit.* Ut enim ipscmet suus iam non est, sed Religionis, quae solemniter sibi eum adseivit, ita quidquid ipse acquirit, quidquid ei donatur ac ab aliis recipit, vel ad ipsum quolibet iure seu alia ratione pervenit, Religionis proprium evadit. Nil igitur mirum si sancti Ecclesiae Doctores et Patres gravissimis verbis eas improbent monachorum actiones, quibus paupertatis votum infringitur, illosquc seve coarguant. Ita S. Augustinus in suis regulis praescripsit: « Non dicatis aliquid pro-« prium, sed sint vobis omnia communia..... < Quod si aliquis rem sibi collatum celaverit, « *furti* iudicio condemnetur » (2).

(1) Dubitatum fuit an facultate hoc decreto concessa uti possint Ordinarii in feriis sextis, in Sabbatis sacri Adventus cum in eosdem dies translatum est (ut in Hispania) ieiunium nonnullarum vigiliarum abrogatarum. S.C. S. Off. dic 1$ Dec. 1897 respondit: *Ntgalivt.*

(2) *Cap.* Non dicatis 12 *quatsl 1 tx S. Aug. epist.109.*

Eadem scribit S. Basilius : *Furtum* est privata possessio apud monachum sine licentia Superioris. Et rationem afferens subiungit: < So- < cictatis enim (scilicet religiosi Ordinis) *expi- * latio* est rei cuiuscumque et undecumque in « privatum usum revocatio » (:). – Et quo monachi magis ab hoc crimine abhorrerent, apud vetustos coenobitas mos aliquando fuit (2) ut si quis monachus ex vita migrasset, eo usque clam retenta tanquam propria aliqua pecuniae summa, haec super eius cadaver proficeretur, clamantibus monachis: *Pecunia tua tecum sit in perditionem,* ut in quemdam monachum paupertatis violatorem mortuum factum fuisse, iubente (dum Ecclesiae clavum teneret) S. Gregorio magno historia testatur (3), Compertum autem est, religiosorum Ordinum Fundatores ad tantum opus divinitus instinctos nihil studiosius cavisse, quam ut paupertas in proprio cuiusque instituto in primis floreret. Superno quippe perfusi lumine et experientia docti, probe noverant sancti illi viri, ex tribus votis essentialibus religionis, ad maiora pericula obiectum esse paupertatis votum; ct ideo cura> ingeminarunt, ut in sanctis eorum domibus ceteras inter virtutes paupertas excelleret, ct solidissime fundaretur, ne, dum haec, praeiudicata quidem opinione, tutior existimatur ct ncgligentius defenditur, periculosius impugnetur. Franciscus Assisiensis « illas non fortuito audiens ex Evangelio sententias ; *Nolite possidere aurum, neque argentum, neque pecuniam in {onis vestris, non peram in via, neque duas tunicas, neque calceamenta, neque virgam* (Maith. X, 9-10) et: — *Si vis perfectus esse vade, vende quae habes et da pauperibus..... et veni sequere me* (Maith. XIX, 21) ct haec tamquam sibi nominatim dicta interpretatus, continuo abdicat se rebus omnibus ; vestimenta mutat ; paupertatem sibi sociam et comitem constituit in omni vita futuram (4) : ct mirantibus cur tam sollicitus esset in eadem constituenda ac munienda suos inter alumnos, sapientissime respondit : *ei magis cavendum esse quo minus obnoxia periculis falso haberetur,* — Iam vero summa ipsa cura et sollicitudo, qua sancti religiosorum Ordinum auctores urgebantur, ut in iisdem paupertatem studiose accurateque fundarent, atque regulis ct constitutionibus munirent , huius quidem praestantiam, utilitatem, imo et necessitatem religiosae vitae roborandae ac fovendae luculenter ostendit. — At eximia paupertatis praestantia atque vis ex eo clarius elucet quod paupertas sit princeps medium , quo religiosi viri ad *perfectionem* spiritus eorumdem statui congruentem facilius contendant , eamque pro humanae conditionis ratione alacriter prosequantur. Agitur enim hic non solum de *voto,* sed et de *virtuto* paupertatis. Illud actus *externos* potissimum respicit, quum voti obiectum sit Religiosum temporalibus bonis expoliare ; haec ad *internos* quoque cordis affectus extenditur, cum virtus paupertatis eo tendat, ut inordinatos cordis affectus erga res terrenas abscindat. Religiosa porro vita *schola* perfectionis est, ideo oportet quemque c Congregatione libanensi sodalem non eatenus studere paupertati ut sacrilegia ne admittat, sed summa contentione niti ut eam sectetur tum se rerum proprietate terrenarum exuendo, cum cordis in easdem affectus penitus abiiciendo. — Et vero quilibet Regularis gravi tenetur obligatione in via *perfectionis* progrediendi, aliqua saltem ratione proficiendo in eiusdem cultura. < Indefessum « namque proficiendi studium, inquit Bernar- < dus *(Ep.* 255 *ad Abb, Garivum),* et iugis « conatus ad perfectionem, perfectio reputatur. < Quod si studere perfectioni, esse perfectum « est, profecto nolle proficere, deficere est ».

Atqui sine sedula paupertatis custodia nequit monachus religiosae perfectioni studere in caque proficere. Nam qui ad religiosae perfectionis verticem enititur, primum eiusdem gradum ascendere debet discedendo a terra, quod per paupertatem fit; et frustra quis vel uno pede terrenis rebus inhaerens, superiores gradus conscendere praesumit. « Si enim, ut ait Augu- < stinus (Serm. 112 de verb. Dfii), *amor re- * rum terrenarum viscum et spiritualium pen- « narum..,* in ipso religiosae vitae limine hac- « rent qui visco ne dicatur luto affixi, terrena « ita diligunt, ut ea nunquam, satis dimittant ». Quibus omnibus vel ipsi religiosorum Ordinum suffragantur annales. Hi enim luculenter ostendunt, eorumdem omne decus ac robur, totiusque disciplinae vim ac perfectionem a paupertate pendere scilicet quemvis Ordinem incolumcn servatum iri, salvaque omnia fore dum in eo illibata floret paupertas; extrema contra subiturum discrimina si in eo paupertatis leges passim negligantur. — Hinc merito paupertas tamquam murus et propujnacuium ponitur, quo religiosae vitae seu magnum perfectionis opus munitur. Quae cum habeant plane exploratu infensi eiusdem perfectionis hostes, Religiosorum paupertati potissimum struunt ac moliuntur insidias, eamque undique aggreiiuntur : probe rati, fore ut hoc diruto aut occupato propugnaculo, totum religiosae perfectionis aedificium labefactare ac penitus evertere nullo labore valeant.

(1) 5 *Rasilius in Conflit, mon. cab.*

(2) *Cfr P Aiphonium Rodrigue^:* EscrcUlo di perfeaone, *ąrte* 1, *Irati. J, cap. t6), ubi plura aferuntur exempla ex Hieronymo, Augustino, Caesario aliisque.*

()) S. *Gregor. P.M. Dialog. – Surius in eius vita. - Cfr. Rodrigue^ loc. cit. cap. ss.*

(4) *Leo Papa XIII epist. encycl.* Auspicato concessum, 17 *Septemb. 1882.*

Quae dc paupertatis vi ac praestantia dicta iam sunt, ipsis divinorum librorum testimoniis mirifice confirmantur. Christus enim Dominus roganti quid sibi agendum foret ut vitam consequeretur aeternam et, cum vel a iuventute divina servasset mandata, sciscitanti quid sibi faciendum superesset, « ait illi lesus: *Si vis perfectus esse, vade, vende quae habes, et da pauperibus..... et veni, sequere me* » (Matth. XIX, ai), thesaurum habiturus in caelo, praemiumque recepturus aeternum. — Haec eadem his omnibus dicta censentur, qui ipsum lesum propius sequi ct perfectionem prosequi contendunt : scilicet terrenis renunciandum bonis, affectum ad ea abiiciendum, paupertatem voluntariam amplectendam. — Etenim sicut *radix omnium malorum est cupiditas,* ut Apostolus monet (I Timoth. VI. to) , ita contra paupertas est radix et fundamentum omnium virtutum. Quod sanctus Ambrosius declarans ait: « Ut rerum facultates instrumenta sunt omnium vitiorum, sic harum abnegatio generatrix est nutrixque omnium virtutum >. Quare Salvator noster dum caelestem illam de perfectione scu vera beatitudine doctrinam in monte proponeret, primo gradu paupertatem posuit voluntariam, velat ceterorum fundamentum graduum : *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum caelorum* (Matth. V, 3) ; quod idem Ambrosius ita commentatur : < primam benedictionem hanc nterque Evangelista posuit. Ordine enim prima est, et *parens quaedam generatioque virtutum:* quia qui contempserit sccularia, ipse merebitur sempiterna ; nec potest quisquam meritum regni caelestis adipisci, qui mundi cupiditate pressus , emergendi non habet facultatem » (i). — Hinc ut eandem virtutem Christus lesus in hominum corda insinuaret, et altius animis imprimeret, nedum verbis, sed et vitae suae , ab incunabulis ad crucem pauperrimae exemplo commendavit.

1888

De ordine servando In divino Officio quoad commemoratioea ad Vcapera

Decr. Gen. S. R. C. 5 *Februar. 1S95.*— Cum iam alias Sacra Rituum Congregatio praestituerit ordinem in commemorationibus agendis ad Vesperas servandum, maxime postquam duplicia minora et semiduplicia impedita ad instar simplicium redigenda Rubricae immutatae indixerunt ; ad omnes ea super re controversias dirimendas Sacra Rituum Congregatio declarat ct statuit: Post orationem diei, ante ceteras, commemorationem semper agendum esse de alio cuiuscumque ritus festo, quod concurrat, si locum habeat, deinde reliquas iuxta ordinem, quem seu Rubrica Gen. Breviarii Titul. IX, n. it, seu *Tabella occurrentiae* in eodem Breviario inscripta praecipiunt. Qui ordo sequentis tenoris est: 1. De Dominica privileginta, *2.* de die octava, 3. de duplici maiori, 4. de duplici minori, ad instar simplicium redactis, 5. de Dominica communi, 6. de dic infra octavam Corporis Christi, 7. de semiduplici, 8. de die infra octavam communem, ad simplicem ritum pariter redactis, 9. de feria maiori vel vigilia, 10. de simplici. - Atque ita servari mandavit.

1889

An divpcn itlon.bui matri mon obiit error circa dioc ito oratorum

S. Poenit Ap. *6 Febr. 1895.* — È avvenuto qualche volta che nellc domande che si fanno alla S. Sede per dispense matrimoniali dallOrdinario dell'oratorc si è per errore esposto che la oratrice appaneneva alia stem dioccsi, mentre ella per origine c domicilio era di altra dioccsi. *Quaeritur:*

1. Se attese le norme date dalla S. U. I. il 20 Fcbbraio 1888 si puô dallOrdinario del- Γ oratore, chc ha date le testimoniali, eseguirc *validamente* una dispensa quando per errore si c detto nellc testimoniali medesime chc Γoratricc era della stessa dioccsi, mentre sia per origine sia per domicilio apparteneva ad una dioccsi diversa ?

2. Posto che si possa *validamente* eseguire una sitfatta dispensa, la si puô pure *lecitamente,* senza un nuovo ricorso alla S. Sede ?

R. Ad utrumque affirmative, sed si error animadversus fuerit corrigendus est.

1890

Contra schola» vuljjo ħeutra quamcumque r> hcioncra excludente».

Ex Litt. encycl. S. C. de Prop. Fide *14. Martii 1895.* (ad Epp. Casad.) — Falso quorumdam mentibus ea opinio incessit, nihil periculi in scholis quas neutras vocant adesse, casque sine discrimine a catholicis pueris posse frequentari. Etenim, aliis omissis» eae quae neutrae scholae dicuntur eo ipso quod ambitu suo exclusam una cum aliis veram etiam religionem faciant, gravem huic inferunt iniuriam quum ab illo principe loco deturbatur, quem quum in omni humanae vitae consuetudine, tum maxime in iuventutis educatione habere debet. Nec fas est asserere privata parentum cura huic defectui posse sufficienter suppleri. Id scilicet remedium mali esse tantum ex parte poterit, sed educationis illius sine Deo in scholis traditae vitium pessimum non excusat. Cui ct illud addatur, religionis dignitatem in puerorum existimatione imminui oportere, si illam veluti publico honore carentem intra domesticos parietes relegatam viderint. Quid vero si parentes, desidia aut occupationibus impediti, remissius, ut fieri solet, agant, neque extra disciplinam a liberis in scholis ha-

(1) *S. Ambros. lib. $ in Lucac cap. VI.*

biram, eorum religiosam institutionem sivc per sc sive per alios satis eurent? — Quamobrem nihil ferme ad fidem praeservandam in populis consultius fieri potest, hoc praesertim tempore quum eam tot errorum procella impetitam videamus, quam ope cathoBcarum scholarum religionem ac pietatem in teneris puerorum animis inserere, excolere et munire, ira ut una cum litterarum rudimentis ac liberalioribus disciplinis Christianae vitae instituta alte recipiant, firmaque in reliquum vitae cursum retineant. In id operis qui studia viresque contulerit, is optime meritus de religione iure habeatur.

1891

Indultum arca «tum *telfphoni* apud momaJc

S. C. EE. et RR. *20 Martii 1895.* — Episcopus Canarien., exponit quod, quum confessarius monialium cistercicnsium strictioris observantiae longe a monasterio dictarum monialium commoretur, contingere potest, ut haud diu accidit, quamdam monialcm sine religionis adiutorio e vita cedere. Quam ob rem, nc ob distantiam similia renoventur, orator rogatus est indulgerc ut a monasterio ad domum confcssarii adhiberi possit novum inventum, quod vulgo *telefono* appellatur. Nihilominus pro rei novitate, cx qua certe, licet maxima adhibeatur diligentia, pericula oriri possent, censuit Sacrae Congregationis sententiam expetere antequam hoc concedat.

R. Vigore specialium facultatum a SSrîio D. N. concessarum, Sacra Cong. EtTiorum ac Rthorum S. R. E. Cardinalium negotiis ct consultationibus Episcoporum et Regularium praeposita, Episcopo oratori facultatem benigne tribuit super praemissis, attenta necessitate , ad etfcctum Vicarium dumtaxat advertendi, iuxta preces providendi, praescriptis debitis cautelis, ne aliquod inconveniens oriatur ; ac praecipue ut in actu advocandi per enunciatum medium enuncutum Vicarium, duae adsint ex probis et senioribus monialibus quae verba audiant : super quibus Episcopi conscientia onerata remaneat ; contrariis quibuscumque non obstantibus.

1892

A« seperarimt rt»mln ab Oriirani· *dtpcn·* 'east rvecu tpcci|rl

S. C. EE. et RR. 9 *Aprilis 1895.* — Utrum Superiorissae generales saltem illae quarum Institutum approbationem S. Sedis adhuc desiderat, quoties aliquam Sororem cx una in aliam domum alterius dioecesis transferre, vcl Supcriorissam subalternam instituere, sive ab officio absolvere velint, rem cum Ordinariis in quorum dioecesibus domus istae inveniantur conferre debeant, illorum confirmationem obtinere, saltem assensum, vel illos de rc conscios facere.

R. Superiorissas Generales, in casibus dc quibus agitur , uti iure suo , ct sufficere ut caedem Superiorissae, ratione dumtaxat convenientiae, Episcopum loci de dictis dispositionibus certiorem reddant.

1893

Decr. S. R. C. *23 Aprilis ,S95.* — Festum duplex habens octavam, quando in dic sua celebrari iuxta Rubricam haud valeat ct infra totam suam octavam transferri nequeat, transferendum esse in ipsam octavam diem, quamvis in Dominicam incidat; dummodo non occurrat aliud festum vel ritu, vel primarii qualitate, vel dignitate superius : quo in casu Sacra Rituum Congregatio iubet ut illud dc more transferatur in primam diem liberam iuxta Rubricas. habitai,

1894

Decr. S. R. C. 27 *Apr. 1895.* — 1. Cadavera defunctorum associanda esse sub unica tantum Cruce, quae debet esse illius ecclesiae ad quam corpus defuncti defertur : dummodo non interveniat Capitulum ecclesiae cathedralis, sub qua omnes incedere debent funus associantes. De ₹₹4« iodJfooeqawJ praeccdemwn

2. Ius et onus inesse semper, etiam praesente Capitulo cathedralis ecclesiae, extra hanc tamen, parocho induendi stolam et officia persolvendi super cadavere defuncti ad suam pertinentis ecclesiam, usque dum c loco obitus ingressus fuerit ecclesiam tumulantem: ad quam, per alias quoque paroecias libere transeqndo (recto tamen tramite, nisi aliud consuetudo ferat) cadaver deferendum est.

3. Eumdem parochum primas habere super omnem clerum ; excepto (si interfuerit) Capitulo cathedralis ecclesiae, quod in associatione incedet post ipsum parochum ; excepto etiam Capitulo ecclesiae collegiatae, si ita consuetudo ferat. Hoc tamen in casu dignior capituli cathedralis incedat cum stola et etiam cum pluviali, quod tamen non ferat parochus: et id ipsum servabitur, si Capitulum ecclesiae collegiatae post parochum incedat.

4. Si defunctus in alia parochiali ecclesia sit tumulandus, illius uni ecclesiae rectori, stola pariter induto, ius et onus competere reliqua officia ibidem peragendi super cadavere; aliisque omnibus praecedere , nc defuncti quidem parocho excepto, qui, cadavere ad Ecclesiae limen delnlo, recedat.

5. Haec autem omnia servanda Sacra Rituum Congregatio iubet pro quibuscumque ecclesiis etiam collegialibus, sive ad saecularem sive ad regularem clerum pertinentibus ; quacumque in contrarium consuetudine minime obstante.

1895

Dc applicatione Mime cie-quialia.

S. C. Concilii *27 Apr. 1895.* — Chaxsi Mkrid.). — An sacerdos in exequiis persolvendis Missam celebrans, non recepto stipendio, debeat pro ipso defuncto, vel potius pro aliis petentibus et eleemosynam offerentibus sacrificium applicare queat.

R. Negative ad primam partem; Affirmative ad secundam.

1896

bu Scapulari boa non ei lana contexta confečti

S. C. Indulg. *6 Maii 1893.* — An scapularia confecta non cx lana contexta *(tissée, tessuta),* sed subcoacta *(feutre, feltro)* christifidelibus imponi possint, quin ipsi amittant Indulgentias gestantibus scapularia concessas.

R. *Negative,* iuxta decretum in una *Urbis* diei 18 Aug. 1868 ad dubium 2um, quod in originali textu ita legitur : < Utrum vox *pannus* « *panniculus* ab auctoribus communiter usur- « pata sumi debeat in sensu stricto , i. e. de < sola lanea textura proprie dicta *(tessuto),* vcl < utrum etiam intelligi possit dc lanea textura < reticulata *(lavoro di maglia tricotage)* ct de « quocumque laneo opere acu picto *(ricamo,* « *broderie)* adhibito tamen semper colore prac- « scripto? — Rcsp. : *Affirmative* ad iam par- < tem ; *negative* ad 2atn ».

1897

An procurare liceat ut mulier sterilis Gat.

S. C. S. Off. *22 Maii 1803.* — Sc sia lecita la pratica sia attiva sia passiva di un proccdimcnto il quale si propone intenzionatamente come fine espresso la sierilizzazione della donna. — R. Negative.

1898

Circa Mutam dominicalem in Miuionibux. parochiali ᵏequipsrandam.

S. R. C. *24 Maii 1893.* — Sckn-si Mrrid. — Cum in hoc Vicariatu missionarii diebus Dominicis ct festivis, propter defectum cantorum, Missam tantummodo legant; quaeritur:

1. Anne haec Missa aequiperari possit Missae parochiali, ita ut simplex sacerdos in hac Missa quatuor lumina et binos ministros adhibere possit.

2. Anne preces iussu SSffii Domini nostri Leonis Papac XIII dicendae post Missam privatam, etiam post hanc Missam recitari debeant.

be Miaaa voviadi?· Hu? rl" ativitaium.

3. Quum idem Vicarius Apostolicus ciusque Missionarii, utpote alumni Ordinis Fratrum Minorum, cx induito Apostolico singulis Sabbatis non impeditis Missam de Immaculata Conceptione legant, quaeritur : Anne , quoties Vigilia sivc Immaculatae Conceptionis sive Assumptionis B. M. V. incidat in diem Sabbatum, Missa sit legenda dc respectiva Vigilia; vel dc Immaculata Conceptione.

R. Ad !· ct 2. Affirmative.

Ad 3. Legenda est Missa dc Vigilia; ad tramitem decreti Ariminen. 22 Iulii 1848.

1899

S. R. C. *4 Iunii 1893.* — Utrum lux electrica adhiberi possit in ecclesiis.

R. Ad cultum, Negative. — Ad depellendas autem tenebras , ecclesiasquc splendidius illuminandas, Affirmative; cauto tamen ne modus speciem referat theatralem.

1900

Litt encycl. S. C. de Prop. F. ar Zu- 0""«"·»
nii 1893. — Quum in nonnullis missionibus su- «mittere
per interpretatione et vi Bullarum < *Ex quo* » 4ebt‹ ‚n‘
et < *Omnium sollicitudinum* », quas Bcnedicius XIV f. r. circa iuramentum a missionariis ad Sinenses et Indicas gentes emittendum edebat, sequens exorta fuerit quaestio, « utrum videlicet < praeter sacerdotes europaeos presbyteri quo- « que indigenae dictum iuramentum praestare < teneantur », Sacra Propagandae Fidei Congregatio. cui huiusmodi dubium propositum fuerat, rem totam ad S. Officium deferendam esse censuit. Iamvero, necessariis et opportunis exquisitis in themate informationibus, in Comitiis generalibus fer. IV diei 29 Maii nuper elapsi habitis praelaudatae Congregationis Effii ac Rffii Patres super relato dubio sequens dedere responsum, a SSffio D. N. Leone PP. Kill deinde confirmàtum, videlicet: < *iuxta noviter habitas informationes teneri* ». Quam quidem sententiam, cui in posterum singuli cuiuslibet Missionis presbyteri, sivc europaei sive indigenae, fideliter adhaerere debebunt, dum Amplitudini Tuae communico, hac praeterea occasione utor, qua Tibi significem iuramentum, de quo supra, quum semel penes quemlibet alicuius Missionis Praesulem fuerit praestitum, semper in posterum fore in suo robore permansurum; adeo ut necessarium non sit ut renovetur, si missionarius ad aliam transeat Missionem, alteriusquc Superioris fiat subditus; cui tamen testimonium de eodem iuramento praestito exhibere debebit.

Orca praefati toratnenti renoo«nooem.

1901

An b«Pfii«n pî^meî^nîiuî traditori aumvini et concubi- 0··.

Ex Litt S. C. de Prop. Fide *8 Iulii 1893* (ad Prakf. Ap. Annobom, Fkrnando Poo etc.) —Dubium (super quo responsum expetebas) erat utrum expediret Baptismum administrare illis puellis, rite dispositis, quando moralis existeret certitudo fore ut ipsae invitae, a propriis parentibus traderentur viris europaeis ut viverent cum istis tamquam concubinae. Cui dubio sufficienter respondetur per decisionem S. C. S. Officii, quae ad le anno 1892 transmissa fuit, quae similem respiciebat casum. Verba autem huiusmodi decisionis sunt sequentia : « Praefectum /\p. prudenter se ges- < sisse *etc. (V. n. 1813).*

1902

Dc c<kbr>l'O M fatarven P·- Ino. Ded·· T,r,'

Decr. Gen. S. R. C. *g Iulii* nfyç. – Cum, haud obstantibus decretis pluribus dudum a S. R. C. emanatis, nondum satis constet apud interpretes quid iuris habeatur circa celebrationem trium festorum, quae in locis solcmniora sunt iuxta Rubricas; eadem S. R. C., praeterita cuncta decreta hac super materia hucusque vulgata renovans ct declarans, decernit:

!· Festum praecipui Patroni loci vel dioecesis, si particularis non habeatur, celebrandum esse ab omnibus ct singulis dc clero, ad horas canonicas obligatis, qui eodem in loco degunt, sub ritu duplici primae classis a saccularі cum octava, a regulari vero sine octava. Quod si plures habeantur in loco Patroni aeque principales, ad singula carumdcm festa, praefato celebranda ritu, omnes, ut supra, similiter tenentur: si vero dc eodem Patrono plures sint festa in loco instituta, unum tantum solemnius, id est natalitium, dicti Regulares recolent, nisi sub utroque praecepto sint observanda ; tunc enim ad illa ipsimet Regulares adiguntur.

2. Eodem ritu duplici primae classis cum octava celebrari debet festum solemnius Titularis ecclesiae ab iis omnibus e clero, quibus eadem ecclesia propria est, aut ratione beneficii, aut ratione sublectionis : adeo ut eodem sub ritu recolendus sit etiam Titulus cathedralis ecclesiae ab universo clero totius dioecesis, sine octava tamen a Regulari.

3. Anniversarium vero Dedicationis ecclesiae eodem sub ritu ab omni clero recolatur, qui ad eamdcm ecclesiam, uti superius dictum est, utpote propriam pertinet. Quod si alicui dioecesi vel Instituto concessum sit Anniversarium Dedicationis omnium ecclesiarum uno codemque die celebrare, omnes ct singuli de relativo clero, quibus indultum favet, dictum festum semel celebrabunt sub ritu duplici primac classis cum octava, sive ecclesia propria consecrata, sive benedicta tantum fuerit, cuiuscumque particularis alterius ecclesiae Dedicationis festo omisso.

4. Ad Anniversarium autem quod spectat Dedicationis cathedralis ecclesiae, S. R.C. lubct, ut illud celebretur ab universo clero seculari dioecesis sub ritu duplici primae classis, in civitate episcopali cum octava, extra vero sine octava. Idem festum recolent ii tantum ex clero Regulari, qui in civitate degunt episcopali, sub ritu duplici secundae classis sine octava.

I903

Ort· Oft·.' – ** Tcnbri»-

Decr. Gen. S. R. C. *g Iulii r8g$.* — Sacra Rituum Congregatio declarat et statuit:

1. Matutinum defunctorum die 2 Novembris iuxta Rubricas recitandum, non solum privarim, sed etiam publice in choro, anticipari posse dic i eiusdem mensis post completorium, in omnibus tam cathcdralibus quam collegiatis ecclesiis, sive praesens sit sive absens Episcopus, prout Cacremonialc Episcoporum innuit (Lib. Ii, cap. X, n. i).

2. Quod si die 2 Novembris occurrat dies Dominica, vel alicubi festum aliqtiod cum feriutione celebrandum, aut duplex primae classis, quamvis sine feriatione, Commemoratio omnium fidelium defunctorum transferatur in sequentem diem tertiam eiusdem mensis, similiter non impeditam; cuius pridie Matutini recitationem pariter ut supra anticipari Sacra Rituum Congregatio indulget.

3. Si vero in aliqua ecclesia die 3 Novembris, in quam transferenda sit eadem defunctorum commemoratio, festum duplex 2 classis occurrat, hoc festum transferatur in primam diem liberam iuxta Rubricas. De die vero octava, aut de festo duplici maiori, minori vel semiduplici occurrentibus, sicut dc alio festo translato, cui in calendario locus pro co anno non suppetat, in praefata commemoratione omnium fidelium defunctorum officium fiat ; sed Missae omnes, sola ubi dicenda est conventual! excepta, sint de requie.

4. Si autem in solemni hac defunctorum Commemoratione expositio SS. Sacramenti habenda sit pro Oratione 40 horarum, Missa unica de co non omittatur; sed reliquae sint pro defunctis; ad altare expositionis non dicantur, et celebrentur in colore violaceo.

5. Denique si in eamdcm diem incidat alicuius obitus vel depositio, Missa excquialis pro defuncto cantetur, altera tamen non omissa pro omnibus defunctis iuxta Rubricas; reliquae vero dicantur ut in die Commemorationis omnium fidelium defunctorum.

1904

A quiba<n»ra tacfacfunctionei ad Epitcopura pertinente», ip»iua loco peragi debeant.

Decr. S. R. C. *g Iulii rSgs·* — Super functionibus, quae ad Episcopum lege vel consuetudine pertinent» in cathedrali ecclesia, ipso absente, peragendis, Sacra Rituum Congregatio quamplurima decreta iam pridem edidit: nunc vero, haec eadem per summa capita resumens, sequentia statuere ac declarare decrevit:

I.–i. Missas solemnes, processiones, divina Officia aliasque similes functiones, quas in ecclesia cathedrali faceret Episcopus, si praesens esset, quaeque ad ipsum pertinent : Episcopo impedito, absente vel defuncto, ad Dignitates ct canonicos eiusdem ecclesiae pertinere successive ct non alternarim, id est: prima Dignitas, cuiuscumque sit nominis, Sacrum celebret vel Officium agat, quod Episcopus praesens egisset ; ct ea impedita vel absente, succedat secunda dignitas ; ct secunda impedita, tertia ; ct omnibus dignitatibus impeditis vel absentibus, primus canonicorum id exsequatur ; ct sic per ordinem successive.

per Secretarium relatione, Sanctitas Sua sententiam eiusdem Sacrae Congreg. ratam habuit et confirmavit; rescripte seu decreta, tum particularia tum etiam generalia, in contrarium facientia, suprema auctoritate sua penitus abrogando (1).

1906

Fotoctjo· e» aa main· aerva»-

S. C. S. Off. *24 Iulii ¡Sq $.* — Fitius medicus cum ad praegnantem graviter decumbentem vocabatur, passim animadvertebat lethali morbi causam aliam non subesse praeter ipsam praegnationem, ho<^ est, foetus in utero praesentiam. Una igitur, ut matrem a certa atque imminenti morte salvaret, praesto ipsi erat via, procurandi scilicet abortum scu foetus eicctionem. Viam hanc consueto ipse inibat, adhibitis tamen mediis et operationibus, per se atque immediate non quidem ad id tendentibus ut in materno sinu foetum occiderent, sed solummodo ut exinde amoverent, atque foetus, si fieri posset, vivus ad lucem ederetur, utique mox moriturus, cum adhuc immaturus omnino supponatur. Iamvero lectis quae lie 19 Augusti 1889 Sancta Sedes ad Cameracensem Archiepiscopum rescripsit: < tuto doceri « non posse licitam esse quamcumque operа- « tionem directe occisivam foetus; etiamsi hoc « necessarium foret ad matrem salvandam », dubius haeret Titius circa liceitatem operationum chirurgicarum quibus non raro ipse abortum hucusque procurabat, ut praegnantes graviter aegrotantes salvaret. Quare, ut conscientiae suae consulat, supplex Titius petit utrum enuntiatas operationes in repetitis dictis circumstantiis instaurare tuto possit.

R. Negative, iuxta alia decreta, dici scilicet 28 Maii 1884 et 19 Augusti 1888. — SSrfrus adprobavit.

1907

ovarii·

S. C. S. Off. J/ /u/K *t895.* — W«STmonastsrikn. — Utrum puella N. cui ovaria per operationem chirurgicam oblata sunt, quaeque proinde, licet ceteroquin perfecta sit, prolem concipere nequit, matrimonium valide et legitime contrahere possit.

R. Detur responsum ut in Rheginen. scilicet : Iuxta exposita, matrimonium in casu non esse impediendum (2).

1908

S. C. Indulg. *18 Aug. r8nc.* — S. Congreg. Indulgentiis baensque Reliquiis praepositа, utendo facultatibus a SStfio D. N. Leonc PP. XIII sibi specialiter tributis, benigne annuit.... ut non cruces tantum, aut coronae, rosaria, prouti huc usque, verum etiam numismata, parvae statuae aliaque pia devotionis obiecta, quae Terrae Sanctae loca aut reliquias ibidem existentes tetigerint, in posterum ditata maneant Indulgentiis iuxta tenorem et formam Const, s. m. Innoccntii XI, quae incipit *Unigeniti,* data sub dic 3o Ian. 1688. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

:.· «ni·». tui· etc. que

1909

heterodox «·. tcn ua

Ex Litt. Ap. Leonis PP. XIIL z<? A- J '' - ; *ptembr. 1895.* (a d Dkl boat. Ap. in Stat. Fobd. Amkr.) — Coetus in Foederatis Americae civitatibus, celebrari subinde novimus, in quos viri promiscue conveniunt tum c catholico nomine, tum ex iis qui ab catholica Ecclesia dissident, simul de religione rectisquc moribus acturi. In hoc quidem studium agnoscimus religiosae rei, quo gens ista ardentius in dies fertur. At quamvis communes hi coctus ad hunc diem prudenti silentio tolerati sunt, consultius tamen videtur si catholici homines suos seorsum conventus agant; quorum tamen utilitas ne in ipsos unice derivetur, ea lege indici poterunt, ut aditus ad audiendum universis pateat, iis etiam qui ab Ecclesia catholica sciunguntur.

1910

Orcadieae·· anniversan·» election»· Epi- JnSSla? **

S. R. C. /j *Dec. 1895.* —Qukbkcbn .— 1. Utrum decretum in Habfaxien. editum die ıȯ Aprilis 1886 ad 3um, iuxta quod dies electionis Episcopi, quoad anniversarium in dioecesi celebrandum, non ea est qua Bullae datae fuerunt, sed illa qua fuit in Consistorio proclamatus, spectet etiam ad Episcopos per Sacram C. de Prop. Fide institutos qui frequenter Bullas receperunt, dioecesis possessionem acceperunt, imo consecrati fuerunt aliquo tempore ante Consistorium in quo proclamantur.

(1) Dubum exinde propositum fuit: *Utrum calenda* rU *Icci, vero calendario celebrantii rtjpondtre de beant Mujae quae celebrantur tn cappfIlii Epitcopo· rum, itminariorum, piarum communitatum, ho/pitahum et c^rcetum* Et S. R. C. *(22 Maii 1896}* respondit ' ■ Dummodo icitur de cappella principali (quae instar • oratoni publici, ad effectum memorati decreti, ha- • benda est): Affirmative ad primam partem, Nega- • live ad secundam ».

(2) Eadem S. C. Supremae Inquisit. declaravit *(16 Ianuarii 189j)* in huiusmodi casibus esse in singulis recurrendum, cum hucusque responsum non fuerit nisi pro casibus particularibus.

Cire fcatum pro novae cede· *lac Titulari dc- »><runJum.

2. An valide possit Episcopus pro Titulari alicuius novae ecclesiae designare festum quod neque in Martyrologio, neque in supplemento dioecesano referitur.

R. Ad 1. AlГıımotive (t). — Ad 2. Negative.

1911

ſuthcnnci» *'nd qu>c »unt'anii-

S. C. Indulg. 29 *[an. 1896.* — Uctex. — Sunt ṗlure Reliquiae in pretiosis argenteis thecis inclusae, fere in omnibus ecclesiis dioecesis, etsi pauperrimis, quarum authenticae non habentur, nec notitia habetur eas olim extitisse, nec tempus cognoscitur a quo illae Reliquiae possidentur. Numerus earum; praesertim in ecclesia paroch. vulgo Siresa, quae pcr aliquod tempus residentia fuit Episcoporum Oscensium tempore invasionis mahometanoram, est considerabitis, ct quamvis thecae antiquitatem redoleant, in archivis tamen parochiarum, vel in historiis nullum extat certum documentum carumdcm authenticitatem comprobans. — Magna tamen pietate a populis coluntur, ita ut nequeat sine scandalo hic cultus prohiberi. Cum igitur antiquissimae sint, ita ut ipsa antiquitas possit constituere argumentum sufficiens ad certitudinem moralem gignendam, ct apud omnes in maxima semper fuerint et sint veneratione, opinatur Episcopus orator huiusmodi cultum permitti posse : ad omnein tamen anxietatem tollendam, implorat quoad hoc iudicium S. V.

R. Reliquias antiquas conservandas esse in ca veneratione in qua hactenus fuerunt, nisi in casu particulari certa adsint argumenta eas falsas vel supposititias esse.

1912

Facultas dupenuodi »uper defectu letalis pro- ſnovendo ·J sacerdotium vitet etiam pro Rcgularibus.

S. C. S. Officii 29 *hin. iSg6.* — An Episcopi vi facultatis (Form. III. ŋ. 13) *dispensandi super defectu aetatis unius anni ob operariorum penuriam, ut promoveri possint ad sacerdotium, si alias idonei fuerint,* ad Regulares quoque defectu aetatis exsolvendos valeant.

R. Affirmative, facto verbo cum SSrTio. — SSrtlus approbavit.

1913

ne cantibus linfr/stMÎm.

S. R. C. 5/ *[an. tSffi.* — BtSARCKiSV. – An *n (quadam) parochiali ecclesia a fidelibus intra Missam cani possint iuxta antiquum morem, a nonnullis annis interruptum, preces vel hymni lingua vernacula compositi in honorem Sancti vel Mysterii, cuius festum agitur.

R. Affirmative de consensu Ordinarii quoad Missam privatam : Negative quoad Missam solemnem sive cantatam iuxta Ordinationis pro musica sacra articulum septimum ct octavum ct iuxta decretum in Praefecturae Ap. de Madagascar in responsione ad dub. 1 diei 21 Iunii 1879. (V. *n. 1522).*

1914

S. R. C. jr *lan. '896* – Asxicus. — Instante Rtho Domino Episcopo Anncciensi, ut ’». ‘° «««« ⓪ m universis paroeciis suae dioecescos, de Apotu habere iit djstolica venia, permittatur usus sacrorum Oleorum, anno praecedente benedictorum, usque ad Sabbatum ante Pentecosten exclusive, ne eo tempore absint a propriis paroeciis rectores vel vicarii, quorum ministerio christifideles egent; Sacra Rituum Congregatio, referente Secretario, iuxta votum Commissionis Liturgicae, rescribendum censuit :

Parochus curet, ut presbyter, vcl clericus, si possibile sit in sacris constitutus, nova Olea sacra recipiat. Quod si aliquod adhuc extet impedimentum, idem parochus vcl pcr se vel pcr alium sacerdotem benedicat fontem sine sacrorum Oleorum infusione, quae privatim opportuno tempore fiet: nisi aliquem baptizare debeat ; tunc enim ipsa benedictione solemni vetera Olea infundat.

1915

QuoiJ (etlum Aenhwani deme.

Decr. Gen. S. R. C. 4 *Febr. 1896.* — Ad omnes in posterum controversias circa Annivcrsanum dedicationis ecclesiae penitus evelItndas, Sacra Rituum Congregatio in Comitiis pro nova Collectione authentica decretorum evulganda, subsignata die ad Vaticanum habilis, statuit ac declaravit :

1. Dedicationem ecclesiae, eiusque proinde Anniversarium, esse festum Domini.

2. Hinc ecclesiae propriae Anniversarium, iuxta rubricas solemnius et primarium, aliis quibuscumque locorum festis etiam Patroni aut Titularis, esse per se praeferendum, tam in occursu quam in concursu ; permitti nihilominus, ut Patroni festum, cuiuscumque sit personalis dignitatis, ratione feriationis praedicto Anniversario praeferatur.

3. Anniversarium vero Dedicationis ecclesiae non propriae, uti secundarium habendum esse, ct si cum aliis quibuscumque festis occurrat vel concurrat, servandas esse rubricas et decretum generale super primariis et secundariis festis.

4. Eiusdem autem Dedicationis ecclesiae,

(1) Quod si electio Episcopi nunquam fuit in Consistorio proclamata «tunc celebrandum erit anniversarium « dici quo datum est Breve pontificium. Hoc enim est « unicum documentum, quod manet, in substitutione non « habitae proclamations in Consistorio·. (Litt.S. C. dc Prop. Fid. ᵽ *Iulii 1896* ad Archiep. Nco-Eboracen.).

sive propriae sive non propriae, Anniversario occurrence vel concurrente cum festis solcmnioribus universalis Ecclesiae, haec semper illi praevalere, personali etiam dignitate posthabita, iuxta rubricas.

5. Quamvis lixa esse debeat i.la dies anniversaria Dedicationis ecclesiae, quac infra annum a consecratione recurrit; nihilominus Episcopo ecclesiam consecranti ius inhaerere, iuxta decreta alias edita, aliam diem fixam, vel etiam Dominicam (dummodo in consecrationis actu) seligendi pro illius Anniversario quotannis solemnius celebrando: exceptis duplicibus primae et secundae classis universalis Ecclesiae, nec non quibuscumque Dominicis privilegiatis, et duplicibus primae classis ecclesiarum particularium.

1916

k ^t<e2b2h °' «.mpiicç n vai peccatum oc piicitan» 'icmttcnr.

s· Poenitent. Ap. /9 *Febr. tSfii.* — Iam quaesitum fuit a S. Poenitcntiaria « An incur- < rat censuras, in absolventes complīcēm ¯in e pecc4t0 turpi i4[a5| qui complicem quidem < absolvit . sed complicem qui complicitatis < peccatum in confessione non declaravit ». Et S. Poenitcntiaria die 16 Maii 1877 respondendum censuit : *Privationem iurisdictionis absolvendi complicem in peccato turpi, et adnexam excommunicationem, quatenus confessarius illum absolverit, esse in ordine ad ipsum peccatum turpe, in quo idem confessarius complex fuit.* Hanc vero responsionem quidam ita interpretantur, ut excommunicatio in absolventes complicem lata, fere semper eludi possit. Siquidem ad hoc sufficere poenitentem complicem a confessario praemoneri de peccato huiusmodi non declarando. Sic enim, iuxta eosdem, absolvens complicem, semper immunis a censura evaderet. Ad praecavendos in rc tanti momenti abusus, *quaeritur :*

1. An effugiat censuras, in absolventes complicem in re turpi latas, confessarius, qui complicem, sed dc peccato complicitatis in confessione tacentem, absolvit ; quamvis certus sil, complicem non adiisse alium sacerdotem, nec ideo fuisse absolutum a peccato complicitatis. Ratio dubitandi videtur esse quia in tali casu, quamvis peccatum complicitatis non subiiciatur clavibus a poenitente, confessarius tamen non potest absolvere complicem ab aliis peccatis, quin, eo ipso, indirecte saltem, cum absolvat a peccato complicitatis quod scit non adhuc fuisse clavibus rite subiectum, neque ideo remissum.

2. An incurrat censuras in absolventes complicem in peccato turpi latas, confessarius qui, ad vitandis praefatas censuras, induxit *directe* vel *indirecte* poenitentem complicem ad non leclarandum peccatum turpe, cum ipso commissum, ct deinde complicem absolvit, sed peccatum complicitatis non declarantem. Ratio dubitandi est quia *nemini fraus sua patrocinari debet;* insuperque si, talia agendo, confessarius censuras praecaveret, iam prohibitio absolvendi complicem, sub poena excommunicationis, illusoria plerumque videretur. *Directe* autem confessarius inducit poenitentem, quando positive et explicite eum praemonet de tacendo peccato complicitatis, quia v. g. illud iam novit et declaratio illius esset inutilis. *Indirecte vero* inducit, quando confessai ius suadere conatur poenitentem, sive quod actio turpis cum ipso commissa non est peccatum, sive saltem non tam grave, ut de ipso inquietari debeat; unde poenitens concludit ipsi licere non declarare tale peccatum, et ab eo declarando revera abstinet.

R. Sacra Poenitcntiaria, mature consideratis expositis, ct approbante SSrilo DftO Nostro Leone PP. XIII, declaravit: *excommunicationem reservatam in Bulla* Sacramentum Poenitentiae *non effugere confessarios absolventes velfingentes absolvere eum complicem, qui peccatum quidem complicitatis, a quo nondum est absolutus, non confitetur, sed ideo ita se gerit, quia ad id confessarius poenitentem induxit, sive directe, sive indirecte.*

IQ!?

S. R. C. *2t Febr. 1896.* — Sacra Rituum Congregatio ad decreta, quibus indulget Missam solemnem vcl etiam Missas lectas in aliqua cxtrinseca festivitate, solet adiiccre clausulam : « *dummodo non omittatur Missa conventualis vel parochialis, Officio diei respondens, ubi eam celebrandi adsit obligatio* ». Porro nonnulli ecclesiarum rectores huiusmodi clausulae declarationem ab eadem S. C. humillime rogarunt.

Circa clauiuUn *dummodo* nos *omittetur MiiU conventuaUi* etc. in ſndulti pro Albii votiti».

R. Obligationem in casu quoad Missam conventualem, Officio diei respondentem, adesse pro ecclesiis, in quibus ea die fit officiatura choralis, iuxta decretum 6 Iunii 1888 ad 2; quoad vero Missam parochialem, eam Olficio diei conformem esse debere, quando peragenda sil cum applicatione pro populo.

1918

Instr. S. C. de Prop. Fide 25 *Februarii t8q6.* (ad Epp. Stat. Ford. Amkr ic.) — Exigua proreus indigenarum sacerdotum copia, spiritualibus necessitatibus fidelium et incolarum acatholicorum multitudinis in vastissimis territoriis degentium omnino impar, nonnullis RrTiis Ordinariis Statuum Foederatorum Americae Septentrionalis persuadet ut tamquam singulare providentiae beneficium habeatur adventus sacerdotum, vel ecclesiastici status candidatorum, qui ex variis Europae regionibus

Circt litkn» dimiuiorulci ct ſestimoniale « wacerdotibui ci» hibcnJa» pro ĉo rum in alicnim missione. «4-

oriundi, operam suam in bonum animarum Ordinario loci exhibent et petunt ut in clerum dioeccsanum adseribantur. Verum in hac adscriptionc peragenda regulas ecclesiastici iuris sapientissime ab Ecclesia datas servare opus est, nc forte in damnum animarum vertatur, quod ad earumdem bonum dirigi debet. Qua in re Rfhos Ordinarios latere nequaquam potest sacerdotis, qui in alienam dioecesim acceptari postulat, obligatio, ut scilicet obtentam a suo Ordinario discedendi facultatem exhibeat una cum eiusdem dc immunitate a censuris deque bonis moribus testimonio, aeque ac obligatio candidati litteras dimissorialcs et testimoniales Ordinarii originis praesentandi.... Sacra Congregatio per praesentes litcras omnibus ct singulis Rrîiis Ordinariis Statuum Foederatorum Americae Scpten. notum facit sequentem regulam in posterum servandam esse, ut scilicet nullus sacerdos, vcl ad statum ecclesiasticum candidatus, ex Polonia oriundus, etiamsi cx Italia vel alia dioecesi mediate migraverit, in clerum dioecesanum admittatur, nisi testimoniales literas exhibeat huius S. C., quibus de legitima discedendi a dioecesi facultate, de immunitate a censuris, nec non de bonis moribus praesentantis plane constet.

1919

De mbiectione ctdc Eucharistiae tuacepiionc Î|uo>d orientales ermentato nlcntet ubi nropnua eorum ßee parochu».

Litt, encycl. S. C. de Prop. F. *26 Februarii 1896.* — In seguito alia pubblicazione dclla Lcttera Pontificia *Orientalium dignitas* fu domandato se i cattolici orientali chc usano il fermentato, trovandosi in luoghi ove sono solamente sacerdoti latini, cd orientali chc consacrano in azimo, debbano sottostare alia giurisdizione del parroco latino, ovvcro a quello dei parroco orientale che più loro aggrada. A risolvere tal dubbio Sua Santitl, odito il parere dclla *Commissione Pontificia per la riu· nione delle Chiesc dissidenti,* ha deciso chc i detti fcdeli devono sottostare alia giurisdizione del parroco orientale da loro scelio, dalla quale per altro non potranno sottrarsi finché dimorano nello stesso luogo. Quanto poi alia Comunione, siccomc giusta il decreto della Propaganda (18 Agosto 1893: K *n. r846)*, i cattolici orientali non aventi chicsa, o sacerdote proprio, possono liberamento comunicarsi *iuxta ritum ecclesiae existentts in praedictis locis:* per coordinate questo decreto armonicamcnte con la nuova prclodata disposizione che determina la parrocchialitA di quei fedeli, è ben naturale chc ii detto decreto resti in vigore per le sole Comunioni fatte *devotionis causa,* c non per lu Comunione pasqualc, c per il Viatico, che dovranno d'ora innanzi csscrc somministrati dal proprio parroco, perché non siano lesi i dirilti parrocchiali.

I92O

Гx multiplici invpedimento ennMnguinittr· ea •tlptte intermedio

S. C. S. Officii *rr Martii 1896.* — Ck-vomasks. — In casu stipitis intermedii (secundi gradus) cx duobus inter se iterum (in secundo gradu) consanguineis constitutis, utrum unicum existât, et declarari debeat in libello supplici dispensationis, impedimentum consanguinitatis, videlicet illud solum quod ex hoc proximiori stipite intermedio procedit. — An insuper duo alia habeantur, ct declaranda sint impedimenta, provenientia ab remotiori stipite communi (quarti gradus) per lineas in stipite intermedio coniunctds.

R. Negative ad iora; Affirmative ad 2wm.

I921

Misaa Ofic.o conformi», oon todvo «ed fe<tiro modo Cck·braoda.

S. R. C. *14 Martii 1896.* — Ex S. R. C. decreto diei 9 Iuiii i8q5, confirmato a Summo Pontifice die 9 Decembris eodem anno, circa celebrationem Missae in ecclesia aliena, videtur sacerdos habens festum duplex primae classis non posse celebrare, nisi more votivo Missam conformem suo Officio, quando ritus alienae ecclesiae permittit Missas *de Requie* ct votivas. Quid agendum in casu?

R. Missa Olficio conformis, sive de semiduplici sive de quocumque duplici, et in casu, est festiva: proinde non est votiva, nec more votivo dicenda.

1922

poram facultatem ditpeniandt auper ieiunio ct aHtincotia occaaione tolemnitatum.

S. C. S. Officii *r8 Martii 1896.* — Post lutum fer.IV.die 5 Dec. 1894 Sacrae huiusCongr. S. Oi. decretum quod incipit *Cum recenter, (V. n. 1884)* quo facultas fit locorum Ordinariis anticipandi in alium diem vcl etiam, gravissimis de causis, dispensandi super ieiunii ct abstinentiae lege, occasione solemnitatum, in vetitum aliquem diem incidentium, a pluribus locis, circa eiusdem decreti genuinum sensum, dubia proposita fuere, quac sequuntur:

t. Utrum ad hoc ut Episcopus dispensare valeat ad tramitem dicti decreti, ncccsse sit ut festum celebretur semper magno populorum concursu.

2. Utrum Episcopus dispensare possit quando agitur tantum dc festis duplicis praecepti ; an etiam quando agitur dc alio festo vel dc alia catholica solemnitate, cx. g. de centenariis, dc peregrinationibus ct similibus.

3. Quomodo sit intelligendus *magnus populorum concursus:* an populorum extraneorum, vcl etiam eiusdem civitatis aut loci.

4. Utrum inter causas gravissimas ob quas Episcopus non solum anticipare, sed etiam dispensare potest , assignari valeat grave periculum quod abstinentia anticipanda non observetur.

5. Utrum in diebus exceptis ieiunio con· secreti» vetitum sit Episcopis tantum dispensare super abstinentia ; vel etiam illam anticipare.

6. Utrum ex rationabili causa possit Episcopus committere parochis ut ipsi assignent diem in quo anticipari debeat abstinentia.

Quibu» dubiis ad examen sedulo vocatis, Ertii ac Rtfti Dfii Cardinales Inquisitores Generales, praehabito voto DD. Consultorum respondendum mandarunt :

R. Ad 1. Affirmative·

Ad 2. Negative ad primam partem ; affirmative ad secundam, modo adsit magnus populorum concursus.

Ad 3. Anentis omnibus, intelligi potest.ctiam de concursu civitatis aut loci, facto verbo cum SSrtio.

Ad 4. Affirmative, modo periculum sit generale.

Ad 5. Affirmative, scilicet utrumque vetitum est Episcopis.

Ad 6. Affirmative.

SSrtius (die 20 Martii) Ertiorum PP. resolutiones benigne adprobare et confirmare dignatus est.

1923

λα Hcfindu» baptitmut colfitu ab obateIridbui,· hiat, haereticis.

S. C. S. Off. *rS Martii 1896.* — t. An collato baptismo necessitatis causa ab obstetrice vel laico, iterari possit generatim baptisma absque praevio diligenti examine de eius valore.

2. Utrum conferri debeat baptismus sub conditione haereticis, qui ad catholicam fidem convertuntur a quocumque loco proveniant, et ad quamcumque sectam pertineant.

R. Ad i. Negative in omnibus et ad mentem. Mens est quod ad probationem faciendam sufficit attestati › ctiam unius personae fide dignae, et etiam exnaiudicialis.

Ad 2. Detur decretum fer. IV 20 Nov. 1878 quod ita se habet: < Negative, sed in conversione haereticorum *etc. (V. n. r504)* ».

1924

Dc Sofonbua rotorotn ium eietmoiy- ,an'

S. C. EE. et RR. 27 *Martii t8a6.* — Singulari quidem protectione ct auxilio dignae semet exhibent mulieres illae, quae in piis religiosisque Institutis Deo se devovent ut in proximorum bonum longe latcquc opera misericordiae exerceant nedum directe, sed stipem etiam iisdem operibus sustentandis quaeritantes, atque egregiam eapropter humilitatis, patientiae, charitatis, aliarumquc virtutum laudem praeseferentes. Cum tamen hoc colligendarum eleemosynarum ministerium prae muliebri quaeritantium indole ac hodierna humanae societatis conditione periculis haud vacet nisi opportunis cautelis communiatur, Sacra Congregatio Episcoporum ct Regularium nonnullis Episcopis petentibus, re diligenter ct mature perpensa, haec quae sequuntur statuit ac decrevit.

1. In votorum simplicium Institutis opus quaeritandi eleemosynas alumnae non aggrediantur nisi in spiritu fidei, quod stipem non sibi quaerant sed ipsi Christo Icsu, memores verborum eius: *Quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis.* Praeterea Ordinarios locorum, etiamsi eorum territoria pertranscant, obsequio, reverentia ct devotione prosequantur tamquam parentes ct patronos, quos adeant cum fiducia pro consilio, auxilio ac praesidio in qualibet necessitate.

2. Iisdem votorum simplicium Sororibus non licear eleemosynas quaerere sive intra dioecesim in qua ipsae resident, sive extra, sine licentia Ordinarii loci respectivae residendae.

3. Stipem quaesiturae extra dioecesim respectivae residendae licentiam obtinere insuper debent ab Ordinario loci in quo eleemosynas quaeritare desiderant.

4. Nihil tamen impedit, quominus Superiorissae, nulla petita licentia, ad sublevandam domuum vcl piorum operum, quibus praesunt, inopiem, possint eleemosynas undequaque sponte oblatas accepto habere, vcl etiam per litteras impetrare ab honestis ac benevolis personis quibuscumque, usquedum a legitimo Superiore rationabili cx causa non prohibeantur.

5. Ordinarius loci, in quo extat domus Sororum quaeritare volentium, licentiam eis non concedat: 1. si dc vera domus vel pii operis necessitate sibi non constet; 2. si quaeritado commode fieri possit per alios ab ipsomet Ordinario designandos. Si autem necessitati occurri valeat per quacritationcm in loco, in quo Sorores resident, vel infra propriam dioecesim, Ordinarius licentiam eisdem non impertiatur eleemosynas colligendi extra dioecesim.

6. Utraque licentia tradatur gratis et in scriptis, in qua quilibet Ordinarius leges ct conditiones imponere poterit, quas pro locorum, temporum ct personarum adiunctis magis opportunas in Domino iudicaverit. Licentia vero Ordinarii piae Sororum domus contineat litteras vel commissorias ad parochos aliasvc prudentes personas pro Sororibus quaeritantibus intra dioecesim, vel commendatitias ad Ordinarios aliarum dioecesium pro Sororibus extra propriam dioecesim quaeritantibus. In litteris commissoriis mandetur parochis aliisvc probis personis, ut consiliis ct meliori qua possunt opera praesto sint Sororibus, carum agendi rationem invigilent, ct si quid in cis minus rectum resciverint, statim ipsi Ordinario referant. In commcndatitiis exorentur Ordinarii locorum, ut in sua quisque dioecesi Sorores ad quaeritandum admissas protegat ac adiuvet ac si sibi subditas eas haberet.

7. Quisque loci Ordinarius Sorores cx aliena dioecesi advenientes ad eleemosynas colligendas non admittat, nisi prius eaedem licentiam proprii Ordinarii sibi exhibuerint. Sororibus vero huiusmodi licentiam exhibentibus ipse suam, si lubcat, impertiatur licentiam quaeritandi in propria dioecesi. Ubi autem Sorores, etiamsi utraque licentia praeditae, in eleemosynarum quaestu male se gerant, statim in propriam domum eas redire Ordinarius iubcat, opportunisque etiam mediis, si opus fuerit, compellat.

8. Superiorissae, praesertim extra locum ubi domus habent, numquam ad eleemosynas quaerendas mittant sorores, nisi binas, aetate et animo maturas, intra dioecesim non ultra mensem, extra dioecesim non ultra duos menses et semper ea pecuniae summa instructas qua, inopinato quocumque casu cogente, possint statim domum redire. Sorores quaeritantes semper et ubique ca qua decet, modestia eniteant, virorum familiaritatem et sermones inutiles caveant; clamores, tabernas aliaquc loca incongrua evitent; nec in domibus longiorem moram faciant, quum sit necessarium pro expectandis eleemosynis. Singulae nunquam incedant, neque ab invicem separentur, nisi necessitate impellente. Iter facientes, si commode fieri poterit, utantur via ferrea ; sed, quantum possunt, de nocte neque ab uno loco discedant, neque ad alium perveniant. De suo adventu futuro praemoneant illum, cui datae sunt Episcopi litterae, eique cum pervenerint se sistant precesque adhibeant, ut intercedat pro invenienda hospitalitate apud aliquod pium feminarum Institutum, vel saltem apud aliquam honestam mulierem, nunquam vero in domo ubi possint in aliquod periculum offendere. Matutinas ac vespertinas preces non omittant : quotidie de mane aliquam cx vicinioribus ecclesiis petant. ibique Sacro assistant : singulis hebdomadis Poenitentiae ct Eucharistiae sacramentis reficiantur. Ante solis ortum ct post occasum eleemosynas per loca non quaeritent. Elapso tempore ad quaeritandum cis praefixo, sine ulla mora ad propriam superiorissam recto tramite remigrent. Eleemosynas numquam arroganter vcl tamquam debitas postulent, sed breviter et humiliter sua et piorum operum exposita inopia, si quid sponte otfertur accipiant, secus patienter divinae Providentiae confidant. Alias normas opportunas, quae a propria superiorissa dari poterunt, adainussim observent.

1925

Quoad facuk talem impertiendi moaialibat benedictionem apentobeam in articulo morti».

Litt S. C. de Prop. F. 50 *Martii 1896.* (ad Ep. Rurakmondkn·) — A. Tuae nomine propositum est huic S. C. de Prop. Fide dubium: « *(Irum non obstantibus decretis Sa·* • *erae Congregationis indulg., quibus statui·* * *tur monialibus aliisque religiosis sororibus* < *m communitate degentibus Henedtctionem* « *Apostolicam* cum plenaria indulgentia in ar- < ticulo mortis, nonnisi confessarium ordina- « rium respe^tivae communitatis impertiri posse; < eo deficiente vel legitime impedito, deputari < ad id valeat alius sacerdos qui ad monentis < adsistentiam mittatur >; Sacra Congr. Indulg., ad quam dubium delatum est, die 13 Martii 1896 respondit: *Affirmative.*

1936

Gréa administrationem Coq· firmationi cum Baptismo.

S. C. S. Off. *22 Apr. 1896.* — Il tacito privilegio, di cui per tolleranxa della S. Sede godono i sacerdoti di alcuni riti orientali, di amministrare contcmporaneamente i sacramenti dei Battesimo e dclla Cresima, vale soltanto per i fedeli del rito dei ministro, ovvero anche per quelli di altri riti orientali, nei quali vige lo stesso privilegio ?

R. Affirmative (1).

1927

Orca imaginem dcfOQCtl lQ feretro vcl iα-malo.

S. R. C. jo *Apr. 1896.* — Sknogallibx. — An in feretro vel tumulo, dam pro aliquo defuncto exequiac fiunt, tam praesente quam absente cadavere, exponi valeat eiusdem defuncti imago. Et quatenus negative, an saltem tolerari possit huiusmodi usus ubi viget.

R. Negative quoad primam partem; quoad alteram: Curandum ut eliminetdr abusus.

1928

Ore· butyri

S. C. S. Off. *r3 Maii 1896.* — Utrum diebus ieiunio consecratis, in quibus Apostolica venia usus condimentorum ex adipe indulgetur, butyro quoque per modum condimenti uti liceat.

R. Supplicandum SSrtio pro gratia. – Die 15 eiusdem mensis SSrtius benigne annuere dignatus est pro gratia iuxta Ertiorum PP. suffragia.

1939

Obacrvanda In ■cnbeadu cpiatol't ad S C de Prop. Fide

Litt. encycl. S. C. de Prop. Fide *18 Maii 1896.* (ad Supkriorks Mission.) — Cum multiplicitas negotiorum, quae ab hac S. C.

(1) Hoc est (ui eadem S. C. S. Off. declaravit Lilt. *(aii 1896).* « Un sacerdote orientale avente la fa- < colü di amministrare la Cresima insieme col Batte- « simo, puô esercitarla non solo pei fedeli del proprio « rito, ma ancora pei fedeli di rito diverso, in man- • canza di sacerdoti di questo rito, nel quale perô vige « il privilegio di amministrare insieme i duc sacramenti ».

de Prop. F. pro locis .Missionum sibi creditis agenda sunt, in dies augeatur, optatissimum est ut ea, quae expeditionem rerum tractandarum retardant, removeantur. Hinc est quod infrascriptus Archiep. Larissens. S. C. de P. F. Secretarius iuxta mentem ErTii Cardinalis eiusdem S. C. Praefecti, nonnulla quae experientia edocuit minus convenire, RRrîiis LL. Ordinariis indicare necessarium iudicat, rogans eos ut pro sapientia ct zelo, quibus praestant, eadem in negotiis cum hac S. C. curandis observanda quibus oportet commendare velint. Et in primis plurimum interest ut non solum litterae ad hanc S. C. expeditae, sed etiam, et praesertim, documenta iisdem adiuncta, latino exarata sint sermone, vel italico aut gallico; caeterarum enim linguarum communis adhuc non habetur cognitio, ct interpretum opera longior evadere solet, nec semper satis est secura. Insuper non raro accidit ut litterae, quae recipiuntur, tam informi calamo conscriptae sint, ut eas perlegere difficillimum sit etiam peritis, neque id obtinetur absque magna temporis iactura gravique labore. Aliquando etiam chartae adhibentur coloris caerulei, aut subobscuri, aut transparent!;, atramentum vero coloris fere albi, ita ut lectoris visus improbe defatigetur, Instanter igitur rogatur ut huiusmodi impedimenta c medio tollantur. Nec incongruum est hic animadvertere nonnunquam in epistolis, quae ad S. C., vel ad Sanctitatem Suam per ipsam S. C. mittuntur, formam exteriorem magis respondentem dignitati virorum, quibus praesentandae sunt, desiderari. Tum folia litterarum et documentorum ita saepissime scripta sunt, ut ordo scriptionis unius paginae sit inversus in successiva, ct hinc cum cx his foliis, pro eorum conservatione in Archivio, libri conficiuntur, isti pro singulis paginis legendis ab imo deorsum verti debent, non sine inutili lectoris incommodo et fastidio. Tandem ct aliud inconveniens aliquando locum habet, quod scilicet a S. C. in receptione epistolarum, pro insufficienti solutione pretii transmissionis a mittentibus, duplex taxa solvenda est: unde quotannis non exigua pecuniae summa necessitatibus quotidie crescentibus Missionum subtrahitur. — Ad haec omnia incommoda efficaciter removenda infrascriptus Secretarius desiderium huius S. Consilii, non semel sibi patefactum , per praesentes litteras evulgare censet, iterumque rogat ut litterae ct documenta, quae ad hanc S. Congr. mittuntur:

1) latino idiomate, vel saltem italico aut gallico, exarata sint, sicut cautum fuit per litteras circulares huius S. Congrcg. dici i Februarii 1892 ;

2) ut intelligibili charactere conscribantur, praesertim quoad norpina propria personarum et locorum, convenicntcmquc exteriorem praeseferant formam quoad chartae dimensiones, quae charta sit albi coloris et atramentum nigrum ;

3) ut ordo scriptionis paginarum is sit, qui servatur in libris, qui typis eduntur;

4) ut praescripta a lege in singulis regionibus pro expediendis litteris taxa exacte u mittentibus solvatur.

1930

S. R. C. *19 Maii 1896.* – Plures sacrorum Antistites SSmo D. N. Leoni PP. XIII humillimas porrexerunt preces ut in bonum fide- K°P1,IU 0
Hum atque in dignitatis episcopalis decus, dispositionem decreti, dic 22 Augusti 1818 editi, super satisfactione praecepti dc audienda Missa in episcopali sacello, relaxare dignaretur *(V. n. 7̄3°)* Sacra porro Rituum Congr. dc mandato ipsius SSrTii D. N. , ciusmodi negotium maturo examine perpendens.....respondendum censuit « Postulandum a SS1Î10, uc, deinceps, Episcopi omnes, sive diocccsani, sive titulares, eodem privilegio condecorentur , quo fruuntur PP. Cardinales; scHicet, ut, non solum ipsi in propriae habitationis oratorio, aut super ara portalili , ubicumque degant, Missam facere aliamquc in sui commodum permittere valeant; sed etiam fideles omnes alterutram ex eisdem Missis audientes, quoties opus fuerit, praeceptum Ecclesiae adimpleant : contrariis non obstantibus quibuscumque >. Quibus omnibus SSrho D. N. Leoni Papac XIII per meipsum infrascriptum Cardinalem relatis, Sanctitas Sua sententiam Sacrae Congregationis ratam habens, enunciatum PP. Cardinalium privilegium ad quoscumque Episcopos cum Apostolica Sede communionem habentes extendere dignata est, die 8 Iunii, eodem anno.

1931

Indultum arca celebrationem Musarum dc Requle in ăcpaltre Ut, ct occauosc obitu» fidelium

Decr. S. R. C. rp *Maii 1896.* — Aucto, postremis hisce temporibus, maxime in calendariis particularibus, Officiorum duplicium numero, quum pauci supersint per annum dies, qui Missas privatas de Requic fieri permittant, ct ipsa Officia scmiduplicia interdum ab aliis potioris ritus impediantur, nonnulli ecclesiastici viri pietate, doctrina ac dignitate praestantes, Sanctissimum Dominum Nostrum Leonem Papam XIII humillimis cnixisquc precibus rogarunt, ut ad iuvamen fidelium defunctorum ct ad spirituale solatium vivorum, in ecclesiis ct oratoriis sive publicis sive privatis, praesertim iis, quae in sepulcretis rite erecta sunt vel erigentur, Missae lectae dc Requic diebus etiam duplicibus aliquoties per annum dc Apostolica benignitate celebrari valeant. Placuit autem eidem SSrfio Domino Nostro huius negotii examen Sacrae Rituum Congregationi committere: quae, exquisito voto Commissionis Liturgicae,

omnibus mature perpensis, attentisque hac de re etiam peculiaribus locorum circumstantiis, in ordinario Coctu subsignata die ad Vaticanum coadunato, ad propositam per Eminentissimum ct RiTium Dominum Cardinalem Sacrae eidem Congregationi Praefectum quaestionem, respondendum censuit:

Si Sanctissimo placuerit : I. In quolibet sacello sepulcreti rite erecto vel erigendo, Missas, quae inibi celebrari permittuntur, posse esse dc Requic diebus non impeditis a festo duplici i vel 2 classis, a Dominicis aliisque festis dc praecepto servandis, nccnon a feriis, vigiliis, octavisque privilegiatis; item II. in quibuslibet ecclesiis et oratoriis quum publicis tum privatis, et in sacellis ad seminaria, collegia ct religiosas vel pias utriusque sexus Communitates spectantibus, Missas privatas de Rcquie, praesente, insepulto vel etiam scpulto non ultra biduum, cadavere, fieri posse die vel pro die obitus aut depositionis, sub clausulis ct conditionibus, quibus, iuxta Rubricas ct decreta, Missa solemnis de Requie iisdem in casibus decantatur, ct exceptis duplicibus primae classis, Dominicis aliisque festis dc praecepto. Contrariis non obstantibus quibuscumque. — SSrùus sententiam Sacrae Congr. ratam habere et confirmare dignata est, die 8 Iunii eodem anno (1).

1932

De contecrationc ccclcMactine conucratiooe altaria.

An eccletiac consecratio renovanda ai in tint parietibus opui tectorium sit renovatum

An altare fractum, aut cx pluribut lapidibus formatum consecrari queat.

S. R. C. *[9 Maii 1896.* — 1. An ecclesia, in cuius consecratione omissa fuit consecratio altaris, habenda sit valide consecrata.

2. Utrum ecclesia e cuius parietibus vel partira vel integre disiicitur simul incrustatio, vulgo *intonaco,* ut renovetur, consecrata maneat ; an cxccrata ?

3. An altare, sive fixum sive portatile, enormiter fractum, sed firmiter coementatum, aut ex pluribus lapidibus effbrmatum, valide ac licite consecrari possit ?

R. Ad i. Affirmative, nempe valide; sed non licite, nisi habeatur Apostolica dispensatio, quamvis aliqua vel omnia altaria iam consecrata reperiantur ; idcoque servandus omnino est ordo rituum Pontificalis Romani, ut integritas consecrationis perficiatur.

Ad 2. Ecclesia consecrata remanet, quamvis in eius parietibus opus tectorium sit renovatum.

Ad 3. Negative; scilicet non potest altare, de quo fit mentio, valide uc licite consecrari. — SStius adprobavit die 8 Iunii, eodem anno.

1933

Grca b«nedictioocm raalieni poM partam.

S. R. C. *19 Maii 1896.* — Vïc x x t ima. — Utrum liceat benedictionem mulieris post partum, iuxta Rituale Romanum, impertiri puerperae cuius proles mortua fuerit sine baptismo ; an abstinendum sit ab ca benedictione.

R. Non esse negandam benedictionem. — SStftus adprobavit.

1934

Qrca reau- »0 labbati» Qtudnaenmae. et to ubbato mira pcnl<'

S. C. Indulg. *20 Maii 1896.* — I. An in sabbatis Quadragesimae, in quibus Vesperae anticipantur ante meridiem, oratio « An- rx gelus' Domini » ipso in mendie recitari debeat stando, ut recitatur stando antiphona finalis vesperarum, an potius Hexis genibus, ad Indulgentias lucrandas.

2. An iuxta normas praescriptas a sylloge authentica orationum ct piorum exercitiorum edita a S. C. Indulgentiarum anno 1886, decreto diei 24 Maii, ad lucrandas indulgentias, sabbato infra Octavam Pentecostes recitanda sit meridie oratio' < *Angelus Domini* » vel antiphona < *Regina Coeli* ».

R. Consulendum SSrho pro opportuna declaratione quoad utrum dubium. SSrîius benigne declaravit : In sabbatis Quadragesimae orationem *Angelus Domini* », meridie, recitandam esse stando; sabbato vero infra octavam Pentecostes, meridie, recitandam esse antiphonam < *Regina Coeli* ».

1935

De cotucmu et htUni totimonialibuk Orüioani Procrcchoac ConfritcrahTtutn, et de planam earum ere· cnoncmuooeodemque loco.

S. C. Indulg. 20 *Maii 1896.* — 1. An conditio Clementinae Constitutionis < *Quae· cumque* », dc consensu Ordinarii loci et dc litteris testimonialibus, servanda in erectionibus et aggregationibus Confratcrnitatum accipienda sit ita, ut duo requirantur actus distincti, consensus nempe ct litterae testimoniales: vel potius sufficiat consensus implicite expressus in litteris testimonialibus.

2. An Summarium Indulgentiarum quod una cum diplomate datur in erectione et aggregatione Confratcrnitatum iam recognitum et

(1) Rrhus Ep. Agenncn. a S. R. C. sequentium dubiorum solutionem postulavit: — « t. Num Missae « privatae dc Requic dic vel pro dic obitus scu depo· « sitionis, dc quibus agitur in Decreto *Aucto* Sacrae • Rituum Congregationis dici 19 Maii 1896, confir- ◁ mato a Summo Pontifice dic 8 Iunii eodem anno, « dici valeant cadavere untum moraliter praesente sed « physice absente, licet insepulto vel scpulto non ultra «biduum? 2. Num esse possint omnes de Requic, ■ praeter Missam excauialem ct aliam Offidi dici con· « formem, si hanc celebrandi adsit onus? J. Num dc- « nique legi valeant in qualibet ecclesia vel oratorio « sive publico sive privato ? » Et S. R. C. *(2$ Maii 1897)* respondit: «Ad 1. 2. ct 5. Affirmative dummodo scr· « ventur clausulae ct conditionis expressae in supra- α dicto Decreto *Aucto,* ct una Romana dici 12 lanua· « rii 1897 fK. n. /9;;) ».

approbatum a S. Congr. Indulg., nova etiam indigeat recognitione Ordinarii loci.

3. An distincta communitas, quam decretum S· C. Indulg. in una Lauden. diei 3i Januarii 1893 pro erectione Confrutcrnitatum eiusdem nominis et instituti requirit, constituatur etiam a quolibet eiusdem municipii oppido situ et nomine ab aliis disiuncto, adeo ut in uno eudemque municipio piures eiusdem nominis et instituti Confratetnitatcs erigi possint.

4. An in magnis civitatibus, quae unam tantum constituunt communitatem, piures nihilominus erigi possint eiusdem nominis ct instituti Confraternitates.

5. An erectio Confratcrnitatum SSrili Rosarii facta per litteras Magistri Generalis Ord. Praed. facultativas, execution! mandatas a sacerdote sive regulari sive saeculaii ab eodem Mag. Gen. deputato, valida sit si Ordinarius consensum quidem suum ante exceutionem exprimat, nullas vero litteras testimoniales concedat.

6. An ipsae litterae facuitativac validae sint si subscriptione ct sigillo eiusdem Magistri Generalis munitae, aut certum sacerdotem ad exceutionem non deputent, aut locum Confratctniiatis erigendae non exprimant.

R. Ad 1. Sufficere Ordinarii litteras, quibus consensum in erectionem vel aggregationem Confraternitatum significet, ct instituti pietatem ac religionem commendet.

Ad 2. Negative.

Ad 3. Affirmative, dummodo in unoquoque oppido habeatur etiam propria paroecia.

Ad 4. Negative, sed supplicandum SSmo ut derogando in hac parte Constitutioni s. m. Clementis VIII quae incipit « Quaccumquc », Ordinariis benigne tribuere dignetur facultatem providendi pro eorum arbitrio ct prudentia in singulis casibus, servata tamen in huiusmodi erectionibus convenienti, eorum iudicio, distantia.

Ad 5. ct 6. Negative. — SSriius adprobavit ct postulatam facultatem Ordinariis concessit.

1936

An indulgentiam papah» tx- »cd>ctjnni· luerttur LptKopa· Sui tam lospcr- t

S. C. Indulg. 20 *Maii 1896.* — Montis PoLtriANt. — Num plenariam Indulgentiam lucrandam a christifidelibus benedictionem nomine Summi Pontificis recipientibus a respectives Episcopii, lucrari valeat et ipse Episcopus qui eam impertit.

R. Affirmative, facto verbo cum SSmo. — SSrhus approbavit.

1937

IW cmoQ)· «nor- tstfio tal pane- rw·

S. R. C. 22 Afaii *i8()6,* — An deceat in parietibus ecclesiae vel publici oratorii suspendere coronas mortuarias, ut ibi maneant.

R. Negative.

1938

Indultum qwad Mhiaa *At* Rtquit ccltbnt» nem m oritorui.

S. R. C. <? */unii 1896.* — SSrtius D. N. Leo PP. XIII, ad levamen animarum quae in Purgatorio detinentur, Sacrae Rituum Congregationi facultatem indulgerc dignatus est, qua singulis petentibus S. R. E. Cardinalibus, Episcopis aliisque Praelatis, quibus oratorii privati privilegium de iurc competit, permitti possit in eodem oratorio unica Missa privata de Requie, defunctis applicanda, infra hebdomadam, diebus non impeditis a festo ritus duplicis quod iurc translationis polleat, a Dominicis aliisque festis de praecepto servandis necnon a vigiliis, feriis octavisquc privilegiatis; et servatis rubricis. Coutrariis *etc.*

1939

Quoad tuas fori ccclrtiittifl in rebus not contentioni.

Decr.S. C. Concilii *ro lunii 1896.*–*Ik* norma haberetur uniformis in exactionibus pro variis actibus iurisdictionis ecclesiasticae non contentiosae, ac immodicarum taxarum onus , pluriumque controversiarum occasio tolleretur, Innocentius PP. XI legem tulit, quae, */nnocentiana* vulgo appellata, huiusmodi exactionum rationem apte moderabatur. Sed cum hacc lex italico idiomate esset exarata, et idcirco communiori doctorum sententia eam nonnisi Italiae et adiacentium insularum dioeceses proprie afficere traderetur, ceteris autem congruentem dumtaxat agendi regulam praebere, haud universim videbatur consultum incommodis, quibus amovendis lex illa prodierat. Praeterea post tria ferme saecula a legis promulgatione, pecuniae valore et aestimatione mutatis, ct in novis diversisque adiunctis societate versante, plena Innoccntianae legis observantia in ipsis Italiae dioecesibus difficilis evasit, et quandoque etiam incongrua : unde Ordinarii maiori in dies numero postulare coeperunt, ut novae peculiaresque exactiones ab Innocentiana diversae, probarentur aut tolerarentur. His mature perpensis, et per officium S. C. Concilii, Archicpiscopis nedum Italiae sed et aliarum regionum dc sententia rogatis, SSrtius D. N. Leo Papa XIII particularem Commissionem penes S. Concilii Congregationem constituit, cique in mandatis dedit, ut de hac re cognosceret suamque sententiam emitteret. Iam vero in conventibus semel atque iterum ab ea habitis, tria quae sequuntur dubia, quibus universa quaestio comprehendi visa est, ad examen revocata sunt, nimirum :

I. An et quae taxae imponi possint iuxta prudentiae er iustitiac regulas in materia sacramentel!, ac spcciatim in matrimoniali, itemque in materia beneficiaria.

II. An generalibus quibusdam editis normis, specifica praefinitio taxarum in singulis dioc-

ccsibus Ordinariorum arbitrio sit relinquenda ; an potius praescribendum, ut hac de re agatur in synodis provincialibus, ct quatenus synodi haberi nequeant, in conventibus EpitCoporum in singulis provinciis, et in Italia in singulis regionibus, ad hunc effectum peculiariter habendis, sub lege nempe ut uniformis taxa in singulis provinciis scu regionibus quoad fieri possit statuatur, Sacrae Concilii Congregationi pro approbatione subiicienda.

III. An et quaenam aliae provisiones hac dc rc sint adhibendae.

Quibus Emi Patres praevio consultorum voto respondendum ccnsuerunt:

Ad I. Affirmative, ita tamen ut quoad actus qui directe respiciunt sacramentorum administrationem servetur dispositio *cap.* 42 *Decret. De simonia,* scilicet ut libere conferantur ecclesiastica sacramenta, ct piae consuetudines observentur. — Quod vero ad reliquos actus, qui directe non respiciunt administrationem sacramentorum, uti sunt dispensatio a denuntiationibus matrimonii, venia conferendi baptisma in privatis domibus, et cetera huiusmodi :

1. servandas laudabiles consuetudines, et rationem prudenter habendam locorum , temporum ac personarum ;

2. vere pauperes eximendos a quibusvis expensis ;

3. taxas non adeo graves esse debere , ut arceant fideles a receptione sacramentorum;

4. quoad matrimonium in specie, remittendas ipsas taxas esse in casibus in quibus adsit periculum ne fideles in concubinatum proruant;

5. tandem quoad beneficia ecclesiastica, taxas esse non debere proportionaliter inadacquatas reditibus beneficiorum.

Ad II. Negative ad primam partem; Affirmative ad secundam.

Ad III. Affirmative, ct laxarum descriptionem scu notulam modo et normis superius expositis confectam , quamprimum transmittendam ad Concilii Congregationem pro approbatione; quae tantum concedenda erit ad instar experimenti, pro dioecesibus Europae ad quinquennium, pro reliquis vero ad decennium.

Sanctitas Sua dignata est resolutionem Em. Patrum plene approbare ct confirmare: simulque mandavit ut ab omnibus ad quos spectat sedulo atque integre servetur, contrariis quibuscumquc minime obstantibus.

1940

Dc imeitigando impedimento ditpanUIlt cultui modo tum mano ct extriludiaah.

S. C. S. Off. *to /un. ɪSq6.* — Aldanbx. is Amkrica — An in detegendo impedimento disparitatis cultus procedi possit non solum summarie, sed etiam extraiudicialitcr ; ex. gr. si in uno altcrovc casu veritas de suscepto vel non suscepto baptismo (etiam ab haereticis collate) aliter haberi non possit, an tunc valeat inquisitio a sacerdote vel etiam laico (cetcroquin habili et non suspecto) privarim instituta, id est sine delegatione ab Ordinario facta. Accidit huiusmodi casus nuperrime ut mile» quidam, rogatu alterius partis, nulla munitus delegatione legitima, Jc baptismo collatu vel non collate investigaret, quia parochus loci illius non audebat ingredi domum testium,

R. Quatenus agatur de investigando impedimento disparitatis cultus, quando contrahere volentes nullo praecedenti ligamine sunt innodati. si inquisitio respicit catholicos vel Catholice educatos, etiam in defectu authentici documenti, ex quo constet fuisse revera baptizalos, uti baptizati habendi sunt in ordine ad matrimonium, nisi certo constet baptizato non fuisse. Si agatur de haereticis vel ab haereticis baptizatis, dummodo constet dc facto collationis baptismatis, et ipsius baptismatis invaliditas certo non constet, pariter uti baptizati habendi sunt in ordine ad matrimonium. Huiusmodi investigatio diligenter quidem sed etiam extraiudicialitcr et absque speciali delegatione fieri poterit. — Si vero agatur dc investigando impedimento disparitatis cultus ad effectum declarandi nullitatcm vinculi praeexistentis, quo contrahere volentes sunt innodati, licet, uti iam ab anno 1889 sub dic 20 Martii, et iterum sub die 5 Iunii statuit haec ipsa ⁂ Officii Congregatio, procedi possit praetermissis solemnitatibus in Costitutione *Dei miseratione* requisitis, modo summario et extraiudiciali ; semper tamen forma iudicialis quoad substantialia servari debet, cum interventu defensoris vinculi matrimonialis; et, si evidenter de impedimenti existentia constet, Ordinarius procedere potest ad proferendam nullitatis sententiam. Planum est cx iis deducere quod in hoc secundo casu semper requiritur forma iudicii, quoad substantialia, ncc non interventus defensoris vinculi matrimonialis; quod perfecto praestari a nemine poterit, nisi prius habita speciali ac regulari delegatione.

X94I

Decr. Gen. S. R. C. 20 *Iunii 1806.* — cL ca
Ut omne tollatur dubium super Orationibus ct m \tuai»
Sequentia dicendis in Missis defunctorum, Sa- dc,u,,c,oruro-
era Rituum Congregatio declarat:

i. Unam tantum esse dicendam Orationem in Missis omnibus, quae cc ebrantur in Commemoratione omnium fidelium defunctorum, die et pro dic obitus scu depositionis , atque etiam in .Missis cantatis, vel lectis permittente ritu diebus III, VII. XXX, ct dic anniversaria, ncc non quandocumque pro defunctis Missa *solemniter* celebratur, nempe sub ritu qui duplici respondeat ; uti in Officio quod recitatur post acceptum nuntium dc alicuius obitu, ct in Anniversariis late sumptis.

2. In Missis quotidianis quibuscumque, sive lectis sive cum cantu, plures esse dicendas Orationes, quarum prima sit pro defuncto vel defunctis certo designatis, pro quibus Sacrificium offertur, cx iis quae inscribuntur in Missall, secunda ad libitum, ultima pro omnibus defunctis.

3. Si vero pro defunctis in genere Missa celebretur, Orationes esse dicendas, quae pro Missis quotidianis in Missali prostant; eodemque ordine quo ibi sunt inscriptae.

4. Quod si in iisdem quotidianis Missis plures addere Orationes celebranti placuerit, uti rubricae potestatem faciunt, id fieri posse tantum in Missis lectis, impari cum aliis praescriptis servato numero, ct Orationi pro omnibus defunctis postremo loco assignato.

Quod denique ad Sequendam attinet, semper illam esse dicendam in quibusvis cantatis Missis, uti etiam in lectis quae diebus ut supra privilegiatis fiunt: in reliquis, vel recitari posse vel omitti ad libitum celebrantis, iuxta rubricas. Contrariis *etc.*

1942

Circa prohibl·lioncm cantandi in cadetn ècdc na cademqoc o»c plarc· Mi·» dc eodan oAjcjo.

Decr. S. R. C. 50 *Iunii 1896.* — Cum per plura particularia decreta, iam alias edita, Sacra Rituum Congregatio declaravit in eadem ecclesia eademque dic plures non posse cantari Missas de eodem Officio; in praesenti, ut plurium votis satisfaciat, opportunum ac propemodum necessarium iudicat ulterius declarare, quemadmodum reapse declarat:

Plures Missas dc eodem Sancto vel Mysterio in eadem ecclesia prohibitas, illas esse quae, praeter conventualcm nunquam in collcgialibus ecclesiis omittendam, in otficiatura chorali concinuntur, vel aliquam cum eadem relationem dicunt. Quapropter praefatas Missas sive ad petitionem viventium, sive ex fundatione, dummodo ante vel post absolutum chorale Officium, ac sine ulla cum eo relatione concinantur, non esse vetitas.

1943

I'< MitU» wotivia.

Decr. Gen. S. R. C. jo *Iunii 1896.* — Missae votivae vel cum Officio dici, ct ipso votivo, concordant, vel haud conformitcr ad ipsum celebrantur. Posteriores vero istae vel solcmniter aguntur pro re gravi, ct publica Ecclesiae causa; vel privatim, aut saltem ex causa vel privatim, aut saltem ex causa privata celebrantur.

M wed·· 4UMf cutn OUkw c^wenrdaot.

I. – i. Missae votivae quae cum Officio concordant, naturam ct ritum Officii, cui adncctuntur, sequuntur, his tamen adnotatis:

Missa de SS. Sacramento in V feriis sit illa votiva, quae notatur in tine Missalis, (haud vero ut in ipsa solemnitate Corporis Christi) ac proinde dicatur sine Sequentia.

Orationes dicantur, non ut infra octavom eiusdem solemnitatis, sed tempori congruentes.

Quae omnia servanda sunt in ceteris huiusmodi Missis votivis.

Symbolum in quibuslibet Missis votivis huiusmodi, quae scilicet conformitcr ad Officium celebrantur, semper omittatur, etiamsi sub ritu duplici maiori aliquando sint concessae.

II. – i. Missa votiva solemnis pro re gravi et publica Ecclesiae causa illa est, quae Officio per sc non respondens, ab Episcopo, vel de cius consensu, pro qualibet vice obtinendo, solemnitcr celebratur cum interventu magistratus, aut saltem cleri ct populi; ct pro quadam spirituali vel temporali necessitate, quae communitatem ipsam afficiat: v. g. ad petendam pluviam, pro serenitate, pro quacumque necessitate, pro Principe infirmo, ac similibus.

2. Missa votiva solemnis pro re gravi celebrari potest qualibet die, exceptis Dominicis 1 classis, ac festis duplicibus pariter 1 classis, feria IV Cinerum, feriis Hebdomadae Maioris ct vigiliis Pentecostes ct Nativitatis Domini: in quibus sola commemoratio fieri poterit in Missa solemni dc dic, per Orationem Missae votivae post Orationem festi sub unica conclusione, etsi alia commemoratio deinde vi rubricarum fieri debeat.

Verum in ecclesiis, quae ad Missam conventualem tenentur, votiva solemnis pro re gravi non celebretur, nisi prius celebrata fuerit Missa convcntualis dc Officio occurrente.

3. Missa votiva huiusmodi cx his desumenda est, quae uti votivae in Missali designantur. Quod si, occurrente aliqua gravi ct urgente necessitate, Missa specialis in Missali deficiat, dicatur Missa *pro quacumque necessitate;* et huius Orationi sub unica conclusione superaddatur Collecta, si quae sit, necessitati relativae propria.

Ceterum in Missis votivis solemnibus pro re gravi unica dicenda est Oratio, etsi una tantum cantetur Missa, ut accidit in ecclesiis, ubi onus Missae convcntualis non existit.

In huiusmodi Missis semper dici debent *Gloria in excelsis* ct *Credo,* nisi Missa celebretur in paramentis violaceis, iuxta Rubr. Mis. Tit. XVIII, Num. 5, quia tunc non dicitur *Gloria.* Cum vero *Gloria* et *Credo* dicuntur, nunquam ad Orationes gcnufiectitur.

Praefatio dicatur iuxta Rubr. Miss. Tit. XII, Num. 4: ita quidem ut infra quamcumquc octavam etiam privilegiatam, praefatio dicatur Missae votivae propria, si habeatur, cum *Communicantes* de octava. Dic vero Dominica, Praefatio, si Missa votiva propriam non habeat, dicatur de Dominica, non dc festo. Item Praefatio dicenda est in cantu solemni ct organa pulsari possunt.

Color vero paramentorum erit iuxta qualitatem Missae, quae celebratur.

Qnacnam quando, ct quomodo Mistae votivae celebrandae

III. – 1. Dici possunt ut votivae, Missae omnes quae in fine Missalis sub hac designatione ponuntur, necnon illae quae in corpore Missalis, ut votivo more per annum dici possint, adnotnntur, quales inter alias Missa *Miserebitur* de SS. Corde Iesu, ct Missa *Gaudens gaudebo* dc Immaculata Conceptione.

Missae votivae dici tantum possunt de quibuscumquc Sanctis canonizatis, m Martyrologio Romano descriptis; pro quibus adhibenda est sive Missa propria, si habeatur, sive illa dc Communi, ad quam Oratio forte pertineat, sive altera pariter dc Communi: desumptis quidem dc Communi quae in Missa propria forsitan desunt, vel tempori non conveniunt, omissisque verbis *annua, hodie,* ac similibus ct mutatis *natalitia, solemnitas, festivitas* in *commemoratio, memoria.*

2. Missae votivae, sive privatae (etiamsi dicantur pro aliqua causa gravi), sive solemnes (nisi pro re gravi), sicut et Missae privatae pro defunctis, omnino prohibentur in vigiliis ct per octavas Nativitatis ct Epiphaniae Domini, feria IV Cinerum, a Dominica Palmarum usque post octavam Paschae, m Vigilia Pentecostes ct per octavas Pentecostes ct Corporis Christi; necnon in Dominicis per annum ct in festis duplicibus, etiam non de praecepto, quacumque consuetudine non obstante.

3. Missae votivae huiusmodi fiant sine *Gloria* ct sine *Credo,* etiamsi de Patrono vel Titulari, vel, per speciale indultum, in dic Dominica ct in festis duplicibus, vel etiam intrn octavas celebrentur, nisi sint dc dic infra ipsam octavam; quo in casu celebrandae essent ut in festo, idest cum *Gloria* ct *Credo.*

Orationes dicantur diei ct tempori congruentes, etiam in Missa votiva dc SS. Sacramento. Quod si infra octavam Missa votiva dicatur, secunda oratio erit de octava, tertia autem de tempore.

Quoad Praefationem servetur Rubrica generatis Tit. XII, Num. 4.

In Missis votivis nunquam legitur in fine aliud cvangelium, nisi S. Ioannis *in principio* iuxta Rubr. Tit. XΠI.

IV. – 1. Missae votivae, quantumvis solemnes, quae pro re non gravi et ex causa non publica celebrantur, etiamsi in forma novemdialis vel octidui ante vel post aliquam solemnitatem agantur, nullimodc celebrentur in Dominicis ct festis duplicibus nisi ex induito speciali. Ncc votiva dc Spiritu Sancio, vel alia, supradictis diebus licet celebrari, quacumque consuetudine non obstante, ob vestitionem vel professionem moninlium; sed neque ab ipso Episcopo in eligendam abbatissam monasterii suae jurisdictionis.

Immo ante processionem SS. Sacramenti, sive infra sive extra octavam Corporis Christi, vel qualibet tertia Dominica mensis, Missa coram SS. Sacramento cantari solita celebranda est dc Dominica seu de festo duplici occurrente, cum commemoratione Sacramenti.

Missae votivae solemnes semper cantentur post Nonam, ad formam rubricarum.

2. In ecclesiis quae ad Missam conventualem tenentur, si Missa votiva solemnis ex causa non gravi vel ex fundatione celebretur, nunquam omittatur Missa convcntualis de die: tunc vero in Missa votiva fieri non debet commemoratio festi, de quo Missa convcntualis celebrata fuit.

In ceteris vero ecclesiis, si de festo currenti prius alia Missa celebrata non fuerit. in Missa votiva addantur tam Oratio diei quam aliae occurrentes.

Ceterum in Missis votivis huiusmodi, utcumque solemnibus, nisi pro re gravi et publica Ecclesiae causa, vel vi speciatim indulti celebrentur, *Gloria in excelsis* et *Credo* semper omittantur. Quod serventur etiam in novemdialibus, quibus Sanctorum festa nonnumquam praeveniuntur, vel in octiduo quod sequitur.

In Missa votiva *dc Passione,* quae feriis VI per annum alicubi celebrari solet, colore utendum est violaceo, iuxta rubricas, nec pulsanda sunt organa.

3. Missae votivae ex fundatione vel legato (de quibus iam supra aliquid innuimus) easdem normas ac ceterae votivae, sequuntur: ita ut legi, vel cantari nequeant in festis duplicibus aut in diebus, in quibus nec de duplici fieri possit.

Ideo Sacra Congregatio, auctoritate Summi Pontificis, die 5 Augusti 1662 mandavit ne in futurum recipiatur obligatio ad Missas votivas celebrandas, nisi pro diebus, in quibus secundum regulas Missalis celebrari possunt.

Missae vero votivae, iam acceptatae et nondum celebratae, dicantur aliis diebus non impeditis; atque in horum defectu, pro votivis sufficiat applicare valorem Missae currentis quae quidem, si opus sit, fiat cum cantu, aut etiam sine cantu ex rationabili causa ab Ordinario dignoscenda et approbanda.

Dc Miuia votivi» B Mariae Virginia.

V. – 1. Missa votiva de Beata Virgine, sive sit privata sive solemnis, etiam pro re gravi, debet esse una ex votivis B. M. V. in fine Missalis positis pro diversitate temporum, aliave approbata ut votiva dicatur, ut Missa *Gaudens gaudebo* dc Immaculata Conceptione et Missa Septem Dolorum. Missae vero propriae de festivitatibus Beatae Mariae non celebrentur, nisi diebus in quibus dictae solemnitatas occurrunt et per earum octavas: quod servetur etiam si huiusmodi Missae ex praescripto et institutione fundatorum petantur; quibus fiet satis celebrando aliquam ex votivis B. M. V. iuxta temporis occurrendam.

Contra vero, in festivitatibus ct infra octavas eiusdem Beatae Virginis celebretur Missa

festivitatis aut de die infra octavam, tamquam non votiva, sei festiva.

Pariter die quo Officium votivum dc Beata Virgine ct induito recitatur. Missa votiva sumatur quae respondeat Officio.

Immo in vigilia Assumptionis (similiter et Immaculatae Conceptionis) B. M. V., etiam in implementum oneris, celebretur Missa de Vigilia; quippe qua et universalis Ecclesiae ritui et particulari oneris implemento consulatur.

2. In Missis votivis de B. M. V., quae celebrantur in Sabbitis per annum et in Sabbatis Adventus, dicatur Hymnus *Gloria in excelsis,* etiamsi O ficium non fiat dc ca: nunquam vero dicatur extra Sabbatum, nisi infra octavas eiusdem Beatae Virginis; etiamsi talis Missa celebretur cx legato, neque obstante consuetudine etiam immemorabili. Sacerdos vero, qui ex induito quotidie celebrat Missam votivam de B. M. V., *Gloria in excelsis* dicat in Sabbato, uti supra, haud vero infra octavas eiusdem Beatae Virginis.

Tres saltem orationes, iuxta Rubricas, dicantur, etiam in Missis votivis huiusmodi, quae cx induito quolibet anni Sabbato cantari solent.

Credo in Missis Votivis B. M. V. semper omittatur, nisi sint de die infra Eiusdem octavas; nequidem iis exceptis, quae sive in cleri conventibus. sive cx legato, sive quolibet Sabbato ex induito celebrantur.

In Missis votivis de B. M. V. eoior albus semper adhibeatur, non autem caeruleus, nisi cx privilegio.

3. Missae votivae B. M. V., etiam novemdiales, debent esse cx votivis ut supra; nunquam vero propriae dc festivitatibus eius, nisi in ipsis festivitatibus carum. Missae huiusmodi , utcum jue solemnes, celebrentur sine *Gloria* et sine *Credo* et cum tribus orationibus: ni>i speciale habeatur indultum.

Quae dc Missis novemdialibus dicta sunt, eadem fere dicantur dc Missa *Rorate* in honorem Beatae Virginis quotidie per Adventum in aliquibus ecclesiis cantari solita : quae quidem neque m Dominicis aut festis duplicibus neque cum unica oratione ct cum *Gloria* ct *Credo* celebranda est, nisi peculiare interveniat indultum. Quo quidem obtento, non ominatur Missa conventuaiis in ecclesiis collegiatis aut conventualibus, vel Missa occurrentis festi dc praecepto in min »ribus ecclesiis.

MiHli vo<n»e VI. – In celebratione nuptiarum, extra diem Dominicum, vel alium diem festum de praecepto, scu in quo occurrat duplex primae vel secundae classis, dicenda est Missa *pro sponso et sponsa,* in fine Missalis post alias Missas votivas specialiter assignata. In diebus vero Dominicis aliisque diebus festis de praecepto, necnon diebus duplicia excludentibus, dicenda est Missa de die cum commemoratione Missas pro sponso et sponsa, ct quidem etiam in festis primae classis, sub altera conclusione, ac primo loco post ceteras commemorationes de praecepto, si quae faciendae.

Missa pro sponsis, ct in ea benedictio nuptialis, fieri potest etiam in casu , quo sponsi infra hanc Missam sacram Communionem non percipiant.

Eadem Missa, cum sit votiva privata, semper celebranda est, etiam si fiat in cantu, sine *Gloria in excelsis* ct sine *Credo* et cum tribus orationibus: i·, scilicet eiusdem Missae votivae propria, 2· ct 3 dici occurentis ut in Rubr. Tit. VII, Num. 3 *De Commemorationibus;* necnon in fine *Benedicamus Domino* et ultimo Evangelio S. Ioannis.

Temporibus vero prohibitis, nuptiae quidem celebrari possunt dc licentia Episcopi, al sine solemnitate, ideoque privatim ; et omissis Missa ct benedictione. Neque , iisdem temporibus, commemoratio pro sponsis fieri potest in Missa occurrente.

Verum cx decreto generali S. R. Universalis Inquisitionis dato dic 3i Augusti 1881, benedictio nuptialis impertienda est extra tempus feriatum iis coniugibus, qui eam quacumque ex causa non obtinuerint, Missaque pro sponso ct sponsa simul celebranda, diebus praescriptis ut supra.

Benedictio enim nuptiarum in Missali posita, si sponsi eam petierint, (ceterum ad eam non adigendi, bene tamen adhortandi) ab ipsa Missa pro sponso ct sponsa abstrahi numquam potest, sed infra eam omnino debet fieri.

Notandum est tamen, quod si mulier est vidua ct alias benedicta fuerit , omittenda est tam benedictio nuptiarum , quam Missa propria pro sponso ct sponsa.

Non obstantibus decretis quibuscumque particularibus in contrarium facientibus, quae per hoc generale decretum uti revocata ac nullius roboris habenda esse Sacra Rituum Congregatio declarat.

1944

Circi kctioflci I Nocturni la da olicibu» maion· OUI.

S. R. C. 50 */unii rSg6.* — Cum Sacra Rituum Congregatio expetita fuerit a plurium dioecesium Episcopis: num attentu multiplicatione Officiorum quae sub ritu duplici maiori conceduntur, expediat adhuc in dictis Officiis legere Lectiones I Nocturni dc Communi Sanctorum, nisi propriae habeantur, pro Scriptura occurrente:

Sacra eadem Rituum Congregatio , exquisito voto Commissionis Liturgicac reque maturius perpensa, respondendum censuit:

Praesentibus rerum adiunctis inspectis, Lectiones I Nocturni proprias vel dc Communi Sanctorum esse in posterum adhibendas tantum pro duplicibus I vel Ii classis; illis tamen

Lectionibus exceptis, quae approbatae iam fuerint, vel in Breviario habentur pro duplicibus seu maioribus seu etiam minoribus; vel aliis, quas pro specialibus rationibus vel adiunctis Sacra Rituum Congregatio approbare deinceps censuerit.

1945

xl^o¦; c<»i» m mentl» ditpCRMtlO· >» mutae r«l·· fibnii.

S. C. S. Off. *6 Iulii rÿ96.* — Quid agendum, cum Archiepiscopus Coionien, et Ordinanus Pcnncn. ct Acnen, rescriptum rccepissent di$pensacionis mixtae religionis cum clausula *intra fines dioecesis,* ct nupturienses executionis tempore in aliam dioeccsim discesserint?

R. Clausura vetus *intra fines dioecesis* quae solet apponi in rescriptis mixtae religionis, habeatui pro abolita tam pro praeterito quam pro futuro.

1946

auTcnmrtfc} todii^entiit dita, no hdchbu^ndenda·.

S· C· Indul£· 10 rulii tS96 — Quamvis haec S. Congr. Indulgentiis Sacrisquc Reliquiis praeposita decreverit sub dic 16 Iulii 1887 res Indulgentiis ditatas tradi debere fidelibus omnino *gratis,* ita ut, si aliquid quocumque titulo requiratur vel accipiatur, Indulgentiae rebus adnexae amittantur; nihilominus ab hac S. Cong. humiliter petitur sequentium dubiorum solutio:

t. An amittant Indulgentias cruces, coronae, etc. si quis eas emens, ipsi venditori carum benedictionem nomine suo curandam committat, soluturus pretium expensasque transmissionis in rpso actu, quo res illas iam benedictas sibi tradentur.

Et quatenus negative:

2. An amittant Indulgentias cruces, coronae, etc. si quis praevidens eas iam benedictas postulatum iri certa occasione, puta magni concursus fidelium, in a'ntccessum benedicendas curet pro iis qui eas, restituto pretio expenso, petituri sint.

Ad 1. Negative. — Ad 2. Affirmative.

1947

Normae »c- qucndic ad unpctrsndA nova a? n°nv"\quc M>mh a sacra tartooc.

DeCf. S. R. C. Z? *Iulii ĭ8θ6.* — I. Exhibitae nobis petitiones (pro novis Ōiĥciis ct Missis) Sanctos Bcatosve tantummodo spectare debent in Romano Martvrologio conscriptos, aut publico cultu a Sancta Sede decreto vel confirmato iamdiu fruentes. At vero semper speciali proprii Episcopi commen latione opus est; qui etiam, si exquiratur, sui Capituli cathcdralis consensum allegabit.

2. Ad ceteros Sanctos Beatosve quod attinet, etsi longo ium tempore publico fuerint cultu honorati, cum Officio et Missa propria, necesse est ut, iuxta communes regulas, eorum cultus ab Ecclesia comprobatus ct confirmatus sit, antequam Officium ipsum ac Missa permittatur.

3. Postulationes ad obtinenda Officia Missasque proprias pro novis eorum Sanctorum sive Beatorum festis, qui, sub alio quidem titulo, publico iam fuerint cultu donati, raro admodum excipientur. Semper autem eae rationibus omnino peculiaribus ac solidi» , specialisUmaque commendatione ct, si id materia ipsa exposcat, historicis documentis apprime validis fulciantur oportet.

4. Ex calendariis perpetuis vel propriis cuiusque dioeceseos, quae huic Congregationi Sacris Ritibus tuendis praepositae approbanda exhibentur, ii sive Sancti sive Beati expungendi sunt, quibus conditiones in § 1 recensitae desunt; novaque item festa in § 3 indicata; quum de his singiliatim ac serio agendum sit.

5. Quaelibet novi Otficii ac Missae postulatio Cuiationi Liturgicae prius examinanda subiicietar; dcin summa diligentia in Conventu, cui Ertius Cardinalis Praefectus praesidet, discutienda. Cuius discussionis exitus si postulanti faverit, postulatio exhibita, una cum allegatis et necessariis declarationibus super pciacto examine, et insuper cum Rrfii Promotoris Fidei adnotationibus, typis mandabitur. Documentorum fasciculus ita comparatus, ab uno e Cardinalibus Relatoribus, Sacrae Congregationi in ordinario Conventu exhibebitur.

ȯ. Si Sacra Congregatio petitioni favens annuat, illius sententia SSrtio Patri confirmanda subiicietur; ac tantummodo post Pontificiam confirmationem, O licii et Missae schema, quod exhibitum fuerat, coopérante hymnographo Sacrae Congregationis, cura Cardinans Ponentis et Riïii Promotoris Fidei, recognoscetur et approbabitur.

7. Extensiones Officii et Missae, alicui peculiari ecclesiae vel dioecesi iam concessae, ad alias dioeceses ecdesiasve, specialibus rationibus inniti debent. Eae vero a delectis per Nos viris sacrae Liturgiae expertis et a Congressu supradicto, sicut primitivae postulationes, expendentur: et, si id iste necessarium existimabit, in pleno Sacrae Congregationis Conxcntu proponentur, antequam Pontifici comprobandae exhibeantur: quae quidem approbatio semper necessaria est, nisi forte primitiva concessio *singulis petentibus* facta fuerit.

8. Immutationes vel additiones, quas in Officiis vel Missis iam concessis fieri contigerit, caedem examini ac discussioni sicut extensiones; dc quibu» in § praecedente sermo est, subjicientur.

1948

r>< cicneu vmfrcqocnuntib®»

Instr. S. C. EE. et RR. *21 Iulii r8q6.* — A tuiti e noto come 1 Romani Pontehci in ogni etl e per ogni dove abbiano rivolto ogni loro pensiero c sollecitudine aha sana istnuione di quelli chc Dio clesse suoi ministri. Hanno

erecto o favorito scuole, seminarii, e financo Université, in cui i giovani dell' en clero e dell' altro potessero essere istruiti nellc lettere, nelle scienze sacre e profane, cd altrcsï venir decorati di gradi accadcmici ; in modo perô chc informati fosscro alia verace c genuina scienza che va unita alla fede ed alla pieté. La S. Sede Apostolica infatti ed i Vcscovi esercitavano vigile direzione sulla scienza c sull'in·segnamento, sulla fede c sui costumi.

Avviene perô di questi giomi, per le mutate vicende dell' Italia, che alcuni sia dei clero sccolarc che del regolare si crcdano costretti a compicrc il corso di certi studî nelle Université civili, estrance dei tutto al sapiente c salutare potere ecclesiastico cd alia vigilanza dci sacri Pastori. Stando cosl le cose, non e chi non vegga in quanti e quali pericoli c danni incorrer possa la gioventù ecclesiastica. Per la quai cosa la Sacra Congregazione preposta agi' inlcressi dei Vcscovi c dei Regolari stabili di cmetterc, secondo il volere di S. S. Papa Leone XHI, la seguente istruzionc per tutti i Vescovi e Superiori degli Ordini Religiosi e dclle Congregazioni d' Italia.

1. Perché vengano ammessi ail'Université anche quegli alunni, che abbiano conseguito la idoneité fuori dci licei governativi , i Vescovi ed i Superiori degli Ordini c dclle Congregazioni non mandino i loro sudditi a prepararsi presso i detti licei, ma piuttosto presso istituti ecclesiastici, scuole o collegi, di cui si conosca Tottimo c veramente cattolico insegnamento. Chc sc per mancanza d istituti, di scuole 0 di collegi, o per altre gravi circostanze sia necessario che alcuni vengano mandati ai licei governativi, bisogna osservare esattamente le stesse rcgole chc qui stabiliremo per chi si ascrivc aile Université.

2. Ncssuno dei clero secolare frequenti le Université governative senza espressa licenza dei proprio Vcscovo, il quale nel concedcrla abbia soltanto di mira quel chc la nécessité dclla diocesi esiga, affinchè ñegl istituti destinati ãli istruzionc, eretti o da erigersi, si abbiano professori idonei c muniti di diploma.

3. Gli Ordini e lc Congregazioni chc non csercitano 1'ufficio dell'insegnamento non nundino i loro giovani alie Université governative. 1 novizii poi di quegli Ordini e Congregazioni chc professano Γ insegnamento non siano mai mandati aile Université; nc i professi le frequentino senza averne pria ottenuto espressa liccnza dai Generale, il quale la concédera solamento a quei chc sono necessarii c sufficienti per i collegi c le scuolc loro.

4. Gli alunni dcll'uno c dell'altro clero attendano ncllc Université solo a quei corsi chc sono necessarii ad ottcncrc la laurea ovvcro quei titoli accadcmici di cui hanno bisogno.

5. È dt grande momento sccglicrc con accuratczza quei che devono frequentare le Université. Non si dia tal permesso ai giovani, se prima non abbiano corrtpito con lode Γ intero corso tilosofico e teologico, prescritto o dalle costituzioni dioccsanc per il clero sccolare, o da quelle dell' Ordine o dclla Congregazione pei religiosi.

6. Nel mandare i giovani bisogna anchc attendere alia perspicacia ed elevatezza dei loro ingegno, alia costanza negli studii, ali' indole che dev' essere ben educata, forte e tenace nei buoni proponimenti. Sopra ogni altro perô, per quei che si scelgono, si tenga conto dclla bonté dell'animo c dell'intégrité dei costumi. Siano giovani che abbiano un gran concetto del dono dclla fede c della vocazione per cui Dio li chiamô al suo minislcro ; giovani che amino con ardore la Chiesa cattolica ; che professino rispetto e riverenza verso la Santa Scde Apostolica con la mente, con 1c parole e con le opcre; giovani, chc imbevuti dci principii della nostra santa Religione c dediti agli esercizii di pieté, risplendano per intégrité di costumi, e per vita veramente ecclesiastica. Si scelgano inline coloro chc dieno fondatc speranze di apportare colle loro azioni onorc allo stato ecclesiastico pcr eminenza nellc scienze, e si acquistino venerazione per merito d'azioni virtuose.

7. A rimuovere vie più sicuramcntc i pericoli, i Vcscovi abbiano cura che i loro giovani ecclesiastici, mcntrc frequentano le Université dimorino in Seminario ; in mancanza di csso in qualche casa religiosa, o sc non altro, presso qualche provetto sacerdote secolare , fuori il caso che abbiano quivi parenti coi quali possano coabitarc. Dcgni di lode e di stima sarcbbero quei solerti sacerdoti, o quei secolari di specchiata pieté che istituisscro, ove le circostanze lo permettano, un qualche ospizio per gli studenti ecclesiastici, ove costoro, con poca spesa potessero trovare una dimora sicura, ed atta alia quiete degli studii cd agli esercizii di pieté.

8. Sc la Université trovasi fuori diocesi, gli Ordinarii dci giovani li raccomandino al Vescovo di quel luogo, al quale essi saranno tenuti di presentarsi appena giunti, c prestare ossequio, finchè ivi dimorino. L' Ordinario cd il Vescovo del luogo d' accordo affidino gli alunni alla cura ed alia vigilanza di qualche sacerdote prostante per virtù , pcr scienza c per conosccnza dclla gioventù, il quale li diriga c sovente renda conto ali' Ordinario della loro condotta. Esiga inoltrc il Vescovo dai propri alunni frequenti lettere, cd cgli si giovi anchc di questo scambio epistolare per consigliarli, ammonirli, eccitarli, c confermarii nei santi propositi.

9. I Superiori degli Ordini e dclle Congregazioni prcfcriscano sempre le Université di

quei luoghi ove si trovino case dell' Ordine o della Congregazione, ed imponganu agli studenti chc quivi abbiano la loro dimora. Se non hanno casi propria nclla sede dell'Université, procurino ad ogni costo che gli alunni vengano riccvuti in qualche altra casa religiosa o nel Seminario vcscovile o in qualche altro istituto ecclesiastico. Qualora manchi un convento o una casa propria, non mandino uno dei loro sudditi a frequentare l Université; ma due insieme o più. affinchè a vicenda si eustodiscano, s' aiutino ed eccitino a compierc i doveri dclla loro vocazione. Impongano al Superiore dclla casa più vicina, o a qualche altro religioso dotato di virtù, di saperc e di solerzia, di visitare spesso codcsti giovani, per osservare c darc rclazionc sulla loro condotta c suif assiduité nello studio; affinchê il Generale possa provvcdcrc quanto occorra con opportuni consigli. Procuri inoltrc il Generale che gli scrivnno spesso ed cgli alla sua volta risponda, per tener ferma la loro unione col capo ðell Ordine o della Congregazione, c li educhi con paterne istruzioni ed ammonimenti nello spirito di ubbidienza e di osservanza.

10. Si affida al prudente zelo dei Vescovi c dei Superiori la cura di sccglicrc quella fra le Université, in cui si conosca esser minori i pericoli, cd apparisca dalle circostanze essere più facile Γ uso dci consigli coi quali provvcdasi alla paçe, ai buoni costumi ed al progresso dei giovani. Sc avvenga per avvcntura che qualche professore di proposito dia lezioni contft) la religione o contro i costumi, procuri il Vcscovo od il Generale che gli alunni frequentino un' altra Université, o non assistano a siffatfe lezioni ; valcndosi cioê dclla legge chc esige Γ iscrizionc al corso universitario, non gié assiduité a tutte le lezioni. Del resto , fuori di questo caso, gli alunni ecclesiastici assistano con diligenza aile lezioni , per far progresso ncllc scienze c darc ai compagni esempio di diligenza, ai professori testimonianza di osscquio.

t i. Per quel chc riguarda i libri cd i compendii dellc lezioni, in cui forse occorrano cose contrôla religione o i costumi, la vérité dclla storia ecclesiastica, i dirilii dclla Chiesa cattolica o del Romano Pontcfice, qualora non si possa evitare Γ uso di tali libri c compendii, i Vescovi cd i Superiori provvedano a questo caso secondo il bisogno ; inoltrc procurino di porre il rimedio al velcno con ottimi libri, con consigli di sacerdoti insigni per saperc, pieté cd esperienza ; i quali aiutcranno i giovani a conosccrc i sotismi cd a confutare gli errori dai quali saranno forse avvelcnati i libri scolastici od i compendii dclle lezioni. Inoltrc con ogni studio facciano temere ai loro giovani la lettura di quei giornali c periodici che ingannano con false c pcricolose dottrine, colle narrazioni c colle lusinghe, c insensibilmente rubano e pervertono il retto pensare ed agire.

12. I Vcscovi cd i Superiori religiosi esortino i giovani a mostrarsi dignitosamentc ossequiosi ai superiori ed ai professori dell' Université, a tranare i compagni tutti gentilmente, nessuno però con familiarité. Vietino assolutamente di dare il nome a circoli o a qualsivoglia société politica o turbolcnta ; mai intervengano a quelle adunanze, chc mirano a muover lagnanze o proteste contro i superiori.

13. I Vescovi che hanno sede nelle citté ove si trovano le Université, procurino di favorire, qualora esistano, c di fondare, ove manchino, circoli c société di studenti ecclesiastici. Si giovino alio scopo di sacerdoti secolari o regolari piu idonei, commettendo almeno ad uno l'ufficio di Assistente ecclesiastico. Toccheré a costui stabilire le riunioni degli studenti e presiedervi. Quivi gli studenti ecclesiastici , lasciate da parte le politiche contese ed ogni amor di partito, conversino, disputino o leggano su questioni letterarie, storiche, filosofichc. Ne omettano di recitare insieme orazioni ed istituire esercizi di pieté e da farsi in giorni determinati: cosicchà in queste société regnino santé gare, carité fraterna e pieté cristiana. In questi circoli di ecclesiastici potranno anche ammettersi, cautamente e col permesso ðell Assistente ecclesiastico, studenti secolari, ma quelli solamente di retto pensare ed agire e che siano commcndevoli per religione, pieté e spccchiati costumi.

14. I Vescovi ed i Superiori esortino vivamente i loro sudditi a perseverare con costanza nello spirito dclla vocazione. A questo fine adoperino tutti i mezzi più efficaci : l'orazione cioè, la frequenza dci sacramenti, i pii escrcizii, il disprezzo dclle vanité, la fuga dei cattivi c degl' intingardi. Ai religiosi spccialmente deve raccomandarsi la fedclté nelT osservare quel chc al loro stato si convienc: Γ orazione mentale quotidiana, 1' csamc di coscienza, la lettura spirituale, il silenzio cd il raccoglimcnto. Nel tempo dellc vacanze gli studenti religiosi ritornino al loro convento od alla casa religiosa del loro Istituto, e h riprendano colla comunité Γ osservanza esatta dellc loro regole. Tutti gli studenti, siano del clero sccolare chc del rcgolare, in tempo delle vacanze facciano gli Esercizii spirituali.

i 5. Chc se, non ostante le cautele e le diligenze fin qui indicate, ed altre chc la pastorale c paterna sollecitudinc potré aver suggerito, i Vcscovi c i Superiori religiosi si aceorgeranno che alcuno dei horo sudditi siasi allontanato dai retto sentiero dclla vérité c della virtù, lo chiamino subito dall' Université, poiche è meglio interrompere il corso dci suoi studii, anzkchà permcttcrc la rovina dell' anima di lui.

1949

«m ?4° S. C. Θ^· 5ziw^ — 1° ^ras^14 ■rxnoocMttba» difficillimum est verum vinum habere ad S. Missae sacrificium conficiendum, ct fere impossibile illud ab adulterino distinguere, nisi in ipsa eadem regione confectum. Iamvero uva his in locis adeo debilis et aquosa est ut, ad tolerabile vinum habendum, aliquid sacchari c plan-

ta, quam vulgo *canna de assucar* appellamus, musto admisceri debeat; et hoc quidem modo fabricatum quoque est vinum, quo sacerdotes in S. Missae Sacrificio passim utuntur. Nunc vero, cognita responsione S. Rom. et Un. Inquisitionis feria V. loco IV. die 25 Iunii 1891 *('V. n. 1757)* lata, dubitationes et conscientiae anxietates ortae sunt. Quapropter *quaeritur:* Utrum sic confectum vinum pro S. Missae Sacrificio tuto adhiberi valeat nec ne.

R. Loco sacchari extracti e canna saccharina vulgo *canna de assucar* addendum potius esse spiritum seu *alcool,* dummodo cx genimine vitis extractus fuerit, ct cuius quantitas, addita cum ea quam vinum, dc quo agitur, naturaliter continet, haud excedat proportionem duodecim pro centum; huiusmodi vero admixtio fiat quando fermentatio tumultuosa, ut aiunt, defervescere inceperit. — SSrhus adprobavit.

1950

S. C. S. Off. 5 *Aug. 1896.* — Archiepiscopus Tarraconensis humiliter exponit tarra-

k q aicooi roborvtuto, tci conlectumcx motio por»'noncm conderuto.

conensem regionem optimis vineis abundare, quo ut vinorum commercium ad exteras nationes protrahatur et quamplurimi populi, Amcricac praesertim, a nostris vinicolis et mercatoribus vinum ad S. Missae Sacrificium conficiendum emere soleant. At dubium hac super re a R. P. D. Episcopo Massiliensi dudum propositum, et lata a S. Rom. et Univ. Inquisitione feria IV die 3o Iulii 1890 fK *n. 1735)* relativa responsio vinicolas ipsos et mercatores curis et anxietatibus affecerunt. Vina enim dulcia, quae hac in regione conficiuntur quaeque magnopere a sacerdotibus pro Missae celebratione desiderantur, post primam fermentationem iam duodecim vis alcoolicae gradus exsuperant, ad quos massiliensia nec permissa succi alcoolici additione pertingunt. Nihilominus ut haec generosa ct dulcia vina, licet maiori, qua massiliensia, virtute praedita, ad exteras nationes tuto exportari queant, decem ct octo vis alcoolicac gradibus polleant oportet; secus enim propter ipsam eorum dulcedinem novis fermentationibus sunt obnoxia, et in maris transmissione ut plurimum acescunt. Quam ob rem vinarii nostri mercatores, cosque inter maxime Augustinus Mulier, vir dc cligionc catholica optime meritus, gratiam implorant ei simile quae Episcopi Massiliensis supra laudati votis concessa fuit, facultatem videlicet roborandi spiritu scu alcool, ex genimine quidem vitis extracto, vina praesertim dulcia, ita ut ea quae naturaliter plus minusve ad quindecim vis alcoolicae gradus pertingunt, ad octodecim increscant. Ita enim eorum impeditur corruptio, quam iteratis fermentationibus subire solent, tutiusque evehi possunt ad exteras nationes quae apto vino carent ad decorose litandum. Praeterea, ut aiunt, in nonnulis Hispaniae regionibus viget perantiqua consuetudo, qua plures Sacerdotes vinum pro S. Missae Sacrificio sibi conficiunt praemissa vel ignea musti evaporatione vel uvarum ad solis radios exsiccatione; qui mos cohonestari videtur declaratione S. Officii de die 22 Iulii 1706 *(V. n. 270)* circa vinum ex acinis uvae passae confectum.

Hisce praehabitis, *quaeritur:*

1. Utrum praelaudutis vinis, praesertim dulcibus, pro corumdem conservatione tantum spiritus scu alcool ex uva deprompti addi queat, ut ad septemdecim circiter vel octodecim vis alcoolicae gradus increscant, quin cessent exinde esse materia apta pro S. Missae Sacrificio.

2. Utrum licitum sit ad S. Missae Sacrificium conficiendum uti vino ex musto obtento, quod ante fermentationem vinosam per evaporationem igneam condensatum est.

Ad 1. Attentis noviter deductis, dummodo in casu proposito spiritus extractus fuerit ex genimine vitis, et quantitas alcoolica adiungenda, ana cum ea quam vinum, de quo agitur, naturaliter continet, non excedat proportionem septemdecim vel octodecim pro centum, et admixtio fiat quando fermentatio tumultuosa, ut aiunt, defervescere inceperit; nihil obstare quominus idem vinum in Missae Sacrificio adhibeatur.

Ad 2. Licere; dummodo decoctio huiusmodi fermentationem alcoolicam haud excludat, ipsaque fermentatio naturaliter obtineri possit, et dc facro obtineatur. — SSrtius adprobavit.

I95X

Litt. S. C. EE. et RR. *26 Aug. 1896* (ad Ep. Maior ic bm.) Circa dubium quod A. Γ. resolvcndum proponit huic S. C., scilicet: « Utrum tolc-

propinquo» gt». viterinhrmo»u· cunt,bul·

« lari possit consuetudo, quam habent Sorores « tertiariae votorum simplicium sine clausura, « quarum Constitutiones nondum sancitae fuc- < runt a Sede Ap., adeundi parentes vel fratres « in casu gravis infirmitatis illorum, ad hoc < ut eos assistant, et apud illos solas remane- < re quumdiu infirmitas duraverit > ; eadem S. C. respondendum ccnsuit prout respondet : — Cum agatur de Instituto votorum simplicium dioecesano ct sine clausura, consuetudo de qua in precibus, dependet a prudente Ordinarii arbitrio, praescriptis tamen debitis cautelis.

1952

De legislative Epucopurum potentate in Concilii».

S. C. S. Officii *to Sept. t8gG.* – t. Utram Episcopi in Concilio sive plenario sive provinciali *legitime* coadunati, vera potestate legislative potiri censeantur.

Circa vim •titulorum «ynodihum.

2. Utrum decreta Conciliorum sive plenariorum sive provincialium a S. Sede *in forma communi sive specifica confirmata, vel adprobata, vel saltem recognita* omnimoda vi carcant, nisi in statuta dioecesana iam fuerint incorporata; ct quidem tantum valeant, in quantum sic fuerunt incorporata.

R. Ad 1. Affirmative.

Ad 2. Negative. — SSfiius adprobavit.

1953

De Miulonum apud orientale» regim in c.

Decr. S. C. de Prop. F. *12 Sept. t8y6.* — Excelsum apostolicorum virorum munus exigit, ut hi in excolendo agro Domini ambulent omnes cum consensu , paribusque animis, in pari causa ad labores incumbant. Siquidem vel inimicus homo eodem in agro serit zizania, vel improborum hominum malitia ipsos missionaries vexat ct oppugnat, vel subiti rerum casus in graves angustias ac difficultatum dumeta eosdem compellunt. Hinc patet quam utile atque adeo necessarium sit, ut iidem, praeliaturi cum vitiis ct concupiscentiis hominum, cum inimicis Crucis Christi, uno vcluti duce et auspice, prudenti zelo ct caritate ducantur. Ita fiet ut facilius homines, pretioso Christi sanguine redemptos, at vel in tenebris infidelitatis sedentes, vel in haeresi aut schismate tabescentes, in sanctae matris Ecclesiae sinum reducant, ad salutem nutriendos aeternam. Porro SStîius D. N. Leo d. p. PP. XIII pro ea qua praestat sapientia maximaque sollicitudine omnium Ecclesiarum, praesertim orientalium, litteris motu proprio datis dic 19 mardi 1896, aliquot praescriptionum hortationumque capitibus suae Constitutioni *Orientalium* veluti adiectis, iussit, quaedam per sacrum Consilium Christiano nomini propagando constitui decreto proprio, quo nonnulla ad mentem Sanctitatis Suae immutentur de iuris ordine adhuc recepto circa rationem officiorum, quae *Delegatis Apostolicis* intercedant cum eis qui *Missionibus* per orientales praesunt regiones. – Quibus iussis S. Congregatio libenter parens, haec declaranda ac decernenda ccnsuit :

De *Minianum* au,rr r» -»

1. Apostolicarum Praefecturae Missionum apUc| orientales ecclesias, intra fines alterius Missionis aut Dioecesis institutae, quae idcirco territorium separatum non habent, abrogantur, pleno tamen iure manentibus iam fundatis Missionibus; ct in Praefectorum locum sufficientur *Superiores Missionum.*

2. Superior Generalis religiosi Ordinis, cui aliqua apostolica Missio credita est, Sacrae huic Congr. proponet aliquem ex eodem Ordme alurnnum, virtutibus apostolicis doctrinaque praestantem, quem idem sacrum Consilium tuto eidem Missioni, si ita in Domino indicaverit, praeficiat, *Superioris* officio et nomine.

3. Patentes litterae seu diplomata Sacrae Congregationis ad hunc ita designatum et promotum Superiorem Missionis, una cum apostolicis facultatibus, quas eadem Sacra Congregatio eidem concedere censuerit, tradentur per Ap. Delegatum, in cuius legatione Missio ipsa instituta est.

^^"Feriore

4. Praeter Superiorem Missionis , nominabicur ob Ordinis religiosi summo Praeside Superior *regularis,* cuius onus ct munus erit servare ac provehere assidua solertique vigilantia ct cura regularem disciplinam missionariorum proprii Ordinis; item ct Missionis negotia singulis pro cuiusque ingenii ct corporis viribus committere, quae tamen is ne agat nisi collatis cum Superiore Missionis consiliis, ut in eam una concedant provisionem, quam magis ad catholicae rei emolumentum conferre indicaverint.

5. Si generali religiosi Ordinis Superiori visum fuerit, in quibusdam temporum , locorum et personarum adiunctis, utilius cumulare munus *Superioris Missionis* cum munere *Superioris regularis,* perficere id poterit, non tamen sine Sacrae Congregationis auctoritate et venia.

De *Suptriarit Minianum* manere.

6. *Superioris Missionum* erit ordinaria Christianarum administratio communitatum , quae apostolicis missionariorum laboribus ab infidelitate, ab haeresi vel a schismate ad veram fidem aut primum venerint, aut reversae fuerint ; quousque tamen ad Episcopos seu Ordinarios proprii ritus remitti queant. — Ipsi etiam ius esto novas fundare stationes Missionum, collatis tamen prius cum *Ap. Delegato* consiliis. — Eiusdem Superioris munus tandem sit statuere et peragere quidquid prudenter existimet meliori Missionum regimini profuturum.

Gra *D< egati Apotlohct* officuu

7. Praecipuum *Delegati Apostolici* officium erit vigilare ut missionarii nunquam ab incepto ferientur, sed assidue ac probe suo fungantur munere. Scilicet ut apostolico ritu villulas suae subditas Missioni continenter lustrent, infirmos in fide roborent, lapsos et devios in viam $alutis revocent : sic demum elaborent ad dominici agri ubertatem, ut omnes Christum lucrifaciant, suis militibus olim iustitiac coronam redditurum. — Curet praeterea Delegatus ut missionarii perquam diligenter fidcliterquc Sanctae Sedis mandata ct institutiones servent ac expleant.

8. Item Ap. Delegatus omnem dabit operam, ut ipse ct Superior Missionis plene conveniant de sententiis ct rebus agendis, quae ad Missionis administrationem ct progressum attinent. Et ubi contingat , cos diversa sentire in gravioribus Missionis negotiis, Delegati Ap.

praevaleat iudidum , salva tamen Superiori Missionis facultate Sacram Congr. adeundi rogatum, ut quod ipsa Missionis bono conducibilius existimet, faciendum decernat.

Haec porro omnia ct singula SSrtio D. N. Leoni XIIÎ relata, auctoritate sua ipse firmavit, ct contrariis quibuscumque opportune derogavit, firmis ceterum aliis iuribus ct officiis, quae locorum Ordinarios inter ct missionarios intercedunt.

1954

rx ora.nMtio- .-uni·. Const. Leonis PP. XIII. ry *Sept. 1896.*

_ Apostolicac curae ct caritatis, qua *Pastorem magnum ovium, Dominum nostrum [esum Christum* (Hcbr. XIII. 20), referre pro munere ct imitari, aspirante cius gratia , studemus, non etiguim partem pernobili Anglorum natioló λï r.c,. cvr» tioni tribuimus. Voluntatis in ipsam Nosnatione irae ca praecipue testis est epistola quam superiore anno dedimus propriam *ad Anglos, regnum Christi m fidei unitate quaerentes :* eiusdem quippe gentis ct veterem cum Ecclesia matre coniunctionem commcmoiando revocavimus, ct felicem reconciliationem , excitata in animis orandi Dci sollertia , contendimus maturare. Rursusquc haud ita pridem , quum communibus universe litteris de unitate Ecclesiae fusius agere visum est, non ultimo loco respeximus Angliam ; spe praelucente , posse documenta Nostra tum catholicis firmitatem tum dissidentibus salutare lumen atferre. Atque illud fateri libet quod aeque gentis humanitatem ac multorum sollicitudinem salutis aeternae commendat, id est quam benevole Anglis probata sit instantia Nostra ct dicendi libertas , nullo quidem acta humanae rationis impulsu. — Nunc autem eadem Nos mente eodemque animo deliberatum habemus studia convertere ad quamdam non minoris momenti causam, quae cum ea ipsa re votisque Nostris cohaeret. Quod enim apud Anglos , aliquanto postquam ab unitatis Christianae centro abscessum est, novus plane ritus ordinibus sacris conferendis, sub rege Eduardo VI, fuit publice inductus; defecisse idcirco verum Ordinis sacramentum, quale Christus instituit, simulque hierarchicam successionem, iam tenuit communis sententia , quam non semel Ecclesiae acta ct constans disciplina firmarunt. Attamen rccentiorc memoria hisque maxime annis invaluit controversia , sacraenc Ordinationes ritu cduardiano peractae , natura sacramenti etfectuque polleant; faventibus, affirmate vel dubitanter, non modo scriptoribus anglicanis nonnullis, sed paucis etiam catholi-

t ' ,,n cis praesertim non anglis. Alteros quippe mo-
П· vcbat praestantia sacerdotii christiani, exoptan-
utrJ tcs ut duplici eius in corpus Christi potestate nc carerent sui; movebat alteros consilium expediendi quodammodo illis reditus ad unitatem: utrisque vero hoc persuasum esse videbatur, iam studiis in eo genere cum aetate provectis, novisque litterarum monumentis cx oblivione erutis, retractari auctoritate Nostra causam non inopportunum fore. Nos autem ea consilia atque optata minime négligentes , maximeque voci obsequentes apostolicae caritatis, censuimus nihil non experiri quod videretur quoquo modo conducere ad animarum vel avertenda damna vel utilitates fovendas. Placuit igitur de retractanda causa benignissime indulgcrc: ita sane, ut per summam nuvae disquisitionis sollertiam, omnis in posterum vel species quidem dubitandi esset remota. Quapropter certo numero viris doctrina et eruditione praestantibus, quorum compertae erant dissimiles in ipsa causa opiniones, negotium dedimus ut momenta sententiae suae scriptis mandarent: eos deinde ad Nos accitos iussimus communicare inter se scripta, ct quidquid eo amplius ad rem cognitu esset dignum, indagare atque expendere. Consultumque a Nobis est, ut ipsi diplomata opportuna omni possent copia in tabulariis Vaticanis sive nota recognoscere sive inexplorata educere; itemque ut prompta haberent quaecumque eiusdem generis acta apud Sacrum Consilium, quod *Suprema* vocatur, asservarentur, neque minus quaecumquc ad hoc tempus doctiores viri in utramque partem evulgassem. Huiusmodi adiumentis instructos, voluimus cos in singulares congressiones convenire; quae ad duodecim sum habitae, praeside uno ex S. R. E. Cardinalibus a Nobismetipsis designato, data singulis facultate disputandi libera. Denique carumdem congressionum acta, una cum celeris documentis, Venerabilibus Fratribus Nostris Cardinalibus ex eodem Consilio iussimus exhiberi omnia ; qui meditata causa eaque coram Nobis deinde agitata, suam quisque sententiam dicerent.

Hoc ducendae rei ordine praestituto, ad intimam tamen aestimationem causae aequum erat non ante aggredi , quam id perstudiose quaesitum apparuisset, quo loco ca iam esset secundum Apostolicac Sedis praescriptiones institutamque consuetudinem ; cuius consuetudinis ct initia ct vim magni profecto intererat reputare. Quocirca in primis perpensa sunt documenta praecipua quibus Decessores Nostri, rugatu reginae Mariae, singulares curas ad reconciliationem ecclesiae Anglicac contulerunt. Nam Iulius III Cardinalem Rcginaldum Polo, natione Angium , multiplici laude eximium, Legatum dc latere ad id opus destinavit, *tamquam pacis ct dilectionis angelum suum* eique mandata scu facultates extra ordinem normasque agendi tradidit (1) ; quas deinde Pau-

Quaenim, circa rem, ʎqɒ cac þracicripiio net ct comictudo.

(t) Id factum Augusto mense molui per litteras sub plumbo *Si ullo unguam ttmfiorf,* ct *Poti nuntium Nobis,* atque Alio.

lus IV confirmavit et declaravit. în quo ut recte colligatur quidnam in sc commemorata documenta habeant ponderis, sic oportet fundamenti instar statuere, eorum propositum nequaquam a re abstractum fuisse, sed rei omnino inhaerens ac peculiare. Quum enim facultates Legato apostolico ab iis Pontificibus tributae, Angliam dumtaxat religionisque in ca statum respicerent ; normae item agendi ab eisdem eidem Legato quaerenti impertitae, minime quidem esse poterant ad illa gcncratim decernenda sine quibus sacrae ordinationes non valeant, sed debebant attinere proprie ad providendum de ordinibus sacris in co regno, prout temporum monebant remarque conditiones expositae. Hoc ipsum, praeter quam quod cx natura et modo eorumdem documentorum perspicuum est, inde pariter liquet, quod alienum prorsus fuisset, ita velle dc iis quae sacramento Ordinis conficiendo necessc sunt, propemodum commonefieri Legatum, cumque virum cuius doctrina etiam in Concilio Tridentino eluxerat.

Ista probe tenentibus non difficulter patebit quare in litteris Iulii Π ad Legatum Apostolicum, perscriptis dic vni martii distincta sit mentio dc iis primum qui *rite et legitime promoti,* in suis ordinibus essent retinendi, tum de iis qui *non promoti ad sacros Ordines,* possent, *si digni et idonei reperti fuissent, promoveri.* Nam certe definiteque notatur, ut reapse erat, duplex hominum classis : hinc eorum qui sacram ordinationem vere suscepissent, quippe id vel ante Hcnrici secessionem, vel si post eam ct per ministros errore dissidiove implicitos, ritu tamen catholico consueto ; inde aliorum qui initiati essent secundum Ordinale cduardianum, qui propterea possent *promoveri,* quia ordinationem accepissent irritam. Neque aliud sane Pontificis consilium fuisse, praeclare confirmat, epistola eiusdem Legati, dic xxtx ianuarii mdlv, facultates suas episcopo Norwiccnsi demandantis. Id amplius est potissime considerandum quod eae ipsae Iulii III litterae afferunt, de facultatibus pontificiis libere utendis, etiam in eorum bonum quibus munus consecrationis, *minus rite, et non servata forma Ecclesiae consueta,* impensum fuit: qua quidem locutione ii certe designabantur qui consecrati cduardiano ritu; praeter eam namque ct catholicam formam alia nulla erat co tcmpoie in Anglia.

Haec autem apertiora lient commemorando legationem quam Philippus et Maria reges, suadente Cardinali Polo, Romam ad Pontificem februario mense mdlv miserunt. Regii oratores viri tres *admodum insignes et omni virtute praediti,* in quibus Thomas Thirlby episcopus Eliensis, sic habebant propositum, Pontificem dc conditione rei religiosae in co regno notitia ampliore edocere, ab ipsoque in primis petere ut ca quae Legatus ad eiusdem regni cum Ecclesia reconciliationem curaverat atque effecerat, haberet rata ct confirmaret : cius rei causa omnia ad Pontificem allata sunt testimonia: scripta quae oportebat , partesque Ordinalis novi proxime ad rem facientes, Iamvero Paulus IV legatione magnifice admissa , cisdemquc testimoniis per certos aliquot Cardinales *diligenter discussis,* ct *habita deliberatione matura,* litteras *Praeclara carissimi* sub plumbo dedit die xx iunii eodem anno. In his quum comprobatio plena et robur additum sit rebus a Polo gestis, de ordinationibus sic est praescriptum:.... *qui ad ordines ecclesiasticos..... ab alio quam ab episcopo rite et recte ordinato promoti fuerunt, eosdem ordines.,, de novo suscipere teneantur.* Quinam autem essent episcopi tales , *non rite recteque ordinati,* satis iam indicaverant superiora documenta , facultatesque in eam rem a Legato adhibitae: ii nimirum qui ad episcopatum, sicut alii ad alios ordines, promoti essent, non servata forma Ecelesiae consu-ta, vel non servata Ecclesiae forma et intentione, prout Legatus ipse ad episcopum Norwicenscm scribebat. Hi autem non alii profecto erant nisi qui promoti secundum novam ritualem formam ; cui quoque examinandae delecti Cardinales attentam operam dederant. Neque praetermittendus est locus ex eisdem Pontificis litteris, omnino rei congruens; ubi cum aliis beneficio dispensationis egentibus numerantur qui tam ordines quam beneficia ecclesiastica nullitcr et de facto obtinuerant. *Nulliter* enim obtinuisse ordines idem est atque irrito actu nulloque effectu, videlicet *invalide,* ut ipsa monet cius vocis notatio et consuctudo sermonis: praesertim quum idem pari modo affirmetur de ordinibus quod dc *beneficiis ecclesiasticis,* quae cx certis sacrorum canonum institutis manifesto erant nulli, eo quia cum vitio infirmante collatl. Huc accedit quod, ambigentibus nonnullis quinam revera episcopi *rite et recte ordinati,* 'dici ct haberi possent ad mentem Pontificis, hic non multo p>st, die xxx octobris, alias subiccit litteras in modum Brevis: atque, *Nos,* inquit, *haesitationem huiusmodi tollere, et serenitati conscientiae eorum qui schismate durante ad Ordines promoti fuerant, mentem et intentionem quam in eisdem litteris Nostris habuimus clarius exprimendo, opportune consulere volentes, declaramus ens tantum episcopos et archiepiscopns qui non in forma Ecclesiae ordinati et consecrati fuerunt, rite et recte ordinatos dici non posse.* Quae declaratio, nisi apposite ad rem Angliae praesentem, id est ad Ordinale cdunrdiunum, spectare debuisset, nihil certe confecerat Pontifex novis litteris, quo vel *haesitationem tolleret* vel *serenitati conscientiae consuleret.* Ceterum Apostolicac Sedis documenta ct mandata non aliter quidem Legatus intellexit, at·

que ita eis rite religioseque obtemperavit : idque pariter factum a regina Maria ct a ceteris qui cum ea dederunt operam ut religio ct instituta catholica in pristinum locum restituerentur. Auctoritates quas excitavimus Iulii III et Pauli IV aperte ostendunt initia eius disciplinae quae tenore constanti, iam tribus amplius saeculis, custodita est, ut crdinationes ritu eduardiano, haberentur infectae et nullae; cui disciplinae amplissime suffragantur testimonia multa eorumdem ordinationum quae, in hac etiam Urbe, saepius absoluteque iteratae sunt ritu catholico. — In huius igitur disciplinae observantia vis inest opportuna proposito. Nam si cui forte quidquam dubitationis resideat in quamnam vere sententiam ea Pontificum diplomata sint accipienda, recte illud valet: *Consuetudo optima legum interpres.* Quoniam vero firmum semper ratumque in Ecclesia mansit, Ordinis sacramentum nefas esse iterari, fieri nullo pacto poterat ut talem consuetudinem Apostolica Sedes pateretur tacita ac toleraret. Atqui eam non toleravit solum, sed probavit etiam et sanxit ipsa, quotiescumque in eadem re peculiare aliquod factum incidit judicandum. Duo eiusmodi facta in medium proferimus, ex multis quae ad *Supremam* sunt subinde delata ; alterum, anno MbCLXXXtv, cuiusdam calvinistac Galli, alterum, anno mdcgiv, Ioannis Clementis Gordon: utriusque secundum rituale cduardianum suos adepti ordines. In primo, post accuratam rei investigationem, consultores non pauci responsa sua, quae appellant vota, de scripto ediderunt , cetcriquc cum eis in unam conspirarunt sententiam *pro invaliditate ordinationis:* tantum quidem ratione habita opportunitatis, placuit Cardinalibus respondere, *Dihta.* Eadem vero acta repetita ct ponderata sunt in facto altero : quaesita sunt praeterea nova consultorum vota, rogatique doctores egregii c Sorbonicis ac Duacenis, neque praesidium ullum perspicacioris prudentiae praetermissam est ad rem penitus pernoscendam. Atque hoc animadvertisse oportet quod, tametsi tum ipse Gotdon cuius negotium erat, tum aliqui consultores inter causas *nullitatis* vindicandae etiam adduxissent illam prout putabatur ordinationem Parkeiii, in sententia tamen ferenda omnino seposita est ea causa , ut documenta produnt integrae fidei, neque alia ratio est reputato nisi *defectus formae et intentionis.* Qua dc forma quo plenius esset certiusque iudicium , cautum fuerat ut exemplor Ordinalis anglicani suppeteret; atque etiam cum eo singulae colla11e sunt formae ordinandi, cx variis orientalium et occidentalium ritibus conquisitae. Tum Clemens XI, Cardinalium 41 quos pertinebat consentientibus suffragiis, ipsemet feria v, dic xvit aprilis sidcciv, *decrevit:* « loanncs Clemens Gordon *ex integro et absolute* ordinetur ad omnes ordines etiam sacros ct praecipue presbyteratus, er quatenus non fuerit confirmatus, prius sacramentum Confirmationis suscipiat ». Quae sententia, id sane considerare refert, nc a defectu quidem *traditionis instrumentorum* quidquam momenti duxit: tunc enim praescriptum dc more esset ut ordinatio *sub conditione* instauraretur. Eo autem pluris refert considerare, eamdem Pontificis sententiam spectare universe ad omnes anglicanorum ordinationes. Licet enim facium attigerit peculiare, non tamen cx peculiari quapiam ratione profecta est, verum cx *vitio formae,* quo quidem vitio ordinationes illae aeque alliciuntur omnes: adeo ut, quoties deinceps in re simili decernendum fuit, toties idem Clementis XI communicatum sit decretum.

Quae quum ita sint, non videt nemo controversiam temporibus nostris exsuscitatam , Apostolicae Sedis iudicio definitam multo antea fuisse: documcntisquc illis haud satis quam oportuerat cognitis, fortasse factum ut scriptor aliquis catholicus disputationem dc ea libere habere non dubitarit. Quoniam vero, ut principio monuimus, nihil Nobis antiquius optatiusve quam ut hominibus recte animatis maxima possimus indulgentia et caritate prodesse ideo iussimus in Ordinale anglicanum , quod caput est totius causae, rursus quam studiosissime inquiri.

In ritu cuiuslibet sacramenti conficiendi ct administrandi iure discernunt inter partem *caeremontaient* ct partem *essentialem,* quae *materia et forma* appellari consuevit. Omnesque norunt, sacramenta novae legis, utpote signa sensibilia atque gratiae invisibilis efficientia, debere gratiam et significare quam efficiunt ct ctficerc quam significant. Quae significatio, etsi in toto ritu essentiali , in materia scilicet et forma, haberi debet, praecipue tamen ad formam pertinet; quum materia sit pars perse non determinata, quae per illam determinetur. Idque in sacramento Ordinis manifestius appareret, cuius conferendi materia, quatenus hoc loco se dat considerandam, est manuum impositio; quae quidem nihil definitum per se significat, et aeque ad quosdam Ordines, aeque ad Confirmationem usurpatur. — Iamvero verba quae ad proximam usque aetatem habentur passim ab Anglicanis tamquam forma propria ordinationis prcsbyteralis, videlicet, *Accipe Spiritum Sanctum,* minime sane significant definite ordinem sacerdotii vel cius gratiam ct potestatem, quae praecipue est potestas *consecrandi et offerendi verum corpus et sanguinem Domini* (1), eo sacrificio, quod non est *nuda commemoratio sacrificii in Cruce peracti* (2).

(1) Trid. Sess. xxiii, /acr. *Ord. can. 1,*

(2) Λ. Sess. XXΠI, *dc sacrif. Mistae, can.].*

Forma huiusmodi aucta quidem est postea iis verbis, *ad officium ct opus presbyteri:* sed hoc potius convincit, anglicanos vidisse ipsos primam eam formam fuisse mancam neque idoneam rei. Eadem vero adicctio, si forte quidem legitimam significationem apponere formae posset, serius est inducta, elapso iam saeculo post receptum Ordinale cduardianum ; quum proptcrca, Hierurchia extincta, potestas ordinandi iam nulla esset. Nequidquam porro auxilium causae novissime arcessitum est ab aliis eiusdem Ordinalis precibus. Nam, ut cetera praetercantur quae eas demonstrent in ritu anglicano minus sufficientes proposito, unum hoc argumentum sit instar omnium, de ipsis consulto detractum esse quidquid in ritu catholico dignitatem et officia sacerdotii perspicue designat. Non ea igitur forma esse apta ct sufficiens sacramento potest, quae id nempe rericct quod deberet proprium significare.

De consecratione episcopali similiter est. Nam formulae, *Accipe Spiritum Sanctum,* non modo serius adnexa sunt verba , *ad officium et opus episcopi,* sed etiam de iisdem, ut mox dicemus, iudicandum aliter est quam in ritu catholico. Neque rei proficit quidquam advocasse praefationis precem, *Omnipotens Deus ;* quum ea pariter deminuta sit verbis quae *summum sacerdotium* declarent. Sane , nihil huc attinet explorare, utrum episcopatus complementum sit sacerdotii, an ordo ab illo distinctus: aut collatus, ut aiunt, *per saltum,* scilicet homini non sacerdoti, utrum effectum habeat necne. At ipse procul dubio, ex institutione Christi, ad sacramentum Ordinis, verissime pertinet, atque est praecellenti gradu sacerdotium ; quod nimirum et voce sanctorum Patrum et rituali nostra consuetudine *summum sacerdotium, sacri ministerii summa* nuncupatur. Inde fit ut, quoniam sacramentum Ordinis verumque Christi sacerdotium a ritu anglicano penitus extrusum est, atque adeo in consecratione episcopali eiusdem ritus nullo modo sacerdotium confertur, nullo item modo episcopatus vere ac iure possit conferri: coque id magis quia in primis episcopatus muniis illud scilicet est, ministros ordinandi in sanctam Eucharistiam et sacrificium.

Ad rectam vero plenamquc Ordinalis anglicani aestimationem, praeter ista per aliquas cius paries notata, nihil profecto tam valet quam si probe aestimetur quibus adiunctis rerum conditum sit ct publice constitutum. Longum est singula persequi, neque est necessarium : eius namque aetatis memoria salis diserte loquitur, cuius animi essent in Ecclesiam catholicam auctores Ordinalis, quos adseiverint fautores ab heterodoxis sectis, quo demum consilia sua referrent. Nimis enimvero scientes quae necessitudo inter fidem et cultum, inter *legem credendi et legem supplicandi* intercedat, liturgiac ordinem, specie quidem redintegrandae cius formae primaevae, ad errores Novatorum multis modis deformarunt. Quamobrem roto Ordinali non modo nulla est aperta mentio sacrificii, consecrationis, sacerdotii, potestatisque consecrandi ct sacrificii offerendi ; sed immo omnia huiusmodi rerum vestigia, quae superessent in precationibus ritus catholici non plane rciectis, sublata et deleta sunt de industria, quod supra attigimus, ha per se apparet nativa Ordinalis indoles ac spiritus, uti loquuntur. Hinc vero ab origine ducto vitio, si valere ad usum ordinationum minime potuit, nequaquam decursu aetatum quum tale ipsum permanserit, futurum fuit ut valeret. Atque ii egerunt frustra qui inde a temporibus Caroli I conati sunt admittere aliquid sacrificii et sacerdotii, nonnulla dein ad Ordinale facta accessione: frustraque similiter contendit pars ea anglicanorum non ita magna, recentiore tempore coalita, quae arbitratur posse idem Ordinale ad sanam rectamque sententiam mtelligi et deduci. Vana, inquimus, fuere et sunt huiusmodi conata: idque hac etiam de causa, quod, si qua quidem verba, in Ordinali anglicano ut nunc est, porrigant se in ambiguum, ea tamen sumere sensum eumdem nequeunt quem habent in ritu catholico. Nam semel novato ritu, ut vidimus, quo nempe negetur vel adulteretur sacramentum Ordinis, et a quo quaevis notio repudiata sit consecrationis ct sacrificii ; iam minime constat formula. *Accipe Spiritum Sanctum,* qui Spiritus, cum gratia nimirum sacramenti, in animam infunditur; minimeque constant verba illa, *ad officium et opus presbyteri* vel *episcopi* ac similia, quae restant nomina sine re quam instituit Christus. — Huius vim argumenti perspectam ipsi habent plerique anglicani, observantiores Ordinalis interpretes ; quam non dissimulanter eis obiiciunt qui nove ipsum interpretantes, Ordinibus inde collaris pretium virtutemque non suam spe vana affingunt. Eodem porro argumento vel uno illud etiam corruit, opinantium posse in legitimam Ordinis formam sufficere precationem, *Omnipotens Deus, bonorum omnium largitor,* quae sub initium est ritualis actionis; etiamsi forte haberi ea posset tamquam sufficiens in ritu aliquo catholico quem Ecclesia probassct. — Cum hoc igitur intimo *formae defectu* coniunctus est *defectus intentionis,* quam aeque necessario postulat, ut sit, sacramentum. De mente vel intentione, utpote quae per se quiddam est interius, Ecclesia non iudicat : at quatenus extra proditur, iudicare dc ea debet. Iamvcro quum quis ad sacramentum conficiendum et conferendum materiam formamque debitam serio ac rite adhibuit, eo ipso censetur id nimirum facere intendisse quod facit Ecclesia. Quo sane principio innititur doctrina quae tenet esse vere sacramentum vcl illud, quod mi-

nisterio hominis haeretici aut non baptizati, dummodo ritu catholico, conferatur. Contra, si ritus immutetur, eo manifesto consilio ut alius inducatur ab Ecclesia non receptus, utque id repellatur quod facit Ecclesia et quod ex institutione Christi ad naturam attinet sacramenti, tunc palam est, non solum necessariam sacramento intentionem deesse, sed intentionem immo haberi sacramento adversam et repugnantem.

Isthaec omnia diu multumque reputavimus apud Nos et cum Venerabilibus Fratribus Nostris in *Suprema* judicibus; quorum etiam Coetum singulariter coram Nobis advocare placuit feria v, die xvi iuiii proximi, in commemoratione Mariae D. N. Carmelitidis. Iique ad unum consensere, propositam causam iam pridem ab Apostolica Sede plene fuisse et cognitam et iudicatam: eius autem denuo instituta actaque quaestione, emersisse illustrius quanto illa justitiae sapientiaeque ponderc totam rem absolvisset. Verumtamen optimum factu duximus supersedere sententiae, quo et melius perpenderemus conveniret nc expediretque eamdem rem auctoritate Nostra rursus declarari, et uberiorem divini luminis copiam supplices imploraremus. — Tum considerantibus Nobis ut idem caput disciplinae, etsi iure iam definitum, a quibusdam revocatum sit in controversiam, quacumque demum causa sit revocatum, ex eoque pronum fore ut perniciosus error gignatur non paucis qui putent sc ibi Ordinis sacramentum et fructus reperire ubi minime sunt, visum est in Domino sententiam Nostram edicere. Itaque omnibus Pontificum Decessorum in hac ipsa causa decretis usquequaque assentientes, eaque plenissime confirmantes ac veluti renovantes auctoritate Nostra, motu proprio, certa scientia, pronunciamus et declaramus, Ordinationes ritu anglicano actas, initas prorsus fuisse et esse, omninoque nullas.

Ordinatione πιϰ actae «nflicano nullae oranino dcclatinier.

Hoc restat, ut quo ingressi sumus *Pastoris magni* nomine et animo veritatem tam gravis rei certissimam commonstrare, eodem adhortemur eos qui Ordinum atque Hierarchiae beneficia sincera voluntate optent ac requirant. Usque adhuc fortasse, virtutis Christianae intendentes ardorem, religiosius consulentes divinas litteras, pias duplicantes preces, incerti tamen haeserunt et anxii ad vocem Christi tamdiu intime admonentis. Probe iam vident quo sc bonus ille invitet ac velit. Ad unicum eius ovile si redeant, tum vero et quaesita beneficia assecuturi sunt et consequentia salutis praesidia, quorum administram fecit ipse Ecclesiam, quasi redemptionis suae custodem perpetuam et procuratricem in gentibus. Tum veru *haunent aquas in gaudio de fontibus Salvatoris,* sacramentis eius mirificis; unde fideles animae in amicitiam Dei, remissis vere peccatis, restituuntur, caelesti pane aluntur et roborantur, adiumentisque maximis affluunt ad vitae adeptionem aeternae. Quorum bonorum revera sitientes, utinam *Deus pacis, Deus totius consolationis* faciat compotes atque expleat perbenignus. — Hortationem vero Nostram et vola cos maiorem in modum spectare volumus, qui religionis ministri in communitatibus suis habentur. Homines ex ipso officio praecedentes doctrina et auctoritate, quibus profecto cordi est divina gloria et animorum salus, velint alacres vocanti Deo parere in primis et obsequi, praeciarumque de se ederc exemplum. Singulari· certe laetitia eos Ecclesia mater excipiet omnique complectetur bonitate et providentia, quippe quos per arduas rerum difficultates virtus animi generosior ad sinum suum reduxerit. Ex hac vero virtute dici vix potest quae ipsos laus maneat in coetibus fratrum per catholicum orbem, quae aliquando spes et fiducia ante Christum iudicem, quae ab illo praemia in regno caelesti! Nos quidem, quantum omni ope licuerit, eorum cum Ecclesia reconciliationem fovere non desistemus; ex qua et singuli et ordines, id quod vehementer cupimus, multum capere possunt ad imitandum. Interea veritatis gratiaeque divinae patentem cursum ut secundare contendant fideliter, per viscera misericordiae Dei nostri rogamus omnes et obsecramus.

Adhortatio

Praesentes vero litteras *etc.*

1955

Litt. S. C. pro Neg. Eccl. Extraordin.

16 Nov. 1956. — (ad ARCHIRP. N.) --- Essendo stato presentato alla S. Sede testé un ricorso, riguardante la dismembrazione di una parrocchia, falta dalla S. V. Illrfia e Rcviha nella Sua Archidiocesi, credo opportuno fnrlc conoscere un dispaccio inviato dalla Santa Sede ai 5 Settembre 1893 all' Amministratore Apostolico di Vanjaluka.

Eirom pnettf-linb»Aaucn «redit·®.

Con tale dispaccio si dava comunicazione alio stesso Vescovo di alcune risoluzioni prese dalla S. C. degli AA. EE. SS. (Affari Ecclesiastici Straordinari) circa la dismembrazione delle parrocchie. Il dubbio proposto era il seguente:

« Se, essendovi la necessité di dividere alcune parrocchie affidate *pleno iure* ai religiosi missionari, le nuove parrocchie figliali debbano considerarsi come affette dal medesimo diritto a favore degli stessi religiosi, qualora questi se ne assumano con rispettivo popolo tutti gli oneri ».

A sitfatto dubbio rispondevasi:

« 1. La divisione delle parrocchie (propriamente dette) deve farsi *ad normam iuris.*

« a. I Religiosi non hanno diritto alla nuova parrocchia, nè il Vescovo puo loro concederla.

« 3. Se il Vescovo non puô provvederla al-
« trimenti, ricorra alla S. Sede per le relative fa-
« coltà di affidarla ni religiosi provvisoriamcnte,
< restando sccolare e di libera collazionc >.

Questa comunicazionc mi rcco a premura di farlCj per disposizione data du Sua Santita in udienza dei 10 correntc mese, affinchc le possa servire di ndrma opportuna: awertendo per ciô che riguarda il primo panto, richiedersi dal diritto che nel fare la dismembrazione di una parrocchia anzitutto siano sentite le parti intéressât?»

1956

Gréa allan. «–poaitiomtSs.Sacramcall la Fcna V Milori» Hebdomadae, quod diciiur *itputör*

S. R. C. /5 *Dec. iSgti.* — Instantibus pkrisque Rmis Episcopis variarum regionum, qui sacros ritus ct caeremonias iuxta ecclesiasticas praescriptiones ac laudabiles consuetudines in suis dioecesibus observari satagunt , quaestio super altari quod communiter dicitur *sepulcrum,* alias agitata, Sacrae Rituum Congregationi sub duplici sequenti dubio reproposita fuit, nimirum:

1. Utrum in altari, in quo, Feria V et VI Maioris Hebdomadae, publicae adorationi exponitur ct asservatur Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, repraesentetur sepultura Domini, aut institutio eiusdem Augustissimi Sacramenti?

2. Utrum liceat ad exornandum praedictum altare adhibere statuas aut picturas, nempe Beatissimae Virginis, S. loannis Evangelislae , S. Mariae Magdalenac et militum custodum, aliaquc huiusmodi?

R. Ad i. Utrumque — Ad 2. Negative. Poterunt tamen Episcopi, ubi antiqua consuetudo vigeat, huiusmodi repraesentationes tolerare; caveant autem ne novae consuetudines hac in rc introducantur. Atque ita rescripsit, contrariis quibuscumque decretis abrogatis. — SSftus adprobavit.

IQS?

Grca Mim» privata de Revoie, ct dhtantiara later altaria ct acpulta cadavera

S. R. C. /2 *lan.* rô'97. — Romana. — Nonnulli ecclesiarum rectores, super legitima interpretatione decreti *Aucto* editi dic tq Maii atque approbati a Summo Pontifice dic 8 Iunii anno nuper elapso 1896, circa Missas privatas de Rcquie, dic et pro dic obitus indultas, Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia resolvenda humiliter proposuerunt; videlicet:

1. Privilegium circa Missas lectas dc Rcquie, ex praefato decreto concessum sacellis sepulcreti, favclnc sive ecclesiae vcl oratorio publico nc principali ipsius sepulcreti ; sive aliis ecclesiis vel cappellis, extra coemeterium, subter quas ad legitimam distantiam alicuius defuncti cadaver quiescit ?

2. Quaenam distantia intercedere debet inter altare et cadavera quac in coemeteriis vcl ecclesiis scpulta sunt ›

3. Missae privatae de Rcquie, quae sub expressis conditionibus celebrari possunt praesente cadavere, licitaenc erunt in quibuslibet ecclesiis vel oratoriis sive publicis sive pr'vatis?

4. Huiusmodi Missae privatae dc Rcquie celebrarine poterunt sine applicatione pro defuncto, cuius cadaver est vel censetur praesens?

5. Eaedem pariter Missae possuntne celebrari diebus non duplicibus, qui tamen festa duplicia ! classis excludunt, uti ex. gr. Feria IV Cineium ?

R. Ad i. Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam.

Ad 2. Cadavera ab altari tribu» cubitis distare debere: cl 1res cubitos esse fere unum metrum longitudinis; atque hanc distantiam sepulcrorum ab altari sufficere.

Ad 3. Affirmative, dummodo cadaver sic physice vel moraliter praesens ; sed si agatur de ecclesiis ct oratoriis publicis, fieri debet etiam funus cum Missa cxcquiali.

Ad 4. et 5. Negative.

1958

bc librorum prohibiiiooc ct Centura.

Const. Leonis PP. XIII. —25 *lan.*

Officiorum ac munerum, quae diligentissime sanctissimcque servari in hoc apostolico fastigio oportet, hoc caput atque haec summa est, assidue vigilare atque omni ope contendere, ut integritas fidei morumque Christianorum r.e quid detrimenti capiit. Idque, si unquam alias, maxime est necessarium hoc tempore , cum, elfrenatis licentia ingeniis ac moribus , omnis fere doctrina, quam Servator hominum lesus Christus tuendam Ecclesiae suae ad salutem generis humani permisit, in quotidianum vocatur certamen atque discrimen. Quo in ceitamine variae profecto atque innumerabiles sunt inimicorum calliditates artesque nocendi : sed cum primis est plena periculorum intemperantia scribendi , disseminandique in vulgus quac prave scripta sunt. Nihil enim cogitari potest perniciosius ad inquinandos animos per contemptum religionis perque illecebras multas peccandi. Quamobrem tanti metuens mal;, et incolumitatis fidei ac morum custos et vindex Ecclesia, maturrime intellexit, remedia contra ciusmodi pestem esse sumenda: ob eamque rem id perpetuo studuit, ut homines, quoad in sc esset, pravorum librorum lectione, hoc est pessimo veneno, prohiberet. Vehemens hac in rc studium beati Pauli viderant proxima originibus tempora: similique ratione perspexit , sanctorum Patrum vigilantiam, iussa episcoporum, Conciliorum decreta omnis consequens aetas.

Praecipue vero monumenta litterarum testantur, quanta cura diligentiaque in eo evigilaverint romani Pontifices, nc haereticorum

scripta, malo publico, impune serperent. Plena est exemplorum vetustas. Anastasias 1 scripta Origenis perniciosiora, innocentius I Pelagii, Leo magnus Manichaeorum opera omnia, gravi edicto damnavere. Cognitae eadem dc rc mut litterae *decretales* dc recipiendis et non recipiendis libris, quas Gelasius opportune dedit. Similiter, decursu aetatum, Monothelctarum, Abaelardi, Marsilii Patavini, Wiclcffi et Hussii pestilentes libros, sententia apostolicae Sedis confixit.

Saeculo autem decimo quinto, comperta arte nova libraria, non modo in prave scripta animadversum est, quae lucem aspexissent, sed etiam ne qua eius generis posthac ederentur, caveri coeptum. Atque hanc providentiam non levis aliqua caussa, scd omnino tutela honestatis ac salutis publicae per illud tempus postulabat; propterea quod artem pcr se optimam, maximarum utilitatum parentem, Christianae gentium humanitati propagandae natam, in instrumentum ingens ruinarum nimis multi celeriter deflexerant. Magnum prave scriptorum malum, ipsa vulgandi celeritate, maius erat ac velocius ctfectum. Itaque saluberrimo consilio cum Alexander VI, tum Leo X decessores Nostri, certas tulere leges, utique congruentes iis temporibus ac moribus, quae officinatore» librarios in officio continerent.

Mox graviore exorto turbine, multo vigilantius ac fortius oportuit malarum hacrescon prohibere contagia. Idcirco idem Leo X, posteaque Clemens VII gravissime sanxerunt, ne cui legere, neu retinere, Lutheri libros fas esset. Cum vero pro illius aevi infelicitate crevisset praeter modum atque in omnes partes pervasisset perniciosorum librorum impura colluvies, ampliore ac praesentiorc remedio opus esse videbatur. Quod quidem remedium opportune primus adhibuit Paulus IV decessor Noster videlicet elencho proposito scriptorum et librorum, a quorum usu cavere fideles oporteret. Non ita multo post Tridcntinae Synodi Patres gliscentem scribendi legendique licentiam novo consilio coercendum curaverunt. Eorum quippe voluntate iussuquc lecti ad id praesules et theologi non solum augendo perpoliendoque Indici, quem Paulus IV ediderat, dedere operam, scd regulas etiam conscripsere, in editione, lectione, usuque librorum servandas: quibus regulis Pius IV apostolicae auctoritatis robur adiecit.

Verum salutis publicae ratio, quae regulas Tridentinas initio genuerat, novari aliquid in eis, labentibus aetatibus, eadem iussit. Quamobrem Romani Pontifices nominatimque Clemens VIII, Alexander VII, Benedictus XIV, gnari temporum ct memores prudentiae, plura decrevere, quae ad eas explicandas utque accommodandas tempori valuerunt.

Quae res praeclare confirmant, praecipuas Romanorum Pontificum curas in eo fuisse perpetuo positas, ut opinionum errores morumque corruptelam, geminam hanc civitatum labem ac ruinam, pravis libris gigni ac disseminari solitam, a civili hominum societate defenderent. Neque fructus fefellit operum, quam diu in rebus publicis administrandis rationi imperandi ac prohibendi lex aeterna praefuit, rcctorcsque civitatum cum potestate sacra in unum consensere.

Quae postea consecuta sunt, nemo nescit. Videlicet cum adiuncta rerum atque hominum sensim mutavisset dies, fecit id Ecclesia prudenter more suo, quod, perspecta natura temporum, magis expedire atque utile esse hominum saluti videretur. Plures regularum Indicis praescriptiones, quae excidisse opportunitate pristina videbantur, vel decreto ipsa sustulit, vcl more usuquc alicubi invalescente antiquari benigne simul ac provide sivit. Reccntiore memoria, datis ad Archiepiscopus Episcoposque e principatu pontificio litteris, Pius IX regulam X magna ex parte mitigavit. Praeterea, propinquo iam Concilio magno Vaticano, doctis viris, ad argumenta paranda delectis, id negotium dedit, ut expenderent atque aestimarem regulas Indicis universas, iudiciumquc ferrent, quid de iis facto opus esset. Illi commutandas, consentientibus sententiis, iudicaverc. Idem sc et sentire et petere u Concilio plurimi cx Patribus aperte profitebantur. Episcoporum Galliae extant hac de rc litterae, quarum sententia est, necesse esse et sine cunctatione faciendum, ut *ill te regulae et universa res Indicis novo prorsus modo nostrae aetati melius attemperato, et observatu faciliori instaurarentur,* Idem eo tempore iudicium fuit Episcoporum Germaniae, plane petentium, ut *regulae Indicis.,.. recenti revisioni et redaction! submittantur.* Quibus Episcopi concinunt ex Italia aliique e regionibus complures.

Qui quidem omnes, si temporum, si institutorum civilium, si morum popularium habeatur ratio, sane aequa postulant ct cum materna Ecclesiae sanctae caritate convenientia. Etenim in tam celeri ingeniorum cursu, nullus est scientiarum campus, in quo non litterae licentius excurrant: inde pestilentissimorum librorum quotidiana colluvies. Quod vero gravius est, in tam grandi malo non modo connivent, sed magnam licentiam dant leges publicae. Hinc ex una parte, suspensi religione animi plurimorum: ex altera, quidlibet legendi impunita copia.

Hisce igitur incommodis medendum rati, duo facienda duximus, cx quibus norma agendi in hoc genere certa et perspicua omnibus suppetat. Videlicet librorum improbatae lectionis diligentissime recognosci Indicem; subinde, maturum cum fuerit, ita recognitum vulgari iussimus. Praeterea ad ipsas regulas mentem adiecimus, easque decrevimus, incolumi earum

nntura, efficere aliquanto molliores, ita plane ut iis obtemperare, dummodo quis ingenio malo non sit, grave arduumque esse non possit. In quo non modo exempla sequimur decessorum Nostrorum, sed maternum Ecclesiae studium imitamur: quae quidem nihil tam expetit, quam se impertire benignam, sanandosque ex se natos ita semper curavit, curat, ut eorum infirmitati amanter studioseque parcat.

Itaque matura deliberatione, adhibitisque S. R. E. Cardinalibus c sacro Consilio libris notandis, edere *decreta generalia* statuimus, quae infra scripta, unaque cum hac Constitutione coniuncta sunt: quibus idem sacrum Consilium posthac utatur unice, quibusque catholici homines loto orbe religiose parcant (1). Eu vim legis habere sola volumus, abrogatis *regulis* sacrosanctae Tridentinac synodi iussu editis, *observationibus, instructione, decretis, monitis,* et quovis alio decessorum Nostrorum hac de rc statuto iussuque, una excepta Constitutione Benedicti XIV *Sollicita et provida,* quam, sicut adhuc viguit, ita in posterum vigere integrum volumus.

DECRETA OBXBRALIA
DK PKOKtBiTtONK KT CBXSURA LIBHOHI-M

TITULUS I.

DK PROHIBITIONE LIBRORUM

Cap. I. — *De prohibitis apostatarum, haereticorum, schismaticorum, aliorumque scriptorum libris.*

1. Libri omnes, quos ante annum mdc aut Summi Pontifices, aut Concilia occumenica damnarunt, et qui in novo Indice non recensentur, eodem modo damnati habeantur, sicut olitn damnati fuerunt: iis exceptis, qui psr hacc decreta generalia permittuntur.

2. Libri apostatarum, haereticorum, schismaticorum et quorumcumque scriptorum haeresiin vel schisma propugnantes. aut ipsa religionis fundamenta utcumque evertentes, 0mnino prohibentur.

3. Item prohibentur acatholicorum libri, qui ex professo dc religione tractant, nisi constet nihil in eis contra fidem catholicam contineri.

4. Libri eorundem auctorum, qui cx professo dc religione non tractant, scd obiter tantum fidei veritates attingunt, iurc ecclesiastico prohibiti non habeantur, donec speciali decrero proscripti haud fuerint.

Cap. IL — *De editionibus textus originalis ct versionum non vulgarium Sacrae Scripturae.*

5. Editiones textus originalis ct antiquarum versionum catholicarum Sacrae Scripturae, etiam Ecclesiae orientalis, ab acatholicis quibuscumque publicatae, etsi fideliter et integre editae appareant, iis dumtaxat, qui studiis theologicis vcl biblicis dant operam (2), dummodo tamen non impugnentur in prolegomenis aut adnotationibus catholicae fidei dogmata, permittuntur.

6. Eadem ratione, et sub iisdem conditionibus, permittuntur aliae versiones Sacrorum Bibliorum sive latina, sive alia lingua non vulgari ab acatholicis editae.

Cap. III. — *De versiontbus vernaculis Sacrae Scripturae.*

7. Cum experimento manifestum sit, si Sacra Biblia vulgari lingua passim sine discrimine permittantur, plus inde, ob hominum temeritatem, detrimenti, quam utilitatis oriri; Versiones omnes in lingua vernacula, etiam a viris catholicis confectae, omnino prohibentur, nisi fuerint ab Apostolica Sede approbatae, aut editae sub vigilantia Episcoporum cum adnotationibus desumptis ex Sanctis Ecclesiae Patribus, atque ex doctis cathoiicisque scriptoribus.

8. Interdicuntur versiones omnes Sacrorum Bibliorum, quavis vulgari lingua ab acatholicis quibuscumque contectae, atque illae praesertim, quae pcr societates biblicas, a Romanis Pontificibus non semel damnatas, divulgantur, cum in iis saluberrimae Ecclesiae leges de divinis libris edendis funditus posthabeantur.

Hae nihilominus versiones iis, qui studiis theologicis vcl biblicis Jam operam, permittuntur: iis servatis, quae supra (n. 5) statutu sunt.

(1) Quaesitum est: «Utrum dicta Constitutio vim «1 obligatoriam habeat etiam pro regionibus britannici « idiomatis, quas tacita dispensatione frui quidam ar« biir ijnur ». S. C. Indicis respondit (aj Maii 1898): *Affirmative.*

(2) Dubium : « Utrum hacc verba art. *stu 1 diis theologicis vcl biblicis dant operam,* intelligcnda « tantum sint dc doctis viris, iis scientiis deditis; aut « extendi valeant ad universos sacrae theologiae ty- a rones ». S. C. Indicis respondit (23 Maii 1898): *Se gative ad 1·”* partem; Affirmative ad a·’:* — Iterum quaesitum est: · 1. Utrum sub nomine eorum *qui stu- « diis theologicis* vel *biblicis dant operam* veniant etiam • alumni, qui theologiae et linguae hebrucae ac grae- « eae in scholis seminariorum vacant. E: quatenus « affirmative:

« 2. Utrum posset Episcopus permittere ut in scholis ▮ alumni, >ub ductu professoris, textus hebraicosct grac- ▮ cos ab acatholicis editos legant ac vertant, dummodo « *non impugnentur in prolegomenis aut adnotationibus* « talium librorum catholicae fidei dogmata ».

Et S. C. Indicis respondit (2: Iunii 1898):

Ad i. Affirmative. — Ad 2. Negative; nisi specialem a S. Sede facultatem obtinuerint.

Cap. IV. — *De libris obscenis.*

9. Libri, qui res lascivas seu obscenas cx professo tractant, narrant, aut docent, cum non solum fidei, sed ct morum, qui huiusmodi librorum lectione facile corrumpi solent, ratio habenda sit, omnino prohibentur.

10. Libri auctorum sive antiquorum, sive rccentiorum, quos classicos vocant, si hac ipsa turpitudinis labe infecti sunt, propter sermonis elegantiam ct proprietatem, iis tantum permittuntur quos officii aut magisterii ratio excusat: nulla tamen ratione pueris vel adolescentibus, nisi solerti cura expurgati, tradendi aut praelegendi eiunt.

Cap. V. — *Dc quibusdam specialis argumenti libris.*

11. Damnantur libri, in quibus Deo, aut Beatae Virgini Mariae, vel Sanctis, aut catholicae Ecclesiae eiusque cultui, vel Sacramentis, aut Apostolicae Sedi detrahitur. Eidem reprobationis iudicio subiacent ea opera, in quibus inspirationis Sacrae Scripturae conceptus pervertitur, aut eius extensio nimis coarctatur. Prohibentur quoque libri, qui data opera ecclesiasticam Hierarchiam, aut statum clericalem vel religiosum probris afficiunt.

12. Nefas esto libros edere, legere aut retinere in quibus sortilegta, divinatio, magia, evocatio spirituum, aiiacque huius generis superstitiones docentur vel commendantur.

13. Libri aut scripta, quae narrant novas apparitiones, revelationes, visiones, prophetias, miracula, vel quae novas inducunt devotiones, etiam sub praetextu quod sint privatae, si publicentur absque legitima superiorum Ecclesiae licentia, proscribuntur.

14. Prohibentur pariter libri, qui duellum, suicidium, vel divortium licita statuunt, qui de sectis massonicis vel aliis eiusdem generis societatibus agunt, easque utiles et non perniciosas Ecclesiae et civili societati esse contendunt, ct qui errores ab Apostolica Sede proscriptos tuentur (1).

Cap. VI. — *De sacris imaginibus et Indulgentiis.*

15. Imagines quomodocumque impressae Domini Nostri Icsu Christi, Beatae Mariae Virginis. Angelorum atque Sanctorum, vel aliorum Servorum Dei ab Ecclesiae sensu et decretis difformes, omnino vetantur. Novae vero, sive preces habeant adnexas, sive absque illis edantur, sine ecclesiasticae potestatis licentia non publicentur.

16. Universis interdicitur indulgentias apocryphas, et a Sancta Sede Apostolica proscriptas vel revocatas quomodocumque divulgare. Quae divulgatae iam fuerint, de manibus fidelium auferantur.

17. Indulgentiarum libri omnes, summaria, libelli, folia etc., in quibus carum concessiones continentur, non publicentur absque competentis auctoritatis licentia.

Cap. VIL — *De libris liturgicis et precatoriis.*

18. In authenticis editionibus Missalis, Breviarii, Ritualis , Caercmoniaiis Episcoporum, Pontificalis romani, aliorumque librorum liturgicorum a Sancta Sede Apostolica approbatorum, nemo quidquam immutare praesumat: si secus factum fuerit, hac novae editiones prohibentur.

19. Litaniae omnes, praeter antiquissimas et communes, quae in Breviariis , Missulibus, Pontificalibus ac Ritualibus continentur, et praeter Litanias de Beata Virgine, quae in sacra Aede Lauretana decantari solent, ct litanias Sanctissimi Nominis Icsu iam a Sancta Sede approbatas (2), non edantur sine revisione ct approbatione Ordinarii.

20. Libros, aut libellos precum, devotionis, vel doctrinae institutionisque religiosae, moralis, asccticae, mysticae , aliosque huiusmodi, quamvis ad fovendam populi christiani pietatem conducere videantur, nemo praeter legitimae auctoritatis licentiam publicet: secus prohibiti habeantur.

Cap. VIII. — *De diariis, foliis et libellis periodicis.*

21. Diaria, folia ct libelli periodici, qui religionem aut bonos mores data opera impetunt, non solum naturali, sed etiam ecclesiastico iure proscripti habeantur.

Curent autem Ordinarii, ubi opus sit, de huiusmodi lectionis periculo ct damno fideles opportune monere.

22. Nemo e catholicis, praesertim c viris ecclesiasticis, in huiusmodi diariis, vel foliis, vel libellis periodicis, quidquam nisi suadente iusta ct rationabili causa, publicet.

Cap. IX. — *De facultate legendi et retinendi libros prohibitos.*

23. Libros sive specialibus, sive hisce generalibus decretis proscriptos, ii tantum legere ct retinere poterunt, qui a Sede Apostolica, aut ab illis, quibus vices suas delegavit, opportunas fuerint consecuti facultates.

it) Proposito dubio Sacrae Congregationi Indicis: « An opera erroribus infecta, a *.Syllaba* damnatis, pro- • hibita censeantur, quatenus errores ab Ap. Sede damnatos contlnenUa

S. C. respondit (2J Maii 1898): *Affirmative, si hos erroris tueantur, seu propugnent.*

(2) Decreto S. R. C. *2 Apr. 1899* approbatae etiam sunt Litaniae Sacratissimi Cordis Icsu.

24. Concedendis licentiis legendi et retinendi libros quoscumque prohibitos Romani Pontifices Sacram Indicis Congregationem praeposuere. Eadem nihilominus potestate gaudent, tum Suprema Sancti Officii Congregatio, tum Sacra Congregatio de Propaganda Fide pro regionibus suo regimini subicctis. Pro Urbe tantum, haec facultas competit etiam Sacri Palatii Apostolici Magistro.

25. Episcopi aliique Praelati iurisdictione quasi episcopali pollentes, pro singularibus libris, atque in casibus tantum urgentibus, licentiam concedere valeant. Quod si it lem generalem a Sede Apostolica impetr iverint facultatem, ut fidelibus libros proscriptos legendi retinendique licentiam impertiri valeant, eam nonnisi cum delectu et ex iusta et rationabili causa concedant.

26. Omnes qui facultatem apostolicam consecuti sunt legendi et retinendi libros prohibitos, nequeunt ideo legere et retinere libros quoslibet, aut ephemerides ab Ordinariis locorum proscriptas, nisi eis in apostolico induito expressa facta fuerit potestas legendi et retinendi libros a quibuscumque damnatos. Meminerint insuper qui licentiam legendi libros prohibitos obtinuerunt, gravi se praecepto teneri huiusmodi libros ita custodire, ut ad aliorum manus non perveniant.

Cap. X. — *De denuntiatione pravorum librorum.*

27. Quamvis catholicorum omnium sit, maxime eorum, qui doctrina praevalent, perniciosos libros Episcopis, aut Apostolicae Sedi denunciare; id tamen speciali titulo pertinet ad Nuntios, Delegatos Apostolicos, locorum Ordinarios, atque Rectores Universitatum doctrinae laude florentium.

28. Expedit ut in pravorum librorum denunciatione non solum libri titulus indicetur, sed etiam, quoad fieri potest, causae exponantur ob quas liber censura dignus existimatur. Iis autem ad quos denunciatio defertur, sanctum erit, dcnunciantium nomina secreta servare.

29. Ordinarii, etiam tamquam Delegati Sedis Apostolicac, libros, aliaque scripta noxia in sua dioecesi edita vel diffusa proscribere, ct c manibus fidelium auferre studeant. Ad Apostolicum iudicium ca deferant opera vel scripta, quae subtilius examen exigunt, vel in quibus ad salutarem etfectum consequendum, supremae auctoritatis sententia requiri videatur.

TITULUS II.

DK CKNSURA LIBRORUM

Cap. I. — *De Praelatis librorum censurae praepositis.*

30. Penes quos potestas sit sacrorum bibliorum editiones ct versiones adprobarc permittere ex iis liquet, quae supra (n. 7) statuta sunt.

3t. Libros ab Apostolica Sede proscriptos nemo audeat iterum in lucem edere: quod si ex gravi et rationabili causa, singularis aliqua exceptio hac in re admittenda videatur, id nunquam fiet, nisi obtenta prius sacrae Indicis Congregationis licentia, servatisque conditionibus ab ea praescriptis.

32. Quae ad causas beatitificationum et canonizationum Servorum Dei utcumque pertinent, absque beneplacito Congregationis Sacris Ritibus tuendis praepositae, publicari nequeunt.

33. Idem dicendum de collectionibus de:retorum singularum Romanarum Congregationum: hae nimirum collectiones edi nequeant, nisi obtenta prius licentia, et servatis conditionibus a moderatoribus uniuscuiusque Congregationis praescriptis.

34. Vicarii et missionarii Apostolici decreta sacrae Congregationis Propagandae Fidei praepositae de libris edendis fideliter servent.

35. Approbatio librorum, quorum censura praesentium decretorum vi Apostolicae Sedi vel Romanis Congregationibus non reservatur, pertinet ad Ordinarium loci in quo publici iuris fiunt.

36. Regulares, praeter Episcopi licentiam, meminerint teneri se, sacri Concilii Tridcntini decreto, operis in lucem edendi facultatem a Praelato, cui subiacent, obtinere. Utraque autem concessio in principio vel in tine operis imprimatur.

37. Si auctor Romae degens librum non in Urbe, sed alibi imprimere velit, praeter approbationem Cardinalis Urbis Vicarii et Magistri Sacri Palatii Apostolici, alia non requiritur.

Cap. II. — *De censorum officio in praevio librorum examine.*

38. Curent Episcopi, quorum muneris est facultatem libros imprimendi concedere. ut eis examinandis spectatae pietatis et doctrinae viros adhibeant, dc quorum fide et integritate sibi polliceri queant, nihil eos gratiae daturus, nihil odio, sed omni humano ăffecti posthabito, Dei dumtaxat gloriam spectaturos et fidelis populi utilitatem.

39. De variis opinionibus atque sententiis (iuxta Benedicti XIV praeceptum) animo a praeiudiciis omnibus vacuo, iudicandum sibi esse censores sciant. Itaque nationis, familiae, scholae, instituti atfectum excutiant, studia partium seponant. Ecclesiae sanctae dogmata, ct communem catholicorum doctrinam, quae Conciliorum generalium decretis, Romanorum Pontificum Constitutionibus, atque Doctorum consensu continentur, unice prae oculis habeant.

40. Absoluto examine, si nihil publicationi libri obstare videbitur, Ordinarius, in scriptis

ct omnino gratis, illius publicandi licentiam, in principio vel in line operis imprimendam, auctori concedat.

Cap. Iii. — *Dc libris praeviae censurae sublidendis.*

41. Omnes tideles tenentur praeviae censurae ecclesiasticae eos saltem subiicerc libros, qui divinas Scripturas, sacram Theologiam, Historiam ecclesiasticam, fus Canonicum, Theologiam naturalem. Ethicen, aliasvc huiusmodi religiosas aut morales disciplinas respiciunt, ac generaliter scripta omnia, in quibus religionis et morum honestatis specialiter intersit (i).

42. Viri e clero sacculari ne libros quidem, qui de anibus scientiisque mere naturalibus tractant, inconsultis suis Ordinariis publicent, ut obsequentis animi erga illos exemplum praebeant.

lidem prohibentur quominus, absque praevia Ordinariorum venia, diaria vcl folia periodica moderanda suscipiant.

Cap. IV. — *De typographie et editoribus librorum.*

43. Nullus liber censurae ecclesiasticae subiectus excudatur, nisi in principio nomen et cognomen tum auctoris, tum editoris praeferat, locum insuper et annum impressionis atque editionis. Quod si aliquo in casu , iustas ob causas, nomen auctoris tacendum videatur, id permittendi penes Ordinarium potestas sit.

44. Noverint typography et editores librorum novas eiusdem operis approbati editiones, novam approbationem exigere, hanc insuper textui originali tributam, cius in aliud idioma version! non suffragari (2).

45. Libri ab Apostolica Sede damnati, ubique gentium prohibiti censeantur, ct in quodcumquc vertantur idioma.

46. Quicumque librorum venditores, praecipue qui catholico nomine gloriantur, libros de obscenis ex professo tractantes neque vendant, neque commodent, neque retineant: ceteros prohibitos venales non habeant , nisi a Sacra Indicis Congregatione veniam per Ordinarium impetraverint, nec cuiquam vendant nisi prudenter existimare possint, ab emptore legitime peti.

Cap. V. — *De poenis in decretorum generalium transgressores statutis.*

47. Omnes ct singuli scienter legentes, sine auctoritate Sedis Apostolicae, libros apostatarum et haereticorum haeresim propugnantes, nec non libros cuiusvis auctoris per Apostolicas Litteras nominatim prohibitos, cosdcmquc libios retinentes, imprimentes ct quomodolibct defendentes, excommunicationem ipso facto incurrunt, Romano Pontifici speciali modo reservatam.

48. Qui sine Ordinarii approbatione Sacrarum Scripturarum libros, vcl earundem adnotationes vcl commentarios imprimunt, aut imprimi faciunt, incidunt ipso factu in excommunicationem nemini reservatam.

49. Qui vero cetera transgressi fuerint, quae his decretis generalibus praecipiuntur, pro diversa reatus gravitate serio ab Episcopo moneantur; ct si opportunum videbitur, canonicis etiam poenis coerceantur.

Praesentes vero litteras *etc.*

959

S. C. S. Off. Γ7 *Febr. 1897.* — Nig er —?

t. Estnc valida haec forma sacramentalis (Baptismi) quae sonat, *anuma nna-i-aru n afa Nna nOkpara na No Nso,* quae vertitur· ego *te lavo* (vel potius *ego sum lavans te) in nomine Patris et Primogeniti (?) et Spiritus Sancti?* Intentio baptizantis fuit nominandi 1res personas SSrtiae Trinitatis. Sigenl ifagm Pfohai·

2. Prout negative, qua forma iterandus est baptismus ?

3. Estnc valida forma baptismi quae sonat *anuma nwu nna-i-aru n afa n afa Nna nu Nwa na Mo Nso,* quae vertitur *ego te lavo in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti?*

4. Est ne valida forma quae sonat *anuma tinyè-i miri Ciuka n afa Nna Nwa na Mb Nso,* quae vertitur *ego pono tibi (vel super te) aquam Dei in* etc.

5. Quid si hac lingua *Ibo* adhiberetur ipsa vox graeca dicens *anuma bapti\i-ngi n afa Nna nu Nwa na Mb Nso,* quae verteretur *ego baptizo te* etc. (Dixi *bapti^i-ngi,* ct non *bapti^o-ngi* quatenus prima locutio magis accommodatur pronunciation! horum indigenarum).

R. Ad 1. Negative, et baptismum cum dicta forma esse iterandum.

Ad 2. Omissi ritibus non essentialibus, adhibeatur materia ct forma tantum.

Ad 3. Affirmative.

Ad 4. Formam esse dubiam, ideoque iterandum sub conditione baptismum.

Ad 5. Uti exponitur, non expedire: sed dicendum vel vocem quae vertitur *lavo,* vcl vocem graecam *baptizo,* monitis ministris ct populo de significatione huius postremae vocis.

(t) Quaesitum est : « An Ordinarii qui, peracto examine alicuius libri, praeviae eorum cmsurae sub· « missi, ' centiam denegent eumdem publicandi, tenean· < tur auctori rationes denegatae licentiae indicare ». S C Indicis respondit, (5 Sept. 1898): *Affirmative,* n hI/r *xideatur correctionis seu expurgationis esse capax*

(2) Quaesitum est: «Utrum excerpta a periodicis « capita, seorsum edita (vulgo *tirage à part)* censeri « debeant *novae editiones,* atque proinde nova approba- « tione indigeant ». Sacra Congregatio Indicis respon dit : *Negative.*

1960

(3rcA Scapulari» ormehlici eu muUtivc cum a· fn «capnlanbu boicjivlioru ut fmpolitiora

S. C. Indulg. *11 Martii 1897.* — Sub dic 27 Apr. 1887 proposito dubio: · Utrum con- « veniens sit scapulare B. M, V. dc Monte Car- < rnclo, honoris ct devotionis causa, separarim < potius ac distincte, quam cumulative et com- mixtim cum aliis quatuor vcl pluribus sca- pularibus benedicere ct imponere. Sae. Con- ‹ gregatio (Indulg.) respondere mandavit: Af- firmative ; et consulendum SSrtio, ut Indultum hucusque in perpetuum concessum , ctiam Regularibus Ordinibus ct Congregationibus, induendi christifidcles scapulari carmclitico commixtim cum aliis scapularibus, revocetur et ad determinatum tempus coarctctur, ne- que in posterum amplius concedatur ».

Iamvcro plures sacerdotes, tum sacculares tum regulares, ctiam post hoc decretum, Sca- pulare B. M. V. de Monte Carmelo iam cum aliis scapularibus commixtum benedicere ct imponere solent, ita tamen ut peculiari for- mula utantur ad scapulare B. M. V. de Monte Carmelo benedicendum ct imponendum ; dicunt enim praedictum decretum non vetare quomi- nus praefatum scapulare carmcliticum , sive ante sive post benedictionem et impositionem, *de facto commixtum sit* cum aliis scapulari- bus, sed referri tantum *ad peculiarem benedi- ctionem et impositionem* scapularis. Quaeritur itaque ab hac S. C. : Utrum haec methodus a nonnullis sacerdotibus adhibita valide et licite servari possit ?

R. Affirmative.

1961

De Seminario· nim regimine»

Litt. Encycl. S. C. C. /5 *Martii 1897.* — (ad Or o isar ios Amer ic as Mkr îd.) — De cle- ricorum Seminariis agens S. Tridentina Synodus in StfXJ. 2 *Cap. /8, De Reform.*, praescriptis pluribus quae ad alumnorum admissionem et ad religiosam ct litterariam eorum educationem spectant, haec addit : ‹ Quae omnia atque alia ad hanc rem opportuna ct necessaria Epi- ‹ scopi singuli, cum consilio duorum canoni- corum seniorum et graviorum quos ipsi ele- gerint, prout Spiritus Sanctus suggesserit, con- stituent, caque ut semper observentur saepius visitando operam dabunt ».

Pergens deinde ad ea quae oeconomicam administrationem respiciunt, statuit, ut ‹ iidem Episcopi cum consilio duorum de Capitulo, quorum alter ab Episcopo, «Iter ab ipso Ca- ‹ pitulo eligatur; itemque duorum de clero ci- ‹ vitatis,quorum quidem alterius electio si- militer ad Episcopum, alterius vero ad cle- ‹ rum pertineat », omnibus provideant , quae ad Collegii fabricam instituendam , ad mercc- dem praeceptoribus et ministris solvendam, ad alendam iuventutem et ad alios sumptus refe- ! runtur.

Duplex itaque S. Synodus iubet adesse con- silium in Seminariis constituendis et regendis, alterum pro re disciplinari, alterum pro tem- porali administrutionc, distincta personarum numero, electionis forma ac officio; etsi nihil vetat quominus canonici, qui in coetu sunt consultorum pro re oeconomica, ipsi ab Epi- scopo eligantur ct deputentur ctiam pro disci- plina dummodo muneris distinctio servetur.

Quae omnia quam sapienter ordinata fue- rint, quisque facile intelligct qui secum repu- tet, quantum a prospero Seminarii statu et a sana clericorum institutione profectus religionis pendeat; unde duplicem hunc consultorum or- dinem ade»c, qui in Seminariorum regimine ct administrationc Eoisccpis adsit suppetias ferens, ct in tanto pondere sustinendo eisdem opitule- tur, nonnisi prudentissima cautio ac saluberri- ma provisio est. Eo vel magis quod Episcopi aut visitationi dioecesis aut aliis negotiis, qui- bus necessario debent intendere, ita saepe occu- pentur, ut sui Seminarii curae indesinenter va- care, ct omnibus per sc ct directe consulere, plerumque omnino impediantur.

Nec opponi potest, exinde Ordinarios inex- pedita pii instituti gubernatione impediri ; si quidem recepta regula est, a Sacra hac C. inde ab anno 1585 tradita ac saepius deinde con- firmata, ut Episcopi adhibere quidem deputa- torum consilium teneantur , non item sequi. Sane in *Oscen,* mensis Octobris 1585 S. C. censuit « sufficere quod Episcopus huiusmodi consilium requirat, eorumque consilio adhibito posse Episcopum statuere ct deliberare quae pro prudentia sua magis expedire iudicaverit ». Quod autem solummodo pro consilio stat, im- pedimento esse non potest, sed lumini potius directioni et auxilio inservit.

Noverint ergo Episcopi quanti intersit, quan- toque studio satagendum sit, ut haec tam sa- lubriter instituta lex execution! ubique deman- detur, ct fideliter servetur.

Quod si cx cleri defectu, aut cx gravibus aliis conditionum adiunctis, in quibus Americac Meridionalis dioeceses plerumque versantur, haec omnia impleri non possint , universam legem corruere, aut cius observantiam in iis quoque quae possibilia sunt praetermitti pati non de- bent Ordinarii ; sed S. Sedem adire opportune tunc poterunt, quae pro variis locorum cir- cumstantiis ct casuum diversitate consilio suo Episcopis aderit, et salva legis substantia , in tis quae ad formam pertinent opportuna tem- peramenta adhibere non omittet.

Pro viribus tamen nitendum , ut, si fieri potest, in omnibus lex vigeat, nihilque cx ca detrahatur; adeo ut uterque consultorum coe- lus ad praescriptam formam constitutus mu- nere suo iuxta legem defungatur.

Quae vero sic electionis forma in deputatis constituendis servanda, ex adducto Concilii textu perspicue patet.

Nec minori claritate innotescit, in quibusnam negotiis consultorum votum sit exquirendum ; in omnibus scilicet, quae tum ad disciplinam et educationem clericorum , tum ad sumptuaria piae domus rationem spectant. Unde Sacra haecC. in *Oscen,* anni 1585 superius adducta declaravit: < Episcopum cum consilio « depuratorum teneri tam circa institutionem, « disciplinam et mores clericorum, quam circa < temporalium rerum administrationem provi- < derc;..,. exactionem vero quae fit pro Sc- « minario ad solum Episcopum spectare ».

Et in *Salernitana* mensis iulii 1589 propositis dubiis :

II. < An eorum (duorum scilicet deputato- « rum super disciplina) consilium adhibendum < sit tam in constituendis regulis universalibus « Seminarii, quam in electione puerorum sin- « gulorum introducendorum, in electione ma- « gistrorum, librorum legendorum, confessoris, « punitione discolorum, expulsione, visitatione < et similibus?

IIL < An alii quatuor sint deputandi , et « deputati adhibendi sint in consilio tantum- < modo in taxatione , contributione fructuum < cx unione beneficiorum, et in aliis ditficultati- « bus ob quas Seminarii instructio vel conser- < vatio impediretur vel perturbaretur; an etiam < in exactione et temporalium administratione < tam dicti Seminarii, ut puta , depuntione « vel expulsione ministrorum ct famulorum < temporalium, expensis quotidianis, provisione < bladorum; quam etiam bonorum quorum- < cumque ct redituum ipsius Seminarii, etiam « cx beneficiis unitis, ut puta , locationibus , < concessionibus, aliisque contractibus et liti- « bus? » responsum fuit:

Ad II. *In omnibus his esse adhibendum.*

Ad IIL *reneri Episcopum adhibere deputatorum consilium tam circa institutionem, disciplinam et mores, quam temporalium rerum administrationem.*

Cum autem unus ex consultoribus, super temporalibus negotiis deputatus, a clero sit eligendus, clerus ius suum exercere potest in Synodo, si haec tunc habeatur , prout doctores tralunt: aliter electio in peculiari totius cleri civitatis conventu est peragenda.

Omnium denique electorum munus perpetuum esse debere, ct neminem nisi ex legitima causa amoveri posse. Sacra haec C. in cit. *Salernitana* anni 1589 resolvit, idque saepius deinde Confirmavit. Quod si cx morte , ex discessu, aut cx alia iusta ratione alter eorum a suo munere cesset, cius subrogatio per cos facienda est per quos prior electio est acta.

Haec praecipua sunt canonicae disciplinae capita quibus deputatorum Seminarii institutum continetur ct regitur, quae de mandato SSrTii D. N. Papae Leonis XIII , praesentibus S. C. litteris, omnibus Americae Meridionalis Ordinariis in mentem revocantur, ut consultissimae legis observantia, ubi absolvit, restituatur, ct ubi adhuc inducta non fuit, quamprimum in usum adducatur.

1962

S. C. Concilii *16 Martii rSo?* — Extat decretum S. Congregationis Concilii islulu 1794: < Foetus in utero supra verticem baptizatus, « post ortum denuo sub conditione rebaptize- < tur >. Rationem dant nunc temporis theologi, quia certum esse non potest aquam caput infantis revera attigisse; etsi amplius non valeat ratio exhibita a S. Thoma III P., q. 08, art. ti, quod generarim < corpus infantis an- • tequam nascatur ex utero, non potest aliquo < modo ablui aqua ». Quaeritur: Si in aliquo casu particulari medicus vere peritus ct probus testetur, per methodum longe perfectam, perfectiorem, quae nunc adhibetur, aquam sine dubio caput infantis in utero attigisse, debeturne infans iterum sub conditione baptizari post ortum ?

^αϊβαΐΰ» acem. uriin

R. Servetur (citatum) decretum S. C. Concilii diei ia Iulii 1794.

1963

S. C. S. Officii Z7 *Martii* — Caio sacerdote, prostrato ai piedi dclla S. V., umilmente implora perche a tranquillité di sua coscicnza sia autorevolmcntc risoluto un dubbio chc lo agita circa il valore di sua ordinaztone pusbiteralc : dubbio derivato da ciô chc nclla tradizionc degli strumenti non ogni cosa procedettc esattamente seconde il prescritto del Pontificale, avendo egli (occata solamcnte la patena in un coll'ostia posta sui calice, ma non il calice, benchè si sforzassc di arrivarci coi dito.

prc»t>ytcr»ii Or d,n'!,nnc

R. Orator acquiescat. — SSrfius adpiobavit (1).

1964

S. C. S. Off. *24 Martii 1897.* — An adhiberi possit artificialis mulieris foecundatio.

[Ъcr*r,',;へmdu/ tione. · ”

R. Non licere. — SSiînis ndprobavit.

(t) In Gmgr. S. Officii Jie 20 Ianuarii 1H86 super ordinatione presbyt. collau cum calice pleno aquae loco vini, l£rf»j pp. decreverunt : · Ordinationem iterandam esse secretissime et sub conditione; et suppi. « SSrno ut quoad Missarum celebrationem supplere di- « gnctur de thesauro Ecclesiae ».

1965

De privilegii» pro n m nib u a Atucflcac btinac Jiocccaibua d dillombui.

Litt Ap. Leonis PP. XIII. zi *Apr.*

(Dk PAtvfLKjns Amkiucab Lahxab) — Trans Oceanum Atlanticum ad alteram orbis partem divinae providentiae benigna dispositione per Christophorum Columbum aperto itinere, Ecclesia Dei multa ibi mortalium millia reperit, quos, ut suum munus atque opus erat, a latebris et fero cultu ad humanitatem ct mansuetudinem traduceret, ab errore et superstitione ad communionem bonorum omnium, quae per Icsum Christum parta sunt, ab interitu ad vitam revocaret. Quod ^uidem salutare munus, ipso vivente adhuc repertore Columbo, ab Alexandro VI Pontifice Maximo decessore Nostro inchoatum perpetuo caritatis tenore ita Ecclesia insistere perrexit, pergit, ut temporibus nostris ad extremam usque Patagoniam sacras suas expeditiones auspicato protulerit. Campas enim spatio interminatus, cessatione ipsa atque otio ferax, si diligenter subigatur et colatur, fructus edit laetos atque uberes, cultorumque laboribus atque industriae optime respondet.

Quamobrcm Romani Pontifices decessores Nostri nullo non tempore destiterunt ad Americac culturam novos operarios summiteere, quos ut acrius elaborarent presiantioresquc ab opere suo fructus demeterent, singularibus facultatibus et privilegiis auxerunt , atque extraordinaria auctoritate ct potestate corroborarunt. Quibus freti missionarii , lumine religionis catholicae per Americac regiones longe lateque diffuso, brevi interiecto annorum spatio, in iis praesertim locis ubi novi incolae ab Europa commigrantes, nominarim hispani , domicilium sibi sedemque stabilem collocaverant, templa excitarunt, monasteria condiderunt, paroecias, scholas aperuerunt» dioeceses ex potestate Summorum Pontificum constituerunt. Ex quo factum est ut Amcricae magna pars ab avita religione novorum incolarum et ab origine eorum linguae haberi ct dici possit America Latina.

At illud propnum est humanarum institutionum et legum, ut nihil sil in eis tum sanctum et salutare quod vel consuetudo non demutet, vel tempora non invertunt, vel mores non corrumpant. Sic in Ecclesia Dei, in qua cum absolutu immutabilitate doctrinae varietas disciplinae coniungitur, non raro evenit, ui quae olim apia erant atque idonea, ca labens actas faciat vel inepta, vel inutilia, vel etiam contraria.

Quare antiquis privilegiis temporis decursu vel cx parte abrogatis, vel alias ut plurimum insufficientibus, singulari Maximorum Pontificum largitione, aliae adiectae sunt facultates sub determinaris formulis, vel singulis Amcricae Latinae Episcopis deinceps de'eguri molitae, vel pro extraordinariis quibusdam casibus ct determinatis regionibus concessae, quarum series si antiqua privilegia numero et extensione superat, difficultates tamen quae sunt circa naturam, vigorem ct numerum eorumdem e medio non tollit. Ad haec amovenda incommoda decessor Noster sanctae memoriae Pius IX datis ad id similibus litteris die 1 Octobris anni mimxclxvii plura ex antiquis privilegiis pro Republica Aequatoris ad triginta annorum spatium confirmavit, seu quatenus opus fuerat denuo concessit.

Quum vero ex monumentis ecclesiasticis American) Latinam respicientibus, quae magna peritorum diligentia collecta atque investigata sunt, probe constet multa cx privilegiis Indiae Occidentali concessis partim haud vigere, partira in dubium esse revocanda; Nos qui américains gentes egregie de Ecclesia Romana meritas singulari amore prosequimur, ad tollendas in rc tanti momenti perplexitates ct angustias animi, quae Episcopos illarum dioecesium aliosqac, quorum interest, non raro exagitant, lotum dictorum privilegiorum negotium deferri iussimus speciali Congregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium ; qui post m ituram deliberationem novorum privilegiorum catalogum, exclusis catalogis, summariis et recensionibus in conciliis provinciaiibus vel alitei editis, conficiendum censuerunt, confcctumquc Apostolica auctoritate probandum. Nos igitur re mature perpensa, pro ca , quam gerimus, de omnibus Ecclesiis sollicitudine, eorumdem Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, ne clerus ct populus illarum regionum anteactorurn privilegiorum memoria ct usu penitus privari maneant, sententiam tenuimus, et quae infra recensentur privilegia pro omnibus Americac Latinae singulisque dioecesibus et ditionibus de Apostolicae potestatis plenitudine ad proximum triginta annorum spatium hisce ipsis litteris concedimus. Quare, quod bonum, felix , faustumque sit et universae Americac Latinae ecclesiae benevertat, mandamus, edicimus :

1. Ut clcct Episcopi in Amcricae Latinae ditionibus commorantes postquam promotionis litteras Apostolicae acceperint, nisi aliter in praefatis litteris praescriptum sit, a quocumque maluerint catholico Antistite , gratiam ct communionem Apostolicae Sedis habente, accitis et assistentibus, si alii Episcopi assistentes absque gravi incommodo reperiri nequeant, duobus vel tribus presbyteris in ecclesiastica dignitate constitutis, vel cathcdralis ecclesiae canonicis, consecrationis munus accipere valeant.

2. Ui Concilii Provincialis celebratio ad luodecim annos differri possit , reservato Meiropolitac iure illud frequentius, prout necessitas postulaverit, celebrandi, nisi aliter per Sedem Apostolicam postea ordinatum fuerit.

3. Ut Episcopi sacrum Chrisma, quod ex inlico etiam, vero tamen balsami liquore fieri potest, ct Olea sacra conficere possint iis sacerdotibus adstantibus qui adstarc potuerint, et, urgente necessitate, extra diem Coenae Domini.

4. Ut adhiberi possint sacra Olea etiam antiqua, non tamen ultra quatuor annos, dummodo corrupta nc sint, ct peracta omni diligentia, nova vel recentiora sacra Olea haberi nequeant.

5. Ut pro omnibus et solis regionibus scu locis, in quibus magnae distantiae causa vel ob aliud grave impedimentum perdifficile sit parochis vel missionariis ad Baptismum conferendum aquam Sabbato sancto et Pentecoste benedictam cx fontibus baptismatibus, ubi asservatur, desumere et sccum circumferre, Ordinarii, nomine Sanctae huius Sedis, concedere possint parochis ct missionariis supra dictis facultatem benedicendi aquam baptismalein ea breviori formula, qua missionarios in Peruvia apud Indos Summus Pontifex Paullus III uti concessit, qtiacqt c in appendice ad Rituale Romanum legitur.

6. Ut si propter defectum temporis, improbamque defatigationem, aliisque gravibus dc causis perdifficile sit omnes adhibere caeremonias pro Baptismo adultorum praescriptas, parochi ct missionarii, de praevio Ordinarii consensu, uti possint solis ritibus, qui in Constitutione Pauli III « Altitudo * diei 1 Iunii MDxxxvii designantur (K *n, 114 in adnotat.)-*. Insuper ut in iisdem rerum adiunctis Ordinarii nomine Sanctae Sedis concedere valeant parochis et missionariis usum ordinis Baptismi parvulorum, onerata in usu huiusmodi facultatis eorumdem Ordinariorum conscientia super existentia gravis necessitatis.

7. Ut in omnibus ct singulis ditionibus Amcricac Latinae, nulla excepta, omnes sacerdotes tam sacculares quam regulares, quamdiu in praefatis ditionibus moram duxerint, ct non alias, singulis annis die secunda Novembris seu die sequenti, iuxta rubricas Missilis Ronuni, qua nempe commemoratio omnium fidelium defunctorum ab Ecclesia universali recolitur, tres Missas singuli celebrare possint et valeant, ita tamen ut unam tantum eleemosynam accipiant, videlicet pro prima Missa dumtaxat, et in ca quantitate tantum, quae a synodalibus Constitutionibus scu a loci consuetudine regulariter praefinita fuerit; fructum autem medium secundae ct tertiae Missae non peculiari quidem defuncto, sed in suffragium omnium fidelium defunctorum omnino applicent, ad normam Constitutionis Benedicti XIV Pontificis Maximi < Quod expensis » diei xxvi Augusti MDCCXLVin.

8. Ut omnes fideles annuae Confessionis ct Communionis praecepto satisfacere possint a Dominica Septuagesimae usque ad octavam diem solemnitatis Corporis Christi inclusive.

9. Ut omnes fideles lucrari possint indulgentias ct iubilaea, quae requirunt Confessionem, Communionem ct ieiunium, dummodo servato ieiunio, si loco inhabitent, ubi impossibile prorsus vel difficile admodum stt Confessarii copiam habere, corde saltem contriti sint cum proposito firmo confitendi admissa quam primum poterunt, vel ad minus intra unum mensem.

10. Ut Indi et Nigritae (i) intra tertium et quartum tam consanguinitatis quam affinitatis gradum matrimonia contrahere possint.

11. Ut Indi et Nigritae, quocumque anni tempore nuptiarum benedictionem accipere possint, dummodo iis temporibus, quibus ab Ecclesia prohibentur nuptiae, pompae apparatum non adhibeant.

ii. Ne Indi ct Nigritae iciunare teneantur praeterquam in feriis sextis Quadragesimae, in Sabbato Sancto, el in pervigilio Natalis D. N. Iesu Christi UMENm

i 3. Ut praeterea Indi et Nigritae absque ullo onere, scu solutione eleemosynae, uti possint induito, quod quadragcsimale dicitur, ct quo fideles rcspcctivac dioecesis scu regionis ab Apostolica Scdc donantur; idcoque carnibus, ovis et lacticiniis vesci possint omnibus diebus ab Eclesia vetitis, exceptis quoad carnes diebus in superiori paragraph© 12 notatis.

14. Ut quandocumque in causis tam criminalibus, quam aliis quibuscumque forum ecclesiasticum concernentibus a sententiis pro tempore latis appellari contigerit, si prima sententia ab Episcopo lata fuerit, ad Mctropolitanum; si vero prima sententia lata sit ab ipso Metropolitano, ad Ordinarium viciniorem absque alio Sedis Apostolicac rescripto appelletur: ct si secunda sententia primae conformis fu.rir. vim rei iudicalae obtineat, ct execution! per cum qui eam tulerit, demandetur, quacumque appellatione non obstante; si vero illae duae sive ab Ordinario ct Metropolitano sive Metropolitano ct Ordinario viciniore latae, conformes non fuerint, tunc ad alterum Metropolitanum vel Episcopum ci, a quo primo fuit lata sententia, viciniorem cius lcm provinciae appelletur, ct duas cx ipsis tribus sententias conformes, quas vim rei iudicatac habere volumus, is, qui postremo loco indicaverit, exequatur, quacumque appellatione non obstante. Cum autem recursus ad Apostolicam Sedem etiam omisso medio, sive ante sive post sententias indicum inferiorum, semper integer manere debeat, ad normam iuris, in usu huius privilegii omnino servandae erunt sequentes conditiones: r. Ut in singulis causis salva maneat cuique litiganti facultas ad hanc Apostolicam Sedem etiam post primam sententiam recurrendi; 2. Ut in singulis actibus expressa fiat Apostolicae delegationis mentio; 3. Ut causae maiores sint eidem Apostolicae Sedi reservatae ad normam Sacri Concilii Tridentini; 4. Et quoad causas matrimoniales ea custodiantur, quae in Constitutione Benedicti XIV cuius initium « Dei miseratione » praestituta sunt.

Abrogatis dclctisquc Auctoritate Nostra Apostolic» omnibus et singulis Indiarum Occidentalium privilegiis quocumque nomine vel forma ab hac Sancta Sede prius concessis (t).

Contrariis quibuscumque etiam speciali et in lividua mentione dignis non obstantibus.

(O S. Congregatio Negot. Eccl. Extraord. declaravit haec ▮ nomina Indorum ct Nigritarum eadem si- ▮ guificationc sumi ac in ceteris praecedentibus Con- • stitutionibus pontificiis de hac materia agentibus, • specialim In Const. Alexandri VIII *Animarum sa- ti luti,* dici io .Martii 1690, et Bened. XIV. *Cum* Pe- • *nerabilis* diei 27 Ian. 1757. videlicet: t. Sub nomine « *Indorum* et *Kigritarum,* praeter ipsos indos et nigri- « tas, comprehendi etiam cos qui cx indo aut nigrita « ct cx muliere europaca (vel curopaci sanguinis), ncc • non qui ex europaco viro et indica vel nigrita mu < liere sunt progeniti, ideoque *mixti, mixtitii* èl *mu- 9 lati* vocantur, et absolutam medietatem sanguinis cu- • ropaci habent. Non autem comprehendi cos qui ori- « ginem ab indis vel nigritis ducunt per avum tantum « vel aviam, quique *quarterones* dicuntur, utpote quar- « tam solummodo partem sanguinis indici vel nigritae « habentes; ct multo minus qui vel proavum, vel proa- * viam dumtaxat, ai» indis vel nigritis originem tra- « hunt, ct vulgo *puchueles* seu *pucuelles* appellantur. — « 2. Insuper *Indorum* ct *Nigritarum* nomine intelligi • etiam africanos, a$i?ticos et occanios, dummodo ex « europaco sanguine non sint, ac in America latina < commorentur, quamvis in ea nati non fuerint. Ita « Sanctitas Sua publicari ct servari mandavit contrariis < qu buscumque minime obfuturis ». *(Ex Aud. SS.mi 24 Maii 1S90).*

1966

Cire· ritum ab America Sepi°. undumu* Cf

Decr. S. C. de Prop. F. *l Maii* — Romana Ecclesia charitate apostolica et suprema auctoritate suj sedulam vigilemque in eo iugiter operam posuit ut Pastorum ac fidelium iura tueri et confirmare niteretur. — Quocirca orientalium in America Septentrionali degentium potestatem recognovit proprium exercendi ritum, at simul ipsis subiectionem debitam latinis Ordinariis enixe commendavit. — Hif duabu> conditionibus praestitutis, piures, postremis hisce annis, casque utillimas normas edidit quibus eorumdem fidelium bono prospiceret ct pietatem foveret. — Dolendum tamen est orientales non paucos ob defectum sacerdotum proprii ritus spiritualibus auxiliis ferme destitutos manere. — Quapropter ut eorum necessitatibus occurrere posset haec S. C. plurium Episcoporum precibus permota, (firmis ccteroquin manentibus praescriptionibus contentis in litteris circularibus editis die 1 Oct. 1890 (2), ct 12 Aprilis 1894 (3), praesertim quoad mittendos in Americam dignos ac coelibes sacerdotes et quoad subiectionem servandam erga Ordinario latinos) haec tria, SSrîio D. N. probante, decrevit:

1. Fidelibus orientalibus ad Americ. Septentrionalem confluentibus facultas esto, si libuerit, sese conformandi ritui latino: regrediendum tamen ipsis erit ad ritum proprium simul ac in patriam revenerint.

2. Orientalibus qui verum ct stabile domicilium in America Septentr. constituerint non permittatur transitus ad ritum latinum, nisi obtenta in singulis casibus venia Apost. Sedis.

3. In provinciis ecclesiasticis Amcricac Septentrionalis, in quibus multi sunt fideles rutheni ritus, Archiepiscopus cuiuscumque provinciae, initis consiliis cum suis sutfraganeis, sacerdotem ruthenum coclibatu et idoneitate commendabilem deputet, ct, huius defectu, sacerdotem latini ritus ruthenis benevisum. qui super pupulum ct clerum dicti ritus vigilantiam ct lirectionem exerceat, sub omnimoda tamen dependentia Ordinarii loci, qui pro suo arbitrio, facultates ci tribuat quas in Domino expedire indicaverit.

(1) S. C. Ncg. Eccl. Extr. *« Ex Aud. SSmi t6 Au- « gusti 1898:* Ex pane nonnullorum Antistitum colo « niarum maris Antillarum, propositum fuit dubium de « vigore, in territorio suie turisdictioni subiccto. Lit « tcrarum Apostolicarum *t'rans Oceanum* a SS. D N. « Leone PP. X1П dic 18 Apr. 1897 editirum. Eadem « Sanctitas Sua, referente *ftc.t* declarandum esse cea- « suit: Praefatas Litt. Ap. *Trans Oceanum* vigorem r habere in omnibus Antillis et ceteris insulis maris « Caralbicis, cuicumque civili ditioni xvbilciantur. Et ▮ ita Sanctitas Sua nublicari ct servari mandavit, con • trariis minime obiuturix ».

(2) *Lftt. encycl. S. C. de Prop. F. 1 Oct. 1890:* « Aliquibus abhinc annis mos invaluit ut in status foc- • deratos Amcricac Septcmptrionalis, praesertim in Ar- « chidiocceses Philadclphicnsem et S. Pauli, concesserint « sacerdotes ritus graeco-rutheni pro suscipienda cura « fidelium in illis regionibus commorantium atque cum « dem ritum profitendum. Qpidam cx his sacerdotibus < sccum uxores ct |ib< ros duxerunt, gravissimum scan- « dalum praebentes catholicis ac dissidentibus ibidem « degentibus. Quapropter dictarum regionum Episcopos « timor rationabiliter incessit nc cx ministerio cleri « uxorati disciplinae ecclesiasticae ct religioni in suis « dioecesibus maximum detrimentum afferatur, co vel « magis quia plerumque dicti sacerdotes audent sacra « munia exercere absque ulla dependentia ab Ordina- ▮ riis locorum. Quorum instantissimas petitiones exci- • piens haec S. C. ciusmodi in posterum servandas < esse normas decrevit:

« t. Sacerdotes ritus graeco-rutheni, qui in sutus « foederatos Amcricac Septentrionalis proficisci et com- « moran cupiunt, debent esse coelibes.

« 2. Huic S. C. debent in scriptis manifestare quae- « nam sit dioecesis id quam pergere exoptant, ut res dc- ▮ ducatur ad notitiam Ordinarii eiusdem dioeceseos.

« Sistere sc debent coram Ordinario illius dioe « cesis in qua sacrum ministerium exercere vellent, ut ▮ ab eo facultates opportunas implorent.

β |. Memorati sacerdotes corumdcm Ordinariorum < jurisdictioni subessc debent ».

(3) (K *n. 1866).*

1967

obhp>- S. Poenit. 4. *Maii rfyj· -- »·* An. a quo et quomodo dispensandi fideles ab obligatione solvendi decimas, ne Ecclesia ct sacerdotes avaritia accusentur, quando parochus habuerit a gubernio aut compensationem pro decimis, aut supplementum congruae.

2. An ad effectum eximendi fideles a relativa obligatione, dicta compensatio aut supplementum locum teneat non solum decimarum, sed etiam praestationum quae parocho debebantur ratione stipendii, quaeque simul cum decimis abolitae putantur.

3. An in dictis duobus casibus, dispensatione non data, individuus qui non solvit decimas aut praestationes, de quibus supra, absolvi possit.

|. An absolvendus individuus qui. eo quod parocho remaneat ius exigendi decimas praediales, et de facto eas generarim a communitate exigat, ideo ipse non solvit decimam sacramentalem, quam solummodo debet.

5. An absolvendus indivi luus qui denegans s icramentalem, solvit tamen decimam praelialem.

6. An qui non se liberavit in perpetuum per medium redemptionis ab obligatione decimas solvendi, si nolit eas integre solvere, debeat omnino et explicite aliquo modo sc componere cum parocho aut cum Ordinario ct aliquid licet minimum dare.

R. Ad t. Providebitur in 3.

Ad 2. Res est meri facti ab Episcopo inspicienda, utrum parochus tantumdem nunc percipiat a gubernio per compensationem scu supplementum, ac antea percipiebat per decimas et praestationes. Quatenus affirmative, providebitur in 3.

Ad 3. Affirmative, dummodo paratus sit stare mandatis Ecclesiae, ct compensatio seu supplementum, quod percipit parochus, aequivaleat.

Ad 4. ct 5. Si nomine decimae pracdialis mtelligitur dominicalis, ct unica ratio propter quam non solvit decimam sacramcntalcm sit q lia sive ipse sive alius solvit dominicalcm, negative.

Ad 6. Si habuerit parochus aequam compensationem aut supplementum pro decimis, non esse huiusmodi fideles inquietando», dummodo parati sint stare mandatis Ecclesiae (t). |

1968

S. C. Concilii *ro Man i8<)7.* — Mal au- t ax. — t. An liceat Ẽpiscopo licentiam binandi concedere presbytero, unam Missam cclcbrando in oratorio suburbano vel rurali, aliam vero in civitate vel loco ubi etiam adsint alii sacerdotes sacrum facientes. μ.·μ· binaodi licéo tiam concedo» dain

2. An liceat huiusmodi licentiam concedere presbytero ambas Missas celebraturo in diversis ecclesiis eiusdem civitatis vel loci in quo ct alii sacerdotes celebrant, et hoc etiam si una ex Missis celebranda sit in qua ct alius sacerdos sacrosanctum Sacrificium eadem die litu.

3. An expediat Episcopo oratori ob expositas rationes ct allatas causas (2) huiusmodi licentiam et agendi rationem confirmare: ct etiam ad similes casus, in aliis locis ct civitatibus suae dioecesis, prout necessitas expostulet, extendere.

R. Ad i, 2 et 3: Non licere; et Ordinarius, quatenus in aliquo ex enunciatis casibus necessarium indicet ut Sacrum iteretur, recurrat ad Apostolicam Sedem.

1969

S. C. S. Officii 35 Λ/απ — His in regionibus (Mexicanis) frequenter occurrit ut viri impii, vulgo *liberi pensatores,* matrimonium inire cupientes cum mulieribus catholicis, praeviam confessionem facere renuant, eo quod, ut explicite fatentur, fidem sacramenti Poenitentiae corde incredulo reiecerunt, ct totam fidem negaverunt. Peto an hi, infidelibus deteriores, debeant aut possint admitti ad contrahendum matrimonium. cum magno mulieris catholicae et familiae detrimento ct periculo. tendi *liberi* 11

R. Supplicandum SSffio ut in decreto 1er. IV die 3o Ianuarii 1867 *(V. n. 1300)* — SSrtws benigne annuit pro gratia.

1970

S. R. C, *28 Maii* /<^97. — Num parochi Missae sacrificium pro populo celebrare debeant non solum in festo primario principalis Patroni propriae parochiae; sed etiam in festo primario Patroni praecipui totius dioeceseos. cho in ὰτΓii b™nj™'n Ccl<'

R. Affirmative, ad primam panem; et etiam ad secundam, si hoc alterum festum celebretur cum feriatione, saltem dc iure.

(1) Quaesitum deinceps fuit: « 1 Potestne parochus • rogatus decimarum imminutioni consentire, dummodo ■ iu» decimandi agnoscatur a suis p.irochianisr — • 2. Quomodo se gerere debet confessarius cum poc « nitentibus patnbusfatnilias, quos ceno scit, vel du· r bini nolle (etsi possint) dectmas Ecclesiae persolvere, • » ;psi hac de re in Confessione sileant omnino?· Sacr Pocnit respondit (fi Martii 1898): « Ad I. Affir- • mative, dummodo renuntiatio s»t personalis, neque ■ praeiudicium inferat iuribus successorum. — Ad 2. « Confessarius se diriget iuxta regulas a probatis au· «ctoribus traditas, praesertim vero a S. Alphonso • *Thtol, Mor. lib. 6, n. 610».*

U) En causae allatae: ■ paucitas sacerdotum; con- • venientia distinctae celebrationis horis distinctis, ut ■ commoditati fidelium fiat satis; necessitas celebrandi « Missam parochialcm in paroeciis, et conventualem in « monasteriis ».

1971

De catibut in ᵭuibu simplex con(c»aariui absolvere potest a cen»uris Pipa e ƭc»cnail

S. C. S. Off. *r6 Iunii 1897.* — Ex decreto S. Inquis. 23 Iunii 1886 fKn. *(658)* cuilibet confessario directe absolvere licet a censuris etiam speciali enodo S. Pontifici reservatis in casibus vere urgentioribus, in quibus absolutio differri nequit absque periculo gravit scandali vel infamiae, iniunctis de iure iniungendis. sub poena tamen rcincidentiae in ca>dem censuras, nisi saltem infra mensem per epistolam et per medium confessarii absolutus recurrat ad S. Sedem. Dubium tamen oritur pro casu, quo nec scandalum nec infamia est in absolutionis dilutione, sed poenitens censuris papalibus innodatus in mortali diu permanere debet, nempe per tempus requisitum ad petitionem et concessionem facultatis absolvendi a reservatis ; praesertim quum theologi cum S. Alphonso de Ligorio ut quid durissimum habeant pro aliquo per unam vel alteram diem in mortali culpa permanere. Hinc post decretum a3 Iunii 1886, deliciente hac in quaestione theologorum solutione, quaeritur:

1. Utrum in casu quo nec infamia, nec scandalum est in absolutionis dilatione, sed durum valde est pro poenitente in gravi peccato permanere per tempus necessarium ad petitionem ct concessionem facultatis absolvendi a reservatis, simplici confessario liceat a censuris S. Pontifici reservatis directe absolvere, iniunctis de iure iniungendis, sub poena tamen reincidentiae in easdem censuras, nisi saltem infra mensem per epistolam et per medium confessarii absolutus recurrat ad S. Sedem :

2. Et quatenus negative , utrum simplex confessarius cumdcm poenitentem indirecte absolvere debeat, eum monens ut a censuris directe in posterum a Superiore absolvi cuiet, vel apud ipsum revertatur, postquam obtinuerit facultatem a reservatis absolvendi.

R. Ad 1. Affirmative, facto verbo cum SSffio.

Ad 2. Provisum in primo. — SSiTius adprobavit.

1972

An censuram mcorfint com· manicante· cum nJm^uum'ÎRÔ0 mini· Congregalionibu·.

S. C. S. Officii *iti Iunii i8q7.* — In Const, s. m. Pn IX quae incipit *Apostolicae Sedis* excommunicatione Rom. Pontitici simpliciter reservata innodantur *communicantes cum excommunicato nominatim a Papa in crimine criminoso, ei scilicet impendendo auxilium vel favorem.* Quaeritur utrum his verbis comprehendantur etiam excommunicat! a Romanis Congregationibus, saltem quando eorum decretis accc lit approbatio Summi Pontificis.

R. Negative.

1973

Litt. Ap. Leonis PP.XΠI. *22 Iun. 1897* — (ad Ep. Massimr s.) — Abrogata, quae toto fere saeculo inoleverat, consuetudine, visum tibi esc in mores dioecesi» tuae inducere ut pueri, antequam divino Eucharistiae epulo reficiantur, Christianum Confirmationis sacramentum, almo inuncti chrismate, suscipiant. Quod utrum Nobis probetur significari tibi desiderasti : placuit autem dc re tam praecipua, medio nemine, ad te praescribere et qua simus mente aperire.

QmSnn»num Commafere "'"'J? 'OiC·'

Propositum igitur tuum laudamus cum maxime. Quae enim ratio istic aliisque in locis invaluerat, ea nec cum veteri congruebat constantique Ecclesiae instituto, nec cum fidelium utilitatibus. Insunt namque puerorum animis elementa cupidinum, quae, nisi maturrime eradantur, invalescunt sensim, imperitus rerum pelliciunt atque in praeceps trahunt. Quamobrem opus habent fideles, vel a teneris, *indui virtute ex alto,* quam sacramentum Confirmationis gignere natum est ; in quo, ut probe notat Angelicus Ductor, Spiritus Sanctus datur ad robur spiritualis pugnae ct promovetur homo spiritualiter in aetatem perfectam. Porro sic confirmati adulescentuli ad capienda praecepta molliores fiunt, suscipiendaeque postmodum Eucharistiae aptiores, atque ex suscepta uberiora capiunt emolumenta. Quare quae a te sapienter sunt constituta optamus ut fideliter perpetuoque serventur.

1974

Indultum de tranxUtiooe ƀ kmnltatix SSrti Cordis Iesu.

S. Rituum C. *23 Iulii 1897.* — Coetus presbyterorum saecularium S. Pauli Apostoli in Urbe Summo Pontifici Pio Papac VII humiliter significarunt in multis templis iustis de causis non eodem, quem Ecclesia constituit, die festum SS. Cordis Icsu celebrari consuevisse; quapropter ab eo suppliciter petiverunt, ut veniam daret, qua Missae SS. Cordis Icsu propriae eo die celebrari possent, quo festum ageretur : simulque concederet Indulgentiam plenariam omnibus christifidelibus, qui confessi et sacra Communione refecti, pias precationes in templum, ubi festum celebratur, ad mentem Summi Pontificis Deo O. M. fuderint; quibus postulationibus Sanctitas Sua ita satisfecit

« Ex audientia SSrtii die 7 Iulii i8î5 , SStîlus benigne annuit pro gratia in omnibus ct in perpetuum, dc licentia tamen Or linariorum respective locorum quoad translationem dici festi: contrariis non obstantibus. – P. F. C ird. Galcffi ».

Eiusmodi Rescripto Sccrctariae Supplicum Libellorum Sacrae Rituum Congregationi nuper

exhibito, Moderator Primariae Congregationis SSrtii Cordis lesu penes ecclesiam (S. Mariae) de Pace in (Jrbe ab ipsa Sacra Congregatione humiliter postulavit:

Udum, iuxta praxim eiusdem Sacrae Congregationis, omnes Missae propriae de SS. Corde lcsu celebrari valeant in solemnitate translata ipsius SS. Cordis, ct qualibet die a Rftis Ordinariis locorum in casu designata.

Et Sacra Rituum Congregatio, referente Secretario, audito etiam volo Commissionis Liturgicae omnibusque accurate perpensis, rescribendum censuit :

• Firmiter manente Festo SS. Cordis lcsu affixo Feriae VI post octavam Corporis Christi quotannis recolendo cum Officio ct Missa propriis iuxta rubricas ct decreta , eiusdem festi externam solcmnitatcm, ad tramitem rescripti supra relati, in aliam diem a Rinis Ordinariis locorum designatam posse in unoquoque anno transferri, etiam cum privilegio celebrationis Missae propriae dc ipsomet SS. Corde lcsu: huc autem privilegium iuxta praxim Sacrorum Rituum Congregationis excludi, quoad Missam solemnem, a duplicibus primae classis et a Dominicis privilcgiatis item primae classis ; ct quoad Missas lectas, etiam a duplicibus secundae classis, necnon a Dominicis, feriis, vigiliis octavisque privilcgiatis ; atque ca sub lege illud adhiberi posse, ut nunquam omittatur Missa conventualis vcl parochialis Officio dici respondens, ubi eam celebrandi adsit obligatio; et serventur rubricae ».

1975

'por':.''s Ç. S. Off. *7 Aug. iif97.* — Superiorissa r nm · .pu uiiori.fn-.pu generalis *Sororum a Matre Dolorosa,* quarum donius matrix Romae extat, devotissime exponit , in hospitalibus Congregationis, quae in America Septentrionali extant, singulis hebdomadibus evenire ut unius vel alterius aegroti brachium scu crus amputetur. Sorores adhuc bona fide eiusmodi membra recisa sive in terra profana sepelierunt, sive, suadente medico, igne combusserunt. Quum vero humilis oratrix anxia haereat, num sorores in hac parte recte egerint, devotissime quaerit, utrum eiusmodi agendi ratio etiam in futuro prosequi possit, vel non : sive agatur dc aegrotis catholicis, sive de acatholicis seu infidelibus. Iuvat forsan adnotare eiusmodi membrorum sepulturam in aliquo coemeterio saepissime moraliter, ct haud semel physice impossibilem evadere.

R. Quoad membra amputata ucatholicorum, sorores praxim suam luto servare possunt. Quoad membra amputata fidelium baptizatorum, pro viribus curent ut in loco sacro sepeliantur. Sin vero graves obstant difficultates quominus in loco sacro condi possint, circa praxim hucusque servatam non sunt inquietandae. Quoad membrorum combustionem praecipientibus medicis, prudenter dissimulent ct obediant. Et ad mentem: Mens est quod, si fieri potest, in proprio horto domui adnexo, deputetur aliquod parvum terrae spatium, ad sepelienda membra catholicorum amputata , postquam fuerit benedictum. — SSrîius adprobavit.

1976

S. C. Indulg. *5 Aug. i897.* — 1. An Indulgentia altaris privilegiati separari possit ab applicatione seu fructu Sacrificii, quando Sacrificium est celebrandum pro defunctis. J genium,

2. An eadem Indulgentia altaris privilégiât! separari possit, quando celebratur Sacrificium pro vivis, ita ut Indulgentia praedicta applicari possit pro defunctis ad libitum celebrantis.

3. Quomodo intelligenda sit inscriptio, quae repcritur in aliquibus altaribus, huius tenoris: *Altare privilegiatum pro vivis atque defunctis.*

R. Ad i et 2. Negative.

Ad 3. Interpretanda est ita, ut tam pro vivis, si in altari, de quo agitur, Missae sacrificium pro vivis applicetur, quam pro defunctis, si pro his S. Sacrificium applicetur, intelligatur concessa plenaria Indulgentia ; pro vivis ad modum iurisdictionis, pro defunctis ad modum sutfragii. — SSfhus adprcbavit.

1977

Instr. S. C.S. Off. *6 Aug. iS97.* — ..Instructionis S. Rom. et Univers. Inquistt. circa observantiam Apostolicae Constitutionis *Sacramentum Poenitentiae (V. n. 1282),* num. 10 praecipitur ut , *antequam contra denunciatum procedatur, perspectum exploratumque iudici esse debeat, quod mulieres vel viri denuntiantes sint boni nominis, neque ad accusandum vcl inimicitia vel alio humano affectu adducti fuerint.* *20 Mr. tS6C. cAaUon!^^'*

2. Praeceptum huiusmodi, uti omnia quae ad huius Supremi Tribunalis procedendi rationem spectant, strictissimi iuris censendum est, ita ut, eo neglecto, ad ulteriora procedi nequeat.

3. Nec sufficit ut id utcumque, sed omnino necesse est ut certa iudiciali forma iudici innotescat ; quod propria dictione : < *diligentias circa denunciatum eiusque denuntiantes peragere* > significari in foro S. Officii usus obtinuit.

4. lamvero cum non semper nec ab omnibus vcl tantum post longum tempus, cum nempe testimoniorum receptio difficilis et quandoque impossibilis est, Supremum hoc Tribunal id servari perspexerit, hanc ad rem Instructionem, pro Rrîiorum Ordinariorum norma , edendam mandavit.

5. Ordinarius igitur toties quoties aliquam dc infando sollicitationis crimine dcnunciationem acceperit, illico ad diligentias peragendas procedet. Ad quem finem vcl per se vel per sacerdotem a se *specialiter* delegatum advocabit (separarim scilicet, ct qua decet circumspectione) duos testes, quantum fieri poterit, cx coetu ecclesiastico, utcumque vero omni exceptione maiores, qui bene noverint tum denunci itum , tum omnes et singulos denunciantes, eosque, sub sanctitate iuramenti de veritate dicenda ct dc secreto S. Officii servan o, iudicialitcr interrogabit, testimonium scripto referens, iuxta insequentem formulam ; utriusque vero testimonii atque una simul respectivae dcnunciationis authenticum exemplum directe tutaque via ad hanc Supremam Congregationem quamprimum transmittet.

6. Dictum est : « vel per se vel per saccr- « dolem a se *specialiter* delegatum » ; nihil enim prohibet quominus, rationabili cx causa, pio alicui docto ac prudenti sacerdoti id muneris Ordinarius demandare valeat ; *speciali* tamen ei in singulis casibus delegatione impertita, cique antea delato iureiurando de munere fideliter obeundo et dc secreto S. Officii servando.

7. Quod si inveniri nequeant duo tantum testes qui noverint una simul denunciatum et omnes ct singulos denunciantes, plurcs vocari debent. Tot nempe hoc in casu testes, ut supra, vocandi erunt, quot oportebit ut duplex quoad denunciatum ct unumquemque dcnunciantem habeatur testimonium.

8. Quoties autem iuramentum dc secreto servando ct, pro diversis casibus, de veritate dicenda vel de munere fideliter obeundo deferendum sit, iuramentum ipsum semper et ab omnibus, etiam sacerdotibus, *tactis Ss. Dei Evangeliis et non aliter,* praestandum erit. In Ordinarii vero potestate erit, siquidem pro rerum, locorum aut personarum adiunctis necessarium vel expediens indicaverit, excommunicationem ipso lacto incurrendam et Rom. Pont, speciali modo reservatam violatoribus comminari.

9. Sequitur interrogationis formula (1).

1978

he iieccur»» licenti ı rt- blxindo» Indui- ĵuıkbr«r oli» etc

S. C. Indicis 7 *Aug.* /^97. — Utrum in decreto n. 17 decretorum generalium de prohibitione ct censura librorum nuper a SSffio D. N. Leone Papa XIII editorum, verba haec *non publicentur absque competentis auctoritatis licentia,* ira sint intehigcnda, ut in posterum *indulgentiarum libri, libelli, folia etc. omnes* ad solos locorum Ordinarias pro impetranda licentia sint referendi ; — An vero subiicicndi sint censurae aut S. Congregationis Indulgentiarum, aut Ordinarii loci secundum normas ante novam Constitutionem « *Officiorum ac munerum* » stabilitas.

R. Ad primam partem, Negative. Ad secundam, Affirmative.

1979

Circa faculra- tem ŭb»pcn» ĥe matrimonia- ĺe cumulandi in ŭoncur impedimenti publtd cum occulto, rt dirimenti» cum impediente.

S. C. S. Off. *r8 Aug. 1897.* — Ep. Mysurien. humiliter exponit sc interdum ancipitcm haerere in usu facultatis cumulandi, ut aiunt, qua in tribuendis dispensationibus matrimonialibus pollet. Hinc *quaeritur :*

1. Utrum, concurrente aliquo impedimento dirimente secreto, scu fori interni, cum alio impedimento item dirimente, sed publico, necessaria sit ad dispensationem specialis cumulandi facultas.

2. Utrum , concurrentibus duobus impedimentis, quorum unus sit dirimens, et alterum impediens tantum, eo excepto quod *mixtae religionis* dicunt, pariter necesse sit, ad dispensationem, specialis cumulandi facultas.

R. Ad 1. Negative, et detur decretum diei 3i Martii 1872 *in Coimbaturen. (V. n. 1382).*

(1) e Die. ·. mense.... anno....

« Vocatus personaliter comparait coram mc infra- « scripto Episcopo... *{notetur nomen dioecesis. Delega- « tus autem dicat:* coram me infrascripto a R. P. D. « Episcopo... ad hunc actum tantum specialiter dele- « gato) sistente in.... *(notetur locus ubi negotium ge- v ritur).*

« N.... N.... *(nomen, cognomen et qualitates testis « conventi)* qui, delato ci Juramento veritatis dicendae, « quod praestitit tactis Ss. Dei Evangcliis, fuit per me

« i. Interrogatus: Utrum noverit sacerdotem N.... « N.....? *(nomen, cognomen et qualitates denuntiati).*

« Respondit:... *(exscribitur lingua qua utitur testis, « eius responsio).*

« 2. Interrogatus : Quaenam sit huiuscc sacerdotis « vitae ratio, quinam mores, quaenam penes populum « existimatio?

« Respondit:...

« j. Interrogatus: Utram noverit viros vel, ut plu • rimum, mulieres NN.... NN....? *(nomen, cognomen u et qualitates uniuscuiusque denuntiantis).*

« Respondit:·..

« 4. Interrogatus : Quaenam sit uniuscuiusque co- « rum vitae ratio, quinam mores, quaenam penes po- • pulum existimatio ?

« Respondit:...

« 5. Interrogatus: Utrum cos censeat fide dignos, vel « contra mentiendi, calumniandi in iudicio, ct etiam « peicrandi capices cos existimet?

« Respondit:...

b 6. Interrogatus : Utrum sciat, num forte inter cos « et praefatum sacerdotem ulla unquam extiterit odii «vcl inimicitiarum causa?

« Respondit :...

« Tunc, delato ci iuramento dc secreto S. Officii « servando, quod praestitit ut supra, dimissus fuit, et ▮ antequam discederet, in confirmationem praemisso- • rum se subscripsit.

« *Subscriptio autographa testis vel eius signum « crucis.*

• Acta sunt hacc per me N.... N.... *(nomen cogno- « men et qualitates Episcopi vel eius delegati qui le· ▮ j/imomum recepit) ».*

Ad 2. Affirmative quoad impedimenta impedientia quorum dispensatio reservatur S. Sedi, ca nempe quae oriuntur cx *mixta religione,* ut aiunt, atque ex sponsalibus, et cx voto simplici perpetuae castitatis. Secus in reliquis, circa quae Episcopus uti poterit iure suo. — SSiTius adprobavit.

1980

An pnpbcand» ђη SoJali- '•i» Oem.nti» VIII pro Confraternitatibus.

Decr. S. C. Indulgent 25 *Aug. 1897.*— Urbis ĸγ Orbis. — Cum hisce temporibus innumerae exortae sint in Ecclesia Piae Uniones scu Societates, quae etsi quandoque Confraternitatum nomine decorentur, nihilominus inter veras et proprie dictas Confraternitatcs minime sint recensendae ; merito dubitatum est an leges quae a Constitutione Clementis VIII quae incipit: *Quaecumque,* pro Confraternitatibus ct Congregationibus iussac sunt, novis istis Piis Unionibus scu Societatibus forent applicandae. Quaestio insuper mota est pro nonnullis Confraternitatibus ad Regulares Ordines pertinentibus, quoad consensum Ordinariorum, cum illae in ecclesiis eorumdem Regularium Ordinum eriguntur. Quare huic Congregationi Indulgentiis sacrisque Reliquiis praepositae sequentia dubia dirimenda sunt exhibita: — r. *An Piae (rnioncs seu Societates, quae sub Confraternitatum et Congregationum n tmine minime veniunt, comprehendantur sub sanctionibus Constitutionis Clementis VIII quae incipit:* «Quaecumque ». — 2. /In *ad erectionem Confraternitatum, puta SSmi Rosarii, B. M. V. de Monte Carmelo, vel a Virgine Perdolente, aliarumve huiusmodi, quae a Religiosis Ordinibus in suis respectivis ecclesiis eriguntur, necessarius sit Ordinarii consensus.* — Et EiTii PP..... sub die 5 Aug. 1897 ad proposita dubia responderunt: < Ad i. Affirmative, quoad erectionem < scu institutionem, quoad approbationem sra- < tutorum, et quoad publicationem Indulgentiu- « rum. — Ad 2. Si agatur dc Confraternitatibus < proprie dictis, id est ad modum organici cor- « poris, et cum *sacco* constitutis, *Affirmative:* « si de Confraternitatibus late acceptis, satis « provisum per consensum praestitum ab Or- « dinario pro erectione Conventus Ordinis in < dioecesi ». Dc quibus omnibus facta SSrtio D. N. Leoni PP. XIII relatione in Audientia.... die 25 Aug. 1897, Sanctitas Sua resolutiones Eifiorum PP. adprobavic.

Grca consensum Ordinariorum pro erigendis Confratcraitibus in Reçularium aedeaiia·

(t) En decretum S. Off. 6 Dec. 1876: — « Cum « Rector Ven. Archiconfr. universalis sub titulo vulgo « *Di noslra Signora del Sacro Cuore di Gesù* haec tria «proposuisset dubia, nempe:

« 1. Possono l fedeli essere ascritti come socii al» « TArciconfratcmita di N. S. del S. Cuore *dopo seguita* ▮ *la loro merte ?*

« 2 Possono essere ascritti i fedeli anebe α *loto n iniaputa?*

• j. Possono essere annoverati fra i soci anchc 1 « *bambini* chc ancora non hanno Tuso di ragione *t*

1981

Contra ptionenj defua·ctorum ph« U-nlombt». pit»·que Opcnbu.

Decr. S. C. Indulg. 25 *Aug. 189η.* — Urbis ht Orbis. — Cum, post editum decretum a S. R. et U. Inquisitione sub die 6 Decembris 1876, nec non resolutionem S. Congregationis Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae d. d. i ; Augusti 1889 (O Moderatores piarum Unionum et piorum Operum perrexerint defunctos hisce piis Unionibus piisque Operibus adseribere, ab hac S. Congregatione Indulgentiarum exquisitum est: — An, stante decreto S. R. et U. Inquisitionis dici 6 Decembris 1876 et resolutione huius S. Congr. sub dic 14 Augusti 1889, sustineri valeant adseriptiones defunctorum piis Unionibus piisque Operibus.

Et Etîii PP. in generalibus Comitiis ad Vaticanum habitis sub dic 5 Augusti 1897, rcscr*“ bendum duxerunt: *Negative.* In Audientia vero habita ab infrascripto Cardinali Praefecto, die 25 Augusti 1897, SSffius Dominus Noster Leo Pp. XIII Effiorum Patrum resolutionem confirmavit.

1982

Dc Indulgenti» «exiit ferii» Iteranda ob ĉd tum SS. Cordi» leau.

S. C. Indulg. 7 *Sept. 1897.* — Guilclmus Piffcri, Episc. Porphyrcnsis, ad S. V. pedes provolutus humillime exponit quod RR. PP. plenariam Indulgentiam benigne concesserunt lucrandam prima sexta feria cuiusque mensis ab omnibus christifidelibus qui confnitemti SS. Cordis lesu nomen dederunt. Ut magis magisque haec devotio augeatur S. V. humiliter exorat ut eamdem Indulgentiam omnibus utriusque sexus christifidelibus concedere dignetur, qui dictae confratcrnitati adscript! non sint, tamen dic supra dicta vere poenitentes confessi ac S. Synaxi refecti infinitam SS. Cordis lesu charitatcm pia meditatione recoluerint, ct aliquandiu ad mentem S. V. oraverint, insuper ut eisdem christifidelibus qui praefata praestiterint quacumque sexta anni feria Indulgentiam septem annorum totidemque quadragenarum benigne elargiri dignetur. Et Deus *etc.*

R. SSrhus Dfius Noster Leo PP. XIII benigne annuit pro gratia in omnibus iuxta preces. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

« EE. DD. resp.: ad r. ct 2. *Negative;* ad J. *Non • expedire ».*

Decretum autem S. C. Indulg. *14 Aug. r8Sq,* ita sc habet: « An fideles qui cx hac vita migrarunt alicui « sodalitati adseribi valeant, ad effectum ut ipsi suf- « fragiis potiantur, *quibus post obitum gaudent ceteri « fideles, oui adhuc viventes alicui sodalitati nomen de- « derunt.* Negative, iuxta décréta a Suprema Univcr- « sali Inquisitione, edita sub dic ij Decembris 1876 ».

1983

.ÎÎWÆ icndiïïieCoff' inunioncm

S. C. S. Off. 7 *Sept.* ^97. — N. N. eiP?nc C^C ouenne a causa di cronica malactia la facoltà di prendere qualche ristoro *per modum potus* prima dclla Comunionc. Aggravotosi vic più il suo male, e non bastandogli solo delle bcvandc, supplica la S. V. che si dcgni pcrmettcrgli anche qualche cosa di solido per sostentarsi.

R. Respondeatur ad mentem, ut in Abedlinen. 4 Iunii 1893 I « La mente e che quando « si dice *per modum potus* s'inlcnlc bensi che < si possa prendere broda, caffé, od altro cibo « liquido, in cui sia mescnlatA qualche sostan- « za, corne p. e; semmolino, pangrattato ccc., < purchc i'insicmc noA venge a perdere la na- « tura di cibo liquido ». — SSrîius adprobavit.

1984

sokmnibut.

S. R. C. r7 *Sept. tS97.* — Db Tku- xiLLO — An servari possit mos in aliquam ecclesiam, etiam cathedralcm, invectus, ut mulieres ac puellae intra vel extra ambitum chori canant in Missis solemnibus, praesertim diebus per annum solemnioribus.

R. Invectam consuetudinem utpotc Apostolicis et ecclesiasticis praescriptionibus absonam, tamquam abusum, esse prudenter et quamprimum eliminandam, coopérante Capitulo, seu clero ipsius ecclesiae, curae ct auctoritati Rrfii sui Ordinarii.

1985

be cxienUonc nanorum"d »uc- co»orct.

S. C. S. Off. 24 *Nov. I^97* — In Congreg.,Gen. S. R. et U. Inq. habita ab Ertiis ac Rmis DD. Cardd. in rebus fidei et morum Gcn. Inquisitoribus, iidem EiTii PP., rerum temporumque adiunctis mature perpensis, decernendum censuerunt: — Supplicandum SSrtlo ut declarare scu statuere dignetur facultates omnes speciales habitualiter a S. Sede Episcopis aliorumqtic locorum Ordinariis concessas non suspendi vel desinere ob eorum mortem vel muneris cessationem, sed ad successores Ordinarios transire ad formam ct in terminis decreti a Sup. hac Cong. editi die *20* Februarii 18S8 quoad dispensationes matrimoniales (1).

Inscquenti vero feria VI, die *26* Novembris 1897, in solita audientia R. P. D. Adsessori S. O. impertita, facta de his omnibus SSrtio Domino Nostro Leoni Div. Prov. Pp. XIII relatione, Sanctitas Sua Eftorum patrum reso lutionem adprobavit, atque ita perpetuis futuris temporibus servandam man lavit, contrariis non obstantibus quibuscurnquc (2).

1986

Instr. S. C. de Prop. F. *Dec. rft97.* — Episcopus seu Ordinar us auctoritate Apostolica praeditus permittendi clericis vel laicis sibi iSnUaT proh?- subditis, ut legere ac retinere valeant libros a b'«omcn. S. Sede prohibitos, haec quae sequuntur servanda animadvertat.

1. Presbyteris praestantioribus, et in aliqua ecclesiastica dignitate constitutis concedi posse praedictam facultatem legendi libros prohibitos etiam haeresim vel schisma cx professo propugnantes, aut ipsa religionis fundamenta utcumque evertentes ad etfectum cos impugnandi aut in sacri ministerii honestorumque studiorum subsidium: exceptis semper operibus de obscoenis ex professo tractantibus.

2. Laicis praestantissimis facultatem legendi libros prohibitos , concedi posse ut supra n. 1., sed ad erfectum tantummodo cos impugnandi vel in proprii officii honestorumque studiorum subsidium.

3. Aliis presbyteris sive saecularibus sive regularibus, ct etiam virtute ct scientia praestantibus laicis concedi praedictam facultatem posse : exceptis semper dc ob>coenis ex professo tractantibus, necnon haeresim vel schisma data opera propugnantibus, aut ipsa religionis fundamenta utcumque evertentibus.

4. Clericis vel laicis, studiorum causa, concedi posse ratione studiorum facultatem legendi ct retinendi, libros prohibitos suae disciplinae proprios et quoadusque studiorum cursum perfecerint; exceptis operibus dc obscocnis cx protesso tractantibus, nec non haeresim vel schisma propugnantibus, aut ipsa religionis fundamenta utcumque evertentibus.

5. Utriusque sexus laicis petentibus , concedi posse de prudenti arbitrio ct conscientia proprii confcssarii, facultatem legendi et retinendi, sub custodia tamen ct remotu scandalo illos nominatim libros prohibitos quos idem confessarius expedire in Domino iudicaverit; exceptis omnino operibus de obscoenL ex professo tractantibus, nec non haeresim vel schisma propugnantibus aut ipsa religionis fundamenta utcumque evertentibus.

(1) In citato decreto 20 Febr. 1888 *declaratum fuit:* ■ Appellatione *Ordinarii* venire Episcopos, Administra- « tores seu Vicarios Apostolicos, Praelatos scu Prae • fectos habentes iurisdictioncm cum territorio separato, « eorum que officiales seu Vicarios in spiritualibus ge· < ncrales, ct sede vacante Vicarium Capitularem et le- « gitimum Administratorem ».

(2) Quaesitum est: «Utrum concessiones iam fa- « ctae Episcopis ab Ap. Sede intelligi dc- « beant m sensu huius decreti » ; Sacra Congr. S. O. tespondt (ij lunii 1898): *Declaratio S. Ojpcii, facta circa facultates concedendas, vi decreti fer. Ir diei Nov. sSyy extendatur ad facultates iam anteccdenter concessas, facto verbo cum SSmo.*

Animadvertendum praeterea erit praedictam facultatem concedi posse :

I. Viris dumtaxat probis crudilisquc, quos doctrina, pietate, zdo praestantiores esse perspectum sit.

If. Adolescentibus, qui in publicis scholis, gymnasiis, lyceis, academiis, studiis operam dant, quoad eos libros, quos laicae potestatis imperio prae manibus habere coguntur, quamdiu in ea necessitate versantur.

III. Alumnis autem Seminarii aut Collegiorum iis tantum permittantur libri, qui disciplinae suae proprii sint, er quorum lectio ratione studiorum suorum eis necessaria videatur. Libri autem huiusmodi, antequam eorum lectio permittatur, diligenter examinentur, ct perspiciatur an manibus adolescentium sine gravi periculo tradi possint. Quod si ex eorum examine liqueat contra Udem vel bonos mores ex professo agere, aut ita pravos esse ut timendum graviter sit ne juvéniles animos corrumpant, pcrvcrJsquc opinionibus inficiant, nullo modo adolescentibus permittantur. In ceteris autem concedendis caute agendum ct sedulo curandum em, ut infectionis periculum, quantum fieri potest, removeatur, et contra venenum quo libri imbuti sunt , opportunum cis antidotum praebeatur: monitis semper iisdem alumnis licentiam hanc nonnisi pro tempore quo in Collegio aut Seminario versantur sibi concessam esse: quod si ea etiam post discessum indigere videantur, ad Ordinarium vel ad ipsam S. Sedem, ipsis recurrere neccssc erit.

Praedicta autem licentia in singulis casibus gratis quovis titulo, ct mentione facta dc Apostolica obtenta ad id potestate, conce latur.

1987

quadam cor- S. C, S. Off. 9 *Dee. t8gy.*— Quid agendum sit cuidam clerico, in cuius Ordinatione presbyrerali Episcopus inadvertenter ita corrupit formulam ut dixerit : *Accipe Spiritum Sanctum; quorum retinueris peccata, remissa sunt; et quorum retinueris, retenta sunt.*

R. Secreto ct sub conditione quovis anni tempore suppleatur ad cautelam a juovis Episcopo cum S. Sede communionem habente, induto dc more , tertia manuum imj>ositio ct forma respective: *Accipe Spiritum S.* etc. (1). et quoad praeteritum acquiescat. — SSinus adprobavit.

1988

An heeat tacram IV-uau intra ȣ»» CTva!>|!g 40 J tipo- ocrv cioiodirc.

S. R. C. *t.i /an. t8g8.* — In plurimis Galliae Ecclesiis atque oratoriis usis invaluit postremis hisce temporibus sacram Hostiam, quae in Ostensono exponenda est, recondendi intra duo crystalla apte cohaerentia , eamque in Tabernaculo reponendi absque ulla capsula, seu custodia. Hinc a S. R. C. expostulatum fuit : An ciusmodi praxis licita sit ;

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito etiam voto Commissionis Liturgicae, ac re mature perpensa, proposito dubio respondendum censuit :

« Affirmative: dummodo sacra Hostia in dictis crystallis bene sit clausa atque crystalla non tangat, iuxta decreta alias edita ».

MJ nW 4

1989

Λη itcrjoh diaconah· OrA· natio ob delectum tectu rbj- •ici in manuum iinpo»itionc.

S. C. S. Off. 26 *Ian. t8g8.* — N. espone chc cgli, duc anni or sono , fu ammessu al- Γ Ordinazione dei diaconato. Oggi perô ha dci dubbi su quella Ordinazione. Egli ricorda bene che il Vescovo nello imporgli le mani, non lo toccô fiaicamentc ; ne visse inquieto per qualchc tempo; ma pensando che il tatto tisico non ê essentiale, si lasciô poco dopo promuoverc al sacerdotio. Sc non chc , avendo non guari appreso che la imposizione dcllc inani senza contatto corporale rendeva dubbia l'Ordinazionc, agitato da novello timore, chiede sc la sua Ordinazione a diacono debba essere rei· terata sotto conditione.

R. Detur decretum fer. IV. 20 Ianuarii 1876; scilicet iteretur sub conditione Ordinatio Diaconatus, quae iteratio fieri potest a quocumque catholico Episcopo , secreto , quocumque anni tempore, etiam in sacello privato , lacto verbo cum SStfto. — SStTius resolutionem Ertlorum PP. confirmavit, ac facultates omnes necessarias et opportunas impertiri dignatus est.

1990

Dc rciipou profetaione tutorum in Increti, aut haeretico» propinquo· habentium.

S. C. S. Off. j *Febr. 1898.* — 1. Sc Γessere nati nch'eresia, o favere genitori, zii, fratclli o eugini cretici, o maritati ad cretici, sia per legge comunc un impedimento chc esclude dalla professione religiosa.

De eorum irregularitate qui parente· habent haeretico

2. Sc sia esatto il dire che pel falto dei· Γ altrui crcsia incorrono la irregolaritl solamente coloro che hanno eretico il nonno, o il pedre, o la madre.

3. Se possa seguirsi la dottrina di coloro chc insegnano, tale irrcgolaritl non incorrcrsi neiia Germania pel fatto chc ivi *parentes nulla laborant infamia;* c sc tale dottrina possa estendersi a tutte quelle regioni ove la religione dominante e cterodossa, o protestante.

Circa promotionem Repulirium, ab irregularitate IOluto rum ad Ordina praelatura·

4. Se i legittimamente dispensati dalla irrcgolarit.1 in rispetto ulla sacra Ordinazione,

(1) Suppleri autem debet tertia manuum impositio ab Episcopo Sacrum faciente, in suo privato oratorio ct adstante presbytero sacerdotalibus vestimentis induto , quin repeti debeant caeremoniae accidentales mue antea adhibitae fuerunt (S. R. C. 22 Maii 1841 *rivarien.).*

possano pci fatto della professione religiosa venir promossi aile prélature dell'Ordine; ovvero possano essere a ciô autoruzati dai loto Superiori, qüando questi abbiano, per antica concessione diretta c posteriore al Concilio di Trento, faculta di potere « ex quocumque capite vcl causa, praeterquam homicidii « voluntarii, bigamiac ac membrorum mutilationis, irregularitatem incurrentes, Apostolica « auctoritate, in foro conscientiae tantum absolvere, nec non cum eis, etiam cum rchabiiitationc, et'abstersionc inhabilitatis ct infamine maculae, dispensare ».

R. Ad 1. Negative, salvis constitutionibus cuiusque Religiosae Familiae propriis.

Ad 2. et 3. Detur decretum fer. IV. 4 Decembris 1890, id est: « Filios haereticorum *etc.* » *(V. n. 1744).*

Ad 4. Prout exponitur, negative. – SSfiius ad probavit.

1991

An recitare liedi pccu'iafc» (ti inia».

S. R. C. *n Mr, i8()8.* — Praeter 1res Litanias pro usu publico in universali Ecclesia approbatas, h. c., Litanias Sanctorum, Litanias B. M. V. ct Litanias SSrùi Nominis lesu (1), peculiares quaedam Litaniae habentur ex. gr. dc Purissimo Corde B. M. V. aliacque ab uno vel altero Rmo Ordinario pro usu tantum privato approbatae, quae idcirco neque in Breviario, neque in Rituali Romano continentur.

Quaeritur 1. Num ciusmodi peculiares Litaniae ita strictim prohibeantur, ut monialibus sive religiosis Institutis non liceat illas privatim canere vel recitare ad instar precum oralium. Et quatenus Negative:

2. Num iisdem Religiosis Familiis illas liceat canere vcl recitare communiter in choro, aut respectivo oratorio.

3. Item num peculiares ciusmodi Litanias liceat fidelibus in publica ecclesia sive privatim, sive communiter, cantare vel recitare ad modum quarumcumque precum.

Ad i. Negative, h. c., ita strictim non sunt prohibitae, ut singulis privatim eas non liceat cantare, vcl recitare.

Ad 2. Negative; h. c., ita strictim prohibentur, ut communiter in Choro publico vel publico Oratorio illas Litanias cantare vcl recitare minime liceat.

Ad 3. Ad primam partem, h. e. *privatini,* Affirmative ; ad secundam vero, h. c. *communiter,* Negative.

199a

Qrca pucuiiplio icm in cauM crt.ninalibu» ccdc%ia»tk-i·.

S. C. EE. et RR. *8 Martii i8<}8.* — Translaticii iuris est in causis criminalibus ecclesiasticis locum habere praescriptionem , et quidem nedum quando iudex procedit ad instantiam privati accusatoris, sed et quando ad vindiciam publicam seu cx officio inquirit; huius vero praescriptionis eum proprium effectum esse, *ut solam perimat actionem poenalem,* siquidem per accusatum seu inquisitum, aut per cius procuratorem expresse de praescriptione in iudicio oppositum fuerit. Exinde facile est deprehendere, integrum tum accusandi tum inquirendi ius manere usquedum expresse non opponatur przesciiptio, et omnino tenere indicium si eadem opposita minime fuerit. Quod si in indicium praescriptio deducta fuerit, et legitima recognoscatur, tunc perimit quidem actionem criminalem, at non civilem , quae forte cx eodem delicto promanat ; ct hinc, non obstante praescriptione, reum manere obnoxium omnibus effectibus canonicis non criminalibus ex patrato delicto provenientibus, manifesti iuris est. Immo licet praescriptione actio poenalis extinguatur, non tamen tollitur exceptio, quae perpetuo manet , iuxta iuris effatum : « Temporalia ad agendum, perpetua sunt ad « excipiendum; » idcoque delictum illud, etsi praescriptum, potest reo semper oppon; per modum exceptionis, eique obest, si ad ecclesiasticas provisiones concurrere vellet.

Quod autem spectat ad tempus necessarium ad dictam praescriptionem inducendam, regula generalis est, actionem iniuriarum spatio unius anni ; crimen peculatus et delicta camis spatio quinque annorum; caetera vero crimina spatio viginti annorum a die commissi delicii continuorum praescribi. Verumlamen si agatur de deliciis, quae successiva sunt et permanentia, in his nulla praescriptio locum habet, nisi a dic cessantis delicti; quemadmodum si delictum fuerit *totaliter* occultum, praescriptionem non a dic commissi criminis , sed a die scientiae accusatoris vel inquisitoris currere placet. Illud demum haud praetereundum est, quod criminibus raptus, stupri per vim illati, ct adulterii cum incestu coniuncti, nonnisi lapsu viginti annorum praescribatur ; criminibus vero suppositi partus, parricidii, assassinii , laesae maiestalis, duelli, falsae monetae, apostatatus, haeresis, simomac, concussionis, abortus et sodomiae, nullo unquam tempore praescribatur, sed perpetuo horum criminum rei, dum vivunt, accusari et inquiri possint. — SStTius adprobavit.

1993

S. C. S. Off. 70 *Martii 1808.* — Utrum . An mthumc missionarius conferre possit Baptismum in ar- dino» ajonbun- 00% tuptune ii- ticulo mortis mahumedano adulto, qui in suis Cc4‘ erroribus supponitur in bona fide:

1. Si habeat adhuc plenam advertendam,

(1) Nunc, ut notum est, approbatae etiam habentur Litaniae SSrhi Cordis lesu.

tantum illum adhortando ad dolorem et ad confidentiam, minime loquendo dc nostris mysteriis:

2. Quamcumque hubcat advertendam, nihil ci dicendo, cum cx una parte supponitur illi non deesse contritionem, ex alia vero prudens non esse loqui cum co de nostris mysteriis.

3. Si iam advertendam amiserit, nihil prorsus ei dicendo.

R. Ad i. ct 2. Negative, i. e. non licere huiusmodi mahumedanis, dc quibus in primo ct secundo quaesito agitur, sive absolute sive conditionate administrare baptismum; ct dentur decreta S. O. ad Episcopum Qucbcccnscm sub dic 25 Ianuarii ct to Maii iyo3(K *nn.* 254. 256^, ct Instructio S. O.ficii sub die 6 Iunii i860 ad Vicarium Apostolicum Tche-Kiang *(V, n. trg8).*

Ad 3. Dc mahumedanis moribundis ct sensibus iam destitutis respondendum ut in decr. S. Oficii 18 septembris i85o ad Episc. Perthensem; idest: < Si antea dederint signa < velle baptizari, vel in praesenti statu aut nutu « aut alio modo eamdcm dispositionem osten- « derint, baptizari posse sub conditione, qua- « tenus tamen missionarios, cunctis rerum ad- • iunctis inspectis, ita prudenter indicaverit ». — SSrTius adprobavit.

1994

Orc cv©cilionem animarum ◁ IonciorJtn

S. Off. *r April. 1898* — Titius, exclusa omni conventione cum spiritu maligno, evocare solet animas defunctorum. Ita procedit: Dum solus repetitur, quin aliquid aliud praemittat, precem dirigit ad ducem militiae caelestis, ut ab ipso obtineat facultatem communicandi cum spiritu talis determinatae personae. Aliquantulum expectat; tunc ipse praeparatam manum dum praebet ad scribendum, persentit illa moveri, cx quo certior fit dc praesentia spiritus. Ipse exponit quae scire cupit, ct manus scabit responsa hisce quaesitis. Quae responsiones quadrant omnes cum catholica fide ct doctrina Ecclesiae relate ad vitam futuram. Plerumque spectant statum, in quo reperitur anima alicuius defuncti, necessitatem suam dc recipiendis suifragiis, querimonias eiusdem circa ingratitudinem parentum etc. Eslne licita agendi ratio Titii?

R. Uti exponitur», non licere. — SStTius adprobavit.

1995

C rci qoamd m Ioftn4< »·-1crrapt»Ofi<fn In Ofdinalionc pre-*»w»«rih

S. C. S. Officii 20 *Apr. t8g8*— Cum sacerdos N. ad Ordinem Presbyteratus promoveretur. Episcopus ordinans formulam in porrectione instrumentorum paulum interrupit. Namque cum iam fixisset: *Accipe potestatem ferendi,* mox ad sacerdotem ministrantem conversus formam interrupit interrogans: « Num < adest aliquis defectus? » Et sacerdos minister respondit: « Non » — porro statimque Episcopus perrexit: *sacrificium Deo Missasque celebrandi, tam pro vivis, quam pro defunctis, in nomine Domini. R. Arnen.* Idem vero sacerdos, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit interrogatque pro sua quiete num haec interruptio valori Ordinationis noceat, et quid in hoc casu sit faciendum.

R. Ordinationem esse validam; ideoque acquiescat. — SSrfius adprobavit.

1996

An tuppnam· Ja clau»ul4 *d, ranlf mnnert* i tacultafiba pr: Vicarii (up.tclanbu».

Decr. S. C. S. Off. 20 *Apr. 1898* — Postquam per Decretum huius Supremae Sacrae Congr. in Fer. IV. 24 Novembris 1897 declaratum fuit facultates omnes speciales, habitualiter a S. Sede Episcopis aliisque locorum Ordinariis concessas, non suspendi eorum morte vel cessatione a munere, sed ad successores Ordinarios extendi, ad formam decreti S. Officii Fer. IV. diei 20 Februarii 1888 pro dispensationibus matrimonialibus; propositum fuit eidem huic S. Congfii dubium, utrum expediat in posterum eliminare facultates *durante munere,* quae, ut plurimum. Vicariis Capitularibus conceduntur. — Porro in Cong. Generali S. R. ctU. Inquisitionis habita ab ErTiis ct Rfliis DD. in rebus fidei et morum Inquisitoribus Generalibus, praefato dubio diligenter expenso, praehabitoque RR. DD. Consultorum voto, iidem EtTii ac Rifti PP. rescribendum mandarunt: *Clausulam* durante munere *esse supprimendam, et in ceteris standum formae Decreti iam lati die 20 Februarii 1888. n. 1. et 2. at iuxta modum, idest:*

< 1. Facultates omnes habituales in poste- « rum committendas cstt Ordinariis locorum. « — 2. Appellatione *Ordinariorum* venire Epi- « scopos, Administratores scu Vicarios Aposto- « licos, Praelatos seu Praefectos habentes iuris- < dictionem cum territorio separato, corumque « oitkiales scu Vicarios in spiritualibus genera- « les, ct sede vacante Vicarium Capitularcm vel « legitimum Administratorem ».

Subsequent! vero Fer. VI. dic 22 eiusdem mensis Aprilis 1898., in solita audientia, R. P. D. Assessori impertita, facta de his omnibus SSrfio D. N. Leoni d. p. PP. XIII relatione, SSrtlus resolutionem Ertiorum PP. adprobavit, ČontrarII non obstantibus quibuscumque.

1997

C rci qoamd m Ioftn4< »·-1crrapt»Ofi<fn In Ofdinalionc pre-*»w»«rih

S. C. S. Officii 20 *Apr. t8g8*— Cum sacerdos N. ad Ordinem Presbyteratus promoveretur. Episcopus ordinans formulam in porrectione instrumentorum paulum interrupit. Namque cum iam fixisset: *Accipe potestatem of-*

hr partu» ăc cclcraiioae.

S. C. S. Off. 4 *Maii t8cj8.* — 1. Eritnc licita partus acceleratio, quoties cx mulieris arctitudine impossibilis evaderet foetus egressio suo naturali tempore?

Dc ibnrlui procuratione ct oparatlonc eae-aarca.

2. Et si mulieris arctitudo talis sit, ut neque partus praematurus possibilis censeatur, licebitnc abortum provocare, aut caesaream suo tempore perficere operationem ?

IR ħparalo Knationi» extra-ütcnnic

3. Estne licita laparatomia, quando agitur dc praegnatione extra-utenna , seu de ectopicis conceptibus ?

R. Ad i. Partus accelerationem per sc illicitam non esse, dummodo perficiatur iusti· de causis et eo tempore ac modis, quibus ex ordinariis contingentibus matris et foetus vitae consulatur.

Ad 2. Quoad primam partem , *negative,* iuxta decretum fer. IV. 24 Iulii 1895, de abortus illiceitate. — Ad secundam vero quod spectat: Nihil obstare, quominus mulier, de qua agitur, Caesareae operationi suo tempore sublidatur.

Ad 3. Necessitate cogente, licitam esse laparatomiam ad extrahendos e sinu matris ectopicos conceptus, dummodo ct foetus ct matris vitae, quantum fieri potest, serio et opportune provideatur. — SSrtius adprobavit.

1998

Eacultaa erigcnJi Contrater-Dilates continet iacullalcm ħi fidele» adacnbcndi.

S. C. S. Officii *n Maii 1898.* — Sc sia esatta Γ interpretazione data da alcuni Vcscovi degli Stati Uniti alia formola di facoltà (Extr. C. n. 9) *Èrigendi Confiraternitates* etc. cioè che contenga ancora la facoltà *adseribendifideles ad illas Confraternitates, benedicendi et imponendi earumdem scapularia,*

R. Affirmative.

1999

De indianorum Sa^dhloiubiih contrahendi.

S. C. S. Off. *tS Maii l8()8·* — SIOUX–Falls — Mos est indianis huiusce regionis contrahendi matrimonia , uxorum suarum indolem ac qualitates tentundi gratia, nempe utrum bonae sint ac prudentes nec nc, ct animo dimittendi, si fatuae ac improbatae. Hinc duo sequentia dubia, a S. V. solvenda, Episcopus orator implorat.

i. Potestne ipsis fides adhiberi si iurciurando affirment se nunquam indissolubili vinculo cum praecedentibus uxoribus matrimonium contraxisse, disque permitti ut sibi iungant secundum leges S. Matris Ecclesiae eam, quam nunc habent ?

2. Possunt nc ilji pagani, praecedentibus uxoribus adhuc viventibus dimissis, ducere eam, cum qua nunc vivunt, si cum ipsa baptizari velint et Christianorum more matrimonium contrahere ?

« R. Ad 1. Affirmative, si agatur de infidelt- < bus, post institutum diligens examen omnium « adiunctorum circa ipsorum credibilitatcm, « et nullum aut leve dubium supersit de a>scr- « tionis veritate. — Negative, si agatur dc fide- « libus, sed requiritur legitima probatio (t).

< Ad 2. Si, instituto diligenti examine, tna- « trimoniumcum prima, quae iam ƀaptizat fue- < rit, validum inveniatur, ad illam redire o- « mnino tenentur. Si autem non fuerit bapti- « zata, vi art. 2. formulae I, satis erit cam « interpellare, utrum velit converti. Ubi vero < converti nolit, vel serio dubitetur dc validiu- ▮ tc matrimonii cum prima, poterunt quamli- < bet ducere, dummodo erit baptizata, reno- « vato consensu. — SStTius adprobavit.

2000

Dcdaratiooes arca Coo st it. *Officiorum* de libraram prohibitione

S. C. Indicis 23 *Maii 1898.* — Circa Constitut. *Officiorum ac munerum (V.n. 1958)* sequentia dubia proposita fuerunt;

1. Utrum haec verba articuli 5: *qui studiis theologicis aut biblicis dant operam* intelligcnda tantum sint dc doctis viris iis scientiis deditis, aut extendi valeant ad universos sacrae theologiae tirones.

2. An opera (quae permulta sunt) erroribus infecta, a *Syllabo* damnatis, verbis articuli 14 prohibita censeantur, quatenus errores ab Ap. Sede proscriptos continentia.

3. Utrum cxcecpta a periodicis capita, scorsim edita (vulgo *tirages à part),* censeri debeant novae *editiones,* atque proinde nova approbatione indigeant, preut art. 44 requiritur.

4. Utrum dicta Constitutio vim obligatoriam habeat etiam pro regionibus britannici idiomatis, quas tacita dispensatione frui quidam arbitrantur.

(1) Quaesivit ulterius idem Episcopus Siouxorncn·sis de sequenti casu: ▮ Duo infideles indiani baptizari « sunt a ministro anglicane sine ulla instructione dc « matrimonio christiano. Ita ut remaneant illi duo ba- ▮ ptizati mulier et vir in primaeva pagana notione de « matrimonio, idest, credent se nunquam indissolubili « vinculo cum praecedentibus uxoribus matrimonium « contraxisse, etsque permitti ut sibi iungant secundum « leges S. M. Ecclesiae cam quam habent. Nunc vero « vir indianus, qui tale matrimonium cum primaeva « indiana notione contraxit ad fidem catholicam con- ▮ vertitur ct quamvis ambo fuerint ab anglicano mini· « suo baptizari ct coram co matrimonium contraxc- « rint; attamen cum matrimonium contraxerint nulla ▮ praecedenti instructione dc matrimonio christiano, « sed omnino cum notione primaeva pagani, ct cum ▮ vir Indianus, qui ad fidem catholicam convertitur • petat, ut matrimonium dissolvatur ob adulterium • sponsae vel uxoris, quaeritur utrum responsum ad 1., « hunc casum attingat ». Respondit S. C. S. Off. (2$ Maii 1898);

• Primam panem resolutionisS. O. diei 18 Maii 1892 « spectare cos qui in infidelitate contraxerant, ideoque « applicari non posse iis qui post susceptum baptismum ▮ contraxerunt ut in casu. Restat içitur ut Episcopus « diligenter inquirat an eorum matrimonium luerit in- « validum ob aliud impedimentum; vel ut ipse India- « nus legitime probet sc habuisse in contrahendo cx- « plicitam voluntatem repudii in causa adulterii, exte- « rius manifestatam ».

R. Ad 1. Negative ad primam partem; affirmative ad secundam.

Ad 2. Affirmative, si hos errores tueantur seu propugnent.

Ad 3. Negative.

Ad 4. Affirmative.

2001

HJalfBm pecu- ‘ere pro e»tcn- ioncadMrvrao

g. C. S. OffiCll 2 Ç ΛΛΠÏ MqA. – CoLOCKs′. Cum saepe saepius, ob parochiarum multitudinem magnumque parochianorum numerum, u.»Ji m mon»· infirmorum provisio per parochorum adiutores rcJim. mjtnmo- fieri soleat, petitur ut facultas dispensandi iuxta ”bL‘ litteras S. R. cl IL Inquisitionis die 20 febr. 1888 locorum Ordinariis concessa, non solis parochis scd etiam eorum adiutoribus et universim confcssariis approbatis modo generali subdelegari possit.

R. In terminis in una Wratislaviensi fer. IV diei 17 februarii 1892, idest: Supplicandum SSffio pro gratia arbitrio Episcopi pro sacerdotibus idoneis in locis dioecesis remotioribus, dummodo tempus desit recurrendi ad Ordinarium vel parochum ct periculum sit in mora, *ad quinquennium.*

Fena vero VI die 27 eiusdem mensis SSffius, pcr facultates Effio Cardinali S. R. et LL Inquisitionis Secretario concessas, benigne annuit pro gratia.

2002

Rrrocetio Indui α ent ia rum mille vel plu· nnm millium mnororn

Decr. S. C. Indulg. *26 Maii 1898.* — Quum huic S. C. Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae cx ipsa sui institutione munus demandatum sit vigilandi, ne in Christiano populo falsae ct apocryphae, vcl iam revocatae a RR. PP. Indulgentiae temere evulgentur, pluries ab ca quaesitum est, num Indulgentiae mille sive etiam plurium millium annorum, quae in nonnullis Summariis ct etiam in ponlihciis Constitutionibus leguntur, sint retinendae uti verae, an potius inter apocryphas amandandae, ea potissimum de causa quod immode· ratae viderentur. Porro quum haec S. C. generatim animadverterit praedictarum Indulgentiarum concessionem, plurimum, nullo aut suppositicio niti fundamento, praetercaque perpenderit id quod Sacrosancta Tridcntina Synodus Sess. a5, cap. 21 Décret. dc Indulg., docuit, in concedendis nimirum In lulgentiis moderationem esse adhibendam , ne nimia facilitate ecclesiastica disciplina enervetur ; opportunum esse censuit, sicut alias peragere consuevit, ut Indulgentiae omnes , quae mille vcl plurium millium annorum numerum attingunt. praetermisso an veris sint acccnsendae vel apocryphis. revocarentur et abrogarentur : id enim postulare videbantur et mutata temporum adiuncla, ct modo vigens m Ecclesia disciplina.

Effii itaque PP. huic S. C. praepositi in generalibus Comitiis ad Vaticanum habilis dic 5 Maii 1898, omnibus mature perpensis, unanimi suffragio rescripserunt: *Indulgentias omnes mille vel plurium millium annorum omnino esse revocandas, si SSmo placuerit.* Sanctitas Sua Effiorum Patrum sententiam ratam habuit et confirmavit, mandavitque pcr generale decretum declarari omnes Indulgentias mille vcl plurium millium annorum, quae hucusque concessae dicuntur aut sunt, revocatus esse, ct uti revocatas ab omnibus habendas. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

2003

An Indulgentiae qua· LpiKo- p<»% concedit acquiramur ciin c η n ccd entii diocctJim, vel intra a non <ubditi·.

S. C. Indulg. *26 Maii 1898,* – Mosns Po- l it ia n i— 1. ?\n Indulgentiae, quas Episcopus concedit, valeant intra limites suae diocccseos tantum, an vero etiam extra.

2. An acquiri possint intra limites dioecesis etiam a fidelibus, qui non sunt subditi Episcopi concedentis Indulgentias.

3. An subditi Episcopi concedentis Indulgentias has lucrari valeant etiam dum extra dioecesim commorantur.

R. Ad i. Affirmative ad iam partem; negative ad 2im, nisi agatur de subditis Episcopi concedentis ct de Indulgentiis personalibus.

Ad 2. Affirmative, dummodo Indulgentiae non sint concessae alicui peculiari coetui personarum.

Ad 3. Provisum in i. — SSffius adprobavit.

2004

Dc Ordinatione prcvbytcrali com tactu phyvico minime Certo in manuum impn- «itione.

S. C. S. Officii. *Iunii 1898.* — Episcopus N. exponit quod in Ordinatione cuiusdam presbyteri, ad formam *Accipe Spiritum Sanctum, quorum remiseris peccata etc,,* orator ob scabiem, qua ordinandi caput infectum erat, involuntario quodam motu manus amovit, ita ut nullus daretur physicus contactus. Videtur oratori se caput ordinandi revera tetigisse, initio prolationis formae, licet de hoc non omnino certus sit. Igitur quaeritur:

1. Potest orator quiescere?
2. Et quatenus negative, quid faciendum ?

R. Orator acquiescat. — SSffius adprobavit.

2005

S. C. Indulg. *tS Iunii 1898,* — Bimoi S. Donsisi — 1. Utrum in adseribendis chri- tum forawm. stifidelibus Sodalitati B. Mariae Virginis u Monte Carmelo adhiberi licite ct valide possint scapularia quae quamvis ex lana confecta, cooperiuntur tamen ex una parte tela serica vcl gossypio, cx altera vero imagine quae lotum vel fere totum cooperit scapulare, ita ut pannus penitus, aut quasi penitus non appareat.

2. Quid tenendum quando unum scapulare refert imaginem B. M. V. de Monte Carmelo, alterum, quod vitta coniungitur, imaginem B. M. V. Perdolentis, SSihi Rosarii, vel etiam SSmi Cordis lesu?

3. Utrum nomina adseriptorum Confraternita(j, necessario ad viciniorem Confratcrnitatcm mittenda sint, vel potius liberum sit ca transmittere Moderatori cuiuslibet Confraternitatis.

Grea tnntmi»· tioium nomi· num iJBcripto. iuonbu»0 Ira t

4. Utrum in adseriptione plurium, formula unica in numero plurali, quae ex decreto S. C. ^n^u^8· dici i 8 Aprilis 1891 adhiberi potest, dicenda sit antequam incipiatur impositio, vel potius dum primo fit impositio.

adlcobendc? rum.

5. Utrum in casu supra exposito, cum generatim adseribendi sint viri ct mulieres, conveniens sit dicere: « *Accipite viri et mulieres* >, prout est in formula brevi approbata in decreto S. R. C. diei 24 Iulii 1888.

R. Ad 1. Negative.

Ad 2. Nihil officere valori scapularis Imaginum varietatem, dummodo in scapulari appareat color, forma ct pannus, quae uti substantialia sunt retinenda, exceptis tamen scapularibus SSmac Trinitatis et Passionis D. N. I. C. in quibus imagines propriae sunt necessariae.

Ad 3. Negative ad i partem; affirmative ad 2 partem.

Ad 4. Formulam in casu dicendam esse immediate antequam scapularia imponi incipiantur, eaque sacerdote in manibus tenente.

Ad 5. Si viri a mulieribus facile segregari possint, et duplici actu functio peragi possit, quod certe foret convenientius, tunc, prout de more, adhiberi posset formula longior, mutatis mutandis. Si vero unico actu promiscue viri cum mulieribus sint aggregandi, tunc ad praecavendam cacophoniam, formula brevior melius adhiberetur, dicendo tantum < *Accipite hunc h ibitum etc.*

2006

m uhu. tciic vulgo *hiapou* oro Men »upei· ccti

S. R. C. 27 *Iunii 1SOS.* — Se-Ciükn (Sutchukn') Sept.-Occid. — Vicanus Apostolicus Se-Ciuensis Sept.-Occidentalis, Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papac XIII humillime exposuit in suo Vicariatu cx vetusta consuetudine adhiberi amictus, albas, tobalcas altarium necnon corporalia ct pallas, tela quadam confectas, quae vulgo *Hiapou* nuncupatur. Quamvis autem ob paupertatem missionariorum et ob deficientiam telae cx lino compositae, Apostolica Sedes aliquando induisent pro sacris supcllectilibus telam bombycinam scu cx gossypio, usus tamen invaluit alterius telae *Hiapou,* quae cx planta a peritis historiae naturalis *Urtica nivea* ct in lingua sinensi *Horna* appellata et ad familiam Iini pertinente provenit. Quare idem Rflius orator ipsum SSthem Dominum Nostrum enixe rogavit, ut usus praedictae telae, cuius exemplum subiecit, pro sacris supcllectilibus, in suo Vicariatu Apostolico continuari legitime possit.

Sanctitas porro Sua, referente Erîio ac Rfho Domino Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, audito etiam voto Commissionis Liturgicae, attentis peculiaribus expositis adiunclis iisque perdurantibus, de speciali gratia benigne precibus annuit, dispensando a lege et usu telae lineae adhibendae in casu, et ad effectum dc quo agitur; atque consuetudinem vigentem in memorato Vicariatu Apostolico ratam habendo, et in posterum permittendo; servatis de cetero servandis.

2007

S.C.S.Off. *6 Iulii f$08*— t. Quomodo SC gerere debeat paro-hus vel sacerdos, qui, vocatus a viro (vel muliere catholica) in articulo mortis constituto et cum infideli iam vinculo civili contuncto, illum invenit sensibus pene destitutum? Quando parochus illum ad contritionem excitaverit ac sub conditione absolverit, potest etiam ad sepulturam admittere ecclesiasticam?

čendnm cum catholico inarmo, cum mfi· pene vd ocnmno de»ti'oto.

2. Quomodo in praedicto casu parochus vcl sacerdos se gerere debeat, si moribundus sensibus sit penitus destitutus?

3. Quid, si iste moribundus sit compos sui et adsint filii baptizari, quos lex civilis retinet uti legitimos?

4. Quid, si filii non fuerint baptizari?

5. An, et quibus cautelis, sint baptizandi filii orti cx matre hcbraca, post obitum patris catholici, si filii durante civili contubernio baptizati fuerint?

Ad 1. Detur responsum S. Poenitentiariae, idest: < Vcnendo a morte uno scomunicato no« torio od un pubblico peccatore senza essersi < riconciliato con la S. Chiesa, se perô avessc de< siderato Γ opera dei sacerdote, dal quale fu « trovato o gia morto o destituito dei sensi, « c sc avesse dato segni di pentimento, o ba< ciando il Crocifisso o facendo altri atti di < pietâ, dovrA il parroco negargli la scpolru< ra? — Resp.: In hisce casibus, evulgatis rc« sipLcentiae signis, dari posse sepulturam ec· clesiasticam, vetitis tamen ecclesiasticis pom« pis et solcmnitatibus excquiaium. Quod si < in aliquo casu circumstantiae extraordinariae « concurrant, parochus consulat Ordinarium, et « stet cius mandatis >.

Ad 2. Consulat probatos auctores, ac praesertim S. Alphonsum M. De Ligorio, Lib. 6, n. 483.

Ad 3. Episcopus vcl parochus in casu uti poterit facultate Ordinariis concessa sub die 20

Febr. 1888, renovato consensu et datis cautionibus.

Ad 4. Si possibilis spes affulgeat fore ut huiusmodi pueri possint suo tempore in vera religione institui, tunc, datis cautionibus, baptizentur. Quod si nulla via possit huiusmodi spes moralis haberi, tunc, nisi pueri in mortis articulo inveniantur, ab iis baptizandis abstineatur; ct ad mentem; Mens est, quod parochus curare non omittat, ut, datis cautionibus, liberi baptizari, et in catholica religione educari possint, cum Ecclesia in iis hoc ius iam habeat. — A moribundo catholico vero, si iam est compos sui, cautiones exquirantur ut praedicta valeant obtineri.

Ad 5. Si filii nondum baptizati sunt, provisum in praecedenti. — Si vero sint baptizati, tunc curandum ut in catholica religione instituantur et educentur. — SSrtius adprobavit.

dem orationem recitabat manibus ante pectus iunctis; quod advertens unus cx adstantibus clericis, timens ne hoc officeret validitati ordinationis, cito accurrens reverenter disjunxit manus Pontificis, qui, manibus sic disiunctis ante pectus, praefatam orationem usque ad finem prosequutus est. Hoc supposito, dubitatur:

Utrum per extensionem manuum Episcopi ante pectus suppleri potuerit in casu extensio dexterae manus super capita ordinandorum, ac consequenter pro valida habenda sit ordinatio illorum candidatorum.

R. Attentis expositis, sacerdotes, de quibus agitur, iterum ordinentur ex integro sub conditione et secreto, quocumque die, facto verbo cum SSrhu, ut suppleat etiam de thesauro Ecclesiae pro Missis a sacerdotibus celebratis. — SSmus adprobavit et gratiam concessit.

3008

Dc omiiiionr tactu» hotliar in pretbjterah Ordinatione.

S. C. S. Officii *6 Iulii 1898.* — Il panoco N. prostrato ai picdi della S. V. umilissimamente domanda che, per quiete di sua coscienza, venga autorevolmente risoluto un dubbio che da lungo tempo lo agita circa la validité dclla sua ordinazione sacerdotale. — Nel conscgnargli il Vescovo ordinante il calice c la patena con Γ ostia, Γ ostia cadde a terra prima di toccarla c prima che si pronunziasse la formola *Accipe potestatem etc.* li sacerdote ordinando si accorse della caduta dell'ostia, che non era più nella patena prima dclla prolazionc della formola, e ne avvertì il cercmoniere chc, o per non inquietare il Vcscovo, o perché crcdcssc diversamente, lasciô corrcrc «la cosa. — Che etc.

R. Attenta asserta evolutione hostiae in terram in porrectione instrumentorum ante tactum instrumentorum corumdem, prout exponitur ab oratore, Ordinationem esse iterandam ex integro, sub conditione et secreto, quocumque die, facto verbo cum SSrfio, ut suppleat de thesauro Ecclesiae, quatenus opus sil, pro Missis a sacerdote oratore celebratis. — SSrîius resolutionem Etftorum PP. adprobavit ac gratiam concessit.

3009

ix Ofd njuiooe «Vm' Zticrit p·- »d wdoop >

S. C. S. Officii *6 Iulii 1898.* — Pluribus abhinc annis, antequam Episcopus. N. dioecesis rcK'mcn c* administrationem nactus esset, contigit ut statuto tempore generales Ordinationes celebrarentur; cumque, ceteris Ordinibus collatis, perventum fuisset ad ordinationem presbyterorum, loco extensionis dexterae manus super capita ordinandorum cum oratione *Oremus fratres charissimi etc.,* quae in Pontificali habentur, Pontifex involuntarie distractus, eamlam ante pectus in modum crucis. Quibus dictis, quum praeteritam omissionem impositionis manuum advertisset, submissa voce (quin a circumstantibus audiretur) repetiit exhortationem *Oremus fratres carissimi etc.* cum oratione sequenti, ct ipse solus manus extensas habuit super ordinandos. Postea functionem reassumpsit ab illis verbis: *Accipe vestem sacerdotalem etc.* Igitur Episcopus petit utrum valida fuerit haec Ordinatio.

R. Ordinationem in casu validam fuisse. — SSmus adprobavit.

3OIO

oeract· **extentione mi-** jüÎindôi^ of'

S. C. S. Off. *6 Iulii iS98.* – Episcopus N. in Ordinatione presbyterorum utramque manum super caput cuiuslibet ordinandi posuit, quod et presbyteri adsistentes fecerunt. Dum autem legeret orationem scu exhortationem *Oremus fratres charissimi etc.* ex inadvertentia neque ipse, neque presbyteri assistentes manus extensas super omnes ordinandos habuerunt. Sacram functionem postea prosecutus est usque ad illa verba *Accipe iugum Domini etc.,* aptando sto-

3011

De clcricorom excardinaiionc a propria dioeccii c(inordinatione in alia, ct de corumdem Ordinationc.

Decr. S. C. Concilii 20 *iulii 1898* — A primis Ecclesiae saeculis plura Sacra Concilia decreverunt, quod recentius confirmavit Tridcntinum *cap. 8, sess.* 25 *de reform.,* neminem nisi a proprio Episcopo posse ordinari. Proprius autem alicuius Episcopus, iuxta ca, quae praefinivit in primis Bonitacius VIII in Sexto Decret, *cap. Cum nullus, De tempore Ordin.,* < intclligitur in hoc casu Episcopus, dc < cuius dioecesi est is, qui ad Ordines pro- « moveri desiderat, oriundus, scu in cuius dioe- < cesi beneficium obtinet ecclesiasticum, seu « habet (licet alibi natus fuerit) domicilium in < eadem ». Deinde cum consuetudo invaluerit,

ut Episcopi familiares suos, etsi alienae dioecesis, sacris initiarent, et sancta Tridentina Synodus *cap.* 9, *sess.* 27 *de reform,* id certis sub conditionibus probaverit, obtinuit, ut tribus prioribus titulis, originis, domicilii ct bcncfiçii, quibus ius fiebat Episcopis aliquem ad Ordines promovendi, quartus quoque accenseictur, scil-cet familiaritatis. Curn autem de huiusmodi titulis disceptaretur, Innocentius XII App. Litt. incipientibus < *Speculatores* >, datis die 4 Nov. 1694, determinavit ac constituit quo sensu et extensione iidem essent accipiendi ad eum effectum, ut quis proprius fieret alicuius Episcopi subditus, quo legitime ordinari valeret. Quae Constitutio ut suprema lex deinde habita est, caquc duce omnes quaestiones diremptae. — Verum nostris temporibus novae contentioni frequens sc praebuit occasio. Pluribus enim in locis usu receptum est ut clerici, qui e sua dioecesi digredi et in alia sibi sedem constituere desiderarent, cxcarJinadoncm quam vocant, id est plenam ct perpetuam dimissionem a suo Ordinario peterent; eaque innixi in alia dioecesi incardinationem scu adscriptioncm implorarent: qua obtenta, eo ipso ut proprii novi Episcopi subditi ad ulteriores Ordines suscipiendos admitterentur. Quae agendi ratio, ubi caute prudenterque adhibita fuit, absque querelis processit, sed nonnullis in locis, ubi necessaria cautio defuit , controversiis ct abusibus viam saepenumero patefecit. Quapropter Erfii S. C. Concilii Patres, rebus omnibus mature perpensis, praesenti generali decreto haec statuenda censuerunt:

1. Excardinationcm fieri non licere nisi iustis dc causis, nec effectum undequaque sortiri, nisi incardinatione in alia dioecesi execution! demandata.

2. Incardinationem faciendam esse ab Episcopo non oretenus, sed in scriptis , absolute ct in perpetuum, id est nullis sive expressis sive tacitis limitationibus obnoxiam; ita ut clericus novae dioecesi prorsus mancipetur , praestito ad hoc iuramento ad instar illius, quod Constitutio < *Speculatores* > pro domicilio acquirendo praescribit.

3. Ad hanc incardinationem deveniri non posse, nisi prius ex legitimo documento constiterit alienum clericum a sua dioecesi fuisse in perpetuum dimissum, ct obtenta insuper fuerint ab Episcopo dimittente, sub secreto, si opus sit, de cius natalibus, vita, moribus ac studiis opportuna testimonia.

4. Hac ratione adseriptos posse quidem ad Ordines promoveri. Cum tamen nemini sint cito manus imponendae, officii sui noverint esse Episcopi, in singulis casibus perpendere, an, omnibus attentis, clericus adseriptus talis sit, qui tuto possit absque ulteriori experimento ordinari, an potius· oporteat cum diutius probari. Et meminerint, quod, sicut « nullus debet ordinari, qui iudicio sui Episcopi non sit < utilis aut necessarius suis Ecclesiis », ut in *cap. r6, sess.* 2? *de reform.* Tridcntinum statuit; ita pariter nullum esse adseribendum novum clericum, nisi pro necessitate aut commoditate dioecesis.

5. Quo vero ad clericos diversae linguae ct nationis, oportere ut Episcopi in iis admittendis cautius et severius procedant, ac numquam cos recipiant, nisi requisiverint prius a rcspectivo eorum Ordinario, et obtinuerint, secretam ac favorabilem de ipsorum vita et moribus informationem, onerata super hoc graviter ‘Episcoporum conscientia.

6. Denique quoad laicos, aut etiam quoad clericos, qui excardinationis beneficio uti nequeunt vel nolunt, standum esse dispositionibus Constitue. « *Speculatores* » quae, nihil obstante praesenti decreto, ratae ac firmae semper manere debent.

Facta autem de his omnibus relatione SSfto Domino Nostro per infrascriptum Cardinalem S. C. Concilii Praefectum, Sanctitas Sua resolutionem Em. Patrum benigne adprobarc et confirmare dignata est, contrariis quibuscumque minime obstantibus.

20X2

S. C. S. Officii 20 *Iulii t8gS.* — Bonifacius,in partibus schismaticorum orientalium arduam missionarii apostolici vitam agens , quadam die in tribunali poenitentiae sedens, inter alias Agatham invenit, quae generalem anteactae vitae confessionem apud ipsum instituendam humiliter et enixe petit. Agathae petitioni Bonifacius annuens, eam maxima patientia et caritate audit et adiuvat. Sed ecce, dum bona mulier ordine ct praecisione admirabili, nec non fervida fide, humilitate ac lacrymarum copia sordes confitetur, hoc deinde subiungit : se nunquam suis sacerdotibus, utpote pravis moribus imbutis ac sacramentatis sigilli minime curantibus, conscientiam suam ita fideliter aperuisse, ac denique confessarium exorat, ut ei det veniam se apud ipsum Confessionem semper in posterum peracturam ut Eucharistiae Sacramentum in sua propria ecclesia recipere digne valeat. Quibus auditis, confessarius comperit illam non esse de gremio, saltem de corpore, Ecclesiae catholicae, et anxius non parum factus, secum quaerit, quomo lo cum spirituali poenitentis bono haud facile iu.iicium componat. Ac primo quidem dc praecipuis fidei articulis illam interrogat, quam satis instructam reperit; dehinc prudenter sciscitatur ab ea quid de schismate sentiat, quidque dc necessaria fide ac subiectione in Ecclesiam catholicam atque in cius visibile Caput. Quibus illa: *Christiana sum,* respondit, *schisma nescio quid sit; ego unam ubique terrarum veram Christi Religio-*

An cooiotinut absolvere poiait Mcramcntaliterteh) amat:eoa, qui mat in bona tide. eoaqacatnere at cum achiatnaticjs communicent :a divini».

nem agnosco, in qua vivere et mori cupio : mea certe non refert de quaestionibus indicare, quae sicut a sacerdotibus exortae sunt, ita et ab ipsismet Christiana inter se caritate concilientur. Quare, sequitur devota mulier, *cum crastina die sit apud nos, ob peculiare festum, magnus in communione altaris populi concursus, obsecro te, pater sancte, ut sicut meam plenam confessionem iam audivisti, ita nunc et absolvas me pauperculam a peccatis, de quibus maxime doleo, ut et ego exultanti animo ad sacram Synaxim accedere possim.* — Mulieris constantiam admiratus, cum ex sua parte de illius bona tide certus sil, et altera serio timens ne amplior disquisitio obfutura ei magis, quam profutura esset, autumans se bonum facere. Bonifacius Agatham, cetcroquin confessam et contritam absolvit. Nec eamdem impedit, quominus S. Eucharistiam per ministrum schismaticum accipiat, silentio concedens quod per se concedere non posset, eo vel magis quod ipse optime noscat *sacramenta, ritus et preces,* apud schismaticos, nihil in se continere, quod catholicum non sit. Hinc quaeritur:

1. An aliquando absolvi possint schismatici materiales, qui in bona fide versantur.

2. An eisdem concedi possit *saltem tacite,* ut in propriis ecclesiis aliquando sacramenta recipiant, atque sacris functionibus assistant.

3. An Bonifacius bene revera egit, et quid et consulendum.

R. Ad !. Cum scandalum nequeat vitari, Negative: praeterquam in mortis articulo; et tunc efficaciter remoto scandalo.

Ad 2. Negative.

Ad 3. Negative: ct consulendum confe>sario ut, prachabita licentia a poenitente, ipsam opportune et caute moneat. — SSrfius adprobavit.

013

EpUcopo-rom conventibu» picturiia cl pccwluribaa

Litt. encycl. S. C. EE. et RR. *22 Iulii 1898* — (pro dioscksibis Austruk) (i), i. Quinio quoque anno, crebrius etiam pro rc nata vel necessitate, Austriaci Imperii omnes ct singuli Archicpiscopi ct Episcopi Vindobonae conveniant, de communibus ecclesiarum suarum commodis aut negotiis, deque gerendis cum potestate civili rebus coniunctim acturi.

2. Septem Praesules, plenarii coctus suffragiis in *Consilium permanens* adlecti, bis quolibet anno, Vindobonae pariter congrediantur, res ad deliberationem plenarii consessus comparandas, ciusque exequenda mandata curaturi. Sessionum acta, sive generalis conventus, sive ipsius perpetui consilii, cum Episcopis scripto communicent.

3. Curent insuper uniuscuiusque provinciae ecclesiasticae vel civilis ditionis Archicpiscopi et Episcopi omnes, singulis annis, provinciatim seu regionatim coire, ut de impeditioribus ecclesiarum suarum negotiis concorditer agant. Ad huiusmodi porro coetus annuos per provincias regionesve celebrandos, occasionem idoneam, aptam sedem, coadunandorum Praesulum ordines, ipsa definiet politicarum per ditiones singulas congressionum ratio, quibus Episcopi, stata lege, quotannis intersunt.

4. Episcoporum conventus, sive plenarios, sive peculiares, convocet ac moderetur, qui inter congressuros, gradu et antiquitate in ecclesiastica hierarchia cocteris pracest ; eique parere cuncti teneantur m iis, quae coetum spectant. Secietarii vero munere ille fungatur, quem Episcopi suffragio suo designaverint.

5. Res ad deliberandum hae maxime congressuris proponantur: — Christiana populi eruditio atque institutio iuventutis; — fidelium gregis suis pastoribus coniunctio arctior et adhaesio; — seminariorum cultus et incrementa; — catholicae studiorum universitatis erectio; — catechismus ab Episcopis nove conficiendus et coniunctim edendus (Breve Pii PP. IX, 5 Octob. 1855); — Ecclesiae iurium et bonorum tuitio ; — Summi Pontificis strenua auctoritatis ct libertatis vindicatio ; — ephemeridum, aliarumque vulgatarum curatio scriptionum ; — matrimonii christiani religio et sanctitudo; — monialium et cleri utriusque disciplina provehenda ; — laicorum sodalitia ad pietatem et caritatem fovendam utiliora; — inviolata festorum custodia; — romanae liturgiac urgenda aequalitas; — lustrationis dioccesanae, synodorumque, iuxta Tridcntinas leges instauratio ; — Christianae vitae in omnes civium ordines nova aut potior infusio; — conditionis opificum, agricolarum, emigrantium sollicitudo; — socialis, quam nominant, et popularis caussae studium; — militum cultura religiosa; — petriana stipes, sacris item missionibus, servitudinis extinction!, conferenda subsidia. — communia scripta vel acta, ad utilitates rei cum sacrae, tum civilis, unanimi pastorum consilio edenda; — alia demum id generis negotia, quibus rite expediendis, non modo proficuam, verum etiam necessariam esse agendi et sentiendi concordiam, omnino compertum est omnibus.

6. Propositiones et sententias conventuum, saltem graviores, per eorum Praesidem, accurate doceatur Apostolica Sedes.

2014

Circe (acuUa-icm abaohendi acciit ħuaaont ci» addicto»

S. C. S. Officii y *Aug. i8g8.*— Il Vescovo N. espone, che non di rado si presentano ai confessori gli aggregati alie sette massonichc

(i) Quae hic traduntur, aliis etiam dioecesibus utiles esse videntur.

per esserc assoluti. Or il sottoscritto chiede umilmente, sc in forza delle ftcoltà concesse con la solita pagella della S. Pcnitenzieria si possano assolverc tanto i framassoni occulti quanto i pubblici, c se, prescrivendosi nella detta pagella *ut durent,* debba da tutti richiedersi formale e notoria abiura, da conservarsi in Curia.

R. Episcopus utatur facultatibus, quae Ordinariis a S. Poenitcntiaria concedi solent, quarum vi ct ipse ct alii ab ipso delegati, confessarii absolvere possunt eos, qui sectis velitis nomen dederunt, sive notorii sint, sive non, dummodo a rcspcctiva secta omnino se separent, camque saltem coram confessario, eiurent scu detestentur, reparato scandalo eo meliori modo, quo fieri potest, ct aliis iniunctis de iure iniungendis, iuxta praedatas litteras S. Poenitentiariae. — SSrftus adprobavit.

2015

Circa üium šlavicie ecu þa lscoslavicac ſin <uac in sacre ſi turgia.

S. R. C. 5 *Aug. 1898.* — Quae praecipue observanda sunt vel cavenda, circa usum palaeoslavici idiomatis in sacra liturgia, Sacra haec Congregatio iam edixit die 13 Februarii 1892; atque iis opportune significavit slavorum meridionalium Episcopis, qui Ecclesiis praesunt, ubi eiusmodi praxis invaluit. Quum vero, hac super re, Apostolicae Sedi nova propositu sint dubia, SSthus Dominus Noster Leo div. prov. Papa XJ1I, pro sua erga slavos paterna sollicitudine, ad praedictas normas enucleandas et firmandas, omnemque removendam perplexitatem, grave hoc negotium peculiaris coctus S. R. E. Cardinalium examini submitti iussit.

Rc igitur in omnibus mature perpensa, attentisque Summorum Pontificum Constitutionibus ct decretis, praesertim Innocentii IV, qui Episcopis Scnicn., anno 1248, ct Veglen., anno 1262, slavica utendi lingua concessit *licentiam, in illis dumtaxat partibus, ubi de consuetudine observantur praemissa, dummodo ex ipsius varietate litterae sententia non laedatur;* item Urbani VIII, cuius iussu anno 163l libri liturgici glagolice editi sunt, *ad usum ecclesiarum, ubi hactenus praefato idiomate celebratum fuit, nisi maluerint latino;* ncc non Benedicti XIV, qui novam ipsorum librorum editionem, anno 1754, authenticam declaravit, pro iis, *qui ritum slavo-latinum profitentur;* ac demum Pii VI, qui anno 1791 Breviarium cius auspiciis denuo impressum recognovit ; iidem Eminentissimi Patres eas, quae sequuntur regulas statuerunt, illasque Sanctitas Sua ratas habuit, adprobavit et in posterum ab omnibus inviolate servari mandavit:

i. < Usus palaeoslavicae linguae in sacra liturgia considerari et haberi debet velut *reale* privilegium certis inhaerens ecclesiis , minime vero ad instar privilegii *personalis,* quod nonnullis sacerdotibus competat ».

< Episcoporum igitur officii munus erit in unaquaque dioecesi quam primum conficere indicem seu catalogum ecclesiarum omnium et singularum, quas certo conster, in praesens ca concessione rite potiri ».

< Ad dubia porro amovenda, asserti privilegii probatio desumatur ex documentis ac testimoniis, quae in tuto ponant et probe demonstrent illud invaluisse ct reapse vigere triginta saltem abhinc annis; quod temporis spatium in rc praesenti tamquam sufficiens habetur cx indulgentia speciali Sanctae Sedis ».

< Si quae deinceps controversiae aut difficultates in ciusmodi probationum negotio oriantur, illas Episcopi Sacrae Rituum Congregationi subiiciant, rerum adiuncta explicate ct distincte exponendo, pro singulorum casuum solutione ».

2. < Praedicto ecclesiarum privilegiatarum indice semel confecto ct publicato, nulli prorsus licebit, in aliis ecclesiis, quacumque ratione vcl quovis praetextu, linguam palaeoslavicam in sacram liturgiam inducere: si quid vero secus aut contra contigerit attentari, istiusmodi ausus severa coercitione reprimamur ».

3. < In ecclesiis, quac supra memorato gaudent privilegio, Sacrum facere et Officium persolvere publica ct solemni ratione, permissum exclusive erit palacoslavico idiomate, quacumque seclusa alterius linguae immixtione. Libri ad Sacra et ad Officium adhibendi characteribus glagoliticis sim excusi atque ab Apostolica Sede recogniti ct adprobati: alii quicumque libri liturgici, vcl alio impressi charactere, vcl absque adprobationc Sanctae Sedis, vetiti omnino sint et interdicti ».

4. < Ubicumque populus sacerdoti celebranti respondere solet, aut nonnullas Missae panes cancre, id etiam nonnisi lingua palaeoslavica, in ecclesiis privilegiatis fieri licebit. Idque ut facilius evadat, poterit Ordinarius fidelibus exclusive permittere usum manualis libri, latinis characteribus, loco glagoliticorum, exarati ».

5. « In praefatis ecclesiis, quae concessione linguae palaeoslavicae indubitanter fruumur, Rituale, slavico idiomate impressum, adhiberi poterit in sacramentorum et sacramentalium administratione, dummodo illud fuerit ab Apostolica Sede recognitum et probatum ».

6. < Sedulo curent Episcopi in suis Seminariis studium provehere cum latinac linguae, tum palaeoslavicae, ita ut cuique dioecesi necessarii sacerdotes praesto sint ad ministerium in utroque idiomate ».

7. « Episcoporum officium erit, ante Ordinationem sacram, designate clericos, qui latinis, vel qui palaeoslavicis ecclesiis destinentur, explorata in antecessum promovendorum

voluntate et dispositione, nisi aliud exigat ecclesiae necessitas ».

*8. < Si quis sacerdos, addictus ecclesiae, ubi latina adhibetur lingua, alteri debeat ecclesiae inservire, quae palaeoslavici fruitur idiomatis privilegio, Missam solemnem ibi celebrare, Horasque canere tenebitur lingua palaeoslavica ; attamen illi fas erit privatim Sacra peragere et Horas canonicas persolvere latina lingua ».

« Idem vicissim dicatur de sacerdote, palaeoslavici idiomatis ecclesiae adscripto, cui forte latinae ecclesiae deservire contigerit ».

9. < Licebit pariter sacerdotibus, latini eloquii ecclesiae inscriptis, in aliena ecclesia, quae privilegio linguae palacoslavicae potitur, Missam privatam celebrare latino idiomate ».

< Vicissim sacerdotes, linguae palaeoslavicae ecclesiis addicti, eodem idiomate Sacrum privatim facere poterunt in ecclesiis, ubi latina lingua adhibetur ».

10. < (Jbi usus invaluit in Missa solemni Epistolam et Evangelium slavice canendi, post eorumdem cantum, latino ecclesiae ipsius idiomale absolutum, huiusmodi praxis servari poterit, dummodo adhibeatur lingua palaeoslavica. In Missis autem parochialibus fas erit, post Evangelii recitationem, illud perlegere vulgari idiomate, ad pastoralem fidelium instructionem ».

11. « Si forte in paroeciis, quae linguam habent palacoslavicam, aliquis e fidelibus prolem renuat sacro sistere fonti, nisi Rituali latino Baptismus conferatur; vcl si qui matrimonium recusent celebrare, nisi latina lingua sacer absolvatur ritus, parochus opportune illos instruat moneatque; ct si adhuc in propria sententia persistant, Baptismum aut benedictionem nuptialem privatim latina lingua ministret ».

« Vicissim agatur, in paroecia latinae linguae, si quis slavico idiomate ritus praedictos omnino peragi similiter exigat ».

12. < In praedicatione verbi Dei, aliisve cultus actionibus, quae stricte iiturgicae non sunt, lingua slavica vulgaris adhiberi permittitur ad fidelium commodum ct utilitatem, servatis tamen generalibus decretis huius Sacrae Rituum Congregationis ».

i5. < Episcopi illarum regionum, ubi eadem in usu est lingua vernacula, studeant uniformi curandae versioni precum ct hymnorum, quibus populus indulge! in propria èccIesia: ad hoc ut, qui ex una ad aliam transeunt dioecesim vel paroeciam, in nullam offendant precationum aut canticorum diversitatem ».

14. < Pii libri, in quibus continetur versio vulgata liturgicarum precum, ad usum tantummodo privatum christifidelium, ab Episcopis rite recogniti sint ct adprobati ».

2016

Cire· R«ivi·ret,quibuif»a' ua tribuitur tu nendi extra . atra.

Ex Litt. S. C. Discipl. Regular· — *16 Aug. i8g8.* — Difficili Regularium hodiernae conditioni occurrere satagens, Sacra Congr. super Disciplina Regulari, pro illis *religiosis,* qui gratia vocationis destituti, vcl de alia rationabili causa muniti, extra claustra degere voluerunt, et tractu temporis vellent: auditis Superioribus Generalibus Ordinis, maturo consilio, statuit atque decrevit: — < ut * ipsis facultas tribueretur manendi extra clau- « stra habitu regulari dimisso, ad annum: quo < tempore sacrum patrimonium sibi constituc- < rent; Episcopum *benevolum receptorem* in- « venirent; atque deinde, *pro saeculari^atione* < *perpetua,* iterum recurrerent, et interim Sa- < era facientes, verbum Domini praedicantes, « fidelibus populis pia conversatione prodesse < valerent ». Quibus autem dispositionibus iurisdictio episcopalis nulli subest detrimento: namque Ordinarius invitus non cogitur illos in suum clerum cooptare, neque beneficiis ecclesiasticis proponere; sed perdurante gratia concessionis, ciusdcmquc a Sede Ap. consecuta prorogatione, ad sacra obeunda ministeria, *pro lubitu* in sua dioecesi habilitare potest, si velit. Neque ullam huic agendi rationi dubitationem-inferl decretum *Auctis* admodum (1892) *V. n. r8rg,* quia hoc per regulam generalem afficit Instituta recentia votorum simplicium; ac tantum per exceptionem respicit Ordines proprie dictos, in quibus vota solemnia religiosi nuncupant.Quae tamen exceptio, si fieri contigerit, in singulari decreto adamussim notatur ita ut speciale rescriptum, eiusque conditiones, legem pro individuo, constituunt: ct solummodo ab eo Ordinarius sui agendi rationem quaerere debeat.

2017

()c polygamh cx quorum uxonbu· quietum prima ait du' tur.

S. C. S. Off. /7 *Aug. i8g8.* — Niorr — Haud levis momenti difficultas his in locis obiicitur, quando designare oportet quaenam sit prima polygami uxor. Etenim, iuxta patrios mores, illa dicitur et reipsa habetur ut prima, quam polygamus ante alias (ut hic dicitur) *in via allocutus est.* Saepe autem accidit quod vir, dum cxpcctat illam convivendi aetatem attigisse, aliam sibi uxorem petat, cum eaque maritaliter vivat, quin exinde intendat hanc primae uxoris' locum tenere; imo eam certiorem faciendo, sui ipsius primam uxorem *esse in via.* Et revera quando illa, aetate permittente, domum mariti ingre lieur, primum locum ibi patrio iure tenet, recurrentibus, verbi gratia, religiosis caeremoniis, eius erit epulas parare easque idolis apponere ac, si maritus quadam praeditus sit dignitate, ipsa sola, inter eius uxores huius dignitatis iure particeps

fiet. *Allocutio,* dc qua in casu , talibus aliquando comitatur caeremoniis, notionem ligaminis imo ct irritabilitatis cuiuscumque subsequentis unionis secum ferentibus, quod facile erui potest verum inter partes contractum fuisse matrimonium, dum puella adhuc *esset in via.* At saepe ita absque caeremoniis, absque testibus , absque indissolubili!alis notione, eadem *allocutio* lit, quod pluries minime constat utrum fuerit vel transierit in verum matrimonium ante viri adhaesionem ei, quae more patrio habetur ut secunda uxor, an potius fuerit et manserit, eo usque, mera de futuro desponsatio. His positis, humiliter quaerit (Pracf. Ap.) utrum in casu, quo omni adhibita in investigando diligentia, tamen non constet matrimonium contractum fuisse cum puella *in via* ante alterius uxoris domum ingressum, illa haberi debeat ut polygami legitima uxor, quae ab indigenis ut talis ei designatur et habetur; vcl potius utrum locorum moribus minime perpensis, pro illa standum sit, quae prima maritaliter viro adhaeserit.

R. Standum esse pro matrimonio sive consummato sive non consummato, prioritate temporis celebrato, illis quidem caeremoniis patrio more adhibitis, quae iuxta communem regionis existimationem mutuum sponsorum dc praesenti consensum sufficienter exprimunt. Quod si, factis opportunis investigationibus, non constet contrahentes vcl puellas, dc quibus agitur, verum consensum matrimonialem de praesenti praestitisse, ideoque de valore matrimonii prioritate temporis celebrati prudenter dubitetur, provisum per decretum latum die 18 Maii 1892 ad 2, quod sic se habet : « Si, instituto diligenti < examine, matrimonium cum prima, quae iam « baptizata fuerit, validum inveniatur, ad illam < redire (pagani, dc quibus in casu) omnino < teneantur. Si autem non fuerit baptizata. vi « articuli 2 Formulae I (i), salis erit eam inter- « pcllarc utrum velit converti. Ubi vero converti < nolit, vel serio dubitetur de validitate matri- < monii cum prima, poterunt quamlibet du- < cere, dummodo sit baptizata, renovato con- « sensu». — SSthus adprobavit.

2018

Circa reicnrationem čaiu abfolutiani corn• phcis

S. C. S. Officii *24 Aug. 1898.* — Utrum probari possit praxis quorumdam Episcoporum orientalium, qui sibi reservant casum absolutionis complicis in peccato turpi , ab coque absolvendi facultatem dant sacerdotibus inferioribus, ac etiam missionariis latinis.

R. Negative.

(1) Ibi datur facultas «Dispensandi cum gentilibus ct e infidelibus plures uxores habentibus, ut post conver- • siooctn et baptismum, quam cx illis maluerint, s' • ctiam ipsa fidelis fiat, retinere possint, nisi prima vo- « luerit converti ·.

2019

Iodol- gcnUM Terne Sanciat COfIMtB »eu roMrih ad- nent.

S. C. Indulgentiar. 6 *Sept. 1898.* — Nuntiatum est huic Sacrae Patrum Cardinalium Congregationi, Ecclesiae Indulgentiis et Sanctorum Reliquiis curandis praepositae, cum Romae, tum vero etiam extra Urbem , coronulas B. V. (scu rosaria) a quibusdam passim distribui, quibus sacras Indulgentias sive plenarias, sive partiales atfatim adtribuunt, dictitantes , unicuique earum granulo , sive maiori, in quo *Oratio Dominica,* sive minori, in quo *Salutatio Angeltca* recitatur, Sacras Terrae Sanctae Indulgentias adnexas esse.

Facta huiusce rei SSrfro D. N. Leoni Papae XIII relatione per subscriptum Cardinalem Praefectum in audientia habita die 6 Septembris proxime elapsi, idem SSrtius Pater fideles opportune moneri iussit, atque haec iisdem sedulo declarari : sacras Terrae Sanctae Indulgentias cuique granulo (recitata ibi supradicta Oratione vcl Salutatione) adnexas nequaquam dici posse.

Si vero aliquot huiusmodi coronulis speciali benedictione sacrae Hierosolvmorum Indulgentiae reapse adnexae fuerunt , id ita intclligcndum (uti revera est), hisce coronulis eadem privilegia concessa fuisse, ac illis, quae Loca Sancta contigerunt, ct nihil amplius.

Itaque fideles, qui eas pie gestant, eas solas Indulgentias lucrari posse, quae continentur in *Collectione precum et piorum operum, quibus a Romanis Pontificibus concessae (Indulgentiae) fuerunt* anno 1898 Romae, S^rho D. N. Leone XIII approbante, typis edita; quaeque ibi perlegi possunt sub titulis seu vocabulis: *Corone e Rosarii di Terra Santa*

Animadvertendum tamen est, ad quamlibet cx Indulgentiis sive plenariis (quas vocant), sive partialibus, quae sub iis titulis recensentur, omnino oportere, ut pia opeia ibi praescripta, et omnes conditiones quae in ipsa Collectione proponuntui, adamussim adimpleantur.

Haec monita fideles dirigendi gratia. SStfti Patris ct Domini nostri mandatis obtemperantes, edimus.

2020

t An ob («culi», di In genere ò maia MüΓλπκη- ta. pooH quihbcl Mccrdpa omnibu» matrimonii» aasKtere.

S. C. S. Officii 7 *Sept. ¡8q 8.* — In diocccst N. certo viget decretum Conciln Tnd. de clandestinitate Cap. *Tametsi.* Pluribus autem abhinc annis inter clerum sparsa est opinio quod valide fidelium matrimoniis quilibet sacerdos dioeceseos, sacrum ministerium exercens absque *speciali* Ordinarii aut parochi de-

legatione, assistere valeret, vi facultatis generalis ei concessae administrandi omnia sacramenta quae ordinem episcopalem non requirunt· *Quaeritur :*

An facultau generali administrandi omnia sacramenta, quae ordinem episcopalem non requirunt, includatur facultas assistendi omnibus matrimoniis fidelium dioeceseos.

R. Negative, nisi agatur dc vicc-parochis, qui et consuetudine dioecesis habitualiter delegati censeantur pro propria paroecia.

3021

Dc eicommumcitioce in retinente elcemotyni pro Terra Sancta collecta

S. C. S. Officii 7 *Sept. t8g8.* — Provicarius Gen. Utinensis declarari petit an post Constitutionem Pii IX *Apostolicae Sedis,* qua censurae latae sententiae limitantur, adhuc vigeant sequentes duae censurae, scilicet:

1. Excommunicatio Summo Pontifici reservata, lata a Benedicto XIV per Const. *Emanarunt nobis* 3o Aug. 1746 ct a Pio VI Constitutione *Inter caetera* 3i Iulii 1778 in cos, qui pecuniarum summas cx fidelium eleemosynis collectas pro locis Terrae Sanctae, ct ad eadem sacra loca spectantes, apud se retinere audent vel praesumunt.

Dc peculiari eicommunicetione in evirabentetlibro etc. ẽ archiepi «copa li quadam bibliotheca.

2. Excommunicatio latae sententiae nemini reservata, lata a Clemente XI per Breve dici 21 Augusti 1711 in cos, qui absque praevia tunc Patriarchae Aquileien. nunc vero Archiepiscopi Utincn. licentia extrahere, asportare, commodare, etc. libros, quinterna, folia existentes in bibliotheca tunc patriarchal! nunc vero archiépiscopal! Utincnsi, audent seu praesumunt.

R. Ad i. Detur decretum fer. IV 28 Iunii 1876, quod sic sc habet: < Constitutiones « Summorum Pontificum contra occupantes et < detinentes eleemosynas ct bona ad loca Tcr- < rae Sanctae spectantia omnino vigere : non « tamen censuras latae sententiae, nisi eas quae « comprehenduntur in cap. 11 Sess. 22 de « ref. Concilii Tridentini >.

Ad 2. Affirmative. — SSrtïus resolutionem EE. Patrum ratam habuit ct confirmavit.

2022

Dc *sod*«iitatc ·? îunac *·.*

Const. Leonis PP. XIII. *2 Oct. r8g8.* — Ubi primum, arcano Divinae Providentiae consilio, ad supremam Petri Cathedram fuimus evecti, oblato conspectu ingruentium in dies malorum, Apostolici muneris esse duximus expediendae salutis agitare consilia ac studere, quibus maxime modis Ecclesiae tutelae ct catholicae fidei incolumitati prospici posset. — Inter hacc ad magnam Dei Matrem eamdemque reparandi humani generis consortem ultro animus convolavit, ad quam trepidis in rebus confugere catholicis hominibus praecipuum semper ac solemne fuit. Cuius fidei quam luto sese crediderint, praeclara testantur ab ipsa colluta beneficia, inter quae plura constat fuisse impetrata per probatissimam illam precandi formulam titulo *Rosarii* ab eadem invectam ct Dominici Patris ministerio promulgatam. — Solemnes auicrn honores eo ritu Virgini habendos Summi Pontifices decessores Nostri haud semel decrevere. Quorum Nos etiam aemulati studia, de Rosarii Marialis dignitate ac virtute satis egimus copiose, Encyclicis Litteris pluries datis, vel inde a kalendis Septembribus anni MDCCtxxxxnr, cohortantes fideles, ut, sive publice sive suis in domibus, saluberrimum hoc pietatis officium augustissimae Matri persolverent ct Marianis ab eo titulo Sodalitatibus sese aggregarent. Ea vero omnia nuperrime , datis litteris die v Septembris huius anni, veluti in unum collecta, paucis memoravimus ; simulque consilium Nostrum patefecimus edendae *Constitutionis* dc iuribus, privilegiis, indulgentiis. quibus gaudent qui piae isti Sodalitati dederint nomina. Nunc vero ut rem absolvamus, votis obsecundantes Magistri generalis Ordinis Praedicatorum, Constitutionem ipsam edimus, qua leges de huiusmodi Sodalitate latas, itemque beneficia recensentes a Summis Pontificibus eidem concessa, modum decernimus, quo in perpetuum salutifera haec institutio regatur.

Modos Sodalitatem erigendi.

1. Sacratissimi Rosarii Sodalitas in eum finem est instituta, ut multos fraterna caritate coniunctos per piissimam illam precandi formulam, unde ipsa consociatio nomen mutuatur, ad Beatae Virginis laudationem et eiusdem patrocinium unanimi oratione impetrandum alliciat. Quapropter, nullo quaesito lucro aut imperata pecunia, cuiusvis conditionis excipit homines, eosque per solam Rosarii Marialis recitationem mutuo devincit. Quo fit, ut pauca singuli ad communem thesaurum conferentes multa inde recipiant. Actu igitur vel habitu dum ex instituto Sodalitii suum quisque pensum recitandi Rosarii persolvit, sodales omnes eiusdem societatis mentis iotentione complectitur, qui idem caritatis officium ipsi multiplicatum reddunt.

2. Sodalium Dominicanorum Ordo, qui, vel inde ab sui initio Beatae Virginis cultui maxime addictus, instituendae ac provehendae Sodalitatis a sacratissimo Rosario auctor fuit, omnia, quae ad hoc genus religionis pertinent, veluti hereditario iurc sibi vindicat.

Uni igitur Magistro generali ius esto instituendi Sodalitates sacratissimi Rosarii : ipso a Curia absente, subeat Vicarius eius generalis; mortuo vel amoto, Vicarius generalis Ordinis. — Quamobrcm quaevis Sodalitas in posterum instituenda nullis gaudeat beneficiis, privilegiis, indulgentiis, quibus Romani Pontifices legitimam verique nominis Sodalitatem auxerunt,

nisi diploma institutionis a Magistro generali vel a memoratis Vicariis obtineat.

3. Quae anteacto tempore Sodalitates sacratissimi Rosarii ad hanc usque diem sine Magistri generalis patentibus litteris institutae sunt, litteras huiusmodi intra anni spatium expediendas curent ; interim vero (dummodo hoc uno tantum defectu laborent) Sodalitates ipsas, donec caedem litterae expediantur, tamquam ratas ct legitimas, ac privilegiorum, beneficiorum ct indulgentiarum omnium participes, auctoritate Apostolica benigne declaramus.

4. Instituendae Sodalitati in designata aliqua ecclesia Magister generalis deputet per consuetas litteras sacerdotem sui Ordinis : ubi Conventus Sodalium Dominicanorum desint, alium sacerdotem Episcopo acceptum. — Eidem Magistro generali nc liceat facultates, quibus pollet, in universum et absque limitatione committere Provincialibus, aliisve aut sui aut alieni Ordinis vel Instituti sacerdotibus.

Facultatem revocamus a fel. rec. BenedictoXIII Magistris Ordinis concessam (t), delegandi *generarim* Provinciales *transmarinos.* Indulgemus tamen, rei utilitate perspecta , ut earumdem provinciarum prioribus, vicariis, praepositis missionalibus potestatem faciant instituendi certum Sodalitatum numerum, quarum accuratam rationem iis reddere teneantur.

5. Sodalitas a sacratissimo Rosario in omnibus ecclesiis publicisque aediculis institui potest, ad quas fidelibus accessus libere pateat, exceptis monialium aliarumquc piarum mulierum , vitam communiter agentium ecclesiis, prout Sacrae Romanae Congregationes saepe declararunt.

Quum iam ab Apostolica Sede cautum sit, ne in uno codcmquc loco piures existant sacratissimi Rosarii Sodalitates , Nos eiusmodi legem iterum inculcamus, et ubique observari iubemus. In praesenti tamen, si quo in loco piures forte existant, rite constitutae, Sodalitates; facultas sit Magistro generali Ordinis ea dc rc pro aequitate iudicandi. Ad magnas vero urbes quod attinet, piures in iis, uti iam ex indulgentia provisum est, haberi possunt titulo Rosarii Sodalitates, ab Ordinariis, pro legitima institutione, Magistro generali proponendae (2).

6. Quum nulla habetur sacratissimi Rosarii Sodalitas princeps, cui aliae minores aggregentur, hinc nova quaevis huiusmodi consociatio, per ipsam sui canonicam institutionem particeps fit indulgentiarum omnium ac privilegiorum, quae ab hac Apostolica Scdc aliis per orbem sodalitatibus eiusdem nominis concessa sunt. — Eadem ecclesiae adhaeret, in qua est instituta. Quamvis enim Sodalitatis privilegia homines spectent, tamen indulgentiae complures, cius sacellum vel altare adeuntibus concessae, uti etiam privilegium altaris, loco adhaerent, ideoque sine speciali Apostolico induito neque avelli possunt neque transferri. Quoties igitur Sodalitas, quavis de causa , in aliam ecclesiam deduci contigerit, ad id novae litterae a Magistro generali expetantur. Si autem, destructâ ccclesiû, nova ibidem aut in vicinia aedificetur eodem titulo, ad hanc, quum idem esse censeatur locus, privilegia omnia atque indulgentiae transeunt, nullâ requisitâ novae sodalitatis institutione. — Sicubi vero, post institutam canonice in aliqui ecclesia Sodalitatem Conventus cum ecclesia Praedicatorum fuerit extructus, ad ecclesiam eius Conventus Sodalitas ipsa, prout de iurc, transferatur. Quod si, peculiari aliquo in casu, de hac lege remittendam videatur, facultas esto Magistro generali Ordinis pro sua aequitate et prudentia opportune providendi; integro tamen sui Ordinis ture.

7. Ad ea, quae supra decreta sunt, quaeque naturam ipsam et constitutionem Sodalitatis attingunt , quaedam accedere poterunt, quae ad bonum societatis regimen conferre videantur. Integrum est enim sodalibus *statuta* sibi condere, sive quibus tota regatur societas, sive quibus aliqui ad peculiaria quaedam Christianae pietatis officia, collatâ etiam pecuniâ, si placuerit, saccis assumptis vel secus , excitentur. Ceterum quaevis horum varietas non obest quominus indulgentiae possint acquiri a sodalibus, dummodo ea praestent, quae iis lucrandis ab Apostolica Sede praecepta sunt. Addita tamen huiusmodi statuta Episcopo dioecesano probentur eiusque moderationi maneant obnoxia; quod Constitutione Clementis VIII *Quaecumque* sancitum est. Sodalitiți» re- Ct tiaiuu. O J 1.

8. Rectorum electio, qui nempe Sodalitatis membra in piam societatem recipiant, eorum Rosariis benedicant, omnibus denique fungantur muneribus praecipuis, ad Magistrum generalem vel eius Vicarium, uti antea , spectet ; de consensu tamen Ordinarii loci, pro ecclesiis clero saeculari concreditis.

Quo autem Sodalitati conservandae melius prospiciatur, Magistri generales ei rectorem praeficiant sacerdotem aliquem, in ecclesia, ubi est instituenda Sodalitas, certo munere fungentem vel certo fruentem beneficio, illiusque in hoc sive beneficio sive munere in posterum successores. Si, qualibet ex causa, desint; Episcopis, uti iam est ab hac Apostolica Sede sancitum (3), facultas esto ad id muneris deputandi parochos *pro tempore.*

9. Quum haud raro peropportunum, quin etiam necessarium videatur, ut sacerdos alius

(î) Constit. *Prtliosm,* die 26 Maii 1727.
(2) S. C. Indulg. die 20 Maii 1896.
(3) S. C. Indulg. die 8 Ian. 1861.

legitimi rectoris loco nomina inscribat, coronis benedicat aliaque praestet, quae ad ipsius rectoris officium pertinent, Ordinis Magister rectori facultatem tribuat subdelegandi, non generarim quidem, sed in singulis casibus, alium idoneum sacerdotem, qui eius vices gerat, quoties iusta de causa id opportunum indicaverit.

•o. Item, ubi Rosarii Sodalitas eiusque rector institui nequit, Magistro generali facultas esto designandi alios sacerdotes, qui fideles, indulgentias lucrari cupidos, Sodalitati propinquiori aggregent, et Rosariis benedicant.

it. Formula benedicendi Rosarii, seu Coronae, usu sacrata, inde a remotis temporibus in Ordine Sodalium Dominicanorum praescripta et in appendice Romani Ritualis inserta, retineatur.

12. Etsi quovis tempore nomina possint legitime inscribi, optandum tamen ut solemnior illa receptio, quae, sive primis cuiusque mensis Dominicis, sive in festis maioribus Deiparae haberi solet, apprime servetur.

13. Unicum sodalibus impositum onus, citra tamen culpam, est Rosarium unaquaque hebdomada cum quindecim mysteriorum meditatione recitandum.

Ceterum sua Rosario genuina forma servetur, ita ut coronae non aliter quam ex quinque aut decem aut quindecim granorum decadibus coalescant: item ne aliae cuiusvis formae Rosarii nomine appellentur; denique nc humanae reparationis mysteriis contemplandis, usu receptis, meditationes aliae sufficiantur, contra ea, quae iamdiu ab hac Apostolica Sede decreta sunt, id est, qui ab his consuetis mysteriis meditandis recesserint, eos Rosarii indulgentias nullas lucrari (1).

Sodalitatum rectores sedulo curent, ut, si fieri possit, quotidie, vel saltem quam saepissime, maxime in festis Beatae Virginis, ad altare eiusdem Sodalitatis, etiam publice Rosarium recitetur; retenta consuetudine huic Sanctae Sedi probata, ut per gyrum cuiuslibet hebdomadae singula mysteria ita recolantur: gaudiosa in secunda et quinta feria; *dolorosa* in tertia ct sexta; *gloriosa* tandem in Dominica, quarta fena et sabbato (2).

14. inter pios Sodalitatis usus merito primum obtinet locum pompa illa solemnis, qua, Deiparae honorandae causa, vicatim proceditur, prima cuiusque mensis Dominica, | praecipue vero prima Octobris; quem morem, a saeculis institutum, S. Pius V commendavit, Gregorius XIII inter *laudabilia instituta et consuetudines* Sodalitatis recensuit, multi denique Summi Pontifices indulgentiis locupletarunt (3). Ne autem huiusmodi supplicatio, saltem intra ecclesiam, ubi temporum iniuria extra non liceat, unquam ominatur, privilegium a Benedicto XIII Ordini Praedicatorum concessum, eam transferendi in aliam dominicam, si forte ipso die festo aliqua causa impediatur (4), ad omnes Sodalitatum Sacratissimi Rosarii rectores extendimus.

Ubi autem propter loci angustiam et populi accursum ne per ecclesiam quidem possit ea pompa commode duci, indulgemus, ut, per interiorem ecclesiae ipsius ambitum, sacerdote cum clericis piae supplicationis cuusû circumeunte, sodales, qui adstant, indulgentiis omnibus frui possint eidem supplicationi adnexis.

15. Privilegium Missae votivae Sacratissimi Rosarii, Ordini Praedicatorum toties confirmatum (5), servari placet, atque ita quidem ut non solum Dominiciani sacerdotes, sed etiam Tertiarii a Poenitentia, quibus Magister generalis potestatem fecerit Missali Ordinis legitime utendi, Missam votivam « *Salve Radix Sancta* » celebrare possint bis in hebdomada, ad normam decretorum S. Rituum Congregationis.

Celeris vero Sacerdotibus in Sodalium album adseitis, ad altare Sodalitatis tantum Missae votivae celebrandae ius esto, quae in Missali Romano pro diversitate temporum legitur, iisdem diebus ac supra ct cum iisdem indulgentiis. Harum indulgentiarum sodales etiam e populo participes fiunt, si ei sacro adstiterint, culpisque rite expiatis vel ipsa confessione vel animi dolore cum confitendi proposito, pias ad Deum fuderint preces.

16. Magistri generalis cura ct studio, absolutus atque accuratus, quamprimum fieri potest, conficiatur index Indulgentiarum omnium, quibus Romani Pontifices Sodalitatem Sacratissimi Rosarii, ccterosque fideles illud pic recitantes cumularunt, a Sacra Congregatione Indulgentiis ct SS. Reliquiis praeposita expendendus et Apostolica auctoritate confirmandus.

Quaecumque igitur in hac Apostolica Constitutione decreta, declarata ac sancita sunt, ab omnibus, ad quos pertinet, servari volumus ac mandamus, nec ea notari, infringi et in controversiam vocari posse ex quavis, licet privilegiata, causa, colore ct nomine: sed plenarios ct integros effectus suos habere non obstantibus praemissis et, quatenus opus sit, Nostris et Cancellariae Apostolicae regulis, Urbani VIII aliisque apostolicis, etiam in provincialibus ac

(1) S. C. Indulg. die IJ Aug. 1726.
(2) S C. Indulg. die 1 Iui. 18ad 5,
G) S. Pius V *Consueverunt,* die 17 Sept. 1569; Gregorius XIII *Monel Apoitolalus,* die т Apr. 157); Paulus V *Priorum hominum,* die 1J Apr. 1608.
(4) CoastiL *Pretiosus,* die 26 Maii 1727, $ 18.
(5) Decr S. C. Rit., dic 2$ Iun. 1622; — Clemens X *Coelestium munerum,* die 16 Fcbr. 1671; Innocentius XI *Nuper t>ro parte,* die J1 Iui. 1679, eap. nn. 6 ct 7; Pius Ix in Summarium Indulg., die 18 Sept. 1862, cap. VIII, nn. 1 ct 2.

generalibus Conciliis editis Constitutionibus, ncc non quibusvis etiam confirmatione apostolica vel quavis alia firmitate roboratis statutis, consuetudinibus ac praescriptionibus: quibus omnibus ad praemissorum effectum specialiter ct expresse derogamus ct derogatum esse volumus, ceterisquc in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo octingentesimo nonagesimo octavo, sexto nonas Octobris, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

2023

Circa abaolutionem a ſèserva vatis in casibus urgcnttoribu».

S. C. S. Off. 9 *Nov. 1898.* — t. Utrum decretum S. R. et U. Inquisitionis, datum sub die 13 Iunii 1886 *(V.n. 1658),* intelligendum sit tantum dc iis, qui *corporaliter* S. Sedem adire nequeunt; vel etiam de iis, qui *ne per litteras quidem per se, neque per confessarium,* ad S. Sedem recurrere valent.

2. Et quatenus decretum praedictum extendi debeat etiam ad eos, qui ne per litteras quidem ad S. Sedem recurrere valent, quomodo se gerere debeat confessarius.

Ad 1. et 2. Quando neque confessarius neque pocnitens epistolam ad S. Poenitentiariam mittere possunt, et durum sit poenitenti adire alium confessarium, in hoc casu liceat confessario pocnitcntem absolvere, etiam a casibus S. Sedi reservatis, absque onere mittendi epistolam, facto verbo cum SStTio. — SSfiius adprobavit ct confirmavit.

2034

Circa adststentiam matrimoniis eorum qui m nulla paroecia domicilium acquisierunt.

S. C. S. Off.9 *Nov. i8q8.* — i. An Ordinarius parochis licentiam concedere possit assistendi matrimoniis eorum, qui diu in dioecesi versati sunt, sed in nulla paroecia (magnae civitatis N. quo undique concurrunt homines variae conditionis) domicilium, vel quasi-domicilium acquisierunt?

2. An licentiam (praedictam) generaliter Ordinarius concedere possit, tum parocho actualis domicilii contrahentium, tum parocho anterioris, per tres menses a die discessus eorum?

R. Ad t. Negative', nisi diligenti inquisitione facta, constet eos, de quibus est quaestio, neque in civitate N., neque a.ibi, in nulla paroecia verum vel quasi domicilium canonicum habere; sed esse vagos.

Ad 2. Archicpiscopus N. utatur iure suo, prae oculis habita responsione S. C. Concilii in causa Coloniensi de die 18 Martii 1893 (t).

2025

Circi cov qui Ccnvcn.ii »unt bibere in aliqua paroecia quiBi-damlctliutn.

S. C. S. Officii 9 *Novembris 18$8.* — OTicialis dioecesis N., ad quietem conscientiae suae, et ad normam habendam in casibus similibus, dubium sequens proponit S. Coogregationi:

Anno proxime elapso, vir acatholicus et puella catholica, uterque oriundus ex Roumania, ubi domicilium habent, postquam per duos vel tres annos varia itinera susceperint, quin domum reversi sint, in civitatem N. venerunt.

Proposuerant ibi commorari per tres menses, et domum ad habitandum per spatium trimestre pretio locaverant.

Elapso autem trimestre, cogitaverunt de matrimonio inter se contrahendo. Vir erat liber ad matrimonium contrahendum, puella stabat cum matre vidua et erat pariter libera. Quum vero lex civilis praescribat, ut quis per sex menses commoretur in loco ubi vult matrimonium contrahere, habitationem in civitate

(!) Archicp. Colonicnsis haec exposuerat : « In civitate hac Coloniensi, in qua 19 existunt parochiae catholicae et circa 150,000 numerantur catholicorum, non raro accidit quod sponsa, v. gr. ancilla, proclamationibus expeditis, parochiam in qua domicilium habebat, inscio parocho proprio, derelinquit, et tamen coram hoc parocho dolose matrimonium contrahit, « fingens se in huius parochia in qua prodamationes « factae sunt, adhuc habitare. Quare ad praecavenda invalida matrimonia, parochi huius civitatis multis abhinc annis, se mutuo delegaverunt in hunc modum, ut parochus, qui tempore quo prodamationes expetebantur, parochus proprius sponsae erat, inde per « tres menses matrimonio cius assistere valeat, etiamsi « sponsa, hac parochia derelicta, in alia parochia huius civitatis tempore matrimonii habitet. Quam quidem conventionem adhibita facultate subdelegandi praedecessor meus... postea, anno scii. 1866, confirmave- « rat, caquc confirmatio delegationem Ordinarii exhi- « bere videtur. Quamvis vero, postqam gubernationem « huius archidiocccsis suscepi, similis a me confirmatio seu approbatio istius praxis statim expetita non sit, « parochi Colonienscs tamen eam sunt secuti ». Hinc dubia Sacrae Congr. Concilii proposita : 1. « *An constet e dc nullitate matrimoniorum quae contrahuntur iuxta praxim dc qua in casu, ao Emo Archicp. Coloniensi propositam ; ct quatenus negative : — z. An supplicandum sit SSmo pro convahdafione eiusdem praxis quoad futurum in casu* ». Et S. C. respondit: « Ad 1. Negative, ct ad mentem: - Mens autem est ut eidem Erfio « Archicp. Colonien. scribatur quod ad vitanda incom- « moda cx enunciau praxi utcumque oritura, ŏppor « tunum foret in ca servari modum a consultore theologo traditum; scilicet ut mutua illa generalis dele- « gatio parochis non sit permissa nisi accedente Ordinarii approbatione ct delegatione una cum facultate « etiam subdelegandi ; insuper ut eadem mutua gcnc- « ralis delegatio limitanda sit ad casum quo res, per « petitionem proclamationum factam, non iam est integra idest restringenda ad solos parochos domicilii « a sponsis relicti, ct quoad durafonem ita determi- « nanda sit ut expiret si a die ultimae proclamation)! « (exclusive) elapsi sint duo menses sive 60 dies compicti, vel tot dies completi guot iuxta dioecesani statuta rcuuiruntur ut denuo fiant prodamationes, si Intra illud tempus matrimonium non fuerit celebratum; optandum vero ut Erftus Archiep. utatur huiusmodi « facultate tantummodo pro maioribus suae archidioo « cesis civitatibus. - Ad 2. Provisum in primo ».

praedicta prorogarunt iterum ad tres menses, et, mense Novembri, quum iam per sex menses ibi commorati fuerint, officialem adierunt, ct dispensationem super impedimento mixtae religionis ct licentiam matrimonii celebrandi petierunt. Praedictus officialis haesit, quaerendo utrum praefati sponsi acquisivcrint quasi domicilium sufficiens ad matrimonium. Equidem per sex menses in dicta civitate commorati fuerant; sed quando illam ingressi erant non sibi proposuerant habitare per maiorem partem anni. Elapsis tribus mensibus, cogitaverant de matrimonio ineundo et iterum proposuerant habitare per tres alios menses tantum , ut compleretur spatium semestre requisitum ad matrimonium a lege civili.

Deficiente intentione habitandi per maiorem anni partem, officialis, cx consulto peritorum canonistarum existimavit sponsos non acquisivisse quasi domicilium in illa civitate, ac proinde se non habere facultatem dispensandi nec licentiam concedendi ad matrimonium contrahendum. Sponsi vero, cum omnia paraverint ad nuptias, contractum civilem iniverunt et ad aliam regionem profecti sunt.

Petit igitur officialis, an non severius egerit in deneganda dispensatione ct licentia matrimonii contrahendi, et, grato animi sensu accipiet responsum, quo in futurum ut norma pro casibus similibus uti possit.

R. Orator acquiescat ; et addatur : Sc conferentes in civitatem N. ex alio loco vel paroecia, dummodo ibi commorati fuerint in aliqua paroecia per sex menses, censendos esse ibidem habere quasi-domicilium in ordine ad matrimonium, quin inquisitio facienda sil dc animo ibi permanendi per maiorem anni partem, facto verbo cum SSrTio. — SSiTius approbavit ct confirmavit.

2026

Grca quoddim eT diMnrce^îictmoîy" oh.

S. C. Concilii 2Γ *Novembr. I8gS.* — Tizio, sacerdote spagnolo, ha occasione favorcv°k raccogliere grande quantité di Messe ncl Portogallo, ricevcndu lo stipendio in moneta portoghcsc, la quale cambia con moneta spagnola, ricavandonc in beneficio di 35 cd anchc di 40 per cento. Queste Messe lc fa celebrare da sacerdoti spagnoli, dando loro il mcdesimo stipendio, ritenendo per se il beneficio dei cambio. Molli pensano che Tizio abbia operato bene, perche non vi c leggc veruna chc proibisca delta operazione, cd il diritto naturale la consente comc frutto dell'industria. Inultrc Tizio con questo guadagno fa fronte alie spese chc occorrouo per raccogliere e distribuirc tante Messe, si rifà dclle perdite subite quando non puo riscuotere stipend! di messe faite celebrare, riceve un compenso dell'opera sua, c fa insiemc una carit! a tanti poveri sacerdoti che altrimenti non avrebbcro stipendio. — i. È lecito a Tizio ritencre il beneficio del cambio dclla moneta portoghcsc con quella spagnola? — 2. In caso negativo, incorrc nella scomunica riservata al Papa dalla Const. *Apostolicae Sedis?*

R. Ad 1. Negative.

Ad 2. Recurrat in casibus particularibus.

2027

S. C. S. Off. 20 *Nov. t8û8.* — Il Vescovo N. spesso incontra difficoltà per completare la prova dello stato libero per il malrimonio, poichè avvienc chc alcuni senza essere nè vaghi, ne soldati, pure sono assenti dai loro paesi, nè possono ottencrc il relativo certificate di stato libero, per quel tempo di assenza. E perciô è chc implora la facoltà di poter ammettere anche costoro al giuramento supplctorio, corne si fa con i vaghi c militari. Domanda taie facoltà nei casi nci quali non si puô ottencrc il certificate dclla Cresima ricevuta.

Circa caw· b Quibu>. haberl n c quit hecbertiht,twn minoni·. n

R. Quoad documentum libertatis, transmittatur Instructio in *Adrien,* diei ! Febr. i865 *(V. n. 1267).* — Quoad documentum Confirmationis Episcopus utatur iure suo.

2028

S. C. S. Off. *T4 Dec. i8g8.* — Post mortem recentem parochi loci N. certis testimoniis detectum fuit illum a pluribus annis baptismum pueris contulisse non per ablutionem sed per modum unctionis in fronte cum pollice in aqua baptismali madefacto.

!>c Diptinso collate per modum 11 fiction»· is Ironic.

Impossibile dictu quot pueri et a quonam tempore sic fuerint baptizati: multi iam adulti ad alias regiones profecti: multi iam mortui.

Quid putandum de validitate huius baptismatis, ct quid agendum in praxi cum sic baptizatis ?

R. Curandum ut iterum baptizentur privarim, sub conditione, adhibita sola materia cum forma absque caeremoniis, ct ad mentem. — « La mente e chc si richiami in modo spe- < cialc Tattenzione del Vcscovo soprd i bat- < tezzati nel modo exposto, i quali fosscro stati « poi promossi agli Ordini sacri ». — SSifius adprobavit.

2029

Decr. S. C. S. Off. *t4 Dec. r8g8.* — Proposito dubio: « An possit Episcopus dioeccsanus subdclcgarc, absque speciali concessione, suis Vicariis Generalibus aut aliis ecclesiasticis viris modo generali, vel saltem pro casu particulari, facultates ab Apostolica Sede sibi ad tempus àelegatas »; Ertli PP. (fer. IV. 14 Dec.)

Λη queat loi■copu» ĸubJclc gare facultate· 4b Ap. Sedù aibi dclcgau·.

respondendum ccnsucrunt: Affirmative, dummodo id in facultatibus non prohibeatur, neque sUbdclegandi ius pro aliquibus tantum coarctctur; in hoc enim casu servanda erit adamussim forma Rescripti.

Inscqucnti vero fena VI, die 16 Decembris 1898, in solita Audientia, R. P. D. Adsessori S. O. impertita, facta de iis omnibus SSrtio D. N. Leoni, Div. Prov. Pp. Kill, relatione, Sanctitas Sua Efllorum Patrum resolutionem adprobavit (1).

2030

An advocari poin?»krcrprou\?a-' thoiico monbundo id petente.

S. C. S. Off. *Ij. DeC. [898.* — La superiora dclle Piccole Suore dei poveri brama conoscere come devono regolarsi le Suore quando si trovi fra 1 vecchi ricoverati nclIc loro case qualebe acattolico, che in fine di vita, nonostante i loro sforzi perche muoia convertito, pur voglia scnz'altro il ministro cretico. Possono esse chiamarc siffatto ministro?

R. Detur decretum in *Colonien.* i5 .Martii 1848 (2) una cum declaratione 5 Febr. 1872 ad Vicarium Ap. Aegypti (3).

2031

dtebuiieiuniiaf-,nf,rmo'·

s· Poenit Ap. p *Ian. 1899.* — Il professore di morale N. senve quanto segue: Tizio ammalato ha bisogno in giorno di digiuno non solo di mangiare più volte, ma anchc carne: potrebbe *timui* mangiar pcscc ? Il S. Officio obbliga *ad non permiscendas epulas* non solo *eos qui ieiunant,* ma anche quelli chc *carnes edunt vi indulti (V. n. 144-])* e richiama ii decreto del 24 Marzo 1841, che anchc gli scusati *ab unica comestione propter impotentiam vel laborem,* i quali quindi sc mangiano carne la mangiano *vi indulti* non altrimcnti chc i giovani pnma dci 21 anni compiuti, *tenentur ad non permiscendas epulas.* Non dice nulla di coloro che gil per malattia sono scusati dall' astinenza, c quindi fa supporte, o lascia credere che mangino carne non in forza dell' induito ; quindi non sono tenuti alla leggc *de non permiscendis epulis.* Questa è Γopinione, dice, del P.·Ballerini, del P. Gcnicot, del D'Annibale, c del P. Bucceroni.

R. Oratorem sententiam auctorum quos citat tuta conscientia sequi posse.

2032

De tndito presbyterU ordinal», dit calice abaque vito.

S. C. S. Off. *fi lan. 1899.* — Accidit in collatione generali Ordinum sabbato Q. T. Adventus ut presbyteris ordinandis traditus sit, una cum patena et hostia, calix *absque vino,* cx mera caeremoniariorum inadvertenti 1. Res processit omnibus nesciis, nec nisi vespere nota fuit, quum iam recessissent omnes ordinati, qui nec hodie defectum suspicantur. Quaerit Episcopus N.: — 1. An possit acquiescere. Et quatenus negative: — 2. Quid agendum in praxi.

R. Ad i. ct 2. Ordinationem esse iterandam cx integro sub conditione et secreto, facto verbo cum SSrtio, ut suppleat dc thesauro Ecclesiae, quatenus opus sit, pro Missis celebratis a sacerdotibus ordinatis ut in casu. — SSthus adprobavit ct gratiam concessit.

2033

Quando liceat obuefnabua baptbouun candle ll battesimo afobia a ditferirsi conside- 'rr' rcvolmente, possa amministrarlo subito in aequa al neonato, bcnche questi trovisi in buone condizioni di salute, anche ad insaputa di uno o di entrambi i genitori, tenendonc solo avvisato il parroco.

S. C. S. Off. *rr lan.* r<?Qo. — Il Vescovo N. chiedc se la levatrice quando preve-

R. Urgendum ut baptismus quam citius administretur: tunc vero permitti poterit ut obstetrix illum conferat, quando periculum positive timeatur ne puer dilationis tempore sit moriturus.

2034

Circa benedictionem aquae baptismati· ia ccclеiii» mtn parochiaiibu tum filialibu· peragcidam.

S. R. C. zj *Ian. 1899.* – Uhxbn. – 1. Utrum aqua baptismalis, Sabbato Sancto et Vigilia Pentecostes benedicenda sit in ecclesiis tantum parochialibus ; an etiam in filialibus quae sacrum Fontem legitime habent. Et quatenus affirmative ad secundam partem :

2. Utrum sufficiat aquam benedicere usque ad sanctorum oleorum infusionem exclusive in

(1) Quum insuper dubitatum fuerit, an quod praefatum decretum statuit dc *Episcopo tHotctsano,* intelligendum etiam sit dc Vicariis, Praefectis ct Administratoribus Apostolicis iurisdictioncm ordinariam cum territorio separato habentibus, SSrfius D. N. in Audientia feriae V, dici 2J Martii 1809, referenta R. P. D. Adscssorc S. O. respondit: *dfirmatiw.*

(2) En decr. S. Off. 1$ Martii 1848: « An moniа-
« libus hospitalis colonicnsis servitio addictis licitum
« sit falsae rcliçionis ministrum advocare pro infirmo
« acatholico qui eumdem ministrum petat; ct an idem
« dicendum dc haeretico infirmo in domo privata cuius-
« dam catholici, scilicet an catholicus possit advoca-
« rc *fle.* — R. luxta exposita non licere ; ct ad men-
« tem : Mens esi quod passive sc habeant».

(j) Citata declaratio $ Fcbr. 1S72 ita sc habet: « Il ▮ *passive st habtanl* vuol dire chc non è lecito chia·«mare direttamente il ministro acattolico; il chc è « bene chc venga dichiarato nellc evenienxe : ma per « la chiamata possono servirsi di qualche soggetto ap· « partenente alia rispettiva loro scita ».

parochiali ecclesia ; et inde aqua ad alias ecclesias delata, in singulis ecclesiis sanctorum oleorum infusionem peragere; an debeat integra in singulis ecclesiis fieri benedictio.

3. Utrum deficiente clero in ecclesiis filialibus, vel eodem impedito mane Sabbati sancti ob functiones parochiales, et vespere ob domorum benedictionem, liceat renovationem Fontis ad alium diem ditîerre.

4. Utrqm parochus, in cuius paroecia plures sunt ecclesiae cum fonte baptismali, quique ius habet conficiendi in singulis renovationem sacri Fontis, quam per sc nequit perficere, debeat alium sacerdotem delegare ad eam Sabbato sancto et Vigilia Pentecostes peragendam.

R. Ad i. ct 2. Negative ad primam partem; Affirmative ad secundam, iuxta rubricas et decreta.

Ad 3. Negative; ct in casu adhibeatur Memoriale Rituum pro ecclesiis minoribus iussu Benedicti Papac XIII editum.

Ad 4. Affirmative.

2035

q <?"" tow chnrtho. i' Sïlrw?.·«'/!!/ Boœiae <emunL

Litt. Apost. Leon. PP. XIII. 22 *Ian. rS99* (ad Archirp. Baltimohks). Testem benevolentiae Nostrae hanc ad te epistolam mittimus, eius nempe benevolentiae, quam diuturno Pontificatus Nostri cursu, tibi ct Episcopis collegis tuis ac populo Americae universo profiteri nunquam destitimus, occasionem omnem libenter nacti sive ex felicibus Ecclesiae vestrae incrementis, sive ex utiliter a vobis recteque gestis ad catholicorum rationes tutandas ct evehendas. Quin imo saepe etiam accidit egregiam in gente vestra indolem suspicere ct admirari ad praeclara quaeque experrectam, atque ad ea prosequenda, quae humanitatem omnem iuvant splendoremque civitatis. — Quamvis autem non eo nunc spectet epistola ut alias saepe tributas laudes confirmet, sed ut nonnulla potius cavenda ct corrigenda significet; quia tamen eadem apostolica caritate conscripta est, qua vos et prosequuti semper ct alloquuti saepe fuimus, iure cxpectamus, ut hanc pariter amoris Nostri argumentum censeatis; idque eo magis futurum confidimus quod apta nataque ea sit ad contentiones quasdam extinguendas, quae, exortae nuper in vobis , etsi non omnium , at mullorum certe animos, haud mediocri pacis detrimento, perturbant.

Compertum tibi est, dilecte Fili Noster, librum de vita *Isaaci-Thomae Hecker,* eorum praesertim opera, qui aliena lingua edendum vel interpretandum susceperunt, controversias excitasse non modicas ob invectas quasdam de ratione christiane vivendi opiniones. Nos igitur, ut integritati fidei, pro supremo Apostolatus munere, prospiciamus et fidelium securitati caveamus, volumus dc re universa fusiori sermone ad te scribere.

. Nom, de q·» mone»,d< 1114« p^biSo. * r<

Novarum igitur, quas diximus, opinionum id fere constituitur fundamentum : quo facilius qui dissident ad catholicam sapientiam traducantur, debere Ecclesiam ad adulti saeculi humanitatem aliquanto propius accedere, ac, veteri relaxata severitate, recens invectis populorum placitis ac rationibus indulgere. Id autem non dc vivendi solum disciplina, sed dc doctrinis etiam, quibus *jidei depositum* continetur, intelligendum esse multi arbitrantur. Opportunum enim esse contendunt, ad voluntates discordium alliciendas, si quaedam doctrinae capita, quasi levioris momenti, praetermittantur, aut molliantur ita, ut non euindem retineant sensum quem constanter tenuit Ecclesia. — Id porro, dilecte Filii Noster, quam improbando sit consilio excogitatum , haud longo sermone indiget; si modo doctrinae ratio atque origo repetatur, quam tradit Ecclesia. Ad rem Vaticana Synodus : < Neque enim < fidei doctrina, quam Deus revelavit, vclut < philosophicum inventum proposita est humanis ingeniis perficienda, sed tamquam divinum depositum Christi Sponsae tradita fideliter custodienda et infallibiliter declaranda... « Is sensus sacrorum dogmatum perpetuo est < retinendus, quem semel declaravit Sancta Ma« ter Ecclesia, nec unquam ab eo sensu altio< ris intelligentiae specie et nomine receden« dum (1) ».

Neque omnino vacare culpa censendum est silentium illud, quo catholicae doctrinae principia quaedam consulto praetereuntur ac vcluti oblivione obscurantur. — Veritatum namque omnium , quotquot Christiana disciplina complectitur, unus atque idem auctor est et magister *Unigenitus Filius, qui est in sinu Patris* (2). Easdem vero ad aetates quaslibet ac gentes accommodatas esse, perspicue ex verbis colligitur, quibus ipse Christus apostolos est alloquutus: *Euntes docete omnes gentes..... docentes eos servare omnia quaecumque mandavi vobis; et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem. saeculi* (3). Quapropter idem Vaticanum Concilium: < Fide divina, inquit, ct catholica ea « omnia credenda sunt quae in verbo Dei scri< pto vel tradito continentur, ct ab Ecclesia, < sive solemni iudicio sive ordinario et univer« sali magisterio, tamquam divinitas revelata « credenda proponuntur » (4). Absit igitur ut de tradita divinitus doctrina quidpiam quis detrahat vel consilio quovis praetereat; id enim

(1) Coast, dc Fid. cath. c. IV.
(2) Ioann. 1, 18.
(3) Matth. XXVIII, 19. 21.
(4) Const, de Fid. cath. c. V.

qui faxit, potius catholicos seiungere ab Ecclesin, quam qui dissident ad Ecclesiam transferre volet. Redeant, nil enim Nobis optatius, redeant universi , quicumquc ab ovili Christi vagantur longius; non alio tamen itinere, quam quod Christus ipse monstravit.

Disciplina autem vivendi quae catholicis hominibus datur, non eiusmodi est, quae, pro temporum ct locorum varietate, temperationem omnem reiiciat. — Habet profecto Ecclesia, inditum ab Auctore suo, clemens ingenium ct misericors; quam ob caussam, inde a sui exordio, id praestitit libens, quod Paulus Apostolus de se profitebatur: *Omnibus omnia factus sum, ut omnes facerem salvos* (i). — Aetatum vero praeteritarum omnium historia testis est, Sedem hanc Apostolicam, cui, non magisterium modo, sed supremum etiam regimen totius Ecclesiae tributum est, constanter quidem *in eodem dogmate, eodem sensu eademque sententia* (2) haesisse; at vivendi disciplinam ita semper moderari consuevisse, ut, divino incolumi iure, diversarum adeo gentium quas amplectitur, mores et rationes nunquam neglexerit. Id si postulet animorum salus, nunc etiam facturam quis dubitet? — Non hoc tamen privatorum hominum arbitrio definiendum qui fere specie recti decipiuntur; sed Ecclesiae iudicium esse oportet: in eoque acquiescere omnes necesse est, quicumquc Pii VI decessoris Nostri reprehensionem cavere malunt. Qui quidem propositionem lxxvii synodi Pistoriensis « Ecclesiae ac Spiritui Dei quo ipsa regi- < tur iniuriosam *edixit,* quatenus examini sub- < iiciat disciplinam ab Ecclesia constitutam et < probatam, quasi Ecclesia disciplinam consti- « tuere possit inutilem et onerosiorem quam « libertas Christiana patiatur ».

In causa tamen de qua loquimur , dilecte Fili Noster, plus affert periculi estque magis catholicae doctrinae disciplinaeque infestum consilium illud, quo rerum novarum sectatores arbitrantur, libertatem quamdam in Ecclesiam esse inducendam, ut, constricta quodammodo potestatis vi ac vigilantia, liceat fidelibus suo cuiusque ingenio actuosaeque virtuti largius aliquanto indulgerc. Hoc nimirum requiri affirmant ad libertatis eius exemplum, quae, recentius invecta, civilis fere communitatis ius modo ac fundamentum est. — De qua Nos fuse admodum loquuti sumus in iis Litteris, quas de civitatum constitutione ad Episcopos dedimus universos; ubi etiam ostendimus, quid inter Ecclesiam, quae iure divino est, intersit ccterasque consociationes omnes, quae libera hominum voluntate vigent. — Praestat igitur quamdam potius notare opinionem, quae quasi argumentum affertur ad hanc catholicis libertatem suadendam. Aiunt enim, de Romani Pontificis infallibili magisterio, post solemne iudicium de ipso latum in Vaticana Synodo, nihil iam oportere esse sollicitos ; quam ob rem, eo iam in tuto collocatu, posse nunc ampliorem cuivis ad cogitandum atque agendum patere campum. — Praeposterum sane arguendi genus: si quid enim ex magisterio Ecclesiae infallibili suadet ratio, hoc certe est, ut ab eo nc quis velit discedere, imo omnes eidem se penitus imbuendos ac moderandos dent, quo facilius α privato quovis errore serventur immunes. Accedit, ut ii, qui sic arguunt, a providentis Dei sapientia discedant admodum ; quae, quum Sedis Apostolicae auctoritatem et magisterium affirmata solemniore iudicio voluit, idcirco voluit maxime, ut pericula praesentium temporum animis catholicorum efficacius caveret. Licentia quae passim cum libertate confunditur; quidvis loquendi obloquendique libido; facultas denique quidlibet sentiendi litterarumque formis exprimendi, tenebras tam alte mentibus obfuderunt, ut maior nunc quam ante sit magisterii usus et necessitas, ne a conscientia quis officioque abstrahatur. — Abe^t profecto a Nobis ut quaecumque horum temporum ingenium parit, omnia repudiemus; quin potius quidquid indagando veri aut enitendo boni attingitur, ad patrimonium doctrinae augendum publicaeque prosperitatis fines proferendos, libentibus sane Nobis, accedit. Id tamen omne, ne solidae utilitatis sit expers, esse ac vigere nequaquam debet, Ecclesiae auctoritate sapientiaque posthabita.

Sequitur ut ad ea veniamus quae ex his, quas attigimus, opinionibus consectaria veluti proferuntur ; in quibus si mens, ut credimus, non mala, at certe res carere suspicione minime videbuntur. — Principio enim externum magisterium omne ab iis, qui Christianae perfectioni adipiscendae studere velint, tamquam superfluum, immo etiam minus utile, reiicitur: ampliora, aiunt, atque uberiora nunc quam elapsis temporibus, in animos fidelium Spiritus Sanctus influit charismata, eosque, medio, nemine, docet arcano quodam instinctu atque agit. — Non levis profecto temeritajs est velle modum metiri, quo Deus cum hominibus communicet; id enim unice ex eius voluntate pendet, estque ipse munerum suorum liberrimus dispensator. *Spiritus ubi vult spirat* (3). *Unicuique autem nostrum data est gratia secundum mensuram donationis Christi* (4). — Ecquis autem repetens Apostolorum historiam, exordientis Ecclesiae fidem, fortissimorum martyrum certamina et caedes, veteres denique plerasque aetates sanctissimorum hominum foecundissimas, audeat priora tempora praesenti-

(1) I. Cor. IX, 22.
(2) Cone. Vat. ibid. c. IV.
O) Ioann. III, 8.
(4) Eph. IV, 7.

bus componere eaque affirmare minore Spiritus Sancti effusione donata? Sed, hi> omissis, Spiritum Sanctum secreto illapsu in animis tuitorum agere cosque admonitionibus et impulsionibus excitare, nullus est qui ambigat; id ni foret, externum quodvis praesidium et magisterium inane esset. < Si quis..... salutari, id est cvangelicac praedicationi consentire posse confirmat, t.bsque illuminatione Spiritus Sancti, qui dat omnibus suavitatem in consentiendo et credendo veritati, haeretico fallitur ƥiiitu › (1). Verum, quod etiam experiendo novimus, hae Sancti Spiritus admonitiones et impuLionos plerumque , non sine quodam externi magisterii adiumento ac veluti comparatione, persentiuntur. < Ipse , ad rem < Augustinus, in bonis arboribus cooperatur fru- < ctum, qui et forinsecus rigat atque excolit < per quemlibet ministrum, ct per sc dat in- « trinsecus incrementum » (2). Scilicet ad communem legem id pertinet, qua Deus providentissimus, uti homines plerumque fere per hoƒmine salvandos decrevit, ita illos, quos ad praestantiorem sanctimoniae gradum advocat, per homines eo perducendos constituit , < ut < nimirum, quemadmodum Chrysostomus ait, « per homines a Deo discamus » (3). Praeclarum eius rei exemplum, ipso Ecclesiae exordio, positum habemus: quamvis enim Saulus, *spirans minarum et caedis* (4), Christi ipsius vocem audivisset ab coque quaesivisset : *Domine, quid me vis facere;* Damascum tamen ad Ananiam missus est: *Ingredere civitatem, et ibi dicetur tibi quid te oporteat facere.* Accedit praeterea, quod qui perfectiora sectantur, hoc ipso quod ineunt intentatam plerisque viam, sunt magis errori obnoxii, idcoque magis quam ceteri doctore ac duce indigent. — Atque haec agendi ratio iugiter in Ecclesia obtinuit ; hanc ad unum omnes doctrinam professi sunt, quotquot, decursu saeculorum , sapientia ac sanctitate floruerunt ; quam qui respuant, temere profecto ac periculose respuent.

Rem tamen bene penitus consideranti, sublato etiam externo quovis moderatore, vix apparet in novatorum sententia quorsum pertinere debeat uberior ille Spiritus Sancti influxus, quem adeo extollunt. — Profecto maxime in excolendis virtutibus Spiritus Sancti praesidio opus est omnino: verum qui nova sectari adamant, naturales virtutes praeter modum efferunt, quasi hae praesentis aetatis moribus ac necessitatibus respondeant aptius, iisque exornari praestet, quod hominem paratiorem ad agendum ac strenuiorem faciant. — Difficile quidem intellectu est, cos, qui christiana sapientia imbuantur, posse naturales virtutes supcrnaturalibus anteferre , maioremque illis efficacitatem ac fecunditatem tribuere. Ergonc natura, accedente gratia, infirmior erit, quam si suis ipsa viribus permittatur? Num vero homines sanctissimi, quos Ecclesia observat palamque colit, imbecillos sc atque ineptos in naturae ordine probavere quod christianis virtutibus cxcellucrunt ? Atqui, etsi naturalium virtutum praeclaros quandoque actus mirari licet, quotus tamen quisque esc inter homines qui naturalium virtutum habitu reapse polleat ? Quis enim est, qui animi perturbationibus, iisque vehementibus non incitetur? Quibus constanter superandis, sicut etiam universae legi in ipso naturae ordine servandae, divino quodam subsidio iuvari hominem necesse esc. Singulares vero actus, quos supra innuimus, saepe, si intimius perspiciantur, speciem potius virtutis quam veritatem prae sc ferunt. — Sed demus tamen esse: si *currere in vacuum* quis nolit aeternamque oblivisci beatitatem, cui nos benigne destinat Deus, ecquid naturales virtutes habent utilitatis, nisi divinae gratiae munus ac robur accedat? Apte quidem Augustinus: < Magnae vires et cursus celerrimus, < sed praeter viam > (5). Sicut enim praesidio gratiae natura hominum, quae, ob communem noxam, in vitium ac dedecus prolapsa erat, erigitur novaque nobilitate evehitur ac roboratur; ita etiam virtutes, quae non solis naturae viribus, sed eiusdem ope gratiae exercentur, ct fecundae fiunt beatitatis perpetuo mansurae et solidiores ac firmiores existunt.

Cum hac dc naturalibus virtutibus sententia, alia cohaeret admodum, qua Christianae virtutes universae in duo quasi genera dispertiuntur, in *passivas,* ut aiunt, atque *activas;* addunt- que, illas in elapsis aetatibus convenisse melius, has cum praesenti magis congruere. — Dc qua quidem divisione virtutum quid sentiendum sit, res est in medio posita ; virtus enim, quae vere *passiva* sit, ncc est ncc esse potest. < Virtus, sic sanctus Thomas, nominat < quamdam potentiae perfectionem : finis au- < tem potentiae actus est; ct nihil est aliud « actus virtutis, quam bonus usus liberi arbi- < trii (6) › ; adiuvante utique Dei gratia , si virtutis actus supcrnaturalis sit. — Christianas autem virtutes, alias temporibus aliis accommodatas esse, is solum velit, qui Apostoli verba non meminerit: Quoi *praescivit, hos et praedestinavit conformes Jieri imaginis Filii sui* (7). Magister et exemplar sanctitatis omnis Christus est ; ad cuius regulam aptari omnes necesse est, quotquot avent beatorum sedibus inseri.

(1) Cone. Ariusie. II, cm. 7.
(2| De Grat. Christ, c. 19.
(j) Hom. ! in Inscr. alur.
(4) Act. Ap. c. IX.
(5) In Ps. XXXI, 4.
(6) I. II. a. I.
(7) Rom. VIII. 29.

Iamvero, haud mutatur Christus progredientibus saeculis, sed *idem heri et hodie ct in saecula* (1). Ad omnium igitur aetatum homines pertinet illud: *Discite a me quia mitis sumet humilis corde* (2), nulloque non tempore Christus se nobis exhibet *factum obedientem usque ad mortem* (3); valetque quavis aetate Apostoli sententia: *Qui sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitiis et concupiscentis suis* (4). — Quas utinam virtutes multo nunc plures sic colerent, ut homines sanctissimi praeteritorum temporum ! Qui demissione animi, obedientia, abstinentia, *potentes* fuerunt *opere ct sermone,* emolumento maximo nedum religiosae rei sed publicae nc civilis.

Ex quo virtutum cvangclicarum veluti contemptu, quae perperam *passivae* appellantur, pronum erat sequi, ut religiosae etiam vitae despectus sensim per animos pervaderet. Atque id novarum opinionum fautoribus commune esse, coniicimus ex eorum sententiis quibusdam circa vota quae Ordines religiosi nuncupant. Aiunt enim illa ab ingenio aetatis nostrae dissidere plurimum, utpote quae humanae libertatis fines coerceant ; esseque ad infirmos animos magis quam ad fortes apta; nec admodum valere ad Christianam perfectionem humanaeque consociationis bonum, quin potius utrique rei obstare atque officere. — Verum haec quam falso dicantur, ex usu doctrinaque Ecclesiae facile patet, cui religiosum vivendi genus maxime semper probatum est. Nec sane immerito : nam qui, a Deo vocati, illud sponte sua amplectantur, non contenti communibus praeceptorum officiis, in cvangclica euntes consilia, Christo sc milites strenuos paratosque ostendunt. Hocne debilium esse animorum putabimus ? aut ad perfectionem vitae modum inutile aut noxium? Qui ita sc votorum religione obstringunt, adeo sunt a libertatis iactura remoti, ut multo pleniore ac nobiliore fruantur, ea nempe *qua Christus nos liberavit* (5).

Quod autem addunt, religiosam vivendi rationem aut non omnino aut parum Ecclesiae iuvandaê esse, praelcrquamquod religiosis Ordinibus invidiosum est, nemo unus certe sentiet, qui Ecclesiae annales evolverit. Iptac vestrae foederatae civitates num non ab alumnis religiosarum familiarum fidei pariter atque humanitatis initia habuerunt? quorum uni nuper, quod plane vobis laudi fuit, statuam publice ponendam decrevistis. — Nunc vero, hoc ipso tempore, quam alacrem, quam frugiferam catholicae rei religiosi coetus, ubicumque ii sunt, navant operam ! Quum pergunt mulli novas oras Evangelio imbuere et humanitatis fines propagare; idque per summam animi contentionem summaque pericula ! Ex ipsis, haud minus quam e clero cetero , plebs Christiana verbi Dei praecones conscientiaeque moderatores, iuventus institutores habet, Ecclesia denique omnis sanctitatis exempla. — Nec discrimen est laudis inter eos qui actuosum vitae genus sequuntur, atque illos, qui, recessu delectati, orando afflictandoque corpori vacant. Quam hi etiam praeclare de hominum societate meruerint, mereant, ii norunt profecto qui, quid ad placandum conciliandumque Numen possit *deprecatio iusti assidua* (6) , minime ignorant , ea maxime quae cum afflictatione corporis coniuncta est.

Si qui igitur hoc magis adamant, nullo votorum vinculo, in coetum unum coalescere, quod malint, faxint ; nec novum id in Ecclesia nec improbabile institutum. Caveant tamen ne illud prae religiosis Ordinibus extollant; quin potius, cum modo ad fruendum voluptatibus proclivius, quam ante, sit hominum genus, longe pluris ii sunt habendi, qui, *relictis omnibus sequuti sunt Christum,*

Dc vu ct ratioue diuidente hoc

Postremo, ne nimis moremur, via quoque et ratio, qua catholici adhuc sunt usi ad dissidentes revocandos, deserenda edicitur aliaque in ppstcrum adhibenda. — Qua in re hoc sufficit advertisse , non prudenter, dilecte Fili Noster, id negligi quod diu experiendo antiquitas comprobavit, apostolicis etiam documentis erudita. — Ex Dei verbo habemus (7), omnium officium esse proximorum saluti iuvandae operam dare, ordine graduque quem quisque obtinet. Fideles quidem hoc sibi a Deo assignatum munus utillime exequentur morum integritate, Christianae caritatis operibus, instante ad Deum ipsum assiduaque prece. At qui e clero sunt idipsum praestent oportet sapienti Evangelii praedicatione, sacrorum gravitate et splendore, praecipue autem eam in se formam doctrinae exprimentes, quam Tito ac Timotheo Apostolus tradidit. — Quod si, e diversis rationibus verbi Dei eloquendi , ca quandoque praeferenda videatur, qua ad dissidentes non in templis dicant, sed privato quovis honesto loco, nec ut qui disputent, sed ut qui amice colloquantur; res quidem reprehensione caret: modo tamen ad id muneris auctoritate Episcoporum ii destinentur, qui stientiam integritatemque suam antea ipsis probaverint. — Nam plurimos apud vos arbitramur esse, qui ignoratione magis quam voluntate a catholicis dissident: quos ad unum Christi ovile facilius forte adducet qui veritatem illis proponat amico quodam familiarique sermone.

(r) Hcbr. XIII, 8.
(2) Matth. XI, 29.
(3) Philip. II, 8.
(4) Gaht. V, 24.
(5) Gaht. IV, }I.
(6) Iac. V, 16.
(7) Eccli. XVI, 4

CoacJwdo *et* iJhortitio.

Ex bis igitur, quae huc usque disseruimus patet, dilecte Fili Noster, non posse Nobis opiniones illas probari, quarum summam *Americanism!* nomine nonnulli indicant. — Quo si quidem nomine peculiaria animi ornamenta, quae, sicut alia nationes alias, Amcricac populos decorant, significare velint; item si statum veatrarum civitatum, si leges moresque quibus utimini, non est profecto cur ipsum reiiciendum censeamus. At si illud usurpandum ideo est, ut doctrinae superius allatae, non indicentur modo, immo vero etiam conhonestentur; quodnam est dubium, quin Venerabiles Fratres Nostri Episcopi Americae, ante ceteros, repudiaturi ac damnaturi sint utpote ipsis lotique eorum genti quam maxime iniuriosum? Suspicionem enim id iniicit esse apud vos, qui Ecclesiam in America aliam effinget et velint, quam quae in universis regionibus est. — Una, unitate doctrinae sicut unitate regiminis, caquc catholica est Ecclesia: cuius quoniam Deus in Cathedra Beati Petri centrum ac fundamentum esse statuit, iure Romana dicitur: *ubi* enim *Petrus, ibi Ecclesia* (1). Quam ob rem quicumque catholico nomine censeri vult, is verba Hieronymi ad Damasum Pontificem usurpare cx ventate debet: « Ego nullum primum, nisi Christum, « sequens, bcatitudini tuae, idest 'Cathedrae « Petri communione consocior: super illam « petram aedificatam Ecclesiam scio; quicumquc « tecum non colligit, spargit ».

Haec, dilecte Fili Noster, quae, singularibus litteris, officio muneris ad te damus, ceteris etiam foederatarum civitatum Episcopis communicanda curabimus; caritatem iterum testantes, qua gentem vestram universam complectimur; quae sicut elapsis temporibus multa pro religione gessit, maiora etiam in posterum, Deo feliciter opitulante, praestituram portendit. — Tibi autem ct fidelibus Americae omnibus Apostolicam benedictionem, divinorum subsidiorum auspicem, amantissime impertimus.

2036

tk Orstorib »«-«'publia·.

Decr. S. R. C. 2? *[an. 1899.* — A Sacra Rituum Congregatione saepe postulatum est quacnam oratoria ceu semipublica habenda sint. Constat porro oratoria publica ea esse, quae auctoritate Ordinarii ad publicum Dci cultum perpetuo dedicata, benedicta vel etiam solemnitcr consecrata ianuam habent in via, vel liberum a publica via fidelibus universim pandunt ingressum. Privata e contra stricto sensu dicuntur oratoria, quae in privatis aedibus in commodum alicuius personae vel familiae cx induito Sanctae Sedis erecta sunt. Quae medium inter haec duo locum tenent, ut nomen ipsum indicat, oratoria semipublica sunt et vocantur.

Ut autem quaelibet ambiguitas circa haec oratoria amoveatur, Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII cx Sacrorum Rituum Congregationis consulto, statuit et declaravit: oratoria semipublica ca esse, quae etsi in loco quodammodo privato, vel non absolute publico auctoritatcOrdinarii erecta sunt; commodo tamen non fidelium omnium nec privatae tantum personae aut familiae, sed alicuius communitatis vel personarum coetus inserviunt. In his sicut auctoritate Ordinarii sacrosanctum Missae sacrificium offerri potest, ita omnes qui eidem intersunt, praecepto audiendi Sacrum satisfacere valent. Huius generis oratoria sunt quae pertinent ad Seminaria et collegia ecclesiastica; ad pia Instituta ct Societates votorum simplicium, aliasque Communitates sub regula sivc statutis saltem ab Ordinario approbatis; ad Domus spiritualibus exercitiis addictas; ad convictus et hospitia iuventuti litteris, scientiis aut artibus instituendae destinata; ad nosocomia, orphanotrophia, nec non ad arces ct carceres; atque similia oratoria, in quibus ex instituto aliquis christifidelium coctus convenire solet ad audiendam Missam. Quibus adiungi debent cappellae, in coemeterio rite erectae, dummodo in Missae celebratione non iis tantum ad quos pertinet, sed aliis etiam fidelibus aditus pateat.

Voluit autem Sanctitas Sua sarta et tecta iura ac privilegia oratoriorum, quibus fruuntur Efti S. R. E. Cardinales, Rrîii Sacrorum .Antistites atque Ordines Congrcgationcsquc Regulares. Ac praeterea confirmare dignata est decretum in una Nivcrncn. dici 8 Martii 1879 *(V. n, r>rn).*

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

2037

Regularet »«·culonzitl cedeastica beneficii habere non potiunt.

S. C. Discipl. Reg. jr *[an. 1899.* — *1.* An Religiosi perpetuo sacculari/.ati simplici rescripto sacculurizationis perpetuae, auctoritatem habeant accipiendi, ac retinendi Beneficia ecclesiastica, sive residentialia, vel etiam cum animarum cura sine Apostolicae Sedis habilitatione.

2. An institutiones parochorum, et canonicorum, cx Religiosis tantum saecularizatis perpetuo, neque ad Beneficia habilitatis, sint invalidae, quamvis bona fide peractae.

3. An demum valeant ipsi in possessione Beneficiorum manere vcluti legitimi possessores.

Ad 1. Negative.

(I) S. Ambr in Ps XI, $7.

Ad 2. investituras, de quibus in casu, esse nullas in radice.

Ad 3. Negative, et recurrant ad S. Scdcrn pro sanatione, revalidatione, habilitatione, et facultate.

038

circa rctiitu. d<<jnN- 101 «tditori·

S. Poenitentiaria Ap. 7 *Febr. 1899.* — csPonc che anni addietro riccve in prestito lire cento trente da un certo individuo, che poi mort, senza aver riscosso detta somma. N. pensô compierc il suo doverc facendo celebrare Messe ed altre pie opère in suffragio del defunto creditore, impiegandovi piu della somma ricevuta.

Due confessori approvarono questa maniera di far la restituzione, ma un terzo ha detto che la si deve fare ai fratelli del defunto creditore, come credi necessarii di esso. N. è disposto ad eseguire quest'ultimo consiglio o dovere di giustizia, se lo fosse; ma avendo operato in buona fede, cd essendogli molestissimo cercarc gli credi del creditore, sebbene dimorino nella stessa citU dell' csponente, e di far saperc ad altri il fatto, prega umilmente V. S. di degnarsi a voler ratificare come valida la restituzione suddetta, cd a dichiararlo libero da ogni obbligo di giustizia nel présenté caso.

Sacra Poenitcntiaria circa praemissa respondet: Cum agatur dc iure tertii, condonationi locum non esse, ct summam de qua in precibus restituendam esse heredibus defuncti.

2039

Cire.· fructu» beneficii ſ — chulia a rc »0 Meculartiato percipiendo·.

S. C. superDiscipl. Reg. *21 Febr. 1899.* — Utrum parochus N. perpetuo saecularizatus ct legitime in curam animarum institutus, posset facere suos fructus Beneficii parochialis; ct in quamnam rationem.

R. Affirmative ad iam. partem; – Ad 2im. Pro sui congrua sustentatione tantum.

2040

De Ji«pcn»atione ꝑroioomi in «ccundo aequali cotuangui nItati· Rtaducon ⁑tituli si eorum •vut et avia In eodemcradu m>trimonium con- 'r’’rnn'

S. C. S. Off. 22 *Febr. 1899.* – 1. Quando duo sponsi constituuntur in secundo aequali consanguinitatis gradu, ct eorum avus ct avia ipsi in secundo consanguinitatis gradu matrimonium contraxerant, ita ut devinciantur etiam quarto gradu consanguinitatis, utrum necessario petenda ct obtinenda sit dispensatio super triplici impedimento, nempe in secundo ct in duplici quarto, an valida sit dispensatio forsan petita ct obtenta super duplici tantum impedimento, nempe secundi aequalis ct quarti item aequalis? — Et quatenus negative ad secundam partem:

2. Quid agendum quoad matrimonia in dioecesi N. cum simili dispensatione contracta, nempe super duplici tantum impedimento in secundo et quarto?

3. Dum duo fratres duas sorores duxerunt, num eorum sobolcs devinciatur duplici vel quadruplici vinculo consanguinitatis in secundo aequali?— Et quatenus quadruplici:

Qnotupki ωη- languinluth impedimentum idler ħato ex matrimonii· duorum fratrum cum duabua ▮ororiboa.

4. Num invalida sint matrimonia inter huiusmodi contracta cum dispensatione super duplici tantum consanguinitatis impedimento in secundo aequali? — Et quatenus invalida:

5. Quid faciendum quoad matrimonia in hac dioecesi sic contracta'

R. Ad i. Quoad primam partem, affirmative ut in fer. IV, die 11 Martii 1896 in Cenomanen. *(V. n. 1920).* — Quoad secundam partem pariter affirmative; dummodo exponatur casus uti est, non obstante errore materiali in computatione impedimentorum.

Ad 2. Provisum in praecedenti.

Ad 3. Devinciri duplici lanium consanguinitatis impedimento in secundo gradu aequali.

Ad 4. et 5. Provisum in praecedenti. — SStTius adprobavit.

2O4I

Cu»» «£». moeii contracti cum dbMriuda *ignorato.*

S. C. S. OfT. *8 Martii t8qg.* — Atnali» protestante non battezzaca sposô Giovanni protestante battezzato: durante il matrimonio, Amalia fu battezzata nel protestantesimo e visse col marito per qualche tempo. In seguito Amalia conobbe che Giovanni aveva rapport! illeciti con una donna; perciô lo abbandonô, e dopo qualche tempo ottenne dal tribunale civile il divorzio *ex capite adulterii* da parte del marito. Ora Amalia domanda il permesso di contrarre seconde nozze con un cattolico. Si noti che i protestant! non conoscono che il matrimonio tra battezzato e non battezzato sia nullo. Ciô posto Γ Arcivcscovo N. chiede:

Stante Γ ignoranza della nullité del matrimonio e.v *capite disparitatis cultus,* la vita maritale di Amalia con Giovanni rivalidô il matrimonio dopo il battesimo di Amalia?

R. Praevio iuramento ab Amalia in Curia N. praestando, quo declaret matrimonium contractum cum loanne post baptismum ipsius Amaliae, ab iisdem, scientibus illius nullitatem, rutilicatum non fuisse in loco ubi matrimonia clandestina vcl mixta valida habentur, et dummodo R. P. D. Archicpiscopus moraliter certus sit de assemi ignorantia sponsorum circa impedimentum disparitatis cultus, detur mulieri documentum libertatis ex capite ipsius disparitatis cultus. — SStîius adprobavit.

2042

De di»pcn»«· none pro mo· nbundi· qui matrimonium cum impedimento mixtae ſeligioni contraxerunt.

S. C. S. Off. /2 *Apr. 1899.* — Episcopus N. espone che nella sua diocesi insieme ai cattolici trovasi frammisto grande numero di eretici, il cui battesimo dà molio a dubitare della validité. Chiede perciô, per coloro che trovansi

in articolo di morte cd in concubinato con tali eretici..... la facoltft (delcgabile anche ai parrochi) di dispensare dagl'impedimenti di religione mista u di disparili di culto sc csistono, quando ameoduc i contuenti, o almeno la parte cattolica promette di allevare la prole nclla religione cattolica o almeno la nascitura, quando la nata oltrcpassi i sette anni.

R. Quoad dispensationem super impedimento disparitatis cultus, cum agatur de impedimento dirimente, provisum per Decretum 20 Februarii 1888. Quoad dispensationem super impedimento mixtae religionis, pro casibus in quibus omnes dentur cautiones, et Episcopus moraliter certus sit easdem impletum iri, supplicandum SStîio pro facultate dispensandi ad triennium. Pro casibus vero, in quibus vel praehabito actu mere civili, vel contractu coram ministro haeretico, vel utroque simul, non omnes praestantur cautiones, vel Episcopus moraliter certus non sit easdem impletum iri, supplicandum pariter SSfto pro facultate sanandi in radice matrimonia itidem ad triennium, conscito in huiusmodi casibus de perseverantia consensus utriusque partis , facta ab Episcopo singulis vicibus expressa S. Sedis delegationis mentione, praevia absolutione a censuris, si opus sit, et monito morituro dc gravissimo patrato scelere, eoque certiorato, ob talem dispensationis gratiam ab ipso acceptatam, matrimonium validum ac legitimum ct prolem susceptam utriusque sexus legitimam habendam esse, cuius in religione catholica educationem, nec non prolis pariter utriusque sexus forsan suscipiendae, una cum viri ad catholicam fidem conversione si moriens convaluerit, pro viribus curare, gravissima ac continua obligatione tenebitur, descripto tandem in Regestis matrimonio, simulque adservato in Curia documento huiusmodi concessionis, communicationis, acceptationis, absolutionis ct declarationis morituri, servatis de cetero decretis. Contrariis quibuscumque non obstantibus. – SStfius adprobavit, ct petitas facultates benigne concessit.

2043

Orca uiutn ph· pMIbri Bi C'· Meli po·! pttamum «dul- uu tacu «it.

S. Congr. S. Officii *tg April. iSgg.* — Aemilius van Hcnexthovcn, Superior missionis Kwangcnsis in Africa Societatis lesu Patribus demandatae, ad S. V. pedes provolutus humiliter exponit quae sequuntur :

Non semel S. Sedes declaravit adulterium et alia delicta ante baptismum commissa, ita per baptismum condonari, ut pars infidelis, quae ideo declinaret cohabitationem, permitteret alteri parti baptizatac usum privilegii Pauhni. Quid autem si post baptismum adulterium vel delictum fuerit iteratum, ita tamen, ut moraliter constet, quia v. g. iam magnis spatiis separati erant coniuges, haec facta posteriora nullatenus causam esse discessus partis infidelis, quae nec dc baptismo, nec dc moribus post baptismum inductis sollicita aeque etiam secuta emendatione detrcctassct cohabitationem. *Hinc* duo dubia:

r. An delicta quae post baptismum sunt commissa, sed nullatenus attenduntur a parte infideli, vel etiam quandoque penitus ignorantur, obstent quominus pars baptizata uti possit privilegio Apostoli.

2. An illo casu licitus sit usus facultatis Apostolicae, vi cuius in dicta missione dispensari potest a faciendis interpellationibus requisitis.

R. Dentur oratori decretum S. Officii 1 Augusti 1759 *(V. n. 421) t* ct instructio S. C. de Prop. Fide 16 Ianuarii 1797 *(V. n. 634)]* ct ad mentem: Mens est ut in dubiis, indicium sil in fidei favorem.

2044

An ponit »4 alias transire ho pliât vir ad bdcQ čonvenu niios uxor infiddt», qoac tamen baptliari desident, ad cum redire non vult.

S. C. S. Officii *26 Apr. 189g.* — Vir aliquis, cum nondum baptizatus erat, iunctus est matrimonio cum muliere et ipsa gentili. Postea vir baptizatus est. At propter rixas continuas dereliquerunt cohabitationem. Vir Christianus asserit se numquam mulierem hanc voluisse sibi sumere in voluntate uxorem. Haec adhuc gentilis, at baptizari desiderans, ad virum rcdire non vult. An licet in his adiunctis, dum mulier baptizata nondum est, viro nubere aliam?

R. Curet Superior Missionis totis viribus, ut compositis iurgiis ac dissensionibus , coniuges iterum uniantur ct pars infidelis con·vertatur. Si autem ipsa renuat culpa viri conveni, hunc adigat, etiam, si opus sit, per poenas canonicas, ad satisfaciendum parti laesae. Si vero vir conversus nullum ei dederit iustum ac rationabile motivum discedendi, aut parti laesae iam satisfecerit, ac in periculo versetur damnationis aeternae, tunc hic, post formalem interpellationem, poterit ad alia vota transire; ct ad mentem. — Mens est ut in dubio indicium sit in favorem fidei. — SStTius adprobavit.

2045

Circa facultates *hûHtuahilCT* Ordinariis a Sancta Sede conccsui quae successoribus transeunt.

S. C. S. Officii 7 *Maii i8gg* – Decreto S. R. et U. Inquisitionis die 24 Novembris 1897 sta' tuitur < facultates omnes speciales *habitualiter* < a Sancta Sede Episcopis aliorumque locorum « Ordinariis concessas, non suspendi vel desi- < nere ob eorum mortem vel a munere cessa- « tionem, sed ad successores Ordinarios trans- < ire ad formam et in terminis decreti α Su- < prema hac Congregatione editi dic 20 Fe- « bruarii 1888 quoad dispensationes matrimo- « nialcs ». *Quaeritur:*

1. Utrum sub illis verbis *facultates omnes speciales* kabitualitbr *a Sancta Sede Episcopis aliorumque locorum Ordinariis concessas* comprehendantur facultates omnes speciales a Sancta Sede Ordinariis concessae, quibus utuntur quoties voluerint, licet ad praefinitum tempus ; cuiusmodi sunt facultates *dc Poenitentiaria* dictae, reductionis Missarum, etc.

2. Utrum facultas bzncdicendi ct delegandi ad sacra paramenta benedicenda, quae Episcopis fuerit concessa, transeat etiam ob eorum mortem vel a munere cessationem ad successorem Vicarium Capitularem, quamvis Episcopali dignitate non insignitum.

3. Utrum sub iisdem verbis *facultates omnes speciales* habitualifkr *a Sancta Sede Episcopis... concessas* comprehendantur etiam facultates, quibus dumtaxat uti valent pro determinato casuum numero, ut sunt facultates dispensandi a sacrae Ordinationis titulo, pro definito ordinandorum numero.

4. Et quatenus ad aliquid horum negative, quacnam sit interpretatio illius adverbii habiTUALtTBR.

R. Ad 1. 2. 3. Affirmative.

Ad 4. Provisum in praecedentibus. – SSmus adprobavit.

2046

An,vi decreti 30 Ecbr. tiftW, Ordinarii di»pcn»«rc queant auper impedimenti» *ftc.* aegroto» actualiter io concubmatu non viventes.

S. C. S. Off. *3 Maii iSgg* — Vicarius Capitularis dioecesis N. quae sequuntur exponit.

Decreto S. R. et U. Inquisitionis dici 20 Februarii 1888, S. V. benigne annuit pro gratia, qua locorum Ordinarii dispensare valeant sive per se, sive per ecclesiasticam personam sibi benevisam, super impedimentis publicis matrimonium dirimentibus, cum iis qui m gravissimo mortis periculo constituti, et quando non suppetit tempus recurrendi ad Sanctam Sedem, iuxta leges civiles sunt coniuncti, aut alias in concubinatu vivunt, ut morituri in tanta temporis angustia in faciem Ecclesiae rite copular» ct propriae conscientiae consulere valeant.

Nunc vero in hac civitate N. nonnulli concubinarie viventes prolem genuerunt, ct postea relicto contubernio, iam iam graviter aegrotantes, cum eadem persona, cum qua in concubinatu vixerunt, ad prolem legitimandam, vel mulieris famam aut damnum reparandum, vel ad scandalum tollendum, vel ad propriae conscientiae consulendum, matrimonium contrahere desiderunt. *Quaeritur :*

1. Utrum sub citato decreto S. R. et U. Inquisitionis dici 20 Februarii 1888 etiam comprehendi valeant aegroti in mortis periculo constituti, qui actualiter non vivunt in concubinatu, sed tamen in eo vixerunt, prolemque genuerunt quam legitimare oportet?

2. Utrum comprehendi etiam valeant aegroti, qui actualiter non vivunt, sed tamen vixerunt in nefario concubinatu, quin prolem genuerint, vel genita iam obierit ?

R. Detur decretum fer. IV, diei 17 Septembris 1890 latum super dubio proposito ad Archicp. Compostellan.

Porro huiusmodi dubium ita sc habebat : < Utrum vi decretorum diei 20 Februarii 1888 « et 1 Martii 1889 valeant Ordinarii per se vel < per parochos dispensare super impedimentis.. < in articulo mortis constitutos, licet matrimo- < nium *civile* quod vocant non celebraverint, < nec vivant in concubinatu ? — Ertii PP. < respondendum mandarunt: *Negative* ».

2047

Circa manuum impositionem in Ordinitiooc preibytcralt haud rite faciam

S. C. S. Officii 5 *Maii 1X99.* — Episcopus N. exponit quod sequitur : In Ordinatione cuiusdam presbyteri , mensibus abhinc circiter quatuor, j>er inadvertentiam praetermisit utramque manum super caput ordinandi imponere et manum dexteram extensam teneri dum legeret exhortationem *Oremus fratres charissimi;* quae omnia postea supplevit, quod et fecerunt presbyteri adstantes , una cum repetitione exhortationis. Nunc vero dubitat utrum haec fecerit ante Orationem *Exaudi nos* ct Praefationem peractas : affirmat autem presbyter adsistens, licet cum quadam dubitatione, oratorem, dicto *Flectamus genua* et ante oratio*nem Exaudi nos* haec omnia fecisse.

Eapropter Ep. orator pro conscientiae suae tranquillitate humillime petit utrum posset quiescere, et quatenus negative quid sit facicndem.

R. Dummodo in casu proposito repetitio formae, et manuum duplex impositio facta fuerit ante instrumentorum traditionem , acquiescat.

204

S. R. C. P ATifi nfyp. — An Episcopus dioecesanus gaudeat iurc cedendi thronum suum ten thronum, alteri Episcopo cum Rrîiorum Canonicorum adsistentia sibi debita.

R. Affirmative dummodo Episcopus invitatus non sit ipsius dioccesani Coadiutor, aut auxiliaris, aut Vicarius generalis, aut etiam dignitas scu canonicus in illius ecclesiis. Sicut autem Cardinales Episcopi suburbicarii, aliique Titulares ecclesiarum Urbis purpuratis tantum Patribus thronum cedere possunt ; ita Praesules Cardinales aliarum dioecesium decet ut suum thronum nonnisi aliis eadem cardinalitia dignitate ornatis cedant. — SSrtius adprobavit.

2049

Decr. S. R. C. 9 *Maii i8q$* – An pro pau- 0« cx<· pere defuncto cuius familia impar est solvendo p^pa'ipcSaî expensas Missae exequialis cum cantu, haec

Missa legi possit sub iisdem clausulis et ĉon ditionibus quibus praefata Missa cum cantu ĉon ceditur.

R. Affirmative ; seu permitti posse, in casu, Missam exequialem lectam, loco Missae cum cantu ; dummodo in Dominicis aliisque festis de praecepto non ominatur Missa Officio dici currentis respondens. — SStfius rescriptum Sacrae Congr. ratum habuit ct confirmavit.

»050

☛ 'Î./,r 'i'à'r •a obt.o^dum nan/Âpouêïia

Litt. encyd. S. C. de P. F. *t lunii 1899.* — Accade frcquentcmente che dei Vescovi rivolgano domanda alla S. Congregazione di propaganda per ottenere il titolo di Missionary Apostolico *ad honorem* a favore di personaggi ecclesiastici delle rispettive loro diocesi. Ora il sottoscritto Scgretario della medesima S. Congregazione si reca a premura far présente alla S. V. Illrfta c Rffia richiedersi come condizionc pel suddetro titolo chc quegli, per cui si domanda, sia in modo speciale dedito alia prcdicazione evangelica. Qualora pertanto non consti di questo essenziale requisito, non puO concedersi la nomina implorata, qualunque sia per altro rispetto il merito c la dignitl dei sacerdoti per cui viene richicsto.

2051

R' Θ' ·5 *r^99·* — Cum Sacra

ccdtt it n ⁼xt rX" ben'eî?. ct»o-»e.

Rituum Congregatio competent nonnullos irrepsisse abusus circa Titularinm festa celcbranda, sicut in ecclesiis ita in oratoriis publicis, decreta hucusque evulgata in praesenti renovans ct confirmans, declarat:

1. In quibusvis ecclesiis publicisquc oratoriis , vel consecratis vel saltem solemniter benedictis, relativum Titularis festum quotannis esse recolendum sub ritu duplici primae classis cum octava.

2. Ecclesias autem omnes esse ab Episcopo, nisi consecratae eae fuerint, saltem benedicendas, quemadmodum etiam oratoria publica, >ub formula in Rituali Romano praescripta.

3. Hinc pro ecclesiis ct oratoriis publicis, ad effectum celebrandi Titularium festa , illas sacras aedes esse intelligendas, quae pro Missis celebrandis sacrisque aliis, etiam solemnioribus functionibus peragendis ab Ordinariis locorum destinatae, vel consecrantur vel solemniter benedicuntur, ut publico fidelium usui libere plus minusve deserviant.

4. Relativi Titularis festum a toto clero, *i extiterit, vel a sacerdote rectore ecclesiae aut publico oratorio addicto, per integrum Officium celebrabitur: secus, in defectu cuiusvis cleri, per solas Missas iuxta Rubricas.

5. In oratoriis autem quae existunt in aedibus episcopalibus , Seminariis , hospitalibus domibusque Regularium, relativum Titularis festum non celebrabitur, nisi in casu quo aliqua cx iis consecrata vel benedicta solemniter fuerint.

6. Denique Sacra Rituum Congregatio mandat, ut nullum cx oratoriis privatis consecretur, aut benedictione donetur solemni, quae in Rituali Romano legitur; sed ca tantum formula benedicatur, quae pro domo nova aut loco in eodem Rituali habetur.

2052

S. C. S. Officii 7 *[unii* rJpp. — Sacerdos Titius in regionem extraneam sc contulit ad confitendum peccatum Summo Pontifici reservatum. Porro confessori declaravit: i. nec opera ministerii sui nec substantiam facultatum sibi permittere iterum aggrediendi iter ad recipiendam responsionem S. Poenitcntiariae ; 2. nimis onerosum sibi fore ad alium confcssarium sc praesentare in propria regione, quod signanter voluit devitare iter adsumens.

Quoad («cdtalem coqUsm**horum abaolvendi m caUbut Summo PootiSd rcacrvali».**

Hisce expositis, Episcopus N. pro sua norma humiliter a Sanctitate Vestra petit utrum supradictus casus, etiamsi agatur de absolutione complicis, inter eos annumerari debeat praevisos in decreto S. Officii diei 9 Novembris 1898, et confessarius niti possit praclaudato decreto ad absolutionem impertiendam sine recursu ad S. Poenitent., nec ne.

R. Non comprehendi.

2053

S. R. C. *20 [unii i8nq.* — Romana — Grc· «·i̇i̇i°·

ı. utrum Episcopi, sive dioecesani sive titulares, crucem pectoralem detectam gestare possint ubicumque degant. pi») cruci» pè-

2. Utrum super sacris vestes camdem crucem, vel saltem illius flocculum , gestare valeant in sacris functionibus? ^bîrcîuV^ trac m Mit» pnva a

3. Utrum iidem Episcopi, dum lavant manus infra Missam privatam, tegere possint caput bireto, et mitram gestare in eadem Missa dum populo trinam benedictionem impertiunt.

4. Utrum sacrum Tabernaculum in interiori parte deauratum esse debeat, vel saltem albo serico contectum; et utrum sit benedicendum, priusquam Sacra Eucharistia in illo reondatur.

5. Pro clavibus, quae Ostiariis in eorum Ordinatione sunt tradendae, sufficit nc ut una tantum tradatur? dc davibu·. in di».

6. Permitti ne possunt in ecclesiis lumina cx oleo, quae mensae altaris imminent ct ardent etiam tempore Sacrificii? cire· lamina «oicoinaiud.

R. Ad ı. Affirmative.

Ad 2. Negative.

Ad 3. Negative in omnibus.

Ad 4. Affirmative ad utramque partem.

Ad 5. Servetur, in praxi, Pontificale Romanum.

Ad 6. **Ncgutive.**

2054

Quoad ťecitalionem *Nocturni* quam Epiuopua in Ordinatione imponit

S. R. C. 27 *Iunii 1899,* — i. Quid pro *Nocturno talis diei,* quem subdiaconibus ac diaconibus cx Pontificali Romano Episcopus Ordinans solet imponere, intelligi debeat.

2. Utrum Episcopus Ordinans ius habeat iniungendi alium α Nocturno diei quem Pontificale designat.

R. Ad 1. Pro *Nocturno talis diei* intelligendus est Nocturnus feriatis, vel primus festi aut Dominicae in Psalterio, prout Ordinatio in feria, festo, aut Dominica habita sit (1).

Ad 2. Affirmative.

2055

Circi commemorilionei attendii ad Mudc» ct Veipms in »ufiraftii» Sanctorum.

Decr. S. R. C. 27 *Iunii 1899.* — Quum dubia saepius exoriantur circa Commemorationes in Suffragiis agendas, tum ex eo quod varios casus particularcsque generalis non valeat contemplari Rubrica; tum quia super eadem declarationes innumerae, ab hac Sacra Congregatione prolatae, in decretorum Collectione hac illae dispersae, sine gravi labore vix reperiri queant ; ac praeterea, pro variis locis casibusque peculiaribus plerumque emanatae , quamdam aliquando antinomiae speciem inter sese ferre videantur; ut in re quotidiani fere usus, quae in diversis ecclesiis, pro varietate Titularium ac Patronorum, necessario est dissimilis, norma quaedam certa habeatur et obvia : Sacra Rituum Congregatio, re mature considerata, per generale decretum ad dubia quaecumque tollenda, ea, quae sequuntur, declarare ac decernere statuit:

1. Quilibet, sive saecularis sive regularis, alicuius ecclesiae servitio, quocumque canonico titulo, addictus, dummodo ecclesia sit publica etsi non consecrata, tenetur, tam in Vesperis quam in Laudibus , diebus a Rubrica notatis, inter Suffragia Commemorationem agere dc eiusdem ecclesiae Titulo, non obstante quacumque consuetudine contraria, etiam immemorabili : ct quamvis commemoratio iam soleat fieri Patronorum loci vel regionis.

2. Commemorationes in Suffragiis nunquam fiant de iis Mysteriis vel Sanctis, dc quibus eadem die agitur Officium. Immo neque in Officio votivo de Passione, fiat Commemoratio de S. Cruce aut de SS. Sacramento, in quo recolitur memoria Passionis Christi ; sed neque de S. Michaele Archangelo in officio votivo Ss. Angelorum.

3. Similiter, Commemoratio de ecclesiae Titulo, iam communiter in Suffragiis agenda, semel tantum fiat, ct per antiphonam communem. Itaque, si Titulus ecclesiae sit ipsa sancta Crux, eius Commemoratio, tam intra quam extra tempus paschale, non fiat nisi semel; et per antiphonam, versiculum et orationem, quae inter Suffragia pro diversitate temporum annotantur. Pari prorsus modo, Commemoratio de Beata Maria Virgine, alicuius ecclesiae Titulari, etiam sub denominatione Annuntiationis, vel Assumptionis , vel huiusmodi quacumque alia, fiat semper per antiphonam communem *Sancta Maria succurre miseris,* cum versiculo ct oratione ibidem suppositis: ct haec sola Commemoratio sufficiat, ut dictum est supra.

4. Si vero tam Officium diei, quam Commemorationes circa idem obiectum, haud tamen sub eadem ratione versentur ; tum Commemoratio Tituli non omittatur. SicdeSS. Salvatore , ecclesiae Titulo, agenda est Commemoratio etiam post Commemorationem S. Crucis, immo in ipsa Dominica II Quadragesimae.

5. Ceterum, de Titulo Commemoratio fiat omnino specialis, nec sufficit eidem cum aliis Sanctis non Titularibus communis.

6. Notandum autem est Commemorationem Beatae Mariae Virginis communem omittendam esse in choro , iuxta Rubricam, quum recitatur eiusdem Beatae Virginis Officium parvum.

7. Tituli Commemoratio inter alia Suffragia locum teneat, pro dignitate ipsius, a Rubricis assignatum. Sic cx. gr. Commemoratio S. Michaelis Archangeli praeponatur Commemorationi S. Ioannis Baptistae . S. Joseph ec Ss. Apostolorum Petri ct Pauli quorum quidem Commemoratio praeponenda est Commemorationi aliorum Apostolorum.

8. Praeter Commemorationem de Titulo scu Patrono ecclesiae (et Regulares etiam dc proprio Fundatore), nulla dc Patrono loci, vel diocccscos, provinciae aut regni, vi Rubricae facienda est ; nisi contraria vigeat consuetudo. Quo in casu, nisi aliter exigat personalis dignitas , Commemorationes huiusmodi hoc ordine fiant: ut loci seu civitatis Patronus Patrono diocceseos, hic vero Patronis universalioribus, in Suffragiis anteponatur.

3056

Faculti Archiepiscopi» Amcncae latinac ampliorem largiendi Indulgentiam.

S. C. Neg. Eccl. Extr. *4 fulii 1899.*— Cum relatum fuerit SSrîio Dfio antiquam in Americae latinac regionibus gcncratim vigere consuetudinem, de qua tamen nullum extat scriptum documentum, ut nempe Archicpiscopi, loco quadraginta dierum sicuti de iure,

(1) Quaesitum deinceps fuit: « Utrum ad hunc Noctumum etiam psalmus Frnür *ixvlttmus,* hymnus et «lectiones addendae sint, vel potius sufficiant psalmi « cum respectivis antiphonis ad talem Nocturnum spec« tantes » Et S. R. C. (to Iulii 190$) respondit: « Nr*galivt* ad primam partem; *affirmativi* ad secundam ».

octoginta indulgentiae dies concedant : cumque eidem SSrîlo Drto ab Archiepiscopis Concilio Plenario Americano in Urbe adstantibus supplicatum fuerit ut consuetudinem illam ratihabere ac confirmare dignaretur; Sanctitas Sua certam ac uniformem in America latina disciplinam statuere Ecclcsiasque illius regionis peculiari amore prosequi volens, Apostolica sua auctoritate benigne decrevit ut in posterum Archicpiscopi Americae latinac universi privilegio concedendi octoginta dies de vera Indulgentia in forma Ecclesiae consueta frui ac uti libere valeant. Super quibus vero Eadem Sanctitas Sua infrascripto Secretario S. Congregationis Negotiis Ecclesiasticis extraordinariis praepositae iussit hoc edi decretum sine ulla Brevis expeditione idemque in acta ipsa S. Congregationis referri mandavit.

2057

ConaufliUlQm nim aiumooram tur

S. C. S. Off. 5 *Iulii iSqC).* – Huic S. Cong. S. R. el U. Inquisitionis relatum est, quod in hac Alma Urbe nonnulli Religiosarum Communitatum, necnon Seminariorum ct Collegiorum Superiores, suorum alumnorum in eadem domo degentium sacramcntales excipiant confessiones. Ex quo quanta incommoda, immo quot gravia mala oboriri possint, nemo qui in sacris ministeriis vcl mediocriter sit versatus pro comperto non habet. Ex una enim parte minuitur alumnorum peccata confitendi libertas, ipsaque confessionis integritas periclitatur; ex alia vero Superiores minus liberi esse possent in regimine communitatis, ac suspicioni exponuntur aut sc notitiis in confessione habitis uti , aut benevolentiores sc praebere erga alumnos, quorum confessiones excipiunt.

Quapropter ut hisce aliisque malis, quae cx huiusmodi abusu facile oriri queunt, occurratur, Suprema haec S. Officii Congregatio, dc expresso Sanctissimi D. N. Leonis PP. Kill mandato, districte prohibet, nc ullus cuiusquam Religiosae Communitatis aut Seminarii aut Collegii Superior, sive maior sive minor, in hac Almo Urbe, (excepto aliquo raro necessitatis casu, dc quo cius conscientia oneratur) suorum alumnorum in eadem dumo manentium sacramcntales Confessiones audire ullo pacto audeat.

2058

t>< Ordinabooe þerait tint ŕ* ädette r>r t-pr· örli

S. C. S. Officii /9 *Iulii t8qq.* — Episcopus N. exponit sequens dubium circa validitatem Ordinationis presbyterorum ab Episcopo huius dioece^eos, uno cx decessoribus suis, pluribus abhinc annis celebratae.

Videlicet Episcopus ordinans, postquam ambas manus singulis ordinandis imposuerat, ex involuntaria distractione, iam non extendit dexteram supra ordinandos universos (vcl nd summum per momentum aliquatenus extendit prout se vidisse ur.us ex ordinatis affirmavit, scd nunc certo non recordatur), at mox dextera sua ordinavit librum Pontificalem, et dum exhortationem *Oremus fratres* etc. recitabat , curndem librum ambabus manibus tenuit , ita ut , quamvis brachia ct manus haberet materialiter extensa, minime tamen haberet speciem viri super illos dexteram extendentis. Defectum illum animadvertere plures , nemo tamen de illo Episcopum monuit. Peracta autem Ordinatione, utrum haec certo valeret, dubium a nonnullis fuit motum. Quapropter Episcopus orator humillime S. V. supplicat ut quid ipsi in casu sit praestandum indicare dignetur.

R. Quum non constet dc extensione manuum saltem pcr momentum, sacram Ordinationem privarim repetendam esse sub conditione, etiam extra tempora ; ct consulendum SS1T10 ut actus forsan invalide positos ct praesertim Missarum defectum cx Ecclesiae thesauro sanare ct supplere dignetur, contrariis non obstantibus quibuscumque. — SStîius adprobavit, ac sanationem benigne concessit.

2059

.PV"„e km amplifie™. d0,

Litt. encycl. S. R. C. *21 Iulii i8qq.* – Etsi gratum semper mihi (Card. Praefecto) ruit officium communicandi cum Ecclesiae Praesulibus ca, quae supremus eiusdem Pastor illis significanda praescripserit; gratissimum modo accidit patefacere singulis Sacrorum Antistibus suavissimam animi voluptatem, quam SSmus D. N. Leo PP. XIII percepit cx promulgatione novissimae suae Epistolae Encyclicac, qua universum humanum genus Sacratissimo Cordi D. N. lesu Christi solemni ritu devovendi auctor fuit. Novit enim quanta animi propensione, quo consensu voluntatum fuerint eae litterae ab omnibus tum Pastoribus tum fidelium gregibus receptae, ct quam prompte ac studiose fuerit illis ubique obsecundatum.

Ipsemet sane Summus Pontifex cunctis exemplo praeivit; et ad suas Vaticanas Aedes, in sacello, cui a Paulo V nomen est, instituta per Ipsum supplicatione, universum terrarum orbem divino lesu Cordi obtulit et devovit. Cuius exemplum secutus romanus populus, magna frequentia convenit in patriarchales et minores basilicas, in templa quaelibet curialia, in aedes sacras prope singulas, ibique solcmnem consecrationis formulam iteravit,'unoque vcluti ore confirmavit.

Protinus allatae sunt undique litterae , ct quotidie afferuntur, nuntiantes curndem consecrationis ritum, pan studio ac pietate, peractum fuisse in unaquaque dioecesi, imo in singulis ferme ecclesiis; neque Italiae solum et Europae, sed et regionum maxime dissitarum.

Cuius universi catholici populi consensus in obsecundando votis ct voluntati supremi omnium Patris, profecto laus maxime debetur sacris Praesulibus, qui suis gregibus eiusmodi in rc auctores fuerunt ac duces. Quapropter, Summi Pontificis obsequens desiderio, Tibi et singulis, qui tuae subjacent potestati , animarum regimen gerentibus, Eius nomine , magnopere gratulor ct gratias ago.

Siquidem, ut in iisdem cncyclicis litteris Beatissimus Pater edicit, uberes iucundissimosque fructus, nedum in singulos christifideles, verum ct in universam christianam familiam, imo ct in omne genus hominum, cx hac solemni oblatione derivaturos confidit, et nos cum Eo confidimus. Omnes enim intime persentiunt quam necessarium sit, ut languescens nimium fides vividius excitetur; ut sincerae curitatis ardor ignescat ; ut exsultantibus nimium cupiditatibus frena inficiantur, moribusque in dies contabescentibus medicaminis nonnihil afferatur. Omnium in votis esse debet, ut humana societas suavissimo Christi imperio subiiciatur, Eiusque regium ius , divinitus Ei in omnes gentes collatum, civiles etiam potestates cognoscant ct revereantur; quo fiat ut Ecclesia Christi, quae regnum ipsius est, magis magisque amplificetur ct ca perfruatur libertate ct quiete, quae ad novos usque triumphos comparandos prorsus est ei necessaria. Ad hoc denique ab omnibus enitendum est, ut innumeras gravissimasque iniurias, quae quotidie, in universo orbe , divinae maiestati ab ingratissimis hominibus inferuntur, compensare piis operibus ac reparare studeamus.

Verum ut concepta spes novas in dies vires acquirat, ac bonum eiusmodi semen affluenter germinet, uberioremque atferat messem, necesse est ut iam excitata pictas erga sacratissimum divini Redemptoris Cor stabili> perseveret, imo alatur indesinenter. Constans enim perseverantia in precibus quamdam, ut sic loquar, vim atferct dulcissimo lesu Cordi , ut carum recludat fontes gratiarum, quas Ipsemet cupidissime elargiri desiderat, quemadmodum B. Margaritae Alacoquc, amantissimae suae, significavit non semel.

Quamobrem Summus Pontifex, me usus suae voluntatis interpreta, Amplitudinem Tuam ct universi catholici orbis sacrorum Antistites vehementer hortatur, ut, coeptis alacres insistentes, ca excogitent ct constituant, quae, pro varia locorum ac temporum conditione, ad optatum finem assequendum magis conducibilia videantur.

Ipse veto Beatissimus Pater commendat quam maxime cum morem, qui iam in pluribus ecclesiis obtinuit, ut per integrum mensem Ianium vana pietatis obsequia divino Cordi publice praestentur: quod ut lubcntius perficiatur, thesauros Ecclesiae reserans, tcrccntorum dierum indulgentiam christifidelibus impertit, toties lucrandam quoties sacris eiusmodi exercitiis interfuerint; plenariam vero iis qui saltem decem in mense vicibus idipsum praestiterint.

Magnopere etiam in votis habet Sanctissimus Dominus, ut praxis, alte commendata, ac pluribus iam in locis usurpata , qua , prima qualibet sexta feria cuiusvis mensis nonnulla obsequia peraguntur in honorem sanctissimi Cordis, largius assidue propagetur: recitatis publice Litaniis, quas nuper Ipse probavit, et iterata consecrationis formula a se proposita. Quae praxis si in christiano populo augescat, et quasi in morem transeat, lugis erit et frequens affirmatio divini illius et regii iuris, quod Christus in omne humanum genus a Patre accepit, et cluso sanguine acquisivit. Quibus obsequiis ipse lenitus, utpote qui dives est in misericordia, mireque propensus ad homines beneficiis cumulandos, et eorum nequitiae obliviscetur et ipsos nedum ut fideles subditos, verum ut amicos ct filio carissimos amplectetur.

Praeterea Beatissimus Pater vehementer exoptat ut adolescentes, ii maxime qui litteris scientiisque dant operam, in eas societates congregentur, quae pii *coetus* vel *sodalitia a Sacro [esu Corde* nuncupantur. Constant nimirum ex illo delectorum adolescentium agmine, qui, dato sponte nomine, statuta per hebdomadam die ct hora , in aediculas aut templa, aut ipsorum litterariorum ludorum sacella conveniunt, ibique alicuius sacerdotis ductu, pia quaedam in honorem Sacri Cordis Iesu exercitia devote peragunt. Si gratum acceptumquc divino Redemptori pium quodvis accidit obsequium, quod ipsi a suis fidelibus exhibeatur, jucundissimum profecto illud est, quod c iuvenili pectore elicitur. Nec vero sermone assequi possumus quantopere id ipsum iuvenili eidem aetati sit profuturum. Assidua enim divini Cordis contemplatio , et penitior virtutum cius et ineffabilis amoris cognitio nequit fervescentes iuvenum cupiditates non fiangerc, ct virtuti sectandae stimulos non adiicere. — Qui pariter coetus iniri ac frequentari poterunt inter adultos, in iis quae, varii generis, *Societates catholicae* nuncupantur.

Ceterum piae eiusmodi exercitationes, quas memoravimus, nullimode a Sanctissimo Patre indicuntur; scd omnia Ipse Episcoporum prudentiae et sagacitati permittit, in quorum studiosa propensissimuque voluntate plane confidit ; illud unice exoptans, ut in populis Christianis pietas erga Sacratissimum Cor Domini lesu indesinenter tlorcat ct virescat.

Interim Amplitudini Tuae diuturnam ex animo felicitatem adprccor.

2060

Coctn Λ··α® rowra 4 JSKaV

Litt. Ap. Leonis PP. XIII. *22 Iulii 1899.* (ad Ep. Angloxik. kt Tursikv.) — Gratae vehementer, Venerabilis Frater, tuae Litterae titulo *Maii c Rimedii* ad istum clerum ct populum elapso mense Martio datae, Nobis fuerunt, quibus pastorali sollicitudine paternoque affectu inveteratum lamentaris abusum S. Baptismatis in hebdomadas, in menses, imo et in annos pueris differendi, atque ad eum ab ista Tibi concredita dioecesi exterminandum totus incumbis. Nil sane hac mala consuetudine iniquius, nil ecclesiasticis sanctionibus magis contrarium: utpote quae non solum tot animarum aeternam salutem, inexcusabili temeritate, in manifestum periculum infert ; sed eas insuper, intra id temporis, certo fraudat ineffabilibus gratiae sanctificantis charismatibus, quac per regenerationis lavacrum infunduntur; resque aliquoties cousque deducere potest, ut, quod proprio tempore omissum fuit, nunquam amplius in posterum sit faciendum. Dum igitur Tibi, Venerabilis Frater, ut incoeptum opus strenue perficias ultro vires addimus; non possumus quin tam detestabilem usum, in Deum simul impium ac in homines, ubicumque infeliciter invaluerit, cx animo improbemus ct cxsccremur.

2061

Orci ipootbmi tipcfm.nta.

S. C. S. Off. 20' *Iuiii 1899.* — N. dotlOiC mejjcjna chiede se puô prender parte a dispute che ora si fanno dalla Society delle Scienze Mediche di N. suile suggestioni ipnoliche nelle cure di fanciulli infermi. Si tratta non solo di discutere su fatti gil compiuti, ma ancora di fare esperienze nuove, sia che possano spiegarsi con ragioni naturali, sia chc no.

R. Quoad experimenta iam facta, permitti posse, modo absit periculum superstitionis ct scandali; et insuper orator paratus sit stare mandatis S. Sedis et paitcs theologi non agat. — Quoad nova experimenta, si agatur de factis quae certo naturae vires praetergrediantur, non licere; sin vero de hoc dubitetur, praemissa protestatione nullam partem haberi velle in factis praeternaturahbus, tolerandum, modo absit periculum scandali.

2062

QuoaJ tJtcuotxai Contratcr-B2UM11 SS- Ko· uni, et Pu· U-*MK<t Aoairii

S. C. Indulg. ? *Aug. 1899.* — t. An per decretum Sacrae Congr. Indulgentiarum d. d. 20 Martii 1896 in una *Ordinis Praedicatorum* ad 2, abrogata censeatur lex a S. C. Indulg. die 8 Iunuarii i 86 i sancita (in formula servanda in substantialibus pro erectione Confraternitatum) sub ŋ. V hisce verbis ẽxpressa <quod « gratiae et indulgentiae confratcrnitati commanicatae, praevia cognitione Ordinarii, dumta« xat promulgentur >. Et quatenus negative:

2. An cognitio Ordinarii exprimi debeat in scriptis ad calcem Summarii Indulgentiarum.

3. An piae Uniones *Rosarii viventis,* u Magistro Generali Ordinis Praedicatorum institutae, subiaceant praescriptionibus Clementinac *Quaecumque,* sicut et Confraternitatcs SS. Rosarii, ad tramitem decreti S. C. Indulg. d. d. 25 Augusti 1897, ,n unû *Urbis et Orbis* ad t. (K. *n. 1980).*

4. An per Apostolicas Litteras *Ubi primum* datas a SS. D. N. Leone PP. XIII die 2 Octobris 1898, Episcopis aliisque gaudentibus facultate in genere erigendi Confraternitatcs, revocata fuerit facultas erigendi Confraternitatcs vcl Pias Uniones sub titulo SS. Rosarii absque interventu Magistri Gen. Ord. Praedicatorum.

5. An non obstante decreto S. C. Indulg. d. d. 15 Augusti 1897 ’n una *Urbis et Orbis,* vi specialis privilegii rectores Confruternitatum SS. Rosaiii albo suae Confraternitatis permittere valeant inscribi nomina defunctorum, etiam ad hunc finem dumtaxat ut defuncti fiant participes meritorum Confraternitatis, ct precibus sodalium commendati habeantur. pt|£™ ciorum.

6. An pro impertienda plenaria Indulgentia in articulo mortis confratribus SS. Rosarii, adhibenda sit formula ab Innoccntio XI approbata, an vero formula a Benedicto XIV praescripta in Constitutione *Pia Mater.* iodok«ntia picmoni»" *ft

7. An benedictio in articulo mortis cum adnexa plenaria Indulgentia confratribus SS. Rosarii impertienda sit a sacerdotibus per Magistrum Gen. Ordinis Praedicatorum delegatis, an vero a quocumque sacerdote, etiam extra confessionem.

R. Ad i. Negative. — Ad 2. Non est necesse. — Ad 3. Negative. — Ad 4. Supplicandum SSrîio ut dignetur mentem suam pandere. – Ad 5. Negative facto verbo cum SS1Î10. – Ad 6. Negative ad primam partem ; Affirmative ad secundam. — Ad 7. Negative ad primam partem; Affirmative ad secundam. — SSrTius (die io Augusti) adprobavit, mentemque suam quoad 4. dubium pandere dignatus est expresse edicens: < Revocavimus, ct ut revocatas haberi volumus facultates quibuscumque concessas erigendi Confraternitatcs Piasquc Uniones sub titulo SStfti Rosarii sine litteris patentibus Magistri Generalis Ordinis Praedicatorum , ita ut si quac in posterum erigantur sive Confratcrnitates, sive Piae Uniones sub titulo SSitii Rosarii absque praefatis litteris, nullis gaudeant beneficiis, privilegiis, Indulgentiis, quibus Romani Pontifices legitimam verique numinis Sodalitatem a SS. Rosario auxerunt ; quin imo nec gaudeant aliis Indulgentiis quac communiter conceduntur omnibus sub quovis titulo Confraternitatibus, canonice erectis. Contrariis non obstantibus quibuscumque >.

2063

De reguli· tcu normit«d dignoductid«» ćra» Indulgenti·· ab «-pocryphlt.

Decr. S. C. Indulg. *10 Augusti 1899.* — Uitois ĸγ Orbis — Inter cetera quae huic S. Congregationi Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae munera sunt tributa, illud supereminet secernendi nimirum veras Indulgentias ab apocryphis casque proscribendi. Cui quidem muneri satis ipsa fecit plurimis editis ad haec usque tempora decretis dc apocryphis Indulgentiis in authentica decretorum collectione contentis. Verum etsi haec S. Congregatio vigilans ab ipso suae institutionis exordio semper exstiterit quoad Indulgentiarum publicationem, ne falsae in Christianum populum irreperent, nihilominus, quum hac etiam nostra aetate non desint, qui, vcl mala voluntate, aut etiam irrationabili zelo perculsi, falsas, vcl ut minimum valde suspectas, Indulgentias sive orationibus sive piis exercitiis adnexas propalare inter fideles non vereantur, hinc factum est ut plures Antistites hanc S. Congregationem adiverint, ut de aliquibus Indulgentiis, suum indicium ederet. Id potissimum praestiterunt ea causa permoti ut non solum verae a falsis Indulgentiis discernerentur, sed praesertim ut Ecclesiae hostibus via praecluderetur eam calumniandi, et aspernendi coelestem Indulgentiarum thesaurum. Porro S. Congregatio ut huic malo, quoad fieri posset, praesens remedium adhiberet, regulas scu normas quasdam statuere excogitavit, quibus prae oculis habilis, nedum locorum Ordinariis, sed ct ipsis christifidelibus facilis aperiretur via ad dignoscendum quodnam sit ferendum indicium de aliquibus Indulgentiis, quac passim in vulgus eduntur, dubiamque praeseferunt authenticitatis notam.

Hoc vero S. Congregationis propositum SSfiio Dfto Nostro Leoni XIII delatum, eadem Sanctitas Sua illud approbavit iussitque quam primum execution! mandari.

Quarc S. Congregatio, adhibito studio Rtîiorum Consultorum, Indicem praedictarum regularum elucubrandum curavit , quem deinde in generali Congregatione ad Vaticanum coadunata dici 5 Maii 1898 examini Ertiorum PP. Cardinalium subiecit. Hi vero postquam praefatum Indicem mature perpenderint, eumdem, in aliquibus immutatum, in alteri Congregatione denuo expendendum sibi reservarunt.

Quod quidem actum est in generalibus Comitiis ad Vaticanum habitis die 3 Augusti 1899, in quibus EtTii et Rrtli Patres Indicem uti infra proponendum censuerunt:

Regula i. Authenticae sunt omnes Indulgentiae, quac in novissima Collectione a S. Indulgentiarum Congregatione edita continentur.

Reoula 2. Indulgentiae generales, quac in supra dicta Collectione non exhibentur, vel quae concessae feruntur post editam Collectionem, tunc solummodo habendae erunt ut authenticae, cum earumdem concessionis authographum monumentum recognitum fuerit a S. Indulgentiarum Congregatione, cui sub nullitatis poena exhibendum erit antequam publicentur.

Regula 3. Authenticae habeantur Indulgentiae concessae Ordinibus et Congregationibus religiosis, Archiconfraternitatibus, Confraternitatibus, Archisodalitiis, Sodalitiis, piis Unionibus, piis Societatibus, nonnullis ecclesiis celebrioribus , locis piis et obiectis devotionis, quac continentur in Summariis recognitis et approbatis a S. Congregatione Indulgentiarum, ciusque auctoritate vel venia typis editis.

Regula 4. Non habeantur ut authenticae Indulgentiae sive generales, sive particulares, quae continentur in libris, in libellis, in Summariis, in foliis, in chartulis , sive etiam in imaginibus, impressis sine approbatione auctoritatis competentis; quae approbatio concedenda erit post diligentem recognitionem ct distincte exprimenda.

Regula 5. Apocryphae, vel nunc prorsus revocatae, sunt omnes Indulgentiae mille vel plurium millium annorum quocumque tempore concessae dicantur.

Regula 6. Suspectae habeantur Indulgentiae plenariae quae asseruntur concessae recitantibus pauca dumtaxat verba: exceptis Indulgentiis in articulo mortis.

Regula 7. Reiiciendae sunt ut apocryphae Indulgentiae, quae circumferuntur in libellis, foliis seu chartulis impressis vel manuscriptis, in quibus cx levibus aut etiam superstitiosis causis et incertis revelationibus, vel sub illusoriis conditionibus promittuntur Indulgentiae et gratiae usum ct modum excedentes.

Regula 8. Ut commentitia reiicienda sunt folia, ct libelli, in quibus promittitur fidelibus unam alteramve precem recitantibus liberatio unius vel plurium animarum a Purgatorio: et Indulgentiae quae dictae promissioni adiici solent ut apocryphae habendae sunt.

Regula 9. Apocryphae, vcl saltem ut graviter suspectae, habeantur Indulgentiae reccntioris assertae concessionis, si ad inusitatum numerum annorum vel dierum producuntur.

Quas quidem regulas per me infrascriptum Cardinalem eiusdem S. Congregationis Praefectum SSnio Dfio Nostro Leoni PP. XIII relatas m Audientia dici 10 Augusti 1899 eadem Sanctitas Sua approbavit mandavitque per generale Decretum publicari.

Commentarii in supradictas regulas, approbante S. Congregatione Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita, ad opportunitatem adiecti. Commentini in gX"d,cu' re'

Ad Regulam Primam.

Haec regula respicit collectionem vulgo — *Race0lta di Orationi e pie Opere per le quali*

sono state concesse dai Sommi Pontefici le SS. Indulgence — Roma — Tipagrafia della S. C. di Propaganda I^de, i<j 8, — Regulae vero fundamentum ex ipso fine, quem sibi S. Congregatio in edendo illo libro praestituit, manifeste patet. Iam enim anno 1877, quando prima editio Collectionis, de qua agimus, ex officio ab ipsa hac S. Congne publicanda praeparabatur, in decreto praevio haec legebatur declaratio: < Summus Pontifex benigniter annuit, ut *authentica* omnium ct singularum precum piorumque operum, quae usque ad praesentem diem indulgentiis ditata vcl aucta fuere, syllogc seu Collectio per Secretarium eiusdem S. Congftis quam diligentissime conficeretur ». Ideo illa prima, ct postea anno 1886 pariter secunda, editio ab eadem S. Congfic declarata est authentica; nunc vero in decreto tertiae editioni anni 1898 piaefixo ita legitur: < Huiusmodi Collectionem typis S. Congàis de Propaganda Fide cusam i km SS. Dàus Nr. Leo Pp. XIII sua apostolica auctoritate adprobavit; caque proinde *uti genuina et authentica Sylloge Indulgentiarum hactenus pro universis christifidelibus, ct pro quibusdam eorum coetibus ibidem designatis concessarum ab omnibus est retinenda ».*

Ad Rruulam Secundam.

Approbantibus Benedicto Pp. XIV, ct Pio Pp. IX, a S. Congregatione Indulgentiarum diebus 28 Ianuarii 1766, ct ig Aprilis i856, *(V\ n. rt2t)* decretum est promulgatum huius tenoris (Dec. Huth. S.Congr. Indulgent. r32o5

« Cum experientia quotidie comperiatur, complures Indulgentiarum concessiones generales expediri inscia S. Congfic, ex quo multi promenant abusus ac confusiones, re mature perpensa, praesenti decreto declaravit, impclranles posthac huiusmodi generales concessiones teneri, sub nullitatis poena gratiae obtentae, exemplar carumdem concessionum ad Secretariam eiusdem S. Congregationis deferre ». — Id tamen valet tantum quoad Indulgentias omnino ct sub omni respectu generales : quae scilicet concessae sunt omnibus fidelibus pro quibusdam precibus vel piis operibus, ct quidem in perpetuum; non valet dc iis, quae requirunt insuper adseriptionem in piam Unionem etc. vel visitationem determinatae eccleske, vel quae obligationem imponunt deferendi certum scapulare vcl numisma etc., vel quae ad tempus quoddam determinatum conceduntur: istac omnes Indulgentiae potius particulares censendae sunt, ad quas decretum Benedicti XIV ct Pii IX non sese extendit.

Constarc autem poterit de recognitione Indulgentiaium novarum generalium a S. Congregatione peracta, si Indulgentiae istac exhibentur a libris vel auctoribus omni hde dignis qui ab ipsa S. Congregatione ciusrnodi concessiones accipiunt, vel saltem, eadem permittente, cas lectoribus suis communicant.

Ad Regulam Tertiam.

Agitur hic dc Indulgentiis non omnino generalibus, dc quibus in regula praecedenti, sed aliquo modo particularibus, ut patet ex ipso tenore huius regulae. Iamvcro quaedam ex Summariis hic nominatis, uti statim in regula sequenti dicetur, a solis Episcopis recognosci ct approbari possunt ; alia vero S. Congregationi Indulgentiarum necessario sunt proponenda pro recognitione ct approbatione. Patet autem huiusmodi Summaria omnia si certo ab ipsa Sacra Congregatione recognita ct approbata fuerint, ab omnibus ut certo authentica habenda esse neque alia recognitione ct approbatione Episcoporum indigere, etiamsi forte recognitio et approbatio episcopalis per se sola sufficiens fuisset.

Ad Reoulam Quartam.

In nova Constitutione *de prohibitione et censura librorum* decretum XVII ita habet: < Indulgentiarum libri omnes, summaria , libelli, folia etc. in quibus carum concessiones continentur, non publicentur absque competentis auctoritatis licentia ». Et in decreto XV legitur: « Imagines quomodocumque impressae D. N. I. C., B. M. V. etc. sive preces habeant adnexas, sive absque illis edantur, sine ecclesiasticae auctoritatis licentia non publicentur ». Hinc patet, dc authenticitate Indulgentiarum generalium sive particularium quomodocumque impressarum non constare, nisi adsit approbatio auctoritatis competentis; deficit enim elementum necessarium ct praescriptum ad authcnticitatcm cognoscendam et stabiliendam.

Dicitur autem probatio *distincte ėxprimenda* id est cum nomine approbantis, cum loco ct tempore approbationis datae.

Auctoritas competens in genere est ipsa S. Congregatio Indulgentiarum, exceptis tamen casibus sequentibus, in quibus etiam approbatio Ordinarii loci sufficit (Decr. auth. n. 383) *(V. n. 1149).*

t. Si agatur de edenda concessione alicuius indulgentiae particularis, vel dc edendo Summario indulgentiarum, quod ex uno tantum Brevi Apostolico vcl Rescripto desumendum est;

2. Si agatur dc Summario cx auctoritate S. Congregationis iam vulgato ; excepto tamen elencho indulgentiarum, ut aiunt, Apostolicarum (pro coronis, numismatibus etc.), qui ubicumque et quovis idiomate edatur, approbationem S. Congregationis requirit; excepta etiam quavis versione integrae Collectionis Indulgentiarum « *Raccolta* * dictae; singulae

tamen Indulgentiae in eadem contentae auctoritate Episcopi, ut patet, publicari possunt;

3. Si agatur de Summariis illarum Confraternitatum, quae ex concessione S. Sedis ab Institutis Religiosis eriguntur vel ab Archiconfraternitatibus aggregantur; tunc enim sufficit recognitio ct approbatio Episcopi illius loci, ubi ciusrnodi Instituta religiosa vcl Archiconfraternitates sedem principalem habent (Decr. auth. n. 388) *V. n. 1206.*

In omnibus aliis casibus recognitio ct approbatio ipsius S. Congregationis requiritur, praesertim si agatur de Summario Indulgentiarum vcl antea collecto, sed numquam approbato, vel nunc primum cx diversis concessionibus colligendo.

Patet denique, huiusmodi Summaria omnia, si certo iam ab ipsa S. Congregatione recognita ct approbata fuerint, nb omnibus ut certo authentica habenda esse, neque alia recognitione ct approbatione Episcoporum indigere, etiamsi forte ex dictis recognitio et approbatio episcopalis per sc sola sufficiens fuisset.

Ad Rkgulam Quintam.

Indulgentiae huius generis a gravissimis auctoribus semper indicatae sunt alienae ab usu Sedis Apostolicae. Revera si concessae referantur ante sacculum XIV, stare non possunt cum antiquiori Ecclesiae disciplina (ita Theodor, a Spiritu Sancto *De Indulgentiis IL* 247)· manifesto cnim constat saeculo XIII et etiam XIV adh'č Indulgentias fuisse valde exiguas (v. g. 10, 20, 40 dierum, unius anni raro 5 annorum vcl 7, rarissime 20 annorum). Quod si posterioribus sacculis attribuantur, multa quidem extant authentica decreta, quibus eiusmodi indulgentiae reprobantur ut apocryphae, sed ne unum quidem adhuc afferri potuit documentum talis concessionis, quod sit *certo authenticum.* Si vero aliquod dubium dc quadam huius generis Indulgentia extare posset, nuper decreto huius S. Congregationis d. d. 26 Maii 1898 omnes Indulgentiae mille vcl plurium millium annorum sunt revocatae: ita ut hodie ne una quidem admitti possit.

An Rkgulam Skxtam.

Christifidelibus in articulo mortis constitutis Summi Pontifices magna libcralitatc Indulgentiam plenariam concedere consueverunt, ea sub conditione, ut saltem contriti corde (si SSiha Sacramenta Poenitentiae ct Communionis recipere non potuerint) nomen Icsu ore, vel saltem corde, devote invocaverint, et mortem ut stipendium peccati dc manu Domini aequo animo susceperint. Se i praeter articulum mortis Indulgentiam plenariam fidelibus pauca dumtaxat verba recitantibus concedere numquam mos fuit sanctae Sedis. Revera in tota Collectione authentica precum piorumque operum, quae < *Raccolta* > dicitur, nc unum quidem exemplum huius generis invenitur; si forte excipias orationem illam notissimam « *En ego, o bone et dulcissime Iesu* » ante imaginem Crucifixi recitandam. Sed in primis ca oratio non adeo paucis verbis constat, et in ea supponitur aliqua meditatio dolorum ac vulnerum Icsu Christi Crucifixi, ac praeterea ad plenariam Indulgentiam lucrandam Confessio ct Communio ct ctiam preces ad mentem Summi Pontificis requiruntur. Quare hic repeti potest, quod in praecedenti regula explicanda dicebatur, nullum scilicet extare documentum *certo authenticum,* quo Cristifidclibus pauca solum verba recitantibus concessa fuerit unquam a Summis Pontificibus Indulgentia plenaria; multa vero decreta cena tales Indulgentias ut apocryphas vel suspectas repudiant.

Ad Rkoulam Skptimam.

Haec regula explicatione vix indiget. Cum enim indulgentiae cx piis solummodo ct rationabilibus causis concedi debeant, S. Sedes nunquam ciusrnodi naenias vel ridicula vel impossibilia promisit in elargiendis indulgentiis: immo nc fallaci spe et noxia praesumptione fidelium mentes deciperentur, plura concilia opportune cos monuerunt, nc libellis vcl scriptis huiusmodi temere fidem haberent (Cfr. Theodor. a Spir. Sancto II, p. 327). Sane catalogi Indulgentiarum a Summis Pontificibus proscriptarum id manifeste evincunt. Sufficiat ex multis citare orationem quamdam , quae inventa fuisse dicebatur in sepulcro D. N. I. C. ct revelatu olim Sanctis Elisabcthac , Reginae Hungariac, Mechtildi et Birgittae, quae quidem cum omnibus suis promissionibus extravagantibus iam anno 1678, et nunc iterum decreto 26 Maii 1898 ab hac S. Congregatione ut apocrypha reprobata est.

Ah Rkgulam Octavam.

Etsi Summi Pontifices praeteritis saeculis ca ctiam formula in Indulgentiis ccncedcndis usi sint , ut Christifidelibus certas orationes (non pauca tantum verba, uti supra in regula sexta) recitantibus, vcl pia quaedam opera peragentibus liberationem unius animae cx purgatorio promitterent, id tamen communiter alio sensu intelligi non debet, quam ut Indulgentia quaevis plenaria fidelibus viventibus a Summis Pontificibus oblata, etiam animae cuicumque in purgatorio detentae applicabitis declarata fuci it, uti fert stylus Curiae hodie usitatus. Certo autem cx authenticis documentis probari nequit, quemquam illorum liberationem plurium simul animarum a purgatorio un-

quam promisisse, multoque minus pro recitatione unius alteriusve precis tentum. Quemadmodum igitur assertiones eiusmodi uti male fundatae haberi debent, ita etiam Indulgentiae promissionibus talibus adicctae, ut apocryphae nulliusque valoris reficiendae sunt : eo vel magis quod eiusmodi indulgentiae plerumque iis inusitatis modumque excedentibus sunt accenscndae, de quibus in regula praecedenti dictum esc.

Av Rkoulam Nonam.

Ecclesia cx multo iam tempore Indulgentias partiales, ut notum est, certis quibusdam formulis stabilibus concedere solet, uti v. g. 5o, 100, *200* vel 3oo dierum, vel unius anni, vel 3, 5, 7 annorum ct totidem quadragenarum; sed a praxi Sedis Apostolicae omnino alienae sunt Indulgentiae v. g. 1080 dierum, quemadmodum legebantur indicatae in quibusdam numismatibus B. M. V., quae ante quadraginta fere annos Laureti vendebantur: quae ideo ab hac S. Congregatione die 23 Februarii 1856 declaratae sunt apocryphae (Decr. auth., n. 370). Nostris hisce diebus saepe in foliis ideo indulgentiae maximi dierum numeri indicantur, quia auctores scu editores *numeros annorum et quadragenarum proprio suo arbitrio in correspondentes numeros dierum converterunt;* ita ut calculo huiusmodi facto statim mille vel plura millia dierum Indulgentiae prodierint. Quod quidem cx aemulatione quadam non laudabili provenire indubium est: ita enim demonstrare ad oculos volunt, Indulgentias v. g. unius confratcrnitatis vel pii operis esse maiores illis, quae aliis similibus fuerunt concessae. Desiderandum valde est ut Ordinarii locorum ciusmodi schedas vel libellos minime approbent, etiamsi calculus veritati undequaque respondere videretur.

064

qaoadPc; rocu

S. C. S. Off. *23 Aug. i899.* — N. umilmente cspone chc per decreto di Clemente VIII del 19 marzo i6o3 i novizi degli Ordini Regulari non solo *possono* ma *devono* confcssarsi coi proprio Maestro, che c il Superiore dei Noviziato. Inoltrc con altro decreto del 26 Maggio 1593 il medesimo Pontefice stabili chc nclle comunità Religiose i Superiori non dcvono confcssare i proprii sudditi, sc non quando trattisi di peccati riservati, ovvero quando ne siano da essi liberamente richicsti. Perciô supplica che sia dichiaraüo se il decreto dei S. Officio dei 5 lugl'o 1899, con cui si vieta ai Superiori di udire le confessioni dei propri sudditi, abbia derogato o pur no ai citati decreti di Clemente VIII (1).

R. Per decretum S. Officii fer. IV 5 Iulii 1899 nihil derogatum fuisse Constitutionibus Apostolicis quoad Ordines Religiosos SSfflôs adprobavit (2).

206S

De Indalzcm». pro SoM. !Tibu7ss pi tam.

Decr. S. C. Indulg. 29 *Aug. tSgg.* — Cum Magister Generalis Ordinis Praedicatorum mandato obtemperans articuli xvt Constitutionis Apostolicac *Ubi primum* anno superiore editae, novum indulgentiarum Indicem huic S. C. exhibendum curaverit, haec S. Congregatio illum diligentissime expendit, adhibita etiam opera quorumdam ex suis Consultoribus. Cumque, mature perpensis omnibus, existimaverit nonnulla demenda, addenda vel brevius exprimenda esse, has omnes immutationes, in Indicem praefatum inducendas, SStTio Dfio Nostro Leoni PP. XIII per infrascriptum Cardinalem Praefectum subiccit.

Sanctitas autem Sua in audientia die 29 Augusti 1899 cas benigne adprobare dignata est, simulque novum hunc Indicem uti supra redactum in omnibus et singulis partibus probavit, Indulgentias omnes in eo contentas Apostolica Sua Auctoritate confirmavit , et, quatenus opus sit, denuo concessit ; simul edicens praeter eas quae in praesenti Indice referuntur quascumque alias Confraternitatibus ss. Rosarii tributas, abrogatas scu revocatas esse censendas, ita ut quaecumque iam erecta vel in posterum erigenda sit Sodalitas ss. Rosarii a Magistro Generali Ordinis Praedicatorum iis tantummodo gaudeat Indulgentiis quae in hoc

(1) En citati decreta: «Ipsi autem magistro solo • novitiotum confessiones audiendi cura committatur. « IJceat tamen Superiori etiam locali, si ita expedire iudicaverit, vel per seipsum, vel per alium ab eo dc• putandum, semel aut bis in anno eorum novitiorum ■ confessiones audire ». (Clem. VIII Const. Cum ad *regularem disciplinam,* 19 Mart. 1605). « Non licet Su· • penoribus Regularium confessiones subditorum au• dire, nisi quando peccatum aliquod reservatum ad« miserint, aut ipsi subditi sponte ac proprio motu id « ab iis petierint ■. (Clem. VIII, 26 Maii 159)).

(2) Sacra Congr. S. Off. 20 Dec. 1899. — « Il Su- it periore generale dclla Congregazione dei SS. Cuori « propone un dubbio circa il decreto del S. O. f. IV 2j « Agosto 1809, (con il aualc non fu derogato ai de« creti di Clemente VIII') in questi termini : *Essendo « stato dichiaralo che col sopracitalo decreto non si i* ■ *derogato ai decreti di Clemente VJII quoad Ordines « Religiosos, si domanda se tale dichiara^ione valga* 9 *anche per te Congregationi Regolari che hanno voti « perpetui, vivono in vita comune le sono approvals « dalla S. Sede · R. Negative,*

Indice inserta reperiuntur. Contrariis quibuscumque non obstantibus (t).

2066

üe inknogindi· *exhkntiin}u?rtb pcdimcntoruinct cautarum di»· pcoMtlonum.

S. Poenitentiaria Ap. 5 *Sept. t8q<).* — An in verificiindis impedimentis et causis ma(rimonialîutn dispensationum, facienda vel omittendu sit sponsorum interrogatio, et, si omittenda, nn sufficiat interrogare super omnibus duos testes fide dignos.

R. Rem pen iere u prudenti arbitrio Ordinarii, perspectis peculiaribus cuiusvis casus circumstantiis , quae sccumferant necessitatem vel utilitatem etiam sponsos, praeter testes, interrogandi.

(i) En Index seu Summarium Indulgentiarum Confraternitatis Sanctissimi Rosarii.

PARS PRIMA.

INDULGEHTIAE CONFRATRIBUS PROPRIAE.

I. *Pro iis qui confraternitati nomen dant.*

t. Indulgentia Plenaria, si confessi sacraque Communione refecti in confraternitatem recipiuntur (Gregorius Kill, *Gloriosi,* 15 Iui. 1579).

2. Indulgentia Plenaria, si legitime inscripti et confessi, Eucharistiae sacramentum sumunt in ecclesia seu capella confratcrnitatis, tertiam partem Rosarii recitant ct ad intentionem Summi Pontificis orant (S. Pius V, *Consueverunt,* 17 Sept. 1569).

Nota. — Qui confraternitati adseribuntur, has indulgentias aut ipsa adseriptionis die aut dic dominica vel festiva proxime sequenti lucrari possunt (S. C. Indulg. 2$ Febr. 1848.

II. *Pro iis qui recitant Rosarium.*

A. — *Quovis anni tempore.*

J. Indulgentia Plenaria, semel in vita, si Rosarium cx instituto confratcrnitatis per hebdomadam recitant (Innocentius VIII, 15 Oct. 1484).

4. Si integrum Rosarium recitant, omnes consequuntur indulgentias quae in Hispania conceduntur coronam B. Mariae V. recitantibus (Clemens IX, *Exponi nobis,* 22 Februarii 1668).

f. Indulgentia quinquaginta annorum, semel in die, si tertiam partem Rosarii recitant in capella SS. Rosarii seu saltem in conspectu altaris praedictae capellae, vel si extra civitatem, in qua erecta est confraternitas, commorantur, in ecclesia vel oratorio publico quocumque (Hadrianus VI, *Illius qui,* 1 Apr. 1J2)).

6. Indulgentia decem annorum et totidem quadragenarum, si ter in hebdomada Rosarium recitant, pro qualibet vice (Leo X, *Pastoris aeterni,* 6 Oct. i$2o).

7. Indulgentia septem annorum et totidem quadragenarum , pro qualibet hebdomada si integrum Rosarium recitant (S. Pius V, *Consueverunt, η* Sept. 1569).

8. Indulgentia quinque annorum et totidem quadragenarum quoties, recitando Rosarium, in salutatione angelica nomen lesu devote proferunt (Pius IX, Decr. S. C. Indulg., 14 Apr. 1856).

9. Indulgentia duorum annorum si integrum Rosarium per hendomadam dicendum per tres dies distribuunt, pro uno quolibet ex his tribus diebus, quo tertiam partem Rosarii recitant (Clemens VII, *Etsi temporalium,* 8 Maii t$J4).

10. Indulgentia tcrcentum dierum si recitant tertiam partem Rosarii (Leo XIII 29 Aug. 1899).

2067

JXX

S. C. S. Off. *6 Sept. t89).* — An liceat uti margarina (butyro quodam artificiali) per modum cibi aut condimenti illis diebus, quibus usus carnium aut adipis ex carne illicitus est, licito manente usu butyri?

R. Affirmative, facto verbo cum SSmo.— SSrtius resolutionem Ethorum PP. ratam habuit ct confirmavit.

2068

An bapni«ttdt *indignajin* wttam krc ħoma dem degentes.

S. C. S. Off. *6 Sept. ï8gg.* — Infrascriptus Moderator missionariorum regionis *Goajira* in Columbia ad pedes S. V. humillime provolutus exponit :

11. Indulgentia centum dierum quoties alios inducunt ad tertiam panem Rosarii recitandam (Leo XΠI, 29 Aug. 1899).

12. Indulgentia tercentum dierum, semel in die, si dominicis vel festis diebus in aliqua ecclesia Ordinis Praedicatorum assistunt exercitio recitandi vel canendi irocessionaliter singulas Rosarii decades coram singulis mysteriis sive in pariete, sive in tabulis depictis (S. C. Indulg. 21 Maii 1892).

B — *Certis anni diebus vel festis.*

15. Indulgentia Plenaria, in festo Annuntiationis B. M. V., si confessi et communione refecti Rosarium recitant (S. Pius V, *Jmunctum nobis,* 14 Iun. 1$66).

14. Indulgentia decem annorum ct totidem quadragenarum, in festis Purificationis, Assumptionis ct Nativitatis B. M. V., si Rosarium recitant (S. Pius V, loc. cit.).

1$. Indulgentia decem annorum ct totidem quadragenarum, in festis Resurrectionis, Annuntiationis ct Assumptionis B. M. V., si tertiam panem Rosarii recitant (S. Pius V, *Consueverunt,* 17 Sept. 1569).

ıȯ. Indulgentia septem annorum ct totidem quadragenarum in reliquis festis D. N. I. C. et B. M. V. in quibus sacra ipsius Rosarii mysteria recensentur (scilicet, in festis Visitationis B. M. V., Nativitatis D. N. I. C., Purificationis ct Compassionis B. M. V. [feria sexta post Dominicam Passionis], Ascensionis D. N. I. C., Pentecostes et Omnium Sanctorum), si saltem tertiam panem Rosarii recitant (S. Pius V, loc. cit.).

17. Indulgentia septem annorum et totidem quadragenarum in festis Nativitatis, Annuntiationis ct Assumptionis B. M. V., si integrum Rosarium cx instituto confratcrnitatis, per hebdomadam recitant (Sixtus IV, *Pastoris aeterni,* jo Maii 1478; Leo X, *Pastoris aeterni,* 6 Oct. I$2O).

18. Indulgentia centum dierum in festis Purificationis, Annuntiationis, Visitationis, Assumptionis ct Nativitatis B. M. V. (Leo X, loc. cit.).

III. *Pro iis qui comitantur processionem ss- Rosarii.*

19. Indulgentia Plenaria, si confessi ct communicati processioni prima mensis dominica intersunt, ibique ad intentionem Summi Pontificis orant ct insuper capellam SS. Rosarii visitant (Gregorius XIII, *.dd augendam,* 24 Oct t$77).

Nota. Hanc indulgentiam, confratribus concessam, consequi poterunt confratres itinérantes, navigantes aut alicui inservientes (quos inter milites actu servientes adnumerantur) integra Rosarii recitatione; in-

InJi goajiri numerantur circiter 40,000 solo fere nomine gubernio Columbiae subiecti. Vi·lam a'unt quasi silvestrem, ab omni fere ur-banitati» sea civilitatis indutu alienam. Cum civibus Columbiae et Venczuelae commercium habent continuum, er viciniores civitates quotidie accedunt, emptiones et venditiones in dials civitatibus peragunt, sed vitae civilis vincula ex commoda omnino rciiciunl. Principium omnis mali in quod fere unice credunt, et quod pervalde timent, superstitiose colere seu potius piscare solent, et vix aliquam de Deo Summo Bono notionem conservant. Vitam errantem, seu *nomadem,* gerunt, sed lato quodam sen»u talem ; siquidem unaquaeque parva tribus seu *grupo de families* ducem habet fixum, in territorio relative parvo permanet cx quo haud exire solent: unde efformant quasi pagos ambulantes ut pascua inveniant sufficientia. Porro in commercio cum civibus seu cum incolis hispano-americanis nunnullas catholicae religioni» notiones acquisierunt, et magnam sacramenti Baptismi parvulis praesertim conferendi aestimationem et desiderium retinuerunt. Ad quod indubitanter inducti fuere etiam ex commodo quod ex baptismo non raro reportant. Etenim cives bispano americani libenter patrini munus suscipiunt, et genitoribus baptizandi hisce in adiunctis aliquid donare solent. Nonnumquam accidit quod parvuli ita baptizari patrem habent virum civilem et matrem goa-*jiram.* Indi enim goajiri ab omni impudicitia extra legitimum torum abhorrent, ct violatores legis castitatis severissime punire solent : sed haec lex sola illicita commercia inter *goa·jiros* interdicit, non autem carnales relationes inter feminam *goajiram* ct virum civilem qui illam pretio conducit ad utilitatem familiae *goajirae* soluto. Et hoc in casu nec vir curam habere vult prolis huiusmodi et forsan etiamsi vellet, non posset, prohibentibus indis *goajiris :* potest tamen facillime prolem videre, et dc baptismo ipsi conferendo cificaciter providere. Porro in praxi, parvuli huiusmodi si ad annos discretionis pervenerint, vitam quasi silvestrem ducum et a praxi christianae religionis alienam. Adulti autem, qui aliqualiter instructi baptismum postulant ct accipiunt , amore vitae silvestris et erranti», ut dictum est, capti, in regione *goajira* permanent et mores infidelium imitantur; vix aliquoties in vita, facilius tamen in mortis articulo, si sacerdotis copiam habeant, religionis auxilia libenter suscipiunt. In talibus adiunctis iam antequam Missio nostra condita fuisset, multi parvuli et non pauci adulti baptizati sunt a sacerdotibus praesertim viciniorum civitatum, ad quas quotidie accedunt indi-goajiri. Et huiusmodi pra-

firmi vero, vd legitime impediti, si tertiam partem Rosarii recitant (Gfcgoriu» XIII, *Cupientes,* 24 Dec 1583).

20- Indulgentia Plenaria, si processionem associant in festi» Purificationis, Annuntiationis, Visitationis, Assumptionis, Nativitatis, Praesentationis, ex Immaculatae Conccpiionis B M V (Pıα$ IV, *Dum praeclara,* 28 Fcbr. 1561), vel aliquo die infra octavas istorum festorum (S C. Ind , 2$ Fcbr 1848).

2f Indulgentia quinque annorum acquirenda, quando ex eleemosynis confratcrn>tatis virgines matrimonio «ungendae dotantur, si processioni intersunt (GregoTiQ» XIII, *Desiderantes,* 22 Man. t$8o)

22. Indulgentia centum dierum, si processionem debitis diebus fac'endam associant (Gregorius XIII, *Cum iiaa,* t Ian. 157?>

2J Indulgentia sexaginta dierum, si processiones ordinarias tam confratemitatis, quam alia quascumquc de licentia Ord nari» celebratas, etiam SS. Sacramenti ad 'nfirmos delati, comitantur (Gregorius XIII, *Gloriari,* 15 Ioi. IJ7?)

IV *Pro it; qui visitant capellam vel ecclesiam confratemitatis.*

24. ƒndulgenti Plenaria qualibet prima mensis dominica, si confessi et s. Communione refecti id faciunt, ibique ad intentionem Summi Pontificis orant (Grego -ius XIII, *Ad augendam, 12* Man 1577)

Nota. Hanc indulgentiam etiam confratres infirmi, qu· ad eamdem ecclesiam accedere non valent, lucrari possunt, si praevia Confessione ct Communione, domi ante devotam imaginem Rosarium seu coronam (h. e. ternam partem Rosarii: S C Indulg. 25 Feƀar 1877 ad 6), aut septem psalmos devote recitant (Gregorius XIII, loc. cit.)

25. Indulgentia Plenaria, quavis prima mensis Dominica, si sacrament's muniti, expositioni sanctissimi Eucharistiae Sacramenti in ecclesia confratemitatis,quatenus de Ordinarii licentia locum habet, per aliquod temporis spatium devote intersunt, ibique ad intentionem Summi Pontificis orant (Gregorius XVI, *Ad augendam, 17* Dec. 1833)

16. Indulgentia Plenaria, si confessi ac s. communione refecti capellam SS. Rosarii aut ecclesiam confratemitatis visitant, ibique ad mentem Summi Pontificis orant a primis vesperis usque ad occasum solis in festis Domini Nativitatis, Epiphaniae, Resurrectionis, Ascensionis ct Pentecostes: item in duabus feriis sextis quadragesimae ad arbitrium eligendis; ncc non in festo Omnium Sanctorum, ac semel infra octiduum Commemorationis omnium fidelium defunctorum (Gregorius XIII, *Pastoris aeterni,* $ Maii 1582; Gregorius XVI, *Ad augendam,* 17 Decembris 1833; S. C. Indulg., 12 Maii 18$ t).

27 Indulgentia Plenaria, sub iisdem conditionibus, a primis vesperis usque ad occasum solis B. M. V Immaculatae Conceptionis, Nativitatis, Praesentationis, Annuntiationis, Visitationis, Purificationis, Assumptionis ac in festo septem Dolorum (feria sexta post dominicam Passionis)^.Gregorius XIII, loc cit.; Clemens VIII, *De salute,* t8 Ian. 1593; Gregorius XVI, loc. cit.).

Nota *a.* — Indulgentia Plenaria in festis B.M.V. Conceptionis, Nativitatis, Praicntationis, Annuntiationis, Visitationis, Purificationis et Assumptionis acquiri etiam potest per octavam, sed semel tantum in quovis octiduo (S. C. Ind., 2$ Febr. 1848).

Nota b. — Indulgentia Plenaria in diebus Paschalis, Ascensionis et Pentecostes , ac in festis B. V. M. Immaculatae Conceptionis, Nativitatis, Annuntiationis, Visitationis, Purificationis, Praesentationis et Assumptionis, nec uon in duabus feriis sextis quadragesimae acquiri potest etiam visitando quamcumque aliam ecclesiam vel publicum oratorium (S. C Indulgentiarum 12 Maii 18$ 1).

Nota c — Quoad itinérantes, navigantes, inservientes vel infirmos aut altas legitime impeditos, pro

xitn, dc consilio tum defuncti, tum hodierni Episcopi, in cuius territorio sita est regio *goajira,* ct nos sequuti fuimus. Novissime tamen dc liceitatc huius agendi rationis maxime dubii, severiores fuimus circa hunc materiam. Sed cx inveterata consuetudine in legione vigenti, ct indi in Goajira commorantes, ct Christiani in civitatibus vicinioribus degentes, imo ct ipse R. P. D. Episcopus plus minusve improbarunt mutationem u nobis factam illamque infaustum rigorismum judicarunt. Imo parochus cuiusdam civitatis vicinioris hodie baptizat indorum parvulos quos nos baptizare non audemus, ct in hoc sequitur exemplum hodierni Episcopi S. Marthae, qui idipsum faciebat dum parochi munus in civitate Riohacha gerebat. Quaeritur igitur:

t. An in expositis circumstantiis indi-goajiri licite baptizari possint.

2. An tuta conscientia stare possimus iudicio dignissimi Episcopi S. Marthae liceitatcm expositae praxis omnino sustinentis.

R. In expositis conditionibus ct circumstantiis posse licite *goajiros* baptizari ; remittendum tamen prudentiae ct conscientiae missionariorum in singulis casibus ad adulto vel pueros *goajiros* baptizare. Et detur decretum S. Officii anni 1807 ad Praef. Ap. Nossi-be *(V. n. 1302).* — SSfiius adprobavit.

2069

Cirai prommtonetn in matrimonii» muti» · parte čiihohc prieatinSam.

S. C. S. Off. 29 *Nov. rSgg.* — *1.* Se nei matrimonii misti puô basiare che la parte cattulicH promena senza giuraie a voce od in isentto dinanzi a due testi di adoperarsi alia conversione dclla parte acattolica , senza la costui presenza.

2. Sc possa conrinuarsi 1'uso ivi introdotto di celebrare i matrimonii misti in chiesa senza Messa c senza benedizione nuziale per evitare ii pericolo di contrarii presso i ministri cretici che sogiiono celebrare nella chiesa i matrimonii misti.

R. Ad 1. Affirmative.

Ad 2. Detur Instructio Antonelliana dici 15 Novembris i858. *(V. n. tt6g).* — SSffius adprobavit.

2070

L)< ädme ilumnarurn «eathol.carvm >n catholico Instituto.

S. C. S. Off. *6 Dee. tSgg.* — N. Superiora di un Istituto educativo femmineo cspone che qualchc tempo fa. avendo avuta richiest i di accettare come alunne esterne, ossia nel scmi-convitto, giovanettc di famiglia protestante, essa si rivolsc ali' Ordinario che le permise di acceturle, a condizione pero di esporre più tardi ogni cosa al S. (Jfficio. Sus-

acquisitione Indulgentiae Plenariae ecclesiam seu capellam SS. Rosarii visitantibus concessae diebus quibus festa mysteriorum Rosarii celebrantur, idem dicendum, quod superius de iis, qui processioni intervenire nequeunt (n. 14), dictum est (Sixtus V, *Dum ineffabilia,* 30 Ian. 1586).

28. Indulgentia Plenaria, sub iisdem conditionibus, dominica inlra octavam Nativitatis B. M. V. (Clemens VIII, *Ineffabilia,* ta Fcbr. 1308).

29. Indulgentia Plenaria, sub iisdem conditionibus, dominica tenia Aprilis, a nrimis vesperis usque ad solis occasum (Gregorius XIII, *Cum sicut,* 3 Ian. x 579).

30. Indulgentia septem annorum ct totidem quadragenarum, si confessi sacraque Communione refecti capellam seu altare confratemitatis visitant, ibique ad intentionem Summi Pontificis orant in diebus Nativi tatis Dni, Paschalis, Pentecostes, ct in festis Immaculatae Conceptionis, Nativitatis, Annuntiationis, Visitationis ct Assumptionis B. M. V., nec non in festo Omnium Sanctorum (Clemens VIII, *Salvatoris,* 13 Ian. 1593 ; Idem, *De salute,* 18 Ian. 1393).

31. Indulgentiam centum dierum pro quolibet die quo visitant capellam seu altare SS. Rosarii, ibique ad intentionem Summi Pontificis orant (Gregorius XIII, *Cum sicut,* 3 Ian. 1379).

Nota — Moniales in clausura viventes, iuvenes utriusque sexus in collegiis, seminariis, conscrvatoriis degentes, omnesque demum personae viventes in Institutis ex quibus ad libitum egredi non possunt, imo et membra societatum catholicarum, omnes Indulgentias pro quibus praescriberetur visitatio capellae seu ecclesiae confratemitatis - dummodo huic rite adscript! sint - lucrari possunt visitando propriam ipsorum ecclesiam, seu capellam, sive oratorium (S. C. Ind. II Aug. 1871 ; 8 Febr. 1874).

Confratres infirmi vel quomodocumque impediti quominus sacramentum Eucharistiae recipiant, aut ecclesiam vel capellam visitent, Indulgentias omnes pro quibus istae conditiones praescribuntur lucrari possunt, si confessi aliic iniunctis operibus adimpletis, aliquod pium opus a eonfessario iniunctum exequuntur.

Cum in quibusdam festis pro visitatione ecclesiae seu capellae SS. Rosarii praeter plenariam Indulgentiam aliqua etiam Indulgentia partialis concessa fuerit, ad hanc quoque acquirendam distincta ecclesiae seu capellae visitatio necessaria est.

V. *Pro* Iij *qui visitant quinque altaria.*

32. Confratres qui visitant quinque altaria cuiuscumque ecclesiae vel oratorii publici, vel quinquies unum duove altaria ubi quinque non rcperiuntur, lucrantur easdem Indulgentias ac si Romae *Stationes* visitarent (Leo X, 22 Maii 1518).

VI. *Pro tu qui dicunt vel audiunt Missam votivam ss. Rosarii.*

33. Indulgentiae omnes integrum Rosarium recitantibus concessae, pro corfratribus sacerdotibus si Missam votivam secundum MissaJe romanum pro diversitate temporis ad altare SS. Rosarii celebrant (quae Missae votivae bis in hebdomada dici possunt); pro aliis autem confratribus si tali Missae assistunt et ibi pias ad Deum fundunt preces (Leo XΠI, *Ubi primum, 2* Oct. 1898).

34. Indulgentiae omnes concessae iis qui processionem prima uniuscuiusque mensis dominica fieri solitam associant, pro iis qui consuetudinem habent celebrandi vel audiendi hanc Missam, semel in mense, dic quo confessi sacramentum Communionis recipiunt (Clemens X, *Coelestium munerum,'* 16 Fcbr. 1671).

33. Indulgentia unius anui pro iis qui in sabbatis Quadragesimae assistunt coniunctim Missae, concioni c B. M. V. ct antiphonae ■ Salve Regina n (Gregorius XIII, *Desiderantes, 22* Mart. 1580).

seguentemente poi, avcndo avuta richiesta di accoglicrc nel semi-convitto un'altra giovanctta protestante, essa l'acccttava egualmentc come le due prime. Altre volte in fine , nci tempi passati, non mancarono domande per fare accettare, come alunne interne, dellc giovanette acattoliche. Ciô premesso, Toratricc chiede umilmente:

i. Sc possa continuare a tenere fra 1c alunne del semi-convitto 1c tre fanciulle, di cui sopra, avvertendo chc i parenti delle mcdcsime hanno volcnticri dato amplissima facoltà perché si usi con loro lo stesso trattamento chc con le cattolichc, quanto a insegnamento di catechismo , intervento a funzioni ecc.

2. Come regolarsi in avvenire in caso di richieste di fanciulle acattoliche come alunne sia esterne, sia interne.

R. Tres alumnas iam receptas tolerari posse, modo absit quodvis perversionis periculum catholicarutn alumnarum ; qua dc re sedulo a moderatoribus advigilandum. Quoad ceteras : pro internis, negative. Pro externis recurrant in singulis casibus, semper exceptis apostatarum filiabus. — SSrtius adprobavit.

071

Quoid cclebnuoflem Mi-- ue F«r. V. in Coena Domini.

S. R. C. 9 *Dec, 1899.* — Comkn. — t. An Feria V in Cocna Domini in ecclesiis parochialibus aliisque non parochialibus celebrari possit Missa lecta vel cum cantu, quin peragantur functiones Feriae VI in Parasceve et Sabbati Sancti.

2. An praedicta Missa legi vel decantari possit in ecclesiis vel oratoriis spectantibus ad Regulares, ad Seminaria et ad Pias Communitates.

Qaoad exposition em SS.bacetmcnti po»(Pric- Mocufcatorum.

3. An publicae fidelium adorationi proponi queat Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum etiam post Missam Praesanctificatorum.

VII. *Pro iis qui devotionem quindecim sabbatorum ss. Rosarii peragunt,*

36. Indulgentia Plenaria in tribus ex quindecim sab balls, uniuscuiusque arbitrio eligendis, si per quindecim sabbata consécutive (vel immediate praecedentia festum SS. Rosarii, vel etiam quolibet infra annum tempore) confessi ct s. Communione refecti ecclesiam confraternitatis visitant ibique ad intentionem Summi Pontificis orant (S. C. Indulg. *12* Dec. 1849).

37. Indulgentia septem annorum ct totidem quadragenarum in duodecim sabbatis n. 36 non comprehensis (S. C, Indulg. *12* Dec. 1849).

VIII. *Pro iis qui mense rosariano certas devotiones peragunt,*

38. Indulgentia Plenaria, si exercitio mensis Octobris, in ecclesiis Ordinis Praedicatorum institui solito, saltem decies interfuerunt, die ab ipsis eligendo, si sacramenta recipiunt ct ad intentionem Summi Pontificis orant (S. C. Indulg., 31 Aug. 1885).

39. Indulgentia septem annorum ct totidem quadragenarum, quoties devotionibus in ecclesiis Ordinis Praedicatorum mense Octobris quotidie institui solitis intersunt (S. C. Ind., 31 Aug. 1885).

IX. *Pro iis qui assistunt antiphonae < Salve Regina » cantatae.*

40. Indulgentia trium annorum ct totidem quadragenarum, si in ecclesia confraternitatis cum candela accensa (ubi usus viget, alibi adiungatur una · Ave Maria ·) assistunt antiphonae « Salve Regina » cantari solitae in festis B. M. V. quae ab universa ecclesia celebrantur (S. C. Indulg., t8 Septem. 1862 ad 4), ct in Apostolorum natalitiis, ac festis Sanctorum Ordinis Praedicatorum (Clemens VIII, *Ineffabilia,* 12 Fcbruar. 1598).

4:. Indulgentia centum dierum in omnibus diebus per totum annum, si huic antiphonae post completorium assistunt (Clemens VIII, loc. cit.).

42. Indulgentia quadraginta dierum in omnibus sabbatis ac diebus festivis per annum (Leo X, *Pastoris aeterni, 6* Oct. ipo).

Nota. — Indulgentias nn. 40 ct 41 recensitas legitime impediti quominus in ecclesia huic antiphonae adstent, lucrari possunt si eamdem flexis genibus coram altari vel imagine B. M. V. recitant (Clemens VIII, *Ineffabilia, 12* Fcnr 1598).

X. *Pro iis qui orationem mentalem aut alia spiritualia exercitia peragunt.*

43. Indulgentia Plenaria, semel in mense, si per integrum mensem quotidie mediam horam vel saltem per quartam horae partem mentali orationi operam dant, dic ad eorum arbitrium eligendo, quo sacramenta Poenitentiae et Eucharistiae recipiunt (clemens X, *Ad ea,* 28 Ian. 1671).

44. Indulgentia Plenaria, si in memoriam quadraginta dierum, quibus Dominus lesus stetit in deserto, per eumdem numerum dierum in oratione, mortificatione et in aliis piis operibus sese exercuerint, seme in anno, die ab ipsis eligendo (Pius VII, *Ad augendam, 16* Febr. x8o8).

4$. Indulgentia septem annorum ct totidem quadragenarum, quoties per mediam horam mentali orationi operam dant (Clemens X, *Ad ea,* 28 Ian. 1671).

46. Indulgentia centum dierum, quoties per quartam horae partem meditationi vacant (Clemens X, loc. cit.).

XI. *Pro iis qui visitant confratrcs infirmos.*

47 Indulgentia trium annorum et totitem quadragenarum quoties infirmos confratrcs visitant (Clemens VIII, *Ineffabilia,* 12 Febr. 1598).

48. Indulgentia centum dierum si confratrcs infirmos ad ecclesiastica sacramenta suscipienda hortantur (Gregorius XIII, *Cum sicut,* 3 Ian. xJ79).

XII. *Pro iis qui suffragantur animabus confratrum defunctorum.*

49. Indulgentia Plenaria, si in quatuor anniversariis (diebus 4 Febr., *12* Iui., ; Sept., тo Nov.) quotannis in ecclesiis publicis tum fratrum, tum sororum Ordinis Praedicatorum institui solitis, officiis defunctorum intersunt ac confessi sacrauuc communione refecti ad intentionem Summi Pontincis orant, semel quolibet ex illis quatuor diebus (Pius VII, *Ad augendam,* ri Fcbruar. 1808).

$0. Indulgentia octo annorum, si exequiis adstiterint sequentes processionem quae in suffragium defunctorum quolibet die sabbati aut semel in mense per ecclesiam confraternitatis sive per claustrum ducitur (Gregorius XIII, *Desiderantes, 22* Man. 1580).

Jf. Indulgentia trium annorum ct totidem quadragenarum, quoties corpora confratrum defunctorum ad ecclesiam confraternitatis associant (Clemens VIII, *Ineffabilia,* 12 Febr. 1598).

52. Indulgentia centum dierum, si cadavera confratrum cum vexillo confraternitatis ad sepulturam associant, vel si anniversariis pro animabus defunctorum confratrum celebratis intersunt, et ibidem ad intentionem Summi Pontificis orant (Gregorius XIII, *Cum sicut,* 3 Ian. 1579).

XIII. *Pro iis quodeumque caritatis vel pietatis opus peragunt.*

53. Indulgentia sexaginta dierum quoties confratrcs aliquod opus caritatis ct pietatis exercent (Gregorius XIII, *Gloriosi,* 15 Iui. 1579).

XIV. *Pro morientibus.*

$4. Indulgentia Plenaria, a sacerdote etiam extra confessionem per formulam communem applicanda, si Rosarium per hebdomadam recitare consueverunt (Innocentius vili, 13 Octob. 1483 ; S. C. Indulg Dccr. to Augusti 1899).

55. Indulgentia Plenaria, si ex hac vita migrant manu tenentes candelam benedictam SS. Rosarii, dummodo semel saltem in vita integrum Rosarium recitaverint (Hadrianus VI, *Illius qui,* 1 April. 1523).

56. Indulgentia Plenaria, si sacramenta Poenitentiae et Eucharistiae recipiunt (S. Pius V, *Consueverunt, 17* Scptcmb. 1569).

57. Indulgentia Plenaria, si contriti ss. nomen lesu saltem corde, si ore non possunt, invocant (Leo XIII, Rescr. S. C. Indulg. 19 Aug. 1899).

58. Indulgentia Plenaria, si susceptis Ecclesiae sacramentis fidem Romanae Ecclesiae profitentes ct antiphonam · Salve Regina d recitantes, B. Virgini se commendant (Clemens VIII, *Ineffabilia, 12* Febr. 1598).

Nota. — Quamvis hcic relata sil pluries indulgentia plenaria in mortis articulo, umen ad tramitem Dcretorum S. C. Indulgent, una tantum acquiri poterit in mortis articulo sub una vel ahera ex diversis conditionibus supra expositis.

XV. *Pro defunctis.*

$9. In ecclesiis Ordinis Praedicatorum altare SS. Rosarii pro sacerdotibus eiusdem Ordinis privilegiatum est pro anima cuiuscumque confratris (Gregorius XIII, Omnium *saluti,* 1 Sept. 1582).

60. In ecclesiis confraternitatis altare SS. Rosarii Îiro sacerdotibus confratribus gaudet privilegio non soum in favorem confratum defunctorum, sed etiam cuiuscumque defuncti, etiamsi aliud altare privilegiatum in eadem ecclesia existât. Imo, si in ecclesia non extat altare privilegiatum, altare SS. Rosarii etiam pro quocumque sacerdote, quamvis confraternitati non adscripto, et in favorem cuiuscumque defuncti privilegiatum est (S. C. Ind. *Cameracen.,* 7 Iun. 1842; Pius IX, *Omnium saluti, 3* Mart. 1857).

PARS SECUNDA

INDULGENTIAE CONFRATRIBUS CUM ALIIS FIDELIBUS COMMUNES.

61. Indulgentiae septem annorum et totidem quadragenarum, prima dominica cuiuslibet mensis, si processioni intersunt (S. Pius V, *Consueverunt, 17* Scptcmb. 1569).

62. Indulgentia Plenaria toties quoties in festo SS. Rosarii, sacramentis refecti, a primis vesperis usque ad occasum solis diei ipsius, in memoriam victoriae super Tureas apud Echinadas iusulas ope Rosarii reportatae, capellam (vel effigiem B. .M. V. in ecclesia expositam: S. C. Ind. 25 Ian. t866) visitant, ibique ad intentionem Summi Pontificis orant (S. Pius V, *Salvatoris,* 5 Mart. IJ72; S. C. Ind., 5 Apr. 1869, 7 Iui. i8Sj).

Nota. — Ad lucrandum praefatam Indulgentiam, confessio poterit anticipari feria sexta immediate praecedenti festum SS. Rosarii (Leo XIII, Rescr. S. C. Ind., 19 Augusti 1899).

63. Indulgentia Plenaria in uno die octavae festi SS. Rosarii ad arbitrium uniuscuiusque eligendo, si, sacramentis refecti, capellam SS. Rosarii, vel simulacrum B. M. V. in ecclesia expositum, visitant, ibique ad intentionem Summi Pontificis orant (Bencd. XIII, *Pretiosus,* 30 Maii 1727; S. C. Ind. 7 Iui. 1885).

64. Indulgentia Plenaria sub iisdem conditionious in festo Corporis Christi ct in festo Sancti Titularis ecclesiae (Gregorius XIII, *Desiderantes, 22* Man. t$8o).

65. Omnes ct singulae Indulgentiae in hoc Indice contentae possunt per modum suffragii applicari animabus fidelium qui vinculo caritatis Deo coniuncti supremum diem obierunt ; excepta tamen Plenaria in mortis articulo (Innocentius XI, *Ad ea,* x$ Iun. 1679).

APPENDIX

Summarium Indulgentiarum omnibus christifidelibus pio devotione SS. Rosarii concessarum.

1. Indulgentia Plenaria, semel in anno si singulis diebus saltem tertiam partem Rosarii recitant, et die ab ipsis eligenda sacramentis reficiuntur, dummodo adhibeant coronam ab aliquo religioso Ordinis Praedicatorum, vel ab alio sacerdote deputato benedictam *{Raccolta,* Editio 1898, n. 194).

2. Indulgentia centum dierum pro quolibet « Pater noster » et qualibet « Ave Maria >, si mtegnim Rosarium vel saltem tertiam partem recitant, dummodo Rosarium sit benedictum ab aliquo religioso Ordinis Praedicatorum, vel ab alio sacerdote deputato (Ibid.).

3. Indulgentia quinque annorum ct totidem quadragenarum, quoties tertiam partem Rosarii recitant (Ibid.).

4. Indulgentia decem annorum ct totidem quadragenarum, semel in die, si una cum aliis, sive domi, sive in ecclesia, sive in aliquo oratorio publico seu privato, saltem tertiam partem Rosarii recitant (Ibid.).

$. Indulgentia Plenaria in ultima singulorum mensium dominica, si saltem ter in hebdomada tertiam partem Rosarii una cum aliis sive domi, sive in ecclesia, sive in aliquo oratorio recitant, et in dicta ultima dominica ss. sacramentis refecti aliquam ecclesiam seu aliquod publicum oratorium visitant, ibique secundum mentem Summi Pontificis orant (Ibid.).

6. Indulgentia Plenaria in uno ex quindecim sabbatis continuis, arbitrio uniuscuiusque eligendo, si singulis sabbatis sacramenta suscipiunt, et tertiam partem Rosarii recitant, vel aliter eiusdem mysteria devote recolunt *(Raccolta,* edit, cit., n. 197).

Nota. — Quoties fideles legitime impediuntur quominus praefatum exercitium dic sabbati peragant, absque Indulgentiarum iactura illud dic dominica explere possunt (Ibid.).

7. Indulgentia septem annorum ct totidem quadragenarum, omnibus sabbatis N. praecedenti non comprehensis (Ibid.).

S. Indulgentia Plenaria, si quosns anni tempore per novem dies in honorem Reginae SS. Rosarii piis exercitiis operam dant, recitando preces a legitima auctoritate approbatas, die ad arbitrium uniuscuiusque eligendo, sive intra novendiales sive infra octo dies immediate sequentes novendium, quo vere poenitentes, confessi ct s. communione refecti iuxta mentem Summi Pontificis orant *(Raccolta,* edit, cit., n. 149)·

De rrpeocndA ta unwfa *Sept-cn* pyttde cum parnculii coate-can·.

4. An cum hostia consecrata quae reservatur pro dicta Missa Praesanctificatorum, reponi possit in urnula seu sepulcro pixis cum particulis consecratis, si opus fuerit, pro infirmis ?

R. Ad t. In ecclesiis parochialibus ubi adest Fons baptismatis, serventur Rubricae Missalis et decreta , adhibito memoriali Rituum Benedicti Papae XIII pro functionibus praescriptis, si extet defectus sacrorum ministrorum et clericorum. In aliis vero ecclesiis non parochialibus, omitti potest functio Sabbati Sancti, nor. tamen illa Feriae VI in Parasceve; et fiat Sepulcrum : expetita facultate pro usu dicti *memorialis,* si idem sacrorum ministrorum et clericorum defectus existât.

Ad 2. Affirmative, quoad Regulares proprie dictos, iuxta decretum diei 31 Augusti 1839 (t); Negative, quoad Seminaria et Pias Communitates, nisi habeatur Apostolicum Indultum.

Ad 3. ct 4. Negative; ct serventur Rubricae et decreta.

2072

De facultate dii·pcaundi ab impedimento clin-deuinitati· urfrate moni» pericuio.

S. C. S. Off. /5 *Dec. ï8gg.* — Per decreta S. R. et U. Inquisitionis dierum 20 februarii 1888 ct i martii 1889, S. V. benigne facultatem fecit locorum Ordinariis , parochis communicabilcm, etiam per habitualem subdelcgationem, qua, urgente mortis periculo, dispensare valeant cum iis, qui iuxta leges civiles sunt coniuncti, aut alias in concubinatu vivunt, super impedimentis, quantumvis publicis, matrimonium iure ecclesiastico dirimentibus, excepto S. Presbyteratus Ordine et affinitate lineae rectae ex copula licita proveniente, ut morituri in tanta temporis angustia in faciem Ecclesiae rite copulari ct propriae conscientiae consulere valeant. *Quaeritur:*

Utrum in citatis decretis vere comprehendatur etiam facultas dispensandi ab impedimento dandestinitatis ; adeo ut cx. gr. parochus, ab Episcopo habitualiter delegatus, possit in sua paroecia vel coniungere non suos sed extraneos inibi casu existences, dispensando a praesentia parochi proprii, ad quem nullimodc valeat haberi recursus; vel etiam coniungere suos, sed sine testibus, pariter dispensando ab eorum praesentia, cum omnino non sint qui testium munere fungi possint.

R. Affirmative. — SSrîius adprobavit.

2073

De parodo» perationeœ a: •arcam procurante

S. C. S. Off. r 7 *Dec. t8gg.* — Parochus N. iuxta Ritualis Romani praescripta, iuxta ctiam preces mulieris praegnantis ct graviter decumbentis, super hac muliere iam certo mortua curavit ut operatio caesarca fieret. Medicus absens erat, ct operatio facta fuit ab alia persona capaci. Puer vivus erat et fuit baptizatus. Propter hoc factum praefatus parochus fuit accusatus, sed a indicibus civilibus sine ulla condemnatione remissus. Postea autem, ct propter idem factum, dictus parochus a gubernio stipendio annuo fuit privatus. Quaeritur ergo:

1. Parochus N. egitne recte curando ut fieret operatio, medico deficiente, ab alia persona capaci, morte quidem certa, sed non legaliter recognita?

2. Parochus, vel alius sacerdos , debetne curare ut, in iisdem supradtetis circumstantiis, operatio, de qua agitur, fiat, etiam quando sequi debet privatio annui stipendii?

9. Indulgentia tcrceotum dierum pro omnibus aliis diebus novendii, quibus in dictis orationibus se exercent (Ibid).

Pro recitantibus tertiam bartem Rosarii in mense Octobris.

A SSrfio Dno Nostro Leone PP. XIII (1 Septembris i88j - 20 Augusti 1885 - 2j Iulii 1898) concessae fuerunt in perpetuum Indulgentiae quae sequuntur :

10. Indulgentia Plenarii, si in die festo B. V. dc Rosario, vel aliquo die infra octavam, sacramenta rite suscipiunt, ct aliquam sacram aedem visitant, ibique ad mentem Summi Pontificis orant, dummodo dic festo ct singulis per octavam diebus sive publice in aliqua ecclesia, sive privatim tertiam partem Rosarii recitent.

1 Indulgentia Plenaria, si post octavam festi SS. Rosarii saltem decies infra cumdem mensem Octobris, sive publice in aliqua ecclesia, sive privatim tertiam partem Rosarii recitant et dic ab ipsis eligendo sacramenta rite suscipiunt, aliquam ecclesiam visitant ibique ad intentionem Summi Pontificis orant.

12. Indulgentia septem annorum ct totidem quadragenarum pro quovis die mensis Octobris, quo fideles tertiam partem Rosarii sive publice in aliqua ecclesia, sive privatim recitant.

II. Omnes ct singulae Indulgentiae in hoc Sun/mario recensitae sunt applicabiles animabus igne pur' gatorii detentis *(Raccolta,* edit. cit. p. XXII, n. 4).

Sacra Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita praesens Summarium Indulgentiarum omnibus Christifidelibus pro devotione SSnii Rosarii concessarum uti authenticum recognovit typisque imprimi ac publicari permisit.

Datum Romae ex Secretaria eiusdem S. Congregationis die 29 Augusti 1899.

Fr. **Hieronymus** M. Card. GOTTI, *Praefectus.*
L. ✠ S.
✠ A. **Sabatucci** Archicp. Antinocnsis, *Secretariat.*

(1) En decretum: < 1. An in ecclesiis ubi functio-« nes Maioris Hebdomadae fieri nequeunt, Feria V. in « Cocna Domini celebrari possit Missa lecta. 2. An « si eiusmodi ecclesiae sint Regularium, id liceat, ut « Superior communicare valeat suos alumnos pro adim-« plemcnto paschalis praecepti ».

c R. Ad t. Negative. — Ad 2. Superior celebret « in privato oratorio ad ministrandam Religiosis Com-I « munionem; ct, si desit oratorium, fiat in ecclesia, « ianuis clausis ».

R. Detur decretum S. Officii diei *1$* Februarii 1780 ad Vicarium Apostolicum Sutchen. *(V. n. 541).*

2074

inJuitum quo noram generarum VriSJiaî ad »ucc«iorc4.

s. C. S. Off. *20 Dec. tfiqo.* — Utrum resolutio S. R. ct U. Inquisitionis die 3 Man «^99 4ua declaratum fuit omnes facultates spedales u Sancta Sede habitualitcr concessas Episcopis aliorumque locorum Ordinariis, licet ad praelinitum tempus, ob eorum mortem vel a munere cessationem ad successores transire, se extendat ad omnes Superiores.

R. Supplicandum SSiho pro extensione decreti fer. IV, 3 Maii 1899 a<* Superiores generales Ordinum religiosorum. — SSiftus adprobavic, ac extensionem praedictam benigne concessit.

2075

De Ordinatione prcsbytcnii pericta cum calice »me hottia.

S. c; S. Off. *t; lan. tgoo.* — Saccrjos jq. humiliter exponit quod, cum die 22 Deccmbris 1894 ordinatus fuent simul cum alio ab Episcopo iam vita functo, in ipsa Ordinatione defuisse hostiam super patenam vidit absque ullo dubio. Responsum vero datum a Supremo Sacrae Inquisitionis Tribunali die 11 Ianuarii 1899, ob defectum vini in calice, lectum in ephemeride *// Monitore Ecclesiastico* mense Maio, intulit ei dubium de validitate suae Ordinationis. Quapropter orator humiliter quaerit quid agendum in praxi: i. Quoad Ordinationem. 2. Quoad Missas celebratas et beneficium coadiutoralc cum animarum cura ab ipso exercitum. 3. Quoad matrimonia coram ipso celebrata.

R. Ordinationem esse iterandam cx integro sub conditione et secreto quocumque die et a quocumque catholico Episcopo, facto verbo cum SSmo ut suppleat de thesauro Ecclesiae, quatenus opus sit, pro Missis a sacerdotibus celebratis ut in casu.

2076

De Mime celebratione taper I'tiribu» anttqul·lu» comccrati» aine Sanctorum Reliquiis.

S. C. S. Off. *ty lan. 1900.* — An tolerari possit ut Sacrificium Missae celebretur super lapides altarium etiam ecclesiarum parochialium, praecedenti sacculo, vel etiam sacculo decimosexto consecratos sine sepulcro ct sacris Reliquiis Sanctorum a missionariis vel antiquioribus Episcopis. Sunt qui affirmant antiquis illis temporibus habuisse missionarios Amcricac Meridionalis privilegium consecrandi altaria portatilia scu lapides ad Sacrificium sine Ss. Reliquiis.

R. Curet Episcopus, ut ritu praescripto in altaribus collocentur Sanctorum Reliquiae: ct interim, in casu, tolerari potest usus celebrandi in praedictis altaribus.

2077

De operibus ad S. C Studiorum mittendi» quorum Mucore» catholia· Athenaci» vel Fscnüahb'it aunt addicti.

Litt. encycl. S. C. Studior. *to Febr. tgoo.* — Summopere lactandum in catholicis Athenaeis vel Facultatibus canonice erectis viros adesse, qui, editis operibus, sacras praesertim disciplinas illustrant, et ab insectatorum erroribus, nimis hoc aevo effrenate disseminatis, strenue vindicare satagunt, ut inde catholica veritas, omnium scientiarum amica, magis magisque splendescat.

Quum autem quidquid praeclarum in lucem profertur ex praedictis Facultatibus, in decus ac solatium quoque cedat huius S. Congregationis Studiis regundis praepositae, facile comperitur quam maxime intersit ut eadem S. Congregatio cognoscat quae evulgantur opera ab iis qui eisdem Facultatibus sunt addicti. Ne horum opera m posterum manibus aliorum et praesertim discipulorum versentur, quin perspecta sint huic S. Congregationi, quod prudenti consilio cautum fuit in percelebri Constitutione felic. record. Leonis XII, quae incipit *Quod divina Sapientia,* in mentem omnium revocandum censuimus, videlicet, ut quique vel docendi vel alio munere funguntur apud Athenaea vel Facultates quae iure ad nos pertinent, unum exemplar cuiusque operis quod ediderint, ad Sacram Congregationem, veluti argumentum obsequii, mittere teneantur.

Cum de re agatur haud levis momenti, Cancellarii cuiusque Facultatis, ea qua par est sedulitate, curabunt ut huiusmodi lex omnibus innotescat, atque insuper ut mittantur etiam ephemerides quaecumque stato tempore prodeunt.

2078

Dc matrimonio, dc quo petitur «animo m radice, quod civiliter co olfactum e«t eam impedimento impotentiae quae >upervenit viro po»t concubinatum »n quo lilii nati tunt.

S. C. S. Off. <y *Martii tqoo.* — Bertha catholica archidioeceseos N. soluta, cum Titio acatholico pariter soluto, cx quinque circiter annis in concubinatu fide praestita et cum affectu maritali vivens, novissime, nempe dic 1 mensis Septembris anni 1898, cum eo matrimonium, quod vocant civile, coram magistratu civili iniit. Ex ista coniunctione duae proles exortae sunt, quarum altera die 29 m. Septembris 1894 nata catholice ct baptizata est ct educata, altera, die 29 m. Manii 1896 nata, paucis hebdomadibus post nativitatem decessit.

Parocho dictae Berthae vehementer allaborante ut ad validum ct licitum matrimonium adducatur, tandem res in eo est ut dispensationi super religionis mixtae impedimentum, praemissis debitis cautionibus, iam lucus per se esse posset, nisi impedimentum perpetuae impotentiae intercessisset, cx eo proveniens, quod dictus Titius mense Iunio 1896 (i. c. duobus annis ante celebrationem matrimonii civilis) operatione chirurgica utroque teste privatus existit. Restare solum videtur, ut ad dis-

pensationem in radice coniunctionis petendam confugiatur. Revera intentio, scu consensus matrimonialis non defuit, nec saltem post contractum civile matrimonium extrinscca species matrimonii deest, adeo ut dictae partes pro coniugibus communiter habeantur. Cum per sanationem saluti animae resipiscentis et legitimitati prolis superstitis provideatur, denegata vero sanatione separatio minime fieri posset ct gravissima scandala pertimescenda forent; ideo preces mulieris catholicae pro obtinenda gratia enixe commendamus.

R. In casu exposito sanationem in radice concedi non posse; ct ad mentem : Mens est, quod cum matrimonium revalidari nequeat, putati coniuges illico separari deberent. Si vero hoc moraliter impossibile sit, dummodo absit periculum incontinentiae, adhibitis cautelis, sub eodem tecto cohabitent uti frater ct soror. Quod vero ad canonicam prolis legitimatiojem, eam per rescriptum Principis rite expediendum concedi posse. — SSrfius adprobavit.

2079

C»rca ablura-rionem rrrr/r eam requisitam ot Episcopus postit ia foro ci-temo haereticos absoi*fert*

S. C. S. Off. *28 Martii 1900.* — Per Responsum S. Congregationis datum Episcopo Bitumino die 2 Ianuarii 1669 (quod decretum iuxta responsum a S. Officio die 21 De-:. 1895 Episcopis Borussiac datum adhuc viget) declaratum est : posse Episcopos auctoritate *ordinaria* haereticos sponte comparcntes in exteriore foro absolvere < post *abiurationem juridice* factam ».

Diversae ultimis annis erant in hisce regionibus (Germaniae) opiniones de huiusce clausulae vigore. Nam alii opinabantur praedictam Episcoporum ordinariam facultatem tunc tantum execution! posse mandari, quando modo iudiciali Episcopus procedit; sic cx. gr. unus cx Germaniae Ordinariis, vir in jure canonico peritissimus, litteris ad hanc Curiam *N.* missis sententiam suam esse exposuit, quod Episcopus hac ordinaria facultate uti volens debeat haereticum inducere ad abiurationem *coram notario et duobus testibus* pronuntiandam. Quae opinio habet aliquod fundamentum in citato S. Officii decreto, quippe quod poscit praecedere absolutioni abiurationem *iuridice* factam.

Sed eiusmodi iudicialis aut iuridica abiuratio nusquam in Germania in usu est. In regionibus acatholicis, ubi conversiones ad fidem saepius fiunt, nulla est copia notariorum catholicorum. Accedit quod valde consultum est ut haereticis conversis modus abiurandi facilis et commodus reddatur, et ut conversiones nullum strepitum vel admirationem excitent, quod fieret, si iudiciales aut iuridicac formae adhiberentur.

Hinc ubique locorum usus est, ut abiuratio erroris ct fidei catholicae professio perficiatur coram parocho et uno teste, vel, si necessitas ita expostulat, coram solo parocho, sed semper ita. ut abiuratio in exteriori foro comparcat ct probari valeat. Idcirco abiuratio non tam actus iudicialis aut *juridicus,* sed magis actus *pastoralis* officii censeri debet, sed semper validus etiam pro exteriori foro.

Quae cum ita sint, Ep. N., ut sensus citati decreti non ansam praebeat dubiis, a Sacra Inquisitionis Congr. humillime petit, ut declaretur, num possit Episcopus *ordinaria* sua facultate absolvendi haereticos etiam tunc uti, si non fiat abiuratio in stricto sensu *juridica,* sed coram solo sacerdote ab Episcopo delegato, aut coram tali sacerdote et teste.

R. Respondendum Episcopo ad mentem : Mens est quod abiuratio fieri potest coram quopiam ab Episcopo delegato ut notario, ct aliquibus personis uti testibus ; et detur instructio 8 Aprilis 1786 ad Episcopum Limericensem (1).

2080

Grca indaUaa dc cclebrinci. •Mutae prinut

S. R. C. *3 Apr. tf)oo.* — Vicrn. — Ad quandam controversiam tollendam circa interpretationem decretorum *Aucto* 8 lunii >896 ct *Romana 12* lan. 1897 fK. *nn. 193^-1957)* quoad Missas lectas de Requic, hodiernus caeremoniarum magister basilicae cathedralis Vicensis in Hispania, de consensu sui RrTii Episcopi, Sacrorum Rituum Congregationi sequentia dubia enodanda humillime exposuit ; nimirum :

t. Utrum ex enunciatis decretis Missae lectae, quae a sacerdotibus celebrantur in ecclesiis ct oratoriis civitatis pro defuncto, cadavere insepulto vel sepuito non ultra biduum a die obitus seu depositionis, celebrari valeant de *Requie,* dummodo in parochial: ecclesia fiat funus cum Missa cxcquiali ; an hoc privilegium sit proprium tantummodo ecclesiae, in qua funus peragitur cum sua Missa cxequiali.

2. Utrum quilibet sacerdos possit unam tantum Missam de Rcquie celebrare, vel plures, diversis diebus, dummodo cadaver sit insepultum non ultra biduum.

3. Utrum pro defuncto, qui morabatur in civitate ct obierit extra civitatem, possint etiam in ipsa civitate praedictae Missae lectae dc Requie celebrari.

(1) Episcopo Limcricen. haec declaravit S. C. de Prop. F. (8 Apr. 1786); « Non est oeccsse ut qui a • catholica fide defecerunt, ad earnque , postmodum • reverti cupiunt, publicam abiurationem praemittant, 9 sed satis est ut privatim coram paucis abiurent, dum- « modo umen promissa servent, ac revera abstineant « communicare cum haereticis in spiritualibus, aut quid- ■ quam facere quod haeresi* protestatlvum sit. Idem « sentiendum de iis qui haeresim, in qua usque ab ini- « tio educati fuere, pnvatim abiurent ».

4. Quomodo intelligenda sit presentia physica vel moralis requisita in decretis suprarclatis.

R. Ad 1. Negative ad primam partem, Affirmative ad secundam.

Ad 2. Stetur decretis.

Ad 3. et 4. Provisum in praecedentibus; et MisSae privatae de Requie nonnisi in ecclesia vel oratorio publico permittuntur ubi fit funus cum Missa exequiali : in oratoriis autem privatis Missae, quae ibidem legi permittuntur, possunt esse de Requie, praesente cadavere in domo ; servatis ceteris clausulis et conditionibus.

2081

oessrfti čordi čuiu altera o«r» *Miicricordiae.*

Decr. S. R. C. *4 Apr. rnoo.* — Quo cantas Dei per Spiritum Sanctum diffusa constanter maneat et regnet in cordibus hominum mirabiliter confluunt divina sacramenta et religiosae celebritates.

Inter has accensenda est solemnitas in honorem sacri Cordis Jbsu ab Ecclesia instituta, per quam non modo Cor Filii Dci et hominis adorandum et glorificandum proponitur, sed etiam symbolice renovatur memoria illius divini amoris quo idem unigenitus Dei Filius humanam suscepit naturam, ct factus obediens usque ad mortem, praebuit hominibus exempla virtutum, seque ostendit mitem et humilem corde. Verum studiosa fidelium pietas alios invexit modos, quibus ad cumdem finem devotio erga amantissimum Cor Jaso iucundis ubcribusque fructibus ferax propagatur. Penes quamplurimos christifidelcs pia ac laudabilis viguit ac viget consuetudo gestandi supra pectus emblema ipsius S. Cordis Icsu, ad instar scapularis, quae consuetudo a beata Margarita Alacoquc quodam coelesti lumine illustrata originem duxit, ct ab Apostolica Sede partialibus indulgentiis locupletata est. Cum vero similis devotio foveatur et majora in dies capiat incrementa, praesertim tn Galliis finitimisque regionibus : humiles enixaeque preces SS1T10 Domino Nostro Leoni Papae XI11 porrectae sunt ut ad majorem regni Christi eiusque divini amoris propagationem et gloriam provehendam, scapulare proprie dictum sacri Cordis Jr su, cum apposito ritu et formula benedictionis atque impositionis approbare dignaretur. Hoc scapulare conficitur ex binis de more partibus laneis albi coloris per duplicem chordulam seu vittam coniunctis, quarum una habet emblema sacri Cordis Usu, prouti pingi solet, altera autem refert imaginem B. Mariae Virginis sub titulo *Mater Misericordiae.* Sanctitas porro Sua, has preces peramanter excipiens , ex Sacrorum Rituum Congregationis consulto, Scapulare supradescriptum benedicendum atque imponendum ritu ct formula, quae huic praejacent decreto (i), ab iis tantum quibus facultas ab Apostolica Sede concessa fuerit, approbare dignata est. Contrariis non obstantibus quibuscumque (2).

2082

De facultate ăcerdotam excipiendi fidelium coniciliones tecum tn man navicantiam.

Decr. S. C. S. Off. 9 *Apr. rgoo.* — In Congregatione Generali S. Romanae ct Universalis Inquisitionis habita fer. IV. die 4 Aprilis 1900. cum disceptatum fuisset super facultate sacerdotum iter transmarinum facientium excipiendi fidelium eiusdem itineris comitum sacramcntales confessiones, Emi ac Rffii DD. Cardinales in universa Christiana republica Inquisitores Generales, ad omnem in posterum hac super re dubitandi rationem atque anxietatibus occasionem removendam decreverunt ac declararunt:

Sacerdotes quoscumque transmarinum iter arripientes, dummodo a proprio Ordinario Con-

(!) Eo ritus ct formula benedictionis et impositionis Scapularis S. Cordis Icsu : < *Suscepturus Scapulare Sacri Cordis Icsu genuflectat, et sacerdos Apostolica facultate pollens, stola alba indutus, capite detecto dicat :*

fr. Adiutorium nostrum in nomine Domini, rt. Qui fecit coelum et terram. — t. Ostende nobis, Domine, misericordiam tuam. Et salutare tuum da nobis. — t. Domine, exaudi orationem meam. rt. Et clamor meus ad te veniat. — V. Dominus vobiscum. rt. Et cum spiritu tuo. — Oremus. Domine Icsu, qui ineffabiles Cordis tui divitias Ecclesiae sponsae tuae singulari dilectionis beneficio aperuisti: hoc Scapulare eiusdem Cordis tui emblema decoratum benc»pdiccre digneris: ut quicumque illud devote gestaverit, intercedente Beata ct Clcmentissinia Genitrice tua Maria, virtutibus ct donis coelestibus ditari mereatur: Qui vivis ct regnas etc.

Postea sacerdos Scapulare aspergit aqua benedicta illudque imponit, dicens:

Accipe, frater, hoc Scapulare Sacri Cordis Iesu, quo ornatus in honorem ct memoriam amoris ct passionis cius, per intercessionem Beatae Mariae Virginis Matris Misericordiae, divinae gratiae largitatem ct aeternae gloriae fructum consequi mercaris. Per eumdem Christum Dominum nostrum. *(Si scapulare mulie i imponatur, dicatur:* Accipe soror etc. Si *vero pluribus, tum omnia plurali numero dicantur).*

Deinde una vice cum adscripto dicat sive latino sive vernaculo idiomate sequentes preces iaculatorias ' Iesu mitis et humilis corde, (ac cor nostrum sicut cor tuum. — Maria Mater gratiae, Mater misericordiae, Tu nos ab hoste protege, et mortis hora suscipe ».

Plures Indulgentias dictum Scapulare gestan concessit Leo PP. XIII (Litt. Ap. *ro Iulii 1900),* etsunt, servatis servandis : I. *Plenariae* - Dic admissionis. - In festis primariis D. N. I. C. et B. M. V. In mortis articulo. II. *Partiales.* - In festis secundariis D. N. I. C. et B. M. V. - Recitantibus *Pater, Ave, Gloria* cum invocatione *Maria Mater gratiae, Mater misericordiae, Tu nos ab hoste protege et mortis hora suscipe.* - I - dulgcntiac *Stationum* nuncupatae etc.

(2) Facultas dclcgabilis benedicendi ct imponendi Scapulare S. Cordis Icsu concessa est Moderatori Generali Oblatorum Mariae Immaculatae *(Decr. S. R. C. /9 Maii tyoo).* Eadem facultate pollet Moderator Piae Unionis Primariae ss. Cordis Icsu ad S. Mariae dc Pace Urbis *(Decr. S. R. C. ty Maii 1900).*

fessiones excipiendi facultatem habeant, posse in navi toto itinere durante fidelium secum navigantium Confessiones excipere, quamvis forte, inter ipsum iter, transeundum vcl etiam aliquandiu consistendum sit diversis in locis diversorum Ordinariorum iurisdictioni subiectis.

2083

d» “.‘iAïiζ JrSefm bFoof· b.jnima · ”in ca.u j’è’ dorj«lc K<f

S. R. C. 29 *Maii rtfOO.* — Urokli.es. — ^ccrctum ,n <3 Iunuarii 1899 ad 1 et 2, nqun baptismalis, Sabbato sancto ct Vi- Pentecostes benedicenda est in ecclesiis paroc^,a^^Us ct in filialibus quae sacrum Fontem legitime habent ; ct haec benedictio fieri debet integra in singulis ecclesiis. Hinc quaeritur: Quomodo sc gerere debeat parochus, qui, deficiente clero, duas regit paroecias, vcl filialem habet cum fonte baptismati dc iure ct nullum invenit sacerdotem cui praefatam benedictionem committat?

R. Posita vera necessitate deficientiae sacerdotis, super quo conscientia parochi onerata mancat, idem parochus de benedicta aqua ex principali paroecia asportet in aliam.

2084

D« (acvhate E- rdico^ad^bhî- rattoncm admit· lend»

Ex Litt. S. C. S. Off. ‹S' *[unii njoo.* — (ad Ep. Tehobsns.). — In quanto al foro esterno i Vescovi hanno dai dritto la facolQ di ammettere gli erctici c gli apostuti all’abiura, c il n. 1. della Formola III (t) riguarda sopratutto i Vicari Apostolici. In quanto al foro interno puô benissimo (il Vescovo) far uso delta facoltà del η. io (2). In fine chi e stato assoluto in foro esterno puô nel foro interno csserc assoluto du qualunque confessore.

085

Grea riorum co«iDco4Atii»i nfo fnatitutorum KcRuiariam approbatione.

Litt, encycl. S. C. EE. et RR. 22 *Iunii* zqoo. — Usuvcnit postremis hisce temporibus, ut Moderatores seu Moderatrices Institutorum vota simplicia noncupantium, hanc S. C. Episcoporum ct Regularium adeuntes, ad effectum impetrandi decretum laudis vcl approbationem respectivi Instituti sive constitutionum, una cum supplici libello allegent etiam commcndatilias litteras patentes ipsis d itas ab Ordinariis locorum, in quibus proprii Instituti sodales commorantur. Porro, per huiusmodi agendi rationem, contingere facile potest, ut Sacrorum Antistites haud plena gaudeant libertate it) In num. 1. Formulae III facultatum haec Jubentur: « Absolvendi ab haeresi ct apostasia a fide ct a schismate quoscumque etiam ecclesiasticos, tam sacculares quum regulares» non tamen cos, qui cx locis fuerint ubi sanctum Officium exercetur, nisi in locis Missionum in quibus itnpcnc grassantur hacrcscs, ct plane aperiendi animi sui sensum, ct aliquando forsan impediantur quominus Sacram Congr. distincte doceant de nonnullis rerum adiunctis, quae ad recte indicandum de precum merito utilia vcl etiam necessaria forent. Quare haec eadem S. C. quo tutius in re tam gravi procedi possit, omnes ct singulos Ordinarios monendos esse censuit, ut quotiescumque, in posterum, ab Institutis votorum simplicium postulentur commendationes ad assequendum decretum laudis seu approbationem Apostolicam, litteras ipsis oratoribus patentes ne tradant, sed eas cum opportunis informationibus et proprio voto, pio rei vcrilatc et iustitia, directe ad S. C., sub sigillo, transmittant.

2086

De prabren OrJinatioQcetnunuutn impositione' tectu phpitt peracta.

S. C. S. Off. 7 *Iulii njoo.* — Nella Ordinazione di un sacerdote, avuta luogo nel Luglio 1897, fu fatta ia prima imposizionc delle mani ma senza il tatto fisico sui capo dell’ordinando da parte dei Vescovo e dci preli assistenti. Benchè a taluni sia parsa valida tale ordinazione, sccondo I insegnamento del Perrone chc ripone nella seconda imposizione delle mani la materia esscnziale del presbiterato, non vcnendo la prima da nessuna forma di parole determinata; nondimeno per maggior sicurczza in cosa cos) rilevante umilmente chiede (il Vescovo N.) che cosa debba fare per la delta Ordinatione.

R. Ordinationem esse iterandam ex integro sub conditione et secreto, quocumque dic, facto verbo cum SSrTio ut suppleat de thesauro Ecclesiae, quatenus opus sit, pro Missis celebratis ut in casu. — SStTius adprobavit, ct gratiam benigne concessit.

2087

ſntestini bcfl» ct ƥolitia ar tenttonibu» 0 ficm utcuinqoc erre dena 0· innmo prohibe » tur.

S. C. Concilii Γ2 *Iulii rqoo.* — In perturbationibus ct intestinis bellis, quibus aliquoties civiles status exagitantur, ultimis hisce annis interdum accidit, ut ecclesiastici viri, partium studio abrepti, uni vel alteri politicae factioni ultro se manciparent, ct pro ea contra canonicas leges plura agere et moliri non vererentur, fidentes absolutionem in posterum sc facile conscquuturos.

Tam gravi malo occurrere cupiens SSrhus D. N. Leo PP. XIII, inhaerendo dispositionibus SS. Concilii Tridentini sess. XIV in prooem. ct cap. IV, nec non sess. XXII cap. I de reform., et prae oculis habita doctrina Be- post iudtcialcm abiurationem, illuc reversi, in hacresim tucrint relapsi; ct hos in foro conscientiae tantum ».

(2) Id est : α Absolvendi ab omnibus censuris etiam speciali modo in Bulla *Apotlolicae Sedit moderationi* dici 12 Octobris 1869 Romano Pontifici reservatis, excepta absolutione complicis in peccato turpi ».

ncdicti XIV in Instit. 101, per praesentes S. C. Concilii litteras statuit atque decernit, ut in posterum quisquis cx clero, ut intestinis bellis et politicis contentionibus opem utcumque ferat, proprium residentiae locum absque iusta causa, quae a legitima ecclesiastica auctoritate recognita sic, deseruerit, vcl clericales vestes exuerit, quamvis arma non sumpserit, et humanum sanguinem minime fuderit; et eo magis qui in civili bello sponte sua nomen militiae dederit , aut bellicas actiones quomodocumque dirigere praesumpserit, etsi ecclesiasticum habitum retinere pergat; ab Ordinum ct graduum exercitio, cl a quolibet ecclesiastico officio ct beneficio suspensus illico ct ipso facto maneat; ct inhabilis praeterea fiat ad quaelibet officia aut beneficia ecclesiastica in posterum assequenda, donec ab Apostolica Sede restitutus non fuerit, sublata ad hunc effectum respectivis dioecesium Ordinariis qualibet dispensandi potestate, etiamsi amplissimis, sive solitis (ut vocant) sivc extraordinariis facultatibus rchabilitandi clericos gaudeant: contrariis quibuscumque minime obstantibus.

2088

De commemoratione Officii čurrenti Id Mii·*a. quae ob ĥn dultum celebratur cidem officio non čonformi

S. C. Rit. *Iulii igoo.* — Quando in aliqua ecclesia agitur de Sancto, die non propria nec assignata, ct dc eo, ob speciale privilegium a S. Sede obtentum, canitur ct legitur Missa ut in die festo, fierine debet commemoratio Officii currentis.

R. Servetur decretum *Castri Maris* ad II d. die 20 Iulii 1894, scilicet commemoratio Officii currentis omittatur in Missa solemni, fiat in lectis.

2089

Circa externam funenbu Pnncipum «catholicorum participationem.

Instr. S. C. S. Off. */ Aug. rgoo.* — Coercntcmcntc alla dottrina c prassi dclla Chiesa cattolica, la partccipazionc csteriore (dei cattolici) alie onoranzc funebri nel caso (dclla morte del proprio sovrano acattolico) dovrà limitarsi a qucgli *alti di civile ossequio* chc ncllc circostanze del caso Γ Ordinario del luogo puô ritenere indupensabili per la deferenza dovuta al Principe cd al Govcrno, senza offendere il sentimento cattolico dei paese, cd esclusa qualsiasi partccipazionc di carattcrc rituale e religioso. In simili condizioni c con siffatte cautclc si è talvolta dovuto tollcraie il suono delle campane in segno esterno di pubblico luito, owcro fassistenza dci membri del clero cattolico ai funerali del sovrano protestante, ud anchc la loro assistenza in corpo, fuori dclla propria chicsa, al passaggio del cortcggio, sempre perô *civilis honoris causa,* cioc senza indumenti sacri nc cerei nè preci, e quando non siavi, o possa rimuoversi lo scandalo dei fcdcli.

2090

ħ ħbdeie-

S. C. S. Off. *8 Aug, rgoo.* — Il Vesco- ogorum main-
vo N. cspone chc gravi ragiom, non «clusa Γ,oɳı ’*
quelle della lontananza dei iuoghi, spesso non permettono che a riccvcrc il giuramento suppictorio pei matrimonii dci vaghi siano sud- |
delegati i Vicarii foranei, tornando assai più opportuno chc tale suddclegazionc sia data al parroco o al vicc-parroco del luogo. Supplica perciô chc gli sia concessa tale facoltl, non ostante chc i parroci o i vicc-parroci non possano forsc riputarsi *personae insignes et idoneae,* a tenore dclla Istruzione del S. Officio dei 21 Agosto 1670 *(V. n. 192),* c come furono ritenuti i Vicarii foranei con risposta del S. Officio del 24 febbraio 1847 dubbio VII *(V. n. torr).* — E poiche i1 Vescovo supplicante si accinge a celebrare il Sinodo dioccsano, ossequiosamente chcdc sc in detto Sinodo possa delegare abitualmente i parroci e i reggenti le parrocchic vacanti a riccvcrc siffatti giuramenti supplctorii.

R. /\d mentem: Mens est quod non expedit in Syno io dioccesana insertio, dc qua in precibus. Ceterum Episcopus , utatur facultate biennali, quam habet ab hac Suprema Congregatione , vi cuius qucmcuraque parochum subdelcgare potest ad iuramentum suppletorium recipiendum. — SSthus adprobavit.

2091

An ptlaeottavicae linguae privilegium ob interruptum cius u«um extinctum »iu

S. R. C. *14 Aug. rgoo.* — Utrum privilegium linguae palacoslavicae f K *n.* 2015) extinctum fuerit ob interruptum usum eiusdem linguae, intra postremos triginta annos, in illis etiam ecclesiis de quibus certo constat eas antea fuisse in legitima eiusdem linguae possessione.

R. SSrTius declarare dignatus est praefatis ecclesiis privilegium extinctum non fuisse, si usus linguae palaeoslavicae intra postremos annos intermissus fuerit non voluntarie , sed ex necessitate ob externas causas impedientes, velut ex deficientia palaeoslavorum missalium aut sacerdotum eiusdem linguae peritorum.

2092

qua manuum «m Kîa’ut U r,u

S. C. S. Officii 22 *Aug. r9oo.* — Nella Ordinazione dei 9 Giugno 1900, in cui Tizio fu promosso al sacerdozio, fu omessa dai Vescovo ordinante e dai sacerdoti assistenti cosl la prima come la seconda imposizionc delle mani benchè si fosse recitata la orazione *Oremus, fratres carissimi etc.* — Quando poi si giunsc al *Communicantes* del Canone dclla Messa, il cerimoniere avvstl la omissione, cd il Vescovo, avvisatonc, credette opportuno ditferire le

accennate imposizioni a dopo la Comunionc. Allora, e precisamentc prima dellc parole del Pontificale *Iam non dicam vos servos etc.* furono supplice tanto dai Vescovo ordinante quanto dai sacerdoti assistenti amendue 1c imposizioni delle mani, ripetendosi nel tempo sfesso tuna e solamentc Γ orazione *Oremus, fratres carissimi etc.* Dopo ciô si riprese il rito aile parole *Iam non dicam vos servos* fino al termine. Si chiedc sc sia valida taie Ordinazionc ; c ncl caso negativo che cosa debba farsi per rimancre tranquilli.

R. Ordinationem esse iterandam ex integro sub conditione et secreto, quocumque die, facto verbo cum SStfto, ut suppleat de thesauro Ecclesiae, quatenus opus sic, pro Missis celebratis ut in casu. — SSrîius adprobavit, et gratiam benigne concessit.

3093

Orca cottcur- rem ad achoiaa ČltboljCI

Instr. S. Off. 22 *Aug. IQOO* — (ad Ep. Îawibjg). — Cum ob peculiares luci circumstantias inpediri non expediat alumnorum schismaticorum ad scholas catholicas concursum, id eatenus tolerari posse memineris, quatenus ex huiusmodi promiscuitatc et consortio nec schola desinat esse catholica, nec naturalis divinaeve legis iura pessumdan, aut catholicorum alumnorum mores ct maxime fidem periclitari ullimode contingat. Quare, in primis, nullo pacto sinendum erit ut pro religiosa alumnorum schismaticorum institutione cathechista schismaticus a catholicis scholarum moderatoribus deputetur, quamvis forte id sub tacita vel etiam expressa conditione fiat ut catcchista schismaticus (quod multo minus a catechista catholico exigi posset) ea tantum tradat quae catholicae ct schismaticac doctrinae sunt communia. Ne autem exinde schismaticorum querimoniis ansa praebeatur, poterunt catholici moderatores hac super rc passive sc habere, tolerare nimirum ut alumni schismatici a catechistis schismaticis, propriis eorum expensis atque in loco, quantum fieri potest, a scholis catholicis separato instruantur, vel ut una cum catholicis doctrinam catholicam doceantur. Pariter permitti non potest, propter manifestum periculum, cui catholici adolescentes exponerentur, ut metaphysiccs vcl ethices aliaevc his similes scientiae aut disciplinae a magistris non catholicis tradantur: < auctoritas quippe prac- < ceptorum, quae maxime in adolescentium ani- < mis valet (ut alias haec eadem S. C. adno- < labat) ad ea omnia adprobanda quae in iis « vident cx iisve audiunt, naturali quadam vi « cos rapit, quo fit ut illorum erga religionem < indifferentia, errores ipsi hacrcticales, catho- < licacque religionis contemptus, venenato quo- < dam halitu tenella pectora inficiat, cxtincto- « que calore omni pietatis, penitus corrum- < pat ». E contra ad idiomata vcl scientias naturales aut mathematicas aliasquc, quae materiam a religione omnino distinctam habent, tradendas, acatholicos praeceptores sub catholicorum moderatorum vigilantia adhibere per sc illicitum non est; siquidem igitur ob peculiares loci circumstantias vera id necessitas exigat, tolerari poterit ut, adhibitis debitis cautionibus ad omnia pericula a catholicis adolescentibus propulsanda, eorum opera uti valeas. — Quod demum spectat ad libros, de re scilicet profana, ab acatholicis conscriptos, urgente necessitate, iis uti per se non est prohibitum, dummodo tamen nullum contineant errorem, vel, si continebant, emendati fuerint.

2094

dcticuiunbciu narht dmr di'

S. C. S. Off. 5 *Sept. 1900.* — Con decreto dei dI 20 /Vprilc 1898 il S. Officio dichiarô che d ora in poi tutte le tacoltA abituali della S. Sede debbano dirigersi agli Ordinarii dei luoghi ; e per *Ordinarii* vogliono fntendersi i Vescovi, gli Amministratori, i Vicarii generali c capitulari ccc. Con altro decreto |>oi dei 23 Giugno 1898 lo stesso S. Officio concesse chc anche le facoltl, date ai Vescovi antccedentcmente al citato decreto dei 20 Aprile 1898, si debbano incendere nel senso di quel decreto. Or si chiedc di saperc sc posteriormente al prefato decreto del 20 Aprile 1898 le facoltà concedutc non ali'Ordinario, ma nominatamente al Vescovo, debbano pure intendersi nel senso di detto decreto.

R. Affirmative. — SSrTius adprobavit.

2095

* Gra ibo». ı«lβ\ rS» oncrcSrohtrt dl evitatam d riam ocf"!cotl'

S. C. S. Off. 5 *Sept. tyoo.* — Relate ad censurarum absolutionem Summo Pontifici reservatarum, S. C. R. et U. Inquisitionis, die 9 Novembris 1898 sequentia decrevit: — < Quando neque confessarius neque poenitens < epistolam ad S. Poenitentiariam mittere pos- < sunt, ct durum sit poenitenti adire alium « confessarium, in hoc casu liceat confessario < pocnitcntem absolvere etiam a casibus S. Se- < di reservatis absque onere mittendi epistolam « Iam ». His statutis, Episcopus N. ad pedes S. V. provolutus, humiliter expostulat: An ut onus epistolam mittendi cesset, scribendi impedimentum adstringerc debeat confessarium simul et poenitentem ; vcl sufficiat, sicuti aliqui interpretati sunt, quod poenitens scribendi impar, eidem confessario a quo vi decret. 1886 ct 1897 absolutus fuerit, se praesentare nequeat, ct ipsi durum sit alium confessarium adire; licet confessarius absolvens, pro pocnitente, epistolam ad S. Sedem mittere posset.

R. Negative ad primam partem ; Atfirmative ad secundam. — SSiTius adprobavit.

2096

«bique interno dminSôuwpt·’

s; c·. S· Officil 28 Novembris tgoo. — L’ Arcivescovo N. espone che un prete buonissimo dclla propria diocesi, ma tormentato da scrupoli, dubitando della propria fede nel· Γ atto dclla Ordinazione presbiteralc, ricusô il suo consenso a cinscuna parte dellOrdinazione, proponendo coal: — « Alfinche io più tardi non abbia dubbio alcuno sulla invalidité di questa mia Ordinazione, dichiaro di non voler essere ordinato: la mia Ordinazione avré luogo un' altra volta : non osando uscir di chiesa, ora farô solo che sembri ai miei compagni di essere ordinato >. Coerenlemente a questa intenzione, non proferl le parole della consacrazione, crcdendole essenziali alla validité dell’Ordinazione : non intese ricevere la potesté di rimettere i peccati : avendo solo sublta la materiale imposizione delle mani del Vescovo ordinante; neppure intese di promettere obbedienza al Vescovo, volendolo poi fare un’altra volta, quando sarebbe di nuovo ordinato. Da fededegne informazioni intanto si ha che questi serbô condotta lodevolissima in tutto il tempo trascorso in seminario ed ardentemente desiderava il saccrdozio; che il di dellOrdinazione, vi andô di sua piena volonté, e che il di seguente alla ordinazione confortato dai confessore a disprezzare lo scrupolo, celebrô la sua prima Messa. Stante tutto ciô Γ umile oratore chiede se puô considerarsi valida la detta Ordinazione.

R. Ordinationem esse iterandam ex integro sub conditione ct secreto quocumque die, facto verbo cum SSrtio ut suppleat de thesauro Ecclesiae, quatenus opus sit, pro Missis celebratis ut in casu. — SStTlus approbavit, ac gratiam benigne concessit.

2097

pneKnptionc» ffiuXVra/X nm *limpiidum.*

Const Leonis PP. XIII *8 Dec. tgoo.*

Conditae a Christo Ecclesiae ea vis divinitus inest ac fecunditas, ut multas antcactis temporibus, plurimas aetate hac elabente, utriusque sexus tamquam familias ediderit, quae, sacro *votorum simplicium* suscepto vinculo, sese variis religionis et misericordiae operibus sancte devovere contendunt. Quae quidem pleraeque, urgente caritate Christi, singularis civitatis vel dioecesis praetergressae angustias, adeptaeque, unius eiusdemque vi legis communisque regiminis, perfectae quamdam consociationis speciem, latius in dies proferuntur. — Duplex porro earumdem est ratio: aliae, quae Episcoporum solummodo approbationem nactae, ob eam rem *dioecesanae* appellantur; aliae vero de quibus praeterea Romani Pontificis sententia intercessit, seu quod ipsarum leges ac statuta recognoverit, seu quod insuper commendationem ipsis approbationemve impertiverit.

Iam in binas huiusmodi religiosarum Familiarum classes quaenam Episcoporum iura esse oporteat, quaeque vicissim illarum in Episcopos officia, sunt qui opinentur incertum controversumque manere. — Profecto, ad dioe*cesanas* Consociationes quod attinet, res non ita se dat laboriosam ad expediendum: eae quippe una inductae sunt atque vigent Antistitum sacrorum auctoritate. At gravior sane quaestio de ceteris oritur, quae Apostolicae Sedis comprobatione sunt auctae. Quia nimirum in dioeceses plures propagantur, eodemque ubique iure unoque utuntur regimine; ideo Episcoporum in illas auctoritatem opus est temperationem quamdam admittere certosque limites. Qui limites quatenus pertinere debeant, colligere licet ex ipsa decernendi ratione Sedi Apostolicae consueta in eiusmodi consociationibus approbandis, scilicet certam aliquam Congregationem approbari ut piam Societatem votorum simplicium, *sub regimine Moderatoris generalis, salva Ordinariorum iurisdictionc, ad formam sacrorum canonum et Apostolicarum constitutionum.* —Iamvero perspicuum inde fit, tales Consociationes neque in *dioecesanis* censeri, neque Episcopis subesse posse nisi intra fines dioecesis cuiusque, incolumi tamen supremi earumdem Moderatoris administratione ac regimine. Qua igitur ratione summis societatum harum Praesidibus in Episcoporum iura et potestatem nefas est invadere , eadem Episcopi prohibentur ne quid sibi de Praesidum ipsorum auctoritate arrogent. Secus enim si fieret, tot moderatores istis Congregationibus accederent, quot Episcopi , quorum in dioecesibus alumni earum versentur; actumque esset de administrationis unitate ac regiminis. — Concordem atque unanimem Praesidum Congregationum atque Episcoporum auctoritatem esse oportet ; at ideo necesse est alteros alterorum iura pernoscere atque integra custodire.

Id autem ut, omni submota controversia, plene in posterum fiat, ct ut Antistitum sacrorum potestas, quam Nos, uti par est, inviolatam usquequaque volumus, nihil uspiam detrimenti capiat; ex consulto sacri Consilii Episcopis ac Religiosorum Ordinibus praepositi, duo praescriptionum capita edicere visum est ; alterum de Sodalitatibus quae Sedis Apostolicae commendationem vel approbationem nondum sunt assecutae, alterum de ceteris, quarum Sedes Apostolica vel leges recognovit vel institutum commendavit aut approbavit.

Caput primum haec habet servanda : .. Q00*1 Sod

i. Episcopi est quamlibet recens natam in sodalitatem non prius in dioecesim recipere, quam leges cius constitutionesque cognorit itemque probarit ; si videlicet neque fidei honesta-

live morum, neque sacris canonibus ct Pontificum decretis adversentur, et si apte statuto fini conveniant.

2. Domus nulla novarum sodalitatum iusto iurc fundabitur, nisi annuente probante Episcopo. Episcopus vero fundandi veniam nc impertiat, nisi inquisitione diligenter acta quales sint qui id poscant : an recte probeque sentiant, an prudentia praediti, an studio divinae gloriae, suacquc et alienae salutis praecipue ducti.

3. Episcopi, quoad fieri possit, potius quam novam in aliquo genere sodalitatem condant vel approbent, utilius unam quamdam adseiscent de iam approbatis, quae actionis institutum profiteatur adsimile. — Nullae fere, ni forte in *Missionum* regionibus, probentur sodalitates, quae, certo proprioque fine non praestituto, quaevis universe pietatis ac beneficentiae opera, etiamsi penitus inter sc disiuncta, exercenda amplectantur.

Episcopi sodalitatem condi ullam nc siverint, quae redditibus careat ad sodalium victum necessariis. — Sodalitia, quae stipe collaticia vivant; item muliebres familias, quae aegrotis, domi ipsorum, interdiu noctuque adsint, cautissime, quin etiam difficulter comprobent. — Si quae autem nova feminarum sodalitas eo spectet ut suis in aedibus valetudinaria aperiat viris promiscue mulieribusve excipiendis ; vel similes domos excipiendis sacerdotibus, qui Sororum cura atque opera aegrotantes leventur; eiusmodi proposita Episcopi ne probent, nisi maturo adhibito severoque consilio. — Praeterea Episcopi religiosarum domus, ubi viris fcminisve peregre advenientibus hospitium victusque accepto pretio suppeditetur, nequaquam permittant.

4. Sodalitas quaevis dioecesana ad dioeceses alias ne transgrediatur, nisi consentiente utroque Episcopo, tum loci unde excedat, tum loci quo velit commigrare.

5. Sodalitatem dioeccsanam si ad dioeceses alias propagari accidat, nihil de ipsius natura ct legibus mutari liceat, nisi singulorum Episcoporum consensu, quorum in dioecesibus aedes habeat.

6. Semel approbatae sodalitates ne extinguantur, nisi gravibus de causis , et consentientibus Episcopis, quorum in ditione fuerint. Singulares tamen domos Episcopis, in sua cuique dioecesi, tollere fas est.

7. Dc puellis habitum religiosum petentibus, item de iis quae, probatione expleta, emissurae sint vota, Episcopus singulatim certior fiat : eiusdem erit illas et de more explorare et, nihil si obstet, admittere.

8. Episcopo alumnas sodalitatum dioecesanarum professas dimittendi potestas est, votis perpetuis aeque ac temporariis remissis, uno dempto (cx auctoritate saltem propria) colendae perpetuo castitatis. Cavendum tamen ne istiusmodi remissione ius alienum laedatur; laedetur autem, si insciis moderatoribus id fiat iusteque dissentientibus.

9. Antistitae, ex constitutionum iurc, a Sororibus eligantur. Episcopus tamen, vcl ipse vel delegato munere, suffragiis ferendis praeerit; peractam electionem confirmare vel rescindere integrum ipsi est pro conscientiae officio.

10. Dioccesanae cuiusvis sodalitatis domos Episcopus invisendi ius habet, itemque dc virtutum studio, de disciplina , dc oeconomicis rationibus cognoscendi.

11. Sacerdotes a sacris, a confessionibus, a concionibus designare, item dc sacramentorum dispensatione statuere munus Episcoporum est, pro sodalitatibus dioecesanis pariter ac pro ceteris ; id quod in capite consequenti (n. 8) explicate praefinitur.

Alterum praescriptionum caput, de Sodalitatibus, quarum Apostolica Sedes vel leges recognovit vel institutum commendavit aut approbavit, hacc habet servanda:

1. Candidatos cooptare, eosdem ad sacrum habitum vel ad profitenda vota admittere, partes sunt Praesidum sodalitatum; integra tamen Episcopi facultate , a Synodo Tridcntina tributa (1), ut, quum de feminis agitur, eas et ante suscipiendum habitum ct ante professionem emittendam ex officio exploret. Praesidum similiter est familias singulas ordinare, tirones ac professos dimittere, iis tamen servatis quaccumquc ex instituti legibus pontificiisque decretis servari oportet. — Demandandi munera et procurationes, tum quae ad universam sodalitatem pertinent, tum quae in domibus singulis exercentur, Conventus scu *Capitula,* et Consilia propria ius habent. In muliebrium autem sodalitatum Conventibus ad munerum assignationem, Episcopus , cuius in dioecesi habentur, per se vcl pcr alium praeerit, ut Sedis Apostolicae delegatus.

2. Condonare vota, sive ca temporaria sint sive perpetua, unius est romani Pontificis. Immutandi constitutiones, utpote quae probatae a Sede Apostolica , nemini Episcoporum ius datur. Item regimen, quod penes moderatores est sive sodalitatis universae sive familiarum singularum ad constitutionum normam , Episcopis mutare temperare nc liceat.

3. Episcoporum sunt iura, in dioecesi cuiusque sua, permittere vel prohibere novas domos sodalitatum condi; item nova ab illis templa excitari, oratoria seu publica scu sc-

(1) Sess. XXV, cap. XVII, de Regul. et Monial

mipublica aperiri, sacrum fieri in domesticis sacellis, Sacramentum augustum proponi palam venerationi fidelium. Episcoporum similiter est sollemnia et supplicationes quae publica sint, ordinare.

4. Domus sodalitatum huiusmodi si *clausura episcopali* utantur, Episcopis iura manent integra, quae de hac re a pontificiis legibus tribuuntur. Si quae autem *clausura,* ut inquiunt, *partiali,* utantur, Episcopi erit curare ut rite servetur, et quidquid in eam irrepat vitii cohibere.

5. Alumni alumnaeve sodalitatum harum, ad *forum internum* quod attinet, Episcopi potestati subsunt. In *foro* autem *externo,* eidem subsunt quod spectat ad censuras, reservationem casuum, votorum relaxationem quae non sint uni summo Pontifici reservata, publicarum precum indictionem, dispensationes concessionesque ceteras, quas Antistites sacrorum fidelibus suis impertire queant.

6. Si qui vero ad sacros ordines promoveri postulent, eos Episcopus, etsi in dioecesi degentes, initiare caveat, nisi hisce conditionibus: ut a moderatoribus quisque suis proponantur; ut quae a iure sacro sancita sunt de *litteris dimissorialibus* vcl *testimonialibus,* sint rite impleta; ut *titulo sacrae ordinationis* ne careant, vel certe eo legitime eximantur; ut theologiae studiis operam dederint, secundum decretum *Auctis admodum,* die datum iv novembris anno mdccgxch *(V. n. tSty).*

7. In sodalitates, quae mendicato vivunt, ea Episcopis stent iura, quae habet decretum *Singulare quidem* a sacro Consilio Episcopis et Religiosorum Ordinibus praeposito promulgatum dic xxvn martii anno mdgccxcvi fK *n. 1924).*

8. In iis quae ad spiritualia pertinent subduntur sodalitates Episcopis dioecesium in quibus versantur. Horum igitur erit sacerdotes ipsis ct a sacris designare et a concionibus probare. Quod si sodalitates muliebres sint, designabit item Episcopus sacerdotes a confessionibus tum ordinarios tum extra ordinem, ad normam constitutionis *Pastoralis curae,* a Benedicto XIV decessore Nostro editae, ac decreti *Quemadmodum,* dati a sacro Consilio Episcopis et Religiosorum Ordinibus praeposito, dic xvii decembris anno mdcccxg *(V.n. 174$),* quod quidem decretum ad virorum etiam consociationes pertinet, qui sacris minime initiantur.

9. Bonorum, quibus Sodalitia singula potiuntur, administratio penes Moderatorem supremum maximamvc Antistitam eorumque Consilia esse debet: singularum vero familiarum redditus a praesidibus singulis administrari oportet pro instituti cuiusque legibus. De iis nullam Episcopus rationem potest exigere. Qui vero fundi certae domui tributi legative sint ad Dei cultum beneficentiamvc eo ipso loco impendendam; horum administrationem moderator quidem domus gerat, referat tamen ad Episcopum, eique sc omnino praebeat obnoxium: ita nimirum ut neque Praeposito neque Antistitae sodalitii universi liceat quidquam ex iis bonis Episcopo occultare, distrahere, vel in alienos usus convertere. Talium igitur bonorum Episcopus rationes accepti impensique, quoties videbitur, expendet; idem nc sortes minuantur, redditus ne perperam erogentur, curabit.

10. Sicubi sodalitatum aedibus instituta curanda adiecta sint, uti gynaecea, orphanotrophia, valetudinaria, scholae, asyla pueris erudiendis; Episcopali vigilantiae ea omnia subsint quod spectat ad religionis magisteria, huuestatem morum, exercitationes pietatis, sacrorum administrationem, integris tamen privilegiis, quae collegiis, scholis, institutisve eiusmodi a Sede Apostolica sint tributa.

11. In quarumlibet sodalitatum domibus vota simplicia profitentium, Episcopis cuiusque dioecesis ius est invisendi templa, sacraria, oratoria publica, sedes ad sacramentum Poenitentiae, de iisque opportune statuendi iubendi. — In presbyterorum sodalitiis, de conscientia ac disciplina, item de re oeconomica uni praesides cognoscent. In consociationibus vero feminarum, aeque ac virorum qui sacerdotio abstinent, Episcopi erit inquirere num disciplina ad legum normam vigeat, num quid sana doctrina morumve probitas detrimenti ceperit, num contra clausuram peccatum, num sacramenta aequa stataque frequentia suscipiantur. — Reprehensione dignum si quid Episcopus forte offenderit, ne decernat illico: moderatores uti prospiciam moneat; qui si neglexerint, ipse per se consulat. Si quae tamen maioris momenti occurrant quae moram non expcctcnt, decernat statim: decretum vero ad sacrum Consilium deferat Episcopis ac Religiosorum Ordinibus praepositum.

Episcopus, in visitatione potissimum, iuribus, quae supra diximus, utatur suis quod spectat ad scholas, asyla ceteraque memorata instituta. — Ad rem vero oeconomicam quod attinet muliebrium sodalitatum itemque virorum sacerdotio carentium, Episcopus ne cognoscat nisi de fundorum legatorumve administratione, quae sacris sint attributa, vel loci aut dioecesis incolis iuvandis.

His porro, quae hactenus ediximus sanci·vimus, nihil penitus derogari volumus de facultatibus vel privilegiis, tum Nostro aut quovis alio Sedis Apostolicae decreto concessis, tum immemorabili aut saeculari consuetudine confirmatis, tum etiam quae in alicuius Sodalitatis legibus a Romano Pontifice approbatis contineantur. — Praesentes vero litteras *etc.*

2098

riîrJÎms sLÎ aa».bet arct»-Je; recarrert ŝd *d LpKopam ftaluic praedi-tua

S. C. S. Off. *rg Dec. tgoo.* — In casibus urgentjoribus... (Decret. S. Officii 23 Iunii 1886 K *n. tb$5)* dan potest absolutio a reservatis S. Sedi, sub poena tamen rcincidentiae nisi absolutus infra mensem ad Sanctam Sedem recurrat, eius mandata suscepturus, Ubi tamen Episcopi facultatem habent delegatam absolvendi a praedictis reservatis, qualis solet ipsis concedi per quinquennale folium S. Congr. de Propaganda Fide (Form. X sub n. 10) dubitatur de necessitate recursus immediati ad S. Sedem. Quaerit igitur Episcopus N. N., ad pedes Sanctitatis Vestrae humiliter provolutus:

t. Utrum sufficiat in casu absolutionis, ut supra, concessae recursus ad Episcopum facultate absolvendi instructum ; et quatenus affirmative:

2. Utrum sufficiat etiam in casu eodem recursus ad Vicarium generalem Episcopi, tamquam ad Ordinarium facultatum episcopalium absolvendi de iurc participem :

3. Utrum generatim sufficiat recursus ad quemlibet sacerdotem habitualiter subdelegatum ab Ordinario ad absolvendum ab his papalibus reservatis, a quibus poenitens fuerit accidentalitcr, ut supra, vi decreti S. Officii 1886 absolutus.

R. Ad i. et 2. Affirmative, facto verbo cum Sanctissimo.

Ad 3. Negative.-SSffius resolutionem Effiorum ac Rffiorum Patrum ratam habuit ct confirmavit.

2099

j> rthet-«d c«a-mîoîo JdirVi jfc chili.

S. Poenlt. Ap. *to /an. root.* — Petrus recens defunctus, in testamento ad causas profands» legatum reliquit mille tlorenorum in favorem causae piae. Testamentum illud utpotc destitutum solemnitate quadam extrinseca de iure civili requisita, prorsus nullum est. Rescisso testamento, loannes, qui uti heres ab intestato hereditatem adivit, relictum pium mille florenorum praestare omnino recusat, provocando ad sententiam EsTii D'Annibale : < Quan-« diu S. Sedes locuta non fuerit, existimo non « inquietari cos qui, extra ditionem Pontificiam, < non praestant relicta ad causas pius in testa-• mento irrito ex iurc civili». *Quaeritur* utrum loannes obligari possit ct debeat sub denegatiobe absolutionis ad exsolvendum hoc relictum pium.

R. Sacra Pocnit., mature perpensis expositis, respondet: Praxim huius S. Tribunalis in similibus casibus esse ut generatim legata pia habeantur ut valida et obligatoria in foro conscientiae: facile autem admittuntur heredes ad compositionem cum ecclesia, vel pia causa cui legatum est.

2100

S. C. Indulg. 2y */an. tgoi* — Lkopolish. Ruthkn, — 1. Utrum Indulgentia altaris privilegiati possit lucrifieri pro anima unius defuncti, si respectiva Missa offertur non tantum pro defunctis, sed simul etiam pro vivis. Oreap^a-- ču injºujtV'. cu!o«o<ti«.

2. Cum ex una parte expresse statuatur quod Indulgentia in articulo mortis pro defunctis applicari non possit, ex altera vero parte illi qui fecerunt actum heroicum pro defunctis, omnes Indulgentias, etsi alias pro defunctis non applicables, tamen pro ipsis offerre possint, ideo quaeritur :

a) An illi qui laudatum actum heroicum fecerunt, possint, immo, si istum actum revocare nolunt, etiam debeant Indulgentiam lucrifactam in articulo mortis pro defunctis offerre. Atque si atfirmative:

b) An posito isto actu heroico Indulgentia plenaria in articulo mortis, etsi variis titulis et repetitis respectivis operibus lucrifacta, tamen una tantum et non pluribus vicibus pro defunctis lucrifieri.

R. Ad i. Negative, et detur decretum in una *Squillacen.* d. d. 25 Aug. 1897, ad dub. 2(1).

Ad 2. Ad 1. partem: Non esse interloquendum. – Ad 2. partem : Reformato dubio uti sequitur: An ii qui laudatum actum heroicum emiserunt» ct ex variis titulis lucrari possunt plures plenarias Indulgentias in mortis articulo, valeant saltem unam tantum Indulgentiam plenariam pro defunctis lucrari, alias vero sibi reservare ? resp. Ut in praecedenti responsione ad 1. partem, et ad mentem: mens autem est plenariam Indulgentiam pro mortis articulo concessam una vice tantum lucrari, id est in vero mortis articulo, etsi moribundus ad eam ius habeat ex variis titulis.

2101

he mttnno·niali impeda»·· to raptus

Instr. S. C. S. Officii r$ *Febr. rgor.* — (ad Epp. Albaniab) — Iam inde ab anno 1896 a S. Congregatione de Propaganda Fide ad Supremum hoc Tribunal S. Officii remissae fuere preces Amplitudinum Vestrarum, in III Provincialem Synodum Scodrae congregatarum, quibus votum exprimebatur ut, ex benigna cap. VI, sess. XXIV, Ss. Concilii Tridcnlini interpretatione, authentice declararetur sufficere ad matrimonii inter raptam raptoremque vali-

(I) Decretum citatum datum est a S. C. dic 5 Aug. ct confirmatum a SSmo dic 2$ eiusdem mensis (r "

ditatem, si mulier abducta, quamvis non omnino a raptore separata nec in loco tuto ac libcro constituta, iuramento affirmat se libere ilium in virum habere consentire.

Res iterum iterumque ad Eminentissimorum DD. Cardinalium Inquisitorum Generalium iudicium delata est, qui, omnibus quo par erat studio ac maturitate perpensis, in cam semper atque unanimiter sententiam iverunt, imploratam Tridentinae legis modo generali et absoluto relaxationem (huc enim res recidit et non in simplicem, quantumvis latam, interpretationem) *non expedire.*

Quam Ertiorum Patrum resolutionem Amplitudines Vestrae facile intelligent, siquidem paullisper in animum revocaverint duplex, ut plurimum, in violentibus huiusmodi mulierum abductionibus impedimentum distinguendum esse, alterum scilicet *cx capite vis et metus,* quod reapse consensum afficit quodque proinde in ipso iure naturali fundamentum habet: alterum ex iure positivo Tridentino scu *raptus simpliciter,* quod matrimonium irritat, tum ex praesumptione non consensus, cum in odium tanti facinoris.

Iamvero cum super priore, quoties adsit, nullus dispensationi sit locus, totus in eo quaestionis cardo vertitur num, ob peculiares istorum locorum circumstantias, Tridentinam legem relaxari expediat, quatenus absit ; quandocumque scilicet, ut in precibus exprimitur, mulier abducta, etsi loco haud reddita tuto, de proprio libero consensu per iuramentum fidem faciat.

Et vere equidem lectu horribilia sunt quae de raptuum istis in regionibus frequentia, de atrocibus eorum consummationis circumstantiis, deque gravissimis incommodis immo et proximo vitae discrimine, in quo infelix rapta eiusque propinqui quam saepissime incidunt, ni in matrimonium cum raptore, adhuc sub immediata vel mediata eius potestate constituta, ipsa consentiat, Amplitudines Vestrae retulerunt. Verumtamen haec omnia, si res subtilius inspicietur, potiusquam legis Tridentinae relaxationem, eius confirmationem suadent. Ad hos enim praecise convellendos abusus et barbaros mores extirpandos Ss. Concilium eiusmodi impedimentum invexisse constat. Quare ipsi modo impedimento pro istis regionibus generatim derogare idem esset ac qui deplorantur abusus indirectim quodammodo confirmare, ampliorem eis viam sternere et recognitam a Sanctis Tridentinis Patribus huius remedii efficaciam in dubium revocare.

Quod autem remedium a Vestris Amplitudinibus proponitur iuramenti ex parte mulieris raptae adhuc sub raptoris potestate constitutae, aliquibus in casibus haud indubium de absentia vis et metus deque ipsius mulieris vere libero consensu praeberet argumentum. Siquidem enim vim et metum abductam mulierem ad exprimendum exterius suum in matrimonium cum raptore consensum, refragante interius voluntate, inducere posse rationabiliter timetur; cur et non aeque rationabiliter timeatur ne eam ad propriam assertionem etiam iuramento firmandam compellat? Dum igitur, ex una parte, manifesto mulier exponeretur peierandi periculo ; certum, ex altera, legi Tridcnttnae vulnus inferretur.

Haec tamen omnia de normali atque ut ita dicam» thcoretica legi Tridentinae derogatione dicta intelligantur ; quod enim ad casus practicos attinet, nihil prohibet quominus, si et dc raptae vere libero consensu quomodocumque certo constet, et sufficientia ad dispensandum motiva praesto sint, eidem per dispensationem succurratur. At in re tanti momenti, praesertim ne ex nimia huiusmodi dispensationis obtinendae facilitate sanctissima lex Tridentina vilescat, iudicium S. Sedi omnino reservari convenit ; ad quam proinde toties, quoties, omnibus expositis casus adiunctis, Amplitudines Vestrae recursum habere non dedignabuntur. Interim vero S. Sedes plane confidit Amplitudines Vestras, pro ea qua praestant pastorali sollicitudine atque animarum zelo, omne studium omnemque curam adhibituras fore, ut, sive in catecheticis collationibus, sive in concionibus ad populum habendis, sive etiam per extraordinarias sacras missiones aliove quovis opportuniori modo, de infandi huius criminis nedum morali sed materiali quoque foeditate, deque gravissimis aeque ac luscissimis tam ab ecclesiasticis quam a civilibus in sontes latis poenis fideles edoceantur. Quod enim et parentes proprias filias, haud requisito ipsarum consensu, immo non raro ipsis contradicentibus ac, veluti de vilibus ageretur iumentis, pacta mercede, sub barbaris sanctionibus despondeant, et raptores in imbelles puellulas omni humano auxilio destitutas propria vi abutantur, non solum coram Deo turpissimum, sed etiam coram humana societate quam maxime indecorum esse nemo sanae mentis non videt. Ad quem finem valde etiam opportunum ducitur ut publicum in singulis paroeciis feratur edictum, quo ct parentum turpis mercatus et raptorum effrenis audacia digno stigmate inuratur, ac decretae in hos poenae, publica excommunicatione non excepta, solemniter edicantur.

S. C. Indulg. 27 *Febr. rgoi.* — Quum ex decreto S. C. Indulg. diei 6 Aug. 1757 in tuto positum sit, pium exercitium Viae Crucis peragi aliquando posse absque motu locali dc una statione ad aliam ; sed iuxta methodum a S. Leonardo a Portu Maurilio praescriptam

Circ< pium *Vtac Crucis* exercitium »inc populi motu locali peragendum.

in publico exercitio, unoquoque de populo locum suum tenente sacerdos possit cum duobus clericis sive cantoribus circumire ac sistere in qualibet statione, ibique recitare consuetas preces, modo quaeritur :

1. An ista methodus item servari queat, ob loci angustiam, in sacellis domorum Communitatum religiosarum. — Et quatenus affirmative :

2. An loco sacerdotis cum duobus clericis, unus tantum c fratribus non sacerdos circumire ac sistere in qualibet statione suetasque preces recitare valeat.

R. Affirmative ad utrumque (1).

2103

Circa facoltalea cdebrindl Mbwa 10 navite».

S. R. C. *4 Martii rgot.* — Vicrm. — 1. Utrum Episcopi possint sacerdotibus suae dioecesis facultatem concedere, ut navigantes Missam in altari in navi erecto celebrare valeant.

2. Utrum hanc ipsam facultatem tribuere possint omnibus sacerdotibus Episcopi, in quorum dioecesi adsint portus maris.

3. Utrum missionarii apostolici, vi huius tituli, valeant in navi celebrare, absque licentia Sedis Apostolicae.

4. Utrum sacerdotes, qui privilegio fruuntur celebrandi ubique, valeant, vi huius privilegii, in navi celebrare absque speciali induito Apostolico ?

An ncdl· «ut aluni nanum tint u(orafona habtnda.

5. Utrum cappellac navium aut altaria in ipsis navibus erecta pro sacro litando debeant considerari ut oratoria privata vel publica.

Orca ℃bnt'oncm Mimic de Requic in prtcdicti» ahanbu».

6. Utrum in praedictis altaribus valeant celebrari Missae dc Rcquie concessae per decretum *Aucto,* diei 8 Iunii 1896 ad II (2) ct *Romana,* diei 12 Ianuarii 1897 *(^· η· r957)·*

R. Ad i. 2. 3 ct 4. Negative.

Ad 5. Si cappella locum fixum habeat in navi, uti publica pro navigantibus habenda est : secus, neque publica est, neque privata, sed habetur uti altare portalile.

Ad 6. Affirmative.

3104

De modo Vue *Cr^cu* enarndac cum cran^ua picta» Ubdla» applicatas habentibia».

S. C. Indulg. 27 *Martii rgot.* — A plurimis annis in Gellia mos invaluit erigendi stationes Viae Crucis cum crucibus ligneis supra quas, in coniunctione brachiorum tabellae depictae mysteria consueta repraesentantes applicantur; ita ut tantummodo extremitates brachiorum crucis appareant. Addendum est quod in ipso actu erectionis istarum stationum Viae Crucis, iam tabellae crucibus adhaerebant. — *Quaeritur:* Num erectiones stationum Viae Crucis, de quibus supra, validae ct licitae sustineri valeant.

R. Affirmative, prout exponitur: Vcrumtamen, cum iuxta decreta (3o Ian. 1839 : Nov. 1878) Indulgentiae huius sacrosancti exercitii crucibus tantum sint adnexae, S. C. vehementer inculcat ut nihil innovetur, sed antiqua et ubique recepta praxis servetur, quae est ut cruces supra depictas tabellas integre conspicuae emineant.

2106

0« l mainmon» d- 00! £ lenmttaiJbai.

S. C. S. Off. 27 *Martii 190 r.* — *1.* Quoad matrimonia quae in Gallus, seu in locis ubi promulgatum est decretum « *Tametsi* », contruhuntur coram parocho et duobus testibus, (quaeritur) num liceat appellationem cx officio omittere, quum ex actis evidenter concludi potest parochum non fuisse proprium, ct nullam delegationem datam fuisse ab Ordinario vcl parocho proprio alterutrius contrahentium.

2. Quoad matrimonia quae a catholicis, domicilium retinentibus in loco ubi decretum « *Tametsi* » observatur, contrahuntur in loco ubi idem decretum non viget, quin ibi acquisierint domicilium vel quasi-domicilium, num solemnitates processus matrimonialis stricte servandae sint quando evidenter constat cos contraxisse in fraudem legis ct praesertim in fraudem legis civilis.

3. Num saltem habito processu cum requisitis solemnitatibus, dataque nullitatis evidentia, defensor matrimonii possit abstinere ab appellatione cx officio.

4. Tandem num sufficiat processus summarius, et omitti possit appellatio, quoties matrimonium contractum est coram ministeilo acatholico, vel coram uno magistratu civili.

R. Provisum per decretum S. R. et U. Inquisitionis 5 Iunii 1889 *(V. η. 1706)* quod intelligendum est tantum de causis, in quibus certo ct evidenter constet de impedimentis, de quibus agitur ; quae certitudo si desit, a defensore vinculi matrimonialis ad secundam instantiam procedendum erit.

3106

S. C» S. Officii *r Maii 190t.* — Lbavbnworth — i. Brevi tempore ante Pascha anni praeteriti in ephemeride americana pro Rev. qu*m per d<n'

(1) Anno scq. propositum fuit dubium: « An loco unius cx fratnbus. m domibus Religiosarum, una cx sororibus circumire ac sistere in qualibet statione sueusque preces recitare valeat ». Et S. C. Indulg. *(7* Afeii *1903)* respondit Affirmative.

(2) Decretum *Aucto* datum fuit die 19 Maii, et approbatum a S. S. die 8 Iunii 1896 *(P, n. 1931).*

clero edita quaestio discussa est, utrum sacra olea ad sacerdotes missionarios, salva conscientia, per *Express* transmitti possint? *The Express* est societas mercatoria, quae res varias transmittendas recipit, verbi gratia: esculenta ac poculenta, pecuniam, aves, canes, feles, vitulos, sues, aliaquc animalia, resque diversas. Personae illas res tractantes generaliter sunt haeretici vel ethnici, inter quos hic et nunc vir catholicus invenitur.

2. Transmissio per *Express* ss. Oleorum mullis sacerdotibus valde arridet, quia minore pecuniae summa fit quam eorum itinere ad urbem Cathcdralis ecclesiae, minorem temporis iacturam sacerdotes patiuntur ct meliore modo ad sacras functiones hebdomadae Sanctae et Paschalis sese praeparare valent.

3. Multis Episcopis et sacerdotibus talis ss. Oleorum transmissio scandalosa permixtio rei sacrae cum rebus profanis, ct contra religiosam pietatem, aliis autem perfecte legitimus modus ac nullam indecentiam prae se ferens esse videtur. Addere licet quod Episcopi tali rnodo transmissionis adversi, tamquam viri morosi, nimis rigorosi ac fautores viarum aevi medii habeantur.

Res cum ita sint, a S. Sede Apostolica petitur solutio huius quaestionis.

1. Licetne sacra Olea ab Episcopo consecrata per *Express* ad sacerdotes transmittere, ut supra expositum est?

2. Licctnç illa sacra olea ad sacerdotes mittere per viros laicos, quo sacerdotum convenientiae valde consulatur?

R. Ad 1. Non licere.

Ad 2. Deficientibus clericis, affirmative, modo constet de laicorum, qui ad id deputantur, fidelitate. — SSrîius adprobavit.

2107

Circi devotionem crga SSrîiani /\nimam D. N'. Ictu Chntti.

S. C. S. Off. *r Maii iQor.* — Delatis ad Supremam Congregationem S. Officii supplicibus litteris, una cum nonnullis precandi formulis, pro adprobalionc devotionis erga SStilam Animam D. N. I. C. EiTii DD. Cardinales Inquisitores Generales decreverunt: < Publicentur decreta condemnatoria devotionis, de qua sermo >. Haec decreta sunt sequentia:

t. Cum α S. Rituum Congregatione nonnulla nd S. Officium remissa fuissent circa devotionem erga SSrfiam Animam D. N. I. C., fer. IV die to Martii 1875 decretum fuit: * Providendum nc in publico Ecclesiae cultu, praetextu devotionis erga SStîiam Animam Christi, improbandae novitates in imaginibus et precationum formulis aliisque rebus sacris irrepant aut, inconsulta S. Sede, quidquam novi inducatur, maxime si deriventur ex revelationibus aut visionibus nec examinatis nec adprobatis. In scriptis vero ad S. Rituum Congregationem missis nonnulla reperiri minime probanda, sine quorum emendatione permittendum non esse ut illa in vulgus edantur >.

2. Anno 1883, exhibitis precibus pro fundatione Instituti pro adoratione Animae SSfliae D. N. I. C., fer. IV die to Maii eiusdem anni, iidem Emi Patres decretum tulere: < S. Congregatio precibus respondet: Negative. Idque scribendum Episcopo, qui retrahat indulgentias adfixas orationibus et cuilibet earum verbo, fidemque non adhibeat revelationibus, de quibus agitur; et communicetur Episcopo decretum latum anno 1875 >.

3. Tandem eodem anno eademque fer. IV ad examen vocata quadam precandi formula Animae lesu Christi, ErTii Patres eam emendandam mandarunt, ct communicandum Episcopo, qui eam probaverat, decretum supra relatum.

Quae omnia in solita audientia a SStTio D. Leone Pp. XIII adprobata et confirmata fuere.

2108

Quoad reelectionem eiusdem personae ad manu» Supcnon»-ue vel Abbati»· BAC.

S. C. EE. et RR. *4 Maii igot.* — In archidioccsi (Compostellana) varii existunt monialium conventus, in quibus vocales tertio quoque triennio abbatissam vcl priorissam ejigunt, etiamsi in constitutionibus *Recolectarum* S. Augustini, quarum tria numerantur monasteria, praescribatur: *Priorissa* ultra decennium eligi nequeat. In constitutionibus praefatorum conventuum, pro nonnullis legitur: *Superiorissa iterum eligi nequeat;* pro aliis vel prohibetur vel tacetur nova electio superiorissae. — Cum in Constit. *Exposcit debitum* 1 Ianuarii 1583 Gregorius XIII iussisset: *munus priorissae ultra triennium perdurare nequeat, et expleto triennio nullam habeat in monasterio auctoritatem,* ct hoc sensu pluries respondisset S. Congregatio Episcoporum ct Regularium, orator nonnulla dubia proponit:

t. Quaeritur si memoratae constitutiones ct resolutiones datae fuerunt pro Ecclesia universali ct observandae sint?

2. In casu negativo possuntne iterum eligi superiorissae illorum conventuum, quorum constitutiones vcl dc hac electionem tacent vcl permittunt novam electionem superiorissae?

3. In utroque casu numeri 2. ct pro monasteriis in quibus expresse permittitur nova electio superiorissae, quaeritur: pro huius electionis confirmatione sufficit auctoritas Ordinarii vcl recurrendum erit ad S. Sedem?

R. Ad 1. Affirmative.

Ad 2. Provisum in primo.

Ad ?. Quatenus constitutiones sileant, vel expresse dicunt post triennium eligendam esse aliam abbatissam seu superiorissam, rcclccuonem eiusdem personae ad munus abbatissae seu

supcriorissae indigere confirmatione S. Sedis : quatenus vero constitutiones approbatae a S. Sede post enunciatam Constitutionem Gregorii XIII, permittant huiusmodi rcelectionem, servandum esse tenorem earumdem constitutionum.

2109

Circa Unxit»· Roian».

S. C. S. Off. *S Mdii igOI.* — I . Sc dupo la Constituzione Apostolica *Ubi primum* dei 2 Ottobre 1898 *(V. n, 2022)* e la declaratoria di essa, riportata in *Augustana* dei 10 Agosto 1899 *(V. n. 2062),* possa continuarsi dalla S'. C. *de Prop. Fide* a concedere, come per lo innanzi, ngli Ordinari dcllc Missioni da essa dipendenti le facolQ di erigere le Confraternité o Pie Unioni del SS. Rosario colle rispettive indulgenzc accordatc dai Sommi Pontcfici. — Et quatenus affirmative :

2. Se agli Ordinari chc nc vengono rivestiti sia pur necessaria, per usarne validamente, una speciale autorizzazione del P. Generale dei Domcnicani.

R. Ad f. Negative; seu soli Magistro Generali Ordinis Praedicatorum vel cius viccsgcrcnti competere erectionem Confraternitatum, vcl etiam Piarum Unionum a SS. Rosario nuncupatarum ; ideoque a nullo alio valide erigi posse, etiam cum solis indulgentiis Confraternitatibus ct Piis Unionibus in genere a S. Sede concessis, vel concedi solitis. Et corrigantur Formulae.

Ad 2. Provisum in t. — SSiTius adprobavit.

2110

An omnet audiente· Muwm in tnih praeceptnm adimpleant.

S. R. C. *ro Maii igoi.* — Vicbn. — Quum nuper declarata sit uti publica pro navigantibus capella fixa in navibus, ct cum non raro contingat quoad, dum naves in portu inveniuntur, familiae navigantium et officialium, aliaeque personae, diversis ex causis, eas adeant ; *quaeritur:* Utrum omnes qui in dicta capella sacrosancto Missae sacrificio adstant, illud audire valeant in adimplemcntum praecepti dc Sacro in festis audiendo.

R. Affirmative iuxta decretum Ficew. 4 Martii 1901 *(V. n. 2104).* Absque speciali induito.

2111

aim pro palae· «turadbttt p<- «iftitwuf‘nc

Decr. S. C. de Prop. F. *u Maii igor.* — Inter asperas rerum vices, quas hac nostra aetate Ecclesia perfert, non deest benignissimum divinae providentiae consilium opportuna praebere remedia, atque indcfectibilcm fidei vigorem novis etiam incrementis promovere. Haec inter revirescentis Christianae pietatis indicia non immerito acccnsctur renovatum passim postremis hisce temporibas studium sacratiora orbis christiani loca piis peregrinationibus obeundi. Qua in rc illud singulare accidit ut iam non singuli modo, sed consociatae etiam certa disciplina frequentissimae hominum multitudines sacra illa itinera suscipiant. Prae caeteris vero locis, peculiari quadam vi ad sc animos mentesque fidelium convertit sacra Palaestinensis regio, quam ipse Unigenitus Dci Filius factus homo, suae mortalis vitae mysteriis, cruento mortis sacrificio, suaque gloriosa resurrectione sanctificavit. Quae quidem sacra loca pie invisere, sine ubere fructu, nemo potest : habent ea nimirum, quum coram conspiciuntur, magnam virtutem ad commovendos animos, vividiusque excitatis suavissimis humanae redemptionis memoriis, desideria potenter erigunt ad eam sectandam vitae rationem, quae sanctissimis Christi Redemptoris exemplis atque doctrinis consçntiat.

Quapropter Summus Pontifex Leo XIII gloriose regnans, qui pro suo apostolico munere quaecumquc ad religionis incrementa pertinent sollicita cura complectitur, ad hoc tam salutare palaestincnsium itinerum fovendum studium, providissimum consilium inivit, per decretum Sacri huius Consessus Christiano Nomini propagando exequutioni mandandum, peculiare quoddam instituendi insigne, quo apud pios palacstinenses peregrinos suscepti semel itineris facilius.perennetur, cum memoria, fructus. Hoc vero sacrum insigne formam crucis, quam hierosolymitanam dicunt, referat hunc in modum excudendam. — Ex una parte in ipsa crucis intersectione parvum effingatur numisma, ubi haec verba inscribantur « *Leo XIII creavit anno tgoo* ». In crucis vero tractibus insculptum habeatur Annunciationis B. M. V. mysterium, tum Nativitas Christi, eius Baptismus, Coena Eucharistica : atque in extrema Cruce legantur verba < *Christi amor Crucifixi traxit nos* >. Ex adverso vero latere, habeatur media in crucis parte Christi Redivivi imago, per tractus vero exprimatur Redemptor in horto orans, flagellis caesus, spinis coronatus, cruci suffixus ; extrema vero crucis inscripta verba referant < *Signum sacri itineris Hierosolymitani* ». Pcndcat autem hoc insigne, in sinistro pectore gerendum, cx taenia serica coloris rubri, in media parte quatuor lineis caeruleis virgata, extrema ora hinc illinc candida, lutea interiecta linea. Huiusmodi vero cruces aliae cx acre, aliae cx argento, aliae cx auro conflabuntur, diribendae singulis prouti cuiusque fuerit vel in civitate locus, vcl in peregrinis ducendis gradus, vel in sacris Terrae Sanctae locis beneficio afficiendis meritum. Quisquis autem eo loci bis saltem pie peregrinatus fuerit, argentea cruce donetur.

Huius sacri insignis conferendi ius et cura est apud hierosolymitanum Terrae Sanctae Cu-

stodcm qui illud Summi Pontificis nomine, adiccto diplomate, tradet vcl privatim singulis, vcl, si multos coniunctim confluere peregrinos contingant, publico aliquo solemniori ritu adhibito. Nemo autem hac decorari cruce queat, quin litteras testimoniales proprii parochi exhibeat, ab Ordinario signatas, de honestis moribus et de suscepta pietatis studio bierosolymitana peregrinatione. Decem insuper argenteorum eleemosyna pro sacris illis locis eidem Terrae Sanctae Custodi tradatur, addito pretio crucis, quam quisque acceperit.

Hoc vero deferre insigne quis tantum possit in sacris solemnitatibus aut in piis peragendis processionibus, vcl peregrinationibus, aut coram Summo Pontifice.

Haec, de mandato Sanctitatis Suae praesenti firmantur decreto, contrariis non obstantibus quibuscumque.

2112

Dc obligatione Superiorum Kcruurinm ďenun iiî$uorumbJcnî minum reo».

S. C. S. Off. *15 Maii 1901.* — Uti pluries a Summis Pontificibus sancitum est, in rebus ac^ S. Officium spectantibus nullo modo ad Superiores Regulares pertinere subditorum suorum causas agnoscere, nulloque proinde titulo aut praetextu posse eos vel debere, nisi de expresso S. Congregationis mandato, de his inquirere, denunciationes recipere, testes interrogare, reos excutere, indicium instituere, sententiam ferrq, aut alia quavis ratione vel modo in cis sese immiscere vel manus apponere : sed quos Religiosi viri ex suis subditis vel confratribus vcl etiam superioribus huiusmodi criminum (praesertim quod ad abusum sacramentalis Confessionis spectat) reos vel suspectos noverint, strictim teneri, absque ulla cum aliis quibuscumque communicatione, nulla petita venia, nullaque fraterna correptione aut monitione praemissa, cos S. Officio aut locorum Ordinariis incunctanter denuntiare. Ne vero sanctissimae hac leges ex ignorantia, vcl malitia (quod Deus avertat) negligi aut infringi contingat, Superioribus grave onus incumbere eas, quo opportuniori putaverint modo, ad subditorum suorum certam et distinctam identidem deferre notitiam, eorumque ab eis plenam observantiam urgere.

3113

Circa quandam vmi pro Mlua decoctionem.

S. C. S. Off. *22 Mail 1901.* — Archiepiscopus N. exponit : In regionibus nostris admodum difficile est verum ct genuinum vinum pro SSffio Missae Sacrificio mihi comparare. Fidi namque debeo mercatoribus extraneis ct ignotis, qui aliquando iam non genuina merce defraudarunt. Nunc ab aliquo tempore in ipsa civitate N. quidam vir cx uvis nostrae regionis vinum parare coepit. Sed, cum haec uva egentissima sit materia saccharine, et consequenter vinum inde proveniens non multum *alcool* contineat, curatione aliqua opus est, ut vinum elevetur ad illum gradum *alcoolicitatis,* quem eius conservatio requirit. Hunc in finem laudatus vir methodum evaporationis musti adhibere proponit ad vinum pro SStTio Sacrificio parandum, ea quidem ratione ut liquor ex uvis expressus, ad dimidium decoctus, vinum producat quod 14 ve! 16 gradus *alcool* habeat. *Quaer. :* — Utrum licitum sit ad Sanctissimum Missae Sacrificium otferendum huiusmodi vino uti ?

R. *Detur Decretum diei* 5 *Augusti 1896, quod sonat :* < Utrum licitum sit ad S. Missae « Sacrificium conficiendum uti vino ex musto « obtento, quod ante fermentationem vinosam < per evaporationem igneam condensatum est? « ——Resp.: Licere, dummodo decoctio huius- < modi fermentationem alcoolicam haud ex- < eludat ipsaque fermentatio naturaliter obti- < neri possit et de facto obtineatur >.

2114

S. C. Indulg. U *iunii rgor.* — Archiep. de Guatemala huic S. C. Indulg. sequentia dubia dirimenda proponit, quae ad pia quaedam opera referuntur a Confratribus B. Mariae V. a Monte Carmelo praestanda, in eum finem ut privilegio, quod nuncupatur *Sabbatinum,* perfruantur : B. M.v.de Mon· ,c«‘o

1. Estne necessarium ut confratres B. Mariae Virginis a Monte Carmelo recitent parvum Officium prouti extat in Breviario romano, etsi maior pars populi linguam latinam penitus ignoret ?

2. Ii confratres qui legere nesciunt, et ideo loco recitandi parvum Officium B. M. V. servare tenentur abstinentiam feria IV. et die Sabbati, tenentur quoque eam servare feria VI, uti reapse tenentur fideles non americani latini ?

3. Tcnenturnc pariter servare omnia ieiunid Ecclesiae universalis, quin gaudere valeant amplissima dispensatione nuper data degentibus in America latina cx decreto S. Congregationi Neg. EE. EE. die 6 Iuiii 1900?

R. Ad i. Affirmative, nisi quis pertineat ad ritum a S. Sede approbatum, qui alia lingua utatur, iuxta decretum huius S. C. dici 18 Aug. 1868 ; sed supplicandum SSrtio ut in privata recitatione vulgari lingua uti liceat.

Ad 2. Negative, ad ctfcctum fruendi privilegio Sabbatino.

Ad 3. Supplicandum SSmo, ut confratres B. Mariae Virginis α Monte Carmelo, quod attinet ad iciunia, uti valeant induito dioecesano, facta confcssariis facultate commutandi singulis petentibus abstinentiam feriae IV et

Sabbati in alia opera ; atque utrumque valere pro omni regione declarare dignetur. Contrariis quibuscumque, ac praesertim *Capuana* 3 Deccmbr. 1892, minime obstantibus.—SSriws Eftorum PP. resolutions ratas habuit et confirmavit, ct benigne annuere precibus in dubio 1. et 2. expressis dignata est.

2115

Instr. S. C. Indulg. *14 Iunii rgoi.* — corona·, em· «t «ere'i- dam.

1. Convenit ut qui facultatem benedicendi Coronas, Cruces, Rosaria, Numismata etc. cum applicatione Indulgentiarum Apostolicarum et S. Birgittac obtinere cupit, si sit c clero sacculari, litteris commcndatitiis proprii Ordinarii munitum supplicem libellum exhibeat, si vero sit regularis, Superioris sui Ordinis vel Instituti α S. Sede approbati.

2. Ut valide praefata facultas exerceatur, opus erit, ut sacerdos ad excipiendas sacramcntales Confessiones, saltem virorum, sit approbatus.

3. Ad eam facultatem licite exercendam requiritur consensus Ordinarii loci in quo quis ca uti velit, firmo manente, quoad regulares exemptos, decreto huius S. C. diei 2 lanuarii 1888 (1). Hic autem consensus optandum ut sit expressus ; sufficit tamen etiam tacitus vel implicitus: et in aliquo casu, quando practice aliter fieri nequeat, sufficit etiam consensus prudenter praesumptus. — SSrfius resolutiones Etftorum PP. ratas habuit ct confirmavit.

2X16

roc :.k udet· potc»t

S. C. Indulg. *14 Iunii root* — Utrum poemtens precem, aut pium exercitium mdul- 8cnlħ ditatum explens, possit simul et poenitentiae satisfacere, ct indulgentias lucrari.

R. Affirmative, facto verbo cum SSdlo. — SSrftus confirmavit.

2117

IM uita initru mc«n ad ∀ogen infirmo» ct μ€οι baptizatoa

S. R. C. Γ2 *Iulii tgot.* — Colimbs. — Scrvarine licebit consuetudo instrumento quodam utendi ad ungendos infirmos; similiter et pueros baptuatos, quamvis periculum contagionis non absit?

R. Servetur Rituale Rom., ct dentur decreta *Portus Aloisii* 9 Maii 1837 ac* $· ct 7'o- *letana* ad 1. 3. ct 4. (K. *nn. 1133 et 1390).*

(t) Decretum ita se habet : « An Regularis qui a Scdc • Ap. praedictam facultatem obtinuit, ad cam cxcrccn- • dam intra septa tantummodo sui monasterii scu con- « ventui, vel etiam domorum residentialium, in quibus « hisce temporis adiurctis piures religiosi sub respe- « ctivi Superioris dependentia una simul commorantur, « opus habeat licentia Superioris ecclesiastici dioecesis, « in qua suum monasterium, scu conventus, vel super • cnunciatac domus reperiuntur; an vero sufficiat 11- «r centia Superioris vera jurisdictione pollentis in suo e Ordine, uti Abbas, Provincialis vel Generalis totius « Ordinis.

< R. Ad panem, Negative. — Ad partem, Affirmative >·

2x18

S. Poenit. *17 Iulii 1901.* — Coloniab. — Inter facultates per litteras Sacrae Poenitentiariae mihi (Archicpiscopo) prorogatas ca etiam habetur subdelcgandi parochis facultatem dispensandi super occulto impedimento affinitatis cx copula illicita in matrimoniis contrahendis, quando tamen omnia parata sint ad nuptias ; quaeritur : Quinam mu r^hlquiS 'i

1. An sub nomine *parochorum* in citatis litteris S. Pocnitcnt. veniant rectoies sic dicti, qui in districtu aliquo curam animarum exercent, quin parochi veri nominis dici possint.

2. An sub eodem nomine comprehendantur etiam ii sacerdotes qui durante vacatione parochiae, vel occasione infirmitatis aut absentiae parochi, tamquam administratores parochiae deputantur.

R. Affirmative ad utrumque.

2119

Circa onUni quae at acmipa- l,abcn

S. R. C. *3 Aug. ryot.* — Romasa Particulam Decreti generalis super oratoriis semipublicis diei 23 lanuarii 1899: *atque similia Oratoria in quibus ex instituto aliquis christifidelium coetus convenire solet ad audiendam Missam,* intelligi posse de quibuscumque fidelibus qui assentiente domino loci, ct Ordinarii auctoritate interveniente, accedant ad praemissa oratoria pro audienda Missa etiam in adimplementum praecepti festivi.

2X20

S. C. Indulg. *16 Aug. rgor.* — Urbis BT Orbis — Pietati christifidelium fovendae nihil est tam aptum, nihil tam efficax, quam frequens Dominicae Passionis meditatio, in qua dum ipsi recolunt quanta Verbum Dei caro factum pro nobis pati dignatum est, eorum corda ad poenitentiam excitantur, et ad redamandum Christum Iesum vehementer inflammantur. Iam vero inter plura quae id praestant pia exercitia, illud procul dubio prae ceteris eminet, quod a *Via Crucis* nuncupatur, a S. Leonardo c Portu Maurilio primitus invectum, et in universa catholici Ecclesia tam salubriter propagatum. Quoniam vero piures vel occupationibus distenti, vel valetudine laborantes, prohibentur quominus integro huiusmodi pio exercitio vacent, nonnulli pietatis zelo praestantes viri, ne spiritualium fructuum cx eodem exercitio *viventi·.*

manantium copia deperdatur, Sodalitates quasdam instituere excogitarunt ex quatuordecim sociis constantes, qui singuli unam quotidie sibi attributam ex quatuordecim stationibus meditando peragant, ad instar Sodalitatum *Rosarii Viventis.*

Hinc SstTio D. N. Leoni PP. XIII preces humiliter sunt delatae ut praedictas Sodalitates, carumque leges approbare, et nonnullas sociis indulgentias tribuere dignaretur.

Has porro preces, relatas in audientia habita die 16 Augusti 1901 ab inirascripto Cardinali Praefecto S. Congregationis Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae, Eadem Sanctitas Sua peramanter excepit, Sodalitatesquc *Viae Crucis Viventis* summopere commendans approbavit, earumdemque leges, prout in subiecto schemate prostant, auctoritate sua sancivit, servandasque mandavit ; simulquc indulgentias omnes in indice huic decreto inserto contentas in perpetuum benigne concessit, defunctis quoque applicabilcs (t).

2121

An in baptinowi aqua cum iiSram^pcrmi-*»«·

S. C. S. Off. *21 Aug. IOOI.* — Archicpiscopus UltraicctcDsts exponit quae sequuntur: ^urcs medici in nosocomiis aut alibi, casu necessitatis, infantes, praecipue in utero matris, baptizare solent aqua cum hydrargyro bichlorato corrosivo (gallice : *chloride de mercure)* permixta. Componitur fere haec aqua solutione unius partis huius chlorati hydrargyrici in mille partibus aquae ; eaque solutione aquae potio venefica est. Ratio autem cur hac mixtura utantur, est, nc matris uterus morbo afficiatur. *Quaeritur:*

i. Estne baptisma, cum huiusmodi aqua administratum, certo an dubie validum ?

9i. Estne licitum, ad omne morbi periculum vitandum, huiusmodi aqua sacramentum Baptismatis administrare ?

3. Licetne etiam tum hac aqua uti, quando sine ullo morbi periculo aqua pura adhiberi potest ?

R. Ad i. Providebitur in 2.

Ad 2. Licere, ubi verum adest morbi periculum.

Ad 3. Negative. — SSrtius approbavit.

2132

Litt. encycl. S. C. S. Off. *30 Aug. i9or.* — Pluries ct variis ex locis Supremae huic Congregationi S. Officii dubia proposita sunt circa materiam (panem ct vinum) SSrîii Eucharistici Sacramenti. Cum enim inhonestorum quorumdam mercatorum eo iam malitia pervenerit, ut farinas triticeas aliarum tum vegetalium tum etiam mineralium substantiarum admixtione adulterare, vinaque vel ex toto vel cx parte haud cx genimine vilis conficere passim non vereantur, cumque non raro difficile admodum sit, vel ipsis chimices peritis, hu- Sacramenti.

(1) *Leges servandae in erigendis Sodalitatibus Viae Crucis viventis :* 1. Exercitium *Viae Crucis viventis* instituitur ad instar *Rosarii Viventis.*

2. Via Crucis *vivens* nihil aliud est, quam invitamentum atque tyrocinium ad completam λ iam Crucis, iuxta formam in Ecclesia catholica adhiberi solitam, uberiori aedificationis fructu, atque indulgentiarum ac privilegiorum a SS. Pontificibus concessorum thesauro multo locupletiore ditatam.

3. Quaelibet Sodalitas ex quatuordecim sociis constat, ct nonnisi in ecclesiis, vel oratoriis publicis sive scmipublicis, vel etiam in Communitatibus, ubi Stationes Viae Crucis rite erectae existunt, constitui debet.

4. Ius constituendi Sodalitates in toto Ordine, seu ubique locorum, residet in Ministro Generali Ordinis Minorum S. Francisci ; inter limites propriae Provinciae in Provincialibus; in respcctivo districtu in Guardian! corumquc vices gerentibus, sive per sc, sive per suos subditos ad id deputatos.

5. Spectat iurc primario ad Ministrum Generalem ubique locorum deputare Directorem Sodalitatum religiosum eiusdem Ordinis, ct, ubi hic desit, sacerdotem sive saecularem, sive regularem, qui personarum ad novam sodalitatem pertinere cupientium catalogum conficiat, atque custodiat. Idem possunt Provinciales, nisi auctoritas Ministri Generalis obstet, intra limites propriae Provinciae, ct etiam Superiores locales, dependenter tamen a Ministro Provinciali.

6. Ad Directorem spectat nominare zelatores et zélatrices, qui vel quae personas inscribendas prudenter quaerant, cidcmquc Directori proponant.

7. Ad exercitium Viae Crucis viventis rite peragendum ct ad indulgentias eidem adnexas lucrandas requiritur meditatio Stationis unicuique per sortem adsignatae, et recitatio trium *Pater, Ave* ct *Gloria,* manu tenendo Crucifixum ex materia solida confectum, et ad hoc benedictum sive a Ministro Generali, sive a Ministro Provinciali in respcctiva Provincia, vel a Superiori locali, aut etiam ab ipso Directore, vel alio sacerdote a Ministro Generali delegato.

Index Indulgentiarum sodalitatibus viae Crucis viventis tributarum. Omnes christifidelcs ab aliquo Directore in Sodalitatem admissi, sequentes Indulgentias lucrari possunt :

1. Primo dic festo postquam Sodalitatem adiverint *plenariam indulgentiam,* si eodem dic vere poenitentes, confessi, S. Synaxim susceperint.

2. Festis Nativitatis Domini, Circumcisionis, Epiphaniae, Paschalis, Ascensionis, Corporis Christi, Pentecostes, SSrhac Trinitatis ; item singulis feriis sextis mensis Martii, ncc non festis Inventionis ct Exaltationis S. Crucis, SS. Stigmatum S. P. Francisci, ct eiusdem die natali, *plenariam indulgentiam,* dummodo quisque sodalium quotidie sibi adsignatam Stationem sedulo sanctcquc peregerit mense integro, simulquc contritus el confessus 0. Synaxim sumpserit, ct aliquam ecclesiam diebus supra statutis visitaverit, ct inibi aliquamdiu ad mentem Summi Pontificis preces effuderit.

3. Dic semel quotannis eligenda item *plenariam,* si quilibet c sodalibus per annum integrum quotidie stationem sibi propriam peregerit, simulquc memorata dic vere contritus, confessus ct sacra Synaxi refectus, uti supra oraverit.

4. Pro quotidiano exercitio *centum dies* diebus feriahbus ; *septem annorum et totidem quadragenarum* diebus Dominicis aliisque per annum festis nec non per totam maiorem hebdomadam.

iusmodi fraudes agnoscere; non immerito dubitatum est, num ad licitam, imo et validam consecrationem, farinae vel hostiae vinaque quae sunt in commercio, tuto adhiberi valeant.

Cum res, ut patet, maximi sit momenti ct, ceterum, de farinarum vinorumque frequentibus adulterationibus dubitari nequeat ; ErTii DD. Cardinales Inquisitores Generales pastoralem Reverendissimorum DD. Ordinariorum sollicitudinem excitandam consuerunt ut, accuratis institutis investigationibus, si quos abusus irrepsisse compcrerint, funditus convellere satagant, ac diligenter caveant ne quid in posterum in propriis ditionibus fiat quod a latis nedum circa naturam sed et circa conservationem Sacrarum Specierum dispositionibus, quae a probatis auctoribus traduntur, quaeque praesertim in Rubricis Missali Romano praepositis continentur, quomodocumque sit absonum. Quoties vero de venalium farinarum vel hostiarum vinorumque genuinitate rationabile adsit dubium, sacerdotes sibi subditos ab eorum usu in conficiendo SSrtio Altaris Sacramento omnino prohibeant, eosque practicem rationem doceant genuinam materiam sibi comparandi. Quod demum spectat ad Missas dubia materia antehac forte celebratas, ad S. Congregationem recurrant.

3X33

Contra ootoiimam.

S. Poenltent Ap. r? *Nov. igoi.* — Parochus N. casum sequentem exponit : — Titius parochianus, dives, honorabilis, litteraratus, ac bonus Christianus, in confessione de usu matrimonii prudenter interrogatus, confitetur se cum uxore, etiam aliquatenus repugnante, coitum semper abrumpere nc sequatur proles; et a me quaesitus, fatetur se ferme semper extra vas mulieris seminare ; a me redargutus, statim reponit sc ita agere propter duplicem rationem: 1. ne prole numerosiore status familiae deiiciatur (iam enim habet filium et filiam); 2. ne uxor iterata graviditate nimium defatigetur. Qui de inanitate harum rationum a parocho admonitus, reponit hunc agendi modum ipsi probatum fuisse a quodam perillustri confessario, in quodam recessu quem nuper in quadam communitate peregit, modo maritus in actu intendat sedationem concupiscentiae, et non pollutionem. Parochus, miratus hurc praeclarum confessarium, qui nuper in quodam maiori seminario theologiae moralis lector fuerat, talem agendi modum prorsus basse, nihilominus Titium in hoc agendi modo perseverare volentem absolvere non est ausus. Titius vero de sua dimissione offensus suum parochum ignarum ac superbum ubique praedicat, utpote sententiam aliorum corrigentem ct onera importabilia poenitentibus imponentem. Parochus his omnibus permotus, quae in detrimentum parochi, imo ct ipsius religionis multum cedunt, exposcit :

Quidquid sit de praeterito, quomodo sc gerere debeat cum Titio qui probabilissime ad confitendum revertetur, ct in sua agendi ratione pertinaciter perseverabit.

R. Parochum de quo in casu rcclc se gessisse, atque absolvi non posse pocnitentcm qui abstinere nolit ab huiusmodi agendi ratione, *quae est purus putus onanismus.*

3134

Circa muliero in procctuodbui.

S. R. C. 29 *Nov. rgot.* — Valvkn. kt Sulmomrn. — Exposuit (Pro-Vic. Gen.) aliquibus in locis, in publicis et sacris processioni-, bus, post Confraternitates laicalcs, proprium saccum indutas, incedere quamplurimas mulieres, iuvenculas praesertim, binas, canentes carmina vernacula lingua, et postea clerum ; hinc sequentia dubia:

t. An huiusmodi usus permitti possit.

2. Et quatenus negative ad primum, an saltem possit permitti ut mulieres incedant immediate post statuam Beatae Mariae Virginis vel alicuius Sancti, et canant quando clerus tacet.

R. Ad i. Negative.

Ad 2. Affirmative ad primam partem, et Affirmative etiam ad secundam in processione tantum, et non intra ecclesiam.

3135

cama itnc cmni·

S. R. C. *6 Dec. 1901.* — Rffius Dftus Ep. Plocensis sequens dubium proposuit super ministro, qui, iuxta decretum *Baionen..* 25 Septembris 187$, in Missis cum cantu sine ministris folia vertit, Calicem discooperit, ipsumque mundat, vinum et aquam infundit, cumdemque Calicem infra actionem palla cooperit et discooperit, iuxta opportunitatem, nec non ipsum tergit post Communionem suisque ornamentis instruit, nimirum : Utrum iste minister debeat esse *in sacris* constitutus ?

R. Affirmative, si debeat etiam Calicem abstergere.

3136

De neceiMfii S Conjreptioni« venia ad do* vaa Regultriam fitu!nrum domot erigendas.

Litt. encycl. S. C. de Prop. F. 7 *Decembris rgoi.* — Quamvis probe sciat haec S. Congregatio de Propaganda Fide, ingentem provenire Missionibus utilitatem ex ministerio RegularitIm : ita ut maxime in votis sit videre eorum domus ubique institui : curandum tamen est, ut res ordinate et ad praestitutae disciplinae normam peragantur. Quamobrem duxit S. C. per praesentes litteras in memoriam Ordinariorum locorum a se dependentium revocare sententiam, quam ut communem hodie,

ct cui favet passim rerum iudicatarum auctoritas, tradit Constitutio SSffû D. Nostri Leonis XIII, quae incipit *Romanos Pontifices :* nempe: non licerd Regularibus, tam intra quam extra Italiam, novh monasteria aut conventus sive collegia fundare, sola Episcopi venia, sed indultam quoque a Sede Apostolica facultatem requiri. Cui legi cum aut semper aut ubique obtemperatum non fuisse videatur, ideo cius observantiam voluit S. C. per praesentes urgere. Diligenter ergo in posterum abstineant Ordinarii omnes S. Congregationi subiecti a licentia danda religiosis Institutis domum aperiendi in territorio propriae iurisdictionis, absque venia prius a praefata S. C. obtenta. Quod vero attinet ad dumus religiosas huc usque in iisdem territoriis, S. Congregatione inconsulta, forte erectas, etsi haec, Ordinariis flagitantibus, singulisque ponderatis casibus, propensa omnino sit ad legitimas habendas huiusmodi fundationes: tamen mandat ut de praedictis, si quae existant domibus distinctus ab Ordinariis exhibeatur elenchus, ac simul pro iisdem canonica ratihabitio per supplicem libellum petatur.

2137

An ConfciMonci connavigjntium audire qucant sacerdotes a Missionum *Superto*nhai approbati.

S. C. S. Off. **rj** *Dec. tgot.* — Sc nel decreto in data 9 Aprile 1900 intorno alia facoltà di ascoltare in mare Jc confessioni dei naviganti per parte dei sacerdoti connaviganti autorizzati a confessure dai propri Ordinari, si dovesscro intendere comprcsi anche i sacerdoti autorizzati ad ascoltare le Confessioni dai Superiori delle Caroline, i quali non hanno il titulo di *Prefetti,* benchc abbiano peraltro giurisdizionc con territorio separato.

R. In casu comprehendi. — SStTiua adprobavit.

2128

Circa haereticorum notonenorum convtrtioncin.

Instr. S. C. de Prop. F. *to [an. iq o 2.* – Quantunque i bencmcrili Padri Domcnicani abbiano lavoralo con zelo c colle più santé intenzioni per il ritorno alia Chicsa cattolica del popolo nestoriano, il risultato non è stato felice, perche l'ardente desiderio di raggiungece l'agognato scopo ha suggerito a talum di essi l'uso di mezzi meno appropriait, quale principalmentc il progetto di organizzare una paite di quel popolo in comunità cattolica separata dall'altra parte. E desiderio della S. Sedc chc tale linca di condotta sia abbandonata ; c quindi ordina che nclla bell'opera della conversione dei nestorinni vengano seguite le present! istruzioni.

1. I missionari devono astenersi da promesse di natura politica, o tendenti a soddisfarc ambizioni od interessi temporali o che siano estranee comunque al loro religioso minister©.

2. I convertendi non devono essere accolti, se appongano condizioni o manifestino esigenze terrene, o se facciano travedere scopi politici od interessati; ma si esigano da loro sicure prove che sono mossi da fini veramente religiosi e soprannaturali.

3. Scopo immediato di tutti i missionari, latini cd orientali, deve essere quello di diradarc le tenebre dell'ignoranza del clero e del popolo nestoriano in materia dommatica, morale c rituale-sacramentale ; dimostrando loro gli errori professât! finora, e le veriti della religione cattolica; ed adoperandosi in pari tempo a riformame i costumi, per poter attuare fra essi la vita pratica veramente cattolica, ed organizzarvi un culto cattolico aimeno elementare.

4. All'uopo i missionari si varranno dei mezzi usati ovunque dalla Chiesa, cioè della prcdicazione continuata, ed adattata alia capacitl inlellettuale degli ascoltacori ; dell'insegnamento del catechismo; delle scuole elcmentari, della ditfusione di opuscoli cattolici appropriât! cd altri simili.

5. Le scuole siano affidate a maestri cattolici zelanti c superiori ad ogni eccezione dal lato religioso e morale ; e colla maggiore frequenza possibile siano visitate ed accuratamente ispezionate dai missionari, affinchè nulla vi s'insegni chc non sia pienamente conforme alla santità della fede cattolica, e vi si mantenga perfetta l'illibatezza dei costumi.

6. I missionari devono adoperarsi con zelo e prudenza a cemcntare per quanto ê possibile la concordia e la pace.

2129

De Mimi propna in feato Titularis ecclesiae quoad externam aolemnitatem translato.

S. R. C. *22 Febr. 1902.*— Oode*sburokn. — Utrum solemnitas externa festi Sancti Titularis cuiuslibet ecclesiae in minoribus locis translata in Dominicam ipsum festum proxime sequentem gaudeat privilegio unicae Missae propriae de eodem Sancto Titulari.

R. Negative, nisi constet dc expresso atque speciali induito Apostolico.

2130

De tervandis a celebrantibus Mittam in man.

Decr. S. C. de Prop. F. / *Martii tgo2.* Ad removendos abusus, quos circa Missae celebrationem, durante maritimo itinere, non semel occurrisse relatum est, EE. ac RR. S. Congregationis Propagandae Fidei Patres in comitiis generalibus dic 24 ultimi elapsi mensis Februarii habitis, omnibus mature perpensis, decreverunt ut infra : omnibus videlicet missionariis suae iurisdictioni subiectis, et speciali

induko fruencibus celebrandi in mari šacro sanctum Missae Sacrificium , praecipiendum esse, quemadmodum per praesens decretum S. Congregatio praecipit, ut, quoties eo privilegio utuntur, sedulo ct religiose servent praescriptas regulas, in ipso Apostolicae concessionis rescripto apponi solitas. Videant nempe, utrum mare sit adeo tranquillum, ut nullum adsit periculum effusionis Sacrarum Spccicrum e calice; curent ut alter sacerdos, si adfuerit, rite celebranti adsistat ; ct si in navi non habeatur capella propria vel altare fixum, caveant omnino missionarii nc locus ad Missae celebrationem delectus quidquam indecens aut indecorum praescierat: quod certe eveniret, si augustissimum altaris mysterium in cellulis celebraretur pro privatis viatorum usibus destinatis (t).

Porro huiusmodi EE. Patrum sententiam infrascriptus Cardinalis Praefectus vigore specialium facultatum sibi a SSrtio Dno Nostro Leone div. prov. PP. XIII concessarum, nomine et auctoritate Sanctitatis Suae die 25 supradicti mensis Februarii ratam ct adprobatam esse declaravit.

2131

čciopu nujni cxinhcn.

S. Θ. S. Off. 5 hirin' *t()02* — Ma RIa - n o po l . *(Montreal).* — Utrum aliquando liceat c sinu matris extrahere foetus ectopicos adhuc immaturos, nondum exacto sexto mense post conceptionem.

R. Negative iuxta decretum fer. IV. 4 Maii 1898 *(V. n. 1997)* vi cuius foetus et matris vitae, quantum fieri potest, serio ct opportune providendum est; quoad vero tempus, iuxta idem decretum, orator meminerit nullam partus accelerationem licitam esse, nisi perficiatur tempore ac modis quibus cx ordinarie contingentibus matris ac foetus vitae consulatur.

2I32

Circa u»4m hnfuie «Javioc fa Mera hturgui.

Decr. S. R. C. *14 Martii 1902.* — Sacra Rituum Congregatio, decreto dici 5 Augusti 1898 *(V. n. 2015)* cl subsequent! declarationi diei 14 Augusti igoo *(Ir. n. 2091)* de usu linguae slavicae in sacra Liturgia, firmiter adhaerens, ad quaedam dubia ex diversis dioecesibus sibi proposita iterum declarare censuit :

t. In catalogo, iuxta articulum I. praefati decreti, praescripto, inscribendas tantum esse illas ecclesias pro quibus privilegium linguae palacoslavicae invaluisse ct reapse vigere, triginta saltem abhinc annis, documentis ct testibus *certo* probari potest; neque sufficere solam huius iuris suppositionem, ct, quatenus probatio dubia habeatur, linguam lucinam manere in possessione.

Item ecclesiis privilegiatis non esse adnumerandas illas, in quibus permixtio linguae latinae cum lingua croutica seu moderna in Missae sacrificio hucusque adhibita est; quia decretum expresse loquitur de sola lingua palaeoslavica. Neque ad ius praefati privilegii probandum, satis esse ut aliquae partes Missae, v. gr. *Gloria, Credo,* etc. a celebrante intonentur seu cantentur in lingua croatica, dum alia omnia in lingua latina ab eodem recitantur; ct ut populus tantum cantet vel recitet preces in lingua vulgari.

Iuxta hanc normam catalogum rite confectum ad Sacram Rituum Congregationem transmittendum esse.

2. Nomen *Missae privatae,* de qua in articulo IX eiusdem decreti sermo est, non sensu stricte liturgico, sed sensu communiori ct latiori accipiendum esse. Ad evitandas enim demonstrationes, ct ad removendum scandalum, haec Missa characterem quasi solemnem assumere non debet.

3. Tandem praescripta in articulo XI supradicti decreti circa administrationem Baptismi et Matrimonii extendenda esse etiam ad ultima sacramenta, ita ut in parochiis lingua palacoslavica privilegiatis ista ncutiquam negari possint moribundis, qui eadem recipere velint iuxta Rituale Romanum latinum.

Item in eodem articulo XI quoad collationem Baptismi vocem *privatim* non esse intelligendam eo sensu, ut iste administretur infantibus. omissis omnibus ritibus et caeremoniis. Illa etenim vox spectat tantum ad modum collationis non publicae, servata semper solemnitate quoad ritus et caeremonias, quos in Baptismo nemini omittere licet, nisi necessitatis causa.

2133

Ex Litt. Ap. Leonis PP. XIII. *22 Martii 1902.* – Omnibus ct singulis fidelibus cx utroque sexu ubique terrarum degentibus, contrito saltem corde, ac devote qualibet vice recitantibus versiculum cum responsorio « *Requiem aeternam dona eis, Domine, et lux perpetua luceat eis* », in forma Ecclesiae solita

infligenti· Pfo culi lern,im 'tc

(1) In Litt. S, C. de Prop. F *i) dug. 1902.* (ad Vic. Ap Madagascar) haec habentur : « Quod per decretum S. huius Congregationis dici i Martii vertentis anni est cautum super celebratione Missae in navibus, tantum respicit abusus illos qui orirentur, si in privatis cellulis viatorum, usibus vitae destinatis, indecenter oflcrrctur augustissimum Sacrificium Missae. Non autem absolute celebratio in cellis prohibita est, quando adiuncta omnis removent irreverentiae pericula. Quamobrem firmis manentibus decreti praedicti praescriptionibus, velit Amplitudo Tua idem sincero sensu intelligere, ac missionarios, sine causa turbatos, quietos facere ».

quinquaginta dierum indulgentiam concedimus, qua tantum liceat functorum vita labes poenasque expiare. Non obstantibus contrariis quibuscumquc. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris.

2134

Circa causam *detain ntperdduLlae* pro diipcntalionibut matrimomalibua.

S. Poenitentiaria Ap. 5 *Aprilis 1902.* Saepe contingit obtineri Apostolicas dispensationes matrimoniales ex causa (unica vel cum aliis) *aetatis oratricis superadultae,* sic et simpliciter expressa, vel interdum sic: *actas oratricis annorum* 25, *aut 30,* sive aliter, sed plus quam 24. Cum autem auctores opinentur causam huiusmodi interpretari quod usque ad illam aetatem *mulier non invenerit virum paris conditionis cui nubere posset,* quaeritur: – An in vcrificationc causae supra memoratae sciscitari etiam et probari oporteat mulierem superadultam usque ad illam aetatem virum paris conditionis cui nubere posset non invenisse; et hoc ad dispensationis validitatem.

R. Satis esse quod certo constet dc aetate superadulta.

2135

Eedttiae ex licoMccf"rjruCr'cqueunt.

S. R. C. *it Apr, 1902.*— Quum ecclesia cathcdralis S. Salvatoris (in America) constructa sjt cx ligno, etiamsi perpulchra interius exteriusque ornata, quaeritur: — Num huiusmodi ecclesia cathcdralis consecrari possit secundum ritum Pontificalis Romani; et quatenus *affirmative,* num facienda sit aliqua variatio in ritibus ct formulis praescriptis pro dicta consecratione perficienda.

R. Negative quoad consecrationem, et ecclesia benedicatur solemniter iuxta Rituale Romanum, si nondum fuerit hoc ritu benedicta.

2136

Circa catholicorum agendi rationem occasione coronationi» regit acatholici.

Litt. encycl. S. C. de Prop. Fide 25 /Ipr. *1902.* (ad Epp. Indiar.) — Cum a S. Propagandae Fidei Congregatione nuper quaesitum fuerit qualem agendi rationem sequi debeant fideles Indiarum Orientalium occasione proximae coronationis anglorum Regis Edunrdi VII, in cuius honorem solemnes procul dubio in singulis acatholtcorum templi?» functiones peragentur : negotium supremo S. R. U. I. iudicio rite fuit delatum. Porro EE. ac RR. illius S. Congregationis Patres in comitiis feriae IV diei 9 huiusce vertentis mensis, rc undequaque mature perpensa, sequens ediderunt decretum, a SS1ÎI0 Domino Nostro Leone div. prov. PP. XIII deinde adprobatum : omnes videlicet ac singulos Indiarum Episcopos monendos esse, ne christifidelibus sibi subtectis ullimode ingredi permittant acatholicoium ecclesias, dum in iisdem occasione supradictae coronationis anglorum Regis sacrae habebuntur coeremoniae. E contra exhorrentur praelaudati Episcopi, ut in propriis cathedralibus, et in qualibet alia eorum arbitrio pro diversis locorum circumstantiis designanda ecclesia, aliqua sacra coeremonia celebretur, cum cantu hymni · *Te Deum* -, Missa tamen solemni omnino excepta.

Dum huiusmodi dispositionem Amplitudini Tuae communico, nullimode dubito, quin a fidelibus istius dioeceseos eo, quo par esc obsequio, fideliter observetur. Neque ipsi mirari forte debebunt, si permitti videant catholic» in civitate Londinensi, ob finem, de quo heie est sermo, templum haereticum adire ; nanr personalis Regis praesentia aufert ibi ab hoc civilis honoris actu quamvis communicationi.· in divinis ideam.

2137

S. R. C. *28 Apr. :go2.* — Labacks. — !. Privilegium circa Missas de Requie concessum sacellis sepulcreti ex decreto diei 8 Iunii 1896 *(V. n. 1938)* ct ecclesiae vel oratorio publico ac principali ipsius sepulcreti ex decreto diei 12 Ian. 1897 ad i. fK *n. 1857)* favetne etiam sacellis, ecclesiis ct oratoriis publicis sepulcreti, in quo olim cadavera sepeliebantur, quod sepulcretum tamen hodie quacunque cx causa derelictum est, ita ut defuncti in eo non amplius sepeliri soleant? cinu accreta qou.

2. Praefatum privilegium favetne etiam ecclesiae parochiali, quae circumjacens habet coemeterium, quum in casu ecclesia parochialis revera evaserit ecclesia sepulcreti?

3. In anniversariis stricte sumptis laicorum, quae fundata sunt extra diem vere anniversariam ab obitu vel depositione, potestne sumi Oratio *Deus indulgentiarum Domine?*

4. Anniversaria late sumpta, quae cx decreto generali diei 2. Dec. 1891 (K *n. tfjj)* pro fidelium pietate infra octavam Commemorationis omnium fidelium defunctorum locum habent, suntne adeo praecise adstricta ad dictam octavam, ut aliis temporibus c. g. infra octavam Dedicationis ecclesiae vel Titularis eiusdem vel in uno ex Quatuor Temporibus non permittantur?

5. In ecclesiis ad chorum non obligatis plures Missas habentibus, in dic Commemorationis omnium fidelium defunctorum, dcbetne esse una saltem Missa cum cantu de Commemoratione omnium fidelium defunctorum, an omnes possunt esse lectae?

6. Quacnam Missa dc Requie sumenda est in ecclesiis unam tantum Missam habentibus, quando in dic Commemorationis omnium fidelium defunctorum occurrit alicuius defuncti dies depositionis?

7. Ex decreto diei 12 Ianuarii >897 ad 3. *(V. η,* rp57j»cI^APr· ^9°°(^·η· 2oaojad3. et 4. in una *Vieen.,* Missae privaue die vcl pro die obitus seu depositionis in ecclesiis et oratoriis publicis fieri permittuntur, si in iisdem etiam fiat funus cum Missa exequiali cum cantu, servatis servandis. Quaeritur : An funus cum Missa exequiali in cantu fieri debeat etiam in oratoriis *semipublicis,* ut fieri inibi possint praefatae Missae lectae de Requie.

8. Iuxta praefatum decretum diei 3 Apr. ad 3. et 4. in una *Vicen.* in oratoriis privatis Missae, quae ibidem legi permittuntur, possunt esse de Requie *praesente cadavere in domo.* Quaeritur: Utrum haec praesentia intelligenda sit de praesentia non solum physica sed etiam morali in *domo,* quatenus ex gravi causa cx. gr. ob contagiosum morbum cadaver vetatur haberi in *domo.*

9. Ex decreto generali dici 2 Dec. 1891 *(V. n. 1773).* Missam excquialcm solemnem impediunt festa duplicia 1. classis solemniora, sive universalis Ecclesiae sive ecclesiarum particularium, *ex praecepto rubricarum recolenda.* Quaeritur: Utrum haec ultima verba intelligenda sint tantum dc festis fori recolendis cum feriatione ex parte fidelium vel etiam dc festis chori sine feriationc, qualia c. g. anniversarium Dedicationis propriae ecclesiae, festum patroni regionis, dioecesis aut loci, quae non ubique recoluntur a populo?

to. Quaeritur: Utrum Missa dc Requie cum cantu, quae ex praefato decreto generali ad 3, < celebrari potest pro prima tantum vice post obitum vcl eius acceptum a locis dissitis nuntium die, quae prima occurrat non impedita a festo 1 ct 2 classis vel festo de praecepto » ; cantari possit feria IV Cinerum, Vigiliis Nativitatis Domini ct Pentecostes, feria IV, V, VI ct Sabbato infra octavas Paschatis et Pentecostes, quum licet hae dies neque festa sint de praecepto neque ritum 1 vel 2 classis habeant, excludunt tamen eadem duplicia 1. classis.

11. Quaeritur : 1. An in Missis dc Requie, quae, abstrahendo a Missa exequiali solemni aliisquc occasione huius lectis, in *semiduplicibus et simplicibus* occurrentibus ab obitu usque ad depositionem alicuius fiunt cum vel sine cantu, adhibendum sit idem formulate ac in die obitus seu depositionis; 2. an idem dicendum sil etiam respectu Missarum, quae celebrantur in biduo post factam ob gravem causam sepulturam, si occurrat semiduplex vcl simplex.

12. In decreto diei 3 Apr. 1894 (K. *n. 1863)* disponitur, < ut dum corpus Episcopi dioeccsani defuncti, sacris indutum vestibus, in propriae aedis aula maiori publice et solemniter iacet expositum, Missae in sutTragium animae cius per totum mane celebrari valeant, iis omnibus servatis etc. >. Quaeritur: An haec dispositio necessario intelligi debeat dc *Missis de Requie* pro defuncto Episcopo dioeccsano inibi celebrandis, idque nullo habito respectu ritus aut solemnitatis diei, qua celebrantur, sive sit duplex maius aut minus, sive classicum vcl festum solemne?

13. Expositio Sanctissimi Sacramenti pubblica seu solemnis, quae ñi de licentia Ordinarii potestne fieri etiam cum pyxide collocanda in throno tabernaculi ?

14. Expositio Sanctissimi Sacramenti privata, et minus solemnis, quae fit cum pyxide intra tabernaculum, ostiolo patefacto, si sit permanens ct ex causa publica, impeditne Missas dc Requie ?

R. Ad i. Negative.

Ad 2. Negative.

Ad 3. Affirmative.

Ad 4. Affirmative.

Ad 5. Missam in cantu dc Commem. Omn. fid. defunct, in casu non esse praescriptam.

Ad 6. Missa erit ut in dic obitus.

Ad 7. Negative in casu.

Ad 8. Affirmative, iuxta decretum dici 8 Iunii 1896 *(V. n. 1938J.*

Ad 9. Negative ad primam partem : Affirmative ad secundam, quoad festa localia solemniora.

Ad 10. Negative in omnibus, iuxta Decr. Gen. diei 3o Iunii 1896 fK. *n. 1943)* § III· num. 2.

Ad ii. Ad ium et 2um, adhibeatur Missa ut in dic obitus, scu depositionis.

Ad 12. Missae lectae, in casu permittuntur ad normam Decreti diei 8 Iunii 1896. *(V. n. 1938).*

Ad i3. Negative iuxta decreta.

Ad 14. Affirmative, in cusu, iuxta decretum *Varsavien. 7* Maii 1746 ad 4.

2138

Decr. S. C. EE. et RR. *? Maii 1902.*

— Perpensis temporum adiunctis, attentisque peculiaribus casibus, qui ad S. Sedem haud raro deferuntur, nec non postulatis sacrorum Antistitum, visum est huic S. C. Eiftorum ac Rrtiorum PP. S. R. E. Cardinalium negociis ct consultationibus Episcoporum et Regularium praepositae non esse ulterius cunctandum super quaestione iampridem proposita : an scilicet ct quomodo expediat praescribere, ut in sanctimonialium monasteriis, in quibus solcmnia vota nuncupantur, praemittantur solemnibus vota simplicia ad certum tempus duratura.

Re itaque mature perpensa ac discussa, in conventu plenario habito in aedibus Vaticanis die 14 Martii 1902 , praefati Emi ac Rtfii PP. S. R. E. Cardd. ccnsucrunt : supplicandum esse *SSmo D. N. Leoni d. p. PP. XIII,* ut ad moniales votorum solemnium extendere dignare-

tur, iuxta congruum modum, ca quae salubriter constituta fuerunt a fel. rec. Pio PP. IX pro religiosis virorum familiis, per encyclical litteras S. Congregationis super Statu Regularium, incip. *Neminem latet,* datas die 19 Martii i85y, ct per litteras sub Annulo Piscatoris, incip. *Ad universalis Ecclesiae regimen,* dates dic 7 Februarii 1862, xum subsequutis respective declarationibus. — Porro Sanctitas Sua, in Audienda habita ab infrascripto Card, praedictae S. C. Praefecto dic 3 Mail 1902, audita de praemissis relatione, sententiam praclaudatorum PP. Cardinalium probavit, mandavitque per huiusmet S. C. decretum edici praescriptionum capita, quae infra scripta sunt, perpetuo inviolatcque servanda;

1. In omnibus et singulis sanctimonialium monasteriis cuiuscumquc Ordinis scu Instituti, in quibus vota solemnia emittuntur, peracta probatione ct novitiatu ad praescriptum S. Concilii Tridentini, Constitutionum Ap. ct legum Ordinis seu Instituti a S. Sede approbatarum, novitiac vota simplicia emittant, postquam expleverint aetatem annorum sexdecim ab eodem Concilio Trid. statutum vcl aliam maiorem, quae forsan a constitutionibus proprii Ordinis vel Instituti a S. Sede approbatis requiratur.

2. Huiusmodi professae post expletum triennium a dic, quo votu simplicia emisennt, computandum, si dignae reperiantur, ad professionem votorum solemnium admittantur: sublata cuilibet potestate hac super re dispensandi, ita nempe ut si qua, non exacto integro triennio, ad professionem solemnem, quacumque cx causa, admitteretur, professio ipsa irrita prorsus foret ac nullius effectus.

3. Firma tamen in suo quaeque robore manere declarantur indulta a S. Sede iam impertita, quorum vi, nonnullis in locis scu Institutis, professio votorum simplicium ad longius tempus emitti possit.

4. Praeterea cx iustis ct rationabilibus causis, dc quibus tum monasterii superiorissa tum novitiarum magistra lidem scripto facere d'bent, poterit Ordinarius pro monasteriis suae iurisdictioni subicctis ct Superior Generalis seu Provincialis pro monasteriis, quae exemptionis privilegio gaudent, indulgerc, in casibus particularibus, ut professio votorum solemnium differatur, non tamen ultra aetatem annorum viginti quinque cxplctoium.

5. Vota simplicia, uti praefertur, emissa perpetua sunt cx parte voventis; et dispensatio super iisdem Romano Pontifici reservatur.

6. Professae istiusmodi votorum simplicium fruuntur et gaudent iisdem indulgentiis, privilegiis ct favoribus spiritualibus, quibus legitime fruuntur et gaudent professae votxum solemnium proprii cuiusque monasterii ; et quatenus morte praeveniantur ad eadem respective suffragia ius habent.

7. Eaedem tenentur ad observantiam regularum ct constitutionum non secus ac solemniter professae ; itemque tenentur choro intéresse: quatenus vero legitime impediantur quominus choro intersint, ad privatam officii divini recitationem non obligantur.

8. Tempus a constitutionibus cuiuslibet Ordinis seu Instituti praescriptum ad *vocem activam* et *passivam* assequendam a die emissionis votorum simplicium computatur: verumtamen professae votorum simplicium nunquam suffragium, imo ne locum quidem habebunt in capitulis in quibus et quatenus agitur de admittendis ad professionem solemnem ; eaeque deputari quidem poterunt ad minora coenobii officia; sed ad munia superiorissae, vicariae, magistrae novitiarum, assistentis seu consiliariae, ct oeconomae eligi nequeunt.

9. Potiores iure, utpote seniores, censentur quae prius vota simplicia nuncupaverint ; ita tamen ut quaecumquc, iuxta superius dicta, professionem solemnem ultra triennium distulerint, loco interim cedant etiam iunioribus solemniter professis, recepturae iterum iura ratione prioris professionis quaesita ubi primum vota solemnia et ipsae emiserint.

10. Dos pro quolibet monasterio statuta tradenda est ipsi monasterio ante professionem votorum simplicium.

11. Professae votorum simplicium retinent *radicale* suorum bonorum dominium, de quo definitive disponere non poterunt, nisi intra duos menses proxime praecedentes professionem solemnem, ad normam S. Concilii Trid. *Sess. .V.VKde Regular, et Monial, cap. XVI.* — Omnino vero interdicta ipsis est eorumdem bonorum administratio, nec non quorumcumque reddituum erogatio atque usus. Debent propterea ante professionem votorum simplicium celere, pro tempore quo in eadem votorum simplicium professione permanserint, a iministrationem, usumfructum et usum quibus cis placuerit, ac etiam suo Ordini seu monasterio, quatenus cx huius parte nihil obstet et ipsae plena libertate id opportunum existimaverint. — Quod si Jurante tempore votorum simplicium alia bona legitimo titulo cis obvenerint , eorum quidem dominium radicale acquirunt, sed administrationem, usumfructum ct usum cedere quamprimum debent ut supra, servata etiam lege non abdicandi dominium radicale nisi intra duos menses proximos ante professionem solemnem.

12. Ad dimittendas c monasterio praefatas votorum simplicium professas, recurrendum erit, in singulis casibus, ad S. Sedem, distincte exponendo graves causas, quae dimissionem suadere seu exigere videantur.

13. Sorori professae votorum simplicium a monasterio discedenti sive ob votorum dispensationem a Sancta Sede Ap. impetratam,

sive ob decretum dimissionis ut supra emissum, restituenda erit integra dos quoad sortem, exclusis fructibus.

Igitur haec S. Congregatio de expressa Apostolica auctoritate, praesentis decreti tenore, quaecumquc superius praescripta, declarata ac sancita sunt, ab omnibus, ad quos scu quas spectat, ex obedientiae praecepto servari et execution: demandari districte iubet, non obstantibus contrariis quibuscumque etiam speciali et individua mentione dignis, quibus ad praemissorum effectum a Sanctitate Sua specialiter et plene derogatum esse declarat.

2139

mXT oiahum ^uo4 ui- ďfŕK« nncqait^

S. C. EE. et RR. 4 *Maii i902.* — Cum in Constitutione *Exposcit debitum* t lanuani 1583 Gregorius XIII iussisset ut munus Priorissae (monaiium) ultra triennium perdurare nequeat, ct expleto triennio nullam habeat in monasterio auctoritatem (t), et hoc sensu pluries respondisset S. C. Episcoporum et Regg., quaeritur: Utrum memorata Constitutio et resolutiones datae fuerint pro Ecclesia universali, et observandae sint.

R. Affirmative.

2140

manuum tincti· «u physico in ' °f

S· C· S· Off· 7 *Maii iqo2.* — Vtc. Ap. Hoto-KoNQ — NcllOrdinazionc di duc preti, nf^a prima imposizione delle mani dei Vescovosul capo degli ordinandi, per dimenticanza, non vi fu talto corporale; questa dimenticanza fu avvcrtita da uno dei preti assistenti che ne fece avvertito il Vescovo solo dopo 1'Ordinazione..... (Si domanda) : Sc lOrdinazione si deve ripetere dal principio come sta nel Pontificale, o se basta incominciare dall'imposizione delle mani.

R. Sacram Ordinationem, de qua sermo, iterandam esse secreto sub conditione quocumque anni tempore, et supplicandum SSrho ut supplere dignetur de thesauro Ecclesiae pro Missis hucusque celebratis, quatenus opus sit. — SSrtlus approbavit.

2141

r®?l?udR‹uccf- dotem mccuu- cern

$· Poenitentiaria Ap. *r/ Maii 1902.* — Titio, sacerdoti approbato ad audiendas Confeiriones, non raro contigit Confessiones excipere Regularium variorum Ordinum. Quare, quo prudentiore agat ratione, ab hoc sacro Tribunali enixe postulat solutionem dubiorum quae statim proponuntur hic infra :

t. Caius, sacerdos Regularis, sub vesperum accessit ad Titium, facturus exomologesim. Interrogatus de recepta a Superiore facultate, respondit Superiorem domo abesse nec eodem reversurum dic, nullum autem alium in Conventu adesse praesentem sacerdotem. Potuitne, in hac domestici confessarii inopia, α Titio valide et licite absolvi ?

2. Inter facultates quas S. Poenitentiaria pro foro interno cum confessariis communicare solet legitur, N. VIII, facultas « absolvendi religiosos cuiuscumque Ordinis, dummodo apud te legitimam habuerint licentiam peragendi Confessionem sacramemalem... etiam a casibus et censuris in sua Religione reservatis >. Valctne illa facultas ad casus quolibet modo reservatos? Soliti enim sunt in Religionibus casus reservari alii Superiori immediato, alii Provinciali, alii Generali. Istas tamen observare distinctiones Confessario extraneo valde fuerit difficile. Suadet igitur expeditus facultatis usus ut omnes comprehendat casus Religionis proprios. Prudens ceterum confessarius non omittet ea imperare quibus Ordinis bono vel iuri satis sit cautum.

3. Utrum confessario Regulari praefata facultate uti licet, cum Confessionem excipii religiosi eiusdem Ordinis ad quem pertinet ipse, ita ut in reservata proprii Ordinis polleat jurisdictione non formalitcr a Superiore accepta; an contra coercetur usus ad religiosos extraneos.

4. Utrum Superior qui Confessionem permittit, addita conditione, v. gr. « Dummodo pro reservatis serves Ordinis consuetudinem >, impedire valeat praefatae facultatis usum ; an contra, semel concessa confitendi licentia, electus confessarius habeat, vi facultatis Poenitentiariae, potestatem in reservata a voluntate Superioris plane independentem.

5. Num dicta n. 4. omnino transferenda sunt in religiosum *itinerantem,* qui ad adeundum confcssarium extraneum expressa Superioris facultate non habuit opus ?

R. Ad 1. Si Superior domus aliique confessarii tamdiu absint saltem per unum diem ut grave sit religioso poenitenti toto eo tempore carere absolutione sacramcntali, is licite ct valide absolvitur ab extraneo confessario idoneo h. c. approbato.

Ad 2. Affirmative.

(t) In citau Const, statuitur: « Abbatissae aut aliae - Praefectae (monasteriorum) non amplius perpetuae, • seu ad vitam..... sed triennales tantum a conventu • uniuscuiusque monasterii, et alias iuxta decreta Sac. « Cone. Trid., et regularia suorum Ordinum instituta « eligantur ei praeficiantur, quae postmodum elapso «triennio, suis officiis perfunctae, praeesse desinant, « omnique prorsus carcant auctoritate, ac a regin.ine • ct administrationc monasterii per triennium a dic fi- « nine administrationis inchoandum abstineant , quo «elapso, servata eadem forma Concilii Tridentini, ixc- « tcrum et pluries eligi possint ».

Ad 3. Dummodo confessarius regularis approbatus sit ad recipiendam Confessionem religiosi proprii Ordinis, affirmative ad primam panem, negative ad secundam.

Ad 4. Negative ad prunam partem, affirmative ad secundam.

Ad 5. Si confessarius extraneus habeat a S. Sede facultatem absolvendi religiosos a casibus reservatis in eorum Ordine, affirmative; secus, negative.

2142

l)e loc« elc- dru m cede-

S. R. C. *16 Maii iÿ02.* — Naf ghet eh. — Quurn Sacra Rituum Congregatio in una Novarccn. 8 Martii 1879 prohibuerit illuminationem ex *ga* una cum candelis ex cera super altari, ob paritatem rationis ct sub iisdem circumstantiis censerine potest vetita etiam illuminatio electrica ?

R. Affirmative, ad tramites decretorum 8 Martii 1879 et 4 Iunii r895 *(V. nn. 1511· IS99)·*

2143

Indulgentiae pro ^Sniîic in Au· •trana.

S. C. de Prop. F. *t6 Maii ĭ()O2·* — SSrtlUS ad preces Erîii ac Rrfri P. D. Card. Patritii Moran Archiep. Sydneyensis ut Piam Societatem sub titulo SStTii Cordis lesu in sua Archidiocesi erectam ad fideles ab ebrietatis vitio retrahendos atque ad temperantiae virtutem adducendos, peculiaribus dignaretur Indulgentiis ditare, omnibus et singulis praefatae piae societati adseriptis, vel in posterum adseribendis benigne concedit in perpetuum: — t. Plenariam Indulgentiam applicabilem quoque per modum suffragii animabus in purgatorio detentis die adseriptionis et die festi titularis, dummodo vere poenitentes, confessi, ac sacra Communione refecti ecclesiam seu oratorium societatis, vel propriam cuiusque ecclesiam devote visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium pias ad Deum preces fuderint pro sanctae fidei propagatione, et iuxta Summi Pontificis intentionem ; — *2.* Plenariam item Indulgentiam in articulo mortis lucrandam sub consuetis conditionibus; — 3. Partialem vero applicandam ut supra, septem annorum et totidem quadragenarum pro quatuor anni festis semel pro semper ab Ordinario designandis, dummodo ecclesiam seu oratorium Societatis, vel propriam ecclesiam parochialem visitaverint, ibique oraverint ut supra; — 4. (Partialem) sexaginta dierum pro singulis piis operibus in finem Societatis adimplendis; — 5. Terccnlorum dierum quoties aliquem ebrietati deditum ab huiusmodi vitio averterint, aut societati adseribi induxerint. — Concedit insuper Sanctitas Sua (in perpetuum) Indultum altaris privilégia» pro singulis Missis quae in ecclesia scu oratorio eiusdem societatis in suffragium animarum sodalium ipsius celebrabuntur. Contrariis *etc.*

2144

Decr. S. C. Indulg. 90 *Maii tgo2.* — pecoiiaribr» (Jhbis rr Obbis — Quo cultus erga Sacratis- cVr simum Cor lesu per catholicam Ecclesiam tam ,uoio 'ribaendi·. late diffusus adhuc maiora incrementa susciperet f. r. Pius IX per Decretum S. Congregationis Indulgentiarum d. d. 8 Maii 1873, nec non SSifius Dnus Nr. Leo PP. XIII per litteras Erfri S. Rituum Congregationis Praefecti sub dic 21 Iulii 1899 ad universos Episcopos transmissas, eum morem in pluribus Ecclesiis iam obtinentem, ut per integrum mensem Iunium varia pietatis obsequia divino Cordi praestarentur quam maxime commendarunt, eiq ie Indulgentias adnexuerunt.

Quoniam vero de eisdem Indulgentiis ab utroque Pontifice concessis pro memoratis piis exercitiis mense Junio peragendis aliquod dubium obortum fuerit, ad illud removendum, immo ut fideles amplioribus edam collatis gratiis spiritualibus ad cultum eiusdem SS. Cordis validius excitentur, Sacra Congregatio Indulgentiis sacrisque Reliquiis praeposita, utendo facultatibus a SS1T10 Dfio Nostro specialiter tributis, ea decernit quae sequuntur :

Omnes christifideles, qui sive publice, sive privatim peculiaribus precibus devotique animi obsequ:is in honorem SS. Cordis lesu mense Iunio corde saltem contrito vacaverint, Indulgentiam septem annorum Iotidemque quadragenarum semel singulis dicti mensis diebus lucrentur.

Qui vero christifideles privatim tantum singulis dicti mensis diebus praefata obsequia praestiterint simulque una die vel intra memoratum mensem vel ex octo prioribus mensis Iulii vere poenitentes, confessi ac S. Synaxi refecti aliquam ecclesiam vel publicum oratorium visitaverint, ibique ad mentem Summi Pontificis pias preces effuderint, plenariam Indulgentiam consequentur.

Quam quidem plenariam Indulgentiam etiam ii fideles lucrentur, qui saltem decem in mense vicibus eiusmodi exercitiis publice peractis interfuerint, itemque supra memorata pia opera adimpleverint.

Quas omnes Indulgentias eadem S. Congregatio etiam animabus igne purgatorio delentis fore applicabiles declarat.

Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

3145

Oro ».><«a» poo- ?'cr ▮»<.' ,,m

S. R. C. */? Iunii /Q02.* — Rmus Dfius Episcopus Liverpolkanus Sacrorum Rituum Congregationi humiliter exposuit, Rrîiis Patribus Abbatibus e Congregatione Anglo-Bcnedictina haud Judum benigne concessum fuisse privilegium ut in ecclesiis propriis usu pontificalium in Missarum solemniis gaudere valeant. Quum autem non plane constet quaenam ecclesiae tamquam ipsis propriae intelligendae sint, Rrftis Episcopis Angliac opportunum visum est, ut Episcopus supradictus, in cuius dioecesi mulla: existunt ecclesiae Patribus Anglo-Benedictinis addictae, nomine omnium Episcoporum Angliac, dubiorum sequentium solutionem postularet, nimirum:

1. Utrum tamquam ecclesia propria cuiusvis Patris Abbatis intclligcnda sit sola ecclesia monasterii cui ipse praesit.

2. Utrum cuivis Patri Abbati competat jus pontificalium in omnibus ecclesiis quibus praesim terni, bini vel singuli Patres sub eius iurisdictionc constituti, curam vero animarum exercentes. Et quatenus affirmative:

3. Utrum ad usum pontificalium talibus in ecclesiis sub cura Patrum Bcnedictinorum constitutis licite exercendum, requiratur consensus Episcopi Ordinarii.

4. Utrum Patres Abbates in ecclesiis aliorum Regularium cuiu>vis Ordinis vcl Congregationis, vel in ecclesiis saecularium usu pontificalium sine consensu Episcopi Ordinarii gaudere valeant. Et quatenus negative:

5. Utrum in talibus ecclesiis sive Regularium sive saccularium usu pontificalium de consensu Episcopi Ordinarii gaudere valeant.

El Sacra eadem Congregatio, referente etc., exquisito etiam voto Commissionis Liturgicac, omnibus accurate perpensis rescribendum censuit t

Ad 1. Affirmative, nisi et aliae sint filiales ecclesiae, quibus ct ipse praesit scu illius iurisdictioni subicctac.

Ad 2. Affirmative, dummodo agatur de ecclesiis propriis , ct detur decretum *Fesulana* i Octobris 1701 (1).

Ad 3. Negative, si agatur de ecclesiis propriis, uti supra.

Ad 4. Detur Decretum *Ordinis Monachorum Sancti Basilii* 18 Dec. 1846(2).

Ad 5. Iam provisum in praecedenti.

2146

S. R. C. *tS fulti 1002.* --- CoRTONBV. ----- Ojjilteni-wq.M posw0L

i. An lapis simpliciter consecratus, quem a/-rc *tare portatile* seu *viaticum* vocant, privilegio gaudere possit.

2. Estne necessarium ut altare sit fixum *stricto sensu liturgico* (scilicet cx loto lapideum, ct cuius mensa unico tantum constet lapide immediate stipitibus coniuncto et consecratum) ad hoc ut privilegio decorari valeat ?

3. An sufficiat ut *sit etiam ligneum muro minime firmatum,* cum lapide in medio mensae consecrato, et alicui Sancto specialiter dicatum.

R. Ad. i. et 2. Negative.

Ad 3. Affirmative.

2147

Indultum fra surdomutii ad Indulgariu lucrandi»

Decr. S. C. Indulg. *18 Iulii 1902.* — CiiAMBKtUBN. — Quamvis haec S. C. Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita, ut supplerelur impotentiae, qua surdomuti detinentur recitandi preces ud lucrandas Indulgentias iniunctas, iam providerit per generale decretum diei 16 Februarii i852, in quo edixit: *Quod si agatur de privatis orationibus, proprii mutorum ct surdorum confessarii valeant easdem orationes commutare in alia pia opera aliquo modo manifestata, prout in Domino expedire indicaverint;* nihilominus Episcopus Chambcricnsis animo revolvens surdo-mutos nunc perfectiori methodo esse instructos, ut ipsi facilius et uberiori spirituali fructu Indulgentias assequi valeant, sequens dubium huic Sacrae Congregationi dirimendum exhibuit :

(t) Citatum decretum ita se habet: « 1. Utrum Abbas regularis usu pontificalium gaudens Missas ct Vesperas 1er pontificalitcr agere valeat infra octo dies.

• 2. Utrum eidem Abbati liceat sedem praeparatam habere, ac baldachinuin cum suis paramentis per octo supradictos dies.

• J. Utrum idem Abbas alii Abbati pariter regulari eiusdem Ordinis, sed extero, potestatem facere valeat celebrandi pontificalitcr in proprio monasterio?

• 4. Utrum Idem Abbas loci possit, praesente Ordirurio, rochettum induere et mouetam deferre, aliisque Abbatibus exter s ita se induendi concedere facultatem. Et si affirmative:

▮ 5. Utrum, tam dictus Abbas quam alii exteri, praefato habitu induti. perdere valeant proccssionaliter extra ecclesiam per paroeciam, sine licentia Ordinarii.

e 6. Utrum praelatus Abbas trinam benedictionem populo impertire valeat extra tempus Missae pontificalis.

« 7. Utrum Episcopus ecclesiam dicti Abbatis ingrediens accipere valeat aspersorium ab eodem Abbate porrigendum, ct nnn solum populo, sed ipsi Abbati suisque monachis benedicere.

« S. R. C. tam in voce quam in scriptis, partibus informantibus auditis, censuit respondendum

« Ad t. ct 2. Licere, in casu dc quo agitur ».

« Ad j. 4. ct 5. Affinutivc ».

▮ Ad 7. Affirmative, dummodo incedat in habitu praclatitio, etiam viatorio ».

(2) In citato decreto facultas data est Visitatori generali Ordinis S. Basilii : « revocandi /Xbbates ad ▮ observantiam decretorum, praesertim ut non liceat iis « pontificalia exercere nisi in propria Ecclesia; ct, si cx ▮ speciali induito Sanctae Apost. Sedis cx cis quisquam • agere possit pontificalia etiam extra propriam cccle- • Siam , nullatenus liceat hoc privilegio uti, nisi de « expresso Rthi Ordinarii consensu ».

< Utrum expediat, ut surdo-mutis, quin in singulis casibus nd proprium confessarium recurrant, per generale decretum gratia concedatur acquirendi Indulgentias, iniunctas preces signis, vcl mente fundendo, vel tantum easdem legendo sine ulla pronuntiatione >.

Efti Patres in generalibus Comitiis ad Vaticanum habitis dic !5 Iulii huius decurrentis anni responderunt :

Affirmative ; ct supplicandum SSffio pro gratia, firmo manente decreto generali dici 16 Februarii i852.

In audientia vero habita ab infrascripto Card. Praefecto die 18 Iulii anni praedicti, SStTius sententiam Ertiorum Patrum approbavit, ct petitam gratiam clementer elargitus est.

2148

Grc applica· moC(! fhum%Mon€

S. C. EE. et RR. *28 Iulii tgo2.* — Cum applicatio decreti *Perpensis temporum adiunn' 2r3&)* a $· Uongregationc Episcoporum et Regularium opportunissimo consilio nuper editi nonnullis dubiis videatur obnoxia, infrasciiptus Archiep. N. pro iis dirimendis, ad camdcm S. C. recurrit, et authenticam responsionem exposcit.

1. Quaelibet Instituta monialium habent caeremonialc seu rituale pro admittendis novitiis ad religiosam professionem. Ritus autem praescriptus gencratim unicus est, cum unica fere ubique antehac extiterit professio. Iam quaeritur, utrum ille ritus servandus deinceps erit pro prima, aut pro secunda, aut pro utraque professione? Quod si duplex ratio sacram functionem celebrandi deinceps erit inducenda, pro duplici nempe professione votorum simplicium ct votorum solemnium, spcctabitne ad Episcopos (aut ad Superiores Generales quoad monasteria exempta) caeremonias servandas et formulam α profitentibus exprimendam determinare? Quatenus *affirmative,* quacnam in praxi erit norma gencratim sequenda ? Quatenus *negative, caeremonialc* scu *rituale* erit impetrandum ab ista S. Congregatione, aut a Congregatione Sacrorum Rituum?

2. In numero 8 Dccrcti recognoscitur capitulum monialium pro admittendis ad professionem solemnem illis, quae congruo tempore in professione votorum simplicium permanserunt. Porro, huiusmodi capitulum erilne necessario faciendum illis in Communitatibus in quibus dc acceptatione, dc vestitionc ct dc professione alumnarum capitularilcr agitur ? Quod si fieri absolute debeat, sufficietne pro aliqua a professione excludenda quod moniales capitulais secreto suffragia contraria conferant, aut necesse erit ut quaelibet monialis suffragii contrarii rationem expresse declaret, exponendo nempe *graves causas quae dimissionem suadere* scu *exigere videantur,* S. Sedis iudicio subiiciendas? Ratio dubitandi cx eo oritur, quod peracta professione simplici, Communitas religiosa non est amplius libera retinendi aut dimittendi alumnam, sed res pleno iure ad supremam Ecclesiae auctoritatem spectat.

3. Num. 7. Decreti declaratur professas votorum simplicium choro interesse debere, quatenus vero legitime impediantur, quominus choro intersint, ad privatam Officii recitationem non obligari. Quid vero si qua a choro abstineat absque legitimo impedimento ? Quae ita se gerat, negligentiae notam coram Sororibus, et, quod magis est, culpae maculam coram Dei videtur incurrere. At obligatanc erit divinum Officium privatim recitare?

4. Num. 10. Decreti statuitur dotem esse solvendam ante professionem votorum simplicium. — Num. 6. professis votorum simplicium omnes favores spirituales indulgcntur quae competunt professis votorum solemnium, nec non omnia suffragia si morte praeveniuntur. — Num. 12. decernitur ad dimittendas a monasterio votorum simplicium professas, re-' currendum esse in lingulis casibus ad S. Sedem. Quae hisce in locis sanciuntur nullam difficultatem praeseferunt pro iis Ordinibus aut Institutis, in quibus hucusque unica observata est votorum professio. Ast adsunt religiosae Familiae quae , iuxta regulas adprobatas a S. Sede, duplici professione simplici et solemni, utuntur. Quid sane si ad tramites Constitutionum huiusmodi Institutorum, aut dos solvenda esset ante professionem solemnem, aut privilegia (praesertim pia post mortem suffragia) pro monialibus votorum simplicium essent minora, aut (quod potius videtur) Superiorissa generalis haberet facultatem dimittendi professam votorum simplicium? Quae in praefatis numeris enuntiantur, suntne *praeceptiva* pro omnibus omnino Institutis votorum solemnium, aut exceptionem patiuntur relate ad Ordines seu Instituta quae speciales dispositiones quoad praedicta habent sive in Regula sive in Constitutionibus ?

R. Ad i. Ritum seu caeremonialc in unoquoque monasterio receptum adhibendum esse in emittenda prima professione, pro qua consuetae formulae, suppressis, si adsint, verbis solcmnitatem exprimentibus, adiiciatur novitiam nuncupare vota simplicia iuxta decretum a S. Congr. EE. et RR. dici 3 Maii 1902 editum : professionem autem secundam emitti posse privatim in choro sive in oratorio interiore, coram Communitate, in manus Superiorissac , praevia approbatione Ordinarii , scu Praelati regularis, quoad monasteria exempta.

Ad 2. Capitulum habendum esse etiam in praefatis casibus; eius tamen vocum esse mere consultivum, locum quoque fieri posse discussioni super qualitatibus candidatae, scrutinium vero per secreta suffragia peragendum esse.

Porro si omnia vcl pleraque suffragia contraria forent admissioni ad solemnem professionem, ita ut, attento etiam articulo 4 ipsius Decreti, ageretur de dimittenda Sorore a monasterio, res subiicienda esset iudicio S. Sedis, ad quam proinde Ordinarius vel, pro monasteriis exemptis, Praelatus regularis distinctam omnium relationem transmittet.

Ad 3. Professas votorum simplicium ad recitationem divini Officii extra chorum non teneri.

Ad 4. Recurrendum esse in casibus particularibus.

2149

Pro conver»:©- Instr. S. C. de Prop. F. jz *Iulii 1902* — i. I Vescovi ed i preti nestoriani con prudenza c pazienza dovranno essere istruiti sopra i punti principali della fede cattolica chc essi ignorano, o soltanto confusamcnte c inesattamente conoscono. La quai cosa sari facile, sc si insiste sopra i dommi, la cui csplicita professione, fin dal 189j , fu da Mons. Enrico Altmaycr Delegato Apostolico della Mesopotamia indicata alia Propaganda come indispensabile ad esigersi; c sc si procura chc sia ben spiegata c ben capita la formola di professione di fede chc essi debbono emettere. Tali dommi ŝono

a) < L'union hypostatique des deux natu- « res divine et humaine dans la personne di- « vine du Verbe, selon le Concile ð Ephcse.

b) < La dénomination de *Dei Genitrix* don- < née à la B. Vierge Marie, mère de N. S. Je- < sus-Christ Dieu et homme.

c) < La procession du St. Esprit ex *Patre* « *et Filio.*

d) « Le nombre septénaire des sacrements.

c) * La matière requise pour la consécra- < lion valide du Corps dc N. S. dans T Eu- < charistic, à savoir le pain de froment soit « fermenté soit azyme.

f) · L'indissolubilité du mariage , même « en cas d'adultere ou d'apostasie.

g) « Le jugement particulier immédiatement < après la mort.

h) « La croyance catholique sur le Purga- < toirc et sur les suffrages des vivants en fa- « veur ðe âmes du Purgatoire.

i) La doctrine dc> ss. Conciles de Florcn- « ce et du Vatican sur la Primauté du Sou- < venin Pontife ct son infaillibilité.

j) * L'admission de tous les Conciles oe- cuméniques, cl nommément celui d'Ephcse.

k) < La confession explicite dc croire tout « ce que croit l'Eglise Catholique Romaine, « de condamner ce qu'elle condamne etc. >.

2. Nessuna umana prudenza puô legittimare T omissione della espressione Dei Genitrix. Per fare accettarc questa forrnola dommatica, con dolcezza e prudenza si dica ai fedeli chc Match Christi è una espressione cattolica, ma che gli errori passati le diedero presso gli eretici nestoriani cd altri un senso falso, e perciô pcr evitare ogni errore è necessario che si dica Dei Genitrix; senza perciô impedire chc si dica Mater Christi, quando consti chc si vuol dire in senso cattolico. Ma in ogni caso è necessario che le parole Dsi Genitrix siano almeno in uso cost frequenti , corne Mater Christi.

3. Battesimo. — Scbbcnc gcneralmcnte sembri non potersi dubitare della validità del Battesimo, non è perô escluso chc in varii casi parlicolari la formola sia stata omessa o sostanzialmente alterata ; perciô con prudenza s'invigili, principalmente trattandosi di Vescovi o preti. E se risultasse in casi determinati nullo o dubbio il Battesimo, si supplisca segretamente. — È necessario indurre i nestoriani a battezzare i bambini (anche fuori di chiesa c in case private quando è necessario) almeno *intra octiduum a nativitate;* e distruggere Terrore che, conferito *extra templum* è una pura ceremonia, colla conscgucnte iterazione *in templo.* — Siano anche istruiti sulla validità del Battesimo conferito· da uno non prete, o laico. — Quanto ai nomi prudentemente si eliminino i non cristiani, c se ciô subito non si otticne, c ottima norma il decreto citato nel Concilio plenario dcIT America Latina ŋ. 5o6 (1).

4. Confrrmazione. – Questo sacramento deve assolutamente rimettersi in uso, c con prudenza fare chc lo riccvano al più presto possibile i Vescovi ed i preti. ïstruire con cura speciale sopra questo ounto. — *Olei sancti.* Resta assolutamente vietato mescolarc T olio consecrato a qucllo non consecrato nclla colluzionc dci sacramenti.

5. Confessione. — ïstruire sulla necessità della Confessione auricolarc, c ripristinarla con ogni cura e prudenza, principalmente in favore dci poveri moribondi finora privati di ogni grazia sacramcntalc.

6. Eucaristia. — Togliere T incredibile abuso di non pronunziare le parole sacramentali alla consecrazione nclla Messa detta *degli Apostoli,* che c la più frequente. — ïstruire sulla vera formola di consecrazione , c sulla

(t) *Ecco U testa del decreto:* « 506. Curent paro- « chi, nc Rs qui baolixantur, icandalosa nomina, lur- « pia, ridicula aut fabulom, vcl impiorum cognomina • imponantur; ct si id impedire nullo modo possint, « addant nomen abeuius sancti, cuius patrocinio ba- « ptixati protegantur. Quo in casu utrumque nomen, « impium tamen vel scandalosum intra parentheses, in « libro baptizatorum notetur ». *(S. Congregatio C. Julii 1624 ab. Synod. Ostien. et Pelitern. anno 1892 p. 2f art. 2).* 7 9

non nécessita di mescolare alia farina per le ostie il *molka,* o pczzo di pane fatto dal Vescovo il Giovedi Santo; c vedere sc non è putrido tale *molka* dopo più meri chc c fatto. — Introduire Γ uso del S. Viatico ai poveri moribundi. — Non lasciarc ai laici la particola consecrata per comunicarsi nella Pasqua quando sono in viaggio. — Ristabilirc 1' uso frequente della Messa dove è dimcnticato. — Si puô tollerarc la Messa detta la sera circa dieci volte Γ anno, *dummodo servetur lex iciunii (hucusque ibidem vigens).*

7. Estrkma Unzîonb. — Ripristinare assolutamente questo sacramento colle pratiche necessarie per Γ assistenza dei moribondi. — ïstruire con zelo speciale i Vescovi ed i preli sopra questo sacramento.

8. ÔROiXAzrosK. — Con molta prudenza ïstruire sulla intollcrabiliti degli abusi principali, come le apparence o realty simoniachc in certe circostunze, Γ ordinare Vescovi anchc dei giovani inesperti, Γ ordinare sacerdoti anchc quclli che solamente sanno leggere, il conferire talvolta tuiti gli Ordini insieme, incluso il presbiterato. — In modo speciale c con somma prudenza induire a non più tendere creditaria la dignità episcopale. — Ridurre il celibato alie limitazioni dovutc, cioè non permetiere 1' ordinazionc dei bigami, nè la 2% 3a, c 4 moglie dopo Γ ordinazionc.

9. Matrimonio. — In oriente Γ azione dei genitori c grande nel consenso dei figli. Ma non si deve tollcrare Γ abuso dei nesioriani di maritare perlino dei bambini, e dopo chc sono capaci di usare del matrimonio farli dormire insieme šenz altra cerimonia: tollciarc quello chc è tollcrabilc, ma con prudenza e soavità eliminare gli abusi più sostanziali. — Togliere le violazioni dell' impedimento *ligaminis,* in uso quando la moglie si fa musulmana, e molio più quando c adultera.

10. Fkstk. — Renderle cristiane, e togliere Γ abuso, dove esista, di contentarsi per lutta azione cristiana in dctti giorni, anche del solo baciarc k porta della chiesa o il muro di essa.

11. Dioiuni k Astcnbnzk. — Si veda se alcuni di questi sono consecrati a uomini non cattolici, o non santi ; e se tali siano i nomi di *Mar Zaia, Mar Petian, Mar Addai* e *Mar Mari.*

12. Immagini sacrk. — Ïstruire, e ristabilirne il culto nclle chicsc, poichc nei libri liturgici in qualche modo questo culto esiste, ed anche in chicsa è ammessa Γ immaginc del Crocifisso scolpita nclla croce.

13. Lit uhoia. — Dovranno introdursi nei libri liturgici lc scgucnli modificazioni:

a) Sopprimcre i nomi degli crcsiarchi c degli cretici , come Ncstorio , Teodoro , Diodoro ccc.

Sopprimcre gli offizii c le commemorazioni dei suddctti cretici e d'altri uomiri non cattolici.

c) Eliminare lutte le invettive contro il Concilio di Efeso, S. Cirillo Alessandrino, il Papa S. Celestino ecc.

d) Corrcggere le espressioni eretiche e le frasi mal sonanti.

e) Aggiungere nei Diptici il nome del Sommo Pontcficc regnante prima di qucllo del Patriarca.

f) Si puô tollcrare Γ uso di fare il segno della croce con due diu sostenute dal pollice, e da drilta a sinistra, come usano anche oggidi i greci-melchiti.

2150

S. C. S. Off. 27 *Aug.* /902. — Cicexsr-Mer id. — Nell'accusa fatta contro 1 rei e fautori del massacro avvcnuto nel Vicariato Scen-si Mend. prima tra le condizioni per l'accomodamento di quella lite venne imposta ed inculcata per esemplare punizionc la pena di morte di settc fra i rei riconosciuti come primari istigatori ed esecutori del doloroso massacro. Sei sono stati già decapitati; il settimo e fuggito, perciô si continua la causa verso di lui. Dietro questo fatto venne agitata ira i missionari la questione:

An liceat ħni «iotuni» ăadore ĕ* in ăau contra rcot čacdt chrUuanonim.

1. Se si fosse da loro incorsa o no l'irregolarità, sc non proprio ex *delicto* almeno ex *defectu lenitatis.*

2. Se si potesse da loro continuare la lite contro il settimo fuggitivo.

3. Se nel caso di eventuality (pcraltro facile a ripctersi) avvenisse qualche fatto somigliante, si dovesse avcre per lecito il procedere o no in tali cause come sopra.

Il Vic. Ap. domanda che debba in caso farsi ed opinarsi.

R. Ad r. Negative quoad utramque partem. — Ad *2.* Tantum si fuerit necessarium ad resarcienda damna , aut ad alios compescendos nc similia audeant, Affirmative; secus, Negative. — Ad 3. Affirmative in iisdem adiunctis.

2151

S. C. EE. et RR. 2/ *Nov. 1902.* — Se [>ossa un religioso prima della professione disporrc che i frutti del suo capitale accumulino ai capitale stesso.

An queant Rculiro, ante protcsuoncm.de fructibu» suae «ortis in eiusdem augmentum disponere.

R. Negative.

2x52

S. C. S. Off. ? *Dec. I()O2.* — In S. C. Generali S. R. et Univ. Inquisitionis proposito dubio : « Utrum in formulis, quibus concedi solet facultas dispensandi super impedimento cognationis spiritualis, comprehendatur casus cogna-

Quoad facultatem disnenun. di super impedimento cognatioħi spiritualis inter baptizantem ct baptixatum.

donis spiritualis inter baptizantem et baptizatum, in iisdem formulis non praevisus » : EtTIi ac Rrhi DD. Cardinales Inquisitores Generales respondendum decreverunt: Negative; seu non posse qui concessa per praedictas formulas facultate gaudent, super impedimento cognationis spiritualis inter baptizantem et baptizatum dispensare; idque communicandum cum omnibus quorum intéresse queat, atque in posterum expresse in formulis edicendum. Si quae vero matrimonia cum huiusmodi dispensatione, vi earumdem formularum concessa forte hucusque contracta fuerint: ad omnem Circaeorum valorem quaestionem dirimendam , supplicandum SSffio, ut eadem in radice sanata declarare dignetur.

Et sequenti feria VI, die 5 eiusdem mensis in solita audientia R. P. D. Adscssori S. Officii impertita, SSrïius D. N. D. Leo divina providentia Pp. XIII relatam Sibi Effiorum Patrum resolutionem adprobare , et pro sanatione in radice iuxta eorum Effiorum Patrum suffragia benigne annuere dignatus est. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

ai53

Au Revive tcneintur ad Of- Ina ‹1 Miiaai lod· concnu in quibo» dedunt·

S. R. C. *6 Dec. iqo2* — An alumni Congregationis Filiorum Immaculati Cordis B. M. V., post rccentissimam calendarii proprii concessionem teneantur, exceptis festis Titularium, Patronorum et Dedicationis ecclesiae cathedralis, ad Officia et Missas alicui Regno vcl dioecesi concessa cum clausula praeceptiva pro universo clero saeculari et regulari.

R. Negative, ct ad mentem. Mens autem est Regulares non teneri ad Officia loci quo degunt, nisi quatenus eiusdem loci calendario utantur.

2154

iiTM nunbitrio.

Litt. encycl. Leonis PP. XIII. J *Decembris IQ02.* (ad Epp. Italiab) — Fin dai principio del Nostro Pontificato, ponendo Noi mente alie gravi condizioni dclla socicta, non tardammo a riconosccrc, come uno dei più urgenti doveri dell'Apostolico ufficio fosse quello di rivolgcrc specialissime cure alia educazionc del clero. Vcdevamo infatti chc ogni Nostro divisamento ad operare nel popolo una restaurazionc di vita cristiana sarcbbc tornato in vano, ove nci ceto ecclesiastico non si scabisse integro c vigoroso lo spirito sacerdotale. Pertanto mai non ccssammo. quanto era da Noi, di provvedervi, sia con opportune islituzioni sia con parcccchi documenti diretti a tale intento. Ed ora una particolarc sollccitudinc verso il clero ð Italia ci muove , Venerabili Fratelli, a trattarc ancora una volta un argomento di sl grande rilievo. — Belle invero e continue testimonianze esso nc porge di dottrina, di picti, di zelo; tra le quali ci piacc di additar con lode l'alacritl onde, secondando ſ impulso c la direzione dei Vcscovi, coopéra al movimento cattolico che ci è sommamente a cuorc. Non possiamo tuttavia dissimulare la preoccupazionc dell' animo Nostro al vedere corne da qualchc tempo vada qua e 11 serpeggiando una cotai brama d'innovazioni inconsulte, cosï rispetto alla formazione, corne all'azione multiforme dei sacri ministri. Ora c facile avvisarc le gravi conseguenze che sarebbero a deplorarsi , ove a siffatte tendenze innovatrici non si apportasse pronto rimedio. — Ond ê che a preservare il clero italiano dalle iniiuenze perniciose dei tempi, stimiamo cosa opportuna, Venerabili Fratelli, richiamarc in questa Nostra lettera i veri c invariabili principii chc debbono regolare l'educazione ecclesiastica e tutto il sacro ministero.

Catholici cerdotii idea d officium.

Il sacerdozio cattolico, divino nella sua origine, soprannaturalc nella sua essenza, immutabile nel suo carattere, non c taie istituzione che possa accomodarsi alla volubilitl delle opinioni e dci sistemi umani. Partecipazione del sacerdozio eterno di Gcsù Cristo, esso deve perpetuare iino alla consumazione dei sccoli la missione stessa dai divin Padre affidata al suo Verbo Incarnato: *Sicut misit me Pater, et ego mitto vos* (1). Operare la salute eterna delle anime suri sempre il grande mandato, a cui esso non potrà mai venir meno ; come, per fedelmente attuarlo, non dovrù mai cessar di ricorrerc a quei soprannaturali presidî e a quelle norme divine di pensiero c di azionc chc gli die Gcsù Cristo, quando inviava i suoi Apostoli per tutto il tnondo a convenire i popoli al Vangelo. Quindi S. Paolo nelie sue lettere vien ricordando , non essere altro il sacerdote chc il *legato,* il *ministro di Cristo,* il *dispensatore dei suoi misteri* (2), e ce lo rappresenta quasi collocato in luogo ecclso (3), quale intermediario fra il ciclo e la terra per trattarc con Dio gl' interessi sommi dell'uman genere, che sono quei della vita sempiterna. Talc il concetto che i libri santi nc danno del sacerdozio cristiano, cioe di un'istituzionc soprannaturalc, superiore a tutti gl'istituti terreni, c affatto separata da essi corne il divino dall' umano. — Lu stessa alta idea emerge chiara dalle operc dci Padii, dal magistero dei Romani Pontefici e dei Vcscovi, dai decreti dei Concilii, dall' unanime insegnamento

(1) Ioann. XX, 21.
(i) II Cor. V, 20; VI, 4; I Cor. IV, i.
(J) Hebr. V, t.

dci Dotcori e dcllc Scuole cattolichc. Chc anzi tutta lu tradizionc dclla Chiesa è una voce sola nel proclamare chc il sacerdote è un *altro Cristo,* c chc il sacerdozio *si esercita benst in terra, ma va meritamente annoverato tra gli ordini del cielo* (1); *poichè gli son date da amministrare cose del tutto celesti, e gli ? conferito un potere che Dio non affidb neppure agli angeli* (2); potere c ministero che riguardano il governo delle anime, ossia *farte delle arti* (3). Perciô educazione, scudi, costumi, quanto insomma si atticne alla disciplina sacerdotale, venne sempre dalla Chicsa considerato corne un tutto a sc, non pur distinto, ma separato altresi dalle ordinarie norme del vivere laicalc. — l'ai distinzione c separazione deve dunque rimanere inalterata anche ai tempi nostri, e qualunque tendenza ad accomunarc o confonderc Γ educazione e lu vita ecclesiastica con la educazione c la vita laicalc ha da giudicarsi riprovata nonchè dalla tradizione dei sccoli cristiani, ma dalla dottrina stessa apostolica e dagli ordinamenti di Gesù Cristo.

bore· waccrJolum propriae.

Ccrtamcnte nella formazione del clero e nel ministero sacerdotale ragìon vuole che sì abbia riguardo aile condizioni dei tempi. Quindi è ben lungi da Noi il pensicro di rigettare quei mutamenti che rendano Γ opera del clero sempre più efficace nella societ! in mezzo a cui vive ; che anzi appunto per talc considerazione, Ci è sembrato conveniente di promuovere in esso una più solida e squisita coitura, e di aprirc un campo più largo al suo ministero. Ma ogni altra innovazione che potesse recar qualchc prcgiudizio a ciô chc e essenzialc al sacerdote, dovrebbe riguardarsi corne atîatto biasimevole. Il sacerdote è sopra tutto costituito maestro, medico e pastore delle anime, e guida ad un fine chc non si chiude nei termini della vita présente. Ora non potrà egli mai corrispondere appieno a cosl nobili uffici, se non sia, quant' è mestieri, versato nella scicnza delle cose sacre c divine ; sc non sia fornito a dovizia di quelh pieté che nc fa un uomo di Dio ; sc non ponga ogni cura in avvalorarc i suoi insegnamenti colla efficacia dell' esempio, conforme ail' ammonimento dato ai sacri pastori dai Principe degli Apostoli : *Forma facti gregis ex animo* (4). Comunque volgano i tempi, c le condizioni sociali cangino c si tramutino, queste sono le proprie e massime doti che debbono rifulgerc nel sacerdote cattolico, giusta i principii della fede ; ogni altro corrcdo naturale cd umano, sar! certo commcndcvolc, ma non avr!, rispetto ali'ufficio sacerdotale, che una secondaria e relativa importanza. — Sc pertanto c ragionevolc e giusto chc il clero si pieghi, fin dove c lecito, ai bisogni ðell et! présente, c altresi doveroso e necessario che alla prava corrente del secolo, non chc cedere, fortemente résista. E ciô, mentre risponde naturalmente ăli alto fine dei sacerdozio, vale altresi a renderne più fructuoso il ministero , crescendogli decoro e procacciandogli rispetto. — Ora è noto pur troppo come lo spirito dei naturalismo tenti inquinare ogni parte anche piu sana dei corpo sociale; spirito che inorgogliscc le menti e le ribella ad ogni autorit! ; che avvilisce i cuori e li volge alia riccrca dei beni caduchi , trascurati gli ctcrni. Di questo spirito, cosl malefico e gi! troppo ditfuso, grandemente è a temere chc qualchc intlusso non possa insinuarsi anche fra gli ecclesiastici, massime fra i meno esperti. Tristi etfetti ne sarebbero , il venir meno a quella gravita di condotta , che tanto si addice al sacerdote ; il cedere con leggcrezza al fascino di ogni novit! ; il diportarsi con indocilité pretcnztosa verso i maggiori ; il perdere quella ponderatezza e misura nel discutere chc tanto c necessaria, particolarmente in materia di fede e di morale. Ma effetto ben più dcplorevolc, perche congiunto coi danno dei popolo cristiano, ne scguircbbe nel sacro ministero della parola, inducendovi un iinguaggio non conforme al carattere di banditorc del- Γ Evangelo.

De jnitituüone dencorum m temini».

Mossi da tali considcrazioni, noi sentiamo di dover nuovamente e con più vivo studio raccomandare, che innanzi tutto i Seminari siano con gelosa cura mantenuti ncllo spirito proprio, cosl rispetto all'educazione dclla mente come a quella del cuore. Non si perda giammai di vista, ch' essi sobo esclusivamente destinati a prepararc i giovani non ad uffici urnani, per quanto legittimi ed onorevoli, ma dll' alta missione, ƀoc unzi accennata, di *ministri di Cristo e dispensatori dei misteri di Dio* (5). Da tale ritlesso, tutto soprannaturalc, sar! sempre agevole, comc notammo gii nella Enciclica al clero di Francia data Γ 8 Settembre 1899, ritrarre norme preziose non pure per la retta formazione dei chicrici , ma per allontanare altresi dagl' Istituti, nc' quali si educano, ogni pericolo cosl interno come esterno

(t) « Sacerdotium enim in terra peragitur, sed caelestium ordinum classem obtinet: ct iure quidem merito » (S. Io. Chrysost. *De Sacerdotio* lib. III, n. 4).

(2) < Etenim qui terram incolunt in caque commorantur, ad ea quae in caelis sunt dispensanda commissi sunt, potestatemque acceperunt, quam neque Angelis, neque Archangelis dedit Deus ■ (Ib. n. $).

(3) · Ars est artium regimen animarum » (S. Gregor. M. *Regul. Past.* Part. I, c. ı).

(4) I Petr. V. 5.

(5) I Cor. IV, r.

d' ordine morale o religioso. — Rispetto agli studi, poichè il clero non dev' csserc estranco agli avanzamenti d'ogni buona disciplina, si accetti pure quanto di vcramcnte buono ed utile si oconosca negli innovati metodi: ogni tempo suoi contribute al progresso del sapcre umano. Perô vogliamo che su tal proposito siano ben ricordate le prescrizioni Nostre in· torno alio studio dellc lettcre dassichc, e principalmcnte dclla Filosofia, dclla Tcologia, e delle scienze affini : prescrizioni che demmo in più documenti, massime nella dette Encidica, di cui ci piace pcrciô trasrnetterc a voi uncsemplare, unito alia presente. *(V. Appendicem)* — Sarebbe al certo desiderabile chc i giovani ecclesiastici potessero tutti, com'è dovere, fornire il corso degli studi sempre ăll ombra dei sacri Istituti. Ma poichè gravi ragioni talora consigliano che alcuni di essi frequentino 1c pubbliche University, non si dimentichi con quali e quante cautele i Vescovi debbano ciô loro permetterc (i). — Vogliamo del pari che s' insista sulla fedcle osservanza delle norme contenutc in altro più recente documento, in ispecial modo per quanto concerne 1c letture od altro che potessc dare occasione ai giovani di prender parte comcc-chcsia ad agitazioni esternc (a). Cosl gli alunni dei Seminari, facendo tesoro di un tempo prezioso e colla massima tranquillity degli animi, potranno raccogliersi tutti intorno a quegli studi che li rendano maturi ai grandi doveri del sacerdozio, singolarmente al minister© dclla predicazionc e delle confessioni. Ben si rifletta, quanto grave sia la responsabilité di quet sacerdoti che, in tanto bisogno del popolo Cristiano, trascurano di prestar Γ opera propria nell' esercizio di questi sacri ministeri ; e di coloro altresl che non vi portano una illuminata operosité: s\ gli uni come gli altri mal corrispondono alia propria vocazionc in cosa che troppo importa alla salute delle anime. E qui dobbiamo richiamarc Γ attenzione vostra, Venerabili Fratelli, sulla speciale Islruzione che volemmo data in ordinc al minister© della divina parola (3) ; e desideriamo che sc nc traggano più copiosi fruits. Rispetto poi al minister© delle confessioni, si rammenti quanto severe suonino le parole del più insigne e mite dei moralist! verso color© che non dubitano di sedere inetti ncl tribunale di penitenza (4) ; c come non men© sever© sia il lament© dcll'insigne Pontefice Bencdctt© XIV, che poneva tra le maggiori calamité della Chiesa il difetto nei confessori di una scienza teologica morale qual s'addice alla gravité di cos! santo ufficio.

Ma al nobile scopo di prepararc degni ministri del Signore è necessario, Venerabili Fratelli, che sia volto e con sempre maggior vigore e vigilanza, oltre 1'ordinamento scientifico, anche il disciplinare e Γ educativo dei vostri Seminari. — Non vi si accolgano che giovani i quali offrano fondate spcranze di voler consecrarsi in perpetuo al minister© ecclesiastico (5). Si tengano segregati dai contatto e più dalla convivenza con giovani non aspiranti al sacerdozio : tale comunanza potrà per giuste e gravi cause tollerarsi in tempo c con singolari cautele, finchê non sia dato di pienamente provvcdcre, conforme alio spirito della disciplina ecclesiastica. Si rimandino quanti nel corso della loro cducazione manifestassero tendenze men convenevoli alia vocazione sacerdotale, e nell'ammetterc i chierici agli Ordini sacri si usi somma ponderazione , giusta Γ ammonimento gravissimo di S. Piolo a Timoteo : *Manus cito nemini imposueris* (6). In tutto ciô convienc posporre qualsiasi altra considerazione, che sarebbe sempre da ritenersi inferiore a quella rilevantissima della dignité del sacro minister©. — Importa poi grandemeute, che a formare negli alunni del santuario un'immagine viva di Gesù Cristo, ncl chc si assomma tutta Γ educazionc ecclesiastica, i moderatori e gl'insegnanti, alla diligenza e alla perizia propria del loro uffkio, congiungano 1' esempiu di una vita al tutto sacerdotale. La condotta escmplare di chi presiede , massime ai giovani, è il linguaggio più éloquente e persuasivo per ispirare negli animi loro il convincimcnto dei propri doveri e Γ amore al bene. Un' opera di tanto rilievo richicde principalmente dai direttore di spirito prudenza non ordinaria e cure indefesse; onde un taie ufficio, chc desideriamo non manchi in verun Seminario, vuol essere affidato ad ecclesiastico molto esperto nelle vie dclla perfezione cristiana. Ed a lui non saré mai abbastanza raccomandato d'infonderc e coltivar negli alunni colla maggiore sodezza quella pieté la quale è per tutti fecon la, ma specialmente pci clero di utilité inestimabili (7). Perciô sia egli sollecito di premunirli altresl da un pernicioso inganno, non infrequente tra' giovani, cioè di lasciarsi talmcnte prendere all'ardore degli studi, da non curar poi a dovere il proprio avanzamento nella scienza dei Santi. Quanto più

(!) Instructio *Perspectum est* S. Congr. EE. et RR. dat die si lulii 1896, ad Italiae Episcopos ct Familiarum RchgOsarum Moderatores *(r.* n. *1^48).*

(2) 1struaione dclla S Congr. degli AA. EE. SS. del 27 Gennalo 1902, suH'axione popolare cristiana o democratico-cristiana in hiha (F. *Append).*

(j) litnuione dclla S. Congr. dei W. c RR del h Luglio 1894 a tutti gli Ordinari d'Italia cd ai Superiori degli Ordini c Congregationi religiose *(P. n. 1S7S)*

(4) S.Alf. M. De Liguori: *Pratica del Confessore.* c. t, § HL «· >8·

G) Cone. Trid. Sess. XXIII, c.XVIII, *De Reformai.*

(6) I Timoth. V, 22.

(7) I Timoth. IV, 7, 8.

la pietà avrà messo radîci profonde nei chierici, tanto mcglio saranno tcmprati a quel forte spirito di sacrifizio, ch' c al tutto necessario per zelare la gloria divina e la salvezza delle anime. — Non tnancano, la Dio mercc, nel clcro italiano sacerdoti chc diano nobili prove di quanto possa un ministro del Signore, pcnetrato di siffatto spirito; mirabile la generosity di quei tanti che per dilatare il regno di Gesii Cristo corrono volcnterosi in lontane terre ad incontrare fetiche, privazioni e stenti d'ogni maniera, ed anche il martirio.

Di questa guisa, scorto da provvidc ed amorevoli cure nella conveniente cultura dello spirito e dell' ingegno, verri a grado a grado formandosi il giovane levita, quale lo richieggono la santità della sua vocazione ed i bisogni del ƀopolo cristiano. Il tirocinio in veriti non c breve; eppure vorrl esscre protratio anche oltrc il tempo del Seminario. Conviene infatti che i giovani sacerdoti non siano lasciati senza guida nelle prime fatiche, ma vengano confortati dalla esperienza de' più provecti che ne maturino lo zelo, la prudenza, e la pietà, ed è espediente altresi che ora con escrcitazioni accademiche, ora con periodiche conferenze, si allarghi Γ uso di tenerli continuamente csercitati negli studi sacri.

iociiu" BChOnc £ manifesto, Venerabili Fratelli, che quanto abbiamo sin qui raccomandato, lungi dal menomamente nuocere, giova anzi in singular modo a quella operositl sociale del clero, da noi in più occasioni inculcata come necessaria ai nostri giorni. Poichè coll' esigere la fedele osservanza delle norme da noi riefiiamate, si viene a tutelare ciô che di siflatta operosilà ƀev essere l'anima e la vita. — Ripctiamo dunque anche qui, e piü altamente, esser mcstieri che il Clero vada al popolo cristiano, insidiato d' ogni parte, e con ogni sorta di fallaci promesse adescato segnatamentc dai socialismo ad apostatare dalla fede avita; subordinando perô tutti la propria azionc all'autorità di coloro *cut In Spirito Santo ha costituito Vescovi per reggere la Chiesa di Dio;* senza di chc seguirebbe confusione e disordine gravissimo, a detrimento anchc dclla causa che hanno a difendere c a promuovere. Anzi a tal fine desideriamo che i candidati al sacerdozio, sui termine dclla loro cducazione nei Seminari, vengano convcnientcmcntc ammaescrati nei documenti pontificii chc riguardano la questione sociale e lu dcmocrazia cristiana, astenendosi peraltro, come più sopra abbiam detto, dai prendere qualsiasi parte al movimento csrcrno. Fatti poi sacerdoti si volgano con particolare studio al popolo, stato sempre Γ oggetto dellc più amorose cure dclla Chiesa. Togliere i figli dei popolo alia ignoranza dellc cose spirituali cd ctcrnc, c con industriose amorevolczza twiarli ad un viverî onesto e virtuoso; ratfermare gli adulti nella fede dissipandone i contrari pregiudizi, e confortarli alia pratica della vita cristiana; promuovere ira il laicato cattolico quelle istituzioni che si riconoscono veramente efficaci al miglioramcnto morale c materiale dellc moltitudini; propugnar sopra tutto i principii di giustizia e carit! evangclica, nei quali trovano equo temperamento tutti i diritti e i doveri dclla civil convivenza: tale è nelle prccipuc suc parti il nobile compito della loro azionc sociale. Ma abbiano sempre présenté che anchc in mezzo al popolo il sacerdote deve serbare integro il suo augusto carattere di ministro di Dio, essendo cgli posto a capo dei fratelli, principalmente *animarum causa* (1). Qualsivoglia maniera di occuparsi del popolo, a scapito della dignità sacerdotale, con danno dei doveri e dclla disciplina ecclesiastica, non potrebbe esscre che altamente riprovata.

Ecco quanto, Venerabili Fratelli, la coscicnza dell' Apostolico ufficio c'imponeva di far rilevare, considerate lc condizioni odierne dei clero d'Italia. Non dubitiamo, che in cosa di tanta gravita ed importanza, alia sollecitudine nostra voi saprete congiungcre le più solerti cd amorose industrie del vostro zeio, ispirandovi specialmentc ai luminosi esempi dei grande Arcivescovo San Carlo Borromeo. Pertanto a dare erfetto a queste nostre prescrizioni, avrete cura di farne argomento dellc vostre regionali Conferenze, c di consigliarvi su quei provvcdimcnti pratici chc secondo i particolari bisogni delle singole diocesi vi sembreranno più opportuni. Ai divisamenti cd allc deliberazioni vostre non mancherà, ove sia d'uopo, il presidio della nostra autorité.

Exhortatio id Mccrdotet. Ed ora con parola che nc viene spontanea dull' intimo del nostro cuore paterno, ci volgiamo a voi, quanti sicte sacerdoti d'Itulia, raccomandando a tutti c a ciascuno, chc mettiate ogni impegno -·! corrispondere sempre più dc'znumcntc allo spirito proprio della vostra eccelsa vocazione. A voi ministri del Signore diciamo con più ragionc chc non disse San Paolo ai suoi scmplici fcdcli: *Obsecro itaque vos ego vinctus in Domino, ut digne ambuletis vocatione, qua vocati estis* (2). L'amore dclla comune madré la Chiesa rinsaldi c rinvigorisca tra voi quella concordia di pensiero e di azionc, che raddoppia lc forzc e rende più fécondé le opere. In tempi tanto infesti alia religione e alia soctetl, quando il clero d'ogni nazione è chiamato ad unirsi compatto per la difesa dclla fede c dclla morale cristia-

(1) Gregor. M. *Rtful. Past.* Pars 11, c. VII.

(2) Eph. IV, t.

na, si appartiene a voi, tigli dilectissimi t cui particolari vincoli congiungono a questa Scdc Apostolica, preccdere 4 tutti gli altri coll' esempio, ed essere i primi nella illimitata obbedienza alia voce e ai comandi del Vicario di Gcsù Cristo. — Cosï le benedizioni di Dio scenderanno copiose, quali noi le invochiamo, a mantcnere il clero ð Italia sempre degno delle illustri sue traditioni,

2155

Quid icendum T'iLmmoJiî *'*.

S. C. S. Off. *to Dec. 1902.* — Cautionibus ab Ecclesia requisitis de conditionibus implendis (in matrimoniis mixtis) ad hunc usque diem scriptis satisfactum est. Attamen magna oritur difficultas pro obtinendis hisce cautionibus, quando mulier catholica matrimonium inire intendit cum milite acatholico in gradu saltem maiore constituto. Viget enim in N... regionibus decretum regium sub gravibus poenis prohibens quominus milites ullas cautiones praestent per litteras reversals, sive per iuramentum, sive per simplicem promissionem. Quare ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus Ordinarius N. directionem certam hisce in casibus expostulat, ct quidem quaerit:

I. An ab im|>edimenlo mixtae religionis dispensari possit, si pars acatholica (quaecumque est) cautiones requisitas per litteras rcversales, sive per iuramentum, sive per promissionem saltem omnimode recuset.

3. An sufficiat assertio partis catholicae sub iuramento data, partem acatholicam de conditionibus implendis sibi fidem praestitisse.

3. An permitti possit, ut ante vel post matrimonium pars catholica etiam coram ministeilo acatholico ad praestandum consensum matrimonialem sc sistat, si pars catholica in scriptis declaraverit mere passive sc gerere et nullo modo ritui protcstantico adhaerere velle.

R. Ad 1. Negative, ct detur Instructio i5 Novembris i858 fK. *n. 1169).*

Ad 2. Per sc ct generatim negative, et ad mentem. Mens est: Quod si in aliquo casu extraordinario talia concurrant adiuncta, ut Episcopus valeat sibi comparare moralem certitudinem tam de huiusmodi cautionum sinceritate pro praesenti, quam dc carum adimplemcnto pro futuro, speculesque omnino adsint rationes impedientes ne consueto modo cautiones praestentur, ipsius conscientiae ct prudentiae. Cacteroquin non obstante decreto regio, opportunae exhibeantur in scriptis cautiones, sicut hucusque factum est; neque detur dispensatio nisi Episcopus moraliter certus sit eas impletum iri.

Ad 3. Negative, ct detur Instructio 17 Februarii 1864. *(V. n. t24j)* — SSrTius approbavit.

2156

An umue* «Aïoni? it

S. C. Epp. et Reg. *12 Dec. 1902.* — Il Vescovo N. con lettera pastorale ordinô processioni generali per Γ acquislo dei giubilco dell'anno santo, obbligando ad esse tanto il clero secolare quanto il regolare. I Rcgolari di non pochi Ordini religiosi protestarono contro di questo editto, non credendosi obbligati alie dette processioni. *Quaeritur:*

Sc i Rcgolari sieno tenuti ad intervenire alie processioni intimate al clero dclla cittl ðall Ordinario per Γ acquisto del giubileo, come nel caso.

R. Regulares in casu teneri (1).

2157

Orca okoua bî'cum ' '*

S. C. S. Off. *14 hin. 1903.* — Il Vescovo di Pouso Alegre, nel Brasile, prostrato ai piedi dclla S. V. umilmentc esponc che nella sua diocesi molti parrochi, a causa delle immense distanze, dclla scarsezza di ferrovic c delle conseguenti difficoltà e grave costo dei viaggi, sono costrcfti talvolta di omettere o almeno ritardare di molto Γ annuale rinnovazione degli Olii santi. Domanda pcrciô umilmentc la facolti di far trasportare per posta i detti Olii colla massima decenza, ed evitando nel miglior modo possibile qualsivoglia profanazione.

R. Ut in *Leavemvorthien.* feria IV die 1 Maii 1901 *(V. n. 2106).*

Sequenti vero fer. V, die i5 eiusdem mensis et anni, SSrtlus D. N. Pp. Leo XIII, per facultates Erïio Cardinali huius Supremae Congregationis Secretario impertitas, resolutionem EE. ac RR. Patrum adprobare dignatus est.

2158

Dc modo emitlendi ƥrofetwnem \olorum wlemmum « roonialibutqaie vota aimplïcia ƥr»c nuscrunî.

S. C. EE. et RR. rj *fan. 1903.* — S. Congregationis EE. et RR. decreto *Perpensis temporum adiunctis,* dato 3 Maii 1902 *(V. n. 2138).* praescriptum est, ut in sanctimonialium monasteriis, in quibus emittuntur vota solemnia, his praemittantur a noviliis simplicia quoque vota; porro eiusdem S. C. responso dato in una *Bononiensi* die 28 Iulii 1902 *(V. n. 2t4^)* resolvitur: Ritum seu caeremonialc, in unoquoque monasterio receptum, adhibendum esse in emittenda prima professione pro qua consuetae formulae, suppressis, si adsint, verbis solemnitatem (votorum) exprimentibus, adiiciatur novitiam nuncupare vota simplicia, iuxta decretum n S. Congr. EE. et RR.

(!) Cone. Trid. Sess. 3$, cap. !j *it Rtgul.:* « Eiem- • pti satem omnes tam clerici sacculares quam regu- « Ures quicumque, etiam monachi, ad publicas pro- • cessiones vocati, accedere compellantur, iis tamen « exceptis qui strictiori clausura perpetuo vivunt

die 3 Maii 1902 editum: professionem autem secundam emitti posse privatim in choro seu oratorio interiore coram communitate in manus Superiorissae, praevia approbatione Ordinarii, seu Praelati Regularis quoad monasteria exempta. Sancitis igitur: in prima simplicium votorum professione ritum receptum, suppressis solum verbis solemnitatem votorum exprimentibus, esse adhibendum , atque secundam solemnium votorum professionem posse emitti privatim, haec dubitatio mihi movetur:

1. Sitne Ordinarii vcl, quoad monasteria exempta, Praelati Regularis, audito Superiorissac voto, decernere ut secunda quoque professio publice fiat coram Ordinario vel Ordinarii commissario.

2. Quod cacrcmoniale sit adhibendum in secunda professione, si privatim coram Superiorissa fit, quodque adhibendum, si publice fit coram Ordinario eiusve commissario.

3. Utrum et quo modo in casu posteriori manendum in actionibus symbo'.icis: benedictione ac traditione veli, anuli, coronae, quae hucusque in ritu solemnis professionis adhibebantur, ct ad mentem decreti *Perpensis temporum adiunctis,* posthac iam in prima votorum simplicium professione in usu erunt.

R. Ad t. Affirmative, dummodo Supcriorissa ct Communitas postulent, ut professio, dc qua agitur, publice fiat.

Ad 2. In utroque casu secundae professionis requiritur tantummodo, ut Professa proferat formulam professionis adhibitis verbis solemnitatem votorum exprimentibus.

Ad 3. Provisum in 2.

al59

IAduimmproM. ul^Ordioh LV- edari» S. Fnn- daigent?·^ In

S. C. Indulg. rr *Febr. tgoj.*— Sacer- ^otcs Tertii Ordinis saccularis S. Francisci humiliter implorant ut, qui ex ipsis, muneribus sacerdotalibus impediti fuerint, quominus adsignatis diebus ecclesiam vcl oratorium adire valeant ad recipiendam Benedictionem Papalem vcl absolutiones generales cum adnexa Indulgentia plenaria praefato Tertio Ordini concessas, easdem recipere possint quocumque die inter festi octiduuin occurrente, ne tanto bono spirituali inculpabiliter priventur.

R. Vigore specialium facultatum a SS. D. N. Leone Pp. XIII sibi tributarum, S. Congr. Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita benigne annuit pro gratia iuxta preces , ceteris servatis dc iure servandis. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

2160

Grce mulierum omtum in MUsii tolemnibu·.

S. R. C. *tg Febr. rgog.* — Plocbs. — Quo divini cultus decori prospicietur ct sacrae functiones recte ac rite peragantur in dioecesi Plocensi, hodiernus RtTius Episcopus eiusdem dioecesis, Sacrorum Rituum Congregationi ea quae sequuntur, pro opportuna declaratione, humiliter exposuit, nimirum : In dioecesi Plocensi, sicut in aliis Poloniae dioecesibus extat mos üt in Missis solemnibus, praesertim diebus per annum solemnioribus, canant *Gloria, Graduale, Credo,* et in choro super maiorem Ecclesiae portam, ubi organum est, constituto, mulieres ac puellae, sive solae ipsae cum organista, sive iuvenibus et viris coniunctae, in quibus cantorum choris mixtis vocem *soprano* exequuntur puellae. Quum huiusmodi morem quaedam ephemerides polonicae defendant contra plures archaeologiae et liturgiae cultores qui illum improbant, quaeritur:

1. An mos supradcscriptus licitus sit et conformis legi et sensui Ecclesiae.

2. Et quatenus negative ad r., an saltem tolerari possit.

R. Negative ad utrumque, et decretum *De Truxillo* 17 Sept. 1897 *fr· η· I9$d)* ad hunc casum extendi declaravit.

2161

De facultate Ep«· tcoporum aubdelegandi aliquem presbyterum ad Confirmationem administrandam.

S. C. S. Off. 4 *Martii rgoj.* — Episcopus SSrfiae Conceptionis de Chile ad pedes S. V. provolutus exponit, quod in sua dioecesi, in qua decies centena millia hominum numerantur, non potest ipse administrare omnibus christifidelibus sacramentum Confirmationis ; quapropter S. V. orat, ut sibi concedat facultatem benevisum sacerdotem delegandi, qui intra limites suae dioecesis dictum sacramentum conferre valeat.

R. Iuxta decretum 9 Maii 1888, quod ita se habet: « Supplicandum SSitio pro facultate < subdelegandi unum vel alterum presbyterum, < concedenda per Sacram Congr. Negotiis Ec- « desiasticis Extraordinariis praepositam non < solum Episcopis petentibus, sed etiam aliis « qui in similibus circumstantiis reperiantur, < durante eorum munere >.

Sequenti vero Fer. V, dic 5 eiusdem mensis ct anni, SSffius D. N. Leo Pp. XIII , per facultates Etho Card, huius S. C. Secretario impertitas, resolutionem EE. ac RR. Patrum adprobare dignatus est.

162

nem in Sabbato Sancto·

S. R. C. 7 *Martii 1903.* — 1. An obextensionem paroeciae benedictio domorum in Sabbato Sancto fieri valeat horis vespertinis Feriae VI in Parasceve.

2. Et quatenus negative, an in casu obtineri possit indultum.

3. An benedictio domorum in Sabbato Sancto sit de iuribus parochialibus.

R. Ad **i.** ct 2. Negative ad **i**. ct ad 2. iuxta decretum « *Isclana* » 20 Nov. 1885 ad 2 (t), ct in casu benedictio domorum potent fieri durante hebdomada octavae Paschetis.

Ad 3. Affirmative.

2163

Orca lalcorna •ocrtale» in cadastras» a»K>-aahoeibui

S. R. C. /4 *Martii 1903.* – Stabiaw. sku Castui Maris — An in associationibus cadaverum societates catholicae in habitu laicali cum vexillis benedictis possint praecedere clerum cum Cruce, an debeant sequi feretrum.

R. Negative ad primam partem ; Affirmative ad secundam.

2164

Grea pridiegia orator»1 pnoopah· SceineuтK^ctL

S. R. C. /2 *Martii too?.* — Utrum capeü» principalis Seminariorum soiemniter bencd'c*a cum speciali titulo, gaudeat privilegiis, quae competunt Sanctis vel Mysteriis titularibus cuiusvis ecclesiae, sive oratorii publici soiemniter benedicti, nempe , ut in Oratione A *Cunctis,* ed in suffragiis Sanctorum *ad Laudes et ad Vesperas* Titularis nominetur.

R. Affirmative, iuxta decreta diei 5 Iunii 1899, 5., et diei 27 Iunii 1899, ad 1, et 8. *(V, nn. 203t. 2033).*

2165

Qnij «tcodun. m^ cuv tnitn· »or i pociiac tenoi»di.

S. C. S. Off. *t8 Martii too 2.* — Akrigak — **i**. An quando ignoratur aetas luvenculae quae matrimonium inire cupit, possit et debeat parochus vel missionarius confidere illius exterioribus signis, praesertim quoad conformationem pectoris etc. ?

2. In casu vero quo praedicta pubertatis signa deficiant, et aetas ignoratur, matrimonium iam initum considerarine potest ct debet ut invalidum, aut ad minus uti dubium?

R. Ad 1. Affirmative, et ad mentem. — Mens est quod missionarii puellas, dc quibus in casu, ad matrimonium non admittant, nisi postquam Ordinarius vel Vicarius Ap. ex prudenti indicio compertum habeat eas nubiles existere, ac proinde malitiam in illis aetatem supplere declaret.

Ad 2. Ut proponitur, negative; ideoque si aliquis huius generis matrimonii casus missionariis occurrerit, illud nullum nequaquam declaretur, nisi prius a Vicario Ap. confecto processu, indubiis probationibus puellam , dc qua agitatur quaestio, ante duodecimum aetatis suae annum, iugali vinculo fuisse sociatam, cl in ca, tempore quo nuptui data fuit, revera malitiam non supplevisse aetatem certo constet. Aut si dc matrimonio ageretur quod a puella, antequam christianac religioni nomen daiet, fuit .celebratum, nullum non pronuncictur, nisi prius missionarii, iisdem supranotatis probationibus, certiores fiant, puellam illam, dum huiusmodi nuptias contraxit, non fuisse doli capacem, — Et detur decretum dc dic 10 Decembris i885 , relatum in Collectanea S. Cong. de Prop. FidcfV. *n. 1643).*

2166

Grca cmli· 1 · cioniih» inertium lege laipo·•Hum ad corfr»-henda mainao nia.

S. C. S. Off. *24 Martii 1903.* — Sulla domanda del Pref. Ap. dei Niger Superiore diretta ad avere istruzioni circa ia linea di condocta da tenersi dai missionari di fronte ad una nuova legge, sancita nel 1900 dal governo inglcse per queila regione, nella quale si dispone che nessun ministro di religione possa congiungere i sudditi in matrimonio senza licenza in iscritto dei commissario dei governo.

R. Detur responsum iam datum ad Vic. Ap. hmaicae die 12 Ian. 1881 *(V. n. 1345).*

2167

Circa diipcn-«tioncni 1 voti·quoad moniata Inililulorumotre dioctcmo» rum.

Decr. S. C. EE. et RR. *21 April. 1903.* – A Moderatoribus quorumdam Institutorum mere dioecesanorum S. Congregationi Ep. et Reg. sequentis dubii, circa votorum dispensationem, solutio proposita fuit, nempe : < An dispensatio votorum pro monialibus domorum filialium in dioecesi existentium diversa ab illa, in qua degit domus princeps, competat Ordinario domus filialis, vel potius Ordinario domus principis >. — S. Congregatio, audito Consultorum volo, atque attenta Constitutione < *Condita Christi Ecclesia* » , respondendum mandavit : Ad primum, Affirmative ; ad secundum, Negative.

2168

An induito aha n» pririle|Wt pudere potita Mittae corneatualct.

S. R. C. *29 Apr. 1903.* — Girundkh» — Utrum Missae conventuales de Sancto vcl dc dic, celebrandae diebus quibus Missae privatae de Rcquie permittuntur, gaudere possint indulto altaris privilégiât!.

R. Affirmative.

(1) Quietitum nempe fuerat: ■ Quum ob paroeciae « extentionem parochus non possit in Sabbato Sancto • omnes fidelium domus perlustrare aspergendo eas • aqua Fontis, num valeat haec tam necessaria pcrlu- ■ st/atio anticipari iam inde 1 quarta Dominica Qua- « dragesimac cum aqua dc more solito benedicta».— S. Congregatio reposuit (20 Nov. 188$): « Benedictio « domorum in casu fieri ncuuit ante Sabbatum Sanie ctum ; poterit vero fieri durante hebdomada Oeta- « vae Paschalis ».

169

De delegandi ücultale abaolulionet čentrale na°nub impVrf-ueodi·

S. R. C. 17 *Mail IQO1.* --- VIRNNRNSB — t# ZX UtfUm ÖrdíntHUS, SUD ČU1US IUTIsdlČHOnC ΓΠΟniâtes Tertiariae degunt, ad absolutiones gene·raies ct benedictiones apostolicas eisdem mo·nialibui impertiendas, delegare possit sacerdotem sibi benevisum, ad audiendas monialium confessiones non approbatum.

R. Affirmative (t).

2170

Circa forum ibfhctcna in cauaiide matrimoraiui«rnt f'

g. C. S. Off. 2ϱ *Iunii IQO?.* — COLONias. — i. Num in omnibus causis matrimonialibus, in quibus dc validitate matrimonii agitur, praeter forum domicilii mariti, etiam forum contractus ct forum connexionis sive continentiae tanquam sufficiens sit habendum; et quatenus affirmative:

2. Num aliquis ordo sit servandus, ita ut prae ceteris Ordinariis, quibus ratione contractus vel continentiae procedere fas sit, is Episcopus sit competens et processum instruere debeat, in cuius dioecesi maritus domicilium habeat.

R. Standum Instructioni pro Statibus Foederatis Americae anno 1883 editae *(V. 1587, § H)* ct decreto S. O. anno 1891 ad dioeceses Regni Borussici extensae, ac responsioni ad I. in decreto S. O. lato fer. V loco IV , dic 3o Iunii 1892, quae ita se habet: — «Coniugcs « in causis mixtarum nuptiarum subsunt Epi« scopo, in cuius dioecesi pars catholica domi< cilium habet; et quando ambo sint catholici, < quia pars haeretica in Ecclesiae sinum rc« versa sit, subsunt Episcopo, in cuius dioecesi « domicilium habet maritus ». Quando vero agitur de matrimonio mixto contrahendo cum haeretico separato per divortii sententiam tribunalis civilis ab haeretica, erit Episcopus domicilii partis catholicae, ad quem spectat indicare an contrahentes gaudeant status libertate.

SSiTius per facultates EΛo Card. Secretario largitas, resolutionem EtTiorum adprobavit.

2I7X

An m facultate pedimeotit me*hindaiJ*"prou· icRitimatio.

S. C. S. Off. *Iuiii 1903.* — Utrum Per 1*ttcras dici 20 Februarii 1888, quibus loeorum Ordinariis facultas conceditur dispenSdndi aegrotos in gravissimo mortis periculo constitutos super impedimentis matrimonium iure ecclesiastico dirimentibus, firmis conditionibus ct exceptionibus in iisdem litteris expressis, ac per posteriores litteras dici 1 Martii 1889, quibus declaratur huiusmodi facultatem parochis subdelegari posse , intelligatur concessa etiam facultas declarandi ac nunciandi legitimam prolem spuriam, forsitan a concubinariis. vigore dictae facultatis dispensandis, susceptam, prout a S. Sede in singulis casibus particularibus dispensationum matrimonialium concedi solet; — an contra pro susceptae prolis legitimatione necesse sit novam gratiam a S. Sede postea impetrare.

R. Affirmative quoad primam partem, excepta prole adulterina et prole proveniente a personis Ordine sacro aut solemni professione religiosa ligatis, facto verbo cum SStTio. — Quoad secundam partem, provisum in prima.

SSflius per facultates Efto Cardinali huius S. C. Secretario impertitas, resolutionem EE. ac RR. Patrum adprobare dignatus est.

2172

S. C. S. Off. /5 *Iuiii 1903.* — Prior ἱ £ηT'τοη?α' quidam Ordinis Cisterciensium, Abbas titularis, tonsuram et Ordines minores contulit cuidam fratri in suo monasterio degenti, obtenta in casu ab Archiepiscopo oratore opportuna delegatione. Nunc vero sibi innotuit non posse Abbatem titularem gaudere praedicta facultate, et proinde implorat benignam sanationem. giuderi nequit Abb·· π ι ant

R. Repetendam in casu Ordinationem cx integro a collatione sacrae Tonsurae inclusive.

2x73

Lit. S. C. S. Off. *3 Aug. 1903.* — (ad Archixp. S. Iacobi dk Chîlr). — Quaerebat Ampl. Tua num pro licito habendum esset parvas imagines chartaceas B. M. V. in aqua liquefactas vel ad modum pillulae involutas, ad sanitatem impetrandam, deglutire.— Re ad examen vocata, in conventu habito die 29 Iuiii p. p., Sacra haec Suprema Congregatio S. Officii, durante vacatione S. Sedis Apostolicae specialiter delegata, respondendum decrevit: < Dummodo vana omnis observantia, ct periculum in ipsam incidendi removeatur, licere ». *W.* ad »aoiutemi«r

174

S. C. Indulg. 20' *Aug. 1903.* — Urbis KT orbis. — An, non obstante decreto in una *Sebenicen.,* dic i3 Septembris 1888, expediat Indulgentias .1 Romanis Ponnhcibus concessas christifidelibus recitantibus parvum Officium B. Mariae Virginis, uti extat in fine Breviarii Romani, extendere ad illos, qui idem Officium Quoad indui. u/ionen! ^ piivi B.·l v' trandati.

(1) Hoc Rescriptum complementum est decreti eiusdem S. Congregationis sub die 11 februarii 1903 editi, quo declaratur sanctimoniales Tertiarias, Episcopo subiectas, absolutiones generales et apostolicas benedictiones obtinere debere ministerio confessarii ab Episcopo assignati.

recitaverint in aliam linguam translatum, praevia recognitione et approbatione Ordinarii loci, ubi vulgaris est lingua.

R. Affirmative pro privata tantum recitatione. — SSrfius approbavit, ct Indulgentiarum petitam extensionem benigne concessit.

2175

OecUutttlam rînd?mCiâ!-2iu' ’ Ji: 4 ẍctie

S. C. Indulg. 2<? *Aug. r^OJ.* — PI.URIUM Dîo r ubsium. — Etsi antcaclis temporibus vix umquam evenit, ut una cadcmque civitas ad duas diversas dioeceses vel Vicariatus vel Apostolicas Praefecturas pertinuerit, hodie dum nihilominus id locum obtinet; exemplo sit civich$ Loodinensis, quae m duas dioeceses dividitur, Wcstinonastcricnscm scilicet et Southwarccnscm. Id vero causae est cur a nonnullis dubitetur utrum facultates, quae sunt Regularium propriae et quarum exercitium aliis minime conceditur, nisi pro iis locis in quibus eorundem conventus non existit, exerceri valeant ab iis, quibus ex speciali induito fuerunt tributae, si ipsi commorentur in ea parte civitatis, id est in ea diocccai, in qua nullus extat Regularium conventus, quamvis extet in altera parte civitatis, id est in alia dioecesi. Quae causa dubitandi potissimum est aucta ex decreto huius S. C. Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae dic 14 Decembris 1857 in una Tornacensi, in qua dubium erat propositum : « An per loca in quibus Ordo Minorum Observantium S. Francisco Assisiensis non existit, intclligcndum sit in casu civitas, oppidum, pagus, cum respectivis suburbiis, sive iu locis eis adiacentibus? », cui responsum fuit: « Affirmative ». Porro haec S. Congregatio, attenta casus novitate , ut omnis ambigendi ratio de medio tollatur, certaque agendi norma in posterum statuatur, sequens dubium dirimendum proposuit:

An in civitatibus et generatim locis, in quibus sunt constitutae duae dioeceses, vel Vicariatus Apostolici etc... eae facultates , quae sunt aliquorum Ordinum propriae , quaeque fuerunt concessae per speciale indultum , cum clausula: *dummodo in dicio loco nullus eorundem Ordinum conventus reperiatur ,* exerceri valeant in ca parte civitatis vel bci , in qua nullus adsit conventus dictorum Ordinum, adsit vero in alia.

R. Affirmative.

2176

Aep'Jtn» tscwiutt» Cardine ltiua n t℗» largiendi

S. C. Indulg. *Aug. rqoj.* — Ur bis r t Or bis. — Pontificale iubilacum fcl. rcc. Leonis XIII, solemnibus ubique laetitiis ab orbe catholico peractum, congruam sane occasionem praebuit, qua plures sacrorum Antistites, praesertim ex regione Neapolitana et Sicula , ad auspicatum eventum novo quodam pietatis religiosique fructus pignore consecrandum , enixas, coniunctis simul litteris, preces admoverunt, ut sua, in Indulgentiis elargiendis, facultas aliquantum ab Apostolica Sede adaugeretur. — Has vero postulationes, Pontificis optimi obitu, interceptas, sed, ex S. Congregationis Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae consulto, ab infrascripto Cardinali, eidem Congregationi Praefecto, in audientia die 28 Augusti, hoc vertente anno, ad Vaticanum habita, rursum et suppliciter exhibitas , cum primum agnovit SSrtius D. N. Pius Papa X, nihil se in votis magis habere est testatus, quam ut gloriosam Antecessoris memoriam digno, hac etiam in re, honoris documento prosequeretur, et propriam insuper, erga universos ecclesiasticos ordines, paternam charitatcm oppido ostenderet. Quapropter Sanctitas Sua, percepta omnium relatione, non modo memoratis votis annuere, verum etiam clementer decernere dignata est, ut, in posterum Ertri Patres Cardinales, in suis titulis aeque ac dioecesibus, *bis centum,* Archiepiscopi *centum,* atque denique Episcopi *quinquaginta* dierum Indulgentiam elargiri valeant , dum tamen serventur cuncta huc usque ab eisdem servata, in huiusmodi indulgentiarum elargitionibus. Hunc autem concessionem futuris quoque temporibus perpetuo valituram extare voluit. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

2177

Dc InduJgciittii pro coromi. oir miimatiboi *ftc.* a Pupi bench ctii.

S. C. Indulg. *28 Aug. ryoj. — Indulgentiae quas SSmus D.* N. *Pius PP. X impertitur christifidelibus qui retinentes aliquam ex coronis, rosariis, crucibus, crucifixis, parvis statuis, numismatibus ab eadem Sanctitate Sua benedictis, praescripta pia opera adimpleverint.*

Mo n it a. — Ut quis valeat Indulgentias lucrari, quas Summus Pontifex Pius X impertitur omnibus utriusque sexus christifidelibus, qui retinent aliquam ex coronis, rosariis, crucibus, crucifixis, parvis statuis, ac numismatibus ab eadem Sanctitate Sua benedictis requiritur :

1. Ut christifidelcs in propria deferant persona aliquod ex enunciatis obicctis.

2. Quod si id minime fiat·, requiritur ut illud in proprio cubiculo, vel alio decenti loco suae habitationis retineant, ct coram co devote praescriptas preces recitent.

3. Excluduntur ab apostolicac benedictionis concessione imagines typis exaratae, depictae, itemque cruces, crucifixi, parvae statuae ct numismata ex stanno, plumbo, aliave ex materia fragili scu consumptibili confecta.

4. Imagines repraesentare debent Sanctos, qui vel iam consueta forma canonizati, vel in martyrologiis rite probatis descripti fuerint.

Hisce praehabitis, Indulgentiae quae ex Summi Pontificis concessione ab eo acquiri possunt, qui aliquod ex supradictis obicetis retinet, et pia opera quae ad eas assequendas impleri debent, recensentur (1).

2178

prtcKdptu

S. R. C. - Sept- — An preces post .Missam a Summo Pontifice Leone XIII praescriptae, adhuc, ipso defuncto, dicendae sint.

R. Affirmative (2).

2179

twSLm1 nh.nJm iioocm plurium Micarum ętc lem'i'u? a"ęt inudem cede-

S' R' C' 2* SePL f9<>3' ~ ^CKS. — In nonnullis laccnsis dioeccseos paroeciis invaluit consuetudo, quae est immcmorialis, qua in excquiis defunctorum, O.ficio persoluto, tres Missae celebrantur, quarum duae primae de Sancto et sine ministris in ritu duplici, vel de Requic, ritu permittente, tertia vero ut vere exequialis de die obitus et cum ministris successive cani solet a sacerdotibus funeri assistentibus. Hinc quaeritur: — Utrum, virtute privilegii eidem dioecesi lacensi concessi, in qualibet hebdomada duas Missas dc Requie canendi, praedictae duae Missae primae eodem die exequiarum in eadem ecclesia et in eodem altari absque ministris celebratae cum cantu post O ficium defunctorum, permitti possit ut sint dc Rcquic in duplicibus minoribus tantum iuxta decretum Tarantasien. 18 Decembris 1878.

R. Detur decretum Tuden. 23 Maii 1846 ad XI (3).

2180

hcckrid» m Américain ct in ιπ η lλ » Philipp» bu,'

S. C. Concilii *14 Nov. 1Q01.* — Clericos peregrinos, a remotu transmarinis oris vemenles, iuxta veterum Patrum statuta ct canonicas sanctiones tit. 22, lib. I Decret, ipsasque prudentiae regulas, nonnisi caute ad sacri ministerii exercitium esse admittendos, neminem profecto latet. Nam propter distantiam ct dissimilitudinem locorum, de personis earumque qualitatibus ac dc valore documentorum, quae ab advenis exhibentur, iustum iudicium tute expediteque fieri saepe difficile est; fraus ac dolus (teste experientia) aliquando subrepunt ζ unde periculum passim imminet, ne indigni ac nequam viri super gregem fidelium constituantur cum gravissima divinae maiestatis offensa et rei Christianae iactura. Ad haec arcenda discrimina S. Concilii Congregatio, dc speciali mandato Sortit D. N. Leonis XIII, circularibus litteris ad Italiae et Americae Ordinarios die 27 mensis Iulii 1890 datis, legem tulit, qua iulorum sacerdotum migrationem in Amcricam certis regulis contineret. Huiusmodi regulae hae sunt:

t. In futurum prohibentur omnino Italiae Episcopi ct Ordinarii concedere suis presbyteris e clero saeculari litteras discessoriales ad emigrandum in regiones Americae.

2. Exceptio tantummodo admitti poterit, onerata Episcopi conscientia, pro aliquo eius diocccsano sacerdote maturae aetatis, sufficienti sacra scientia praedito, et vere iustam afferente emigrationis causam; qui tamen, bonum testimonium habens intemeratae vitae, in operibus sacri ministerii cum laude spiritus ecclesiastici et studii salutis animarum hacte-nus peractae, solidam spem exhibeat aedificandi verbo et exemplo fideles ac populos ad quos transire postulat, nec non moralem certitudinem praestet, nunquam a se maculatum iri sacerdotalem dignitatem exercitatione vulgarium artium et negotiationum.

(1) Indulgentiae, dc quibus agitur, sunt uuae recensentur c.iam in decreto S. C. Indulg. 2j Fcor. 1721 *(V.* n. *394 in adnolal.)* addita ea quae sequitur: < Quis- ■ quis devote pro fidelibus oraverit, qui sunt in transitu « vitae, vel saltem pro iis dixerit *Pater noster et Ave* .Va* « *ria* quinquaginta dierum Indulgentiam consequctur ».

(2) Non pauca extant décréta a S. Rit. Congr. edita circa preces praescriptas post Missam, ex quibus praecipua hic reassumere non abs re erit:

N. J6J7· *Aretina* 18 Iunii t88$.

• Dub. 8: Sacerdos, expleta Missa, debetne sc « inclinare Cruci altaris, antequam descendat ad prae- « scriptas preces recitandas? hasque recitans debetne • genuficctcrc in suppedaneo, vel in infimo altaris gra- « du? — R. Ad 8: *Inclinationent, de qua in casu, non « praescribi neque prohiberi; et in recitatione precum* ■ *genuflectendum pro lubitu sive in suppedaneo, sive* « in *infimo gradu Altaris* ».

In N. J682. *Basilecn.* 2J Novembris 1887 statuit praescriptas preces recitandas esse *immediate expleto ultimo Tvangelio.* Hinc si facienda erit in fine Missae aliqua parva functio vel distribuenda Communio, antea recitandae sunt preces a Pontifice praescriptae, dein cetera adimplenda.

Neque praescriptae preces commutari possunt cum aliquibus aliis, ex. gr. *Ile Profundis* etc., sed antea dicantur ipsae ct postea ipsis adiiciatur quaevis alia precandi ratio, prout statuitur decreto N. 380$ *Portus S. Ludovici* 2j Iunii 1893.

In decreto vero 5855 *Macaonen.* 10 Maii 189$, ad VII statuitur quod praescriptae preces, cum sacer dos festo Nativitatis Domini, vel dic secunda Novembris in Lusitania, tres Missas consecutive legit, recitandae sunt tantum in fir.c ultimae Missae. Quod etiam confirmatur decreto N J9>6 *Agrigentina* tr Decembris 1896 ad I.

(}) En decretum « Dub. XI In dic depositionis ăli « quorum defunctorum, cantato Officio ct Missa de « *Requiem* praesente cadavere, mos invaluit in aliqui- « bus ecclesiis huiu% dioecesis, quod etiam in dupli- « cibus minoribus, ct etiam aliquando maioribus, ad- ■ huc praesente cadavere, cantentur iterum duo vel « tres Nocturni defunctorum atque totidem Missae dc ■ *Requiem;* ita ut una cadcmque die celebrentur Offi- « cium ct Missa dc dic obitus, de dic tertia, septima ■ ct trigesima a depositione defuncti. Quaeritur: An « talis consuetudo liceat in diebus duplicibus minori- « bus vel maioribus, adhuc praesente cadavere; vel sit u tollenda, utpotc contraria pluribus decretis Sacrae « Rituum Congregationis. — Resp. *Tolerandam quoad • officium defunctorum; tollendam quoad Missam, quae 9 unica esse debet, iuxta decreta alias edita* ■.

3· Sed in huiusmodi casu idem icalus Episcopus cl Ordinarius, omnibus rile perpensis ct probatis, rem, absque sacerdotis postulantis interventu, agat cum ipso Ordinario americano, ad cuius dioecesim ille transire cupit. ct habita ab ipso americano Ordinario eiusdem sacerdotis formali acceptatione una cum promissione eum ad aliquod ministerii ecclesiastici munus deputandi, dc omnibus ct singulis ad memoratam S. C. Concilii referat. Quae si tamen assentiatur, tunc poterit Episcopus dimissorias litteras concedere, communicando cum americano Antistite per secretam epistolam, nisi ci iam cognitae sint, notas emigrantis sacerdotis proprias, ad impediendas fraudes circa subiccti identitatem. — Ex ca dioecesi ad aliam in America idem sacerdos emigrare nc liceat absque nova S. Congregationis licentia.

4. Excluduntur in quavis hypothesi presbyteri ritus orientalis.

5. Quod si non agatur de emigratione, sed dc alio Italiae sacerdote, qui ob suas peculiares honestas ac temporaneas causas pergere velit ad Amcricac partes, salis crii ut proprius Ordinarius, his perspectis, ac dummodo dc cetero nihil obstet, eum muniat in scriptis sua licentia ad tempus (unius anni limitem non excedens), in qua ipsae abeundi causae declarentur, cum conditione, ut suspensus illico maneat a divinis expicto constituto tempore, nisi eius legitimam prorogationem obtinuerit.

6. Non comprehenduntur his legibus dc emigratione in Americas ii sacerdotes, qui ad hoc speciali aliquo gaudent apostolico privilegio.

Mac lege, noxia plura remota ct sublata fuerunt, non tamen omnia, neque cx toto. Experientia enim docuit, ex praepostera art. 5 supeiius recensiti interpretatione salutaris illius legis effectum saepenumero fuisse frustratum. Praeterea constitit, nedum cx Italia, sed cx aliis quoque Europae tegionibus nimiam esse, quandoque etiam perniciosam, sacerdotum migrationem in Americam, ct ad insulas Philippines. Quare Ertii S. C. Patres, plurium Episcoporum relationibus rite, uti par erat, inspectis, corumdcm Episcoporum votis obsecundantes, rebus omnibus mature perpensis, censuerunt latius atque uberius esse hac dc rc providendum nova generali lege, quae his capitibus continetur:

I. Pro Italiae clericis, firmis dispositionibus contentis in circularibus litteris dici 27 mensis Iulii 1890 sub numm. 1, 2, 3, 4 cr 6, Ordinariorum omnium tam Italiae quam Americae conscientia super plena carum observantia graviter oneratur. Facultas vero sub n. 5 concessa circumscribitur ad casum strictae ct urgentis necessitatis, ut c. g. pro gravi infirmitate alicuius in America degentis. quem Christiana caritas aut pietatis officium invisere exigant, neque tempus suppetat recurrendi ad S. Sedem. Sed in hoc ct similibus adiunctis causa urgentis necessitatis in disccssoriis litteris clare ac determinate exprimenda erit, absentiae tempus ad sex menses circumscribendum, ct dc rc statim edocenda S. Concilii Congregatio.

II. Extra Italiam vero, in posterum nc liceat Europae Ordinariis disccssuriales pro America suis clericis largiri, nisi requisito prius consensu Episcopi dioecesis illius, ad quam sacerdos pergere cupit, permutatis ad hunc finem secretis litteris, in quibus de aetate ct de moralibus atque intellectualibus qualitatibus migrantis sacerdotis americanus Praesul doceatur. Excipitur tamen casus strictae ct urgentis necessitatis, in quo, pari modo ac supra, licentia a proprio Ordinario concedi poterit, sed ad sex menses tantum valitura, adnotata causa urgentis necessitatis, ct monito per epistolam Episcopo loci ad quem sacerdos proficiscitur. — Quo vero ad sacerdotes orientalis ritus serventur dispositiones datae a S. C. <ic Prop. Fide litteris dici 12 Aprilis 1894 (K. n.

III. Pro migraturis denique ex qualibet orbis parte ad Philippinas insulas, caedem leges ac normae serventur ac pro italis sacerdotibus ad Americam pergentibus, hac tamen differentia, ut pro Europae aliarumquc regionum sacerdotibus venia expetenda sit a S. Congregatione Concilii; pro Amcricac vero septentrionalis sacerdotibus, a delegatione Apostolica Washingtoniae.

Itaque in posterum discessoriae litterae pro clericis in Americam et ad insulas Philippinas migraturis conficiantur in forma specifica iuxta regulas superius statutas: et aliter factae nullius valoris sint, et qua tales ab Ordinariis illarum dioeceseon aestimentur.

Facta autem dc his omnibus relatione SSriio D. N. Pio PP. X in audientia dici 17 Septembris p. p. ab infrascripto Cardinali Praefecto, Sanctitas Sua decreta Eoiorum Patrum confirmavit, per circulares S. C. litteras publicari, et ab omnibus rite observari mandavit, contrariis quibuscumque minime obstantibus.

2181

S. R. C. jo iVop. /907. — Pharus. — cic«l ' prnSuiniAftVw hficc, l ct Imperatori

1. An absolutione quae liunt in excquii Summi Pontificis, Episcopi, Ordinarii vel Imperatoris, etc., iuxta Cacremoniaic Episcoporum ct Pontificale Romanum, peragendae sint a dignitatibus ct in ecclesia cathcdrali, vel etiam a simplici sacerdote cx clero sive saeculari sive regulari ct in aliis ecclesiis.

2. An rubricae et decreta circa Missas dc Requie privilegiatas respiciam etiam Missas dc Requie quae celebrantur pro Summo Pontifice, Episcopo, Ordinario vel Imperatore, etc. ita

ut hac postremae Missae nullo gaudeant speciali privilegio, diebus per rubricas vel decreta impeditis.

R. Ad i. Dictae absolutiones fieri debent n dignitatibus et in ecclesia cathcdrali vel in alia ecclesia arbitrio Ordinarii eligenda, si ipsa ecclesia cathedralis impedita fuerit. In ceteris autem ecclesiis et a simplicibus sacerdotibus non sunt faciendae nisi interveniente Apostulico induito.

Ad 2. Affirmative.

ai8a

Motu-Proprio Pii PP. X. 22 *Novembris IQQ3* (1). — Tra le sollecitudini deU'ollicio pastorale, non solamente di questa Suprema Cattedra, chc per inscrutabile disposizione della Provvidenza sebbene indegni. occupiamo, ma di ogni Chiesa particolarc, senza dubbio c précipita qticlla di manteneree promuoverc il decoro dclla Casa di Dio, dove gli augusti misceri dclla religione si cclcbrano e dove il popolo Cristiano si raduna, onde riccvcrc la grazia dei Sacramenti, assistere al Santo Sacrificio dell'Altare, adorare Γaugustissimo Sacramento del Corpo dei Signore cd unirsi alia prcghicra comunc dclla Chiesa nella pubblica c solenne olficiatura liturgica. Nulla adunque deve occorrcre nel tempio che turbi od anche solo diminuisca la picta c la devozionc dei fcdcli, nulla che dia ragionevolc motivo di disgusto o di scandalo, nulla soprattutco chc direttamente offenda il decoro c la santita delle sacre funzioni c perô sia indegno della Casa di Orazione c dclla maesti di Dio.

Non tocchiamo partitamente dcgli abusi chc in questa parte possono occorrcre. Oggi Tattenzione Nostra si rivolgc ad uno dei piu comuni, dei piu difficili a sradicarc c che talvolta si deve deplorare anchc 11, dove ogni ultra cosa c degna dei massimo cncomio per la bellezza c sontuosiu dei tempio, per lo splendore e per Γordine accurato dellc ccrimonic, per ia frequenza dei clero, per la gravita c per la picta dei ministri chc cclcbrano. Tale c Γabuso nclIc cose dei canto c dclla musica sacra. Ed invero, sia per la natura di quota arte per sc rnedesima tluttuantc e variabile, sia per la successiva alterazione del gusto e delle abitudini longo ii correr dei tempi, sia pel funesto intlusso chc suH'arte sacra eseruita Tarte profana c teatraic, sia pel piaccre chc la musica direttamente produce c che non sempre torna facile contenerc nci giusti termini, sia inline per i multi picgiudizi che in tale materia di leggeri s'insinuano c si mantengono poi tenacemente anche presso persone autorevoli c pie, v'h< una continua tendenza a deviare dalla retta norma stabilita dal fine per cui Tarte e ainmcssa a servigio dei culto, cd espressa assai chiaramente nei canoni ecclesiastici, nellc ordinaziom dei Concili generali e provinciali, nclle prescrizioni a più riprese emanate dalle Sacre Congregazioni romane c dai Summi Pontefici Nostri Prodecessori. Abusu totfadi

Con vera soddisfazione dclTanimo Nostro ei c grato riconoscere il molto bene chc iu tal parce si e fatto negli ultimi decenni anche in questa Nostra alma Città di Roma cd in moite Chiese della patria Nostra, ma in modo piu particolarc presso alcunc nazioni, dove uomini

(1) *En vtrsio latina α S. Sede uti authentica seu officialis approbata.* — · Inter pastoralis officii sollicitudines non modo dc Suprema hac Cathedra, quam inscrutabili Providentissimi Dei voluntate, licet indigni, tenemus, sed etiam dc Ecclesiis singulis, ca procul dubio est praecipui, ut decorem domus Dei servemus atque promoveamus, ubi augusta Religionis mysteria celebrantur, populusque Christianus cogitur ad sacramentorum gratiam excipiendam, sancto Altaris Sacri ficio adstandum, augustissimam Eucharistiam adorandam, ut denique in publicis iisque solemnibus sacris hturgicis communium Ecclesiae precum particeps fiat. Nc quid igitur occurrat in templo necesse est, unde fidelium pictas ac devotio avocetur, vel tantum imminuatur, nihil in primis quod sacrarum caeremoniarum avitatem sanctitatcmquc offendat, atque ideo Domus rationis Dcique maiestate indignum evadat.

Abusus, qui ex hac pane incidere possunt, omnes non attingimus; hodie enim animus ad unum cx frequentioribus convertitur, cumque inter difficillimos qui evellatur, talem imo ut vel Illic sit interdum deplorandus, ubi cetera omnia tum ob templi pulcritudinem atque magnificentiam, tum ob caeremoniarum splen dorera ordinemque accuratum, ct cleri frequentia, ct administrorum sacra agentium dignitate ac pietate, maximam laudem mercantur. Abusum dicimus dc rebus quae ad cantum sacramque musicam spectant. Re quidem vera, sive huius artis ipsa natura nutanti atque varia, sive iudicii ac morum per sacculorum cursum secuta immutatione, sive funesta illa vi, quae in artem sacram ars profana atque theatralis exercet, sive voluptate quam musica directo producit, ncjuc facile debitis finibus potest contineri; sive denique praeindica tis opinionibus levi opera in rem sese ingerentibus ac deinde vel in cordatis usque piis hominibus tenacius adhaerentibus, voluntas in id usque contendit, ut a recta via commode aberret, quam sibi statuit consilium, unde ars ad cultus famulatum adhiberetur, et ccclc siastid canones. Conciliorum generalium provincia liumque iussa, praecepta pluries edita a SS. Congre gationibus et a Summis Pontificibus qui Nobis praecessere. »atis aperte declararunt.

Bono, nec eodem parvo, quod ultimis hisce decenniis et in ipsa nostra alnis Urbe pluribusquc patriae nostrae Ecclesiis curatum est valde quidem delectamur, coque praesertim cui nonnullae nationes prospexere, ubi clarissimi viri divini cultu\ studiosi, ac Sancta Sede approbante ct Episcopis moderantibus, in florentes enctus quum convenissent, musicam sacram apud singulas fere ecclesias sive oratoria amplissimo honore retinuerunt. Hoc tamen bonum longe abest ut commune sit omnibus ; tuque Nostra ipsi experientia edocti ct morem gerentes plurimis querelis brevi hoc temporis spatio cx quo Domino placuit humilitatem Nostram ad supremum Romani Pontificatus apicem evehere, undique Nobis oblatis, diuturnioris morae impatientes muneris Nostri inter curas praecipuas hanc ducimus, in ca obloqui, caque damnare, quae in cui-

cgrcgi e zelanti del culto di Dio, con l'approvazione di questa S. Sede c sotto la direztune dei Vescovi, si unirono in fiorenti Societ! c rimisero in plenissimo onore ia musica sacra pressochè in ogni loro chiesa e cappella. Codesto bene tuttavia è ancora aisai lontano dal-Γessere comune a tutti, e se consultiamo la esperienza Nostra personale e teniamo conto delle moltissime lagnanze che da ogni parte ci giunsero in quosto poco tempo, dacche piacque al Signore di elevare Pumile Nostra Persona al supremo apice dei Pontificato romano, senza difierire piu a lungo, crediamo Nostro primo dovere di alzare subito la voce a riprovazione e condanna di tutto ciô chc nelle funzioni dei culto c neU'oificiatura ecclesiastica si riconoscc difforme dalla retta norma indicata. Esscndo infatti Nostro vivissimo desiderio che il vero spirito cristiano rifîorisca per ogni modo e si mantenga nei fedcli tutti, c necessario provvcderc prima di ogn· altra cosa alla santità e dignit! del tempio, dove appunto i fedeli si radunano per attingere tale spirito dalla sua prima cd indispensabile fonte, che è la partecipazionc attiva ai sacrosanti misteri e alia preghicra pubblica e solenne dclla Chiesa. Ed c vano sperare chc a tal rine su noi discenda copiosa la benedizione del Cielo, quando il nostro ossequio all'Altissimo, anzichè ascendere in odore di soavitl, rimate invece nella mano del Signore i flagelli, onde altra volta il Divin Rcdcntore cacciô dal tempio gli indegni profanatori.

Per la quai cosa affinchè niuno possa d'ora innanzi rccare a scusa di non conoscere chiaramente il dover suo c sia tolta ogni indeterminatezza ncll'intcrprctazionc di alcune cose gi! comandate, abbiamo stimato espediente additare con brevità quei principi che rcgolano la musica sacra nelle funzioni del culto e raccogliere insieme in un quadro generale lc principali prescrizioni della Chiesa contro gli abusi più comuni di tale materia. E perô di moto proprio c ccrta scicnza pubblichiamo la presence Nostra *Istru^ione,* alia quale, quasi a *codice giuridico della musica sacra,* vogliamo dalla pienezza dclla Nostra Autorità Apostolica sia data forza di legge, imponendone a tutti col presence Nostro Chirografo la più scrupolosa osservanza.

ISFRUZIONR SULLA MUSICA SAURA.

ï.

Principi Generali.

i. La musica sacra, come parte integrante della solenne liturgia, ne partecipa il fine generale, che è la gloria di Dio e la santificazione cd edificazionc dei fedeli. Essa concorre ad accrescere il decoro c lo splendore delle ceremonie ccclesiastichc, e siccome suo ufficio principale è di rivestirc con acconcia mclodia il testo licurgico che viene proposco all'intelligcnza dei fedeli, cos) il suo proprio fine c di aggiungere maggiore efficacia al testo medesimo, affinchè i fedeli con talc mezzo siano più facilmente eccitati alia devozione, c meglio si dispongano ad accogliere in šè i frutti della grazia, chc sono propri dclla cclcbrazionc dci sacrosanti misteri.

tus caeremoniis et ecclesiasticis officiis a recta norma divertant. Cum enim vehementer Nobis cordi sit ut spiritus vere Christianus in fidelibus omnibus undequaque reflorescat inviolatusque servetur, ante omnia sacrarum aedium sanctitati d gnitatique provideamus oportet, ubi scilicet fideles congregantur ad eundem spiritum cx primo coque necessario fonte hauriendum, hoc est ex actuosa cum sacrosanctis mysteriis, publicis solemnibusque Ecclesiae precibus communicatione. Atqui frustra sperabimus fore ut ad huiusmodi finem assequendum Dei benedictio abunde in nos demittatur, si Dei obsequium, potius qua n cum odore suavitatis ascendat, contra in manus Domini flagella committat, unde alias divinus Redemptor indignos e tein pio violatores ciecit.

Ne quis igitur in posterum officii sui ignorantiam excuset, utque, circa praescripta de re nonnulla, am bigultas quaevis tollatur, opportunum existimavimus brevi ca principia indicare, quae in cultus caeremoniis musicam sacram moderantur, atque simul, veluti in unica tabula, praecipua Ecclesiae praecepta in abusus magis frequentes describere. Itaque motu proprio et cena scientia Nostram hanc *Instructionem* edi curavimus, cui tamquam *codici musicae sacrae iuridico* ex plenitudine Auctoritatis Nostrae Apostolicae vim legis tribui volumus. Nostro hoc chirographo diligentisstnum cius obsr antiam omnibus praecipientes.

INSTRUCTIO DE MUSICA SACRA.

I.

Principia generalia.

1. Musica sacra, utpote solemnis liturgiae pars necessaria, huius finem generalem participat, qui gloria Dci est, sanctificatio cxemplumquc fidelium. Ad sacrarum caeremoniarum decus ac splendorem augendum ipsa concurrit, quumque peculiare cius officium in hoc versetur, ut aptis concentibus liturgicum textum exornet fidelium menti propositum, proprium ei munus addicitur maiorem vim eidem textui adiungendi, quo facilius inde fideles ad pietatem excitentur, meliusquc animum disponant ad gratiae fructus consequendos, qui a celebratis divinis mysteriis proveniunt.

2. Itaque musica sacra proprias liturgiae qualitates possideat nccessc est, in pnmisque *sanctitatem* ac bo*nitatem formae ;* unde alia nota suapte exoritur, yni*versalitas.*

Cum *sancta* esse debeat, quidvis profanum occurrat non modo ex re ipsa amovendum est, sed etiam ex ratione, quae per cxequutores proponitur.

Perae insuper *artis* specimen exhibeat; neque enim aliter in audentium animos influere tantum potest, quantum Ecclesia, concentuum artem in liturgiam admittens, sibi pollicetur.

At simul *universalis* esto, ita quidem ut, concessa

2. La musica sacra deve per conscgucnza possedere nel grado migliorc le qualità che sono proprie della liturgia, c prccisamente la *santità* e la *bontà delle forme,* onde sorge spontaneo l'altro suo carattere, che c *l'uni· versait!à.*

Deve csscre *santa,* c quindi escluderc ogni profanitl, non solo in se medesima, ma anche nel modo onde vienc proposta per parte dcgli esecutori.

Dcvc essere *arte vera,* non esscndo possibile chc altrimenti abbia sull'animo di chi l'ascolta qucll'ctlicacia, chc la Chiesa intende ottenere accogliendo nclla sua liturgia Γ arte dei suoni.

Mu dovrà insieme essere *universale* in questo senso, chc pur conccdcndosi ad ogni nazione di ammetterc nelic composition! chiesastichc quelle forme particolari chc costituiscono in certo modo il carattere specifico della musica loro propria, queste perô devono essere in tal maniera subordinate ai caratteri generali della musica sacra, che nessuno di altra nazione aU'udirle debba provarne impressione non buona.

II.

Generi di musica sacra.

3. Queste qualità si riscontrano in grado summo nel canto gregoriano, che c per conseguenza il canto proprio dclla Chiesa Romana, il solo canto ch'essa ha ereditato dagli antichi padri, chc ha custodito gelosamcntc lungo i secoli nei suoi codici liturgici, che corne suo direttamente propone ai fedeli, che in alcune parti dclla liturgia esclusivamente prescrive e che gli studi piu recenti hanno si felicementc restituito alla sua intégrité c purezza.

Per tali motivi il canto gregoriano fu sempre considerato corne il supremo modello dclla musica sacra, potendosi stabilire con ogni ragione la seguente legge generale : *tanto una compositione per chiesa è piU sacra e liturgiea, quanto pile nell' andamento, nelT ispiratione e nel sapore si accosta alla melodia gregoriana ; e tanto è mena degna del tem· pio, quanto più da quel supremo modello si riconosce difforme.*

Cantico canto gregoriano tradizionale devra dunque restituirsi largamente nelle funzioni del culto, icnendoii da tutti per ferme, che una funzione ecclesiastica nulla perde della sua solennitl, quando pure non venga accompagnata la altra musica che da questa soltanto.

In particolare si procuri di lestituire il canto gregoriano nell'uso del popolo, atfinche i fedcli prendano di nuovo parte più activa alla otlîciatura ecclesiastica , come anticamente solevasi.

4· Le anzidettc qualité sono pure posscdute in ottimo gfado dalla classica polifonia, specialmente della Scuola Romana, la quale nel secolo XVI ottenne il massimo délia sua perfezione per opera di Pierluigi da Palestrina e continuô poi a produrre anche in seguito composizioni di excellente bontù liturgica e musicale. La classica polifonia assai bene si accosta ai supremo modello di ogni musica sacra che e il canto gregoriano, e per questa ragione meritô di essere accolta, insieme col canto gregoriano, nelle funzioni piu solcnni délia Chiesa, quali sono quelle dclla Cappella Pon-

singulis nationibus facultate in sacris modis certas formas adhibendi, quae peculiarem quodammodo notam suae cuiusque musices constituant, hae tamen eo ritu musicae sacrae naturae generali subiiciantur, ut nemo ex exteris gentibus, eas accipiens, ingrate ferat.

II.

Musicae sacrae genera.

J. Qualitates hac in Gregorianis concentibus maxime inveniuntur; igitur huiusmodi cantus Ecclesiae Romanae proprius est : unum hunc ab antiquis patribus hereditate accepit, hunc summa cura longo sacculorum cursu in codicibus liturgici custodivit, hunc tamquam suum directo fidelibus proponit, hunc in nonnullis liturgiae partibus unice constituit, quem recmtissima studia ad pristinam integritatem puritatemque tam feliciter reddiderunt.

His de causis Gregorianus cantus tamquam musicae sacrae supremum exemplar ita habitus est, ut iurc lex haec generalis enuntiari queat: *eo magis must cum opus Ecclesiae inserviens sacrum esse atque litur· gicum, quo magis ratione sua, afflatu, sapore ad melo/ Gregorianum accedat ; contra eo minus templo dignum esse, quo magis ab exemplo illo recedat.*

Itaque vetus Gregorianus cantus traditione perceptus late in sacris restituendus est, quum omnes pro certo habeant divinam rem nihil magnificentiae suae amittere, licet unice cum hoc musico genere consocietur.

Nominatim autem Gregorianus cantus in populi usum restituendus curetur, quo ad divinas laudes mysteriaque celebranda magis agentium partem, antiquorum more, fideles conferant.

4. Memoratas hactenus notas praeter modum possidet quoque *classica,* prouti vulgo dicitur, polyphonia, Romanae scholae praesertim, cuius sacc. XVÎ Petrus-Aloisius Praenestinus extitit perfector ; nec desiit postea exquisitae excellentiae, tum liturgicae tum musicae, opera proferre. Classica enim polyphonia ad Gregorianos concentus, exemplum unicum musicae sacrae omnis, plane accedit, atque inde una cum Gregoriano cantu ad sollemnia Ecclesiae maxima, quae in caeremoniis Pontificiis habentur excipi memit. Quare et ipsa late in sacris restituenda erit, apud insigniores basilicas praesertim, apud cathédrales ecclesias, apud seminaria aliaquc ecclesiastica collegia, ubi ad rem necessaria minime desiderentur.

5. Ecclesia artium progressum indesinenter coluit, ciquc favit, ad religionis usum omnia admittens, quae hominis mens bona pulcraquc per saeculorum cursum invenit, salvis tamen liturgies legibus. Recentissimum itaque musicae genus et ipsum probatur, quippe quod opera excellentiae, sapientiae, gravitatis plena exhibeat, sacris caeremoniis non indigna.

Quia vero rcccntioris musicae genus ad profanum usum praecipue ortum sit, in hoc maior erit collocanda cura, nc eiusmodi opera hodierno stylo accommodata quidquam profani afferant, neve theatralia argumenta

tîficia. Dovrà dunqtie anch'essa restituirsi largamentc neile funzioni ecclesîastiche, spccialmencc neile più insigni busilichc, nolle chiese cattedrali, in quelle dei seminar! c degli altri istituti ecclesiastici, dove i mezzi necessarî non sogliono fare difetto.

5. La Chiesa ha sempre riconosciuto c favorite il progresso delle arti, ammettendo o servizio del culto tutto ciô che il genio ha saputo trovare di buono c di bello nel corso dei secoli, salve perô sempre le leggi liturgiche. Per conseguenza la musica più moderna e pure ammessa in chiesa, oifrendo anche essa compositioni di talc bontà, scriet i e gravita, che non sono per nulla indegne delle funzioni liturgiche. Nondimeno, siccome la musica moderna è sorta prccipuamcntc a servigio profano, si dovra attendere con maggior cura, perche le compositioni musicali di stile moderno, che si ammettono in chiesa, nulla contcngano di profano, non abbiano reminiscenze di motivi adoperari in teatro, c non siano foggiate neppurc nelle loro forme esterne sull'andamento dei pezzi profani.

6. Fra i vari generi della musica moderna, qucllo che apparve mono acconcio ad accompagnare 1c funzioni del culto ê lo stile (catrale, che durante il secolo scorso fu in massima voga, specie in kalia. Esso per sua natura présenta la massima opposizionc al canto gregoriano ed alla classica polifonia c perô alla legge più importante di ogni buona musica sacra. Inoltrc l'intima structura, il ritmo c il cosidetto *conventionalisms* di tale stilc non si piegano, se non malamente, aile esigenze della vera musica liturgica.

redoleant, neu denique in ipsis formis externis ad exemplum profani cantus effingantur.

6. Inter varia retentions musicae genera theatralis stylus, superiore saeculo cum maxime in Italia vulgatus, ad divinas res prosequendas minus idoneus visus est ; natura enim sua Gregonanae rationi classicacque polyphoniae, atque ideo supremae legi sacrae musices cuiusvis opponitur. Praeterea intima structura, rythmus, cowrn/iOHa/kffluj, ut alunt, rccentioris huius artis, nonnisi male respondet iis, quae cantus vere liturgicus postulat.

III.

De textu liturgico,

7. Proprius Romanae Ecclesiae sermo latinus est ; itaque in sollemnibus sacris liturgicis prohibentur omnino cantus vulgari rloquio editi ; coque magis circa partes variabiles, vel communes tum Missae, tum Officii.

8. Qpum in sacris liturgicis singulis textus musices proponendi ac propositionis ordo apprime fuerint constituti, neque licet ordinem hunc subvertere, neque praescriptos textus ad nutum mutare, neque cx integro, vel tantum in parte omittere, nisi forte rubricae con ecdint textus aliquot versus, dum simpliciter in choro recitantur, suppleri organo. Unum, iuxta Ecclesiae Romanae consuetudinem, conceditur, post sollemnis Missae t. *Ben/dictujt* cauliculum SS. Eucharistiae. Permittitur etiam, post rite cantatum Missae *Offertorium,* reliquum

IIL

7<h Io *liturgico.*

/. Lu lingua propria della Chiesa Romana c la latina. È quindi proibito neile solcnni funzioni liturgiche di cantare in volgare qualsivoglia cosa ; molto più poi di cantare in volgare le parci variabili o comuni délia Messa e dellO fïcio.

8. Essendo per ogni funzionc liturgica determinati i testi che possono proporsi in musica e l'ordinc con cui devono proporsi, non è lecito nè di confondere quest'ordine, nè di cambiare i testi prescritti in altri di propria scelta, nc di ometterli per intero od anche solo in parle, se pure le rubriche liturgiche non consente no di supplire con l'organo alcuni verserti del testo, montre questi vengono semplicementc recitati in corn. Soltanto ê permesso, giusta la consuetudine della Chiesa Romana, di cantare un mottetto al SS. Sacramento iopo il *Benedictus* della Messa solennc. Si permette pure chc dopo cantato il prescritto otfertorio dclla Mcssa si possa eseguire ncl tempo che rimane un brève mottetto sopra parole approvate dalla Chiesa.

9. Il te:to liturgico deve csserc cantato come sta nei libri, senza alterazionc o posposizione di parole, senza indebite ripetizioni, senza «pezzarne le sillabe, c sempre in modo intelligibile ai fedeli che ascoltano.

IV.

Forma esterna delle sacre compositioni.

to. Le singolc parti deU'otliciatura devono conservare anche musicalmcnte quel concetto

tempus dare brevi canticulo super verba ab Ecclesia approbata.

Textus liturgicus canendus est prout citat in libris, nullo verbo corrupto, nullo postposito, indebitis iterationibus ct syllabarum abruptionibus prorsus amotis, atque ita semper, ut ab audientibus percipi possit.

IV.

De forma externa lacrae musicae operum,

to. Singulae tum Missae tum divini Officii partes, musice quoque sensum formamque servare debent, qualem traditio ecclesiastica invexit, atque optime cantu Gregoriano exprimitur. Alia est igitur ratio qua *Introitus,* alia qua *Graduale, Antiphona, Psalmus, Hymnus, Gloria in excelsis,* etc. componantur.

11. Peculiares autem lue normae serventur :

a) *Kyrie, Gloria, Credo etc,* in Missa unitatem Firaesefrrant sui cuiusque textus propriam. Non itaque icet ea panibus separatis componere, quasi unaquaeque pars musicum npus absolutum efficiat quod a reliquis secerni possit in corumve locum substitui.

b) In Vesperarum sacris peragendis, standum communiter normis *Caeremonialis Episcoporum* camum Grcgorianum in psalmodia iubentis ct musicam figuratam permittentis in t *Gloria Patri ct* Hymno.

Licebit tamen in sollemnioribus alternis psallere et Grcgorianum cantum, ct concentus cos, qui *falsibor-*

e quella formu, che la tradizione ecclesiastica ha loro data c che trovasi assai bene espressa nel canto gregoriano. Diverso dunquc c il modo di comporre un *introito,* un *graduate, un'antifona,* un *salmo,* un *inno,* un *Gloria in excelss* ecc.

ii. In particulare si osservino le norme seguenti :

u) Il *Kyrie, Gloria, Credo* ecc. dclla messa devono mantcncre l'unité di composizione, propria del loro tcsto. Non e dunque lecito di comporli a pezzi separati, cos) che ciascuno di tali pezzi formi una composizione musicale compiuta c taie che possa staccursi dal rimunente c sostituirsi con altra.

b) Nell'officiatura dei Vesperi si deve ordinariamente seguire la norma del *Caeremoniale Episcoporum,* che prescrive il canto gregoriano per la salmodia e permette la musica figurata pc' versetti del *Gloria Patri* e per l'inno.

Sarà nondimeno lecito neile maggiori solennité di alternare il canto gregoriano del coro coi cosidctli *falsibordoni o* con versi in simile modo convcnientemcnte composti.

Si potré eziandio concedere qualche volta che i singoli salmi si propongano per intero in musica, purchc in tali compositioni sia conservata la forma propria della salmodia; cioè purchè i cantori sembrino salmeggiare tra loro, o con nuovi motivi, o con quelli presi dal canto gregoriano, o secondo questo imitati.

Restano dunquc per sempre csclusi e proibiti i salmi cosidctti *di concerto.*

c) Ncgli inni dclla Chiesa si conservi la forma tradizionale dell'inno. Non è quindi lecito di comporre p, e. il *Tantum ergo* per modo che la prima strofa presenti una romanza, una cavatina, un adagio, e il *Genitori* un allegro.

d) Le antifone dei Vesperi devono essere proposte d'ordinario con la melodia gregoriana loro propria. Sc però in qualche caso particolare si cantassero in musica, non dovranno mai avere nè la forma di una melodia di concerto nè l'ampiezza di un mottetto e di una cantata.

V.

Cantori.

12. Tranne le mélodie proprie del celebrante all'altare e dei ministri, le quali devono essere sempre in solo canto gregoriano senza alcun accompagnamento d'organo, tutto il resto del canto liturgico, è proprio del coro dei leviti, e però i cantori di chiesa anche sc sono sccolari, fanno propriamentc le veci del coro eccie>iastico. Per conseguenza le musiche chc propongono devono, almcno nclla loro massiina parte, conservare il carattcre di musica da coro. Con ciô non s'intende del tutto esclusa la voce sola. Ma questa non deve mai predominare nella funzione, cos) che la più gran parte del tcsto liturgico sia in taie modo eseguita ; piuttosto deve avere il carattere di scmplice acccnno o spunto melodico cd essere strettamentc legata al resto dclla composizione a forma di coro.

t3. Dal medesimo principio segue che i canton hanno in chiesa vero officio liturgico, e che però le donne, essendo incapaci di talc officio, non possono essere ammesse a far parte

dont italice nuncupantur, sive versus simili modo apte dispositos.

Interdum etiam concedi poterit ut singuli psalmi cx integro musice proponantur, dummodo hisce in operibus psalmodiae forma propria servetur, id est talis ut cantores psallere inter sese videantur sive novis concentibus, sive modis c ca»jtu Gregoriano depromptis, vel eius similitudinem praeseferentibus.

Psalmi igitur symphoniaci (itnlicc *di concerto)* excluduntur prorsus ac velamur.

c) In Ecclesiae hymnis forma antiquitus tradita servetur. Quamobrem non licet cantico - cx. pr. *Tantum ergo* - cos modos aptare, qui in stropha pnorc flebiles illas formas exhibeant, vulgo *romança, cavatina, adagio* appellatas, in altera vero - *Genitori* etc. - festivum genus.

d) Vesperarum antiphonac Grcgorianis modis sibi propriis gcncratim proponantur. Quod si interdum, singulari aliquo in casu, musice canantur, nunquam iis erit symphoniacus modus, neque canticuli vel cantionis amplitudo.

V.

De cantoribus.

i 2. Excernis modis, qui sacerdotis ad altare sacra pe ragentis administrorumque proprii sunt, ac semper cx uno Gregoriano cantu nullaquc organi modulatione constabunt, reliquus cantus liturgicus chori levitatum est, quorum vice ecclesiastici cantores proprie fungun-

tur. Quae igitur musica opera ipsi ferunt, maxima saltem cx parte, ad choralis musicae normam procedere debent.

Non tamen unius vocis mclos prorsus arcetur ; ea vero nc in sacris ita unquam praevaleat, ut maxima textus pars hoc ritu perficiatur, sit imo ei nota significationis aut harmonici indicii, arctcque cum reliqua chorali compositione colligetur.

îj. Quum cantoribus in Ecclesia munus vere liturgicum sit, consequitur mulieres, talis officii expertes, ad chori panem agendam, aut ullo modo in musicum chorum admitti non posse. Quod si acutae, vel acutis proximae voces adhiberi velint, antiquissimo Ecclesiae more, id pueri praestabunt.

14. Ne quis denique cantor in Ecclesiae chorum inducatur nisi constiterit de eius pietate atque integritate vitae, cumque modestiam religionemque praeferre, quae sanctum decent officium, cui ipse addicitur. - Rei insuper conveniet, caniores, dum in templis canunt, vestibus ecclesiasticis ac supcrpelliceo indui ; quod si in suggestu locum habeant, fidelium oculis ultra modum patente, eos clathris abscondi.

VI.

Dt organo tt musicis instrumentis.

15. Qpamvis musica Ecclesiae propria solummodo vocalis sit, licet tamen musicam organo moderari. Spe

del coro o della cappella musicale. Sc dunque si vogliono adoperare le voci acute dei soprani c contnlti, queste dovranno essere sostenutc dai fanciulli, secondo l'uso antichisiimo dcllaChiesa.

14. Per ultimo non si ammettano a far parte dclla cappella di chicsa se non uomini di conosciuta pietà e probit! di vita, i quali col loro modesto c devoto contcgno durante le funzioni liturgichc si mostrino degni del santo ofHcio chc cscrcitano. Sari pure conveniente chc i cantori, mentre cantano in chicsa, vestano l'abito ecclesiastico c la cotta, c se trovansi in cantorie troppo esposte agli occhi del pubblico, siano difesi da grate.

VI.

Organo ed istrumenti.

i 5. Scbbcnc la musica propria dclla Chicsa sia la musica puramente vocale, nondimeno e permessa cziandio la musica con accompagnamento d'organo. în qualche caso particolarc, nei debiti termini c coi convenienti riguardi, potranno anche ammettersi altri strumenti, ma non mai senza licenza speciale dellOrdinario, giusta la prcscrizionc del *Caeremoniale Episcoporum.*

16. Siccomc il canto deve sempre primeggiare, cost l'organo o gli strumenti devono scmplicemcnte sostenerlo c non mai opprimerlo.

17. Non è permesso di premettcrc al canto lunghi preludî o d'interrompcrlo con pezzi di intermezzo.

18. Il suono dcU'organo ncgli accompagnement! del canto, nci preludî, interludi c simili, non solo deve essere condotto secondo la propria natura di taie strumento, ma deve partecipare di tutte le qualitl che ha la vera musica sacra e chc si sono precedentemente annoverate.

19. È proibito in chiesa l'uso del pianoforte, corne pure quello dcgli strumenti fragorosi o leggeri, quali sono il tamburo, la grancassa, i piatti, i campanclli e simili.

20. È rigorosamente proibito allé cosidette bande musicali di suonare in chiesa ; e solo in qualche caso speciale, posto il consenso dellOrdinario, sari permesso di ammettcrc una scelta limitata, giudiziosa e proporzionata all'ambicnte, di strumenti a fiato, purchè la composizionc c l'accompagnamcnco da escguirsi sia scritto in istile grave, conveniente e simile in tutto a quello proprio dell'organo.

2t. Nclle processioni fuori di chiesa pub essere permessa dallOrdinario la banda musicale, purchè non si escguiscano in nessun modo pezzi profani. Sarebbe desiderabile in tali occasioni che il concerto musicale si restringesse ad accompagnare qualche cantico spirituale in latino o volgare, proposto dai cantori o dalle pie Congregazioni chc prendono parte alla processione.

VII.

Ampie^a della musica liturgica.

22. Non e lecito per ragionc del canto o del suono fare attendere il sacerdote all'altare più di quello chc comporti la ceremonia liturgica. Giusta le prescrizioni ecclesiastichc, il *Sanctus* della Messa deve essere compiuto prima deirdevazione, c perb anche il celebrante deve in questo punto avere riguardo ai cantori. Ii *Gloria* cd il *Credo,* giusta ia tradizione gregoriana, devono essere relativa mente brevi.

---

ciali ratione, debitis terminis, servatisque tutelis servandis, alia musica instrumenta adhiben poterunt; nunquam vero sine speciali venia Ordinarii, iuxta *Caeremonialis Episcoporum* praescripta.

16. Quum cantus primum semper locum oblinere debeat, organum aliaque musica instrumenta cantum adiuvent, nunquam opprimant.

17. Non licet cantui instrumentis late praeludere, neque iisdem exordiorum moram facere.

t8. Organi sonus cantum socians, vel eidem praeludens , interludens etc., non modo iuxta naturam huius Instrumenti propriam perducatur, sed omnium qualitatum, quibus musica vere sacra pollet, quamque supenus memoravimus, particeps esto.

19. In templis tum musici instrumenti, cui vulgo *pianoforte* nomen inditum est, tum instrumentorum omnium maiorem vel minorem strepitum edentium, utpote tympanorum cuiusvis formae et molis, crotahum, tintinnabulorum et similium usus vetatur.

20. Severe prohibetur symphoniacorum catervis (vulgo *bande musicali)* ic templis psallere; tantum speciali aliqua ratione, ex venia Ordinarii licebit admitti eorum manipulum delectum, numero circumscriptum, catum, loco congruentem, qui spiritalibus instrumentis ludant, dummodo et musicum opus et collata ad tibias vox gravem stylum redoleant, eumdemque comparem ct omnino similem voci organi propriae.

ai. In pompis extra templum ab Ordinario permitti potest symphoniacorum catervae participatio, dummodo ne quovis modo profanos psallat concentus. - Optandum est, m huiusmodi vicibus, symphoniacis munus hoc unum tribui, ut spirituale aliquod canticum moderentur, sive latino sive vulgari eloquio a cantoribus propositum, aut a piis congregationibus, quae pompae adsunt.

VII.

Liturgicae musicae amplitudo,

22. Minime licet, cantus sive sonus causa, sacerdotem ad altare ultra tempus caeremoniae liturgicae conveniens immorari. Iuxta ecclesiastica monita, y.Surr-*ctus* in Missa ante « elevationem ▮ absolvendus est ; quamquam et ipse sacerdos, sacra peragens cantorum rationem habere debet. *Gloria* ct *Credo* ad Gregorianae traditionis normam, breviora sunto.

2J. Damnandum denique habendumque loco abusus gravissimi quod in sacris caeremoniis secundae partes deferri liturgiac videantur, quasi haec famulatum musicae praestet : quum contra nonnisi pars liturgiac musica sit, humilisque eiusdem ancilla.

VIII.

Modi ad rem exsequendam praecipui,

2|. Ut constituta heie ad amussim perficiantur, Episcopi, ni iam id praestiterint, in suis dioecesibus coetum virorum constituant apprime musicam sacram

23. In generale c da condannarc come abuso gravissimo, che nelle funzioni ecclesiastiche la liturgia apparisca secondant c quasi a servizio dclla musica, montre la musica c semplicemente parte della liturgia e sua umile ancella.

VIII.

Λqp *precipui.*

24. Per l'esatta eseeuzione di quanto vicne qui stabilito, i Vescovi, se non l'hanno già fatto, istituiscano nella loro diocesi una Commissione speciale di persone veramente competenti in cosc di musica sacra, alla quale, nel modo che giudicheranno più opportuno, sia afâdato l'in· carico d'in vigilare sullc musichc chc si vanno eseguendo nelle loro chiese. Nè badino soltano che le musiche siano per se buone, ma che rispondano altresl aile forze dei cantori e vengano sempre bene eseguite.

25. Nci seminar! dei chierici e negü istituti ecclesiastici, giusta le prescrizioni tridentine, si coltivi da tutti con diligenza ed amore il prclodato canto gregoriano tradizionale, ed i superiori siano in questa parte larghi d'incoraggiamcnto e di encomio coi loro giovani sudditi. Allô stesso modo, dove torni possibile, si promuova tra i chierici la fondazione di una *Schola Cantorum* per Tesccuzione della sacra polifonia e della buona musica liturgica.

26. Nelle ordinarie lezioni di liturgia, di morale, di gius canonico che si dànno agli studenti di tcologia non si tralusci di toccare quei punti che più particolarmente riguardano i principi c le leggi dclla musica sacra, e si ccrchi di compicrne la dottrina con qualche particolarc istruzionc circa l'estctica dell'arte sacra, atfinchc i chierici non escano dal seminario digiuni di tutte queste nozioni, pur necessarie alla plena coltura ecclesiastica.

27. Si abbia cura di restituee, almcno presso le chiese principali, le «ntiche *Scholae Cantorum,* come si è gia praticato con ottimo frutto in buon numero di luoghi. Non è difficile al clero zelante d'istituire tali *Scholae* perfino nelle chiese minori e di campagna, lanzi trova in esse un mezzo assai facile d'adunare intorno a sè i fanciulli e gli adulti, con profitto loro proprio ed edificazione del popolo.

28. Si procuri di sostenere e oromuovere in ogni miglior modo le Scuole superiori di musica sacra, dove gia sussistono, e di concorrere a fondarle dove non si possedono ancora. Troppo c importante che la Chiesa stessa provveda all'istruzionc dei suoi maestri, organisti e cantori, secondo i veri principi dell'arte sacra.

callentium, quibus, opportuniore quo poterunt modo, munus committant inquirendi in musica opera, quae suis in templis canantur. Neque id solum curent, ut sint ipsa probabilia, sed etiam ut cantorum virtuti respondeant, atque optime cxh'beantur.

2$. In clericorum seminariis atque in ecclesiasticis collegiis, ex Tridentinis decretis, magna cum diligentia ct amore ab omnibus colatur quem supra laudavimus Gregorianus cantus traditione acceptus; quique praesunt rem adiuvent late subjectorum animos confirmando, laudibusque cumulantes. Item, ubi fieri poterit, inter clericos *Scholae Cantorum* institutio provehatur ad sacram polyphoniam bonainque musicam liturgicam optime exsequendam.

26. In ordinariis praeceptionibus liturgiac, moralis disciplinae, iuris canonici, quae theologiae tironibus impertiuntur, ea nc omittantur, quae ad principia legesque musicae sacrae propius accedant; imo curetur ut eiusmodi institutio peculiari eruditione de pulcri specie, scu de aesthetics artis sacrae perficiatur, nc clerici e seminariis dimittantur harum cognitionum ignari, quae necessariae sunt ad cultum ecclesiasticum integre absolvendum.

27. Curae quoque sit ut, apud templa saltem praecipua, antiquae *Scnolat Cantorum* restituantur, quemadmodum optimo fructu pluribus in locis factum est. Haud tamen divinae rei studioso clero difficile erit *scholas* has vel in templis minoribus ct rusticis condere; quin etiam modum facillimum inde inveniet apud sc congregandi pueros atque grandiores natu ad ipsorum utilitatem populique optimum exemplum.

28. Superiores musicae sacrae scholae pro viribus sustineantur atque evehamur; ubi autem non sint, ad ca constituenda opus conferatur. Maximi enim momenti est Ecclesiam ipsam ad suorum magistrorum, organicorum et cantorum institutionem incumbere, iuxta vera artis sacrae praecepta.

IX.

Conclusio.

29. Denique chori magistris, cantoribus, ecclesiasticis viris, seminariorum, collegiorum, sodaliumquc religiosorum moderatoribus, curionibus, templorum rectoribus, collcgialium cathedraliumque ecclesiarum canonicis, atque praecipue dioecesium Ordinariis commendatur ut omni diligentia sapientibus hisce reform (nationibus faveant, iamdiu desideratis, atque ab omnibus constanter invocatis, ne ipsa Ecclesiae auctoritas, quae non semel eas proposuit, nunc autem rursus sua-
3et, in contemptionem adducatur.

Datum cx aedibus Nostris Apostolicis ad Valicanum die Virgini ac Martyri Caeciliae dicato, 22 mens. Novembris a. D. 1903, Pontificatus Nostri anno primo.

3183

Qrc· M|w 4 *ct* Vcsperarcm b £p-xer m ···©- oa diocrrti

S. R. C. 4 *Dec, 1903.* — Quum c Concilio Tridentino Seas. VII, cap. 5, nulli Episcopo liceat pontificalia in aliena dioecesi exercere, nisi de Ordinarii expressa licentia, nonnulli dubitarunt, an inter pontificalia, dc quibus loquitur praefata Synodus, comprehendantur Missa et Vesperae solemnes, quas Episcopus extraneus solet Romae et alibi celebrare, sedens in faldistorio et baculo pastorali non utens, sed cum ornamentis pontificalibus. Hinc a Sacrorum Rituum Congregatione expostulatum fuit: An Episcopus extraneus vel titularis possit, inconsulto Ordinario dioeccsano, atque (in Titulo) Cardinali Titulari, Missam ct Vesperas pontificales celebrare supradicto modo, idest sedens in faldistorio, non utens baculo pastorali, sed cum ornamentis pontificalibus.

R. Negative etiam iuxta decretum *Asculana* 10 Aprilis 1728 ad 7 ct 8 (1).

2184

r>< uieuont armo. nJicn- bu. <r

s. R. C. rr *Dec. rqoi* — In tota dioccesi Cotronensi invenitur consuetudo deferendi g pdrocho sacrum Viaticum infirmis, comitante magno numero non confratrum, sed mulierum, quae umbellam ct intorticia ferunt, tintinnabula pulsant, et Rosarium recitant. Quaeritur utrum hic mos tolerari possit.

R. Negative, ct ad mentem: Mens est ut aliquos saltem adolescentes adhibeat parochus pro umbella, campanula ct luminibus. Mulieres autem, si velint deferre lumina, sequantur sacerdotem,

2185

ħ d»cbu» qul- bu· pro defuncti- etequiee pfnhi- bentur

S. R. C. *fan. iqo/.* — Parkstin. kγ Polks. — Decreto S. R. C. in una Corduben. 27 Ianuarii 1883 nd I. statutum est « exsequias pro defuncto, cum effertur corpus, non posse expleri in ecclesiis diebus solemnioribus primae classis, et huiusmodi funera transferenda esse ad sequentem diem, aut saltem ad horas pomeridianas post diei festi Vesperas, ct sacris functionibus non impeditas , abstinendo tamen ab emortuali aeris campani sonitu ». Et subsequent! decreto pariter S. R. C. in una Illcrdcn. i5 Januarii 1897 declaratum est non posse tolerari consuetudinem vigentem pulsandi campanas pro funeribus defunctorum quando locum habent in festis solemnioribus, et servanda decreta praesertim illud in una Cordubcn. dici 27 Ianuarii i883 ad primum. Hinc quaeritur :

i. Quae dies nominatim per annum, inciplendo a primis Vesperis festi et usque ad totum insequentem diem, in supradicto decreto Cordubcn. comprehendi censeantur.

2. Utrum aliqua exceptio, pro rerum adiunctis, ab hac regula dari possit, iis praesertim in casibus, ubi necessitas moralis funera ecclesiastica cum aliqua solemnitate peragendi se proderet, et ad quae ista exceptio sese extendat.

R. Ad i. Omnia festa quae iuxta § I Catalogi festorum a S. R. C. dic 22 Augusti 1893 (approbati) cum decreto generali (dic 27 Aug.) publicati *(Ir. n. r8jg)*9 uti festa primaria sub ritu duplici primae classis ct quidem de praecepto celebrantur : et si non sint dc praecepto, illae Dominicae ad quas praefatorum festorum solemnicas transfertur.

Ad 2. Negative, et RtTius Episcopus pro sua prudentia provideat ut praescripta Ritualis Romani et decreta S. R. C. observentur.

2186

De laiifM» nc an. 1903 *it muuc<i tjcrt* v bique k t u -Ja

S. R. C. *8 fan. rgoj.* — Ur bis r t Or bis — SSrftus D. N. Pius Pp. X *Motu proprio* diei 22 Novembris 1903 sub forma *instructionis de musica sacra* venerabilem cantum gregorianum iuxta codicum fidem ad pristinum ecclesiarum usum feliciter restituit, simulquc praecipuas praescriptiones, ad sacrorum concentuum sanctitatem et dignitatem in templis vel promovendam vel restituendam, in unum corpus collegit, cui tamquam *Codici iuridico musicae sacrae* cx plenitudine Apostolicae suae potestatis vim legis pro universa Ecclesia tribui voluit. Quare idem SSrfius D. N. per hanc Sacrorum Rituuum Congregationem mandat ct praecipit, ut *instructio* praedicta ab omnibus accipiatur ecclesiis sanctissimeque servetur, non obstantibus privilegiis atque exemptionibus quibuscumquc, etiam speciali nomine dignis, ut sunt privilegia ct exemptiones ab Apostolica Sede maioribus Urbis Basilicis, praesertim vero sacrosanctae ecclesiae Lateranensi concessa. Revocatis pariter sive privilegiis sive commendationibus, quibus aliae quaecumque cantus liturgici recentiorcs formae pro rerum ac temporum circumstantiis ab Ap. Sede et ab hac S. C. inducebantur, eadem Sanctitas Sua benigne concedere dignata est, ut praedictae cantus liturgici recentiores formae, in iis ecclesiis ubi iam invectae sunt, licite retineri et cantari queant, donec quamprimum fieri poterit venerabilis cantus gregorianus iuxta codicum fidem in eorum loco sufficiatur. Contrariis non obstantibus quibuscumque. — De hisce omnibus SSitius D. N. Pius Papa X praesens decretum expediri iussit.

(1) Ea citatum decretum : ▮ 7. An liceat Episcopo ti- • tutari canenti Missas ct Vesperas, ceu canonico in pro- • pria hebdomada, uti faldistorio ct indumentis pontifi· • calibus ; scu potius illas canere debeat sedendo in sca- « mno, prout reliqui canonici, ct absque pontificalibus in- • dumentis. Et quatenus affirmative ad primam partem:

• 8. An tali casu teneatur petere licentiam ab Epi· « scopo locali. — Rcsp. Ad 7. Ad mentem ; ct mens • est, ut in Missis de turno obtineat ct subroget alium : ▮ in solemnioribus vero posse, de licentia Episcopi. « Ad 8. Iam provisum ».

2187

Quinam in diipcnvationibut matrimonialibu» ■ rti ecu· Kfldl.

S. Poenit. Ap. *20 Ian. 1904.* — Il Vcscovo di Nicastro prega di volergli indicare la norma précisa chc, in tante opinioni di vatii autori, debba tenersi ðell indicare lo stato di povertâ o quasi povert 1 degli oratori per lc dispense matrimoniali.

R. Sacra Pocnitcntiaria ad praemissa respondet: Donec aliud a S. Sede non statuatur, standum decreto Benedicti XIV, dato per S. C. S. Officii fer. V dic 26 Sept. 1754, iuxta quod in ordine ad dispensationes matrimoniales, pauperes, in kalia, censendi sunt tum qui cx labore ct industria tantum vivunt, tum qui aliqua possident bona, sed non ultra summam scutatorum romanorum 3oo in capitali (idest libellarum i6i2,5o). Fere pauperes autem ibidem iidicendi sunt, quorum bona non excedunt in capitali summam scutatorum mille (idest libellarum 5373), a quibus tamen fere pauperibus modicum laxae augmentum exigi solet.

2188

he matrimonio quod in radice unari nequit, rj

S. C. S. Off. 2 *Martii tqoj.* — Matrimonium contractum cum impedimento iuris naturalis vcl divini non posse sanari in radice.

2189

Ile quodam actu quern in vita emittente· pov ♦uni Indumentum plcnanam in articulo mortis lucrari.

S. C. Indulg. 9 *Martii 1904.* — Urbis ĸγ Orbis — Christifideles iam prope morituros pia Mater Ecclesia nunquam praetermisit opportunis pro rei necessitate solari subsidiis. Saluberrimis autem hisce adiumentis recens aliud iam nunc acccnscri potest. Nam pleriquc e clero, iique potissimum, qui curae animarum incumbunt, ut in dies spirituali hominum bono in supremo vitae discrimine provideatur, Sanctissimo Domino Nostro Pio PP. X preces admoverunt, quo christifidelibus sequentem actum adhuc in vim emittentibus : * *Domine Deus meus, i im nunc quodeumque mortis genus prout Tibi pI tcuerit, cum omnibus suis angoribus, poenis ac doloribus de manu tua aequo ac libenti animo suscipio* », plenariam Indulgentiam in articulo mortis consequendam elargiri dignaretur. Has vero preces, relatas in audientia habita dic 9 Martii 1904 ab infrascripto Card. Praetecto S. Congregationis Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae, Eadem Sanctitas Sua peramanter excipiens, benigne concessit, ut omnes christifideles, qui, die ab eisdem eligendo, sacramcntali confessione expiati saernque Synaxi refecti, cum vero charitatis in Deum atfcctu, praedictum actum ediderint, plenariam Indulgentiam in ipso mortis articulo lucrari valeant. Praesenti in perpetuum valituro. Contrariis quibuscumquc non obstantibus.

2190

Grc4 dotem monUlis durante triennio <otorum •impliciam de* (unctae.

S. C. EE. et RR. *26 Martii rgoj..* — Se venendo a morire una monaca, mentre ancora dîcorrc il triennio dci voti scmplici , a norma del decreto dclla S. Congregazione dci Vcscovi e Regulari, in data 3 Maggio 1902 (K. h. *2138),* la dote in tal caso debba rimancrc al monastcro, oppurc restituirsi ai parenti od eredi ab intestato della stessa defunta.

R. Affirmative ad primam partem, negative ad secundam.

2191

UaptiMni iormu- I·· 10 Oceani·

S. C. S. Off. /7 *Apr. 1904.* — Vicarius Insularum Gilberts in Oceania , quaedam dubia solvenda proponit circa validitatem duarum formarum Baptismatis, in lingua vernacula illatum insularum. Tota difficultas in eo sita est, quod cum lingua gilbertana nullum verbum habeat ad exprimendam ideam sanctitatis, verbum aliquod accommodari debuit ad designandum Spiritum Sanctum in forma vernacula, qua utuntur catechistae, in collatione Baptismatis. In prima formula *Spiritus Sanctus* erprimitur per *Tamnei-ave-Navirvi* literaliter *Spiritus Bonus.* In secunda vero per *Tamnei Tapu,* literaliter *Spiritus Sacer* seu potius S.1*cratus.* Hisce positis quaeritur:

1. Quacnam ex his duabus formulis in futuro adhibenda erit a catechistis, in collatione Baptismatis ?

2. Et quatenus invalidae repertae fuerint, an his formulis baptizati, rebaptizandi sint absolute aut sub conditione?

R. Ad i. Baptizatos cum alterutra ex subiectis formulis non esse inquietandos.

Ad 2. Catechistas rite instruendos esse ut, seposita quacumque altera formula in collatione Baptismatis sola utantur formula pag. 5o in catcchumo ipsis tradita, circa quam nihil innovetur. Missionarii vero in collatione baptismi forma latina semper utantur, nunquam vernacula.

2192

Dc obtervandlt ct evitandi· in Mi Mirum manualium Mtisfactionc.

S. C. Concilii *rr Maii 1904.* — Ut debita sollicitudine Missarum manualium celebratio impleatur , eleemosynarum dispersiones et assumptarum obligationum obliviones vitentur, plura etiam novissimo tempore S. Concilii Congregatio constituit. Sed in tanta nostrae aetatis rerum ac fortunarum mobilitate ct crescente hominum malitia, experientia docuit cautelas vcl maiores esse adhibendas , ut piae fidelium voluntates non fraudentur, resque inter omnes gravissima studiose ac sancte custodiatur. Qua de causa Effii S. C. Patres senui et iterum collaris consiliis, nonnulla statuenda ccnsucrunt , quae SSffius D. N. Pius PP. X accurate perpendit, probavit, vulgarique iussit, prout sequitur.

Dederat in primis S. C. manuales Missas praesenti decreto intelligi et haberi eas omnes quas fideles oblata manuali stipe celebrari postulant, cuilibet vcl quomodocumque, sive brevi manu, sive in testamentis, hanc stipem tradant, dummodo perpetuam fundationem non constituant, vel talem ac tam diuturnam ut tamquam perpetua haberi debeat. Pariter inter manuales Missus accenscri illas, quae privatae alicuius familiae patrimonium gravant quidem in perpetuum, sed in nulla ecclesia sunt constitutae, quibus Missis ubivis a quibuslibet sacerdotibus, patrisfamilias arbitrio, satisfieri potest. An instar manualium vero esse, quae in aliqua ecclesia constitutae , vel beneficiis adnexae, a proprio beneficiario vel in propria ecclesia hac illave de causa applicari non possunt; ct i leo aut de iure, aut cum S. Sedis induito aliis sacerdotibus tradi debent ut iisdem satisfiat. Iam vero dc his omnibus S. C. decernit: 1. Neminem posse plus Missarum quaerere et accipere quam celebrare probabiliter valeat intra temporis terminos inferius statutos, et per se ipsum, vel per sacerdotes sibi subditos, si agatur de Ordinario dioecesano, aut Praelato Regulari.

2. Utile tempus ad manualium Missarum obligationes implendas esse mensem pro Missa una, semestre pro centum Missis, et aliud longius vcl brevius temporis spatium plus minusve, iuxta maiorem vel minorem numerum Missarum.

3. Nemini licere tot Missas assumere quibus intra annum a dic susceptae obligationis satisfacere probabiliter ipse nequeat; salva tamen semper contraria offerentium voluntate, qui aut brevius tempus pro Missarum celebratione sive explicite sive implicite ob urgentem aliquam causam deposcant, aut longius tempus concedant, aut maiorem Missarum numerum sponte sua tribuant.

4. Cum in decreto *Vigilanti* diei 25 mensis Maii 1893 statutum fuerit « ut in posterum « omnes et singuli ubique locorum beneficial! « et administratores piarum causarum, aut ut- < cumque ad Missarum onera implenda obli- « gati, sive ecclesiastici sive laid, in fine cu- « iuslibct anni Missarum onera, quae reliqua « sunt, et quibus nondum satisfecerint propriis « Ordinariis tradant iuxta modum ab iis dc- « finiendum » ; ad tollendas ambiguitates ErTii Patres declarant ac statuunt, tempus his verbis praefinitum ita esse accipiendum, ut pro Missis fundatis aut alicui beneficio adnexis obligatio eas deponendi decurrat a fine illius anni intra quem onera impleri debuissent: pro Missis vero manualibus obligatio eas deponendi incipiat po annum a die suscepti oneris, si agatur dc magno missarum numero ; salvis praescriptionibus praecedentis articuli pro minori Missarum numero, aut diversa voluntate offerentium. Super integra autem et perfecta observantia praescriptionum quae tum in hoc articulo, tum in praecedentibus statutae sunt, omnium ad quos spectat conscientia graviter oneratur.

5. Qui exuberantem Missarum numerum habent, de quibus sibi liceat libere disponere (quin fundatorum vel oblatorum voluntati quoad tempus ct locum celebrationis Missarum detrahatur), posse eas tribuere praeterquam proprio Ordinario aut S. Sedi , sacerdotibus quoque sibi benevisis, dummodo certe ac personaliter sibi notis et omni exceptione maioribus.

6. Qui Missas cum sua eleemosyna proprio Ordinario aut S. Sedi tradiderint ab omni obligatione coram Deo et Ecclesia relevari. Qui vero Missas a fidelibus susceptas , aut utcumque suae fidei commissas, aliis celebrandas tradiderint, obligatione teneri usque dum peractae celebrationis fidem non sint assequuti; adeo ut si ex eleemosynae dispersione, ex morte sacerdotis, aut ex alia qualibet etiam fortuita causa in irritum res cesserit, committens de suo supplere debeat, et Missis satisfacere teneatur.

7. Ordinarii dioecesani Missas, quas ex praecedentium articulorum dispositione coacervabunt, statim ex ordine in librum cum respective eleemosyna referent, ct curabunt pro viribus ut quamprimum celebrentur, ita tamen ut prius manualibus satisfiat, deinde iis quae ad instar manualium sunt. In distributione autem servabunt regulam decreti *Vigilanti,* scilicet < Missarum intentiones primum distribuent < inter sacerdotes sibi subiectos , qui eis indi- « gere noverint ; alias deinde aut S. Sedi, aut « aliis Ordinariis committent , aut etiam , si < velint, sacerdotibus extra-dioecesanis dumtoo- « do sibi noti sint omnique exceptione maio- « res >, firma semper regula art. 6‘. de obligatione, donec a sacerdotibus actae celebrationis fidem exegerint.

8. Vetitum cuique omnino esse Missarum obligationes ct ipsarum eleemosynas a fidelibus vcl locis piis acceptas tradere bibliopolis et mercatoribus, diariorum et ephemeridum administratoribus , etiamsi religiosi viri sint, nec non venditoribus sacrorum utensilium ct indumentorum, quamvis pia ct religiosa instituta, et generatim quibuslibet, etiam ecclesiasticis viris, qui Missas requirant, non taxative ut eas celebrent sive pcr se sive pcr sacerdotes sibi subditos, sed ob alium quemlibet, quamvis optimum, finem. Constitit enim id effici non posse nisi aliquod commercii genus cum eleemosynis Missarum agendo, aut eleemosynas ipsas imminuendo : quod utrumque omnino praecaveri debere S. Congregatio censuit. Quapropter in posterum quilibet hanc legem violare praesumpserit aut scienter tradendo Missas ut supra, aut eas acceptando, praeter grave peccatum quod patrabit, in poenas infra statutas incurret.

9. Iuxta ea quae in superiore articulo con-

stituta sunt decernitur, pro Missis manualibus stipem a fidelibus assignatam, et pro Missis fundatis aut alicui beneficio adnexis (quae ad instar manualium celebrantur) eleemosynam iuxta sequentes articulos propriam, numquam separari posse α Missae celebratione, *neque in alias res commutari aut imminui,* sed celebranti ex integro et in specie sua esse tradendam, sublatis declarationibus, induitis, privilegiis, rescriptis sive perpetuis sive ad tempus, ubivis, quovis titulo, forma vel a qualibet auctoritate concessis et huic legi contrariis.

10. Ideoque libros, sacra utensilia vel quaslibet alias res vendere aut emere, et associationes (uti vocant) cum diariis et ephemeridibus inire ope Missarum, nefas esse atque omnino prohiberi. Hoc autem valere non modo si agatur de Missis celebrandis, sed etiam si de celebratis, quoties id in usum et habitudinem cedat et in subsidium alicuius commercii vergat.

11. Item sine nova et speciali S. Sedis venia, (quae non dabitur nisi ante constiterit de vera necessitate, et cum debitis et opportunis cautelis), ex eleemosynis Missarum, quas fideles celebrioribus Sanctuariis tradere solent, non licere quidquam detrahere ut ipsorum decori et ornamento consulatur.

12. Qui autem statuta in praecedentibus articulis 8, 9, io et 11, quomodolibet aut quovis praetextu perfringere ausus fuerit, si ex ordine sacerdotali sit, suspensioni *a divinis* S. Sedi reservatae et ipso facto incurrendae obnoxius erit; si clericus sacerdotio nondum initiatus, suspensioni a susceptis Ordinibus pariter subiaeebit, et insuper inhabilis fiet ad superiores Ordines assequendos; si vero laicus, excommunicatione latae sententiae Episcopo reservata obstringetur.

13. Et cum in Constitui. *Apostolicae Sedis* statutum sit excommunicationem latae sententiae Summo Pontifici reservatae subiacere « colligentes eleemosynas maioris pretii, et ex iis lucrum captantes, faciendo eas celebrare in locis « ubi Missarum stipendia minoris pretii esse solent ». S. C. declarat, huic legi et sanctioni per praesens decretum nihil esse detractum.

14. Attamen nc subita innovatio piis aliquibus causis et religiosis publicationibus noxia sit, indulgetur ut associationes ope Missurum iam initac usque ad exitum anni a quo institutae sunt protrahantur. Itemque conceditur ut indulta reductionis eleemosynae Missarum, quae in beneficium Sanctuariorum aliarumve piarum causarum aliquibus concessa reperiuntur, usque ad currentis anni exitum vigeant.

15. Denique quod spectat Missas beneficiis adnexas, quoties aliis sacerdotibus celebrandae traduntur, Ertri PP. declarant ac statuunt, eleemosynam non aliam esse debere quam synodalem loci in quo beneficia erecta sunt. Pro Missis vero in paroeciis aliisve ecclesiis fundatis eleemosynam, quae tribuitur, non aliam esse debere quam quae in fundatione vel in successivo reductionis induito repentur in perpetuum taxata, salvis tamen semper iuribus, si quae sint, legitime recognitis sive pro fabricis ecclesiarum, sive pro earum rectoribus, iuxta declarationes a S. C. exhibitas in *Monacen.* Iulii 1874 et *Hildesien. 21* Ianuarii 1898.1η Λ/o*nacen.* enim « attento quod eleemosynae Missarum quorundam legatorum pro parte locum « tenerent congruae parochialis, Ertii Patres ccnsuerunt licitum esse parocho si per se satisfacere non possit, eas Missas alteri sacerdoti committere, attributa eleemosyna ordinaria loci « sive pro Missis lectis sive cantatis ». Et in *Hildesien.* declaratum est, « in legatis Missarum aliqua in ecclesia fundatis retineri posse « favore ministrorum et ecclesiarum inservientium eam redituum portionem quae in limine « fundationis, vel alio legitimo modo, ipsis assignata fuit independenter ab opere speciali praestando pro legati adimplemento ».

Grca eleemoaynas Miaurun quae benatdw t^in ecX'».

Denique otficii singulorum Ordinariorum erit curare ut in singulis ecclesiis, praeter tabellam onerum perpetuorum et librum in quo manuales Missae quae a fidelibus traduntur ex ordine cum sua eleemosyna recenseantur, insuper habeantur libri in quibus dictorum onerum et Missarum satisfactio signetur. Ipsorum pariter erit vigilare super plena et omnimoda exeeutione praesentis decreti: quod Sanctitas Sua ab omnibus inviolabiliter servari iubet, contrariis quibuslibet minime obstantibus (t).

Dr tabelh» onerum Miavarura et de hbn» rctpe clivi».

2193

Litt. encycl. S. C. de P. F. *t6 Maii* sqoj. — (ad Epp. Axoltak). — Quum recenti quadam occasione Capitula cathcdralia in Anglia de privilegio sibi ab Apostolica Sede concesso tria candidatorum nomina ad vacantes episcopales Sedes respectives commendandi, nonnullas dubitationes moverint; hoc S. Consilium Christiano Nomini Propagando in plenariis Comitiis

Circa prinle gium nonnullorum Capitulorum cathedralium commet! dandi candidatorum nomma ad vacantes epitcu palea Sedes.

(i) *Dubia proposita:* « 1. An ad art. 7. decreti *De « observandis* etc. dic 11 Maii 1904 sub nomine *Ordinariorum* veniant quoque Praelati Regulares pro suis respectivis subditis.

2. « An Episcopi dioecesani et Praelati Regulares, « qui aliis Episcopis scu Praelatis Regularibus Missas cum sua eleemosyna celebrandas tradiderint, ab omni « obligatione coram Deo et Ecclesia relevati censeantur; « an potius obligatione teneantur usque dum peractae celebrationis fidem sint assequuti.

3. Mos invaluit in dioecesi (S. Deodati) ut vicarii « apud parochos in domo curiali degentes pensionem non argento exsolvant, sed Missae suae quotidianae, « sive lectae, sive cantatae eleemosynam parocho dimittant. Quaeritur utrum mos ille licite possit retineri?

4. « Vigore plurium indultorum idem Episcopus Orator concedere potest sacerdotibus suae dioecesis facul« utem recipiendi eleemosynam vel pro secunda Missa, « pro Missis dierum festorum in Gallia suppressorum, « *dummodo iupradicla eleemosyna pro suae aioecetis ope·*

dici a5 superioris Aprilis, re mature perpensa, has litteras dandas censuit, quibus omnis praepostera memorati privilegii interpretatio excludatur. Declarat itaque haec Sacra Congregatio nihil obstare quominus Episcopi in conventu, quem habent pro examinandis cleri candidatis, praeter informationes super eisdem candidatis, alia etiam, si graves rationes suadere videantur, candidatorum nomina praebeant. Neque vero id quidquam derogat privilegio Capitulis collato, non iam proponendi aut eligendi ad Episcopatum, sed nomina tantum quaedam commendandi. Haec enim ab ipsis prolata nomina, tum primo Episcopis ad eorum opinionem informandam proponuntur; tum dein ipsi Apostolicae Sedi subiiciuntur, ad quam supremum spectat de nominandis Episcopis iudicium.

Nec quia id Episcopis in Statibus Foederatis Americae Borealis expresse tribuitur, ideo vanum habetur privilegium illi clero concessum ut suos ad vacantes sedes episcopales proponat candidatos. — Quod si in Instructione circa commendandos ad Episcopatum pro Anglia data haec Episcoporum facultas disertis verbis non exprimitur, satis tamen innuitur quum acta Conventus Capitularis ad Archiepiscopum vel Seniorem Surfraganeum transmittenda edicuntur, ut coetus episcopalis iudicium dc singulis ferat candidatis suamque proferat opinionem; id quod Episcopi in re tanti momenti opportune praestabunt si alia etiam sacerdotum nomina, qui sibi digni videantur, proferant. — Quod vero Capitulum ipsum, si nomina primo ab eo proposita non probentur, alia sufficere queat, praeterquamquod id omnino inusitatum est atque a Sacrae Congnis mente alienum, ideo etiam excluditur ut in nominibus prima vice proponendis diligentissime quaeque cura et maturum consilium adhibeantur.

Hanc vero huius S. Congregationis mentem a Summo Pontifice in audientia dici 3 vertentis Maii probatam, velit Ampl. Tua cum respective suo Capitulo cathedrali communicare.

3194

S. C. S. Off. *r Iunii 1904.* — Dispensationes in casibus particularibus Ordinario commissas, et dc eius speciali mundato, dbsque tamen auctorizationc S. Sedis, ab aliis executionl domandatas, non sustineri. rioewnehMia ?..

2195

S. R. C. *j /unii iqo J.,*— Tkkokstiha kt lostInopolitana — i. An fideles, absolutione in articulo mortis in lingua vernacula peracta, sicuti modo pluries fit, Indulgentias lucrari queunt. In aruculo nat- [uigpSJJf1*

2. In Missis de Requie post elevationem loco *Benedictus,* Litaniae uti ex Rituali Romano in ordine commendationis animae, vel Lauretanae, canuntur, et huiusmodi Missae fiunt lectae. Insuper in Missis cantatis de die, intonato *Credo,* sacerdos prosequitur Missam uti lectam usque ad Praefationem. Quaeritur an haec tolerari possint? tel ‘‘®rt «··

3. An sacerdos lingua vernacula Officium divinum Breviarii Romani cx. gr. Nativitatis Domini, defunctorum, etc., cum populo peragens, vcl Litanias Sanctorum in Processionibus Rogationum eadem lingua persolvens, teneatur has partes Breviarii Romani in lingua latina iterum recitare. cuiusque par» vnnacui·.

R. Ad i. Negative, quia haec benedictio in articulo mortis est precatio stricto sensu liturgica.

Ad 2. Negative, et hos abusus omnino esse eliminandos.

Ad 3. .Affirmative; nam qui ad recitationem divini officii et cuiusque partis Breviarii Romani sunt obligati, tantum in lingua latina haec recitare debent, alias non satisfaciunt obligationi.

2196

S. R. C. *r/ Iunii 1004.* — Portugalliae — i. Mos invaluit pluribus in ecclesiis, etiam in Capellis ubi Sanctissimum Eucharisriae Sacramentum non asservatur, frequenter festa Domini, Beatae Mariae vel Sanctorum cedo ucram Ho. Btiarn aster·vandi. Occeiebnno· ss. Sanamcaio *t*

« *riius piis applictlur.* Porro vestigiis trium suorum an- « tecessorum inhaerens idem Orator Episcopus concessit • sacerdotibus ut quaecumque sit eleemosynae quantitas ■ ad cancellanam episcopalem non mittatur nisi clecmo- « syna synodalis, idest I. 1,50. Quaeritur an haec Epi- • scopi concessio sit legitima ?

$. « An iuxta an. 2. termini persolutionis statui pos- ■ sint usque ad io Missas t rnensis

■ 20 » 2 •
■ 40 — 5 •
» 60 » 4 *
■ 80 >> 5 »
■ 100 >> 6 ■

■ et ita pono pro quibuslibet 20 Missis unum mensem « addendo.

6. ■ An hi termini intclligantur seorsim quoad quem· • libet stipendium offerentem, vcl ctiam intelligi pos- • sint cumulative quoad omnes aliqua occasione v. g. « in aliqua solemnitate offerentes ’ ita ut si tunc stipen- • d a offeruntur a too oblatoribus, a quolibet pro una • Missa, omnes hae Missae in termino sex mensium « persolvi debeant.

7. « An in casu art. 7. pro sacerdotibus qui ab Or· « dinario stipendia accipiunt, termini currant non a die « quo primarii offerentes stipendia dederunt, sed cx con· « cessione Apostolicae Sedis a die quo Ordinarius ipsis « stipendia tribuit.

8. « An ista stipendia etsi primario a pluribus offe- « rentibus data, tamen in casu art. 7. tamquam ab uno « scilicet Ordinario oblata censenda sint.

9. · An liceat Ordinario omnibus his Missis commu- « nem generalem intentionem (ad intentionem dantium) • praescribere etsi a primariis offerentibus speciales in- « tentiones praescriptae fuerint ».

S. C. Concilii (27 Febr. 190$) propositis dubiis ita respondit:

Ad r. Affirmative.

Ad 2. Affirmative ad primam panem, negative ad secundam.

Ad J. Affirmative, dummodo ct quousque excès-

lebrandi cum eiusdem Sanctissimi publica expositione in ostcnsono ctiam perdurante Missae celebratione ad maiorem solemnitatem, praehabita Ordinarii licentia, quae semper concedi solet. Saepe vero contingit quod in capellis, ubi Sanctissimum non asservatur, pyxis non adsit; ideoque sacra Hostia pridie consecrata, in quadam tabernaculi specie inter corporalia asservetur, ibique deinde reponatur, ut sequenti die in Missa celebranda consumetur. Quaeritur an huiusmodi usus saltem tolerari possint.

2. An praedicta expositio Sanctissimi in ostensorio adhuc fieri possit ante Missam solemnem celebrandam, in qua Communio puerorum vcl aliorum fidelium solemniter ministranda sit.

Ik tempore auo licet tuterJiu tucharislhra minivirarc.

3. An tantummodo a tempore ad tempus, quo Missa celebrari permittitur, Communio christifidelibus ministranda sit, iuxta decretum 2572 ad XXIII (t); aut etiam ultra praedictum tempus, nempe usque ad occasum solis ministrari liceat.

Circi modum Cnucoi collociadi ni altari SS. Sacramenti.

4. An Crux cum imagine Crucifixi, in medio altaris inter candelabra collocanda, ctiam in altari, ubi Sanctissimum asservatur, collocari possit immediate ante eius tabernaculum; aut super ipsum vel in postica eius parte collocari debeat.

R. Ad i. Quoad primam partem, id passim ne fiat, et cum venia Ordinarii in singulis casibus obtenta. Quoad alteram partem nempe quod deficiente pyxide, sacra Hostia inter corporalia asservetur, huiusmodi abusus est omnino eliminandus.

Ad 2. Non licere.

Ad 3. Affirmative ad primam partem; Negative ad secundam.

Ad 4. Crux collocetur inter candelabra, nunquam ante ostiolum tabernaculi. Potest etiam collocari super ipsum tabernaculum, non tamen in throno ubi exponitur SSftum Eucharistiae Sacramentum.

3197

lie Magistro ho vitiorum quoad munui examina lorit pro eorum aJmitvtone etc.

5. C. EE. et RR. *14 Iunii 1904.* — Prior Maioris Cartusiae ac Minister Gcn. Ordinis Carlusiensis, sequentium dubiorum solutionem humiliter postulat:

1. Utrum Magister novitiorum munere examinatoris, iuxta decretum *Regulari Disciplinae,* iungi valeat ctiam pro admissione ad professionem, et quando agitur de suis novitiis.

Quatenus negative:

2. Utrum saltem officium hoc exercere possit pro receptione ad habitum, imo, si agatur de novitiis quorum curam non habet, pro admissione ad professionem.

Ad i. Negative.

Ad. 2. Affirmative.

2198

De Pio Opere *a Maria Immaculata* pro convenient multerutn infidelium et «catholicarum.

Litt. Ap. Pii PP. X *2f Iunii igoj.* — Cum, sicut ad Nos relatum, Parisiis canonice erectum extet pium Opus a Maria immaculata nuncupatum, cuius sodales cx utroque sexu iam per universum fere terrarum orbem diffusi, piis precibus, mulierum ethnicarum, haereticarum vel schismaticarum ad veram fidem conversionem procurare student; Nos, ut tam frugiferum Opus sacro Indulgentiarum praesidio potiora capiat, Deo favente, incrementa, de omnipotentis Dei misericordia, ac BB. Petri et Pauli Apostolorum eius, auctoritate confisi, omnibus ct singulis fidelibus ex utroque sexu in dictam Societatem nunc et in posterum ubique terrarum adlectis, qui vere poenitentes ac confessi ac S. Communione refecti, festivitate Immaculatae Conceptionis Beatae Mariae Virginis aut uno quo cuique eorum libeat e septem diebus continuis immediate sequentibus, unoque alio per annum die similiter pro uniuscuiusque sodalis arbitrio eligendo, singulis annis devote ecclesiam quamlibet sive publicum oratorium visitaverint, ibique pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, peccatorum conversione ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, quo praefatorum dic id egerint, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam ct remissionem misericorditer in Domino concedimus. Insuper dictis memorati pii Operis sodalibus nunc ct in posterum pariter ubique terrarum existentibus, quoties lingua latina, vcl alio quocumque idiomate, dummodo versio sit fidelis, corde saltem contrito recitent antiphonam quae

sus in modo, aut alius abusus non oriatur super quo Ordinarii erit vigilare.

Ad 4. Negative.

Ad 5. Rem relinqui discreto indicio et conscientiae sacerdotum iuxta decretum, et regulas a probatis doctoribas traditas.

Ad 6. Affirmative ad primam partem; negative ad secundam.

Ad 7. Affirmative, idest obligationem incipere a die quo sacerdotes Missas celebrandas ab Ordinario recipiunt.

Ad 8. Episcopus curet. ut quantum fieri potest, Missae a pluribus receptae a pluribus sacerdotibus tempore debito satisfiant.

Ad 9. Sufficere, ut sacerdotes celebrent iuxta mentem Ordinarii, qui tamen intentionem pro singulis offerentibus efformare debet iuxta regulas a probatis theologiae moralis auctoribus traditas. Melius tamen esse si patefiant sacerdotibus intentiones praescriptae.

(t) Hoc est decretum 7 Sept. 1816 quod ita se habet: « An die magni concursus ad Indulgentiam plena-
« riam vcl lubilaeum, possit ministrari sacra Eucharis-
« stia fidelibus aliqua hora ante auroram et post me-
« ridiem. — Rcsp. In casu de quo agitur, Affirmative
« a tempore ad icmpus quo in illa ecclesia Missae če
« lebrantur, vel ad fornum Rubricae, vel ad formam
«indulti eidem ecclesiae concessi».

incipit *Salve Regina,* toties trecentos dies de iniunctis eis, seu alias quomodolibct debitis poenitentiis in forma Ecclesiae consueta relaxamus. Quas omnes ct singulas Indulgentias, peccatorum remissiones et poenitentiarum relaxationem etiam animabus fidelium in Purgatorio detentis per modum suffragii applicari posse indulgemus. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem ut praesentium litterarum transumptis seu exemplis etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate institutae praemunitis, eadem prorsus adhibeatur fides, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vcl ostensae ; utque derogatae sint aliae quaevis Indulgentiae dicto pio Operi alias forte concessae, prout per praesentes Apostolica auctoritate derogamus.

2199

A· nccc«Mriac htterae tr»t<momalr< « ro ordiniftd>« quorum in aliena dioece», comraorilio mu» eo ɳ U nu a non fncrit.

S. C. Concilii 25 *Iunii 1904.* — Iuxta leges ecclesiasticas pro ordinatione candidatorum, in alia dioecesi tanto tempore commorantium, ut ibidem impedimentum canonicum contrahere potuerint, *litterae testimoniales* ab Ordinario illius dioecesis necessariae sunt. Tempus, quo candidati aliquod impedimentum iuxta communiter contingentia contrahere potuissent respectu servitii militaris, trimestre, secus autem — saltem iuxta plures — semestre statuitur, quamvis non desint, qui brevius statuant temporis spatium. Iam vero dubium est, utrum litterae testimoniales pro eiusmodi candidatorum ordinatione nonnisi tunc sint necessariae, cum requisitum temporis spatium per continuam eorum in alia dioecesi commorationem fuerit adimpletum, an etiam tunc, cum idem ipsum temporis spatium non quidem per continuam, t imen vero per iteratam in respcctiva dioecesi cx parte candidatorum commorationem completum fuerit.

R. Ordinarium non teneri sub poena suspensionis ad testimoniales litteras exquirendas, nisi agatur de trimestri vel semestri moraliter continuis, salvo iure Episcopi inquirendi super idoneitate promovendi et testimoniales exigendi pro minori vcl discontinua commoratione, aut exigendi iuramentum suppletorium , si in Domino necessarium censuerit.

2200

cowopee sJ 'egenda ·· \acrament) tnb.r· ɪBTMiuΠ «fIIMiin ·dhibrodn

S. R. C. *r Iulii [904.* — An servari |x»ssit consuetudo non adhibendi conopeum 4110 (cgi débet tabernaculum ubi asservatur SSmum Eucharistiae Sacramentum.

R. Negative , et serventur Rituale Romanum et decreta.

2201

Dc ncctuu Ordinarii ddtp. none ad «ct* «lam braedlctan rccondliiodix

S. R. C. ‹y *Iulii [904.* — Utrum simplex sacerdos possit iure suo ecclesiam benedictam, ubi violata fuerit, reconciliare sine ulla Ordinarii sui delegatione.

R. Negative, et servetur Rituale Rom. tit. VIII, cap. 18.

2202

De caio drtdcntiac diri li* berae tnquamir slum duplet ouiu» tnn»krn dum reponitur

S. R. C. *S Iulii 1904.* — Hirracrv. — I. An festum duplex maius affixum certae mensis diei occurrens cum festo Dedicationis ecclesiae cathedralis, vcl cum alio festo duplici primae classis dici Dominicae affixo, nec habens deinde usque ad 3o Decembris diem liberam, in quam reponatur, sit penitus eo anno omittendum; an vero de eo, uti de simplici per accidens, facienda sit commemoratio in utrisque Vesperis, Laudibus et Missa festi duplicis primae classis.

Circa octxw lcatorum Tualarium a die jt Decembri· ad $ lanuani ©courtnte».

2. An infra octavam S. Anastasiac martyris titularis ecclesiae assignatae, iuxta S. R. C. decretum 13 Decembris 1895, diei 3o Decembris, fieri debeat commemoratio, ex eodem decreto, diebus tantum 2. 3. 4. ct 5. Januarii, an vero etiam in Laudibus ct Missa diei 31 Decembris?

R. Ad i. Affirmative ad primam partem, negative ad secundam.

Ad 2. Nihil fiat de octava iuxta Rubricas et decretum Quebecen.,d. d. 13 Dec. 1895 ad I (1).

2203

Indultum pro canonici» et beneb ci aU» qui confidendi» procctttibu» BeatiScationum cf G nonizationun > peram naviot

Decr. Gen. S. R. C. rj *Iulii 1904.* — Ad tollendam quamvis ambiguitatem circa sensum decretorum Summorum Pontificum Benedicti XIV et Pii VII, in quibus provisum fuerat Dignitatibus omnibus et canonicis ubique locorum, qui construendis Apostolica vel Ordinaria auctoritate Tabulis in Servorum Dci ac Beatorum Causis operam dabunt, licet a choro absentibus ca dc causa, non solum quotidianas distributiones deberi , verum etiam alias omnes quocumque iure, titulo ct nomine et quibusvis sub clausulis personale servitium exquirentes ; SSrftus D. N. Pius Papa X, referente infrascripto Sacrorum Rituum Congregationis Pro-Praefecto, declarare dignatus est ac statuere, ut Dignitates seu canonici, bénéficiai! aliique chorales omnes, qui sivc conficiendis praefatis Processibus tum ordinariis tum Apostolicis operam navant, sivc ut testes vocati fuerint, habeantur, intra vcl extra Urbem, tamquam praesentes in choro, mutato officio: et ideo omnia percipiant emolumenta etiam eventualia. Contrariis non obstantibus quibuscumque etiam speciali mentione dignis.

(1) En Jecrctum : · An Titulare festum alicuius ecclesiae die p Decembris ad quintam Ianuarii occurrens habeat octavam? Resp. Nffahvrn.

2204

An moBiall con itiiirium, «b ιωμ ci deputatu dectom. poi.it Sapenon"·· dcaegart.

S. C. EE. et RR. 5 *Aug. 1904.* — Licet dic 17 Augusti 1891 *(V. n. 1763)* Sacra Congr. Episcoporum ct Regularium responderit ad 2 (ex dubiis circa decr. *Quemadmodum)* «Superiorem teneri subditi precibus semper indulgere quamvis plane videat necessitatem esse fictam ct vcl scrupulis vcl alio mentis defectu ut veram ab ipso petente apprehensam » ; insuper ad 3: « Religiosam petentem eligere posse inter diversos ab Ordinario deputatos , qui sibi munus confessarii impleat » ; nihilominus nonnullae sanctimonialium vel Sororum Religiosarum superiores adhuc contendunt sibi licere, decisis non obstantibus, Sorori petenti confcssarium, quem prae caetcris mavult , denegare ex motivis, ut aiunt, extrinsccis. — Quaeritur utrum, saltem ob motiva huius generis, Superiorissa licite possit confessarium cx deputatis a Sorore clcctum ipsi denegare.

R. Negative ; sed si adsint rationes vere graves, Supcriorissa cas subiiciat Ordinario, cuius iudicio standum erit.

3205

«“"dŒm mur dua» ec- nicgtolnduiˆen-

s· c· Indulg. *i4 Sept. 1904* — Mbmo- lanrn. — Dubie circa modum quo metienda est distantia inter duas ecclesias, quae privi- Indulgentiae dc *Portiuncula* nuncupatae dilatae sunt, quum in Brevibus Apostolicis nec non in rescriptis huius S. Congregationis apponitur clausula: ‹ Dummodo eo loci nulla « extet franciscalis ecclesia, aut alia simili di· « lata privilegio, vel, si extet , unius saltem « miliarii spatio ab ea distet >.

1. Qualis sit mensura metrica, quae unius miliarii spatio respondeat.

2. Quomodo talis distantia (unius miliarii) sit metienda; an cx via communi, quae ab omnibus peragatur, vcl ex quibusdam semitis, quae utranique ecclesiam inter se coniungunt.

3. An clausula supradicta privilegium irritum faciat, quando distantia non existit inter unam et alteram ecclesiam privilegio *Portiunculae* ornatam.

R. Ad i. Milliarium respondet. metris 1489.

Ad 2. Affirmative quoad iam. partem; Negative quoad 2n'n.

Ad 3. Affirmative post annum 1878, quo praefatae clausulae appositio fuit praescripta. — SSiTnis approbavit.

2206

Oc erectione *VufCrudi* cum ai«ionc crudam »upra »cana.

S. C. Indulg. *14 Sept. 1904.* — Vksb- riAKUM - i. Utrum ad validitatem erectionis sit essentialis conditio, ut cruces ad parietem tantum affigantur; an vero affigi possint etiam supra scamna, quin erectio sit invalida.

Et quatenus affirmative quoad partem:

2. Utrum erectiones dictarum Stationum cum affixione crucium supra scamna, convalidalae censendae sint a recentioribus decretis huius Sacrae Congregationis, quibus sanati fuerunt omnes defectus admissi in erigendis Stationibus.

R. Quoad ilfn. partem, Negative; quoad 2im, Affirmative, dummodo scamna sint inamovibilia et satis erecta.

Ad 2. Erectiones Stationum cum affixione crucium supra scamna inamovibilia non indigere sanatione; erectiones vero Stationum cum affixione crucium supra scamna amovibilia convalidatas quidem esse a recentioribus decretis huius S. C. ; iniungitur tamen, ut cruces α scamnis amovibilibus removeantur, et ad locum stabilem affigantur. — SSrfius approbavit.

2207

(R Abbatum privilegii·, qiue Abbatibo» titula* rtbu· non competum.

S. R. C. *14 Dec. 1904.* — i. An ecclesiastici, quibus a quacumque potestate, etiam regia, titulus conferatur alicuius Abbatiae vcl Praepositurae iampridem destructae, functiones pontificales celebrare possint.

2. An saltem iidem Abbates vel Praepositi titulares insignia quibus utuntur Abbates mitrati sivc pontificalium usum habentes, uti sunt crux pectoralis, mitra et baculus, gestare unquam possint.

3. An iidem, qua tales, benedictionem ullam recipere possint et praesertim illam quae invenitur in Pontificali Romano.

R. Negative in omnibus.

2208

(»c colore riumentorumMimc votn ac de USci PropaχA-

S. R. C. *14 Dec. 1904.* — Die 5 Martii 1787 approbata fuit Missa votiva *de Fidei Propagatione* pro omnibus ct singulis missionariis ubique gentium existentibus : ct dic 21 Augusti 1841 concessa fuit etiam dioecesibus in quibus adest Societas *Propagationis Fidei* in Gallia instituta. Nunc autem ambigitur ct quaeritur: Quinam sit color paramentorum in praedicta Missa votiva adhibendas.

R. Adhibendum esse colorem violaceum: — SStfius approbavit.

2209

De qaaiiuicce-

Decr. S. R. C. *t4 Dec. 1904·* — Nonnulli Sacrorum Antistites a Sacrorum Rituum Congregatione semel atque iterum reverenter postularunt: « An attenta etiam magna ditfi- « collate vel veram ceram apum habendi, vcl « indebitas cum alia ccra commixtiones climi- « nandi , candelae super altaribus ponendae, « omnino ct integre cx cera apum esse debe- « ant ; an vero esse possint cum alia materia « seu vegctali seu animali commixtae ? » Et Sacra Rituum Congregatio, in ordinario Coctu dic 29 Novembris hoc vertente anno in Vaticanum coadunato, omnibus perpensis, una cum suffragio Commissionis Liturgicae, anteacta dc-

creta mitigando, rescribere rata est: < Attenta | asserta difficultate, *Negative* ad primam partem: *Affirmative* ad secundam, et ad mentem. Mens est, ut Episcopi pro viribus curent uc cereus paschalis, cereus in aqua baptismali immergendus, ct duae candelae in Missis accendendae, sint cx cera apum saltem in maxima parte; aliarum vero candelarum, quae super altaribus ponendae sunt, materia in maiori vel notabili quantitate cx eadem cera sil oportet. Qua in re parochi aliique rectores ecclesiarum ct oratoriorum tuto stare poterunt normis a respectivis Ordinariis traditis ; ncc privati sacerdotes Missam celebraturi, de qualitate candelarum anxie inquirere tenentur ».

2210

Dc Mini» quae étal onere perpe («.o lod» piü inhaertant. famen ut manuale» habendae.

S. C. Concilii /9 *Dec. roo^.* — 1. An Missae quae cx onere perpetuo inhaerent ecclesiae, monasterio, ĉonfraternitatibu , aut locis piis quibuscumque, sed in nulla ecclesia sunt constitutae, ita ut a quolibet sacerdote pio administratorum arbitrio ubivis applicari possint, acccnseri debeant inter fundatas vel potius inter manuales ad effectum decreti 11 Maii 1904. (K. *n.*

Grca eleemosyna» Minarum aaae celebrandae comtnithin tur pro legato rum MUtliciiooe.

2. An sacerdotes quibus a rectoribus seu administratoribus ecclesiarum committitur satisfactio unius aut plurium legatorum Missarum, in ecclesia fundatorum, possint pro suo arbitrio committere carum Missarum celebrationem aliis sacerdotibus cum minori eleemosyna etiam extra ecclesiam propriam.

Orca eleetno·•yni» Mutarum•iua« tacet dote» cipelUnna frucnteiahit celebra»».

3. An sacerdotes fruentes capcllaniis fundatis sive ecclesiasticis sive laicalibus possint aliis sacerdotibus Missas suarum capcllamarQrn celebrandas committere statuta eleemosyna pro suo arbitrio.

d·. commiuum.

Quomodo Epiuopua procedere ponit contra inn»<fcnote» articell IV dacretl de Minia manual «but.

4. An Episcopus possit sub censuris latae sententiae compellere sacerdotes, bcncticiatos ct administratores locorum piorum in tine cuiuslibet anni ad sibi tradendas Missas quibus infra annum non satisfecerint, ct sub iisdem poenis illis prohibere nc mittant extra dioeccsim.

R. Ad i. Habendas esse ad instar manualium.

Ad 2. Non posse.

Ad 3. Negative ct servandas esse dispositiones articuli IX decreti fK. *n. 2tyo).*

Ad 4. Contra transgressores articuli IV citati decreti Episcopum procedere posse in particulari, servatis de iurc servandis, etiam cum censuris.

2211

Orca reteniionem padie el«-mntrnarvm |pf0 Miatttl cotnpen-•ationis cauta.

S. C. Concilii 2> *Febr. iq o ^.* — Bkbdar — 1. In dioecesi vicarii (adiutores parochorum) in domo parochi tamquam cius familiares degunt communi Ŭtente victu. Parochis pro vicarii victu ct servitio salarium modicum cx ecclesiae reditibus solvitur, quod ferendis his expensis impar est. Unde consuetudine introductum est ut, pro victu ct servitio vicarii, parochis in cumulo cedant fructus Missarum pinguiorum ct vicariis tribuatur stipendium ordinarium Missae lectae, unius tlorcni. In casu stipendii ordinarii augmentum solvitur parocho pro victu et servitio , ita tamen ut cx stipendiis pinguioribus non plus retineatur quam honesta compensatio postulat.

2. Ad providendum honestae suae sustentationi, parochi in pluribus dioecesis locis Missas non in determinata ecclesia fundatas, anniversaria, ncc non alias Missas manuales, quae per annum a fidelibus offeruntur, quaeque parochi corumvc vicarii celebrare nequeunt , e suggestu publicani ct alibi celebrari curant, retenta sibi parte stipendii pro administrationc ct publicatione. Ita v. g. pro Missis, quae ad S. Congregationem quovis mense mittuntur ad f. o, 60, a fidelibus saepe offertur stipendium unius tlorcni. Quoad Missas fundatas ct anniversaria, quae per annum offeruntur, haec praxis fere communis est, ac populo haud raro nota. Quoad ăalia Missis manuales hic usus solummodo viget in parochiis ubi cum consensu Ordinarii c suggestu publicatum est partem stipendii, nisi fideles obstent, retentum iri pro sustentatione parochi Missasque aliis sacerdotibus dicendas traditum iri.

3. Una alteravc adest parochia, ubi vicarii omnes fere Missas ad intentionem parochi celebrare debent, qui eis praestet victum ct servitium, dum ipsi cx aerario ecclesiae determinatam obtinent pensionem.

Dubitatur num triplex haec consuetudo a decreto S. C. Concilii dici 11 Maii 1904 *De observandis etc.* sit reprobata.

R. Attentis omnibus, Ad 1. ct 3. consuetudinem sustineri. — Ad 2. Non sustineri; ct ad mentem, Mens est ut quoad consuetudines, dc quibus sub num. 1 ct 3., Episcopus vigilet nc excessus sil in modo, aut alius abusus oriatur, quia tum consuetudo non sustineretur. Et quoad 2 dubium Efti Patres censuerunt retentionem quadraginta pro centenis esse excessivam. Si tamen Episcopus indicet parochos hoc subsidio egere pro honesta eorum substentationc, aut expensis cultus, aut alia urgenti necessitate, posse recurrere pro gratia. Sed in casu gratiae ponendas esse tabellas in visibili ecclesiae loco quibus moneantur fideles de detractione partis stipendii Missarum. Inierim autem parochos cx eleemosynis deducere posse quod stricte necessarium est pro expensis administrationis et expeditionis iuxta normas a probatis ductoribus traditas.

2213

InduUuta collectore «t Гηη»νη«Гu”› U·•anin» «VeiUt·’inendl ob λ penata

S. C. Concilii *ttf Martii* /905. — Tar-racoxrn. — Nella diocesi di Tarragona (Spagna) un sacerdote c destinato dall’Ordinario a raccoglicre lc elemosine dellc Messe cd a di-

stribuirlc at sacerdoti dioccsani. Chicdeva quegli percio alla S. C. la facolta di ritenere il 5°/0 suile dette elcmosine per spese di amministrazione, non ostante Γ ultimo decreto suile Messe *Irt debita* dcll' 11 Maggio 1904. *(V. n.* 2190^). L' Arcivescovo *enixis precibus* raccomandava h istanza, riferendo chc le Messe cosl raccoltc si cclcbrano tutte in quella diocesi, c sc nc possono raccoglicre ogni anno circa q85o. Aggiungeva chc il detto aggio 5°/0 serve in retribuzione dei collettorc per la spesa dei libri di amministrationc, ed in compenso delle monete false che possono riceversi. Lo stesso Arcivescovo, per provvedcrc di Messe i sacerdoti dioccsani, soleva aggiungcrc del suo qualche parte al cumulo di dette Messe.

R. Pro gratia, ad quinquennium, retinendi tria pro centenis, facto verbo cum SSitio.

3213

Dc celebratione foti Dedicanoni» eccleaiarum quoad mUnonino», et Refulerc».

S. R. C. *r Apr. 1905.* — Mission. /\fricak — t. Utrum obligatio celebrandi festum Dedicationis ecclesiarum, Dominica post Octavam Omnium Sanctorum , per decretum Cardinalis Caprara imposita *omnibus ecclesiis Gallicanis,* extendatur ad omnes regiones decursu temporis Galliae subiectas, v. g. Sahara, Sudan, sine ulla praevia concessione Sanctae Sedis, vel expressa declaratione Praelati ecclesiastici, sive ibi sint ecclesiae consecratae, sive tantum benedictae.

2. Utrum obligatio persolvendi Officium Dedicationis, dc qua agitur in decreto *Vicariatus Apostolici Sencgambiae* 28 Novembris 1891 *n. fjjo)* pro missionariis dicti Vicariatus, extendatur etiam ad cos missionarios qui calendario proprio gauderet, diverso scilicet a calendario Vicariatus, vel Dioeccseos.

3. Et quatenus *Negative,* utrum isti missionarii in dioecesi ubi festum celebratur commorantes, in oratorio proprio (scmipublico), extra civitatem posito, celebrare debeant solemnitatem Dedicationis in praefata Dominica, ex co quod nulla dies pro tali festo in Calendario Societatis designatur.

R. Ad 1. Affirmative, iuxta decretum Cardinalis Legati Caprara pro reductione festorum 9 Aprilis 1802 ct alterum Generale S. R. C. *Celebrationis festorum Patroni loci, Dedicationis ac Tituli ecclesiae* 9 Iulii 1895 ad III. (Γ. *n. tc/02).*

Ad 2. Atfirmative, nisi indultum obtentum fuerit a Sancta Sede celebrandi Anniversarium Dedicationis omnium ecclesiarum Ordinis sive Societatis, dic diversa ab illa in qua clerus saccularis celebrat Dedicationem omnium ecclesiarum iuxta decretum *Ordinis Minorum Capuccinorum Provinciae Hollandicae* 22 Iunii 1895 ad I (i) ct *Ordinis Minorum Capuccinorum* 10 Iulii 1896 ad V. (2).

Ad 3. Provisum in praecedenti.

2314

An Rcgulire» Mkvirum elet- 1904 «« accipere queant minore» quam Jio«-crona.

S. C. Concilii *S Maii 1905.* — Ordinis Minor. Convrnt. — Saepe ad Conventum veniunt villici offerentes, sive pauperatis sive parsimoniae causa, ss. Missas cum eleemosyna tamen minori quam ea quae in dioecesi viget. Dictas Missas Religiosi huius Conventus semper recipiebant, easque aliis sacerdotibus indigentibus ac libenter accipientibus celebrandas fideliter committebant. Ast anno elapso 1904 Rtftus Ordinarius Tergestinus decretum edidit prohibens, nc sacerdotes Missas cum eleemosyna inferiori dioecesana statuta a dioccesanis reciperent. Stante hoc Rihi Ordinarii decreto, orator ad securitatem propriae conscientiae et nc dicti offerentes ab ecclesia eorumdem Religiosorum averterentur, humiliter proponit sequens solvendum dubium :

Utrum dicti Religiosi possint, prout hucusque erant in usu, non obstante supradicto decreto Rihi Ordinarii, eleemosynas pro Missis inferiores taxa dioccesana recipere, easque aliis sacerdotibus indigentibus et bene sibi notis, extra tamen dioeccsim, celebrandas committere.

R. Dentur resolutiones in una S. *Severini* die 16 Iulii 1689, et in una *Romana* die i5 knuarii i63q. Tenor vero harum resolutionum ita sc habet: — « 5. *Severini.* Sacerdotes quo-

(1) En decretum 22 Iunii 189$: «Regulares qui « calendarium proprium habent, et iam celebrant De- « dicationem omnium ecclesiarum Ordinis, tenentume « celebrare in regione hollandica sub ritu duplici cum « octava Dedicationem omnium ecclesiarum Regni Do- « minica immediate sequenti octavam festh. Omnium « Sanctorum, uti in Gallia ct in Belgio; vel potius « Dedicationem omnium ecclesiarum rcspectivae dioe- « ceseos ubi haec Dedicatio alia die, qua recurrit Dc- » dicatio ecclesiae cathcdralis celebratur? - Rcsp. *Re « gulares, in casu, tantummodo celebrent Anniversa- « rium Dedication'll omnium ecclesiarum Ordinis die « statuta, et Dedicationis cathcdralis ecclesiae, si de- « f>unt in civitate episcopali,* sub *ritu dupl. secundae « classis sine octava ·.*

(2) Haec ibi: « Regulares in Belgioct Gallia com- « morantes, qui dic determinata ex Apostolica con- • cessione celebrant sub ritu dupl. primae classis cum « octava Dedicationem omnium ecclesiarum proprii « Ordinis, debentne iuxta decretum Cardinalis Caprara, « una cum clero sacculari, die Dominica post octavam « Omnium Sanctorum celebrare Dedicationem omnium « ecclesiarum Ditionis sub ritu dupl. primae classis «cum octava? - Et quatenus Affirmative: Quanam « die debent praedictum festum celebrare si in dioecesi « in qua morantur, haud Dominica immediate inse- « quenti octavam Omnium Sanctorum, sed alia die ■ celebratur ex Apostolica derogatione facta decreto « Cardinalis Caprara? - Resp. Quoad i. Negative; ct » servetur decretum in una *Ordinis Minorum Capuc'·* « cinerum *Provinciae Hollandicae* dici 22 Iunii 189$ « ad 1. - Quoad 2. Provisum in 1.

< tidic se offerunt celebrare ad rationem tenuis « eleemosynae dimidii Iuiii pro qualibet Missa. « (Episcopus) supplicat declarari, an ipse sta- « tuere possit eleemosynam manualem unius « integri Iuiii pro qualibet Missa, imponendo « poenam celebrantibus pro minori quantitate. « — R. Affirmative quoad eleemosynam ma- « nualcm. — *Romana.* Eleemosynam pro qua- < libet Missa per Regulares celebranda in eo- « rum ecclesiis esse taxandam arbitrio Ordinarii < iuxta morem regionis >.

15

µ°?Γ mm p<o Jic i»· S. R. C. /2 *Maii iqos.* — Plackntina in Hispania— t. Utrum, in privata recitatione, Matutinum pro insequenti dic incipi possit hora secunda pomeridiana, aut standum sit tabellae Directorii dioccesani omni tempore.

2. Utrum etiam in publica seu chorali recitatione officium incipi possit hora secunda pomeridiana .

3. Utrum hora recitandi Matutinum annumerari queat indiscriminatim cx meridiano circulo locali, aut cx meridiano circulo officiali dicto Greenwik, qui quidem anticipat horam circuli localis per tertiam horae partem plus minusve.

R. Ad 1. Consulantur probati auctores.

Ad 2. Negative, nisi habeatur Indultum.

Ad 3. Ad libitum.

22X6

Aa 10 ecclcMt ruedlScita ma neal pftvilcgium Crac/i jum m «tfetl ea'acat. S. C. Indulg. 7 *Iunii 1903.* — Ex decreto huius S. C. in una *Leodien.* 9 Augusti 1843 *(V. n. 967)* Indulgentiae non cessant, si , destructa veteri ecclesia, nova aedificetur fere in eo loco, ubi vetus existebat, ct sub eodem titulo. Quaeritur:

Utrum praefata resolutio applicetur etiam Stationibus S. Viae Crucis legitime erectis, ita ut in casu ecclesiae ex toto rcaedificatae, fere in eodem loco et sub eodem titulo, praeexistens privilegium S. Viae Crucis non cesset, si S. Via Crucis quae in veteri ecclesia destructa legitime erecta extabat, salva substantia, ast sine nova erectione in ecclesiam reacdificatam, prout dictum est, transferatur. — R. Affirmative.

217

m·. «doiocfe r :' φuΓX Decr. S. C. Indulg. ra *Iuiii 1905.* — Urbis «t Orbis. — Adolescentes, ad augustissimum Eucharistiae Sacramentum primitus accessurus, validis oportet augeri auxiliis, quibus ferventiori pietatis affectu illud suscipere, ubcnoresque ex eo fructus percipere valeant. Quare humillimae delatae sunt preces SSfllo Dfio nostro Pio Papae X, ut adolescentibus ipsis, prima vice sacra mensa refectis , Indulgentiarum thesaurum reserare dignaretur.

Quum vero, uti fere ubique fert consuetudo, eorumdem adolescentium parentes, imo ct non pauci inter christifidcles, ad piam primae Communionis caeremoniam convenire, ct etiam Sancta libare soleant, ne tam laudabilis excidat consuetudo, quae maxime confert, ut eiusdem primae Communionis caeremonia solcmnior evadat, eiusque memoria in adolescentium animis satius alnusque indelebilis perseveret, ab eodem SStTio Dfto nostro expostulatum est, ut iis etiam, qui primae Communionis solemniis intersunt, aliquam Indulgentiam benigne tribueret.

Has porro preces, relatas in audientia habita die 12 Iuiii 1903 ab infrascripto Cardinali Praefecto S. C. Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae, eadem Sanctitas Sua peramanter excipiens, Indulgentias, defunctis quoque applicables, uti infra, clementer elargita est, nempe: Plenariam 1. adolescentibus confessis et ad mentem eiusdem Sanctitatis Suae pie orantibus die quo primum S. Synaxim celebraverint; 2. eorumdem adolescentium consanguineis, ad tertium usque gradum, piis caeremoniis primae Communionis adstantibus, si pariter sacramentali Confessione rite abluti sacram Synaxim susceperint, et uti supra oraverint ; septem vero annorum toiidcmque quadragenarum christifidelibus, qui corde saltem contrito eisdem caeremoniis interfuerint. — Praesenti in perpetuum valituro. Contrariis etc.

2218

Qra ·4·ıı fèniontm re timplidi S. C. EE. et RR. *r8 Aug. 1905.* — Ex decretis Apostolicis *Neminem latet* et *Perpensis* fK *nn. U32. 2138)* ct ex declarationibus super iisdem, a S. C. de Statu Regularium emissis tam pro religiosis quam pro monialibus post vota simplicia ad professionem solemnem admittendis, requiritur votura Capituli conventuolis, quod quidem votum non deliberativum sed mere consultivum est, ad instructionem animi Superioris. Qui Superiores, iustis de causis, professionem solemnem differre possunt ultra statutum triennium, non tamen ultra aetatis annum vigesimum quintum. Hinc saepe contingit ut Superior, post auditum Capitulum conventualc, dilationem decernat. Quapropter quaeritur :

An dilata professione solemni post Capituli votum, Superior teneatur iterum exquirere votum Capituli, cum tempus advenerit admittendi candidatum ad professionem solemnem.

R. Negative.

2219

An Fpitttpu conffiianueer dinarium mori llum uniat * naMcrii pomi pro aho 4a»- gnare. S. C. EE. et RR. r *Sept. 1903.* — S. Christophori dk Havana. — 1. An Episcopus licite valeat confessariitu ordinarium monialium unius monasterii pro alius monasterii monialium ordinario confessario designare.

2. An prohibitum sit Regularibus confessarios ordinarios Sororum votorum simplicium esse, sicut pro monialibus vetitum est.

R. Ad r. Negative. — Ad 2. Affirmative.

2220

An pluriel in die acquiri po til Indulgentia aliquam ecclcaum mItiniibjt cnnce«a. S. C. Indulg. *13 Sept. 1903.* - Patavina — 1. An qui nomen dedit pluribus confralernitatibus, quae gaudent induito lucrandi Indulgentias, quas *Stationales* appellant, eas lucrari valeat tcr vicibus, quot sunt sodalitates, quibus est adseriptos .

2. Quando conceditur plenaria Indulgentia pro festo alicuius Sancti, lucranda a chrisIilidelibus in omnibus ecclesiis alicuius Ordinis vcl diocccscos, haec Indulgentia acquirine potest tot vicibus, quot visitentur ecclesiae eiusdem Ordinis vcl dioccescos.

3. Cum diversi Ordines, ex gr. Benedictini, Franciscales etc. pro uno vel altero festo gaudeant plenaria Indulgentia , tributa christifidelibus visitantibus proprias ecclesias, huiusmodi Indulgentia potestne pluries acquiri, visitando singulas ecclesias eorumdem Ordinum, praesertim si haec Indulgentia dictis Ordinibus fuerit concessa a distinctis Pontificibus?

Circa ximitationem *ccdcttae parochial it* quando prarmeribitar ad Induiecntiam lucran- 4. Quando ad Indulgentias lucrandas praescribitur visitatio ecclesiae parochialis, haec debetne esse ecclesia parochialis propria illius qui vult Indulgentias lucrari, an alia quaccumque ?

5. An sub nomine ecclesiae parochialis propriae veniat tantummodo illa domicilii, vel etiam quasi-domicilii aut morae transitoriae, uti contingit tempore itineris ?

R. Ad 1. Negative, iuxta decretum « Delatae saepius » dici 7 Martii 1678 (1).

Ad 2. Affirmative, id est acquiri potest Indulgentia una vice tantum pro singulis ecclesiis eiusdem Ordinis seu dioecesis.

Ad 3. Provisum in praecedenti.

Ad 4. Affirmative quoad primam partem ; Negative quoad secundam.

Ad 5. Negative quoad primam partem ; Affirmative quoad secundam ct tertiam.

2221

piiuhn· celebranti Epitcopo alienae dioeceait poiMt thronum cedere aut baculum pastoralem. S. R. C. *4 Nov. 1903.* Utrum Vicarius Capitularis, quando aliquem Episcopum viciniorem invitat ad Missam cl Vesperas ut pontificali ritu concelebret, possit illi concedere thronum, aut saltem baculum pastoralem.

R. Negative ad primam partem, prout eruitur cx decreto generali 12 Iunii 1899 *Super iure Episcoporum diocccsanorum cedendi thronum alteri Episcopo.* Item *negative* ad secundam; nisi usus baculi requiratur ex Rubrica, uti in consecratione ecclesiarum.

2222

Circa diet qotbu« Mt« exequalia pro dte ббitu celebrari pote<f. S. R. C. *24 Nov. 1903.* — 1. Caius mortuus feria IV in Maiori Hebdomada sepelitur feria VI in Parascevc Domini. Quaenam est prima dies liturgice non impedita, qua cius Missa cxequialis soiemniter peragi potest: utrum feria IV Hebdomadae Paschalis, an vero feria II post Dominicam in Albis, in qua non occurrit duplex I vel II classis aut festum dc praecepto?

2. An Missa excqualis solemnis vcl cum cantu, ob impedimentum liturgicum ultra biduum a sepultura translata, celebrari possit in diebus duplicia II classis excludentibus.

3. An Missa dc Requie pro prima vice post obitum vcl cius acceptum a locis dissitis nuntium, de qua in dccrcto n. 3755 (2 Dec. 1891) ad III *(V. n. 1773},* celebrari possit: 1. infra Octavam Epiphaniae, 2. infra Octavas Nativitatis Domini ct SSflii Corporis Christi in locis, ubi haec non est privilegiata ad instar Octavae Epiphaniae?

R. Ad 1. Prima dies libera est in casu feria II post Dominicam in Albis, iuxta decretum *Labacen,* 28 Aprilis 1902 ad X *(V. η. 2T37).*

Ad *2.* Negative.

Ad 3. Negative ad primam partem, Affirmative ad secundam, excepta tamen die Octava Corporis Christi, ut cx dccrcto supra citato.

2223

Circa paramenia in Mitti defunctorum. S. R. C. *24 Nov. 1903.* — 1. Quum in Caeremoniali Episcoporum lib. 2, cap. it, n. i legatur: « Omnia paramenta, tam altaris, quam celebrantis et ministrorum, librorum, ct faldistorii sint nigia, ct in his nullae imagines mortuorum . vel cruces albae ponantur »; quaeritur: An in dictis paramentis repraesentari possint calvaria cum ossibus decussatis defunctorum.

Orci quMjhl, lCfn ρ·ιι·<- 2. Ex dccrcto Sacrae Rit. Congr, *Dubiorum resolutio* 17 Iuiii 1894 ad 4. permittitur ut palla calicis in parte superiori sit cooperta panno serico, aut ex auro vel argento, ct acu depicto, dummodo palla linea subnexa calicem cooperiat ac pars superior non sil nigri coloris, ncc cum aliquo mortis signo. Quaeritur : An huiusmodi palla subnexa possit esse linum cruce munitum ct subsutum, ad modum pallae, nec amovibile.

(1) Haec ibi: « Indulgentias *Stationum* Urbis, quac ο 2 Romanis Pontificibus singulari quodam beneficio « vcl communicatae sunt, vel communicabuntur inter- « dum aliquibus locis, Ordinibus, aut personis, diebus « tantum Stationum in Missali Romano descriptis suf- • fragari posse declarat: semel autem dumtaxat in die ▮ plenariam Indulgentiam in certos dies ecclesiam vir sitantibus concessam, vcl aliud pium opus peragen· ▮ tibus, lucrifieri *.

R. Ad i. Negative, ct servetur Caercmomale Episcoporum loc. cit.

Ad 2. Negative, et palla subnexa, proprie dicta, sit linea, munda et facile amovibilis.

2224

(Jrra fet|> m pro jctuHcm i r i t -. r

S. R. C. / *1)CC. IQO^.* --- Rh RMBX. --- Sacre Rituum Congregatio per decretum /<:· *rentjn el puſetlt* dic g Ianuarii 1904, rescripsit dies quibus prohibentur exsequiae pio defuncto, cum effertur corpus, esse < omnia festa quae uti primaria sub ritu duplici primae classis et quidem dc praecepto celebrantur; et si non sint de praecepto, illae Dominicae ad quas praefatorum festorum solemnitas transfertur >. *Quaeritur :*

1. An festa de praecepto illa sint in quibus, praeter obligationem a parocho adimplendam, adest quoque altera ct quidem duplex obligatio parochiam imposita, nempe tum .Missam audiendi, tum ab operibus servilibus cessandi.

2. An exsequiae cum Missa, praesente corpore, fieri possint in festis suppressis, quorum solemnitas in Dominicam sequentem non transfertur.

R. Ad 1. Affirmative.

Ad 2. Negative iuxta decretum Carcassonem, *Quaest. prima ad 2 et 3.* (1).

2225

bc quotunn· iimphor^r' ✒

S. C. Concilii *20 Dec. 1905.* — Sacra Tridentina Synodus, perspectas habens ineffabiles quae christifidelibus obveniunt gratiarum divitias, sanctissimam Eucharistiam sumentibus *(Sess. 22 cap. 6)* ait: *Optaret quidem sacrosancta Synodus, ut in singulis Missis fideles adstantes non solum spirituali affectu, sed sacramentali etiam Eucharistiae perceptione communicarent.* Quae verba satis aperte produnt Ecclesiae desiderium ut omnes christifidelcs illo coelesti convivio quotidie reficiantur, et pleniores ex eo sanctificationis hauriant effectus.

Huiusmodi vero vota cum illo cohaerent desiderio, quo Christus Dominus incensus hoc divinum Sacramentum instituit. Ipse enim nec semel nec obscure necessitatem innuit suae carnis crebro manducandae suique sanguinis bibendi, praesertim his verbis: *//ic est panis de coelo descendens ; non sicut manducaverunt patres vestri manna et mortui sunt : qui manducat hunc panem vivet in aeternum* (Ioan., VI, 59). Ex qua comparatione cibi angelici cum pane et manna fac le a discipulis intelligi poterat, quemadmodum pane corpus quotidie nutritur, et manna in deserto Hebraei quotidie refecti sunt, ita animam christianam caelesti pane vesci posse quotidie ac recreari. Insuper quod in oratione Dominica exposci iubet *panem nostrum quotidianum,* per id Ss. Ecclesiae Patres fere unanimes docent, non tam materialem panem, corporis escam, quam panem eucharisticum quotidie sumendum intelligi debere. Desiderium vero lesu Christi et Ecclesiae, ut omnes christifideles, quotidie ad sacrum convivium accedant, in eo potissimum est ut christifideles per Sacramentum Deo coniuncti, robur inde capiant ad compescendam libidinem, ad leves culpas quae quotidie occurrunt abluendas, et ad graviora peccata, quibus humana fragilitas est obnoxia, praecavenda: non autem praecipue ut Domini honori, ac venerationi consulatur, nec ut sumentibus id quasi merces aut praemium sit suarum virtutum (S. August. *Serm.* 57 *in Matth. Dc Orat. Dom., v.* 7). Unde S. Tridcntinum Concilium Eucharistiam vocat *antidotum quo liberemur a culpis quotidianis et a peccatis mortalibus praeservemur (Sess. 13, cap. 2).*

Hanc Dei voluntatem priores christifideles probe intelligentes, quotidie ad hanc vitae ac fortitudinis mensam accurrebant : *Erant perseverantes in doctrina Apostolorum et communicatione fractionis panis* (?\ct. II, 42). Quod saeculis posterioribus etiam factum esse, non sine magno perfectionis ac sanctitatis emolumento, sancti Patres atque ecclesiastici scriptores tradiderunt.

Defervescente inierim pietate, ac potissimum postea ianseniana lue undequaque grassante, disputari coeptum est de dispositionibus, quibus ad frequentem et quotidianum Communionem accedere oporteat, atque alii prae aliis maiores ac difficiliores, tamquam necessarias, expostularunt. Huiusmodi disceptationes id effecerunt ut perpauci digni haberentur qui SSrîiam Eucharistiam quotidie sumerent, et ex tam sa-

(I) Vicarius Gen. Episcopi Carcassonem quaesivit inter alia dubia : · Iuxta decreta Sacrae Rit. Congr. • l»cct Missam cxequialcm, praesente cadavere, canere • illa die infra hebdomadam qua celebratur Officium festorum Epiphaniae Domini, Corporis Christi, Ss. App. « Petri et Pauli, atque Conceptionis Immaculatae Beatae « M V., non autem Dommica in quam solemnitas trans- • fertur. *Quaeritur :* .... 2 Num praedicta decreta appli « canda smt ct intclligantur etiam dc festis suppressis, « quorum solemnitas non transfertur in Dominicam se· r qutntem ; scilicet Nativitatis S. Ioannis Bapt. ct Titularis ecclesiae, quibus adiungi debent festa Annuntia- tionis B. M V. et S. Iosephi cius Sponsi, quae ad ritum « dupl- t. classis elevata fuerint ; ct quatenus negative: « J. Postulatur a S. R. C. ut hanc aequalitatem stabilire velit decernendo scilicet ut Missa cxcquialis, praesente « cadavere, cani posrit etiam in festis Annuntiationis « B. M. V., S. ïoseph, S. Ioannis Bipt. ct Titularis ec· « elesiae propriae, quando incidunt in dies infra hebdo· « madas et celebrantur sine concursu populi ». Sacra R. C. respondit (t6 Nov. 1898): *Ad 2. Negative. — Ad]. Prcviium in 2\ et non expedire.*

lutifcro Sacramento pleniores effectus haurirent ; contentis ceteris eo refici aut semel in anno, aut singulis mensibus, vel unaquaque ad summum hebdomada. Quin etiam eo severitatis ventum est, ut a frequentanda caelesti mensa integri coctus excluderentur, uti mercatorum, aut eorum *qui essent matrimonio coniuncti.*

Nonnulli tamen in contrariam abierunt sententiam. Hi, arbitrati Communionem quotidianam iure divino esse praeceptam, ne dies ulla praeteriret a Communione vacua, praeter alia a probato Ecclesiae usu aliena, etiam feria VI in Parasccvc Eucharistiam sumendam censebant, c: ministrabant.

Ad haec Sancta Sedes officio proprio non defuit. Nam per decretum huius Sacri Ordinis, quod incipit *Cum ad aures,* diei 12 mensis Februarii anni 1679, Innocentio Pp. XI adprobante, errores huiusmodi damnavit et abusus compescuit, simul declarans omnes cuiusvis coctus, mercatoribus atque coniugaris minime exceptis, ad Communionis frequentiam admitti posse, iuxta singulorum pietatem et sui cuiusque confessarii iudicium. Die vero 7 mensis Decembris anni 1690, per decretum San*ctissimus Dominus noster* Alexandri Pp. VIII, propositio Baii, purissimum Dei amorem absque ullius defectus mixtione requirens ab iis qui ad sacram mensam vellent accedere, proscriptu fuit.

Virus tamen iansenianum, quod bonorum etiam animos infecerat, sub specie honoris ac venerationis Eucharistiae debili, haud penitus evanuit. Quaestio de dispositionibus ad frequentandam recte ac legitime Communionem Sanctae Sedis declarationibus supervixit: quo factum est ut nonnulli etiam boni nominis theologi, raro et positis compluribus conditionibus, quotidianam Communionem fidelibus permitti posse ccnsuerint.

Non defuerunt aliunde viri doctrina ac pietate praediti, qui faciliorem aditum praeberent huic tam salubri Deoque accepto usui, docentes, auctoritate Patrum, nullum Ecclesiae praeceptum esse circa maiores dispositiones ad quotidianam, quam ad hebdomadoriam aut menstruam Communionem ; fructus vero uberiores longe fore ex quotidiana Communione, quam ex heb lomadaria aut menstrua.

Quaestiones super hac re diebus nostris adauctae sunt et non sine acrimonia exagitatae ; quibus confcssariorum mentes atque fidelium conscientiae perturbantur, cum Christianae pietatis ac fervoris haud mediocri detrimento. A viris idcirco praeclarissimis ac animarum Pastoribus SS. D. Nostro Pio Pp. X enixae preces porrectae sunt, ut suprema Sua auctoritate quaestionem de dispositionibus ad Eucharistiam quotidie sumendam dirimere dignaretur; ita ut haec saluberrima ac Deo acceptissima consuetudo non modo non minuatur inter fideles, sed potius augeatur et ubique propagetur, hisce diebus potissimum, quibus Religio ac fides catholica undequaque impetitur, ac vera Dei caritas et pictas haud parum desideratur. Sanctitas vero Sua, cum ipsi maxime cordi sit, ea qua pollet sollicitudine ac studio, ut Christianus populus ad Sacrum Convivium perquam frequenter ct etiam quoiidie advocetur eiusque fructibus amplissimis potiatur, quaestionem praedictam huic Sacro Ordini examinandam ac definiendam commisit.

Sacra igitur Concilii Congregatio in plenariis Comitiis dici 16 mensis Decembris 1902 hanc rem ad examen accuratissimum revocavit, ec rationibus hinc inde adductis sedula maturitate perpensis, ca quae sequuntur statuit ac declaravit :

1. Communio frequens et quotidiana, utpotc a Christo Domino et a catholica Ecclesia optatissima, omnibus christifidelibus cuiusvis ordinis aut conditionis pateat : ita ut nemo, qui in statu gratiae sit et cum recta piaque mente ad S. Mensam accedat, prohiberi ab ea possit.

2. Reçu autem mens in eu est ut qui ad sacram mensam accedit, non usui, aut vanitati, aut humanis rationibus indulgeat, sed Dei placito satisfacere velit, ei arctius caritate coniungi, ac divino illo pharmaco suis infirmitatibus ac defectibus occurrere.

Etsi quam maxime expediat ut frequenti ct quotidiana Communione utentes, venialibus peccatis, salicm plene deliberatis, eorumque affectu sint expertes, sufficit nihilominus ut culpis mortalibus vacent, cum proposfro se nunquam in posterum peccaturos; quo sincero animi proposito, fieri non potest quin quotidie communicantes a peccatis etiam venialibus, ab eorumque affectu sensim sc expediant.

4. Cum vero Sacramenta Novae legis, etsi effectum suum ex opere operato sortiantur, maiorem tamen producant effectum quo maiores dispositiones in iis suscipiendis adhibeantur, idcirco curandum est ut sedula ad sacram Communionem praeparatio antecedat, et congrua gratiarum actio inde sequatur, iuxta uniuscuiusque vires, conditionem ac o Fcia.

5. Ut frequens ct quotidiana Communio maiori prudentia fiat uberiorique merito augeatur, oportet ut confessarii consilium intercedat. Caveant tamen confessarii ne a frequenti scu quotidiana Communione quemquam avertant, qui in statu gratiae reperiatur et recta mente accedat.

6. Cum autem perspicuum sit ex frequenti scu quotidiana S. Eucharistiae sumptione unionem cum Christo augeri, spiritualem vitam uberius ali, animam virtutibus effusius instrui, et aeternae felicitatis pignus vel firmius sumenti donari, idcirco parochi, confessarii et concionatores, iuxta probatam Catechismi Ro-

mani doctrinam *(Part. II. c. IV. n. 60)* (t), Christianum populum ad hunc Um pium ac tam salutarem usum crebris admonitionibus multoque studio cohortentur.

7. Communio frequens et quotidiana praesertim in religiosis Institutis cuiusvis generis promoveatur; pro quibus tamen tirmum sit decretum *Quemadmodum* diei 17 mensis Decembris 1890 a S. Congr. Episcoporum et Regularium latum. Quam maxime quoque promoveatur in clericorum Seminariis, quorum alumni altaris inhiant servitio ; item in aliis Christianis omne genus ephebeis.

8. Si quae sint Instituta, sive votorum solemnium sive simplicium, quorum in regulis aut constitutionibus, vel etiam calendariis, Communiones aliquibus diebus affixae ct in iis iussac reperiantur, hae normae tamquam men *directive* non tamquam *praeceptivae* putandae sunt. Praescriptus vero Communionum numerus haberi debet ut quid minimum pro Religiosorum pietate. Idcirco frequentior vel quotidianus accessus ad Eucharisticam mensam libere eisdem patere semper debebit, iuxta normas superius in hoc decreto traditas. Ut autem omnes utriusque sexus Religiosi huius decreti dispositiones rite cognoscere queant, singularum domorum moderatores curabunt, ut illud quotannis vernacula lingua in communi legatur intra octavam festivitatis Corporis Christi.

9. Denique post promulgatum hoc decretum omnes ecclesiastici scriptores a quavis contentiosa disputatione circa dispositiones ad frequentem ct quotidianam communionem abstineant.

Relatis autem his omnibus ad SStTium D. N. Pium Pp. X per infrascriptum S. C. Secretarium in audientia diei 17 mens. Dec. 1905, Sanctitas Sua hoc Effiorum Patrum decretum ratum habuit, confirmavit atque edi iussit, contrariis quibuscumque minime obstantibus. Mandavit insuper ut mittatur ad omnes locorum Ordinarios et Praelatos Regulares, ad hoc ut illud cum suis Seminariis, parochis, institutis religiosis ct sacerdotibus respective communicent, ct dc cxccutione eorum quae in eo statuta sunt S. Sedem edoceant in suis relationibus de dioecesis seu instituti statu (2).

2226

De Sern aanerum slbdiii 3ui. e Scmiura immi. ia aha: se admitti arant.

S. C. Concilii 22 *Dec. Γ905.* — Vetuit S. Tridcntina Synodus ad sacros Ordines ascendere, vel Ordines iam susceptos exercere eos omnes qui a suo Episcopo fuerint etiam extraiudicialiter prohibiti. Ita namque in *cap. r, Sess. 14. de reform,* statuitur:

< Cum honestius ac tutius sit subiccto, de-
< bitam Praepositis obedientiam impendendo, in
« inferiori ministerio deservire, quam cum Prac-
< positorum scandalo graduum alnorum ap-
< petere dignitatem ; ei, cui ascensus ad sacros
< Ordines a suo Prelaco, ex quacumque causa,
« etiam ob occultum crimen, quomodolibet,
< etiam extraiudicialiter, fuerit interdictus, aut
< qui a suis Ordinibus seu gradibus vel digni-
« tatibus ecclesiasticis fuerit suspensus, nulla
« contra ipsius Praelati voluntatem concessa
« licentia de se promoveri faciendo, aut ad
« priores Ordines, gradus, dignitates sive ho-
< nores, restitutio suffragetur ».

Cum vero generalis haec lex Seminariorum quoque alumnos comprehendat, si quis eorum,

(t) Cnech. Rom. P. II. cap. IV. D/ *Eucharistiae Sacramento* num. 60 hacc habet: · Fideles.... saepius • iterandam Eucharistiae communionem existiment. « Utrum autem singulis mensibus, vel hebdomadis, vel « diebus id magis expediat, cena omnibus regula ṗrae « scribi non potest : verumtamen illa est S. Augustini • norma certissima: *Sic vive, ut quotidie possis su-* • *mere.* Quare parochi panes erunt, fideles crebro ad· « hortari, ut, quemadmodum corpori in singulos dies • alimentum subministrare necessarium putant, ita et- ▮ iam quotidie hoc Sacramento alendae ct nutriendae « animae curam non abiiciant. Neque enim minus spi- ▮ rituali cibo animam, quam naturali corpus indigere • perspicuum est. Vehementer autem proderit hoc loco • repetere maxima illa ct divina beneficia, quae, ut • antea demonstratum est, ex Eucharistiae sacramcn· • tali communione consequimur. Illa etiam figura erit « addenda (Exod. XVI. 15) quum singulis diebus cor- « porls vires mauna reficere oportebat ; itemque san- • ctorum Patrum auctoritates, quae frequentem huius « Sacramenti perceptionem magnopere commendant. • Neque enim unius sancti Patris Augustini ea fuit « sententia ; *Quotidie peccas, quotidie sume,* sed, si quis • diligenter attenderit, eumdem omnium Patrum, qui «de hac re scripserunt, sensum fuisse, facile com· « periet ».

(2) S. C. Indulg. jo Maii 190$ *(Ex Aud. SSmi)* « SSmus D. N. cum ipsi maxime cordi sit ut usus quotidianae Communionis tam salubris et Deo acceptus, in christiano populo, Christo Domino adiuvante, ubique propagetur, omnibus christifidelibus oui... orationem *(pro Communionis quotidianae usu)* devote recitaverint (·) tcrcentum dierum Indulgentiam quotidie lucrandam : cis vero qui per mensem integrum id egerint, atque die, proprio arbitric eligendo, sacramento Poenitentiae expiati sacraquc Communione refecti, publicum oratorium visitaverint, ac iuxta intentionem Sanctitatis Suae oraverint, plenariam Indulgentiam benigne concessit. Quas Indulgentias animabus etiam in Purgatorio detentis profuturas declaravit. Praesentibus In perpetuum valituris, contrariis quibuscumque non obstantibus ·.

Oratio **pro Commumioui»** *quotidianae pio ẗt propagando*

• O dulci»·'<n< leas, qui, ut ammabua singuli· gratiae tuae vitis tribuere·, in hanc mundum venisti, et qui, ut eam lo illis •ctvarve ic ẖutrire et quotidiens medela earumdem quotidianae ẖninnitati è voluisti, et carum item quotidianum subsidium; ẖveilitr T· precamur, per tuum Cor amore nostri ẗagranti - mam. ut super ẗroot tuum divinum bpintum ctfundas. ut quae misere in lethali vereantur culpa, ad T« convenae, vitam perditae gratiae recuperent, et quae. Te donante, hanc ipaam vitam iam vivunt, quotidie, si valeant, devote ad tuam sacram Mensam accedant ; ut per quotidianam (>ommunionem, suorum venialium peccatorum antidotum accipientes, et quotidie in se vitam tuae gratiae olcotca, atque ita magis ac magis animam suam purificantes, ad assequendam tandem vitam Tecum beatam perveniant Amen ·.

sive clericus sive clericatui adhuc non initiatus, e pio loco dimittatur eo quod certa vocationis signa non praebeat, aut qualitatibus ad ecclesiasticum statum requisitis non videatur instructus, hic certe deberet, iuxta grave S. Concilii monitum, sui Pastoris iudicio subesse ct acquiescere.

At contra saepe contingit ut e Seminario dimissi, eorum qui praesunt iudicium parvipendentes et in sua potius opinione confisi, ad sacerdotium nihilominus ascendere studeant. Quaeritant itaque aliud Seminarium, in quod recipiantur, ubi studiorum cursum expleant, ac denique aliquo exhibito plus minusve sincero ac legitimo domicilii aut incardinationis titulo, Ordinationem assequuntur. Sanctuarium autem ingressi haud recta via, quam saepissime fit ut Ecclesiae utilitati minime sint. Passim vero utrumque Ordinarium, et originis et Ordinationis, diu faslidioseque vexant ut sibi liceat ad natale solum regredi, ibique consistere, dioecesi in qua et pro qua ordinati sunt derelicta, ct alia optata, pro cuius necessitate aut utilitate minime assumpti >unt, ubi imo eorum praesentia otiosa est, ct quandoque etiam damnosa unde Episcopi in graves angustias conficiuntur.

His itaque dc causis nonnullarum provinciarum Episcopi inter se convenerunt statuentes in sua Seminaria neminem admittere qui ante fuerit a proprio dimissus.

Sed cum particularis haec conventio non plene neque undique sufficeret, complures Ordinarii S. Sedem rogaverunt ut generalem legem ferret, qua malum radicitus tolleretur.

His itaque attentis, ct omnibus ad rem mature perpensis, SSrtius D. N. Pius PP. X, cui cordi quam maxime est ecclesiasticam disciplinam integram conservare, et a sacris avertere quemlibet qui probatissimus non sit, accedente etiam voto Ethorum S. C. Concilii Patrum in Congregatione dici i6 mens. Decembris 1905 emisso, praesentibus litteris statuit atque decernit:

1. Ut in posterum nullus loci Ordinarius alterius dioecesis subditum sive clericum sive laicum in suum Seminarium admittat, nisi prius secretis litteris ab Episcopo oratoris proprio expetierit ct cognoverit, utrum hic fuerit olim c suo Seminario dimissus. Quod si constiterit, omittens iudicarc dc causis, aut determinare utrum iuste an iniuste alius Episcopus egerit, aditum in suum Seminarium postulanti praecludat.

2. Qui vero bona fide admissi sunt, co quod reticuerint se antea in alio Seminario versatos esse et ab eo deinde dimissos, statim ut hacc eorum conditio cognoscatur, admonendi sunt ut discedant. Quod si permanere velint, et ab Ordinario id cis permittatur, eo ipso huic dioecesi adscript! maneant, servatis tamen canonicis regulis pro eorum inordinatione et Ordinatione ; sed aucti sacerdotio, in dioecesim, e cuius Seminario dimissi fuerint, regredi ibique stabile domicilium habere prohibentur.

3. Pariter, cum similis ferme ratio vigeat, qui dimissi ex Seminariis aliquod religiosum Institutum ingrediuntur, si inde exeant postquam sacris initiati sunt, vetantur in dioecesim redire c cuius Seminario dimissi fuerint.

An admittendi in Seminariam dimiaaiex ahquo relifioio Inati tuto.

4. Dimissi vero ex aliquo religioso Instituto in Seminarium ne admittantur, nisi prius Episcopus secretis litteris a moderatoribus eiusdem Instituti notitias rcquisicrit de moribus, indole, et ingenio dimissorum, et constiterit nil in cis esse quod sacerdotali statui minus conveniat.

Denique meminerint Episcopi fas sibi non esse, nomine proprio manus cuiquam imponere qui subditus sibi non sit eo modo, ct uno es fis titulis, qui in Constitutione *Speculatores* Innoccntii XП *(V. n. 23S)* et in decreto S. C. Concilii quod incipit < A *primis* > dic 20 m. Iulii 1898 *(V. n. 20tt)* statuuntur. Ac pariter neminem ordinari posse qui non sit utilis aut necessarius pro ecclesia aut pio loco pro quo assumitur, iuxta praescripta a S. TridentinoConcilio in *cap. 16, Sess. 23, de reform.* (t).

Vult autem Sanctitas Sua ut statuta hacc et cautelae omnes a sacris canonibus in re tam gravi adicctac, ab omnibus Ordinariis ad unguem serventur; idque ipsorum conscientiae ct sollicitudini quam maxime commendat.

Praesentibus valituris contrariis quibuslibet minime obstantibus.

2227

Grca cantum puellarum achiatnattcarum una cum catholida in ecderiasticis functionibus.

5. C. S. Off. *24 Ianuarii 1306.* — Vicarius Ap. Sophiae ct Philippopolis in Bulgaria ad pedes Sanctitatis Tuae provolutus humillime exponit quae sequuntur : Sophiae Sorores quaedam religiosae Institutum puellarum (Pensionat) dirigunt, in quo cum catholicis etiam schismaticac admittuntur. Mos invaluit ut m functionibus ecclesiasticis ac praesertim in expositione ac benedictione cum Sanctissimo , uti etiam ante cc post illam, puellae schismaticac una cum catholicis in ecclesia parochiali canant. Unde | uit orator an hic usus tolerari possit, habitis sub oculis sequentibus animadversionibus :

(1) Haec ibi : « Cum nullus debeat ordinari qui iu· « dicio sui Episcopi non sit utilis aut necessarius suis « ecclesiis ; sancta Synodus vestigiis sexti canonis Con- « cilii chalcedonensis inhaerendo, statuit ui nullus in « posterum ordinetur qui illi ecclesiae aut pio loco, | ■ pro cuius necessitate assumitur, non adseribatur, ubi « suis fungatur muneribus, nec incertis vagetur sedi- « bus. Quod si locum, inconsulto Episcopo, deseruerit, « ei sacrorum exercitium interdicatur »,

i°. Agitur de loco in quo numerus catholicorum, relate ad schismaticos, est valde exiguus.

2°. Nullum adest periculum scandali, namque idem usus servatur in fere omnibus Orientis regionibus.

3 Adest contra spes conversionis acatholicorum.

4 Durum esset Sororibus, quae Institutum dirigunt, puellis schismaticis sponte ac lubenter in ecclesia cum catholicis cantantibus silentium imponere.

5 Denique cacaem puellae schismaticae, utpote bona fide in schismate viventes, non videntur uti excommunicatae esse habendae.

R. Ertii Paties, attentis peculiaribus circumstantiis in casu concurrentibus, respondendum mandarunt: ——Prout exponitur a Vicano Ap. Sophiae ct Philippopolis, tolerari posse. — In sequenti vero fer. V eiusdem mensis et anni, in solita audientia R. P. D. Adsessori S. O. impertita, facta dc his SSrtio D. N. Pio Pp. X relatione, Sanctitas Sua resolutionem Emorum Patrum adprobavit ct confirmavit. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

2228

Indolium quoad Confessionem ftqnisitam >d Indul<coiia· latranda·.

Decr. S. C. Indulg. /4 *Febr. rgob.* Urbis bt Orbis. — SSrtio D. N. Pio PP. X. vcl maxime cordi est ut efficacius in dies propagetur uberioresque edat virtutum omnium fructus laudabilis illa ac Deo valde accepta consuetudo, qua fideles, in statu gratiae rectaquc cum mente, ad sacram Communionem quotidie sumendam accedant. Quamobrem supplicia plurimorum vota ab Eminentissimo Viro Cardinali Cusimiro Gennari delata benigne libentcrque excipiens, iis plane cunctis qui memoratam consuetudinem habent, aut inire exoptant, specialem merito gratiam elargiri statuit.

Clemens porro Pp. XIII f. r., per decretum huius sacri Ordinis, sub dic 9 Decembris 1763 < ornnibus christifidclibus qui frequenti peccatorum confessione animum studentes expiare, semel saltem in hebdomada ad Sacramentum Poenitentiae accedere, nisi legitime impediantur, consueverunt, et nullius Icthalis culpae a se post praedictam ultimam Conicssionem commissae sibi conscii sunt, induisit ut omnes ct quascumque Indulgentias consequi possint, etiam sine actual: Confessione quae ecteroquin ad cas lucrandas necessaria esset. Nihil tamen innovando circa Indulgentias lubilaei, tam ordinarii quum extraordinarii aliasque ad instar iubilaci concessas, pro quibus assequendis, sicut ct alia opera iniuncta, ita ct sacramentalis Confessio tempore in earum concessione praescripto peragatur ».

Nunc vero Beatissimus Pater Pius X omnibus christifidclibus, qui in statu gratiae ct cum recta piaque mente quotidie Sancta dc altari libare consuescunt, quamvis semel aut iterum per hebdomadam a Communione abstineant, praefato tamen f. r. Clementis Pp. XIII induito frui posse concedit, absque hebdomadariae illius Confessionis obligatione, quae ceteroquin ad Indulgentias eo temporis intervallo decurrentes rite lucrandas necessario extarct. Hanc insuper gratiam Eadem Sanctitas Saa futuris quoque temporibus fore valituram clementer declaravit. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

S. C. Concilii *17 Febr. igo6.* — i. An in alienationibus publicarum versurarum, vulgo *titoli pubbhei di credito al portatore* spectantium ad enti i ecclesiastica vcl causas pias subiectas Ecclesiae tutelae, requiratur apostolicum beneplacitum utpote in alienationibus bonorum immobilium, ac rerum pretiosarum.

2. An idem beneplacitum requiratur in permutatione earumdem in alias publicas versuras vel vaiores etiam immobiles.

3. An venditores ac emptores subiaceant poenis ecclesiasticis a Concilio Trid. statutis cap. XI, sess. XXII de reform., ab Extrav. *Ambitiosae* (1) ct Constitutione *Apostolicae Sedis.*

R. ad i. Affirmative.

Ad 2. Affirmative, excepto cusu urgentis necessitatis in quo periculum sit in mora, ct tempus non suppetat recurrendi ad S. Sedem, habito tamen in his adiunctis Ordinarii beneplacito, et sub lege ut permutatio fiat in titulis quam maxime tutis.

Ad 3. Affirmative quoad poenas in Extravag. *Ambitiosae* et Consi. *Apostolicae Sedis* statutas.

3230

S. R. C. *[Q Febr. rno6.* — Vil xes. — Quaeritur utrum pro valida consecratione altaris fixi, vcl portatilis, sufficiat ut in sepulcro includantur Reliquiae unius Martyris ct Confessorum aut Virginum, vel utrum unius solummodo Martyris ; an sit omnino necessarium

Çi) In Extravagant. Pauli II incipiente *Ambitiosae* haec habentur : · Omnia rerum, et bonorum ecclesiasticoruni, omneque pactum per auod ipsorum dominium transfertur, concessionem, nypotccam, locationem ct conductionem ultra triennium, nec non infondationem, vel contractum cmphytcuticum, praeterquam in casibus a iurc permissis, ac dc rebus ct bonis in emphyteusim ab antiquo concedi solitis, ct cum ecclesiarum evidenti utilitate, ac de fructibus ct bonis quae servando servari non possunt pro instantis temporis exigentia ac perpetuo valitura, Constitutione praesenti fxcri prohibemus ».

ut in scpulcio deponantur Reliquiae plurimorum Martyrum.

R. Affirmative ad primam partem quoad utrumque; Negative ad secundam (1).

3231

Grc Absolutonem pro defuurti»po»tMi SSdcVyiîait

S. R. C. *t7 Martii KiOb.* — bAMO itriEM. — Expetivit (Episcopus) ut ad devotionem populi Pro animabus defunctorum fovendam et secundum antiquam ac vigentem in dioecesi consuetudinem, licite possit po>t Missas dc dic et non de *Requiem* cantatas vcl lectas, in medio ecclesiae extendi pannus niger, et, posito prope ct extra illum Crucifixo, cantari a sacerdote induto pluviali nigro, et a cantoribus *Libera* cum aspersionibus et incensationibus, quae fieri solent ad tumulum.

R. Servetur decretum num. 3780 *Romana 12* Iulii 1892 ad VIII (2); et si dicatur Officium defunctorum, fiat in casu Absolutio immediate post ipsum et ante Missam.

2232

Dc ratione tudiorum Sacrae Scripturae in Seairunia dericoram servanda.

Const Pii PP. X 27 *Martii tgob* — Quoniam in re biblica tantum est hodie momenti, quantum fortasse nunquam antea, omnino necesse est, adolescentes clericos scientia Scripturarum imbui diligenter; ita nempe, ut non modo vim rutionemque et doctrinam Bibliorum habeant ipsi perceptam et cognitam, sed etiam scite probeque possint et in divini verbi ministerio versari, et conscriptos Deo aillante libros ab oppugnationibus horum hominum defendere, qui quidquaro divinitus traditum esse negant. Propterca in Litt. Encyd. *Providentissimus* recte decessor Noster illustris edixit: < Prima cura sit, ut in sacris Semi- < nariis vcl Acadcrniis sic omnino tradantur « divinae Litterae, quemadmodum et ipsius < gravitas disciplinae ct temporum necessitas < admonent ». In eamdcm autem rem haec Nos, quae magnopere videntur profutura, praescribimus:

1. Sacrae Scripturae praeceptio, in quoque Seminario impertienda, ista complectatur oportet: primum, notiones de inspiratione praecipuas, canoncm Bibliorum, textum primigenium potissimasque versiones, leges hermeneuticas; deinde historiam utriusque Testamenti; tum singulorum, pro cuiusque gravitate, Librorum analysim ct exegesim.

2. Disciplinae biblicae curriculum in totidem annos partiendum est, quot annos debent alumni Ecclesiae intra Seminarii septa commorari ob sacrarum disciplinarum studia: ita ut, horum studiorum emenso spatio, quisque alumnus id curriculum integrum confecerit.

3. Magisteria Scripturae tradendae ita constituentur, quemadmodum cuiusque Seminarii conditio et facultates ferent: ubique tamen cavebitur, ut alumnis copia suppetat eas res percipiendi, quas ignorare sacerdoti non licet.

4. Quum ex una pane fieri non possit, ut omnium Scripturarum accurata explicatio in schola detur, cx altera necesse sil omnes divinas Litteras sacerdoti esse aliquo pacto cognitas, praeceptoris erit, peculiares et proprios habere tractatus scu *introductiones* in singulos Libros, eorumque historicam auctoritatem, si res postulaverit, asserere, ac analysim tradere: qui tamen aliquanto plus, quam in ceteris, in eis Libris immorabitur ac Librorum partibus, quae graviores sunt.

5. Atque is, ad Testamentum vetus quod attinet, fructum capiens ex iis rebua, quas recentiorum investigatio protulerit, seriem actarum rerum, quasque hebracus populus cum aliis orientalibus rationes habuit, edisseret; legem Moysi summatim exponet; potiora vaticinia explanabit.

6. Praesertim curabit, ut in alumnis intelligcntiam et studium Psalmorum, quos divino officio quotidie recitaturi sunt, excitet: nonnullosque Psalmos exempli causa interpretando, monstrabit, quemadmodum ipsi alumni suapte industria reliquos interpretentur.

7. Quod vero ad novum Testamentum, presse dilucideque docebit, quatuor Evangelia

(1) Curandum tamen esse ut plures in sepulcro includantur Reliquiae eruitur ex decreto Sacr. Rit. Congr. diei 17 Apr. 1867 quod ita sc habet: « Episcopus « Canarien, ct Administrator Ap. Tcncriffcn. in al- « laribus ecclesiarum utriusque dioecesis vix aras scu < tabulas lapideas rite consecratas invenit; ipse autem « plura centena consecravit, ut illis suas ditaret ccclc- « sias. Attamen cx tabulis recenter consecratis 1. quae- « dam existunt, in quorum sepulcro cx errore unius « tantum Sancti Martyris Reliquiae conditae sunt, ct « ab aliis scpcratac existunt; 2. aliquae autem numero « perpaucae, de quibus dubitatur an unius vel pluri- « morum Sanctorum Reliquias contineant, ct quae ab « aliis, magno numero rite consecratis, distingui non • possunt. Quaesivit ergo a S. R. C.t t. An primae sint « denuo consecrandae; vel sufficiat in cis ab ipsomet « Episcopo, qui eas consecravit, aperiri sepulcrum, ct « ibi alterius Sancti Reliquias adiungere. — 2. An sc- ii eundae possint relinqui prout sunt, permittendo ut « in eis celebretur, cum non possint ab aliis qui duo· « rum Sanctorum Reliquias in sepulcro habent, di· « stingui. — Resp. *Supplicandum SSmo pro sanatio· « ne, ad cautelam tantum.* — SSmus sanationem ut « supra, quatenus opus sit, concedere dignatus est».

(2) En decretum: < Num Absolutio pro defunctis « fieri, vel Responsorium super sepulturam cantari quo- « tidie possit; maxime si id cx consuetudine antiquiori « servatum hucusque fuerit, ut adimpleatur testatoris « voluntas. — Resp. Affirmative; exceptis tamen du- « plicibus primae classis in quibus Absolutio ct Re- « sponsorium neque habere locum poterunt private « post absolutas vespere horas canonicas. Quod si in • diebus permissis dc mane fiant, numquam post Mis- «sam dc dic, nisi omnino independenter ab eadem ».

quas habeant singula proprias tanquam notas, et quomodo authentica esse ostendantur ; item lotius evangclicae historiae complexionem ac doctrinam in Epistolis ceterisque Libris comprehensam exponet.

8. Singularem quandam curam adhibebit in iis illustrandis utriusque Testamenti locis, qui ad hdem moresque Christianos pertinent.

9. illud semper, maxime vero in novi Testamenti expositione meminerit, suis sc praeceptis conformare cos, qui postea voce et exemplo vitae erudire ad sempiternam salutem populum debeant. Igitur inter docendum commonefacere discipulos studebit, quae sit optima via Evangeiii praedicandi : eosque ex occasione ad exequenda diligenter Christi Domini ct Apostolorum praescripta alliciet.

10. Alumni, qui meliorem dc se spem facient, hebraeo sermone ct graeco biblico, atque etiam, quoad cius fieri possit, aliqua alia lingua semitica, ut syriaca aut araba, erunt excolendi. < Sacrae Scripturae magistris necesse « est atque theologos addecet, eas linguas co- < gnitas habere, quibus libri canonici sunt pri- « mitus ab agiographis exarati , easdemque < optimum factu erit si colant alumni Ecclc- < siae, qui praesertim ad acadcmicos thcolo- < giac gradus aspirant. Atque etiam curandum, « ut omnibus in Acadcmiis de ceteris item an- < tiquis linguis, maxime scmiticis, sint magi- < stcria >. (Litt. Encycl. *Providentissimus).*

11. In Seminariis, quae iure gaudent acadmicos theologiae gradus conferendi, augeri praelectionum dc Sacra Scriptura numerum ; sltiusque propterea generales specialesque pertractari quaestiones, ac biblicac vel archcologiac, vel geographiae, vel chronologiac, vel theologiae, itemque historiae exegesis plus temporis stu liique tribui oportebit.

12. Peculiaris diligentia in id insumenda erit, ut secundum leges a Commissione Biblica editas, delecti alumni ad acadcmicos Sacrae Scripturae gradus comparentur: quod quidem ad idoneos divinarum Litterarum magistros Seminariis quaerendos non parum valebit.

13. Doctor Sacrae Scripturae tradendae sanctum habebit, nunquam a communi doctrina ac Traditione Ecclesiae vel minimum discedere : utique vera scientiae huius incrementa, quaecumque recentiorum solertia peperit, in rem suam convertet, sed temeraria novatorum commenta negliget : idem eas dumtaxat quaestiones tractandis suscipiet, quarum tractatio ad intelligentiam et defensionem Scripturarum conducat : denique rationem magisterii sui ud eas normas diriget, prudentiae plenas, quae Litteris Encyclicis *Providentissimus* continctur(i).

14. Alumni autem quod scholae praelectionibus ad hanc assequendam disciplinam deerit, privato labore suppleant oportet. Quum enim particulutim omnem enarrare Scripturam magister prae angustiis temporis non possit, privatim ipsi, certo ad hanc rem constituto spatio in dies singulos, veteris novique Testamenti attentam lectionem continuabunt ; in quo optimum factu erit, breve aliquod adhiberi commentarium, quod opportune obscuriores locos illustret, difficiliores explicet.

15. Alumni in disciplina biblica, ut in cc- « risque scholis adeo non poterit obtineri, quod in Aca- « demiis maioribus, ut unus aut alter liber continua- « tione quadam ct ubertate exponatur, at magnopere « efficiendum est, ut librorum partes ad interpretandum « selectae tractationem habeant convenienter plenam : « quo veluti specimine allecti discipuli ct edocti, cetera « ipsi perlegant adamentque in omni vita. Is porro, « retinens instituta maiorum, exemplar in hoc sumet « versionem vulgatam , quam Concilium Tridcntinum « in *publicis lectionibus, disputationibus, praedicationi- « bus et expositionibus pro authentica* habendam dc- « crevit (1), atque etiam commendat quotidiana Ecclesiae consuetudo. Neque tamen non sua nabenda erit ratio reliquarum versionum, quas Christiana laudavit usurpavitque antiquitas, maxime codicum primigenio- « rum. Quamvis enim, ad summam rei quod spectat, « ex dictionibus Vulgatae hcbreca ct gracca bene elu- « ccat sententia, attamen si quid ambigue, si quid mi- < nus accurate inibi elatum sit, = inspectio pracccdcn- lis linguae, = suasore Augustino, proficiet (2). Iam- « vero per sc liquet, quam mullum navitatis ad haec «adhiberi oporteat, quum demum sit = commenta- « toris officium, non quid ipse velit, sed quid sentiat « ille quem interpretetur, exponere (j)=. Post expen- sam, ubi opus sit, omni industria lectionem, tum « locus erit scrutandae ct proponendae sententiae.4 Pri- « mum autem consilium est, ut probata communiter

(t) In memoratis Litteris Encycl. *De studiis Sert· blurae Sacrae* quae datae sunt dic *18 Novembris 189)* nice ad rem habentur: « Ingeniis tironum in ipso stu- « dii limine sic prospiciam, ut iudicium in eis, aptum « pariter Libris divinis tuendis atque arripiendae cx ipsis sententiae, conforment sedulo ct excolant. Huc pertinet tractatus *de introductione,* ut loquuntur, *biblica,* cx quo alumnus commodam habet opem ad in- « tegritatem auctoritatcmquc Bibliorum convincendam, ad leçitimum in illis sensum investigandum et asse- « quendum, ad occupanda captiosa ct radicitus evellenda. Quae quanti momenti sit disposite scienterque, comite ct adiutricc theologia, esse initio disputata, « vix attinet dicere, quum tota continenter tractatio < Scripturae reliqua hisce vel fundamentis nitatur vel < luminibus clarescat. — Exinde in fructuosiorem hu- « ius doctrinae partem, quae dc interpretatione est, « perstudiose incumbet praeceptoris opera ; unde sit « auditoribus, quo dein modo divini verbi divitias in « profectum religionis ct pietatis convertant. Intclligi- « mus equidem, enarrari m scholis Scripturas omnes, « nec per amplitudinem rei, ncc per tempus licere. Vcrumtamen, quoniam certa opus est via mterpretatio- nis utiliter expediendae, utrumque magister prudens « devitet incommodum, vel eorum qui de singulis libris « cursim delibandum praebent, vel eorum qui m certa « unius parte immoderatius consistunt. Si enim in ple-

(1) *Seu. IV, decr. de edit, et* mju »jcf. *librvr De does. chr. Ill, 4.*

(31 S. Hier, ad Pammich.

teris theologiae, quantum nimirum c scholae praelectionibus profecerint, periculum subeant, antequam ex una in aliam classem promoveri et sacris Ordinibus initiari possint.

16. Omnibus in Academii quisque, candidatus ad acadcmicos theologiae gradus, quibusdam de Scriptura quaestionibus, ad *introductionem* historicam ct criticam, itemque ad exegesim pertinentibus, respondebit; atque experimento probabit, satis sc interpretationis gnarum ac hebraei sermonis graeciquc biblici scientem.

17. Hortandi erunt divinarum Litterarum studiosi, ut, praeter interpretes, bonos lectitent auctores, qui de rebus cum hac disciplina coniunctis tractant ; ut de historia utriusque Testamenti, dc vita Christi Domini, de Apostolorum, de itineribus et peregrinationibus Palestinensibus : ex quibus facile locorum morumque biblicorutn notitiam imbibent.

18. Huius rei gratia, dabitur pro facultatibus opera, ut modica conficiatur in quoque Seminario bibliotheca, ubi volumina id genus alumnis in promptu sint.

Haec volumus et iubemus, contrariis quibusvis non obstantibus.

2233

Determinatur unica formula brevia pro EsUma Uncuone in caau mora» imminentia.

S. C. S. Off. 25 *Aprilis tgo6.* — Cum huic Supremae S. Congr. quaesitum fuerit, ut unica determinaretur formula brevis in administratione sacramenti Extremae Unctionis in casu mortis imminentis, ErTii ac Rrtli Patres Generales Inquisitores, maturrime re expensa, prachabitoque RR. DD. Consultorum voto, decreverunt: In casu verae necessitatis sufficere formam : *Per istam sanctam unctionem indulged tibi Dominus quidquid deliquisti. Arnen.* SSrtlus adprobavit.

• interpretandi praescripta tanto experrectiore observen-
« tur cura, quanto morosior ab adversariis urget con-
« tentlo. Propterea cum studio perpendendi quid ipsa
« verba valeant, quid consecutio rerum velit, quid ſo
« eorum similitudo aut talia cetera, externa quoque
« appositae eruditionis illustratio societur: cauto tamen,
« ne istiusmodi quaestionibus plus temporis tribuatur
« ct operae quam pernoscendis divinis Libris, neve cor-
« rogata multiplex rerum cognitio mentibus iuvenum
• plus incommodi afferat quam adiument». — Ex hoc,
« tutus erit gradus ad usum divinae Scripturae in re
« theologica. Qpo in genere animadvertisse oportet, ad
« ceteras difficultatis causas, quae in quibusvis antiquo
« rum libris intelligcndis fere occurrunt, proprias ali·
« quas in Libris sacris accedere. Eorum enim verbis,
« auctore Spiritu Sancto, res multae subiiciuntur quae
« humanae vim aciemquc rationis longissime vincunt,
« divina scilicet mysteria ct quae cum illis contincn
« tur alia multa ; idque nonnunquam ampliore quadam
« ct reconditiore sententia, quam exprimere littera ct
« hermcncuticae leges indicare videantur: alios praeterea
« sensus, vel ad dogmata illustranda vel ad commcn-
« danda praecepta vitae, ipse litteralis sensus profecto
« adsciscit. Quamobrcm diffitendum non est religiosa
« quadam obscuritate sacros Libros involvi, ut ad eos,
« nisi aliquo viae duce, nemo ingredi possit (1): Deo
« quidem sic providente (quae vulgata est opinio Ss. Pa
irum), ut homines maiore cum desiderio et studio
« illos perscrutarentur, resque inde operose perceptas
«mentibus animisque altius infigerent ; intclligerentquc
praecipue, Scripturas Deum tradidisse Ecclesiae, qua
« scilicet duce ct magistra in legendis tractandisque
« eloquiis suis certissima uterentur, ubi enim charismata
« Domini posita sint, ibi discendam esse veritatem,
« atque ab illis, apud quos sit successio apostolica,
« Scripturas nullo cum periculo exponi, iam sanctus do·
cuit Irenaeus (2): cuius quidem cctcrorumquc Patrum
« doctrinam Synodus Vaticana amplexa est, quando Tri
« dentinum decretum dc divini verbi scripti interpreta-
« tione renovans, *hanc illius mentem declaravit,*
« *ut in rebus fidei et morum, ad aedificationem doctri·*
« *nae christianae pertinentium, is pro vero sensu sacrae*
« *Scripturae habendus sit, quem tenuit ac tenet sancta*
« *Mater Ecclesia, cuius est iudicare de vero sensu et*
9 interpretatione Scripturarum sanctarum; atque ideo
« *nemini licere contra hunc sensum aut etiam contra*
« *unanimem consensum Patrum ipsam Scripturam sa·*
• *cram interpretari* ()). — Qua plena sapientiae lege
« nequaquam Ecclesia pervestigationem scientiae bi-
ff blicae retardat aut coercet ; sed eam potius ab erro·
« re integram praestat, plurimumquc ad veram adiuvat
progressionem. Nam privato cuique doctori magum
« patet campus, in quo, tutis vestigiis, sua interpretandi
industria praeclare cenet Ecclesiaeque utiliter. In lo-
« cis quidem divinae Scripturae qui expositionem cer-
« um ct definitam adhuc desiderant, elfid ita potest,
« cx suavi Dei providentis consilio, ut, quasi praepa-
• rato studio, iudicium Ecclesiae maturetur ; in locis
« vero iam definitis potest privatus doctor aeque nro-
• desse, si eos vel enucleatius apud fidelium pleeem
et ingeniosius apud doctos edisserat, vel insignius
• evincat ab adversariis. Quapropter praecipuum sin·
« ctumque sit catholico interpreti, ut illa Scripturae te-
« stimonia, quorum sensus authentice declaratus est,
« aut per sacros auctores, Spiritu Sancto affiante, uti
« multis in locis novi Testamenti, aut per Ecclesiam,
« eodem Sancto adsistente Spiritu, *sive solemni iudicio,*
« *sive ordinario et universali magisterio* (4). eidem ipse
«ratione interpretetur; atque ex adiumentis disciplinae
• suae convincat, eam solam interpretationem , ad sa·
• nae hermcncuticae leges, posse recte probari. In ce-
« teris analogia fidei sequenda est, ct doctrina catho-
« lica, qualis cx auctoritate Ecclesiae accepta, tamquam
«summa norma est adhibenda: nam, quum et sacro-
rum Librorum ct doctrinae apud Ecclesiam depositae
« idem sit auctor Deus, profecto fieri nequit, ut sen·
« sus ex illis, qui ab hac quoquo modo discrepet, le·
« gitima interpretatione eruatur. Ex quo apparet, eam
« interpretationem ut ineptam et falsam rdidendam,
« quae, vel inspiratos auctores inter se quodammodo
« pugnantes faciat, vel doctrinae Ecclesiae adversetur.
« — Huius igitur disciplinae magister hac etiam laude
« floreat oportet, ut omnem theologiam egregie teneat,
« atque in commentariis versatus sit Ss. Patrum Do-
ff ctorumque et interpretum optimorum. Id sane in·
« culcat Hieronymus (5), multumque Augustinus, qui,
« iusta cum querela, = Si unaquaeque disciplina, inquit,
« quamquam vilis et facilis, ut percipi possit, docto·
« rem aut magistrum requirit, quid temerariae super-
« biac plenius, quam divinorum sacramentorum libros
« ab interpretibus suis nolle cognoscere l Ç6)=. Id ipsum
« sensere et exemplo confirmavere ceteri Patres , qui

(t) **S Hier, ad Paulin,** *de Studio Script, ep. Ull, 4*
p| *C. haer. IV, 36. 5.*
(i| *Sett. Hl, cap. //, de revel. Cf.* **Cone. Trid.** *tett.IV, decr. de edit, ct utu tacr. libror.*

4) **Cone. Vit.** *tee». Ill, car. ///, dc Ade.*
M *Ibid. 6, 7.*
o) **Ad Honorat,** *dc utilit. cred. XVII, j$.*

2234

Grex ctpcPa· ne· imîk u duioaii-

Litt encyclicae S. C. de Prop. Fide *r5 Maggio iq o 6·* — Questa S. C. volendo regolare con sicure norme lu dipendenza e 1'cscrcizio del sacro ministero dei cappellani cattolici, tanto dell'esercito come della marina inglese, ha preso coH'dpprovazione del Somino Pontefice le seguenti disposition! :

I. L'Arcivcscovo *pro tempore* di Westminster è il Superiore ecclesiastico di tutti i cappellani militari cattolici *commissionati* dei· fesercito inglesc di terra : come aleres) di quelli di mare.

2. Per ciô chc riguarda i primi tratterà col Governo per la nomina dei medesimi, c ne sorveglicrà in seguito la condona con quelle misurc chc crcderà cspedienti ; esigendo da essi chc ogni semestre, od almeno ogni anno lo informino dei proprio stato e delle proprie occupation!.

3. I cappellani *commissionati* nominati dal

• = divinarum Scripturarum intelligcntiam, non ex pro·
« pria praesumptione, sed ex maiorum scriptis ct aucto·
• ritate sequebantur, quos ct ipsos ex apostolica suc·
• cessione intelligendi regulam suscepisse constabat (1)-.
« — hrnvero Ss.Patrum, quibus = post Apostolos, san·
« cta Ecclesia plantatoribus, rigatoribus, aedificatoribus,
« pastoribus, nutritoribus crevit (2) =, summa auctoritas
« est, quotiescumque testimonium aliquod biblicum, ut
« ad fidei pertinens morumve doctrinam, uno codcmque
■ modo explicant omnes: nam cx ipsa eorum consen·
« sione, ita ab Apostolis secundum catholicam fidem
« traditum esse nitide eminet. Eorumdem vero Patrum
• sententia tunc etiam magni aestimanda est, quum
• hisce dc rebus munere doctorum quasi privatim fun·
« guntur ; quippe quos, non modo scientia revelatae
« doctrinae ct multarum notitia rerum, ad apostolicos
■ libros cognoscendos utilium, valde commendet, verum
« Deus ipse, viros sanctimonia vitae ct veritatis studio
« insignes, amplioribus luminis sui praesidiis adiuverit.
«Quare interpres suum esse noverit, eorum ct vesti·
« gia reverenter persequi ct laboribus frui intelligent!
« delectu. — Neque ideo tamen viam sibi putet ob·
« structam, quo minus, ubi iusta causa adfuerit, inqui·
« rendo ct exponendo vel ultra procedat, modo prae·
« ceptioni illi, ab Augustino sapienter propositae, rcli·
« giosc obsequatur, videlicet a litterali ct vcluti obvio
• sensu minime discedendum, nisi qua cum vel ratio
« tenere prohibeat vel necessitas cogat ðimittere (J):
«quae praeceptio eo tenenda est firmius, quo nugis,
« in tanta novitatum cupidine ct opinionum licentia,
« periculum imminet aberrandi. Caveat idem nc illa
« negligat quae ab eisdem Patribus ad allegoricam si·
« milemve sententiam translata sunt, maxime quum cx
« litterali descendant ct multorum auctoritate fulcian·
• tur. Talem enim interpretandi rationem ab Apostolis
• Ecclesia accepit, suoque ipsa exemplo, ut c re patet
« liturgica, comprobavit ; non quod Patres cx ea con·
« tenderent dogmata fidei per sc demonstrare, sed quia
« bene frugiferam virtuti ct pietati alendae nossent cx·
• perti. — Ceterorum interpretum catholicorum est
« minor quidem auctoritas, attamen, quoniam Biblio·
■ rum studia continuum quemdam progressum in Ec·
« elesia habuerunt, istorum pariter commentariis suus
« tribuendus est honor, cx quibus multa opportune peti
• liceat ad rcfcllcnua contraria, ad difficiliora enodanda.
« At vero id nimium dedecet, ut quis, egregiis operi·
« bus, quae nostri abunde reliquerunt, ignoratis aut de·
« spectis, heterodoxorum libros praeoptet, ab cisquc
« cum praesenti sanae doctrinae periculo et non raro
« cum detrimento fidei, explicationem locorum quaerat,
« in quibus catholici ingenia ct labores suos iamdulum
< optm eque collocarim. Licet enim heterodoxorum stu·
« diis, prudenter adhibitis, iuvari interdum possit in·
«terpres catholicus, meminerit tamen, ex crebris quo·
• que veterum documentis (4), incorruptum sacrarum
« Litterarum sensum extra Ecclesiam neutiquam repe·
« riri, neque ab eis tradi posse, qui, verae fidei exper·
« tes, Scripturae, non medullam attingunt, sed corticem
« rodunt ($).

r Illud autem maxime optabile est et necessarium,
« ut eiusdem divinae .Scripturae usus in universam theo·
« logiae influat disciplinam ciusque prope sit anima :
« ita nimirum omni aetate Patres atque praeclarissimi
« quique theologi professi sunt ct re praestiterunt.
« Nam quae obiectum sunt fidei vel ab eo consequun·
«tur, cx divinis potiss. ne Litteris studuerunt asserere
« ct stabilire ; atque cx ipsis, sicut pariter cx divina
« traditione, nova haereticorum commenta refutare,
« catholicorum dogmatum rationem, intelligcntiam,
« vincula exquirere. Neque id cuiquam fuerit mirum
« qui reputet, tim insignem locum inter revelationis
■ fontes divinis Libris deberi, ut, nisi eorum studio
« usuque assiduo, nequeat theologia rite et pro digni·
« tate tractari. Tametsi enim rectum est iuvenes in Aca·
« demiis ct scholis ita praecipue exerceri ut intellectum
« ct scientiam dogmatum assequantur, ab articulis fidei
« argumentatione instituta ad alia cx 'Ilis, secundum
« normas probatae solidaeque philosophiae, concludcn·
« da; gravi tamen cruditoque theologo minime negli·
« denda est ipsa demonstratio dogmatum cx Bibliorum
« auctoritatibus ducta : = Non enim accipit (theologia)
« sua principia ab aliis scientiis, sed immediate a Deo
« per revelationem. Et ideo non accipit ab aliis scien·
« tiis, tamquam a superioribus, sed utitur eis tamquam
« inferioribus ct ancillis =. Quae sacrae doctrinae tra·
« dendae ratio praeceptorem commcndatorcmque habet
■ theologorum principem, Aquinatem (6) : qui practe·
« rea, ex hac bene perspecta Christianae theologiae in·
« dole, docuit quemadmodum possit theologus sua ipsa
• principia, si qui ca forte impugnent, tueri t = Argu·
« mentando quidem, si adversarius aliquid concedat
«eorum, quae per divinam revelationem habentur; si·
« cut per auctoritates sacrae Scripturae disputamus con·
« tra haereticos, et per unum articulum contra nc·
« gantes alium. Si vero adversarius nihil credat co·
« rum quae divinitus revelantur, non remanet amplius
« via ad probandum articulos fidei per rationes, sed
« ad solvendum rationes, si quas inducit contra fi·
« dem (7) =. Providendum igitur, ut ad studia bi·
« blica convenienter instructi munitique aggrediantur
« iuvenes; nc iustam frustrentur spem, neu, quod dc·
« terius est, erroris discrimen incaute subeant, Ratio·
« n.ilistarum capti fallaciis appzratacquc specie erudi·
it tionis. Erunt autem optime comparati, si qui Nos·
« mctlpsi monstravimus et praescripsimus via, philo·
« sophiae ct theologiae inst;tutioncm, eodem S. Tho·
« ma duce, religiose coluerint penitusque perceperint.
« Ita recte incedent, quum in re biblica, tum in ca
«theologiae parte quam *pcsiiivam* nominant, in utra·
« que laetissime progressuri ».

(1 Ruta, *Iliit eccl. It.* 9.
(t· S. Aux. c. Iulian. Ii. 10, 37
Ijl Dr Cew. *ad UU. I Vltf, c 7, ij·*
(4) Cir, (Jcm. Akx. 5/ro»x. *Vit,* /O, Orig. *Je prine. IV, S ; tn Levit hum 4 fi;* Tcrtull. *Je praeter. ie, tcaa.; S.* Hilar. Pict. *In Mallii.* /7, /.
(51 S. Gr«g M. *Murat. XX, q* tal. n),
(01 *Summ. thenl. p. 1, a. 1. a. s ad 3*
(7) *tbtd. a. fi.*

Governo riccveranno csclusivamente dal detto Arcivescovo le facoltà che in forza dclla sua giurisdizionc ordinaria o delegata possono da lui conccdersi: quali facoltà verranno esercitatc dai detti cappellani nel luogo determinato dallo stesso /Vrcivescovo a vantaggio soltanto dei militari, delle loro mogli e figli viventi sotto ia tutela dei genitori. Le dette facoltà perdurano anchc nel tempo delle traslazioni dei cappellani, fino a che prendano la cura della nuova stazione: ma subito chc saranno avvisati dclla traslazionc, son tenuti a renderne informato ΓArcivescovo stesso.

4. Detti cappellani si presenteranno allOrdinario del luogo dove si trovino occupati, considerandos! soggetti a lui in ciô che riguarda la loro condotta come ecclesiastici: nc mancheranno di fargli conoscerc le facoltà riccvute dal Delegato dclla S. Sede relativamente ai militari: quantunque per l'esercizio di queste sole facoltà non sia necessario il consenso dellOrdinario del luogo. Qualora poi desiderassero escrcitarc altrcsï il sacro ministero in favore dei fedeli non militari dclla localitl, in tal caso e necessaria l'autorizzazione dellOrdinario.

5. Vcncndo a cessare l'officio ciascun cappcllano dovrà ritornarc nella propria diocesi.

6. Finalmente ΓArcivescovo di Westminster non conccderà le facoltà pel sacro ministero ai cappellani *commissionati* in Irlanda e nell' India: c per ciô chc riguarda Γ Africa Australe procurera colla sua prudenza e discrczione di ottenere che i detti cappellani vengano in quella colonia surrogate dal clero del luogo.

7. Pcrciô poi che spetta ai cappellani della marina, perimenti l'Arcivescovo *pro tempore* di Westminster s'intenderà, csclusivamente da ogni altro Ordinario, coi Ministro dclla marina per ia nomina dei detti cappellani, ai quali potrà accordarc le opportune facoltà che gode per la sua giurisdizione ordinaria o delegata, con la legge chc i cappellani ne furanno uso in qualunque parte del mondo, ma perô *intra navim.* Chc sc alcuna volta per le disposizioni del comandante navale fosse necessario d'esercitarc queste facoltà *in terra ferma,* basterà, ove sia possibile, dare semplicc notizia di ciô aUOrdinario del luogo, non per ottcncre autorizzazionc, ma per la deferenza dovutagli; cccctto sempre il caso di csercitare il sacro ministero con altri, che col personale dclla nave: nella quale ipotesi sarebbe necessario il ricorso aUOrdinario del luogo.

2335

De tolctnni ftera Hone þromH»io nun in Bapti»-man· «inceptione etnixarum.

S. C. Indulg. *i Iunii tgo6.* — SStTius.,, quo magis christifideles ad servandas prorr issiunes in susceptione Baptismatis ab ipsis en issas excitentur, plenariam Indulgentiam defunctis quoque applicabilcm benigne concessit ab omnibus lucrandam, qui in die festo SS. Iri-

nitatis, alicui piae caeremoniae in paroecialibus aliisque ecclesiis de Ordinandorum licertia, ct iuxta eorumdem normas peragendae, in qua solemniter praefatae promissiones der.uo nuncupentur, devote adstiterint, simulque sacramcntali confessione expiati, et S. Synaxi refecti, ad mentem Sanctitatis Suae oraseiint.

23β0

Pius PP. X. *(Motu proprio) r$ Iulii rgo6.* — Dei providentis benignitatem, opportune Ecclesiae temporibus subvenientem, cum alia multa ostendunt, tum hoc praeclare, quod veteribus religiosorum Ordinibus ob conversionem publicarum rerum dispersis afflictisque, nova instituta accessere, quae, professionem religiosae vitae retinendo, ingravescentibus christiani populi necessitatibus multipliciter deserviunt, illas hoc loco, ut apparet, utriusque sexus Familias dicimus, proprio et titulo et habitu distinctas easdemque solo simplicium votorum aut nullo id genus vinculo adscrictas, quarum sodales, licet in plures distributi domos, eisdem tamen legibus ac sub uno summo praeside omnes vivunt, eo proposito, ut perfectionem virtutis ipsi assequantur, seque proximorum causa in variis religionis aut misericordiae operibus exerceant. Profecto sodalitatum istiusmodi, tam bene de Ecclesia deque ipsa civili societate merentium, sperandum est, nunquam defuturam copiam: hodieque libet agnoscere, usque adeo eas increbuisse, ut nullum videatur esse ministrandae caritatis Christianae genus, quod illae reliquum fecerint. Vcrumtamen, quae est humanae conditionis infirmitas, ex ipsa ista talium sodalitatum frequentia, nisi temperatio aliqua iuris accesserit, fieri non potest quin aliquando sacrae disciplinae perturbatio quaedam oriatur ct confusio. Itaque ad hoc avertendum incommodum plura iam Apostolica Sedes edixit; nominatimque cavit, nc ibi sodalitas nova conderetur, ubi per alias iam conditas necessitatibus loci satis consultum esset; neve ulla usquam sineretur institui, quae aut redditibus careret, ad sodalium vicium necessariis, aut quidquam minus decorum in titulo, in habitu, in opere exercendo prae sc ferret. Praeterea Sacrum Consilium Episcoporum et Regularium negotiis praepositum nonnulla praescripsit antea servanda, quam hae sodalitates carumque constitutiones approbatione aut laude Sedis Apostolicae honestarentur. At vero experimentis compertum est, nondum per has praescriptiones satis esse provisum, ne sodalitates ab suis exordiis in eo statu collocentur, unde postea, quum Apostolicae Sedis comprobatio erit assequenda, debeant magno saepe cum detrimento recedere. Quare, dc eiusdem Sacri Consilii sententia, haec Nos quae infra scripta sunt, motu proprio statuimus:

I. Nullus Episcopus aut cuiusvis loci Or-

Dc Religiosorum Sodalitatibu· nonniii coq mira Ap. Sede instituendi».

dinarius, nisi habita Apostolicae Sedis per litteras licentia, novam alterutrius sexus sodalitatem condat aut in sua dioecesi condi permittat.

II. Ordinarius, huius licentiae impetrandae gratia, Sacrum Consilium Episcoporum et Regularium negotiis praepositum adeat per libellum supplicem, quo haec docebit: quis qualisque sit novae sodalitatis auctor, et qua is causa ad eam instituendam ducatur; quibus verbis conceptum sil sodalitatis condendae nomen seu titulus; quae sit forma, color, materia, partes habitus a novitiis et professis gestandi ; quot et quaenam sibi opera sodalitas assumptura sit; quibus opibus tuitio eiusdem contineatur; an similia in dioecesi sint instituta, et quibus illa operibus insistant.

III. Accepta Sacri Consilii venia, nihil iam obstabit, quominus Ordinarius novam sodalitatem instituat aut institui permittat, co tamen titulo, habitu, proposito ceterisque rebus ab ipso Sacro Consilio recognitis, probatis designatisve: quae numquam deinceps, nisi eodem consentiente, immutari licebit.

IV. Conditae sodalitatis constitutiones Ordinarius recognoscat: verum ne prius approbet, quam eas ad normam eorum, quae S. Consilium in hac causa decrevit, exigendas curaverit.

V. Instituta sodalitas, quamvis decursu temporis in plures dioeceses diffusa, usque tamen, dum pontificiae approbationis aut laudis testimonio carucrit, Ordinariorum iurisdictioni subiaceat, ut Decessoris Nostri constitutione < *Conditae* > sancitum est.

Quae vero per has litteras decreta sunt, ea Nos rata et firma esse volumus, contrariis etc.

2237

induiecnH· pro fraternitati Sand«'o'?'a?udafM atamîbûe,n ie'

S. R. C. *Iulii tqo6.* — Fr. Hyacinthus M. Cormier, dagister Generalis Ordinis Fratrum Praedicatorum, ad pedes S. V. provo'ulus» exponit quod Innocentius VIII, in Bulla < Splendor aeternae gloriae >, diei 26 Februarii 1491, ita edixerat: « Nos cupientes ut « ipsi confratres ei consororcs sedulius Rosa- « rium praedictum ob Virginis Mariae reve- < rentiam deferant... quo ex hoc dono caclc- « stis gratiae uberius conspexerint se fore rc- « fectos, de Omnipotentis Dei misericordia ac « Sanctorum Petri ct Pauii Apostolorum eius < auctoritate confisi, volumus, ct auctoritate « Apostolica ordinamus et concedimus, ac o- ı mnibus et singulis confratribus et consoro- « ribua conscriptis, vere pocnitentibus, nunc ct * pro tempore existentibus, Rosarium deferen- < tibus *centum annos et totidem quadragenas* « Indulgentiarum de iniunctis sibi poenitentiis < misericorditer in Dflo indulgemus.... Praescn- < tibus perpetuis futuris temporibus duraturis ».

Cum autem huius Indulgentiae mentio non reperutur in Catalogo Indulgentiarum, dic 29 Augusti 1899 a fel. rcc. Leone PP. XIII approbato, quo edicitur < quascumque alias Indulgentias Confratcrnitatibus Sanctissimi Rosarii tributas, abrogatas, scu revocatas esse censendas », praedictus Magister Generalis, suo ct omnium SS. Rosarii confratrum ct consororum nomine humiliter et enixe Sanctitatem Vestram rogat, ut praedictam centum annorum ct totidem quadragenarum Indulgentiam, semel in dic lucrandam ab iis qui Rosarium apud se, ob Beatae Virginis reverentiam, devote gestaverint, renovare, renovatamque declarare dignetur.

R. Iuxta preces in Domino. *Pius PP. X.*

2238

S. R. C. *21 Aug. tqo6.* – (Urbis kt Orbis). — Quo perennis extet memoria illius amplissimi Religionis actus, quo f. r. Leo XIII, anno 1899, sub dic 25 Maii augustissimo Cordi Iesu totius humani generis communitatem devovere decrevit, ct salutares, qui cx illo fructus emanarunt iugiter perseverent, preces sunt delatae SSrtio D. N. Pio PP. X, ut, apertis quoque Indulgentiarum thesauris, dic fesio eiusdem SSrtii Cordis, illum Consecrationis actum quotannis esse recolendum edicere dignaretur. Has porro preces Eadem Sanctitas Sua peramanter excipiens, et summopere exoptans, ut in christifidelibus, erga sacratissimum Cor Iesu iam excitata pietas magis alatur, et cuncti per hunc Consecrationis actum eidem suavissimo Cordi seipsos ferventius coniungere satagant, mandavit, ut singulis annis, memorato die festo, in omnibus parochialibus templis, nec non in illis, in quibus idem festum agitur, coram SSrtio Sacramento publicae adorationi exposito, formula Consecrationis, ab eodem Pontifice Leone XIII proposita recitetur, ad quam Litaniae in honorem SSthi Cordis erunt adiiciendac.

Dcbcwcwx fu·

Sanctissimus vero, universis christifidelibus, huic piae caeremoniae, corde contrito ac devote adstantibus, et ad mentem suam orantibus, Indulgentiam septem annorum totidem· que quadragenarum benigne concessit: iis autem, qui sacramentali Confessione expiati, etiam ad S. Synaxim accesserint, plenariam Indulgentiam clementer est elargitus ; quas Indulgentias animabus igne Purgatorii detentis fore applicabilcs declaravit.

Praesenti in perpetuum valituro. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

2239

S. C. S. Off. 22 *Aug. 1906.* — Inter facultates apostolicas Ordinariis Statuum Focd. Amer. Sept, ad quinquennium nunc concedi solitas, reperitur etiam *(Form. I). art. VI)* sequens: *Sanandi in radice matrimonia contracta quando comperitur adfuisse impedimentum dirimens super quo, ex Apostolicae Sedis induito, dispensare ipse possit magnumquefore incommodum requirendi a parte innoxia renovationem consensus, monita tamen parte conscia impedimenti de effectu huius sanationis.* Cum autem pluribus iisque gravis momenti controversiis quoad rectam eius interpretationem, dicta facultas insam praebuerit ct adhuc praebeat, sequentia dubia pro opportuna enodatione proponantur:

Orc· ftata-

1. Quomodo intelligi debet expressio : *^Super quo, ex Apostolicae Sedis induito,* dispensare possit ? » Utrum nempe solos casus indultorum quinquennalium (seu particularium) contineat, an etiam omnes casus indulti generalis a Rom. Pont. Leone XIII omnibus Ordinariis concessi die 20 Febr. an. 1888 quoad concubinarios, quorum unus versatur in periculo mortis, adeo ut, vi praedictae facultatis Episcopi sanare valeant in radice omnia matrimonia pro quibus reliqui Ordinarii facultatem habent simplicem concedendi dispensationem, supposito utique quod adsit species seu figura quaedam matrimonii.

2. Quid exacte intelligendum est pcr voces: < *pars innoxia et par conscia impedimenti* » ? Facile quidem usus intelligitur facultatis pro casu quo matrimonium quoddam nullum et irritum existât ob impedimentum affinitatis ex copula illicita soli parte reae (non innoxiae et simul consciae) cognitum. At praeter hunc casum alias etiam reperiri in quibus, cx mente huius Supr. Congr. locus sit usui facultatis, vcl ex co solo patet quod S. V. rescribere dignata est Hirtio et Riîlo D. Q. Elder Archiepiscopo Cincinnatensi, d. 20 Iunii 1892 pro impedimento disparitatis cultus: unde, ulterius quaeritur :

3. Utrum sit adhuc locus usui facultatis si ambae quitte in partes cognoscunt nullitatcm matrimonii scd una earum adduci non potest ad renovandum consensum ; item, si ambae hic ct nunc cam ignorant, dummodo postea una pars moneatur dc sanatione obtenta ciusquc effectu.

4. Utrum valeat adhuc Ordinarius sanare in radice matrimonium nullum obdisparitatem cultus, quando impedimentum quidem evanuit, sed gravis adest difficultas expetendi renovationem consensus prouti in casu sequenti nuper contigit:

Maria non baptiznta scd ut catholica ab omnibus reputata matrimonium in forma Tridentina iniit cum iuvene catholico. Postea vero sacerdotem secreto adiit cique omnem veritatem patefacit, enixe efflagitans , ut statim baptizaretur ct insuper orans ut altum servetur silentium coram marito ob gravia dissidia probabiliter oritura cx manifestatione veritatis. Sacerdos votis eius obsecundans eam baptizavit. An locus est sanationi in radice , vi indulti ?

An Vicarius Gen. gaudeat omnibus facultatibus habitualitcr a S. Sede Episcopo concessas *(V. n. 22)7).*

5. Ex repetitis S. Inquisitionis decretis ct responsis, notanter ann. 1898, 1899, 1900 cmanatis, constat omnes facultates habituales a Sede Apostolica Episcopis concessas ct concedendas intelligi debere datas Ordinariis locorum , sub quo nomine, praeter Episcopum , veniunt Vicarii in spiritualibus generales , Vicarii Capitulates etc. Quo posito, peti: utrum recte sentiant D. D. qui affirmant limitationes quascumque olim appositas facultatibus delegandi Vicarium Generalem iam evanuisse, ipsumque Vicarium absque ulla delegatione vcl communicatione facta ab Episcopo gaudere praedictis facultatibus, eiusque, servatis servandis, semper valide uti.

R. Ad 1. Facultatem art. VI Formulae D. extendi posse ad casus indulti diei 20 Febr. 1888, servatis eiusdem indulti clausulis: < facto verbo cum SSrtio: ».

Ad 2. Providebitur in sequenti.

Ad 3. Quoad i1® partem, Negative nisi constet verum datum fuisse consensum sub specie matrimonii et eundem ex utraque parte perseverare: ad 21φ, prout exponitur, «Negative».

Ad 4. In casu exposito, Affirmative.

Ad 5. Affirmative, quoad facultates de quibus in dubio proposito, servato tamen, quoad licitum usum , debito subordinations officio erga proprium Episcopum.

SS. D. N... resolutionem Ertiorum Patrum adprobavit. ct benigne annuere dignatus est.

2240

De clericorum escardinaiione ct incirdiaatione eorumque «ubtcquenti Ordiai· none.

S. C. Concilii *2/ Nov. tqo6.* — Decreto dici 20 mensis Iulii 1898, quod incipit *A primis,* Eriii S. C. Concilii Patres, probante v. m. S. P. Leone XIII, circa *excardinationem* et *incardinationem* clericorum eorumque subsequentem ordinationem, hacc quae sequuntur statuerunt: « 1. Excardinationem fieri non licere nisi i islis de causis nec effectum undequaque sortiri, nisi *incardmatione* etc. *(V. n. 2011).*

Sed pluribus in locis mos iam pridem invaluerat ut quaedam litterae quasi *excardinatoriae,* seu *excorporationts* aut *exeat* nuncupatae. laicis quoque traderentur, eodem ferme modo ac pro clericis fieri consueverat: quibus litteris Episcopus originis laicum suae dioecesis subditum dimittebat, et ius nativum, quo pollebat cum in clericalem statum adseribendi, in alium Ordinarium transferre eique ccdcrc videbatur: ct vicissim hic illum suscipiens eum proprium subditum sibi facere, ct qua talem ad primam tonsuram ct ss. Ordines promovere libere posse arbitrabatur, quin aut ratione domicilii aut ıatione familiaritatis subditus sibi esset iuxta Constitutionis » *Speculatores* » praescripta. Porro evulgato decreto *.4 primis,* de huius praxis legitimitate disputari coepit, ct plura dubia hac de rc ad S. Sedem delata sunt. Quapropter dc mandato SSrtii quaestione semel ct iterum in hac S. Congregatione examinata, tandem die 15 Septem·

bris 1906 Ertii Patres ccnsucrunt, permitti posse, si Sanctitas Sua id probaverit, ut praefatae litterae, quibus laici a propria dioecesi dimittuntur, ab Ordinariis concedantur, earum vi cxtrediocccsanus fieri proprius valeat Episcopi benevoli receptoris, et hoc titulo ad clericalem tonsuram ct ad ss. Ordines ab eo promoveri; dummodo tamen :

1. Dimissio ab Episcopo proprio ex iusta causa, in scriptis et pro determinata dioecesi concedatur.

2. Acceptatio ne fiat nisi servatis regulis quae pro clericis *incardinandis* statutae sunt, et superius sub num. II, HI, IV et V recensentur *(V. 20! 1);* ct servato quoque decreto < *Vetuit* » diei *22* Decembris 1905 quoad alumnos a Seminariis dimissos.

3. Sed iuramentum ad tramitem Constitutionis « *Speculatores* > requisitum, praestandum esse ante clericalem tonsuram. Verum cum obligatio permanendi in dioecesi non propria, eique in perpetuum serviendi, ante maiorem aetatem non sine difficultatibus ct periculis suscipi possit, cavendum esse ab Episcopis ne ad clericalem tonsuram admittant qui aetate maior non sit.

Facta autem de his omnibus relatione SSifio D. N. Pio Papae X ab infrascripto Secretario in audientia diei 16 Septembris 1906, Sanctitas Sua deliberationem Em. Patrum probavit er confirmavit, mandavitque ut evulgaretur per litteras S. C. Concilii, ut omnibus ad quos spectat lex et regula esset, contrariis quibuslibet minime obstantibus.

241

dupent·. ·uiantate eideoVhaerwim7“ renum.

S. C. S. Off. 5 *Dec. roo6.* — Dispensationem super irregularitate ex defectu natalium ob, hacrcsim parentum semel concessam ad suscipicndam tonsuram ct Ordines minores, valere etiam ad suscipiendos Ordines maiores. — SSrtius adprobavit.

2242

De SS Communione iniir mia oon iclonii

S. C. Concilii 7 *Dec. igo6.* — Post editum dc frequenti et quotidiana SS. Eucharistiae sumptione decretum die 20 mensis Decembris 1905, concessasque a SStfto D. N. Pio PP. X die 3o mensis Maii eiusdem anni indulgentias omnibus christifidelibus, qui certas preces devote recitaverint pro quotidianae Communionis propagatione; post additum praeterea decretum *Urbis* et *Orbis,* dic 14 mensis Februarii 1906 a S. C. Indulgentiarum ct Reliquiarum, cuius decreti vi possent christifideles per quotidianam Communionem lucrari omnes indulgentias, absque onere confessionis hebdomadariae, vix dicere est, quanta laetitia benignae huiusmodi S. Sedis dispositiones exceptae sint, praesertim ab Episcopis ct moderatoribus religiosorum Ordinum. Excitato inde studio fovendae pietatis, quaesitum est, si quo forte modo consuli posset aegrotis diuturno morbo laborantibus et eucharistico Pane haud semel confortari cupientibus, qui naturale ieiunium in sua integritate servare nequeant. Quare supplices ad hoc preces delatae sunt SS1T10 D. N. Pio PP. X, qui, re mature perpensa auditoque consilio S. Congregationis Concilii, benigne concessit ut infirmi, qui iarn a mense decumberent absque certa spe ut cito convalescant, de confessarii consilio SSrtiam Eucharistiam sumere possint semel aut bis in hebdomada, si agatur de infirmis qui degunt in piis domibus, ubi SSrtium Sacramentum adservatur, aut privilegio fruuntur celebrationis Missae in Oratorio domestico ; semel vero aut bis in mense pro reliquis, etsi aliquid per modum potus antea sumpserint, servatis de cetero regulis a Rituali Romano et a S. Rituum Congregatione ad rem praescriptis. Praesentibus valituris, contrariis quibuslibet non obstantibus.

2243

Cira indolfta «per obiemstia feitorompro aliqua tnbûoac.

S. C. S. Off. Γ2 *Dec. 1906.* — Utrum indultum super observantia festorum concessum alicui Missioni, validum quoque habendum sit pro aliis missionibus, quae in posterum a pristina Missione sciungantur.

R. Affirmative. — SSiTius adprobavit.

2244

De facultate eicipicndi Oafttilonei in nunlimo itinere.

S. C. S. Off. *13 Dec. rgo6.* — Supplicandum SSrtio ut concedere dignetur sacerdotes navigantes, de quibus supra (1), quotiec, durante itinere, navis consistat, confessiones excipere posse tum fidelium qui quavis ex causa ad navem accedant, tum eorum qui, ipsis forte in terram obiter descendentibus confiteri petant , eosque valide ac licite absolvere posse etiam a casibus Ordinario loci forte reservatis, dummodo tamen, *quod ad secundum casum spectat,* nullus in loco vcl unicus tantum sit sacerdos adprobatus, et facile loci Ordinarius adiri nequeat.

SSriius annuit iuxta EtTiorum PP. suffragia.

(1) Idest in decreto 2} Augusti 1905 quod ita se habet: · Sacerdotes quoscumque maritimum iter accipientes, dummodo vel a proprio Ordinario, ex cuius dioecesi discedunt; vel ab Ordinario portus, in quo in navim conscendunt ; vel etiam ab Ordinario portus cuiuslibet intermedii, per quem in itinere transeunt, sacramentalcs confessiones excipiendi, quia digni scilicet atque idonei recogniti ad tramitem Cone. Trid. Sess. XXIII, Cap. XV dc Reform., facultatem habeant vcl obtineant; posse toto itinere maritimo durante, sed in navi tantum, quorumcumque fidelium secum navigantium confessiones excipere, quamvis inter ipsum iter navis transeat, vcl etiam aliquamdiu consistat diversis in locis diversorum Ordinariorum Jurisdiction! subicctis. — SSmus adprobavit ».

APPENDIX

2245

tnoonium.

S· C· de Pr°P· F. 7 *Dec. 1626* (C. G. *coram SSmo)* — Iaponiar . — Coniuges fideles non posse ob alterius coniugis reditum ad infidelitatem aliud matrimonium contrahere cum alio fideli.

2246

SSUtninatn per rroemtorem.

S. C. de Prop. Fide. — *a Iulii t668* (C. P. pro Sin.). — Efiii Patres censuerunt supplicandum esse SStfto, ut decretum alias ab hac S. Congregatione coram s. m. Urbano VIII sub die 28 Iulii 1626 emanatum dignaretur auctoritate apostolica confirmare, eiusque observationem districte omnibus Archiepiscopis et Episcopis S. Congregationis mandare ac decidere. Tenor autem decreti talis est:

< SSrtïus D. N. in Congregatione de Propaganda Fide iustis de causis etc. >. *(V. n. 24).*

Quo decreto relato per Secretarium, Sanctitas Sua in audientia sub die 6 Augusti 1668 illud iuxta omnes et singulas sui partes auctoritate apostolica confirmavit, atque ab omnibus observari districte mandavit.

De aalienbui eue id ritum ô natiiem mariti w^nStcrevo·

S. C. S. Officii *13 Febr. 1660.* — An Sacramcnta mìnistrari debeant mulieribus , quae occasione matrimonii, ad ritum graecum transierunt, et in eo persistere volunt aut ob gravem metum sibi a maritis incussum , aut ob alias causas quae facile superari possunt. Et quid si sint constitutae in articulo mortis?

R. i. Satagendum esse ut servetur Constitutio 34 Clem. VIII qua sancitur ut maritus latinus uxoris graecae ritum non sequatur, et latina uxor non sequatur ritum mariti graeci; graeca vero uxor sequatur ritum mariti latini; quod si fieri non possit, quisque coniugum in suo ritu catholico tantum permaneat.

2. Nemini vere poenitenti in articulo mortis esse deneganda Sacramenta.

3. Extra mortis articulum attendendas esse circumstantias facti; nam si facti poenitet, si non adhaesit schismati et erroribus schismaticorum, vel, si adhaesit, eos cx corde detestatur, et si non potest ad ritum nostrum sine periculo redire, potest admitti ad Sacramenta, cessante scandalo. Si vero adsit scandalum aliorum fidelium, aut cum facile possint ad ritum latinum regredi, nolunt; aut aliquo errorc schismaticorum infectae sunt, esse rciiciendas. Quod si solum scandalum timeatur, videndum quale illud sit, ct an faciic ct quomodo tolli possit.

2248

,rDc '»» 't0l td n«ndjU diipenla- ıl ıı d haben-

Ex Const. *Animarum saluti* Clementis PP. XL 22 *Septembris rjo8* —... Quia a nonnullis dubitatum scu haesitatum fuit an omnes indigenae illarum regionum (Indiarum) oriundi ct naturales, et Christianorum indigenarum etiam baptizatorum filii, etiam in eorum infantia baptizati, iure neophyti appellari possint: idcirco, tenore earumdem praesentium, decernimus ct declaramus omnes oriundos scu naturales supradictarum omnium tam orientalium quam occidentalium partium , imo etiamsi Aethiopes, Angulani, vcl quarumvis aliarum transmarinarum regionum , etiamsi christianorim filii ct in infantia baptizati, vcl etiam inter se, vel cum europaeis mixtim progeniti sint, ad concessionis huiusmodi effectum esse ct intclligi debere neophytos, dictosque presbyteros (Societatis Icsu) cum huiusmodi, ut vcl matrimonio coniungi, vel in iam contracto remanere possint, sive eorum alter tantum, sive etiam uterque inde oriundus , ac proprie indigena sit in locis, et alias ut supra, in quibuscumque consanguinitatis vcl affinitatis gradibus iure divino, ut supra , non prohibitis, primo excepto, ct alias ut praefertur, gratis tamen, dispensare posse concedimus ct indulgemus. Quin etiam, quia de mixtim progenitis quos *mixtos* vocant maius dubium esse accepimus, cum iisdem *mixtis,* quos similiter ad hunc effectum neophytos, censendos esse decernimus, in gradibus et matrimoniis contractis ct contrahendis praedictis, gratis tamen, dummodo non ita facile id fiat, dispensare etc.

2249

Grca locum commorationi· Vicariorum App. in proprio Vicariatu.

Ex Litt S. C. de Prop. Fide *Octobris 1723* (ad Vic. Ap. Tunkin.). — Licere Vicariis Apostolicis pro tempore degere in suo Vicariatu ubi maluerint cum facultate constituendi sibi peculiarem districtum in ambitu Sedis in qua suum ipsi figent domicilium ; quod si ibidem alius fuerit missionarius, Vicarius Apostolicus alium illi districtum assignet.

2250

cire· Rcgui·- 7um ® M,ooa· dentiam,

S. C. de Prop. F. 2 *Octobr. 1724* — Cum Sacrae huic Congregationi innotuerit in aliquibus Missionibus... perniciosam eamque prorsus erroneam opinionem irrepsisse scilicet quod missionarii co quia tales instituti sint ab eadem S. Congregatione, quae pariter Praefectos

instituit, non sint subditi sed socii eorumdem Praefectorum, atque ideo cum par in parem non habeat imperium, eorum praeceptis obtemperare non teneantur: ΕΛΪ PP. ad huiusmodi abusum vanamque sententiam penitus eliminandam declararunt, quod missionarii sunt vere subditi ct tenentur obedire superioribus localibus , etiam occasione transitus, et istos ac ipsorum subditos Praefectis, Praefectos vero ct reliquos omnes P. Procuratori Generali Ordinis et S. Congregationi.

251

Grca facultatem diipentandi anper defectu aetat· pro Ordinatient

Ex Litt. S. C. S. Officii 9 *April. 1727.* Intorno ai dubbio proposto da Mons. Vescovo di Erbipoli sopra il n. i3 deila Form. HI. questa S. C. del S. Olf. ha dichiarato che sotlo la facoltà di dispensare *super defectu unius anni ob operariorum penuriam, ut promoveri possint ad sacerdotium, si alias idonei fuerint*, non si comprcndono i Regolari i quali non sono nominati, e perciô non puô con essi dispensare.

225a

Indultum dispenaationiB ab Interpc> etione cornugu inhdeh» pro naophytia in quadam pia domo calhtcumenorum commorantibui.

Litt. Ap. Bened. PP. XIV. *16 Ian. 1745.* (An NUVTiUM in' vkvbroRUM dominio)· — In suprema catholicae Ecclesiae administratione imbecillitati nostrae a Pastorum Principe lesu Christo imposita, inter caeteras gravissimas pastoralis officii nostri sollicitudines ac curas, eam praecipuam esse magis magisque in dies experimur, qua et creditarum Nobis ovium regimini prospicere, ct animarum saluti tenemur consulere. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt dilecti lilii Priores, ct Gubernatores Loci pii cathccumcnorum civitatis Veneriarum, quod Locus pius huius modi ab usque anno 1557 fundatus a tribus virorum dissimilis conditionis, nempe regularium, nobilium ct civium, ordinibus, quibus pro tempore existens Venerabilis Frater Patriarcha Venetiarum semper pracessc debet, iamdudum administrare, regi, et gubernari pergit. In hoc autem infideles, iudaci, tureae, utriusque sexus in distinctis cubiculis, ab eorum respective Priore ct Piorissa, tanquam in vera et reali clausura, conviventes, catholicae fidei rudimenta et dogmata edocentur, ac postmodum praemissis longis diligentibusque examinibus, in propria dicti Loci pii ecclesia sacris lustralibus aquis abluuntur: illam subinde Priores et Gubernatores praedicti sibi curam assumunt ; ut neophyti quidem huiusmodi in iis esse, pro suo quisque captu ct ingenio, exerceant artibus ut vitam inde honeste ducant: ncophytae vero iis eleemosynarum subsidiis coadiuvantur, ut vel in Domino, vel in saeculo nubere possint. Quoniam autem saepe contingit, utriusque sexus infideles, iudaeos, et tureas huiusmodi, post contracta gentili ritu matrimonia, vel maritum uxorem, vcl uxorem virum seu maritum, ut catholicam religionem amplecti possint, deserere, aliosquc captivos factos a propriis finibus ct propriis coniugibus in alias regiones transferri; atque adeo dictis utriusque sexus infidelibus, iudacis et tureis ad fidem catholicam conversis deessc modum et opportunitatem, vcl quii interdum in hostilibus ct barbaris provinciis, ad quns nc nuntiis quidem patet accessus, commorantur , vel quia ignorant prorsus in quibus regionibus sint, vcl quia itineris longitudo magnam affert difficultatem ad monendos interpcllandosquc utriusque sexus coniuges *an cohabitare velint sine contumelia Creatoris;* atque hinc fieri ut non minima novis hisce matrimoniis obiiciatur difficultas, qua obstante, saepissima et gravissima damna consecuta sunt; eapropter exponentes praefati, ut hisce incommodis remedium atferre possint, per Nos opportune provideri, ct, ut infra, indulgeri summopere desiderant.

Nos igitur, dictos exponentes specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris ct poenis, a iure vel ab homine quavis occasione vel causa latis ct quibus quomodolibet innodati existant , ad eifcctum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, ut absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, dc Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota republica Christiana Generalium Inquisitorum adversus haereticam pravitatem auctoritate Apostolica deputatorum consilio Fraternitati tuae ct pro tempore existent! Nuntio Venetiarum, ut cum quibuscumque utriusque sexus neophytis vel infidelibus, vcl iudueis, vel tureis, iliisquc personis cuiuscumque sectae huiusmodi in dicto loco pio (civitatis Venetiarum) pro tempore existentibus, seu in illum prius receptis ct admissis, ac postmodum inde egressis, vere ad fidem conversis, qui ante Baptismum mati imonia, ut praefertur, contraxerint, ut eorum quilibet, etiam superstate cbniuge infideli, iudaeo et turea, etiam cius consensu vcl requisito ct non cxpectato, vcl minime requisito, dummodo etiam Tibi constet summarie ct extraiudicialitcr coniugem absentem moneri legitime non posse, aut monitum intra tempus in monitione praefixum, suam voluntatem significare neglexisse; matrimonium cum quovis tideli et catholico , praemissis prius proclamntionibus seu dcnunciationibus a Concilio Tridentino praescriptis, in faciem Ecclesiae rite contrahere, ac carnali copula consummare, et in matrimonio sic contracto quoad vixerint remanere libere ct licite possint, auctoritate nostra Apostolica dispenses ct indulgeas. Praeterea matrimonia inter neophytos huiusmodi ct alios fideles ct catho.

licos alias rite contracta, etiamsi postmodum innotuerit priores coniuges infideles vel tureas, aut iudacos, nonnullis legitimis impedimentis detentos, suam voluntatem significare minime potuisse, vcl ad fidem etiam tempore secundi matrimonii conversos fuisse, ullo unquam tempore rescindi minime debere, sed illa semper firma, valida ct inviolabilia existere ct fore, dicta auctoritate decernas ct declares , plenam et amplam facultatem et potestatem , eadem auctoritate, tenore praesentium tribuimus ct impertimur; salva tamen semper in piaemissis auctoritate Congr. eorumdem Cardinalium. Non obstantibus *etc.*

2253

An miiMonarn uoimenta mi-Diitrarc queant Melibus ritus oricotalis.

Ex Litt. S. C. de Prop. F. *r t Oct. 1780.* I missionarî latini non debbono assolutamentc amministrare i sacramenti, ed in specie li parrocchiali ai cattolici di rito orientale, sc non in difetto del parroco della propria nazione, oppurc quando non ostante la presenza del parroco suddetto, i nazionali non possono sc non dilheilmente ricevcre dul medesimo i sacramenti, c perô non si vieta ai missionarî latini di potere amministrare in caso di ncccssità ai moribondi orientali il sacro Viatico e l'Estrema Unzione, siccome chiaramenle viene espresso nella Costituzione *Demandatam* di Benedetto XIV (1), ed in particolare pci Copli nelle due celebri Istruzioni pastorali dello stesso Pontefice <he cominciano *Eo quamvis,* e /Inno *vertente* (2).

2254

Orci temptii taiMfooanlS ni eorum depuULonc pricfixum.

Decr. S. C. de Prop. F. ◊ *Sept. rySt.* Cum compertum fuerit nonnullos missionarios, qui ad apostolicam cxcercendum ministerium mittuntur, de suo adventu parum sollicitos, vel profectionem differre, vcl diutius in itinere immorari; proindeque multum temporis, quod ipsis ad sacras missiones obeundas praefinitum est, frustra teri non sine spirituali carundem missionum detrimento; Sacra Congregatio (die 27 Augusti) statuit ac decrevit, tempus in missionariorum deputationc praefixum in posterum non ab expeditione decreti, sed a die singulorum adventus , sive ingressus in designatam Missionem omnino esse inchoandum ; adeoque mandavit Missionum Praefectis , ut huiusmodi ingressus diem in Litteris Patentibus eorumdem missionariorum notare teneantur, ut exinde tempus cuique decernatur ad peiagendas missiones praestitutum.

Hac ipsa occasione renovat Sacra Congregatio, seduloque inculcat Missionum Praefectis observantiam decreti alias edici, ac praesertim sub dic 2 Martii 1668 ac 28 Septembris 1722. nimirum non licere Praefectis licentiam concedere missionariis redeundi, etiam completo tempore suarum facultatum, nisi prius Sacra Congregatione praemonita, atque expectato adventu m Missionem aliorum operariorum, qui per eamdem S. Congregationem deputati fuerint.

2255

Ex Instr. S. C. de Prop. Fide *28 Iulii tj88.* (al DkLBO. Ap. APUD MaROXIT.).— Non si approva punto chc gli alunni di Roma c gli altri preti decolari si costringano a far di mora nella Sede Patriarcale, anzi dovrl ciascuno trattenersi nella dioecesi propria quando dai loro Vescovo vengano deputati alia cura dcllc anime... Quelli perô che si trovassero oziosi e non addetti al servizio di veruna chiesa, potranno astringersi dal Patriarca a dimorare nella Sede Patriarcale, avutone perô il consenso dai loro Vescovo.

queant '14 com-TiVAtrarchalu

2256

S. C. de Prop. Fide. 7 *Iunii t79o.* — (C. G.).— Sc debba permettersi al Patriarca *N.* di dare le Indulgence parziali di cento , cinquanta c quaranfanni.

R. Negative.

£ «a IfiCdfeoiiaa.

2357

Ex Litt. S. C. de Prop. Fide *28 Ian. /792.* (ad Patriarcham Syr.) — Chc nell'clczionc de Patriarchi si faccia appartencie anche a semplici sacerdoti ia voce passiva , la cosa c in regola, ma non cosl quanto alia voce activa, volendo i canoni c Γ universal disciplina dclla Chicsa che i soli Vcscovi sieno i legittimi elettori de' Patriarchi.

™n.r ◆◆ <ctinm hibent untunitp *c°r ”

2258

De renovatione privilegii Vicariorum App. creandi nounoi.

S. C. de Prop. F. ?r *Ianuarii t/^ti.* (C. P. pro Six.). — Utrum renovandum sit privilegium Vicariis Ap. illarum partium (Sinarum), « ritui cophti, valide tamen ac rite ordinati, qui ex atra « errorum, in quibus versabantur, caligine in lucem « catholicae veritatis emergunt, capaces sint, etiam in- « ter catholicos, administrationis sacramentorum paro- u chialium qua prius in schismate potiebantur, quam- α vis haec ipsa spiritualis auctoritas, nullo existente « parocho catholico, *tributa etiam sit Patribus Missio· u nariis, et ab illis exerceatur ».*

(t) Haec ibi: ▮ Declaramus licere (missionariis lati- « nis) parochiali munia obire circa graccos melchitas, « eisque sacramenta administrare in iis locorum ct « temporum circumstantiis, quibus omnino deficiat mo- « dus habendi parochum, aut alium Antistitem graeci < ritus ».

(2) In Consi. *Eo quamvis tempore* (4 Mail 174$) hicc habentur 12.) « Aequum visum est ut parochi

Bulla Clementis IX die r3 Septembris >669 (K n. *t86)* concessum, creandi sex notarios, sanandique illorum defectus quos postmodum Vicarii App. crearunt, nulla posteriori obtenta privilegii renovatione.

R. Prosequantur uti privilegio, facto verbo cum SSrfto. — SSiftus adprobavit.

2259

Dc vnitationc pa «torali per-agrade.

S. C. de Prop. F. — *14 fan. 1798* (C. P.). — Curet Episcopus (Pekinensis) quoad omni meliori modo fieri possit, pro suo zelo et prudentia, visitationis munus, etiam extra civitatem, per seipsum ; sin minus, quamdiu legitime impeditus fuerit, per idoneos ministros adimplere, iuxta praescriptum Tridentini *(Sess. XXIV, cap. 3, de Reform.).*

2260

Grea aggregationem clencorum alicui Commuoitoti preabylerorum m teutontun.

S. C. de Prop. Fide /7 *Aprilis 1820.* (C. G.). — Clericus vel presbyter saccularis, sine licentia sui Episcopi, aggregari non potest alicui Communitati presbyterorum saecularium, quam tamen licentiam non potest Episcopus illi temere denegare ne potestate sua abutatur; ct Episcopus potest clericum vel presbyterum sibi subiectum cx tali Communitate extrahere, si id maius ecclesiae suae bonum postulare videatur.

2261

Grea renuente· confiteri peccato ante nuptiarum celebrationem.

S. C. de Prop. F. /7 *Apr. 1820.* (C. G.) — Qukbkc. — Quid agendum cum pravis iis catholicis qui renuunt peccata confiteri priusquam ad matrimonium accedant ?

R. Si catholici, de quibus in dubio, sunt vere publici peccatores, non sunt admittendi, nisi parochus ex causis vere gravibus excusari possit, quae recensentur penes probatos auctores, quos consulat ; si sunt peccatores occulti, praemissa salutari admonitione, etiamsi peccata sua confiteri recusaverint, non sunt a Matrimonio excludendi.

2262

De Ttrbla apoolorum coaxolura de pncBcnti eipnmenübuu

S. C. de Prop. F. *17 Aprilis 1820.* (C. G.) — Quenac. — Cum verba illa Ritualis Romani quibus parochus interrogare debet sponsos : N. *vis accipere N. hic praesentem etc.* gallice : *N. voulez-vous prendre N. ici présente* etc. intelligenda sint de voluntate et consensu dc praesenti, non autem de futuro, ideo illa aequipollent verbis istis : *N. accipis N. hic praesentem,* gallice : *N. prenez-vous N. ici présente.* Cum ergo verba ista sint illis aequipollentia, idcirco nihil obstant quominus, secundum Quebecensis ecclesiae usum eiusque Rituale, posteriora haec verba pro prioribus illis adhibeantur.

2263

Regutorei Bionani proV.. bentor u

Decr. S. C. de Prop. Fide rj *Septembris 1832.* — Religiosos viros qui per solemnem votorum professionem carni et sanguini renunciarunt, et eos maxime qui ad loca Missionum pergentes apostolico sc ministerio manciparunt, erga consanguineos suos et affines praecipuas curas intendere, cum iis sub eodem tecto in ipsis Missionum hospitiis vitam ducere, de reditibus Missionum, vel cx sacris laboribus quomodocumque collectis eosdem sustentare, maxime dedecet, contractis ab eisdem obligationibus opponitur, efficitque ut animarum sibi commissarum curae remissius attendant. Quare cum S. Congr. relatum fuerit in nonnullis Missionum locis gravem huiusmodi abusum invaluisse, ut in domibus ipsis Missionum cum missionariis Regularibus consanguinei eorumdem ct affines cuiuslibet sexus vitam ducant eademque mensa utantur, S. Congregatio ref. R. P. D. Secretario eiusdem censuit ac decrevit memoratam consuetudinem vcl abusum èsse omnino tollendum, ac virtute sanctae obedientiac missionariis Regularibus esse praecipiendum , quemadmodum praecipit, ut in posterum abstineant a recipiendis sub eodem tecto convictus ratione consanguineos vel affines, cuiuscumque sexus existant, ac si quos receperint, ab hospitio , vel domo abire cogant.

con«iD(aiit9i vel ftÆott ħu nc convicta ft. ClpCfC.

2264

De dkbuq^

S. R. C. *6 Maii 1833* — Clar emostks. — Minores Ordines conferri possunt in festis de praecepto, vel in festis duplicibus quae erant de praecepto ante reductionem.

2265

Deitoqoipc

nupti·· ·l0< .:·

quod coBiun> infidele» -.t· quam e ion re· giombu· ê 'l diacettur··.

Instr. S. C. de Prop. Fide *20 Martii 1836* — Vie. Ap. Siam. — Dubitas quaenam regula sequenda sit cum in casu quo, relicta infideli coniuge, post Baptismum novas velint nuptias contrahere sine interpellatione coniugis infidelis, eo quod eorum mulieres, quamvis fortasse paratae sint respondere se velle Christianam religionem amplecti, vel cohabitare cum viro suo recens baptizato sine contumelia Creatoris, nunquam tamen e suis regionibus discessurae essent , legibus , moribus patriis, periculis, et ipsa sexus timiditate impeditae. — Facta dubii relatione (in Congregatione particulari habita die 3 Dec. anni superioris), Ethi PP. responderunt allatas difficultates non esse sufficientes causas omittendae interpellationis ; ct servanda esse ea quae

de interpellatione coniugis infidelis legantur in Synodo Sutchuensi, cap. IX, η. 8 (i); ea enim sunt et Pontificiis Constitutionibus conformia, ct ex rccentioribus Sedis Apost. decretis in singulis istis Vicariatibus App. vim legis habent. Quoniam vero fieri potest aliquando ut in iis rerum adiunctis versetur praedictus Vic. Ap. in quibus dispensatio ab interpellatione coniugis infidelis ex iustis causis videatur concedenda, SSrtius Vicario Ap. concessit facultatem dispensandi ab interpellatione coniugis infidelis pro casibus duodecim. Dispensationis huius incapax est mulier quam, vivente adhuc suo marito gentili, absente marito, cum quodam catholico per biennium concubinarie vixisse narras, ct deinde ignari cuiusdam missionarii monitu, cum eodem catholico homine matrimonium inire tentasse. Re Eihis PP. relata, S. C. decrevit matrimonium esse nullum, ideoque practensos coniuges separandos. Quod si aliquando mulier ad Baptismum venerit, tunc utendum esse regulis Instructionis Sancti Officii anni *iy5y.* Regulae autem in ca Instructione expositae sunt huiusmodi: « i. Quod mulier « separetur *etc.* » *(V. n. 4.00),*

2266

•^«"oie^sabbeto Sancto haquoad benedictionem fontis baptismal·», ct quoiJwkm.icm ■•ijnunmbapnv-

θ· *Septembris 1837.* — Or io l r n. — Perdurantibus belli civilis calamitatibus in Regno Hispaniarum, accidit ut Rfcus Oriolcn. Episcopus, superiori anno 1836, olea sacra feria V in Coena Domini consecrare nequiveril, pro solemni benedictione Fontium baptismalium parochialibus in ecclesiis peragenda insequente Sabbato Sancto, neque eadem Olea α vicinioribus Episcopis parochi habere potuerint, siquidem ob communia incommoda pene omnes Episcopales Sedes proprio sunt viduatae pastore, ita ut, communicationibus interceptis, grex a pastore, filii a parente, Ecclesia ab Episcopis, non sine magno animarum salutis detrimento, separentur. Huiusmodi in angustiis constituti, parochi praebendati Oriolcn. dioecesis diversas inter se protulere sententias; et, nonnullis negantibus, bene multi opinabantur benedictionem solemnem Fontium baptismalium perfici posse adhibitis oleis superiori anno consecratis. In qua opinionum ct sententiarum varietate, id sumpsere consilii ut S. hanc R. C. requirerent ut certam sequerentur regulam in rc tanti momenti ac propterca insequenda dubia enodanda humillime proposuerunt, nimirum:

1. An talis benedictio (Fontis baptismalis in Sabbato Sancto) fieri debeat cum chrismate et oleo praecedentis anni; an potius omittenda sit infusio ĉhrismati ct olei, usquedum accipiantur recenter consecrata.

2. An, in Baptismo solemni infantium, utendum sit huiusmodi aqua, benedicta quidem cum reliquis caeremoniis Missalis sed absque benedictione fontis baptismalis, ct quoad immersionem ter factam.

(i) Hacc ibi: « Noverint missionarii, quibus concessa facultas dispensandi ab interpellatione, ea « non uti nisi ad nonnam Brevis Gregorii XIII, scilicet ut non dispensetur nisi quando ndelis coniugem « infidelem absentem, an sine contumelia Creatoris secum habitare velit, ut nar est, monere nequit; vel « quia interdum ad hostiles et barbaras provincias, nc σ nunciis quidem, accessus pateat; vel quia prorsus « ignoratur in quas regiones fuerit transactus, vel quia « itineris longitudo magnam affert difficultatem; ct praeterca rarissime, ct in casu urgentis necessitatis. Extra « hos casus omnino fieri debet interpellatio, etiamsi « inutilis aut perniciosa videatur, si fidelis velit ad alias ■ nuptias transire; nec ab ea dispensari potest, sive ti- ■ meatur ne infidelis interpellatus, sicut prima vice u- « xorem vendidit, eamdem recuperatam iterum vendat; « sive praesumatur cum fundamento vcl cx dissensio- • nibus coniugum in praecedenti cohabitationc, vel cx • alia quavis circumstantia, partem infidelem nolle re- ® dire. Quod si periculum adsit, nc facta interpellatione « exinde oriatur molestia scu persecutio contra chri- • stianos, huiusmodi casus deferatur ad Vicarium Ap « ut S. Sedes consulatur, prout olim responsum est m ■ Congr. S. Officii anno 1769. Dc duobus pono dum • taxat fieri debet interpellatio, nempe t. num pars in- « fidelis velit converti; 2. num saltem velit cohabitare « absque contumelia Creatoris. — Advertant iidem « missionarii, fidelem cum quo dispensatur non posse « matrimonium inire nisi cum fideli baptizato, minime « vero cum cathecumeno. Praeterea adhuc diligenter • observent quod in unoquoque illorum casuum, in < quibus necessarium judicabunt dispensare ab inter- ■ pcllatione, non sufficiat ut omnino sint persuasi dc a impossibilitate aut difficultate illam exequendi, sed • oportebit ut faciant processum summarium et scri- « ptutn, pro quo omni tempore futuro haec necessitas « appareat, vel ex eo quod interpellatus non respondet; « aut quia ignoratur ubi sit; aut quia dedit argumentum « rcipsa aperti sui dissensus; aut quia tandem in tanta « est distantia ut interpellatio ad illum pervenire nequeat, ■ aut saltem res est mullum difficilis; iste enim prae- • vius processus summarius nascitur ex littera ct spiritu « Brevis Gregoriani, prout indicatur in seqa. verbis: « *Dummodo constet summarii et exlraiudicialiter con· K iugem absentem legitime moneri non posse, aut mo- « nilum intra tempus in eadem monitione praefixum • suam voluntatem non significasse.*

• Quamvis in folio facultatum, quae missionariis < conceduntur, sequens facultas legatur: *Dispensandi « cum gentilibus et infidelibus plures uxores habentibus « ut post conversionem et baptismum, quam ex illis ma- tt luerint, si et ipsa fidelis fiat, retinere possint, nisi pri* « me *voluerit converti,* nihilominus eorum conscientia « oneratur, qui uti non debent tali facultate nisi ad « normam supradicti Brevis Gregoriani, scilicet ut non • dispensetur ab interpellatione primae uxoris, nisi in « casibus in Brevi expressis; sufficit autem ut interpel- « letur num velit converti (·).

‹·) In Litteris SC.dc Prop. Eide, ad Vicar. Apo»L Siam (30 Sepi 1837) haec habemur « Quae ahquibu· num. 8. cap. IX Synodi Sutcnueii. ru^narc videntur. scilicet quod primum legatur: *De duobus fieri debere contusu tnfidelit interpellationem,* etc, ci paulo post *Sufficit autem ut interpelletur num velit coni erli,* ca pugnantia minime aunt. In prima enim cius paragraph! penocha praescribit Synodus quid ab co ait praestandum qui uuam vcl unum tantum coniugem in inhdehtatc habuerit; in altera vero de co qui plurct in inndclitatc coniuges retinuerit: tunc ctnm •urtiCTt ut primam interpellet num vein convert·, sccus earn relineal cx al 11», quae tnJchs hat ·.

que consecratione, seu mixtione sacrorum chrismatis et olei; an vero aqua consecrata praecedenti anno, quae ad hunc finem conservetur.

3. An, supposito quod aqua baptismalis benedicta sit cum veteribus oleis, eo quod recenter consecrata non habeantur, infundi debeat in piscinam simul ac nova recipiantur olea et iterum cum his alia benedicenda sit aqua iuxta caeremonias Ritualis Romani; an vero illa conservari ct adhiberi debeat, usque ad benedictionem in vigilia Pentecostes, prout in Missali.

4. An in Baptismo solemni ungendi sint infantes oleo et chrismate praecedentis anni, dum recenter consecrata non habentur; an vero omittenda sit haec caeremonia, et postea supplenda , quum novum oleum et novum chrisma recipiantur.

R. Ad i. Affirmative ad primam partem, negative nd secundam.

Ad *2.* Negative ad utrumque, sed fieri debet nova Fontis benedictio cum oleis anni praecedentis; seu provisum in prima parte superioris dubii.

Ad 3. Negative ad primam pariem , affirmative ad secundam.

Ad 4. Affirmative ad primam partem, negative ad secundam.

2267

hs Pio Opere *PropagatinHit*

Ex Litt. Encycl. *Probe nostis* Gregorii XVI /5 *Aug. 1840.* — Quid nisi magna cum laude, dicendum dc celebri illa Societate, quac non solum in catholicis regionibus, sed etiam in acatholicorum ct infidelium terris nova semper obtinet incrementa ; quaeque fidelibus omnibus cuiuscumque conditionis facilem viam modumque aperit, ut dc apostolicis Missionibus bene mereantur, ac de spiritualibus illarum bonis participes ct ipsi fiant? Iam intclligitis, sermonem hic esse dc notissima Societate sub titulo *Propagationis Fidei.*

Communicatis modo Vobiscum, Venerabiles Fratres, et angoribus quibus ob incluras conficimur, ct consolationibus quibus sustentamur ob catholicae religionis triumphos; restat nunc, ut pariter Vobis communicemus sollicitudinem, quac Nos urget pro maiori Societatum tam bene dc religione merentium prosperitate. Vos igitur impense hortamur in Dom'.no, ut eas in vestrarum dioecesium finibus fovere, tueri, atque augere studeatis.

Imprimis autem Vobis summopere commendamus memoratam Societatem *Propagationis Fidei,* quae inde ab anno 1822, in perantiqua ac nobilissima Lugdunensi urbe primum instituta, tnirabPi subinde celeritate ac prosperitate longe latequc diffusa est. Nec minori profecto commendatione reliquas huiuscemodi Sodalitates prosequimur, quac Vindobonae, aut alibi conflatae, diverso licet nomine distinguantur, in idem tamen opus Propagationis Fidei, religiosissimo etiam catholicorum principum favore substentatum, aequa animorum contentione conspirant. Magnum sane opus et sanctissimum, quod modicis oblationibus ct quotidianis precibus a quolibet sodalium ad Deum effusis sustinetur, augetur, invalescit; quodque apostolicis operariis sustentandis, chrislianaeque charitatis operibus erga neophytos exercendis, ncc non fidelibus ab impetu persecutionis liberandis inductum, bonorum omnium admiratione, atque amore dignissimum existimamus. Nec sine peculiari Divinae Providentiae consilio tantum commodi atque utilitatis Ecclesiae nuperrimis hisce temporibus obvenisse censendum est. Dum enim omnigena inferni hostis machinamenta dilectam Christi Sponsam lacessunt; nihil illi opportunius contingere poterat, quam ut desiderio propagandae catholicae veritatis Christi fideles inflammati, iunctis studiis, collataque ope, omnes Christo lucrifacere conniterentur.

Quare Nos in suprema, licet indigni, Ecclesiae specula constituti nullam praetermisimus opportunitatem, quominus praedecessorum Nostrorum vestigiis inhaerentes et pronam Nostram in tam praeclarum opus voluntatem disertissime testarcmùr, et fidelium in id chantatcm congruis acueremus incitamentis. Et vos igitur, Venerabiles Fratres, qui in partem vocati estis sollicitudinis nostrae, sedulo agite, ut tantum illud opus ampliora quotidie penes commissum cuique gregem incrementa accipiat. *Canite tuba in Sion,* paternisque monilis er suasionibus curate, ut qui pienlissimac Societati nondum sese comites adiunxerunt, illam perlibenter ingrediantur ; qui vero eidem se addixerint, in proposito perseverent.

2268

S. C. de Prop. Fide *S Maii 1847* (C. G.). — La S. C. non deputa i Vice-Prcfetti ne ii riconosce quando nella Missione esiste il Prefelio da essa deputato. Il Prcfeito perô puô da sé deputate uno o più Vice-Prcfetti, chc lo aiutino nel temporale, c forse anche in ciô chc concerne la disciplina regolare, ma in quanto alia communicatione delle facoltà deve egli solo communicarlc in tuito o in parte ai missionari, nè senza speciale facoltà dclla S. Sede puô communicarlc al Vicc-Prefetto acciô questi lc communichi ai missionari ; cd i Prcfetti possono istituirc i Vice-Prcfetti con facoltà solo nel tempo dclla loro morte finche dalla S. C. sia provvisto.

rum.ct dc coniacu't*"b0*

2269

S. C. S. Officii 25 */unii 1847.* — Vic. ap. Yussam. — Quaedam mulier pagana derelicta est a suo viro qui amplius non vult

An baptitaodt mulier quae relicta * »uo vire pagano, alteri pagano nupsit, qa' converti noa vult.

Jc illa. Tandem, post aliquot annos praefata mulier nupsit alteri pagano; deinde facta est chiistiana. Secundus vir non vult converti, et j primus, qui est legitimus maritus ct etiam paganus, adhuc vivit. Unde humiliter quaero ,

1. Utrum illa mulier, si esset in bona fide circa nullitatem posterioris sui matrimonii, posset in eo tolerari, et post sufficientem instructionem baptizari.

2. An satius esset ei differre Baptismum, quia tandem posterior eius vir convertetur, vel saltem consentiet ab ea separari ? Sed etiam in hoc ultimo casu, quid et quomodo agendum si illa mulier graviter aegrotaret? Ante separationem essetne baptizanda ?

R. Ad u Mulier certior facta de nullitate secundi matrimonii, separata a secundo viro ct sufficienter instructa, baptizetur; deinde interpelletur primus vir utrum velit converti, vel cohabitare cum muliere absque iniuria Creatoris ; quatenus in infidelitate remanens, vel nolit absolute cohabitare, vel etiam nolit cohabitare absque contumelia Creatoris, mulier nubere possit alteri viro catholico.

Ad 2. Provisum in primo. Quod si mulier graviter aegrotaret, si ipsa, quantum est in se serio promittat simul ac convaluerit separari, baptizetur.

2270

Cire intentiono fine dctcrmi- 'j ?,/-iβη£'Γἡη'. Jiirnha

S. C. Indulg. *12 IulH tSjI.* — VaLRXγβνκν. — Quando ad Indulgentias lucrandas praescribitur oratio pro fine determinato v. gr. pro extirpatione haeresum etc. an requiratur intentio explicita, expressa singulis vicibus.

R. Negative.

2271

Cite applicationem Mnue pro populo in casu bl'cdc* ------

S. C. Concilii 25 *Sept. tÿ$8.* Caneragkn. 1. An parochus qui duas parochias regit, ct ðe° bis in dic celebrat, utrique parochiae suam Missam applicare teneatur, non obstante redituum exiguitate.

2. An parochus qui in una eademque parochia bis eadem die celebrat, utramque Missam populo sibi commisso gratis applicare omnino teneatur.

3. An et quomodo concedendum sit parochis qui diebus dominicis aliisque festis bis celebrant, ut unius Missae liberam habeant applicationem, ct stipendium pro ca recipere valeant in casu.

(t) Haec loc. cit. habentur: ■..... Quod pertinet « ad praedictos parochos egentes, unicuique vestrum « (Episcoporum) facultatem concedimus, cum iis quos • revera tales esse noveritis opportune dispensandi, « ad hoc ut, etiam diebus festis huiusmodi, ěleemo « synam ab aliquo pio offerente recipere, ct pro ipso « Sacrificium applicare, quatenus id ab eo requiratur,

R. Ad 1. Affirmative.

Ad 2. Negative , firma prohibitione recipiendi eleemosynam pro secunda Missa.

Ad 3. Negative, et Episcopus provideat ad formam Constitutionis Bened. XIV. *Cum semper oblatas* § 8 (1),

2272

W Ct IQJICCt 00· a nco% iq cauti· dc

S. C. S. Off. *22 Maii et rg Dec e r86o.* — Southwark — Post plorandam erectionem tribunalis anglici, per cuius decretum dissolvi solent matrimonia quoad vinculum, adeo ut coniugcs possint ad nova matrimonia transire, quaeritur: — i. Utrum advocatus catholicus possit licite in dicto tribunali actoris causam sustinere, et vinculi matrimonii solutionem a iudice postulare.

2. Utrum advocatus catholicus licite possit defendere causam partis conventae, contra actorem vinculi solutionem exquirentem.

3. Utrum catholicus possit tamquam iudex in dicto tribunali sedere, vel tamquam iuratus, ut dicitur, cum aliis iuratis assistere.

4. Utrum liceat advocati, iudicis, vel actoris partes agere quando finis litis est simplex separatio absque ulla sententia nullitatem matrimonii aecum trahente.

R. Ad 1. Negative.

Ad 2. Dummodo Episcopo constet de probitate advocati, et dummodo advocatus nihil agat quod a principiis iuris naturalis et ecclesiastici dedectat, posse tolerari.

Ad 3. Negative.

Ad 4. Dummodo pars catholicanullum aliud tribunal adire possit, a quo sententiam obtineat separationis quoad thorum et mensam, ct dummodo sententia huius tribunalis nullum alium habeat effectum quam separationem praedictam, posse tolerari ut catholici in eo foro actoris ct advocati partes agant, dummodo adsint iustuc separationis causae iudicio Episcopi, ct si quid habeat praeterea dubii, recurrat, plenius exponens omnes circumstantias ct legis dispositiones. — SSffius suffragium ErTiorum PP. confirmavit.

2273

An Vicariut generati» erigere þb Confraterhitate ct carum statuta approbare.

S. C. Indulg. *t8* .dug. *i86S.* — Aurr-.jaskx. — Etsi Vicarius Generalis vi officii sibi generaliter commissi expedire possit ea negotia, quac ad ordinariam Episcopi iurisdictionem spectant ; nonnulla tamen exercere nc- • libere et licite possint ct valeant ; dummodo ad nc- • ccssariam populi commoditatem, in ipsa ecclesia pa- • rochiali Missam celebrent ; ca tamen adiecta condi- « lionc ut tot Missas infra hebdomadam pro populo « applicent, quot in diebus festis infra eamdem hebdo- « madam occurrentibus iuxta peculiarem intentionem « alterius pii benefactoris obtulerint »,

quit sine speciali Episcopi mandato : ea nempe, quae vel ex iure scripto, vel ex causae gravitate specialem commissionem requirunt. Inter haec autem adeensendam esse Confraternitatum erectionem tum docent ductores, tum inferri videbatur cx resolutione Sacrae Rituum Congregationis edita die 7 Octobris 1617, qua Episcopo Elboren. respondit : « Nemini licere inconsulto Episcopo in sua dioecesi erigere et creare de novo Confraternitates, ct earum statuta confirmare, quae omnia privative quoad alios ad Episcopum tantum peitinent in sua dioecesi ». Praeterea Vicarius Generalis non potest pariter vigore o.Ticii sui sc ingerere in cxsequutione litterarum Apostolicarum pro huiuscemodi induitis, si haec fuerint Episcopo directa, nisi potestas subdelegandi eidem facta fuerit, suumque Vicarium Generalem reapse subdelcgavcrit. Id confirmatum reperitur ab hac Sacra Congregatione in una Gratianopolitana dici 24 Maii 1843. Cum enim Episcopus Gratianopolitanus ab Apostolica Sede obtinuisset praeter alias facultates, licentiam erigendi in sua dioecesi plures Sodalitates, quaesitum fuit a Sacra Congiegatione, utrum duo Vicarii Generales eiusdem Episcopi, qui cum ipso unam personam moralem efficiebant saltem quoad iurisdictioncm ordinarium, uti possent facultatibus praedictis, scilicet Sodalitates erigendi etc.. Sacra Congregatio respondit: Indulta seu facultates, de quibus in proposito dubio, etsi non cedant in propriam Episcopi utilitatem, sed in gratiam dioccesanorum, non sunt tamen de ordinaria sua potestate ad rectam necessariamque animarum sibi commissarum administrationem ordinata ; ita ut, eo absente, vel morbo laborante, sive nimiis occupationibus impedito, vices pro eo alius gerat, tamquam ab ipso legitime delegatus, sed cum sint potius favores, quos idem Episcopus ab Apostolica Sede personaliter impetravit, hinc ab Episcopo tantum erunt fidelibus sibi creditis distribuendi, nisi in precibus Apostolicae Sedi delatis expostulasset iis verbis, aut similibus, nempe eos sive per sc, sive per suos Vicarios Generales communicandi etc.

Denique in Constitutione Clementis VIII incip. *Quaecumque* etc. cum praecipiatur, aggregationem Confraternitatum faciendam esse praevio loci Ordinal ii consensu, et cum eiusdem litteris testimonialibus ; ct praeterea statuta earumdem Confratcrnitatum non posse tradi, nisi ea prius ab Episcopo dioeccsano examinata, ct pro ratione loci approbata fuerint, in utrisque casibus venire solum Episcopum inferebatur tum ex verbis Constitutionis, tum cx natura rei ; ita ut Vicarius Generalis speculi ad id mandato indigeat. Per aggregationem enim Confraternitas quadam nova erectione perficitur, et per statutorum traditionem, privilegiorum, Indulgentiarum communicationem ad sublimiorem statum evehitur. Unde hic Ordinarii appellatione solum Episcopum designari visum est, quemadmodum in casu, de quo in Tridentina Synodo sess. a3 cap. 8 de Reform, hisce verbis : < Unusquisque autem a proprio Episcopo ordinetur. Quod si quis ub alio ordinari petat, nullatenus id ei permittatur, nisi eius probitas et mores Ordinarii sui testimonio commendentur ». Ordinarii autem nomine hic intelligi Episcopum, non vero Vicarium Generalem, nisi antea speciale mandatum ei ab Episcopo tributum fuerit, omnes tradunt doctorcs, ita ut Vicarius Generalis absque eo dimissoriales scu testimoniales litteras ad etfcctum suscipiendi Ordines concedere minime possit. Nil mirum igitur, quod Vicarius Generalis Episcopi Aurelianensis quatuor sequentia dubia Sacrae Congregationi enodanda proposuerit, nempe :

1. Cum Episcopus obtinuerit facultatem a Sede Apostolica erigendi Confraternitates cum respectivis Indulgentiis, possitne Vicarius Generalis id praestare absque speciali delegatione Episcopi ?

2. Potestne Vicarius Generalis auctoritate ordinaria erigere Confraternitates absque delegatione Episcopi, ita ut erectio sic peracta canonica sit ?

3. Utrum Vicarius Generalis possit valide concedere litteras testimoniales ac consensum requisitum a Clemente VIII pro aggregatione Confraternitatum ?

4. Utrum Vicarius Generalis possit approbare statuta Confraternitatum ?

Quibus EE. PP. in comitiis generalibus apud Vaticanas Aedes habitis die 20 Iulii 1868, audito Consultoris voto, et re mature perpensa, rescribendum duxerunt :

R. Ad 1. Negative, nisi Episcopo subdelegandi potestas in /Xpostolico induito concessa fuerit, suumque Vicarium Generalem subdelcgaverit.

Ad 2. Negative.

Ad 3. Negative.

Ad 4. Negative, et supplicandum SSflio pro sanatione quoad praeteritum.

Et facta de praemissis relatione SSiTio D. N. Pio PP. IX in audientia habita ab infrascripto Cardinali Praefecto dic 18 Augusti 1868, Sanctitas Sua resolutionem Sacrae Congregationis approbavit ct confirmavit, et sanationem erectionum Confraternitatum, ct approbationum statutorum a Vicariis Generalibus usque ad totum currentem diem 18 Aug. 1868 factarum, necnon aggregationum, quae cum litteris testimonialibus ct consensu Vicariorum Generalium locum hucusque habuerunt, benigne impertita est. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

2274

oe nupt»ii bc-oedictionc quo-aj ťnuiicrc nu-Boion'c'torru'.t ptM c genuini· quoij ⁎ponto Mum coJl trucroet.

S. C. S. Officii / *Febr.* 9 !.---V1C. A?, Myssur. — ı. Utrum gentiles mulieres nuptae, Vfil viduae, vel notoric corruptae, quae ex gen-(ilitnte conversae Christianum recipiunt main-momum, possint recipere benedictionem nu-ptialem intra Missam.

2. An sponsi christiani qui pridie in pome·ridiana matrimonium in Ecclesia receperunt, et crastina sequenti dic ad Missam ambo veniunt, benedictionem intra Missam recipere possint, illis non interrogatis de continentia in nocte servata.

R. Ad 1. Affirmative.

Ad 2. Affirmative; neque ullo modo faciendam esse interrogationem dc qua in dubio mentio fit: et ad mentem. Mens est quod in illis matrimonio iungendis admonitio praetermittenda non sit, Sacrosanctum Concilium Tridentinum hortari (Sess. XXIV. cap. I. De Reform. Matrim.) ut coniuges ante benedictionem sacerdotalem in templo accipiendam in eadem domo non cohabitent.

2275

An celebrandum Oficium Titulari» ct Ɗedicatioıi> oratoni.

S. R. C. 29 ATovembns *tSj8.* — Ma· HtASOPOLiTAXA——Episcopus.... exposuit: Oratorium principale maioris Seminarii dioeccsani formam ecclesiae praeferens quatuordecim abhinc annis consecratum fuisse... Quum in dubium vocata sit legitimitas celebrationis utriusque praefatae festivitatis (Titularis ct Anniversarii Dedicationis eiusdem oratorii) eo quod extraneis non pateat indiscriminatim eiusdem oratorii ianua, ac proinde iuxta nonnullos illud recensendum videatur intra oratoria privata, dc quorum Titulari ac Dedicatione nemini licet Officium recitare, ab eadem S. R. C. ipse Rmus Episcopus declarari postulavit: Utrum ab initio recte fuerit introducta celebratio festi Titularis et Dedicationis supradicti oratorii.

R. Dummodo reapse oratorium fuerit consecratum, ct non simpliciter benedictum, celebrandum esse Officium tam Sancti Titularis, quam Dedicationis.

2276

An omne· mi·-Mooum rectore·, •d tynodum vo·cindi.

Ex Litt. S. C. de Prop. Fide 29 *Iu·Hi 1889.* (ad Arcihbp. Milvaukibs.) A.T. exponit omnes missionum rectores ad Synodum venire non posse, tum nc multae missiones sine sacerdote remaneant, ad quem fideles in casu necessitatis recurrere queant, tum quia decentia habitacula pro omnibus parari non possint, ct proinde A. T. expostulat ut cx quolibet decanatu duo vel tres missionum rectores ab aliis eligi possint, qui Synodo intervenire debeant.

Et A. T. notat camdem facultatem Episcopo Baioncnsi mense Februario huius anni ad decennium concessam. Iam vero, ut notat Benedictus XIV *(De Syn. Dioec.)* admissio procuratorum nihil prorsus ad Synodi utilitatem conferre valet, et proinde facultas eligendi procuratorem nonnisi ex specialibus causis, uc in casu Episcopi Baioncnsis, ct rarissime dari solet. Proinde A. T. singulis vicibus aut dimidiam panem rectorum missionum, .ut illos ad Synodum vocare poterit quos vocandos opportunum in Domino iudicabit.

2277

Litt. encycl. Leonis PP.XIII. *SSept. 1899* (ad Eрр. кγ cLKRUx Galliak). — Depuis le jour ou Nous avons été élevé à la Chaire pontificale, la France a été constamment l'objet de Notre sollicitude et de Notre affection toute particulière. C'c>t chez elle, en etiet que, dans le cours des siècles, mu par les insondables desseins de sa miséricorde sur le monde, Dieu a choisi de préférence les hommes apostoliques destines a prêcher la vraie foi jusqu'aux confins du globe, ct a porter la lumière de l'Evangile aux nations encore plongées dans les ténèbres du paganisme. Il l'a prédestinée Λ être le défenseur de son Eglise et l'instrument de ses grandes œuvres: *Gesta Dei per Francos.*

A une si haute mission correspondent évidemment dc nombreux et graves devoirs. Désireux, comme Nos prédécesseurs, de voir la France accomplir fidèlement le glorieux mandat dont elle a été chargée, Nous lui avons plusieurs fois déjA, durant Notre long Pontificat, adressé Nos conseils, Nos encouragements, Nos exhortations. Nous l'avons fait tout spécialement dans Notre Lettre Encyclique du 8 février 1884, *Nobilissima Gallorum gens,* ce dans Notre Lettre du 16 février 1892, publiée dans l'idiome de la France ct qui commence par ces mots: Au *milieu des sollicitudes.* Nos paroles ne sont pas demeurées infructueuses, et Nous savons par vous, Vénérables Frères, qu'une gran le partie du peuple français tient toujours en honneur la foi de ses ancêtres et remplit avec fidélité les devoirs qu'elle impose. D'autre part, Nous ne saurions ignorer que les ennemis de cette foi sainte nc sont pas demeurés inactifs, ct qu'ils sont parvenus A bannir tout principe de religion d'un grand nombre de familles, qui, par suite, vivent dans une lamentable ignorance de la vérité révélée, ct dans une complète indifférence pour tout ce qui touche A leurs intérêts spirituels ct au salut dc leurs âmes.

Si donc, et A bon droit, Nous félicitons lu France d'être pour les nations infideles un foyer d'apostolat, Nous devons encourager aussi les efforts de ceux de ses fils qui, enrôlés dans le sacerdoce de Jésus-Christ, travaillent A évangé-

liscr leurs compatriotes, A les prémunir contre l'envahissement du naturalisme et de l'incrédulité, avec leurs funestes et inévitables conséquences. Appelés par la volonté dc Dieu A être les sauveurs du monde, les prêtres doivent toujours, ct avant tout, sc rappeler qu'ils sont, de par l'institution même de Jésus-Christ, « le sel dc la terre » (t), d'où S. Paul, écrivant à son disciple Timothée, conclut avec raison < qu'ils « doivent être l'exemple des fidèles dans leurs < paroles ct dans leurs rapports avec le pro- < chain, par leur charité, leur foi ct leur pu- < rcté » (2).

Qu'il en soit ainsi du Clergé de France, pris dans son ensemble, ce Nous est toujours, Vénérables Frcrcs, une grande consolation de l'apprendre; soit par les relations quadriennales que vous Nous envoyez sur l'état de vos diocèses, conformément à la Constitution de Sixte Quint ; soit par les communications orales que Nous recevons de vous, lorsque Nous avons la joie dc Nous entretenir avec vous ct dc recevoir vos confidences. Oui, la dignité de la vie, l'ardeur de la foi, l'esprit de dévouement ct dc sacrifice, l'élan et la générosité du zele, la charité inépuisable envers le prochain, Tenergie dans toutes les nobles et fécondes entreprises qui ont pour but la gloire de Dieu , le salut des âmes, le bonheur de la patrie; telles sont les traditionnelles ct précieuses qualités du clergé français, auxquelles Nous sommes heureux de pouvoir rendre ici un public et paternel témoignage. Toutefois, en raison même de la tendre ct profonde affection que Nous lui portons ; tout a la fois pour satisfaire au devoir de Notre ministère apostolique, et pour répondre à Notre vif désir de le voir demeurer toujours A h· hauteur de sa grande mission, iNous avons résolu, Vénérables Frères, dc traiter dans la présente Lettre quelques points que les circonstances actuelles recommandent de la façon la plus instante a la consciencieuse attention des premiers Pasteurs dc l'Eglise de France, et des prêtres qui travaillent sous leur autorité.

dcficcrvm ntfileftoac.

C'est d'abord chose évidente que, plus un office est relevé, complexe, difficile, plus longue et plus soignée doit être la préparation de ceux qui sont appelés à le remplir. Or, existe-t-il sur la terre une dignité plus haute que celle du sacerdoce, ct un ministère imposant une plus lourde responsabilité, que celui qui a pour objet la sanctification de tous les actes libres de l'homme? N'cst-ce pas du gouvernement des âmes que les Pcres ont dit avec raison, que c'est « l'art des arts », c'est 1 dire le plus important ct le plus délicat de tous les labeurs auxquels un homme puisse être appliqué au profit dc ses semblables < ars artium regimen animarum ' » (3). Rien donc ne devra être négligé pour préparer à remplir dignement et fructueusement une telle mission, ceux qu'une vocation divine y appelle.

Avant toute chose, il convient de discerner, parmi les jeunes enfants, ceux en qui le Très-Haut a déposé le germe d'une semblable vocation, Nous savons que, dans un certain nombre de diocèses de France, grâce à vos sages recommandations, les prêtres des paroisses, surtout dans les campagnes, s'appliquent avec un zèle et une abnégation que Nous ne saurions trop louer, à commencer eux-mêmes les études élémentaires des enfants dans lesquels ils ont remarqué des dispositions sérieuses à la piété ct des aptitudes au travail intellectuel. Les écoles prcsbytéralcs sont ainsi comme le premier degré de cette échelle ascendante qui, d'abord par les petits, puis par les grands Séminaires, fera monter jusqu'au sacerdoce les jeunes gens auxquels le Sauveur a répété l'appel adressé à Pierre et André, à Jean ct à Jacques: Laissez vos filets; « suivez-moi; je veux faire de vous « des pêcheurs d'hommes > (4).

Quant aux petits Séminaires, cette très-salutaire institution a été souvent et justement comparée 1 ces pépinières, où sont mises à part les plantes qui réclament des soins plus spéciaux et plus assidus, moyennant lesquels seuls elles peuvent porter des fruits ct dédommager de leurs peines ceux qui s'appliquent à les cultiver. Nous renouvelons a cet égard la recommandation que, dans son Encyclique du 8 décembre 1849, notre prédécesseur Pie IX adressait aux Evêques. Elle sc référait elle-même à une des-plus importantes décisions des Pères du S. Concile de Trente. C'est la gloire de T Eglise de France, dans le siècle présent d'en avoit tenu le plus grand compte, puisqu'il n'est pas un seul des 94 diocèses dont elle se compose, qui ne soit doté d'un ou dc plusieurs petits Séminaires.

Nous savons, Vénérables Frères, dc quelles sollicitudes vous entourez ces institutions si justement chères A votre zèle pastoral, ct Nous vous en félicitons. Les prêtres qui, sous votre haute direction , travaillent à la formation de la jeunesse appelée A s'enrôler plus tard dans les rangs de la milice sacerdotale, ne sauraient trop souvent méditer devant Dieu l'importance exceptionnelle de la mission que vous leur confiez. Il ne s'agit pas pour eux , comme pour le commun des maîtres, d'enseigner simplement A ccs enfants les éléments des lettres ct des sciences humaines. Ce n'est 1A que la moin ire partie de leur tâche. Il faut que leur attention,

(!) Matth. v. ij.
(3) 1 Tim iv. 12.

(j) S. Grcg. M. Lib. Rcguîac Past. P, 1. c. t.
(4) Matth. iv, 19.

leur zèle, leur dévouement soient sans cesse en éveil et en action, d'une part pour étudier continuellement sous le regard et dans la lumière de Dieu, les âmes des enfants et les indices significatifs dc leur vocation au service des autels; dc l'autre, pour aider l'inexpérience et la faiblesse de leurs jeunes disciples, à protéger la grâce si précieuse dc l'appel divin contie toutes les influences funestes soit du dehors, soit du dedans. Ils ont donc à remplir un ministère humble, laborieux, délicat, qui exige une constante abnégation. Afin dc soutenir leur courage dans l'accomplissement de leurs devoirs, ils auront soin de le retemprer aux sources les plus pures de l'esprit de foi. Ils ne perdront jamais dc vue, qu'ils n'ont point 1 préparer pour des fonctions terrestres, si légitimes ct honorables soient-elles, les enfants dont ils forment l'intelligence, le cœur, le caractère. L'Eglisc les leur confie pour qu'ils deviennent capables un jour d'être des prêtres, c'est-à-dire des missionnaires de l'Evangile, des continuateurs de l'œuvre dc Jésus-Christ, des distributeurs de sa grâce et dc ses sacrements. Que celte considération toute surnaturelle se mêle incessamment à leur double action dc professeurs ct d'éducateurs, ct soit comme ce levain qu'il faut mélanger au meilleur fromenff, suivant la parabole évangélique, pour le transformer en un pain savoureux et substantiel (1).

De ttudiorum

Si la préoccupation constante d'une premiere ct indispensable formation A l'esprit ct aux venus du sacerdoce doit inspirer les maîtres de vos petits Séminaires dans leurs relations avec leurs élevés, c'est A cette même idée principale cl directrice que sc rapporteront le plan des études, ct toute l'économie de la discipline. Nous n'ignorons pas, Vénérables Frères, que, dans une certaine mesure, vous êtes obligés dc compter avec les programmes de l'Etat et les conditions mises par lui A l'obtention des grades universitaires, puisque, dans un certain nombre dc cas, ces grades sont exigés des prêtres employés soit A la direction des collèges libres, placés sous la tutelle des Evêques ou des Congrégations religieuses, soit A l'enseitfhement supérieur dans les Facultés catholiques que vous avez si louablement fondées. Il est d'ailleurs d'un intérêt souverain, pour maintenir l'influence du clergé sur la société, qu'il compte dans scs rangs un assez grand nombre de prêtres ne le cédant en rien pour la science, dont les grades sont la constatation officielle, aux maîtres que l'Etat forme pour ses lycées et scs Universités.

Toutefois, ct après avoir fait A cette exigence des programmes la part qu'imposent les circonstances, il faut que les études des aspirants au sacerdoce demeurent fidèles aux méthodes traditionnelles des siècles passés. Ce sont elles qui ont formé les hommes éminents dont l'Eglisc de France est fière a si juste titre, les Pétau, les Thumassin, les Mabillon et tant d'autres, sans parler de votre Bosquet, appelé l'aigle de Meaux, parce que, soit par l'élévation des pensées, soit par la noblesse du langage, son génie plane dans les plus sublimes régions de la science et de l'éloquence chrétienne. Or, c'est l'étude des belles-lettres qui a puissamment aidé ces hommes à devenir de très-vaillants et utiles ouvriers au service de l'Eglise, et les a rendus capables dc composer des ouvrages vraiment dignes de passer 1 la postérité et qui contribuent encore de nos jours a la défense et A la diffusion de la vérité révélée. En effet, c'est le propre des belles-lettres, quand elles sont enseignées par des maîtres chrétiens et habiles, dc développer rapidement dans l'âme des jeunes gens tous les germes de vie intellectuelle et morale, en même temps qu'elles contribuent i donner au jugement, de la rectitude et de l'ampleur, et au langage, de l'élégance et de la distinction.

Cette considération acquiert une importance spéciale quand il s'agit des littératures grecque et latine, dépositaires des chefs-d'œuvre de science sacrée que l'Eglise compte A bon droit parmi ses plus précieux trésors. Il y a un demi-sieclc, pendant cette période trop courte de véritable liberté, durant laquelle les Evêques de France pouvaient sc réunir ct concerter les mesures qu'ils estimaient les plus propres A favoriser les progrès de la religion et, du même coup, les plus profitables A la paix publique, plusieuis de vos Conciles provinciaux, Vénérables Frères, recommandèrent dc la façon la plus expresse la culture de la langue et dc la littérature latines. Vos collègues d'alors déploraient déjà que, dans votre pays, la connaissance du latin tendît à décroître (2).

Si, depuis plusieurs années, les méthodes pédagogiques en vigueur dans les établissements de l'Etat réduisent progressivement l'étude de la langue latine, et suppriment des exercices de prose ct de poésie que nos devanciers estimaient A bon droit devoir tenir une grande place dans les classes des colleges, les petits Séminaires sc mettront en garde contre ces innovations inspirées par des préoccupations utilitaires, ct qui tournent au détriment de la solide formation de l'esprit. A ces anciennes méthodes, tant de fois justifiées par leurs résultats, Nous appliquerions volontiers le mot de S. Paul A son disciple Timothée, et avec l'Apôtre, Nous vous dirions, Vénérables Freres:

(1) Matth. XIП, JJ·

(2) Porro linguam latinam apud nos obsolescere ncc quisquam est qui nesciat, ct viri prudentes conqueruntur. Discitur tardissime, celerrime didiscitur (Litt. Synod. Patrum Cone. Paris, ad clericos ct fideles, an. 1849, in *Colltciio Lactnih* Tom. iv, coi. 86).

« Gardez-en le dépôt » (i), avec un soin jaloux. Si un jour, ce qu'à Dieu nc plaise, elles devaient disparaître complètement des autres écoles publiques, que vos pétits Séminaires ct collèges libres les gardent avec une intelligente et patriotique sollicitude. Vous imiterez ainsi les prêtres de Jérusalem qui, voulant soustraire à de barbares envahisseurs le feu sacré du Temple, le cachèrent de manière à pouvoir le retrouver ct à lui rendre toute sa splendeur, quand les mauvais jours seraient passés (a).

Une fois cn possession de la langue latine, qui est comme la ciu de la science sacrée, ct les facultés dc l'esprit suffisamment développées ƀa l'étude des belles-lettres, les jeunes gens qui se destinent au sacerdoce passent du petit au grand Séminaire. Ils s'y prépareront, par la piété ct l'exercice des vertus cléricales, à la réception des saints Ordres, en même temps qu'ils s'y livreront à l'étude dc la Philosophie ct dc la Théologie.

Nous le disions dans Notre Encyclique *Aeterni Patris,* dont Nous recommandons de nouveau la lecture attentive à vos séminaristes et a leurs maîtres, et Nous le disions cn Nous appuyant sur l'autorité dc S. Paul: c'est par les vaincs subtilités dc la mauvaise philosophie, « *per philosophiam et inanem fallaciam* » (3), que l'esprit des fideles sc laisse le plus souvent tromper, et que la pureté dc la foi se corrompt parmi les hommes. Nous ajoutions, ct les évevenemenb accomplis depuis vingt ans ont bien tristement confirmé les réflexions ct les appréhensions que Nous exprimions alors: « Si l'on « fait attention aux conditions critiques du temps « ou nous vivons, si l'on embrasse par la pen« sée l'état des aifaircs tant publiques que pri« vécs, on découvrira sans peine que la cause « des maux qui nous oppriment, comme dc « ceux qui nous menacent, consiste cn ceci que « des opinions erronées >ur toutes choses, di« vines ct humaines, des écoles des philosophes « se sont peu à peu glissées dans tous les rangs « dc la société et sont arrivées à sc faire accepter « d'un grand nombre d'esprits » (4).

Nous réprouvons de nouveau Ces doctrines qui n'ont de la vraie philosophie que le nom, ct qui, ébranlant la base même du savoir humain, conduisent logiquement au scepticisme universel ct à l'irréligion. Cc nous est une profonde douleur d'apprendre que, depuis quelques années, des catholiques ont cru pouvoir sc mettre a la remorque d'une philosophie qui, sous le spécieux prétexte d'atfranchii la raison humaine dc toute idée préconçue el de toute illusion, lui dénie le droit de rien affirmer au-delà de *es propres opérations, sacrifiant ainsi à un subjectivisme radical toutes les certitudes que la métaphysique traditionnelle, consacrée par l'autorité des plus vigoureux esprits, donnait comme nécessaires et inébranlables fondements à la démonstration de l'existence de Dieu, de la spiritualité ct de l'immortalité de l'ûme, et de la réalité objective du monde extérieur. Il est profondément regrettable que cc scepticisme doctrinal, d'importation étrangère et d'origine protestante, ait pu être accueilli avec tant dc faveur dans un pays justement célébré par son amour pour la clarté des idées ct pour celle du langage. Nous savons, Vénérables Frères, à quel point vous partagez là-dessus Nos justes préoccupations, ct Nous comptons que vous redoublerez de sollicitude et de vigilance pour écarter de l'enseignement dc vos Séminaires cette fallacieuse ct dangereuse philosophie, mettant plus que jamais cn honneur les méthodes que Nous recommandions dans Notre Encyclique précitée du 4 Août 1879.

Moins que jamais à notre époque, les élèves de vos petits et de vos grands Séminaires nc sauraient demeurer étrangers à l'étude des sciences physiques ct naturelles. Il convient donc qu'ils y soient appliqués, mais avec mesure ct dans dc sages proportions. Il n'est donc nullement nécessaire que, dans les cours de sciences, annexés à l'étude dc la philosophie, les professeurs sc croient obligés d'exposer cn détail les applications presque innombrables des sciences physiques et naturelles aux diverses branches dc l'industrie humaine. Il suffit que leurs élevés cn connaissent avec précision les grands principes ct les conclusions sommaires, afin d'être cn état de résoudre les objections que les incrédules tirent de ces sciences contre les enseignements de la Révélation.

Par dessus tout, il importe que, durant deux ans au moins, les élèves dc vos grands Séminaires étudient avec un soin assidu la philosophie *rationnelle,* laquelle, disait un savant bénédictin, l'honneur de son ordre ct dc la France, D. Mabillon , leur sera d'un si grand secours, non seulement pour leur apprendre à bien raisonner ct à porter dc justes jugements, mais pour les mettre à même de défendre la foi orthodoxe contre les arguments captieux ct souvent sophistiques des adversaires (5).

Viennent ensuite les sciences sacrées proprement dites, à savoir la Théologie dogmatique ct 1a Théologie morale, l'Ecriture Sainte, l'Histoire ecclésiastique ct le Droit Canon. Ce sont là les sciences propres au prêtre. Il cn reçoit une premiere initiation pendant son séjour au grand Séminaire ; il devra cn poursuivre l'étude tout le reste de sa vic.

(1) I Tun. vj, 20.
(2) Π Mach. 1, 19-22.
(j) Col. n, 8.

(4) Encyclique: *Ademi Patrii,*
(5) De Studiis Monasticis Pan. n. c. 9.

La Théologie, c'est la science des choses de la foi. Elle s'alimente, nous dit le Pape Sixte-Quint, a ces sources toujours jaillissantes qui sont les Saintes Ecritures, les décisions des Papes, les décrets des Conciles (i).

Appelée positive ct spéculative, ou scolastique, suivant la méthode qu'on emploie pour l'étudier, la Théologie nc sc borne pas a proposer les vérités à croire ; elle cn scrute le fond intime, elle cn montre les rapports avec la raison humaine, et à l'aide des ressources que lui fournit la vraie philosophie, elles les explique, les développe, ct les adapte exactement à tous les besoins dc la défense et de la propagation de la foi. A l'instar de Béléséel, à qui le Seigneur avait donné son esprit de sagesse, d'intelligence ct de science, en lui confiant la mission dc bâtir son Temple, le théologien « taille les pierres précieuses des divins < dogmes, les assortit avec art, ct par fenea· « drement dans lequel il les place, cn fait rcs- « sortir l'éclat, le charme et la beauté » (a).

C'est donc avec raison que le meme Sixte-Quint appelle celle théologie (et il parle spécialement ici de la théologie scolastique) un don du ciel et demande qu'elle soit maintenue dans les écoles ct cultivée avec une grande ardeur, comme étant cc qu'il y a dc plus fructueux pour ΓEglise (3).

Est-il besoin d'ajouter que le livre par excellence où les élèves pourront étudier avec plus de profit la théologie scolastique, est la somme théologiquc de S. Thomas d'Aquin? Nous voulons donc que les professeurs aient soin d'en expliquer à tous leurs élèves la méthode, ainsi que les principaux articles relatifs a la foi catholique.

Nous recommandons également que tous les Séminaristes aient entre les mains et relisent souvent le livre d'or, connu sous le nom de Catéchisme du S. Concile dc Trente ou Catéchisme romain, dédié à tous les prêtres investis de la charge pastorale *(Catechismus ad parochos).* Remarquable à la fois par la richesse et l'exactitude de la doctrine ct par l'élégance du style, cc catéchisme est un précieux abrégé de toute la théologie dogmatique ct morale. Qui le posséderait ù fond, aurait toujours à sa disposition les ressources à l'aide desquelles un prêtre peut prêcher avec fruit, s'acquitter dignement de l'important ministère de la confession ct de la direction des âmes, ct être cn état de réfuter victorieusement les objections des incrédules.

Au sujet de l'étude des Saintes Ecritures, Nous appelons de nouveau votre attention, Vénérables Frétés, sur les enseignements que Nous avons donnés lans Notre Encyclique *Providentissimus Deus* (4), dont Nous désirons que les Professeurs donnent connaissance Λ leurs disciples, cn y ajoutant les explications nécessaires. Ils les mettront spécialement cn garde contre ďe tend mecs ĥquiétante qui cherchent à s'introduire dans l'interprétation de la Bible, ct qui, si elles venaient à prévaloir, ne tarderaient pas à en ruiner l'inspiration et le caractère surnaturel. Sous le spécieux prétexte d'enlever aux adversaires de la parole révélée l'usage d'arguments qui semblaient irréfutables contre l'authenticité et la véracité des Livres Saints, des éciivains catholiques ont cru tres-habile dc prendre ces arguments a leur compte. En vertu dc cette étrange ct périlleuse tactique, ils ont travaillé, de leurs propres mains, à faire des brèčhe dans les murailles de la cité qu'ils avaient mission de défendre. Dans Notre Encyclique précitée, ainsi que dans un autre document (5), Nous avons fait justice de ces dangereuses témérités. Tout cn encourageant nos exégetes à se tenir au courant des progrès de la critique, Nous avons fermement maintenu les principes sanctionnés en cette matière par l'autorité traditionnelle des Pères et des Conciles, ct renouvelés de nos jours par le Concile du Vatican.

L'histoire dc l'Eglisc est comme un miroir, où resplendit la vie dc l'Eglisc 1 travers les siècles. Bien plus encore que l'histoire civile ct profane, elle démontre la souveraine liberté dc Dieu et son action providentielle sur la marche des évènements. Ceux qui l'étudient nc doivent jamais perdre de vue qu'elle renferme un ensemble de fails dogmatiques, qui s'imposent À la foi et qu'il n'est permis à personne de révoquer en doute. Cette idée directrice ct surnaturelle qui préside aux destinées de 1 Eglise est en même temps le flambeau dont la lumière éclaire son histoire. Toutefois, et parce que l'Eglise, qui continue parmi les hommes la vie du Verbe incarné, se compose d'un élément humain, ce dernier doit être exposé par les maîtres ct étudié par les élèves avec une grande probité. Comme il est dit au livre de Job, < Dieu n'a pas bcsçin de nos mensonges > (6).

L'historien de l'Eglise sera d'autant plus fort pour faire ressortir son origine divine, supérieure à tout concept d'ordre purement terrestre ct naturel, qu'il aura été plus loyal â ne

(1) Const. Apost. · Triumphantis Jerusalem·.

(2) Pretiosas divini dogmatis gemmas insculpe, fideliter coapta, adorna sapienter; adiice splendorem, gratiam, venustatem. (S. Vine. Lir. Commonit. c. 2).

(j) Même Constitution.

(4) 18 Nov, 1893.

(5) · Genus interpretandi audax atque immodice liberum » (Lettre au Ministre Général des Frères Mineurs, 25 Nov. 1898).

(6) *Numquid Deus indiget vestro mendacio?* (lob. xxiii, 77).

rien dissimuler des épreuves que les fautes de ses enfants, et parfois même de ses ministres, ont fait subir à cette Epouse du Christ dans le cours des siècles· Etudiée de cette façon, l'histoire dc l'Eglise, à elle toute seule, constitue une magnifique et concluante démonstration de la vérité ct de la divinité du Christianisme.

Enfin, pour achever le cycle des études par lesquelles les candidats au sacerdoce doivent se préparer A leur futur ministère, il faut mentionner le Droit canonique, ou science des lois ct de la jurisprudence de l'Eglise. Cette science se rattache par des liens très-intimes ct très-logiques 1 celle dc la Théologie, dont elle montre les applications pratiques à tout ce qui concerne le gouvernement de l'Eglise, la dispensation des choses saintes, les droits et les devoirs dc scs ministres, l'usage des biens temporels, dont elle a besoin pour l'accomplissement de sa mission. < Sans la connaissance du < Droit canonique (disaient fort bien les Pères < d'un de vos conciles provinciaux) la théolo- < gie est imparfaite, incomplete, semblable a < un homme qui serait privé d'un bras. C'est < l'ignorance du droit canon qui a favorisé la « naissance ct la didusion de nombreuses cr- < reurs sur les droits des Pontifes Romains, < sur ceux des évêques, et sur la puissance que < l'Eglise tient de sa propre constitution, dont < elle proportionne l'exercice aux circonstan- < ccs » (1).

Nous résumerons tout ce que Nous venons dc dire sur vos petits et vos grands Séminaires par cette parole de S. Paul, que Nous recommandons a la fréquente méditation des maîtres ct des élevés de vos athénées ecclésiastiques : « O Timothée, gardes avec soin le dépôt < qui vous a été confié. Fuyez les profanes < nouveautés de paroles ct les objections qui « sc couvrent du faux nom dc science; car tous < ceux qui en ont fait profession, ont erré au • sujet de la foi » (2).

.Mnitt ad «a- ċrrdolc qui ao- ceUtit hutnaoae utlhutibut þro Urat inKfYiuoi.

C'est à vous maintenant, trcs chers Fils, qui, ordonnés prêtres, êtes devenus les coopératcurs dc vos Evêques, c'est à vous que Nous voulons adresser la parole. Nous connaissons, ct le monde entier connaît comme Nous , les qualités qui vous distinguent. Pas une bonne œuvre dont vous ne soyez ou les inspirateurs ou les apôtres. Dociles aux conseils que Nous avons donnés dans Notre Encyclique *Rerum novarum,* vous allez au peuple, aux ouvriers, aux pauvres. Vous cherchez par tous les moyens à leur venir en aide, à les moraliser et à rendre leur sort moins dur. Dans ce but, vous provoquez des réunions et des congres; vous fondez des patronages, des cercles, des caisses rurales, des bureaux d'assistance et de placement pour les travailleurs. Vous vous ingéniez à introduire des réformes dans l'ordre économique ct social, et pour un sa difficile labeur vous n'hésitez pas à faire dc notables sacrifices de temps et d'argent. C'est encore pour cela que vous écrivez des livres ou des articles dans les journaux et les revues périodiques. Toutes ces choses, en elles-mêmes, sont très-louables et vous y donnez des preuves non équivoques de bon vouloir, d'intelligent ct généreux dévouement aux besoins les plus pressants de la société contemporaine ct des âmes.

Toutefois, très-chers Fils, Nous croyons devoir appeler paternellement votre attention sur quelques principes fondamentaux, auxquels vous ne manquerez pas de vous conformer, si vous voulez que votre action soit réellement fructueuse et féconde.

Souvenez-vous avant toute chose que, pour être profitable au bien et digne d'être loué, le zèle doit être «accompagné dc discrétion, de re- « ctitude ct dc pureté ». Ainsi s'exprime le grave et judicieux Thomas a Kempis (3). Avant lui, S. Bernard, la gloire de votre pays au douzième siècle, cet apôtre infatigable de toutes les grandes causes qui touchaient à l'honneur de Dieu, aux droits dc l'Eglise, au bien des âmes, n'avait pas craint dc dire que « séparé dc la science, « et de l'esprit dc discernement ou de discré- « tion, le zèle est insupportable:.... que plus « le zèle est ardent, plus il est nécessaire qu'il « soit accompagné de cette discrétion qui met « l'ordre dans l'exercice dc la charité et sans « laquelle la vertu elle-même peut devenir un « défaut ct un principe de désordre » (4).

Mais la discrétion dans les œuvres et dans le choix des moyens pour les faire réussir est d'autant plus indispensable que les temps présents sont plus troublés ct hérissés de difficultés plus nombreuses. Tel acte, telle mesure, telle pratique de zèle pourront être excellents en

(t) Theologicarum doctrinarum solidae scientiae cuniungi debet Sacrorum Canonum cognitio.... sine qua theologia erit imperfecta et quasi manca, nec non multi errores de Romani Pontificis, Episcoporum iunbus ac praesertim de potestate quam Ecclesia iure proprio exercuit, pro varietate temporum, forsitan serpent ct paulatim invalescent (Cone. prov. Biuiiv a. t 868).

(2) *O Timothtt, dipositum custodi, devitans pro· fanas votum novitatis, it oppositionis falsi nominis icitntiai, quam quidam promitlintis, circa fidim ixci· diruni* (I Tim. vx, 20-21).

(j) Zelus animarum laudandus est si sit discretus, rectus et purus.

(4) Importabilis siquidem absque scientia est relus... Quo igitur zelus fervidior ac vehementior spiritus, profusiorque charitas, co vigilantiori opus scientia est quae zelum supprimat, spiritum temperet, ordinet charitatem .... Tolle hanc (discretionem) ct vinus vitium erit, ipsaque affectio naturalis in perturbationem magis convertetur exterminiumque naturae (S. Bern. Scrm. x l ix in Cant. n. $).

cux-mêmcs, lesquels, vu les circonstances, ne produiront que des résultats fâcheux. Les prêtres éviteront cet inconvénient et ce malheur si, avant d'agir ct dans l'action, ils ont soin de sc conformer à l'ordre établi ct aux règles dc la discipline. Or, la discipline ecclésiastique exige l'union entre les divers membres de la hiérarchie, le respect ct l'obéissance des inférieurs à l'égard des supérieurs. Nous le disions naguère dans Nos lettres â Γ Archevêque dc Tours: « L'édifice de l'Eglise, dont Dieu lui-même est < l'architecte, repose sur un très-visible fondc- < ment, d'abord sur l'autorité dc Pierre ct dc « scs Successeurs, mais aussi sur les Apôtres, « et les Successeurs des Apôtres, qui sont les « Evêques; de telle sorte que, écouter leur voix « ou la mépriser, équivaut a écouter ou à mé- « priser Jésus-Christ lui-meme > (i).

Ecoutez donc les paroles adressées par le grand martyr d'Antioche, St. Ignace, au clergé de l'église primitive: « Que tous obéissent à « leur Evêque comme Jésus-Christ a obéi à son « Père. Nc faites en dehors dc votre Evêque < rien dc ce qui touche au service dc l'Eglise, « et de même que Notre Seigneur n'a rien fait « que dans une étroite union avec son Père, « vous, prêtres, ne faites rien sans voue Evê- < que. Que tous les membres du corps presby- < téral lui soient unis, de même que sont « unies à la harpe toutes les cordes de l'instru- < ment » (2).

Si, au contraire, vous agissiez, comme prêtres, en dehors de cette soumission et dc cette union à vos Evêques, Nous vous répéterions ce que disait Notre prédécesseur Grégoire XVI, à savoir que, < autant qu'il dépend de votre < pouvoir, vous détruisez de fond en comble < l'ordre établi avec une si sage prévoyance < par Dieu, auteur de l'Eglise » (3).

Souvenez-vous encore, Nos chers fils, que l'Eglise est avec raison comparée à une armée rangée en bataille, *sicut castrorum acies ordinata* (4), parce qu'elle a pour mission dc combattre les ennemis visibles ct invisibles dc Dieu et des fîmes. Voilà pourquoi S. Paul recommandait à Timothée de sc comporter < comme un bon soldat du Christ Jésus » (5). Or, ce qui fait la force d'une armée ct contribue le plus à la victoire, c'est la discipline, c'est l'obéissance exacte ct rigoureuse de tous, à ceux qui ont la charge de commander.

C'est bien ici que le zèle intempestif et sans discrétion peut aisément devenir la cause dc véritables désastres. Rappelez-vous un des faits le plus mémorables dc l'histoire sainte. Assurément, ils nc manquaient ni de courage, ni dc bon vouloir, ni de dévouement A la cause sacrée de la religion, ces prêtres qui s'étaient groupés autour dc Judas Machabéc pour combattre avec lui les ennemis du vrai Dieu, les profanateurs du temple, les oppresseurs dc leur nation. Toutefois, ayant voulu s'affranchir des regies de h discipline, ils s'engagèrent témérairement dans un combat où ils furent vaincus. Ɛsprit-Saint nous dit d'eux < qu'ils n'étaient < pas de la race de ceux qui pouvaient sauver < Israël ». — Pourquoi? parce qu'ils avaient voulu n'obéir qu'a leurs propres inspirations et s'étaient jetés en avant sans attendre les ordres de leurs chefs : *[n die illa ceciderunt sacerdotes in bello dum volunt fortiter facere, dum sine consilio exeunt in praelium. Ipsi autem non erant de semine virorum illorum, per quos salus facta est in Israel* (6).

A cet égard, nos ennemis peuvent nous servir d'exemple. Ils savent très-bien que l'union fait la force, « vis unira fortior »; aussi, nc manquent-ils pas de s'unir étroitement, des qu'il s'agit de combattre la sainte Eglise dc Jésus-Christ.

Si donc, Nos chers Fils, comme tel est certainement votre cas, vous désirez que, dans la lutte formidable engagée contre Γ Eglise par les sectes antichrétiennes ct par la cité du démon, la victoire reste Λ Dieu et à son Eglise, il est d'une absolue nécessité que vous combattiez tous ensemble, en grand ordre ct en exacte discipline, sous le commandement de vos chefs hiérarchiques. N'écoutez pas ces hommes néfastes qui, tout en sc disant chrétiens et catholiques, jettent la zizanie dans le champ du Seigneur et sèment la division dans son Eglise en attaquant, et souvent même, en calomniant les Evêques, < établi par l'Esprit-Saint pour « régir l'Eglise dc Dieu > (7). Ne lisez ni, leurs brochures, ni leurs journaux. Un bon prêtre ne doit autoriser en aucune manière ni leurs idées, ni la licence de leur langage. Pourrait-il jamais oublier que, le jour de son ordination, il a solennellement promis à son Evêque, en face des saints autels, « obedientiam et reverentiam > ?

(1) Divinum quippe aedificium, quod est Ecclesia, verissime nititur in fundamento conspicuo, primum quidem in Petro et Successoribus eius, proxime in Apostolis ct Successoribus eorum, Episcopis, quos, qui audit vcl spernit, is perinde facit ac si audiat vcl spernat Christum Dominum (Epist. ad Arch. Turon.).

(2) Omnes Episcopum sequimini ut Christus lesus Patrem..... Sine Episcopo nemo quidquam faciet eorum quae ad Ecclesiam spectant (S. Ign. Antioch. Ep. ad Smyrn. 8). Qpcmadmodum itaque Dominus sine Patre nihil fecit... sic ct vos sine Episcopo (idem ad Magn. vu). Vestrum presbyterium ita coaputum sit Episcopo ut chordae citharae (idem ad Ephcs. iv.).

()) Quantum in vobis est, ordinem ab auctore Ecclesiae Deo providentissime constitutum, funditus evertitis (Greg. XVI, Epist. Encvcl. 15 Aug. i8p).

(4) Cant, vi, J.

($) Π Tini. n, J.

(6) I. Mich. v, 67, 62.

(7) Aci. xx, 28.

De Mcerdemo txtow

p4r dessus tout, Nos chers Fils, rappelez-Vq UJ |a condition indispensable du vrai zèle sacerdotal et le meilleur gage de succès dans les œuvres auxquelles l'obéissance hiérarchique vous consacre, c'est la pureté et la sainteté de la vic. « Jésus a commencé par faire, < avant d'enseigner » (t). Comme lui, c'est par la prédication de l'exemple que le prêtre doit préluder a la prédication de la parole. « Sé- « parés du siècle ct de scs affaires, (disent les « Pcrcs du S. Concile de Trente) les clercs ont « été placés Λ une hauteur qui les met en évi- « dcncc, ci les fideles regardent dans leur vie < comme dans un miroir pour savoir ce qu'ils < doivent imiter. C'est pourquoi les clercs, ct « tous ceux que Dieu a spécialement appelés « 1 son service, doivent si bien régler leurs « actions ct leurs mœurs que dans leur manière «d'être, leurs mouvements, leurs démarches, « leurs paroles ct tous les autres détails de leur < vic, il n'y ait rien qui ne soit grave, mo- « deste, profondément empreint de religion. lis « éviteront avec soin les fautes qui, légères chez < les autres, seraient très-graves pour eux, afin « qu'il n'y ait pas un seul de leurs actes qui n'inspire Λ tous le respect > (2).

Λ ces recommandations du saint Concile, que Nous voudrions, Nos chers Fils, graver dans tous vos cœurs, manqueraient assurément les prêtres qui adopteraient dans leurs prédications un langage peu en harmonie avec la dignité de leur sacerdoce ct la sainteté de la parole de Dieu; qui assisteraient à des réunions populaires où leur présence ne servirait qu'à exciter les passions des impies et des ennemis de l'Eglise, ct les exposerait eux-mêmes aux plus grossièics injures, sans profit pour personne ct au grand étonnement, sinon au scandale, des pieux fideles ; qui prendraient les habitudes, les manières d'être ct d'agir, ct l'esprit des séculiers. Assurément, le sel a besoin d'être mélangé à la masse qu'il 'doit préserver de la corruption, en môme temps que lui-même sc défend contre elle, sous peine de perdre toute saveur et de n'ôtre plus bon a rien, qu'à être jeté dehors ct foulé aux pieds (3).

De même, le prêtre, sel de la terre, dans son contact obligé avec la société qui l'entoure, doit-il conserver la modestie, la gravité, la sainteté dans son maintien, ses actes, ses paroles, ct nc pas sc laisser envahir par la légèreté, la dissipation, la vanité des gens du monde. Il faut, au contraire, qu'au milieu des hommes il conserve son âme si unie à Dieu, qu'il n'y perde rien de l'esprit de son saint état et ne soit pas contraint de faire devant Dieu ct devant sa conscience ce triste ci humiliant aveu : « toutes les fois que j'ai été parmi les laïques, < j'en suis revenu moins prêtre ».

Nc serait-ce pas pour avoir, par un zèle présomptueux, mis de côté ces règles traditionnelles de la discrétion, de la modestie, de la prudence sacerdotales, que certains prêtres traitent de surannés, d'incompatibles avec les besoins du ministère dans le temps où nous vivons, les principes de discipline et de conduite qu'ils ont reçus dc leurs maîtres du grand séminaire? On les voit aller, comme d'instinct, au devant des innovations, les plus périlleuses de langage, d'allures, de relations. Plusieurs hélas! engagés témérairement sur des pentes glissantes, où par eux-mêmes ils n'avaient pas la force de se retenir, méprisant les avertissements charitables de leurs supérieurs ou de leurs confrères plus anciens et plus expérimentés, ont abouti à des apostasies qui ont réjoui les adversaires de l'Eglise et fait verser des larmes bien amères à leurs Evêques, à leurs frères dans le sacerdoce ct aux pieux fidèles. S. Augustin nous le dit : « Plus on marche avec force et « rapidité, quand on est en dehors du bon che- « min, et plus on s'égare > (4).

Assurément, il y a des nouveautés avantageuses, propres à faire avancer le royaume dc Dieu dans les âmes ct dans la société. Mais, nous dit le saint Evangile (5), c'est au *Père de famille,* ct non aux enfants, ou aux serviteurs, qu'il appartient de les examiner et, s'il le juge à propos, dc leur donner droit dc cité, à côté des usages anciens ct vénérables qui composent l'autre partie dc son trésor.

Lorsque naguères Nous remplissions le devoir apostolique dc mettre les catholiques dc l'Amérique du Nord en garde contre des innovations tendant, entre autres choses, à substituer aux principes de perfection consacrés par l'enseignement des docteurs et par la pratique des saints, des maximes ou des règles de vic morale plus ou moins imprégnées de ce naturalisme qui, dc nos jours, tend à pénétrer partout, Nous avons hautement proclamé que, loin de répudier et de rejeter en bloc les progrès accomplis dans les temps présents, Nous voulions accueillir très-volontiers tout ce qui peut augmenter

(1) Act. t, 2.

(2) Cum enim a rebus sacculi lu altiorem sublati locum conspicis mur, in eos tanquam in speculum reliqui oculos conficiunt cx iisque sumunt quod imitentur. Quapropter sic decet omnino clencos, in sortem Domini vocatos, vitam moresque suos omnes componere, ut habku, gesta, incessu, sermone, aliisque omnibus rc- i>us, nil nisi grave, moderatum, ac religione plenum prae sc ferant, levia etiam delicta, quae in ipsis maxima essent, effugiant, ut eorum actiones cunctis afferant venerationem (S. Cone. Trid. Sess. xxu de Reform. c. i).

(3) Matth. v. tj.

(4) Enarr. in Ps. xxxi. n. 4.

tS) Matth. xm, 52.

le patrimoine de la science ou généraliser davantage les conditions dc la prospérité publique. Mais Nous avions soin d'ajouter que ces progrès nc pouvaient servir cificacement la cause du bien, si l'on mettait de côté la sage autorité dc ('Eglise (i).

En terminant ces lettres, il Nous plait d'appliquer au clergé de France ce que Nous écrivions jadis aux prêtres de Notre diocese dc Pérouse. Nous reproduisons ici une partie dc la Lettre pastorale que Nous leur adressions le 19 juillet 18Û6.

« Nous demandons aux ecclésiastiques dc * notre diocese de réfléchir sérieusement sur < leurs sublimes obligations, sur les circonstan- < ces difficiles que nous traversons, ct de faire « en sorte que leur conduite soit en harmonie « avec leurs devoirs et toujours conforme aux « règles d'un zèle éclairé et prudent. Ainsi < ceux-là même qui sont nos ennemis cherche- < font en vain des motifs de reproche ct de < blâme: *qui ex adverso est, vereatur nihil « habens malum dicere de nobis* » (2).

< Bien que les difficultés ct les périls se < multiplient de jour en jour, le prêtre pieux « ct fervent nc doit pas pour cela sc décourager, « il ne doit pas abandonner scs devoirs, ni mê- < me s'arrêter dans l'accomplissement de la < mission spirituelle qu'il a reçue pour le bien, « pour le salut de l'humanité ct pour le main- < tien de cette auguste religion dont il est le « héraut ct le ministre. Car c'est surtout dans < les difficultés, dans les épreuves que sa vertu < s'affirme et se fortifie: c'est dans les plus < grands malheurs, au milieu des transforma- « lions politiques et des bouleversements so- < ciaux, que l'action bienfaisante cl civilisatrice < de son ministère se manifeste avec plus < d'éclat..... Pour en venir à la pratique, nous < trouvons un enseignement parfaitement adapté « aux circonstances dans les quatre maximes < que le grand apôtre S. Paul donnait à son « disciple Tite: En toutes choses, donnez le bon < exemple par vos œuvres, par votre doctrine, « par l'intégrité de votre vie, par la gravité de < votre conduite, en nc faisant usage que de < paroles saintes et irrépréhensibles (3). Nous « voudrions que chacun des membres de notre « clergé méditât ces maximes ct y conformât < sa conduite.

< *In omnibus teipsum praebe exemplum * bonorum operum.* En toutes choses donnez < l'exemple des bonnes œuvres, c'est-à-dire d'une < vie exemplaire et active, animée d'un véri- < table esprit de charité ct guidée par les ma· < ximes de la prudence évangélique ; d'une vic < dc sacrifice et de travail, consacrée a faire < du bien au prochain, non pas dans des vues « terrestres et pour une récompense périssable, < mais dans un but surnaturel. Donnez l'exem- < pic de ce langage à la fois simple, noble et < élevé, de cette parole saine ct irrépréhensible, < qui confond toute opposition humaine, apaise < l'antique haine que nous a vouée le monde, < ct nous concilie le respect, l'estime même < des ennemis de la religion. Quiconque s'est < voué au service du sanctuaire a été obligé en < tout temps de se montrer un vivant modèle, < un exemplaire parfait de toutes les vertus ; < mais cette obligation est beaucoup plus grande < lorsque, ƀa suite des bouleversements sociaux, < on marche sur un terrain difficile ct incertain, « où l'on peut trouver à chaque pas des ernbû- « ches et des prétextes d'attaque....

< .... *In doctrina.* En presence des etfor.s « combines de l'incrédulité et de l'hérésie pour « consommer la ruine de la foi catholique, ce < serait un vrai crime pour le clergé dc rester « hésitant ct inactif. Au milieu d'un si grand < débordement d'erreurs, d'un tel condit d'opi- < nions, il ne peut faillir 1 sa mission qui est < de défendre le dogme attaqué, la morale tra- < vestic ct la justice si souvent méconnue. C'est < à lui qu'il appartient de s'opposer comme < une barrière à l'erreur envahissante et 1 l'iié- « résic qui sc dissimule; à lui dc surveiller les < agissements des fauteurs d'impiété qui s'atta- < quent à la foi ct à l'honneur de cette con- « trée catholique; à lui dc démasquer leurs « ruses ct de signaler leurs embûches; à lui < de prémunir les simples, de fortifier· les ti- < mides, d'ouvrir les yeux aux aveugles. Une «érudition superficielle, une science vulgaire < ne suffisent point pour cela: il faut des étu- < des solides, approfondies ct continuelles, en < un mot, un ensemble dc connaissances do- < ctrinales capables dc lutter avec la subtilité < et la singulière astuce de nos modernes con- « tradicteurs...

< ... *in integritate.* Rien ne prouve tant < l'importance de ce conseil, que la triste ex- < péricnce de ce qui se passe autour de nous. < Nc voyons-nous pas en ctfet que la vic rela- « ché c de certains ecclésiastiques discrédite ct « fait mépriser leur ministère ct occasionne des « scandales? Si des hommes, doués d'un esprit

(1) Abest profecto ʌ Nobis ut quaccumque horum temporum ingenium parit, omnia repudiemus. Quin potius quidquid indagando veri aut enitendo boni attingitur, ad patrimonium doctrinae augendum publicacuue prosperitatis fines proferendos, libentibus sane Nobis accedit. Id tamen omne, ne solidae utilitatis sit expers, esse ac vigere nequaquam debet Ecclesiae auctoritate sapientiaque posthabita. (Epist. ad S. R. E. Presbyt. Card. Gibbons Archicp. Baltimor., dic *22* Ian. 1899).

(2) Tit. Ii, 8.

(5) *In omnibus teipsum praebe exemplum bonorum oferum, in doctrina, in integritate, in gravitate, ver· bum sanum, irreprehensibile.* (Tit. II, 7-8).

< aussi brillant que remarquable, désertent par- « fois les rangs de la sainte milice et se met- < tent an révolte contre Γ Eglise , cette mère < qui, dans son aifectucuse tendresse, les avait < préposés au gouvernement et au salut des < âmes, leur défection et leurs égarements n'ont < le plus souvent pour origine que leur inau- < vaiscs mœurs....

< .... *In gravitate.* Par gravité, il faut < entendre cette conduite sérieuse , pleine de « jugement et de tact qui doit être propre au < ministre fidèle et prudent que Dieu a choisi < pour le gouvernement dc sa famille. Celui- < ci, en effet, tout en remerciant Dieu d'avoir « daigné l'élever à cet honneur, doit se mon· « trer fidèle Λ toutes scs obligations, en même < temps que mesuré cl prudent dans tous ses < actes ; il nc doit point se laisser dominer par < dc viles passions, ni emporter en paroles vio- < lentes et excessives ; il doit compatir avec « bonté aux malheurs et aux faiblesses d'autrui, « faire a chacun tout le bien qu'il peut, d'une < manière désintéressée, sans ostentation, en « maintenant toujours intact l'honneur dc son < caractère et dc sa sublime dignité >....

Nous revenons maintenant à vous, Nos chers fils du cierge français, et Nous avons la ferme confiance que Nos prescriptions et Nos conseils, uniquement inspirés par Notre affection paternelle, seront compris et reçus par vous, scion le sens et la portée que Nous avons voulu leur donner en vous adressant ces Lettres. Nous attendons beaucoup dc vous, parce que Dieu vous a richement pourvus dc tous les dons et de toutes les qualités nécessaires pour opérer de grandes et saintes choses à l'avantage de l'Eglise et dc la société. Nous voudrions que pas un seul d'entre vous nc sc laissât entamer par ces imperfections qui diminuent la splendeur du caractère sacerdotal et nuisent & son efficacité.

Les temps actuels sont tristes ; l'avenir est encore plus sombre et plus menaçant ; il semble annoncer l'approche d'une crise redoutable de bouleversements sociaux. 11 faut donc, comme Nous l'avons dit en diverses circostanccs, que nous mettions en honneur les principes salutaires dc la religion, ainsi que ceux de la justice, de la charité, du respect et du devoir. C'est .1 nous d'en pénétrer profondément les âmes, particulièrement celles qui sont captives de l'incrédulité ou agitées par dc funestes passions, dc faire régner la grâce et la paix de notre divin Rédempteur, qui est la Lumière, la Résurrection, la Vie, et de réunir en lui tous les hommes, malgré les inévitables distinctions sociales qui les séparent.

Oui, plus que jamais, les jours où nous sommes, réclament le concours et le dévouement dc prêtres exemplaires, pleins dc foi, de discrétion, dc zèle, qui, s'inspirant dc la douceur et de l'énergie de Jésus-Christ dont ils sont les véritables ambassadeurs, *pro Christo legatione fungimur* (1), annoncent avec une courageuse et indéfectible patience les vérités éternelles, lesquelles sont pour les âmes les semences fécondes des vertus.

Leur ministère sera laborieux ; souvent même pénible, spécialement dans les pays où les populations, absorbées par les interets terrestres, vivent dans l'oubli de Dieu et dc sa sainte religion. Mais l'action éclairée, charitable, infatigable du prêtre, fortifiée par la grâce divine, opérera, comme elle l'a fait en tous les temps, incroyables prodiges de résurrection.

Nous saluons de tous Nos vœux et avec une joie ineffable cette consolante perspective, tandis que, dans toute l'affection de Notre cœur, Nous accordons Λ vous, Vénérables Frères, au Clergé et à tous les catholiques de France, la bénédiction Apostolique.

(1) II Cor. Y, 20.

2278

S. C. de Prop F. *31 Martii 1897.* (C. P.) — CociSGiNAK — Utrum in statu ad quem ob persecutionem redactus est (Vicarius Ap. profugus) possit etiam in aliqua regione alteri Vicario Ap. concredita suis christianis ministrare sacramenta absque ulla facultate Vicarii Ap. cius loci, praesertim si pluribus diebus ab eo distet.

An Vicariui Ay, posait in ite Vicariitu ucn> menli minittn- re.

R. Affirmative quoad subditos Vicarii Apostolici Cocincinae.

2279

S. Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinarii. — 27 *Gennaio 1902.* — Ncssuno ignora come si sieno manifestate, spccialmente in questi ultimi tempi, delle divcrgenzc di opinione intorno al modo di svolgere c promuoverc 1'azione dcmocratico-cristiana in Italia; ciô chc ha contribuito non poco a turbare quell'unionc c quell'armonia, che tanto sono desiderate cd inculcate dal Santo Padre.

De ictione dtmocraiico-chrittiam.

Quindi è chc Sua Santilà, volendo togliere qualsiasi motivo di malintcsi c dissensi tra i cattolici italiani, c desiderando insiemc rispondcrc ai vari quesiti, chc in proposito vennero da più parti sottomessi alia Santa Sede, ha ordinato di inviare ai RrYii Vescovi d'Italia la présente Istruzionc.

i. Le parole dell'Enciclica *Graves de communi* del 18 gennaio 1901: *Non sia lecito dare ťun senso politico; — Sono e restano* (i prccctti dclla natura e del Vangclo) *fuori dei partiti e della mutabilità degli eventi ; — L'in-*

tendimento e lasione de' cattolici... non deve punto proporsi di preferire e preparare una forma di governo invece di unaltra; debbono intendersi nel modo seguente :

a) Le istituzioni dcmocratico-cristiane, qualunque sia la loro indole, debbono considcrarsi sollanto come manifestation! di azione popolare cristiana, fondata sui diritto di natura e sui prccctti del Vangelo. Non sono quindi da rilenersi come mezzi diretti a fini politici, nè destinati a mutare alcuna forma di governo.

b) L'azione dcmocratico-cristiana, essendo basata sulla giustizia e sulla caritl evangelica, ha un campo cosù vasto, che, intesa c praticata secondo la lettera e la mente dcgli insegnamenti della Santa Sede, risponde aile più generose attivitl dei cattolici cd abbraccia, colla dovuta proporzionc, l'azione stessa dclla Chicsa nella parte popolare. Nella Lettera *Permoti Nos* al Cardinale Arcivescovo di Malines, in data del io luglio 1895, il Santo Padre indica quanto sia esteso l'oggctto dell'azione popolare cristiana, scrivendo: « Qucst'oggetto a chi rettamente lo consider! non si présenta sotto < un aspetto solo. Si rifcriscc, è vero, ai beni estcriori; ma sopratutto si rifcriscc alia religione cd ai costumi, cd anchc si riannoda naturalmente colle norme dclla legislazione civile, di modo chc, in fine, riguardi generalmentc i dirilti cd i doveri di tutti gli ordini. Poichè i principii evangclici di giustizia c di caritù da Noi ricordati, quando si applicano alia pratica della vita, è necessario che tocchino le molteplici rclazioni dei privati ».

c) Da ciô segue, che nci programmi, nclle conferenzc c nci giornali democratico-cristiani si possono trattarc tuite le quistioni, che mirano al trionfo della giustizia ei alia pratica dclla carità a favore del popolo c chc formano il vero oggetto della democrazia cristiana.

d) I giornali democratico-cristiani possono anchc dare notizie e giudizi intorno a fatti ed opinioni politiche, ma senza pretendere di pariare in nome dclla Chicsa, nè d'imporre le proprie opinioni in materia di libera discussione, quasi che non fosscro sinceri cattolici coloro che pensassero diversamente.

e) Nc basta chc i democratic! cristiani non parlino in nome dclla Chiesa, quando trattano di materia meramente politica, ma c anche necessario chc, in Italia, si astengano dal partecipare a qualunque azione politica, secondo la mente c la lettera di questi duc pontifici avvcrtimenti : < Quanto il concorso dei eat- < tolici nile clezioni amministrative è lodevole < e più che mai da promuoversi, alrrettanto < c da evitare nelle politiche, siccomc non < espediente *per pagioni di ordine altissimo ;* « non ultima delle quali sia nella condizione < stessa di cose chc si è fatta al Pontefice, la « quale non puô certo rispondere alia piena < liberti e indipendenza dei suo Apostolico < ministero » *(Lett. all'Emo Card. Parocchi,* 14 mag. 1895). — < Quindi è, che l'azione « dei cattolici italiani, nelle presenti condizioni < di cose, rimanendo estranea alla politica, si < concentra nel campo sociale c religioso e < mira a moralizzarc le popolazioni, rcndcrle < ossequenti alla Chiesa e al suo Capo, al- < lontanarle dai pericoli del socialismo e della « anarchia, inculcar loro il rispetto al princi- < pio di autorità, sollevarne infine Tindigenza colle opere molteplici dclla caritl cristiana » *(Lettera ai Vescovi, al clero e al popolo d Italia,* 5 agosto 1898).

/) È obbligo di tutti i giornalisti cattolici, c perciô anche dei democratico-cristiani e di qualsiasi privato che voglia occupant di azione cattolica, di mantener sempre vivo nel popolo il sentimento e la convinzione dcirintollcrabilc condizionc» in cui si trova la Santa Sede dopo l'invasionc del suo principato civile ; non tralasciando occasione opportuna per far note e ricordare le solenni proteste, chc non cessa di emettere il Santo Padre, e le cause altissime che 1c inspirano. Debbono i veri cattolici tener sempre in mente i molteplici c gravissimi documenti, emanati dai Sommi Pontefici Pio IK c Leone XIП, per rivendicare i diritti sacrosanti e 1'indipendenza della Sede Apostolica, e ricordare col Vicario di Cristo, chc < invano < si tenta di sviarc il carattere di questa lotta, < col mctterc in campo *interessi umani* e *fini « politici;* quasi che non si traitasse d'intercssi < eminentemente religiosi, anchc quando si ri- « vendica da Noi la sovrunitl pontificia, a tu- < tela deU'indipendcnza del Capo dclla Chiesa « e della sua liberti » *(Discorso al Sacro Collegio,* 23 decembre 1890). Convicnc inoltrc non perder di vista i decreti e le dichi trazioni delle Sacre Congregazioni, e princtpalnicntc le norme date in diverse occasioni dalla Sacra Pcnitenzieria intorno ai casi pratici, chc hanno attinenza čoli invasione degli Stati dclla Chicsa.

2. In quanto alia fondazione e direzione di periodici, compresi quelli di azione popolarc cristiana, il clero deve fedelmente *osservare* quanto viene prescritto ncll'ari. 42 dclla Costituzionc Apostolica *Officiorum,* del 25 gennaio 1897 (O· Inoltrc i giornalisti demo-

Quoad ĩnsütutionem ct directionem ephemeridam ct diariorum.

(i) Hoc est : « Viri e dero sacculari nc libros quidem, « qui dc artibus scic^tiisquc mere naturalibus tractant, « inconsultis suis Ordinariis, publicent, ut obsequentis « animi erga illos exemplum praebeant ».

« lidem prohibentur quominus, absque praevia Ordi- « nariorum venia, diaria vel folia periodica moderanda « suscipiant ».

cratico-cristiani, come tutti i giornalisti cattolici, debbono mctrerc in pratica i seguenti avverîimenti del Santo Padre: « Si rendano con « volenteroso animo docili alla disciplina di « coloro, cui *lo Spirito Santo ha costituiti « Vescovi per reggere la Chiesa di Dio,* e « l'autoritl loro abbiano in ßwza, ne pi- « glino mai a far nulla fuor del beneplacito « dci mclcsimi, i quali, qualora si combatte « la religione, fa d'uopo seguire corne condot- « tieri » (Encici. *Nobilissima Gallorum gens,* 8 Febb. 1884). — «11 compito che loro (ai « giornalisti) spetta, in tutto ciô chc tocca gli « interessi religiosi e l'azione dclla Chiesa nclla « socictà, si c di sottostarc pienamente, d'in- « tclletto c di volontà, corne tutti gli altri fe- « deli, ai loro Vcscovi e al Romano Pontefice ; « di eseguirne e farne conoscope i comandi; di « secondarne di picno volere l'impulso ; di ri- « spettarne c farne rispettare le disposizioni » (Lett. *Epistola tua,* ali'Arcivescovo di Parigi, 17 giugno i885). — Dai doveri imposti ai cattolici « non si deve credere chc si alluma- « nino soit into coloro, chc apertamentc ripu- « diano l'autoriU dci reggitori ; ma eziandio « quelli chc vi si opponguno con astute ter- « giversazioni e con obliqui c dissimulati con- « sigli, La vera obbedienza c la virtù schietta « non si contenta di parole, ma consiste prin- « cipalmcntc ncll'animo c nclla volonté..... « Gli stessi (giornalisti) inoltrc abbiano ben « fissu in mente, chc, se mai essi dimenticas- « scro taie verità c seguissero le loro partico- « lari opinioni, sia prevenendo i giudizi dclla « Scdc Apostolica, sia ledendo l'autoritl dei « Vcscovi, arrogandosi un'autorità chc non pos- « sono avere, del tutto indarno sperano di po- « ter conservare il vanto di veri cattolici, c di « poterc in alcun modo giovarc alla santissi- « ma c nobilissima causa, che hanno intra- « preso a difendere ed a promuovere » (Lett. *Est sine molestum,* ali'Arcivescovo di Tours, 17 Diccrnbrc 1888). Procurino dunque i giornalisti cattolici di non meritarsi giammai il gravissimo rimprovero « che tra loro a viccnda « per mezzo dci giornali si attacchino con quo- « tidianc ingiurie; che interpretino a loro guisa « documenti chiarissimi, coi quali dalla pote- « st) ecclesiastica vicne riprovato il loro modo « di agire ; chc am muniti gravemente, non luscino di procrastinare astutamente e tergi- versare ; finalmente che, sospettosi e diffi- « denti verso ! propri Pastori, sebbene ossc- « quenti a parole, in rcalt) disprezzino la loro autorité c direzione » (Lett. *Cum huic,* al Vescovo di Urgcl, 20 Marzo 1890).

3. Quando gli scritti democratico-cristiani QoodlBro·^ trattano spccialmcnte argomenti di religione, morale cristiana ed etica naturale, sono soggetti alla previa censura dell'Ordinario, secondo l'art. 41 dclla Costit. Apost. *Officiorum* (1). Gli ecclesiastici poi, a forma del prccitato artîcolo 42 dclla stessa Costituzione, anchc pubblicando scritti di carattcre meramente tccnico, debbono previamente ottenerc il consenso del· rOrdinario.

4. Nelle fondazioni di circoli, société, etc., oem toactüus. si avré somma cura: 1. che ! particular! regolamenti, programma, manuali ed altri documenti abbiano un linguaggio e spirito schicttamente Cristiano ; 2. chc le bandierc cd altre insegne niente abbiano di comune coi simboli d'origine socialista ; 3. che gli statuti c regolamenti siano previamente esaminati cd approval! daUOrdinario ; senza la qualc approvazione nessuna dclle acccnnate istituzioni potrà présentant c ritenersi corne istituzione cattolica, meritevolc deila fiducia del clero c laicato ; 4. chc tutti gli atti e dûcorsi siano picni dcllo spirito di Gesù Cristo, e promovendo anzitutto il regno di Dio, curino efficaccmcnte il bene temporale dell'operaio e del povero e l'incremcnto dclla cristiana civiltà. In quelle cose poi, chc richicdono la previa autorizzazionc o liccnza dell'autoritl ecclesiastica, dovrà questa essere avvisata per tempo, affinchè possa ponderare le misurc e cautele chc sarà per prendere. Insomma, e volere della S. Sede, c la stessa nozione dclla ecclesiastica Gcrarchia lo csige, che il laicato cattolico non précéda, ma segua i suoi Pastori ; i quali, dal canto loro, non tralasceranno di promuoverc con ogni studio c particolare sollccitudinc l'azione popolare cristiana, tanto necessaria ai giomi nostri c tante volte raccomandata dal Santo Padre.

5. Le sottoscrizioni c collette per opère di Quoidcollectu azionc sociale c dcmocratico-cristiana sono soggette alla autorité e vigilanza degli Ordinari. E come in determinate circostanze e casi particulari, potrebbero essor causa di agitazionc o dissipazionc nei Seminari cd altri Istituti d'insegnamento sottomessi all'Ordinario cd anche nellc case c nei collegi di Religiosi ; cos) i direttori non permettano fra i loro sudditi nessuna colletta o sottoscrizionc, senza il previo ed espresso consenso del Vescovo c del rispettivo superiore religioso.

6. Nessun giornalc, benchè cattolico c di Quid «nm azione popolare cristiana, può esser introdotto coïkgh», nei Seminari, Collegi c nellc scuole dipendenti »choU* «c. ðull autorité ecclesiastica , senza Γespressa licenza dci superiori immediati ; i quali do-

(i) · Omnes fideles tenentur praeviae censurae cc- « cksiilticse cos saltem subiicere libros, qui divinas « Scripturas, sacram Theologum, Historiam ecclesia- « sbcam, Iui Canonicum, Theologiam naturalem, Ethi- • cen, aliasve huiusmodi religiosas aut morales disci- • plinas respiciunt, ac generaliter scripta omnia, in « quibus religionis et morum honestatis specialiter in- « tersit ».

vranno assolutamcntc avere prima Tautorizzazionc del proprio Vcscovo per i singoli giornali c rivistc. Ed in générale non convicne, che il tempo destinato alla formazione ecclesiastica cd alio studio sia impiegato a leggere i giornali, spccialmcnte quelli che richicdono nei Icttori garanzic speciali di esperienza c vero spirito di picti cristiana. Queste norme abbiano present! c le facciano osservare anche i Superiori di Ordini e Congregazioni religiose nellc loro rispettive famigiic,

QoolKrmonc" 7 confercnzc sulla dcmocrazia cristiana, dovendo spesso avere c la forma c la sostanza di apologetica cattolica contro gli errori socialist!, c richicdcndo perciô forti studii c particolure prudenza, da nesiun sacerdote o chierico potranno esser tenutc senza il permesso deirOrdinario dei luogo. Anchc a queste conferenze si applicano le norme dcll'Istruzione dclla S. C. dci VV. c RR., 3i luglio 1894, *Sulla sacra prcdica^ione :* « Se si traita di sa- « cerdoti dclla loro diocesi, siano fermi ncl non « affidar loro un ministcro s) augusto, senza « averti provati o per via d'esame o in altra « maniera opportuna: *nisi prius de vita et « scientia et moribus probati fuerint* (Cone. « Trid. sess. v, Cap. *2 De Reform.).* Sc si « tratta di sacerdoti d'altre diocesi, non accct- « tino nessuno a predicarc nellc loro, massime « nellc occasioni più solenni, se non present! « lettere del proprio Vescovo o del proprio Su- « periore Rcgolarc, le quali dieno dci suoi co- « sturni c dclla sua idoneità a tale ufiizio buona « testimonianza. I Superiori poi dci Religiosi « di qualsivoglia Ordine, Società o Congrcga- « zionc, a nessuno dci loro sudditi permet- « tano di predicarc, e molto meno lo pre- « sentino agli Ordinari con proprie lettere tc- « stimoniali, se prima non si sono assicurati « assai bene c dclla sua morale condotta c « dclla sua maniera di annunziarc la divina « parola. Chc sc gli Ordinari, dopo accctlato « qualche picdicatore per le buonc commcnda- « tizic chc presentava, lo vedessero poi ncH'cser- « cizio pratico del ministcro deviare dalle norme « c dai moniti dati in questa Lcttcra, dessi con « opportuna corrczionc lo richiamino pronia· « mente al dovere ; ma sc questa non basta, lo « rimuovano a dirittura da tale ulfizio, usando « anche le pene canonichc, sc la natura del caso « lo richicdcssc ». E la ragionc di queste precauzioni si chiariscc nellо stesso documento dalle parole seguenti : « Quanto poi a quelle confe- « renze, che minino a difendere la religione « dalle impugnazioni dc' suoi nemici, sono « bens) a quando a quando necessarie, ma « questo non c peso da tutti gli omeri, s) ve- « ramente dai più robusti. Ed anche i valo- « rosi oratori debbono usarc in ciô grande « cautela; che tali apologie convien farlc sol- « tanto in quei luoghi, in quei tempi c a « quelle udienze, chc nc abbiano un vero bi- « sogno, c da cui possa sperarsene un vero « prufitto ; délia quai cosa i giudici più com- « petenti è manifesto non essere chc gli Ordi- « nari : convicn farlc in maniera, che la di- « mostrazionc abbia la sua base profonda nclla « dottrina sacra, assai più che negli argomenti « umani c naturali : convicn fade con talc so- « lidità e chiarezza, da evitare il pcricolo che « in ccrtc menti restino impressi più gli errori « chc le veriti opposte ; e più facciano breccia « le obbiezioni che le rispostc ». Affinchè poi tutto ciô venga meglio oseervato, nessun sacerdote o chicrico prenda pane ad alcun convegno, che si sottragga alla pastorale vigilanza ed all'az'one dellOrdinario,

8. Contenendo le dourine socialistiche ncl ^u:?ue,14ll©p^ loro complcsso dclle vcrc ercsic, i cosidctti uooct. *contradittori* coi socialist! vanno soggetti ai decreti dclla Santa Sede relativi aile pubbliche dispute cogli eretici. Il decreto deila Sacra Congregazione di Propaganda Fide del 7 febbraio 1645 riassume in questa forma la legislazionc sempre vigente in talc materia: « 1. I col- « loqui c le dispute pubbliche tra cattolici ed « eretici sono talvolta lecite, quando cioc vi « sia speranza che ne derivi un maggior bene « c concorrano alrre circostanze dai tcologi dc- « terminate, come appare dalle dispute tenure « da Sant'Agostino contro i Donatisti cd al- « tri cretici. 2. La Santa SedcrApostolica cd « Romani Pontefici considerando che spesso « tali dispute, colloqui e contraddittorî o riu- « scivano senza alcun frutto 0 anchc con cat- « tivo csito, spesso li proibirono c diedcro or- « dini ai superiori ecclesiastici perche cereas- « scro di impcdirli. E qualora a ciô non riu- « scissero, cercassero almcno che non avvc- « nissero senza l'Autorità Apostolica c fossero « tenuti da personaggi capaci di far trionfarc « la verita cristiana. E moite volte la S. Con- « grcgazionc di Propaganda Fide diede per « iscritto questi stessi ordini ai suoi missionarî, « ammonendoli a non entrare in pubbliche di- « sputc con gli eretici ». E uno dei motivi, per i quali la Santo Scdc ha proibito tali pubbliche dispute, c accennato in altro decreto dell' 8 Marzo 1625 con queste parole, chc hanno anchc oggi una dolorosa attualità : « perche spesso o la falsa cloquenza, o l'au- « uacia od il genere di uditorio fanno s) chc « l'errorc applaudito trionfi sulla veritâ! »

9. Siccomc in alcuni scritti c discorsi più volte si fc notato un iinguaggio inesatto c poco conforme alla moderazione c carità cristiana, cos) i cattolici che vogliono meritarsi la bcnedizione di Dio e la fiducia dclle Autorité ccclcsiastiche, abbiano in mente le seguenti massime :

a) L'azione dcmocratico-cristiana non e da ritenersi come cosa nuova; essa è antica quanto «ctionii idc·.

i precetti e grinsegnamenti evangelic!. Gesù Cristo nobilitô la povcrU ed impose ai ricch! dei gravi doveri in favore dci poveri c degli opérai. « Era necessario avvicinare le due classi, « stabilire tra di esse un vincolo religioso c < indissolubile. Questo fu il compito deda ca- « rità ; essa creô questo vincolo sociale e gli < diede una forza e una dolcezza prima sco- « nosciuta ; essa inventô, moltiplicando se « stessa, un rimedio a tutti i mali, una con- « solazione ad ogni dolore, ed essa seppe, pcr « mezzo délie sue innumerevoli opère c isti- < tuzioni, suscitare a favore dei disgraziati una « nobile gara di zelo, di gencrosità e di abnc- « gazionc » *(Discnrso del Santo Padre agli opérai francesi,* 3o ottobre 1889). — < In < ogni tempo e incessantementc, Ci piece qui « ripctei lo, la Chiesa si e con ogni cura preoc- < cupata della sorte delle classi povere c dc- < gli opérai. Quando la sua parola era ascol- < tata e obbedita dai popoii, la sua libertà di « azione meno intralciafa, c poteva disporre « di più considerevoli risorse, la Chicsa veniva < in aiuto dei poveri c dci lavoratori, non solo « largheggiando nella sua carità, ma ancora su- « scitando c favorendo quelle grandi isiituzioni < chc furono le Corporazioni, le quali tanto < hanno contribuito al progresso delle arti c < dei mciticri, procurando agli opérai stessi < un miglioramcnto nellc loro condizioni cco- < nomichc e Un maggior bcncsscrc. Del rima- < nentc quello chc la Chicsa ha insegnato c < operato in altri tempi, Essa anche oggi pro- « clama c cerca di mandare ad erfetto » *(Di- scorso del S. Padre agli opérai francesi,* 18 ottobre 1887). E puô con ragione gloriarsi la S. Chicsa di essere stata sempre fautrice di tutti quegli studi di sociologia, chc taluni vo- gliono ora presentarc come cosa nuova. « E < somma lode délia Chicsa favere perfezionato < la scienza del Diritto ; nc potra giammai < essere dimenticato quanto essa abbîa contri- « buito colle suc dottrine, coi suoi escmpi e < colle suc isiituzioni, alla soluzione di quei < complicati problemi, sui quali si alfaticano « gli scrittori délie scienze cost dette ccono- « miche e sociali » (Motu Proprio / 'r *mysticam sponsam Christi.* 14 marzo 1891).

È da ritenersi allatto contrario al vero spirito di carità, c quindi anche della demo- crazia cristiana, un linguaggio chc sete ispi- rarc nel popolo avvcrsionc alie classi supe- riori ðell società. Gesù Cristo voile unire tutti gli uomini col vincolo délia carkà, chc ê per- fczionc délia giustizia, affinche, animati da re- ciproco amore, si adoperasscro a bcneticarsi scambievolmcntc. Su tale dovere di mutuo aiuto, chc incombe a lutte le classi sociali, si ascolti quanto insegna il Sommo Pontefice nella citata enciclica *Graves de communi :* « Biso- « gna rimuovere dal concetto della democrazia < cristiana l'altro inconvcr.ientc, cioè, chc, men- < tr'essa mette ogni impegno nel cercure il van- < taggio delle classi più basse, non sembri tra- « scurarc le superiori, chc pure non valgono « rneno alla cotiservazione c al perfezionamtnto < délia società.... Per Tunione naturale della < plcbe con Paître classi, resa anche piu stretta < dallo spirito di fratellanza cristiana, tutto ciô < che di benc si fa per sollevarc la plèbe, ri- < donda anche a vantaggio di quelle ; tanto « più chc pcr raggiungcrc l'intento ê conve- < niente c necessario il loro concorso.... Biso- < gnerà principalmente procurare la benevola < cooperazione di coloro chc per nascita, pcr < censo, per ingegno e per educazionc godono < di maggior autorité ira i cittadini. Se man- < chi questa cooperazione, troppo poco si po- « ira intraprendere di ciô che conduce al con- < seguimento dci desiderati vantaggi del po- < polo. Ccrto la via sarà tanto più sicura e < breve, quanto più sarà mokeplicc e intensa < la cooperazione dei cittadini più ragguardc- < voli ».

c) Sarebbe sommamente ingiusto presentarc le Associazioni ed Opère cattoliche fino ad ora fondate, qome poco benemerite deli' azione po- polarc cristiana ; mentre invece ai Vescovi, al Clero cd aile suddette isiituzioni furono dal Santo Padre, nel condannare le perseeuzioni da loro subite, tribulati questi encomii : « Mo- β diante i vostri generosi sforzi, Venerabili Fra- < telli, e quelli dei clero e dci fedeli a Voi < aifidati, si ottennero lieti e salutari etfetti, « dai quali era facile prevederne anche mag- < giori in un prossimo avvenire. Ccntinaiu d: < associazioni e di comitati sorscro in varie « parti d'Italia, c dal loro zelo indefesso eb- « bero origine casse rurali, cucinc ecunomichc, < dormitori economic!, ricrcatorî festivi, opere < catcchistiche, assistenza degli informi, tutela < della vedova e del pupillo, e tante altre bc- < nefichc isiituzioni » (Encicl. *Spesse volte,* 5 agosto 1898).

d) Non si potrebbe upprovare nelle pub- blicazioni cattoliche un linguaggio che, inspi- randos! a malsana novità, sombrasse deridere lu pietA dei fedeli cd accennasse a nuovi orien- tamenti della vita cristiana, a nuove direzioni della Chicsa, a nuove aspirazioni dell'anima moderna, nuova vocazionc sociale del clero, nuova civilia cristiana, ecc. Per evitare qual- siasi pericolosa tendenza, tutti i cattolici ram- mentino ed applichino alia loro condizionc questi gravi ammonimeuti dati dai Santo Pa- dre al clero francese : < Certo havvi delle no- vita vantaggiose, atte a far progredirc il re- « gno di Dio nellc anime e nella società ; ma < dice 1'Evangelo, spettare al Padre di famiglia, « e non ai ligliuoli od ai servitori, di esami- < narle, c, ie lo stima a proposito, di ammet- 4 terlc accanto agli antichi e venerandi usi, che

< formano Γaltra parte del suo tesoro > (Encicl. *Depuis le jour,* 8· sett. 1899). — noto c^c la Chicsa « sempre fu solita cos) moderare la < disciplina, chc, salvo il diritto divino, mai < non trascurô i costumi c le csigenzc di tanta < diversité di popoli chc essa ubbraccia. E se « lu salute délie anime lo richieda, chi mai « dubiterà, chc anche o.a non sia per fare al· « trettanto ? Vero e, chc il decidere di questo < non apparticnc all'arbitrio di uomini privati, « che pci lo più du un'apparenza di rettitu- < dine sono tratti in inganno, ma spetta alla 4 Chiesa di giudicarne, ed al giudizio della 4 Chicsa c mesticri che si conformi chimique « brami non incorrere la riprcnsionc di Pio VI 4 Nostro Prcdccessorc, il quale pronunciô, chc 4 la proposizionc XXXVIII del Sinodo Pisto- c iese < e ingiuriosa alla Chiesa e allô Spirito 4 di Dio chc la regge, in quanto sottopone ad 4 esame la disciplina stabilita ed approvata 4 dalla Chiesa, quasichc la Chiesa possa sta· 4 bilire una disciplina inutile e piu gravosa di 4 quelle chc componi la libertà cristiani.... » < È di grave pericolo c detrimento alla disci- < plina ed alla dottrina della Chiesa il parere < di coloro, che partigiani di ogni cosa che « senta di novità, stimano doversi anche nclla < Chiesa introdurre una ccrta libertà, di guisa < chc, ristretta in qualche modo la forza del- « l'autorità c la vigîlanza, sia lecito ai fedeli < di secondare ciascuno un po' più la propria < indole cd inclinazionc » (Lett. *Testem benevolentiae,* al Card. Arcivescovo di Baltimore, *22* genn. 1899).

«ccrJour mÔ- 1:1 e) chc * semplici fedeli, debbono i sa- ccrdoti, e spccialmcnte i giovani, avere in or- rore questo spirito di novità ; c bcnchè sia sommamentc a desiderarsi che essi vadano al popolo, conforme alla volontà del Santo Pa- dre, nondimeno debbono in ciô procedere con la necessaria subordinazione ai loro Superiori ecclesiastici ; mettendo in eseeuzione i seguenti gravissimi avvcrtinienti dati dail'Augusto Pon- teficc anche u qucIli, chc hanno già meritato giusti cncomi per aver dato prova di grande operosità e spirito di sacrificio ncll'azionc po- polarc cristiana : « Noi ben conosciamo c tutto « il tnondo con noi conoscc le qualità chc vi < distinguono. Non vi è una buona opera, di « cui voi non sictc gl'inspiratori o gli ἀpo- v stoli. Docili ai consigli chc vi abbiamo dato • nclla nostra Enciclica *Rerum Novarum* voi « undate al popolo, tra gli opérai, tra i po- « veri ; voi ccrcatc con tutti i mezzi possibili « di venire in loro aiuto, di farli più morali < c rcndcrc men dura la loro sorte. Pcr que- « sto scopo voi organizzatc riunioni c con- < gressi, voi fondate patronati, circoli, casse < rurali, uffici d'assistenza c collocamcnto pcr * gli opérai ; voi v'industriate a introdurre « délie riforme nell'ordinamcnto cconomico c < sociale, c per una st difficile impresa, non * esitate di fare notevoli sacrificii c di tempo di denaro. Ed è pcr questo fine ancora, uhc voi andate >crivcndo dci libri c pubbli- cate articoli sui giornali e sullc rivistc. Tune qucs'e cose ὂno in se stesse lodevolissime c porgono una prova non dubbia del vostro buon volcrc c del vostro generoso c intelli- gente intéresse ai bisogni piu urgenti della civile socilU c délie anime. Nullameno, ca- rissimi figli, Noi crediamo di dover richia- marc paternamente la vostra attenzione su alcuni principii fondamental, ai quali voi non manchcretc di conformarvi, sc volete chc la vostra azione sia realmcnte féconda di frutti. Ricordatevi ânr.anzi tutto che lo zelo, perche porü buoni effetti e sia degno di lode, dev'esscre accompagnato da discrc- zionc, rettitudine, c purezza, come dice il grave ed assennatissimo Tommaso da Kem- pis... Ma la discrezione ncllc impresc c nclla scelca dci mezzi chc conduce a riu- scita, c tanro più indispensabile al giorno d'oggi, chc i tempi sono agitati e irti di più numerose ditficoltà. Una certa azione, una certa misura, una ccrta pratica di zelo po- tranno bensi essere eccellenti in sc stesse ; ma, vistc le circostanzc, potrebbero produrre invece risultati dcplorcvoli. Or bene, i sacer- doti eviceranno questo inconveniente e que- sto danno, se prima di mettent ad un'im- presa, e nell' impresa medesima, avranno cura di conformant all'ordine stabilito c aile rcgolc della disciplina. E la disciplina ec- clesiastica esige l'unionc tra i vari membri della gerarchia, il rispetto c l'ubbidicnza de- gli inferiori verso i superiori....

< Se adunque, cari figli, voi desiderate, corne ccrtamcnte è nel caso vostro, che in questa formidabile lott i impegnata dalle sette anticristianc c dal regno delle tenebre con- tro la Chicsa, la vittoria sia per Iddio c pcr la sua Chiesa, e assolutamente necessario, che voi combattiate cumpatti in grande or- dine e précisa disciplina, sotto gli ordini dei vostri capi gerarchtci. Non date ascolto a qucgli uomini nefasti, chc pur diccndosi cristiani c cattolici, gettano zizzania nel cam- po del Signore c seminano divisioni nclla Chiesa, attaccundola c sovente anche calun- niando gli stessi Vescovi, stabiliti dallo Spi- rito Santo a reggere la Chicsa di Dio. Non leggete t loro opuscoli, né i loro giornali. Un buon prête non deve accrcditarc in nessun modo le loro idee, nc il liccnzioso loro lin- guaggio. Potrebbe mai egli dimcnticarc chc il giorno della sua ordinazionc, ha solennc- mente promesso al suo Vescovo innanzi al sacro altare obbedienza e riverenza ? E so- pratutto ricordatcvi, cari Nostri figli, che la condizionc indispensabile del vero zelo sa-

« cerdotale e il miglior pcgno di successo delle « opere nile quali vi consecrate per ubbidire < ai superiori gcrarchici, è la purité e santité « della vita ». *(Lettera al clero franccse, 8 set· tembre t88g).*

f) Egualmente, occupandosi dell'uzione popolare cristiana, i sacerdoti procurino sempre di farlo con dignité e senza compromettere quello spirito ecclesiastico, dai quale traggono tutto il loro prestigio c tutta la loro forza. Gli insegnamenti c i decreti del Tridentino sulla vita ed onesté dei chierici, sono oggi anche più necessari chc in passato. « A que- < stc raccomandazioni del S. Concilio (scrivcva « il Santo Padre nella citata lettera al clero < franccse) che Noi vorremmo, cari figli, scol- « pire in tutti i vostri cuori, manchcrebbero « certamentc quei sacerdoti, che adottassero < nella loro predicazione un linguaggio, che < fosse poco in armonia con la dignitA del < loro stato e lα santitA dclla parola di Dio ; « che assistessero a riunioni popolari, dove la < loro presenza non servisse che ad eccitare « le passioni dcgli empi e dei nemici della « Chiesa, e li esponesse aile ingiuric più gros- < solane, senza profitto di alcuno e con grande « meraviglia, sc non con scandalo, dei pii fe- « deli ; che prendesscro le abitudini, le maniéré < di vivere e di agite, e lo spirito dei secolari. < Senza dubbio, il sale deve esseie mescolato « colla massa che deve preservare dalla cor- < ruzione ma, nel medesimo tempo, esso stesso • deve sottrarsi a questa, per non perdet e ogni « sapote c non essere più buono ad altro, che < ad essere gettato sulla via e calpcstato. — < Nella stessa guisa il sacerdote, sale dclla < terra, nel contatto che è obbligato di averc « con la société che lo circonda, deve conser- < vare la modestia, la gravité, la santité nel « suo contegno, nei suoi atti e nelle sue pa- « rôle c non lasciarsi prendere dalla leggerezza, < dalla dissipazione, dalla vanité delle persone < mondane ».

Nel far giungere ai Rrhi Ordinari d'Italia la présente Isttuzione, Sua Santité confida chc, cooperando all'azione popolare cristiana, i più maturi colla loro esperienza cd i giovani col loro santo entusiasmo, si abbiano ad ottencrc quei salutari effetti di pace e di concordia, che la medesima Santité Sua ha tanto a cuore, in conformité di ciô chc inculcava anche nel Breve diretto al Congresso di Taranto nell'agosto del 1901, e nel discorso tenuto il 23 decembre u. s. al Sacro Collegio. < Noi dimandia- < mo, diccva in questo il Santo Padrc, il con- < corso unanime ed arrnonico di tutte le buonc « volonté. Vcngano i giovani c conferiscano « volentcrosi la energica e calda operosité, pro- < pria dell'età loro: vengano i più maturi, e 4 rcchino fiduciosi, oltre alla provata fede, la « ponderazione e il senno, frutti deiresperienza. < Uno e comune è lo scopo: uguale dev'esscrc < ed ugualmente sincero negli uni e negli al- < tri lo zelo. Non diflidenze, ma fiducia reci- < proca : non censure, ma sopportazione cri- « stiana : non dissapori, ma carité scambievolc ».

ADDENDA

80

Ad num. a5a (Vol. 1. pag. 86). *Notandum:* Missionarios *non teneri se subiicere examini Episcoporum* Juatcnus iam examinati ab ipsa S. C. de Prop Fide F. Fo/. *I. pag. n. 6, ct pag.* 9b *n. 27)).*

aa8i

Ad n. 826 (Vol. I. pag. 483). *Addendum in Rcsp.:* 6. Finalmcntc con simile Impegno il Vic. Apost. « si studierà di allontancrc sempre più da qualunque « principio superstizioso coloro chc mostransi troppo « contrarl alia schiatta di cui si ragiona. Procurer^ « quindi di richiamarli alPcsatta osservanxa dclla ca- « rità verso il prossimo, esorundoli colPcscmpio del « Divino Maestro il quale ncU'ammetterc tra i suoi « Apostoli alcuni pescatori, mentre voile confcrmarc « la divinitâ dclla religione chc venivi a fondare, ser- « vendosi di persone non adatte alPimprcsa, mostrô « al tempo istesso che i pescatori possono csscrc de- « gni dclla divina vocazione ».

8s

Ad num. 841 (Vol. I. p. 488). — In C. P. pro Sin. *22* Iulii 1841, propositum fuit dubium: *Se il Picario Ap. ed i missionarii possano usare deli' induito accordato nel 18Jf, ossia sc la parola* profugus *s'intenda di auelli cbe dalla persecutione sono costrctti ad uscirc di Missione.* — Responsum fuit : *Affirmative, nempe* profugi *intelliguntur omnes qui propter persecutionis metum errare coguntur sive intra fines Missionis sive extra.*

2283

Ad n. 914 (Vol. I. pag. $n). — *Addendum in fine:* « Finalmcntc manifestava V. S. la falsa crcdcnza in cui « sono quei popoli intorno all'affinità spirituale, tenendo « per fermo chc il compare il quale assiste al matrimo- « nio contragga l'affinitâ. c che PaffinitÀ contratta nel Battcsimo o nella Crcsima si estenda oltre al quarto « grado, c perô domandava istruzionc intorno alPistruirc « il popolo in contrario, prevedendo chc ne nasccrcbbero « inconvenienti. E in ciô la S. C. ha deciso chc ve- « nissc ricordato avere il Concilio Tridcntino deerc- « tato (Sess. 24. De Reform.) esservi un solo rado « di affinità spirituale, c il medesimo ripetere ene- « detto XIV nella Costituz. *Inter omnigenas* $ 17 in- « scrita nel Concilio Albanese, il quai Pontcficc espres- « samente c nominatamente esclude da tale affiniti gli « assistenti al Matrimonio ».

84

Ad num. 1084 (Vol. 1. p. $81). — Opus cui titulus: *Raccolta di orationi c pie opere per le auali sono state concesse dai Sommi Pontefici lc SS. Indulgence* denuo editum fuit an. 1877, 1886, et 1898. In editione an. 1898 extat decretum Sacr. C. Indulgentiae (23 Iulii 1898) in quo declaratur : « Huiusmodi *Collectionem* typis « S. C. dc Prop. F. cusam SSmus D. N. Leo PP. XIII « sua apostolica auctoritate approbavit caque proinde « uti genuina et authentica Sylloge Indulgentiarum « hactenus pro universis christifidelibus et pro quibus- « dam eorum coetibus ibidem designatis concessarum, • ab omnibus est retinenda. Quare si dubium aliquod, < vel sensum concessionum, vel acquirendarum Indul- « gentiarum conditiones attingat, forte oboriatur, non- • nisi ex hac Sylloge, quam normae instar Sanctitas • Sua haberi mandavit, erit dirimendum.

85

Ad num. i33g (Vol. II. p. 72). Quaesitum est: < Se sia lecito assumere gli eteredossi a testimonl nel matri monio dei cattolici ». S. C. S. Officii *(19 Aug. tSyt)* respondit: · Non esse adhibendos; posse umen ab Ordinario tolerari ex gravi causa, dummodo non adsit scandalum ».

86

Ad num. 1479 (Vol. П. p. 113). Circa *Liberalismum* extat Instructio Secretariae Status (6 Aprilis 1900) ad Archicp. Bogotcn, quae ita se habet: « Plures e Columbiae Antistitibus non semel retulerunt in ista regione, sicuti ct in nonnullis aliis accidit, catholicos viros, quum de ratione agendi in re publica agitur, in contraria distrahi studia, gravibusque exagitan dissensionibus, quae plerumque ex diverso doctrinae catholicae circa *Liberalismum* intellectu oriuntur; ideoque expostularunt, ut peculiaris hac in re Ipsis ab Apostolica Sede daretur instructio. Porro, quum, ex SSrfn Domini Nostri Papae Leonis XIII sententia, · nullo « unquam tempore tanta fuerit concordiae inter omnes • fideles conciliandae et servandae necessitas, quantum •hoc nostro quo christiani nominis hostes unanimi « impetu Ecclesiam undique adoriuntur » (r); opportunum visum est Sanctitati Suae hisce postulationibus ‘satisfieri, ut populus clare atouc adamussim erudiatur de iis, quae malam *Liberatismi* notam, ac proinde S. Sedis improbationem merentur.

Quae autem mens ac sententia sit Apostolicac Sedis hac in re, facile dignoscere possunt Episcopi et fideles ex doctrinis explicatis in actis plurimis, quae ab Eadem prodiere, praesertim vero in Litteris Encycli cis a SSrho Domino Nostro dic 28 Iunii :888 datis, ?uae speciatim et fuse dc « Libertate humana » agunt, bi enim Summus Pontifex docet, *Libcralismi* principium ac fundamentum repudiationem esse divinae legis : « Quo spectant in philosophia *Naturalistae* seu • *Rationalistae,* eodem in re morali ac civili spectant • *Libcralismi* fautores, qui posita a *Naturalistic* princi- « pia in mores actioncmque vitae deducunt. Iamvero, • totius *rationalisms* humanae principatus rationis caput «est; quae obedientiam divinae acternacquc rationi « debitam recusans, suique sc iuris esse decernens, ipsa « sibi sola efficitur summum principium ct fons ct iu- dex veritatis. Ita illi, quos diximus, *Libcralismi* sccta- « tores in actione vitae nullam contendunt esse, cui « parendum sit, divinam potestatem, sed sibi quemque « esse legem ; unde ca philosophia morum gignitur, « quam *tndependentem* vocant, quae sub specie liberta- « tis ab observantia divinorum praeceptorum voluntа- « tem removens, infinitam licentiam solet homini da- «re». Et hic quidem primus ac teterrimus est *Libe- ralismi* gradus; qui dum ex altera parte omnem auctoritatem ct legem divinam sive naturalem sive supernaturalem rciicit, immo penitus evertit ; ex altera societatis constitutionem affirmat quaerendam esse in sin-

(i) Ulterie *beet* id Archiep. Mcehlinicfl., 3 Aug. 1881.

gulorum voluntate, summamque potestatem a multitudine veluti a primo fonte esse repetendam. — Secundus *Liberaitsmi* gradus eorum est, qui legem Dei naturalem quidem admittunt, immo ct necessitatem cius agnoscunt» positivam tamen ct supcrnnturalem prorsus rciiciunt. Ad rem Summus Pontifex: « Quin compulsi < veritatis viribus, plures eorum haud verentur fateri, « immo etxam ultro affirmant, in vitio esse ct plane • in liccnnam cadere libertatem, si gerere se intempe- « rantlut ausit, veritateiustitiaque posthabita; quocirca « regendam gubemandamque recta ratione esse ct, quod «consequens est, iuri naturali scmpitcrnacquc legi di- « vmac subiecum esse oportere Sed hic consistendum « rati, liberum hominem subesse negant debere legibus, « quas imponere Deus velit, alia praeter rationem na- « turalcm via ». — Sequitur tertius *Liberalisms* gradus, quo ii detinentur, qui aiunt « nutu legum divinarum di- « rigendam utique num ac mores esse privatorum, «non tamen civitatis; in rebus publicis fas esse a ius- « sis Dei discedere, nec ad ca ullo modo in conden- «dis legibus intueri. Ex quo perniciosum illud gigni- • tur consectarium, civitatis Ecclcsiaequc rationes dis- « sociari oportere ». Quamobrcm, qui ita sentiunt auctoritatem ecclesiasticam ct qualemcumque ipsius in civilibus rebus actionem plane respuunt, sive ex eo quod Ecclesiam non admittant, sive quod ipsam tamquam Societatem perfectam ac sui iuns non agnoscant. — Non pauci, denique, sum qui « rei sacrae a re civili « distractionem non probant, sed tamen faciendum « censent, ut Ecclesia obsequatur tempori ct flectat sc « atque accommodet ad ca, quae in administrandis im- « periis hodierna prudentia desiderat ». Haec quidem sententia a Pontifice declaratur honesta « si dc quadam « intclligatur aequa ratione, quac consistere cum veri- « tate iustitiaque possit ; nimirum ut, explorata spe «magni alicuius boni, indulgentem Ecclesia sese im- « pertiat, idque temporibus largiatur, quod salva officii • sanctitate potest ». E contra vero tamquam immoderata ct iniqua habenda est, si velint, ut ecclesia « quod c falsum est vel iniustum dissimulanter ferat aut in iis, « quac sunt religioni noxia conniveat ».

Ex hisce autem principiis, quac ut falsa ac doctrinae catholicae opposita Sedes Apostolica saepe saepius damnavit, tanquam ab impuro fonte sponte sua procedunt eae, quac dicuntur *libertates modernae,* nimirum *libertas cultuum, liberfas loquendi, libertas docendi,* ac *libertas conscientiae.* Qua ratione istarum libertatum, ubi vigent, usus sit rciicicndus, qua, c contra, in quibusdam temporum, locorum ct personarum adiunctis sit tolerandus immo appetendus, non quidem ut immodicae ac vitiosae libertati faveatur, sed pro veritate ac iustitia tuenda; id tum in memoratis Apostolicis Litteris, ubi dc *Libertate Humana* agitur (20 *Junii sSSS)* tum in aliis Litteris, ubi » Dc Civitatum Constitutione Christiana » disseritur (i), tam perlucide absoluteque ostenditur, ut in re tanti momenti nullus amplius dubitationi locus supersit

Itaque illud Episcopis ct fidelibus summopere cordi esse oportet, « ut una sit mens cademquc sententia, in « quibus Apostolicae Scd«s auctoritas dissentiendi liber- « tatem non relinquit. In ħi autem, quac sapientum « disputationibus libere permittuntur, ita ingenia cxcr- « ccantur, ut sententiarum diversitas animorum unita- • tem ct voluntatum concordiam non abrumpat » (2). Quapropter, in re praesenti, illud prae oculis habendum est, quod Suprema Congregatio S. Officii die 29 Augusti 1877 Episcopis Canadiensibus edixit: videlicet, Ecclesiam, in damnando libéralisme omnes et s>ngulas politicas partes, quae forte *liberales* nominentur, damnare non intendisse (J). Idipsum ct in epistola ad Episcopum Salmanticcnscm Pontificis iussu, dic 17 Februarii 1891 data, iterum declaratum fuit, adictis tamen hisce conditionibus, ut nempe, catholici, qui sc liberales dicunt, imprimis, ca omnia doctrinae capita, quae ab Ecclesia tradita sunt, sincere accipiant, atque ca, quac forte Ecclesia ipsa in posterum tradet, suscipere sint parati; nihil, insuper, sibi proponant, quod ab Ecclesia explicite vcl implicite fuerit damnatum ; quoties, denique, adiuncta id rcquislcrint, mentem suam Ecclesiae doctrinis plene congruentem aperte significare, uti oportet, non detrectent. In eadem epistola ct illud additum fuit, nimirum, optandum esse, ut, ad designandas proprias politicas partes, catholici aliam seligant atque assumant denominationem, ne forte nomen liberalium sibi adsdtum aequivocationis vcl admirationis occasionem fidelibus praebeat; de cetero, autem, non licere censura theologica liberalismum notare multoque minus veluti haereticum traducere, sensu quidem diverso illum sumendo ab eo, quem Ecclesia in eius damnatione determinavit, donec aliud ipsa significaverit.

Item pensanda quoque sunt sapientissima illa verba, quae SSmus Domiuus ad catholicos hispanos scribebat, nimirum : « In hoc universi conveniant, rem catholicam « in civitate salvam esse oportere. Et ad istud nobile « propositum, quotquot amant catholicum nomen dc- « bent, veluti foedere icto, studiose incumbere , silere « paulisper iussis diversis de causa politica sententiis, ■ quas tamen suo loco honeste legitimeque tueri li- « cct » (4). Id autem facilius catholici adipisccntur, si fugiant illorum opinionem praeposteram, « qui religio- « nem cum aliqua parte civili permiscent ac velut in « unum confundunt, usque adeo ut cos, qui sint ex αi- α tera parte, prope descivisse a catholico nomine dc- « cernant. Hoc quidem est factiones politicas in au- « gustum religionis campum perperam compellere, fra- « ternam concordiam velle dirimere, funestaeque incom- « modorum multitudini aditum ianuamque patefacere » ($).

Quod vero spectatim ad catholicos attinet viros, qui vacant ephemeridum scriptioni, ne obliviscantur paterna monita, quac Pontifex ad eosdem Hispanos in memoratis litteris dabat : « Scriptores monemus, ut, amotis « lenitate ct mansuetudine dissidiis, coniunctioncm ani- « morum cum ipsi inter sc, tum in multitudine tucan- « tur ; quia multum pollet scriptorum opera in utram- « que partem. Concordiae vero cum nihil tam sit con- « trarium quam dictorum acerbitas, suspicionum teme- « ritas, insimulationum iniquitas, quidquid est huius- « modi summa animi provisione fugere ct odisse ne- « cesse est. Pro sacris Ecclesiae iuribus, pro catholicis « doctrinis non litigiosa disputatio sit, sed moderata ct « temperans, quac potius rationum pondere quam stylo « nimis vehementi ct aspero victorem certaminis seri- « ptorem efficiat « Quibus ct aliud monitum addendum, quod in memorata Epistola ad Card. Archicp. Mcchliniensem continetur : « Illud insuper in controveniis agitandis cavendum est, nc modus transiliatur, « quem aequitatis caritatisque leges praescribunt ; neve « temere insimulentur vcl m suspicionem adducantur « viri, ccteroquin Ecclesiae doctrinis addicti , maxime « autem qui in Ecclesia dignitate ac potestate pracccl- « lunt ».

Denique nc benefica catholicorum hominum cooperatio in rebus publicis desideretur, studeant Episcopi singulorum animis illud altius defigere : « Nullam velle « rerum publicarum partem attingere tam esset in vitio « quam nihil ad communem utilitatem afferre studii, « nihil operae: eo vcl magis quod catholici homines ■ ipsius, quam profitentur, admonitione doctrinae ad « rem integre ct cx fide gerendam impelluntur. Contra, « ipsis otiosis, facile habenas accepturi sunt ii, quorum « opiniones spem salutis haud sane magnam aticrunt. « Idque esset etiam cum pernicie coniunctum christiani

(i| Encycbca */iwortate M,* 1 Not. 1K85.
ii) LpitioU *facet* ad Card. Arcblep. .Mecblinlco., 3 Au<. ibSi.
(Jl Cf. Collect. S. C. de Prop. I·'. p. 633 n. 1665 *(primae edet./,*
(1· ct iji Litterae *Cum mulla,* 8 Lee. 1883.

« nominis, propterea quod plunmum possent qui male • essent in Ecclesiam animati : minimum qui bene » (t). Quare fideles sedulo edocendi: · Ubi id postulent reli- « gionis rationes nec ulla iusta ac peculiaris causa im- « pediat, par esse ut ad rem publicam capessendam « accedant, ut eorum industria ct auctoritate institutio- « nes ac leges ad iustitiae normam exigantur, ac rcli- n gionis spiritus ct benefica vis in universam rcipubli- « cac compaginem influant ■ (2).

Quac omnia Sanctitas Sua Tibi, Rme Domine, scribi ci a Te cum ceteris Columbians Episcopis communicari iussit eum in finem, ut dioecesium Praesules, collitis inter sc consiliis, concordem agendi loquendique rationem constituant, camque čommun ' epistola ipsi ovibus sibi concreditis adhibendam proponant.

2287

Ad num. 1606. (Vol. П. pag. 187). — Synodus^utchucnsis (an. 1803) in Instructione Sacrae Congr. de Propaganda Fide 18 Octobris 1883, pluries laudata, haec habet (Cap. X) *circa modum quo sc gerere debent missionarii in regimine tum sui ipsius, tum fidelium sibi commissorum : « t.* Sic agant missionarii curam proximi, et in commissarum sibi animarum sollicitudine ita ferveant, ut curam sui ipsius non negligant, ncc in propriae animae custodia torpescant, nc dum aliis praedicaverint, ipsi reprobi efficiantur.

2. ?4agna quidem est eorum dignitas, sed maius est pondus. In alto gradu positi oportet quoque, ut in sublimi virtutum culmine sint evecti, alioqui non ad meritum, sed ad proprium praesunt iudicîum. Decet sacerdotem cx ipso suo officio maior virtutum abundantia, ct perfectio, ut sit devotior in oratione, in lectione studiosior» in castitate cautior, parcior in cibo et potu, patientior in duns, in risu rarior, suavior in conversatione, gravior in vultu ct gestu ct habitu, moderatior in verbis, profusior in lacrymis, in duritate ferventior etc.

3. In omni in primis sancta oratione se assidue exerceant, tum in meditationis tacitaequc piae orationis studio singulis diebus certo temporis spatio, toto castissimi ct devotissimi animi sensu, incumbant, ncc discussionem conscientiae quotidianam negligant.

4. Singulis annis post absolutum visitationis ct administrationis decursum, vcl priusquam sequentem incipiant, duo, vcl tres, aut plures in locum ab omni strepitu ct hominum concursu remotum, ct aptum conveniant, ubi, relicta quacumque alia occupatione ct conversatione, in salutaribus meditationibus, ferventibus orationibus, piis lectionibus, aliisque sanctis exercitationibus toti versentur, adhibito sibi ducc et moderatore sacerdote carum perito, si praesens adsit, sin minus ipsi sibi exercitiorum reculam praeficiant, et mutuam navent operam ad aedificationem. In iis autem cxcrcitijs quinque saltem diebus persistant. Si quis forte neminem convenire queat, ipse tunc exercitationes solus peragat ; qui in nostram residentiam convenire consueverunt sacerdotes sive curopaci, sive sinenses, ibi quidem opportune huiusmodi pia exercitia peragere poterunt. Cacteri vero, qui in parte orientali provinciae aut in aliis remotioribus versantur, apud superiorem respectivum illarum partium in idipsum adunentur, idem quoque in Seminario ab alumnis annuatim tempore opportune praestetur, duce ac moderatore eiusdem Seminarii superiore, litterarum studiis per id tempus intermissis. Cacterum providebimus, ut in domo residendae nostrae, tum ii, qui servitio missionis vel missionariorum sunt addicti, tum alii in eadem domo vcl loco commorantes liki, suis quoque huiusmodi spiritualibus exercitationibus non careant.

$. Lectione librorum spiritualium, quos habere potuerint, in primis vero Novi Testamenti, Imitationis Christi etc., animos, mentesque suis assidue pascant. Non percurrant solum, sed usque adeo studiose legant, ut quae legernt, post etiam taciti secum aliquandiu mente reputent, ac videant simul non solum st quidquam est, quod contra illorum praescriptum egerint, verum si quid etiam aliud est, quod ex eisdem exequi vcl praestare omiserint, aut neglexerint.

6. Memores quantum perniciosa sit otiositas, quae, testante Spiritu sancto, *Multam malitiam docuit (|),* seque in sorte Domini vocatos esse ad spiritualis et ecclesiasticae militiae labores, quidquid temporis a divinis officiis, ab orationis contemplationisque cxcrc - talione, ab ecclesiasticis functionibus, ex ab aliis necessariis actionibus vacuum habent, non in otio, neque in desidia, ncc vero in jerum novarum curiositatibus, vanis conversationibus, aut actionibus nugatoriis conterant, sed potius divinis Scripturis legend's vacent, vel Ecclesiae canones, s. Sedis decreta, sacros Missae et sacramentorum ritus, huius missionis statuta, ct regulas etc. pervolvant, probeque intelligere satagant; vel m sacrae theologiae, aut Catechismi romani scientia impendant operam, quae quidem studia usque adeo complecti debent, ut qui ea aspernatur, contra eum dicat Dominus : *Quia tu scientiam repulisti, repel lam te, ne sacerdotio fungaris mihi* (4) ; vel etiam in meditandis, et praeparandis concionibus et instructionibus ad populum lubendis; vcl in expandendis, discutiendis, solvendis conscientiae casibus; vel in scribendo, aut aliud quidpiam utiliter agendo pro sua vel aliorum salute, diligenter occupentur, adeo ut dies piem inveniantur in eis.

7. Quandocumquc duos, vcl plures sacerdotes in unum convenire contigerit, crebras inter sc collationes habeant dc rebus, quae ad pietatem vcl disciplinam ecclesiasticam pertinent, de vita, honestate ct virtutibus Ordinis sacerdotalis, de iis, quac ad boni pastoris officium ct ad curam animarum recte gerendam spectant; vel aliquam theologiae, aut alienum libri ecclesiastici lectionem tractent, vcl quaestiones aliquas de conscientiae casibus explicent, vel dc difficultatibus suae missionis consulant etc. Has collationes et disceptationes *non in contentione, et aemulatione* habeant, sed mutuae utilitati inservientes, humiliter acquiescant veritati, neque praesentibus laicis.

8. Nemini se multum familiares ostendant, nc dignitas vilescat; nimia enim familiaritas parit contemptum. Vcl minimam autem familiaritatem cum ruulicnbus fugiant, nc pereat castitas; vix enim credibile est, *Quantos robustissimos viros* (etiam sacerdotes) *telis foemineis prostravit diabolus, quot ab initio saeculi damnavit fraudibus mulierum* (5) Ad eas nunquam accedant, nec ad se accedere permittant, neque cum illis colloquantur, nisi raro, ct necessitate id exigente; sermo autem sit brevis, gravis et austerus : ab ipsis diligentissime caveant, verendum est enim, ne quo sanctiores fuerint, eo magis allidant, et sub praetextu blandi sermonis immisceat se viscus libidmis , sub specie sanctitatis, prodit sc virus serpentis, ct morsus lethalis.

9. Praeterea prohibemus, ne ulla mulier adeat sacerdotem ad colloquendum de rc necessaria, nisi cum alia, aut aliis mulieribus comitibus, neque propius ad cum accedat, quam decet. Si vero res communicanda debeat esse secreta, sacerdos eam necessaria loquentem graviter audiat. Sed ianua semper aperta, ciusque negotia celeriter expediat, camque protinus dimittat.. ne magistras scholarum, neque alias mulieres, ne quidem parvas puellas, ullo amplius praetextu, doceant caractères, vcl libros, neque cos ipsis privarim explicent. Si quid in hoc genere ignoraverint, magistras peritiores,

u> ! Itterac *Immortale t)ci.* 1 Nov. 1S83.
|3) Epistola *Keddttae mihi* id I ni»c S. Finn 16 Nov. 1800.
131 Lcd. XXXIII, 39.

U) Oscae IV, 6.
β) S. I.turent. Iutlm. *De triumphali apone ChritU* cap. 8, n. 7.

vel parentes ipsos propinquiores, ut patrem, vcl fratres interrogent, aut si h» ipsi nesciant, cos interponant ad quaerendum a sacerdote, aut alio litterato desideratam interpretationem ct explicationem ; ipsae vero nullatenus accedant ad sacerdotem, aut alium qucmcumque virum extraneum, ut sibi fiat satis.·.· nc ipsi sacerdotes, nec eorum ministri praesumant unquam manum ullius puellae, neque ctiam pueri apprehendere sub praetextu blandiendi, ct cos alliciendi, aut adducendi ad confessionem, vel ad audiendam, aut discendam doctrinam Christianam... neque tandem ipsi, neque eorum ministri tillum quemcumque infantem sive masculum, sive focminam, ctiam lactentem, ulnis vel manibus unquam complectantur, sub quovis blandimenti, aut lacrymas vcl ciulatus temperandi praetextu.

De cactcro litteras pastorales iam commemoratas (Cap. de Euchar. num. 8) praedicti praedecessoris nostri super familiaritate cum mulieribus devitanda, omnesque regulas de hac familiaritate evitanda in his praescriptas, ab omnibus, ct singulis missionariis, aliisque, ad quos specu ni, exacte observari praecipimus.

10 Missionariorum vestitus, ct habitus sit honestus, ac decens ; non nimium elegans, nimiumvc sordidus, sed talis sit, qui ipsorum religioso statui, et apostolicac vocationi modeste respondens intrinsecam morum honestatem praescierat. In vestibus, conopaeis stragulis, culcitris et aliis huiusmodi, nihil exquisitum appetant, nihil sumptuosum vcl pretiosum, nihil quod novitatis, superfluitatis, ct vanitatis notari possit ; sed omne sit simplex, commune, ct modestum, ut decet viros apostolicos. Sacris canonibus inhaerentes, prohibemus ne vestimentis, aliisque ornatibus utantur sericis; neque etiam induant, aut adhibeant in ornatu, splendidos, aut nitidos colores, qualibus saepe utuntur praefecti praetoriani, aliique passim saeculares, aut mulieres, sed (ouemadmodum olim praeceptum fuit ab illustrissimo loaunc Myriophitano Episc. Vicario huius provinciae Apostolico in mandato pastorali diei 12 octobris 1740) mandamus ut ubique, etiam in publico incedant in vestibus nigri aut caerulei aut alterius modesti coloris, nihil nisi commune praeferentis. Si qui autem praedicta serica, aut splendida habeant, volumus, ut cito ea dimittant, ct ad normam cactcrorum piorum sacerdotum se conferant, qui modeste vestiuntur. Quomodo paupertatem, ct humilitatem Christi praedicabunt, qui fulgorem, ct iactantiam praeferunt sacculi? *Orabat quidam sanctus,* inquit s. Bernardus, *si dederit mihi Dominus panem ad manducandum et vestimentum, quo operiar Nota, quo operiar. Sic et not contenti iimus vestimentis, quibus operiamur, non quibus lasciviamus, non quibus superbiamus, non quibus mulierculis* (aut saeeuhribus) *vel similari, vtl placere studeamus* (I).

11. Parca, ct frugali mensa contenti sint; alimentum sit simplex, quod ad vivendum, non ad lautitias, deliciasque aptum sit. Manducent iuxta praescriptum Christi, quae sibi apponuntur, nihil conquérantes, vcl, quod peius est, indignantes de dapium mediocri copia, apparatu, ct condimento, quasi sumptuosa, exquisita, ac delicata sibi apponi fercula expeterent, minusque dignitatis et auctoritatis obtineat, cui mensa simplicior, et parcior apponitur, cuiusque vita magis comprobatur apostolica. Si dapes, quae apponuntur, sanitati corporis non congruant, aut sint nociturae, id quidem modeste exponant, atque aliter conditas expostulare possunt, at nihil unquam exquisitum, sumptuosum, aut deheatum requirant, ne a fidelibus tacite, ct merito arguantur, quasi essent dc numero eorum, qui d'cun·. ct non faciunt, qui temperantiam ct mortificationem Christi praedicant, saturitatem autem, dclisque corporis anhelant. Praeterea mensa sit brevis, ct naturae sufficiens ; longus enim accubitus plus affert molestiae, quam sanitatis, et est temporis iactura.

12. In caeteris quoque, quae ad usum, vel cultum corporis pertinent, ab omni fastus, luxus, ambitus, vel ambitionis et vanitatis specie longe refugiant, solis necessariis, vcl utilibus, modestis, et simplicibus contenti. In decursu visitationis Christianorum, ct in itineribus, ne sarcinarum baiu**lit**orumve frequentia ct apparatu, neque plurimorum comitatu incedant stipati, quidquid ad suam propriam commoditatem, vel ostentationem pertinet secum deferentes, cum caeterorum incommoditate, vel offensione, affcctantesquc potius divites negotiatores, vel praetoriani, quam viri apostolici videri.... Non patiantur sc a fidelibus appellari iis nominibus, quae erga solos praefectos sacculares usurpantur, prout est in hac provincia appellatio *Lào-yf ;* non delectentur salutationibus, et alienis laudibus ; non moerorem, non indignationem, non iracundiam, non austeritatem exhibeant, aut mente concipiant ob rusticitatem, incivilitatem, vcl etiam contemptum, aut inobedientiam cuiusquam ; non ptaeessc hominibus gaudeant, sed prodesse; non affectent dominari, nec praesumant unquam ad regendos, vcl continendos fideles populos, aut alio quovis praetextu, ullum apparatum saccularem adhibere, sese tanquam praefectos civiles, suosque catechistas vcl ministros tanquam praetorianos, vcl satellites exhibentes. Morum mansuetudo, humilitas cordis, et modestia praecipua sunt insignia sacerdotis, qui minister, ct ministrator ecclesiae ct fidelium, non vero dominus, nec dominator est constitutus.

13. Paupertatem ne moleste ferant. Paupertatem dilexit, et docuit caelestis magister Christus ; ct nascens in praesepio ponitur, et nudus in cruce ponitur. Stipendiis missarum, ct eleemosynis fidelium sponte oblatis contenti sint. Quod autem a memorato illustrissimo Agathopolitano iam pridem provisum est, ut scilicet fideles ipsi subveniant sustentationi suorum respective sacerdotum indigenarum, missionis inopia, ct ipsa ratione id exigente illud confirmamus : ct diligentissime caveant iidem sacerdotes, ne sub praetextu sustentationis sibi debitae pecunias extorqueant aut exigant a fidelibus sive per sc sive per alios quoscumque ad id deputatos ; nc quocumque praetextu eos collectores constituere unquam praesumant, quos vocant *teouy·Xeou,* scu potius satellites, qui urgeant, ac quasi compellant fideles ad solvendum missionarii viaticum, neque ulla ratione praefigatur, scu taxetur id quod unusquisque suppeditare debet. Hacc cupiditatis et temeritatis specimina omnino reprobamus, mandamusque, ut huiusmodi collectae, ubi earum consuetudo viget, ab uno dumtaxat, aut altero catechists, sive alio viro probo et pio cuiusque loci fiant, qui recipiant id quod fideles sponte ac libere dare voluerint, ct potuerint, et missionario tradat; is autem huiusmodi catcchistis expresse mandet, ut nihil omnino a pauperibus petant, qui vix habent, unde vivant, nec ctiam ab ipsis sponte oblata accipiant, nec dc cacteris quemquam arguant avaritiae, vcl ingratitudinis erga pastorem suum, nec alio quovis modo conquerantur, quia suppeditare detrectat, vcl minus dat, quam dare posset ; ipsemet missionarius hos inquirere, vcl notare non debet, sed modeste et libenter accipiat, quod sibi datur. Ubi autem fideles eleemosynas pro sustentatione missionarii per sc ipsos afferre consueverunt, haec consuetudo servetur, nec plus exigat, vel petat missionarius, quam sibi sponte offertur : Ha*bentes alimenta, et quibus tegamur, his contenti simus (1).* Animarum salutem inquirere debet sacerdos, non pecuniam, non munera, non lucra terrena.

14. Exemplo Sanctorum, paupertate, sobrietate, ac parsimonia ita agant, ut non modo supervacanearum rerum usibus abstinentes, sed quae ctiam ad victum, aut vestitum minus sunt necessaria defraudantes, conversioni infidelium, erectioni scholarum piarum, aliisque suae missionis necessitatibus subveniant. Altaria sacris ornamentis, ct suppcllcctili instruant, pauperi-

(1) Epist. a. Falconem. | I. Tim. VI, 8.

bus opitulentur etc. non appetant thesaurizare sibi thesauros in terra, sed bonorum operum abundantia cum charitatc coniuncta, faciant thesauros in caelis, ut monet ipse Christus. Studeant magis lucrari animas Deo, ct caeleste horreum augere, quam pecunias, ct tem poraiia congregare.

1$. In visitatione Christianorum caveant ab acceptione locorum ct personarum, domos divitum, ct sibi commodas, mensamque lautiorem ct exquisitiorem seligentes, pauperes vero christianitates, ac domunculas dibosque parciores ct frugaliores refugientes, ac (ad eas) ire renuentes, unde compelluntur huiusmodi pauperes adire sacerdotem in aliis locis una, vcl duabus, aut pluribus leucis a proprio domicilio remotis, ad audiendum verbum Dei, ct suscipienda sacramenta, cum gravi suo incommodo, vcl dispendio, vel periculo nc plurimi sacramentis ct verbi divini pabulo priventur. In qucmcumque igitur locum sive divitem, sive pauperem, modo sit aptus ad congregandos fideles, et securus, ibique adsint saltem viginti personae, fuerit acccrsitus missionarius, postposita propria commoditate, ire personaliter non recuset, nisi gravis alia ratio exigat, ut fideles in alium locum convocentur. Omnibus debitores sumus, diviti, ct pauperi.... in quacumque christianitate nihil operis sui praecipitanter, nec inordinate agant, id unum solliciti, ut sc cito ab eo expediant, sed tantum temporis et maturitatis adhibeant, quantum ncccsse est, ut praedicationi verbi divini, administration! sacramentorum, et cactcris debitis occupationibus fiat satis, munusque apostolicum rite, ct digne impleatur. Neque ctiam, absoluta administrationc unius loci, patiantur sc diutius, quam par est, ibi detineri, id recolentes, quod Christus ipse detinentibus se respondebat : *Quia et aliis civitatibus oportet me evangeli^are regnum Dei ; quia ideo missus sum* (1).

16. Nimiam severitatem ct austeritatem erga subditos fideles, etiam scandalosos, incorrigibilcs ct protervos devitent, nec unquam iurisdictionem, quam non habent, sibi arrogare praesumant, eos poena publice plectendo ; sed vestigia Christi praeceptoris nostri, ct omnium virorum apostolicorum sectantes, se mansuetos et benignos exhibeant ad omnes. Nihil dicant, nihil faciant cx iracundia, indignatione, odio, vindicta, nec animo dominandi, vcl iis timorem sui incutiendi; Ecclesiae ct sacrorum canonum disciplinam, non proprium sensum ct voluntatem sequantur. A subditis magis venerari ct diligi studeant, quam timeri; veneratio enim ct dilectio fiduciam parit, timor vero ct tremor, odium ct aversionem confert. Non debent pastores quaerere ab ovibus suis timeri, quemadmodum ipsae timent α lupo, sed potius facere, ut timeant Deum, diligantque, ct venerentur dignitatem ct potestatem, quae sacerdoti data est non in destructionem, sed in aehficationem. Auctoritatem sibi conciliabunt non superba dominatione, non coactione, contentione verborum, iurgio, iniuriis, et cactcris huiusmodi, sed humilitate, mansuetudine, persuasione, patientia, ct aliis virtutibus, quas Christus Dominus commendavit, atque praecepit viris apostolicis. *Erudimini, qui iudicalis terram,* inquit s. Bernardus, *discite subditorum matres vos esse debere, non dominos. Studete magis amari, quam metui. Et si interdum severitate opus est, paterna sit, non tyrannica* (2).

17. Caveant ex adverso a nimia laxitate, scu dissolutione eorum sacerdotum, qui dum populo praesunt, sub praetextu se erga delinquentes benignos exhibendi, ncmmcmqjc contristandi, nihil arguunt, nihil increpant, omnia tolerant, omnia tacent, omnibus blandiuntur, hominibus placere volunt, aut peccantium linguas verentur, ne forte mala dc cis loquantur ; unde per impunitatem iniquorum malitia convalescit, perversi non corriguntur, imo ct insolescunt, auctoritas sacerdotalis spernitur, scandala ct abusus ubique diffunduntur, transgressiones nutriuntur, exurgit contumacia, malaque innumera procedunt. Sciant igitur huiusmodi missionarii esse sacerdotalem severitatem sibi omnino necessariam, zclumquc sanctorum, quem imitari debent, nec non fortitudinem apostolicam, qua se munitos oportet, ut muneri suo, ut par est, faciant satis. *Sunt enim multi etiam inobedientes,* monet Apostolus, *vaniloqui et seductores, quos oportet redargui; sunt multi semper mendaces, ventres pigri, quam ob causam,* inquit idem Apostolus, *increpa illos dure* G); sunt impudentes, protervi, superbi ac elati, quos oportet refracture ct coercere ; sunt pigri, ac desides, quos oportet stimulare ct excitare, sunt qui cum infidelibus ducunt matrimonia, quos oportet graviter reprehen dere ; obsistendum est scandalis, abusus <unt corrigendi, usurae, ct alii contractus iniusti sunt extirpand', restitutioque urgenda, ritus ab Ecclesia damnati, ct quaelibet superstitio a fidelibus est eliminanda, nationis praeiudicia, ct errores sunt oppupnandi, ac evincendi etc., quae omnia nemo cxcqui potest dissoluta laxitate, ct pusillanimitate. Audiant eumdem Apostolum monentem Titum : *Haec loquere, et exhortare, et argue cum omni imperio, nemo te contemnat* (4) et ad Timotheum : *argue, obsecra, increpa in omni patientia et doctrina (j).*

18. At ista severitas mansuetudine semper est temperanda. Nunquam ita districti ct austeri sint missionarii , ut omnem mansuetudinem et benignitatem amitum, ncoue ita mansueti, ut perdant districti iura regiminis ; *Onde cunctis rectoribus utraque summopere sunt tenenda,* inquit s. Gregorius, *ut nec in disciplinae vigore benignitatem mansuetudinis, nec rursum in mansuetudine districtionem deserant disciplinae....* (6) mt- *scenda ergo est lenitas cum severitate, faciendum quoddam temperamentum ex utroque, ut neque multa asperitate exulcerentur subditi, neque nimia benignitate solvantur* (7). Tanquam pii Samaritani infundant quidem vinum in vulneribus delinquentium, quo mundentur putrida, at simul oleum adhibeant, quo foveantur sananda. Quoniam autem cx ore Spiritus sancti (8) Su- *perexaltat misericordia iudicium* et ipsi allaborent, ut mansuetudo superexaltet severitatem, eligentes potius dc misericordia, quam dc severitate apud benignissimum iudiccm reddere rationem.

19. Sacris Ecclesiae canonibus saepe statutum est ac praescriptum, ut ministri altaris Domini a negotiis saccularibus omnino abstineant, neque ulla officia, vcl commercia saecularia exerceant, iuxta illud Apostoli mandantis : *Nemo militans Deo implicat se negotiis saecularibus, ut ei placeat, cui se probavit* (9). His autem praeceptis contradicunt sacerdotes ct missionarii, qui fidelium sibi subditorum causas quascumque temporales, resque domesticas ad sc deferendas volunt, ut dc carum aequitate, legitimitate, vcl honestate ipsi dignoscant ac statuant; qui sc immiscent in divisionibus territoriorum, aut pecuniarum inter fratres, ct alios in emptionibus, venditionibus, locationibus, conductionibus ct aliis contractibus minime illicitis, m aedificationibus domorum, in culturis agrorum, in mercaturae negotiationibus etc., hoc vcl illud pro arbitrio prohibentes, quod licite a fidelibus fieri potest, vcl id, aut aliud praecipientes ad quod nulla lege tenentur, quasi essent eorumdem fidelium domini temporales ; qui, sub praetextu dissidentes componendi, dc litibus et controversiis profanis cognoscere, ct eas dirimere volunt, partesque litigantes ct controvcrtentcs com-

III Lua IV. 43.
(j) Serm. io in Lint. n. 3.
IU TH. I, 10. 11. 13. 13.
(4) Tit. II. is.
(jj II. Tim. 1V, I.

lȯ) Ub. 19 Mor.
|7| Pitt. 0. 7, c. 6.
(W he. II. n.
(9) IL Tim.'II, 4.

pellant, etiam dcnegatione sacramentorum, stare suo iudicio; qui se intcrpositores, vel auctores praestant sponsalium, vel matnmoniorum in hoc vel illo loco, cum tali, vel tali persona contrahendorum, aut saltem ca consulunt, suadent, vel praecipiunt ; aut quandoque ca sua auctoritate interdicunt, licet nullum adsit impedimentum ; qui auctores sunt, ut pecunia, oriza, vel alia frumenta mutuo dentur, aut accipiantur, qui fidciussorei se praebent, plurimaque alia profana, ct saecularia gerere, de iis tractare, disserere, vel sermocinari delectantur, mandantes, consulentes, approbantes, vel prohibentes, ac damnantes, quidquid sibi arridet; unde communiter conturbantur familiae, nascuntur d seordiae, divisiones, iurgia, murmurationes, querimoniae, odium, ct sacerdotis contemptus ; ipsemet autem sacerdos, qui nihil nisi res divinas, ecclesiasticas, et ad salutem animarum pertinentes, curare ct loqui debet, ab amore Dei, a religionis officiis, ct ministerio pastorali avertitur ct distrahitur.

Hacc igitur omnia graviter inhibemus. Sufficiat missionariis avertere fideles ab iis temporalibus, <|uac injusta, vel mandatis Dei, aut Ecclesiae contraria, aut saluti periculosa deprehenduntur, caetera vero eorum arbitrio, voluntati, ct ordinationi relinquantur. Eorum lites, sive controversias inter sc nunquam dirimant, nisi suadente necessitate, ct in rebus non multum intricatis ct implicatis, nec non quando utraque pars sincere parata videtur, quod rarum est, ad acquiescendum sententiae sacerdotis. In reliquis autem a catechislis locorum, aut aliis viris prudentibus, rerumque saccularium expertis, quos maluerint, componantur, ac dirimantur. Hoc sc modo gerant missionarii. Quoad sponsalia ct matrimonia, nihil aliud curent, nisi ut in iis contrahendis leges Ecclesiae serventur; aut si aliquando, ad avertenda vel praecavenda connubia cum gentilibus, opus sit ut interveniat eorum opera, satis sit indigitire loca, vel personas, ct commendare catechistis, aut aliis personis saccularibus aptis, ut ipsi ea prudenter concilient cum fidelibus, salva semper partium libertate.

20. Ncc ullo unquam praetextu, nisi urgente vera ct gravissima necessitate, medicinam quocumque modo exerceant; id enim legibus quoque Ecclesiae clericis saepius et graviter prohibitum est : nec quidem ullius aegroti pulsum arteriae tentent, vel explorent. Si quis autenj mulieris pulsum attrectaverit, sub praetextu ct colore cius morbum uognoscendi, aut periculum mortis explorandi, sciat insum habendum fore tamquam seductorem, vel sollicitantem pro diversitate circumstantiae

2t. Cum frequenti experimento constet pecuniam sacerdotum christiams mutuo datam insis fieri in petram scandali ct occasionem offensionis, vel quia scientes cos nolle, aut non posse restitutionem acriter, aut iuridicc urgere, saepius mutuantur absque ulla restituendi voluntate, vel quia pudore suffusi, eo quod non restituerint, non amplius audent sacerdotem adire, nec consequenter ad sacramenta accedunt, vel quia inde murmurationes, oblocutioncs, invidiae, odia non raro excitantur apud alios, quibus non mutuamur, qui que sacerdotem dc acceptione personarum criminantur; hinc est quod missionarios plurimum in Domino hortamur grariterque monemus, ne in posterum fidelibus pecuniam deal mutuo, sed potius si quis pauper in urgenti necessitate, aut indigentia vere constituatur, ei quantum patientur facultates opem ferant, non mutui, sed eleemosynae nomine, aperte declarantes nullam esse obligationem restituendi

22 Valde sobrii sint in proponendi, suadendis, sed etiam permittendis pecuniarum contributionibus, ad emenda altarii umbracula, scu baldachina, parietum aulaeas, et alU huiusmodi ornamenta speciosiora, ve! pretiosiorem suppellcctilcm, aut ad amplificandas, vel exornandas domos, in quibus fideles congregantur, aut ad alia facienda, quae ad maiorem cultus decentiam spectant ; licet enim huiusmodi causae vere piae sint, debent tamen affectus intra moderatos fines prudenter contineri, nc pietatis praetextu potius ambiatur vana gloria, inanisque ostentatio, neve indigentiae fidelium, qui ad tales contributiones non tenentur, non satis consulatur. Si quas autem, in raris casibus, fieri expediat, caveat missionarius, nc ulla exerceatur exactio aut concussio, abstincatque omnino, ab iis praecipiendis, vel imponendis ct taxandis, sed unusquisque contribuat pro sua facultate quantum voluerit. Caetcrum huiusmodi contributiones potius consulantur ad sublevandam pauperum miseriam ct inopiam, praesertim in frumentorum caritate, in persecutionibus, aliisouc calamitosis temporibus, aut ad erigendas, vel stabi liendas scholas Christianas, pro educatione puerorum, utriusque sexus, aut ad alia similia opera, quae longe maiorem utilitatem et decus afferunt religioni, quam tot tapetium ct sericorum apparatus.

23. Memores sc nominari et esse pastores, gregem suum diligenter cognoscere satagant. Uniuscuiusque sutum, conditionem, mores ct agendi rationem solerter inquirant, sed discrete ct prudenter, ut non curiosi exploratores, potius quam Domini speculatores videantur. Nc publice, neque etiam privatim praecipiant, vel hortentur, fideles etiam catechistas, ut apud se accusent, vel deferant quoscumque sciverint iniustitias, aut alia delicta commisisse; inde enim odia, inimicitiae, divisiones, contentiones, iurgia, ct multa alia mala nascuntur. Sufficiat autem monere catechistas, ut pro officii sui munere sacerdoti patefaciant prudenter, idest non coram aliis, sed privatim, scandala ct alia negotia maioris momenti, nop quasi accusatores suorum fratrum, sed ut eiusdem opera medela opportune adhibeatur. Ipse quoque missionarius de iisdem negotiis maioris momenti, potest eosdem cathcchistas, vel alios probos interrogare, sed semper prudenter et discrete ea, quae scitu necessaria, aut valde utilia videbuntur pro bono regimine. De caetcro accusationibus ct delationibus, quae saepe fiunt contra alios, nc multum credat, ncc fidat ; neque ullum iudicct reum, in quibus accusatur, antequam ipsum audierit.

24. Item oves sibi commissas cum summa diligentia, vigilantia ct charitate pascant, atque custodiant. Non satis esse putent fortes ct pingues curare, sed ct languentes ct infirmas consolidare ct sanare, errantesque, et perditas quaerere omnino necesse est. Caveant ne mercenariorum more, dc grege dominico parum solliciti, seipsos pascant, temporalia commoda conscctantcs, lucris ct mercedibus inhiantes, honores, ct laudes ab hominibus appetentes, impensa sibi humana reverentia lactantes, quae sua sunt, non quae lesu Christi quaerentes : Kac *pastoribus,* inquit summus Pastor, *qui pascebant semetipsos ; nonne greget a pastoribus pascuntur? . . . ecce ego ipse requiram gregem meum de manu eorum, et cessare facium eos, ut ultra non pascant gregem* (1). Quidquid faciunt, vel loquuntur, id totum referant ad animas Christo lucrandas; eas pascant sacramentorum administratione, vitae sanctitate et exemplo, orationis frequentia ct fervore, verbi divini assidua ct sincera praedicatione, sanguinis etiam profusione, si opus fuerit.

2$. Ita necessaria est praedicatio verbi divini, ut pastores, qui eam populis subtrahunt, maledictionem Dei in sc concitent, animasque fame conficiant ac perimant ; unde saepe minatur Dominus, sc sanguinem earum de manu ipsorum requisiturum. Missionarii igitur nc cessent *praedicare verbum, instare opportune, importune,* ut ait Apostolus, instruere, seu erudire, hortari, arguere, obsecrare, increpare. In decursu administrationis fidelium, singulis diebus non

(il Eiech. XXXIV. j. 10.

omittant ad cos publice concionem habere ; cum enim unaquaeque christianitas vix in anno semel visitetur, ct sacerdos ibi longam mansionem non faciat, fidelesque non possint omnea simul, sed altcrnatim praedicationibus intéresse, ut saltem modicum quid huius pabuli unusquisque accipiat, necesse est, ut frequentius dispertiatur.

26. Probe autem noverint praedicatores Verbi divini, altaque mente retineant id, quod tradunt ss. Patres, quodque experientia quotidiana comprobatur, sacerdotem scilicet tunc vere aliis recte praedicare, si dicta rebus ostendat; tunc praedicationem utiliter proferri, quando efficaciter adimpletur: e contra vero perdit auctoritatem docendi, cuius sermo opere destruitur ; ncc facile persuaderi potest, quod docet lingua, si a lingua vita dissentiat. In id igitur totis viribus allaborent missionarii, ut quidquid docent verbo, instruant exemplo, vestigiis praeceptoris Domini insistentes, de quo legitur: *Coepit Jesus facere ct docere* (1). Studeant sc ipsos componere prius exterius in bonis moribus, ct interius sanctis affectionibus ordinare ; tunc demum utiliter procedent ad alios in sana doctrina docendos, quia nemo praesumit docere artem aliquam, quam prius non didicerit. Nunquam accedant ad praedicandum, nisi adhibita praeparatione debita, lectione, scilicet, studio, meditatione ct oratione. Illa doceant, quae in Scripturis, aliisque libris probatis, praecipue Catechismo Concilii Tridentini, a Deo didicerint, non cx proprio corde, vel humano sensu, sed quae Spiritus Sanctus docet. Caveant ne adulterent verbum Dei, sed veram doctrinam praedicent: difficiliores ct subtiliores quaestiones, quaeque ad aedificationem non faciunt, a concionibus suis secludant ; incerta item vel dubia, falsa, vel quae falsi specie laborant, evulgare, ac tractare non praesumant ; ca vero, quae ad curiositatem quamdam, aut superstitionem spectant, vel turpe lucrum sapiunt, tanquam scandab ct fidelium offendicula, dicere erubescant; sanctorum historiis nc nimis diu immorentur, ca solum excerpentes quae imitanda videantur, quin potior pars doctrinis detur, praesertim cx praedicto Catechismo romano, quae ad dogma et mores pertinent, vel Evangclio, aut Epistolis explicandis, vel hortationibus habendis, quae ad movendum cor et illuminandas mentes magis aptae videbuntur, habita ratione personarum etc. Quod si bbulosa videbitur historia, ne attingant quidem : miracula quoque ne imprudentius lactentur, nisi quae scripturis prodita, aut a non levibus scriptoribus, summa cum historiae fide, tradita fuerint : non quaerant pompam, neque cultum sermonis, vanam gloriam et laudem captantes : sermo eorum ct praedicatio non sit, ut ait Apostolus : *in persuasibilibus humanae sapientiae verbis* (2), ut verbis Confudi, aut aliorum philosophorum ct sapientum sacculi, tamquam hac ratione veritates Christianas stabilientes, *ut non evacuetur crux Christi (β:* ncc ridicula, aut profana admisceant, quae risum, vel saccularia desideria movere possunt ; ncc indecora ct minus decentia proferant, quae vel minimo sint offendiculo, sed quaccumque sancta, casu ct pudica, nihil nisi grave ct sapientia divina plenum, simplex et apertum, vivum et efficax, quod mentes audientium instruere» et movere possit ad salutem. Non sit clamosa praedicatio, vel declamatoria, et quasi cymbalum tinniens, sed voce moderata, sobriis et usitatis sermonibus, veracibusque sententiis commendetur et ornetur. Item vitia libere arguant, caventes simul, nc ullam personam in particulari notent, confundant, vel infament ut fit aliquando imprudentia, vel temeritate condonantis cum fidelium indignatione et scandalo. Omnium captui sese accommodent; pleriquc eorum neophytorum rudes, et carnales, lactis alimonia opus habent, hoc est, simplicioribus et clementaribus doctrinis; multi sublimiorem, vel spiritualiorem sermonem capere non posse videntur; doctrinas igitur in primis tradant vel dc symbolo apostolorum, vel dc mandatis Dei et Ecclesiae, vel de sacramentis, vel dc oratione dominica excerptas, vel etiam dc virtutibus fidei, spei, ct charitatis, de quatuor novissimis, et aliis similibus, quae omnium etiam rudium menti, ct uniuscuiusque conditioni accommodari possunt. Omnes recte instruere satagant, virtutes cuique proprias ingerant, omnes ad bonum faciendum accendant, et a vitiis omnes avertere studeant. Tandem praedicationis suae fructum Domino commendantes, qui solus dat incrementum, ncc doleant, nec a praedicando desistant ob duntiam auditorum , nec etiam cx eorum conversione vel profectu sibi blandiantur ».

2288

Ad num. 1606 $ v, 3. (Vol. II p. 191). — !. Haec in Conventu Synodal· Pekincnsi anni 1880 *Tit. L cap. II:*

• S. Paulus monet Episcopos, ut dc domesricis curam
« habeant ; quanto maçis de iis, quos Deus ipsis in
• cooperatores ministerii dedit? Quare Vicarii App.,
« sacerdotibus indigenis honestae sustentationi paterae
• providere cupientes, ne ipsi curis saecularibus deti-
• neantur, sequentia statuerunt: - t. Nco-saccrdos ti-
« tulo *Missionis* ordinatus, antequam in minister um sa-
• erum mittatur, gratis accipiet vestes mundas ct ne-
« cessarias, supellectilem convenientem, libros requi-
« sitos; ornamenta sacra, quae dantur, manebunt pro-
• prietas Missionis. - 2. Supradictis semel receptis,
« postea ipse sacerdos cum pensione annua, eadem in
« tota regione stabilita, providebit propriis suis vesti-
• bus, supellectili, libris, salario famuli et ceteris par-
• vis impensis. – 3. Expensis pro gravi infirmitate, pro
• elecmosyws extraordinariis a Vicario Ap. approoa-
• tis, pro itineribus ex iussu superiorum aut utilitate
« Missionis factis, sicut pro ceteris omnibus, quae ad
« ministcriuçn sacerdotis spectant, ipsa Missio provi-
« debit - 4. Pecuniam sive pro Missis, sive pro piis
operibus, sive quocumque alio titulo oblatam sacerdos
« indigena non faciat suam, sed tradet Missioni. Parva
« autem munera ipsi sponte oblata poterit sua facere.
« - J. Per mensem poterit tres Missas ad suam libe-
« ram intentionem celebrare.

Clerici indigenae, antequam ad subdiaconatum
• admittantur, monebuntur de h'S conditionibus circa
• statum temporalem, ut assensum praestent >.

11. In Conventu Synodo Chansinensi anni t88o *Sess. III. cap. II.* haec statuuntur: · t. Bonorum sive im-
• mobilium Missionis, si quae sunt, administratio ad
« Vicarios Apostolicos de iure devolvitur. Ipsi de iis cu-
• ram habere, recte disponere, ac rationem stato tem
• pore ad S. C. de Prop F. reddere tenentur. – 2. Sin-
« gulis annis ea, qua par est, fidelitate ad Directores
« Propagationis Fidei, Sacrae Infantiae, aliorumque
• piorum operum rationem quoque reddant dc pecunia
• ab ipsis recepta ; curentque, ut per se ct per suos sa-
« cerdotcs de omnibus bonis Missionibus oblatis dispo
< natur non tantum in ipsorum, sed etiam in totius
« Vicariatus utilitatem, iuxta benefactorum intentionem.
• – 3. Sine gravi causa, ct absque S. Sedis licentia
• nequeunt alienare vel commutare bona immobilia
« Missionum, nec ca oneribus gravare. Item vel bona
« mobilia magni pretii Missionum propria. – 4. Missio-
« narii ct sacerdotes tamquam boni collaborators hoc
« in negotio Vicarios App. adiuvent, ut isti bene of·
« ficio fungi, et obligationi satisfacere valeant. Proinde
• ipsi quotannis Vicariis App. rationem dent dc fru-
• ctibus bonorum immobilium, si quae sunt in suo di-
« strictu, dc pecunia ab cis recepta, ct de modo quo

• cam insumpserunt. - J. Opus quoque est, ut sincere
< ct fideliter relationem ad ipsos mittant de pecunia
• stipendiis Missarum ct exercitio sacri ministerii sibi
• obventa, ut Vicarii App. noscant statum, in quo ver-
« santur, et eorum necessitatibus providere possint. -
« 6. Praeterea iuxta decreta tenentur relationem dare dc
• receptis oneribus Missarum, seu quot Missae acce-
« ptae ct celebratae, et quot adhuc celebrandae ipsis
« remaneant, ut eae intra tempus praescriptum cele-
< brentur. - 7. Nulli missionario vel sacerdoti liceat
emere territoria, domus, vcl alia rx *eo quod quomo·*
9 documqut acquiritur her exercitium sacri ministerii
• sine licentia proprii Vicarii Ap., qua etiam obtenta,
« nonnisi nomine Missionis, emi poterunt. Ratio est
« quia sicut onus est Missionis, victum ct vestitum
« ipsi suppeditare, ita quidquid acquiritur per cxcrci-
« num Ordinis, post obitum eorum ad Missionem per-
• tinct, adeo ut nequeant dc eorum bonis testari in
« favorem *coniunctorum* vcl aliorum ; *idaue iuxta men-*
« *tern a* S. *C. saepius expressam quoad missionarios*
• *apostolicos,* Equidem obligatio naturalis est, paren-
• tum indigentiae pro posse subvenire, sed reprobanda
« est praxis eorum, qui Ecclesiae ct pauperum bonis
• student ditare parentes. Caveant nc hoc modo the-
« saurixent sibi iram in die irae et revelationis fusti
« indicii Dci. Satagant potius exemplo sanctorum, ct
< probatae vitae sacerdotum, superfluis occurrere pau-
• perum inopiae, conversioni infidelium, erectioni scho-
« larum piarum, aliisque suae Missionis necessitatibus.
« Uno verbo studeant magis lucrari animas Deo, ct
• caelestem thesaurum augere, quam pecuniam et tem-
« poralia congregare. - 8. Cum dignus sit operarius
« merccde sua, ct Dominus ordinaverit iis, qui Evan
• gelium annuntiant, dc Evangelio vivere (1. Cor. 9),
• hinc unaquaeque christianitas subveniat sustentationi
« sui sacerdotis, saltem tempore missionis, ct concur-
• rat ad aedificationem, conservationem, ornatum ct
• cultum proprii sacelli vcl ecclesiae, ac residentiae
« seu domus sacerdotis. - 9. Res ct obiccta ad huius-
modi ecclesias ct domos spectantia, solummodo in
• usum Missionis, et non in usum profanum vcl par-
ticularium adhibeantur. - 10. Priores christianitatum,
• singulis annis, dent rationem de pecunia aliisque re·
« bus collectis, de reditibus agrorum vel domorum,
• si communitas habet, ct fiddlier exponant quomodo
• eam impenderunt, atque una cum sacerdote consulant
« quomodo disponendum dc superfluis, vcl extinguenda
• debita. - ii. Sacerdotes tamen valde sobrii sint in
probandis, aut etiam permittendis pecuniarum con-
« tributionibus ad emenda altaris baldachina, parietum
« aulcas, tapeta et apparata serica, aliaque speciosiora
« ornamenta, aut pretiosiora supcllcctilia, ad amplifi-
• candas exomandasque domos, in quibus fideles con-
« gregantur. Christiani enim tenentur quidem moderate
subvenire sustentationi sui sacerdotis, ct ca providere,
• quae magis necessaria sunt pro cultu Dei, sed non
« tenentur ad contributiones non tam necessarias ».

III- In Conventu Synodal! Sutchuensi (a. 1880) *Caput 1F, n.* 7, decretum est quod sequitur: « Cum indi·
« genae sacerdotes gratis in nostris Seminariis šdoccan
« tur, *Missionis* titulo ordinentur: insuper cum Missio
< de ipsis in senectute ct infirmitate curare teneatur:
« undem cum Missarum honoraria et viaticum *(vdng-*
li/n) a christianis, ad honestam sustentationem, cis
• praebeantur, ita ut nullo modo solliciti sint: iubet ergo
« -Synodus, ut quotannis dc omni pecunia accepta ac
• impensa rationem fideliter reddant, ac superfluum in
• bursa communi apud Episcopum refundant. Nec sibi
• in hac rc illudant; agitur de iustitiae obligatione. Er-
• rarent ergo si arbitrarentur, sc viaticum ab Episcopo
• accipere posse et Missarum honoraria sibi servare».

2289

Ad num 1708 (Vol. II. p. 3)7). Vicarius Ap. Tunk. Orient, haec exposuit: « Capcllani militares hic habent sub eorum cura plures Christianos milites copiarum indigenarum. Si hi capcllani notitiam non habent Bullae *Ex quo* eo quod non obligantur ut tales iuramentum in eo mandatum emittere, facile eveniet ut a dictis militibus christianis fiant superstitiones, maxime in eorum exequiis. Insuper quoad milites ipsos curopaeos, licet hi superstitiones non faciant, facillime tamen cx ignorantia permittent fieri, etiam circa corpora europacorum defunctorum *j* prout iam evenit in morte D. Pauli Berk et aliis in casibus, si praedicti capcllani militares notitiam non habent caeremoniarum superstitiosarum hic consuetarum, carumquc illiccitatcm et prohibitionem. Unde salvo m omnibus debito respectu Eihorum PP. Sacrae Inq. Cardinalium auderem (ego Vic. Ap.) credere, sustinendam fore generalem obligationem iuramenti Bullae *Ex quo* ab omnibus, prout usque nunc, faciendi, qui quocumque titulo aliquod ministerium ecclesiasticum exerceant in his regionibus ». Sacra C. S. Oflicii *() Sept. 1S90)* ita respondit: · Scribatur Vicario Ap. iuxta mentem : Mens est cos capellanos castrenses, qui ministerium exercent pro militibus indigenis, teneri ad iuramentum, uti missionarii, praestandum ; ac mandatum Apostolicum super ritibus sinensibus etiam per eosdem capellanos observandum esse; idcoquc curandum ab cis, ut ab huiusmodi caeremoniis nedum indigenae, verum etiam europaei retrahantur; et si in eorum funeribus aliisque casibus eaedem caeremoniae admisceantur, ipsi recedant ».

2290

Ad num. 1709 (Vol. II. p. 237). — S. R. C. declaravit (20 Maii 1890) Missam votivam de SS. Corde Iesu in prima mensis feria VI esse celebrandam ritu Missae votivae solemnis cum Gloria, Credo ct unica oratione.

2291

Ad num. 1729 (Vol. II. pag. 245). Quaesitum est: • An indultum altaris privilégiait sacerdotibus, quos collectores Pii Operis Fidei Propagationis vocant, a S. S. Leone XIII dic 4 Augusti 1889 benigne concessum, idem sit ac illud aliud privilegium personale, quod Romae pro tribus in hebdomada diebus conceditur, ct cum eo confundi debeat ; vel potius an titulo diverso detur, ct particulare ita sit, ut sacerdotes, qui hoc et illud obtinuerint, ambobus privilegiis uti possint, proindeque sex in qualibet hebdomada diebus privilegio altans fruantur, tribus vicibus ut collectores Pii Operis, ct tribus aliis ut indultarii privilegii personalis a Curia Romana concessi ». — S. C. Indulg. *(] Dee. 1892)* respondit: · Ad tam partem, negative; ad 24nl, affirmative ». — Aliud dubium : · Cuique sacerdoti, qui ad quodeumque Consilium vel Comitatum ipsi Pio Operi dirigendo vcl promovendo pertinet, nec non šcerdoti, qui in anno summam respondentem mille suscriptionibus in capsam Pii Operis intulerit undecumque eam acceperit, plures conceduntur facultates et privilegia. Verum non in una tantum dioecesi, sed in plerisque, Episcopus loco constituendi ad directionem Pii Operis *Propagationis Fidei* Consilium seu Comitatum virorum ecclesiasticorum, unum tantum designat sacerdotem, puta Vicarium generalem , vel aliquem cx canonicis, qui omnibus fungitur muneribus, quae forent explenda per Consilium seu Comitatum eiusdem Pii Operis. Iam vero quaeritur, num hic sacerdos ab Episcopo ad praefatum munus explendum unice designatus gaudeat nec nc praedictis facultatibus et privilegiis ». En responsum: · SSrhus D. N. Leo ГР. XIII, audita propositi dubii relatione, respondit valde commendandam esse constitutionem regularis Comitatus seu Consilii in singulis dioecesibus ad praefatum Pium Opus Propagationis Fidei rite promovendum; interim vero, si ao aliquo Episcopo tantummodo sit designatus Re-

ctor diocccsanus, qui muneribus fungatur in precibus expressis, idem SSthus declaravit Rectorem dioeccsanum, ita ab Episcopo designatum, gaudere, quoadusque rectoris munere fungatur, privilegiis ct gratiis, quibus fruuntur cx Apostolica concessione sacerdotes, qui verum Comitatum seu Consilium dioccesanum constituunt. Contrariis quibuscumque non obstantibus

Notandum. — A S. C. de Prop. F. sacerdotibus collectoribus eleemosynarum pro Pio Opere Propagationis Fidei conceditur etiam ad quinquennium vel decennium facultas benedicendi rosaria seu coronas prccatorias, cruces, crucifixos, imagines, parvas statuas ct sacra numismata, cisquc applicandi consuetas Indulgentias, etiam S. Birgittae nuncupatas, debitisque adim pictis conditionibus lucrandas.

2399

Ad num. i83a (Vol. II. p. 291): Sacra Congr. Concilii *(28 Augusti 1897)* dedit litteras cncyclicas tenoris scq. : « Nonostante le chiare dispositioni del decreto *Vigilanti,* emanato da questa S. C. il 25 maggio 189J, e le gravissime pene sancite in esso *ad cohibendam pravam quorumdam licentiam, qui ad ephemerides, libros aliasquc merces facilius cum clero commutanda, missarum ope utebantur,* si è dolorosamente constatato che spesso, c in più luoghi d'Italia, da librai c commacianti, specialmcnte di oggetti religiosi, si sono fatte e si vanno tuttavia Tacendo profferte di libri cd altri oggetti per cclcbraiionc di messe.

Ciô neccssariamcnte importa che siavi chi accumuli ncllc mani di costoro obblighi di messe colla relativa clemosina, affidandone ai medesimi la cura della soddisfazione, con aperta violatione dcllc leggi ccdesiastichc, c snccialmcntc dc: salutari decreti *Cum saepe contingat* e *Nuper* di Urbano VIII c Innoccnxo XII, non chc del suddetto *Vigilanti ;* c di più, con manifesto pcricolo di dimcnticanza, o almeno di tardant d: applicatione, o di dispersione di clemosina. quando pure non sia il caso di magçior colpa o malitia.

Ma, inoltre, il ripetersi di quest: riprovat: inviti chiaramcntc d:mostra chc sonvi non pochi sacerdoti che, o illusi sui vero senso dclla legge, o fidati su supposti induits, tengono facilmcntc mano a questo illccito commercio, non riflettendo chc il decreto *Vigilanti* colpiscc di pene gravissime entrambe le pani, cioè e chi dà c ch: ricevc un qualsiasi oggetto per messe.

E sebbene questa S. C., nci casi chc le vennero defend, abbia adottato quei prowedimenti chc erano in suo potere, tuttavia, non sembrando ciô rimedio sufficiente per impedire c ripararc un tanto disordinc, si è ravvisato necessario richiamarc su di ciô Fattenzionc dcgli Ordinarii d'Italia in un modo più particolarc.

Perciô è chc con la présente circolarc pregasi di voler avvertirc il clero, c chiunquc altro stirai possa aver parte od esser complice in si deplorato commercio, di astenersi per l'avvcnirc assolutamente da ogni simile atto, sc non voglia soggiaccrc aile pcnc dalla Santità di N. S. Leone XIII sancite nel decreto *Vigilanti,* e a provvcdcre, se nc abbia bisogno, alla sua coscienta quanto al passato : di più, di tener présente che, sc qualchc condiscendenra da questa S. C. è stata limitatamcnte usata per facilitarc al clero l'associazionc a qualchc benemerito giornale cattolico, sull'csistetna, il tempo e il modo di questi indulti, ognuno deve ri fcrirsenc all'Ordinario, assumendo in caso contrario tutta la responsabilité che anchc in questa circostanra speciale puô a ciascuno venirne dalPinfrazionc dclla legge.

2293

Ad n. tg3t (Vol. П. p. jjo). A Sacra Rituum Congr, quaesitum est: · t. An in oratoriis privatiser • semipublicis dici possint Missae de Requie omnibus « ct singulis diebus, exceptis festis de praecepto et du- « plicibus primae classis, ct diebus ipsa duplicia primae « classis excludentibus, ab obitu usque ad sepulturam, < quamdiu nempe corpus est in domo. — 2. Et qua- « tenus *affirmative:* An idem privilegium valeat etiam ■ pro oratoriis publicis ct ecclesiis Seminariorum, col- « legiorum et religiosarum communitatum, ita ut liceat « omnibus et singulis diebus ab obitu usque ad se- < pulturam, exceptis diebus ut supra indicatis, inibi « Missas de Requie celebrare, quamdiu corpus praesens • est in domo ecclesiis vel oratoriis publicis adnexa ». Responsum est a Sacra Congr. *(so Nov. 1906):* • Quoad r, Affirmative in oratoriis privans, dummodo « cadaver sit adhuc physice praesens in domo; Nega- « live in oratoriis semtpublicis, quae locum tenent cc- • elesiae. — Quoad 2, Negative, sed semel tantum in « una ex tribus diebus ab obitu usque ad sepulturam α decurrentibus ».

2^94

Decr. S. C. de Prop. Fide *4 Febr. 1907.*— Pluries petitum est a Regularium Ordinum, Congregationum ct Societatum Moderatoribus, ut presbyteri suorum Institutorum alumni, ad Sinenses Missiones destinati, perdurante itinere, nc diu Poenitentiae sacramento priventur, cum duo vel plures sunt, sacramcntalem confessionem excipere tum invicem inter sc, tum etiam aliorum secum iter agentium possint, quamvis iuramentum circa sinenses ritus praescriptum nondum praestiterint. Eiusmodi autem preces cum infrascriptus Cardinalis, Sacro eidem Consilio Praefectus, SSrtio D. N. Pio divina providentia PP. X retulisset in audientia dici 20 decembris anni 1906, Sanctitas Sua benigne decernere ac declarare dignata est, omnes cuiuscumque Ordinis, Congregationis , Societatis atque etiam e clero saeculari missionarios seu presbyteros ad Sinenses Missiones destinatos, qu: duo vel numero plures consociati, ad littora Sinensia appellunt, durante toto itinere terrestri aut fluviali, usque dum pervenerint ad Missionem sibi respective adsignatam, dummodo ad sacramentales confessiones fuerint legitime approbati, Regulares scilicet a proprio saltem superiore regulari, alii autem sacerdotes vcl a proprio Ordinario ex cuius dioecesi discesserunt , vcl ab Ordinario portus, in quo navem conscenderunt, vcl etiam ab Ordinario cuiuslibet portus intermedii, per quem in itinere transierunt, posse inter se confiteri, coiquc item posse confessiones audire clericorum non sacerdotum ct Fratrum laicorum cum ipsis iter agentium, et etiam Religiosarum Sororum, si forte contingat aliquas in eodem comitatu esse ad Missiones destinatas, immo quoque vehicula aut cymbas ducentium, vcl sarcinas per iter ferentium, vcl alia quacumque ratione eorum itineris sociorum; non obstante Constitutione fel. ree. Benedicti PP. XIV incip. *Ex quo* data die > Iulii anni 1742, quae vetat missionariis exercitium Sacri ministerii ante emissum iuramentum circa ritus sinenses, aliisque quibuscumque non obstantibus.

2295

S. C. Indulg. *20 Febr. 1907.* — Chicoutimieh. — An fidelis emittens *actum heroicum,* quod *votum* ordinarie vocatur, quo, in suffragium defunctorum, divinae Maiestati offert omnes Indulgentias, quas vivens lucrari potest, nec non omnia sua opera satisfactoria, ct etiam suffragia sibimet post mortem conferenda, possit, quando ipsi libuerit, revocare.— R. Affirmative.

PRECES
PRO ANIMARUM SALUTE

3396

De societate Antihim ulule cl adultorum con»cr»tonc.

S. C. de Prop. F. 9 *Iunii 1844 (Ex Aud. SSmi).* SSrfius (Greg. XVI) ad preces auorumdam Vicariorum App. Imperii Sinarum ac finitimorum RejmorUm, inclytae fidelium Sodalitati, in memoratis Misjionibus erectae vel instituendae, et *Angelicae* nuncupatae, cuius munus est Sacro Baptismate periculose aegrotantes ct in articulo mortis constitutos infidelium infantes abluere, ut ad tam pium necnon arduum obeundum charitatls opus magis magisque firmentur atque excitentur utriusque sexus fideles, et una simul ad infidelium etiam adultorum conversionem efficacius promovendam, Indulgentias, prout infra, benigne impertiri in perpetuum dignatus est.

1. Quicumque Associationi Angelicae nomen dederint plenariam Indulgentiam consequuntur prima die admissionis, si vere poenitentes et confessi, Sacra Communione refecti fuerint, ac devote oraverint pro finibus praescribi consuetis.

2. Semel in mense eamdem Indulgentiam plenariam lucrari poterunt omnes praefati sodales qualibet dic ad sacramenta pie accesserint, ct devote sic oraverint.

J. Sodales qui longe peregrinantur, Indulgentiam unius, anni singulis peregrinationis diebus acquirent, modo quinquies *Pater* et *Ave* semel in die recitaverint pro prosperitate Associationis ; Indulgentiam vero septem annorum ac totidem quadragenarum consequents qui, vel consilio vel de facto, aliquo modo operam dabunt ut infidelis aliquis adultus ad fidem convertatur ct sacro Baptismate regeneretur, sicut ct ii qui alicui infanti infidelium in articulo mortis constituto Baptismum conferent vel conferri curabunt; plenariam vero Indulgentiam acquirent ii qui vel ad conversionem decem adultorum infidelium in anno opera sua efficaciter cooperaverint, vel Baptismum decem infantibus infidelium in periculo mortis constitutis contulerint, vel conferri curaverint in decursu unius anni, ita ut dieu Indulgentia censeatur concessa pro quolibet numero decem, vel adultorum in anno ad fiuem venientium, vel infantium infidelium in anno baptizatorum, et cum clausulis sub nn. x et 2 contentis.

4. Sodales qui statis quibusdam locis affixi permanent, Indulgentiam centum dierum lucrabuntur, quibuscumque diebus infantulos baptizandos perquirent, modo quinquies *Paler* et *Ave* semel in die recitaverint pro incremento Sodalitatis ; insuper unius anni Indulgentiam consequcntur qui, ut supra, vel consilio vel de facto, aliquo modo operam dabunt ut infidelis aliquis adultus ad fidem convertatur et sacro Baptismate regeneretur, sicut et ii qui alicui infanti infidelium in periculo mortis constituto Baptismum conferent vel conferri curabunt ; plenariam vero Indulgentiam acquirent ii qui vel ad conversionem decem adultorum infidelium in anno opera sua efficaciter cooperaverint, vel Baptismum decem infantibus infidelium in articulo mortis constitutis contulerint vel conferri curaverint in decursu unius anni, ita ut dicta Indulgentia censeatur concessa pro quolibet numero decem, vel adultorum in anno ad fidem venientium, vel infantium infidelium in anno baptizatorum, et cum clausulis sub nn. 1. et 2. contentis.

5. Ceteri vero quicumque fideles, quotiescumque infantulos paganorum periculose aegrotos aqua Baptismatis expiaverint, centum dierum Indulgentiam acquirent.

6. Demum Indulgentiam centum dierum acquirent devote recitantes, in quocumque idiomate et toties quoties orationem *Aeterne rerum omnium effector Deus* a s. Francisco Xaverio pro conversione infidelium compositam ; nec non plenariam in die festo S. Francise! Xaverii, et una vice singulis mensibus lucrandam, peractis consuetis conditionibus, qui per integrum annum quotidie dictam orationem devote recitaverint (K. *n.3397).*

7. Omnes autem praedictae Indulgentiae, concessae pro omnibus Missionibus in Sinit ac Regnorum finitimorum, poterunt per modum suffragii animabus defunctorum fidelium applicari.

2397

Pro infideliora conversione,

Ex Rescr. Pii PP. IX. *24 Maii 1847.* — **Pmcano S. Francisci Xaverii** — « Aeterne rerum omnium effector Deus, memento abs te animas infidelium procreatas, easque ad imaginem et similitudinem tuam conditas. Ecce, Domine, in opprobrium tuum his ipsis infernus impletur. Memento, lesum Filium tuum pro illorum salute atrocissimam subiisse necem. Noli, quaeso, Domite, ultra permittere, ut Filius tuus ab infidelibus contemnatur, sed precibus sanctorum virorum et Ecclesiae sanctissimi Filii tui Sponsae placatus, recordare misericordiae tuae, et oblitus idololatriae et infidelitatis eorum, effice ut ipsi quoque agnoscant aliquando, quem misisti Dominum lesum Chistum, qui est salus, vita et resurrectio nostra, per quem salvati et liberati sumus, cui sit gloria per infinita saecula saeculorum. Arnen ».

SSmus (Pius PP. IX) concessit Indulgentiam tercentum dierum, semel in die, fidelibus qui suprascriptam precationem recitaverint.

2298

Pro convenient ^P00*16·

S. C. de Prop. F. *14 Kov. 1847 (Ex Aud. SSmI)* — Le Vie. du Japon supplie humblement V. S. de daigner accorder À perpétuité quarante jours d'indulgence, que pourront gagner tous les fidèles de l'un et de Γ autre sexe toutes les fois : 1. qu'ils feront une prière pour la conversion du Japon ; 2. ou qu'ils exhorteront les autres fidèles I pner pour la conversion du dit Empire ; et une Indulgence plénière qu'ils pourront gagner deux fois l'an, en sc confessant, communiant, visitant une église quelconque, et priant corne ci-dessus.

SSmus D. N. Pius PP. IX perpensis expositis, benigne annuit pro gratia iuxta petita, contrariis quibusque non obstantibus.

3399

Indulgentiae pro ôbiahombu*?uvint,

S. C. de Prop. F. *26 Apr. I8j7 (E Aud. SSmi)* — Leocadia Delaporte della diocesi e cittâ di Nantes implora : 1. Un'Indulgenza di cento giorni per tutti e singoli i fedeli chc, recitate tre *Ave Maria,* concorreranno a pro dclle Missioni con oblazioni di og^etti spcctalmente sacri e di servitio aile dette Missioni, o coi procurarli. 2. Un'Indulgenza plenaria per i medesimi, con le solite condizioni della Confessione, Comunione ecc. nellc feste dcll'Imnucolata Concezione, di S. Giuseppe e di S. Francesco Saverio, o nclle loro ottave. — *aSmus (Pius PP. IX) annuit.*

2300

Pro coovcnioec âcj:bo!uonjcn

S. C. de Prop· F. P *1868. fEx Aud. SSmi).* – Pricatio – « O Maria, Madre di Misericordiae riiugio dei peccatori, vi supplichiamo, che vogliatc rimirare con occhi pictosi i popoli eretici c scismatici. Voi chc licte la Sede dclla Sapienza, illuminalcne lc menti miserabilmcnte awoke nelle tenebre dclla ignoranxa c del peccato, affinchè conoscano chiaramcntc chc la Santa Apostolica Romana Chiesa è Punica vera Chiesa di Gesù Cristo, fuori dclla quale non si puô trovarc nè santità, nè salvcxza. Compitcne in fine la conversione coll'impetrar loro la grazia di abbracciarc ogni verità della santa Fede, c di sottomettersi al Sommo Pontcfice Romano, Vicario di Gesù Cristo in terra; sicchè presto uniti a noi coi dolci vincoli dclla carità divina, iacciasi un sol gregge sotto il medesimo unico Pastore ; c possiamo tutti, o Vcrgine gloriosa, cantare esultando in cterno: *Gaude, Maria Plrgo, cunctas haereses sola interemisti in universo mundo.* Cosl sia ».

Tre Ave Maria.

S. S. (Pio IX) concesse Indulgents di trecento giorni, una volta al giorno, ai fedeli che reciteranno la delta Pregbiera con tre Ave Maria.

301

Pro coovcritonc cnecorum- mancorum.

Ex Litt. Ap. Pii PP. IX *11 lunii tS6y.*~ Precatic «O Maria Vcrginc Immacolata, noi vostri servi c fi .· jc||a unu Chiesa Cattolica Romana, pieni di fiducia nella vostra potente protezione, vi supplichiamo umilmcnte di voler implorare dal divino Spirito, per onorc c gloria dclla sua eterna processione dal Padre e dal Figliuolo, 1'abbondanza dci suoi doni in favore ðc nostri fratclli fuorviati, i greet scismatici, affinchè rischiarati dalla sua grazia vivificante, rientrino nel seno dclla Chiesa Cattolica, sotto la condotta infallibile del suo primo pastore c maestro il Sommo Pontefice Romano ; e cosl riuniti sinccramcntc a noi coi vincoli indissolubili di una stessa fede c di una stessa carità, glorifichino insieme a noi con la pratica delle buone opere l'augustissima Trinità, c onorino ncllo stesso tempo Vol, o Vcrginc Madré di Dio, piena di grazia, ora c per tutti i sccoli. Cosl sia ».

Tre Ave Maria.

5. *S. concesse ai fedeli, t quali reciteranno la delta preghiera con tre* Ave Maria, *Indulgents di* trecento giorni una *volta al giorno. — ħndulgent plenaria una volta al mese in un giorno ad arbitrio a coloro, i quali 1'avranno recitata in ciascun giorno per lo spatio di* un *mese. Condicioni : Confessione, Comunione e visita di una cbiesa 0 fubblico oratorio, ivi pregando secondo linlentone dei Sommo Pontefice.*

302

Pro Ei4«i proptfitionc

S. C. Negotior. Ecd Extrnord. *2j Nov. 1880. (Ex Aud' SSmi)* PRECATIO AD B. M. V. DE BONO CoNSJLio. – «Gloriosissima Virgo ab aeterno Dci consilio electa in Matrem aeterni Verbi incarnati, divinarum gratiarum dispensatrix, advocata peccatorum, cço indignissimus seniis tuus ad Te confugio ut mihi dux ct consolatrix esse digneris tn hac lacrymarum valle. Per pretiosissimum divini Filii tui sanguinem veniam peccatorum meorum, aeternam animae meae salutem ac media ad eam consequendam necessaria mihi impetra. Triumphum sanctae Ecclesiae dc inimicis suis ac *regni lesu Christi in totum terrarum orbem pro· pagalionem obline.* Amen. » - *SSmus (Leo PP. XIII) annuit pro etpehta gralia partialis Indulgentiae centum dierum in forma Ecclesiae consuetae lucrandae semel in die ab omnibus et singulis christifidclibus qui praedictam orationem in honorem B. Mariae Virginis corde saltem contrito devote recitaverint.*

2303

Procaumi ,ηηι>€·

S. C. Indulg. *18 Apr. iSSj.*— Precatio. — «O buon Gesù, prostrrati ai vostri piedi umilmcnte Vi $upplichiamo per le vostre sacratissime Piaghc e il preziosissimo Sanguc chc spargvste per la salute di tutto il mondo, acciocchè vi degniate volgerc uno sguardo di misericordia sopra i popoli dclla Scandinavia sedotti da tanti sccoli c giacenti nelle tenebre dcll' crcsia, separati dalla vostra Chiesa, c privi dclla partccinazione dcll'adorabile Sacramento dei vostro Corpo c del vostro Sanguc c dcçli altri Sacramenti che institulstc a soccorso delle anime in vita cd in morte. Ricordatcvi, o Rcdcntorc del mondo, chc anche per quelle anime patisce acerba morte con spargimento di tutto il vostro Sanguc. Riconducetc, o buon Pastore quelle erranti pecorcllc ǎli unico vostro ovile cd ai salubri pascoli dclla vostra Chiesa, sicchè formino con noi un solo ovile sotto la guida vostra e del vostro Vicario in terra il Sommo Pontefice, a cui nclla persona dcll' Apostolo S. Pietro commettes!? di pascere gli agnelli e lc pecorcllc vostre. Esaudite, o buon Gesù, lc nostre pre· ghicrc, chc Vi porgiamo colla più viva fiducia nclla carità. del vostro Cuorc; cd al vostro santissimo Nome nc sia lodc, gloria cd onore in tutti i sccoli. Cosl sia».

S. S. Leone XIII. concesse ai fedeli, che reciteranno la delta oratione Indulgen^a di trcccnto giorni *una volta al giorno.*

3304

S. C. Indulg. *23 lunii tSSj* - Preces – « Oremus 'ζ" ct pro miserrimis Africae populis, ut Deus omnipotens cir. tandem aliquando auferat maledictionem Chami a cordibus eorum detuuc illis benedictionem unice in Icsu Christo Deo et Domino nostro consequendam ».

OREMUS.

Domine lesu Christe, unice Salvator universi generis humani, qui *iam dominaris a mari usque ad mare et a flumine usque ad terminos orbis terrarum,* aperi propitius sacratissimum Cor tuum etiam miserrimis Africae animabus, quae adhuc in tenebris et umbra mortis sedent ; ut, intercedente piissima Virgine Maria Matre tua immaculata ciusquc Sponso gloriosissimo beato losepho, relictis idolis coram Te procidant africani ct Ecclesiae tuae sanctae aggregentur. Qui vivis etc. *Pater, Ave* c *Gloria ».*

Sua Santità Leone XIII concesse ai fedeli, che reciteranno le suddette preci coi Pater, Ave c Gloria :

Indulging di trecento gioni ogni volta :

Indulgents plenaria una volta al mese, in un giorno ad arbitrio a coloro che le avranno recitate ogni giorno del mese. Codifions: Confessione, Comunione e visita di una chiesa 0 pubbltco oratorio, ivi pregando secondo Γintensione dei Sommo Pontefice.

La medesima Santità Sua con Rescritto della S. C. delle Indulgence, 2^ Mar^o concesse, che i fedeli illetterati, e quelli che non avessero per le mani le suddette Preci *possono lucrare le stesse Indulgence, recitando due* Pater. Ave *e* Gloria.

305

Pro conwloer ,,lcre',con,m

S. C Indulg. /p *Dec.* —Precatio «Virgo potens, quae cunctas haereses sola interemisti in universo mundo, orbem Christianum a laqueis diaboli libera, ct respice ad animas diabolica fraude deceptas, ut omni haeretica pravitate deposita, errantium corda resipiscant ct ad veritatis catholicae redeant unitatem, Te intercedente ad Dominum nostrum Icsum Christum Filium tuum, qui vivit ct regnat cum Deo Patre in unitate Spiritus Sancti Deus per omnia saecula saeculorum. Arnen ». *S. S. Leone XIII concesse ai fedeli, i quali reciteranno la delta oratione, Indulgen-a di cento giorni.*

2306

Exorcismus
in Satanam eiusque angelos apostaticox
iussu Leonis XIII P. M editus»
ANNO 1K9O.

« Ps. *67;* Exurgat Deus et dissipentur inimici eius: et fugiant qui oderunt eum a facie eius.

Sicut deficit fumus, deficiant; sicut fluit cera a facie ignis, sic pereant peccatores a facie Dei.

Ps.)4: Iudica, Domine, nocentes me; expugna impugnantes me.

Confundantur ct revereantur quaerentes animam meam.

Advertantur retrorsum, ct confundantur cogitantes mihi mala.

Fiant tamquam pulvis ante faciem venti: et angelus Domini coarctans ccs.

Fiat via illorum tenebrae, cl lubricum: ct angelus Domini persequens cos.

Quoniam gratis absconderunt mihi interitum laquei sui : supervacue exprobraverunt animam meam.

Veniat illi laqueus, quem ignorat et captio, quam abscondit, apprehendat cum ; ct in laqueum cadat in ipsum.

Anima autem mea exsultabit in Domino : ct delectabitur super salutari suo.

Gloria Patri ctc.

.4d S. Micbaclem Archangelum : Princeps gloriosissime caelestis militiae, sancte Michael Archangclc, defende nos in praelio ct *colluctatione,* quae *nobis est adversus principes et potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum contra spiritualia nequitiae,* in *caelestibus (Ephes. 6).* Veni in auxilium hominum ; quos *Deus creavit inexterminabiles, et ad imaginem similitudinis suae fecit,* et a tyrannide diaboli *emit pretio magno (Sap. 2-1, Cor. 6),* Praeliarc hodie cum beatorum Angelorum exercitu praelia Domini, sicut pugnasti olim contra ducem superbiae luciferum, ct angelos cius apostaticos, *et non valuerunt, neque locus inventus est eorum amplius in caelo.* Sed *protectus est draco ille magnus, serpens antiquus, qui vocatur diabolus et satanas, qui seducit universum orbem; et protectus est in terram, et angeli eius cum illo missi sunt (Apoc. 12).* En antiquus inimicus et *homicida* vehe rnenter erectus est. Transfiguratus in angelum lucis, cum tota malignorum spirituum caterva htc circuit et invadit terram, ut in ca deleat nomen Dci ct Christi eius, animasque, ad aeternae gloriae coronam destinatas, furetur, mactet ac perdat in sempiternum interitum. Virus nequitiae suae, tamquam flumen immundissimum, draco maleficus transfundit in homines.depravatos mente ct corruptos corde; spiritum mendacii, impietatis ct blasphcmiae, halitumque mortiferum luxuriae, vitiorum omnium et iniquitatum. — Ecclesiam, Agni immaculati sponsam, vaferrimi hostes repleverunt amaritudinibus, inebriarunt absinthio; ad omnia desiderabilia cius ironias miserunt manus. Ubi Sedes beatissimi Petri et Cathedra veritatis ad lucem gentium constituta est, ibi thronum posuerunt abominationis impietatis suae; ut percusso Pastore, et gregem disperdere valeant. — Adesto itaque, Dux invictissime, populo Dci contra irrumpentes spiritales nequitias, ct fac victoriam. Te custodem ct patronum sancta veneratur Ecclesia; te gloriatur defensore adversus terrestrium et infernorum nefarias potestates; tibi tradidit Dominus animas redemptorum, in superna felicitate locandas. Deprecare Deum picis, ut conterat satanam sub pedibus nostris, nc ultra valeat captivos tenere homines, ct Ecclesiae nocere. Offer nostras preces in conspectu Altissinii, ut cito anticipent nos misericordiae Domini, ct apprehendas draconem , serpentem antiquum, qui est diabolus ct satanas, ac l gatum mittas in abyssum, *ut non seducat amplius gentes (Apoc. 20).*

Mine too confisi praesidio ac tutela» sacra ministerii nostri auctoritate, ad infestationes diabolicae fraudis repellendas in nomine lesu Christi Dei ct Domini nostri fidentes et securi aggredimur.

t. Ecce Crucem Domini, fugite partes adversae.

A. Vicit Leo de tribu Ioda, radix David.
Fiat misericordia tua. Domine, super nos.

A. Quemadmodum speravimus in te.

>. Domine, exaudi orationem meam. **i.** Et clamor meus ad te veniat. — **t.** Domino» vobiscum. II. Et cum spiritu tuo.

Oremus: Deus, et Pater Domini nostri Icsu Christi, invocamus nomen sanctum tuum, et clementiam tuam supplices exposcimus ur, per Intercessionem immaculatae semper virginis Dei Genitricis Mariae, beati Michaélis Archangel!, beati loseph, eiusdem beatae Virginis Sponsi, beatorum Apostolorum Petri et Pauli et omnium Sanctorum, adversu» satanam. omnesque alios immundos spiritus, qui ad nocendum humano generi, animasque perdendas pervagantur in mundo, nobis auxilium praestare digneris Per cumdcm Christum Dominum Nostrum Amcn.

Exorcismus: Exorcixamus te, omnis immunde spiritus, omnis satanica potestas, omn s incursio infernalis adversarii, omnis legio, omnis congregatio ct secta diabolica, in nomine ct virtute Domini Nostri lesu iji Christi, eradicare et effugare a Dci Ecclesia, ab animabus ad imaginem Dci conditis ac pretioso divini Agni sanguine redemptis £<. Non ultra audeas, serpens callidissime, decipere humanum genus, Dci Ecclesiam persequi, ac Dei electos excutere ct cribrare sicut triticum Imperat tibi Deus altissimus cui in magna tua superbia te s milcm haberi adhuc praesumis ; *qui omnes homines vult salvos fieri, et ad agnitionem veritatis venire (t. Tim. 2).* Imperat tibi Deus Pater >J<; imperat tibi Deus Filius Φ; imperat tibi Deus Spiritus Sanctus £«. Imperat ubi maiestas Christ», aeternum Dci Verbum caro factum ►p, qui pro salute generis nostri tua invidia perdjti, *humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem (Phil. 2);* qui Ecclesiam suam aedificavit supra firmam petram, ct portas inferi adversus eam nunquam esse praevalhurxs edixit, cum ea ipse permansurus *omnibus diebus usque ad consummationem saeculi (Matth. 28, 20).* Imperat tibi sacramentum Crucis ►p, omniumque Christianae fidei Mysteriorum virtus »J«. Imperat tibi excelsa Dci Genitrix Virgo Mana sjt, quae superbissimum caput tuum a primo insunt! immaculatae suae conceptionis in sua humilitate contrivit. Imperat tibi fides sanctorum Apostolorum Petri ct Pauli, ct ceterorum Apostolorum ►£«. Imperat ubi Martyrum sanguis, ac pia Sanctorum ct Sanctarum omnium intercessio

Ergo, draco maledicte ct omnis legio diabolica, adjuramus te per Deum vivum, per Deum verum, per Deum sanctum, per Deum, qui *sic., dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret, ut omnis, qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam aeternam (Io. }):* cessa decipere humanas creaturas, ehquc aeternae perditionis venenum propinare: desine Ecclesiae nocere, ct cius libertati laqueos iniicere. Vade satana, inventor ct magister omnis fallaciae, hostis humanae salutis. Da locum Christo, in quo nihil invenisti de operibus tuis; da locum Ecclesiae uni, sanctae, catholicae, ct Apostolicae, quam Christus ipse acquisivit sanguine suo. Humiliare sub potenti manu Dci; contremisce et effuge, invocato a nobis sancto ct terribili nomine Iisu, quem inferi tremunt, cui Virtutes caelorum et Potestates ct Dominationes subiectac sunt; quem Chérubin et Séraphin indefessis vocibus liud.int, dicentes: Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus Sabaoth.

>. Domine, exaudi orationem meam. 1). Et elimor meus ad te vernat. — fr. Dominus vobiscum. **i.** Et cum spiritu tuo.

Oremus: Deus caeli, Deus terrae, Deus Angelorum Deus Archangclorum, Deus Patriarcharum, Deus Pro'

phctarum, Deal Apostolorum, Deui Martyrum, Deus Confessorum, Deus Virginum, Deus, qui potestatem habes donare vitam post mortem, requiem post laborem; quia non est Deus praeter te, nec esse potest nili tu creator omnium visibilium ct invisibilium, cuius regni non erit finis: humiliter maiestati gloriae tuae supplicamus, ut ab omni infernalium spirituum potestate, laqueo, deceptione ct nequitia nos potenter liberare, et incolumes custodire digneris. Per Christum Dominum Nostrum. Arnen.

Ab insidiis diaboli libera nos, Domine.

Ut Ecclesiam tuam secura tibi facias libertate servire: Te rogamus, audi nos.

Ut inimicos sanctae Ecclesiae humiliare digneris; Te rogamus, audi nos. — *(Et aspergatur locus aqua benedicta) ».*

SSmus D. N. Leo divina providentia PP. XIII omnihu/ *Rmis Episcopis, nec non sacerdotibus ab Ordinariis suis legitime ad id auctoritatem habentibus, qui exorcismum supra expressum devote semel in die recifaverint, partialem tercentum dierum indulgentiam singulis diebus lucrandam: iisdem vero per totum mensem id peragentibus, conjessis, ac sacra Eucharistia refeclis, plenariam omnium peccatorum suorum Indulges Ham semel in mense, die eorum arbitrio designanda, pariter lucrandam impertitus est: quam etiam animabus christifidelium in purgatorio detentis applicari posse declaravit.* — S. C. de Prop. Fide 18 maii 1890 *(Ex Aud. SSmi).*

2307

Pro coDvcriione hcbritorum.

S. C. Indulg. r; *Iulii 1S9j.* — Le Religiose di NB S di Sion in Sniirnc implorano unr.lmente una aualchc Indulgcnza per tutti i fedeli chc recitcranno l'anhessa preghicra diretta ad ottenere la conversione dcgl'israeliti.

« Dieu dc bonté, Père des miséricordes, nous vous • supplions, par le Coeur Immaculé dc Marie ct par • l'intercession des Patriarches ct des SS. Apôtres, dc • jeter un regard de compassion sur les restes d'Israël, « afin qu'ils arrivent i la connaissance de notre uni· « que Sauveur Jésus-Christ ct qu'ils aient part aux « grlces dc la Rédemption. — *Paler, dimitte illis, non « enim sciunt quid faciunt ».*

SSmus D. N'. Leo d. p. Papa XIII, die Iulii'ti891 universis christifidelibus praefatam oratinnem corde saltem contrito ac drvote recitantibus Indulgentiam centum dierum, *defunctis quoque appltcabilem, semel in die acquirendam benigne concessit· Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione.*

2308

Pro totiei mnndi ulule.

S. C. Indulg. a; *lan. 1894* - Preces — · Eterno Padre, per la vostra infinita misericordia c per i meriti infiniti del vostro Divin Figliuolo Gcsù fatevi conoscere cd amare da tutte le anime, poichê voleté chc tuttc si salvino ».

Gloria Patri.

• Per Sacrosancta humanae Redemptionis Mysteria, mitte Domine operarios in messem tuam, et parce populo tuo ».

« Eterno Verbo incarnato, Rcdentore del genere umano, degnatevi di convcrtirc a Voi tutte le anime, poichê per esse slete stato ubbldicnte sino alla morte di Croce ».

Gloria Patri.

• Per merita et intercessionem Sanctissimae Genitricis tuae, et omnium Angelorum ac Sanctorum, mitte Domine operarios in *messem tuam, et parce populo luo ».*

• Santo Divino Sp'rito, per i meriti infiniti dclla Passione e Morte di Gcsù Cristo, degnatevi di diffondere la vostra ardentissima e onnipotente Carità in tutti i cuori, e cosl vi sari un solo Ovile c un solo Pastore in tutto il mondo, aflînchè tutti arriviamo a cantare in ctemo lc vostre divine miscricordienel Ciclo. Cosl sia».

Gloria Patri.

•Regina Apostolorum, et omnes Angeli et Sancti, rogate Dominum messis, ut mittat operarios in messem suam, et parcat bopulo suo: ut omnes cum Ipso, et Patre, et Spiritu Sancto gaudere possimus in saecula saeculorum. Arnen ».

< Immacolata Madre di Dio, Regina dcgli Apostoli, 10 conosco chc il divino precetto, il quale m'imponc d'amarc il mio prossimo come me stesso, mi obbliga a procurare in ogni modo possibile, non solo la mia etema salute ma eziandio qucUa del prossimo. Ma confesso, chc pei mici peccati sono indegnissimo di avert la grazia necessaria per occuparmi clhcacemcntc c costantemente a procurare l'etema salute ddl'anima mia, dc' miei congiunti e del prossimo, spccialmentc col promuoverc le buone opere c molliplicarc i mezzi spirituali e temporali opnortuni per ravvivarc la fede e riacccnderc la carità fra i cattolici e propagarla in tutto 11 mondo. Voi perô, Madre mia, impctratcmi quests grazia per la misericordia di Dio e per i meriti infiniti di Gcsù Cristo: c unito a tutta la Cortc celeste c a tutti i giusti chc sono c saranno nclla Chiesa di Dio, intendo di oflrire in ogni momento adcsso c sempre gli stessi meriti di Gcsù in ringraziamento, come sc a me c a tutti l'avcstc ottenuta, come l'ottencste ai Santi Apostoli. E cosl io N. N. confidando nclla vostra potente intercessione risolvo chc quanto avrô da Dio, potenza, talenti, dottrina, beni terreni, professione, sanità, infermità c tribolazioni, di tutto voglio fin da questo momento profittarc a maggior gloria di Dio, e per la salute cterna ddl'anima mia c del prossimo; spccùlmcnte colle opère dirette alla propagazionc della pieti e dclla santa fede in tutto il mondo. E quando io non abbia altro da impicgarc a tal fine, non cesscrô giammai di prcgarc chc vi sia un solo Ovilc ed un solo Pastore, c cosl spero di venire ncl santo Paradiso a godere il frutto dcll'apostolato di Gcsù Cristo ner tutta l'ctcrnità. Cosl sia ».

Trc *Ave* e un *Gloria.*

S. S. Leone XIII concesse ai fedeli che reciteranno le suddette orationi composte dal Yen. Servo di Dio D. Pincen^o Pallotti:

Indulgents di sette anni e altretlante quaranlene una volta al giorno. — Indulgen^a plenaria una volta al mese a chi l'avrà recitata tutti i giorni per l'inteso mese. Condicioni: confessione, comunione e preghiera secondo Vintensione del Sommo Pontefice.

2309

Ex Litt. Ap. Leonis PP. XIII. *Amantissimae vo-* pro eonrenlo»< *lusitatis* r; *Apr. 189;.* — Precatio — «O beata Virgo dilidentium ao· Maria Mater Dei. Regina nostra ct Mater dulcissi· g orum' ma, benigne oculos tuos converte ad Angliam, quae *Dos* tua vocatur, converte ad nos qui magna in te fiduc'a confidimus. Per te datus est Christus Salvator mundi, in quo spes nostra consisteret; ab ipso autem tu data es nobis, per quam spes eadem augeretur. Eia igitur, ora pro nobis, quos tibi apud Crucem Domini excepisti filios, o perdolens Mater: intercede pro fratribus dissidentibus, ut nobiscum in unico vero Ovili adiungantur Summo Pastori, Vicario in terris Filii tui. Pro nobis omnibus deprecare, o Mater piissima, ut per fidem, bonis operibus fecundam, mercamur tccum omnes contemplari Deum in caelesti patria ct collaudare per saecula. Amen ».

S. 5. *Leone XIII concesse ai fedeli che reciteranno la detta preghiera, Indulgen^a di* trecento giorni *ogni volta; Indulgen^a plenaria una volta al mese. Condicioni; confessione, comunione e visita di una chiesa 0 pubblico oratorio ivi pregando secondo Γintensione dei Sommo Pontefice.*

2310

Pro reditu Khiimiticorum »j Qoiuicm.

S. C. Indulg. *i Fcbr. 1896* — **Precatio** «Verginc Immacolata, Voi chc per singolar privilegio di grazia fostc preservata dalla colpa originale, guardate Înctosa ai nostri dissidenti fratclli, che son pur vostri igli, c li richiamatc al centro ďell unità. Anche lontani hanno serbato a Voi, Madre, la più tenera devotione ; Voi generosa quai siete, ne li compensate, impetrando ad essi la conversione.

Vittoriosa dell'infernale serpente fin dal principio dclla vostra esistenza, rinnovatc ora, che più stringe la nccessità, gli antichi trionfi. Se i nostri infelici fratelli giacciono tuttor divisi dal comun Padre, è opera del nemico. Voi dunquc smascherate le insidie, sgominate le schierc di lui, sicchè vedano essi finalmcnte corne non sia possibile il conscguimcnto della salvezza fuor dcll'unionc col Successore di S. Pietro.

Voi chc nella picnczza ďe doni glorificaste fin dall'originc la potenza di Lui chc operô in Voi maravi plie si grandi, glorificate il Figlio vostro, riconduccndo le pecorcllc smarrite ail'unico Ovile di Lui, sotto la guida del Pastore, universale che in terra nc sostkne le veci, e sia vostra gloria, o Vcrginc, come d'avere sterminati dal mondo tutti quanti gli errori, cosl di avcrc cstinli gli scismicriportata aU'univcrso la pace».

5. 5. *Leone XIII concent ai fedeli, che reciteranno la delta oratione, Indulgcn^a* di trecento giomi *una voila al giorno.*

2311

Pro convenionc infidelium Ain-Cit.

S. C. Indulg. jo *Iunii 1896.* — **Precatio.** — « O Nostra Signora d'Africa, il cui Cuorc Immacolato è si pieno di misericordia c di materna compassione, intcncritcvi alla profonda miseria dei musulmani c dcgli altri infedeli dcll' Africa. Ricordatevi che le anime di 3uci poveri infedeli sono opera delle mani del vostro ivin Figlio, chc sono state create 1 sua immagine c riscattatc a prezzo del suo Sangue prerioso. Non permettete, o Madré di misericordia, chc quelle sfortunate creature, chc pur son vostri figli come not, conlinuino a cadcr nelT inferno ad onta dei meriti di Gcsù Cristo c dclla morte crudelissima ch'Egli ha soflerto per la loro salute. Ottenete ad essi la conoscenza della nostra santa Religione e la grazia di amarla, abbracciarla e praticarla fcdelmcntc. E poichê Voi siete la Siçnora c la Sovrana dcll' Africa, o Résina dcgli Apostoli, de·pnatevi sccgliere e mandare legioni di santi missionari in quelle regioni abbandonate per conquistarle, strapparlc alla mone c a Satana e conduric all' ovile della S. Chiesa. Saremo cosl tutti uniti con la stessa speranza e con lo stesso amore nel vostro Cuorc senza macchia c ncl Cuorc adorabile del vostro Divin Figlio c Signor Nostro Gesù Cristo crocifisso c morto per la salute di tutti gli uomini, c che risorto picno di gloria vive e regna in unione del Padre e dello Spirito Santo nei sccoli dei secoli. Cosl sia ».

S. 5. Leone XIII concesse ai fedeli, che reciteranno la delta preghiera, Indulgences di cento giomi *una voila al giorno.*

2312

Con tecrat io dioeccaium Pu-Λ.M'Y. proVZi conûrvaiionc

S. R. C. *12 Decembris 189S.* — PRECATIO. — « Ver·ginc amorosissima c Madre nostra Maria, volgete lo 5£uardo sui popolo di questa diocesi, umile porzionc dclla vostra grande famiglia, che qui a voi dmanzi si prostra, c fa di se stesso al vostro Cuore materno una irrevocabile consacrazione. A questo ci muove non pure il nostro filiale afletto per Voi, ma il bisogno altrcsl, chc tutti in questi torbidi tempi sentiamo, d' una più particolarc vostra assistenza.

Vcdctc, o Maria, come si cerca di spegnere nei cuori nostri la fede coi ghiaccio dcl/a indifferenza c dclla incrédulité : dchl Voi che siete la Sede dclla sapienza, préservateci tutti dalla falsa scicnza dei $c-colo c tcncteci immobili nclla fede santissima dei Figlio vostro. Mirate le insidie che da ogni pane si tendono al buon costume , contaminando ogni cosa di immonda sensuale licenza: dchl Voi, 0 Immacolata, purificate la terra da tante sozzure, o serbatene almeno dlese tutte lc nostre famiglie. Osscrvaxe come si tenta sconvolgcre la société tutta intera e gcttarla nei vortici dclla nbcllione ad ogni legge cd autorité : Voi dunquc, o augusta Regina, mantcncte saldo tra le classi dei vostro popolo uucll' ordine chc fu da Dio stabilito, c non permettete chc i consigli degli cmpl abbiano a prcvalcre. Finalmcntc abbiate pieu dclla Chiesa, 0 Aiuto dei cristiani, picti dei venerando suo Capo ; c affreitate il momento, chc alzando la testa dalla lunça oppressione, respirar possano un' aura di pace c di liberti.

Accttate dunque, 0 buona Madre, la consacrazione che questo popolo oggi fa di sè stesso al vostro Cuore materno, e come frutto dei vostro gradimento fate che tuiti senuno la vostra protezionc in vita cd in morte. E cosl sia ».

5. *S. Leo XIII praevio Sacrorum Rituum Congre·galionis consulto, ita votis annuere dignata est, ut religiosos actus consecrationis totius populi vel dioecesis in honorem Purissimi Cordis Manae quotannis peragi queat die trigesima prima mensis Mail, si haec incidat m Dominicam, vel proximiore eidem diei Dominica, adhibita formula huic decreto adnexa et ab ipsa Sanctitate Sua adprobata et commendata. Induisti etiam, ut eadem Dominica in supradictis ecclesiis et oratoriis dioecesium, tum Rmcrum Antistitum Oratorum, tum aliorum Ordinariorum stngillatim petentium, unica Mis·sa solemnis seu cantala, et altera lecta pro fidelibus ad sacram Synaxim accedere cupientibus, celebrari valeat de ipso Purissimo Corde Beatae Mariae Firginis ut in festo; dummodo non occurrat duplex primae classis, vel Dominica item primae classis; neçue omittatur Missa convcntualis vel parochialis Officio diei respondens, ubi eiusdem celebrandae adsit onus: servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.*

313

Pro tonev«r ludirorum <t!ur carum.

Ex Litt. Ap. Leoni» PP. XIII. *t8 Dec. 1899.*— **Precatio.**—.« O amantissimo e amabilissimo Cuore di Gesù, prostrati innanzi a voi, ardentemente vi supplichiamo di spanderc nclla Chiesa c nel mondo quei fiumi di aequa viva, che da voi scaturiscono come da fonte inesausta per salire alia vita ctcrna. O Gcsù, Figlio di David c Figlio di Dio vivo, abbiate compassione di noi figli dei vostro Cuorc trafitto l Dch non ci toglicte, come pure meriteremmo per le nostre coipe c ingratitudini, 11 dono dclla vostra santissima fede, non vi nascondete ai nostri occhi Voi che siete la vera luce e Tunica nostra speranza; ma rimancte con noi, o Signore, mentre più si addensano le tenebre dcgli errori, c ricmpitcci di quel fuoco di carità chc sicte venuto a portarc sulla terra c volctc chc si accenda nel cuorc di tutti gli uomini

O Gcsù, sacrificato per noi sull'altare dclla Croce tirateci a voi, c con noi tirate pure gli ebrei e i turchi, per i quali ancora versaste già il vostro sangue fino ali'ultima stilla.

Dch l questo sangue, invocato un dl in maledizione dagli uni, scenda in benedizioni sopra il loro capo, e li salvi l Questo sangue, disprexxato c profanato dagli altri, mandi pur per essi un grido di misericordia e li purifichi 1 Sowcnite, o Signore, ve nc scongiuriamo, sowenitc ai poveri figli d' Isacco c d' Ismaele, per i quali ancora voleste sostenere la vostra dolorosissima passione e morte. Vi parlino in loro favore quelle piaghc santissime che nelle mani, nei picdi e nel costato tenete ancora vive cd aperte come prezzo dei comunc riscatto. Alie loro voci potenti si uniscano quelle chc

escooo dal Cuore dclla vostra dolcissimt Madre. Questo Cuore trafitto dalla spada del dolore, immerso ir an mare di pene, mirtirizzato coi vostro appiè dclla Croce, not vi offeriamo, o Gesû, per la salvezxa di tanti infelici.

C dolce Cuore di Maria, dite a Gcsù quel chc non sapptamo nè possiamo dir not, cd esso vi esaudiri. Che se per vincere la tesistenza di quelli per cui vi preghiamo è necessario tm miracolo, ouesto, o Vcrgine Immacohrta, noi vi chicdiamo per queil'amerc immenso che Voi portate a Gcsù. Oh l sl, degnatevi di apnarire agli corei cd ai Turchi come già appariste a Rattshonne, c ad un ccnno dclla vostra destra c>si subito, come lui, saran convertit!· Oh l venga, venga presto un tal giorno, in cui la Triade sacrosanu regni per voi in tutti i cuori, e tuni conoscano, amino ed adorino in ispirito e verita il frutto benedetto del vosrro seno, Gcsù, chc col Padre c con lo Spirito Santo vive c regna nei secoli de' secoli. Cosi sia ».

SSmus omnibus *ulrrusque sexus christifidelibus qui corde saltem contrito supradictam precem quocumque idiomale, dummodo verno sit fidelis, recitaverint, quolibet die, centum tantum dies de iniunctis eis seu alias quomodolibet debitis poenitentiis in forma Ecclesiae consueta relaxavit.*

2314

Pro crranlium ConicfMonc.

Ex Rcscr Pii PP. X *26 Oct. syoj.* — Episcopus Erythrarum ct Auxiliaris dioecesis Argentinensis..... enixe petit ut omnibus christifidelibus Indulgentiam trecentorum dierum toties quoties concedere benignissime dignetur, qui pie ac devote recitant orationem sequentem : · Oremus. — Domine lesu, clementissime • Salvator mundi, Te per Sacratissimum Cor tuum • supplices exoramus, ut omnes oves errantes nunc ad « Te Pastorem ct Episcopum animarum suarum con• vertantur, qui vivi· ct regnas cum Deo Patre in « unitate Spiritus Sancti Deus per omnia saecula sac• colorum. Arnen ».

R. Iuxta preces.

«3i5

Pro convenio· nc Necrltndi··

S. C. Indulg. *sj Martii iqo6.* — Dic 11 Iunii I8p, per rescriptum S. R. C., Summus Pontifex Pius IX favore chruftifidelium in Neerlandia degentium, qui peculiares quasdam preces pro conversione illius regionis recitaverint, benigne concessit : « *ut fideles singuli toties quoties oraverint pro exposito fine, consequi valeant Indulgentiam ducentorum dierum, et plenariam Indulgentiam semel i» mense lucrari, dummodo per integrum mensem tali modo oraverint, die qua vere poenitentes ad* s. *Synaxim accedent, et aliquas etiam preces fuderint iuxta mentem Sanctitatis Suae* ». Cum vero bwusraodi pia praxis, orandi scilicet pro Necrlandue conversione per diversas orbis regiones bm diffusa reperiatur, humilis orator enixe petit ut S. V. praefatas lodulgcntias ad omnes cx utroque sexu christifideles ubfauc degentes benigne extendere dignetur. - SStiius D. N. Pius PP. X..... benigne annuit pro gratia iuxta preces.

0316

Pt© Ixdctia ct pro oaaibuf bo mimbtt»

S. C. fndtrig. *t6 Iunii tyo6* **Precmibra al** 5. **cuore** D! Gtsù. O Cuore SSmo di Gcsù, spandete a larga copia le vostre benedizionl sopra la S. Chiesa, sopra il Somrao Pontefice, c sopra tuno it clcro ; date ai giusti la perseveranza, convenite i peccatori, illuminate çl'infcdeli, benedite i nostri parenti, amici, c benefatton, assistctc i moribondi, liberate le anime del Purgatorio, e stendete su tutri · cuori il dolce impero del vostro amore. Cos! sia.

(Ex audientia SSmi diet 1; Iunii 1906) SSmus Dominus Nosier Pius Pape X omnibus christifidelibus corde saltem contrito ac devote supradictam precem recitantibus tercentum dierum indulgentiam, semel in die lucrandam, benigne concessit; iis vero qui per integrum mensem quotidie eandem recitaverint, quo die confessi ad S. Synaxim accesserint atque ad mentem Summi Pontificis oraverint plenariam elargitus est indulgentiam. Quas indulgentias S. S. ad animas quoque in Purgatorio detentas applicabiles declaravit.

3317

Pro redits identical m ». num ciibû-кк EcclcsUe.

Precatio ad Virginem Perdolentem. — Vctgme SS. Addolorat i, Madre di I>io c Madjc nostra «morosissima, dal vostro eccelso trono di misericordia volgete benigno lo sguardo sopra di noi, chc prostrati ai vostri picdi, pentiti c comnunti domandiamo perdomo dei nostri peccati, e vi rendiamo lodi e fervidi ringraziamenti per 1 tanti ûvori, che contro il merito nostro ci avete compartiri ; c sopra tutto per averci conservato puro ed inutto 1'inestimabile dono della Fcde. La nostra riconoscenza sari etema, o Madre Divina, c per 1'avvenirc vivremo in modo da rendcrci degni della vostra bonta, c cosi poter consolarvi per i tanti spasimi chc per causa nostra soffristc nella vita, passione e morte di Gesù. Siamo i figli del vostro dolore, c sotto la croce Gcsù moribondo ci Jasciô a noi tutti per .Madre. Voi non avete mai cessato di amarci come vera c tenera Madre; ma molti, ahl molti dei nostri fratdli vi harmo voltato lc spalle, rinunziando alia Fede dei vostro Figlio. Eccoli sparsi per il mondo da secoli erranti tra le tenebre dcgli scismi e dcll'eresie, c di nzio in vhio precipitant! ndPultimo abisso dclla miscrcdenza. O Madre pietosa, abbiate compassione di tanti vostri figh ingrati c ribelli. Perdonate loro, vi supplichiamo, per la passione di Gesù, e per i dolori dei vostro cuore materno. ColPabbondante effusione delle voirrc lagrime intenerite i loro cuori, c scioglicte la durczza delle loro rolontà. Un raggio dei vostri mestissimi occhi rrschiari loro le menti, c gli faccia acuoprire gl'inganni del demonio, dai quali son rrattcnvri. La vostra mano potente li tragga dat profando di loro apostasia, c li riconduca alia beata sorte dei figli di Dio, nel seno di S. Madre Chiesa Cattolica Apostolica Romana. Signora e Madre di tuni i cristiani, esaudrte la nostra prcghicra, e fate chc presto noi possiamo tornare davami ai vostri altari per ringraziarvi con tutti gli affetti dei cuore e camare giubilanri : *godets, 0 lergine Maria, perchl Iroi sola avete distrutto lutte le tresie noli'univorso mondo.* Cosl sia. (joo giorni d'indolgenza una volta al giomo *PP. XIII 14 Febr.* r?aa).

Plures Indulgentiae Associationi precum ad Firgimm Perdolentem erectae in ecclesia S. Marcelli P.M. in Urbe pro unione omnium ecclesiarum Christianarum cum Ec clesia catholica Romana concessae sunt.

INDEX RERUM

Num. I *rei* II *indicat Volumen; ex aliis primus paginam, alter Decretum (si crassior), vel Decreti aut Instructionis articulum.— Asteriscus · alteram paginae partem designat,*

(Titulorum olonchue proetAt in fine).

ABBATES: An eorum monasteria subsint iurisdictioni Episcopi, I. 173, 348, §12. — An eidem subsint monasteria scu loca in quibus resident Abbates generales, aut Capita Ordinum, *ibid.,* §13. — An Abbates iurisdictionem quasi episcopalem habentes, cum territorio separato, teneantur ad Missam pro populo celebrandam, II. 161, § *His itaque.* — Dc usu pontificalium Abbatibus concesso, II. 43o, 2148. — Facultate conferendi Tonsuram ct Ordines minores carex Abbas titularis, II. 441, 2272. — De Abbatum privilegiis quae non competunt Abbatibus mularibus, H. 459, 2207.

ABIURATIO hacresis: I. 93, 287; 642. 1178. — An abiuratio hacresis, requisita ut Episcopus possit absolvere haereticos in foro externo, debeat esse publica, II. 406, 2079. Quaenam exigenda a pueris; norma ab Albitio proposita, II. 157, 1866. — Quoad apostatas, V. Apostatae.

ABLUTIONES: quaedam superstitiosae, I. 163, 347, *dub.* xiv.

ABORTUM: Excommunicatio in procurantes abortum, II. 3i //. — Nequit procurari abortum ad servandam matris vitam, II. 324, 1906; 366, 1997, 2.

ABSOLUTIO: Dc absolutione sacramcntali impartita poenitent! censura innodato, quam ct ipse et confessarius ignorant, II. 216 *(in nota),* — Circa indebite absolutos a reservatis, qui sunt in bona tide, I. 4o3, 668. — An absolvendi christiani infidelium coniuges, I. 69, 202 ; 316, 816, § 2; — ct qui filias acatholicis ita desponderunt ut promissionem retractare haud valeant, I. 75, 222. — De absolutionis dilatione, I. io5. 321; 352 ·. — De breviori absolutionis formula. I. 5G8, 10S4, §16. — De forma ct lingua adhibenda u sacerdotibus orientalibus in excipiendis confessionibus lacinorum, I. 122, § V; 533, 966; 702, 1278. — An valida in articulo mortis absolutio sacerdotis non approbati, si facile haberi possit adprobatus, II. 262, 1761. — Dc absolutione complicis in peccato turpi, I. 414, 693; 644,1181,7; 654,1197; 707,1282; II. 3o x; 268, 1777, 3\ 326, 1916. 375, 20x8. — An liceat absolutionem accipere a schismaticis. I. 281, 439 ; 692, 1267, 6. — Absolutio a casibus reservatis et a censuris, *V.* Casus resbhvati, Censvrak. — Dc absolutione in *foro interno,* ct in *foro externo,* I. 33o, 533; 44$, 771. — Dc absolutione ab haeresi. *V.* Hakrrsis. — Dc absolutione ab apostasia, *V.* Apostasia, Apostatae. — Dc absolutione pro defunctis, *V.* Exequiae.

ABSTLNENTIA: An possint catholici carnes emere vel coquetx, vel apponere ad mensam protestantium diebus vetitis, I. 434, 747. — An queant uxores diebus abstinentiae carnes apponere maritis petentibus, I. 435, 748. — De quodam haeretico ad catholicam fidem conxcrso pro quo petitur dispensatio ab abstinentia, nc cius conversio propaletur, I. a5, 83. — An catholici famuli haereticorum possint edere cibos vetitos, I. 66, 198. — An graeci debeant aliquando abstinentiam servare die Sabbati, I. 99. 309. — An dispensati ab abstinentia possint iciunii tempore carnibus vesci in vespertina refcctiuncula, I. 153,346.2. — An liceat graecis Romae degentibus edere carnes die Sabbati, aliisque edendas praebere. I. 99. 309. — An cornu cervinum sit cibus quadragesimo!is, I. 534,973.— Circa usum condimentorum ex adipe, butyro ct margarina. II. 237, 1704; 399, 2067. — Dc induito quoad abstinentias pro filiisfamihas ct servis, 1. |86. 832. — De abstinentia a piscibus apud orientales, 253 47. — De dispensatione ab abstinentia primis diebus anni annamitici, I. 276, 428. 389, 628. — *V.* Ieiunium.

ACATHOLICI: An recipi possit acatholicorum testimonium de statu libero nupturiensium, II. 72. 1399. 1. — An liceat testes in matrimonio adhibere acatholicos. II. 264. 1768. — De catholicorum cum acatholicis commercio, I. i3, 80. — An liceat praebere acatholicis candelas benedictas, I. 281, 438. — Dc accessu schismaticorum ad catholicorum ecclesias. I. 291, 4S0. — An liceant publicae cum haereticis disputationes, I. 6, XX ; 3o, 112; 5o. 148. — Dominia suprema haud vendenda haereticis, 1. 3o, 110.— An tolerandum ut haeretici nominent ad beneficia iurispatronatus, qui est adnexus bonis quae a catholicis hereditate acceperunt I. 2q 5, 464 — De societate ab acatholicis proposita *ad procurandam christianitatis unitatem,* I. 696. 1262. — Illicitum invitare acatholicos ad ecclesiasticas functiones ct solemnitates, I. 230,388, 5; 2G8, 447; II. 286, 1827. — De admittendis alumnis aca-

tholicis in scholas ct collegia catholica, I. 715, 1292; П. i3, 1329; 193, xr. — .Circa cantum puellarum schismaticarum cum catholicis in ecclesiasticis functionibus, II. 467, 2227. — An liceat acatholicorum concionibus, baptismis, matrimoniis, funeribus intéressé, I. 5o, 148; 66, 195, 2: 3oi, 478; II. 96, 1455. — Dc adsistentia funeribus acatholicorum Principum, II. 96, 1483; 409, 2089. “ Qualem agendi rationem sequi debeant catholici occasione coronationis regis acatholici, II. 425, 2136. — An liceat missionariis adsistcrc matrimoniis haereticorum, I. 435, 749; 698, 1265. — An tolerandum ut parochi denuncient ministris acatholicis baptismos natorum cx matrimoniis mixtis, II. 248, 1731. — An expediat admittere acatholicos ad societates S. Vincentii a Paulo, II. 6, 1319. — Haeretici ad fidem catholicam conversi, et filii hacrcticor. in haeresi permanentium, sunt irregulares,!. 84,170; II. 255,1744; 258, 1748. — De numero et conditione acatholicorum in singulis Missionibus existentium, S. Congregationi de Prop. Fide notificando, II. 128, 1607. — Apostolicae Sedis cura pro schismaticorum conversione, I. 585, 1097. — De studio ct curis adhibendis pro acatholicorum conversione, I. 574, 1064; II- 128, x5o7· — Preces pro corumdem conversione, *V.* Preces pro animarum salute, II 511. — De facultate absolvendi ab haeresi, schismate ct apostasia, I. 7, 14; 69, 204 ; 93, 287 — Quid praestandum in conversione haereticorum, et in eorum recipienda abiuratione, I. 642, 1178. — Quid agendum cum haereticis poenitentibus qui Romam adire nolunt, I. 409, 688. — An schismatici idiotae absolute debeant, vcl conditionalc absolvi, ct quanam formula, II. 19,1341.— Missionarii vi facultatis concessae possunt in foro tantum conscientiae absolvere haereticos, I. 69, 204. — De schismaticis iam in sinum Ecclesiae receptis qui sine fidei professione ad sacramenta admittuntur, II. 19, 1341, *4·* — An admittendae ad fidei professionem puellae quarum parentes sunt acatholici aut indifferentes scu increduli, II. 136, 1537. — facultate missionariorum, in oriente, admittendi schismaticos ad Ecclesiam catholicam, II. 206,1633, - et — P°c* nitentiae sacramentum acatholicis ministrare non licet, I. 6o, i85. — An possit advocari haereticus minister pro acatholico moribundo id petente, II. 381, 2030. — Haeretici ct schismatici orientales, non vero apostatae, ad Ecclesiae sinum redeuntes possunt orientalem ritum qui cis magis placeat amplecti, I· 499» 878. — V. Hakresis, Communicatio in divinis, S< holae, Matrimonium.

ADMINISTRATIO: De administratione dioecesium et Vicariatuum vacantium, *V.* Provicarii, Vicariatus. — De administratione bonorum ecclesiasticorum, *V.* Bona.

ADMINISTRATOR: Administratorum dioecesium mentio haud facienda in Canone Missae, neque eis competit collecta dic anniversaria eorum consecrationis, I. 601, H20; 607, 1137 — Nonnisi per speciale indultum cis privilegia Episcoporum competunt, I. 6ot, 1125; 607, 1137· — Administratoribus Vicariatuum vacantium, *V.* Provicaru. — Dc administratoribus fabricae ecclesiae, *V.* Aeditui.

ADOPTIO : An adoptio utcumque peracta matrimonium impediat, I. 281, 442; 399,661.

ADULTERIUM : Coniux ad fidem conversus potest a coniuge infideli adultero divortium facere quoad lorum, I. 416, 704. 5.

AEDITUI: De rations administrationis bonorum ecclesiae ab aedituis Ordinario reddenda, I. 446,773. — De conciliispro administratione bonorum ecclesiarum parochialium in Hollandia, I. 602, 1127.

AEGRI, AEGROTI, F. Infirmi.

AEQUINOCTIUM : De sacrificiis in Sinis fieri solitis in aequinoctiis, I. i33 ·, § *Ad haec.*

AES ALIENUM: Quid servandum in aere alieno pro ecclesia contrahendo, II. 4, 1310, *4*

AETAS: De natura impedimenti aetatis quoad matrimonium, et dc facultate dispensandi super eodem, I. 204, 364. — Quid probandum ut matrimonii nuilitas defectu aetatis appareat, 1.701,1273,2. — Dc matrimoniis impubsrum in infidelitate contractis, I. 502, 884; 7i3, 1289, 2; II. 210, 1645; 216, 1662. — Quid agendum in casu matrimonii puellae cuius aetas ignoratur, II. 440, 2165. — An actas pro matrimonio in Sinis possit iuxta annos lunares computari, II. 248, 1730. — Dissensus parentum, aut actas minor, inter impedimenta matrimonium dirimentia nullatenus recensenda, I. 488, 842, *i.* 2. — Circa causam *aetatis superadultae* pro dispensationibus matrimonialibus, II. 425, 2134. — De aetate qua puer baptizari queat invitis licet parentibus, L 87, 205; 200. — Circa facultatem dispensandi super defectu aetatis cum ordinandis , I. 103,314; II. 478, 225i (K p. 315, 1912). — Dc diaconis cophtis in puerili aetate ordinatis, I. 215, 376.

AFFINITAS: An affinitas ab infidelibus contracta sit impedimentum pro matrimoniis quae post baptismum ab eis incuntur, I. 452, 784, 2. *4*\ 58o, 1079,5; 588, 1104; II. 264, 1766. — De facultate dispensandi in impedim. consanguinit. ct affinit. *V.* Consanguinitas. — An facultas dispensandi in affinitate includat affinitatem illicite contractam, I. 92, 281. — An facultas dispensandi pro foro conscientiae super occulta affinitate cx illicita possit exerceri si ea sit multiplex, II. 74, 1406. — An in petitione dispensationis super affinitate cx licita mentio facienda copulae fornicariae, si habita sit, cum defuncto coniuge ante matrimonium, I. 515, 947,

ALBA: *V.* Indumenta.

ALBITIUS Cardinalis: Regulae ab eo traditae circa abiurationem, II. 1^7, i566.

ALIENATIO bonorum ecclesiasticorum, *V.* Bona ecclesiastica.

ALTARE: Dc numero altarium in ecclesiis, I. 249, 57. — Dc distinctione inter altare fixum ct portatile, L 545,1004. — Dc privilegio altaris portatilis scu viatici Episcopis concesso, I. 220, 383, 4. — Indultum altaris portatilis pro missionariis, L 60, 184. — Dc altaribus portatilibus cx ardesia scu *lavapna,* I. 75, 224. — Dc Reliquiis rcponciidis in altaribus consecrandis, I. 496, 860 ; II. 468, 2230. — Dc qualitate lapidis ct coementi pro altaribus consecrandis, II. 169, 1584. — Dc unctione in medio lapidis altaris consecrandi, II. 273, 1791. —

An queat consecrari altare fixum non habens columnas lapideas, II. 317, iBM. — Dc altaribus sine Reliquiis, 75, 223; $98, 660; 498, 869, II. 4o5, 2076. — Nequit altare consecrari in ecclesia non consecrata, I. 611, 1148. — An Episcopus ritus orientalis altaria latinorum consecrare queat, I. 482, 822. — Ob remotionem lapidis sepulcri nova altare indiget consecratione, I. 663, 1210. — De altaris cxccrationc ob scissuras, II. i32, 1025. — Nequit consecrari altare fractum, etsi firmiter coementatum, aut cx pluribus formatum lapidibus, II. 331, 1932, *3.* — Nequeunt permitti lumina ex oleo, mensae altans imminentia, II. 390, 2063, — Nefas latinis sacerdotibus celebrare in altaribus non lapideis graeccrum, I. 99, 306. — Circa erectionem altarium in honorem Beatorum, *L.* 44, 140. — An liceat fidelibus tempore persecutionis altaria ab ecclesiis amovere, I. 3 16, 513. — De Cruce in altaribus collocanda, I. 187, 367. — Nefas fidelibus cooperari fabricae altanum idolorum, I. 11, 30.

Altars Privilegiatum: Dc Indulgentia altaris privilégiât!, I. 507, 904; 534, 976; 538, 990, 5; 546, 1008, /4; 559, 1026; 690,1250; 601, 1262; II. 36o, 1976; 414, 2100. — Pro Missa in altari privilegiato nihil ultra consuetam eleemosynam exigendum, I. 313, 507. — Circa Missam celebrandam ad acquirendam Indulgentiam altaris privilégiât!, I. 63, 188; 78, 233; 294, 456, 5; 5o6, 899; 520,925; 534,976; 691, 1252; II. 93, 1448. — Altare portatilc nequit esse privilcgiatum, I. 294, 456; 524, 944; II. 430, 2146. — Circa facultatem privilcgiatum declarandi aliquod altare, L 294, 456, 2; II. 202, 1622, 9. — De altari *gregoriano,* scu dc Missis *gregorianis,* II. 197, 1613; 231, 1692. — Indultum altaris privilégiât! pro ecclesiis patriarchalibus, metropolitans, et cathcdralibus, I. 97» 300· “ Dc induito altaris privilegiati pro sacerdotibus *collectoribus* Pii Operis *Propagationis Fidei,* II. 5o8, 2291. — Induito altaris privilegiati frui possunt Missae convcntuales dc die, etsi celebrentur diebus quibus permittitur Missa dc Requic, II. 440, 2168. — Indultum altaris privilegiati quotidiani pro sacerdotibus qui piam quamdam faciant oblationem, I. 588, 1106.

AMEN: De omissione vocis *Anten* in formula Baptismi, I. 585, 1093, 2.

AMENTES: Dc amentium baptismate, I. 3ot, 477, J; 319, 523, i.

AMERICANISMUS: Circa novas quasdam dc ratione christianc vivendi opiniones, quae *americanismi* nomine veniunt, II. 382, 2035.

AMICTUS: *V.* Indumrnfa.

ANIMALIA: An liceat animalia ethnicis vendere, erga quae superstitiosa ipsi peragunt, I. 421, 720, *3,* — De oblatione animalium regi gentili in quo intentio superstitiose iis utendi supponitur, I. 565, 1041; 567, 1049.

ANNIVERSARIUM: Circa anniversarium ab Episcopo pro defuncto praedecessore celebrandum, II. 218, 1666. — Quinam sit dies electionis Episcopi, cuius anniversarium celebrari debet, II. 214, i654, 5. — *V.* Defuncti, Exkquiar.

ANNULUS: Annulorum cardinalitiorum emolumcnia S. Congregationi de Prop. Fide assignantur, I. 4, 4. — De annuli nuptialis benedictione, 1. 494, 85o, 2; 523, 938, 7; II. 270. 1782. — De annuli gestatione in Missa, I. 5o6, 898; IL 3o2, 1863.

ANNUS: Dc gentilitia celebratione initii novi anni lunaris seu annamiiici, I. 52, r55; 276, 425; 3o 2, 479; 389, 628. — Cum anno lunari sinenses utantur in computationibus, quomodo pro matrimoniis sit in Sinis actas computanda, IL 248,1730.

ANTIMENSIA: De graccorum antimensiis, I. 124, xvir. — Nefas latinis celebrare Missam super graccorum antimensiis, I. 99, 306; 1X4» xtx.

APOSTASIA a fide: Dc crimine apostasiae, I. 422, 723. — Circa facultatem absolvendi ab haeresi ct apostasia a fide, I, 33o, 533; 667, 1221. — Ob apostasiam non solvitur matnmonium, I. 421, 721; IL 477. «245·

APOSTATAE: Circa apostatarum matrimonia, I. 84, 243. — An permittendum matrimonium apostatae cum catholica, I 390, 632; II. », 1300. — An coniux catholicus possit cum coniuge apostata permanere, I. 69, 202, 2; 70,208. — Fscultas convaiidandi matrimonia mulicrum fidelium cum apostatis contracta sive per vim sive post raptum, I. 389, 629, 2. — Quid ab apostatis exigendum ut absolvantur, L 14» 56. 57; 28, 98; 97, 304» 319’ 3o 2, 481; 33o, 533; 374. 602; 422, 723. — Dc apostatis qui reverti in sinum Ecclesiae postulant, sed secreto, L 374, 602. — De forma a missionariis adhibenda in absolvendis apostatis, I. 33o, 533. — Missionarii nonnisi in foro interno apostatas absolvere possunt, L 28, 98; 33o, 533.

APPELLATIO: Absente Metropolitano, coram cius Vicario generali appellationes faciendae, I. 71, 209. — Rciicicnda appellatio sacerdotum qui ad iudices Uicos clericum sine venia Ordinarii, aut Episcopum sine venia Apost, Sedis trahere ausi fuerint, II. 215, i656. — De appellatione in causis criminalibus clericorum, II. 169, i586, *3, et seqq.* — Dc appellatione in causis matrimonialibus, I. 115; II. 174, 25.

APPLICATIO Missae, K Missa, Eleemosynam.

AQUA Dc benedictione aquae baptismalis in ecclesiis tum parochialibus, tum filialibus, II. 381, 2034; — agendum parocho si nullum habeat sacerdotem cui praefatam committat benedictionem, II. 408, 2083. — In aquam baptismalcm sacra olea sunt omnino infundenda, I. 398, 65g; II. 481, 2266. — *V,* Fons. — Receptis novis oleis, aqua cum veteribus extra Sabbatum Sanctum consecrata nequit amplius adhiberi, II. 244, 1727, *3* II. 481, 2265, *3.* — An in baptismo adhiberi possit aqua cum hydrargyro bichlorato permixta, II. 421, 2121. — Quomodo asservanda aqua baptismalis ubi Fons non permittitur, I. 44, 139. — De administratione Baptismi ubi non est ecclesia parochialis nec fons baptismalis, I. 51, i5I. — Dc baptismo aqua corrupta collate, I. 5o2, 885. — Quid agendum in defectu aquae baptismalis, I, ito, 325; 263, 411; 295, 459; 332. 537, 5; II90, 635; 58o, 1079; II. 21, 1346» 4-; 1598. — Potest aliquando adhiberi in baptismo aqua non consecrata, etsi consecrata

non don, I. 574, 1060. — Dc benedictione aquae in pervigilio Epiphaniae apud graccos, I. 244 — Dc aqua pro consecratione altanum. II. 1, 1301. — Dc aspersione aquae benedictae, K Aspersio.

ARCHICONFRATERNITAS An alicui Confraternitati concedatur titulus *Archiconfraternitatis* cum facultate aggregandi extra dioccesim. II. 155. 1555.— Dc forma servanda ab Archiconiratcrnitatibus in aggregatione Confratcrnitatum, I. 658, 1206.

ARCHIEPISCOPUS: *V.* Mktropolita.

ARESCIOMARA: Arboris *aresciomarae* ramos in nuptiarum celebratione reficiendus, I. 162, *dub.* Λ

AKRACH: Dc *arrach* commercio et usu, I. 2. 1035.

ARTIFICES: *V.* Opifices.

ASPERSIO: De consuetudine qua sacerdos, ante Missam convcntualcm, per ecclesiam graditur aspergens aqua benedicta populum, I. 673, 1225, *t,* — An aspergi aqua lustrali possint cuiusdam generis h'omines solo nomine christiani, I. 726, *4.*

ASSERVATIO SSihac Eucharistiae, K. Eucharistia.

ASYLUM: Asyli ecclesiastici immunitatem violantes excommunicationem incurrunt, Π. 31, v.

B

BACULUS pastoralis An possit aliquando Episcopus administrare Confirmationis sacramentum sine baculo pastorali, I. 572, 1087.

BALNEA: K Lavacra.

BANNA scu matrimoniorum denunciationes: De hannorum origine ct obligatione, I. 217,380; 261 37$, 6o5: 4to, 710. — De facultate dispensandi a bannis, I. 88, 287; 148, 343: 375, 6o5; 4 40,755. — De bannis in matrimoniis mixtis, II. 78, 1417. — An bannorum locum tenere aliquando possint proclamatinnes ab officiali civili peractae, II. i.|3, ii>45,*3.* Dc explorando ante denunciationes consensu sponsorum, I. 148,343. — Barbaris minime danda est generalis dispensatio a proclamationibus matrimonii, I 257.

BAPTISMUS: De requisitis ad Baptismi validitatem, I. 474, 814.

Dr Baphsmi materia remota, K Aqua, Fons.

Dr materia proxima: De necessitate simultaneae applicationis materiae ct formae in Baptismo, I. 63o, Ii5g. — Dc variis modis administrandi Baptismum in casu necessitatis, ct pueris paganorum moribundis, I. 3oi. 477; 3o2, 480; 332, 536; 37α, 597; 666, I2i6. — De baptizatis pcr modum unctionis in fronte cum pollice madefacto in aqua baptismali, II. 38o, 2028. — Dc ritu baptizandi pcr immersionem, I. 110, 326.

Da Baptismi forma: De nonnullis formulis in quibus verba vcl dempta, vcl addita, vcl variata, I. 19. 74· 4°3. 670; 422, 722; 06, 901; II. 9, 1323; 156, i56i. 240. 74· ï9$9i 4* 2191.— Vox sinica *Chen-Chen* ad significandum Spiritum S· in form. Baptismi adhibenda. I. 292, 453. — De form. Baptismi in qua adhibetur verbum quod potest ct praesens tempus ct praeteritum significare, I. 17, 68. — Dc forma Bapl. armenorum schismaticorum, I. 19, 74. — Quid dc omissione vocis *Amen* in forma Baptismi, I. 585, 1093, 2. — De Bapt. collato cum form. *St vis baptizari, ego te baptizo etc.* in baptizandis infantibus, I. 566, 1043.

De baptismi ministro: Dc ministri intentione., I. 297, 467; 484, 830. — An aliquid recipi possh ob Baptismi administrationem, I. 257, 406, *3.* — An baptizare possit sacerdos suspensus vel interdictus, 1.370,598, *2,*— An valide baptizet haereticus erroribus imbutus quoad Baptismi effectus, II. 60, *§ Denique,* — Laudandum ut, absente missionario, infantes a quocumque fideli baptizentur, I. 36g, 593; 4o5, 674, 2. — An unquam permittendum ut catholicorum filii a schismaticis baptizentur, I. 69, 198. — De parentibus consentientibus ut infantes baptizati rebaptizentur ab haereticis, I. 70, 2o5, *2.* — Quando liceat obstetricibus baptizare, II. 381, 033.

De baptismi subikcto: Baptismus infantium haud differendus, I. 23,939; i 53, 347, *41* 110» 3^6 *in fine* \ II. 394, 2060. — An baptizandi infantes fidelium non obstante parentum tepiditate aut pravitate, 387, 625. — De baptizatorum (adultorum) dispositionibus et instructione, L 39, 129, *141* 7^, 230, (?; 86, 254; 87, 256; 88, 269; 93,283; 280, 436;3°i,477; 330,534:474.813; 568; io5o; 588, 1103; 649, n88;655, 1198; 663, 1213; II. 195, xvn. 269, 1780. — An baptizandus mahumedanus moribundus qui in suis erroribus supponitur esse in bona fide, II. 365, 1993. — De conversorum ab infidelitate catcchumcnatu, I. 280, 436. — Quid catechumenis declarandum circa superstitiosa, I. 3o, 114, *i3.* — An baptizandi infantes infidelium ct apostatarum, I. 26.90; 41, 131; 197,360; 319, 522. vi; 506,902; 568, 1054, 6"; 583, 1090; II. 1,1302; 3o8, 1877. — Dc baptizandis pueris hebracorum, I. 197, 360. — An baptizanda proles cx matre occulte catholica et patre infideli, I. 71, 211. — /\n baptizandi filii catholicorum a petrinis catholicis oblati, I. 294, 457. — An baptizandi infidelium filii amentes, I. 319, 522, i. — De iuvene filio infidelium qui baptisma petit, quod ipsi in infantia in mortis articulo occulte fuit administratum, ct occultum manere debet, II. 282, 1820. — Dc *Societate Angelica* ad baptizandos infidelium infantes morti proximos, I. 538, 992.— Dc procurando infantium ethnicorum baptismate sive morientium sive in publicis nundinis venditorum, II. 27, 46".— Dc mulieribus in Sinis quae infantes infidelium baptizant, multis vitae periculis obnoxios, I. 342, 558. — An baptizanda proles cuius parentum alter est infidelis vcl apostata, I. 6, g; 69, 200; 149· 345. £; »79. 353; 298. 47>· — nc baptismo parvulis ministrato, parentibus infidelibus id petentibus ob finem temporalem vel superstitiosum, I. 69, 2or. — Quid missionario agendum si plures baptizant infantes quorum parentes infideles, 86, 284. — An infidelium filii adulti possint, invitis parentibus, baptizari, 69, 200. 87, 255. — An baptizandi servi non obstante periculo nc heris infidelibus vendantur, 1.718,111. — An baptizari possint puellae gentilibus ct polygamis venditae, desponsatae aut desponsandae. I. 299,111; 316,5i6. z, 7 iB, /o; II, 279, 1813; — vel traditae viris ut concubinae, II. 321,

igoi. — An baptizanda mulier quae, relicta a viro pagano, alteri pagano nupsit, qui converti non vult, II. 482, 2269. — Λη baptizandi adulti morkntcs, imbecilli, amentes, I. 3oi, 477; 319, 522, 1. n; 568, 1054, 2. — An baptizandi adulti silvestrem vivendi rationem retinentes, I. 568, ıo5o; II. 399, 2068. — An baptizandus adultus in mortis articulo, qui actum contritionis elicere nequit, I. 568, io5o, 2. — An baptizandi surdo-muti ethnicorum filii, ct idiotae manentes inter gentiles, I. 568, 1064, /; 576, 1068. — Haud admittendi ad Baptismum pagani nisi gentium mores exuerint, I. 163, *dubium decimumquintum.* — An baptizandi usurarii, I. 32, *Quarto.* — An baptizandi haereticorum filii, I. 294, 457; 296, 465; 322, ix; 536, 986, 2; 568, 1064, 5. 6; II. 209, 1643. — An baptizandus natus e matrimonio mixto, parente acatholico.curaturo ut idem a ministro acatholico rebaptizetur, I. 70, 2o5. — An baptizandi infantes quos haeretici iterum baptizabunt, I. to8, 322; 295, 460. — An alter ex coniugibus baptizandus, altero haeretico, I. 568, 1054. 5. — Utrum baptizandus foetus abortivus, I. 93, 282. — Quid de baptizando foetu in Sinis per sectionem defunctae matris, sinensibus id abhorrentibus? I. 334, 541. — An baptizandi silvestres homines nulla corpus veste obtegentes, I. 574. 1061. — An baptizari possit venditor uxoris suae, ct uxor vendita quae e domo emptoris nullimodc discedere potest, I. 406, 680. — An baptizanda mulier quam vir, cui invalide nupsit, dimittere non vult, I. 609, 1143. — An baptizandus mahumetanus qui vult occultus esse Christianus, I. 25, 84.

De ritu, loco rt tempore ADMINISTRATIONIS baptismi: Dc obligatione praescriptas pro Baptismo administrando caeremonias adhibendi, I. 97, 301; 141, /7; 155; 370, 5g8. — In defectu oleorum sacrorum recentium ungendi sunt infantes oleo ct chrismate anni praecedentis, II. 481, 2266, ¥4 — An in baptizandis mulieribus possint quaedam sacramcntalia omitti, I. 3t; 87. — De modo administrandi Bapt. ubi non adest ecclesia parochialis nec fons baptismatis, I. 5ı, i5î. — An liceat baptizare in privatis domibus, et in hoc casu quid dc caeremoniis? I. 286, 447; 296, 466; 314, 5io: 332, 537, 4; 366, 582; 370, 598; 406, 678; 436, 750; 663, 1213; II. n3, 1480. — An publice ct cum caeremoniis administrandus Bapt. sub conditione, II. 13o, i5i6. — Circa ritus et caeremonias in casu multitudinis baptizandorum, II. 1 i 3, 1480. — An possit sokraniter administrari Bapt. in sacristia Cathedralis, I. 663, 1211. — Dc adhibendis in adultorum Bapt. caeremoniis pro Bapt. infantium, I. 391,639; 4θ3, 669; 572, *io5qt* 5.— Pueri ante septennium aetatis ritu panulorum baptizandi, II. 1 i 3, 1480. — Possunt baptizari parvulorum ritu pueri neophyti qui, ad scholas catholicas admissi, baptizantur ante primam Communionem, II. i3i, i5ao. — De ordine caeremoniarum in baptizandis mulieribus adultis. I. 541, 999. — Dc variandis «ut omittendis, iusta ex causa, nonnullis caeremoniis, 569, 7. <?. 9.- Haud toleranda interruptio caeremoniarum Baptismi ad eas explicandas, II, i3i, 1022. — Indultum pro Sinis quoad Baptismi caeremonias, I. 546, ioo5. — An in supplendis adulto caeremoniis sint semper adhibendae quae pro adultorum Baptismo praescriptae sunt, I. 494, 85o, J. 4; — et an Confessioni praemittendae, I. 498, 871. — An in baptizandis adultis nonnullae ex caeremoniis repetendae quae antea peractae fuerunt, I. 97» 3θI· 7'3, 1289. — ť 0 omittendis Baptismi solemnitatibus in domibus haereticorum, I. 296, 465. — Dc supplendis caeremoniis in Baptismo eorum qui ab haeresi convertuntur, I. 7>, 225; II. 27, 43. — Quomodo Chrismatis unctio facienda in vertice illorum qui densissimos habent capillos, I. 407, 682. — Circa usum instrumenti ad ungendos pueros baptizatos, II. 420, 2117. — De facultate non utendi in Baptismi collatione salivam, et occulte insufflationes faciendi, I. 160, *dub. t.* — De sale a baptizandis ante S. Communionem praegustato, I. 409, 687. — An possit in admimstrationc Bapt. vernacula lingua adhiberi. I. 414,696; IL i3i, iSig; 137, 1538; 156, i56o — An in Bapt. adultarum mulierum, absente patrino. debeat sacerdos dicere matrinac *Signa eam etc* II. 218, 1667. — De nomine baptizandis imponendo, I. 161, *dub.* 2; II. 27, — Dc baptizandis absque specialibus solemnitatibus (id est sine pompa) natis illegitimis, II. 5, 1311. — Dc iteratione promissionum in Baptismi susceptione emissarum, II. 473.2235. — Dc patrinis, V.Patrinl

De Bartismis dubiis: An Bapt. dubius censendus sit validus in ordine ad matrimonium, I. 482, 821; II. 17. 1334; 59· § *Ad tertium;* 186, i6o5; 136, 1536. — An, quoad matrimonii validitatem, collatus sit nec nc Baptismus, ex praesumptione definiendum, II. 186, i6o5. — Quid de Bapt. qui ab haereticis ita administratur ut raro ullum infantis membrum aqua contingat, I. 66, 194. — Quid dc Bapt. quem ĩnfantibu infideles administrari faciunt ob finem specialem vcl superstitiosum, I. 69, 20T. — An validus Baptis, calvinistarum et Angliae haereticorum, I. 478, § *Relate vero.* — Nefas rebaptizare ob generale validitatis dubium omnes quos catechistae baptizarint. I. 541,999. — Dc promovendis ad Ordines, quorum baptismus est dubius, I. 562, 1034-

Quoad Baptismi iteratam bt sub conditione collationem: Dc illicita Baptismi iteratione: I. 474. 814; 541, 999 — De Baptismi forma conditionata, I. 477; 485. — Quando iterandum sub conditione Baptisma, I. 477; 576, 1069. — Foetus in utero baptizatus supra verticem, est iterum sub conditione baptizandus, IL 35q, 1962. An collatum esse alicui Baptisma, possit unius testimonio comprobari, I. 199·. — Baptizandus sub conditione infans si testimonium de baptismo collato est ab homine incerto, I. 96, 299. — Utrum rebaptizandi baptizati ab haereticis, I. 541, 999; 585. 1096; 641, 1174; 728, xm; IL 99, 1465; 127, 1504; 182, 1590. — An baptizandi sub conditione baptizati a cathcchistis, II. 26, 4-L — In baptismo sub conditioni est eadem exprimenda, I. 477. — An conferri possi Bapt. cum conditione < Si *vere es dispositus* », I 655, 1198. — Circa sacramentalem adultorum sub conditione baptizandorum Confessionem, I.9Î, 286; IL 19. 1338; 81, 1426.

BEATI: De cultu Beatis non canonizatis praestando, I. 43, 137; 44» 140; 45, 141. — Beati in Patronos eligi nequeunt, I. i3, 54

BEATIFICATIO. F. Canonizatio.

BELLUM De iis quae ad belli Justitiam requiruntur. I. 722, viu.

BENEDICTIONES Dc facultate impertiendi Apostolicam seu *papalem* benedictionem, I. 283,

446. — Ritus et formula pro eadem benedictione, I. 285. — An in eadem benedici, impertienda liceat aliquando Episcopis omittere lectionem Litterarum Apostolicarum, II. 208, 1639. — Indulgentiam papalis benedictionis lucratur Episcopus eam impertiens, II. 332, 1936. — Ad lucrandam Indulgentiam papalis benedici, sufficit Confessio et Communio paschalis, I. 5i7, 919. — De benedict. Apostolica in articulo mortis, 1.85, 247; 201,361; 304,488; 315, 5xx, Je/ *seqq.*\ 334, 540; 499» ^7^; 16,917,5.4; 522, 934; 591, xxxo; II. 127, i5o j ; 211, 1646; 280, 1817; 456, 2195. — Circa benedictionem sacerdotis super populum per verba *Benedictio Dei omnipotentis* etc. post Vesperas, Litanias et preces, I. 494, 85x.— An benedictiones cerei paschalis, ignis novi, candelarum, cinerum, palmarum, fieri possint in pluribus eiusdem paroeciae ecclesiis, I. 522, 936.— Eaedem fieri debent in omnibus ecclesiis collcgialibus, II. 299, i852. — An benedictiones tum praedictae tum mulierum post partum, fontis baptismatis, seminis, ovorum et similium sint de iuribus parochialibus, I. 88, 261, 5. 6; II. 299, i852, 2. — An possim Episcopi ct Vicani generales delegare presbyteris omnes benedictiones in Rituali Rom. descriptas, II. 91, 1439 — Sacerdotes delegati ad benedictionem sacrae suppellectilis utantur formula quae est in Rituali Romano, II. g5, 1482. — Quacni.m mulieres ius habeant ad benedictionem post partum, I. 642, 1x77. — An deneganda benedictio post parium mulieri cuius proles cx matrim. mixto baptizata fuerit apud haereticos, II. 73, 1404; — vel cuius proles interiit sine baptismo, II. 331, 1933. — Circa benedictionem Campanarum quae fit a presbytero, I. 585, 1094; 606, 1134; Π. 206, 1632. — Dc benedicendis crucibus altanum vel processionum, I. 91, 266. — Dc precibus et benedictionibus pro infidelibus infirmis, I. 213, 374; 297, 468. — An liceat sacerdoti benedicere domibus schismaticorum, I. 263, 411, *3.* — An liceat una cademque dic in eademque ecclesia populo benedic rc cum SS. Sacramento, Π. 118, 1487. — Dc inccnsationc in benedictione cum SS. Sacramento, I. 554, 1019. — Circa benedici, ecclesiae vel oratorii, *V.* Ecclbsia, Oratorium. — Dc benedictione nuptiali, *V.* Nuptiae. — De benedictione aquae scu fontis baptismalis, *V.* Aqua, Fons.

BENEFICIA ecclesiastica: Nequit competere laicb ius conferendi beneficia ecclesiastica, sed tantum praeséntandi, si sint de iurepatronatus, I. 52, I58. — An possit Episcopus delegare sacerdotes ad immittendos presbyteros in possessionem beneficii, II. 244. 1726. — Regulares saccularizati ecclesiastica beneficia habere nequeunt, II. 386, 2037.

BIBLIA De Bibliorum editionibus lingua vernacula vel textu originali, I. 592, im. — De ratione studiorum Sacrae Scripturae in Seminariis servanda, II. 469, 2232. — Circa iuramentum super Bibliis haereticorum, I. 432,739, 2; II. 22, *I3.*

BIGAMIA: Dc bigamis ad sacros Ordines non admittendis, I. 94, 293; 127, § vifi; 4!3, X.

BOMBYX: Dc facultate celebrandi in corporali ex tela bombycina. I. 266, 420; 277, 431.

BONA ecclesiastica scu Missionum: Dc bonorum Missionum administrationc, II. 155, x553» 5o7, 2288, n. — Dc facultate bona cccl. alienandi, I. 326, 529; 484, 827; II. 4, 1310. — Dc Episcoporum facultate circa bonorum cccl. administrationem, I. 386, 617; 4»9» 7ia» 25 446, 773. — Dc facultate disponendi de eleemosynis ct piis legatis aliter ac benefactors statuerint, I. 409, 689. — Nequeunt Missionum Praefecti pro lubitu disponere dc bonis Missionum, I. 96, 295. — Dc ratione dati ct accepti a missionariis Vicario Ap. reddenda, 3o3, 483; II. 23, 22; 195, xiv. — Dc iurc Episcopi rationem a Regularibus exigendi bonorum quae ipsis *intuitu Missionis* tributa sunt, II. 152. — Circa bona corrogatis eleemosynis pro Missionibus comparata, II. 155, 1553. — De Consilio constituendo bonorum administraiioni gerendae in Missionibus Sinarum, II. 195, xiv. — Circa administrationem redituum ex operibus Regularium missionariorum provenientium, II. 212, x65l, 5. — Quale presbyteris competat ius in bona sive Congregationum quarum curam habent, sive quae intuitu Ecclesiae data sunt, 1.419, 712, *3.4.* — Dc ratione Ordinario reddenda ab aedituis seu administratoribus fabricae cuiusvis ecclesiae ct locorum piorum, I. 446, 773. — De modo bonorum ecclesiasticorum securitati rite prospiciendi, I. 514, 9x6; II. 23, *24.* — Quid cavendum in accipiendis ob Missionum indigentiam a civili gubernio subsidiis, II. 24, *26.* — Statuta de conciliis ad bona ecclesiarum parochialium administranda, I. 602, 1x27. — Excommunicatio *speciali modo Rom. Pontifici reservata* in usurpantes bona eccl. ct in ementes ab usurpatoribus, II. 3o, xi ; 79, 1420, 2. — De censura *nemini reservata* in alienantes ct recipere praesumentes bona ecclesiastica absque beneplacito Apostolico, II. 3i, in ; 142, 1844, v. — Idem beneplacitum requiritur pro alienatione publicarum versurarum vulgo *titoli pubblici di credito al portatore,* II. 468,2229. — An operarii bonorum eccl. a tureis usurpatorum possint ob operam suam corumdem portione frui, et aliquid cx fructibus clam parocho tradere, I. 257, 405, *4* — An adhuc vigeant Constitutiones Pontificiae contra occupantes et detinentes bona Terrae Sanctae, II. 96, 1457. — Dc administratione redituum Custodiae Terrae Sanctae, II. 257, 1747. — Dc spoliis, *V.* Spolia.

CAEREMONIAE: V. Missa, Baptismus, Confirmatio etc. — De Cocrcmoniali Benedicti XIII, II. 132, i528.

CALENDARIUM: Dc veteri ct novo calendario, I. 251,42 *et seqq* — Ptwhae celebratione a romano calendario non recedendum, I.6o5, 1131. — An liceat addere calendariis nova officia, vel festorum ritum mutare, I. 12, 38; i5, 63. — Attendenda a calendariorum ordinatoribus quoad translationem festorum, II. 2C6, 1734. — An apponenda in calendariis Beatorum nomina, I. 43, 137, $· — Quonam uti debeant missionarii calendario, I. 3o3, 484·

CALIX: Quoad Calicis materiam,!. 124, xx ; 217 , 38x; 390, 636. — Dc Calicis consecratione per presbyteros, I. 14,55; 367, 585; 390,636.— Per novam deaurationem Calix consecrationem amit-

tit, I. 540, 997. — Circa morem effundendi in Missa aquam in Calicem ab aegrotis bibendam, II. i3a, i5a7.

CAMBIUM activum, ulpotc vera negotiatio, vetitum ecclesiasticis, I. 269, 9.

CAMPANAE: Be campanarum benedictione quae tit a presbytero delegato, I. 585, 1094; 606, 1134; II. 206, 1632; 272, 1787. — Indultum quoad Indulgentias pro iis qui versiculos *Angelus Domini* recitai.t, campanae sonum non audientes, II. »97, 1614. — Circa ius Episcopi quoad Campanarum pulsationem, II. 129, i5i2.

CANDELAE: An liceat, diebus benedictionum candelarum, eas acatholicis praebere, I. 281,438; vel in sacris functionibus cereos accensos iisdem exhibere, I. 568, 1083. — *V.* Cera.

CANON Missae: Vicarioium \pp. mentio in Canone minime facienda, I. 315, 512; 383, 612; 58o, 1081. — Quid si mos nominandi in Canone Vicarium Ap. alicubi inoleverit, II. 2, 1304. — A qua die nomen novi Episcopi sit in Canone proferendum, II. 132, i5a6.

CANONICI: De nonnullis quae ad canonicos honorarios spectant, II. 3, 1308. — An possit Episcopus sine Capituli consensu vel consilio canonicos *ad honorem* nominare, II. 3, 1307. — De privilegio pontificalium nonnullis canonicorum collegiis concesso, I. 447, 774. — Dc electione canonici theologi et poenitentiarii, I. 472, 810. — Contra canonicos in choro confabulantes, I. 551, io i5. — Circa praesentiam canonicorum in choro ad lucrandas distributiones, I. 681, 1233. — Dc pausa servanda m divini officii recitatione in choro, I. 6g3, 1258. — Circa vestes canonicorum in sacris ministeriis, II. 163, 1576; 277, 1806. — Dc canonicorum obligatione inserviendi in sacris functionibus dignitatibus ct canonicis celebrantibus, II. 277, 1804. — De canonicorum praecedentia, IL 277, 1805. — Annulum gestare Missam celebrantes nequeunt canonici, II. 3o2, 1863. — Circa honores a canonicis praestandos Episcopo ad ecclesiam cathedralem accedenti, II. 3o5, 1872.

CANONIZATIO: Dc recipiendis attestationibus circa eos qui cum fama sanctitatis obierunt, I. 16, 67. — Senis Dei cultus minime exhibendus antequam a S. Sede canonizentur vel *Beati* declarentur, I. 19, 77. — De instituendo processu super alicuius defuncti sanctitate, *Ibid,* — Dc recipiendis attestationibus circa eos qui cum fama sanctitatis obierunt, I. 16, 67. — De modo procedendi in causis Bcatiricationis ct Canonizationis, II. 40, 1360; ii5, 1484. — Indultum pro canonicis et bénéficiât! qui conficiendis processibus Beatificationis ct Canonizationis operam navant, II. 458, 2003.

CANTORES: Admitti nequeunt in ecclesiis catholicorum cantores acatholici, I. 692, 1267, 2; II. 236, 1703. — *V.* Cantus.

CANTUS: Arcendi ab ecclesiis cantus ubi aliquid profanum aut impurum miscetur, II. 24, 2p.— An in sacris functionibus tolerandus mulierum cantus, II. 79, 1418. 2; 363, 1984; 439, 2160. — An tolerandum ut in puellarum Instituto puellae schismaticae canant una cum catholicis in ecclesiasticis functionibus, II. 467, 2227. — Dc cantibus lingua vernacula in saens functionibus, II. i3i, 1622, 2; 32$, X913. — Liturgicus tantum cantus in sacris functionibus adhibendus, II. 201, 1621, 2. — De cantu in Missa solemni, II. 3oq, 1871. — Praescriptiones circa musicam sacram, II. 3o5, 1873; 445, 2182; 452, 2186. — Dc reformatione cantus ecclesiastici ct dc *gregoriano* cantu ad vetustam traditionem redigendo, IL 3o6, 1874; 445, 2182; 4S2, 2186.

CAPELLANI: Munus capcllani exercere apud consules interdicitur missionariis, I. 23o, 388, 6. — Quid attendendum circa stipendia capellini militum civili auctoritate concessa, II. 24, 26. — De capellanis castrensibus anghcac ditionis, II. 472, 2234. — Capellani militares qui ministerium exercent pro militibus indigenis tenentur ad luramcntum Bullae *Ex quo,* II. 5o8, 2289.

CAPILLI: An cuidam superstitiosae capillorum tonsioni liceat christianis adesse, I. 720, 2; 55o, 1013. — An aliam quamdam similem caeremoniam exercere possint christiani, I. 55o, 1013.— Circa aliam capillorum recisionem post parentum vel mariti mortem in Tunkino, I. 343, 56o.

CAPITULA: Erectio quaedam capitulorum cathedralium, I. 58i, 1083.

CAPTIVI. *V.* Servitus.

CARCER; An ct quomodo administranda Eucharistia carcero detentis, I. q5o, 778, 2; 587, 1099; II. 45, 1365, *3. 4.*

CASTAE in Indiis: Dc cura spirituali habenda hominum vilium castarum (classium) I. 162, *dub,* Z2; 170, 5; 724, ix. — A scholis et a missionariorum famulitio nullae Indorum classes arcendae, I. 541,999 n: *Jme,* — An admittendi ad statum ecclesiasticum, ct ad Seminaria adolescentes cx vilibus castis, I. 483, 826; 58o, 1080, 2; II. 5oi, 2281.— An quaedam loci separatio in ecclesiis viles inter ct nobiles castas, ncc non sepulcrorum distinctio toleranda, I. 324, 525. — De vili casta hominum vulgo *Afangit)* apud Gallas, I. 724, ix. — An qui eorumdem contactum abhorrent possint ad sacramenta admitti, *Ibidem,*

CASTITAS An mulier ad fidem conversa possit a' viro infideli discedere et ad alia vota transire si cius castitas in illius domo periditetur, I. 416, 704, *6,* — *V,* Coeijhatus, Vota.

CASULA: *V.* Indumenta.

CASUS reservati: De facultate ct modo reservandi casus, I. 398, 656; 424, *4;* II. 28, *4g,* — Facultas quae ab Ap. Sede datur missionariis absolvendi α casibus reservatis non extenditur ad casus reservatos ab Ordinariis, I. 52, i56; 232, 390; 5oo, 879, I()\ — neque ab huiusmodi casibus absolvere possunt Delegati Ap. in oriente, I. 5oo, 879, /. 2. — Dc absolutione a reservatis in casibus extraordinariis, II. 2t5, i658; 232. 1696; 261, 1756. — Circa indebite a reservatis absolutos, qui sunt in bona fide, I. 403, 668. — Nequeunt Episcopi absolvere a casibus S. Sedi reservatis post Concilium Tridcntinum, I. 644, 1181, 2. — An Apostolicis reservatio-

nibai subiiaantur fideles ritus orientalis, II. 2o8, 1640. — *V.* Censurae. — Casus morales, *V.* Collationes.

CATECHISMUS: De munere Episcoporum et parochorum fideles Christiana doctrina imbuendi, I. 36(4 58i; 413, xix. xx. — V. Parochi. — De libro Catechistni a missionariis adhibendo, I. 18, 72; 5ii, 913, 2; II. 22, *14.* — *Cathechismus Romanus* omnium missionariorum manibus tenendus, I. 355 ·, § *Caeterum* — Edocendi omnino fideles actus virtutum thcologalium, I. 293, 464, 2. — An teneatur missionarius barbaris adultis omnia legis positivae divinae praecepta intimare, I. 87, 56, — De Indulgentiis pro catcchismi explicatione tradenda vel audienda, I. 104, 318.

CATECHISTAE: De electione et officio catcchistarum, I. 397, 652; 484, 828; 491, 846, *§ Quaeris;* 544, 5; II. 192, x; 289, v. — Cathechistae diligenter examinandi, II. 192, x. — Dc catechistarum eruditione, vita et moribus, II. 192, x. — Dc fidei professione a catcchislis emittenda, I. 391, 638; 468, 802, 2. — Indulgentiae pro catcchislis, I. 342, 557. — Eorum dependentia a Vicariis App. et a missionariis, I. 62, § *Ad haec;* 491, 846. — Nefas Regularibus catechistas voto obedientiae obstringere erga scipsos, privative quoad Vicarios Apostolicos, I. 62, § *Ad haec.*

CATECHUMENI: De erigendis domibus pro catechumenis, II. 26, *40.* — De quatuor gradibus catcchumcnatus, I. 97, 301. — Vicarii Ap. est tempus et curriculum catcchumcnatus determinare pro singulis casibus, I. 397, 602.

CAUSAE matrimoniales: Dc causis matrim. pertractandis: Constitutio *Dei miseratione* Benedicti XIV, I. 113, 332 — Instructio S. C. Concilii *an. 1840,* I. 5o8, 911. — Instructio S. C. de Prop. Eide *an. t883,* II. 172, 1587. — Instructio S. C. S. Officii *an. r883* (pro orientalibus), II. 179, i588. — Circa forum sufficiens in causis dc matrimoniis, praesertim mixtis, II. 276, 1799; 44 b 2170. — An quando ccrtc et evidenter constat de nullitatc matrimonii requiratur appellatio defensoris matrimonii et iudicium in secunda instantia, II. 237, 1706; 416, 2io5. — Circa indices laicos et advocatos in causis matrimonialibus, II. 208, 1636. — — Circa causas dc divortio, *V.* Divortium.

Causae clericorum: Dc causis criminalibus et disciplinaribus clericorum, II. 169, i586. — Dc modo procedendi oeconomice in causis disciplinaribus et criminalibus clericorum, II. H4, 1834. — Dc praescriptione in causis criminalibus ecclesiasticis, II. 365, 1992.

Causae Sanctorum, *V.* Canonizatio.

CENSURAE: Constitutio *Apostolicac Sedis moderationi* (Pii PP. IX) dc censuris, II. 29, 1348. — Discrimen inter cxcommumcatum vitandum ac toleratum, I. 354 * — Dc excommunicatis vitandis et de communicatione cum iisdem, II. 196, 1609; 295, 1844· — Censura, strictae cum sit interpretationis, non est de casu ad casum extendenda, I. 464, 796, *§ Neque tamen,* — An admonendi sint qui censuras incurrerunt, II. 44» 1364« 2. — Dc eo qui Confessionem peragit censura innodatus, quam et ipse et confessarius ignorant, II. 216, *in nota.*— Dc illicita quadam censurarum comminatione, I. 278, 434. — Abolitam esse per Constitutionem *Apostolicae Sedis* excommunicationem minorem doceri tuto potest, II. 196, 1608. — An peccans in materia quam et Concilium Tridcntinum et Constitutio *Apostolicac Sedis* attingunt, in duplicem incidat censuram, II. 79, 1420. — Censuras contra ecclesiasticos et missionarios mercaturam in Indiis exercentes, adhuc vigere declaratur, II 72, 1398; 182, i58g. — Circa peculiarem censuram in extrahentes libros ex aliqua bibliotheca, II. 376, 2021. — An fideles ritus orientais subiiciuntur censuris Apostolicac Sedi reservatis, II. 208, 1640. — An Patriarchae orientales possint excommunicare Episcopos proprii Patriarchatus et absolvere a censuris illorum subditos, I. 3o3, 487, *3. 4.* — An Delegatus Apostolicus (in oriente) possit orientales ligare censuris, ligatos absolvere, I. 5oo, 879, *2.* — An Praelati Regulares possint suos subditos absolvere a censuris Romano Pontifici *simpliciter* reservatis, II. 76, 1409. — De facultate absolvendi α censuris reservatis quando poenitens S. Sedem adire nequit, neque epistolam ad Sacram Pocnitentiariam mittere, II 215, i658; 232, 1695·, 261, 1756; 264, 1764; 359, 1971; 379, 2023; 390, 2052; 410, 2og5; 414, 2098. —· Quibus in casibus poenitentes dici possint versari in articulo murtis ut quicumquc sacerdos eos a quibusvis censuris absolvere queat, I. 644, 1181. — An absolutus a censuris in articulo vel periculo mortis, in easdem reincidat si convalescens sc Superiori praesentandi onus non adimplet, II. 268, *11T]96·* — Quid imponet onus *standi mandatis Ecclesiae,* II. 264, 1764; 272, 1788. — Dc absolutis, sine praevia absolutione a censuris, a culpa quae adnexam censuram habet, II. 273, 1793. — Praefecti Missionum et missionarii facultatem absolvendi a censuris exercere possunt in foro tantum interno, I. 98, 3o5; 495, 855. — Quid ab iisdem missionariis attendendum in absolutione a censuris, I. 98, 306. — Missionarii latini nequeunt absolvere orientales a censuris latis ab Ordinariis orientalibus, I. 5oo, 879» — An tempore iubilaci possint Regulares in ecdesia sui Ordinis et Confraternitatis sacccularium absolvere qui est interdictus ab Ordinario, I. 26, 91, *3.* — Dc sensu et intelligcntia Cap. *Cogentes,* quoad fori privilegium, in Bulla *Apostolicae Sedis,* II. 2i3, i602; 215, i656; 217, 1663· — Acla a S. Sede profecta, quorum cxccutioncm vel promulgationem impedientes censura plectuntur, intclliguntur quae *immediate* a Summo Pontifice proficiscuntur, II. 268, 1777, 2. — An censuras incurrant communicantes cum excommunicato *nominatim* α Romanis Congregationibus, II. 35g, 1972. — Censuris parce utendum, I. 562, 1035.

CENSUS: *V.* Contractus.

CERA: Dc cerae qualitate in ecclesiis et pro Missa adhibendae, I. 487, 837; 567, 1048: II. 459, 2209.

CEREUS paschalis: De cerei paschalis benedictione, I. 5o3, 888; 512, 936

CHIRURGIA: An unquam licita operatio chirurgica directe occisiva foetus vd matris gestantis, II. 201, 1618. — Circa operationem cacsarcam, I. 334. 541; II. 367, 1997, 2; 404, 2073. — Dc exercitio chirurgiae ecclesiasticis interdicto, *V.* Medicina.

CHRISMA: Dc iure privativo Patriarcharum orientalium Chrisma consecrandi, I. 117, 335. — Electus Patriarcha nequit Chrisma conficere ante electionis confirmationem et Pallii receptionem, I. 496, 863. — V. Oleum, Confirmatio,

CIBI: V. Epular.

CINERES: Benedictio cinerum non est de iuribus mere parochialibus, I. 88, 261, *5.* — De cineribus superstitiosis, I. 163, *dub. i5.*

CINGULUM: An pro Missae sacrificio cingula lanea vel serica adhiberi queant, I. 86, a5o, 5; 682, 1234.

CIRCULI: Circuli quidam superstitiosi, super caput sponsorum, damnantur, I. 162, *dub. 8.*

CIRCUMCISIO; Contra usum circumcisionis apud nonnullos Christianos, I. 724, x.

CLANDESTINITAS: Contra matrimonia clandestina, I. 397, 663. — Dc impedimento clandcstinitatis: Notiones historicae decreti *Tametsi* Concilii Trid. de matrimoniis clandestinis, L 262 ♦. — De modo et vi promulgationis decreti eiusdem, 1. 5i, 149·, 64, 190, 4; 4^3, 794- — Dc dilatione eiusdem promulgationis, I. 64, 190. — Ubinam praesumenda eadem publicatio, I. St, 149, 2,705, 1279. — An idem decretum censeatur publicatum in toto territorio ubi plures ecclesiae erigendae, si publicatum sit tantum in paucis eiusdem territorii ecclesiis, 1. 64, 190, 5; 647, 1186. — An eadem lex tridentina aliquando suspensa maneat, 1-425, 725; II. 11, 1325. — Vim obligandi non amittit per inobservantiam haereticorum, II. 276, 1802. — An haereticos obliget, I. ,5i, 149, J; II. 276, 1802. — An ubi viget idem decretum tridentinum valide aliquando contrahatur matrim. sine parocho, 1-7» x5; 8, 17; 5i, 149, 4. 5; 64, 190, 2; 348, 566; 392, 644; 488, 842, 5; 684, 1240. — De matrimonio contracto coram presbytero ab Episcopo specialiter deputato, I. 684, 1241. — De iis qui ad locum pertinentes ubi viget lex trident, matrimonium contrahunt ubi eadem non est publicata, 1.64,190,5; 258, 410; 3o5, 492; IL 2, 1305. — De adsistentia matrimoniis eorum qui in nulla dioecesis paroecia domicilium acquisierunt, II. 379, 2024. — An valida in oriente matrimonia vel haereticorum inter sc, vel mixta celebrata coram ministro haeretico ubi publicata lex tridentina, I. 265, 415; 420, 716. — Dc matrimoniis sive haereticorum, sive mixtis, non servata lege trident, ubi viget, L 488, 842, 2. *3. 4.* — De *Benedictina Declaratione* circa matrimonia quae a catholicis cum haereticis clandestine contrahuntur, I. t«7, 333; 488, 842, 2. *3. 4.* — Quid si alter coniugum simulat se haereticum vel apostatam, cum reapse non sit, I. 488, 842, *8.* — Lex trident, observanda, quoad fieri potest, etiam ubi eius transgressio matrimonium non irritat, L 415, 725. — Quid requiratur ad quasi-docnicilium adipiscendum, I. 261; II. 279, 2025. — Quid exigendum si nupturientes velint matrim. celebrare extra dioccesim in qua degunt, I. 261 ·. — Quis sit proprius contrahentium parochus, II. 104, 1469. — An sacerdos facultatem habens ministrandi in genere omnia sacramenta queat omnibus matrimoniis adsisterc, II. 375, 2020. — De matrimoniis quae a vagis ineuntur, I. 3o5, 492 — De iis qui in matrimoniis sacerdote absente celebratis, fidem de matrimoniali contractu facere possunt, L 463, 794, 2. *3.* — De matrimonio, ut aiunt, *civili,* I. 398, 664; 706, 1280; II. 133, 1530; 142, 1644; 143, 1545. — An clandestinitatem vitent qui civiles matrimonii ntus observantes non intendunt verum matrimonium contrahere nisi cum postea sacerdotalem benedictionem recipiant, L 398, 604. — Dc matrimonii validitate coram testibus, et parocho invito et reluctante contracti, I. 488, 842, 7. — De matrimoniis Christianorum occultorum, quibus nequit sacerdos assistere, II. i65, 1879. — De matrimoniis apostatarum et *liberorum muratorum* coram magistratu civili contractis, I. 700, 1269 — Circa promulgationem decreti *Tametsi* in Sinis, I. 348, 566; 480, 816. — in Tunkino et Cocincina, 348, 567; 397, 653; — ,n laponia, I. 8, 17; II. it, 1325. — in urbe Constantinopolitana ct in regionibus turcici Imperii, L 26, 54i5; 420, 716; 488, 842; — in insula Curaçao, 358, 571.

CLAUSURA a Regularibus servanda, L 336, 545. — De clausura monialium, IL 142, 1644, nt; 2o3, 1623. — Circa egressum monialium a clausura, II. 142, 1544, in. — De monialibus propinquos graviter infirmos adeuntibus, II. 340, ij5I. *V.* Moniales. — Excommunicatio in clausurae violatores, II. 3r, vi. vii.

CLAVIS: Dc clavi parvae fenestrae per quam sumitur a monialibus SS. Eucharistia, I. 97, 302, 2.

CLERICI: *V.* Clerus.

CLERUS: Dc vita ct honestate clericorum, I. 373·, xx; 377, § *Satis compertum;* 411,692, vn, xiv; 465, 798; 544, 7; 546, 1008, *2.3;* IL 22, 7. — De cleri institutione ct sacro ministerio, IL 454» 2164. — Dc ecclesiastici ordinis dignitate et officiis, II. 485, 2277. — Clerici curis saecularibus ne se immisceant, L 269 *r3.* — V. Negotiatio, Medicina *etc.* — De clericorum coelibata ct continentia, L 627, n58; 572. 1057, *4·* — De modo sc gerendi erga fideles, I. 3o, 129. — Monita ad sacerdotes circa actionem dcmocratico-christianam, II. 494, 2279. — Regulae pro sacerdotibus ritus coptici, I. 371, 601. — Dc censura quam incurrunt clerici in sacris constituti, matrimonium contrahere praesumentes, II. 142, 1644, Z. — Dc dependentia ab Episcopis, II. 191, /. — De causis criminalibus et disciplinaribus clericorum, IL 169, i586- — Circa vestes a clericis adhibendas, Π. 22, 7. — Dc privilegio fori, I. 38ç, 630; IL 2» 3, i652; 2i5, 1656; 217, 1663. — De privilegiorum amissione, I. 657, 1202. — /\n fori et canonis privilegia competant clericis ritus orientalis, L 6, 10. — De vita communi in clero, II. 191.2 — Presbyteri in rebus fidei et morum habent suffragium mere consultivum, L 565, 1041, *in fine.* — In dioecesis divisione clerus remanet subditus Episcopi illius loci in quo ante divisionem sacro munere fungebatur, II. 259, 1751. — Nequit clericus sine Episcopi venia sc adgrrgarc alicui Communitati presbyterorum saccularium, II. 480, 2260, — Intestinis bellis et politicis contentionibus opem utcumque ferre clerici prohibentur, II. 408, 2087. — An liceat clericis (missionariis) actores esse in causa contra reos caedis Christianorum, II. -|33, 2i5o. — Alienis clericis nullum ab Episcopis honoris signum aut titulus conferatur inscio et invito eorum Ordina-

no, II. 2o3, 1628. — A clericis peregrinis litteras commcndatitias exigere Ordinarii debent, II. 73, 1400. — Dc modo providendi cleri sustentationi, I. 4 »9. 7Γ3, *2.* 5. 4; II. $07, 2288. 1. tn. — An in clerum admittendi adolescentes cx vilibus castis, I. 483, 826, 58o, 1080, 2; II. 5oi, 2281. — De clero indigena, I i5, 62: 5», 180; 62, 187; 541, 1002; IL 21, 1346, 5. *20*; 190, v; 288, rv. — De facultatibus pro Episcopis indigenis. I. 72, 216. — De clericis coniugatis apud graccos, I. 127, xxvi *et seqq.* — De sacerdotibus in exteras regiones emigrantibus, II. 249, 1734 ; 3o3, 1866. — De litteris dimissorialibus ct testimonialibus pro sacerdotibus in alienam dioecesim admittendis, II. 320, 1918. — Dc clericorum cxcardinationc , II. 370, 2011 ; 475, 2040.

COADIUTOR: An Vicarii App. corumque Coadiutores teneantur ad Missae applicationem pro populo, I. 403, 667. — Coadiutor non tenetur ad visitationem SS. Liminum, ncc ad relationem dc Missione tradendam, L 565, 1039. — An Coadiutor uti possit privilegiis Vicario Ap. concessis, I. 535, 982. — Coadiutori potest Vicarius Ap. subdelegare facultates sibi concessas, ct Coadiutor easdem communicare missionariis, I. 449, 777, 2. — Quinam sit *dies electionis* Episcopi qui ex Coadiutorc Episcopus factus est, II, 118, 1488.

COCCO : De superstitioso usu fructus *cocco* in nuptiis, I. 162, *dub.* 9; 172, § *Demum.*

COELIBATUS: De coclibatu ecclesiastico, I. 627, 11S8; 572, 1057,4; IL 142, 1844, *1.*

COEMETERIUM: *V.* Sepulcra, Sepultura.

COENA Domini: An in paroeciis ob clericorum defectum possit, Feria V in Coena Domini, Missa lecta loco solemnis celebrari, L 442, 761. — Reprobatur consuetudo non dandi Communionem paschalem in Fer. V in *Coena Domini,* I. 524, 941.

COENOBIUM: *V.* Monasterium.

COGNATIO naturalis, *V.* Consanguinitas.

Coonatio spiritualis oritur tum cx Baptismo tum cx Confirmatione, I. 310, tv; II. 202, 1622, 5. — Cognationis spiritualis unus tantum gradus , II. 5oi , 2283. — Eam haud contrahunt patrini qui in supplendis Baptismi coeremoniis adhibentur, L 332, 637, 4· — Dc matrimonio quod patrinus infantis domi brptizati contraxi: cum eiusdem matre, I. 421, 7x9. — Circa facultatem dispensandi super impedimento cognationis spiritualis inter baptizantem cl baptizatum, IL 433, 2182. — De facultate dispensandi anticiparim super impedimento cognationis spiritualis absque nominatione personae cum qua dispensatus contracturus est matrimonium, II. 59, § *Hisce dubiis.* — Cognatio spiritualis non augetur in patnno plurium filiorum eiusdem matris, IL 'Q4. 1869.

Cognatio legalis, *V.* Adoptio.

COLLATIONES ad casus morales discutiendos constituendae in Missionibus, IL 22, *tt.* — Collationibus cleri interesse debent Regulares missionarii, IL 148, § *Praecipuam.*

COLLECTAE In alienis Missionibus, inconsulto carum Superiore fieri non debent collectae, II. 21, 1346, z. — Dc orientalibus collectas per Europam facientibus, II. 162, 187S. — Dc Sororibus eleemosynas quaeritantibus, II. 328, 1924.

Collecta pro Episcopo dicenda diebus cius electionis ct consecrationis, II. 118, 1488.

COLLEGIA : An admittendi in collegia pontificia adolescentes voto Religionis adstricti, I. 14, 89. — Dc iuramento a collegiorum pontificiorum alumnis emittendo, L 9, 19; 11, 37 ; 3o, 113; 39, 128; 45, 142; 47, 144; Sq, 173; 313, S08 — Formula eiusdem iuramenti, L 46, 143. — Declarationes circa idem iuramentum, I. 47, 144. — De Indulgentia pro emissione et renovatione eiusdem iuramenti, I. 313, 5o8. — Dc irregularitate alumnorum qui vel conversi ab haeresi, vel filii sunt haereticorum, I. 5q, 170. — De relatione exhibenda a collegiorum rrctonbus, L 8, i8. — Circa obligationem alumnorum de suo statu ad S. Congr. referendi, 54, 173. — De facultate permittendi alumnis ingressum in Religiosa Instituta, L 54, 173. — De dependentia Collegiorum Missionum a S. Congregatione, IL 145, 18S0. — Dc collegiis pro adolescentibus laicis, IL 193 ;* *3.* — De collegiis in oriente condendis pro orientalibus, II. 316. — Dc collegiis nationalibus in Hibernia, L 651, 1190. — Instructio S. C. de Prop. F. circa scholas ct collegia mixta, II. 12, 1329. — An Episcoporum Jurisdiction! subsint collegia regularium, II. fSi;2i2, 16S1, 4. 5. — Dc admissione acatholicorum in catholicorum collegia, I. 715, 1292; IL 157, 1S66. — Servanda erga alumnos orientales in collegiis latinorum, II. 315, *3.4*

COLLEGIUM URBANUM de Prop. Fide: Prospectus Collegii Urbani dc Prop. F. ct alumnorum ad scientias ct ad apostolicam vitam institutionis, I. 394, 647; 39, 127. — Conditiones ct qualitates pro admittendis ad Collegium Urb., L 396.* — Nemo ad Coli. Urb. mittendus nisi obtenta venia a S. C. et rescripti tenore servato, I. 587, 1100. — Dc tempore emittendi ab alumnis iuramenti, I. 91, 268. — De norma servanda in mittendis in varias regiones alumnis, I. 487, 83S. — De externis in Collegii scholas haud admittendis, I. 88, 260. — Dc Missis per alumnos sacerdotes celebrandis pro defunctis missionariis, I. 41, 133. — Nulli cx alumnis concedendum viaticum ncc vestitum nisi completis studiis, I. 36, 122. — An alumni in dioccesim reversi possint ab ca aliquandiu abesse, I. 294.488,5.— Dc exemptione Collegii Urb. a iurisdictionc parochi localis, II. 70, 1396. — Dc Collegii rectore quatenus parocho, *Ibidem.* — Dc relatione a Missionum Praesulibus exhibenda circa eos qui Collegii Urb. alumni fuerunt, II. 2o5, 1629, 4.

COLOR paramentorum pro Missa, L 496, 889.

COMMENDATITIAE litterae a clericis ct sacerdotibus peregrinis omnino exigendae, II. 73, 1400. — Circa litteras commendatitias pro Institutorum Regularium approbatione, II. 408, 208S.

COMMERCIUM sive familiaritas cum infidelibus vitanda, L 464, 79Ç, 2. — Dc commercio cum acatholicis, *V.* Acathouci., — *V.* Contractus, Usura, Negotiatio.

COMMUNICATIO: Dc communicatione in divinis cum acatholicis: Instructiones, L £9, 311;

226, 384 231, 309 263, 411, 2·3·\ 293, 4^5; 641, 1176. — An liceat celebrare Missam in ecclesiis acatholicorum, I. 17, 69. 2; it, 34; 11, 36, i3, 47 ; 90, 265; 258, 408; — quid si agatur de ecclesiis catholicorum ab haereticis occupatis? I. 19, 75; 414. 697. — De accessu ad ecclesias acatholicorum I. 64 , 171; 90, 264; 294, 458; 428, 727. 2; 519, 921. — Prohibentur catholici intéressé Missis ct orationibus schismaticorum, I. 91.267. — An liceat interesse acatholicorum funeribus et sepulturae, I. 180, 354; 217, 379; 294, 458,5; 405, 672: 692, 1257; II. 41 , 1362» 76» 1410. 3. — Num liceat acatholicorum concionibus, baptismis, matrimoniis intéresse. I. 5o, 148; 301,478; II. 76, 1410, 2. — An matrimoniis mixtis quae illicite contrahuntur, II. 76, 1410, 2. — Nefas intéresse religiosis acatholicorum (unctionibus,!. 91,267; 337, 546; 371, 600 — Dc accessu acatholicorum ad ecclesias ct functiones catholicas, I. 291,450; 519, 921, 692, 1256. — An admittendi acatholici ad funera catholicorum, I. 231, 389; 263,411, 2; II. 76, 1410,4·— An ad catholicorum nuptias,II. 76,1410,/. — An permittendum ut in Baptismo ct in Confirmatione acatholici sint patrini pro catholicis, ct viceversa, I. 71,211; 405, 672, 2; 692,1257. 4; II. 41, 1362 — An liceat catholicis proles suas haereticis baptizandas praebere, I. $4, 169; 70, 2o5. 2; 293, 455. — An sit licitum sacramentalem absolutionem a schismaticis recipere, I. 281, 439; 692, 1257, 6\ — adhibere in matrimonio testes acatholicos, II. 264. 1765; — matrimonium contrahere coram ministro haeretico, I. 293.455; II. 273, 1793; — nuptialem benedictionem ab acatholico ministro accipere, I. 420. 717; — in ecclesiis schismaticorum SS. Sacramentum visitare idemque ad infirmos delatum adorare, I. 294, 458. /. 4; 692, 1257, 5; — orare ante sacras imagines in schismatico-um templis, I. 294, 458. r; — Missam coram acatholicis celebrare,!. 53, 164; 332, 537,2; 600, 1123, 2. — Missam celebrare pro acatholicis, I. 257, 4o5, 5; — permittere ut presbyteri acatholici Missam celebrent in catholicorum ecclesiis, I. 231,389; — schismaticis presbyteris missarum eleemosynas praebere, I. 371, 600. 2; — exequias peragere pro parentibus schismaticis, I. 371, 600. 4; — admittere in catholicorum funeribus et tumulationc sacerdotes schismaticos, I. 263, 411, 2; 293, 455; — permittere ut sacerdos catholicus intersit funeribus ct sepulturae acatholicorum, II. 237, 1705 ; — celebrare Missam in acatholicorum domiciliis, I. 23o. 388; — sacros Ordines ab acatholico Episcopo recipere, I. 92, 278 ; — invitare consules vel magistratus schismaticos ad catholicorum ecclesias, iliisque introeuntibus aliquid honoris exhibere, I. 23o, 388, 5; 5îq, 921. 4-5. 6; — invitare acatholicos ad sacras functiones, I. 286, 447 î — permittere ut sacerdos catholicus benedicat domibus schismaticorum, I. 263, 411, 5; — diebus benedictionum candelarum, eas haereticis praebere, I. 281, 438; — schismaticos admittere in processionibus una cum catholicis I. 226, 384 ; — adhibere in ecclesiis cantores acatholicos, I. 692, 1257. 2; II. 236, 1703; — exequias persolvere pro non baptizatis soloque nomine Christianis, I. 726, 55; — habere coemeterium commune cum acatholicis, V'. SkfulturA; — in sacris functionibus cereos accensos acatholicis porrigere,!. 568,xo53;— ad Missam acatholicos adhibere ministros, I. 568, 1063, 2; 692, xa57, 2; — iuramentum emittere in manibus sacerdotis schismatici, I. 606, TT33; — permittere ut in propria domo matrimonium acatholicorum celebretur, I. 692,1267, 5; — vocare sacerdotem schismaticum pro administrandis aegroto schismatico sacramentis, II. 381, 2030. — Absolvere sacramcntnliter schismaticos qui sunt in bona fide et sinere iisdem ut cum schismaticis communicent in divini », II. 3γî, 2OX2; — iurare tangendo et osculando bibüa haereticorum, I. 432,739, 2; — recipere eleemosynam m funeribus schismaticorum recitando quamdam precatiunculam pro defuncto, I. 692, 1257, 7; — pulsare organa in acatholicorum templis II. 240, 1713; — admittere acatholicos ad pulsandum organum in catholicorum ecclesiis, I. 432, 739. 5 ; — sacras imagines ad schismaticorum ecclesias deferre ut ibi colantur, I. 371, 600, ?; — accendere lampades in schismaticorum templis, ibi orare, intéresse eorum functionibus, I. 37i , 600 5 ; — servare sacra olea ct SS. Eucharistiam in sacrario cum acatholicis communi, 1.407, 681; — invitare acatholicos ad nuptias inter catholicos et mixtas, II. 76, X410; — fieri in una cademque ecclesia separatim sacras functiones pro catholicis et acatholicis, II. 137, 1707; — Jenunciari a parocho ministris acatholicis baptismos natorum e matrimoniis mixtis, II. 248, 1731; — accessus Episcopi catholici ad schismaticorum templum una cum civili magistratu ad canendam *dorologiam,* I. 519,921; — interventus civilium otheialium catholicorum religiosis schismaticorum functionibus occasione festorum civilium, I. 519, 921, 2. —- Circa publicas preces pro regibus et magistratibus acatholicis, I. 432,739; 482.819, 519,921, *3 ct seqq.',* 520, 926; 567, 1046 — An Episcopus ct clerus possint regem acatholicum usque ad templum (catholicum) honorifice comitari, I. 692, 1256 — Dc alumnis catholicis scholarum publicarum qui sacris acatholicorum functionibus intéresse adiguntur, II. 3o3, 18S8. — Dc militibus dubie catholicis qui in ecclesia sc cum catholicis immiscent, I. 409, 688. — V. Acathouci.

COMMUNIO : Communio paschalis spectat privative ad parochos I. 80, 240. — Ad sen endum paschale praeceptum tenentur neophyti sinenses iuxta modum. I. 36. 126 — De S. Communione ad lucrandas Indulgentias, I. 446, 772; 538, 990; 679, 1231. — De prima puerorum Communione, II. 19. 1340. — Indulgentiae occasione primae adolescentium Communionis acquirendae, II. 462, 2217. — V. Eucharistia.

COMOEDIAE : An licitum chriftianis contribuere expensis pro quibusdam ethnicorum comoediis, I. 551, 10x6, /7. ///·

COMPLEX : Dc complicis in peccato turpi absolutione. I. 64;. 1x81,4; 654. 1197; 707, 1282. II. 3o. ro; 268, 1777. 5.

CONCILIUM: V. Synodus.

CONCIONES: An liceat catholicis protestantium concionibus intéressé. I. 5o, 148; 3oi, 478.

CONCORDIA: V. Conventio.

CONCUBINATUS Circa matrimonium duas habentis concubinas, I. 276, 428.

CONCURSUS ad paroecias; I. 3γ6 ; Instructio, II. 2o3, 1627.

CONDITIO De administrationc Sacramentorum sub conditione, V. Baphsmcs, Confirmatio etc.

CONDUCTIO. An liceat fidelibus conducere domos, agros, apothecas, ad bonzos vcl idolorum templa pertinentes, I. 411, 691,

CONFERENTIAE: V. Çollatîonbs.

CONFESSARIUS V. Poenitentia *quoad* rrunistrum.

CONFESSIO : Non licet haereticorum Confessiones audire, nec coram illis emittere, I. 92, 276. — De Confessione ad lucrandas Indulgentias. I. 266,418; 292,462; 304, 489; 397, 648; 446, 77«; 487» 838; 524, 943; II 21 3, 1653. — Consuetudo de non audiendis Confessionibus Feria VI in Parasceve est omnino reprobanda, II. 95 , 1461. — V. Poenitentia. — De Confessionibus in maritimo itinere, *V.* Iter.

CONFESSIONALIA: *V.* Poenitkniia *quoad locum.*

CONFIRMATIO (sacramentum) : Quoad confirmandorum aetatem, I. 179, 352; 588, xio5. — Confirmationis collatio convenientius primae Communioni praemittitur, I. 588, iio5; II. 359, 1973. — Patrini in Confirmatione omnino adhibendi, II. 113, 1480 *in fine.* — An Episcopus possit Confirmationem administrare in ecclesiis Regularium, I. 7 3, 348, § *6.* — Num Provicariis App. sit facultas conferendi Confirmat., I. 522, 933. — An queat Episcopus administrare Conf. absque mitra ct pluviali, I. 11, 29; 56, 178, 2; 572, 1067. — An Episcopus confirmans possit ipse esse confirmandi patrinus, II. 7), 1403. — Casus Confirmationis imperfecte administratae, I. 507,905. — Dc validitate Confirmationis susceptae sine prima manuum impositione, II. 53, 1383. — Presbyteris quibus data sit facultas administrandi Confirmat, uti nequeunt vestibus ct ornamentis episcopalibus, I. 3o8, 5o2. — Indultum speciale pro subdelegaoda ab Episcopo alicui presbytero facultate administrandi Confirmationem, II. 439, ni6i. — Instructio pro presbyteris Confirmationem ex Apost. delegatione administrantibus, I. 309, 503. — In administranda Confirm. pecuniam recipere nullatenus licet, I. 325, 528. — Dc validitate Confirmationis a presbytero administratae omissa monitione praescripta, I. 523, 940. — Indultum omittendi praedictam (circa Confirmationis ministrum) monitionem, II. 1)7, 1639. — An Vicarius Ap. permittere possit missionario, facultate administrandi Confirm, gaudenti, ut eam in proprio districtu, in Episcopi absentia, administret, I. 654. lig6. — De moie orientalium conferendi una cum Baptismo Confirmationem, II. 32<), 1926. — Illicitum graccis presbyteris in Italia Confirmationem administrare, I. 55, *in nota.* — Episcopi latini in Italia baptizatos et confirmatos a graccis presbyteris ipsi confirment, I. 55. *in nota.* — Nefas presbyteris ritus orientalis conferre una cum Baptismo Confirmationem infantibus latinorum, I. 340, 552; II. 216, 1660. — An expediat ut confirmati a presbyteris schismaticis denuo confirmentur, I. 585, 1095 II. 52, 1381, 13o, i5I5; 206, 1630. — Quid in dubio an infans latinos receperit a sacerdotc-oricntali Confirm, una cum Baptismo, II. 216,1660.?. — An danda Confirm, neophytis in articulo mortis baptizatis, qui instrui nequeunt, I. 663, 113. — Contra usum penicilli in Confirmatione, II. 206, 1C30. — Circa usum vittae in Confirmatione, I. 569, *14-* — An sufficiat ut patrinus dexteram ponat super humerum confirmandi, I. 213, 373; 56o, *t3.* — Potest confirmandis novum nomen imponi, I. 213, 373. — An baptizati sub conditione debeant confirmari, I. 460, 790.

CONFRATERNITAS : An erigi possint Confraternitutes in ecclesiis non benedictis, I. 405, 673; — an in ecclesiis monialium, II. 313, 1882. — Servanda in Sodalitatum erectione, et aggregatione, I. 524,945; 529,958; 658, 1206; II.282, 1821; 284, 1824; 331, 1935; — De erectione Confr. in ecclesiis ritus orientalis, II. 2q3, 1837. — Circa facultatem Vicarii tum Capitularis tum Generalis quoad erectionem, aggregationem et statuta Confraternitatum, II. 127, 1503; 483, 2273. — Illicita erectio duarum Confraternitatum eiusdem tituli in eodem loco, I. 28, 104. — An liceat Regularibus erigere Sodalitia seu Confrat., I. 72, 214. — In re temporali Confraternitatum ne sc ingerant Regulares. I. 39, 129, xvii. — Circa assistentiam Episcopi congregationibus Confratrum, I. 91, 272. — Quid iuris parocho in Confraternitates, I. 88, 261. — De assignandis Sodalitati erigendae ecclesia ct altari, I. 540, 996. — De servando adseriptorum catalogo, I. 540, 996; II. 219, 1670 ; — Facultas erigendi Confraternitates continet facultatem adseribendi ad eas, II. 367, 1998. — De Ordinariorum facultate desiignandi (praecipue parochos) rectores scu moderatores Confraternitatum, I. 659, 1207; 529,968, *3;* II. 282, 1821, m. iv. — An designatio rectoris Confrat. ei tribuat facultatem scapularia benedicendi etc. I. 529,968,4; 659, 1207. — Confrat. SS. Rosarii, SS. Trinitatis, B. Mariae V. de Monte Carmelo, et a Septem Doloribus B. M. V. erigendae sunt cum venia Priorum Generalium respcctivorum Ordinum, I. 690, I25i ; II. 222 , 1677. — An praefatum decretum loca quoque Missionum respiciat, II. 238, 1710. — An facultas adseribendi Confraternitatibus possit exerceri absque praevia carum erectione, II. 42, 1363, 2. — Utrum facultas benedicendi scapularia Confraternit. tribuat facultatem adseribendi ad eas. II. 42, 1363. — Circa adseriptionem absentium, II. 120, 1492; 138, 1642; 283, 1822 ; — ac defunctorum, parvulorum, ct fidelium ipsis insciis, II. 362, 1981. — An qui habet facultatem adseribendi ad Confraternitates possit sc ipsum adseribere, II. 220, 1675, *4.* — Dc forma servanda ab Ordinibus Regularibus, sive ab Archiconfratcrnitatibus in erigendis ct aggregandis Confraternitatibus, I. 658, 1206:732,1298; — Dcconccssione tituli *Archiconfraternitatis,* II. 155, i555. — Dc adseriptione unius ciusdcmque personae pluribus Confraternitatibus, II. 3oi, 1861. — Circa facultatem adseribendi, ciusque subdclcgationcm, *ibidem,* 2. *3.* — Circa asscrvationem et expositionem SSihi Sacramenti in ecclesiis Confraternitatum, I. 89, *26.* 27. — *V.* Sodalitas, Scapulare.

CONFUCIUS : De usu vocis *King* (sanctus) ad nominandum Confucium, I. 34, *Quartodccimo.* — An aliquid possit honoris Confucio tribui, I. 33, *Octavo;* 38, *Tertio;* 133·, *Ad haec;* 392, 643.

CONGREGATIONES. Sacrae Conorio. de Prop. Fidk institutio, I. 1, 1; 2; 2, 3. — Dc eiusdem privilegiis, I. 4, 4 ct 5 ; 28,99 ; 425, 734. — Dc cius iurisdictionc, I. 2, 3; 28, 101. — Dc aucto mate decretorum cius, I. 35, 119. —S, Congregationis de Prop. F. pro negotiis ritus orientalis erectio, I. 668, 1233, — Dc auctoritate decretorum ct responsionum Sacrae Rituum Congregationis, I. 546, 1006; 586, 1098.

CONOPEUM: Tabernaculum SS. Sacramenti conopeo tegendum. I. 5g5, in5; II. 458, 2200. — Dc conopei materia et colore, I. 5g5, iii5; II. 168, i582.

CONSANGUINITAS: (impedimentum matriin.) : Dc facultate dispensandi in impedimento consanguinitatis: I. 92, 277; 92, 281; 96,298; «04» 317; 4o3, 6Θ4; 4^2, 784» C; 705, 1278; II. 92, 1445 ; 183, 1595 ; 202, 1622, 2. — Facultas dispensandi in 3. ct 4. gradu non includit facultatem dispensandi in 2. ad 3., I. 232, 393, 5. — Item facultas dispensandi in 2 gradu mixto cum primo non includit facultatem dispensandi in tertio cum primo, I. 584. 1092. — Formula *aa* comprehendit facultatem dispensandi in 2. gr. consanguinitatis collateralis solo, II. 274, 1794. — Facultatem habens dispensandi in gradibus consang. ct affin. potest dispensare cum gradus cx duplici stipite oriuntur, I. 667, 1218 ; II. 92, 1445 ; 183, i5g5. — De multiplici impedimento consang. cx stipite intermedio, II. 327, 1920; 387, 2040. — Quotuplici gradu consanguinit. devinciantur nati cx matrimoniis duorum fratrum cum duadus sororibus, II. 387, 2040. — De investigandis impedim. consang. et aflinitatis, II. 175, *3t.* — Quid si eadem impedimenta sint dubia, I. 705, 1278; II. 87 175,52. — Dc gradibus consanguin, et aflinit. in quibus Ap. Sedes dispensare r.on solet, II. 87·. — Dispensationes validae sunt etsi rcticita fuerit in petitione copula inccstuosa, II. 207, 1635. — An validum matrimonium contractum praevia dispensatione super gradu remotiori, proximiore rcticito, I. 211, 368, 2.

CONSCIENTIA : Circa conscientiae manifestationem in Istitutis mulierum, ct virorum laicorum ; II. 255, 1745·, II. 25ç, 1753. — Dc casibus conscientiae discutiendis, V. Collationes.

CONSECRATIO : Dc consecratione episcopali ab uno tantum Episcopo peracta, I. 56, 177, 2; 80, 239 ; — vel peracta nondum receptis Apostolicis Litteris, I. 33ρ, 55i ; — vcl peracta ita ut duo Episcopi in manuum impositione caput non tangerent consecrandi, I. 582, 1086; — vcl recepta sine fidei professione, II. 88, 1429. — Dc Episcopo gracco consecrato ab Episcopo acatholico, I. 56, 177. — Circa ritum consecrationis episcopalis assistentibus duobus presbyteris loco duorum Episcoporum , I. 585, 1093, 5. — Dc fidei professione in episcopali consecratione, II. 88, 1429. — De die qua celebranda est Missa anniversarii consecrationis Episcopi in casu Episcopi translati, I. 113, 330.

Consecratio ecclesiarum, *V.* Ecclesia.

Consecratio altaris, oleorum etc. *V.* Altare. Oleum etc.

Consecratio calicis, patenae, *V.* Vasa sacra.

CONSENSUS matrimonialis quomodo constet, I. 52, x56, 4; 657, 1201 ; 359, 573. 365, 58o; II. 480, 2262. — Explorandus a parocho ante denunciationcs, I. 148, 343. — Dc consensus renovatione, I. 566, 1044. 2; II. 56 85, *Dubiutn prunum,* — De testibus qui dc consensu in matrimoniis, absente sacerdote initis, fidem faciant, I. 463, 794. 2. *3.*

CONSILIUM : De Consilio misVionariorum qui Episcopo in gerendis gravioribus 'negotiis assideant, II. 191, 7.— De Consilio administrations bonorum ecdcs. m Vicariatibus Indiarum et Sinarum constituendo, II. 24, 27; 195, xtv.

CONSTITUTIONES Pontificiae an et quando obligent orientales, 1.128, v; 252,44; II. 165,1678. — Excommunicatio in eos qui Actorum S. Sedis promulgationem vel exeeutionem impediunt, II. 3o, viii ; 268, 1777, 2.

Acta Pontificia quae m hoc Opere sive cx integro sive ex pane continentur:

Paulus 111.

1537. «Altitudo divini consilii», I. 3o, 114 *(in nota),*

Paulus IV.

1556. *io Sepi,* «Sanctissimus », II. 216, i658 *(in nota).*

Pius IV.

1562. *n Aug.* < Hispaniarum rex >, I. 56, 177 *(in nota).*

S. Pius V.

1566. *20 Aug.* « Sanctissimus », I. 212 *(in nota).*
i56u. /9 */an.* « *Cum* onus », I. 458 *(in nota).*
1570. 24 */an.* < Decori », II. t |3 *(in nota).*
1571. 2 Aug. « Romani Pontificis », I. ;93 , 848 *(in nota).*

Gregorius XIII.

1585. 25 */an.* « Populis ac nationibus», I. 256, 400 *(in nota).*

Clemens VIII.

i5q5. *3t Aug.* « Presbyteri graeci », I. 55, 176 *(in nota).*

Paulus V.

1610. *3t iulii* «Apostolicae servitutis», I. 5, 7 *(in nota).*
1615. 27 *Iunii* « Romanae Sedis », I. 70, 206 *(in nota).*

Grkgorius XV.

1622. 5 *Febr.* « Inscrutabili », I. 5oi, *Ad <j (in nota).*
> 22 */unit* « Inscrutabili », I. 2, 3.
» » « Romanum », I. 4, 4.
» *14 Dee.* < Cum inter », I. 4, 5

Urbanus VIII.

1627. *14 Aug.* « Exponi nobis », I. 261 *(in nota).*
1633. 22 *Febr.* « Ex debito », I. 18, 72
io3 |. 5 *Iulii* « Coelestis Ierusalcm », I. 19, 77.
1634. /2 *Dee.* ·. Sancta Synodus Tridentina », I. 21, 80.

ALEXANDER VII.

|658. *tg /an>* < Sacrosancti », I. X2g.
1660. 2- < Alias », I. 339 (in nota)-
9 20 *lui. i* < Cum circa », I· 4-S I4a·

Clemens IX.

1669. /un/i < Sollicitudo », I. 57, 181.
• O *Sept.* < Speculatores », I. 60, 186
9 *i3 Sept.* « In excelsa », I. 62 , 187.
• *23 Sept.* « Cum fcl. ree. Alexander PP. VII », I. 63, 188.

Innocentius XII.

1694. Nov. < Speculatores », I. 79, 238.
,f,97· *23 Dee.* « Nuper », I. 80, 241.

Clemens XI.

,712· 17 *Sept.* < Non sine gravi », I. <58.
$7 /p *Martii* < Ex illa dic », I. i33.

Benedictus XIII.

*734· *20 Aug.* « Omnium saluti », I. 97, 300.
1726. */2 Dee.* < Ad aures nostras », I. 159.

Clemens XII.

17^4· *24 Aug.* « Compertum », I. 160.
1735. 26 *Sept.* < Apostolicae sollicitudinis », I. 13g.
«736. *t6 Martii* Pastoralis officii ». I. 104. 318.
» *2b Martii* < Dudum emanavit», II. 162, x5?5 *(in nota).*
>739· *t3 Maii* < Concredita Nobis », I. 164·.
» » < Continere labia nostra»,!. 160 *

Benedictus XIV.

⅛74 *3o Iunii* < Quanta cura », I. 111, 327.
» *22 Aug.* < In Suprema », I. 112, 328.
• *2 Nor.* « Dei miseratione », I. 113, 333.
• *4 Nov.* « Quod spectat », I. 117, 333.
⅛74 *t4 Febr.* « Apostolica », I. 117, 335.
» 26 *Maii* < Etsi pastoralis », I. 118, 338.
» 5 *Iulit e* Ex quo », I. 13o, 339.
> */4 Dee.* « Cum illud », I. 141, 340.
>743. *t8 Maii* (Ad Epp. Poloniac), I. 148, 3^.
»744· *2 Febr.* · Inter omnigenas », I. 149, 3^5
» i /u/it (ad Archiep. Compostell.) I. »53,345.
» *12 Sept.* « Omnium sollicitudinum », I, 153 347
• 6 *Nov.* € Firmandis », I. 17}, 318.
»745. *I6 Ian.* < In suprema », II. 478. 2282.
» *4 Maii* < Eo quamvis tempore », I. »79, 351
» */ Nov.* « Vix pervenit », II. 61 *(in nota).*
»746. *18 Martii* < Praeclaris », I. »82, 356
» *16 Iuiii* « Accepimus », I. 187, 387.
» *3 Sept.* « Ad universae », I. 190, 388.
» */7 Sept.* « Exposuistis », I. 195, 359.
»747· *28 Febr.* « Postremo mense >, I. 197,360.
» 5 *April.* « Pia Mater », I. Ioi, 361.
•748. 29 *Iunii* « Magnae nobis », I. 204, 364.
» *5 Aug.* « Pastoralis curae », I. 2o5, 366
1749· *3θ April.* < Quamvis iusto », I. 21 3, 370
»7-0. rp *iunii* « Anno vertente », I. ii5, 376
»7H. 19 *Martii* (Ad Archiep. Goan.) I. 217,
• 29 *Martii* < Imposita nobis ». I. 217, 381
» *t Maii* « Fra la molliplicità », I. 217.
» 2 *iunii* * Magno cum animi nostri dolore » I. 220, 383
’7$3 *26 Ian.* < Ex sublimi », I. 229, 387.
’7^5. *26 iuiii* « Allatae sunt », I. 234, 355.
8 Aug « Quam cl sublimi », I. 254, 305
1756. *t Martii e* Ex quo primum », I. 255, 398.
1757. *27 Ian.* « Cum venerabilis », I. 257, 402.
17)8. /p *Martii* « Paucis ab hinc », I. 258, 4x0.

Clemens XIII.

»7^9· *!7 Sept.* « Cum primum », I. 267, 423.
1760. *t Aug.* < Abdicationis », I. 277, 433.
1762. *3 Sept.* < Inexhaustum », I. 283, 446.
1763. *r6 Nov.* (ad Ep. Argentoraten.), I. 291, 481.

Pius VII.

1817. /p *Iunii* Ex Motu pr. *Catholicae fidei* I. 425, 4-
1822. *24 Aug.* (Ad Epp. Amène.), I. 446, 773.

Pius VIII.

i83o. 25 *Martii* < Litteris », I. 472, 8IX.

Gregorius XVI. .

1839. *3 Dee.* < In supremo », I. 5o3, 891.
1840. *rS Aug.* « Probe nostis », II. 482, 2267.
1841. *3o Apr.* < Quas vestro », I. 517, 920.

Pius IX.

1848. *6 ianuar.* « In suprema », I. 554, 1023·
x856. *r8 iuiii* « Gratae admodum », I. 601, 1126
1858. *3 Maii* < Amantissimi », I. 631, 1160.
1862. *6 Ianuar.* < Romani Pontifices », I. 668, ⅞aa3·
» o *April.* < Amantissimis », I. 67!, 1226.
1864. *14 Iuiii* < Nemo certe », I. 6g3, xa5o.
1867. */2 iuiii* « Reversurus », II. 3, 1309.
1869. */2 Octob.* < Apostolicae Sedis », II. 29, 1348.
1873. *28 Martii* < Vigore rescripti », II. 71, 1397·
> *28 Aug.* « Romanus Pontifex », II. 74, 1406.

Leo XIII.

1880. *3 Dee.* < Sancta Dci civitas », II. 13q, 1543.
1881. <? *Maii* « Romanos Pontifices », II. 145, iS5a.
1882. *10 Iunii* · In suprema», II. 158, 1571.
1887. *26 Dee.* « Salvatoris », II. 225, 1683.
1888. 5 *Maii* (Ad Epp. Brasiliae), II. 228, 1688.
1889. *t5 Aug.* < Quo sc placabiliorem », II. 241, 1717.
1890. 20 *Nov.* « Catholicae Ecclesiae », II. 253 , I743·
1892. zo *Febr.* < Consensus mutuus », II. 271, 1786.
» *8 Sept.* · Magnae Dci Matris», II. 278, 1812.
1893. *3 Febr.* < Humani generis », II. 285, 1826.
1894. 29 *Ianuar.* < Illud est proprium », II. 3oo, i85g.
» *3o Nov.* < Orientalium dignitas », II. 3t3, 1883.
1895. *18 Sept,* (ad Dclcg. Ap. in America), II. 321, 1909.
1896. *i3 Sept.* « Apostolicae curae », II. 3.|2, 1964.
1897. 2? *Ianuar* < Officiorum », II. 347, 1968.
» *t8 April.* Trans Oceanum », II. 355, ig65.
» 22 *Iunii* Abrogata », II. 359, 1973
1898. 2 *Oclobr.* « Ubi primum », II. 376, 2022.
1899. 22 *Ianuar.* «Testem benevolentiae », II. 382, 2035.
1900. <9 *Dee.* «Conditae», II. 411, 2097.
1902 22 *Martii* « Omnibus cl singulis », U. 424, 133·
» *8 Dee.* « Fin dal principio », II. 434, 2154.

Pius X.

1906. 15 *Iuiii* « Dci providentia», II. 473,2236.

CONSULES: An liceat missionariis munus capellam exercere in consulum sacellis, I. 23o, 388, 6. — De honoribus erga Galliae consules in oriente, I. 117» 344

CONTRACTUS; Dc contractu oppigerationis, I. 327, 531; 391, 641, 2; 537, 988, § Λ/ferum. — De contractu retrovendilionis, scu venditionis cum pacto redimendi, I. 635, 1163; 647, 1187. — Dc quodam contractu societatis, L 391, 641. — De quadam pecuniarum societate, I. 41S, 701; 444. 765. — De censibus, I. 457, 788. — An liciti ecclesiasticis viris quidam census reales, I. 43o, 733. — De pecunia quae mercatoribus aut aliis cum fenore datur, I. 462, § */strutione data* etc.; 546, 1008, *4.* — Dc contractibus frugiferis cx pecunia mutuo data, L 212, 369· — Dc contractu mutui cum conventione fructuum, ct assignatione fundi pro assecuratione sortis ct fenoris, ita ut, non solutis fructibus, si eorum summa iuncta pecuniae mutuatae attigerit fundi valorem, mutuatanus teneatur cumdcm·vendere mutuanti, I. 357, 570. — *V.* Usura.

CONTRIBUTIO: Dc contributionibus pro superstitiosis seu pro ethnicorum ritibus, I. 32, 6; 3i7, 5i8; 334, 540, 2; 362, 577; 4°S, 636; 4’3, 708; 448, 775; 535, 977; 55i, 1016, § U; 56o, 1031, *4*\ 563, 1038, 2. 565, 1041; 567, 1049; 578, 1074, *3*\ 592, 1112; 599, 1120. — An liceat possidere fundos cum onere tributi musulmanis solvendi, II. 216, i65g, *3.* — *V.* Cooperatio, Tributum.

CONVENTIO : Conventio scu *Concordia* inter latini et rutheni ritus fideles in Leopoliensi ecclesiastica provincia, I. 685, 1243.

CONVENTUS Regularium, *V.* Monasteria. — Conventus synodales, *V.* Synodus.

CONVERSIO: Infidelium conversio est finis praecipuus missionum, II. 192, vnr. — Dc gentium conversione procuranda: Instructio, II. 280, 1828. — Preces pro conversione infidelium, et dissidentium, *V.* Preces pro Animarum salute, II. 5n. — F. Fidei propagatio.

CONVIVIA cum infidelibus vitanda, I. 464. 796, 2; 229·; 399, 663. — F. Cooperatio. — De conviviis Christianorum cum precibus pro defunctis, I. 428, 729.

COOPERATIO: An cooperatio ad superstitiosa sit semper vere talis ut sit illicita, I. 36ł , 576; -»63, 795; 4θ·». 796; }67> 1049; 713, 1289, — An licita sint quac sequuntur: Cooperari aedificationi templorum aut altarium idolorum, I. io5, 320; 3oo, 474; 317, 5i8; 496, 862; 5;ı, ıo55· — Manualem operam praestare in aedificatione aut restauratione templorum musulmanorum, ct in eorum coemeteriis,!. *33ηt* 647; 496,862; *514, dub. 14.*— Ingredi sine calceis ct detecto capite templa infidelium ad ca dealbanda ct reparanda, I. 339, 55o. — Cooperari gentilium sacrificiis, I. 105.320; 726, *32, 33*\ ł33 — Aditare sacrificiis in honorem Confucii ct progenitorum, aut aliis gentilium ritibus erga eosdem, I. 33, *Q. 10*; 38, J; ł33 — Exercere actus religiosos in templo Confucii in accipiendis gradibus academicis, 392, 643. — Edere epulas idolis oblatas, I. 298, 470; 433, 742; 537, 988; 563, 1038. — Comedere carnes animalium a musulmanis vcl ab ethnicis occisorum, I. 727, x il — Praeparare cibos ad superstitiosa destinatos, I. 3oi, 476; ß4 5Sg; 36i, 576; 563, 1038 — Actus religionis erga regem ct defunctos exercere, I. 34, *J2.* /5; ;38 *4'* — Tolerare ut in domo propria superstitiosa egantur a deputatis ad iudicandum dc morte alicuius, II. 12, 1328.— Intéresse ethnicorum funeribus, II. i3o, x5i4- — Gestare in iisdem funeribus escas et odoramenta , *Ibidem.* — Reverentias tacere coram feretro, ct genullexiones coram defuncto, I. 258, 406 K Genuflexiones. — Comitari dciunctos parentes modo superstitioso, I. 578, 1074, 5. — Retinere domi tabellas defunctorum progenitorum, 1.134. — V.Tabellae.— Intéresse conviviis in memoriam defunctorum, I. 229 ·; 399, 663. — Expurgare sepulcra, I. 382, 608, II. 89,1434. — Non seligere pro ducendis uxoribus, et pro sepeliendis mortuis dies diversos ab illis qui in publico calendario fausti vocantur, I. 414, 696. — Locare domos ct officinas gentilibus qui inibi appendunt idola etc. ct fornacem in qua ipsi coquunt lateres ad fana aedificanda, I. 408, 686, 2. *3.* — Conducere domos, apothecas, agros, ad sacerdotes vel templa idolorum pertinentes, I. 411, 691. — Vendere agrum sacerdotibus idolorum, I. 411, 691, *4.* — Vendere ethnicis animalia quibus ipsi superstitiose utuntur. I.‘421, 720, *3.* — Vendere gentilibus res quac ab ipsis ad superstitiones odhibentur. I. 324, 526; 448, 776; 451, 780, >41, 1001. — Vendere ethnicis coemeteria quae ipsis superstitiose inspiciunt, I. 361, 575. — Recidere capillos post mortem parentum ct maritorum, L 343, 56o — Praebere merces quibus donantur victores in ludis ante templa gentilium, L 367, 584, *3.* — Largiri servis paganis donaria quibus isti utuntur in suis festis etc. L 36;, 584, *4.* — In ethnicorum festis dona eis Licere, I. 713, 1289,*3.* — Tolerare in domibus figuras superstitiosas, I. Î98, 655· — Possidere aedem in qua superstitiosa aguntur, et assistere superstitiosis conviviis quae ibi fiunt, I. 551, 1016. — Sinere ut superstitiosa fiant in domo propria, passive se habendo, L 592, ii 12, *3.* — Vehere cymbis res gentilium superstitiosas, II. 273, 1790. — Acquirere proprietates cum adnexo tributo pro legatis piis mahumcianorum, II. 216, i65g, J. — Explodere bellica tormenta in festis ethnicorum et ad finem aliquem superstitiosum, I. 315, § *Secundum quod;* 421, 720; 56o, 1031; 578, 1074, *I.4*\ 609, 1144; 639, 1170. — Mittere milites gentiles ad serviendum duci militiae in superstitiosis, I. 367, 584. — Haurire aquam qua rex superstitiose utitur, I. 367, 584, ·’· — Erigere tabellam ad pluviam impetrandam, I. 368, 590. — Redimere utensilia vi ablata ab exactoribus contributionum pro superstitiosis, et aliis vendite, I. 418, 708. — Accipere eleemosynam a rege pagano dum superstitiosa fiunt, vel cum videtur ipsa eleemosyna esse superstitiosa, I. 421, 720, *I.* 2; 538, 991· — Adesse caeremoniae tonsionis capillorum puerorum, et tunc sedere ad convivium, dare pecuniam illorum parentibus, vendere comestibilia, I. 421, 720, 2. — Convenire obsequii et amicitiae causa domum in qua ethnici in aliqua eorum solemnitate superstitiosa agunt, I. 433, 742, 2. — Gratulari gentilibus ad dignitates promotis quae ad superstitiosa referuntur, I. 463, 795. — Adlaborarc

ad construendum rogum pro crematione cadaveris regrs infidelis, ct comitari novum regem ad accendendum rogum, I. 463, 795, 2; 56o, 1031, 5. — Seponere extra locum sacrificii mensas, illuc aliquando deterendas, I. 391, 637. — Adhibere imagines draconis aliasque quas idololatrae religioso cultu venerantur, I. 464, 796. — Pactum facere cum paganis sustinendi partem operum publicorum, ad vitandas vexationes contra religionem, I. 521,931. — Cymbarum cursu contendere coram rege ethnico qui funeribus assistit, I. 538, 991. — Inscribere proprium nomen in codice communi cum infidelibus qui circa cumdem actus exercent superstitiosos, I. 551, 1016, J; 592, II12, *2.* — Comoediis cooperari quae ad superstitionem referuntur, I. 552, ut. — Trahere ratem ad adducendum elephantem album, de quo superstitiosa ethnici opinantur, I. 56o, 1031, *2.* — Cooperari honoribus quae fiunt draconi, I. 5;8, 1074, *i,* 2. — Comitari modo quodam superstitioso cadavera parentum, I. 578, 1074. 5. — Cantum vel sonum adhibere in festis ct sacrificus paganorum, I. 583, 1088; 163, z5; 5)9, 993' — Abstinere, more paganorum, a pronuntiatione nominis idoli, I. 592, ma, *5,* — Intéressé paganorum supplicationi ad obtinendam pluviam, I. 609, 1144 — Apponere testamentis verba superstitiosa civili lege praescripta, I. 5o8, 910. — Assignare, cx legis praescripto, in testamento partem hereditatis ad finem superstitiosum, I. 527, 955. — Nuptiales quasdam gentilium caeremonias adhibere, I. 162, 172, § *Demum.* — Lavacris uti, superstitionem redolentibus, I. 163, ιψ — Cineres ex vaccae stercore fronti impingere, et signa albi vcl rubei coloris m fronte vcl in pectore deferre, I. 163, r5. — Deferri a mulieribus in fronte signum rubei coloris *bottou* dictum, I. 38o, 607. — Erigere superstitiosum columnam in *pandel* (umbraculo), I. 610, 1145. — Ungi a mulieribus croco funiculos quibus appensus est *taly* (tessera nuptialis), I. 38o, 607. — Adhibere in funeralibus signum *fan,* equum cum umbella *limma,* lecticam cum umbella *lim-kiao,* 383, 613. *2. J.* — Accendere lucernam in *mara·bults* ubi quorumdam corpora servantur, qui ab infidelibus ut sancti coluntur, I. 337, 547, 5. — Parare hastas vexillorum quae super infidelium templa ponuntur, I. 337,547, 6. — Insculpere aut pingere lunam ad musulmanorum usum, I. 337, 547, *8. q. io.* — Perfugium quaerere in locis sacris infidelium, I. 337, 547,*12.* — Ministrari a servis aquam qua domini infideles in suis utuntur ablutionibus, I. 337, 547, *U.* — Circa tabellas superstitiosus, *V.* Tabellae. — Bulla *Ex quo* Benedicti XIV. dc ntibys sinensibus, I. 13o, 339. — Eiusdem Pontificis Bulla *Omnium sollicitudinum* de ritibus malabaricis, I. 153, 347.

COR IESU: Dc parvo scapulari SSrfii Cordis lesu, II. 71, 1397; 4θ7» 2081. — Dc imaginibus SSfbi Cordis lesu solum Cor repraesentantibus, II. 264, 1767. — De festo et Missa votiva SS. Cordis lesu in prima fena VI cuiusque mensis, II. 237, 1709; 5o8, 2290. — Abrogatio tituli Cor */esu poenitens,* II. 294. 1840. — Indultum dc celebratione Missae SS. Cordis lesu in Eius festo translato, II. 359. 1974- — De Indulgentia sextis feriis lucranda ob specialem cultum SS. Cordis lesu, II. 362, 1982. — De cultu Sacratissimi Cordis lesu amplificando, IL 392, ≯$9· — De peculiaribus obsequiis SSrtio Cordi lesu mense Iunio tribuendis, Π. 429, 2144. — De actu consecrationis SSmo Cordi lesu quotannis renovando, II. 474, 2238.

CORNU cervinum an habendum ut cibus quadragvsimalis, I. 534, 973.

CORONAE: De Indulgentiis pro coronis pontificia benedictione ditatis, I. 94, 294; II. 442, 2177. — Dc facultate benedicendi coronas, numismata, cruces, et de Indulgentiis ob eamdem benedictionem, I. S15, *Sii* ; .|33, 741; 5o2, 881; 5o2, 883; 506,897; 520,922,6 53o, 961; 591, 1108; II. 220, 1675, 420, 2il5. — Circa Terrae Sanctae Indulgentias coronis seu rosariis adnexas, II. 5, 019. — De speciali Indulgentia adnexa coronis seu rosariis a Regularibus Ordinis S. Crucis benedictis, II. 200, 1616. — De forma adhibenda pro coronarum benedictione, I. 690, 1249. — An et quando coronae, cruces etc. amittant Indulgentias, II. 220, 1675; 337, 1946.

CORPORA Sanctorum: *V.* Cultus.

CORPORALE: De Corporali in Missa adhibendo, I. 266, 420; 277, 431; 430, 735; 611, 1148, 2; II. 123, 1497; 369, 2006.

CRANIOTOMIA: An heita, II. 201, 1618; 241, 1716.

CREMATIO cadaverum, *V.* Sepultura.

CRIMEN: An existât impedimentum criminis inter duos neophytos, si crimen patratum sit ante utriusque baptismum, aut cum una tantum pars erat Christiana, I. 58o, 1079, 5. *6.*

CRUX: De Cruce in altaribus collocanda, I. 15, 64; 51, 153; 187, 357. — Privilegium anteferendi Crucem non conceditur Vicariis Apostolicis, II. 184, 1600. — Haud tolerandum ut missionarii visitantes suas ecclesias recipiantur cum Cruce ct baldachino sicut Vicarius Ap., I. 58o, 1080, 4. — Circa crucem pectoralem ab Episcopis gestandam, II. 390, 2083. — Reliquias SS. Crucis in cruce pectorali inclusas debent Episcopi successoribus transmittere, II. 235, 1699. — SS. Crucis, Sanctorum ct rerum sacrarum nomina per translata immutare non licet, I. 161, *3.* — Verbum crucis (Christi passio) a missionariis neque ad tempus est occultandum, I. 25, 87. — Quid agendum a christianis incedentibus per vias publicas in quibus passim inveniuntur cruces ab ethnicis in terra descriptis, I. 682, 1235. — Cruces consecrationis ecclesiae noviter depictae, sacra unctione non indigent, II. 6, 1318. — Indulgentiae pro Sodalitate *Amatorum Crucis,* I. 73, 218. — De benedicendis crucibus altarium vcl processionum, I. 91, 266. —Circa Indulgentias crucibus, erectis in sacris missionibus, adnexas, II. 228, 1687. — De facultate benedicendi parvas cruces, *V.* Coronae.

CULTUS: De cultu et pietate erga Deiparam Virginem: *V.* Maria. — Dc cultu Vultus Sancti D. N. I. C., II. 273, 1792. — De cultu seu devotione erga SS. Animam D. N. I. C., II. 417, 2107.

Cultus Sanctorum: Quid attendendum circa memoriam sive cultum personarum cum sanctitatis vcl martyrii fama defunctarum: Decreta Urbani PP. VIII, I. 19, 77. — Discrimen Beatorum inter ct

Sanctorum cultum, I. 4$, 14X. — Dc cultu erga Beatos nondum canonizatos, I. 43, 137. — Cavendum a Vicanis App. ne ullus abusus aut superstitio m Sanctorum veneratione irrepat, II. 25, *34·* — Contra eos qui pietatis specie insuetos cultus titulos promovere student, II. 88, 1430. — De cultu defunctorum apud ethnicos, *V.* Defuncti, Progenitores, Genuflexionbs, Tabellae. — An possit Episcopus corpora Sanctorum transferre, I. 71, 2x2. — Majuma ab Episcopis cautela procedendum in Sanctorum corporibus fidelium venerationi exponendis, II. 144, 1646. — *V.* CaNONIZATIO, Reliquiae.

Cultus disparîtas (impedimentum matrim.): V. Disparîtas.

DEBITUM coniugalc: An prohiberi possint coniuges ne quibusdam diebus debitum conjugale deposcant, I. ;356 *Neque etiam.* — An facultas restituendi amissum ius petendi debitum exerceri possit si altera pars sit haeretica, I. 342, 556. — Dispensatio quoad restituendum ius petendi debitum oretenus danda, I. 295, 462.

DECIMAE: De inducenda consuetudine sive lege decimas aut *stolae* iura solvendi, II. 23, 33. — Circa modum decimas exigendi, II. 34, ἰβ5ι. — Cuinam pnrocho decimae solvendae ab orientalibus qui, suum ritum relinquentes, latinum sequuntur, I. 276, 439. — De dispensatione ab onere decimas solvendi, II. 358, 1967.

DECRETA: De vi ct valorc decretorum Sacrae Congr. dc Propaganda Fide, I. 35, 119; — et Sacrae Rituum Congr., I. 546, 1006; 586, 1098.

DEDICATIO: Circa ecclesiae dedicationem seu consecrationem, *V.* Ecclesia.

DEFENSOR matrimoniorum ab omnibus Ordinariis eligendus, 1. 115. — Eius qualitates et officia, I. ιι5; 5o8 ; II. 172 ; 7.

DEFUNCTI: De diebus quibus celebrari potest Missa defunctorum, I. 5o, 147; 333, 538; 534, 976; IL 265, 1771; 266, 1773. —t)ecretum *(Aucto)* de cclcbratiônc Missae dc Requie in sepulcretis, ct in obitu fidelium, II. 33o, 1931; 347, 1957; 406, 2080; 463, 3322i 509, 2293. — An idem decretum extendatur ad sacella in navibus, II. 416, 2103, *6.* — Circa celebrationem plurium Missarum cxequialium uno codcmquc dic in eadem ecclesia, II. 443, 2179. — Indultum quoad celebrationem Missarum in obitu Episcoporum et Vicariorum Apostolicorum, II. 3o2, 1865. — Quoad celebrationem Missae dc Requie in oratoriis, II. 332, 1938; 509, 2293· — De Missa cxcquiali sine cantu pro pauperibus, II. 389, 2049. — Circa Officium ct Missam dic Commemorationis fidelium defunctorum, II. 322, 1903 — Notanda circa decretu quoad celebrationem Missarum dc Requie, II. 425, 2137. — Nequit celebrari Missa defunctorum in altari in quo exponitur SS. Sacramentum, II. 73, 1402, — neque in Anniversario Dedicationis ecclesiae propriae, II. 158, i568. — In Missis de Requie non licet canere litanias, II. .>56, 3195, 2. — Circa Anniversarium pro Episcopo proxime defuncto celebrandum, II. 218, 1666 — Dc iis quae cantari debent in Missis defunctorum, I. 607, 1136. — Circa orationes et sequentium in Missis defunctorum, II. 333, 1941.— *V.* Altare privilegiatum. Exegiae. Missa *quoad applicationem.* — Circa paramenia in Missis defunctorum, II. 463, 2223. — Circa defuncti imaginem in feretro vel tumulo, II. 329, 927. — Nequit Missa offerri nominatim pro defunctis publicis peccatoribus, I. 423 · *§ Nulla sane.* — Haud vetandae preces pro defunctis qui malam egerunt vitam, sed in morte resipuerunt, I. 535, 978 ; — secus si obierint nullo praestito resipiscentiae signo, I. 428, 729. — Circa societates laicorum in cadaverum associationibus, II. 440, 2163. — Ad pias societates adscribi nequeunt defuncti, II. 362, 1981 ; 394. 2062, 5. — Indulgentia pro recitatione precis *Requiem aeternam etc.* II. 424, 2133. — De evocatione animarum defunctorum, II. 366, 1994. — Dc conviviis (chri'tianorum) pro defunctis, I. 428, 729. — De illicitis ethnicorum ritibus erga defunctos, I. 228, 386; 258, 406; 3o6. 494. — An cultui gentilium erga defunctos cooperari aliquatenus possint fideles, I. 34, *duodecimo]* ι33·; 397, — v· Grnuflkxiones, Progenitores, — De superstitiosis defunctorum tabellis, *V.* Tabellae.

DELEGATUS ApOSTOUCVS: Circa iurisdictionem Delegati Ap. apud orientales, I. 5oo, 879, E 2. *3.* — De officiis eiusdem Delegati, II. 341, 1963. 7·

DELUBRUM *V.* Templum.

DEMOCRATIA: De actione democratico-chrisliana, II. 494, 2279.

DENUNCIATION De denunciatione contra sollicitantes, I. 99, 308; 5o2, 882; 5x6, 949, 313, 509. Instructio S. Officii, 707, 1282; II. 186, 1604. — De dcnunciantium examine ; norma examinis conficiendi, II. 248, 1732. — De denunciandis sectarum eoriphaeis, F. Societates secretae. — Denunciationes matrimoniorum, V. Banna.

DEUS: Quodnam vocabulum apud Sinas adhibendum ad Deum verum significandum, I. ;133 § *Ea autem.*

DIACONUS: De diacono sacrum Viaticum ad infirmos deferente, vcl exequias peragente, I. 636, 1166. — De impositione manuum sine tactu corporali in Ordinatione diaconi, I. 575, 1066; IL 364, 1989. — An in Missa Ordinationis sine cantu debeat diaconus cantare vel legere Evangelium, et quando, I. |83, 824. 7. — De diaconis cophtis in puerili aetate ordinatis, I. 215, 376.

DIMISSORIAE seu dimissorialcs litterae: Facultas Ordines conferendi sine dimissoriis litteris, I. 52. 159; 70, 207; 72, 216, p; 384, 6x5. — An Vicarii legitime deputati cum iurisdictione ordinaria in episcopatibus vacantibus possint dimissorias concedere infra annum, I. 28, 102. — Circa concessionem litterarum dimissorialium Regularibus, IL 280, 1819 (Decr. *Auctis).* — Dc dimissorialibus litteris pro admissione sacerdotum in alienam dioecesnn, II. 326, 1918. — Suspensio incurrenda ab ordinantibus alienum subditum absque litteris dimissorialibus, II. 31, ni.

DIOECESES: Informatio exhibenda pro novis dioecesibus erigendis, I. 393, 646- — In dioecesium divisione clerus remaneat subditus Episcopi illius partii dioecesis, in qua arte divisionem ministerium exercebat, IL 259, 1751.

DISPARITAS cultus (matrim. impedimentum): 3ió, 616, ✕— De investigando impedimento disparitatis cultus, II. 333, 1940. — An admittendi ad sacramenta christiani matrimonio comuncti cum infidelibus, vcl fautores huiusmodi matrimoniorum, L 69,002; 210, 377; 277, 432; 279, 2; 298, 472. ///; 3ió, S16, 2; 717, *Ii;* II. 260, 1755. — De facultate dispensandi super disparitate cultus, I. 298, 472 ; 389, 629; 431, 736; 469, 804; 566, 1048. — Circa eiusdem dispensationis causas, I. 105,319; — Quomodo in concessione praedictae facultatis intelligenda sit clausula *ubi sunt plures infideles quam christiani,* I. 407, 684. — De attendendis in dispensando super cultus disparitate, I. 278, 435 ; 298, 472; 3oi, 476; 335, 542, 729, 1295. *3. 4. b.* — Facultas Ordinariis concessa dispensandi super disp. cultus in articulo mortis, in quo etiam ča cautiones exigendae, II. 259, 1760. — Monita danda mulieribus catholicis infidelium uxoribus, I. 387, 623. — An uxor ad fidem conversa possit cum viro infideli remanere, prolis fide periclitante, I. 316, 816, 2. — An adesse censeatur disp. cultus inter catholicos et protestantes quorum baptisma est dubium, I. 482,821. — De matrimonio contracto cum impedimento disparitatis cultus ignorato, II. 387, 2041. — Circa clausulam (in concessione facultatis dispensandi super disp. cultus) *excepto casu matrimonii cum viro vel muliere iudaeis,* II. 161. 1672. — Quid agendum cum catholico civiliter cum infideli coniuncto, in articulo mortis constituto ct sensibus destituto ; aut si sit compos sui ct habeat filios vcl baptizatos vcl non, II. 369, 2007. — Cavendum ne concedatur dispensatio super disp. cultus nisi remoto polygamiae periculo, I. 729, 1296, *6.* — Nequit dari dispensatio super disp. cultus si data fuerit dispensatio ab interpellatione, vcl interpellatio facta fuerit in vanum, II. 5o, 1377, *Quaesit.* 2. — Dc dispensatione super disp. cultus absque nominatione personae cum qua dispensatus contracturus est matrimonium, II, 59 *Hisce.* — De fidelibus qui cum paganis matrim. contrahunt ubi non sunt christiani nec inveniri possunt, I. 574, 1062. — An extet cultus disparitas inter putativum Christianum, ct baptizatam , I. 525, 948 — Dispensatio super impedimento mixtae religionis non valet pro disparitate cultus I. 525, 948, 2. — De venditione uxorum ct puellarum Christianarum infidelibus, II. 209. 1644. — De matrimoniis quae tempore persecutionis christiani contraxerunt cum paganis sine dispensatione super disp. cultus, II. 123, 1499.

DISPENSATIONES: An possit Episcopus dispensare in publico impedimento matrimonium dirimente, I. 255, 399. — Facultas Ordinariis concessa dispensandi in impedimentis dirimentibus aegrotos in mortis articulo, II. 227, i685; 234,1698. 245, 1728; 253, 1741. 259, 1760; 262, 1758; 368, 2001 ; 404, 2072. — Eadem facultas nequit exerceri <i aegroti actualiter in concubinatu non vivunt, II. 389, 2046 — An eadem facultas comprehendat prolis legitimationem, II. 441, 2171. — Dc potestate dispensandi in matrimoniis polygamorum, I. 17,71. — Dc potestate Papae dispensandi in matrimoniis quoad vinculum, *ibidem.* — Dispensandi facultate praeditus nequit eam cum subditis qui sunt extra eius diocccsim exercere, I. 257,404 — Dispensare *in foro interno* quid valeat, I. 390, 633» -· — Dispensationes concedere possunt missionarii in foro tantum conscientiae scu interno ubi sunt Episcopi, I. 98, 305 ; 109,323; 216, 378.— Facultas dispensandi in impedimentis matrim. nequit exerceri si alter cx contrahentibus sit acatholicus, I. 403, 664 — Facultatem habens dispensandi in impedim. consang. et afiinit. potest dispensare etiam quando gradus a multiplici stipite proveniunt, I. 667, 1218; II. 92, 1448; i83, 1898. — Facultas dispensandi quoad matrimonia praeterita exerceri nequit circa quascumque coniunctiones etiam fornicarias, I. ₰55 *Ad 0.* — Ad dispensandum in matrimoniis scienter cum impedimento contractis specialis facultas requiritur, quae continetur non in omnibus facultatum Formulis, I. 96, 298. — Praedicta facultas continetur in nonnullis Formulis, II. 202, 1622, *6.* — Circa facultatem dispensandi *cum haereticis conversis,* I. 92, 277. — Facultas dispensandi in matrimoniis cum iis qui *ab haeresi vel injidelitate convertuntur* potest in Tunkino exerceri cum omnibus christianis, I. 521, 930 — De facultate et causis dispensandi *cum pauperibus tantum,* I. 232, 393. — Circa verba formulae facultatis dispensandi : *cum pauperibus.... et qui ad S. Sedem recurrere nequeunt,* II. 9, 322. — Quinam *pauperes* censendi quoad dispensationes matrimoniales, II. 453, 2187. — Communicantes missionariis Vicarii App. facultates, nequeunt apponere novas conditiones et irritantes clausulas, I. 700, 1270. — Dc facultate dispensandi anticiparim absque nominatione personae cum qua matrimonium erit contrahendum, II. 59 ;* £ *Hisce.* — An valida dispensationis exccutio, concessionis notitia per tclcgraphum accepta, II. 278, 1810. — Dc facultate dispensationes cumulandi, II. 20, 1344; 28, 54; 53, 1382; 272. 1739; II. 361, 1979.— Cavendum ne dispensationes fiant dissipationes; quibus proinde negandae; quibus cautelis largiendae, I. i5t, /2; 406,676; 412, ix; 468,803.— De causis dispensationum matrimonialium, I. 559, 1027; II. 98; 1463, 104, 1470. — An facienda mentio copulor antematrimonialis in petenda dispensatione super affinitate, ita ut peti debeat dispensatio super affinitate cx copula licita et illicita, I. 515, 947. — An nulla sit dispensatio si aliqua cx conditionibus, concessioni facultatis dispensandi appositis, non servetur, I. 3o3, 486 ; — ct quomodo intelligenda conditio sub nomine *extremae necessitatis, ibidem.* — Dc clausula in dispensationibus matrim, *urgente necessitate vel quatenus occurrat necessitas,* I. 565, 1040. — Utrum si nupturientes diversis in locis commorantur , dispensatio ab utroque dari debeat Ordinario, I. 668, 1222. — Quomodo intelligenda clausula : *nec ullo modo uti possit* (facultate dispensandi) *extra fines dioecesis,* I. 257, 404; 705, 1277. — An Ordinarius possit cum subditis dispensare qui matrimonium in aliena dioecesi sunt inituri, I. 257, 404; 705, 1277.— Utrum si ante dispensationis Apostolicac cxccutionem novum detegatur impedimentum, possit Episcopus, vi habitualis facultatis, super eodem dispensare II. 220, 1674. — Quibusnam committenda dispensationum cxccutio, II. 227, i685. — An in

disperiïationibui absolutio a censuris semper praemittenda, I. 445, 769; II. 262, 1789. — Quid de dispensatione concessa inabsolutis a censuris contractis, II. 60, *Alterum.*— An clausularum omissio, quae in formulis facultatum apponuntur, dispensationum validitati officiat, I. 406, 677; 667, 1204; II. 92, 1444; 96, 1456; io3, 1466. — De clausula *remoto scandalo, praesertim per reparationem,* II. 236, 1701; 214, i655, 5. — Dc poenitentia imponenda in dispensationibus matrimonialibus,'II. 244, 1725; 264, 1768; 265, 1769. — Dc clausula *erogata aliqua eleemosyna,* II. 96, 1466. — Dc novis clausulis quibus utitur Dataria Ap. in expediendis dispensationibus matrimonialibus, II. 214, i655. — De inserendo in dispensationum rescriptis tempore *ad quod* dispensandi facultas data fuit, I). 92, 1444; 95, 1460. — An dispensationes semper in scriptis concedendae, I. 295, 462; 664, 1214. II. 28, *53.* — An aliquid retributionis recipi possit in elargiendis vel cxcquendis dispensationibus, I. 94, 288; 385, 616; 419, 712; II. 28, 52; 156, i562. — Dc eleemosynae impositione in dispensationibus matrimonialibus, II. 293, 1838 — Validae dispensationes matrim. etsi in petitione copula etiam inccstuosa, vcl consilium ct intentio per eam facilius dispensationem obtinendi reticitn sint, II. 207,1636; 259,1749; — quid igitur de clausula absolutionis a censuris ct ab *incestus reatu?,* II. 231, 1694. — Dc facultate declarandi prolem legitimam in dispensationibus matrimonialibus, I. 211, 368. — An validum matrimonium contractum praevia dispensatione super gradu remotiori, proximiori reticito, I. 211, 368, 2. — Dc clausula *neque in utroque foro ubi erunt Episcopi* in facultatibus missionariorum quoad dispensationes, I. 216, 378. — Dc limitatione temporis ct casuum in facultate dispensandi, I. 584, 1092. — Si agitur dc dispensat, super impedimentis occultis, petitio facienda est separatim ct suppressis nominibus, II. 272, 1789 *in fine.* — Circa tempus exeeutionis dispensationum matrimonialium, II. 3oo, x858. — An dispensationum matrimonialium execution! obsit error quoad diocccsim oratricis, II. 319, 1889. -- Circa dispensationes Ordinario commissas ct ab aliis sine S. Sedis assensu execution! demandatas, II. 456, 2194. — Petitiones per tclcgraphum excluduntur, II. 267, 1776.

DISPUTATIONES cum haereticis, *V.* Acatholici.

DIVORTIUM: Catholicae Ecclesiae doctrina dc divortio, I. 426. — De indissolubilitate matrim. etiam in casu adulterii ct divortii, I. 612, iiS2. — An licitum divortium coniugi neophyto ob adulterium coniugis infidelis, quamvis iste veniam petat ct sine Creatoris contumelia cohabitare velit, I. 416, 704. *5.* — *An* mulier ad fidem conversa possit a viro infideli discedere si ab ipso vcl a domesticis ad peccatum pertrahatur, I. 416, 704, *6.* — De iis qui ob divortium bona fide ad novas nuptias convolarunt, inter quos alii invalidum, alii dubium, alii validum suscepere baptisma, II. 11, 1327. — An coniux invalide baptizatus qui divortium fecit, teneatur, antequam ad sacramenta admittatur, ad primum coniugem redire, II. 11, 1327. — Utrum admittendi ad novas nuptias qui matrim. inierunt cum intentione contrahendi iuxta legem civilem divortium admittentem, I. $70, 26; 604, 1129. 2; 611, 1147; — Circa catholicorum agendi rationem erga tribunalia divortii, II. 3q, 1363. - Quoad indices ct advocatos in causis dc divortio, II. 119, 1491; 208, T636; 483, 2272. — *V.* Matrimonium *quoad indissolubilitatem.*

DOMICILIUM: De subditis ratione domicilii quoad Ordinationem, I. 79, 238. — Dc domicilio ct quasi domicilio quoad matrimonium. I. 258, 410; II. 2, 1305, 379, 2025.

DUELLUM: Excommunicatio in duellum perpetrantes, aut ad illud provocantes *etc.* II. 3o nr. — An duello adstarc possit medicus vcl confessarius ad suum officium erga duellantes exercendum, II. 200, 1617- — Dc irregularitate ex *infamia iuris* cx duello, II. 251, 1739.

ECCLESIA Dc Ecclesiae Christi unitate, I. 702. 1276. — Nequit consecrari ecclesia cx ligno constructa. II. 415, 2135. — An queat ecclesia consecrari quae non potest ab Episcopo consecrante per totum circumdari, I. S3, 162. — Dc crucibus ad sacras unctiones in ecclesiae consecratione praescriptis, quarum nonnullae, vcl translatae, vcl effosso muro, destructae sunt, II. 46, 1367; 6, 1318. — An denuo consecranda ecclesia cuius frons demolita, et altare maius amotum, II. 77, 1411. — Electus Patriarcha nequit ecclesias consecrare ante electionis confirmationem ct Pallii receptionem. I. 496, 863. — Utrum Episcopus orientalis consecrare possit ecclesias latinorum, I. 482, 822. — De ecclesiarum consecratione probanda, ct dc reconciliatione peragenda, I. 21, 78. — Nequit consecrari ecclesia sire alturis consecratione, ct utraque consecratio ab uno fieri debet Episcopo, I. 710, 1285; II. 331, 1932. — Remanet consecrata ecclesia etsi in cius parietibus opus tectorium sit renovatum, II. 331, 1932. 2. — De necessaria Ordinarii delegatione ad ecclesiam benedictam reconciliandam, II. 458, 2201. — Dc celebratione festi Dedicationis ecclesiae eiusque Anniversarii, I. 13, 52; 21,78; 53, 162, *3;* II. 322, 1902, *3* 325. 1915. — Dc festo Dedicationis ecclesiarum a missionariis ct Regularibus celebrando, II. 461, 2213. — Circa Indulgentias pro ecclesiarum visitatione, II. 463, 2220. — Dc festo Titularis in ecclesiis benedictis sed non consecratis, II. 5o, 1376. — Ecclcsiaium aedificatio laicorum arbitrio haud relinquenda, II. 194·, xiii. — Circa habitationem super ecclesiis, I. 28, 103. — An liceat tempore persecutionis altaria ab ecclesiis amovere, I. 316, 513; 609, 1142. — Circa praxim exigendi pecuniam ad fores ecclesiarum, II. 21, 1345. — Coronas mortuarias appendere in parietibus ecclesiae, illicitum, II. 331, 1937. — De luce electrica in ecclesiis, II. 321, 1999; 429, 2142. — An toleranda in ecclesiis separatio inter *parear* (vilis classis hommes) et nobiles, I. 324, 525; 34 ;, 563. — An permittendus accessus aca-(holicoruin ad catholicorum ecclesias, I. 286, 447; 291, 450; 456, 787; 519, 921, *3 et seqq.* — Quid dc accessu catholicorum ad ecclesias haereticorum, I. 294, 458; 428, 727; 519, 921. —

An liceat sacra facere in ecclesiis catholicorum ab haereticis occupatis, I. 19, 75 ; 414» 697· — An liceat celebrare .Missam in una eadcmquc ecclesia cum acatholicis, I. 11, 34; 11, 36; 13, 47, 258, 408. — Nefas catholicis accedere ad Missas ct alia officia divina in ecclesiis schismaticorum, I. >4, 171; 90, 264; 91, 267. — An tolerandum ut m una eademque ecclesia separatim fiant religiosae functiones tum pro catholicis, tum pro haereticis, II. 237, 1707. — An liceat cooperari aedificationi templorum haereticorum, I. 692, 1267, <V. 9. /o. — De ecclesiarum */abriciariis.* F. **Aeditui.** — De ecclesiarum bonis, *V.* **Bona ecclesiastica.**

ECLIPSIS: Superstitiosae paganorum actiones tempore eclipsis, I. 421, 720.

ELEEMOSYNAE: Circa Missarum eleemosynas, I. 7, 16; 80,241; 85, 245; 118,336; 3i3, 607; 4^9, 789; 41.3, xvi; 495, 864; 656, 1200, II. 80, 1422, 1423; 92, 1443; 291, 1832; 296. 1847; 38o, 2026; 460, 2210 ; 2211; 2212; 461, 2214; 509, 2292. — Excommunicatio in captantes lucrum cx Missarum eleemosynis, II. 3i, xn; 268, 1777. *4·* — Facultas commutandi eleemosynas ac pia legata, certo cuidam operi a benefactoribus addicta, 111 alios pios usus, I. 409, 689. — Dc eleemosynis ob dispensationes matrimoniales, I. 419, 712; 559, 1027; II. 28, 52. — De Sororibus eleemosynas quaeritantibus, II. 328, 1924. — Dc eleemosynis pro Locis Sanctis Palaestinae, V. Terra Sancta

ELEPHAS : Dc elephante albo m magno honore apud paganos in Siam, I. 56o, 1031, 2.

EMIGRATIO : De sacerdotibus in amcricanas aliasque regiones emigrantibus, II. 249, 1734; 3o3, 1866; 326, 1918; 443, 2180.

EMPHYTEUSIS' Quid praestandum inhonorum ecclesiasticorum contractibus emphytcuticis, II. 4. 1310. ·?·

EMPTIO: *V.* Contractus.

EMPTOR: Quid agendum emptoribus fundorum a venditore iniuste acquisitorum, I. 35y, 570.

ENCYCLICAE Pontificiae, *V.* Constitutiones.

EPHEMERIDES : Circa legentes ephemerides haeresim propugnantes, II. i33, 1633. — Ephemerides, quae opportunas circa religionis statum in Missionibus notitias suppeditant, ad S. C. dc Prop. F. mittendae, II. 2o5, 1629, Q. — Circa institutionem et directionem ephemeridum ct diariorum, II. 491,2279. 2.—Quid servandum circa ephemerides in seminariis, collegiis et scholis, Π. 496, *6.*

EPISCOPATUS: F. Dioeceses, Episcopus.

EPISCOPUS : Quoad electionem et consecrationem De qualitatibus necessariis in promovendis ad Episcopatum, I. 5I, i52. — Methodus servanda pro electione Episcoporum Hiberniae, I. 470, 808; — Angliae et Hollandiae , 578, 1076; — Statuum Foederat. Americac, et Canadac, 659, 1208;—Australiae, 714, 1291; —Scotiae. II. 185, 1603. — Quoad privilegium nonnullorum capitulorum cathcdralium commendandi candidatorum nomine ad vacantes episcopales sedes, II. 455, 2193. — De contentionibus evitandis cum res est dc proponendis ad episcopale munus candidatis, II. 274 1795. — De denominatione *Episcopus titularis* pro Episcopis non residentialibus seu in partibus infidelium, II. 157, i565. — Quinam censendus sit dies *electionis* Episcopi antea Coadiutoris, II. 118, 1488. — Collecta pro Episcopo dicenda dic tum electionis tum consecrationis, II. 118, 1488. —Qua dic dicenda Missa pro Episcopo si agatur de Episcopo translato, I. 113,330. — Dc Episcopis naturalibus scu indigenis, I. 72, 216. — De episcopali consecratione, F. Consecratio.

Quoad iurisdictionkm: An possit Episcopus decernere quae respiciunt morum reformationem et ecclesiasticam disciplinam absque presbyterorum consilio, I. 383, 609. — Episcopus orientalis non tenetur accipere litteras patentales a Patriarcha pro pastorali ordinaria visitatione, I. 312, 5o6. 2. — An queat Episc. intervenire ct assistere congregationibus Confratrum, I. 91, 272. — An possit Ep. coarctare facultates Regularium missionariorum quoad sacramentorum administrationem, I. 5oo, 879, 5. — An queat Ep. universo clero spiritualia imponere exercitia, II. 126, i5or. — De Episcopi auctoritate exigendi sacerdotum operam in cura animarum, II. 212, i65o. — An possit Episcopus canonicos *honorarios* privative a scipso nominare, II. 3, 1307. — In dioecesis divisione ad quosnam dc cicro porrigatur Episcopi novae dioecesis jurisdictio. II. 5o, 1375. — Dc modo servando ab Episcopis Statuum Foederat. Americ. in causis criminalib. ct disciplinarib. clericorum, II. 169, i586· — An Ep. possit sine canonico processu rectorem missionarium (amovibilcm) ab otlicio parochi removere aut transferre, II. 219, 1669. — A quonam Ep. dependeant fideles ritus orientalis qui latinum habent parochum, II. 223, 1679, *4.* — Circa iurisdictionem Episcopi ab haereticis capti et detenti, I. 76, 227. — An queat Ep. decernere nc functio aliqua parochialis fiat tempore Missae pontificalis, I. 511, 913» 6. — De iurisdici. Episcopi in monialium Instituta, scholas et orphanotrophia, II. 54, 1686. — De auctoritate Episcopi recognoscendi et approbandi sacras Reliquias, I. 215, 375. — An Ep. titularis habeat in provinciali Synodo votum dccisivum, I. 567, 1047. — Quid de eiusdem in dicto Synodo praecedentia, *ibidem.* — An liceat Episcopo in aliena dioecesi pontificalia celebrare, I. 431, 737; II. 452, 2183. — De Episcopi iurisdictionc in dioecesibus in quibus sunt graeci ct latini, I. i3o, xx, *et seqq.* — F. Regulares, Moniales.

Quoad officia: Dc munere Inquisitionis per Episcopum exercendo I. io, 26. — Dc officio Ep. circa Missarum onerum adimplementum, I. 7, 16; 80, 241. — Dc Missa *pro populo* ab Episc. celebranda I. 684. 1238; II. 158, 1571; 165, 1578. — Dicta obligatio non afficit Episcopos titulares, II. 161, $ *Quamquam.* — An Ep. paroeciam suae dioecesis regens teneatur duplicem *pro populo* Missam celebrare, I. 684, 1239. — Dc fidelibus catcchizandis, I. 366, 58i. — De residentia, I. 49, 146; 54, 168; 93, 285; 190, 358; 664, I2i5. — Dc 55. Liminum visitatione, II. 106, 1472; 109, 1473. — De eadem visitat, per procuratorem, I. 10, 24; II. 108, *it* ; 477, 2246. — Dc obligationibus specialibus Episcopi Regularis, I. 49, 146. — Dc visitatione pastorali, I. 59, 182, .Î; 62, *Insuper·.* 5o5, 892, *t.* 5; II. 480, 225g. — Dc cura eorum quae ad Dei cultum pertinent, et rectae erogationis eccle·

siasticorum redituum, I. 412, îlf. XV. — Quid Episcopo attendendum circa honorificentias clericis impertiendas, II. 2o 3, i6u5. — Dc celebrando anniversario electionis, ct consecrationis, I. 11 3, 330; II. 2t4, i654,.?. — Quinam, loco Episcopi absentis, debeat in cathedrali ecclesia functiones ad ipsum pertinentes peragere, II. 322, 1904. — Reliquias SS. Crucis in cruce pectorali inclusas, transmittant Episcopi successoribus suis, II. 235, 1699. — Dc unione precum pro Episcopis, inter ipsos constituenda, II. 217, 1664. — Dc Episcopi Regularis obligatione servandi Regulam quam est professus, I. 691, 1253.

Quoad honores bi privilégia: In praecedentia Episcoporum non attenditur ritus diversitas, sed tempus promotionis, I. 13,48.— Dc praecedentia quoad Episcopos titulares, I. $67, 1047. — Mentio Episcopi in Canone facienda a die captae possessionis Ecclesiae cui ipse praeficitur, II. 132, i5a6.— Dc indumentis Episcopi Missae solemni aut Vesperis aJsistentis, II. 104, 1467; i55, i554; 158, *I56fy 3.*— Circa honores Episcopo ad ecclesiam cathedralem accedenti praestandos a canonicis, II. 3o5, 1872. — Quoad gestationem crucis pectoralis detectae, II. 3qo, o53. — Nequit Episcopus mitram vel birctum gestare infra Missam privatam, II. 3ço, 2083, *3.* — An Episcoporum privilegia competant Administratoribus, I. 6ot, 1125; 607, 1137.— De privilegio *fori,* II. 21 3, i652; 215, i656; 217, 1663. — Dc Episcoporum privilegiis quoad Missae celebrationem in domibus, I. 429, 730; II. 299, i855; 33o, 1930. — Excommunicatio in laedentes Episcoporum personas, II. 3o, v. — Collecta pro Episcopo a clero dicenda est diebus electionis ct consecrationis, II. 118, 1488. — Circa diem qua celebrari debet anniversarium electionis Episcopi, II. 324, 1910. — Indultum quoad celebrationem Missarum in Episcopi obitu, II. 3o2, i865.

EPULAE: De epularum permixtione diebus iciunio consecratis, *V.* Ieiunium. — De esu epularum idolis oblatarum, *V.* Cooperatio.

ERROR: Qualis error imponet nullitatem matrimonii, ct aliorum contractuum, I. 365 ·, *Per* g/t *altri.*

ETHNICI: Christiana moderatione erga ethnicos utendum, I. 416, 702. —Cum iis familiaritas ct convivia evitanda, I. 464, 796. — Ad pulsanda et inflanda musica instrumenta in sacris functionibus ethnici haud advocandi, *ibidem.* — Ad Baptismum haud admittendi gentiles nisi gentilitios mores prorsus exuerint, ct sint in fide sufficienter instructi. I. i63 ;* *dub. I5.* — Ah liceat Christianis orare ct Missam offerre pro suis propinquis qui in infidelitate decedunt, I. 35, *16.* — In ethnicorum conversionem toto animo intendendum, II. 192, vtn ; 286, 1828. — De mediis ad gentium conversionem adhibendis, II. 287, *i.* — *V.* Infideles. Cooperatio, Baptismus, Matrimonium, Excquiae, Ritus.

EUCHARISTIA' Quoad materiam De cautelis adhibendis circa materiam Eucharistiae, II. 155, i556; 421, 2122. — An licita confectio panis eucharistici cx granis contritis ct in aquam infusis, I. 578, 1076. —Quinam inter fideles ritus orientalis utantur pro Euch. pane azymo, quinam fermentato, I. 499, 878. — An utentes fermentato possint communicare in azymo, ct c contra, I. 96, 996; 5oi, *21.* 22. *2.3;* 677, 1228, 2. J; II. 223, 1679, *6.* — De recipienda aliquando Euch. in fermentato ab alumnis collegiorum in quibus ex induito omnes in azymo communicant, I, 713. 1288. —*V.* Rrrus — De vino pro celebratione Missae, V. Vinum.

Quoad administrayiovKμ: Sacerdos debet iuxta proprium ipsius ritum Eucharistiam administrare, I. 685, 1242; 7i3, 1288. 2. — De administratione Eucharistiae infantibus, I. iio, 326. — De tempore quo licet interdiu Eucharistiam ministrare, II. 4^6, 2196, *3.* — An queat ministrari Euch. infirmis celebrando Missam in eorum domibus, I. 54, 172; 332, 537, *3.* — Circa administrationem Euch. aegrotis intra Missam, I. 472, 809. — De delatione Euch. ad infirmos, I. 152, 2/; •to, 324; 179, 352; 4^4» 746: 4$°. 778ı639· ˝˝7Π Π· 45, 1365. — De administrat. Eucharistiae infirmis non iciunis, II. 476. 2242. — V. Viaticum. — Quoad delationem SS. Sacramenti extra ecclesiam, honoris causa, I. 27, 93. — An et quomodo administranda Euch carccre detentis. I. 4$o, 778, 2; 58;, 1099; — De administratione Euch. damnatis ad mortem, I. 520,928. — Possintne fidei confessores, ne sacerdos agnoscatur, suis manibus Euch. sumere, ct sese occulte communicare, I. 520. 928, *3.* — An deferenda Euch. secreto Christianis in carccre detentis, ct uxoribus infidelium quae e domo exire nequeunt, I. 587, 1099; II. 45, 1365, *3. 4.* — Circa administrationem Euch. monialibus in eorum ecclesiis. II. 292, 1834. — An queat ministrari Euch. immediate ante vel post Missam, II. 3o8, 1876, *3.* — Dc administranda Euch. in Missa defunctorum, II. 10, 1331; 12$. I5o5. — Non licet conferre Euch. haereticis, I. 92, 276. — An liceat lue infectis Eucharistiam per aliquam virgam ministrare, I. 132, 391.

Quoad susceptionem: Dc frequenti Eucharistiae perceptione, I. 7?, 219. 97, 302; 353, *4.* 420, 715; II. 256, 5. — De quotidiana Eucharistiae sumptione. II. 464. 2225. — De obligatione Christianorum sinensium praeceptum paschale servandi, I. 3o, 114, t. — De su<cipicntium Euch. probatione et dispositionibus, I. 353, *4.* — An baptizatus sub conditione debeat susceptioni Eucharistiae praemittere Confessionem, I. 460, 790. *3.* — Dc velo capitis mulierum ad Eucharistiae Sacramentum accedentium, Π. 195, xv. — De clausula *per modum potus* in induito quo conceditur ieiunium non servare ante Communionem. II. 363, 1983. — Dc tempore medio quoad ieiunium naturale servandum, II. 166, x58o — Indultum pro aegrotis quoad ieiunium ante Communionem, II. 476, 2242. — De SS. Communione sub utraque specie, I. 124, x»·; 217, 3S2; 3a3, 524 — Indultum quoad susceptionem Euch. iuxta ritum a proprio diversum, II. 295, 1846.

Quoad asservationem: An adxervari possit Eucharistia in ecclesiis non parochialibus, I. 21 3, 370; II. 129, i5io, m. — Quid requiratur ut permitti possit adservatio Eucharistiae in ecclesiis non parochialibus, et in oratoriis, II. 253, 1742.— Nequit adservari Euch. in pluribus altaribus, I. 663. I2ir, 2. — Euch. non asservanda m akari maiore in eccl cathedrali, II. 89, 1432. — An adservari possit Euch. in domibus vel alibi. I. 123, §vi; 407, 681; 568, io 52; 58o, 1079. 2,· II. 4$, 35. 5. — Permitti potest sacra pyxis, ostensorium et lunula ex cupro deaurato, II. 6, 1316. — An liceat asservare Euch. Corporali tantum involutam, 11. 144. 1647; 456, 2196. — Illicitum tum latinis senarc Euch. in fermentato,

rum graecis in azymo, I. !13, § vr. xr. — Dc illicita per integrum annum asservatione panis in Feria V maions hebdomadae consecrati, I. 24>φ.— Quoties in mense renovanda Eucharistia, II. 2o3, 1604. — Providendum ut prope ecclesiam ubi Euch. retinetur, custos semper commoretur, II. l44> i547· — An necesse sit Tabernaculum SS. Sacramenti serico panno alho intus tegere, II. 5o, 1374· — Idem Tabernaculum conopeo tegendum, I. 5^5, ni5 ; 713, 1087. — Illicitum ponere Reliquias, Imagines, flores etc. super vel ante Tabernaculum, I. 493, 847; 541, 1000. — Dc qualitate olei pro lampade SS. Sacramenti, I. 693, 1289. — An adoranda Euch. a schismaticis adservata, I. 294, 468, /. 4; 692» 1287, 5. — Quoad expositionem et benedictionem, *V.* **Expositio, Benedictio.**

Dh Eucharistia ut *sacrificium, V.* **Missa.**

EXAMEN: Dc examine concurrentium ad beneficium parochiale, I. 141, 340; II. 2o3, 1627. — Dc examine approbatorum ad curam animarum cum habetur vehemens suspicio de eorum imperitia, I. 77, 231. — Circa examen missionariorum S. C. de Prop. Fide, I. 5, 6. 2, 86, 2S2; 91, 273; 276, 427; 315, 527 ; II. 5oi, 2280. — De examine super cognitione linguarum a Regularibus missionariis subeundo, I. 5, 7; 283, 444; 315, 627. — Dc examine testium ad probandum statum liberum nupturiensium. I. 64, 192. — De examinibus in causis matrimonialibus, I. 5o8, 911; II. 172, 1887, 12· — De examine denunciantium sollicitantes, II. 248, *1732* — Dc examinibus pro gradibus acadcmicis in Sinis, in quibus actus superstitiosi peraguntur, I. 39». 643

EXCARDINATIO: Dc clericorum cxcardinatione a propria dioecesi et incardinatione in aliam II. 370, 2011.

EXCOMMUNICATI: Communicantes cum nominatim excommunicatis a Papa censuram incurrunt, II. 3i, xvi. xvit.

EXCOMMUNICATIO; *V.* **Censurae.**

EXEQUIAE : Absolutionis caeremoniae post Missam defunctorum non alibi quam in ecclesia perficiendae, I. 371, 899. — An absolutionem ad tumulum post Missam defunctorum possit peragere alius sacerdos diversus a celebrante, 588, 1102. — An absolutio pro uno eodemque defuncto fieri possit pluries in die, I. 572, io58, *2.* — Circa absolutionem pro defuncto post Missam de dic et non de R«quie, I. 92. 27S; 572, 10S8 ; II. 469,2231. — Sacerdos assistens cum stipendio excquiis ofliciisque defunctorum debet per sc ôflicium defunctorum persolvere, I. 608, 1138. — Facultas cxcquias peragendi in domo defuncti, II. 40, 13S6 — Dc diacono exequias peragente, I. 636, 1166, 2. — An in excquiis parvulorum celebrari possit Missa de dic, vel de *Angelis,* II. i32, 1829. — Circa exequias pro iis qui in mortis articulo sacramenta recusarim, I. 461, 793; — pro iis qui sectae massonicae nomen dederint, I. 514, 918; — pro suicidis, I. 713, 1290 — pro iis quorum corpora crematioui sublidentur, II. 218, 1668; — pro excommunicatis, II. 97, 462. — Nequit sacerdos cxcquias peragere pro hominibus minime baptizati soloque nomme christianis I. 726, *35.* — An expediat sepeliri defunctos ante exequias, ad vitandum pericu-lum nc erga illos actus fiant superstitiosi, I. 318 721, *2.* — An expediat prohibere usum thuris ct cereorum in excquiis ob affinitatem cum ritibus gentilium, I. 318, 721, *3.* — Circa usum tegendi floribus defunctorum tumulos, II. 293, 1838. _ Servanda circa praecedentiam in cadaverum associatione, II. 32o, 1894. — Circa applicationem Missae excquialis, II. 321, 1898. — Dc excquiis pro Summo Pontifice, pro Episcopo, pro Imperatore, 444, 2181. — Circa paramenia in excquiis, II. 463, 2223. — De festis in quibus excquiae prohibentur, II. 464. 2224. — Nefas catholicis pro parentibus schismaticis cxcquias persolvere, I. 371, 600, 4- — An prohiberi queant fideles ne conveniant ad orandum pro eo cuius mala fuerit vita, etsi in morte resipuerit, I. 537, 987. — *V.* **Defuncti, Funera.**

EXERCITIA spiritualia promovenda in clero et in populo, II. 25, *33.* — An Episcopus possit imponere universo cicro spiritualia Exercitia, II. 126, 1801.

EXILIUM: De exercitio facultatum a missionariis in exilium pulsis, I. 444, 767. — Valet institutio seu deputatio Vicarii generalis facta ab Episcopo exsule, I. 71, 209.

EXORCISMUS : Dc exorcizandis tureis a doemonc obsessis, I. 332, S37. — Dc exorcismis super haereticos ad fidem redeuntes, I. 75, 22S. — Exorcismus in Satanam eiusque angelos apostaticos iussu Leonis PP. XIII editus, II. 5i3, 2306.

EXPOSITIO SS. Sacramenti: Episcoporum est licentiam impertiri ut exponatur SS. Sacramentum I. 213, 370; 663. I2II, *3.* — Tempore expositionis SS. Sacram, nequit in choro recitari vel cantari officium defunctorum, II. 129, 1809.— Circa observanda in Expositione *Quadraginta horarum,* II. 78, 1416. — De celebratione Missae et dc Communione coram SS. Sacram, publice exposito, II. 120, 1493, 2; 456, 2196. — Indecens omnino ante SS. Sacram, expositum sermonem habere capite cooperto, I. 12, 48. — Dc numero candelarum ante Sacramentum publice expositum, II. 128, 1S08. — De precibus lingua vernacula coram SSrho Sacramento exposito, II. 157, 1S64. — Post Missam *Praesanctificatorum* nequit publicae adorationi Sanctissimum Sacramentum proponi, II. 4o3, 2071, *3.* — Permitti potest Ostensorium cx cupro deaurato, II. 6, 1316. — In summitate Ostensoni crux visibilis apponenda I, 554, 1019· — Dc quadam machina ad elevandum Ostensorium, II. 1 12, 1474.— Quoad altare expositionis SS. Sacramenti in Feria V Maioris Hebdomadae, vulgo *Sepulcrum,* II. 347, 1986. — Circa expositionem sacrae Pyxidis, II. 95, 1483. — Non decet Sacras Species inter vitreas laminas includere, quarum superficies immediate illas tangat, II. 46, IV . 364 1988.

EXTREMA UNCTIO : Oleum pro Extrema Unctione benedici a presbytero nullimodc potest, I. 528,gS6; II. 121, 1494. — An possit parochus Oleum infirmorum in domo sua retinere, I. 460, 791; II. 54, 1389, 5. — Circa modum Extremam Unctionem administrandi, I. 370, 896; 494, 8S0; 533, 968; 607, 1138, 2; II. 54, 1389, *3.* — Formula brevis pro administranda Extr. Unet, in casu mortis imminentis, II. 471, 2233. — De superpcl-

liceo ct stola in administranda Extr. Unctione, I. •p4, 746; 460, 791, 2; 568, 1054, /9.— Dc administranda Extr. Unet, occulte, Π. 4$, 1365. — Dc administranda Extr. Unet, coram haereticis. I. 568, io 54> /<V. — Dc Extr. Unctione aegrotis neophytis conferenda, I. 445, 768. — An administrando neophytis indoctis, I. 87, 256, <V. — Utrum sufficiat recitare semel *Confiteor* cum Extr. Unctio administratur immediate post Viaticum, ct impertitur Benedictio cum Indulgentia in articulo mortis, 1. 516, 917·» ^7$, 1067.— Dc anticipata Extr. Unctionis administrationc , I. 397, 651. — An possit in Sinis omitti administratio Extr. Unctionis mulieribus, I, 3 ;1 2; 38·, 2; 64, 189; II. 242, 1718 *(in nota).* — Circa omissionem unctionis renum vel pedum in Extr. Unctione, II. 242, 1718 ct 243 *in nota.* — Nefas omnino mittere ad aegrotos Oleum sanctum infirmorum ut eo se liniant, I. 255, 398. — De usu instrumenti, virgulae vel penicilli, in administranda Extr. Unctione, I. 607, 1135. 2; II. 54, 389; 420, 2117. — Excommunicatio in Religiosos administrantes Extr. Unet, sine parochi licentia, II. 3i, xiv. — De Extrema Unet, a pluribus presbyteris administrata, I. 122, § v.

FABRICIARII : *V.* Aeditui.

FACULTATES: Circa facultatum *Formulas,* I. 25, 88; 26,89. — Facultatum concessionem diversa adiuncta moderantur, I. 338, 549. — Ad obtinendam prorogationem facultatum exhibenda sunt documenta praecedentium recentiorum concessionum, I. 213, 372. —Unde desumendum initium temporis *ad quod* conceduntur facultates, I. 28, 100; 263, 412. — Quando currere incipiant missionariorum facultates, I. 64, 191. — Circa valorem facultatum post elapsum tempus concessionis, I. 390, 633 ; 520,923. — Facultates Praefecti Missionis quamdiu perdurent, I. 86, 249. — Facultates a S. Off. missionariis concessae, per Bullam Jubilaei anni sancti non suspenduntur, I. 6, 12. — Quomodo intclligenda in facultatum formulis clausula *nullo modo uti possit extra fines suae dioecesis,* I, 705, 1277; II. 104, 1469, 2; — an eadem subintclligcnda ubi non exprimitur, I. 705, 1277. — An Praefecti Missionum possint independenter ab Ordinariis facultates exercere quas a S. Sede acceperunt, I. 345, 564 ; — an eas exercere ubi est Vicarius Ap. I. 415, 698, 2; — an eas exercere tantum erga suos Religiosos, I. 415,698. — An queant missionarii sacramenta administrare extra loca suarum Missionum, I. 57, 179. — An missionarii exercere possint facultates in exilio, I. 444, 767. — An Episcopus facultates sibi ab Ap. bede ad tempus delegatas possit subdclcgare, II. 38o, 2029. — Quinam veniant sub nomine *parochorum,* quibus possit Episcopus facultates a S. Poenitentiaria sibi concessas subdelegarc, II. 420, 2118. — Circa clausulam (appositam in concessione facultatum, quae sunt Regularium propriae) : *dummodo in loco nullus eorumdem Ordinum conventus reperiatur,* II. 442, 2175. — An sacerdotes possint, sede vacante, facultates exercere quas ipsis Episcopus dum viveret communicavit, I. 263,412,2. — Quis possit Formularum facultates exercere, si Antistes obierit iisdem nemini delegatis, I. 147, 341; II. 363, 1985; 388, 2045. — De potestate Vicarioium App. subdclcgandi facultates suis Coadiutoribus et Provicariis, I, 449, 777, 2. — Dc communicatione facultatum sacerdotibus *in insigni oppido* degentibus, I. 657, 1203 — Dc communicatione facultatum missionariis a Vicariis App. clare et in scriptis facienda, II. 22, *10* — Facultates ŏmne habituales committendae Ordinariis locorum, II. 366. 1996; 410, 2094 — Facultates omnes speciales habitualiter Ordinariis a S Sede concessae transeunt ad successores, II. 363, 1985; 388, 2046; — ct hoc indultum extenditur ad Superiores generales Ordinum Religiosorum, II. 405, 2974. — An Praefectus Missionis queat communicare facultates missionario qui tempus sibi praescriptum absolvit; I. 76, 226. — De facultatibus pro Episcopis indigenis, I. 72, 216. — De facultate Ordinariorum dispensandi in impedimentis etc. *V.* Dispensationes. — Facultatibus non inconsulte neque erga immerentes utendum, I. i5i, /2. — De facultatum petitionibus alias rcicctis, I. 66, 193 — V. Missionarii *quoad facultates,* Dispensationes.

FAMILIARITAS cum infidelibus vitanda, I. 465, § *Neque probare.*

FAMULI; An creditor possit uti opera sui debitoris tamquam famuli, nihil de sorte principali imminuens, I. 591, *t. 2.* — Dc famulis haereticorum qui Ecclesiae praecepta servare nequeunt, I. 21 3, 371- — An famuli haereticorum possint edere cibos vetitos, ct conciones haereticas frequentare, I. 66, 195 — Nequeunt graeci apponere famulis latinis cibos a quibus hi abstinere debent, I. 99. 309 — Dc famulatu fidelium apud iudaeos, I. 667, 1217. — De ritu quem sequi debent famuli et opifices apud dominos diversi ritus, II. 223,1679. — K Festi dies, Ieiunia.

FANA : V. Templa.

FECUNDATIO: Artificialis mulierum fecundatio illicita, II. 354, 1964.

FENIANI: Societas *fenianorum* inter proscriptas recensenda, II. 33, 1360.

FENUS: *V.* Usura.

FERIA V. in Coena Domini, *V,* Coena Domini.

FERIA VI in Parasceve, F. Parasceve.

FESTA; F. Festi dies, Festivitates.

FESTI DIES : Dc notificando neophytis iure positivo ecclesiastico quoad festorum observationem, I. 3o, 114, *I.* ; 38, /. ; 64, 189. — Ad implendum praeceptum de Missae auditione necesse non est ut fideles Missam audiant in proprio ipsorum ritu, I. 5oo, 879. *14.* — Circa obligationem audiendi Missam quoad famulos, pistores, operarios et rusticos procul ab ecclesia degentes, I. 512, 914, *dub.* xv. xvi. — De consuetudine qua puellae desponsatae, nunquam e domo egredientes, Missae auditionem omittunt, I. 512, 914, *dub. I.* — Dc fidelibus qui diebus festis obligantur a tureis vacare operibus servilibus, *ibidem, dub.* xiv. — Dc induito Pauli III. quoad festa et ieiunia, I. 3o, 114,

76, 229, J; 299, 473 ; 386, 618. — De facultate permittendi diebus festis opera sen ilia, I. 299, 473; 386, 618. — An indultum quoad opera servilia ciendatur ad auditionem Missae, I. 386, 6x8 ; 389, 627, II. 91, 1437.— An indultum quoad auditionem sacn pro fidelibus sinensibus comprehendat sacerdotes indigenas, I. 406, 679 — Dc recitatione precum imposita iis qui ab auditione Missae dispensantur, II. 91. 1437. — An expediat obligare qui Miscam audire nequeunt ad interveniendum piis hdelium conventibus, I. 3q 2. 643. — Satisfit Ecclesiae praecepto audiendo Missam in sacellis PP. Cardinalium et Episcoporum. II. 33o, 1930. — An lice.it latinis festos dies iuxta orientalem ritum observare, I. 17, 70; 51, i56, λ — Dc induito super observantia festorum alicui Missioni concesso, quae postea dividitur, II. 476, 2243. — Facultas dispensandi quoad festa ct ieiunia orientales latinis dominis inservientes. I. 6. 8. - An fideles ritus orientalis sub missionai iorum cura constituti debeant ritui latino in festis se conformare, II. 223, 1679. 5. — V. Fr st ivit at es.

FESTIVITATES Festi solemnitas fit eo die quo occurrit, licet transferatur Officium, I. 568, io5i, 2. — An festa in sequentem Dominicam translata possint in antecedente, cum haec proximior festivitati est, celebrari, I. 520, 927. — Circa translationem solcmnitatis festorum, II. 265, 1772. — Circa translationem festorum duplicium 2. classis diebus propriis impeditorum, II. 266, 1774. — Dc festis primariis ct secundariis, II. 293, 1839; 313, 1881. — Dc privilegio nonnulloium festorum quoad translationem, II. 266, 1774; 295, 1843. — De duobus festis scu officiis eodem dic occurrentibus, II. 298, x85x. — De casu deficientiae dici liberae in quam festum duplex maius transferatur, II. 45#, 2202. — Dc festis Beatorum non canonizatorum, I· 43, 137· 75 44» 140» 2· — Dc celebratione initii novi anni apud gentiles, I. 52, i55.

FIDES: Fidei confessio: Fides exterius quoque profitenda, I. 282, 443; 375, 604; 422, 723; 449» 77θ· — Ufe iis qui fidem occultant, I. 12, 44; 25, 83; 84; 60, 185; 85, 246; 91, 267, 2; 101, 313; 307, 497. 5oi; 337, 546; 422, 723; 522, 935; II. >65, 1679. — An quivis Christianus teneatur confirmare fratres in fide, qui ad eam denegandam sunt parati, I. 297, 466. — An liceat christianis nomen turcicum assumere, I. ıoi, 313; 282, 443. — An teneatur apostata poenitens, in articulo mortis secreto absolutus fidem catholicam confiteri, I. 14, 57. — An Christiani possint incedere super cruces in viis publicis passim ab ethnicis descriptas, I. 682, 1235. — Dc juramento super biblia haereticorum, II, 22, *i3.* — An liceat catholicis partem facere societatum civilium quorum maior pars acatholicis coalescit, II. 216, i65g. — De usu circumcisionis apud nonnullos chnstianos vigente, I. 724, x. — In rebus fidei et morum presbyteri nonnisi consullivum habent suffragium, I. 565, 1041 *in fine.*

Fidei professio ab Episcopis, canonicis, doctoribus etc emittenda, I. 342, 554; II 98, 1464. — De emittenda fidei professione ab Episcopis in Synodis provincialibus, II. 90, 1435. — De eminenda fidei professione a missionariis, I. 399, 662 — Fidei professionem emittere tenentur catcchistac, I. 3oi, 638 , 46S, 802. 2. — Professio fidei iuxta formam a Pio VI ct Pio IX praescriptam, II. 98, 1464. — De professione fidei ab orientalibus emittenda, I. 238, /7; 403,671; II. 122, 1496. — Formula professionis fidei S. Hoimisdae, I. ₰04 — Professio fidei pro orientalibus iuxta formulam ab Urbano VIII praescriptam, II. 124 *(in nota),* — Professio fidei pro graccis iuxta formulam a Gregorio XIII praescriptam. II. (22, 1496. *in nota.* — Dc fidei professione pro bulgaris schismaticis rudibus ct idiotis ad iidem catholicam conversis, II. 19, 1341. — Formula brevior professionis fidei pro haereticis et schismaticis orientalibus in Ecclesiae sinum redeuntibus, II. 126 *in nota,* hi.

Fidei propagatio: Erectio S. Congregationis dc Prop. Fide, I. 1. 2. 3. — Dc studio fidei propagandae, II. 1 I9, 1543; 23, /«V; 192, vnt; 286, 1828. — Dc Societate *Propagationis Fidei, V.* Sodalitates, Propagatio. — Concessio Indulgentiarum orantibus pro fidei propagatione, I. 342, 557 ; 554, 1022. — V. Preces pro animarum salute, II. 511.

FIGURAE superstitiosae, I. 398,655; 464,796.

FILIIFAMILIAS possintne diebus abstinentiae uti cibis patrifamilias induitis, I. 486, 832.

FOETUS in utero baptizatus supra verticem, est iterum sub conditione baptizandus, 11.354,1962. Circa operationes chirurgicas directe foetus occisivas, II. 201, 1618; 324, 1906. — De operatione caesarea, I. 334, 541; II. 366, 1997; 404, 2073. — D: panus acceleratione, II. 366, 1997; 424, 2131. — Circa foetus ectopicos, c sinu matris extrahendos, *ibidem.*

FONS baptismalis: Circa benedictionem aquae baptismalis ubi non est Fons proprie dictus, II. 244, 1727. — Si in solemni Fontis benedictione olea sancta immisceri nequiverint, ea subinde privatim ct separatim in aquam mitti poterunt, 1.416,703. — Facultas benedicendi aquam baptismalem breviori formula, I. 482, 820; II. 2.14, 1727, 2. — Fontis benedictionis peragendae tantum in Sabbato Sancto consuetudo reprobatur, II. 77, 1413. — — De benedictione Fontis in casu quo difficile sit olea sacra recentia habere, II. 325, 1914. — *V.* Aqua.

FORMA sacramentorum, *V.* Sacramenta, Batismus etc.

FORMULA professionum fidei, *V.* Fides. — Circa Formulas facultatum I. 25, 88 ; 26, 89.

FORUM: Dc *fori* privilegio clericorum I. 6, 11; II. 213, 1652 ; 215, i656 ; 217, 1663. — Dc clausula *in foro interno* in concessione facultatis dispensandi, I. 390, 633, 2. — Quid importet absolutio a censuris m *foro conscientiae* seu *interno,* ct quid *in foro externo,* I. 445, 771.

FRAUS : Nefas mercatoribus christianis in pondere et numero mercium decipere tureas, I. 25, 86. — Circa emptores vectigalia fraudantes, I. 528, 957.

FUNERA : Circa funera in feria V, VI ct Sabbato Maioris Hebdomadis I. 72, 213. — An liceat intéressé funeribus haereticorum, I. 180, 384 ; 2«7»379; 294,458, ?; 428, 727; 692, 1257; П. 41, 1362, 2; 96, 1455. — Nequit sacerdos, uti talis, adesse acatholicorum funeribus, II. 237, 1705. —

An liceat in funeribus admittere acatholico I. 217, 379 ; 231,389 ; 263, 411, 2. — Nequaquam vocandi ad funera pagani ut sua musica instrumenta pulsent vel inflent, I. 464, 796, 2. — An liceat in funeribus haereticorum aliquid accipere recitando quamdam pro defuncto prccatiunculam, I. 692, 1287, 7. — An liceat intéresse funeribus eorum qui dicuntur *liberi pensatores,* II. 96, 1455. — Circa parochi praecedentiam in funeribus, L 24, 82; 3o, ni ; II. 320, 1894. — De laicorum societatibus m cadaverum associationibus, II. 440, 2163. — V. Exequiak.—Circa funera paganorum, *V.* Cooperatio.

FURTUM : Illicitum christianis mercatoribus tureas in mercium pondere ct numero fraudare, I. 15, 86. — Illicitum sacerdotibus idolorum ad fidem conversis, templa deserendo, pecuniam subtrahere, I. 369, 593, 2. — De christianis qui specie pietatis templa idolorum adeunt ut oblationes ibi relictas et a bonzis colligendas surripiant, I. 386,621, 2. — An liceat pago chrisliano agros a legitimis possessoribus ablatos, ct ipsi a rege assignatos, habere ut suos, I. 635,983. — Utrum possint lunkincnscs efficere, in fraudem legis , ut filii habeant maiorem hereditatis partem, ne hp.ee ad alienos transeat, I. $27, 955, 2. — An bonzus (ethnicus sacerdos) ad fidem conversus possit retinere quae in suo officio perceperat, I. 545, 1003. — De restitutione, V. Restitutio.

GAZ : Lumina cx super altari minime toleranda, II. 129, 1S11.

GENTILES: V. Ethnici.

GENUFLEXIONES, prostrationes, inclinationes ad defunctos L 258, 406; 3o6, 494; 3i8,52i; 383, 613. — *V.* Cooperatio.

GOSSIPIUM: De sacris linteaminibus, pro altari ct Missa, cx gossipio confectis, I. 430, 735 ; II. 123, 1497.

HAERESIS : Circa facultatem absolvendi ab haeresi I. 11, 31; 93, 287; 33o, S33 ; 667, 1221; 700, 1268; II. 133, 1S32; 3o2, 1864; 408. 2084. — An incurrant censuram legentes publicationes periodicas haeresim propugnantes, II. 268, 1777. — *V.* Acatholici, Adiuratio.

HAERETICI : Excommunicatio in haereticos, II. 3o, /; — et in legentes haereticorum libros haeresim propugnantes, II. 3o, //; 208, 1777.— Haeresiarchas nominare 111 divinis officiis omnino illicitum, I. 60, 188, *2.* — Dc conversione haereticorum nestorianorum, II. 423, 2128; 432, 2149 — De clausula in facultate pro haereticorum absolutione: *exceptis haereticis publicis, sive publice dogmatizantibus.* II. 3o2, 1864. — *V.* Haeresis, Acatholici.

HEBDOMADA maior : Hebdomadae sanctae functiones non sunt dc luribus mere parochialibus, L 522, 936. — An dictae functiones modo minus solemni peragi possint, vcl omini, I. 442, 761 ; 5o3,888.— Indultum pro Missa votiva *de Passione Domini* in maiori hebdomada, I. 387, 924; 574, 1063, IL 4θ3, 2071.

HEREDIT/XS: Dc quadam parte hereditatis ad testamentorum validitatem assignata pro cultu superstitioso, (quem finem Christiani testatores non intendunt) quam heredes ad usus profanos consumpserunt, I. 527, 955 — De iis qui efficiunt in fraudem legis, ut filii sui maiorem habean; heredi-tatis propinqui defuncti partem, nc ad alienos transeat, L 527, 955, 2.

HIAPOU ; De usu telae cuiusdam vulgo *hiapou* pro sacra supellectili, II. .'69, i

HOMICIDiUM: De homicidio ob vindictam, praesertim deficientibus magistratibus ad punienda crimina, I. 266, 419; 283, 448; 722· vm. — An dux vcl herus possit, iuxta regionis morem, capitalem in subditos decernere poenam, II. 268, 1778 — De operatione chirurgica directe occisiva foetus vcl matris gestantis, II. 201, 1618.

HONESTAS : Publicae honestatis impedimentum non exurgit cx sponsalibus aut matrimonio rato paganorum, I. 495, 887. — Impedimentum pubi, honest, oritur cx sponsalibus etiam occultis, I. 579, 1078. — An oriatur cx matrimonio vulgo *civili,* II. t3o, 1813. — Facultas dispensandi in impedim. consanguin, et affinitatis non includit facultatem dispensandi in impedim pubi, honestatis, I. 482, 823. — Dc investigando in causis matrim. impedimento pubi, honestatis, II. 175 ;* *33.* — Dc honestate clericorum, *V,* Clerus.

HONORES sive honorificentiae: De honorificentiis Episcoporum propriis, *V.* Episcopi. — Quid ab Episcopis attendendum circa conferendos honoris titulos ct insignia clericis, II. 2o3, 1628. — De honoribus praestandis Galliae consulibus in oriente, I. 1 >7» 334· — Presbyteris insignia concedere spectat privative ad S. Sedem, II. 54, 1388.

I

IDOLA: V. Idololatria.

IDOLOLATRIA: Doctrina de falso idolorum cultu catechumenis declaranda, I. 34 ·, xni. — Templa vcl altaria idolis aedificare omnino illicitum, I. t L30. — Dc illicitis quibusdam actibus cultus ct reverentiae erga idolum, I. 3a vi. —An liceat comedere epulas idolis oblatas, I. 298, 470. — An queant Christiani praeparare epulas idolis offerendas, L 3oi, 476. — Nefas mulieribus gestare *taly* (tesseram nuptialem) idoli effigiem praeseferentem, I. 161 * , *dub.* vi. — Circa ementes territoria in quibus extant idola, I. 326, 830. 3.— An ct quando teneantur Christiani idolorum fana destruere, I. 571, 1088, 2; — Ad quid teneantur neophyti idola habentes, a paganis loco depositi accepta, L 326, 830, *4.* — *V.* Cooperatio.

IEIUNIUM: Idunii observantia res est non exigua sed longe gravissima, I. 112, 328 — Dc induito Pauli 111 pro Indiis ct Sims, I. 3o, 114; 76, 29, *3*\ 298, 469. — Dc obligatione ieiunii neophytis notificanda. I. 3o, 114, 1; 38, 1. — Dc ieiunii ct abstinentiae observantia quoad filiosfamilias, famulos ct operarios, I, 66, 19S ; 486, 83α; 53o, 960 — Circa missionariorum facultatem dispensandi in ieiumis ct abstinentiis, I. 118 , 337; 338, 548; П. 182, 1894; — Dc dispensatione a iciunio et abstinentia in casu coincidentiae exordientis anni sinici vel annamitici cum diebus abstinentiae, I. 276, 428,302,479; IL 16, 1330 — Indultum quoad iciunia pro neophytis in Indiis comprehendit sacerdotes indigenas, I. 405, 674. — Dc unica comestione diebus ieiunii, et dc vitanda epularum promiscuitate, I. 112, 328; 153, 346 i 4^6, 833; II. 93, 1447; |36, 1835 ; 244, 1724, *3.* — An vetita epularum permixtio afficiat aegrotos, II. 381 , 2031. — An dispensati ab abstinentia teneantur ad aliud bonum opus, II. 244, 1724, *4.* — Dispensati ab abstinentia nequeunt diebus ieiunii carnibus vesci in vespertina rcfetiuncula , iique debent horam pro comestione praescriptam servare, I. i53, 346, 2. *3.*— Dc invertenda comestionis hora, I. 611, 1146; 679, 1230 — An in vigiliis suppressis quoad ieiunium servari debeat abstinentia, II. 244, 1724. — Circa indultum quoad iciunia ct abstinentias pro Regularibus missionariis, II. 240, 1712. — De facultate Episcoporum dispensandi super lege ieiunii et abstinentiae occasione festorum ct nundinarum, II. 316, 1884; 327, 1922. — Alia quaesita circa dispensationem a iciunio et abstinentia, I. q3o, 734 ; 436, 782; 468,801; 486, 832; 707, 1281; II. 158, 1S69 — An orientales sub cura missionariorum constituti debeant sese ritui latino conformare quoad iciunia, II. 223, 1679, ζ· 2· ·?· — An liceat graecis inter latinos commorantes iciunia observare Ecclesiae latinac, I. 276, 426. — Facultas dispensandi quoad festa et ieiunia cum orientalibus qui dominis latinis inserviunt, I. 6, 8- — De iciuniis et abstinentiis graccorum, I. 182, 386. — Circa observantiam abstinentiae et ieiunii apud italo-graccos, I. 128, vit. — An in iciunio naturali servando possint fideles sequi tempus medium, IL 166, 1880.— Indultum pro aegrotis quoad ieiunium ante S. Communionem, II. 476, 2242. — Circa ieiunium ante Missam, II. 81, 1428. *V.* **Abstinentia.**

IGNIS novi benedictio, E. **Sabbatum Sanctum.**

IGNORANTIA: De ignorantia invincibili, I. 279· § *In ter^o luogo.* — Dc matrimoniis contradis cum invincibili ignorantia impedimenti dirimentis , 1. 594 * , § *Animadvertendum ;* II. 11, 1326 — An validum matrim. contractum cum ignorantia eius indissolubilitatis, I. 58o, 1079, 7· — Circa ignorantiam censurarum, II. 44, 1364, 2; 216 *(in nota).* — An censuram incurrant absolventes complicem cum ignorantia crassa et supina, II. 268, 1777, *3.* — Instruendi omnino qui ignorant prohibitionem nonnullorum rituum superstitiosorum , I. 229, g *Ma in quanto.*

IMAGINES Facultas Vicanorum App. inspiciendi quae spectant ad cultum Imaginum ct Reliquiarum I. 62, § *Insuper.* — Circa qualitatem sacrarum imaginum publico adspcctui exponendarum, I. 29, 106. — In cultu sacrarum imaginum abusus ct superstitiones cavendae, II. 25, *34·* — An liceat collocare in ecclesiis vel oratoriis imagines eorum qui cum sanctitatis vel martyrii fama moi tui sunt sed nondum inter Sanctos vel Beatos adscript!, I. 19, 77 ; II. 312, 1879. — Circa imagines Beatorum, I. 43, 137; 44, 140. — An liceat catholicis orare ante imagines quae sunt in ecclesiis schismaticorum, I. 294, 4S8. — An deferri possint sacrae imagines ad ecclesias schismaticorum ut ibi colantur, I. 371 , 600, *3.* — Dc imaginibus SS. Cordis lesu solum Cor repraesentantibus, II. 264, 1767. — Dc sacris imaginibus tempore Passionis legendis, I. 52, 184; IL 78, 416, 4; 120, 1493. — De cultu imaginis Vultus Sancti D. N. lesu Christi, II. 273, 1792. — Circa imagines Salvatoris more sinentium depictas,!. 528, 9S7, m. — Circa imagines B. M. V. *de Lourdes, de la Salette,* et Immaculatae Conceptionis lucis radios de manibus emittentis, II. 106, 1471. — An liceat imagunculas B. M. V ad impetrandam sanitatem deglutire, II. 441, 2173. — Quoad defuncti imaginem in feretro vel tumulo, II. 329, 1927.

IMMUNITAS: Dc excommunicatione in violantes immunitatem asyli ecclesiastici, II. 31, v; 44, 1364; 46, 1366. — Quoad immunitatem personalem clericorum, *V.* **Privilégia.**

IMPEDIMENTA matrimonii (in genere) : Nullam particularem Episcopus adiudicarc sibi potest auctoritatem in impedimentis publicis dirimentibus, I· ^55, 399. — De Ecclesiae potestate constituendi impedimenta matrim., I. 427, § *Fidei.* — An valida matrimonia contracta cum impedimentis quae ignorantur, *V.* **Ignorantia.** — De matrimoniis nullis ob occultum impedimentum quod probari nequit in foro externo, I. qo5, 678. — De investigatione impedimentorum in causis matrim. II. 175, *Pars IL* — Dc facultate Ordinariorum dispensandi aegrotos in mortis articulo ab impedimentis matrimonialibus, *V.* **Dispensationes.** — Facultas dispensandi in impedimentis dirimentibus non valet quoad impedimenta impedientia, II. 28, *5i.* — Vicarii /\pp. nonnisi cx concessione S. Sedis dispensare possunt in impedim. impedientibus, II. 28, 5/. — An facultas dispensandi in impedimentis possit exerceri in matrimoniis mixtis, I. 403, 664. — Ad dispensandum in impedimentis cum eorum plura in una cadcmque persona concurrunt, specialis requiritur facultas, II. 28, *54·* — Impedimenta cx lege civili non irritant matrimonia catholicorum in facie Ecclesiae, I. 419, 711; 488, 842, *r.* 2. — An impedimentum dirimens cx lege civili, aut cx consuetudine apud infideles, irritet infidelium matrimonia, I. 433, 744; 588, 1104. — Actas minor aut dissensus parentum nullimodc possunt inter impedimenta impedientia recenseri, I. 488 , 842. — Sodomia nullum parit matrimoniale impedimentum, II. 208, 1637. — An civiles circa matrimonia praescriptiones observandae sint, II. 143, 1S4S.— Non sunt inquietandi neophyti qui in infidelitate matrimonium contraxerunt in gradibus in quibus Ecclesia dispensare solet, II. 52, 1378. — An impediat matrimonium carentia uteri vel ovariorum II. 249, 1733; 324, 1907. — De interrogandis sponsis quoad existentiam impedimentorum, ct causarum dispensationum, II. 399, 2066.

IMPOSITIO manuum in sacra Ordinatione, I. 507, 908; 575, xo56, IL 5.|, 1388; 244, 1723.

IMPOTENTIA: De matrimoniali impedimento impotentiae: Instructio ad conficiendum processum super viri impotentia, I. 618, ii53; II. 25o, 1737 — De investigando impedim. impotentiae in causis matrimonialibus agendis, II. 179 ;* *46-,* 18° * *Art. $·* — An mulier utero ct ovariis carens valide nubere possit, II. 249, 1733; 323, 1907.

INCESTUS : Dc copula incestuosa relicita in petitione dispensationum matrimonialium, IL 207, 1635; 2Î9,1749.

INCLINATIO. Circa capitis inclinationem in Missa ad nomina B. Mariae Virginis, Sanctorum, ct Summi Pontificis, II. 270, 1784.

INDIGENAE : De clero indigena, *V.* **Clerus.**

INDULGENTIA. Circa Cardinalium, Patriorcharum, Archiepiscoporum ct Episcoporum potestatem largiendi indulgentias, I. 312, 5o6; IL 117, 1485·, 391, **2o 56; II.** 442,2176 — An Indulgcntiac quas Episcopus concedit acquirantur extra cius dioeccsim n subditis, ct intra a non subditis, II. 368, 2003. — Vicarii App. nequeunt Indulgentias concedere, I. 53q, 972; 58o, 1081. — De facultate largiendi ter in anno Indulgentiam plenariam, L 264, 413; 388, 626 ; 566, 1042; IL io3, 1466 ; 202, 1622, 7. — An in festorum translatione transferantur Indulgentiae, I. 579, 1077. — Contra indulgentias falsas ct apocryphas, L 599, 1x21. — D<\ Indulgentiarum promulgatione, L 5o3, 887; 546, 1008; 599, X121. — /\n possint Regulares parochi nunciare ịn paroeciis Indulgentias festorum sui Ordinis, I. 71. 210.— Circa impressionem ct cvulgationem librorum, summariorum etc. Indulgentiarum, L 612, 1x49; IL 361, 1978 — Revocatio Indulgentiarum mille vel plurium annorum, IL 368, 2002. — Regulae scu normae ad discernendas veras Indulgentias ab apocryphis, II. 3q5, 2063. — Dc Collectione Indulgentiarum cui titulus *Raccolta di Oratione e pie opere* etc. I. 581, 1084; II. 5oi, 2284. — Impetrantes concessiones Indulgentiarum generales tenentur earum exemplar ad Sacram Indulg. Congregat, deferre, I. 599, II2X. — Dc versione precum quibus adnexae Indulgentiae, L 699, 1266. — Dc sacramcntali Confessione ad Indulg. lucrandas, L *66, 4x8; 292, 462; 304, 489; 397, 648; 446» 772; 487, 838; 524, 943; II.40» 1358; 21 3, 1653; 299, 1853 ; 468, 2228 — Dc SS Communione ad Indulg. acquirendas, L 538, 990; 679, X231. — An plures una eademque dic Indulg. plenariae acquiri possint, L 520, 922; 690, 1248. — An uno eodemque opere queant plures acquiri Indulgentiae, IL 118, i486, *3.* — Poenitentiae sacramcntali satisfaciens prece aut opere Indulgentias dilato, potest eas poenitens lucrari, II. 420,2116.— Recitans nltcrnatim cum socio preces, quibus adnexa Indulgentia, potest eam lucrari, I. 432, 740. — Dc· precibus quae tamquam conditio praescribuntur ut Indulg. acquirantur, I. 520, 922, 2. *3. 4*\ IL i 56, x55g; 220, 1673; 23i, 1693; q83, 2270. — Dc clausula *corde saltem contrito* in concessionibus Indulgentiarum, II. 41 » 1361. — Dc invocatione SS. Nomini lesu pro Indulg. in articulo mortis, II. 280, 1816. — De quodam actu quem in vita emittentes possunt Indulgentiam in mortis articulo lucrari, II. 4$3, 2189 — Quomodo surdo muti supplere valeant impotentiae preces pro Indulg. recitandi, I. 577, 1072 — Dc iniunctorum operum commutatione pro infirmis, et pro aliis quica exequi nequeunt, I. 679. 1231; II. 212, 1649 ; 224, 1680 — Quomodo jntclligenda Indulg. plenaria *quotidiana perpetua* pro aliquam visitantibus ecclesiam, I. 677,1073.— An cesset eadem Indulgentia st nova aedificetur ecclesia, I. 533, 967 — Indulgentiae alicui dici affixae acquiri possunt a media ad mediam noctem, II. 118, i486. — An indultum specificans Indulgentias pro aliqua Sodalitate, excludat alias antea concessas, I. 53o, 962. — Excommunicationi subiacent quaestum ex Indulgentiis facientes, II. 31 , X/. — Indulgentiae pro Pio Opere scu Societate *Propagationis Fidei,* II. 243, 1729; — pro Societate *Angelica,* I. 5 38, 992; — pro societatibus *Temperantiae,* II. 91, 1441; 9» *143· — Circa Indulgentias concessas religiosis Institutis et Sodalitiis, II. 243,1719 — Indulg. pro iuramento quod emittunt ct renovant alumni collcg. Missionum et ordinati ad titulum *missionis,* I. 3i3, 5o8. — Circa Indulgentias pro recitatione precis *Angelus Domini.* II. 197, 1614; 331,1934.— Circa Indulgentias pro recitationc Officii parvi II. M. V., I. 699, 1266. — Indulgentiae pro coronis, numismatibus etc., a Papa benedictis, II. 442, 2177 — Indulgentiae pro quodam voto scu oblatione ad maximum animarum m purgatorio detentarum solatium, I. 588, 1106· — Dc tempore impertiendae Indulg. plcn in articulo mortis, I. 85, 247. — De Indulg. *Altaris privilégiât!, V.* ÀLTARK. — Indulg. orantibus pro fidei propagatione, I. 342, 557: 554, 1022; V **Precbs pro animarum salute, II.** 5 **II.** — *V.* BENEDICT 10 , CORO**nae, Rosarium. Scapularia, Via Crucis.**

INDUMENTA scu paramenta sacra: De sacrorum indumentorum materia, I. 4)0, 735; 496» 85g, 5; 554, 1020. II. 123, 1497; 276,1798; 309, 2006 — Dc sacrorum indumentorum colore, I. 496, 85g, 5; II. 18, 1337î 7 ȯ» x798' ’’ De formula adhibenda pro benedictione sacrorum indumentorum a sacerdotibus subdclegatis, II. q5. 1452. — Facultas celebrandi Missam sine sacris vestibus tempore persecutionis, I. 470, 807.

INFANTIA De Societate *a S. Infantia* scu Sacrae Infantiae D. N. I. C., I. 601, 1126; IL 139,1543.

INFIDELES: An preces super infideles infirmos recitari, iisque brevia *(brevetti)* et Sanctorum Reliquiae dari possint. I. 2t3, 374:297, 468; 331, 537. — Dc exorcizandis infidelibus a daemone obsessis, 332, 537.— An possit applicari Missa iuxta intentionem infidelium, L 55o, 1028 — *V.* **Baptismus, Matrimonium, Interpellatio, Poi.yoamia** *etc.*

INFIRMI: Quomodo infirmi lucrari possint Indulgentias, V. **Indulgentiae.** — An ad vitandum persecutionis contra Christianos periculum possint missionarii abstinere a visitatione infirmorum, IL 235, 1700. — Indulgentia pro iis qui ad xenodochia sc conferunt ad charitatis actus erga infirmos exercendos, I. 667, 1220. — *V·* **Viaticum, Infideles, Eucharistia** *etc,*

INIMICITIAE An admittendi ad sacramenta qui externam tantum in adversarios inimicitiam servant, I. 722, vin.

INQUISITIO: Dc Inquisitionis munere per Ecclesiarum Praelatos exercendo, I. to, 26 — K S. OmacM.

INSCRIPTIO: Circa inscriptionem nominum chnstianorum in codice infidelium, I. 551, 1016, J; 592, Ilia; 646, *Ti85.*

INSTITUTA: V. Socir tat es, Mo nial es, *etc.*

INSUFFLATIONES in admioistrationc Baptismi: an omitti aliquando possint, L 160, *Primum dubium,*

INTENTIO: Dc intentione tum ministrantis tum suscipientis sacramenta, I. 476; 69, 20Γ, *2.* — Circa intentionem eorum qui infantes offerunt baptizandos, I. 69, 201; 198. — Dc matrimonio contracto cum intentione illud foedandi vcl solvendi, L 75, 221; 570, *26.*

INTERDICTUM: Interdicta Summo Pontifici reservata, II. 32.

INTERPELLATIO : De interpellatione coniugis infidelis facienda a coniugc ad fidem converso : I, 416, 704. — Ea fieri debet ante novum matrimonium, L 417, 705; 6o 5, 1130; 63q, 1162.— Fieri debet post baptismum, I. 641, 1176; IL 78, 1415.— Quomodo lacienda,!. 416, 704, 2; 490, 845; 521, 929; 610, <9; II. 2to, 1645. — Quid si interpellatio fieri nequeat absque periculo, damno etc. L 256, 400; 490, 845, 2; II. 201,1620. — An praetermitti possit si adsit certitudo quod coniux infidelis nec converti nec cohabitare pacifice velit, I. 644, 1180. — Dc facultate dispensandi ab interpellatione, ct dc causis dispensationis, I. 256, 400; 43OÎ 3oo, 475; 317,517; 368, 58p; 4>7» 7<^; 44t, 760; 4^2, 784, *3*\ 593, ח 14; 6o5, 1130; 729, 1295. 7; II. 166, i58i; 196, 1607, 2; 201,1620.— Quinam sint casus *ordinarii* ct *extraordinarii,* in quibus datur facultas dispensandi ab interpellatione, Π. 166, i58i. — Λη diu dilato matrimonio post interpellationem aut dispensationem ab eadem, nova opus sit interpellat, aut dispensatione, I. .|33, 743.— Dispensatio ab interpellat, pro neophytis cuiusdam piae domus catechumenorum, II. 478, 2252. — De neophytis qui novas volunt inire nuptias sine interpellatione eo quod coniugcs infideles c suis regionibus nunquam essent discessuri, II. 480, 2265- — Post dispensationem ab interpellat, matrimonium contractum a parte fideli validum est, etsi postea innotuerit coniugem infidelem voluntatem suam declarare non potuisse, ct ad fidcin conversum fuisse, I. 256, 400. *in nota,* II. 256, 1746 *in fine.* — Facultas permittendi interpellat, ante baptismum. II. 78, 1416; 196, 1607, *3.* — Post interpellat, in vanum factam, vcl datam dispensationem ab interpellat, nequit dari dispensatio super disparit. cultus, ut coniux conversus matrimonium contrahat cum infideli, II. 5o, 1377, *Quaes, primum.* — An, si coniux infidelis interpellatus promittit se cohabitaturum sine contumelia Creatoris, coabitatio semper coniugi fideli permittenda, II. 262, 1762 — De matrimoniis quae tempore persecutionis neophyti contraxerunt sine coniugis infidelis interpellatione, II. 123, 1499

INTERPRES De sacramentali confessione per interpretem, I. 14, 6I.

INTERROGATIONES Λη in administrationc Baptismi fieri possint interrogationes lingua vernacula, II. i3t, *iSig; i3q*r 1638.

INTERSTITIA : An remissio interstitiorum pertineat ad Episcopum ordinantem etiam quoad Regulores, I. 77, 231, § *II.* — Dc interstitiis quoad italo-graccos, I. 125, xvi *et seqq.*

INVESTITIO : Quid in investienda Ecclesiae pecunia curandum, II. 4, 1310, 5.

IOSEPH (S.) ; De Scapulari S. Joseph Sponsi B M. V. II. 290, 1829. — Dc praecedentia festi S. Joseph, II. 295, 1843.

IPNOTISMUS: Circa ipnotismi experimenta, II. 394, 2061.

IRREGULARITAS: Conversi ab haeresi ct haereticorum filii sunt irregulares, I. 54, 170; II. 255, 1744 ; 258, 1748. — Circa dispensationem super irregularitate ex defectu natalium ob haeresim parentum, II. 476, 2241. — An incurrat irregularitatem missionarius, qui aliquam amputationem perficit cx necessitate, I. 55, 175, 2. — Dc irregularitate *ex infamia iuris* ex duello, II. 251, 1739. — Quid missionariis agendum cum presbyteris orientalibus, qui irregulares facti sunt, I. 27, 97, *3.* — Recipiens ab Episcopo schismatico et haeretico episcopalem consecrationem, suspensionem ct irregularitatem incurrit I. 56, 177. — Circa facultatem dispensandi ab irregularitate, I. 470,806; 698, 1264.— An liceat missionariis actores esse in causa contra reos caedis Christianorum, II. 433, 2I5o.

ITALO-GRAECI : Dc dogmatibus ct ritibus ab italo-graccis tenendis et servandis, I. 118,338.

ITER: An queant missionarii in itinere ad Missiones Sinenses Confessiones audire, I. 507, 907; II. 509, 2294. — Facultas excipiendi Confessiones in maritimo itinere, II. 20, 1343; II. 407, 2082; 423,2127; 476, 21244; $°9' 2294. Dc celebratione Missae in maritimo itinere, *V.* Missa *quoad locum.*

ITERATIO : De iteratione Baptismi, Confirmationis, etc. *V. huiusmodi titulos.*

IUDICES : Dc iudicibus in causis matrimonialibus, I. ;114 § *Quod autem* ; 508, 911; II. 208, 1636. — Circa iudices in causis dc divortio, *V.* Divortium. — An dux vcl herus possit, iuxta regionis morem, iudiciariam ct cocrcitivam potestatem in subditos exercere, II. 268, 1778.

IURAMENTUM: Dc iuramento quoad residentiam praestando a Regularibus ad Episcopatum electis, I. 49, 146 ; g3, 285. — Dc iuramento ab alumnis collegiorum pontificiorum emittendo, I. 9, 19 ; 313, 5o8. — Formula eiusdem iuramenti, I. 46, *43 — Declarationes circa idem iuramentum, I. «b 87Î '4» 5g; 27, 95 ; 3o, 113; 39, 128; 45, 142 ; 47, 144 ; 54, 173. — Circa formulam eiusdem iuramenti quoad alumnos Collegii Urbani, I. 487, 835. — Dc tempore emittendi idem juramentum, I. 91, 268. — Dc iuramento pro iis qui titulo *missionis* ordinantur, II. 47, 1369, <?. — Qui iuramentum in Ordinatione emisit pro aliqua dioecesi nequit ad aliam transire sine novo iuramento ct venia S. C. de Prop. Fide, II. 70, 1394, *4·* — *Ordinatus* ad titulum *missionis* non emisso iuramento nequit c dioecesi pro qua est ordinatus ad aliam

sine licentia praefatae S. C. transire, IL 70, 1394, 5. — Dc induito, ut iuramentum, quod ordinati ad tit. *missionis* emittunt, eos obliget non pro una,dioecesi, sed pro tota provincia ecclesiastica, II. 209, 1641. — Indulgentia plenaria pro iis, qui idem iuramentum emittunt ct renovant, I. 313, 508; II. 47, 1369» — Dc iuramento a missionariis praestando iuxta praescriptionem Bullae *Ex quo* circa ritus sinenses, I. 141,27; 179,350; 451,781; $07,907; 534, 970; 537 *. II. 70, 1395; 237, 1708; 5o8, 2289. Idem iuramentum etiam a sacerdotibus indigenis emittendum, I. 99, 307; II. 321, 1900. – Item quoad iuramentum Bullae *Omnium sollicitudinum,* II. 321, X900. — Dc iuramento a missionariis praestando iuxta praescriptionem Bullae *Omnium sollicitudinum* circa ritus malabaricos, I. 166; 168, *Primum postulatum·, 3yot* 594; 53q, 993.— Dc iuramento suppletorio ad statum liberum probandum, I. 699. 1267; II. 20, 1342 ; 38o, 2027 ; 409, 2090. — Dc iuramento quoad cautiones in matrimoniis mixtis, II. 89 , 1433. — Λη possit iuramentum praestari super Biblia haereticorum, IL 22, /J. — An liceat iuramentum emittere coram sacerdote schismatico, L 606,1133.— Nefas iurarc per nomen *Deocce* (spiritum magiae) I. 726, *3y.* — An facultas dispensandi in votis includat iuramenta, I. 540,994.

IURISDICTIO : Ecclesiasticae jurisdictionis exercitium impedientes censuram incurrunt,II. 3o, vj. — *V.* Episcopi, Vicarii Apostolici *etc.*

KOTEOU scu inclinationes et gcnuflexiones superstitiosae, L 318, 521 ; 383, 613.

KURBANI seu oblationes et convivia quaedam superstitionem redolentia, I. 271, 424.

LAMPAS : Dc qualitate olei pro lampade ante SS. Sacramentum, I. 693, 1269.

LAPARATOMIA: — An licita laparatomia ad extrahendos e sinu matris ectopicos conceptus, IL 366, 1997.

LAUREA ; Dc laurea doctoratus a Regularibus missionariis consequenda, L 78, 235.

LAVACRA scu balnea permittuntur quae circa modum ct tempus nihil redoleant superstitionis, L 38i·.

LECTOR : Circa codicem tradendum, et verba *ea quae* (vcl *ei qui) praedicat,* in Lectoris Ordinatione. IL 75, 1407, *4· 3.*

LEGATA: De piorum legatorum commutatione. I. 409. 689· — An praestanda legata pia si testamentum sit irritum ex lege civili, IL 414. 2099. F. IIRREnrrAS.

LEGES : De legum civilium observantia, I. 479» 8x5. — An lex humana possit etiam cum gravi damno obligare, *ibidem.* — An leges civiles sint semper mere poenales, *ibidem.* — An lex civilis irriter matrimonia, I. 419, 711; 433, 744 ; 488, 842. L *2.* — An lex civilis sil titulus sufficient ad aliquid in mutuo ultra sortem percipiendum, *V.* Usura.

LIBERALISMUS: Quomodo intelligcnda liberalismi damnatio, II. n3, 1479. — Instructio circa liberalismum, 5oi, 2286

LIBRI : Dc Episcoporum opcia contra libros noxios, I. 456, 785; 69$, xu6r. — Dc vetito circa impressionem librorum in Missionibus absque licentia S. C. de Prop. Fide, I. 36, 124; 3o3, 48α; 317, 5ig; 5i i, 912; 535, 979. — Quid si agatur dc publicatione panorum catechismorum, instructionum ac precum, L 3o3, 482. — De facultate edendi ct publicandi libros, L 317, 519; 383, 614. — Excommunicatio quoad libros prohibito», IL 3o, n. — Excommunicatio in cos qui libros de rebus sacris tractantes sine Ordinarii approbatione imprimunt aut imprimi faciunt, II 3ı·, § *Praeter hos.* — Circo venditionem librorum prohibitorum, L 604, 1129. — An Praefectus Apost. haberi possit ut Ordinarius quoad approbationem librorum de rebus sacris tractantium, II 5o, 1373. — Illicitum legere vcl relinere libros contra religionem, etsi bona intentione legantur, I. 420, 718. — Dc facultate legendi ct retinendi libros prohibitos, L 497, 865. — De iis qui legunt libros per se prohibitos sed in Indice librorum prohibitorum non recensitos, L 58o, 1080, 7. — Dc lectione librorum ethnicorum ad addiscendam sermonis elegantiam, II. t, 1303. — Circa libros dcmocratico Christianos, II. 494, 2279. *3.* — An excommunicationem incurrant legentes publicationes periodicas habentes auctores haereticos, ct haeresim propugnantes, IL 268, 1777. — An officialis qui praecst venditionibus *sub hasta* teneatur investigare utrum inter merces quae vaencunt sint libri prohibiti, L 434, 745 — Dc usu librorum paganorum in scholis, L 443, 763; II. 194, 5. — Novi Testamenti versiones ab haereticis disseminatae, c fidelium manibus omnino auferendae, I. 56o, 1030· — Dc editionibus S. Scripturae lingua sive vulgari sive origina'i, L 592, mi. — Dc Psalterio, Evangeliis, Epistolis, ac Missa vulgari idiomate editis, *ibidem.* — De versione Ordinis Missae textui latino in libris *devotionis* addita, II. tt3, 1477. — An sint prohibiti schismaticorum libri liturgici ab erroribus immunes, L 592, iiII, *4.* — Libri liturgici haud imprimendi sine attestatione Pontificiis Constitutioni! us praescripta, L 486, 834. — An typis mandari possint Indulgentiarum libri, diaria, summaria etc., L 612, 1149; II. 361, 1978. — De impressione librorum qui exteris linguis exarati, vcl in exteras linguas translati sunt, I. 15. 64. — De recognitione librorum typis S. C. de Prop. Fide imprimendorum, I. 11, 35. — Consi. Leonis XIII de librorum prohibitione et censura. II. 347, 1958; 367, 2000. —Animadvertenda circa facultatem permittendi lectionem librorum prohibitorum, IL 363, 1986. — Dc operibus ad S. C. Studiorum mittendis quorum auctores catholicis Athenaeis vel Facultatibus sunt addicti, II. 40$, 2077.

LIGAMEN : Dc impedimento ligaminis, Vr. Matrimorum *quoad iudissolubilitatem.* Statis uoer. — De investigando impedimento ligaminis in causis matrimonialibus, II. 177, *41.*

LINGUA An possit in Baptismi administrationc lingua adhiberi vernacula, I. 414, 6g5. II. i3î, i5ig ; П7, 1638; 156, i56o. — Dc usu linguae vernaculae in Missa, I. 11, 33; 2^4 ♦ 394 — Excluditur usus linguae russiacae in publico cultu divino ecclesiarum catholicarum ritus latini, II. t r 2, 1475. — Dc usu linguae slavicae in sacra liturgie, II. 271, 1786; 373,20x5; 409,2091; 424,2132. — Linguarum studium missionariis ac Regularibus impositum, I. 5, 7; 3i2, 5o4 ; 325, 527; II. 184, 1602; 187, 1606. n. — De studio linguarum orientalium, II. 184, 1602. — Dc confessariorum idoneitate quoad linguas, I. 27b, 427 ; 283, 444. — De lingua adhibenda in litteris ad S. C., II. 18, 1335; ŏ5, 1629, 5; 329, 1929.

LINTEAMINA: Dc materia sacrorum linteaminum, I. .>3o, 738; II. 123, 1497.— *V.* Palla, PURIFICATORILM CIC.

LITANIAE: Quaenam Litaniae possint publice recitari, I. 653, 1191 ; II. 162, 1674; 3o2, 1862, — An peculiarium Litaniarum recitatio sit omnino prohibita, II. 365, 1991. — An novas Litanias possint Ordinarii approbare, II. 162, 1574. — De non omittendis in Litaniis Sanctorum precibus pro arcendo *flagello terraemotus, peste, fame et bello.* I. 5^4. 1021. — Circa additiones in Litaniis I. 16, 66; 91, 269. 2; 636, 1166, J

LITTERAE Apostolicac : Dc auctoritate Vicariorum App. verilicanJi ct publicandi Litteras App. I. 62, § *Insuper* — Excommunicantur omnes falsarii Litterarum App., II. 3o, ix; — ct iisdem Litteris falsis utentes, nec non crimini ea in re coopérantes, П. 31, m. — K CONSTITUTIONES. — Litterae quae ad S. C mittuntur qua sint lingua scribendae, *V.* Linoua.

LITTERATI: Illiciti ritus ct oblationes quae in Sinis fiunt a litterulis in honorem Confucii I. |33, § *Ad haec.*

LOCATIO Quid in bonorum ecclesiasticorum locationibus cavendum, II. 4, 1310, tf. — De locationi contractu inter christiunos ct gentiles, I. 408, 686, 2; 411, 691.

LUCRUM : V. Contractus, Usura.

LUDI De ludis qui clericos dedecent, I. 465, 798.

LUDIMAGISTRI : An uti liceat ludimagtstrorum paganorum opera in scholis Christianis, II. 194« 5.

LUMINA I Dc facultate administrandi infirmis Vi.iticum ct Extremam Unctionem cum solo lampadis lumine, I. 4^4, 746 — Dc facultate SS. Sacramentum sine lumine deferendi, ministrandi infirmis ct pro iisdem retinendi, I 4$o, 778. — Permitti nequeunt lumina ex oleo, mensae altaris immi- nentia, II. 390, 2083« *(t* — Dc luminibus ex luce electrica in ecclesiis, II. 321, 1999; 429, 2142. *V.* Ckra, Gaz, Lampas.

LUNULA Permitti potest lunula Ostensorii ex cupro deaurato. II. 6, 13x6.

M

MAGISTRATUS : An catholici nupturienses possint sc sistere coram mogistrutu ncatholico, I. 358, 571. — Error quorumdam orientalium dc invaliditatc matrimonii contracti coram iudicc infideli non irritat matrimonium, I. 365, 58o.

MAGNETISMUS : Circa magneusmi usum, I. 554, 1018; 604, 112S.

MANCIPIA: *V.* Servitus.

MARE : Dc audiendis Confessionibus in mari, V. Iter.

MARIA Virgo Deipara: Dc pietatis erga B. Mariam Virginem suavitate ac utilitate, II. 278, 1812. — De Eius Rosario, *ibidem* — *V.* Rosarium. — Dc Scapulari caeruleo Immaculatae Conceptionis,!. 600, 1122. — De Confraternit. B. M. V. de Monte Carmelo, I. 5o5, 8g5; 608, 1140; II. 17, 1332; II. 419, 2114. — De Scapulari B. M. V. *de Bono Consilio,* II. 299, i856. — Dc inclinatione capitis in Missa ad nomen B. Mariae Virginis, II. 270, 1784. — Preces ad B. M. V. pro animarum salute, II. 512, 2300 *et seqq.* — Dc Officii parvi B. M. V. recitatione cum indulgentiis I. 699, 1266; II. 441, 2174. — An liceat imagunculas B. .M. V. deglutire ad sanila.cm impetrandam, II. 441, 2173. —Circa nonnullas imagines ct apparitiones Beatae Mariae Virginis, II. 106, 1471. — Dc praecedentia festi Annuntiationis B. M. V., II. 295, 1843.

MARTYRES : Martyrum acta quae in S. Congregatione de Prop. F. referuntur, per Protonotarium Ap. conscribenda, I. 9, 20. — Facultas Vicariorum App. processum super Martyribus instituendi, I. 62, § *Insuper.* — An celebranda suffragia scu Missas pro illorum anima qui in odium fidei sunt interfecti, I. 507, 906. — An martyrii signum sint phialae vitreae sanguine tinctae quae ad loculos sepultorum in sacris coemeteriis reperiuntur, I. 688. 1245. — V. Cultus Sanctorum.

MASSONES : Circa assistentiam matrimoniis massonum scu *liberorum muratorum.* — I. 667, 1219; II. 1, 1300. — Circa baptismum et absolutionem massonum morti proximorum, II. 79, 1419. — *V.* Societates secretae.

MATRIMONIUM: De Matrimonii natura kt vinculo seu indissolubilitate: in matrimonio Christiano contractus nequit a sacramento secerni. I. 426·; 706, 1280, ?; II. 133, 1530. — Ad matrimonii validitatem quomodo exprimendus consensus, I. 657, 1201. — De indissolubilit. matrimonii valide contracti, 3o6, 426, § *Catholica.* — An validum matrim. contractum cum intentione illud solvendi aut foedandi, I. 75, 221. — Simulatio religionis matrimonii validitatem non afficit, neque apostasia \inculum solvit, I. 421, 721.— An validum matrim. contractum coram ministro haeretico qui formula utitur matrimonii perpetuitati contraria, I. 5o6, 903. — Dc matrimonio contracto cum conditione ipsius substantiae et indissolubilitati contraria, I. 5o6, 903; 531, 968; II. 102, *3. Quamris autem.* — De matrim. contracto sine ulla prae-

cisa notione de indissolubilitate, vel cum errore contra eamdem, I. 58o, 1079, 7; II. 11, 1327, 2; 83, 275, 1797, *3.* — An validum matrim. initum cum conditione contrahendi iuxta legem civilem divortium admittentem, I. 570, 26. — *V.* Divor-UUM. — Dc mancipiorum connubiis ab hero conciliatis absque requisito consensu, I. 5<j8, 11x8, 2 — De mancipiorum coniugiis qui potius concubinatuum speciem praescierunt, I. 721, *VII.* —Error quorumdam orientalium de invaliditale matrimonii contracti coram iudicc infideli, I. 365, 58o. — De barbarorum vel ethnicorum connubiis quae veru esse matrimonia non videntur, II. 81, 1427; 167·, § *Insuper;* 275, 1797. — Dc conversis ad fidem dc quorum matrimonio, ante conversionem contracto, an validum fuerit dubitatur, I. 532,965. — De matrimoniis Christianorum occultorum, II. 165, 1579. — Dc matrimoniis infidelium impubcrum, II. 210, 1645; 216, x65x — An fides habenda infidelibus asserentibus se nunquam indissolubili vinculo cum praecedentibus uxoribus contraxisse, II. 274, 1796; 367, 1999. — An cohabitatio ct copula viri infidelis cum muliere empta matrimonium constituant, II. 235, 1700, 2. — Inter haereticos ct infideles vera et valida consistere possunt matrimonia, I. 601, 1124·. II. 99, 1465. — Dc matrimoniis coram ministris sectae *methodistarum* qui indissolubilitatcm matrim. non admittunt, II. 101. — De connubiis quae primo tempore habentur concubinaria, sed legali tempore cohabitationis transacto, legitima reputantur, II. 5o, 1377 *in fine.* — Nec adu'tcnum nec alterius coniugis perfida desertio matrimonium solvit, I. 612, iiSa; — neque apostasia, 71, 208, 2; II. 477, 2245. — An carnalis copula sponsalibus superveniens legitimum constituat matrimonium, II. 271, 1786.— De separatione unius coniugis ab altero ad monasticum institutum profitendum, I. 617, § *Verum.* — Circa potestatem Summi Pontificis dispensandi in matrim. quoad vinculum, I. 17, 71. — De matrimonio, ut aiunt, civili, ct de civilibus circa illud praescriptionibus, *V.* De matrimonio *vulgo* c'viLt. — An lex civilis possit matrim. irritare, I. 419, 711 ; .;33, 744 ; 488, 842, /. 2. — Bona fides ct ignorantia invincibilis non efficiunt validum matrim. nullum, II. 256, 1746; 482, 2269. — De principio: *in dubio standum esse pro validitate matrimonii,* II. 56. — An ad baptismum admittendi infideles quorum matrim. est dubium , il. 84. *12 et seqq.;* 257, § *Ex his colliges.* —An validum mate, inter haereticum dubie baptizatum ct infidelem, II. 5q *Ad tertium dubium.* — An possit baptizari venditor suae uxoris, ct post baptismum rcvalidari alterum cius matrim. I. 406,680 — Instructio S. C. de Prop. F. *De coniugiis* in Sinis, I. 436, 753. — Matrim. in infidelitate initum non solvitur per novum matrimon. a coniugc ad fidem converso contractum omissa interpellatione, I. 634, 1162. — Circa praxim petendi ct tradendi libellum repudii civili lege approbatam, I. 582,1087. — *V.* PRIVII.KOIUM FIDEI SEU PAUIJNUM, INTERPELLAno. — Dc secundis ct ulterioribus nuptiis, V. Nuptiae.

Dr matrimoniis mixtis: Instructio (an. i858), I. 637, 1x69. — Circa eamdem Instructionem, II. io, 1324. — Dc matrimoniis mixtis cl de prolis catholica educatione, I. 472,811. — Altera Instructio pro orientalibus, II. 232^ 1696 Matrimonia mixta semper reprobavit Ecclesia, 1'7> 333J 29!, 451; 471» 8x1 ; II- 232, 1696, 2. *3. 4 ;* — eadem aliquando tolerat, aegre tamen et gravibus dc causis, I. 517, 920. — Dc matrimonii mixti celebratione coram ministro acaiholico, I. 205, 415 i 625 ·, § *Interea;* 680, 1232 *m fine;* 68·), 1247, П. 77, 1412; 232, 1696, *8. (j,* 270, 1783. — Dc matrimoniis mixtis coram ministro acaiholico contractis, lege civili catholicam prolis educationem prohibente, L 5^8, 1009. — Dc facultate et dc causis dispensandi super impedimento mixtae rcligh nis, I. 705, 1277; II. 10, 1324; 42, 5; 168, 1683; 231, 1696, *4· 3. 6.* — Circa clausulas in induitis pro dispensatione ab impedim. mixtae religionis, II. 119, 1490; 337, 1945. — Facultas Episcoporum dispensandi in impedimentis matrimon. in articulo mortis non comprehendit impedim. mixtae religionis, II. 259, 1760. — Indultum speciale dispensandi in impedimento mixtae rclig. in articulo mortis, II. 387, 2042. — De cautionibus exigendis in dispensando super eodem impedim., I. 517, 920; 637, 1169; II. 42, *3 et seqq.;* 89, 1433; i3i, 1617· i3i, 1521 ; 201, 1621; 133, 5; 401,^2069; 438, 2x55. — Cautiones exigendae etiam in articulo mortis, II. 259, 1780. — Quid agendum cum iis qui matrim. mixtum contraxerint sine dispensatione, I. 343, 562. 4>°> 779» ₰7 П. ₰4 *7;* n3, 1478; 270, 1783. 2. — Dc contrahentibus matrim. mixtum absque cautionibus, I. 476 *in calce, § Tertio;* 5i8 *§ Siquidem;* 626, § Si vero; II. 11 3, 1478. — An queat sacerdos mixtis assistere connubiis, I. 362, 579; 455, *ad* 5; 473; 022·; 637, 1169 — Circa matrimoniorum mixtorum celebrationem, I. 362, 579; 44^762: 490^843; 63;, 1169; 680, 1232. II. 42, *3;* 52, 1379; *§ Dubium septimum;* 208, 1638; 401, 2069. 2. — Circa adsistentiam acatholicorum mixtis nuptiis quae apud catholicos contrahuntur, II, 76, 1410. — An possint catholici adsistcre nuptiis quae ab acatholico cum parte catholica illicite contrahuntur, II. 76, 1410, 2. — Declaratio Benedicti XIV circa matrimonia mixta clandestina, I. 117, 333. — An mixtorum matam, proclamationes faciendae, *V.* Banna. — Alia dc mixtis coniugiis notanda, I. 683. 1236.

Dk MATRIMONII PROCLAMAT1ONIBUS, V. BANNA.

Dk MATRIMONII LMPED1MEM1S, *V.* IMPEDIMENTA.

De MATRIMONIALIBUS DISPENSATIONIBUS, V. DISPENSATIONES.

I)E MATRIMONII CELEBRATIONS, V. NUPTIAR.

Dk MATRIMONIALIBUS CAUSIS, *V.* CAUSAE.

De MATRIMONIO Fu/gO CIVILI, I. 195,359; 398, 654 706, 1280; II. i3o, i513; 133, 1630; 142, 1544 ; 143, 1545.

MEDICINA: An possint missionarii medicinam et chirurgiam exercere, I. 11, 28; 12, 42 . 55, 176; 86, 25i ; 419, 713.

MEDICUS An possit medicus duello assistere, vel in loco proximo sistere paratus ad praebendum suum ministerium si duellantibus opus fuerit, II. 200, 1617.

MEDIOBARBUS Carolus Ambrosius Patriarcha Alexandrinus : Permissiones cius circa ritus sinenses, I. 137·.— Eaedem reprobantur, I. 140,2/.

MENSAE: *V.* Epulae.

MENSTRUUM : Mulieres mensium tempore haud arcendae ab ecclesia et a sacramento Poenitentiae, I. 162, *dub.* x; 172, § *Demum.*

MERCATURA K Negotiatio.

METROPOLITAE : Eorum institutio, II. 3, 1309 — An queat Métropolite permittere ut sacerdos .Missam celebret m aliqua paroecia dioecesis suffrag.incae contra vetitum Episcopi, I. 19, 76. — Metropolitan.! Sede vacante, quid iuris competat seniori Episcopo in sedes sutfraganeas, *ibidem.* — \n v.iltat deputatio Vicani generalis facta a Métropolite in exilio, I. 71 209 — Metropolita absente, appellationes coram cius Vicario generali faciendae, I. 71, 209. 2.

METUS Impedimentum *metus et pis* in contrahentibus matrimonium adesse haud constat nisi appareat ďefectu consensus, I. 52, i56, *4·*

MISSA: Di loco celebrationis: Circa celebrationem Mus ic in domibus privatis, I. 54, 172; 23o, 388, 2, ?. *4*\ 263, 411,4; 4θΐ; 443· 764; 169, 8o5; 4o5, 856, 2; 5n, 913, 7; 527, 962. — Illicitum celebrare Missam in domiciliis acatholicorum, I. 13o, 388. — De Missae celebratione m ecclesia aliena, praesertim Regularium, II, 32 3. 19^5. — De Missae celebratione in ecclesiis schismaticorum, et in ecclesia in qua ipsi quoque celebrant, I. 11, 34. 36; |3, 47; 17, 69. 2; 90, 265 ; 2 58, 408 — A 1 permittendum ut in ecclesiis catholicorum celebrent Missam schismatici, 231, 389. — Quibus in locis possit Episcopus permittere ut Missa celebretur, 192·; II. 129, i5io. — Interdictum incurrunt celebrantes, vel celebrari facientes in lucis interdictis, IL 32. //. — Dc celebratione Mis ac coi.im acatholicis ct infidelibus, I. 53, 164; 332, 537. ?; 600, 1123, 2. — Dc celebratione Missae in mari, II. 416, 2103; 418, 21101423, 2130.

De tempore celebrationis: Dc celebrat. Missae ante auroram, I. 28, io5; S3, 163, 2; 492, § *Ad horam.* — Missionarii prohiberi nequeunt ne in eorum sacellis Missam celebrent nisi post Missam celebratam in parochiali ecclesia, I. 53, 166.

Dk Missae iiinatione Instructiones de Missa bis eodem diu ab uno codemque sacerdote cclcliranda, I. 627, 1157, II. 34, 1352. -- Circa, facultatem Episcoporum permittendi Missae lunationem, I. 516, 985. II. 358, 1968. — An binandi facultas possit in uno codemque loco exerceri, I. 654, 1194 — An desiderium neophytorum recipiendi SS. Eucharistiam sit causa sufficiens ad praedictam facultatem exercendam, *ibidem.* — An possit unquam altera Missa fracto ieiunio celebrari, I. 81, 1425. — An Vicariis App ea sit quoad Missae binationem facultas quae Episcopis competit, I. 227, 1686 — An parochus bis celebrans possit pro altera Missa eleemosynam accipere, I. 663, 1212. — An Missim possit iterare parochus qui .id ďlure Mi sas *pro populo* tenetur, II. 196 i6II. — Aii queant missionarii pro secunda Missa clccmotynam accipere, I. 688, 1244. — An bis celebrans possit alteram Missam pro ďefuncti offerre pro quibus cx conventione celebrare tenetur, II. 12 , i5oo

I)i Missae Rtimus De Missae celebratione ritu latino, bngua vernacula, I. it, 33; 74, 220, 234 394. II 112, 1475; 271, 1785; — sine mixtione aquae, cum vino, I. 24, 81, 91, 2Ô7, 2; — sine vino m ablutione et purificatione, 1. 53, 160, 2; — capite tecto. I. 70, 206. 513, 940; (14, 1182; II. 137, 2639. -, in5, XV!.— Circa prohibitionem canendi in i una cadcmquc ecclesia piures Missas dc eodem Officio, II. 334, 1942.— An liceat in Missa *Evangelium Gloria ct Credo* diversa lingua recitare, I, 452, 782. — Circa versionem Ordinis Missae textui latino in libris pietatis seu *devotionis* additam, II. 1 13, 1477. — An liceat totam M. submissa voce celebrare, I. 498, 870. — Vicariorum App. ct Administratorum in Canone mentio utrum facienda, I. 3i5, 5i2; 383, 612 ; 58o, 1081 ; II. 2, 1304. — Dc commemoratione Officii currentis in Missa eidem non conformi, II. >09, 2088. — De inclinatione capitis in Missa ad nomen B. M. V., Sanctorum ct Summi Pont., II. 270, 1784. — Missa dominicalis, in Missionibus, parochiali aequiperanda ita ut quatuor lumina et duos ministros habere queat, II. 32t, 1898. — Dc usu habendi duos ministros in Missa sine cantu, I. 640, 1172, 2. — Nequit Episcopus Missam pontificalem celebrare sine requisitis ministris a Caercmoniali Episcoporum praescriptis, IL P» 1355. — Schismaticos in Missa habere ministros haud permittendum, I. 568, 1083, 2; 692, 1257, 2. — Dc mulierum ministerio in Missa, I. 215·; 494, 85i. 2.— Dc usu thuris in M. cum cantu sine ministris, I. 391, 640; 58o, 1080. — Circa ministrantem in M»ssa cum cantu sine ministris, II. 422, 2125. — Circa indumenta Episcopi Missae solemni adsistentis, II. 104, 1467; 155, i554; 158, 1567. — An possint Vicarii App. celebrare M. sine episcopalibus insignibus, I. 56, 178. — An in M. solemni pontificali possint ministri locum supplere diaconorum assistentium, I. 67α, 1225,2. — De precibus ct cantibus lingua vernacula tempore celebrationis Missae I. 134, 394; 267, 422; 3o;, 5oo; 570, 2<V. — Dc Missa quae in aliena ecclesia, praesertim Regularium, celebratur, II. 313, 1906.— Quid opus sit ut queat celebrari Missa cum Oflicio dc aliquo Sancto, I. 12, 38, 2; i5, 63.—Missae ct Officia haud approbata reprobantur, I. 15 , 63. — De altaribus. *V.* Altare. — Dc Cruce super altari, I. 15, 64 , 5i, I53; 187, 357. — Dc candelis in celebrat. Missae, I. 487, 837; 567, 1048. — Dc usu apud graccos infundendi aquam calidam in sacrum calicem, I. 123, § V/, 2; 243, *26.* — De usu parvi coclearis pro aqua in Calicem infundenda, I. 627, u56. — Circa facultatem quae missionariis conceditur consecrandi calices et patenas, I. 14, 55. — V. Calix, Casula, Palla *etc.*— Dc Missa *pro sponso el sponsa, V* Nuptiae. — Missae Regularium propriae a sacerdotibus ad eorum ecclesias confluentibus celebrandae, II, 323, 1905. — Dc Missis defunctorum, V. Defuncti, Exequiar.

Dk Missae applicatione et eleemosynis: De Missarum oneribus adimplendis, I. 7, 16; 80, 241 ; m, 327; f 18, 336; 3i3, 507; 413, xvi ; 656, I2oo; II. 283, 1823: 299, 1854 ; 4^3, 2192; 460, 22TO. — An ct quoties a Missae celebratione vacare queat qui ad eam quotidie tenetur , I. 76, 228. — Dc eleemosynae quantitate, I. 85, 245. — Excommunicantur colligentes eleemosynas maioris pretii pro Missis, faciendo eas celebrare ubi eleemosynae minoris pretii esse solent, II. 3t, Λ7Z; 268, 1777, *4'* — An in celebratione nuptiarum sacerdos teneatur applicare pro sponsis,!. 523,938. .Ï. — An possit dic Commemorationis omnium fidelium unica cantari Missa pro tota pecunia quae dicta die offertur, II. !I2, 1476. — An bis celebrans possit pro altera Missa eleemosynam accipere, I. 688, 1244. — *V·* Dp Missae binatione, Elee-

MOSYNAR — De Missis pnvilcgiatis pro missionariis defunctis, I. 307, 498. — Satisfit obligationi celebrandi pro defuncto, servando ritum feriae vel cuiuscumque Sancti, I. 5o6, 896. — An celebrans Missam exequialem teneatur eam applicare pro ipso defuncto, II. 321, 189$. — Au possit Missa celebrari pro acatholicis el infidelibus, I. 35, § *Sextodecimo·,* 257, 4o5, 5; 316, 514; 33t, 535; 49$, 854; 495,858; II. 91, 1440. — An queat celebrari Missa iuxta mentem infidelium eleemosynam offerentium, I. 559, 1028; 702, 1274. — An possit M. celebrari pro defunctis publicis peccatoribus ct apostatis, I. 423 ♦, § *Sed iam,* — Circa Missas quae *gregorianae* appellantur, II. 197, 1613; 23i, 1692. — De Missa in altari pnvilcgiaio, *V.* Altark privtleoiatum

Da Missa pro populo: De Missa *pro populo* ab Episcopis et /Vbbatibus jurisdictionem quasi episcopalem habentibus celebranda, II. 158, 1571.— An Episcopus paroeciam regens ad duplicem M. pro populo teneatur, I. 684, 1239. — An ad M. pro populo teneantur Vicarii ?.pp. ct missionarii, I. 403, 667; 656, 1199; 73i, 1296; II. 90, 1436, S. O.— De M. pro popuio quoad parochum canonicum, II. 6, 1315; —quoad parochum absentem vel impeditum, II. 55, 1391; — quoad parochum vices-gcrcnicm Episcopi in ollicio parochiali, II. i23, 1498. — An queat parochus Missam pro pop. aliis celebrandam committere, I. 531, 964; II. 145, i55I. — Quando teneatur parochus ad piures Missas pro populo, 3o3, 485; II. 90, 1436; 196, 1611. — Si parochus in una cadcmquc paroecia bis celebrat, quid dc applicatione ct eleemosyna alterius Missae?, II. 483, 2271. — An parocho bis celebranti aliqua permitti queat pro altero Missa, intuitu laboris, renumeratio, I. 663, 1212. — Parochus bis celebrans nequit per secundam Missam satisfacere oneri Missae pro populo quam praecedente dic festo omisit, II. 219, 1668. — Dc obligatione Mistae pro pop. quoad Episcopos ct parochos orientales, I. 684, 1238; II. io5, 1578.

Dk Missis votivis kt dk Beatis — Circa Missae votivae celebrationem, I. 281, 441. — Indultum de Missa votiva *de Passione Domini* in maiori hebdomada, I. 387, 624. — Indultum dc Missis votivis pro missionariis profugis, I. 488, 841; II. 5oi, 2282. — Dc Missa votiva *De Fidei propagatione,* I. 368, 588; >23,937; II. >4. 1387; 439,2208 — Circa Missam de sacris Reliquiis, II. i83, 1596· — An celebrari possit Missa dc Beatis, I. 43, 137, *3. 6* 44, 140, *3. 5.* — De Missis votivis B. M. V. in vigiliis Eius festivitatum, II. 321,1898, J.— Circa clausulam < *dummodo non omittatur Missa conventualis vel parochialis* » in induitis pro Missis votivis, II. 326,1917.— Missa Ollicio conformis celebranda est non votivo, sed festivo modo, II. 327, 1921.— Dc Missa votiva SS. Cordis lesu in prima feria Vi cuiusque mensis, II. 237, 1709; 5o8, 2290. — Decretum generale circa Missas votivas II. 3>4, 1943.

Dk Missis defunctorum. — K Defuncti.

De Missak auditions: Illicitum catholicis accedere ad Missas in ecclesiis schismaticorum, I. >4, 171. — *V.* Festi DIRS.

MISSIONARII Dk titulo, qualitatibus kt officiis missionariorum: Quibusnam competat titulus *Afissionarii Apostolici,* I. 149» 344· — ^e eiusdem tituli praeeminentia,!. >44 *(in nota);* 584·, X092, § *De Missionar. Ap.* — Dc missionariorum qualitatibus, I. 6, 13; 41, 132; 42, 135; 323, x, § *Utrum sub gravi,* — Dc examine ipsis subeundo, I. 5, 6; 91, 273; 325, 527- — Dc alumnatu missionanorum in Seminariis Vicanorum Apostolic., I. 76, 29. — Patentes pro missionariis a S. C. de Prop. Fide expediendae, I. 5, 6, *2.* — Tempus in depuutione missionariorum praefixum, a die singulorum ingressus in designatam Missionem inchoandum, II. 479, 2284. — Poenae m missionarios qui, accepta missione ct viatico, onus subire recusant, I. 101, 3x2; 436, 751. — De missionariorum vita ct modo sc gerendi erga fideles, L. 42, 13S; 49, 148; 35o, 569; 724, ix; II. 23, /6; 188, //; 190, v; 207, 1634; 5o3, 2287.— Missionarii non sunt vere parochi, I. 84, 242. — Dc missionariorum dependentia I. i2, 41. 17, 69; 35, 116; 60, 186; 78, 234; 3o6, 495·, 3i5, 5i2, 2. *4* ^5, 565; II. i5b, i558. 1863. — Ratio a missionariis reddenda dc acceptis ct expensis, I. 3o3, 483. — Catalogus a missionariis quotannis ad S C. mittendus conversionum ct sacramentorum quae administrant, I. 113, 331. — Linguarum studium missionariis impositum, I. 5, 7; 312. 504; 315, 527; IL 184, 1602. — De obligatione ac'edendi ad Synodos, I. 3o6, 496; II. 148·. -- An miss, teneantur ad celebrandam Missam pro populo, I. 403,667; 656, 1199; 731, 1296; II. 90, 1436, 5.6.— An tempore persecutionis debeant miss, in suis Missionibus permanere, I. 35, xx5; —ac, spreto periculo, infirmos visitare; IL 135, 1700. — An possint miss· exercere medicinam ct chirurgiam, I. m, 28; 12, 42, 55, 175; 86, 25i; 4>9> 3- — Negotiatio interdicta missionariis, L 18, 72; 57, x8x; 267,423; 645, 1184; II. 72,1398; 182,1589; — an aliquando permissa, I. 53, 160, X63; 269, /o; 317,520, 340, 553; 4^7» 030 · 49 853; 563, 1037; >72, io56· — Quonam calendario uti debeant missionarii proprium non habentes, I. 3o3, 484. — Dc missionariorum vestibus, I. 9, 21; 537, 988, § *Peteoas quarto;* II. 22, 7; 188, HI. — Prohibentur miss, moram facere apud magnates aut olios, L 72, 2x5; — ncc non exercere munus capellani in sacellis Consulum, 1.13o, 388. 6. — Prohibentur mission, puellas ct pueros in domibus particularibus edocere, I. 49. 145; 91, 271. — Vetitae publicae cum haereticis disputationes, ncc non interventus eorum concionibus, I. 6, 11; 5o, 148. — Nequeunt mission, célébrai e in ecclesiis schismaticorum, vel eorum sacerdotalibus vestibus et calicibus uti, L 16, 69. *2.* — Eis non licet uti rocheto, ncc in visitatione recipi cum baldachino et cruce, I. 58o, 1080, *3. 4.*— Nequeunt miss, dccisivum in rebus fidei ct morum suffragium ferre, I. 565, 1041 *in fine.* — Subsidia quae Sacra Congr. de Prop F. missionariis largitur non sunt stipendia sed eleemosynae, I. .<3, 136 — Circa assignandas missionariis stationes, I. 369, 5g2 — Quae sint a missionariis in oriente observanda, I. 345,565. — Nequeunt mission, a Missione discedere absque licentia S. C. quam, donec obtinuerint, facultatum exercitium prosequi possunt, I. 12, 41; 53, 161; 90, 262. 54, 167; 94, 289; 415, 699. — Circa Regularium missionariorum discessum α Missionibus, I. 29, 108. — Circa corumdcm privilegia, I. 265, 416. — Dc relatione quam dc missionariis dare debent Missionum Superiores, I. 148, 342; 2o3, 362. 363. — De olliciis missionariorum erga orientales, II. 314. — Anniversarium pro defunctis missionariis, ct duae Missae qualibet hebdomada per alumnos sacerdotes

Collegii Urbani pro iisdem celebrandae» LJt3, 49: 41, 133. — De iis quibus titulus ct facultates missionarii *ad honorem* conceduntur, II. 6, 1313; 390, 2θ5θ.

Di facultatibus MisstON'AIUORUM: An missionarii ordinariam, ut parochi, iurisdictionem, habeant; an ſint amovibiles, I. 84, 24α; 315, 5i?, 5; 58o, io8o, 5. *6.* — Dc obligatione exhibendi Litteras Patentes Vicano Ap. ct ab eo veniam petendi ad facultates exercendas, I. 78, 234; 315, 5i2, *4.* — Missionariis pro usu facultatum suarum Episcopi vere catholici adeundi, I. 17, 69. — An queant missionarii uti suis facultatibus in itinere, I. 27, 92. — An teneantur missionarii se subiiccrc examini Episcopi pro audiendis Confessionibus, I. 80, 282; II. 5oi, 2080. — Dc facultate administrandi sacramenta, Σ. 35,n6; 57, 179.— Missionarii minime impediendi quominus officium suum exerceant, I. 9, 23. — An designati pro una Missione possint aliquando alteri inservire, I. 57, 180.— An missionarius absens lusta de causa a sua Missione possit in alia administrare sacramenta, I. 490, 844, 2. — A qua die computandum tempus facultatum I. 28, 100: 64, 191. — Possunt missionarii suas facultates exercere (ctiam expleto tempore residendi in Missione) usque ad discessum, I. 90, 262; 109, 323, 5 *dub.* — An missionarii uti possint facultatibus extra loca iis adsignuta, I. 14, 58; 27, 92; 57, 179. — De usu facultatum in exilio, I. 444, 767. — Dc facultatibus missionariorum exercendis in/oro *interno,* I. 109,323; 390, 633 ;e445, 771. — An aliquando possint miss, uti facultatibus in /oro *externo,* I. 109, 323, § *Quanto al secondo.* — Dc facultatibus missionariorum circa casus reservatos, I. 52, i56, — ct circa dispensationes matrimoniales, ac absolutionem a censuris, I. 98, 308. — Nequeunt mission, censuras infligere, I. 36, 120. — De usu facultatum missionariorum in oriente cum fidelibus ritus orientali-, I. 500, 809. 5 *et seqq.·.* II. 88, 1428; 207, 1634; 314; 479, 2283. — Circa facultatem recipiendi schismaticos in sinum catholicae Ecclesiae, II. 206, 1G33, 2. J. *4·*

MISSIONES: Sacrae Congregationi de Prop. Eide omnes Missiones subicctac, 1.2, 3; 28, 101. — Circa Missiones Regularibus concreditas, II. i56, I588. — Modus servandus in informatione exhibenda pro novis Missionibus erigendis, I. 3q3, 648. — Quoad erectionem Missionum Regularium, I. 36, 128. — Missiones omni epe iuvandac, II. i3g, 1843. — Opera quae circa Missionum res, vcl in Missionum bonum typis mandantur, ad S. C. dc Prop. F. mittenda, II. 206, 1629. /O.— De Missionum apud orientales regimine, II. 341 . 1983. — De Societate *Propagationis Fidei* ad Missiones iuvandas, *V.* SODALITATES. — Relationes dc statu Missionum, *V.* **Relatio.**

MIXTI vel *mixtitii;* Quinam hoc nomine in Missionibus inIclligantur, I. 257. 402

MONASTERIA scu Conventus Regularium: An statutum dc novis Conventibus non erigendis sme certo numero Fratrum comprehendat missionarios, I. 11. 32. — Non licet coenobia erigere sine Ordinarii ct Sedis Ap. licentia, II. 151, § *Alia profecto,* — Quid $1 agatur de coenobiis erectis, in alium usum convertendis, *ibidem.* — Nequit Ordi- Dtfiut permittere ut admittantur in monasteria monialium. clausurae subiecta, mulieres *pensionariae,* II. 2o3, 1623.

MONIALES: Circa aetatem mulierum in religiosa Instituta admittendarum. II. 114, 1481. — De professione votorum simplicium professioni solemnium praemittenda, II. 426, 2138; 431,2148. — Nequit Ordinarius transferre monialcm de uno monasterio in aliud, ctiam eiusdem Ordinis, II. 2o3, 1623. *2. 3.* — Item nequit Oidinarius permittere ut recipiantur in monasteria clausurae subiecta mulieres *pensonariae t* II. 2o3, 1623. — Munus Priorissac ultra triennium perdurare nequit, II. 428, 2139.— Circa dotem monialis durante triennio votorum simplicium defunctae, II. .|53, 2190. — De admissione puerorum in scholas monialium, II. 40, 1389. — Circa iurisdictionem Ordinariorum in Instituta monialium Superiorissae generali subiecta et in carum scholas ct orphanotrophia, II. 54, 1386; 206, 1631 ; 32o, 1892. — Dc facultate impertiendi monialibus benedictiones apostolicus, II. 329, 1928; 441, 2169. — An queant Vicarii App. moniales cx uno in alterum Vicariatum transferre, II. 21,1346, r. — An possit Delegatus Ap. in oriente invisere monialium conventus, carumque excipere confessiones, I. 5oo, 879, /. — Utrum monialium cadavera possint absque parochi interventu ad Coemeterium deferri, II. 52, 1380. — De monialium confessariis, I. 2o5, 366; Ii. 53, 1384; 92, 1446, 255, 1745, 4; 203, 1763; 269, 1781; 459, 2204; 402, 2219.— An possint in oriente missionarii Confessiones monialium orientalium excipere absque consensu Ordinariorum orientalium, I. 5oo, 879, 9. — Loca ubi recipi solent monialium confessiones habenda sunt ut vera confessionalia, II. 81, 1424. — Prohibentur monialium moderatrices inducere subditas ad conscientiam sibi manifestandam, II. 255, 1748. — De monialium frequentia ad S. Synaxim, I. 97, 302; II. 231, 1690; 255, 174S, 5; 263, 1763 *in fine.* — De clavi parvae fenestrae per quam sumitur a monialibus Eucharistia, I. 97, 302, 2. — De Sororibus eleemosynas quaeritantibus, II. 328, 1924. — De rcelectione eiusdem personae ad munus Superiorissae vcl Abbatissae, II. 417, 2108. — De Sororum sodalitatibus religiosum habitum non deferentium, II. 240, 1718.— De Instituto *Virginum Christianarum* in Sinis, I. 351, 2; II 192, vn. — De mulicribur *Tertii Ordinis* carumque privilegiis, I. 287, 448. — De monialium clausura, *V.* **Clausura.** — Dc monialium votis, *V.* **Vota.**

MORES. Dc Vicariorum App. auctoritate in re morali, I. 73, 217. — In rebus fidei ct morum suffragium mere consultivum habent presbyteri, I. ⁊65 1041 *in fine.* — Gentiles ad fidem conversi non admittantur ad Baptismum nisi gentilitios mores prorsus exuerint, I. ⁋40, xiv; i63, *in fine.*

MULCTAE scu taxae ob dispensationes matrimoniales, *V.* **Taxae.**

MULIERES: An permittendum ut mulieres in ecclesiis pias meditationes vcl preces alta vocc recitent aut decantent, I. 600, 1123. — De muliebri cantu in sacris functionibus, II. 79, 1418, 2; 363, 1984; 439,2160. — De velo mulierum ud sacramenta accedentium, II. 195, xv. — De mulierum ministerio in Missa, I. 245 ⁋ 494, 8S1, 2.— Mulierum artificialis fecundatio illicita, II. 354, 1964.

MUSAEUM: De Musaeo Borgiano S. C. dc Prop. Eide, II. 164, 1877; — Litterae encyclicae

nd missionum Superiores pro eodem novis incrementis amplificando, *ibidem.*

MUSICA; Abusus in musica sacra reformandi, I. 29, 107. — Ecclesiastica musica antiquae severitati restituenda, et liturgicus tantum cantus in sacris functionibus adhibendus, II. 201, 1621, 2. — Praescriptiones circa musicam sacram, II.3o5, 1873; 445,2182; .02, 2186. — V. Cantores, Cantus.— Ad musica instrumenta in sacris functionibus inflanda aut pulsanda minime advocandi infideles aut haeretici, I. 464, 796, 2. — *V.* Tibicines, Organa.

MUTUUM : *V.* Usura.

N

NAUTAE: An liceat nautis Christianis vehere superstitiosa vcl illos qui eadem afferunt, II. 273, 1790.

NEGOTIATIO: Clerici negotiari prohibentur, I. 57, 181; 267, 423; 645, 1184; II. 72, 1398; 182, i58g. — An licita aliquando clericis, praesertim missionariis, negotiatio,!. 53, 160, 163; 269 /o; 3i7, 520; 340, 553; 349,568, <?; 487,836. 4,853; 563, 1037 , 572, io56. — An liceat clericis et monialibus emere actiones seu titulos mensae nummulariae, II. 296, 1841.

NEGOTIATORES : Dc pecunia quae mutuo datur negotiatoribus cum fenore, I. 462, *Istru^iore inviata etc.;* 546, 1008, 2. *3. 4;* II. 62, in, 64·.

NEOPHYTI: Quinam hoc nomine intclligcndi, I. 2>7, 402; 468, 802; II. 477, 2248.

NIGRI scu Nigritae, *V.* Servitus.

NOMEN: Dc nomine baptizandis imponendo, II. 27, 48. — An possit ct in Confirmatione nomen assumi, I. 213, 373. — Dc invocatione SS. Nominis lesu ad lucrandam Indulgentiam in articulo mortis, V. Indulgentiae. — Dc inclinatione capitis in Missa ad nomen B. Mariae Virginis, Summi Pontificis, ct Sanctorum quorum fit festum vcl commemoratio, II. 270,1784. — An liceat Christianis imponere sibi nomina turcica, I. 101,313; 282,443.

NOTARII Notarios apostolicos creandi facultas Vicariis App. tribuitur, I. 62, § *Insuper;* 73, 217, 2; II. 479, 2258.

NUMISMATA *(medaglie)·.* Dc benedictione numismatum cum Indulgentiis, I. 94, 294; 315, 5n; .03, 741; 5o6, 897; 520, 922, *6;* 530,961; 591, 1108; II. 220, 1675. — De numismatibus quae Terrae Sanctae Loca tetigerunt, II. 324, 1908.

NUNCII APOSTOLICI: Nuncios Ap. Sedis gravitci laedentes excommunicationem incurrunt, II. 3o. v.

NUPTIAE: Secundae ct ulteriores nuptiae non condemnandae si nihil aliud obstet, I. 127, § Γ///, *3;* II. 28, 55. — Ad alteras contrahendas nuptias nullum tempus viduis praescribendum, I. 375, 603, 2.

De nupharum celebratione: Nuptiarum celebratio diu post sponsalia haud protrahenda, I. 41 3, xxii. — Matrimonia in ecclesia sunt celebranda, I. 512·. — An admittendi ad matrimonii celebrationem christiani falsam simulantes religionem, I. 307, 497· — An queant missionarii petere a civili auctoritate ut ipsi deputentur officiales quoad matrimonia, II. 143, 1545, *4·* — Quomodo intclligenda prohibitio nuptiarum tempore Adventus ct Quadragesimae, I. 6?7, 1167. ?. — Dc sponsorum Confessione ct Communione, I. 418, 707 ; 441, 758; 511,913, 4; Π. 480, 2261, — Dc Missa *pro sponsis,* 1.281,440; 428, 728; 44>, 770; 49S 852, 5o3, 889-.890; 5^3, 938; 534, 971,2; 637, 1167; II. i55. 1557. — Quae Missa celebranda in concurrentia nuptiarum cum funeribus, I. 427, 726.— Circa verba consensum sponsorum exprimentia. II. 480, 2262. — De nuptiali benedictione, I. .p5, 725 ; 491 , 846 *in fine-,* 511, 93a; 5a3, 938; 534,971; 974; 535, 980, 637, ’’67; Π. 39, 1354; 40, 1357; 155, 1557. — De benedictione nuptiarum quae antea fuerunt initac, I. 3qo, 631; 3ç8, 658; 425, 726; II. 485, 2274. — Illicitum accipere benedictionem nuptialem a ministro acatholico, I. 420, 717. — De benedictione annuli nuptialis, I. 494, 85o, 2; 8, 938. /- — Dc benedictione et impositione *taly* loco annuli nuptialis, II. 270, 1782. — An in nuptiarum celebratione omitti possit iunctio manuum, II. 25o, 1736 — Circa supplendas nuptiarum caeremonias, I. 654, 1195. — De matrimonii celebratione coram magistratu civili vcl ministro acatholico, I. 41, 134; 70. ao5. 5; ig5, 359.211,367; 165, 415 ; 293, 455. 358, 571; 365 , 58o; 653, 119a; 689. 1347; 691, ıo55; II. 52, 1379, //; 278, 1809 — Qui matrimonium coram haeretico ministro ineunt, censuram incurrunt, II. 77, 1412; 273, 1793. — An possint unquam christiani nuptias more gentilium inire, II. 226, 1684. — Quaedam in nuptiis caeremoniae, gentilitatis labe scatentes, reprobantur, I. 162, *Octavum dubium.* — Dc quadam caeremonia *Cheo-lang* in nuptiarum celebratione apud tunkinenscs, I. 227, 380. — Circa celebrationem matrimonii *liberorum muratorum* scu massunum, excommunicatorum , irreligiosorum , et eorum qui dicuntur *liberi pensatores,* I. 657, X2o5; 667, 1219 ; II. 1,300; 73, 1401; 121, 1495 182, i5gi; 358, 1969. — Circa adsistentiam haereticorum ad nuptias catholicorum, ct viccvcrsa, I. 3oi, 478; 371,600; II. 76, 1410 —An liceat in matrimonii celebratione adhibere testes acatholicos, I. 405, 672, 2: II. 264, 1765. — An liceat Episcopis ct sacerdotibus praeesse nuptiis haereticorum, I. 4?5, 749:497. 864; 5’6, 986; 569, *24.* — Circa civilis auctoritatis assensum lege impositum ad contrahendas nuptias, II. 440, 2166.

OBLATIO De pia oblatione ad maximum animarum in purgatorio detentarum solatium, I. 588, 1106; II. 5oq, 2295.

OBSERVANTIA Dc vana observantia, I. 271, 424. /.?·

OBSTETRICES : An iterandus baptismus collatus ab obstetricibus, II. 328, 1923 — An denuncianda ab obstetricibus baptismata collata infantibus haereticorum in periculo mortis, I. 77, 232. — Quando liceat obstetricibus baptizare, II. 381, 2033.

OCCISIO: V. Homicidium.

OCCULTATIO: De occultatione fidei Christianae et catholicae religionis, K. Fides.

OCTAVA Circa celebrationem octavarum tempore quadragesimal), II 304, 1870. — Dc translatione festi octavam habentis, II. 32o, 1893. — Circa octavas festorum Titularium a die 3 Decembris ad 5 Ianuarii occurrentes, II. 458, 2201, 2.

OECONOMUS : An possit oeconomus curatus alium sacerdotem ad omnia parochialia oflicia delegare, II. 78, 1414.

OFFICIUM divinum : An possit Episcopus Officium divinum in alias commutare preces ob sacerdotum imperitiam, I. 495,856. — Circa facultatem in commutandi Oflicium divinum in Rosarium vel in alias preces, II. 202, 1622, — Circa antiphonarum in choro intonationem, II. 276,1803. — De pausa servanda in recitatione divini oflicii in choro, I. 693, 1258. — Quonam kalendario uti debeant missionarii, I. 3o3, 484. — Privilegia quoad recitationem divini Oflicii pro Archidioeccsi tantum concessa, valere non possunt pro aliis dioecesibus, II. 182, 1692. — De lectionibus I. Nocturni in duplicibus maioribus, II. 336, 1944· — Notanda circa commemorationes, II. 391, 2o55. — De ordine servando in commemorationibus ad Vesperas, II. 319, 1888. — Circa indultum celebrandi varia Officia votiva per annum, I. 91, 269. — An liceat addere calendariis nova Oflicia, et quid attendendum quoad celebrationem Missae vel festi cum Officio de Sancto, I. 12, 38; i5, 63 — Missae et Oflicia haud approbata excluduntur, I. 15, 63. — Quoad indultum recitandi Oflicia Sanctorum ratione insignis Reliquiae, I. 78, 237. — Circa concessionem Oflicii et Missae in honorem Servorum Dei, I. 460, 792. — Dc consuetudine recitandi in choro Oflicium defunctorum omnibus secundis feriis, II. 277, 1807.— Normae pro impetrandis novis Officiis et Missis a S. R. C ; II. 337, 947· — An missionarius pluribus adseriptus ecclesiis teneatur ad celebrandum Oflicium omnium Titularium illarum, II. 162,1573; 182, 1592, 2; 214, 1654, 2. — An nd idem teneatur Episcopus plures habens ecclesias ex quibus aliquid emolumenti percipit, I. 214, 1664, 2. — An quoad recitationem divini Oflicii adhibendum sit *tempus medium,* vel *legale,* II. 166, x58o ; 295, 1842. — De hora recitandi Matutinum diei sequentis, II. 462, 22i5. — Dc recitatione Officii Beatorum, I. 43, 137; 44, 140. — Circa impressionem Officiorum dc Sanctis, I. 78, 236.

Officium parvum B. M. V. recitantes indulgentias lucrantur, I. 699, 1266, *in nota ;* — An idem Oflicium latine sit recitandum ad lucrandas Indulgentias, *ibidem.*

OFFICIUM (Sanctum): Perperam se gerentes in S. Oflicium *excommunicationem latae sententiae nemini reservatam* incurrunt, II. 3ı·, II. — V. Inquisitio.

OLEUM : Circa oleum pro lampade SS. Sacramenti adhibendum, I. 693, 1269.

Olba sacra : Quam sedulo curandum ut oleum pro matena sacramentorum sit vere cx oliva, II. i55, i556- — An necessarium ut olea consecranda sint recentia, I. 673, 1225, *4·* — Dc facultate «acra olea conficiendi cum tot sacerdotibus quot possint haberi, I. 643, 1179; 673, 1225. *3.* — Dc oleorum consecratione cum duobus tantum presbyteris in pontificali Missa ministris, I. 583, 1091. — Oleum consecratum vetustum nullatenus cum novo miscendum, sed comburendum, I. 5o8, 909; 5q, 183. — Dc facultate oleis sacris veteribus utendi, I. 59, 183; 90, 263; 343, 56x; 483, 840; 520, 924; II. 481, 2266. —Sacra olea gratis omnino distribuenda, I. 117, 335 ; 312, 5o5, 2. — An Coadiutor Vicarii Ap. queat olea benedicere, I. 535, 881. — De iure Patriarcharum orientalium sacra olea consecrandi pro singulis dioecesibus patriarchalus, I. 117, 335. — An latini uti valeant oleis ab Episcopo ritus orientalis benedictis, I. 482, 822, 2. — An liceat catholicis servare olea sacra in loco cum acatholicis promiscuo, I. 407, 681. — Circa olea sacra apud italo-graecos, I. 122, g IV. — De transmissione oleorum sacrorum aliter quam per clericos, II. 416, 2106; 43θ> ai57.— V. Extrema Unctio, Aqua (baptismalis).

ONANISMUS : Contra onanismum, II. 422, 2x23.

OPERA servilia, K. Festi dies.

OPERATIO caesarea: I. 334, 541 Π· 366, 1997 Î 4°4» 2073. — Circa operationes chirurgicas directe foetus occisivas, II. 201, 1618; 324, 1906.— *V.* Foetus, Craniotomia, Laparatomia.

OPIFICES : De observantia dierum festorum et ieiunii quoad opifices apud dominos diversi ritus commorantes, II. 223, 1679. — *V·* Festi dies, Ieiunium. — Dc opificum cooperatione in aedificandis aut reficiendis templis infidelium, ct in corumdem coemeteriis, I. 337, 547; 33q, 55o; 496, 862; 514. § *Nci dubbio deciinoquarto.* — Dc operariis qui agros cxcoiunt, ad ecclesiam pertinentes, a tureis usurpatos, I. 257, 406, *4·*

OPIUM : An opium fumigantes possint ad Baptismum admitti, I. 588, 1103,2. — De observantia legis civilis adversus opii commercium, I. 479,8x5. — Circa opii usum, commercium, et culturam, I. 577, 1071; II. 118, 1489; 184, 1599; 267, 1776; 3o3, 1867. — Quid agendum cum iis qui opii usui et commercio adhaerent, I. 562, 1038; II. 267, 1776, 5.

OPPIGNERATIO : Quid attendendum in casu oppignerationis bonorum ecclesiasticorum, II. 4, X310. 4. — *V.* Contractus.

ORATIONES : *V.* Preces.

ORATORIA: Quaenam Ordinariorum et missionariorum iura quoad oratoriorum erectionem, approbationem ac visitationem, I. 492 — Aedificatio oratoriorum publicorum minime relinquenda laicorum arbitrio, II. 194, xxn. — Circa oratoria privata, I. 220, 383. — De sacris functionibus ct dc administratione sacramentorum in oratoriis privans, 220, 383, /9. — De Episcoporum facultate quoad Missae celebrationem in oratoriis, II. 129, x5xo. — An sacella in navibus debeant considerari ut oratoria, II. 416, 2103. — Dc Episcoporum privilegiis quoad oratorium privatum, II. 299, x855.

— Ordinarii est prohibere, cx iusta causa, missionarium ne sacra faciat in oratoriis privatis, I. ₰491 — Dc oratoriis scmipublicis, II. 386, 2036; ₰» allg.— Quoad benedictionem oratoriorum, II. 3go, o5x. — Dc privilegiis oratorii principalis Seminariorum solemnitcr benedicti, II. 440, 2164.

ORDINARIUS. *Ordinarii* appellatione quinam mtclligi debeant, II. 227·, 2.

ORDINATIO sacra: Dc Ordinatione clericorum alienae dioecesis, I. 79, 238. — Litterae dimissonalcs ab ordinandis exhibendae, I. 70, 207; 125, vin ; 384, 6i5. — Nequeunt amplius Instituta votorum simplicium suis alumnis dimissoriales litteras concedere, II. 3oi, i860. — Dc facultate Ordines conferendi sine dimissoriis, I. 52, i5g; 70. 207, 2; 72, 216, 9. — Dc dimissoriis pro alumnis Institutorum Regularium, II. 280, 1819. — Suspensionem incurrunt ordinantes alienum subditum absque dimissoriis, II. 32, m. — Dc facultatibus Vicariorum App. circa Ordinationem subditorum alienorum, I 70, 207. — De titulo Ordinationis, I. 124, § vu ; II. 47, 1369; 3oi, i860. —Suspensionem incurrunt Ordinem sacrum conferentes absque titulo, II. 31, *in fine;* 32, iv. — De Ordinatione ad titulum *missionis,* II. 48, *6; ηο,* 1394· — De iuramento ordinandis ad titulum *missionis* imposito, II. ₰48 *8;* 70, 1394 4.5; 209, 1641.— Dc litteris testimonialibus, I. 79, 238; II. 32, m; ₰298, 1849. — De litteris testimonialibus pro clericis ordinandis, iam militiae addictis, II. 317, 1886. — An necessariae eaedem litterae pro ordinandis quorum commoratio in aliena dioecesi non fuit satis continua, II. .08, 2199. — Dc subditis ratione originis, domicilii, familiaritatis, ad effectum Ordines suscipiendi, I. ₰79 — Circa facultatem dispensandi super defectu aetatis, I io3, 314. — Dc ordinandorum examine, I. 124. § vn, 4. — Electus Patriarcha nequit Ordines conferre ante electionis confirmationem et sacri pallii receptionem, I. 496, 863. — An possit Patriarcha impedire exercitium iuris Episcoporum sui Patriarchatus quoad Ordinationem, I. 497, 866. — Bigami ad Ordines sacros non admittendi, I. 94» 293; 413, x. — Circa petitionem promovendi ad sacros Ordines quemdam uxoratum , uxore in sacculo permanente cum simplici castitatis voto, I. 572, 1067, 4. — An ad Ordines promoveri queant conversi ab hacresi vcl haereticorum filii, I. 54,170. — De diaconis cophtis in puerili aetate ordinatis, I. 2i5, 376. — Dc servandis in promotione Regularium ad sacros Ordines, I. 645, 1183 ; 691, 1264; II. 280, 1819 — De interstitiorum remissione, I. 77» u· — Quando possint conferri Ordines minores, II. 480, 2264. — Facultas ordinandi diebus festivis complectitur etiam dies festos abrogatos, I. .|83, 824 ; 498, 873. — Dc Ordinatione *extra tempora,* I. 92, 274; 280 ; 483, 824 ; II. 202, 1622. 231,1691.

Dk Ordinationis ritibus: I. 483, 824; 507, 908; 536, 984; 575, 1066; 58i, 1082; II. y5, 1407; II. 244, 1723. — Quoad rituum promiscuitatem in Ordinatione, I. 126, xx *et seqq.* — De Missa Ordinationis, I. 41, 130. — Dc Ordinatione Diaconi peracta sine tactu physico in manuum impositione, II. 88, 1431. — Dc Ordinibus sacris sine debita intentione susceptis, I. 525, 946. — De recitatione *Nocturni* ab Episcopo ordinante imposita, II. 391, 2064. — Dc presbytero qui in sua Ordinatione hostiam tetigit sed dubita! an patenam tetigerit, II. 276, 1800 — Alia circa Ordinationem presbyteri et diaconi, *V.* Presbyter, Diaconus. — Nefas Ordines recipere ab Episcopo acatholico, I. 92, 278 ; II. 32, vi. — Suspensionem incurrunt ordinali ab excommunicato vcl suspenso nominatim, aut ab haeretico vcl schismatico notorio, II. 32, vi. — Circa ordinatos ab Episcopis schismaticis, I. 125, xitr, xrv, xv. — De Ordinationibus anglicanis, II 342, 1964.

ORDO (sacramentum): Dc sacra Ordinatione, V. Ordinatio. — Excommunicationem incurrunt clerici in sacris constituti matrimonium contrahere praesumentes, II. 3ı·, i; 142, 1644.

ORGANA: An liceat catholicis organa pulsare in templis haereticorum, II. 240, 17x3. — An queat admitti acatholicus ad pulsanda organa in catholicorum ecclesiis, I. 432, 739, *3.*

ORIENTALES : Institutio *Sacrae Congr. de Prop Fide pro negotiis ritus orientalis,* L 668, 1223. — De quatuor ritibus quibus constat Ecclesia orientalis, I. 234, 395, *3.* — Notiones circa ritum orientalem, I. 234, 396. — De cura Rom. Pontificum ut serventur ntus orientales, I. 235, 5 *et seqq.;* 555, 2 *et seqq,; 62·;,* xx58. — Utrum Pontificiae Constitutiones obligent orientales, I. 252, *44;* II. i65, 1678 ; 208, 1640. — De fide tutanda et de disciplina ecclesiastica instauranda inter chaldacos, I. 411, 692. — Constitutio Leonis XIII dc disciplina onentalium conservanda et tuenda, II. 3i3, 1883. — Cuiusnam parochi iurisdictioni subsint orientales proprio parocho carentes, II. 314·, 2. — Ad admissionem orientalium in Instituta latina necessariae sunt literae testimoniales proprii Ordinarii, II. 3i5, ro. — Causae matrimoniales ct ecclesiasticae orientalium, a quibus appellatur. non committendae Delegatis App. sed Sacrae Congr. de Prop. Fide deferendae, II. 315, *12.* — Circa ritum scrvzndum ab orientalibus in America Sept, degentibus, II. 357, 1966. — V. Ritus.

ORIGO ; Quis sit subditus ratione originis quoad Ordines suscipiendos, I. ₰79

ORPHANOTROPHIA : De Ordinariorum iurisdictione quoad orphanotrophia monialibus commissa, II. 54, 1386

PACTIO : De quadam pactione quam christiani ineunt cum paganis ut liberentur a superstitionibus peragendis, I. 521, 931.

PAGANI : *V.* Ethnici.

PALANCHINUS : K Sella.

PALLA Circa Pallam in Missa adhibendam, I. 865 2S0, 2; 43o, 735 ; 611, 1148, 2; II. 123,1497, 36q , noo6 ; 465» 2223, 2.

PALLIUM sacrum quid significet, I. 232, 392, *m nota.* — Pallii (latini) concessio Romano Pontifici reservata, I. 232, 39s ; 277, 433. — Electus Patriarcha idem pallium petere debet, I. 496, 863. — Quacnam peragere nequeunt Patriarchae ante pallii

receptionem, I. 496, 863.— Dc pallio graeco quod concedere potest Patriarcha orientalis, I. 232, 39a.

PALMAE: De palmarum benedictione, *V.* Benbdictio.

PANDEL: Dc erectione columnae cuiusdam superstitiosae in loco vulgo *pandet,* I. 610, 1148.

PANIS: K Euchar ist ia *quoad materiam.*

PAPA' Censuras incurrunt qui a Romani Pontificis obedientia pertinaciter se subtrahunt vcl recedunt, et qui ab eius mandatis ad futurum Concilium appellant, II. 3o, in, iv; 32, 1. — Mentio Summi Pontificis in Missa est praeceptiva in toto orbe catholico, I. 636, 116S. — Acta Pontificia, *V.* Constitutiones.

PARAMENTA: K Indumenta.

PARASCEVE: Dc induito ut Feria VI in Parasceve fiat Crucis adoratio post concionem dc Passione, omissis ceteris caeremoniis, I. 65o, 1189 — Dc modo deferendi SS. Viaticum Feria VI in Parasccve, I. 179, 363. — F. Hebdomada maior.

PAREAS: Dc spirituali cura habenda hominum vilis generis vulgo *pareas,* I. 162·, *dub.* /2; 170, § *Ad tertium.* — Baptisma negandum putantibus *pareas* esse a Deo reprobatos, I. 344, 563. — An inter *pareas* ct nobiles quaedam separatio in ecclesiis, ct sepulcrorum distinctio toleranda, I. 324, 828; 344, 863. — An admittendi *pareas* in scholas ct in missionariorum famulitium, I. 541, 999 *in fine.*

PAROCHI: Quoad electionem εγ remotionem: Dc electione parochorum, I. 141, 340; 376; II. 2o3, 1627. — Non tenetur Episcopus eligere quem examinatores maiori suffragiorum numero approbarunt, II. 104, 1468. — Nequit eligi parochus nisi legitimam habens aetatem, I. 291, 449, Λ — Constitutio Bencd. XIV *Firmcndis* dc jurisdictione Episcoporum quoad Regulares parochos, I. 173, 348. — Designatus parochus a Superiore Regulari debet ab Ordinario jurisdictionem accipere, I. 5oo, 879, *4.* — An Vicarii App. seu Ordinani valeant Regulares a Praefectis designatos parochos examini subiiccre, I. 5o5, 893, *3.* — De Episcopi facultate examinandi parochos semel approbatos cum adest vehemens suspicio dc illorum imperitia, I. 77, 231. — Nequit Episcopus parochi dimissionem admittere nisi iste dc alio beneficio aliunde provideatur, I. 2S7, 408. — Missionarii non sunt vere parochi, I. 84, 242. — An possit Vicarius Ap. vcl Episcopus missionanum parochum removere vel cius facultates cohibere, I. 84, 242, 2; 5o5, 892. 4· — Dc causis ob quas possunt parochi mutari, I. 257, 401. — Regulares parochi observantiae regularis specimen cunctis ubique praebeant, I. 40, 129. XXI.— In remotione parochorum Regularium servanda est Const. *Firmandis,* I. 5o3, 886. — *V* Regulares. — Circa remotionem vel translationem rectons missionarii ab officio parochi, II. 219, 1669 — An conversi a schismate possint esse parochi, I. 122, vn. — De Episcopo cogente parochum ad sumendum sibi vicarium, I. 685. 1241.

Quoad obligationes kt officia: Dc parochi residenûa, I. 291, 449. *2.* — De praedicatione diebus festis, et de catechesi, I. 257, 40S, 2; 366, S8x; 511,913, r. 2; II. 96, 1484. — An possit parochus aliquid recipere ob Baptismi administrationem, I. 257, 408, *3.* — De modo se gerendi cum nupturiensibus quoad Confessionem, I. 5τι, 913,4.— De libris parochialibus, I. 375, 608. — An possit parochus Missam pro populo aliis celebrandam committere, II. 145, 1S81. — An parocho qui, plures regens paroecias, plures Missas pro populo per sc vcl per alium celebrare tenetur, dari possit facultates binandi, II. 196, 1611, *2.* — *V.* Missa *pro populo.* — Dc iis quac parochis potest imponere Episcopus, I. Si b 913· — An queant parochi sententiam emittere in causis civilibus, I. 5 13, § *Coli' ottavo dubbio.* — An oeconomus curatus possit alium sacerdotem ad omnia parochialia officia delegare, II. 78, 1414.

Quoad iura et emolumenta: Sacramenta parochialia nonnisi de consensu parochorum administranda, I. 19, 73. — Communio paschalis spectat privative ad parochos, I. 80, 240. — Quoad ius parochi in tumulatione cadaverum missionariorum Regularium, I. io3, 31S. — An monialium cadavera possint absque parochi interventu ad coemeterium deferri, II. 52, 1380. — De parochi iuribus quoad parochianos in nosocomio defunctos, I. 684, 1241, *3.* — De iuribus parochorum quoad Confraternitatcs I. 88, 261. — Facultas Ordinariorum designandi parochos in Moderatores Confraternitatum, I. 65ç, 1207. — De praecedentia parochi in funeribus quae extra ecclesias Regularium intra fines paroeciarum fiunt, I. 24, 82. — Utrum in funeribus debeatur praecedentia parocho defuncti, an Capitulo Collegiatact. I. 3o, m. — An benedictio palmarum etc. pertineat exclusive ad parochos, *V.* Benedictio. — Dc emolumentis vulgo *stolae,* II. 23, 23. — Cui parocho solvendae decimae ab orientalibus ad latinum ritum transeuntibus, I. 276, 429. — De officiis ct iuribus pcrochialibus missionariorum quoad orientales, I. 678, § *H, 4 dubbio.*

PAROECIAE: An Vicarii App. seu Ordinarii visitarc possint paroecias Regularium missionariorum, I. 5o5, 892. z. *5.* — Circa divisionem paroeciarum, earum praesertim quac Regularibus sunt concreditae, II. 346, 1988. — *V.* Regulares, Parochi. — Quid requiratur ad canonicam paroeciarum erectionem, II. 145, 1848. — Quid sufficiat ad constituendam veram paroeciam apud orientales, II. 165, 187&. — Dc concursibus ad paroecias, L 141, 340; II. 2o3, 1627.

PARTUS: An liceat partus acceleratio, II. 366, 1997; 424, 2131. — De foetus ectopici c sinu matris extractione, II. 424, 2131.— *V.* Foetus.

PASCHA: Quoad Paschae celebrationem a romano calendario non recedendum, I. 6o5, 1131. — De praecepto paschali, *V.* Communio.

PATENA: Per novam deaurationem patena consecrationem amittit, I. 540, 997.

PATENTES litterae pro missionariis expediendae, I. 5, 6. — Tenentur Missionarii, etiam Regulares, *patentes* litteras -Vicariis r\pp. exhibere, I. 56, 178, 5; 61, § *Nos attendentes* \ 78, 234.

PATRIARCHAE (orientales): De Patriarcharum origine, II. 3, 1309. — Patriarcharum electores sunt tantum Episcopi, II. 479, 2287. — Ab electione passiva non excluduntur presbyteri, *ibidem,* — Electio Patriarch, a S. Sede confirmanda, ct

nonnunquam est ei omnino devoluta, I. 277, 433; 496, 863. — Quacnam ab electo Patriarcha peragi nequeunt ante electionis confirmationem ct Pallii receptionem, I. 496, 863. — Irrita abdicatio Patr. absque assensu S. Sedis, I. 277, 433. — De Patriarchae iuribus, I. 117, 335.— Nequii Patr. innovationes facere in ritibus et moribus Ecclesiae orientalis, I. 253, 47. — Dc facultate Patr. quoad Indulgentias, I. 3o5, 490; 312, 5o6; H. 479, 256. — Dc synodo provinciali a Patriarcha convocando, I. 312, 5o5. — Nequit Patr. constituere Vicarium generalem pro exercitio jurisdictionis patriarchalis, I. 323, 523, 2. — An possit Patr. m Episcopos animadvertere sine Episcoporum interventu, I. 312, 5o6, *3*\ 323, 523. — An possit Patr. cogere presbyteros alienae dioecescos ad commorandum in dioecesi patriarchal!, II. 479, 2255. — An teneantur Episcopi accipere a Patr. litteras patentalcs ob dioecesis visitationem, I. 312, 5o6, *2.* — An queat Patr. mittere presbyteros in alienam dioeccsim ad exercendum ministerium, I. 420, 714. — An possit Patriarcha impedire exercitium iuns Episcoporum quoad sacram Ordinationem, I. 497» 865. — De aliis ad patriarchalem jurisdictionem super dioeceses patriarchatus spectantibus, I. 3o3, 487. — Censura quam incurrunt Patriarchas graviter laedentes, II. 3o, v. — De honoris titulo Patriarchis in epistolis tribuendo, II. 292, 1833. — Qualis inter Patriarchas ordo praecedentiae, II. 3, 306. — De praecedentia inter Patriarchas orientales, II. 3o8, 1875. — De iurisdictione Patriarchae gracco-mclchitac, II. 316, *13,*

PATRIMONIUM: Dc titulo *patrimonii* pro Ordinatione, II. 47, 1349, 2·

PATRINI : Non licet admittere patrinos acatholicos, I. 71, 211; 180, 355; 287; 692, 1267,4- II. 291, 1831. — An catholici possint esse patrini in baptismo haereticorum, I. 71,211; 181e; 3oi, 478 ; 692, 1257, *4·* — Ab officio patrini excludendi *massones,* II. 121 *: — De patrinis puerilis aetatis, I. 93, 284. — An Regulares et moniales possint esse patrini, I. 69, 19g; II. 218, 1667, 2. — Sacerdos Confirmationem administrans nequit esse simul patrinus, I. 534, 969. — An patrinus infantis in Baptismo possit eiusdem esse in Confirmatione patrinus. II. 197, 1612. — Dc servandis quoad patrinos in Confirmatione, I. 3io, § *Quamquam.* —An cl quomodo duo tantum patrini in multitudine confirmandorum adhiberi queant, II. 76, 1408; 201, 1619. — Quid si in Baptismo nequeant haberi patrini, I. 419, 709. — Quomodo officio tenendi infantem satisfaciat in Baptismo patrinus. I. 599,1119. — An sufficiat ut patrinus in Confirmatione dexteram ponat super humerum confirmandi,!. 213, 373» 569, *I3.* — De parentibus officio patrinorum in propriae sobolis baptismo fungentibus, II. 28, 1347.

PATRONI (Sancti) — De Patronorum electione, I. 13, 54. — Officium Titularis ecclesiae cathcdralis, aut Patroni, in tota dioecesi fieri debet, I. 113, 329. — An Patroni dioecesis festum sub praecepto servandum in tota dioecesi, I. 588, nor. — De distinctione inter Patronum ecclesiae, Patronum loci, Patronum dioecesis, I. 608, 113p. — Circa celebrationem festi Patronorum, II. 322, 1902. — Quoad Missam pro populo celebrandam α parocho in festis Patronorum, II. 358, 1970.

PECCATA: De peccatis reservatis, *V.* Casus.

PENICILLUS : De penicilli usu in Confirmatione, II. 206, 1630; — in Extrema Unctione, I. 370, 596.

PERMISSIONES : De Patriarchae Alexandrini *permissionibus* quoad ritus sinenses, I. 137·; 140, *21 et seqq.*

PERMUTATIO : Quid servandum in permutationibus bonorum ecclesiasticorum, II. 4, 1310,2. — De quadam permutatione missionariis licita, I. 53, 160.

PERSECUTIO contra Christianam religionem; An tempore persecutionis possint missionarii ab infirmorum visitatione abstinere, II. 235, 1700. — An ob persecutionem possint missionarii a Missionibus recedere, I. 35, n5. — An liceat christianis tempore persecutionis altaria ab ecclesiis amovere, I. 316, 513.

PETITIONES scu supplices libelli; An petitiones proponendae, alias a S. Congr. reiectae, I. 66, 193· — Petitiones per telegraphum haud admittendae, II. 267, 1735. — Excommunicatio in falsarios supplicationum per Rom. Pontificem vel S. R. E. Vicc-Cancellarium signatarum, II. 3o, ix.

PHIALAE: Dc phialis vitreis aut hgulinis sanguine tinctis quae in sacris reperiuntur coemeteriis, I. 688, 1245.

PILEUM vcl pileolus: Dc pileolo sinensi II. 244. 1723. — De usu pileoli sinensis in celebratione Missae, I. 70, 206; 513, 940; 644, 1182; II. 137, 1539. 2; 195, xvi.

PISCATORES : De piscatorum filiis in clerum admittendis in Indiis, I. 483, 826; II. 5ot, 2281.

PLANETA: *V.* Casula.

POENA *capitalis:* An dux vcl herus possit aliquando poenam capitalem in subditos decernere, II. 208, 1778.

POENITENTIA (sacramentum): De praecepto annuae Confessionis, I. 38, *Primo quaeritur.* — Sacerdotibus ad Poenitentiae sacramentum frequenter accedendum, I. 113, § VI, 1.

Quoad ministrum: De confessarii idoneitate, I. 276, 427; 283, 444; 413, xii. — Tenentur confessarii callere idioma quo Confessiones excipiunt, I. 276, 427; 283, 444. — Dc facultate Confessiones audiendi in maritimo itinere, II. 20, 1343; 407, 2082; 413, 2127, 477, 2244. — An possint missionarii iter facientibus post ingressum in Sinas, Confessiones audire, ante iuramentum Bullae *Ex quo,* I. 507, 907 ; II 509. 2294. — Dc fidelium libertate in seligendo confessario, I. 383, 610; 488, 839. 5oo, 879, *12; 677,* 1228, *dub. 2.* — Communitatum Superiores (in Urbe) suorum alumnorum Confessiones audire vetantur, II. 3^2, 2087; — quid si agatur dc Ordinibus Regularibus, II. 3o8, 2064. — Quid dc Regularibus circa audiendas saecularium confessiones, *V,* Regui-AHRs. — De confessariis monialium , *V,* Moniales. — Dc sacramcniali sigillo; I. 4°7» 683; 493, § *Ex·*

ponis. — Contra abusum recipiendi a poenitentibus eleemosynam, I. 342, 555. — Dc crimine ct poenis sollicitationis, I. 86, 248; 92, 279; 644, Ii8i, 5; 684, 1237; 707, 1282; 729, 1294. — De denunciatiombus contra sollicitantes, 99,308; 5o2,882; 526, 949. 707, 1282; II. t86, 1604; 248, 1732. — Instructio S. 01Γ. super Const. *Sacramentum Poenitentiae,* I. 707, 1282. — Excommunicatio in docentes vcl defendentes praxim inquirendi a pocnitente nomen complicis, II. 3o·, 1. — Illicitum catholicis Poenitentiae sacramentum a schismaticis recipere, I. 281, 439. — De absolutione complicis in peccato turpi. *V.* Absolutio.

Quoad subactum seu pOENjtknтes: De qualitate ct dispositionibus poenitendum, I. 52, i56. 2 Î8Ô, 6rg; 4'3, x«; 4<·7> 799; 498 · 874: 689, 1246 — Dc praecepto annuae Confessionis, I. 38, *§ Primo quaeritur.* — Quoad Confessionem baptizandorum, II. 19, 1338; 81, 1425. — Quid confessario agendum cum poenitente indisposito, et matrimonium proxime celebraturo, I. 418, 707. — Quid servandum a missionariis Confessionem graecorum excipientibus, I. 52, i56, 2. — Poenitentiae sacramentum acatholicis ministrare non licet, I. 60, i85. — Dc Confessione per interpretem, I. 14, 61.

Quoad locum kt tempus Confessionis: De loco pro excipiendis Confessionibus, I. 44, 138; 359, 572; 4i3, 44°· 754; 483, 825, 5ji, 9!3, o. — Dc servandis a Regularibus quoad mulierum Confessiones, I. 336, *5^5.* — Dc excipiendis Confessionibus in navibus, II. 407, 2082; 423, 2127; 477, 2244. — Loca excipiendis Confessionibus in mulierum communitatibus habenda ut vera confcssionalia, II. 81, 1424. — Dc tempore audiendi Confessiones, II. 19, 1339.

Quoad absolutionem εγ satisfactionem: Dc absolutione in articulo mortis a sacerdote non ndprobato impertita, II. 262, 1761. — *V.* Absolutio. Dc satisfactione imponenda, I. io5, 321; 35i *§ Quoad poenitentias*; 498, 874. — Quoad poenitentias publicas, I. 353, § *Caveant;* 354, § *Neque propterea.*

POLITICAJE res haud tractandae a missionariis, I. 42, 135, § *Tam longe* \ II. 192, vin.— Intestinis bellis ct politicis contentionibus opem utcumque ferre clerici prohibentur, II. 408, 2087.

POLYANDRIA: Facultas dispensandi cum polygamis conversis extenditur ad casus mulierum plures viros habentium, I. 383, 611; 566, 1044, 2; 598, XI17.

POLYGAMIA: Quid agendum cum polygamis ab haeresi vcl ab infidelitate conversis, I. 17, 71; 716, / — De speciali concessione scu privilegio in favorem fidei pro polygamis ab infidelitate conversis, I. 255, 397i 408, 685; 493, 848; 593, 11x3; II. 5i, *Quaes, primum.* — Dc polygamis cx quorum uxoribus quacnam prima sit dubitatur, II. 374, 2017. — An possint pagani, praecedentibus uxoribus dimissis, ducere eam cum qua vivunt, si cum ipsa baptizari velint, II. 274, 1796. 2. — Poljgamus neophytus ex cuius uxoribus nulla vult fieri Christiana, nec habitare sine contumelia Creatoris, nequit dispensan a disparitate cultus ut paganam ducat, I. 6)7, 1168. — Negatur facultas dispensandi cum polygamis convenis ut, relicta prima uxore pariter eoos ena, ducant aliam, I. 17, 71 *in fine.* — Nequit Christiana puella, obtenta dispensatione super disparitate cultus, contrahere matrimon. cum infideli qui non promittit sc a polygamia abstinere in futurum, L 729, 1295, *6.* — Infidelis conversus qui, dimissa uxore in infidelitate, aliam ducit durante catechumenatu, nequit ad Bapt. admitti nisi separatione peracta a secunda uxore, II. 166, x58x, *6.*

PONTIFICALIA: An possint Episcopi seu Vicarii App. in aliena dioecesi vel vicariatu pontificalia exercere, I. 4J1, 737.

PORTIUNCULA: De requisita distantia inter duas ecclesias quae privilegio Indulgentiae de *Portiuncula* ditatae sunt, II. 459, 22o5.

POSTULATIONES: *V.* Petitiones.

PRAECEDENTIA: De praecedentia inter Patriarchas, II. 3, 1306; 3o8,1875. — Quid attendendum in praecedentia Episcoporum diversi ritus, I. 13, 48. — Episcopus mere titularis nulla gaudet in synodo super ceteros Episcopos praecedentia, I. 567, 1047. — Circa parochi praecedentiam in funeribus, I. 24, 82; 3o, m. — De praecedentia ct privilegiis Regularium missionariorum, I. 265, 416. — Dc praecedentia canonicorum et beneficiatorum, II. 277, I8o5. — Quoad praecedentiam canonicorum *ad honorem,* II. 3, 1308. — Circa praecedentiam inter graecos ct latinos clericos, I. 129, xvn.

PRAEDIA: Quoad ius proprietatis Christianorum cocincinensium in agros ipsis a civili auctoritate assignatos, qui ad alios possessores pertinebant, I. 535, 983.

PRAEDICATIO: Circa praedicationem de Christo crucifixo, et de eius cultu, I. 25, 87; 35. *§ Decimoscptimo.* — De praedicatione a parochis diebus festis habenda, II. 96, 1454. — Dc verbi Dci praedicatione, II. 192, vin; 198, i6x5, 5; Instr. S. C. EE et RR. II. 309, 1878.

PRAEFECTI Missionum: Praefectorum deputatio pertinet ad S. C. de Prop. Fide, II. 6, 1314. — Provincialis Regularium nequit Praefecti munus gerere nisi ad hoc a S. C. deputetur, I. 295,463. — Praefecti jurisdictio non est quasi episcopalis ct ordinaria, I. 482, 818. — De Praefectorum auctoritate ct dependentia, II. 477, 225o. — Dubia ad Missionem spectantia non a quolibet missionario sed a Praefecto proponenda, I. 109, 323. — Praefectus tenetur ad residentiam, I. 3o, 109; — ct manere debet in Missionis regimine usque ad adventum successoris, I. 53, x65. — Dc relatione a Praefectis mittenda, I. 9, 22; 148, 342; 2o3, 362. — Circa Praefectorum facultates, I. 86, 249; loy, 323; 345, 564; 415,698. — Facultate absolvendi a censuris uti possunt Praefecti in foro lentum interno, I. 495, 855. — Dc quonam Episcopo agatur in formulis facultatum *Reconciliandi ecclesias etc.* ct *Consecrandi calices etc.* quae Praefectis dari solent, II. 88, 1428. — An queant. Praefecti veniam dare missionariis recedendi a Missione, vcl eos removere vcl immittere, 53, i6x; 54, 167; II. 479, 2264. — An possit Pruef. facultates communicare missionariis qui tempus ipsis praescriptum abiverunt, I. .76, 226. — Nequit Praef. facultates communicari missionariis alienis, I. 109, 323, *3 et 4. dub.;* — nec dare missionariis facultatem celebrandi Missam in domibus privatis, I. 345, 564. — An queant Praefecti depu-

tare Vicc-Pracfcctos, iisque communicare facultates ita ut Vice-Pracfccti eosdem communicent missionariis, II. 482, 2268..— Nequeunt Praefecti disponere dc bonis Missionum sine licentia S. Congregationis de Prop. Fide, I. 96, 296. — in locum Praefectorum in Missionibus apud orientales sufhciuntur *Superiores Missionum,* II. 341, 1963.

PRAEFECTURAE : informatio exhibenda pro novis Praefecturis erigendis, I. 3q3, 646. — Praefecturae Missionum apud orientals, quae territorium separatum non habent, abrogantur, ct in Praefectorum locum sufficiuntur *Superiores Missionum,* II. 341, 1953·

PRAESCRIPTIO: Circa praescriptionem in quodam contractu *mutui,* I. 3$7, 57o, 2; 36o, 574.

PRECES: Dc Unione precum pro Episcopis, II. 217, 1664. Circa beatorum suffragia ct invocationem in precibus, I. 43,137, *g. 10.* — Dc non interponendis verbis inter primam et alteram *Angelicae Salutationis* partem, I. 356 ·, § *De multis* — An permittendum ut preces in ecclesiis recitentur aut decantentur a mulieribus, I. 600, 1123. — Circa preces vcl cantus lingua vernacula in Missa, I. 234, 394; 267, 422; 307, 5oo; 570, *28.* — De precibus post Missam a s. m. Leone XIII praescriptis, II. 443, 2178. — Preces quae sunt partes Breviarii latine debent recitari, II. 456, 2196, *3,* — De precibus publicis pro rege vel praeside acatholico , I. 432, 739; 482,819; Sig, 9ai› 3\ 520,906; 567, 1046. — Circa preces pro defunctis apostatis vcl impoenitentibus, I. 428, 729. — An liceat orare cum acatholicis, I. 456, 787. — Illicitum Episcopo accedere cum civili magistratu ad canendam in templo schismaticorum *doxologiam,* I. 5iq, 921. — An liceat recitare preces super infirmos infideles, I· 21 3, 374; 297, 468. — An liceat christianis, dum gentiles tabellam in honorem idoli cum precibus erigunt, tabellam erigere christianis precibus inscriptam, I. 368, 690. — Preces pro fidei propagatione, I. 342, 557; 554, 1022; V. PRECES PRO animarum salutk, II. 5ii. — Indulgentia pro recitatione precis *Requiem aeternam etc.,* II. 424,2133. — De precibus quae requiruntur tamquam conditio ad lucrandas Indulgentias, *V.* Indulgentiae.

PRESBYTERI : In rebus fidei et morum presbyteri votum habent mere consullivum, I. 565,1041 *in fine.* — V. Ci-ERUS. — Varia dubia circa presbyteralem Ordinationem, I. 483, 824, 9. *to. 12<,* 5o7, 908; 575, 1066; II. 54, 1388; 80, 1421; 114, 1482; 243, 1722; 244, 1723; 278, 1811; 354, 1963; 364» 1987 ; 1995; 368, 2004; 370, 2008; 2009 ; 2010; 381, 2032; 389, 2047; 392, 2o58; 405, 2076; 408, 2086; 409, 2092; 4П, 2096; 428, 2140. — Presbyteris insignia concedere spectat privative ad S. Sedem, II. 54, 1386.

PRETIUM: Dc iusto rerum pretio vulgari, I. 457, 788, § *Alterum quod etc.*

PRIVILEGIA: An clericorum privilegiis canonis ct fori gaudeant clerici orientales,!. 6, 10; 27, 97. — Dc privilegio *canonis,* II. 3o, v; 3o\ n.e — Dc *fori* privilegio, I. 38g, 630; II. 213, 1662; 215, i656; 217, 1663. — Dc privilegiorum clericalium amissione, I. 657, 1202. — Dc privilegiis Regularium missionariorum, I. 78, 236; io3,3x6; 265,416; 386, 620. — De privilegiis pro omnibus Americae latinac dioecesibus et ditionibus, II. 355, 1966.—'Privilegia pro sodalibus et sacerdotibus benefactoribus Piae Societatis *Propagationis Fidei,* II. 24S, 1729; 5o8, 2291. — De privilegiis Episcoporum, *V.* Episcopi. — Dc privilegio aitar.s, *V.* Altare.

Privilegium fidei seu *paulinum* in favorem coniugum ab infidelitate conversorum : Quando et quomodo locum habeat huiusmodi privilegium, I. 266, 421; 390, 634; 403» 665; 410, 690; 416, 704; 452, 784; 546, 1007; 56t, 1032; 563, 1036, 566, 1044, 1045; 576, 1070; 593, Ix 13, 1114; 598, 1118; 729, 1295, 73i, 1297; II. 5o, 1377; 262, 1760; 388, 2043 ; 2044. huiusmodi privilegio uti possit coniux ab haeresi conversus, attento dubio gravissimo dc baptismo in haeresi suscepto, II· $9,· *Ad dubium secundum.* — An huiusmodi privilegio uti queat fidelis qui matrimonium cum infideli valide cx dispensatione contraxit, I. 266, 421,4- — An semper permittenda coniugis ad fidem conversi cohabitatio cum infideli qui sine contumelia Creatoris sc cohabitaturum pollicetur, II. 262, 1762. — *V.* Polygamia.

PROCESSIONES scu Supplicationes : De usu pluvialis in processione et expositione SS. Sacramenti , I. 86, 200. — Delatio SS. Sacramenti extra ecclesiam quando permissa, I. 27, 93. — An ncccssana Ordinarii licentia ad processiones faciendas, II. 129, i5I2, 2. — Circa mulieres in sacris et publicis processionibus incedentes, II. 422,2124. — An tolerandus haereticorum interventus in processionibus I. 220, 384. — An liceat schismaticorum processionibus interesse, I. 371, 600, *3.* — Illicitum christianis assistere cuidam paganorum processioni ad obtinendam messis abundantiam, I. 609, 1144.

PROCESSUS: Dc processibus in causis matrimonialibus, ct in causis criminalibus clericorum, *V.* Causae — De processibus in causis Bcatificationis et Canonizationis, — *V.* Canonizatio.

PROCLAMATIONES matrimoniorum, *V.* Banna.

PROCURATORES: Annuam dc missionariis relationem exhibere debent Procuratores Regularium missionariorum, I. 148, 342.

PROFESSIO; Dc fidei professione, *V.* Fides. — Dc professione votorum religiosorum, *V.* Vota.

PROGENITORES : Dc cultu progenitorum apud ethnicos, I. t33·, § *Praeterea;* 228, 386; 397, 65o.

PROLES : Dc facultate *declarandi prolem legitimam,* I. 211, 368; 568 *in fine.* — De catholica prolis in educatione matrim. mixtis, V. Matrimonium.

PROPAGANDA : Sacra Congregatio *de Propaganda Fide:* F. Congregationes. — Inhibetur erectio domorum, collegiorum, hospitiorum etc sub titulo *De Propaganda Fide,* I. 28, 99.

PROPAGATIO : De catholicae fidei propagatione procuranda, I. 1, 2; 2, 3; II. i3q, 1643; 192, vin. — Dc gentium conversione procuranda, II. 286, 1828. — De Societate *Propagationis Fidei,* I. 574, 1064; II. 18, 1336, 140; 221, X676

245, 1739; 482, 2267; 5o8, 2291. — De Pio *Opere a Maria Immaculata* pro conversione mulierum infidelium et acatholicarum, II. 457, 2198.— Preces pro fidei propagatione, *V.* Preces pro animarum salute, II. 511.

PROPOSITIONES Excommunicatio in docentes vel defendentes propositiones ab Ap. Sede damnatas, II. 3o ·, 1.

PROSTRATIONES : K Gznuflkxionks.

PROTONOTARIUS : Dc Protonotario Ap. Sacrae Congr. de Prop. Eide, I. 9, 20; :o, 27.

PROVICARII: De Provicariis deputandis qui post Vicariorum App. obitum regimen Vicariatuum assumant, I. 229, 387; 254, 396; 366, 583; 449» 777. — Circa administrationem Vicariatus post Provicarii obitum, I. 569, 591. — An Provicarii possint ut tales sc gerere, viventibus adhuc Vicariis App., I. 449, 777. — Circa facultates Provicariorum, *ibidem.* — Quibusnam in casibus Vicariatus vacantis administratio tribuitur Vicario Ap. viciniori, I. 465, 797.' — Circa missionarium *seniorem* ad quem aliquando spectat administratio Vicariatus vacantis, I. 467, 800. — An Provicariis sit facultas conferendi sacramentum Confirmationis, I. 444, 776.

PROVINCIALES: Regularium Provinciales nonnisi ex deputatione Sacrae Congreg. de Prop. Eide Praefecti munus agere in Missionibus queunt, i. 295.463·

PUBLICATIONES matrimoniorum, V. Banna.

PUCUELLES: Quinam hoc nomine intclligantur, I. 267, 402.

PURGATORIUM: Dc pia oblatione ad ma· ximum animarum in Purgatorio detentarum solatium, I. 588, 1106; II. 211, 1647; 509,2295.

PURIFICATIO ; Dc purificatione cum sola aqua in .Missa. I. 53, 160, 2.

PURIFICATORIUM : Quoad purificatorium in Missa adhibendum, I. 430, 73$; 6n, 1148, 2; II. 123, 1497.

PUSEISTAE: Litterae S. Officii ad quosdam puseistas anglicos, I. 702, 1276.

PYXIS : Circa sacrae Pyxidis expositionem, IL o5, 1453. — Circa benedictionem cum sacra Pyxide, II. 212, 1648. — Nequit Pyxis cum particulis consecratis reponi Ecria V Maioris Hebdomadae in urnula *Sepulcri*, II. 403, 2071, *4·*

QUADRAGESIMA: V. Abstinentia, Ieiunium.

QUAESITA: Notiones ct quaesita pro erctione novarum dioecesium, vicariatuum ct praefecturarum, I. 3q3, 645.— Pro eligendis ad Episcopatum, I. 394, 646. — Conditiones ct quaesita pro admittendis ad Collegium Urbanum, I. 396 · . — Quaestiones pro relatione dioecesium, 1.665, Num.n. — Pro relatione Missionum, II. 109 ♦.

QUAESTUAE: *V.* Gquxctml.

QUAESTUS: Excommunicatio in quaestum facientes cx Indulgentiis aliisque gratiis spiritualibus, II. 3i, xi; — ct in lucrum captantes cx eleemosynis Missarum, II. 3ı, XΠ.

QUARTERONES: Quinam hoc nomine veniant, I. 257, 402.

RAPTUS : Dc matrimoniali impedimento raptus, II. 414, 2101. — De clausula in dispensat, matrim. *dummodo mulier rapta non fuerit etc.* I. 406, 677; 389, 629. — De facultate dispensandi super disparitate cultus licet mulier rapta fuerit, I. 389, 629. — An excommunicationem incurrant qui puellam viro ethnico a parentibus desponsatam rapiunt et invitam traducunt ad sponsum, I. 354, *§ Tertia quae te commovet.*

RATUM matrimonium: De modo procedendi ad probandum matrimonium non fuisse consummatum , *V.* Causae (matrimoniales). — De potestate Summi Pontif. dispensandi in matrimonio rato, I. «7. 71.

REBELLIO : Utrum christiani regem infidelem, qui eos vult perdere, contra rebelles defendere teneantur, II. 268, 1779.

REGULARES: Quoad disciplinam et officia: Circa votum paupertatis a Regularibus missionariis servandum, I. 27, 94; 67, 197; 55o, 1012. *V.* Vota. — Dc professione religiosa, *V.* Vota. — De Magistro novitiorum quoad munus exminatoris eorum ad habitum et ad professionem, II. 457, 2197. — Dc clausura, I. 336, 545; 368, 587. — Dc testimonialibus Ordinariorum litteris pro admittendis ad religiosum habitum, I. 558, 1024; 5y3, 1059; 582, io85. — Prohibentur Regulares missionarii recipere apud se ratione convictus consanguineos ct affines II. 480, 2263. — Iidem prohibentur edocere puellas et pueros in domibus particularibus, I. 91 , 271. — Circa Regulares quibus facultas tribuitur manendi extra claustra, II. 374, 2016. — In re temporali Confratcrnitatum nc sc ingerant Regulares, I. *3gt* 129, xvn. — Excommunicatio in Regulares post votum solemne castitatis matrimonium contrahere praesumentes, II. 3i ·, 1; 142, 1544 — Dc servandis in promotione Regularium ad sacros Ordines, II. 280, 1819. — De remissione interstitiorum quoad Regulares, I. 77, //. — Quid a Superioribus Reg. praestandum antequam subditos ad Missiones mittant, I. 5, 6. — De studio linguarum, Regularibus impositum, I. 5, 7. Regularibus facultas absolvendi ab haeresi, vi suorum privilegiorum, non competit, L 7, 14. — Circa licentiam induendi saecularem habitum, I. 9, 21. — Circa novorum coenobiorum erectionem, I. 11, 32; II. i5i. —Religiosorum Sodalitates nonnisi consulta Apostolica Sede instituendae, II. 473, 2236. — Regulares fieri nequeunt missionarii sine Superiorum approbatione; at hi a Missionibus eos removere non possunt sine consensu Sacrae Congr. dc

Prop. Fide, I. 12, 39; 40; 46. — A Superiorum subicctionc et obedientia Regulares missionarii non eximuntur, I. 12, 40; 46. II. 477, 2260. — Circa dependentiam Regularium studiis linguarum addictorum, I. 12, 43. — De Regularibus missionariis post triennium revocandis a Provincialibus, I. 35, 117. — Circa admittendos a Regularibus ad celebrandum in suis ecclesiis, I. 35, 1x8. — De Congregationum Regularium in Missionibus institutione, II. 19!, *VI.* — An liceat fundare novam Regularium missionem ubi iam existunt missionarii alterius Ordinis, I. 36, 125. — Dc relatione a Procuratoribus missionariorum Regularium exhibenda, I. 148, 342. — An possint Regulares sodalitia seu confraternitatcs erigere in Missionibus, I. 72, 214. — Quid praestandum a Regularibus missionariis ut privilegio obtinendi lauream doctoratus fruantur, I. 78» 235. — A qua die incipiat spatium temporis praescriptum ut Regulares missionarii privilegia assequantur, I. io3, 3x6. — Circa praecedentiam et privilegia Regularium missionariorum, I. io3, 316; 265, 416; 386, 620. — An Regulares Episcopi queant recitare Oflicium Beatorum sui Ordinis, in corumquc honorem in propriis cathedralibus Missam celebrare ct altare erigere, L 44, 140, 5. — Missae Regularium propriae a sacerdotibus ad eorum ecclesias confluentibus celebrandae, II. 3a3, 1905. — Nequeunt Regulares sine speciali privilegio recitare Oflicia et Missas aliis Religionibus concessas, I. 91, 269. — Circa facultatem Regularium excipiendi Confessiones saecularium, L 710, 1284. — Circa Regulares apud sacerdotem saecularem Confessionem peragentes, II. 428, 2141. — Institutorum Regularium laicorum Superiores prohibentur inducere subditos ad conscientiam sibi manifestandam, II. 255, 1745. Circa promotionem Regularium ab irregularitate solutorum ad Ordinis praelaturas, II. 364, 1990, *4·* — Circa tumulationem cadaverum Regularium, I. io3,3i5. — Dc admissione orientalium in Instituta Regularia ritus latini, II. 206, X633. — Dc expulsione aut dimissione Regularium ab Ordine, II. 183, x5g7 ; 281, *4. 5.* — Dc suspensione quam incurrunt Regulares eiccli, extra Religionem degentes, II. 32, v. — Quid praestare debeant Regulares, qui dimissionem vel dispensationem a votis obtinuerint, antequam e claustro exeant, II. 281, 5. — Regulares saccularizati ecclesiastica beneficia habere nequeunt, II. 386, 2037. — An Regularis saecularizatus parochus possit facere suos fructus beneficii parochialis, II. 387, 2039. — Praescriptiones pro Religiosis Sodalitatibus votorum simplicium (Const. *Conditae* Leonis XIII), II. 411, 2097. — Dc obligatione Superiorum Regularium denuntiandi subditos nonnullorum criminum reos, II. 419, 2112. — *V.* Missionarii.

Quoad rxrmptionrm kt drpkndrstiam: De Regularium exemptione, II. 146·. — DcJurisdictione Episcoporum quoad ecclesias parochiales Regularium, ct personas curam animarum in eis exercentes, I. 173, 348. — Possunt Regulares munia parochialia exercere si ab Ordinario sint approbati, I. 36, 121. — An possint Regulares in paroeciis Episcoporum promulgare Indulgentias concessas pro festis proprii Ordinis,!. 71, 210. — Regulares parochi tenentur excipere ct iuvarc missionarios ab Episcopo missos ante pastoralem visitationem, I. 174,5.— Quaenam possit Episcopus in ecclesiis parochialibus Regularium visitare, I. 175, 7. — Utrum ab Episcopo an a Superiore regulari possit Regularis parochus ab animarum cura removeri, 170, *u.* — *V.* Parochi. — An liceat Vicariis App. ecclesias adimere Regularibus, ct aliquem cx his removere, I. 85, 244. *V.* Vicarius Apostolicos *quoad jurisdictionem.* — Dc testimonialibus Ordinariorum litteris pro admittendis ad religiosum habitum, I. 558, 1024; 573, 1059; 582, xo85 — An Regularis condonaturus in ecclesia sui Ordinis simul et Confraternitatis teneatur petere benedictionem ah Episcopo Missae solemni adsistenti, I. 26, 91. — An eamdem benedictionem teneantur petere Regulares qui ad praedicationem mittuntur, I. 52,167.— Ordinarius publicaturus sua edicta in ecclesia Regularium ct Confraternitatis non tenetur licentiam petere a Superiore Regulari, I. 26, gx, 2. — An queat Ordinarius prohibere nc Regulares peregrini Missam celebrent in ecclesiis suorum Ordinum, I. 10, 25. — Regulares non missionarii tenentur se subiiccre examini ct approbationi Ordinariorum pro audiendis saccularium Confessionibus, I. 25, 85. — An possit Episcopus prohibere Regulares nc celebrent Missam in sacrario ct in aliis locis coenobii, I. 52, i57» *3.* — An Regulares teneantur ad Oflicia ct Missas pro locis concessa in quibus degunt, II. 434, 2153. — An teneantur Regulares processionibus intéressé ab Ordinario inlunetis, II. 438, 2156. — Quid iuris Episcopo quoad Campanarum pulsationem, et functiones in ecclesiis Regularium, II. 129, x5I2. — Nequeunt Regulares obstringere catechistas voto obedientiae erga seipsos privative, I. 54, 174. — Quoad facultatem Episcoporum dispensandi a votis emissis in Institutis diocccsanis, II. 209, 1642. — Regulares missionarii duplici ligantur sublectione, I. 12,46; 60, 186; 56o, 1029 ; 56·, X033 ; — etiam missionarii Societatis lesu, I. 575, xo65, *3. 4;* II. 133, 1631 ; 212, x65x. — Const. Leonis XIII qua nonnulla controversiarum capita inter Episcopos ct Regulares Angliae ct Scotiae definiuntur, II. 145, i552. — Dc obligatione Regularium interveniendi ad cleri *collationes,* II. 148; — ct ad synodos, II. 148 — An possint Regulares appellare ab interpretatione decretorum synodalium data ab Episcopo, II. 148·. — An Episcopus dividere possit paroecias scu missiones Regularibus concreditas, II. 149; — et novae missioni rectorem non Regularem praeficere, 149·, § *Peracta.* — An Episcopus visitare possit coemeteria. pia loca, scholas, collegia in paroeciis scu missionibus quas Regulares regunt, II. i5o. — An queant Regulares erigere ecclesias, coenobia, collegia, et scholas, vel erecta convertere in alium usum, II. i5i; 422, 2126. — A Regularibus ratio reddenda Episcopo de pecunia sibi intuitu missionis allata, II. 152 § *Quocirca.* — *V.* Episcopus. — Circa Ordinariorum litteras commendatilias pro Institutorum Regularium approbatione, II. 408, 2o85.

RELATIO: Dc relatione circa statum Missionum ad S. C. de Prop. F. transmittenda, I. 9, 22; 99, 310; 331. 4.1Q. 877; 5-m. 975. .989.— Quomodo relatio conficienda ab Episcopis, I. 665, *Num.* n; — a Vicariis et Praefectis Apostolicis, II. 109·. — Relatio circa missionarios, I. 148, 342; 20', 362; 204, 363. — Relatio circa alumnos S. C. II. 2o5, 1629, *4.* — De relatione circa alumnos collegiorum pontificiorum, I. 46 ; 49, xvn *et seqq.*

— Servanda in relationibus ct epistolis ad S. C. de Prop. Fide, II. i8, 1336; 2o5, 1629, 5 *et seqq.*\ 329, 1929.

RELIQUIAE (Sacrae): Quaenam Reliquiae sint insignes, I. 12, 38, 7. — De Episcoporum facultate circa Reliquias recognoscendi et approbandi, I. 215, 375 ; II. 92, 1442. — Contra infandum ss. Reliquiarum commercium. II. 128, i5o5; 144, 1646 — Quam caute procedendum ab Episcopis in Sanctorum Corporibus fidelium venerationi proponendis, II. 144. 1546. — Haud exponendae in altari Reliquiae authentico documento carentes, II. 276, 1798. *4* — De Reliquiis sine authenticis, sej antiquae ct in magna veneratione, II. 315, 1911. — De Sanctorum Corporum translatione, aut alienatione, I. 71, 212. — Reliquiae SS. Crucis a Sanctorum Reliquiis separandae, I. 549, 1010. — An liceat sacras Reliquias sub baldachino deferre, I. 456, 786. — De luminibus ante sacras Reliquias expositas, I. 86, 25o, *4*\ 588, 1102, 2. — Reliquiae in altaribus consecrandis reponendae, I. 496, 860. II. 468, 2230. — Beatorum Reliquiae non sunt in proccs>ionihus circumferendae, I. 43, 137» ZA — An liceat Reliquias Beatorum exponere in ecclesiis, I. 44, 140, -/· — Excommunicatio in extrahentes Reliquias c sacris Urbis eiusque territorii coemeteriis sive catacumbis, II. 3t, xv. — De induito recitandi Oflicium, ct Missam celebrandi dc aliquo Sancio ratione insignis Reliquiae, I. 78, 237. — An liceat daic sacras Reliquias infidelibus, I. 297, 468. — Circa Missam ss. Reliquiarum, II. 183, 596.

RESERVATIO : *V.* Casus *reservati.*

RESIDENTIA: De residentia Episcoporum ct Vicariorum App, I. 21, 80; 49, 146; o3, 285; 190, 358, 377·; 664. ia/5. — Dc Congregatione super residentia Episcoporum, I. 19}. — De paro·chorum residentia, I. 291, 449, 2. — Dc residentia Praefectorum Missionum, I. 3o, 109 — Dc missionariorum residentia, K Missionarii.

RESTITUTIO : Bona fides ct ignorantia a restitutione non excusant, I. 318, *ad* 2. — An excuset a restitutione praescriptio, I. 358, § *Quoad, 2 dub.* — Restitutio lucri fenore ab usurario percepti, I. 357, /; 385, § *Ceterum.* — Dc restitutione per eleemosynas factu, I. 386, 621 ; II. 387, 2038. — De casu quo restitutio fieri nequit absque vitae periculo I. 51 3, § *Nel dubbio nono.* — De restitutione ob damnum illatum fanis idolorum, ct ob furtum rerum iisdem oblatarum, I. 528, 957, //. — An teneatur ad restitutionem Christianus qji delubri ethnicorum muros, innuas etc. diruit ct perdit, I. 529. //.

RETROVENDITIO : *V.* Contractus.

REVALIDATIO matrimoniorum: *V.* Dispensations Sanai10 *in radice.*

RITUS De sacrorum rituum observantia, I. iSi, /6; 481, 817. — Quid auctoritatis habeant Vicani App. circa ritus ecclesiasticos, I. 62, § Zn-*tuper* — V Baptismus, Confirmatio, Missa, Orih-natîo etc.

Dk ritibus orientalibus : Dc ritu orientali in genere I. 23 4. 395, 3 *et icqq.* — Illicitum orientalibus a proprii ritus observantia recedere, *ibidem.* — Circa ritus, iciunia, ct consuetudines graccorum, L 182, 356. — Const. Leonis XΠI dc disciplina orientalium conservanda et tuenda, II. 313, 1883. — Dc transitu a latino ritu ad orientalem, ct e contra, I. 27, 96; i85 ; 240, *20 et ŝeqq. 2Sq,* 403; 264, 414; II. 315, 7 e/ *seqq.* — De orientalibus qui nonnullos cx latinis ritibus sequuntur, I. 241, 2.Ï; 247, Λ. — An et quando licent orientalibus ad alium transire ritum solo Episcoporum consensu, I. 499, 878 — An viri ritum sequi possit uxor, I. 55, 176: 264, 414; 265, 417; II. 223, 1678; 3i5, *8.* — Orientales acatholici ad Ecclesiam redeuntes possunt ritum orientalem qui eis magis placeat amplecti, I. 499, 878 ; — id vero non conceditur apostatis, *ibidem.* — De *concordia* seu conventione inter Episcopos latinos et gracco-ruthenos quoad transitum de altero ad alterum ritum, sacras functiones etc. I. 685, 1243. —- Circa rituum permixtionem, I. 123, § *VI*\ 126, xx *ct seqq.·,* 129, xv; ŝ248 *3ŝ* 258, 409; 264, 414; 5oo, 879, *tg et ŝeqq.* II. 314·, 2. — Sacramenta administrans debet non suscipientium, sed proprium servare mum, I. 5oo, 879· /5 *et seqq.* — Non requiritur ad praecepti satisfactionem ut Missam fideles audiant ritu ipsorum celebratam, I. 677, 1228. — De accessu orientalium ad latinorum ecclesias, *ibidem.* — Dc exercitio ritus orientalis in ecclesiis latinorum, et c contra, I. 248, *33 et seqq.* — Dc ritu quem sequi debent orientales in religiosa latinorum Instituta admissi, II. 206, 1633. — Dc ritu servando a famulis ct opificibus apud dominos diversi ritus commorantibus, et ab orientalibus sub missionariorum cura constitutis, II. 223, 1679. — In quibusnam ritibus adhibeatur pro Eucharistia panis fermentatus, I. 499» 878· — An orientales carentes sacerdote proprii ritus queant latinum sequi, L 452, 783. — Ad quemnam ritum pertineant orientales qui hacrescs occidentales profitentur, II. 96, 1458. — Circa perceptionem Eucharistiae in azymo ab orientalibus fermentato utentibus, II. 223, 1679. *6·* — Indultum pro receptione Eucharistiae iuxta ritum a proprio diversum, II. 295, 1846; 327, 1919. — De italograecis, I. 118, 338.— *V.* Orientales.

De ritibus e.unicorum: Quid a niissionariis attendendum quoad ritus gentilium, I. 163·, § *Praeterea.* — *V.* Cooperatio.

De ritibus sinensibus : Constitutio *Ex quo* Benedicti XIV, I. i3o, 339. — Ritus quidam sinici ab Ap. Scdc proscripti ; I. i33, 9; 178, 349; 228, 386. — Permissiones *alexandrlnae* reprobantur, I. 137'; !4θ» 2T *ct seqq.* — De iuramento quoad observantiam praescriptionum /\p. Sedis circa ritus sinenses, I. 141,27; 179, 35o; 45 1, 781; ŝ537 II. 70, I3g5; 237, 1708; 5og, 2294. — De Apostolicarum Constitutionum quoad ritus sinenses opportunitate, I. 178, 349. — An vigeant censurae quae extant in praefata Const *Er quo,* II. 70, 1395.

De ritibus MALABARïCIS : Constitutio *Omnium sollicitudinum* Benedicti XIV, I. 1S3, 347. — Eiusdem Bullae observantia constanter tenenda, I. 541, 999, § *Ut omnes.* — Decretum Erhi Card. Dc Tournon Visitatoris in Indiis orientalibus, I. ŝ154 160·. — An xigeant censurae praescriptae in praefaris Constitui, circa ritus sinensès et malabaricos, IL 70, 1395. — Dc iuramento imposito in praefata Bulla *Omnium sollicitudinum,* I. 166; 168·, *§ Ac primo quidem* ; 370, 594; 993.

ROCHETUM : Nequeunt missionarii uti rocheto, L 58o, 1080,

ROSARIUM: De Rosarii recitatione ct Indulgentiis, I. 612, n5o; 627, n55, 2; II. 278,1812; 298, i85o; 398, ao65; 474» 2237. — Dc SSrfii Rosarii Confraternitate, I. 307,499; 398, 667; So2, 881; 690, 12S1; II. 238, 1710; 376, 2022; 394, 2062; 418, 2109. — Circa benedictionem cum indulgentia plenaria in artic. mortis pro confratribus SS. Rosarii, II. 394, 2062, 6. — Circa commutationem divini Officii in Rosarii recitationem, II. 202, 1622, *8.* — Dc pio exercitio in quindecim Sabbatis peragendo in honorem B. M V. sub titulo SS. *Rosarii,* II. 243, 1720.

S

SABBATUM: An sacrae functiones Sabbati Sancti peragi possint sine cantu, L 5o3, 888.— De facultate dispensandi a recitatione Prophetiarum in Missa Sabbati Sancti, I. 429, 731. — Indultum pro celebranda Missa lecta scu privata in Sabbato Sancto, I. 522, 936, 65o, 1189, 2. — An functiones Sabbati Sancti peragi possint in pluribus eiusdem paroeciae aut districtus locis, I. 522, 936. — Circa benedictionem domorum in Sabbato Sancto, II. 439, 162. — Dc more alicubi introducto edendi carnes in Sabbatis Quadragesimae, II. 216, 1661.

SACELLUM: *V.* Oratorium.

SACRAMENTA : De iis quae ad Sacramenta administranda requiruntur, I. 475, § *Haec de iis.* — Ob collationem Sacramentorum nihil omnino percipiendum, I. 484, 829. — Dc facultate missionariorum administrandi sacramenta, I. 27, 92 ; 35, 116 ; 57, 179. — Sacramenta parochialia nonnisi dc consensu parochi administranda, I. 19, 73; 35, 116; 86, 262; — at speciale datur indultum fidelibus temporc persecutionis (in laponia) recipiendi sacramenta etiam parochialia a quibusvis sacerdotibus, I. 18, 72. — Quibusnam possint, capcllani oratorum Principum sacramenta administrare, L 36, 123. — Dc sacramentorum administratione m oratoriis privatis, I. 224, zp. — Dc sacramentorum administratione coram acatholicis, L 332, 537, 2. — Vere pocnitcntibus sacramenta in articulo mortis haud deneganda, II. 477, 2247, 2. — An admittendi ad sacramenta qui externam inimicitiam servant ad obtinendam ab adversariis satisfactionem, I. 723, 27. — An admittenda ad sacramenta mulier quae a polygamo discedere nequii, II. 87 , § *Ad tertium dubium.* — An ad sacramenta admittendi luvenes ct puellae quos violenter infidelibus parentes desponderunt, II. 260, 1755. — An ad sacramenta admittenda mulier quae ritum graecum ad quem transiit dimittere non vult, II. 477, 2247. Circa sacramentorum administrationem aegrotis dubie dispositis, I. 441, 767. — Sacramenta administrans fidelibus diversi ritus debet non eorum sed proprium servare ritum, I. 5oo, 879, *i5 et seqq.* — *V.* Rrrvs *orientales.*

SACRAMENTALIA. De sacramcntalibus in Baptismi collatione adhibendis, I. ;160 *dub.* z; i68, § *Alterum.* — Dc cautelis adhibendis circa materiam sacramentorum, II. !55, i556.

SACRIFICIA Dc vanitate carnalium sacrificiorum, I. 274 19. — De immolatione animalium in honorem Sanctorum, I. 726, *33.* — Dc cooperatione ad sacrificia idololatrica, *V.* Côopkratio.

SAL : Quare a catechumenis praegustatum sal in collatione Baptismi sacram Communionem non impediat, I. 409, 687.

SALIVA: De dispensatione quoad salivae ritum in Baptismi administratione, I. 160·, *dub. t*\ 168, § *Alterum.*

SALUTATIO Angelica : De abroganda consuetudine interponendi alia verba inter unam et alteram Angelicae Salutationis partem, I. 356, § *De multis.*

SANATIO : De matrimonii sanatione *in radice,* II. 243, 1721. — De facultate sanandi matrimonia in radice, II. 11, 1326; II. 474, 2239. — Exempla sanationis in radice, I. 490, 845 ; 540, 995; II. 123, 1499· — Nequit sanari in radice matrimonium contractum cum impedimento impotentiae, vcl cum alio impedimento iuris naturalis ct divini, II. 405, 2078; 453, 2188.

SANCTI: Circa immutationem nominum Sanctorum ct rerum sacrarum, I. !61, *dub. 3.* — Servanda circa cultum Senorum Dei qui cum sanctitatis aut martyrii fama obierunt, L 16, 67; 19, 77. — Circa centenariam commemorationem diei natalitii vcl baptismatis Sanctorum, II. 3oo, 1867 ; 3o8, 1876. — Normae pro impetrandis a S. R. C. novis Sanctorum Missis ct Officiis, II. >37, 1947. — *V.* Canonizatio, Rkuqvîak, Imagines.

SANCTUARIA : Circa Missarum eleemosynas quae Sanctuariis traduntur, IL 80, 1423, 7. *8.* — De Sanctuariis Palaestinae, *V.* Terra Sancta.

SATISFACTIO : Dc illicita ratione obtinendi satisfactionem pro offensionibus, 1.266,419; 183, 445. — Dc satisfactione in sacramento Poenitentiae, *V.* Poenitentia.

SCANDALUM : Declaratio quoad clausulam (in dispensationibus matrimonialibus): *Remoto scandalo, praesertim per separationem,* IL 236, 1701.

SCAPULARIA: Dc materia, colore ct forma scapularium, I. 5o5, 894; 527,964; II. <3·; 32!, 1896; 368, 2oo5.— Circa facultatem scapularia benedicendi ct imponendi, I. 516, 960 ; II. 42, 1363; 219, 1671; 260, 1754; 280, 1817. — Dc modo scapularia gestandi, I. 5o5, 893; 59!, 1109 — An qui dimisit scapulare egeat, ad lucrandas Indulgentias, nova eiusdem impositione ct benedictione, I. 608, 1140 — Dc scapulari SS. Cordis Iesu, II. 71, 1397. — Dc Sodalitate Scapularis B. M. V. dc Monte Carmelo, I. 5o5, 8g5; 608, 1140; II. 17, 1332; 219, 1670. — Immaculatae Conceptionis, I. 527, 964 ; 600, 1122 — B. M. V. de Bono Consilio, II. 299, i856. — S. Ioscph Sponsi B. M. V., II. 290, 1829. — V. Confraternitatrs.

SCHISMATICI: Excommunicatio quam schismatici incurrunt, II. 3o, 111. — *V.* Acatholici.

SCHOLAE : Dc curanda iuventutis institutione, I. 43, § *Scholas;* 545, *8* ; 701, 1271; II. 25, *35;* 193, xi. — Adolescentes a scholis aca-

tholicis avertendi, ct catholicae scholae erigendae, I 4’2» 738; 498· 8?a; 90; 7<>t, 1271 ; IL 5, 1312; 12, 1399; 25, *35 et seqq.;* 94, 1449; 193, XL — Dc scholis nationalibus in Hibernia, I. 651, 1190. — De scholis publicis in Foederatis Americae Statibus, II. 94. 1449. — De scholis mixtis in Helvetia. I. 710, 1386. — An liceat parentibus prolem scholis publicis scu mixtis instituendam committere, I. 710, 1286, 2; II. 94, 1449 — An sacerdoti liceat in scholis mixtis tidei christianae documenta tradere, aut capellani munere fungi, I. 710, 1286, /. — Instructio S. C. de Prop. Fide circa scholas et collegia mixta, II. 12, 1329. — Circa alumnos catholicos scholarum publicarum qui sacris acatholicorum functionibus intéresse adiguntur, II. 3o3, 1868. — Contra scholas vulgo *neutras* quamcumquc religionem excludentes, II. 319, 1890. — An in catholicas scholas ct collegia admittendi acatholici, II. 13 ; 193, xi, 4; 401, 2070; 410, 2093. — An in scholis Christianis libri ct ludimagtstri pagani admittendi, I. 443, 763; II. 193, XI, 5. — Dc annua circa scholas relatione Sacrae Congr. dc Prop. F. exhibenda, I. 335, 544. — Circa admissionem puerorum in scholas monialium, II. 40, 1389. — Christianae scholae in Indiis cunctis indorum *castis* (classibus) patere debent, I. 541, 999. — Servanda circa puellarum scholas in Sinis, II. 193, xr, *6.* — Servanda erga alumnos orientalis ritus in scholis latinorum, II. 315, *3. 4.* — De Societate *Scholarum Orientis,* II. 140

SCRIPTURA Sacra, *V.* Bir i.ia.

SECTAE: F. Soc iet at es *secretae.*

SELLA gestatoria : Illicitum fidelibus ante locum ubi superstitiosa aguntur descendere de palanchino (sella gestatoria) in reverentiae signum, I. 592, 1112, *4.*

SEMINARIA : De seminariis erigendis, I. 544, 2; II. 188, iv. — Dc seminariorum regimine, disciplina, studiis, II. 188, iv; 353 , 1961; 469, 3232. — An admittendi in seminaria iuvenes ex vilibus Indiarum *castis* (classibus), I. 58o, 1080. — De seminariorum alumnis c seminario dimissis qui in aliud admitti curant, II. 466, 2226. — An admittendi in seminarium dimissi cx aliquo religioso instituto, II. 466, 3226. *4.*

SEPULCRA De sepulcri benedictione, II. 137, 1840. — Dc distantia sepulcrorum ab altari, II. 347. 19S7. — An possit sepulcrum benedici a catechistis, II. 276 x8oi. — An possit Episcopus visitare coemeteria finibus comprehensa missionum quae a Regularibus reguntur, II. i5o, § *Officium.* — An quaedam inter *pareas* et nobiles sepulcrorum distinctio toleranda, I. 324, S28 ; 344, S63. — An prohibendae preces flexis genibus ad defunctorum sepulcra, ob affinitatem cum prostrationibus quae ab ethnicis superstitiose fiunt, I. 3i8, 521,.?.— An liceat Christianis sepulcra expurgare, quamvis talis actio ab ethnicis superstitiose fiat, I. 382, 608 ; II. 89, 1434 — An tolerandum ut catholici habeant coemeterium commune cum schismaticis, I. 291, 449, 4 — Dc delatione cadaverum ad coemeterium per currum, II. 97, 1460 — Circa altare expositionis SS. Sacramenti in Feria V Maioris Hebdomadae, sulgo *Sepulcrum,* II 347, 1986 — F. Sepultura.

SEPULTURA : Christifidelium, etiam infantium, cadavera in loco benedicto sepelienda, I. 397, 649· — De sepultura ecclesiastica deneganda iis qui in statu simulatae apostasiae obierunt, I. 423, *§ Sed iam.* — An ecclesiastica sepultura donandi qui in mortis articulo sacramenta recusant, I. 461, 793» — an sectae massonicae nomen dederunt sed in morte receperunt sacramenta, I. 514, 91S; — an suicidae, I. 713, 1290; — an excommunicari, II. 97, 1462; — an publici peccatores, II. 114, 1483 ; — an catholicus cum infideli civiliter coniunctus, ct in articulo mortis absolutus sub conditione, II. 369, 2007. — Cadavera nec sub altaribus, nec sine debita ab iisdem distantia, sepelienda, I. i3, 83; 374, 603, J; II. 91, 1438; 347, 1957, 2. — Circa tumulationcm cadaverum catholicorum in coemeteriis et sepulcris haereticorum, L 291, 449, *4* \ 338 474, 812; 583, 1089; 640, 1173; 677, 1227. Cavendum ne ullum corpus terrae demandetur nisi post debitum temporis spatium, I. 318, 821, 2. — Dc tumulationc Regularium missionariorum, I. io3, 318. — Cuinam ius comitandi cadavera ab ecclesiis Regularium ad commune coemeterium, II. 138, 1S41. — An monialium cadavera possint absque parochi interventu ad coemeterium deferri, II. 52, 1380. — An liceat comitari haereticorum cadavera ad coemeterium, I. 217, 379. — An liceat intéressé sepulturae acatholicorum, I. 428, 727. — Nequit sacerdos, ut talis, intéresse sepulturae haereticorum, II. 237, 1708. — Urgendum ne in cadaverum fidelium humatione haeretici cum catholicis sc immisceant, II. 76, 1410, *4.* — De cadaverum crematione, II. 2o3, 1626; 215, 1687; 277, 1808. — Quomodo sepelienda humana membra amputata, II. 36o, 1975.

SERVI: V. Famul i, Ser vit us.

SERVITUS : Nefas nigros seu nigritas aliosquc nemini infensos captivare ct emere aut vendere, L 76, 230; 5o3, 891. — Ad quid teneantur emptores, possessores et captores nigrorum, I. 76, 230. — An liceat aliquando captivos emere, I. 316, SiS. Circa servorum emptionem, manumissionem et venditionem, I. 55o, 1014; 718·, iv. — An licitum vendere ethnicis mancipium malae indolis, ct nihil de Christiana religione audire volens, I. 5o6, 900. — De servii fugitivis, I. 719, v. — Circa servorum coercitionem, I. 720, vi. — De servorum infidelium coniugiis, I. 721 , vn. — An ct quomodo possint pecuniam mutuantes uti famulatu debitorum suorum, I. 589, 1107. — An possit aliquid exigi α filiis servorum praedictorum ut libertate'donentur, I. 589, 1107.— De servorum libertate procuranda, ct de turpi nigritarum mercatura cxtinguenda, II. 228, 1688.

SIGILLUM confessionis : Reprobanda quaedam agendi ratio, qua manifestantur qui cx pocnitentibus ad S. Synaxim accedere debeant, I. 407, 683; 493, § *Exponis.*

SIMONIA: Contra simoniac crimen, I. 412, vni.— Censurae in simoniacos, II. 3i, vni, ix, x.

SIMULACRA sacra, *V.* Imagines.

SIMULATIO (alsae religionis omnino improbanda, I. 337, S46 — V. Fides *quoad confessionem.*

SOCIETATES *secretae* seu clandestinae : Instructiones circa huiusmodi societates; I. 9, 1x16; Π. Û, 1300; 121, 1495; 198, x6x5. — Nefas est nomen dare clandestinis aggregationibus, 1.541,998. — De excommunicatione quam incurrunt ii qui societatibus secretis nomen dant vel favorem praestant, I. ȝ96 g *Norunt;* II. 31, iv; 97, 1459; 198, x6i5, *3.* — Dc damnatarum societatum coryphaeis denunciandis, II. 3i, iv; 44, 1364, *3}* 291, 1830. — An admitti ad sacramenta possint qui societatibus secretis adscript! sunt, L 497, 868; II. 182, 1593. — Circa facultatem absolvendi sectis massonicis addictos, II. 372, 30x4. — De matrimoniis *liberorum muratorum,* seu *massonum,* cum catholicis, II. i2t, 1495. — Dc massonum funeribus ct sepultura, I. 514, 9x5; 595, 1116; II. 121,1495, *§ Reliquum est.* — Prohibendum omnino nc massones notorii officium patrini in Baptismo vel Confirmatione suscipiant, Π. 121, 1496, § *Insuper.*— Nullatenus permittendum ut massones in forma officiait interveniant Missae aliisque ecclesiasticis officiis, II. 122, § *Postremo.* — Arcendi fideles a societatibus quae, etsi non damnatae, periculis plenae sunt, II. 199, 4. — Societas *fenianorum* inter proscriptas recensenda, II. 33, 1360. — De Societate *Independent Order of Good Templars,* II. 295, 1845.

Societates *piae :* Dc societatibus laicorum ad bonum populi christiani, II. 490, 4· — V. Sodalitates.

SODALITATES : Piarum Institutionum in bonum religionis ct societatis commendatio, II. ȝ199 7· — An applicanda novis Sodalitiis Constitutio Clementis VIII pro Confratcmitatibus, II. 362, 1980. — Contra adseriptionem defunctorum piis Unionibus, piisque Operibus, II. 362, 1981. — An possint adseribi fideles, ipsis insciis, II. 362 *in nota·,* — an pueruli, *ibidem.* — De societate *Propagationis Fidei,* L 574, 1064; II. 18, 1336; >39, 1543; 221, 1676; 245, 1729; 482, 2267 — De societate S. *Infantiae D. N. I. C.,* I. 601, 1126; II. ȝ140 221, 1676. — Dc societate *Scholarum Orientis,* II. 140 ⁂ — Dc societate *Virginum Christianarum* in Sinis, L 351; II. 192, vu. — De societatibus *Temperantiae,* II. 91, 1441; 429,2143. — Dc societate *Angelica* pro infidelium salute infantium ct adultorum, I. 538, 992. — Dc societate *Amatorum Crucis,* I. 73, 218. — Dc Congregationibus Tertii Ordinis saccularis S. Francisci, II. 284, 1825. — Dc Sodalitate seu Confratemitatc SS. Rosarii, *V.* Rosarium. — Dc Sodalitate seu Confratemitatc B. M. V. dc Monte Carmelo, II. 419, 2x14. — *V.* CONFRATERNITATKS, SCAPULARIA. — Dc Sodalitatibus *Viae Crucis uiventis,* II. 420, 2120. — Dc Pio Opere *a Maria Immaculata* pro conversione mulierum infidelium ct acatholicarum, II. 457, 2198. — Dc mulieribus *Tertii Ordinis,* I. 287, 448. — An ad catholicorum societates beneficentiae admitti queant acatholici, II. 6, 1319 — Dc societate *ad procurandam christianitatis unitatem* α protestantibus excogitata, I. 696, 1262. — *V.* CONFRATBRNTTATES.

SODOMIA : An sodomia aliquod pariat matrimoniale impedimentum, II. 208, 1637.

SOLLICITATIO: Dc infando crimine ct dc poenis sollicitationis, I. 86, 248; 92, 279; 313, 609; 644, 1181, 5; 684, 1437; 707, 1083; 739, 1094 — Dc denunciandis sollicitantibus, L 99. 308; 5o2, 882; 526, 949; 7G7, 1282; II. 186, 1604; 248, X732; 36o, 1977. — Norma pro denunciantium examine conficiendo II. 248, 1732. — Excommunicatio quam incurrunt non denunciantes, II. 3t, iv. — Instructio super Constitui. *Sacramentum Poenitentiae,* I. 707, 1282. — Constitutiones pontificiae contra sollicitantes comprehendunt etiam orientales, I. 128, v.

SONATORES: *V.* Musica, Tibicines.

SORORES Institutorum religiosorum, *V.* Montales.

SPOLIUM: Spolii iura S. Congregationi dc Prop. Fide addicuntur, L 425, 724. — Spolia missionariorum spectant ad camdem S. C., 94, 290, 391, 393; 96, sgS; 97, 303; 3o5, 491; 306,493; 362, 578. — Cir:a spolia.sacerdotum et monachorum, L 3o5, 491; 334, 539. — Circa sacra utensilia defunctorum Episcoporum et Cardinalium, I. 552, X017.

SPONSALIA: Dc valore sponsalium quavis forma contractorum, L 3o5, 492; 579, 1078. — Circa abusum contrahendi sponsalia multo tempore ante matrimonii celebrationem, L 512, 9x4, § *Nel terço quesito.* — De sponsalibus initis a parentibus pro filiis, I. 32q, 532; 392, *3;* 512, 914, § *Nel quarto dubbio;* II. 260, X755. — De abusu puellam disponsatam tradendi parentibus sponsi pueri, L 329, 532, 2.— De mulieribus qui sponsalia contraxerunt cum infidelibus, I. 278, 435; II. 260, X755. — De iis qui tureis ve! schismaticis filiam in sponsam promittunt, I. 75, 222. — Omnino prohibenda sponsorum, ante matrimonium, non solum cohabitatio sed et mutua consuetudo vel commercium, I. 368, 586 — An expediat excommunicare a sponsalibus recedentes, I. 374, 603. — Carnalis copula sponsalibus superveniens verum matrimonium non constituit, II. 271, 1786.

STATUS · Dc sutu libero ordinandorum, *V.* Ordinatio. — Dc statu libero nupturiensium comprobando, I. 64, 192; 66, 196; 370, 5g5; 379, 606; 572, 1057, *5;* 099, 1267; 701, 1272. 1273; 710, 1283; 732, 1299; II. 38o, 2027. — Quoad probandam libertatem status vagorum, II. 20, 1342. — Instructio S. O. ad probandum obitum alicuius coniugis, II. 7, 1321. — Dc testibus ad probandum statum liberum nuptias inire volentium, I. 64, 192; 549, xoxx; II. 72, X399. — Instructio S. O. (pro orientalibus) ad probandam nupturientium status libertatem, II. 252, 1740. — De litteris testimonialibus pro statu libero, I. 549, xoxx, *6;* II. 72, 1399, *3 ct seqq,;* ȝ87 *dub. 6.* — An status liberi sufficientem probationem constituant civilis legis provisiones dc absentibus coniugibus, I. 701, 1273. — Dc iuramento supplctorio, II. 20, 1342; ȝ87 *dub. 6.*

STERILITAS : Illicitum procurare mulieris sterilitatem, II. 321, 1897.

STIPENDIUM: Subsidia quae S. C. de Prop. Fide missionariis largitur non sunt stipendia, I. 43, 136. — Stipendia pro scholis nonnisi post exhibitum de earum stitu documentum solvenda, L

335, 544. — Sacerdos assistens cum stipendio excquiis officiisque defunctorum debet per sc officium persolvere, I. 608, 1138. — De stipendio pro Missae celebratione, *V.* **Missa** *quoad applicationem ct eleemosynas.*

STOLA: De stola in administrationc Baptismi, I. 436, 750; — in conferendo Confirmationis sacramento, I. 11, 29; 572, 1067; — in sacramento Poenitentiae, II. 6, 1317. — Dc stola in deferenda ct administranda SS. Eucharistia infirmis, I. ito, 324; i52, 2/; q5o, 778. — De emolumentis *stolae,* II. 23, *23.*

STUDIA: *V.* **Scholar, Seminaria, Linquar.**

SUBDELEGATIO: *V.* **Facultates.**

SUBDIACONUS: De lectione Epistolae et recitatione *Confiteor* a subdiacono in Missa Ordinationis, I. 483, 824, 7. *8.* — An queat subdiaconi munere fungi in Missa solemni clericus nondum subdiaconus, II. 3o8, 1876.

SUBSIDIA: Circa subsidia quae S. C. de Prop, missionanis largitur, I. 43, 136.

SUICIDAE: An cxcquiis et ecclesiastica sepultura possint suicidac donari, I. 713, 1290.

SUPELLEX sacra, *V.* **Vasa sacra, Spolia.**

SUPERIOR Missionis: Dc *Superiore Missionis,* et dc *Superiore Regulari* in Missionibus apud orientales, Π. 341, 1963.

SUPERSTITIO: Quid sit superstitio ct qualc peccatum, I. 271, *4 et seqq.* — Quid in cultu divino reputandum sit superfluum ct superstitiosum, I. 273, *I5.* — Circa quasdam superstitiosas oblationes vulgo *kurbani,* I. 271,424. — *V.* **COOPERATIO, Idololatria.**

SUPPLICATIONES: *V.* **PmriONES, Processiones.**

SURDO—MUTI: An baptizandi surdo-muti ethnicorum filii manentes inter paganos, I. $76, 1068. — Quomodo possint surdo-muti supplere impotentiae recitandi preces pro lucrandis Indulgentiis imunctas, I. $77, 1072; II. q3o, 2147.

SUSPENSIO: Quaenam sint suspensiones Summo Pontifici reservatae, II. 3i 32 § *Denique.* – Dc suspensionibus *ex informata conscientia,* II. 204, 1628. — De suspensione quam incurrunt Regulares expulsi vel dimissi, II. 280, 1819, 4.

SYNODUS: Dc Tridentinae Synodi versionum prohibitione, I. i3, 81. — An in synodis provincialibus emittenda professio fidei ab Episcopis qui eam alias emiserunt, II. 90, 1438. — An Episcopi mere titulares habeant in synodis votum dccisivum, I. 5b7, 1047. — Synodi provinciales a Patriarchis orientalibus convocandae, I. 3i2, 5o5. — Electus Patriarcha synodum convocare nequit ante Sedis Ap. confirmationem ct Pallii icccptioncm, L 496, 863. — De Synodorum celebratione in Missionibus, I. 2q 3, 454; 545, *8;* II. 22, 9; 296, 1848. — Dc synodis regionalibus in Synis, II. 132, 1824. — De obligatione missionariorum ad synodos accedendi, L 3o6, 495 — An Regulares debeant convenire ad synodos, II. 148. · — An iidem parere teneantur decretis synodahbus, *ibidem.* — An iidem appellare queant ab interpretatione decretorum synodalium ab Episcopo edita, *ibidem.* — An ad diocccsanum synodum possit Episcopus aliquos tantum ex animarum curam habentibus vocare, II. 485, 2276. — Capitula cathedralia quomodo ad synodum invitanda, II. 79, 1418. — Dc legislativa Episcoporum potestate in Conciliis, II. 341,'ig5x — De vi decretorum Concilii provincialis in singulis dioecesibus, II. 341, 1962, 2. — Dc Episcoporum consessibus plenariis ct partialibus, II. 372, 2013.

TABELLAE: De tabellis votivis non appendendis ad sepulcra eorum qui nondum inter Sanctos vcl Beatos adscript! sunt, I. 20 * — Circa tabellas votivas in honorem Beatorum, I. 43, 137; 44, 140. — De tabellis onerum Missarum in singulis ecclesiis habendis, II. .05, 2192, *in fine.* — Dc tabellis superstitiosis apud ethnicos, I. 3q, *11,* /2; 326, S30; 424, *3.* — An baptizandi patresfamilias superstitiosas tabellas domi retinentes, I. 572, 10S7, 2. — Circa accessum missionariorum ad domos Christianorum ubi superstitiosae tabellae erectae inveniuntur contra istorum voluntatem, I. 443, 764.

TABERNACULUM: Dc modo intus tegendi Tabernaculum in quo asservatur SS. Sacramentum, II. 5o, X374 — Dc eiusdem Tabernaculi conopeo, I. SgS, 111S. — Reliquiae, imagines, flores etc. super Tabernaculum, vcl ante cius ostiolum minime collocanda, I. 86, 2S0, 4; 493, 847; 541, 1000. — An possit Crux altaris super Tabernaculum collocari, II. 456, 2196, *4·* — Nequit sacerdos Tabernaculum pro privata devotione aperire, II. 3o8, 1876, 2.

TALY: Circa benedictionem ct impositionem *taly* (tesserae nuptialis) loco nuptialis annuli, II. 270, 1782. — illicita gestatio *taly* cum effigie cuiusdam idoli, I. 161, *dub. 6*\ 172, § *Demum.* — Ad appendendum *taly* non licet adhibere funiculum certo filorum numero compositum, I. 162, *dub. j.* — An liceat mulieribus ungere croco funiculos quibus appensus est *taly,* I. 38o, § *Alterum dubium.*

TAMETSI: Tridentinum decretum *Tametsi* Cap. 1. Sess. 24, De *Reform. Matrim., V.* **Clandestinitas.**

TAXAE. Reprobantur taxac seu mulctac in dispensationibus matrimonialibus, I. 94, 288; 385, 616; 419, 712; II. 28, 52; i56, 1S62. — Dc taxis fori ecclesiastici in rebus non contentiosis, II. 332, 1939.

TELEGRAPHUM: Circa cxccutionem dispensationum, accepto dc earum concessione nuncio per telegraphum, Π. 278, 1810. — Petitiones per telegraphum reiiciendae, II. 267, 177S.

TELEPHONUM: Dc usu telephoni apud moniales, II. 320, 1891.

TEMPERANTIA: Dc Indulgentiis pro societatibus *Temperantiae,* II. 91, 1441; 429, 2143

TEMPLA: Λη liceat christifidelibus infidelium templa aedificare, reficere, mundare, *V.* Cooperatio, — Circa contributiones pro templorum idolorum aedificatione, L to5, 330 — Λη christianitates quae, a paganis coactae, iana idolis erexerunt, teneantur illa destruere, I. $71, io55. — Λη liceat catholicis cooperari aedificationi templorum haereticorum, I. 692, 1267, *8. y. to.* — *V.* Ecclesia, Communicatio in divinis.

TEMPORA Ordinationis, *V.* Ordo.

TERRA SANCTA: Λη vigeant censurae in occupantes ct detinentes bona et eleemosynas Terrae Sanctae, II. 96, 1457; 376,0021. — De administratiene redituum Custodiae Terrae Sanctae, II. 257, 1747. — De eleemosynis colligendis pro Locis Sanctis, II. 258 *in nota.* — Indulgentiae pro piis devotionis obicctis quae Terrae Sanctae loca tetigerunt, II. 324, 1908. — De novis aut recenter inventis in Palaestinae regione sanctuariis, II. 257, 1747 *in fine.* — Institutio peculiaris insignis pro Palaestinensibus peregrinis, II. 418, 21II.

TERTIARII Dc Congregationibus Tertii Ordinis saecularis S. Francisci, II. 284, 1825 — Circa adseriptionem ad plures Tertios Ordines, II. 29}, 1836. — Indultum quoad Indulgentias pro sacerdotibus Tertii Ordinis saecularis S. Francisci, II. 439, 2159. — Dc deleganda facultate impertiendi benedictiones apostolicas monialibus tertiariis, II. 441, 2169. — Dc mulieribus *tertiariis* earumque privilegits, I. 287, 448.

TESTAMENTA: Dc testamento ab Episcopis conficiendo ad bonorum ecclesiasticorum securitatem, I. 514, 916. — Dc appositione quorumdam verborum in testamentis superstitionem redolentium, I. 5o8, 910. — Dc quodam legato ad testamentorum validitatem civili lege praescripto pro cultu superstitioso, I. 527, 955. — Dc facultate commutandi eleemosynas c: pia legata, certo cuidam operi addicta, in aiios pios usus, I. 409, 689

TESTES: De testibus ad probandam Baptismi peractam collationem, I. 96, 299; ¥199 IL 26, *43;* 328, 1923. — Dc testibus pro statu libero nupturiensium comprobando, I. 64, 192; 649, ion; II. 8, *3; J2,* 1399· De testibus in nuptiarum celebratione, *V.* Nuptum, Clandestinitas. — De testibus in causis matrimonialibus, II. 172, 1687, 5. *20.*

TESTIMONIALES: Dc litteris testimonialibus, *V.* Ordo, Status liber, Clerus, Regulares, Confraternitates.

THRONUS: Λη competat Vicariis App» thronus episcopalis, I. 58o, xo8x, /; II, 2, 1304. — De iurc Episcopi cedendi alteri thronum, II. 389, 2048; 463, 2221. — /\n queat Vicarius capitularis concedere Episcopo alienae dioecesis thronum ct baculum pastoralem, II. 463, 2221.

THURIFICATIO: Dc thurificatione in Missa cum cantu absque ministris, I. 391, 640; 58o, 1080. — De modo thurificandi altaria Sanctorum quorum festum agitur, II. i58, *i5jo.*

TIBICINES: An tolerandum ut tibicines vel cantores christiani operam praestent in festis ct sacrificiis gentilium, I. i63, *dub. r3*; 583, xo88, 5^9- 993

TITULARES ecclesiarum: Officium Titularis ecclesiae cathedralis in tota dioecesi peragendum, I. η 3, 329; 607, 1136, 2. — Dc festo ct privilegiis Titulanum sive agatur dc ccclcsiis consecratis vel benedictis, sive de oratoriis seu sacellis, II. 5o, I37θi̇ x39°i 2|4f 1654; 265, 1770; 322, X902, 2; 324, 1910, 2; 390, 2o5x; 8, 2129; 485, 2275. — Episcopus tenctur addere tn suffragiis commemorationem tantum ecclesiae cathedralis, etsi plures habeat ecclesias ex quibus fructum aliquem percipit, II. 214, 1664. *2.* — An Episcopus aut missionanus cui plurium ecclesiarum cura commissa est teneatur omnium illarum Titularium Officium celebrare ct commemorationem facere, II. 162, 1573; 214,1664. 2. — Quoad celebrationem festi Titularis ecclesiae vel ora'orii, II. 322, ¥1902 2; 324, xgxo, 2; 390, 2o5i; 423, 2129; 4^5, 2275.

TITULUS: De titulo Ordinationis, Instructio, II. 47, 1369 — De ordinatis ad titulum *missionis,* II. 70, 1394; 209, 1641.

TOBALEAE: Circa tobaleas altarium, I. 43o, 735; II. 123, 1497.

TONSIO: Dc quadam tonsione capillorum.— *V.* Capilli.

TONSURA: Circa collationem primae Tonsurae, I. 483, 824, 2. *3.*

TOURNON: Cardinalis De Toumon, Apostolici Visitatoris decretum circa ritus malabaricos, I. 154·.

TRANSITUS: De transitu ab altero ritu ad alterum, V. Ritus.

TRIBUNAL: Clerici ad laicum tribunal non conveniendi, I. 389, 630; II. 213, 1662; 215, x656; 217, 1663. — De censuris in impedientes iurisdictioncm ecclesiasticam, et cogentes iudices laicos ad trahendum ad suum tribunal personas ecclesiasticus, II. 3o, vi, vu; 215, x656; 217, 1663. — De sacro tribunali S. Officii, *V.* S. Officium.

TRIBUTUM: An liceat Christianis solvere pro tributo pecuniam, cum sciant eam a paganis adhiberi pro superstitionibus, I. 362, 677; 387,622; 418, 708, 2. — V. Contributio, Cooperatio.

TRISAGIUM: Dc Trisagio in liturgiis graecorum, I. 244, *28. 2y.*

TUMULATIO: V. Sepultura.

TURCAE. *V.* Infideles.

TUTORES: An liceat tutoribus auctarium exigere pro pecuniis pupillorum mutuatis, I. 384. 616.

TYPOGRAPHIA: De typographiis erigendis, II. 26, *3y.* — Quid servandum in typographia S. C. de Prop. Fide circa libros exteris linguis conscriptos, I. i5, 65. — Dc recognitione librorum qui in eadem typographia S. C. imprimuntur, L n, 35.

TYRANNUS: An christiani regem infidelem, qui cos vult perdere, defendere teneantur contra rebelles, II. 268, 1779.

U

ULTIO : Dc privata iniunarum ultione, I. 266, 419; 283, 445; 722·, vm.

UNCTIO: Dc Extrema Unctione, V. Extrema Unctio. — Dc unctione Chrismatis in vertice baptizandorum quae vix cutem attingere queat, I. 407, 683. — In Baptismi collatione extra ecclesiam unctio olei catechumenorum omitti debet, I. 436, 750.

UNIONES piae, V. Sodalitates, Confraternitates. – Dc unione precum pro Episcopis, II. 217, 1664.

UNIVERSITATES : Ab acatholicis Universitatibus arcendi adolescentes, II. 5, 1313. — Dc iurisdictionc Ordinariorum in Universitates, II. 23o, 1689 — Dc clericis Universitates civiles frequentantibus, II. 337, 1948.

USURA- Illicita prorsus usura proprie dicta, Litt. encycl Benedicti PP. XIV. *Vix pervenit,* II. 6t *in nota*\ L 349, 568; 384, 6x6; 461, 793» 2; II. Instructio S. C. de Prop. E., 60, 1393. — Aniliquid ob mutuum recipi possit ratione periculi probabiliter imminentis, I. 32, 5; 212, 369; 349, 568, *4* \ 5.17, *Ad 4 et 5.* — An ratione periculi ex negotiatione ipsa provenientis, i. 461, 793, 2. — An ob honestam sustentationem bcncticiaiorum , monasteriorum, pupillorum etc., II. 65. vi. — An lex civilis sit titulus sufficiens ad aliquid ultra sortem recipiendum, II. 64, iv. v; 66, vn. vili; 68 tx. — Dc quantitate fructus cx mutuo, iusto titulo, percipiendi, II. 69·, x. xi; 184, 1601; 236, X703. — Dc lucro cx pecunia quae mutuo datur negotiatoribus cum fenore, I. 462, § */strutione etc.*\ 546, xoo8; II. 62, in. — De contractibus frugiferis cx pecunia mutuo data, I. 212, 369 — An capsae nationum seu mercatorum haberi queant pro *montibus* publicis ita ut liceat pro pecunia illis collocata aliquid supra sortem recipere, I. 349, 568, — Non licet communitatibus Regularium alteri mutuo dare pecuniam cum auctario maiori quam illud quo eam mutuatae fuerint, I. 349, 568, 7. — An liceat clericis ct monialibus emere actiones seu titulos mensae nummulariae, II. 295, 1841. — An liceat tutoribus auctarium accipere pro mutuo data pupillorum pecunia, I. 384, 616· — Redimentes cx usurariorum manibus fundos nequeunt fructum percipere quem illi percipiebant, I. 403, 666 — Mutuo dans nequit debitoris, apud se retenti tamquam servi, opera uti, nihil de sorte principali minuens, I. 591, /; — et quacnam in casu diminutio sortis requiratur, *ibidem, 2.* — An liceat creditori filios debitorum suorum, durante horum servitute natos, ut senos habere, I. 591, *3*\ — An idem creditor possit ab iisdem filiis, cum libertatem acquirunt, aliquid exigere, *ibidem, 4.* — An sinenses ad pecunias mutuandas iudicis auctoritate compulsi, possint aliquid , etiam recepto pignore, ultra sortem principalem , accipere, I. 31, 4. — Quid missionariis agendum cum usurariis morti proximis, I. 486, 831. — Quid agendum cum infidelibus, qui Baptismum, vel cum fidelibus, qui Confessionem petunt, agros ct fundos usurano contractu acquisitos habentibus, L. 357, 570, 2. — Quid confessario agendum qui putans quasdam usuras vetitas esse, mandatum ab Episcopo accipit ne ullam de huiusmodi re mentionem in publico laciat, L 441, 759.

USURARII: *V.* Usura.

V

VAGI: Circa matrimonia a vagis contracta, I. 3o5, 492, *dub.3.*— Circa iuramentum suppletorium pro vagorum matrimoniis, II. 409, 2090.

VASA sacra: De facultate vasa sacra benedicendi vel consecrandi, I. 14, 55 ; 367, 585; 3go, 636.

VENATIO: De venatione quoad clericos, I. 465, 798.

VENDITIO: Servanda in venditione bonorum ecclesiasticorum, II. 4, 1310. — De iis qui vendunt uxores vel filias ethnicis, II. 209, 1644. — An qui uxorem vendidit, neque eam redimere potest, conversus ad fidem, uti possit privilegio *paulino,* II. 262, 1760, 2. — Circa secundas nuptias a neophytis initas, viventibus uxoribus quas ante conversionem gentilibus vendiderunt, I. 317, 517. — Circa alienationem publicarum versurarum (vulgo *tituli publici di credito al portatore)* ad entia ecclesiastica spectantium, II. 408, 2229. — An liceat christianis vendere res gentilibus quas sciunt istos adhibituros esse superstitiose, I. 448, 775.

VENERATIO : *V.* Cultus, Imagines, Reliquiae etc.

VESTES : De vestibus missionariorum, I. 9, 21 ; 344 537, 988, § *Petebas ;* II. 22, 7.— Circa vestes sacras, *V.* Indumenta.

VEXILLA : Dc vexillorum benedictione et de eorum in ecclesiam introductione, II. 224, 1681.

VIA CRUCIS : Dc erectione ct benedictione stationum *Viae Crucis,* I. 2o5, 366; 496, 861; 524, 942; 527»953 ; 559, 1025; 612, n5i; II. 49. 1370; ,3'» 2523 ; 251, 1738; 279, 1814; 280, I8I5; 416, 2x04; 459, 2206, 462, 2216. — Circa renovationem, mutationem et remotionem stationum *Viae Crucis,* L 280, 437; 494, 849; 499» 876; 5o2, 880; 527, 963. — De modo peragendi pium *Viae Crucis* exercitium, I. 258, 407; 280, 437, 7; 494» 849, 2; 497, 867; 516,9x8; 627, xx55; II. 196, 1610; 415, 2102. — De Sodalitatibus *Viae Crucis viventis,* II. 420, 2X20.

VIATICUM : De modo deferendi SS. Eucharistiam ad infirmos, I. 152, *21 ;* 179, 352; 332, 537, J.--------Circa administrandam SS. Eucharistiam infirmis sine stola et lumine, I. i io, 324; 434, 746; 45o, 778; II. 45, 1365. — Circa modum administrandi SS. Viaticum lue infectis, I. 231, 391. — Dc administrando SS. Viatico ante mortis periculum, I. 397, 65I. — An administrandum SS. Viaticum damnatis ad mortem, I. $2o, 928. — Dc diacono Viaticum infirmis administrante, I. 636,

1x66. — Λη celebrari possit Missa in domibus infirmorum, ad Viaticum iis administrandum, L 54, 172; 332, 537» J. — Excommunicatio in Religiosos Viaticum absque parochi licentia clericis aut laicis ministrantes, II. 3i, xrv. — Dc Viatici delatione Feria VI in Parasccvc, I. 179, 362. — Dc delatione SS. Viatici cum mulierum comitatu, II. 452, 2184. — *V.* Euchar ist ia.

VICARIATUS Apostolici: De informatione exhibenda pro novis Vicariatibus erigendis, I. 3g3, 645. — Quomodo conficienda relatio de Vicariatibus, II. 109, 1473. — Dc regimine Vicariatuum vacantium, I. 229, 387; 254, 396; 366, 583; 369, 591; 465, 797; 467. 800.

VICARIUS Apostolicus; Vicarii Ap. Iur isdictio kt facultates: Vicarius Ap. in suo tantum Vicariatu jurisdictionem habet, I. 86, 263; II. 21, 1346, /. — Nullus Ordinarius in locis Vicario Ap. commissis sdsc potest ingerere, I. 86, 263. — Eius iurisdictio non est eadem ac Episcopi in propria dioecesi, L 56, 178, 5; 59, 182, *6·* — An Vic. Ap. possit sacramenta administrare in alieno Vicariatu, I. 490, 844; II. 494,2278. — An queat Vic. /\p. visitare omnes ecclesias ct oratoria, I. 59, 5. — An possit aliquid statuere circa festa, ieiunia et ritus ecclesiasticos, L 5q, *4*\ 62, § *Insuper*\ — An dirimere controversias inter Regulares, I. 5q, 7; — An ecclesias eisdem Regularibus eripere, aut eorum aliquem removere, I. 85, 244; — An promovere ad sacros Ordines proprii seminarii alumnos ad titulum *missionis ct* absque Ordinariorum dimissoriis, I. 72, 216, 9; — An mutare missionariorum stationes, I. 315, 5I2, *3*; 36q, 692. — An uti opera missionariorum Vicariatus non proprii,!. 57, 180. — Potest Vic. Ap. eligere administratores, ludimagtstros, aliaque agere ecclesiasticum regimen respicientia, I. 72, 216; 73, 217.—Potest Vic.Ap. constituere sex notarios apostolicos, L 62; § *Insuper*; 72, 21B, 2, II. 479, 2258. — Ad Vic. Ap. pertinet publicatio Constitutionum App. ct decretorum sacrarum Congregationum, 72, 216, 2. — De auctoritate Vic. Ap. in re morali, L 73, 217. — Licet Vicario Ap. degere, in proprio Vicariatu, ubi maluerit, II. 477, 224g,— Quando Vic. Ap. debeat Vicariatus vicinioris vacantis bono consulere, I. 46$, 797. — Dc Vicarii Ap. auctoritate in cathcchistas, I. 62, § *Ad haec.* — De jurisdictione Vic. Ap. super Regularibus missionariis, I. 56, 178, 5 *et seqq.y* 560, 1029. — An queat Vic. Ap. pontificalia exercere in alieno Vicariatu, I. 431, 737. — An possit Vic. Ap. Missam celebrare sine rocheto, sine episcopalibus ĵnsignibus ct Confirmationem conferre sine mitra et pluviali, I. 56, 178. — Nequit Vic. Ap. Indulgentias concedere, I. 534, 972; 58o, 1081. — An Vicarii Ap. mentio in Canone facienda, I. 315,5x2; 383, 612; 580, xo8x; II. 2, 1304; 184, 1600. — Nequit Vic. Ap. habere thronum, I. 58o, xo8x;— neque cappam magnam deferre, II. 2, 1304; — nec anteferre crucem, 184, 1600. — De facultate deputandi Provicarios, I. 254, 396. — Circa Vicarios App. dc Societate Icsu, L 575, xo65. II. i33, 1631; 212, x65x.

De Vicar ii Apostolici offic iis: Dc residentia, I. 93, 285; 664, 12x5. — Dc loco commorationis Vicarii Ap. in proprio Vicariatu, II. 477, 2249. — De catalogo baplizatorum, ct sacramentorum quae administrata sunt, quotanpis ad S. C. mittendo, I. 113, 331. — Dc relatione circa statum Missionis, I. 499» 877 i 534» 975; 537, 989; 565, ix>39; 665, Aum. //. — Dc visitatione Missionum, I. 59, 182, *3*\ 62, § *Insuper.* — Dc visitatione ss. Liminum, II. 106, 1472; II. 109, 1473.— De eadem visitatione per procuratorem, I. 10, 24; 565, 1039; II. 477» ^449- — De cura et regimine missionariorum, I. 43· § *Clerum.* — Dc synodis celebrandis, I. 293, 454; 545, <?; II. 22, 9. — De collationibus ad casus morales discutiendos constituendis, II. 22, *11.* — Dc utilibus institutionibus promovendis, I. 545, *8.* — Toto animo a Vicariis /\pp. ad gentilium conversionem intendendum. II. 192, J. — Quoad celebrationem Missae pro populo, I. 403, 667; 656, XI99; 731, 1296.

Vicar ius Capit ul ar is: Dc electione Vicarii Capitularis, I. 255, § *Praeterea*\ 291, 449. — An unum Capituli membrum, ubi alia desunt, possit Vicarium Cap. eligere, I. 69, 203. — Dc parocho *antiquiore* cui ius convocandi parochos pro electione Vicarii Capitularis, I. 307, 496. — Quid agendum in dubiis emergentibus circa electionem Vicarii Cap., L 291, 449 — An Vicarius Cap. peragere queat visitationem pastoralem, I. 96, 297 — Circa auctoritatem Vicarii Cap. quoad Confraternitates, II. 127, χ5θ3·— An Vie. Cap. possit exercere facultates in *Formulis* contenus, si Episcopus eas nemini delegaverit, I. 147, 34x; II. 366, 1996. — Quid si easdem facultates Episcopus quidem, dum in vivis esset, delegavit, sed non extent sacerdotes quibus communicavit, L 263, 412, *3.*— Habendus tamquam Vicanus Cap. quicumquc rite ad regimen dioecesis est deputatus, L 263,412.-A

Vicar ius Gener al is: Ad Episcopum spectat Vicani Gen. electio, nisi ab episcopatu sit suspensus vel depositus, L 415, 700. — Valet electio Vicarii Gen. facta ab Episcopo exsule, I. 7:, 209. — An sede metropolitana vacante queat senior sutfragancus constituere Vicarium Gen. in dioecesibus Capitulo canonicorum carentibus, I. 19, 76,2. — In absentia Metropolitani appellationes coram cius Vicario Gen. a subditis suffraganeorum faciendae, I. 71, 209. 2. — An Vicarius Gen. Confraternitates erigere queat, et carum approbare statuta, IL 17» 1333; 483, 2273. — Nequit Patriarcha Vicarium Gen. constituere pro exercitio iurisdictionis patriarchalis, I. 323, 523. 2. — De Vicano Gen. a Vicario Apostolico deputando, qui post cius obitum regimen sumat Vicariatus, *V.* Pr ovic ar ii.

VIGILIAE: An in vigiliis quoad ieiunium suppressis debeat abstinentia servari, II. 244, X724. — Festi translati vigilia transferri nequit, I. 607, XX8&

VINCULUM: De matrimonii vinculo, *V.* MaTRIMOMIUM *quoad indissolubilitatcm.*

VINDICTA: V. Ul t io.

VINUM: Quam sedulo cavendum ne artefactum vinum in Missis adhibeatur, I. 662, X209; II. 155, x556 — An liceat celebrare Missam cum vino ex uvis passis, I. 91,270; II. i3i, x5x8. — De vino cum saccharo, II. 261, 1767; 340. X949. — An licita admixtio spiritus (alcool) in vino pro Missis, Π. 25o, 1735; 259, Z7Î2; 261, X757; 340, *ig5o.* — De vini ebullitione ad corruptionem praecavendam. II. 220. 1672; 340, xg5o. 2; 419, 2113. — Dc vino cx uvis silvestribus, I. 43o, 732. —

Illicitum uti pro Missae celebratione liquore quem esse verum vinum minime constat, I. q3o, 732. — Vini consecratio in Missa sine ulla aquae admixtione, nullatenus est toleranda nec permittenda, I. 24, 8r. — Dc aqua sine vino pro purificatione ct ablutione in Misva, I. 53, 160, 2.

VIRGINES : Dc societate *Virginum Christianarum* in Sinis, I. 35o, 569, 2; II. 192, vn.

VIS ct metus: De investigando impedimento vis et metus in causis matrimonialibus, II. 176, *36.* — Dc consensu sponsorum ad matrimonium sponte dando ac libenter, I. 52, i56, 4; 148, 343.

VISITATIO : De pastorali visitatione, I. 59, 182, 5; 62. § *Insuper;* 90, 297; 3;8; 5o5, 892, /. 5; II. 480, 2269. — An teneantur Episcopi orientales accipere a Patriarcha litteras patcntales pro respectivac dioecesis visitatione, I. 312, 5o6, 2. — De visitatione ss. Liminum ab Episcopis cI a Vicariis App. peragenda, I. 565, 1039; II. 106, 1472; 109, 1473. — Dc eadem visitatione per procuratorem, I. 10, 24 , 537, 989; II. to8, *n;* 477, 2246. — Ad eamdem visitationem non tenentur Coadiutores, I. 565, 1039.

VOTA: Dc voto religioso paupertatis, П. 169, i585; 317, 1887. — Circa observantiam voti paupertatis quoad Regulares missionarios, I. 27, 94 ; 67, 197; 55o, rora; II. 33, 1349;' 239» U''·. — Dc voto obedientiae quoad cathcchistas, I. 54. 174 ; 62, § *Ad haec.* — Dc excommunicatione in praesumentes matrimonium contrahere post votum solemne castitatis, II. 3t, Z; 142, 1644. — Dc professione, votorum simplicium professioni solemnium praemittenda, I. 6o5, 1132; 634, 1161; 636, 1164, 672, 1224; 679, 1229; II. 438, 2i58; 462, 2218. — Dc votorum solemni professione ct renovatione intra Missam, II. 312, 1880. — An admittendi ad religiosam professionem nati in haeresi aut habentes propinquos haereticos, II. 364, 1990. — An queant Regulares, ante professionem, dc fructibus suorum bonorum disponere in corumdcm augmentum, II. 433, 2I5I. — An facultas dispensandi a votis includat vota iuramento firmata, I. 469, 804. — An eadem facultas includat facultatem dispensandi a iurciurando, I. 540, 994. — An queat Episcopus dispensare a votis simplicibus in Institutis monialium absque clausura, II. 97, 1461. — De facultate Episcopi dispensandi a votis in Institutis dioecesanis, II. 97, 1461; 209, 1642; 440, 2167. — An missionarii possint dispensare in voto simplici castitatis, I. 2t, 79. — Quid praestare debeant Regulares dispensati a votis antequam c claustro exeant, II. 280, 1819, 5. — An vota religiosa emittere possint moniales quae ad id non tenentur, I. 414» 694· — Circa vota monialium Statuum Foederatorum Americae, I. 697, 1263. — De votis *Virginum Christianarum* in Sinis, I. 35o, 56g, . — Circa vota ab acatholicis emissa, I. 529, 969. — De quodam voto, seu potius oblatione, ad maximum pro animabus in purgatorio detentis solatium, I. 588, 1106; II. 2it, 1647; 5°9, 2295.

XENODOCHIA : De Indulgentia iis concessa qui ad xenodochia sc conferunt ad aegrotos charitatis actibus iuvandos, I. 667, 1220.

ADDENDUM

SuDtr feritate hrn æ Ex Litt. S. Off *it Dic. 1906 :* Nella concessione generali per dispense dagli impedimenti dirimenti s'intende concessa anche la facolti di legittimarc la prole spuria, *excepta proh adulterina et proh proveniente a personis Ordine sacro aut solemni professione religiosa ligatis,* e non già negli indulti particolari nci quali bisogna domandarc espressamente la grazia di dichiarare legittima la prole.

Laus Dbo et Mariae Immaculatae.

(ADDITIO)

Decretum novissimum S. R. C. *(t8 Dec. 1906).*

Da usu ltnouak slavicai IN SACRA LtTUROIA (I).

Acres dc liturgico palacoslavici scu glagolitici sermonis usu controversias, quae diu iam in provinciis Goritiensi, ladrensi ct Zagabricnsi dioeceses plures commoverunt, compositas atque adeo sublatas omnino esse oportuit, post ca quae Sacrum hoc Consilium itemque illud extraordinariis Ecclcsiac negotiis praepositum, Pontificis Maximi nomine ct auctoritate, decreverat. Sed tamen nondum ipsas conquievisse dolendum est ; siquidem hic sermo etiam nunc multifariam contra praescriptum usurpatur in perfunctione sacrorum ; id quod non modo magnam offert ct admirationem et offensionem pietati publicae, verum, cum gravi etiam caritatis pacisque christianae detrimento, Christifideles, vel intra domesticos parietes, hostiles facit.

Tanta obtemperationis debitae oblivio quantae sit aegritudini SSffio D. N. Pio PP. X, facile aestimari potest ; Isque, Apostolici officii sui esse intclligens, huiusmodi controversiis imponere finem, nuper huic Sacrae Congregationi mandavit, ut, datis ad Rtîïos Archicpiscopos, Episcopos et Ordinarios ceteros provinciarum memoratarum litteris, quaccumque Decreto diei 5 Augusti 1898 aliisque deinceps praescripta fuissent, omnia, nonnullis opportune mutatis, revocaret, caque sancte inviolatcque, onerata ipsorum Antistitum conscientia, observari iubcrel.

Primum igitur, quum eo ipso Decreto cautum fuerit, ut Ordinarii singuli indicem conficerent atque exhiberent omnium suae dioecesis ecclesiarum, quas certum esset privilegio linguae glagoliticae in praesens uti; quumque ei praescriptioni satisfactum non sit, quippe talis index, licet studiose expetitus, desideratur tamen adhuc, eumdem Sacra haec Congregatio praecipit ut Ordinarii omnes intra mensem Iulium anni proximi Apostolicae Sedi exhibeant, his quidem legibus confectum:

ut eae dumtaxat ecclesiae, tamquam hoc privilegio auctae, notentur, in quibus non conicctura aliqua sed certis monumentis ac testibus constiterit, linguam glagoliticam ab anno 1868 ad praesens tempus sine intermissione in sacris peragendis adhibitam esse:

ut, eiusdem privilegii nomine, nullae istis adseribantur ecclesiae, ubi in solemnibus Missis latina lingua celebrandis Epistolam et Evangelium cantari glagoliticc mos fuerit, eoque minus ubi ista sermone croatico vulgari canantur.

Praeterea, Sacra haec Congregatio, quae infrascripta sunt, approbante item Summo Pontifice, religiosissime observanda edicit:

t. Quandoquidem Apostolica Sedes de usu glagoliticae linguae liturgico opportunum factu censuit, certis terminare finibus quodolim indulserat, usus huiusmodi considerari et haberi ab omnibus debet ut privilegium *locale,* quibusdam adhaerens ecclesiis, minime vero ut *personale,* quod ad nonnullos sacerdotes pertineat. Quamobrem sacerdotes, qui palaeoslavicae dictionis periti sint, eam adhibere non poterunt, Sacrum facientes in ecclesia, quae hoc privilegio carcat.

2. Semel confecto et publicato ecclesiarum privilegiatarum indice, nulli prorsus licebit in aliis ecclesiis, quacumque causa aut praetextu linguam palaeoslavicam in sacram liturgiam inducere. Si quis vero, saecularis aut regularis Scccrdos, secus fecerit, aut id attentaverit, ipso facto a celebratione Missae ceterorum que sacrorum suspensus maneat, donec ab Apostolica Sede veniam impetrabit.

3. In ecclesiis , quae privilegio fruuntur, Sacrum facere ct Officium persolvere publica ct soiemni ratione, permissum exclusive erit palaeoslavico idiomate, quacumque seclusa alterius linguae immixtione, salvis tamen praescriptis ad § XI huius Decreti. Libri autem ad Sacra ct ad Officium adhibendi characteribus glagoliticis sint excusi atque ab Apostolica Sede recogniti ct approbati : alii quicumquc libri liturgici, vel alio impressi charactere, vel absque approbatione Sanctae Sedis, vetiti omnino sint ct interdicti.

4. Ubicumque populus sacerdoti celebranti respondere solet, aut nonnullas Missae partes canere, id etiam nonnisi lingua palaeoslavica, in Ecclesiis privilegiatis fieri licebit. Idque ut facilius evadat, poterit Ordinarius, fidelibus exclusive, permittere usum manualis libri latinis characteribus, loco glagoliticorum, exarati.

5. In praefatis ecclesiis, quae, concessione linguae palaeoslavicae indubitanter fruuntur,

(i) Praecedentia in rem decreta referuntur in hoc Vol. II, pagg. 271, |7J, 409, 424 ; nn 1785, 2015,2091,2132.

Rituale, slavico idiomate impressum, adhiberi poterit in sjeramentorum administratione, dummodo illud fuerit ab Apostolica Sede recognitum et approbatum,

6. Sedulo curent Episcopi in suis Seminariis studium provehere cum latinac linguae, tum palaeoslavicae, ita ut cuique dioecesi necessarii sacerdotes praesto sint ad ministerium in utroque idiomate.

7. Episcoporum officium erit, ante Ordinationem sacram, designare clericos, qui latinis vel qui palacoslavicis ecclesiis destinentur, explorata in antecessum promovendorum voluntate et dispositione, nisi aliud exigat Ecclesiae necessitas.

8. Si quis sacerdos, addictus ecclesiae, ubi latina adhibetur lingua, alteri debeat ecclesiae inservire, quae palaeoslavici fruitur idiomatis privilegio, Missam solemnem ibi celebrare Horasque canere tenebitur lingua palacoslavicu: attamen illi fas erit privatim Sacra peragere ct Horas canonicas persolvere latina lingua.

Sacerdos vero, palaeoslavici idiomatis ecclesiae adseriptus, cui forte latinac ecclesiae deservire contigerit, non solemnem tantummodo, sed privatam etiam Missam celebrare ilemque Horas canere tenebitur latina lingua ; relicta illi solum facultate Officium privatim persolvendi glagolitice.

9. Licebit pariter sacerdotibus, latini eloquii ecclesiae inscriptis, in aliena ecclesia, quae privilegio linguae palaeoslavicae potitur, Missam privatam celebrare latino idiomate. Sacerdotes vero, linguae paleoslavicac ecclesiis addicti, eodem hoc idiomate nc privatum quidem Sacrum facere poterunt in ecclesiis, ubi latina lingua adhibetur.

10. Ubi usus invaluit in Missa solemni Epistolam et Evangelium slavicc canendi, post eorundem cantum latino ecclesiae ipsius idiomate absolutum, huiusmodi praxis servari poterit. In Missis autem parochialibus fas erit post Evangelii recitationem illud perlegere vulgari idiomate, ad pastoralem fidelium Instructionem.

11. In ipsis paroeciis, ubi viget linguae palaeoslavicae privilegium, si quis fidelis ostenderit se cupcrc aut velle, ut Baptismus vcl sacramenta cetera, Matrimonio non excepto, sibi suisvc administrentur secundum Rituale Romanum latinum, ct quidem publice, cademque lingua habeantur rituales preces in sepultura mortuorum, huic desiderio aut voluntati districte prohibentur sacerdotes ullo pacto obsistere.

12. In praedicatione verbi Dci, aliisvc cultus actionibus quae stricte liturgicac non sunt, lingua slavica vulgaris adhiberi permittitur ad fidelium commodum et utilitatem, servatis tamen generalibus Decretis huius Sacrae Rituum Congregationis.

13. Episcopi illarum regionum, ubi eadem in usu est lingua vernacula, studeant uniformi curandae versioni precum ct hymnorum, quibus populus indulget in propria ecclesia : ad hoc ut qui ex una ad aliam transeunt dioeccsim vel paroeciam, in nullam offendant precationum aut canticorum diversitatem.

14. Pii libri, in quibus continetur versio vulgata liturgicarum precum, ad *usum tantummodo privatum christifidelium,* ab Episcopis rite recogniti sint et approbati.

Datum Romae *etc.*

INDEX RERUM

ELENCHUS TITULORUM

A

Abbates.....*pag.* 517
Abiuratio.....» »
Ablutiones.....» »
Abortum.....» »
Absolutio.....» *
Abstinentia . . . . » »
Acatholici..... » »
Administratio . . . » 518
Administrator. . . » »
Adoptio..... » »
Adulterium - - - - » »
Aeditui..... » »
Aegri, aegroti. . . » »
Aequinoctium. . . » »
Aes alienum. - - - >> »
Aetas..... » »
Affinitas..... » »
Alba..... » »
Albitius..... » »
Alienatio..... » »
Altare..... » »
Arnen..... » 519
Amentes..... » »
Americanismus . . » »
Amictus..... » »
Animalia..... » »
Anniversarium . . » »
Annulus..... » »
Annus..... » »
Antimensia - - - - » »
Apostasia..... » »
Apostatae..... » »
Appellatio..... » »
Applicatio..... » »
Aqua..... » »
Arcbiconfraternitas. » 520
Archiepiscopus . . » »
Aresciomara. - - - >> »
Arrach.....*pag.* 520
Artifices..... » »
Aspersio..... » »
Asservatio..... » »
Asylum..... » »

B

Baculus (pastor.) *pag.* 520
Balnea..... » »
Banna..... » »
Baptismus..... » »
Beati..... » 521
Beatificatio - - - - » »
Bellum..... » »
Benedictiones - - - >> »
Beneficia..... » 522
Biblia..... » »
Bigamia..... » »
Bombix..... » »
Bona..... » »

C

Caeremoniae . .*pag.* 522
Calendarium - - - >> »
Calix..... » »
Cambium..... » 523
Campanae..... » »
Candelae..... » »
Canon..... » »
Canonici..... » »
Canonizatio - - - - » »
Cantores..... » »
Cantus..... » »
Capellani..... » »
Caoilli..... » »
Capitula..... » »
Captivi..... » »
Career..... » »
Castae..... » *
Castitas.....*pag.* 523
Casula..... » »
Casus..... » »
Catechismus. - - - >> 524
Catechistae - - - - » »
Catechumeni - - - >> »
Causae..... » »
Censurae..... » »
Census..... » »
Cera..... » »
Cereus..... » »
Chirurgia..... » »
Chrisma..... » 525
Cibi..... » »
Cineres..... » »
Cingulum..... » »
Circuli..... » »
Circumcisio - - - - » »
Clandestinitas - - - >> »
Clausura..... » »
Clavis..... » »
Clerici..... » »
Clerus..... » »
Coadiutor..... » 526
Cocco..... » »
Coelibatus..... » »
Coemeterium - - - >> »
Coena (Domini). . » »
Coenobium - - - - » »
Cognatio..... » »
Collationes - - - - » »
Collectae..... » »
Collegia..... » »
CollegiumUrbanum» »
Color..... » »
Commendatitiae . » »
Commercium - - - >> »
Communicatio (in divinis)..... » »
Communio - - - - » 527

Comoediae . . . *pag.* 527
Complex..... » »
Concilium..... » »
Conciones..... » »
Concordia..... » »
Concubinatus . . . » »
Concursus (ad paroecias) ..... » 528
Conditio..... » »
Conductio..... » »
Conferentiae . . . » »
Confcssarius. . . . » »
Confessio..... » »
Confessionalia. . . » »
Confirmatio. . . . » »
Confratcrnitas. . . » »
Confucius..... * »
Congregationes . . » 529
Conopeum . . . . » »
Consanguinitas . . » »
Conscientia . . . . » »
Consecratio . . . . » »
Consensus . . . . » »
Consilium..... » »
Constitutiones (Pontificiae)..... » »
Consules..... » 531
Contractus..... » »
Contributio . . . . » »
Conventio..... » »
Conventus..... » »
Conversio..... » »
Convivia..... » »
Cooperatio . . . . »
Cor lesu..... » 532
Cornu (cervinum). » »
Coronae..... » »
Corpora (Sanctorum)..... » »
Corporale..... » »
Craniotomia. . . . » »
Crematio..... » »
Crimen..... » »
Crux..... » »
Cultus..... » »

D

Debitum..... *pag.* 533
Decimae..... » »
Decreta
Dedicatio . . . . *pag.* 533
Defensor..... » »
Defuncti..... » »
Delegatus..... » »
Delubrum..... » »
Democratia . . . . » »
Denunciatio. . . . » »
Deus..... » »
Diaconus..... » »
Dimissoriae . . . . » »
Dioeceses..... » 534
Disparîtas (cultus). » »
Dispensationes . . » »
Disputationes . . . » 535
Divortium..... » »
Domicilium . . . . » »
Duellum..... » »

E

Ecclesia..... *pag.* 535
Eclipsis..... » 536
Eleemosynae . . . » »
Elephas..... » »
Emigratio..... » »
Emphyteusis . . . » »
Emptio..... » »
Emptor..... » »
Encyclicee..... » »
Ephemerides . . . » »
Episcopus..... » »
Epulae..... » 53y
Error..... » »
Ethnici..... » »
Eucharistia . . . . » »
Examen..... » 538
Excardinatio . . . » »
Excommunicat!. . » »
Excommunicatio . » »
Exequiae..... » »
Exercitia (spiritual.) » »
Exilium..... » »
Exorcismus . . . . » »
Expositio (SS. Sacramenti)..... » »
Extrema Unctio . . » »

F

Fabriciarii. . . . *pag.* 539
Facultates .
Familiaritas . . -*pag.* 53g
Famuli..... » »
Fana..... » »
Fecundatio . . . . » »
Feniani..... » »
Fenus..... » »
Feria V (in Coena Domini)..... » »
Feria VI (in Parasceve)..... » »
Festa..... » »
Festi dies..... » »
Festivitates . . . . » 540
Fides..... » »
Figurae..... » »
Filiifamilias . . . . » »
Foetus..... » »
Fons (baptismalis) » »
Forma..... » »
Formula..... » »
Forum..... » »
Fraus..... »
Funera..... » »
Furtum..... » 541

G

Gaz..... *pag.* 541
Gentiles..... » »
Genuflexiones. . . » »
Gossipium..... » »

H

Haeresis..... *pag.* 541
Haeretici..... » »
Hebdomada. . . . » »
Hereditas..... » »
Hiapou..... » »
Homicidium. . . . » »
Honestas..... » »
Honores..... » »

I

Idola..... *pag.* 541
Idololatria..... » »
leiunium..... » 542
Ignis..... » »
Ignorantia..... » »
Imagines..... » »

Immunitas. . . . *pag.* 542
Impedimenta. . . . » »
Impositio(manuum)» 543
Impotentia.....
Incestus.....
Inclinatio.....
Indigenae.....
Indulgentia.....
Indumenta.....
Infantia.....
Infideles.....
Infirmi.....
Inimicitiae. . . .
Inquisitio 544
Inscriptio.....
Instituta.....
Insufflationes . .
Intentio.....
Interdictum . . .
Interpellatio . . .
Interpres.....
Interrogationes. .
Interstitia.....
Investitio..... »
Ioseph (S.). . . . »
Ipnotismus. . . .
Irregularitas. . »
Italo-graeci . .
Iter.....
Iteratio.....
Iudices.....
Iuramentum. .
Iurisdictio . . . 545

Koteou. . . . *pag.* 545
Kurbani. . .

Lampas . . . . *pag.* 545
Laparatomia. .
Laurea . . . .
Lavacra . . . .
Lector.....
Legata. . . .
Leges . . . . .
Liberalismus.
Libri.....
Ligamen. . . »
Lingua.....*pag.* 546
Linteamina . . . . » »
Litaniae.....» »
Litterae.....» »
Litterati (in Sinis). » »
Locatio.....» »
Lucrum.....» »
Ludi.....» »
Ludimagistri. . . . » »
Lumina.....» »
Lunula.....» »

M

Magistratus . . . *pag.* 546
Magnetismus . . .
Mancipia.....
Mare.....
Maria (B. V.). .
Martyres.....
Massones . . . .
Matrimonium. .
Medicina.....
Medicus.....
Mediobarbus. . .
Mensae.....
Menstruum . . .
Mercatura. . . . 548
Metropolitae. . .
Metus.....
Missa..... »
Missionarii. . . . 549
Missiones . . . .
Mixti, mixtitii. .
Monasteria. . . .
Moniales.....
Mores.....
Mulctae.....
Mulieres. . . .
Musaeum . . .
Musica..... 551
Mutuum. . . .

N

Nautae..... *pag.* 551
Negotiatio. . .
Negotiatores. .
Neophyti. . . .
Nigri, Nigritae
Nomen.....
Notarii.....
Numismata . . . *pag.* 551
Nuncii (Apostclici) » »
Nuptiae.....» »

O

Oblatio. . . . *pag.* 551
Observantia.
Obstetrices. .
Occisio. . . . 552
Occultatio. .
Octava.....
Oeconomus. . . . »
Officium (divinum) »
Officium (S.) . . . »
Oleum.....
Onanismus . . . .
Opera (servilia). .
Operatio.....
Opifices.....
Opium.....
Oppigneratio.. . .
Orationes.....
Oratoria.....
Ordinarius..... 553
Ordinatio.....
Ordo.....
Organa.....
Orientales.....
Origo.....
Orphanotrophia. .

Pactio..... *pag.* 553
Pagani.....
Palanchinus. . .
Palla.....
Pallium.....
Palmae..... 554
Pandel.....
Panis.....
Papa.....
Paramenta. . .
Parasceve . . .
Pareas.
Parochi . . .
Paroeciae . .
Partus . . . .
Pascha. . . .
Patena. . . .
Patentes . . .

Patriarchae . . . *pag.* 55.
Patrimonium . . . » 55:
Patrini..... » »
Patroni..... » *
Peccata..... » »
Penicillus..... » »
Permissiones . . . » »
Permutatio . . . . » »
Persecutio..... » »
Petitiones..... » »
Phialae..... » »
Pileum, pileolus. . » »
Piscatores..... » »
Plancta..... » »
Poena..... » »
Poenitentia . . . . » »
Politicae (res) . . . » 556
Polyandria . . . . » »
Polygamia . . . . » »
Pontificalia . . . . » »
Portiuncula . . . . » »
Postulationes . . . » »
Praecedentia . . . » »
Praedia..... » »
Praedicatio . . . . » »
Praefecti..... » »
Praefecturae. . . . » 55y
Praescriptio . . . . » »
Preces..... » »
Presbyteri..... » »
Pretium..... » »
Privilegia..... » »
Processiones. . . . » »
Processus..... » »
Proclamationes . . » »
Procuratores . . . » »
Professio..... » »
Progenitores. . . . » »
Proles..... » »
Propaganda . . . . » »
Propagatio..... » »
Propositiones . . . » 558
Prostrationes . . . » »
Protonotarius . . . » »
Provicarii..... » »
Provinciales. . . . » »
Publicationes . . . » »
Pucuelles..... » »
Purgatorium. . . . » »
Purificatio..... » »
Purificatorium . . » »
Puseistae . . . *pag.* 558
Pyxis..... » »

9

Quadragesima, *pag.* 558
Quaesita..... » »
Quaestuae..... » »
Quaestus..... » »
Quarterones. . . . » »

R

Raptus..... *pag.* 558
Ratum (matrimonium) ..... » »
Rebellio..... » »
Regulares..... » »
Relatio..... » 55g
Reliquiae..... » 56o
Reservatio..... » »
Residentia..... » »
Restitutio..... » »
Retrovenditio . . . » »
Revalidatio . . . . » »
Ritus..... » »
Rochetum..... » 561
Rosarium..... » »

S

Sabbatum . . . . *pag.* 561
Sacellum..... » »
Sacramenta . . . . » »
Sacramentalia. . . » »
Sacrificia..... » »
Sal..... » »
Saliva..... » »
Salutatio..... » »
Sanatio..... » »
Sancti..... » »
Sanctuaria..... » »
Satisfactio..... » »
Scandalum . . . . » »
Scapularia..... » »
Schismatici . . . . » »
Scholae..... » »
Scriptura (Sacra) . » 562
Sectae..... » »
Sella..... » »
Seminaria..... » »
Sepulcra..... *pag.* 562
Sepultura..... » »
Servi..... » »
Servitus..... » »
Sigillum..... » »
Simonia..... » »
Simulacra..... » »
Simulatio..... » »
Societates..... » 563
Sodalitates..... » »
Sodomia..... » »
Sollicitatio..... » »
Sonatores..... » »
Sorores..... » »
Spolium..... » »
Sponsalia..... » *
Status..... » »
Sterilitas..... » »
Stipendium . . . . » »
Stola..... » 564
Studia..... » »
Subdelegatio . . . » »
Subdiaconus . . . » *
Subsidia..... » »
Suicidae..... » »
Supellex..... » 9
Superior (Missionis) » »
Superstitio..... » »
Supplicationes. . . » »
Surdo-muti . . . . » »
Suspensio..... » *
Synodus..... » *

T

Tabellae..... *pag.* 564
Tabernaculum . . » »
Taly..... » »
Tametsi..... » *
Taxae..... » »
Telegraphum . . . » *
Telephonum . . . » *
Temperantia . . . » 565
Templa..... » »
Tempora (Ordinationis) ..... » »
Terra Sancta . . . » »
Tertiarii..... » »
Testamenta . . . . » »
Testes..... » »
Testimoniales . . . » »

Thronus..... *pag.* 565
Thurificatio - - - - » »
Tibicines.....» »
Titulares.....» »
Titulus.....» »
Tobaleae.....» »
Tonsio (capillorum) » »
Tonsura.....» »
Tournon (De) .. » »
Transitus.....» »
Tribunal.....» »
Tributum..... » »
Trisagium.....» »
Tumulatio..... » »
Tureae.....» »
Tutores.....» »
Typographia - - - >> »
Tyrannus.....» »

U

Ultio.....*pag.* 566
Unctio..... »
Uniones.....» »
Universitates - - - >> »
Usura.....» »
Usurarii.....» »

V

Vagi.....*pag.* 566
Vasa (sacra). - - - >> »
Venatio.....» »
Venditio..... » »
Veneratio.....» »
Vestes..... » »
Vexilla.....*pag.* 566
Via Crucis - - - - » »
Viaticum.....» »
Vicariatus.....» 567
Vicarius..... »
Vigiliae.....» »
Vinculum.....» »
Vindicta.....» »
Vinum.....» »
Virgines.....» 568
Vis et metus - - - >> »
Visitatio.....» »
Vota..... »

X

Xenodochia . . . *pag.* 568

Hanc Collectionem ad co'um utilitatem concinnatam, qui Apostolicis Missionibus, quacumque ratione dant operam, recognovimus typisque evulgari permisimus.

Datum ex Aed. S. C. de Prop. Fide, die 16 Martii 1907.

Fr. H. M/ Card. GOTTI *Praef.*

Aloisius Veccia *Secretanus.*

IMPRIMATUR

Fr. Albertus Lepidi Ord. Praed. S. P. A. Magister.

IMPRIMATUR

Iosephus Ceppetelli Patr. Constant. Vicesgerens.